

HOANG QUYEN

QUY NGUYEN

THIEN HA

Mục lục

- [Chương 1: Tay Cháu Bắn](#)
- [Chương 2: Vô Nhân Tính](#)
- [Chương 3: Lãi Từ Một Cái Tát](#)
- [Chương 4: Ngày Nào Nâng Chén Trên Cầu Đơn Côi](#)
- [Chương 5: Xin Hãy Cho Phép Ta Nhìn Lén](#)
- [Chương 6: Là Người Cường Ép Ta](#)
- [Chương 7: Sở Vương Ninh Dịch](#)
- [Chương 8: Ai Đi Theo Ai](#)
- [Chương 9: Thư Viện Thanh Minh](#)
- [Chương 10: Cùng Uống](#)
- [Chương 11: Đại Náo Thư Viện.](#)
- [Chương 12: Rượu Chẳng Sau Người, Người Tự Say.](#)
- [Chương 13: Đấu Đá](#)
- [Chương 14: Quốc Sĩ Vô Song](#)
- [Chương 15: Ước Định](#)
- [Chương 16: Một Bước Lên Mây](#)
- [Chương 17: Thế Cục Liên Hoàn](#)
- [Chương 18: Âm Độ Trần Thương](#)
- [Chương 19: Từ Nay Là Dịch](#)
- [Chương 20: Thế Cục Hồng Nhan](#)
- [Chương 21: Thuần Thục Sói Dữ](#)
- [Chương 22: Cửa Cậu Chính Là Của Cháu](#)
- [Chương 23: Nướng Tựa](#)
- [Chương 24: Chặn Xe Quấy Nhiều](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 26: Tâm Sự Như Rượu Độc](#)
- [Chương 27: Hồ Đào Hung Mạnh](#)
- [Chương 28: Gặp Nhau Khi Mưa Rào Giội Hoa Lê](#)
- [Chương 28.2](#)

Chương 30: Tuyển Phi

Chương 30

Chương 32: Nhận Lỗi Với Ta

Chương 33: Phát Cẩn Ấy Là Dịu Dàng Nhất

Chương 34: Không Cười Ai Ngoài Người

Chương 35: Chuốc Rượu

Chương 36: Hoạn Nạn Có Nhau.

Chương 37: Kiêu Diễm

Chương 38: Sống Chết Không Rời

Chương 39: Cầu Hoan

Chương 40: Quan Tâm

Chương 41: Kinh Biển

Chương 42: Tặng Thiếp

Chương 43: Hầu Hạ

Chương 44: Ban Thiếp

Chương 45: Vây Khốn

Chương 46: Phút Này Tình Nồng

Chương 47: Tình Yêu Bao La

Chương 48: Mê Cục

Chương 49: Thư Ngắn Tình Dài

Chương 50: Bảy Ngày Ở Đế Kinh

Chương 51: Tuyết Sâu

Chương 52: Đại Phi

Chương 53: Ất Hân Phải Dâng Trào

Chương 54: Thứ Đến Từ Đế Kinh

Chương 55: Phạt Roi

Chương 56: Chờ Nàng Nơi Đây.

Chương 57: Hãm Hại

Chương 58: Sống Chết Do Ta Không Do Trời

Chương 59: Phạt Sống

Chương 60: Trở Về

Chương 61: Trở Về

[Chương 62: Lập Uy](#)

[Chương 63: Mưa Gió Sắp Đến](#)

[Chương 64: Phó Thác Sinh Tử](#)

[Chương 65: Có Qua Có Lại](#)

[Chương 66: Phép Thử Kinh Tâm](#)

[Chương 67: Đóng Dấu](#)

[Chương 68: Gặp Gỡ](#)

[Chương 69: Nụ Hôn Nơi Hiểm Địa](#)

[Chương 70: Chệch Hướng](#)

[Chương 71: Đêm Giao Thừa](#)

[Chương 72: Nghiêng Thành Giải Cứu](#)

[Chương 73: Cung Đại Vương Biến Ảo Trên Thành](#)

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tay Cháu Bản

Mùa đông năm Trường Hi thứ mười lăm.

Tại Đế Kinh, đô thành của hoàng triều Thiên Thịnh.

Sáng tinh mơ, sương trắng mênh mông giăng mờ khắp chốn, bao phủ mái ngói lưu ly đỏ thắm của Thu phủ nằm trong ngõ Tây Hoa, tạo nên một tầng bụi trắng nhàn nhạt. Sắc đỏ thắm nằm dưới lớp sương giá ấy đã thu bớt vẻ rực rỡ, sinh ra mấy phần ôn hòa khả ái, như hoa quả ướp lạnh phơi sương.

Hoa quả ướp lạnh...

Phượng Tri Vi nuốt ực một ngụm nước bọt, xoa xoa cái bụng bỗng dừng lại bắt đầu sôi ùng ục của mình.

Cuối thu hái xuống những quả hồng chín mọng, đợi đến trận tuyết đầu đông đem ướp lạnh, thêm mật ong hảo hạng ủ chín lần, đựng trong chén sứ Cảnh Phong mỏng manh, đỏ tươi lóng lánh như lưu ly. Nhấp một ngụm thấy mát rượi ngọt ngào, trôi tuột xuống dạ dày như một viên ngọc, xoa dịu cảm giác nóng bức khó chịu cứ quanh quẩn không tan trong ruột gan nàng.

Tiếc rằng, đó dường như đã là thú vui của kiếp trước...

Phượng Tri Vi ngẩng đầu mãi mê tưởng tượng, thở dài nhẹ bằng như có như không, uể oải vung chổi quét tuyết đọng trên đường xuống hồ nước bên cạnh.

Cán chổi lạnh toát, còn đọng lại một lớp tuyết đông, người thường thấy vậy sẽ có cảm giác lạnh, nhưng Phương Tri Vi lại cầm nó hết sức thoải mái. Nàng chỉ cảm thấy hơi mát này khiến người ta sáng khoái vô cùng.

Sau lưng đột ngột có tiếng ngọc bội lạnh lạnh, một mùi hương nồng ập tới. Phương Tri Vi chẳng hề ngoái đầu lại, chỉ tiện tay cầm cán chổi ấn một nhát vừa phải, vài hạt ngọc băng ngừng đọng trên đó lăn tròn xuống nền đất trước mặt.

"Ái chà chà, đây chẳng phải là Phương tiểu thư nhà ta đấy ư?" Giọng nữ sau lưng thấp thoáng ý cười, trong nụ cười ẩn chứa sự khinh miệt tột cùng, "Mới sáng sớm tinh mơ, chẳng hay tiểu thư đang làm gì thế?"

"Như người thấy đấy." Phương Tri Vi ngoảnh lại, thu chổi về, "Cháu đang quét tuyết."

"Công việc này của kẻ tôi tớ làm, sao có thể để tiểu thư lá ngọc cành vàng như cháu làm?" Nữ nhân mới ngoài hai mươi, trang điểm phục sức tinh tế, hai bên khóe mắt hơi xếch lên, đánh thêm một lớp phấn đỏ nhũ bạc nhàn nhạt, đây là kiểu trang điểm "Phi yểm trang" đang thịnh hành nhất kinh thành vào mùa đông năm nay, "Cậu cháu mà nghe chuyện thì chẳng biết sẽ thương xót đến ngần nào."

Phương Tri Vi mỉm cười, hàng mi rủ xuống.

"Cậu cháu bận trăm công nghìn việc, chuyện nhỏ xiu thế này cháu nào dám quấy rầy đến cậu? Có mẹ Năm thương cháu là đủ rồi."

"Cũng phải, cậu cháu lãnh chức Ngũ quân Đô đốc, là đệ nhất võ tướng của hoàng triều Thiên Thịnh, quả thực không có lúc nào rảnh rỗi mà để ý mấy chuyện vặt vãnh trong nhà. Cháu tự biết chừng mực, mẹ cũng đỡ phải để mắt nhiều đến cháu." Ngũ di nương trong Thu phủ đã thất sủng từ lâu hài lòng nhìn Phương Tri Vi hiền hòa cúi gằm mặt xuống... Nha đầu kia tính tình lúc nào cũng dễ chịu, có uốn nắn kiểu gì vẫn không nổi nóng. Ai

mà ngờ được vị cô nãi nãi đáng xấu hổ của Thu gia lại sinh ra một đứa con gái dịu dàng như thế.

"Sao hôm nay mợ chỉ đi một mình?" Phượng Tri Vi khiêm nhường lùi sang một bên, gác nghiêng cây chổi, ngay cả chữ "Năm" cũng dứt khoát lược bỏ.

Ngũ di nương nghe nàng xưng hô như thế thì rất vui vẻ, ngón tay mảnh mai uể oải gác bên môi, móng tay sơn đỏ thắm càng tôn lên sóng mắt dạt dào. Á cười đáp: "Mợ nghe nói nhà trước có người đến, có thể cần mợ hầu hạ... ừm, cháu không cần phải hỏi nhiều."

Phượng Tri Vi cúi đầu, mặt vẫn trơ trơ vô cảm... Hoàng triều Thiên Thịnh dân tình cởi mở phóng khoáng, hoàng tộc và đại thần lại càng du dương phong lưu, ngày ngày qua lại với nhau, dùng chung mỹ cơ, tặng nhau thị thiếp là chuyện thường thấy. Thu phủ có rất nhiều cơ thiếp, Ngũ di nương nhan sắc chưa phai mà tình ái đã nhạt, phải sống những ngày quạnh hiu trong Thu phủ. Sáng sớm hôm nay ả trang điểm lộng lẫy một mình lặng lẽ đến tiền viện, tám phần là nghe nói có vị quý nhân nào đến đây, mơ tưởng về một cuộc gặp gỡ lãng mạn bất ngờ nào đó, cũng là một cơ hội để cá chép hóa rồng, thay đổi tình hình hiện tại.

Không biết thằng cha xúi quẩy nào sắp tới đây nhỉ.

"Bên cạnh mợ sao lại chẳng có ai theo hầu hạ thế này?" Phượng Tri Vi gác cây chổi xuống, đưa tay ra đỡ Ngũ di nương, "Để cháu đỡ người."

"Khỏi! Tay mày bẩn lắm!" Ngũ di nương đẩy phắt tay nàng ra, ngán ngẩm liếc nhìn ngón tay nàng dính đầy tuyết, lại ngó ngó vùng da đỏ ửng bất thường trên gương mặt nàng, lùi lại một bước như tránh con bệnh.

Phượng Tri Vi mỉm cười nhún nhường, thu tay vào trong ống tay áo.

“Cháu cũng mười lăm tuổi rồi, không thể héo mòn trong hậu viện này được.” Ngũ di nương đứng bên đông tuyết, liếc xéo nàng, “Để hôm khác mợ bảo phu nhân tìm cho cháu một mối mà gả chồng. Cháu biết đấy, con trai của Lưu quản sự trong tiền viện mợ thấy cũng được lắm.”

Ờ rất được, học Tam Tự Kinh ròng rã năm năm trong trường tư còn chưa thuộc.

Phượng Tri Vi vẫn giữ nguyên nụ cười, cười càng thêm dịu dàng hòa nhã. Đôi mắt đẹp mơ mơ màng màng xoay chuyển trên làn da ngả vàng, dần dà sinh ra vài phần diễm lệ và quyến rũ như có ánh sáng huyền ảo vờn quanh.

Ngũ di nương liếc nàng, đáy lòng rung động... Nha đầu kia, nếu màu da không quá kém sắc thì đúng là rất xinh đẹp, chẳng trách có người nói nó giống người kia...

Nhưng xinh đẹp mà làm gì? Với cái xuất thân đầy tai tiếng ấy, lại còn là con bệnh sống chẳng được mấy hồi, hồng nhan như loài hoa hư ảo, số kiếp đã định sẽ nở rồi tàn trong bùn lầy.

Ả mỉm cười lạnh nhạt, cảm thấy hôm nay mình đã quá nhiều lời với nha đầu kia. Nếu là ngày xưa, ả nào có lòng dạ mà để ý đến nàng? Nếu Sở vương điện hạ không tới đây, hẹn gặp riêng ả nơi hậu viện, khiến lòng ả lâng lâng vui sướng, thì đã chẳng thêm quan tâm đến chung thân đại sự của nha đầu kia.

Ả vênh mặt lên, hừ một tiếng, nghĩ đến Sở vương điện hạ được xưng tụng là đệ nhất mỹ mạo phong lưu của hoàng triều Thiên Thịnh, tưởng tượng từ rày trở đi mình có thể bỏ lại đằng sau những ngày tháng quạnh hiu trong Thu phủ, thì chân mày khéo mắt đã tràn đầy hớn hờ, cất bước rời đi.

"Roạt..."

Dưới chân bông trơn tuột, ả giẫm vào một khoảng đất đầy những hạt băng nhỏ xíu mà trơn láng. Ngũ phu nhân không đứng thẳng nổi, thân thể nghiêng ra đằng sau. ả hét lên một tiếng kinh hãi, bất giác đưa tay quơ quào loạn xạ, ngón tay sắp sửa đụng vào cây chổi cắm giữa đồng tuyết bên cạnh.

Phượng Tri Vi đột ngột rút cây chổi đi.

Tay Ngũ di nương túm vào khoảng không, ngã "oạch" xuống đất. Trên lớp băng đọng dưới mặt đất là một tầng tuyết xốp mỏng, trơn nhẵn vô cùng. Ngũ di nương vừa rơi xuống đất đã trượt đi, mà trước mắt chính là hồ băng nước lạnh thấu xương trong ngày đông giá. Rơi vào cảnh trời đất quay cuồng không thể tự chủ, Ngũ di nương hốt hoảng kêu gào: "Đỡ mợ! Đỡ mợ!"

Phượng Tri Vi thấy ả đàn bà kia trượt thẳng một mạch, bèn chậm rãi thu tay vào trong tay áo, dịu dàng đáp: "Thôi, tay cháu bẩn lắm."

"Tôm!"

Tiếng cơ thể người rơi xuống nước nghe cũng chỉ nhẹ bằng như thế. Phượng Tri Vi mỉm cười, cầm cây chổi bước đến ven bờ hồ. Ngũ di nương trông thế mà cũng biết bơi chút ít, quẫy đạp phành phạch trong nước. Nước lạnh như băng, khuôn mặt ả nháy mắt đã lạnh tới tái xanh, búi tóc óng mượt xổ ra, dính vào mặt như những con rắn đen bò ngoằn ngoèo. ả gần như đã cóng đến nỗi kêu không ra hơi, mà hình như cũng biết Phượng Tri Vi sẽ không cứu mình, đành ra sức bơi về phía bờ hồ.

Phượng Tri Vi ngồi xổm ven bờ, bình tĩnh nhìn ả. Nơi đây vốn vắng bóng người, sáng sớm nhà trước có việc bận lại càng không ai tìm đến, Ngũ di nương không dưng nổi khùng đi qua đây, đúng là tự đâm đầu vào chỗ chết.

Ngũ di nương ước như chuột lội bơi lại gần, khi những ngón tay run lẩy bẩy sắp chạm vào bờ, thì cây chổi trong tay Phượng Tri Vi nhẹ nhàng gạt một cái, đẩy ả ra xa.

Cái gạt này, là vì mẹ.

Năm ấy mẹ đưa tỷ đệ nàng về Thu phủ, quỳ gối ba ngày ba đêm trước cửa phủ. Ngày thứ ba cửa mở, một chậu nước rửa chân hắt ra đánh "rào" một tiếng, người bưng chậu nước rửa chân đứng sau cửa chính là tỷ nữ của ả Ngũ di nương này.

Hôm ấy cũng là một ngày tuyết rơi dày, còn lạnh hơn cả hôm nay. Nàng quỳ gối sau lưng mẹ, tận mắt nàng thấy nước rửa chân kết thành từng hạt từng hạt băng trên tóc mẹ, thế rồi mẹ sốt cao ba ngày ba đêm, suýt nữa đã lìa đời.

... Ngũ di nương lại bơi vào bờ một lần nữa, hồ nước dậy sóng. Động tác của ả đã chậm đi rất nhiều, ngón tay cứng đờ muốn bám vào một tảng đá ven bờ hồ.

Cây chổi trong tay Phượng Tri Vi với dài, đẩy Ngũ di nương ra xa.

Cái đẩy này, vì bản thân nàng.

Lưu quán sự là bà con họ hàng xa của Ngũ di nương, từ lâu đã vừa mắt nàng, ban đầu lão xin cưới nàng làm vợ kế cho mình, bị từ chối lại xin cưới nàng làm vợ cho đứa con dấn độn của lão, rõ ràng có ý muốn xài chung vợ với con. Mẹ nàng vì chuyện này mà làm ầm lên trước mặt cậu, cha con nhà kia mới chịu yên đi một chút. Nhưng mấy ngày trước, Lưu quán sự nhốt nàng trong một gian phòng cũ không người ghé chân, nếu nàng không mang kéo kè kè theo người, thì giờ này Phượng Tri Vi một là làm vợ chung cho cha con nhà kia, hai là bị đuổi ra khỏi Thu phủ vì tội thất tiết.

... Ngủ di nương lần thứ ba bơi vào bờ, tính tình ả đàn bà này hóa ra lại có phần hung hãn. Ắ không định bám vào những tảng đá ven hồ nữa, mà đột ngột túm chặt cây chổi, nhào người tới ôm trọn lấy nó rồi hùng hổ kéo xuống.

"Tôm!"

Phượng Tri Vi bất ngờ chẳng kịp đề phòng, bị ả kéo tuột xuống hồ!

Nước hồ lạnh lẽo thấu xương, nháy mắt đã bao trùm thân thể. Nàng rùng mình, nghĩ bụng chẳng mấy chốc mà mình cũng bị đông cứng. Nhưng khi cảm giác lạnh giá ban đầu qua đi, luồng nhiệt cứ quẩn quanh không ngừng trong cơ thể nàng đột ngột tuôn trào, chảy khắp toàn thân như suối tuôn. Gặp làn nước lạnh toát như băng bên ngoài cơ thể, chúng trở nên trung hòa vừa phải như nước trong suối nước nóng, chảy rần rần trong kinh mạch, mang lại cho nàng cảm giác ấm áp và thư thái như đang ngâm mình trong làn nước ấm.

Phượng Tri Vi ngạc nhiên, bất giác đưa tay sờ lên ngực. Thuở nhỏ nàng mắc chứng nóng trong người, không rõ là bệnh gì, lúc nào cũng cáu bẳn, người nóng như lửa đốt, cực kỳ ham lạnh. Đại phu quả quyết nàng sống không quá hai mươi tuổi, trong mắt mọi người nàng chính là một kẻ đang hấp hối chờ chết.

Chứng bệnh này... có lẽ đã trở nặng rồi chăng? Sao nàng rơi vào hồ nước mùa đông cũng không cảm thấy lạnh.

Da đầu đột ngột căng lên, ả đàn bà bên cạnh túm lấy tóc nàng. Phượng Tri Vi vừa ngoảnh đầu, đã thấy khuôn mặt toát ra tử khí kia nở một nụ cười nhợt nhạt hung ác, ngón tay cuốn chặt vào mái tóc nàng như những sợi dây leo, muốn kéo theo nàng chìm xuống đáy nước cùng mình.

Phượng Tri Vi nghiêng đầu, cười cười với ả.

"Xoẹt."

Tia nắng phản chiếu từ cây kéo lóe lên trên mặt hồ xanh biếc, một lọn tóc đen chậm chậm rơi xuống mặt nước, trôi đi từng sợi từng sợi một.

Ngũ di nương với tay vào khoảng không, cuối cùng không thể cầm cự thêm nữa, ngoi đầu lên mặt hồ lần cuối rồi lặng lẽ chìm xuống làn nước sâu.

Phượng Tri Vi đập một cú lên đầu ả, khiến cho ả chìm sâu thêm một đoạn nữa - nếu chẳng nào cũng chết, thì nên chết sớm hơn một chút.

Nương theo phản lực, nàng tung người nhảy vọt lên, đưa tay vén lại mái tóc ướt đầm - ngâm trong nước hồ này, cảm giác khô nóng trong cơ thể nàng đã tan đi hết. Nàng thấy thân thể nhẹ nhàng, tinh thần thư thái, thoải mái đến độ không muốn lên bờ.

Thế là nàng cứ ngâm mình dưới nước, suy tính phương án thu dọn hậu quả vụ này - làm sao để che giấu những vết tích để lại bên bờ hồ, làm sao để giải thích với mẹ lý do tóc mình bỗng rụng đi một đoạn và y phục thì sưng nước.

Mấy chuyện này đều không thành vấn đề với nàng. Một lúc sau nàng đưa tay bám vào tảng đá ven hồ chuẩn bị lên bờ, chợt khóe mắt vô tình lướt qua mặt nước, thân thể lập tức cứng đờ.

Một bóng người thanh mảnh, tay áo tung bay phất phới đang phản chiếu trên mặt hồ trong sáng như gương.

Phượng Tri Vi nhìn đắm đắm bóng dáng ấy.

Quan mao bằng ngọc bích, cẩm bào màu nguyệt bạch(*) in chìm hoa văn bạc, khoác một tấm áo lông trắng như tuyết. Áo lông tươi sáng rực rỡ, nhưng dung nhan người ấy còn rực rỡ hơn, cứ như mọi cảnh đẹp lộng lẫy

trên thế gian đều được cô đọng lại, rồi ngưng kết thành dung nhan một người, chớp mắt đã kinh diễm nghìn dặm giang sơn.

(*) Màu xanh lơ, người Trung Quốc xưa tin rằng mặt trăng có màu xanh nhạt.

Kìa là đôi mày khê nhưn tinh tể như cánh chim, kìa là khóe môi cong cong tuyệt mỹ như có bàn tay thiên thần đẽ gọt tỉ mỉ. Song những nét đẹp tuyệt thế ấy đều phai mờ khi đôi mắt như châu ngọc ẩn dưới hàng mi dài lạng lẽ xoay chuyển, cả đất trời chỉ còn lại tia sáng long lanh như mặt ngọc.

Cơn gió đầu đông cuốn theo vụn tuyết thổi đến từ rừng mai trắng ven bờ hồ. Hoa mai như tuyết và tuyết tựa hoa mai bay vút qua hồ băng xanh biếc như ngọc, rồi vỡ vụn trong vạt áo tung bay của y, khiến cảnh vật mùa đông thoáng chút đơn điệu lập tức trở nên đẹp như tranh vẽ.

Người kia giấu thân thể dong dỏng trong lớp áo lông, đứng trên núi đá ven bờ hồ tựa như cây ngọc, đang khê cúi người nhìn nàng ngâm mình dưới hồ nước.

Phượng Tri Vi lập tức ngụp xuống nước, sau đó ngẩng đầu.

Nàng trông thấy một đôi mắt lạnh lẽo và đen thăm thẳm.

Đôi mắt ấy đẹp tuyệt trần, khi xoay chuyển nó rục rờ bức người, khi chăm chú nhìn người ta nó tĩnh lặng như vực thẳm. Đôi người đen trắng rõ ràng toát ra ánh lam nhàn nhạt trong trẻo, như một dải gấm lộng lẫy cứ cuốn lại từng lớp một, hoa mỹ mà lạnh lùng, bao phủ người ta.

Phượng Tri Vi thu tay về trước ngực, nhìn đăm đăm vào đôi mắt như là đa tình, lấy bóng đêm mơ màng làm mực mà viết trọn phong lưu kia. Nàng nghĩ, người đời phải chăng đều mê mẩn vì dung nhan khiến người ta kinh diễm ấy, không nhìn ra sự lạnh lẽo băng giá nghìn dặm nơi đáy mắt y?

"Làm ơn, nhường chỗ với." Nàng ngẩng đầu, ra hiệu cho người kia dịch chân ra.

Nam tử vẫn bất động, cúi đầu nhìn nàng - Phượng Tri Vi đứng ở chỗ nước cạn, suối tóc dài xõa tung để lộ gương mặt thanh lệ, đôi mày đen mảnh thấm nước tựa như cánh chim, đôi mắt mơ mơ màng màng khi nhìn người giống như bao phủ một tầng sa mờ ảo.

Quả là một cô gái thoát nhìn rất yếu đuối vô hại.

Quả là một gương mặt... khiến y vô cùng sửng sốt.

Giữa sóng nước dập dềnh, Phượng Tri Vi khom lưng hai tay khéo léo đưa lên che ngực, không hề xấu hổ bứt rứt vì tư thế này, cũng không hề hoang mang luống cuống vì giết người bị phát hiện. Nàng vẫn thản nhiên đứng dưới nước, không tránh cũng không nhường trước ánh mắt tươi cười mà ẩn chứa gươm đao của nam tử.

Trước đôi mắt thấu suốt như lưu ly của người này, ngụy trang cách gì cũng là tự rước lấy nhục.

"Cô định cứ thế mà lên bờ sao?" Một lúc sau y cũng chịu cất lời, giọng nói tuy ôn hòa, nhưng nghe kĩ vẫn nhận ra sự lạnh nhạt hờ hững.

Phượng Tri Vi ngoảnh lại nhìn, Ngũ phu nhân đã chìm lìm.

"Nếu ả nổi lên thì sao?" Nam tử dời mắt ra mặt hồ, "Đến lúc đó, người phụ trách quét vườn như cô phải làm sao để ứng phó với những câu hỏi vặn của Thu phủ?"

Phượng Tri Vi cảm thấy giọng điệu của y không giống đang lo lắng cho nàng chút nào, mà hình như có ý muốn thử nàng. Nhưng có sao nàng lại bị một người không quen không biết thử thách cơ chứ?

"Gì đây? Hỏi vặn ấy à?" Phượng Tri Vi mỉm cười, lộ nước đi thẳng về phía bờ, nước đọng trên người nàng vẩy lên đôi giày gấm của y, nam tử quả nhiên lập tức nhường đường.

"Ngũ phu nhân đến điểm hẹn với các hạ, chẳng rõ vì sao trượt chân rớt xuống hồ." Phượng Tri Vi đưa tay vén mái tóc ướt đầm, xoa xoa lên mặt mình với vẻ nuối tiếc - trong thành phần sơn móng tay của Ngũ phu nhân hình như chứa "Vô Na Hoa" có tác dụng giữ sắc sinh hương, thứ bột phấn này đem hòa vào nước, vừa hay có thể tẩy sạch màu vàng nghệ trên da mặt nàng. Mấy năm nay nàng vẫn đội lớp mặt nạ vàng vọt kia để tiếp xúc với người ta, đây là yêu cầu của mẹ, mà bản thân nàng cũng cảm thấy làm vậy sẽ yên tâm hơn. Giờ thì hay rồi, bị người ta thấy hết cả.

Phượng Tri Vi bất đắc dĩ thở dài, ngoảnh đầu nhìn sang y, mỉm cười, "Người phải giải thích với Thu phủ, hình như là ngài mới đúng chứ?"

"Đến điểm hẹn với ta?" Nam tử quay đầu, cười hết sức thâm thúy, "Nhưng, cô nương à, hình như người tại hạ hẹn chính là cô, chứ nào phải mỹ nhân đã vượt mất tuổi hoa kia."

Phượng Tri Vi đứng lại, nghiêng đầu nhìn y. Trời ban cho nàng đôi mắt mơ màng, ánh mắt dịu dàng, cứ thế mỉm cười nhìn sang, trông nàng mong manh như một đóa hoa khẽ chạm vào là rơi rụng.

"Vậy sao? Quả là vinh hạnh cho thiếp quá... Vậy thì, xin hỏi công tử... Họ tên thiếp là gì?"

Nét cười trên khóe môi nam tử lại càng thêm sâu, chợt y vươn tay giữ nàng lại, thì thào bên tai nàng: "Sớm muộn gì cô cũng phải cho ta biết thôi..."

Phượng Tri Vi bất ngờ không kịp phòng bị, rơi vào vòng tay y, thử giãy giụa mà không hề lay chuyển. Bấy giờ nàng mới nhận ra người này thoạt nhìn thanh nhã tinh tế, song lực bàn tay lại không hề tầm thường.

Nàng cup mắt nhìn ngón tay y đang giữ chặt cánh tay mình, đốt ngón tay thon dài, xương ngón tay rõ rệt, đường nét đẹp đẽ không giống bàn tay của người luyện võ, nhưng lại tràn đầy sức mạnh không cho người ta kháng cự.

Y dựa sát vào nàng, hương bạc hà lạnh lạnh xộc vào chóp mũi. Ấy là một mùi hương lạnh lùng mà thanh diễm, không rõ ràng mà lại ngập tràn khắp không gian. Nàng nhú mày không quen, còn tính đường vòng vậy, lại nghe sau lưng đột ngột vọng đến những tiếng bước chân hỗn loạn.

Có người nghiêm giọng hỏi: "Ngọc Hoa đâu rồi? Vời nàng ta đến tiền viện hầu hạ, sao chẳng thấy bóng dáng đâu cả?"

Phượng Tri Vi run rẩy cõi lòng, nàng nhận ra giọng nói này - đó là cậu nàng, Ngũ quân Đô đốc Thu Thượng Kỳ, đệ nhất võ tướng đương triều quyền nghiêng thiên hạ.

Mà Ngọc Hoa, giờ này đang chìm sâu trong hồ nước dưới chân nàng.

Sau lưng Thu Thượng Kỳ có người khẽ khàng bấm báo gì đó, nói được một nửa đã bị ông cắt ngang, ông "a" một tiếng rồi bảo: "Thì ra ngài ở đây..."

Khi nói những lời này, ông hướng về phía Phượng Tri Vi, nhưng giữa chừng đã bị nam tử khoác áo lông ngắt lời, "Thu đại nhân, ta dạo quanh một chút, sao hả, không tiện ư?"

"Không dám." Thu Thượng Kỳ lập tức khom người, giọng nói đầy hoảng hốt.

Phượng Tri Vi nghe hai người đối đáp, lại cảm thấy lời của cậu tuy có sợ hãi, nhưng không đủ kính trọng. Mà giọng điệu của người này cũng có gì đó không ổn, đoạn đối thoại này quả có hơi kỳ quặc.

"Tiểu thiếp Ngọc Hoa trong phủ, giỏi ca múa khéo gảy tỳ bà, vốn được chỉ định đến hầu hạ ngài." Thu Thượng Kỳ mỉm cười ngượng ngập, "Song nàng ta bỗng dưng mắc bệnh nhẹ..."

"Ta đã gặp nàng ấy rồi." Nam tử khoác áo lông nói với giọng thanh thoi. Phượng Tri Vi nhướn mày ngược lên nhìn y, ánh mắt hai người giao nhau, nam tử nở một nụ cười đầy ngụ ý với nàng.

Là đã từng gặp, nơi đáy nước.

Bốn mắt giao nhau, cả hai dùng ánh mắt đối đáp trong câm lặng.

... Cô có biết ta sẽ nói gì không?

... Đó là chuyện của ngài.

... Cô có sợ không?

... Giết người phải đền mạng, không có gì oán trách.

Ánh mắt nàng thủy chung vẫn cười, không nhìn ra cảm xúc chân thật nơi đáy lòng, chỉ có ngón tay đặt trước ngực y hình như hơi lạnh lạnh... Nam tử chợt nhướn mày, không hiểu vì sao cách mấy lớp y phục mùa đông dày dặn mà y vẫn cảm nhận được hơi lạnh kia. Đây là ảo giác chăng? Hay vết thương cũ trên ngực thường khiến y lạnh buốt thấu xương, giờ này lại phát tác?

Bệnh cũ yên phận đã lâu nay bỗng ập đến, mà cô gái đối diện lại có sáng mắt trong veo, mờ ảo sương khói, cảm giác khó truy tìm này khiến y thoáng ngần ngại không rõ nguyên do.

Nàng ta thú vị đây...

Những suy nghĩ rối ren chỉ nảy sinh trong tích tắc, giây tiếp theo y đã thu ánh mắt về, xoay nửa người, nhìn thẳng vào đôi mắt hoài nghi của Thu

Thượng Kỳ.

"À, người do ta giết đấy."

Giọng nói hờ hững băng quơ, như nhắc đến một con kiến bị giẫm nát.

Thu Thượng Kỳ khiếp hãi trợn trừng hai mắt, nét cười thờ ơ trên dung nhan thanh nhã của nam tử trước mặt khiến ông rùng mình ớn lạnh. Ông chợt nhớ đến truyền thuyết về người này ở Đế Kinh, đằng sau vẻ ngoài phong lưu hoa diễm là nội tâm tàn nhẫn nham hiểm chợt vui chợt buồn, bèn lập tức che giấu vẻ kinh ngạc, ôn tồn nói: "... Giết cũng không sao, chắc là thị thiếp vô lễ mạo phạm ngài?..."

Nam tử một lần nữa ngắt lời ông, khoác áo lông lơ đãng khẽ vén tay áo, giọng điệu lạnh nhạt như cơn gió hòa tan tuyết vụn ngày đông.

"Giết người có cần lý do không?"

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 2: Vô Nhân Tính

"Giết người có cần lý do không?"

"Có cần lý do không?"

"Có cần không?"

"Không cần chứ gì?"

Phượng Tri Vi siết chặt y phục đã khô một nửa, kéo dây chổi run run đi trên con đường còn đọng tuyết buổi sáng, không ngừng lẩm nhẩm câu trả lời ngang ngược vô đối này.

Cái tên thoát nhìn thanh nhã như trúc xanh vươn lên từ tuyết kia, ai ngờ mở miệng là nói ra những lời khiến kẻ khác phải câm nín. Phượng Tri Vi vẫn cứ tưởng định lực của mình rất khá, mà khi ấy nghe được câu này cũng không nén nổi cơn run rẩy.

Nàng cứ đinh ninh dù cậu không nổi trận lôi đình, thì cũng phải tỏ thái độ không vui. Ai ngờ cậu chỉ cười gượng gạo, dường như đã rất quen với cách nói chuyện của người này. Trong lúc đó ông đã vài lần thử cố gắng nhìn cho rõ người bị che lấp là ai, nhưng chẳng hiểu sao ông vẫn không dám tới gần.

Hai người trò chuyện được vài câu thì cậu đã bị đuổi đi, nam tử kia thấy cậu đi rồi cũng đột ngột buông nàng ra, trước khi đi còn liếc nhìn nàng với vẻ vô cùng thâm thúy, khiến nàng nổi da gà da vịt khắp người.

Phượng Tri Vi ôm cánh tay, bất đắc dĩ thở dài. Số mình đúng là quá đen đui... Bấm bụng nhìn nhịn ngần ấy năm, khó khăn lắm mới tìm được một cơ hội giết người đầu tiên, thế mà lại bị bắt quá tang, năm nay đúng là năm hạn mà.

Tuy cuối cùng người kia cũng không làm khó nàng, còn gờ tội cho nàng, nhưng Phượng Tri Vi cũng không dám vui mừng chút xíu nào vì chuyện này.

Bởi trong khoảnh khắc gặp y dưới nước, nàng rõ ràng đã thấy trong đôi mắt sáng ngời in bóng trên làn nước biếc, ẩn chứa... sát khí.

Bởi thế, nàng bị đông cứng trong hồ băng, ngay cả tóc gáy cũng không dám dựng lên một phân nào.

"Người là dao thốt ta là thịt cá, cảm giác này tẻ thật..." Phượng Tri Vi thở dài, thần thờ cầm cây chổi trong tay bổ về phía trước. Cây chổi uế oải đúng đưa, chỉ quét lên một làn bụi tuyết nhỏ. Phượng Tri Vi hậm hực thu chổi về, ngần ngừ nghĩ đến bao giờ mình mới có thể ngang ngược như thế một lần?

Nếu mình có thể, thì sẽ không bao giờ phải quỳ gối trước cửa nhà người ta mà uống nước rửa chân trong ngày đông tháng giá.

Nếu mình có thể, thì sẽ không còn kẻ khốn nạn dốt nát nào dám nhốt mình trong gian phòng trống hươ trống hoác.

Nếu mình có thể, thì sẽ không bao giờ phải ăn nhờ ở đậu, bất lực nhìn mẹ bấm bụng nhìn nhục để bảo vệ tỷ đệ nàng.

...

Năm mơ hỏ, Phượng Tri Vi mỉm cười chế giễu bản thân, kéo lê cây chổi tiến về phía trước.

Một người sống không quá hai mươi tuổi, nghĩ nhiều như thế mà làm gì?

Nàng lững thững đi vòng qua góc tường hoa, mà không hề phát hiện phía sau tường hoa có một người vẫn luôn lặng lẽ quan sát.

Thu trọn vào mắt vẻ buồn rầu và bất đắc dĩ trên gương mặt nàng.

Một góc tường hoa bắc một dàn dây leo thường thanh, gió thổi qua dây leo chỉ nghe tiếng phiến lá rì rào lay động, không hề cảm nhận được sự tồn tại của con người. Giữa những phiến lá xanh thẫm mơ hồ lộ ra đôi mày hơi chếch lên như cánh chim, nhuộm màu xanh chàm như bóng núi xa.

Rất lâu sau đó.

"Ninh Trùng."

"Dạ."

"Người thử nói xem..." Nam tử dựng thẳng cổ áo lông, ánh hào quang rực rỡ che hờ dung nhan, đôi mắt thấu suốt như lưu ly ẩn chứa nét cười lạnh lẽo, "Có nên giết nàng hay không? Nàng phá đám việc của ta, ngoài ra, ta vẫn luôn cảm thấy... nàng ta hơi nguy hiểm."

"Chủ nhân." Nam tử áo xám dung mạo bình thường đứng bên cạnh y nghiêm túc ngắm nghía bóng lưng cô gái đang đi xa dần, bấm đốt ngón tay tính toán rồi nghiêm nghị đáp: "Mất nửa khắc."

Mất nửa khắc, có nghĩa là trong nửa khắc sẽ làm xong trọn gói từ giết người đến hủy xác đến xóa đi mọi dấu vết.

Đưa tay xoa cằm, nam tử khoác áo lông cười mà như không, nhìn thuộc hạ có trực giác siêu phàm của mình: "Dạo này người lè mề quá đấy."

"Cô ta không giống người thường." Ninh Trùng vẫn giữ nguyên vẻ nghiêm nghị, "Cô ta gây cho tôi một cảm giác rất quen thuộc, có hơi âm hiểm, có hơi quỷ quyệt, có hơi lạnh lẽo, có hơi vô nhân tính." Hần nghiêng đầu suy nghĩ, nghĩ đến mù mờ, "Giống như..."

Nam tử nhướn mày, trong ánh mắt toát ra ý cười thấu hiểu, có hơi âm hiểm, có hơi quỷ quyệt, có hơi lạnh lẽo, có hơi... vô nhân tính.

Quả nhiên y thấy kẻ kia tỏ ra bình tĩnh, vui vẻ vỗ tay nói: "Giống như chủ nhân!"

...

Nam tử đưa tay che miệng ho khẽ, nhìn gã thuộc hạ mặt mày hớn hở kia, mỉm cười: "Thật à?"

Hần không hề nhận ra, gật lấy gật để: "Dạ thật!"

Một nam tử áo xám khác vẫn lẳng lặng đứng một bên, vờ mờ hơi lạnh kéo cái tên tai họa này đi...

Nam tử có vẻ hứng thú nhìn thuộc hạ chạy trốn thực mạng, ngoảnh đầu trông theo hướng Phượng Tri Vi biến mất. Nhớ lại dung nhan khiến mình kinh ngạc, y chớp mắt, hồi lâu lại khẽ cười.

"... Giống ta?"

Y uể oải khoác tấm áo choàng gấm ngăn thêm hình rồng đen dưới sự hầu hạ của thị vệ, hào hứng liếc nhìn bốn phía, khẽ cười rồi chấp tay bước đi.

"Đã vậy, thì ta sẽ chờ xem." Tiếng cười không cao, lại chấn động lá cây xung quanh rào rào rơi rụng, "Xem nàng có thể làm được như ta, sinh tồn giữa chốn Đế Kinh mưa gió xoay vần này, xem nàng có thể..."

Giọng y khẽ ngừng, mơ hồ lộ ra ý vị tang thương. Một đóa mai trắng trên cành mai cao nhất đột nhiên nát vụn.

"... sống quá ba tháng hay không."

Ở góc Tây Bắc vắng vẻ nhất trong Thu phủ, cửa một tòa tiểu viện mở hờ. Viện này không có tên, ban đầu là một phần của khu phòng cho kẻ tội tở, sau lại cấp cho cô nãi nãi của Thu gia ở lại. Dù sao cũng là chủ nhân, nên mới xây một bức tường thấp ngăn cách với nhà dưới, coi như cho đại tiểu thư Thu gia trước kia chút thể diện, nhưng cũng chỉ có chút xiu thể diện này mà thôi, ngoài ra từ cách bày biện cho đến chi tiêu đều giống hệt đám tội tở bên cạnh.

Ban đầu phòng ở là do phu nhân tự mình cấp cho, cứ tưởng cô em chồng tâm cao khí ngạo nhất định sẽ làm ầm lên một trận, ai ngờ Phượng phu nhân Thu Minh Anh sau ngày bỏ nhà ra đi rồi vài năm sau lại dẫn hai đứa con một trai một gái trở về, thì tính tình ngày xưa đã thay đổi hết, cực kỳ biết điều chấp nhận mọi sự sắp xếp của ca ca tẩu tẩu.

Vậy cũng phải thôi, một người từng làm nhục gia môn, đến khi rơi vào đường cùng lại tự khắc mò về, thì làm gì có tư cách mà so đo?

Phượng Tri Vi bước vào viện, ngồi thẳng vào bàn ăn - sáng sớm ngày ra đã giết người còn rơi xuống nước rồi bị người ta ôm ôm ấp ấp, nàng đã đói đến hoa cả mắt.

Trên bàn cơm bày một bát miến cải trắng, còn thêm hai cái bánh bao. Hai món đều nguội nguội ngắt, miến bỏ ra thành bát canh dùng đục, bánh bao cứng như gạch xây tường. Người đã từng là đại tiểu thư Thu gia và giờ là Phượng phu nhân ngồi bên cái bàn thấp đã khập khiễng mất một chân, đang ra sức lấy con dao nhỏ cạo đi vết bẩn màu đen nhức mắt trên bàn.

Thấy Phượng Tri Vi bước vào, bà cẩn thận lấy một cái bánh bao rồi gọi Phượng Tri Vi, "Vi Nhi, lại đây ăn nào." Lại cau mày hỏi, "Lớp hóa trang trên mặt con đâu mất rồi?"

"Con vừa bị ngã, mặt mũi lấm lem, bèn rửa sạch cho xong, đợi lát nữa ra ngoài chịu khó vẽ lại vậy." Phượng Tri Vi nhú mày ngồi xuống, nhìn lên bàn ăn, "Nhà ta rõ ràng có ba người, sao chỉ cho hai cái bánh bao?"

"Triệu quân sự nói, ngày mai bệ hạ giá lâm Thu phủ, nhà bếp bận rộn, chỉ lo được bấy nhiêu thôi." Phượng phu nhân không đụng vào bánh bao, chỉ cẩn thận múc mấy muôi canh miến rồi chậm rãi uống.

Phượng Tri Vi vừa lẳng lặng cắn bánh bao vừa nhìn bà, để lộ một đôi mắt mông lung mơ màng bên trên cái bánh bao, thoạt nhìn có vẻ ôn nhu, nhưng khi ánh mắt ngưng đọng một chỗ lại sinh ra khí chất lộng lẫy cao quý.

Phượng phu nhân nói bằng giọng bất đắc dĩ: "Nghe đâu Công chúa Thiều Ninh cũng tới."

Phượng Tri Vi đáp "Dạ", lập tức thu ánh mắt về, tiếp tục gặm bánh bao - Thiều Ninh đến - đám con trai nhà cậu sẽ phấn khích lắm - cả phủ tấp nập hỗn loạn, bận rộn lấy lòng - nhà bếp phải chuẩn bị đồ cho Công chúa kén ăn - mình ở đây chỉ có thể ăn đồ để qua đêm.

Chuyện thường ngày, tập cho mình quen đi là xong.

Hai mẹ con vừa ăn vừa trò chuyện.

"Bệ hạ xuất cung làm gì?"

"Mấy ngày trước có đợt khí âm hàn khiến vô số người ở kinh thành chết cồng, Cửu Thành nha môn đang phát cháo cứu trợ thiên tai, bệ hạ có lẽ là đi thăm thú tình hình."

"Xem cứu trợ thiên tai là giả, xem Cửu Thành nha môn dưới bàn tay quản lý của Sở vương điện hạ có lười nhác trốn việc hay không mới là thật chứ gì?" Phượng Tri Vi ra sức xé vỏ bánh bao, "Mấy hôm trước Thái tử điện hạ bị vạch tội vì nạp vài mỹ nhân Tây Lương, tạm thu bảo ấn Thái tử, tình thế trong triều lại càng thêm hỗn loạn. Sở vương thuộc vây cánh Thái tử, hiển nhiên sẽ có người bỏ đá xuống giếng."

"Tri Vi." Phượng phu nhân buông đũa, "Mẹ đã dặn con bao nhiêu lần rồi, là phận đàn bà thì không nên vọng luận chuyện triều chính."

"Mẹ làm con ngạc nhiên đó." Phượng Tri Vi buông bánh bao, mỉm cười nhìn Phượng phu nhân, "Ai không biết gì mà nghe mẹ nói thế, chỉ e sẽ tin sái cổ rằng Phượng phu nhân nhà ta đúng là một người phụ nữ ôn hòa hiền thực, không quản quốc sự một lòng dạy con." "Chẳng lẽ không phải như thế sao?" Phượng phu nhân phớt lờ nàng, gấp một đũa miến một cách trân trọng, cau mày nghĩ trên đời có những thứ trông thì y chang mà đôi khi lại khác xa một trời một vực. Ví như sợi miến này, thoạt nhìn rất giống món vây cá hầm sen năm đó thường ăn - lấy đoạn vây gần mang cá mập thượng hạng, canh gà hầm nhừ bằng lửa nhỏ, thêm bào ngư tím cỡ lớn và chân giò ngon nhất, lấy lá sen bọc lại rồi chưng cùng với nhau, cho ra thành phẩm tinh khiết trơn mịn, hương sen ngào ngạt bốn bề... Hay ví như hai đứa bé này, Tri Vi và Thiều Ninh dung mạo giống nhau đến thế, mà thân phận cảnh ngộ lại khác xa như mây với bùn... Thôi được rồi, nghĩ nhiều như thế mà làm gì, ai chẳng có vận mệnh của riêng mình chứ.

Bà cứ thế ăn uống ngon lành, không thèm ngẩng đầu lên. Phượng Tri Vi mỉm cười, ngân nga giọng nói: "Phải rồi, có ai bảo không đâu. Phượng phu nhân xưa nay vẫn là người như thế, còn cái người là tướng môn hổ nữ, trời sinh có tài làm chủ soái, mười tuổi theo cha xuất chinh, mười hai tuổi tự tay giết người, mười bốn tuổi khi sa trường lâm nguy đã lãnh nhiệm vụ ra sức văn hồi tình thế, dẫn ba vạn binh sĩ áo vải nghênh chiến quân địch,

giết cho đầu người lặn lông lốc máu nhuộm đỏ cát vàng, một trận thành danh thiên hạ kính ngưỡng, được người đời xưng tụng là Hỏa Phượng..."

"Đủ rồi." Phượng phu nhân bình thản ngắt lời nàng, cân đo phân lượng cái trắng và miến, cẩn thận đổ lại một chút.

Phượng Tri Vi giả điếc.

"... được người ta xưng tụng là Hỏa Phượng Nữ soái - Thu Minh Anh..." Nàng đột ngột đứng dậy, chống tay lên bàn, đối mặt với Phượng phu nhân bằng gương mặt yêu kiều như hoa nở giữa gò tuyết, đôi mắt xoáy thẳng vào đáy mắt bà, "... đã chết, đã chết rồi."

"Rầm!"

Đũa bát trên bàn rung lên bần bật, phát ra những tiếng lanh canh. Phượng phu nhân đập tay lên mặt bàn, dựng mày trợn mắt, trong thoáng chốc ánh mắt bà lóe lên như điện, tỏa ra sát khí bức người, mơ hồ toát ra phong thái Nữ soái hô hoán phong vân năm nào.

Phượng Tri Vi lại chỉ mỉm cười, không hề nhúc nhích.

Dư chấn chưa ngừng, bát đựng cái trắng đã mẻ mất một bên nghiêng đi, nước canh hắt thẳng về phía Phượng Tri Vi. Nàng cúi đầu nhìn, nở một nụ cười mỉm, nhưng vẫn ngồi yên tại chỗ, ngay đến hàng mi cũng không thèm chớp.

Trái lại Phượng phu nhân đang trợn mắt nhìn nàng chăm chặp bỗng ngẩn ngơ ngẫm gương mặt nàng, rồi thở dài thườn thượt, đưa ngón tay ấn xuống một cái, bát đĩa xoay tròn trên bàn lập tức rú nhau đứng yên hết. Một vệt nước canh bắn lên ngón tay Phượng phu nhân, bà tiếc của định đưa lên miệng mút, nhưng vừa ngẩng đầu bắt gặp ánh mắt của Phượng Tri Vi, bà lập tức lau tay lên tạp dề.

"Được rồi... mọi chuyện cũng đã qua." Nữ soái cương liệt chớp mắt đã biến mất, ngồi đối diện Phượng Tri Vi vẫn là người phụ nữ bê cái bát vỡ trân trọng húp canh rau, "Con ăn cho mau, ăn xong đến chỗ Triệu ma ma nhà trước để giúp việc."

Phượng Tri Vi nhìn chăm chăm gương mặt xinh đẹp của Phượng phu nhân, chậm rãi thu lại cánh tay chống lên bàn, thở dài đang định ngồi xuống. Chợt sau lưng có tiếng người phá cửa đánh "rầm", mang theo hơi lạnh thấu xương cuốn theo vào phòng. Nó ngồi phịch xuống bên cạnh nàng, tóm lấy cái bánh bao Phượng phu nhân vẫn không động vào mà gặm, vừa gặm vừa lúng búng kêu ca: "Lại là bánh bao!"

"Hạo Nhi, con làm gì mà hấp tấp thế, coi chừng cắn phải đầu lưỡi đó." Phượng phu nhân lập tức trù mẩn đưa tay vuốt ve mái tóc con trai, "Nguội rồi phải không? Để mẹ đem đi hấp lại cho con nhé?"

Phượng Tri Vi cup mắt nhìn cái bánh bao cứng ngắc trong tay mình - đem đi hấp lại? Nói dễ nghe nhỉ, nhà bếp bây giờ đang bận tối tăm mặt mũi, ai rảnh đi hấp bánh bao cho mẹ chứ?

Bánh bao trong tay mình cũng rắn như sắt, sao không bảo hấp lại cho mình?

"Bánh nguội ngắt con ăn thế nào được?" Phượng Hạo cắn một miếng, nhú mào, vung tay quăng bánh bao ra ngoài sân, cái bánh bao cứng ngắc đập "cạch" xuống nền đất, "Không ăn!"

Phượng Tri Vi nhìn chăm chăm cái bánh bao kia. Đây là bữa điểm tâm sáng nay, ba người được chia hai cái bánh bao, mẹ không hề đụng tới, chỉ uống món canh để qua đêm kia. Thế mà giờ đây, cái bánh bao quý giá ấy lại bị thằng em trẻ người non dạ quăng đi, dính đầy bụi bặm.

Nàng bèn chậm rãi quay đầu, nhìn thẳng mặt Phượng Hạo.

"Nhặt lên đi."

Giọng Phượng Tri Vi lúc nào cũng dịu dàng ôn nhu, ánh mắt nàng dường như còn thấp thoáng ý cười. Trời ban cho nàng sóng mắt mơ màng mông lung, nhìn kiểu gì cũng thấy không hề có bá khí. Nét uy nghi lẫm liệt thoáng qua vừa rồi của Phượng phu nhân không thể tìm thấy trên người nàng.

Phượng Hạo co lại, không hiểu vì sao, mỗi lần chị mỉm cười nói chuyện với nó kiểu này là đáy lòng nó lại ớn lạnh không rõ có gì. Trong đôi mắt xinh đẹp long lanh kia, dường như có thứ gì mà người bình thường không thể nhìn thấy đã ràng buộc nó, khiến lòng nó căng thẳng.

Nhưng được mẹ cưng chiều riết nên nó cậy thế làm càn chẳng biết sợ ai. Nó lùi lại một bước, rời khỏi phạm vi quanh người Phượng Tri Vi mới yên tâm ngẩng cao đầu, khinh khinh xì một tiếng bằng giọng mũi.

Phượng Tri Vi nhìn nó, ánh mắt vẫn ẩn chứa ý cười. Nàng mỉm cười ngồi xuống, tiếp tục gặm bánh bao, thản nhiên nói: "Không chịu nhặt lên chứ gì? Được rồi, đệ cũng đã lớn, có chủ kiến của riêng mình. Ngày mai tỷ sẽ xin phu nhân cho đệ theo hầu tam thiếu gia đi học, đệ thông minh như thế, chưa biết chừng tương lai Phượng gia chúng ta muốn được vẻ vang vinh hiển còn phải trông cậy vào đệ đó."

"Đừng mà!" Phượng Hạo tái mét mặt mày, trợn mắt nhìn nàng, "Tỷ vẫn là chị ruột của đệ đúng không? Sao lại đẩy đệ vào hố lửa kia? Bà cô độc ác này, mình không sống thọ thì cũng thôi đi, còn kéo theo đệ làm gì..."

"Hạo Nhi!"

Phượng Hạo bị tiếng quát chói tai kia dọa cho giật mình, hậm hực căm miệt. Phượng phu nhân nhìn nó, lại nhìn sang Phượng Tri Vi. Ý cười nơi đáy mắt Phượng Tri Vi phai đi một chút, khóe môi lại khe khẽ cong lên.

"Chỉ là một cái bánh bao thôi mà?" Phượng phu nhân bật cười, vội vàng bước tới góc tường nhặt cái bánh bao kia lên, cẩn thận thổi phồng phồng mấy cái, nắm chặt trong tay, "Để mẹ đi nhờ nhà bếp hấp lại."

Phượng Tri Vi cụp mắt, nhìn cái bánh bao trong tay mẹ, nhìn bàn tay mẹ năm xưa mịn màng căng bóng là thế mà giờ đây đã chi chít những vết chai sần rạn nứt, lại nhìn tóc mai rủ xuống hai bên trán mẹ. Chẳng biết từ bao giờ, mái đầu đen nhánh đã lấm tấm điểm bạc, mảng tóc hoa râm kia cứ xoáy vào mắt nàng đau nhói.

Mấy mươi năm vật đổi sao dời, ngoảnh đầu lại hồng nhan đã héo úa. Một đời nữ kiệt ngày nào còn yêu kiều tuyệt diệu, một vị Nữ soái nghe đồn tính nóng như lửa, đã sớm vùi mình trong những trang sử cũ, chỉ lưu lại bóng hình diễm lệ lẻ loi ngoảnh đầu trong vô vàn truyền thuyết được phóng tác về sau.

Nàng thậm chí không biết mẹ mình đã phải trải qua những chuyện kinh khủng cỡ nào mới có thể mài mòn cá tính sắc sảo cương ngạnh, che mờ ánh hào quang chiếu rọi bốn phương, thay vào đó là cuộc sống ẩn nhẫn và khốn khổ hiện giờ.

"Thôi để con đi vậy." Hồi lâu, Phượng Tri Vi thở dài, cầm lấy cái bánh bao trong tay Phượng phu nhân - đám người làm dưới bếp toàn hạng trên đội dưới đập, nịnh bợ ton hót, nàng không muốn thấy mẹ mình phải nhỏ nhẹ cầu cạnh, rồi lại đau lòng vì những lời móc mĩa sắc như dao.

Bước ra khỏi cửa, Phượng Hạo được thể lên giọng sai bảo với theo.

"Xem có món gì ngon thì mang một ít về đây!"

Bước chân của Phượng Tri Vi thoáng khựng lại nơi ngạch cửa, rồi lập tức đi thẳng không ngoái đầu. Nàng còn nghe văng vẳng sau lưng, hình như mẹ vừa ôm Phượng Hạo vào lòng khẽ khàng an ủi.

Phượng Tri Vi không hề tỏ thái độ - là một đứa con gái nuôi, nàng không nên tỏ ra bất mãn vì con trai người ta được nuôi chiều.

Tuy rằng, chỉ có nàng biết Phượng Hạo thật ra cũng chỉ là con nuôi, nhưng dù sao cũng là nam, tương lai có thể nối dõi tông đường cho họ Phượng.

Mà thật ra, Phượng phu nhân dù rơi vào hoàn cảnh khó khăn tột cùng vẫn không bỏ rơi một gánh nặng như nàng, vả lại bà cũng chưa bao giờ nói cho bất kì ai biết nàng không phải con gái ruột của mình, nhờ vậy nàng mới có thể nán lại bấy lâu trong Thu phủ xu lợi này. Chẳng đó đủ để nàng cảm kích lắm rồi.

Còn chút tình thân và ấm áp này... thôi đi, số mệnh của bản thân còn chưa chắc đã nắm giữ được, còn mơ tưởng gì đến những thứ khác?

Nhà bếp chính giờ này đang rối tung rối mù, tất bật chuẩn bị món điểm tâm mới lạ cầu kỳ nhất cho Công chúa kén ăn. Công chúa Thiều Ninh là người con gái được Hoàng đế đương thời cưng chiều nhất, nghe đâu thuở mới lập quốc, Công chúa còn nằm trong tã đã từng thất lạc với bộ hạ giữa chiến loạn, phải mất bao nhiêu công sức mới tìm lại được. Ngày tìm thấy Công chúa, trên trời hiện ra điềm lành, sau đó không lâu lại công phá được kinh thành, lập ra hoàng triều Thiên Thịnh. Cho nên bộ hạ luôn coi người con gái này là phúc tinh, hết mực yêu chiều.

Phượng Tri Vi lặng lẽ vào nhà bếp từ cửa bên. Nàng vẫn mang gương mặt vàng vọt, lông mày vẽ rất chán đời, chỉ sửa đổi hai điểm này thì dung mạo khí chất của nàng liền biến đổi một trời một vực, khiến người ta chẳng có hứng thú liếc nàng lấy một cái.

Trong nhà bếp bày đủ loại nồi hấp lớn có nhỏ có, hơi nóng phả ra không nhìn rõ mặt người. Trong không khí thoang thoảng một mùi hương ngọt ngào kỳ lạ, không biết họ đang nấu món điểm tâm mới mẻ gì. Phượng

Tri Vi không muốn đánh động bất cứ kẻ nào, nàng lặng lẽ tìm một bếp lò trống không, đổ nước vào nồi, chuẩn bị hấp lại bánh bao.

Trên bàn có một vài món ngon, nhưng Phượng Tri Vi không thèm ngó tới - Phượng Hạo muốn nàng mang đồ ăn ngon về là do nó không hiểu chuyện, với địa vị khó xử của ba mẹ con nàng trong phủ, chỉ mong người ta không làm khó dễ đã tốt lắm rồi, sao có thể gây thêm chuyện phiền phức chứ.

Nhưng mùi hương kia quả thực khiến người ta không nhin nổi... Phượng Tri Vi xoa bụng, cảm thấy nó réo càng thêm dữ dội.

Nàng chỉ chăm chăm chờ nước sôi mà không để ý ở cửa bếp đang có người lặng lẽ chuồn vào, càng không để ý thấy mấy trù nương thoạt nhìn đang chăm chỉ bận rộn, nhưng thực ra ánh mắt đã liếc sang nàng, chẳng biết là vô tình hay cố ý.

Nước trong nồi ùng ục ùng ục sôi, bốc hơi nóng hằm hập. Phượng Tri Vi không dám nán lại lâu, nước vừa sôi được một lát nàng lập tức mở vung nồi, định bụng dù bánh bao mới hơi âm ấm cũng lấy ra ngay. Tay vừa chạm vào vỏ bánh, chợt nghe một âm thanh lạnh lạnh.

"Két!"

Cùng lúc đó, tiếng thét chói tai của các trù nương cũng lập tức vang lên, chóng vánh y như đã chờ sẵn từ trước.

"Có trộm! Ngự thiện dâng lên bị đánh cắp rồi!"

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Lãi Từ Một Cái Tát

Phượng Tri Vi giật mình, lập tức rút tay lại, vội vàng đứng thẳng lên. Bất chấp bánh bao nóng hôi hổi, nàng túm lấy nó nhét vào trong ngực, vặn người chuồn ra cửa sổ đằng sau - chạy hơn hai bước nữa là đến cửa sổ phía sau của nhà bếp, cửa sổ rất thấp, nhảy ra là gặp một lùm cây nhỏ, chỉ cần có thể nhảy ra là nàng còn đường thoát thân. Dù sao đi chăng nữa, giờ phút này nàng xuất hiện ở đây, lỡ đâu bị tóm cũng khó tránh khỏi nhúng chàm.

Nhưng chung quy nàng vẫn chậm một bước.

Không phải nàng phản ứng chậm chạp, mà do nàng vừa nhấc chân chạy đã thấy có người cũng chạy trước một bước về hướng ấy, vịn lên bệ cửa sổ xoay người nhảy ra. Có lẽ do hăn hoảng hốt quá độ, vừa tiếp đất đã trật chân, nên nàng nghe được hăn kêu đau một tiếng "Ồi!"

“...”

Giọng nói này mới quen thuộc làm sao. Phượng Tri Vi dừng bước.

Nàng đứng trước cửa sổ, đôi mắt sụp xuống, trong khoảnh khắc gương mặt nàng biến đổi đủ mọi sắc thái phức tạp đan xen, từ giận dữ, bất lực cho đến lo lắng và căm hận.

Nàng lập tức hít sâu một hơi rồi quay lại, nhanh chóng và bình tĩnh thả bánh bao trở vào nồi.

Giờ này muốn trèo cửa sổ cũng không còn kịp nữa, nhịp thở khê khàng nhịn đau dưới song cửa nói cho nàng biết kẻ ăn vụng sẽ không thể

trốn thoát, nàng nhảy ra cũng sẽ bị phát hiện một lượt, đến lúc đó càng khó thanh minh hơn.

Lúc này nhà bếp đã náo loạn ầm ầm, quân sự bên ngoài và các trù nường đều đuổi theo đến tận nơi.

"Là mày..." Một bà trung niên dẫn đầu đoàn nhìn thấy Phượng Tri Vi đứng tựa lưng vào song cửa, giọng nói giận dữ kinh ngạc, nhưng trong ánh mắt lại thoáng qua một tia mừng rỡ đặc ý.

Phượng Tri Vi âm thầm than thở, thôi mình đen đủi rồi - đây là An đại nương chủ quản nhà bếp, là một bà góa già mất chồng từ thời trẻ, vẫn luôn muốn chung chạ gối với Lưu quân sự rất có quyền thế ở ngoại viện. Nhưng Lưu quân sự lại chê bà ta mặt mũi già nua da nhăn nheo như vỏ quýt, đánh phẩn cũng không ăn, một lòng muốn lên giường với Phượng Tri Vi trẻ trung. Thế là bà già này ngứa mắt với nàng từ lâu lắm rồi.

Ánh mắt An đại nương quét nhanh qua cái bàn dài, bỗng dừng sắc mặt biến đổi rõ rệt, bổ nhào vào nàng.

"Mày dám to gan phá hoại quả Kim Ti Yến cung phụng cho Công chúa!"

Do cánh cửa sổ mở rộng, hơi nước tan đi, để lộ ra một chiếc chén ngọc đặt trên bàn, vốn dùng lồng bằng tơ bạc cẩn thận đặt lên. Nhưng hiện giờ lồng bạc đã nằm chổng chơ một bên, chén ngọc nghiêng ngả, thứ chất lỏng có dạng váng sữa còn sót lại trong chén chảy lênh láng khắp bàn. Bên chén ngọc còn in mấy dấu tay đen thùi lùi, thoạt nhìn cực kỳ bẩn thỉu nhếch nhác.

Hương thơm ngọt ngào trong không khí ngày càng thêm nồng, Phượng Tri Vi khẽ hít một hơi, lòng thêm trĩu nặng. Tuy không biết đây là vật gì, nhưng hiển nhiên nó nhất định là trân phẩm.

"Tao biết phải ăn nói làm sao đây? Tao biết phải ăn nói thế nào đây!" An đại nương vốn chỉ định ép Phượng Tri Vi vào cảnh khó xử, phát hiện có người lén vào vẫn bình chân như vại, ai ngờ lại động đến món ăn dành cho Thiều Ninh cơ chứ. Bà ta hần học nhìn Phượng Tri Vi, nếu trước đó còn nuôi ý đồ mượn cớ trút giận, thì bây giờ đã cảm hận nàng đến xương tủy.

Dưới song cửa mơ hồ truyền đến tiếng động khác thường, tựa như tiếng vật gì sơ ý cọ vào vách tường, nhưng đã bị hơi thở hồng hộc của An đại nương che đi mất. Phượng Tri Vi sắc mặt sa sầm, ngón tay miết nhẹ.

"Phượng tiểu thư à..." Một bà thím trung niên đứng cạnh An đại nương kéo dài âm cuối bằng giọng u ám, sắc mặt xanh mét, "Quả Kim Ti Yến này do nhị công tử vất vả lặn lội tìm mua từ Đại Liêu về bằng số tiền khổng lồ, một lạng giá mấy nghìn vàng, lại dùng bí phương không truyền ra ngoài chừng chín lần phơi chín lần, kết hợp với hơn mười loại nguyên liệu như cỏ tôn màu tía lấy từ núi tuyết, toàn bộ quá trình chỉ được dùng gỗ hắc thạch đất đỏ làm củi... Làm ra một chén điểm tâm này, tạm thời chưa tính đến bao nhiêu tiền của công sức đã bỏ ra, đây là trân phẩm độc nhất vô nhị. Ngày mai Công chúa truyền thiện, tiểu thư bảo chúng tôi phải lấy gì đi cưng phụng?"

Phượng Tri Vi nghe tên mấy thứ nguyên liệu đại diện cho đồi vàng núi bạc, trong lòng ngán ngẫm. Nàng hít sâu một hơi rồi bắt đầu thanh minh: "Cháu chỉ vào đây hấp lại cái bánh bao, không hề động đến thứ gì khác."

"Không phải mày thì ai?" An đại nương cười gằn, ánh mắt hùng hổ dọa người.

Ngón tay Phượng Tri Vi lại miết vào nhau, nhưng rồi nàng lập tức bình tĩnh đáp trả: "Trong bếp của thím có cả tá người, vừa rồi lại ủa vào đây rõ nhanh, ai cũng có thể đụng..."

"Bốp!"

Tiếng bàn tay tát vào da người vang lên chát chúa khiến mọi người giật mình, ai nấy đều co giật chân mày.

Phượng Tri Vi chỉ cảm thấy đầu óc mình ong ong, kể đó mặt mũi tê rần. Cảm giác tê còn chưa tan đi hết, cơn đau rát bỏng đã ập đến, trong miệng có vị ngòn ngọt tanh tanh, ngay đến lợi cũng bắt đầu co giật trong đau đớn.

Một cái tát thật tàn nhẫn!

Bàn tay An đại nương giơ lên cũng đông cứng lại, dường như bà ta không tin nổi mình đã xuống tay.

Bà ta vốn không muốn hành xử quá phận, dù sao Phượng Tri Vi cũng là chủ nhân trên danh nghĩa, hoàng triều Thiên Thịnh lại phân biệt giai cấp rất nghiêm, kẻ dưới mà phạm đến bề trên là cực kỳ bất kính. Nhưng chuyện hôm nay hết sức nghiêm trọng, bà ta đã nóng lòng như lửa đốt vì bữa ngự thiện ngày mai, thế mà trong lúc nóng vội lại thấy con bé này vẫn bình chân như vại, máu nóng bốc lên, đầu óc cũng hóa hồ đồ, đến khi lấy lại phản ứng thì gương mặt Phượng Tri Vi phía đối diện đã nổi lên đủ màu sắc.

Xung quanh lặng ngắt như tờ.

Lát sau, một dòng máu mảnh như sợi chỉ trào ra từ khóe môi Phượng Tri Vi, thê diễm như cánh hoa tàn, khiến mọi người đều biến sắc.

Phượng Tri Vi khẽ đưa tay lên, ngón tay nhẹ nhàng chạm lên khóe môi. Nàng ngẫm ngía vết máu nơi đầu ngón tay, sau đó... mỉm cười.

Tóc nàng rối tung, ý cười lơ mờ ẩn hiện sau mái tóc đen, giữa hơi nước quanh quần bốn bề chưa tan và bóng râm tranh tối tranh sáng nơi góc bếp này, thoát nhìn dịu dàng mà nghiêm nghị, nhìn kĩ lại thấy lạnh lẽo ghê người, khiến An đại nương nhìn chằm chằm vào nàng bỗng rùng mình ớn lạnh.

Lúc này bà ta mới nhớ ra, dù sao thì Phượng Tri Vi vẫn mang thân phận tiểu thư. Mẹ con bé là chủ nhân chính thức trong phủ này, nghe nói tính tình cũng dữ dằn lắm...

Nhưng bà ta lập tức lấy lại lòng can đảm - đánh thì cũng đánh rồi, con bé kia làm gì được mình chứ? Nói thật trước kia nó khôn ngoan khéo léo, không để người ta nắm thóp, muốn dạy cho nó một bài học cũng không có cơ hội. Hôm nay thời cơ đã dâng lên tận miệng, lại chiếm được phần lý, không đánh cũng uổng, chẳng lẽ nó còn có thể thoát được tội "Trộm cắp đồ ngự dụng" hay sao? Với lại, mình dù sao cũng là thị tì của phu nhân, thuộc hạ có máu mặt trong phủ, sợ gì mà không dám giáo huấn một đứa lai lịch bất minh con của một ả đàn bà đê tiện chứ!

Ý nghĩ này mới chỉ lóe lên trong đầu, An đại nương bèn quyết định đâm lao thì phải theo lao, chỉ thẳng mặt Phượng Tri Vi quát to: "Mau bắt con bé gan to tày trời dám trộm cống vật này cho ta! Giao nó cho phu nhân trị tội!"

"Thằng bé này làm gì ở đây thế?!" An đại nương vừa dứt lời, một bà hầu già bỗng hét ầm lên.

Vừa rồi bà bị cái tát của An đại nương dọa cho giật mình, lùi lại một bước, đụng vào song cửa mở hờ, thấp thoáng nghe được một tiếng kêu hốt hoảng rất khê bên dưới cửa sổ, quay đầu lại mới phát hiện ra thằng con thứ của Phượng gia đang ngồi xồm bên dưới cửa sổ.

Lập tức có người ập đến xách cổ Phượng Hạo vào. Phượng Hạo đã sợ đến tái mét mặt mày từ lâu, lắp ba lắp bắp nói không nên lời. Phượng Tri Vi nhíu mày, An đại nương lại hớn hở như phát hiện ra kho báu, cất giọng the thé chất vấn: "Hạo thiếu gia làm gì ở đây? Cũng đến trộm đồ à?"

Phượng Hạo bị cái chữ "trộm" kia dọa cho run rẩy, liếc nhìn Phượng Tri Vi rồi sợ hãi cúi đầu.

Vẻ bối rối của nó đã rơi trọn vào mắt An đại nương, ánh mắt bà ta chợt lóe lên vui sướng, rồi bất ngờ mềm mỏng cười nói: "Thiếu gia nhỏ tuổi không hiểu chuyện, bị người ta xúi giục mà phạm phải sai lầm cũng không sao cả. Chỉ cần khai thật với đại nương là được, chớ dây dưa đến khi phu nhân tới, kết cục sẽ chẳng tốt lành gì đâu."

Phượng Hạo do dự, ngón tay vô thức vắn vẹo vào nhau. Một mùi hương lạ mơ hồ lan tỏa, đầu ngón tay nó còn loáng thoáng thấy thứ gì trông như tơ vàng. Mọi người đều thấy nhưng đều làm ngơ, chỉ đua nhau nhìn chăm chăm vào Phượng Hạo.

"Hạo thiếu gia, đối mặt với đại sự thì đúng sai phải phân biệt rạch ròi." An đại nương nửa cười nửa không, xoay mặt về phía nhà trước khẽ gật đầu, "Lão gia trị phủ bằng quân pháp, tội khó tha thứ nhất là trộm cắp, huống chi vật bị trộm lại là ngọc thiện dâng lên bề trên? Dù ngày mai bệ hạ không trách tội, nhưng lão gia mà biết thì nhất định sẽ đuổi cậu ra khỏi phủ. Hạo thiếu gia, cậu xem..."

Bà ta kéo dài giọng ra, khiến Phượng Hạo nghe mà run lấy bầy, hèn nhát lùi lại một bước.

Phượng Tri Vi hít một hơi, bàn tay che mặt chậm rãi buông xuống, nhìn Phượng Hạo đăm đăm.

Đó là đứa em trai đã lớn lên bên nàng...

Phượng Hạo bị nàng nhìn đến run rẩy, đầu gối bất giác mềm nhũn. Nó quay mặt đi, lùi một bước ra xa nàng, rồi nói một câu rất nhanh và mập mờ, "... Tỷ tỷ bảo chỗ này có đồ ăn ngon, bảo cháu ở đây tiếp ứng..."

An đại nương thở phào một hơi thư thái, khóe miệng lộ ra ý cười lạnh lẽo.

Mấy bà thím đứng xung quanh cũng đồng loạt cong khóe miệng lên.

Phượng Tri Vi ngoảnh đầu, không thèm nhìn mặt Phượng Hạo.

"Hạo Nhi!" Một tiếng thét giận dữ đột ngột truyền đến, mọi người quay đầu lại mới thấy Thu phu nhân - nữ chủ nhân trong phủ không biết đã đứng ngoài cửa từ bao giờ, mà Phượng phu nhân vừa lên tiếng đang đứng ngay bên cạnh, hằm hằm nhìn Phượng Hạo.

Phượng Hạo vừa thấy Phượng phu nhân, lập tức nhào về phía bà, la to: "Mẹ ơi! Mẹ bà này đánh con đau quá!"

Phượng phu nhân xanh mét mặt mày, thấy Phượng Hạo bổ nhào về phía mình, ống tay áo bà không gió mà bay, bàn chân thoáng di chuyển. Nhưng bà nhanh chóng ghì chân lại, cánh tay đưa lên hơi cứng nhắc, đón lấy Phượng Hạo đang nhào tới, ôm nó vào trong lòng.

Phượng Tri Vi làm như không thấy, ánh mắt chột lóe lên một tia sáng - tư thế vừa rồi của mẹ, trông hơi kì kì...

Nhưng dường như đó chỉ là ảo giác của nàng, nháy mắt sau Phượng phu nhân đã ôm con trai vào lòng, khẽ khàng an ủi.

Thu phu nhân bình tĩnh chứng kiến tất cả, nghe An đại nương hấp tấp chạy tới thuật lại câu chuyện nhân tiện thêm mắm dặm muối, bất chợt quay đầu hỏi Phượng Hạo, "Hạo Nhi, có phải Tri Vi bảo cháu ngồi chờ dưới cửa sổ không?"

Cả căn bếp lặng thinh, Phượng Hạo còn đang bận làm nũng đành ngẩng đầu lên, động tác cứng đờ, môi mấp máy mấy cái rồi nhìn sang Phượng phu nhân cầu cứu.

Ngón tay Phượng phu nhân giần giật, nhìn sang chỗ khác. Phượng Tri Vi thấy bà lặng lẽ chùi sạch vết thức ăn màu vàng óng dính vào ống tay áo, thứ đó vừa dính lên người bà khi Phượng Hạo nhào về phía bà.

Nét mặt Phượng Hạo lộ rõ sự hoang mang, hình như không hiểu ý mẹ mình là gì. Nhưng Phượng phu nhân không hề ngăn cản khiến nó bạo gan hơn nhiều, vả lại nó cũng không muốn đối mặt với viễn cảnh bị đuổi ra khỏi phủ, bèn hạ quyết tâm, ngẩng cổ lên định mở miệng.

Phượng phu nhân lại bất ngờ ngăn nó lại, xoay người, khom lưng trước Thu phu nhân.

Thu phu nhân nhẹ nhàng đáp lễ, khéo miệng lộ ra ý cười thấu hiểu.

Phượng Tri Vi từ đầu đến cuối không rời mắt khỏi mẹ mình bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, trong mắt lộ ra một tia hân hoan vui mừng.

Trên đời vẫn còn một người bệnh vực nàng...

Thế rồi nàng nghe Phượng phu nhân khẽ nói: "Phu nhân... Tri Vi trẻ người non dạ, tham ăn, mong phu nhân độ lượng..."

Phượng Tri Vi đột nhiên lùi lại một bước.

Như có tia sét đánh vào đáy lòng nàng, nứt ra một cái rãnh sâu đen thẫm thẫm, để lại một vết cháy sém, máu chảy đầm đìa.

Gương mặt nàng hiện ra một nụ cười mơ hồ, trong trẻo mà nhạt nhẽo, không giống cười, trái lại trông như một bức tranh với độ cong hoàn mỹ mà cứng nhắc, mỗi một cử động đều sinh ra ý vị diễm lệ kì lạ, như bức tượng đất nung đủ sắc màu khiến tâm can người ta ớn lạnh.

Thu phu nhân thoáng giật mình, bà rất hiểu tỷ đệ Phượng gia, đặc biệt hiểu rõ Phượng Hạo là hạng nhà nghèo mà khoái ăn chơi. Chuyện hôm nay rõ ràng là Phượng Hạo tham ăn lại sợ bị phạt nên quay sang đổ tội lên đầu tỷ tỷ. Bà cứ đinh ninh cô em chồng có tiếng là cương liệt nhất định sẽ bệnh vực Tri Vi, nhìn dáng vẻ giận dữ đùng đùng khi cô ấy mới xuất hiện, tưởng

đâu câu tiếp theo nhất định sẽ trách em cứu chị, ai mà ngờ... kết quả lại là như thế.

Quả nhiên con hai vẫn quý hơn một chút... Thu phu nhân lạnh nhạt nghĩ, lại nghĩ đến con bé Phượng gia này, thoát nhìn điệu dàng hòa nhã, giấu mình trong một góc Thu phủ không tranh không cầu, lặng lẽ sống qua ngày, nhưng không một ai có thể lợi dụng hai mẹ con nó.

Bà chợt nhớ năm nào cô em chồng dắt hai đứa con quỳ gối trước cửa phủ, bà đã lệnh cho già trẻ lớn bé trong nhà không ai được báo cho lão gia, lão gia cũng vờ như không biết. Phượng phu nhân lạnh cóng đến ngất xỉu ngoài cửa, bấy giờ Phượng Tri Vi chẳng qua mới lên bốn, lại không hề hoảng hốt, lập tức kéo đệ đệ ra quỳ trên con đường lớn ngoài ngõ. Hai tỷ đệ im thín thít, chỉ rưng rưng nước mắt chẳng nói chẳng rằng. Người qua đường chứng kiến cảnh này đều cảm thấy hai đứa bé con hết sức đáng thương, dừng lại khóc lóc cùng chúng. Mới quỳ được một ngày, Thu phủ từ chủ đến tớ đã chịu hết nổi sự đàm tiếu của người đời, đành phải đón ba mẹ con họ vào phủ.

Còn nhỏ xíu đã biết khơi gợi dư luận để gây áp lực lên Thu phủ, lại biết lựa đúng lúc mẹ mình cảm lạnh mà gây khó dễ, để người ta không có cớ trách Phượng phu nhân lợi dụng trẻ con để rải đường cho mình. Còn nhỏ xíu đã nắm vững chừng mực và khôn ngoan giỏi ứng biến cỡ này, về sau ngẫm lại mới thấy ớn lạnh trong lòng.

Lại nhớ khi mình định gả nó cho con trai của Lưu quản sự, đứa bé này không hề cự tuyệt lấy một câu trước mặt mình, lại "tình cờ chạm mặt" lão gia trên đường, chỉ thốt đúng một câu "Tam tiểu thư vừa ý cây trâm ngọc của Tri Vi, cháu mang sang cho em ấy" khiến lão gia tò mò hỏi đến nguồn gốc của cây trâm ngọc.

Nàng bèn đáp: "Do Lưu gia đưa tới, hiếm khi thấy em ấy thích một vật đến vậy."

Sau lão gia nổi giận trách bà trị gia không nghiêm, mấy món đồ xuất xứ mập mờ của mấy bà bán rong bên ngoài lại để cho tiểu thư con nhà danh giá trông thấy, còn bắt Tri Vi đưa cho tam tiểu thư ngây thơ chưa tỏ sự đời, chuyện này mà đồn ra ngoài thì còn gì là thanh danh nữa?

Bao năm qua đứa bé này sống trong phủ với địa vị đáng xấu hổ, lại có thể bảo vệ bản thân không bị thao túng, cũng không lộ rõ thực lực. Định lực và sự kiên trì này, khiến người ta nghĩ tới là cảm thấy bất an.

Lần này, quả đúng là một cơ hội trời cho.

"Tính ra cũng không phải chuyện to tát gì." Thu phu nhân cười hết sức hiền hậu, "Là người một nhà cố gì lại làm khó ba người chứ, ngày mai thánh giá giá lâm, ta đổi món khác là được. Bệ hạ và Công chúa luôn đối đãi thân tình với nhà họ Thu, sẽ không so đo chuyện này đâu."

Phượng phu nhân tỏ ra vui vẻ, ngoảnh đầu nhìn Phượng Tri Vi. Nàng lặng lẽ ngắm nhìn một đóa hoa cuốn bay theo gió dưới khung cửa sổ, tay thu chặt trong ống tay áo.

"Nhưng mà..." Thu phu nhân quả nhiên đổi giọng, "Cũng không dám chắc có kẻ hầu người hạ nào mồm năm miệng mười, chuyện này mà đồn ra ngoài chỉ e sẽ dẫn đến kết cục không hay. Tính tình lão gia lại nóng nảy quyết liệt, trị gia nghiêm khắc, đến lúc ấy người nổi trận lôi đình, chỉ e sẽ thiệt cho cháu gái..." Bà khẽ mỉm cười, nhìn sang Phượng Tri Vi, "Hay là cháu ra khỏi phủ tránh tạm một thời gian? Yên tâm đi, có chuyện gì để cậu mợ gánh vác hết cho."

Tránh tạm hay là đuổi ra khỏi phủ, mọi người đều nghe ra ẩn ý, nở một nụ cười lạnh nhạt.

Phượng Tri Vi tuy không được ai tôn trọng, nhưng dù gì cũng xem như được nuôi trong khuê phòng từ nhỏ. Một vị tiểu thư khuê các mảnh mai yếu ớt như thế, một khi bị đuổi ra khỏi phủ sẽ gặp phải chuyện gì? Cho

dù mai sau có đón nàng về nhưng cái tai tiếng đã từng lưu lạc bên ngoài bị truyền ra, thì nàng cũng không bao giờ tìm được một mối tốt mà gả chồng.

An đại nương mỉm cười khoan khoái, nhổ đi cái gai trong mắt đúng là chuyện mừng.

Phượng phu nhân có vẻ luống cuống, bà đang định nói gì thì Thu phu nhân đã đột ngột nghiêng người, gỡ một đoá hoa bằng ngọc quý màu đỏ trên tóc mình xuống, cài lên tóc mai Phượng phu nhân rồi cười bảo: "Hạo Nhi còn chưa trưởng thành, Vi Nhi lại không hiểu chuyện lắm. Muội muội phải nhọc lòng lo nghĩ, có vẻ già đi nhiều đấy."

Một câu "Hạo Nhi còn chưa trưởng thành" vậy mà lại khiến Phượng phu nhân rùng mình ớn lạnh. Bà hơi nghiêng mặt, đưa tay sờ đoá hoa bằng ngọc kia, ngón tay khẽ run rẩy.

Thế rồi bà cup mắt xuống, hạ giọng đáp: "Đa tạ tấu tấu quan tâm..."

Ráng chiều xuyên qua nhà ngoài rọi vào tận cửa, hắt sáng rực rỡ lên gương mặt mọi người. Người phụ nữ có tiếng là cương liệt ngồi ngời ngời kia lại rầu rầu ngồi trong một góc tối, ráng chiều rọi lên má bà, tôn lên làn da trắng như ánh trăng lành lạnh.

Phượng Tri Vi đứng trong ánh hoàng hôn ngày đông, chỉ cảm thấy manh áo mỏng không xua tan giá rét, không chịu nổi phải thu ống tay áo chặt hơn nữa. Ánh mắt nàng lặng lẽ lướt qua, đảo tới đảo lui trên khuôn mặt đẹp đẽ của Phượng Hạo, lại đảo qua đoá hoa bằng ngọc cài trên mái tóc mẹ. Đoá hoa đỏ ngọc ngà diễm lệ, đè nặng lên tóc xanh đã phai màu, thấp thoáng lộ ra vài sợi bạc, không thấy mỹ miều mà chỉ thấy tang thương.

Đây là đệ đệ nàng, đây là mẹ nàng.

Phượng Tri Vi cup mắt, tích tắc sau lại nở một nụ cười, không thê lương không sầu não, không mĩa mai không phẫn nộ, chỉ là ý cười hết sức

bình thân.

Mọi người đề phòng nàng nổi giận, van nài hay khóc lóc, nhưng không ai ngờ đến nét mặt này của nàng, nhất thời đều ngớ ra. Phượng Tri Vi lại đột ngột quay lưng, chẳng nói chẳng rằng quay gót bỏ đi.

Lần này ngay đến Thu phu nhân cũng ngây người.

Phượng Tri Vi không hề ngoái lại, đi đến trước mặt An đại nương thì dừng chân.

Mái tóc nàng trước đó đã bị cái tát của An đại nương đánh cho rối bời, phía sau làn tóc xõa xuống thấp thoáng dấu tay. An đại nương nhìn nàng mà thoáng giật mình, bấy giờ mới nhớ ra vừa rồi mình là phận tôi tớ mà dám khinh chủ, đã phạm vào luật cấm. Giờ tiểu thư Phượng gia sắp bị đuổi đi, trước lúc lên đường hẳn sẽ tát trả mình một cái để trút giận. Phu nhân có nỗi thẹn trong lòng, chỉ e cũng không quản chuyện này.

Bà ta rụt rè lùi lại một bước, Phượng Tri Vi đứng trước mặt bà ta, giơ tay lên.

Mọi người đều mong ngóng tiếng bạt tai vang lên giòn giã.

Phượng Tri Vi lại mỉm cười.

Nụ cười của nàng tỏa sáng lấp lánh, rõ ràng chỉ là một khuôn mặt vàng vọt không hề xuất chúng, lại khiến người ta cảm thấy hết sức ưa nhìn, đẹp đến lóa mắt.

Giữa bầu không khí câm lặng, Phượng Tri Vi đưa tay lên... xoa xoa dấu tay trên mặt mình.

Nét mặt nàng dường như là hoài niệm, dường như muốn thông qua cảm giác nơi đầu ngón tay để thể nghiệm lần nữa cơn đau đón rưng rờ khi

bàn tay kia hạ xuống.

Thế rồi nàng buông tay, mỉm cười dịu dàng, ghé tai An đại nương còn chưa hết sững sờ, thì thào:

"Cái tát này... chờ ta đòi đủ lãi."

Nàng mỉm cười, vỗ nhẹ nhẹ lên mặt An đại nương ở một góc khuất tầm mắt mọi người, sau đó sải một bước dài ra khỏi cửa.

Trước mặt là ánh tà dương ấm áp chiếu rọi, sau lưng là ánh mắt ngạc nhiên của mọi người. Nàng ở chính giữa, quay bước rồi đi để lại một bóng lưng mong manh.

Không một lần ngoái lại.

Không nhìn đến bộ mặt trơ lì trăng tráo của em, không đoái hoài đến vẻ cay đắng nơi đáy mắt mẹ, không đau đầu vì sự phản bội của người thân, không nghĩ xem bước ra khỏi cánh cửa này mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

Nàng chỉ khoan thai hòa mình vào vầng tà dương khổng lồ kia, hít một hơi thật sâu dưới ánh mặt trời chiếu thẳng mặt.

Nói với bản thân mình.

"Ta sẽ trở về."

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Ngày Nào Nàng Chén Trên Cầu Đơn Côi

Tia nắng ấm áp ngày đông từ từ lặn xuống, gió cuốn theo hơi lạnh buổi đêm thối tới từng cơn.

Sắc trời sập tối, trên đường chỉ còn lác đác vài người qua lại, người phu canh gỗ mõ lách cách, nghe mà thê lương.

"Kẹt", tiểu nhị trong quán rượu nhỏ trên phố Thiên Thủy buông tấm khung trúc đỡ cửa sổ, cười nói với người ngồi trong một góc âm u hơn cả tiểu điểm vốn dĩ đã âm u: "Quý khách... quán tôi đóng cửa rồi..."

Trong góc quán, một người co ro ngồi dựa vào tường, trên bàn là mấy bình rượu lặt hạng xoàng. Nghe tiểu nhị cáo lỗi, người này chỉ khẽ "ừ", chậm rãi đứng lên, thả xuống một mẩu bạc vụn rồi tiện tay lấy đi phần rượu thừa mình còn chưa uống hết trên bàn.

Tiểu nhị nhìn theo bóng dáng mảnh mai của người ấy co ro trong chiếc áo bông mỏng manh, lặng lẽ lắc đầu - những người đến tối muộn còn nán lại bên ngoài, phải chăng đều không có nhà để về?

Bước ra khỏi cửa, đón gió lạnh lùa thẳng vào mặt, Phượng Tri Vi kéo chặt chiếc áo bông, ngón tay kề sát bên môi, hơi thở toát ra đã ngưng lại như sương.

Nàng cầm theo một bầu rượu, bước những bước vô định ngược chiều với đám đông, dần dà đã vượt qua khu thành Đông nơi dân nghèo tụ họp, hướng vào trung tâm thành.

Đi được một đoạn, chợt thấy phía trước hiện ra một con sông phản chiếu bóng đèn chập chờn hư ảo, tuyết còn chưa tan điểm tuyết trên những tảng đá ven bờ sông, thoát nhìn như những viên ngọc băng lấp lánh.

Phượng Tri Vi ngồi lên một tảng đá đọng tuyết, nhìn xuống mặt sông.

Nàng lần tìm bình rượu giấu trong ngực, kề môi vào miệng bình hớp từng ngụm nhỏ. Chẳng mấy chốc rượu đã gần cạn, nàng ngửa đầu nghiêng bình rượu dốc cả vào miệng mình.

Bình rượu bằng gốm thô, chế tác vụng về, miệng bình không bằng phẳng, có dòng rượu trong vắt rỉ ra, bò ngoằn ngoèo trên gương mặt vàng vọt, chảy xuống khóe mắt.

Nàng hờ hững đưa tay ra lau, ngón tay nàng ướt đầm, có hơi rượu lại có một thứ chất lỏng khác. Nàng nhìn ngón tay mình đến xuất thần, rất lâu sau mới khẽ khàng giơ tay lên che mắt.

Đêm tuyết rơi lặng ngắt, gió lạnh mênh mang, nước sông lặng lẽ chảy. Bóng thiếu nữ ngồi trên tảng đá sao mà lẻ loi, những ngón tay che mắt lấp lánh sắc nước trong màn đêm.

Đằng xa thoang thoảng hương son phấn, nghe láng máng có tiếng cười yếu điệu lướt sóng truyền tới, khi truyền đến góc bờ sông vắng lặng này cũng chỉ còn sót lại vài tiếng lác đác.

Chợt có tiếng gọi phá tan khoảnh khắc vắng lặng đến thê lương này.

"Công tử..."

Giọng nói yếu kiều, âm cuối kéo dài ra nũng nịu. Kế đó vang tiếng bước chân lộn xộn, có người đến gần nàng.

Phượng Tri Vi buông tay xuống, nhúu mày, bấy giờ mới để ý đến bóng đèn hoa in ngược trên mặt sông - nếu nàng nhớ không lầm, thì nơi này hình như là sông Yên Chi trong thành, nổi tiếng nhờ mười dặm sông dựng đầy những thanh lâu buôn son bán phấn, trải dài hai bên bờ sông, ra sức mua vui cho người.

Đây có lẽ là khách làng chơi nhà ai nảy ra ý tưởng đưa nhau ra bờ sông tìm kiếm lạc thú giữa thiên nhiên.

Phượng Tri Vi ngồi yên không nhúc nhích - khách làng chơi không sợ bị người ta nhìn, thì nàng sợ gì mà không xem người ta chơi?

Tiếng bước chân ngày càng tới gần, nữ tử ấy yêu kiều kêu lên, "Ấy dà, có người..." Giọng nói cũng không có vẻ gì là bận tâm, quay sang nam tử bên cạnh tiếp tục làm nũng: "Công tử... ngài bảo muốn cho Nhân Nhi hưởng cảm giác mới lạ kia mà..."

Nghe loáng thoáng cỏ người bình thân đáp "ừm", chỉ là âm hòng nhưng cũng thấy lạnh lạnh, giọng điệu này sao nghe quen quen.

Phượng Tri Vi vuốt ve bầu rượu, một vật cầm bào thêu hoa bạc thanh nhã với áo choàng đen thẫm thêu đóa mạn đà la màu vàng nhạt phơ ra nơi khóe mắt nàng, đón gió bay phần phật.

Ngọc bội kêu lanh canh, cô gái phục trang lộng lẫy quay về phía nàng, đưa lưng về phía mặt sông, đi đến trước mặt nam tử vận cầm bào, vòng tay lên ôm cổ y, cười duyên: "Vây... Nhân Nhi sẽ chờ."

Người kia gần như không nhúc nhích, trong giọng nói ẩn chứa ý cười: "Hôm nay được xem một vở kịch hay, ta cảm thấy đặc sắc vô cùng, nếu không chia sẻ với ai đó thì thật tình không chịu nổi."

Phượng Tri Vi thoáng động tâm, ngoảnh đầu đi.

Rồi nam tử vận cẩm bào thanh nhã kia bình thản liếc nhìn nàng, sau đó mỉm cười nhàn nhạt, ôm cô gái kia, tiến lên phía trước từng bước, từng bước một.

Đi thẳng đến bờ sông.

Cô gái tên Nhân Nhi say đắm trong phong độ siêu phàm thoát tục của nam tử, hoàn toàn không nhận ra mình đang quay lưng về phía mặt nước, lùi lại từng bước một.

Cho đến sát bờ sông.

Nam tử cúi mặt, mỉm cười nhàn nhạt.

Nữ tử "ừm" một tiếng, ghé sát môi.

Nam tử dịu dàng vươn tay, đẩy nhẹ.

"Tôm."

Phượng Tri Vi ôm đầu, rên lên một tiếng.

Thì ra... đúng là như thế.

Nhân Nhi có năm mơ cũng không ngờ mình lại bị đẩy xuống nước, bàng hoàng đến độ quên cả vùng vẫy. Cũng may nước sông không sâu, bởi con sông này vốn chỉ đào làm cảnh, nhưng trong nháy mắt mặt cô đã trắng bệch, không biết là vì sợ hãi hay vì bị nước sông làm cho rét cóng.

Cô ngơ ngác nhìn đôi nam nữ bên bờ sông, nam tử chấp tay mỉm cười phóng mắt nhìn về phương xa, không thèm liếc cô lấy một cái. Nữ tử nâng bầu rượu, chỉ chăm chăm uống rượu phần mình một cách ưu nhã và cố chấp.

Nhân Nhi trong thoáng chốc đã suy sụp hoàn toàn.

Trên đời lại có những kẻ như thế, một kẻ vô cớ đẩy người xuống nước, một kẻ thấy người rơi xuống nước cũng chẳng thềm ra tay cứu vớt.

Cô run rẩy rất lâu trong nước mới bắt đầu giãy giụa, chậm chậm bơi lại gần bờ, vươn tay cầu xin nam tử, "Công tử... Công tử..."

Ngón tay vươn ra đã lạnh ngắt đến tái xanh, run rẩy đáng thương như một đóa hoa sắp lìa cành.

Nam tử nhìn ngón tay cô, chậm rãi thu tay vào trong tay áo, mỉm cười nói: "Thôi, tay nàng bẩn lắm."

Phượng Tri Vi đang uống từng hớp rượu nhỏ, bỗng dừng ho sặc sụa.

"Công tử... Nhân Nhi biết sai rồi... Từ sau Nhân Nhi sẽ không bao giờ dám quấy rối lấy ngài nữa..." Cô khóc trong nước như hoa lê hứng mưa, "Nhân Nhi đã biết... mình không nên thích ngài..."

Nước mắt tẩy đi phấn son điểm lệ, lộ ra gương mặt non nớt.

Xem ra cô gái này còn rất nhỏ tuổi.

Cô ngâm mình trong nước lạnh đêm đông, run lên cầm cập mà không dám cầu viện thêm, thậm chí không dám tự trèo ra khỏi nước.

Phượng Tri Vi bỗng buông bầu rượu.

Nàng đứng lên, không nhìn nam tử mà đi thẳng tới bờ sông, chìa tay ra với Nhân Nhi.

Nhân Nhi vẫn còn khiếp hãi, Phượng Tri Vi mỉm cười: "Lên nào, không ai muốn đẩy cô vào chỗ chết đâu."

Kéo cô gái ướt đầm kia lên, Phượng Tri Vi thấy cô vốn chỉ mặc áo đơn váy mỏng, giờ ngấm nước lộ ra đường cong, hóa ra ngay cả áo lót cô cũng

không mặc. Nàng ngẫm nghĩ, rồi cởi chiếc áo bông mỏng mình đang mặc khoác lên người cô.

Dù cô gái bán tiếng cười mua vui này không ngại thoát y để gây chú ý, nhưng là một nữ nhân, nàng cũng không muốn để cô cứ thế đi qua trước mặt nam tử kia.

Nhân Nhi nhìn nàng cảm kích, khẽ nói: "Muội ở Lan Hương viện bên kia... Nếu tỷ tỷ có việc cần thì hãy tới tìm muội."

Phượng Tri Vi mỉm cười, vỗ vỗ vai cô. Cô gái không dám liếc nam tử kia lấy một cái, quần áo bông mỏng chậm rãi rời xa.

Một cơn gió lạnh thổi tới, Phượng Tri Vi chỉ còn lớp áo đơn rùng mình ớn lạnh, ôm chặt vai nhìn xuống mặt sông.

Bỗng có một bầu rượu đưa tới.

Ngón tay cầm bầu rượu thon dài sạch sẽ, tư thế vững vàng, vững vàng đến gần như thờ ơ, vĩnh viễn không thay đổi.

Phượng Tri Vi cúi đầu, nhìn bầu rượu kia, nhú mày nói: "Đây là rượu của tôi."

Một tấm áo choàng đưa tới.

"Đổi lấy rượu của cô."

Phượng Tri Vi nhận áo không hề khách sáo, "Vây thiệt cho ngài rồi."

"Chẳng sao." Nam tử mỉm cười, khóe mắt hơi xếch lên, quyến rũ như hoa đào, "Hôm nay học được một chiêu của cô, đây coi như là học phí."

Phượng Tri Vi lặng thinh nhìn bóng của người này in dưới mặt nước. Kẻ này thiên biến vạn hóa, không thể nắm bắt, ngay đến dung mạo khí chất

một ngày cũng biến đổi ba lượt. Lúc mới gặp, y thanh nhã phiêu dật như ẩn sĩ trong núi; khi đẩy người xuống sông, sắc mặt y lại ngạo mạn phóng túng như đóa mạn đà la màu vàng nhạt kia; mà giờ này mỉm cười, lại đẹp như đào mạn, gần như là mị hoặc.

Người như thế, chỉ có thể dùng hai chữ "nguy hiểm" để miêu tả mà thôi.

Nam tử dường như không biết suy nghĩ của nàng chợt cười nói: "Bờ sông gió lớn, coi chừng cảm lạnh, chúng ta đổi chỗ khác đi."

Phượng Tri Vi chẳng ừ hử gì, lẳng lặng đi theo y. Đằng trước có khúc quanh, bỗng xuất hiện một cây cầu đá hình vòm, thân cầu rất đồ sộ nhưng mặt cầu lại loang lỗ rêu mốc, xem ra đã bị bỏ hoang.

Hai người lên cầu, lan can trên cầu được tạc từ một khối đá tảng nguyên vẹn, đây là một chỗ tránh gió cực tốt. Cả hai cùng ngồi xuống đất, nam tử cầm bầu rượu của Phượng Tri Vi lên, nốc một ngụm rồi đưa lại cho nàng.

Phượng Tri Vi hơi ngần ra, một là không quen uống chung một bầu rượu với nam nhân, hai là không ngờ người này trông như công tử cao quý mà lại chịu uống thứ rượu xoàng xĩnh kia; vả lại rõ ràng y không thích người ta quẩn lấy mình, thế mà lại chịu uống rượu với nàng.

Nàng ngẫm nghĩ, lấy cổ tay áo lau miệng bầu, rồi cẩn thận uống một ngụm.

Cứ định ninh người này sẽ nổi giận, không ngờ y lại không đoái hoài gì đến nàng, chỉ ngẩng đầu nhìn đắm đắm về phía chân trời. Phượng Tri Vi ngẩng đầu nhìn theo mới phát hiện cây cầu này rất cao rất rộng, đứng trên cầu không những thấy bầu trời bao la, mặt trăng lạnh lạnh hết sức rõ ràng, còn thấy quá nửa Đế Kinh, mà điểm tận cùng của những đường phố ngang dọc đan xen là hoàng cung nguy nga cũng hiển hiện trong tầm mắt.

Phượng Tri Vi chậm rãi nuốt xuống ngụm rượu cay nồng kia, ánh mắt sáng lên, đột ngột hỏi: "Hình như ngài rất quen thuộc với nơi đây."

"Nó vốn là cây cầu hạng nhất của Vọng Đô nước Đại Thành, tương truyền do Hoàng đế khai quốc của hoàng triều Đại Thành xây cho Hoàng hậu của mình." Nam tử khép hờ đôi mắt, giọng nói khoan thai, "Hoàng hậu thích những thứ rộng lớn, do đó cây cầu này cao rộng khác thường, nhìn xuống bốn phương, được xưng tụng là Đại Thành đệ nhất kiều, sáu trăm năm trước, Hoàng đế và Hoàng hậu thường cải trang để dạo chơi trên cầu, truyền lại thành giai thoại."

Phượng Tri Vi mỉm cười, khen: "Rất đẹp."

Nàng không nghĩ một nam nhân như thế sẽ lưu luyến cảm động vì truyền thuyết của triều đại trước.

"Sau khi Đại Thành sụp đổ, Hoàng đế Thiên Thịnh đưa quân vào kinh sư, đổi tên Vọng Đô thành Đế Kinh. Để trấn an thiên hạ, lần đầu bệ hạ tiếp kiến cự thần trong kinh ngay trên cây cầu này. Hôm ấy, cự thần Đại Thành ngã rạp như cỏ, đều quỳ lạy dưới chân Hoàng đế của ta."

Nam tử cất giọng bình tĩnh, lại phàn phất nét kiêu ngạo bề ngoài. Phượng Tri Vi lau rượu dính bên khóe môi, chợt cảm thấy tâm tình phiền muộn, không nén nổi một nụ cười lạnh nhạt, nói: "Thứ họ quỳ lạy chẳng qua là binh đao nhuộm máu mà thôi."

Nam tử chợt quay đầu, trong khoảnh khắc ánh mắt y sắc bén như đao. Phượng Tri Vi thản nhiên đối mặt, mỉm cười nhu hòa trước ánh mắt như đao kia.

Hồi lâu, nam tử từ từ thu ánh mắt về, không ngờ y lại mỉm cười, nói: "Phải, chẳng qua là thắng làm vua thua làm giặc đó thôi. Đám cự thần đó suy cho cùng cũng gặp may, đổi Hoàng đế mới vẫn được làm quan. Chuyện đáng sợ nhất là ngay cả làm giặc cũng không được."

Phượng Tri Vi im lặng, ngay cả làm giấc cũng không được, dĩ nhiên chỉ còn đường chết.

Nàng mỉm cười, trở về chủ đề cũ: "Cây cầu này cảnh đẹp như thế, tại sao cuối cùng lại bị bỏ hoang?"

"Thiên hạ đã định, bệ hạ đưa gia quyến vào kinh. Công chúa Thiều Ninh được bế lên cầu bồng dưng khóc lớn, có quan Khâm Thiên giám lên lút rỉ tai nhau rằng đây là điềm xấu."

"Ba năm sau, ngay trên cây cầu này," Nam tử dừng một chập, nhận bầu rượu trong tay nàng, nhấp một ngụm rồi mới tiếp, "Tam hoàng tử phát động binh biến, nuôi ý đồ bức vua thoái vị. Trong trận chiến ấy, hoàng thất chết mất ba người, bị thương bốn người, một người tàn phế... Từ đó trở đi, cây cầu này bị bỏ hoang."

Lịch sử tranh đấu trong hoàng tộc kinh tâm động phách tái hiện qua lời kể bình thản của y, đơn giản mộc mạc, lại giống như trong nháy mắt đã phô ra đầy trời gió tanh mưa máu. Phượng Tri Vi đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh, cuộn chặt trong áo choàng.

Trên cây cầu hạng nhất cao rộng khác thường này, từng in dấu chân sánh đôi của Hoàng đế và Hoàng hậu khai quốc tiền triều, cũng từng văng vẳng tiếng than khóc bi ai của Hoàng tử tân triều.

Không biết trong cơn gió đêm luẩn quẩn này, có còn hồn phách của kẻ chết oan không được siêu thoát đang nhón bước hay chẳng?

Mà cái kẻ lợi hại thần bí kia, tại sao lại mang tình cảm khác thường với cây cầu này?

Y hiểu rõ về cây cầu này như thế, phải chăng trong những đêm dài thao thức, y thường bồi hồi lưu luyến trên cây cầu này?

Nhưng chuyện này chung quy vẫn chẳng liên quan gì đến nàng. Đêm nay nàng có thể uống rượu chuyện trò thâu đêm với nam tử xa lạ này, đã là chuyện lạ trong đời - đó chẳng qua là vì trải qua thời khắc cô đơn sinh ra sợ hãi cô đơn, rồi lại vừa hay gặp gỡ một người cô đơn khác mà thôi.

Giống như y không hỏi vì sao nàng lại xuất hiện ở đây, nàng cũng không hỏi tại sao ánh mắt y lại trống trải và lạnh lùng đến thế.

Khi chút rượu thừa cũng đã uống hết, sắc trời đã hơi hừng sáng. Dưới tia nắng ban mai đầu tiên, Phượng Tri Vi dốc nốt giọt rượu cuối cùng trong bầu, cười nói: "Giọt rượu cuối cùng xin kính cây cầu lẻ loi này. Sự đời biến đổi vô thường, chỉ có cây cầu này là vĩnh viễn nằm ở đây."

Rồi nàng đứng lên, cổ tay vung lên áo choàng tuột xuống, tự bước xuống cầu mà không hề ngoái lại.

Tia nắng đầu tiên của buổi sáng xuyên qua sắc tuyết, chiếu lên đầu vai nàng. Thiếu nữ tuy gầy yếu, bóng lưng lại thẳng tắp.

Nam tử ngồi khoanh chân bất động, nhìn nàng dứt khoát xuống cầu đi mất, đôi mắt y lóe lên một tia sáng nhàn nhạt, hồi lâu mới nói: "Ninh Trường, người nói xem nàng sẽ đi đâu?"

Hộ vệ dung mạo bình thường lộ mặt ra dưới vòm cầu, nghiêm túc nhìn theo bóng lưng Phượng Tri Vi rồi đáp: "Có hai khả năng, một là đập nổi dìm thuyền, về phủ đấu tranh; hai là chịu oan cầu toàn, tuân theo ý Thu phủ."

Hắn cười cười, chỉ vào mười dặm yên hoa sau lưng mình, nói: "Tóm lại, nàng ta sẽ lập tức quay về, tuyệt đối không lưu luyến lâu ở chôn yên hoa này. Nán lại thêm một khắc nghĩa là thanh danh vậy bản thêm một phần, dù sao nàng ta cũng không thể đem cuộc đời mình ra đùa giỡn."

"Thật không?" Nam tử mỉm cười, kéo dài âm điệu.

"Tôi đánh cược." Ninh Trùng hào hứng sát lại gần.

Nam tử chẳng ừ hừ gì, hai người đứng trên cầu, thấy nàng đi thẳng một mạch không hề do dự giống như đã có mục tiêu. Thế rồi nàng dừng chân trước một cánh cửa treo đèn hoa lan, vấn tóc theo kiểu của nam, sau đó, dứt khoát gõ cửa.

Ninh Trùng xanh mặt.

Gương mặt nàng hơi nghiêng, mỉm cười nói gì đó với người ra mở cửa. Người bên trong hình như ngớ ra tại chỗ, mà Ninh Trùng biết đọc khẩu hình đứng trên cầu cách đó rất xa cũng loạng choạng muốn ngã ngửa.

Trên cầu, nam tử chợt cười khế.

Đôi mắt đen láy như mặc ngọc của y lóe lên một tia sáng lạ lùng mà sắc bén, giống như vực sâu tĩnh lặng bao năm bị cơn gió cuốn theo tuyết thổi từ bầu trời bên ngoài vào, khơi lên trùng trùng sóng cuộn.

Y đứng giữa vạn tượng nắng hồng phía đầu cầu, đoá mạn đà la màu vàng nhạt thêu trên áo choàng đen tung bay trong gió. Cơn gió lạnh dữ dội thổi tới tiếng nói chuyện đằng xa, hình như y nghe trong gió có tiếng thiếu nữ gầy yếu kia hỏi tú bà Lan Hương viện ra mở cửa một câu bình thản mà diên khùng.

"Chỗ của bà, có cần quy nô(*) không?"

(*) Thời xưa kỹ nữ bó chân, không tiện đi lại, mỗi khi được khách gọi phải có một người đàn ông công đến điểm hẹn. Những gã đàn ông làm công việc dắt gái cho khách này gọi là quy nô.

"Tiểu Tri, nghe nói ngoài chợ có một loại hoa lụa nhuộm lốm đốm mới, ra mua mấy bông về đây cho ta!"

"Lấy thêm cho ta mấy bông màu xanh cánh trà với màu da cam!"

"Nửa cân cơm nếp đường phèn nhồi ngó sen của Tứ Phương trai!"

Gần đến giữa trưa, mười dặm phấn son mới chớm tỉnh. Lầu nhỏ trong Lan Hương viện riu rít tiếng yến oanh, các cô nương thi nhau nhào người ra ngoài í ới gọi gã tiểu tư áo xanh đứng dưới sân đang xách giỏ chuẩn bị ra ngoài mua đồ.

Tiểu tư là bà con xa của hồng bài cô nương Nhân Nhi ở Lan Hương viện, một tháng trước tìm đến đây nương nhờ, gã không lắm lời nhưng rất nhanh nhẹn và biết việc gì nên làm, được các cô nương yêu thích vô cùng.

"Yên Hồng tỷ tỷ có làn da trắng ửng hồng, cài hoa màu xanh biếc sẽ chỏi nhau, chỉ bằng dùng màu hồng nhạt, sẽ càng tăng thêm vẻ mỹ lệ." Tiểu tư ngẩng đầu mỉm cười, lại tiếp: "Món cơm nếp nhồi ngó sen dù ngon, nhưng ăn nhiều sẽ ngấy. Thúy Hoàn tỷ tỷ ham ăn, coi chừng lại biến thành mỹ nhân mũm mĩm đó."

"Tiểu tử thôi!" Các cô nương cười mắng, nhưng nét mặt vẫn rất vừa lòng, Yên Hồng cười nói: "Tiểu Tri, nếu cậu không phải là bà con xa của Nhân Nhi lại đi trà trộn vào chỗ chúng ta, thì ta còn tưởng cậu xuất thân là công tử danh gia vọng tộc nào đó cơ."

"Làm gì có chuyện ấy chứ?" Nhân Nhi bước ra khỏi phòng, vỗ vai nàng, "Hoàng triều Thiên Thịnh ta phân chia giai cấp nghiêm ngặt cỡ nào, công tử danh gia vọng tộc dù có sa sút phải đi xin ăn hay thậm chí là chết đói, thì cũng không thềm đến chỗ chúng ta đâu."

Cô liếc nhìn tiểu tư với vẻ mặt phức tạp, đối phương khẽ mỉm cười với cô bình thản như trước, giống như khí chất xưa nay không đổi của người này – tưởng như cởi mở, thật ra lại rất thần bí, tưởng như lạnh nhạt, thật ra lại hành sự vượt ra khỏi khuôn khổ thông thường.

Tiểu Tri, tức Ngụy Tri có quan hệ với mọi người cực tốt, chính là Phượng Tri Vi.

Ấn thân trong kỹ viện được một tháng, nàng đảm đương rất tốt những công việc vặt. Đương nhiên cũng phải nhờ Nhân Nhi chiếu cố mới được như thế, cô ấy không để nàng đi làm quy nô thật, quần lấy tú bà xin nhận nàng làm tiểu tử, tuy thực chất làm toàn chuyện vô bổ, nhưng dù sao cũng là một chút thiện tâm. Phượng Tri Vi vô cùng cảm kích, Nhân Nhi lại tạ ơn nàng rồi rít, nói ngày ấy thật sự đã mang ơn cứu mạng của nàng.

Chẳng qua chỉ chìa tay kéo cô ra khỏi sông, làm gì nghiêm trọng đến nỗi gọi là ơn cứu mạng. Phượng Tri Vi không hiểu, Nhân Nhi lại lặng thinh không đáp. Cô vẫn chưa nguôi khiếp sợ với chuyện đêm đó, nhắc đến nam tử kia là kinh hãi ra mặt. Nhìn vẻ hoảng hốt kia, thì có lẽ cô sợ không chỉ vì bị đẩy xuống sông, mà cứ như còn nguyên nhân khác.

Nhưng Phượng Tri Vi không muốn truy hỏi. Đêm đó cộng âm trên cầu, từ biệt trong tuyết rơi, nàng cũng không muốn gặp lại y lần nữa.

Có điều sự đời thường không thuận theo ý người ta - không phải cứ không muốn gặp là sẽ chẳng bao giờ thấy mặt nhau.

Nàng xách giỏ, đang định bước ra ngoài thì chợt thấy trước cửa có một đám người tìm đến.

Phượng Tri Vi ngẩn người, đang định tránh đi thì đằng kia đã có người gọi lớn: "Này, gã quy nô kia, các công tử gia đến đây, còn không bố trí cho các cô nương tiếp khách!"

Phượng Tri Vi cúi đầu, khóe mắt liếc nhìn đám người ăn mặc sang trọng, dễ dàng nhận ra đây đều là vương tôn công tử trong kinh thành. Trong số đó có một bộ cẩm bào tinh tế màu nguyệt bạch, vạt áo thêu hoa văn trúc bằng chỉ bạc, thanh nhả cao quý. Thấy tà áo kia, chân mày nàng khẽ giật, đầu lập tức cúi gằm xuống thấp hơn.

Vừa nghiêng người tránh ra, vừa ngoảnh đầu lại, gọi với vào trong viện bằng giọng khàn khàn: "Các cô nương, có khách..."

Tiếng gọi này nàng học được do thường nghe quy nô Trương Đức đón khách, nên nghe không thuần thực, giọng điệu hơi cứng nhắc, khiếm đảm vương tôn công tử kia lập tức cười phá lên.

"Lan Hương viện kiếm đâu ra tên quy nô mới này vậy? Đón khách mà sao gọi lên như tiếng đàn bà rên rỉ trên giường."

"Trương Đức đi đâu thế? Sao lại thay bằng tiểu tử lơ ngơ này?"

Một đám người vênh váo khinh người cười sằng sặc đi qua bên cạnh nàng. Phượng Tri Vi cúi gằm mặt xuống, thấy tà áo kia cũng lướt qua người mình mà không mấy may phản ứng, nàng mới lặng lẽ thở phào. Chợt nghe một gã công tử cười cười chỉ vào nàng, bảo ma ma đang đón khách: "Đợi bao giờ chúng ta chơi trò tửu lệnh(*) thì gọi tiểu tử này đến hầu hạ!"

(*) Một trò chơi rất phổ biến trong những bữa tiệc rượu, cách chơi là chọn một người ra lệnh, những người khác phải tuân lệnh người này, thường là đọc thơ từ hoặc câu đối, ai trái lệnh sẽ bị phạt uống rượu.

Ma ma đờ người, miễn cưỡng đồng ý rồi nháy mắt ra hiệu cho Phượng Tri Vi lại gần, khẽ thì thào: "Cẩn thận một chút! Ấy dà..."

Ma ma tỏ ra lo lắng, không hề hồ hởi vui mừng vì có khách sộp tìm đến tận cửa. Phượng Tri Vi nhìn bà kinh ngạc, ma ma có vẻ nghiêm túc, hạ giọng nói: "Thấy cái gã gầy gầy áo vàng kia không? Nghe nói gã đó là hạng quái thai, người ta bảo đầu bài Nhuyễn Ngọc Nhi của Quan Hoa cư trước cửa nhà ta đã bị gã chơi đến tàn đời, Cậu ma ma của Quan Hoa cư cậy mình có người chống lưng, muốn làm to chuyện lên, chưa đầy vài ngày đã bị người ta bức bách đến độ phải phá viện đóng cửa, ầy, sao hôm nay lại đến đây cơ chứ? Đừng có kiếm chuyện với ta mà..."

Lại dẫn dò Phượng Tri Vi: "Tiểu Tri, xưa nay con vẫn lanh lợi hiểu lễ nghi, kiên cường hơn bất cứ ai trong viện này. Hôm nay con hãy giúp ma ma một lần, dù thế nào cũng phải để mắt đến họ."

Phượng Tri Vi không còn cách nào khác ngoài đồng ý. Sống gửi nhà người, mà nhà người còn là kỹ viện, ngày này sớm muộn gì cũng đến. Trốn được đương nhiên phải trốn, không trốn được thì đành phải đi bước nào hay bước nấy.

Đám người kia chiếm lấy "Quyện Phương các" tốt nhất trong viện, gọi những cô nương đẹp nhất ra hầu, mỗi người ôm một cô, nói năng cười đùa ầm ĩ không chịu được. Nhưng vẫn còn một góc mà ai nấy đều tự giác không đi quấy rầy, có vẻ yên lặng đến nỗi hơi kỳ quặc.

Đó là chỗ của y.

Một tấm bình phong bằng đàn hương đen thêu trúc bạc ngăn hờ ra một không gian yên tĩnh. Bên tấm thảm tinh tế, trong chiếc đỉnh nhỏ ba chân bằng đá đen đốt trầm hương hảo hạng. Giữa làn khói trắng mong manh, suối tóc của người kia xoa nhẹ, vạt áo buông lơ lửng, tay uể oải chống lên má, ý cười nhàn nhạt, cúi đầu xuống cổ tay trắng muốt và ngón tay như ngọc của cô nương, uống rượu trong chén nàng dâng lên.

Kế đó nhẹ nhàng bẹo cặp má phấn của nàng, khiến Lan Y cô nương hoa khôi của Lan Hương viện phải thẹn thùng nũng nịu.

Trong góc ấy chỉ nghe tiếng cười trầm trầm và tiếng nữ tử thỏ thẻ, so với gian ngoài huyên náo lại mang vẻ tình tứ thú vị khác hẳn.

Phượng Tri Vi mặt không biểu cảm bưng trà hầu hạ, nghĩ thầm nếu Lan Y chứng kiến cảnh y đẩy Nhân Nhi xuống sông đêm đó, thì không biết nàng có còn thẹn thùng nổi nữa không.

Lại nghĩ rõ ràng y đi phiêu kỹ với một đám vương tôn công tử, hành động cử chỉ cũng tự do tùy ý, nhưng không hiểu vì sao nàng vẫn cảm thấy không ăn nhập.

Nàng bận luôn tay, lúc quay lưng rời đi cứ cảm thấy sau lưng có ánh mắt lướt qua, rồi dán vào mình đầy vẻ dò xét, nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn tỉnh bơ, cũng không ngoái lại một lần về hướng đó.

Nàng dồn sự chú ý vào mâm tiệc, bởi sắc mặt của Nhân Nhi rất khó coi, luôn nháy mắt ra hiệu với nàng không biết vô tình hay cố ý. Ngồi bên cạnh cô chính là cái gã gầy gò xanh xao mặc áo vàng kia, ánh mắt gã đục ngầu, thoát nhìn có vẻ không ổn cho lắm.

Phượng Tri Vi không định lo chuyện bao đồng, chỉ vờ như không thấy - phận gái phong trần khó tránh cảnh chạm mặt đủ loại khách khứa kỳ quặc, ứng phó với bọn họ là chuyện bắt buộc đối với các cô, không phải nghĩa vụ của nàng.

Rượu quá ba tuần, ai nấy đều đã ngà ngà say. Có vài người dẫn cô nường ra ngoài, Nhân Nhi cũng bị gã công tử bột kia dẫn ra ngoài. Mọi người nhìn theo bóng lưng họ, ánh mắt đều có vẻ quái lạ.

Nhân Nhi bị gã kia ôm trong lòng, liên tục ngoái đầu, ánh mắt mê đắm và van nài, tựa như đang kiếm tìm ai đó có thể giải vây cho mình, nhưng mọi người đều nhìn lảng sang chỗ khác.

Phượng Tri Vi nhú mày, bàn chân vẫn không hề nhúc nhích. Nàng cứ có cảm giác, chỉ cần người ấy ở đây thì tốt nhất mình đừng nên phô trương.

Nhưng khi hai người kia ôm nhau bước qua bên cạnh nàng, dưới vạt áo mở hờ của Nhân Nhi, một vết đỏ thẫm bầm tím in trên làn da trắng như tuyết bỗng rơi vào tầm mắt nàng.

Phượng Tri Vi giật mình, trầm mặc hồi lâu rồi lặng lẽ buông chén trà trong tay, rón rén trốn ra khỏi cửa bên rồi bám theo họ.

Bên này nàng vừa ra khỏi cửa, thì bên kia, trong nhĩ gian quay lưng về phía nàng, nam tử thanh nhĩ vận cẩm bào màu nguyệt bạch bỗng dừng mỉm cười, đẩy Lan Y trong lòng ra.

Lan Y nghĩ y dù đang đùa bỡn, bèn cười duyên rồi tiếp tục sát lại gần.

Người ấy cúi đầu, gương mặt diên đảo chúng sinh nở một nụ cười bình thản, nhìn nữ tử không biết việc gì không nên làm kia xấp tới, khoe môi khê cong.

Thế rồi y vẫy ống tay áo.

Thị vệ tướng mạo bình thường đột ngột lao ra không biết từ xó xỉnh nào, tóm cái đỉnh nhỏ bằng đá đen, lật qua dốc ngược lên đầu Lan Y.

Tàn tro nóng hằm hập rơi xuống, kèm theo một tiếng thét thê thảm của nữ tử.

Bốn bề lập tức yên tĩnh, ai nấy bàng hoàng không dám hó hé một câu.

"Ninh Trùng, dạo gần đây ngươi bắt đầu thương hương tiếc ngọc rồi." Nam tử không thềm đoái hoài tới nữ tử ngã vật ra đất kêu đau, mỉm cười đứng lên, "Ta cứ ngỡ ngươi sẽ đổ thẳng vào mặt cơ."

"Tôi cũng định làm thế." Ninh Trùng nhìn Lan Y với vẻ thăm dò, "Nhưng tôi chợt phát hiện ra mặt cô ta tô trát quá dày, chỉ e không bóng đến mặt."

Mỉm cười rất khê, phớt lờ gã thị vệ hằm hập của mình, nam tử lặng lẽ đi lướt qua đám đông, bước ra khỏi cửa theo hướng Phượng Tri Vi rời đi.

Những nơi y đi qua, tàn tro cũng không bốc lên nổi, tiếng khóc đành
ngậm ngùi chôn trong cát bụi.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Xin Hãy Cho Phép Ta Nhìn Lén

Phượng Tri Vi bám theo hai người Nhân Nhi, theo đến tận một vườn hoa nhỏ yên tĩnh trong hậu viện.

Nàng thấy có gì đó quái lạ, phiêu kỹ sao không vào trong phòng, lẽ nào người này thích tìm lạc thú giữa thiên nhiên?

Đến đằng sau một bụi hoa ngênh xuân, hai người dừng lại, sau đó vang lên tiếng nam tử thở hồng hộc, nữ tử rên rĩ khe khẽ, tiếng cời y phục sột soạt và tiếng hôn chèm chẹp.

Phượng Tri Vi đỏ mặt, quay lưng lại, nghĩ bụng mình điên rồi, sao lại đa nghi đến thế chứ? Người ta phiêu kỹ cũng tò tò bám theo đến tận nơi!

Nàng nhón chân định đi, chợt cảm thấy tiếng rên rĩ khe khẽ đằng sau nghe có gì đó không ổn, không giống tiếng nỉ non khi động tình, mà trái lại nghe như đang cố nhịn đau.

Nàng do dự một hồi, cuối cùng vẫn ngoảnh lại nhìn. Xuyên qua bụi hoa vàng óng ánh, nàng thấy nam tử đã lột hết y phục kia bẻ xuống một cành tường vi, đâm vào trước ngực Nhân Nhi.

Thân tường vi mọc đầy gai nhỏ xíu, hoa nở đỏ thắm mỹ miều. Nam tử kia vót nhọn một đầu cành, ra sức đâm vào ngực Nhân Nhi!

Tiếng rên rĩ của Nhân Nhi đã biến thành kêu la thảm thiết.

Phượng Tri Vi đột ngột bước qua.

Nàng đi sang đó, gương mặt còn nở một nụ cười, vỗ vỗ vai nam tử, cười nói: "Chào buổi sáng."

Gã kia đang chơi rất vui, không ngờ lại có kẻ chào mình một câu như thế ở chốn này, kinh ngạc buông tay quay đầu.

Hàn quang chợt lóe lên.

Một cục gì đó tròn vo vấy máu bay ra, xoay xoay vài vòng rồi rơi vào lòng bàn tay Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi vẫn mỉm cười, đứng trước mặt gã, một bàn tay nắm cây chủ thủ lóe ra ánh sáng lạnh lẽo, bàn tay còn lại vấy máu, thò xuống đũng quần gã thu vật kia về nhanh như cắt.

Trong nháy mắt vừa rồi, khi tiếng chào hỏi vừa dứt, nàng đã vung một dao rạch mở túi bí của người ta, rồi nhanh chóng đưa ngón tay xuống nặn một cái, nặn ra một cục của quý.

Động tác của nàng rất nhanh rất gọn gàng, thu tay về, đối phương mới cảm nhận được cơn đau, "á" một tiếng ôm chặt đũng quần, nhảy dựng lên đến cả trượng.

Nhưng tiếng kêu đau kia cũng không thể chui ra khỏi miệng một cách suôn sẻ. Đúng vào lúc gã cảm thấy đau đớn muốn nhảy dựng, Phượng Tri Vi bèn túm lấy cảnh tường vi kia nhét vào miệng gã.

Lớp gai nhỏ xíu trên thân tường vi chớp mắt đã đâm rách khoang miệng, để lại vô số vết thương. Gã kia đau đến trợn ngược mắt, toàn thân run rẩy, muốn kêu cũng kêu không thành tiếng.

Bấy giờ Phượng Tri Vi mới thông thả thu tay về, tiện tay rút vài phiến lá lau sạch vết máu.

Nhân Nhi chấn động, nói không nên lời, chỉ biết tái mặt lùi lại vài bước, y phục cũng quên mặc. Phượng Tri Vi tốt bụng giúp cô sửa sang lại cho ngay ngắn, nhân thể gỡ một cái túi từ thắt lưng cô, bỏ của quý kia vào đó.

Rồi nàng cầm cái túi đựng của quý huơ huơ trước mặt gã.

"Người... Người..." Gã công tử kia thở hồng hộc, bị khí thế hùng hồn mà ung dung bình thản của Phượng Tri Vi áp đảo, vừa đau lại vừa sợ, run rẩy đến độ nói không trọn câu.

"Tôi rất ổn." Phượng Tri Vi mỉm cười, "Nhưng ngài lại không ổn cho lắm."

"Người... Ta muốn giết người..." Đối phương run rẩy, giọng nói khàn khàn thoát ra qua kẽ răng, từng câu từng chữ đều nghiến răng cắn hận, "Ta muốn lột da người! Đánh gãy... xương người! Bắt cả nhà người... nghiền xương ra thành tro..."

Phượng Tri Vi không đoái hoài đến gã, quay lưng hạ giọng hỏi Nhân Nhi mấy câu, sau đó mỉm cười.

Nàng mỉm cười bình thản, cầm cái túi đựng bi như cầm một đóa hoa, khê khàng nói: "Chẳng hay nếu Lý Học sĩ mà biết đứa cháu độc đĩnh ba đời của mình đi phiêu kỹ đến mất đường nối dõi, thì sẽ nghĩ sao nhỉ?"

Kẻ kia run rẩy, sắc mặt tái mét, nghĩ đến ông nội nghiêm khắc nhà mình, chân gã lại mềm ra một chút.

"Chẳng hay mấy vị Ngự sử trong triều chơi thân với Lý Học sĩ, nếu biết Học sĩ đại nhân trị gia không nghiêm, thằng cháu quý hóa đi phiêu kỹ bị hoạn, thì có đích thân thỉnh cầu bệ hạ giúp Lý Học sĩ quản thúc hay chẳng?"

Gã Lý công tử kia giật mình, hình như nhớ ra chuyện gì, sắc mặt càng tái đi. Vốn đã đau muốn ngất đi được, mà giờ này cũng không dám ngất.

Phượng Tri Vi mỉm cười càng thêm dịu dàng.

Nhân Nhi chỉ biết thân phận của gã công tử ăn diện bánh bao này, nhưng nàng còn biết triều đình Thiên Thịnh đấu đá chính trị cực kỳ gay gắt, đại thần trong triều ai cũng kéo bè kết đảng. Một khi nắm được thóp của đối phương, họ sẽ đeo bám không rời đến chết mới thôi. Tuy không biết Lý Học sĩ ở phe phái nào, nhưng nhất định cũng lệ thuộc vào một tập đoàn một thế lực nào đó. Chuyện kiểu này, cũng chính là một cái thóp cho người ta công kích.

Huống chi Trung thư Học sĩ là chức quan văn thanh nhã cao quý, mang trong mình trọng trách tuyển chọn kẻ sĩ tài hoa cao khiết trong thiên hạ, phải giữ gìn nhân phẩm đạo đức. Nếu chuyện ông ta để mặc cho con cháu nhà mình đi phiêu kỹ bị hoạn mà đồn ra ngoài, ắt sẽ bị hạch tội.

Phượng Tri Vi rất hài lòng, gã Lý công tử kia xem ra cũng không phải đồ bị thịt, lập tức hiểu ra lẽ thiệt hơn trong chuyện này. Nàng cười hết sức ôn hòa thân thiết, giơ cao cái túi kia, dịu giọng nói: "Tôi cũng không làm khó công tử, chuyện như nhóp nhài làm chúng tôi sẽ không kể ra ngoài, chỉ mong ngài tỏ chút thành ý..."

"Thành ý... gì cơ..." Lý công tử mặt trắng bệch môi tái xanh, sắp khóc đến nơi.

"Thật ra thiếu mất của quý, cũng chưa chắc sau này sẽ không được làm nam nhân nữa," Phượng Tri Vi ung dung nói, "Nghe đâu Hiên Viên thị danh y vùng Sơn Nam là thế gia y học đệ nhất thiên hạ, có thể cứu sống người đã chết, khiến xương trắng mọc thịt. Nếu thứ này được giữ gìn tốt, không chừng ngài còn có thể nổi lại. Mà cho dù nổi lại rồi vẫn không xài

được, thì chí ít khi ngài lìa đời cũng được toàn thân. Triều đình Thiên Thịnh chúng ta kị nhất là hạ táng thi thể không toàn vẹn, di họa đến chín đời đó!"

"Ồ... um..." Lý công tử dờ dẫm lấy tay bụm háng. Gã chảy máu không nhiều, cũng may Phượng Tri Vi tay nhanh dao bén hạ thủ chuẩn, nên dù gã đau muốn chết nhưng không nguy đến tính mạng, chỉ thấy hoa mắt chóng mặt, lại càng mù mờ khó hiểu ẩn ý của Phượng Tri Vi.

"Tôi bảo này... Ngài hãy quay về, an phận một chút, kiếm cố du học rồi kinh, đi tìm danh y cũng được mà đi du sơn ngoạn thủy cũng tốt, dù sao từ giờ trở đi coi như ngài không quen chúng tôi, chúng tôi cũng không biết ngài." Phượng Tri Vi lắc lắc cái túi kia trước mặt gã, "Chờ ngài rồi kinh, nhờ người gửi một bức thư, tôi sẽ bán lại cái của quý này cho ngài, bảo toàn thanh danh và thi thể sau khi lìa đời cho ngài. Ngài thấy sao?"

Cắt bi người ta, rồi bán lại cho người ta...

Lý công tử xúi quẩy hai mắt trợn trắng, lập tức ngất xỉu, bị Phượng Tri Vi tát bôm bốp lên mặt cho tỉnh, sắc mặt xám ngoét. Sau một lúc ngẩn ngơ, hiểu ra hôm nay mình không mang hộ vệ, kiểu gì cũng thiệt thòi. Dù ngày sau có phái người giết phứt tiểu tử này đi, nhưng chỉ cần nó vượt bừa hòn bi kia vào xó nào đấy và kể chuyện này ra, thì không những gã không sống nổi trên đời nữa, mà Lý gia cũng khó tránh khỏi tai họa.

Dù sao đi chăng nữa, bi của gã đã bị nặn ra, đây là chuyện thật rành rành, là cái thóp vĩnh viễn không xóa nổi, cố lấp liếm cũng khó tránh khỏi bị người ta phát hiện. Chuyện duy nhất gã có thể làm bây giờ chính là lập tức rồi kinh tìm danh y rồi mua lại bi của mình, chí ít cũng phải gom đủ bộ phận trên người.

"Bao nhiêu bạc..." Ánh mắt gã đại ra.

"Cũng không nhiều lắm." Phượng Tri Vi cười hết sức thân thiện, "Tiền công vất vả ba nghìn lượng."

Ba nghìn lượng bạc không cao không thấp, đây là số tiền thông thường mấy tay công tử như gã có thể tự bỏ ra mà không kinh động đến bậc trưởng bối nhà mình. Làm người không thể quá tham lam, Phượng Tri Vi cảm thấy mình mới khiêm nhường làm sao.

"Trên người ta... không có... ngần ấy bạc..." Lý công tử đau mướt mồ hôi, nhìn nàng bằng ánh mắt như nhìn ma quỷ, "Ngày mai ta sẽ sai người... đưa tới..."

"Đặt xuống dưới viên gạch thứ ba ở chân tường tây ngõ Đông Trì. Hy vọng trước khi ngân phiếu của ngài đưa tới, tôi đã nghe tin ngài rời kinh." Phượng Tri Vi thỏa mãn gật đầu, âm thầm tính toán phải làm sao để lấy tiền một cách an toàn.

"Chớ giở trò bịp bợm." Ánh mắt bình tĩnh của Phượng Tri Vi lấp lánh dưới ánh mặt trời, đối phương thấy thế lại co rúm, "Kẻ có xuất thân danh giá đừng bao giờ nghĩ đến chuyện đổi đầu với hạng dân đen lấy đầu đông không hết như tôi, bởi chúng tôi chỉ có hai bàn tay trắng, chẳng còn gì để mất."

Lý công tử mồ hôi đầm đìa, cắn môi gật đầu - nếu lúc trước gã còn nuôi suy tính khác, thì giờ này nhìn vào ánh mắt Phượng Tri Vi cũng đều rơi rụng sạch. Thiếu niên mảnh mai này, dẫu làm gì sắc mặt vẫn bình thản. Bản thân sự trấn định này đã đáng sợ lắm rồi mà ánh mắt kia còn đáng sợ hơn, phía sau làn sương mờ màng là nét quật cường vô hạn.

Tuy kẻ này chưa hề buông một lời uy hiếp thật sự, nhưng gã tin chắc rằng, nếu gã thật sự muốn trả thù thì thiếu niên này có chết cũng phải kéo gã theo làm đệm lót.

"Ba ngày sau khi rời kinh lại phái người đến đúng chỗ ấy nhận đồ, rồi bảo họ cười khoái mã đồn roi đưa đến cho ngài, không chừng vẫn còn kịp."

Phượng Tri Vi tươi cười, vỗ lên cái túi, "Túi này cũng tặng cho ngài, không cần thêm tiền, mua một tặng một."

“...”

Gọi một gã tiểu tư đi ngang qua đó đỡ Lý công tử về phủ, Phượng Tri Vi tin chắc gã công tử này đang vừa tức vừa sợ, chẳng còn tâm trí đâu để tính chuyện giết người diệt khẩu.

Phượng Tri Vi nói vài câu an ủi Nhân Nhi vẫn đang ngơ ngác nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp rồi bảo cô đi, một mình đứng trước bụi hoa ngênh xuân, trầm ngâm không nói.

Dưới tia nắng đầu xuân, có tên tiểu tư mặt vàng dung mạo thanh tú, ánh mắt long lanh dịu dàng đang ngắm hoa với vẻ mặt hết sức hiền hòa trân trọng.

Tay nàng cũng hết sức hiền hòa trân trọng, cầm lấy túi bì.

...

Hồi lâu nàng mỉm cười, hỏi: "Ngài xem đã đủ chưa?"

Bốn bề vắng lặng như tờ, dường như nàng đang trò chuyện với không khí. Phượng Tri Vi không nóng không vội, vẫn giữ nguyên nụ cười, quả nhiên ngay sau đó, bụi hoa lay động, người kia nâng ly rượu thản nhiên bước tới.

"Sao mỗi lần gặp cô đều có kịch hay để xem thế nhỉ?" Đôi mày phất cao xanh như cánh chim, bên dưới là một đôi mắt thâm trầm đen thẳm mà ánh mặt trời không thể soi sáng.

"Chi bằng nói là kịch hay thường xảy ra xung quanh các hạ." Phượng Tri Vi quay lại mỉm cười, hơi ngạc nhiên vì lần nào y cũng nhận ra mình

đang nguy trang. Phải chăng sắc mặt vàng vọt này rất dễ phát hiện?

Ây dà, hay lần sau mình đội lốt một thiếu niên xinh xắn, biết đâu y sẽ không nhận ra?

Tâm tư ranh mãnh chớm nở rồi tàn, đôi mắt thiếu nữ lấp lánh muôn màu muôn vẻ, tươi tắn như xuân về, khiến nam tử ngẫm nàng càng thêm chăm chú. Đáy mắt lóe lên một tia sáng, lại không nhìn thấu suy nghĩ chân thật.

Ánh mắt y dừng lại trên lòng bàn tay nàng, như cười như không, vài phần kinh dị vài phần cổ quái. Bấy giờ Phượng Tri Vi mới nhớ ra tay mình còn cầm túi bi, cười cười có phần xấu hổ. Trong tiềm thức nàng muốn giấu nó đi, cuối cùng lại chọn cách siết nó thêm chặt.

"Ta gặp cô ba lần, thì hai lần thấy cô đang giết người." Nam tử nhấp một ngụm rượu, phóng tầm mắt xa quá mây xanh, "Cô tưởng thiên hạ này không còn vương pháp, ta không quản được chuyện này sao?"

"Lần sau ngài gặp tôi, tôi nhất định sẽ không giết người." Phượng Tri Vi nghiêm nghị đáp.

Nam tử ngừng tay, bật cười khanh khách, lần thứ hai ngẫm nhìn nàng thật kĩ. Thiếu nữ trước mặt tựa vào bụi hoa, dáng dấp mảnh mai, đâu đây cuối mắt lại toát ra nét phóng khoáng. Dưới ánh nắng gay gắt, nàng rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, làn da nhuộm sắc nước long lanh, ánh mắt lấp lánh, này sinh vài phần u sầu thanh nhã.

Đương nhiên, cảm giác u sầu này, phải đi kèm điều kiện tiên quyết là không thấy túi bi kia.

Khẽ xoay xoay ly rượu trong tay, nam tử hình như đang dẫn đo chưa quyết chuyện gì, bất chợt hỏi: "Cô không trở về Thu phủ nữa sao?"

"Rồi sẽ phải về thôi." Phượng Tri Vi đáp rất thật thà, "Tôi không hợp làm quy nô."

"Vậy vì sao phải ẩn thân nơi kỹ viện?" Nam tử đưa mắt nhìn quanh, "Cái chốn nhơ nhớp này, ngày sau cô phải làm sao để trở về?"

"Tìm hy vọng trong tuyệt vọng." Phượng Tri Vi mỉm cười bất đắc dĩ, "Thu phủ có nghĩ nát óc cũng không ngờ tôi sẽ đến nơi này, vào đây còn hơn là xuất đầu lộ diện kiếm sống bên ngoài cho Thu phủ được dịp nắm thóp. Vả lại gái phong trần rất có nghĩa khí, so ra còn đáng tin cậy hơn người thường."

"Cô có thể đến am ni cô ở tạm."

"Các hạ cũng là nhân sĩ ở kinh sư, lẽ nào không biết am ni cô chẳng qua cũng chỉ là sân sau của mấy nhà giàu có?" Khóe môi Phượng Tri Vi vẽ lên một nụ cười nhàn nhạt, "Xét về độ nhơ nhớp cũng chẳng thua gì kỹ viện, một khi bước vào, có lẽ trọn đời tôi cũng không thoát ra nổi."

Nàng than khẽ, "Tôi chỉ là phận nữ nhi yếu đuối, số phận lênh đênh như bèo trôi, bản lĩnh lớn nhất cũng chỉ là bảo vệ bản thân chu toàn."

Nam tử không đáp, chỉ lặng lẽ nhìn nàng. Ánh mắt y in trong mắt nàng, nhìn thấu sự sắc sảo mà thiếu nữ kia ra sức thu vào, nhìn thấu trí tuệ khó che giấu của nàng.

Xung quanh không hiểu sao vẫn chưa có ai đi ngang qua, ngay cả tiếng chim hót líu lo không ngớt cũng chẳng còn nghe thấy. Gió thổi sao mà âm thầm, hoa nở sao mà lặng lẽ, hơi thơ... nín lặng đến vô thanh.

Một lúc lâu sau, nam tử mới nâng ống tay áo, uống cạn ly rượu, mỉm cười với nàng.

Nụ cười của y như vầng đông mới ló khỏi những đám mây ngũ sắc, minh diễm tuyệt trần. Gió vì thế mà vi vu thổi, hoa vì thế mà bùng nở rực rỡ. Hơi thở của nàng, cuối cùng cũng tuôn trào như nước chảy.

Rồi nàng nghe y thản nhiên nói: "Sống ở Đế Kinh không dễ đâu, mong lần tới gặp lại cô, cô sẽ an phận hơn một chút."

Nàng khom lưng, nghiêm túc thụ giáo.

Trong tầm mắt hướng xuống nàng thấy góc cấm bào thanh nhã màu nguyệt bạch kia thông thả rời đi.

Phượng Tri Vi vẫn không hề nhúc nhích, lớp áo sau lưng lại nhẹ nhàng run rẩy.

Lưng áo đã thấm đẫm mồ hôi, dính nhơm nhớp đến phát ngứa.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, y lại tỏa ra sát khí giống như lần đầu gặp gỡ, thậm chí sát khí còn đậm hơn.

Nàng biết số mình đen đủi, hai lần ra tay đều lọt vào mắt y; hai lần sát thương người, đối phương hình như đều có liên quan đến y.

Nàng không biết y đang làm gì, chỉ mơ hồ cảm thấy, có lẽ nàng đang phá hoại công việc của y chăng?

Dẫu không có ân tình gì, thì một người như y hiển nhiên sẽ cảm thấy hạhạng người như mình thật nguy hiểm; một người như y, ắt cũng không muốn bị kẻ khác nhìn ra sự sắc sảo sau lưng mình. Mà cách tốt nhất để giải quyết những nguy hiểm ấy, chính là giết nàng. Nàng vừa liêu lĩnh bày tỏ lòng mình, là để nói cho y biết, nàng chỉ vô ý can thiệp, chứ không hề gây nguy hiểm cho y.

Có một khoảnh khắc nàng cảm thấy mình không hề lay chuyển được kẻ quyền quý ngoài mặt thanh nhã mỹ lệ, trong lòng lại lạnh lẽo như sắt đá này.

Nhưng rồi cuối cùng, y lại thả nàng đi một lần.

Phượng Tri Vi thần thờ đứng trước bụi hoa nghê xuân, đóa hoa vàng óng ánh hắt nắng lên sắc mặt hơi tái của nàng, bốn bề đã dần chuyển sang sắc trời chiều, hoàng hôn sắp sửa buông xuống.

"Tiểu Tri, mang thêm mấy đóa hoa sang đây, tối nay ta phải dùng đến!"

"Dạ!"

Đoạn đối đáp thường ngày trong Lan Hương viện vẫn còn tiếp diễn. Từ sau hôm ấy, Phượng Tri Vi thuận lợi đối hàng lấy ngân phiếu, cũng nghe tin đứa cháu độc đinh của Lý Học sĩ rời kinh du học. Nàng cẩn thận chờ một thời gian, rồi phát hiện tất cả đều đã trở về nhịp sống yên ả thường ngày, xem ra cũng không để lại điều gì đáng lăn tăn.

Vì đã giải mối nguy cho ma ma và Lan Hương viện, nên bây giờ Phượng Tri Vi đang sống những ngày rất vui vẻ, nhưng ngày ngày nàng vẫn khẳng khẳng muốn ra ngoài giúp các cô nương mua sắm.

Tầm giữa trưa là khoảng thời gian náo nhiệt nhất trên con đường lớn Thiên Thủy ở Đế Kinh. Các cửa hiệu bày hàng hóa la liệt khách buôn nườm nượp không ngớt, những cỗ xe ngựa khảm pha lê sáng lóa phóng ào ào, thiếu niên quý tộc vẻ ngoài bắt mắt giương khẩu súng hai nòng tình xảo.

Thịnh vượng phong lưu.

Thiên Thịnh bấy giờ là quốc gia lớn nhất thiên hạ, cương vực phía Nam trải dài đến vùng biển Kim Sa, đảo quốc vùng biển cúi đầu xưng thần; miền Bắc tới rặng núi tuyết Hô Trác Cách Đạt Mộc, khiến Hô Trác Thập Nhị Bộ ngạo mạn hung dữ phải thu nanh vuốt; phương Đông nhìn xuống cao nguyên Túc Thương với đàn dê chăn thả rải rác nghìn dặm như sao sa; phía Tây khống chế cổ đạo Xương Hà, những lái buôn tóc vàng mắt xanh từ dị vực vẫn thường gõ vang cổng thành.

Từ Nam chí Bắc, khoái mã ruổi vó, cũng khó đi hết trong vòng một năm.

Đất nước cường thịnh trải dài mệnh mông này, khởi nguồn từ sáu trăm năm tích lũy của hoàng triều Đại Thành. Thần Anh Hoàng hậu Mạnh Phù Dao của hoàng triều Đại Thành một mình đi một lối, xuất thân là nữ đế, lấy giang sơn làm sính lễ. Bà và Hoàng đế khai quốc Đại Thành kinh tài tuyệt diễm được người đời xưng tụng là tuyệt đại đế lữ, hai người cầm sắt giao hòa, cùng nắm quyền xử lý quốc sự. Trong thời gian tại vị, hai người đã phát triển công thương, mở mang cảng biển, cải cách tiền tệ, tối ưu hóa chế độ quan lại, phổ cập giáo dục, khuyến khích nghề nông, giúp quốc lực tiến triển như vũ bão, vươn lên thành quốc gia lớn nhất thiên hạ.

Nhưng xưa nay có giang sơn nào xây bằng thép, sau khi Đại Thành thống nhất thiên hạ đã trải qua sáu trăm năm, ba mươi hai đời vua, thời kì đầu chủ yếu là minh quân, nhưng sau đời thứ mười chín thì dòng dõi sa sút, người trong nước không ngừng phân tranh, quốc lực dần dần hao mòn từ bên trong đến đời Lệ đế thứ ba mươi càng siết chặt bế quan tỏa cảng, cuối cùng qua hai đời nữa cũng mất vào tay ngoại thích Ninh thị.

Sau khi lập nên hoàng triều Thiên Thịnh, Ninh thị tăng cường quyền lực của trung ương kéo rộng chênh lệch giai cấp, gia tăng thu thuế từ các cửa ải, kiểm soát thông thương với nước ngoài. Do nội bộ tranh giành quyền lực gay gắt nên sự khống chế của triều đình đối với ngoại phiên cũng thua xa Đại Thành năm xưa. Hoàng triều Thiên Thịnh bây giờ tuy thịnh

vượng nhưng lại thiếu đi bầu không khí tự do hùng hồn thuở Đại Thành lập quốc, trái lại trong cốt cách còn lộ ra mùi vị già cỗi hủ bại.

Ví như chất liệu pha lê, vốn có thể phổ biến trong toàn dân nhưng bấy giờ lại bị triều đình kiểm soát, trở thành thứ hàng hóa xa xỉ của quý tộc.

Phượng Tri Vi soi vào vách pha lê của một chiếc xe ngựa đậu ven đường, sửa sang lại búi tóc. Nàng không biết dịch dung, nhưng lại có năng khiếu trời cho trong khoản này, đóng vai thiếu niên giống y như đúc, đến cả lỗ tai cũng cẩn thận xoa lên một lớp phấn vàng nhạt trộn với bùn dính.

Rồi nàng đi vòng qua xe ngựa, chạy vào một ngõ nhỏ khúc khuỷu quanh co, dừng chân trước cửa một gian nhà cũ nát.

Nàng đưa tay lên đẩy cửa, ngón tay thò ra vững vàng mà thận trọng.

"Kẹt!"

Cánh cửa vừa mở, một vệt đen đã lao ra như bắn, nhắm thẳng vào mặt nàng. Phượng Tri Vi vội vã xoay người bắt chéo chân nghiêng đầu sang một bên, vệt đen mang kinh phong xẹt qua vành tai nàng vô cùng hiểm hóc, cắt rơi vài sợi tóc mai.

Nhìn chăm chăm vào sợi tóc thong thả rơi xuống đất, Phượng Tri Vi gượng cười - thì ra hôm nay là phi kiếm.

Nhưng khoảnh khắc vệt đen kia lướt qua, luồng khí nóng rùng rục trong kinh mạch từng giờ từng khắc giày vò cơ thể nàng bỗng nguôi đi một chút, thư thái thấu xương. Phượng Tri Vi nheo mắt, cảm nhận sự thư thái hiếm có kia.

Sau cánh cửa truyền ra tiếng ho khẽ, tựa như bất mãn vì nàng phản ứng quá chậm. Lúc này Phượng Tri Vi mới bước vào, bóng tối tức khắc ủa vào mặt nàng. Trong phòng không thắp đèn không thấy ánh sáng, một hắc

y nhân khoác áo rộng ngồi trong góc phòng, đeo một tấm mặt nạ bằng gỗ đen, toàn thân hòa tan vào bóng tối, đừng nói là không nhận ra nam nữ, dù muốn nhìn ra chỗ đó có người cũng hết sức khó khăn.

Thấy Phượng Tri Vi bước vào, người ấy giơ tay chỉ một cái bếp lò trong xó. Phượng Tri Vi không hề phản đối, ngoan ngoãn múc nước đi đun.

Hoàn cảnh nàng rơi vào kiếp nô bộc cho người này, kể ra cũng hơi kì quặc. Hồi mới tới Lan Hương viện, trong một lần ra ngoài mua sắm, nàng vô tình đụng phải một thiếu niên nhà giàu, bị gã sai tội tớ hành hung một trận ra trò. Nàng trốn vào ngõ nhỏ này, trong lúc hoảng hốt cắm đầu chạy bừa nàng đá đổ một cái bếp lò đang sắc thuốc, kết quả lại bị chủ nhà xông ra nện cho một chập. Người này tiện tay đánh dẹp đám gia đình đang truy đuổi nàng, lại ép nàng phải đền cho hẳn "Cửu châu thập địa Đại La kim tiên hồi sinh đan."

Cửu châu thập địa Đại La kim tiên hồi sinh đan - cái tên nghe rõ kêu, thực ra toàn là lừa đảo, thằng ngu cũng nhìn ra một cái lò lấm lem bùn đất dưới mái nhà xiêu vẹo nằm trong ngõ nhỏ, sắc toàn cam thảo ngũ gia bì, thì tuyệt đối không thể luyện ra "Hồi sinh đan".

Nhưng Phượng Tri Vi cũng chỉ còn cách xoa mũi chấp nhận, nàng không sợ cường quyền, nàng chỉ sợ cường "quyền" thôi(*).

(*) Ở đây tác giả chơi chữ, chữ “quyền” có hai từ đồng âm, một từ nghĩa là “quyền lực”, từ còn lại nghĩa là “năm dăm”.

Từ đó nàng bán thân làm khổ sai, ngày nào cũng đến trình diện mong sớm trả dứt "cục nợ". Qua lại chưa đầy vài ngày, nàng đã thấu hiểu sâu sắc tính cách ác ôn và hành động kỳ quặc của chủ nhân nơi này, thực khiến người ta nổi khùng. Sai nàng lau bàn, bốn góc bàn đều có chốt khởi động cơ quan; sai nàng giặt y phục, giặt xong nàng bắt đầu nổi đóm khắp người, ba ngày sau mới chịu lặn, hại nàng mấy ngày trời trùn chần kín mít không

chừa một khe hở. Hầu hạ hần ăn cơm, đồ ăn bày trước mặt hần tỏa hương ngào ngạt, đồ ăn của nàng khó lòng nuốt trôi. Quá đáng hơn là ngày nào nàng mở cửa ra cũng được ám chiêu “chăm sóc”, hoặc một ngón tay âm thầm, hoặc một quả đấm vù vù tràn trề sinh lực, hoặc trường kiếm lấp lánh hàn quang, hoặc ám khí xuất quỷ nhập thần, chưa bao giờ lặp lại.

Một người sao lại biết nhiều chiêu tấn công như thế chứ? Phượng Tri Vi không hiểu, nhưng ngày ngày né tránh, nàng nhận ra thân thể mình ngày càng nhẹ nhàng, động tác ngày càng linh hoạt hơn nữa, luồng khí nóng hùng hực trong cơ thể dường như cũng có xu thế dịu đi.

Ngộ ra điều này, Phượng Tri Vi mới cam tâm tình nguyện bị nô dịch, mỗi ngày ra ngoài mua sắm xong ắt sẽ đến trình diện.

Múc một thùng nước, đổ vào bếp lò, thảo dược trong đó tỏa ra mùi vị quái gở. Phượng Tri Vi từ nhỏ đã được Phượng phu nhân đích thân dạy bảo, cũng từng học qua loa y lý, nắm rõ các kinh mạch huyết đạo trên cơ thể và các vị thuốc, vậy mà cũng không tài nào nhìn ra bếp lò này đang sắc thuốc gì. Thực ra, ngoại trừ món Đại La kim tiên hồi sinh đan ngày đầu chỉ có cam thảo ngũ gia bì, món thuốc sắc trong những ngày sau đó nàng đều không nhận ra là thuốc gì.

Phượng Tri Vi kiên nhẫn điều tiết lửa trong lò, thi thoảng lại mở nắp lò ra xem lửa cháy có đượm không, chịu đựng mùi thuốc khó ngửi xộc thẳng vào mặt - đây cũng là một trong những yêu cầu kỳ quặc của người này.

Hơi nước đỏ nhạt bốc ra khỏi ấm thuốc, xộc thẳng vào mặt nàng, không ngờ lại hơi lành lạnh, có mùi chan chát cay cay. Phượng Tri Vi vô tình hít phải một hơi, cảm thấy tâm hồn sáng khoái, luồng nhiệt trong cơ thể bắt đầu lưu chuyển một cách dễ chịu, không còn nóng bỏng như trước, mà hết sức ôn hòa khoan khoái.

Nàng đắm chìm trong cảm giác lạ lùng này, trong chốc lát không rời ra. Ai dè người mặc áo rộng kia đột ngột vung tay, hung hãn ném vật gì đó về phía nàng. Phượng Tri Vi bắt lấy, ngoảnh đầu lại thì thấy ánh mắt hắc y nhân lóe sáng, ẩn chứa nét kì quái.

Nàng ngẩn người, lúc này mới cúi đầu nhìn vật trong tay.

Đó là một cuốn sách rách nát tả tơi đến cái bìa cũng rơi mất, mở ra xem mới biết đây là một quyển tạp văn. Chữ tác giả không đẹp cho lắm, đường nét lại bay bổng bềnh bễ, dùng từ mới mẻ thú vị, không giống ngôn ngữ đương thời. Nội dung bao gồm cảm nhận trên nhiều phương diện từ võ học cho đến du ký, chính trị, kinh sử, cách viết lộn xộn tùy tiện nhưng chữ nào chữ nấy quý như châu ngọc. Phượng Tri Vi tùy ý lật giở, càng xem càng kinh hãi, ánh mắt chợt dừng lại trên một trang sách.

Ngay đầu trang sách kia, bỗng xuất hiện nét chữ của một người khác, cốt cách thanh tú, thiết họa ngân câu, viết. "Khanh khanh, xin hãy cho ta nhìn lén."

Tiếp theo là nét chữ như bạt kiếm giương cung của tác giả, thoát nhìn có vẻ rất hung hăng: "Kẻ nào nhìn lén thì tự biết xấu hổ?"

Dòng tiếp theo, nét chữ thanh lệ đáp: "Hỏi rồi mới nhìn lén, có gì mà xấu hổ."

Tác giả càng thêm hung hăng: "Bị mắng mà vẫn tiếp tục nhìn lén, thì còn xấu hổ hơn!"

Phượng Tri Vi không nhin nổi mà phì cười, cảm thấy đôi này đúng là diệu nhân. Không hiểu vì sao, nàng cứ có cảm giác hai người để lại bút tích này nhất định phải là một đôi nam nữ, hơn nữa còn là một đôi uyên ương tâm đầu ý hợp.

Nhưng khi liếc mắt đến hàng dưới nàg bỗng giật mình đánh rơi quyển sách trong tay!

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Là Người Cường Ép Ta

Hàng chữ kia, là do nam tử bút tích phóng khoáng viết.

"Kẻ nào cười trộm, cũng đáng xấu hổ."

Phượng Tri Vi giật mình kinh hãi - câu này nói nàng sao? Kẻ đang cười trộm tức là nàng?

Rồi nàng lại cảm thấy mình sợ bóng sợ gió, làm gì có chuyện ấy chứ, trông quyển sách này cũ rích thế kia, tác giả của nó đã thành người thiên cổ không biết bao nhiêu năm rồi, làm sao có thể đoán trước chuyện hôm nay chứ.

Nàng nhặt quyển sách lên, giây kế tiếp lại run lấy bầy.

"Các hạ chớ ngạc nhiên, coi chừng quăng sách bung ra."

Phượng Tri Vi ngạc nhiên đến cực độ, nhưng đã không còn luống cuống. Lần này nàng đã chắc chắn, nam tử trong sách nói ra câu kia đứng là nhắm vào nàng.

Trong lòng nổi lên ý muốn đùa bỡn, nàng không đọc tiếp mà tiện tay giả vờ bỏ quyển sách kia vào lò lửa.

Hắc y nhân có vẻ giật mình hoảng hốt, lập tức rướn người định nhào tới ngăn cản, song Phượng Tri Vi đã nhanh chóng rút tay về.

Rồi nàng đọc hàng chữ tiếp theo trong sách, nam tử viết: "Sách này làm bằng da con nhu(*) lông vàng, đốt không cháy đâu." Câu đằng sau

cũng nối tiếp chủ đề này, có điều lại thay đổi giọng điệu, hình như là nói với tác giả quyển sách, "Đứa trẻ này tinh nghịch y như nàng vậy."

(*) Tên một loài vượn trong sách cổ.

Câu bên dưới là nữ tử kia đáp, giọng điệu phảng phất có phần bất đắc dĩ, "Chuyện của mấy trăm năm sau, hà tất phải nhọc công lấy nguyên thần ra thăm dò? Đừng dọa người ta."

Bên dưới không còn câu thoại nào nữa, Phượng Tri Vi vuốt ve trang sách, mỉm cười nghĩ có lẽ hai người này đã gác bút trốn vào chỗ nào tình tứ với nhau rồi cũng nên.

Nhĩ về đôi thần tiên quyển lữ nhiều năm về trước, tài tử giai nhân bút đàm dưới trăng, rồi mỉm cười đặt bút xuống nhìn nhau, quả là một cảnh tượng vô cùng nên thơ.

Hắc y nhân vẫn trầm tư không mở lời, diện mạo đều ẩn giấu dưới tà áo vừa dài vừa rộng, hình như không muốn bị người ta thấy rõ chân diện mục, chỉ khi Phượng Tri Vi giả vờ muốn đốt sách mới hơi nhúc nhích.

Mùi thuốc trong ấm quanh quẩn, sách cũ cũng tỏa ra mùi hương thoang thoảng, ánh mắt hắc y nhân bỗng dừng lại trên đầu ngón tay Phượng Tri Vi.

Không biết từ bao giờ, đầu ngón tay nàng đã nổi lên một vết đỏ nhàn nhạt, khi đến gần ấm thuốc vết đỏ này càng nổi rõ, sau đó dần dần tan đi.

Đôi mắt hắc y nhân lóe sáng, Phượng Tri Vi lại không thấy phản ứng này, làm xong mấy việc vặt nàng vầy vầy quyển sách trong tay trước mặt đối phương: "Cho tôi mang về xem có được không?"

Nàng ngẫm nghĩ rồi bổ sung: "Tôi sẽ giữ cẩn thận, không để kẻ khác phát hiện ra."

Trực giác mách bảo nàng quyển sách này nhất định không chỉ là một quyển tạp văn. Nó làm từ da con nhu lông vàng mà nàng chưa bao giờ nghe nói, cũng không biết là thú lạ ở đâu; người viết ra quyển sách này thân phận nhất định không tầm thường, văn tự để lại đương nhiên cũng vô cùng quý giá. Kẻ phạm phu vô tội, vì mang ngọc mà thành có tội, nàng tốt nhất đừng mong có vật này. Tuy nhiên không hiểu vì sao, lòng nàng không nỡ rời nó chút nào.

Mà hắc y nhân hình như không hề lo lắng, vẫy vẫy tay ra hiệu cho nàng đi. Phượng Tri Vi cất quyển sách vào ngực áo, bỗng dừng lại ngăn người.

Có một khoảnh khắc nàng cảm thấy mình hơi là lạ, nhưng nhìn lại mình từ đầu đến chân cũng không phát hiện có điểm gì khác thường, đành cười trừ rồi bước ra khỏi cửa.

Vừa ra ngoài nàng liền "ơ" một tiếng, bấy giờ mới phát hiện mình mãi mê đọc sách đến quên cả thời gian, vàng kim ô đã ngã về Tây, hoàng hôn sắp buông xuống.

Phượng Tri Vi vội vàng chạy về theo đường tắt, nàng biết một ngõ nhỏ dẫn ra cửa sau của Lan Hương viện.

Ngõ nhỏ khuất sau góc đường, vắng vẻ vô cùng. Phượng Tri Vi nghe rõ cả tiếng bước chân của mình vang vọng trên nền đường lát đá gần như là trống trải.

Giữa ngõ vắng trống trải, chợt vang lên tiếng nói chuyện rầm rì không biết bắt nguồn từ đâu.

"Mẹ ơi, cho con một lượng bạc."

Phượng Tri Vi giật nảy mình, đây là giọng của Phượng Hạo.

Nàng vội vã lách người trốn sau góc đường, nín thở, rồi nàng thấy Phượng Hạo với mẹ đi một mạch về phía mình. Phượng Hạo liên tục làm nũng với Phượng phu nhân, quần lầy bà xin xỏ, "Một lượng bạc, để con đi mua cái áo trong bằng lụa."

"Chơi đá cầu không thể mặc vải thô, mồ hôi toát ra sẽ dính vào người, sinh mùi lạ." Phượng Hạo cười hì hì, "Tụi nó đều bảo, nếu con không thay bộ đồ giống tụi nó thì sẽ không cho con chơi."

Đá cầu là trò chơi lưu truyền từ thời Đại Thành, nghe nói do Thần Anh Hoàng hậu sáng tạo ra, mới đầu phổ biến trên cả nước, đến nay sau khi cải tiến lại trở thành thú vui xa xỉ của quý tộc, một quả cầu giá trăm lượng vàng. Với thân phận của Phượng Hạo, làm sao có thể chơi đá cầu? Mà chơi với ai chứ?

Ánh mắt Phượng Tri Vi dừng lại nơi cánh tay mẹ và Phượng Hạo khoác vào nhau, đáy lòng chua xót, để cho câu hỏi vừa nảy lên lại trôi đi mất mà không nghĩ nhiều.

Nàng mím môi, đứng lẻ loi sau góc tường, nghe thấy mẹ ân cần quan tâm đến Phượng Hạo, nghe mẹ hạ giọng bảo: "Chúng ta xuất thân thế này, đừng có giao du với đám công tử ấy con à..." Phượng Hạo lập tức cười nói: "Tụi nó bằng lòng tiến cử con đến thư viện Thanh Minh, mẹ à, chẳng phải mẹ đã nói thư viện Thanh Minh là thư viện hàng đầu trong thiên hạ sao..."

Ánh tà dương rọi vào ngõ nhỏ, chập cái bóng của hai người đã đi khuất vào làm một. Mà cái bóng nghiêng dài của nàng in trên mặt đất, lại cách họ một đường ranh giới, xa tít tận chân trời.

Phượng Tri Vi ôm cánh tay, hơi lạnh vào cái đêm bị đuổi ra khỏi Thu phủ lại ủa về. Trong ánh nắng chiều đầu xuân, nàng khe khẽ run rẩy.

Nàng tận mắt thấy mẹ ân cần xoa đầu Phượng Hạo, cuối cùng không thể kìm lòng trước giọng điệu nũng nịu của nó, cẩn thận lấy ra một lượng

bạc, lại thấy Phượng Hạo nói dăm ba câu cho mẹ về trước, lén lén lút lút nhìn quanh quất bốn bề, khéo môi bất giác nở một nụ cười mai mĩ.

Tiền tiêu vặt cả tháng của mẹ chỉ có vền vền một lượng bạc, nếu nó thật sự được dùng để mua tấm áo cho thằng con quý tử thì cũng được thôi, chỉ sợ là nó sẽ chui vào túi các cô nương ở Lan Hương viện.

Tiền một tháng nhịn ăn nhịn tiêu, đem đi cho kỹ nữ mua món kẹo hạt dưa ngào đường ăn một nửa vứt một nửa.

Nàng cười lạnh nhạt, không muốn nghĩ đến hai mẫu tử hòa thuận kia nữa, cũng không muốn chạm mặt đệ đệ trong viện lúc này, bèn dứt khoát dựa vào góc tường, lấy một miếng cơm nếp nhồi ngó sen ra ăn.

Ăn được một nửa, trong lúc vô tình liếc ngang ngó dọc, Phượng Tri Vi giật mình.

Trên bức tường sau viện, sao lại có mấy dấu chân người giẫm lên?

Phượng Tri Vi ngẩng đầu, phát hiện mặt tường nay thật ra rất khuất, một gốc đại thụ cành lá sum suê chỉ cách tường sau của Lan Hương viện có ba thước, tán cây chạm vào đầu tường. Nhìn dấu chân giẫm trên tường thì thấy rõ ràng có người từng trèo lên cây rồi đu sang đầu tường, xâm nhập vào Lan Hương viện.

Phiêu kỹ trộm? Hay có cô nương nào lén gặp tình lang nghèo khó?

Đang phỏng đoán, chợt nghe lá cây trên đầu rì rào lay động một chập, giữa tán cây lộ ra một đôi chân đi giày vải đế mỏng, liền đó, một cặp mông mặc quần màu nguyệt bạch bò xuống khỏi đầu tường rồi ghé thăm tán lá cây. Cặp mông này ngồi vững trên ngọn cây, không hề vội vã tuột xuống, hình như rất an nhàn thoải mái ngồi trên cao nhìn ngắm phong cảnh bốn phương.

Phượng Tri Vi nổi hứng, đứng tựa vào gốc cây, muốn thấy chân diện mục của chủ nhân cặp mộng kia.

Mơ hồ thấy cặp mộng trên ngọn cây đung đưa không ngừng, người kia buồn bã thâm tình nói: "Cúc Hoa, trời xanh(*) vẫn chưa già, tình mình còn chưa tuyệt, lòng ta như lưới kết, ôm nghìn mối tơ vò ... Nhất định phải bảo trọng, nhất định phải yêu quý bản thân, tuyệt đối... đừng vì ta mà héo hon gầy mòn."

(*) Lấy ý từ bốn câu trong bài Thiên thu tuế của Trương Tiên đời Bắc Tống: “Thiên bất lão, tình nan tuyệt. Tâm tự song ti vãng, trung hữu thiên thiên kết”.

Phượng Tri Vi ôm bụng, thầm nghĩ mình cũng chẳng ăn nhiều gạo nếp cho lắm, sao lại buồn nôn thế này...

Hình như không chỉ có mình nàng không hoan nghênh kẻ kia, trong tường hình như có ai rung cây, lá cây lắc lư rào rào. Người kia kêu "ây da" một tiếng, cặp mộng ngồi trên ngọn cây run rẩy, càng rên rỉ thê lương: "Năm nào tay nắm chặt tay, đêm nay đành để gió mây đưa hồn. Mất nàng trọn kiếp héo hon, đi qua mỗi buổi hoàng hôn lại buồn... Cúc Hoa, nàng thật nhẫn tâm...(*)"

(*) Trích từ bài từ theo điệu Thanh bình lạc của Triệu Lệnh Tri đời Bắc Tống: “Khứ niên tử mạch thanh môn, kim tiêu vũ phách vân hôn. Đoạn tống nhất sinh tiều tụy, chích tiêu kỉ cả hoàng hôn.

Người kia ngâm thơ tình thao thao bất tuyệt, không những thông kim bác cổ, thậm chí còn có thể tự sáng tác, thuận miệng ngâm nga mà ra nhiều câu hay tuyệt, đúng là văn chương tinh tế miệng lưới ba hoa. Phượng Tri Vi thở dài - tài hoa hiếm gặp cỡ này lại đem đi tán tỉnh kỹ nữ hạng ba trong kỹ viện, không sợ tạo nghiệt sao?

Đang ngâm thơ, chợt nghe một trận reo hò ầm ĩ nổi lên, cửa trước cửa sau của Lan Hương viện đều vang lên tiếng đập cửa ầm ầm, mơ hồ có tiếng nam tử gào nữ tử khóc, la hét rầm trời: "Giao cái tên mặt dày mày dạn đáng chém nghìn đao kia ra đây cho ta!"

Người đang vui vẻ ngâm thơ trên ngọn cây lập tức ngâm miệng, kêu lên một tiếng kinh hãi rồi lẩn như chuột. Nhưng người nọ quên mất mình đang ngồi trên cây, vừa lẩn thân thể đã nghiêng đi, y phục cọ soàn soạt, lá cây rung ào ào. Phượng Tri Vi chỉ thấy cặp lông màu nguyệt bạch bỗng phóng to trước mắt mình, rồi nghe "bịch" một tiếng, có người ngã quỵ trong đám bụi đất trước mũi chân nàng.

Phượng Tri Vi cúi đầu - khuôn mặt một ông chú muôn vẻ phong tình hết biết!

Ông chú ngã đau thật, kêu rên hừ hừ, rồi lại lập tức bò lên khỏi mặt đất, hốt hoảng ngó quanh ngó quất. Những người đang đập cửa sau cũng loáng thoáng nghe ra tiếng động từ tường đằng này, phía xa liền có người gào lên: "Sang bên kia xem nào!"

Phượng Tri Vi nghe có điềm xấu, nhắc chân định đi. Người ta đến bắt gian, mình còn ở lại làm kẻ gian cho người ta bắt chắc?

Nhắc chân lại nâng bất động, nàng cúi đầu nhìn xuống, thấy ống quần mình bị một bàn tay túm chặt. Người kia ngồi giữa vũng bùn, ngẩng gườm mặt như hoa sen trắng lên, nhìn nàng cười nịnh nọt: "Huynh đệ, thế nào cũng phải cứu tôi lần này!"

Phượng Tri Vi ngồi xổm xuống, mỉm cười, người kia nhìn nàng với vẻ mặt đầy chờ mong. Thấy nàng mỉm cười, dịu dàng chia tay ra, giống như muốn kéo mình lên, người kia càng vui vẻ phát cuồng, buông ống quần nàng ra mà đón nhận bàn tay nàng.

Phượng Tri Vi lập tức rút tay về, quay lưng bỏ đi.

Thân thể người kia mới nhoi lên được một nửa đã ngã bịch xuống vũng bùn...

Thấy Phượng Tri Vi vô tình vô nghĩa thấy chết mà không cứu, rồi lại nghe tiếng bước chân loạn xạ từ cửa sau đã đuổi đến gần, người kia khẽ la lên: "Người dám đi!"

Phượng Tri Vi ngoảnh mặt làm ngơ, không thềm dừng bước.

Thắt lưng đột ngột căng lên, thân thể đã bị người ta ôm cứng. Có mùi huân hương nam cao nhã ập đến, rồi nàng nghe người đứng sau đe dọa:

"Người không cứu ta, ta sẽ đổ cho người cưỡng ép ta!"

Phượng Tri Vi giữ cho mình đứng vững, chậm chậm xoay người, chỉ vào mũi mình, hỏi bằng giọng không thể tin được: "Tôi? Cưỡng? Ép? Ngài?"

Người kia mỉm cười quyến rũ, hất ngược tóc mai, gật đầu đẩy vẻ phong tình, còn tiện tay khoe y phục rách bươm của mình ra cho Phượng Tri Vi xem: "Ờ, người còn xé rách y phục ta, chứng cứ rành rành ra đó."

Phượng Tri Vi giận quá hóa cười: "Với cái bản mặt già khú của các hạ, nếp nhăn trên mặt đủ sâu để bầy người ta té chết, mà dám bảo, tôi? Cưỡng? Ép? Ngài?"

"Này, người ăn nói có lương tâm chút được không?" Người kia nôn nóng thò mặt ra trước mặt nàng, "Trông ta thế này mà người dám bảo già khú? Già khú? Già khú là sao?"

Phượng Tri Vi ngăm ngía ở cự ly gần, không thể phủ nhận vừa rồi mình ăn nói hơi thiếu lương tâm. Khuôn mặt này nếu gọi là già khú, thì người trong thiên hạ nên chui hết vào quan tài là vừa.

Một khuôn mặt xinh tươi như thế, tổ người ta cưỡng ép, dù là nam nữ đều có vẻ rất thuyết phục.

Nếu tình thế không thể tránh né, thì không cần phải tránh né làm gì.

Đây là một câu tùy bút trong quyển sách ban nãy mà nàng hết sức tán thành. Phượng Tri Vi mỉm cười, nói: "Được, tôi sẽ cứu ngài, nhưng ngài phải buông tôi ra trước đã."

Người nọ liếc xéo nàng, cảm thấy tên này không thể tin được. Phượng Tri Vi cũng không vùng vẫy, mà tựa vào lồng ngực người đó xoay nửa người, nhanh chóng ra tay xoa tung búi tóc người ta ra.

Rồi nàng lấy hoa lụa mình mua cài lên đầu người đó.

Tắm lụa theo hình cảnh đào trên nền hồng phấn mới mua tung bay phần phật, trùm qua vai.

Nàng giơ tay đổ nước sốt đỏ lừ của món ngó sen trộn đường đựng trong bình sứ lên mặt người nọ, tô vẽ loạn xạ, nước da ngọc ngà lập tức biến thành màu vàng sậm.

Rồi vung ngang khuỷu tay, đẩy vào gốc cây.

Một loạt động tác lưu loát trơn tru, người kia còn chưa kịp phản ứng thì Phượng Tri Vi đã xử lý xong, mà truy binh cũng đã áp sát.

Một đội nương tử quân hung mãnh vô cùng.

Dẫn đầu là một bà thím béo quay, tay trái lăm lăm dao tay phải kè kè thốt gỗ, trái thương phải gậy, oai phong lẫm liệt.

Theo sau là một đám oanh oanh yến yến tướng mạo nháo nhác, thân hình gầy hơn bà thím kia một chút, hung khí trong tay muôn màu muôn vẻ, lớn có tấm ván giật, nhỏ có thìa muối, muốn gì có nấy.

Đám người kia khí thế hùng hồn lao tới, bà thím đi đầu vung dao hét lớn: "Đáng chém nghìn dao, dám lén lút ăn vụng sau lưng lão nương! Hôm nay không hoạn người thì họ ta phải viết ngược lại!"

Bàn chân to bè rầm rầm lao tới, cứ đinh ninh sẽ tóm được lão chồng mất nết nhà mình, ai ngờ lại thấy một thiếu niên áo xanh đang cúi đầu trêu ghẹo một người đàn bà.

Người đàn bà cài hoa lụa, che tấm sa thêu, bị thiếu niên che khuất người, chỉ hé ra một nửa gương mặt với nước da xám xám xịt.

Nghe thấy tiếng người, thiếu niên quay đầu, để lộ gương mặt lạ lẫm trông rất bình thường, có vẻ ngạc nhiên và hơi khó chịu.

Người đàn bà cài hoa kia thấy nhiều người xuất hiện, có vẻ xấu hổ cực kỳ, đưa ống tay áo lên che mặt, run rẩy sợ hãi.

Hai người trước mặt đều chẳng liên quan gì đến đương sự, tưởng đâu chuyện này nhất định sẽ tóm được con quỷ phong lưu nhà mình, ai dè lại phá hỏng chuyện vui của người ta. Bà thím phớt pháp bỗng cảm thấy ngưỡng ngưỡng, xấu hổ gật đầu một cái rồi vung tay, nương tử quân lập tức hò hét kéo đi.

Bên dưới cánh tay của Phượng Tri Vi, ông chú đẹp trai thở phào nhẹ nhõm.

Mỉm cười thu cánh tay về, Phượng Tri Vi ngăn đối phương nói cảm ơn, xòe tay ra đếm, "Bốn thước lụa thêu hoa vàng do vùng Giang Nam sản xuất, năm đoá hoa lụa rắc bột vàng mới nhập của Phong Nghi trai, một cân cơm nếp nhồi ngó sen của Tứ Phương trai, tổng cộng là mười sáu lượng tám tiền bạc, cảm ơn."

Thắt lưng đang khom xuống của người kia cứng lại nửa chừng, hồi lâu mới xịu mặt ngẩng đầu, dẫu môi hỏi: "... Có cho nợ không?"

Phượng Tri Vi nheo mắt: "Các hạ vào viện mà không mang tiền ư?"

"Lấy tiền đi phiêu kỹ thì có gì là giỏi giang?" Người kia kiêu ngạo đứng thẳng lưng, "Có thể khiến gái phong trần cam tâm tình nguyện chu cấp, mới là bản sắc nam nhi."

Phượng Tri Vi ngắm nghía ông ta từ đầu đến chân, gật gù như ngộ ra chân lý: "Phải, với dung mạo này của ngài, kể cũng khó nói là ai bị lợi dụng."

"Người..." Không đợi đối phương trợn mắt nổi khùng, Phượng Trí Vi đã tuôn ra một tràng: "Tiền qua đêm có thể không đòi, nhưng phí cứu mạng không thể không lấy. Phu nhân nhà ngài còn chưa đi xa đâu!"

Người kia bớ tay, cúi đầu mò mẫm một hồi rồi đưa cho nàng một ấn giám nhỏ, nói: "Đây là đá Điền Hoàng, cũng đáng chút tiền."

Là "đáng giá chút tiền", trên thị trường một viên đá Điền Hoàng nhỏ bằng ngón tay, chất lượng khá tốt đã đáng giá nghìn vàng.

Phượng Tri Vi nhận viên đá với thái độ không được vừa lòng cho lắm, nhú mào: "... Đưa bạc nén thì thiết thực hơn..." Tiện tay bỏ vào túi.

Ông chú đẹp trai kia chăm chú quan sát cử chỉ của nàng, đột ngột hỏi: "Người là tiểu tử trong kỹ viện này à? Nhân tài như ngươi lại khuất thân trong chốn trăng hoa thật là đáng tiếc, có muốn chuyển sang nơi khác không?"

Phượng Tri Vi không có hứng, bèn xua tay, nói: "Cảm ơn, thôi khỏi."

"Vậy bao giờ ngươi đổi ý thì hãy đến đồi thông ngoài thành mười dặm tìm ta, đưa con dấu này ra hỏi thăm Tiểu Tân là được."

Phượng Tri Vi gật đầu lấy lệ, nhìn ông chú "Tiểu Tân" rón rén lần đi như trộm, bỗng dừng gọi ông ta lại.

"Cho tôi nhiều chuyện hỏi một câu, tôn phu nhân của các hạ họ gì?"

Đại thúc dẫu môi: "... Họ Vương."

Sắc trời đã tối, Phượng Tri Vi bước vào từ cửa sau, đến chỗ Yên Hồng đưa hoa lụa trước. Nàng toan đẩy cửa thì rèm đã bị vén lên, một người phóng vù ra, đâm sầm vào nàng, rồi có tiếng Yên Hồng mắng bằng giọng the thé: "Thằng ranh này con ai không biết! Một lượng bạc cũng dám đòi qua đêm với lão nương!"

Thằng nhóc mặt đỏ bừng bừng, nổi giận quay đầu cãi lại: "Bốn thiếu gia thấy nhà người nửa lượng bạc cũng không đáng!"

Phượng Tri Vi giật mình, không ngờ mình tránh mặt Phượng Hạo cả buổi mà cuối cùng vẫn đụng mặt nó. Thằng bé này chẳng có chí tiến thủ chút nào, còn đến cả kỹ viện, thật là không có tiền đồ.

Nhưng Phượng Hạo lại không hề để mắt đến gã tiểu tử này, nó đang giận đến run rẩy cả người. Vài ngày trước nó mới kết giao với một đám bạn bè danh giá, bọn chúng đưa nó đi khắp nơi chơi bời, biết thêm rất nhiều thứ mới mẻ, lại xúi giục nó "ném thử mùi vị nữ nhân", bảo là một lượng bạc cũng đủ. Không ngờ hôm nay đến Lan Hương viện, miếng bạc vụn kia bị ném thẳng tay ra ngoài.

Rèm cửa tung lên, Yên Hồng mảy liễu dựng ngược bước ra, ngón tay gần như đụng vào chóp mũi Phượng Hạo: "Cái thằng khố rách áo ôm này, chui vào bụng mẹ mà năm. Muốn chơi lão nương hả, hãy đợi đấy!"

Phượng Hạo được yêu chiều từ nhỏ đến lớn, làm sao nuốt trôi cơn giận này. Nó giang tay định tát Yên Hồng một cái: "Kỹ nữ thôi!"

Một bàn tay đột ngột hiện ra từ không trung, nhẹ nhàng giữ tay nó lại.

Phượng Hạo nóng mặt giã giũa, nhưng không giã ra nổi, bấy giờ mới ngược mắt nhìn sang phía đối diện, chỉ thấy tiểu tư mặt vàng đang lẳng lặng nhìn mình.

Giật mình, Phượng Hạo nhận ra Phượng Tri Vi, "a" một tiếng roi gọi: "Tỷ..."

"Mượn tiền ? Không có đâu!" Phượng Tri Vi vội vàng ngắt lời nó, khom lưng trước Yên Hồng, "Yên Hồng cô nương, đây là một người đồng hương của tôi..."

"Đúng là thằng hai lúa..." Yên Hồng lăm bầm rồi xua tay, Phượng Hạo còn toan gân cổ lên cãi lý tiếp thì đã bị Phượng Tri Vi xách cổ ném ra ngoài.

Phượng Hạo ra khỏi viện vẫn còn ấm ức bất bình, mắng to: "Tiện nhân! Chỉ biết nhận bạc!"

Phượng Tri Vi chẳng hề muốn giáo huấn nó. Xưa nay nó vẫn được mẹ một lòng thiên vị cưng chiều, mấy năm nay tình hình càng thêm nghiêm trọng; mình chỉ nói nó vài câu qua loa hời hợt thì có tác dụng gì?

Nàng không muốn so đo với Phượng Hạo, mà Phượng Hạo lại không chịu buông tha nàng. Đầy bụng oán khí không có chỗ phát tiết, nhìn ai cũng thấy ngứa mắt, nó nghiêng đầu liếc xéo nàng: "Tỷ, sao tỷ lại ở cái nơi nhơ nhuốc kia? Con gái nhà lương thiện, sao lại mặt dày mày dạn đến thế? Tỷ không sợ mình bôi nhọ thanh danh Phượng gia chúng ta sao?"

Phượng Tri Vi ngoảnh đầu, nhìn Phượng Hạo với vẻ mặt khó tin. Trước kia nàng chỉ cảm thấy mẹ thiên vị con trai chưa chắc đã là chuyện tốt đối với Phượng Hạo, lại không ngờ rằng con người ta có thể được nuông

chiều đến độ không biết tốt xấu như thế. Không những nhân phẩm, mà ngay đến lương tri cũng mất sạch sành sanh.

Đôi mắt đen láy của nàng lấp lánh dưới ánh hoàng hôn lạnh lẽo và tịch mịch như xoáy nước dưới vực thẳm, nhìn Phượng Hạo khiến nó co rúm người lại, rồi nó nghe vị tử tử xưa nay vẫn luôn dịu dàng của mình thốt ra từng chữ như chạt vàng chém ngọc.

"Tỷ có mặt dày mày dạn đến đâu cũng không bao giờ lấy tiền riêng mà mẹ vất vả tích cóp đi kỹ viện tầm hoan tác lạc. Tỷ có làm nhục gia môn, cũng không sánh được với nam đỉnh duy nhất của Phượng gia, mười bốn tuổi đã gặt tiền phiêu kỹ."

"Ai gặt tiền phiêu kỹ!" Phượng Hạo nhảy dựng lên như bị giẫm phải đuôi, khuôn mặt đẹp đẽ trở nên méo mó, giận không thể nén, "Tỷ vu khống! Hãm hại! Vô sỉ! Vu oan!"

Phượng Tri Vi cười nhạt, "Chuyện đó thì đệ phải am hiểu hơn tỷ chứ?"

Phượng Hạo thoáng ghen lời, nhớ lại hoàn cảnh của Phượng Tri Vi bây giờ, chung quy cũng hơi chột dạ. Ấp úng hồi lâu, đang định lên tiếng thì bỗng có một đám đông cười cợt đi tới, người dẫn đầu chào hỏi Phượng Hạo: "A Hạo, chơi có sướng không?"

"Công tử nhà giàu vung ra một lượng bạc, các cô nương nhất định sẽ tranh nhau đến hầu hạ chần gối phải không?" Một thiếu niên áo quần hoa mỹ chớp chớp mắt, bày ra bộ mặt khôi hài.

"Phải phải, Hạo thiếu gia mà thích thì bao luôn cả người ta ấy chứ? Một lượng bạc cũng đủ lắm rồi!"

Bọn chúng phá lên cười sảng sặc.

Mặt Phượng Hạo hết tái xanh lại trắng bệch, Phượng Tri Vi lạnh nhạt đứng nhìn, biết thừa kia là đám công tử được nhắc đến trong cuộc trò chuyện của mẹ và Hạo Nhi. Phượng Hạo rất ít khi ra khỏi cửa, không có tiền bạc, cũng chẳng có cơ hội dạo chơi trong phủ đệ nhà giàu. Những kẻ này, nó quen biết từ đâu chứ?

Phượng Hạo tuổi trẻ háo thắng, làm sao chịu đựng nổi lời lẽ mỉa mai thẳng mặt như thế, nổi điên quát: "Các người tưởng ta không đào đâu ra vật đáng giá thật à? Hãy đợi đấy!"

Nó nổi giận ùng ùng quay lưng bỏ đi, Phượng Tri Vi có linh cảm chẳng lành, trong cơn kích động tiểu tử này sẽ không quay về nhà lục tung của cải của mẹ cất riêng đấy chứ? Vội vàng túm nó lại, quát khê: "Đừng có nổi khùng!"

Phượng Hạo vùng vẫy, "Thả ra! Thả ra! Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục!"

Phượng Tri Vi vừa giận vừa buồn cười, giơ tay túm nó lôi vào một góc tường. Đạo gần đây nàng hay qua lại làm việc vặt cho hắc y nhân kia, bất tri bất giác sức lực đã tăng tiến rất nhiều, Phượng Hạo không tài nào giãy ra được. Hai người chen chúc trong một góc tường, Phượng Tri Vi giữ chặt đệ đệ, quát: "Đệ muốn làm gì? Đệ còn sợ chưa đủ mất mặt sao?"

Phượng Hạo gân cổ lên, tiếp tục trút cơn cáu giận của đại thiếu gia: "Không thể chịu nhục!"

Phượng Tri Vi đang ngẫm lại chuyện hôm nay. Phượng Hạo tự dừng giao du với đám bạn bè kia, tự dừng đi phiêu kỹ, bây giờ lại bị ép đến bước đường này, không hiểu sao nàng luôn cảm thấy câu chuyện tưởng như bình thường này lại có điểm gì đó kì quặc, khiến người ta bất an.

Nàng thoáng phân tâm, chợt một cây quạt nhũ kim len lỏi vào khoảng trống giữa hai người. Gã thiếu niên vừa rồi lên tiếng đầu tiên mỉm cười hỏi:

"Hai người lén lén lút lút bàn bạc chuyện gì ở đây?"

Gã liếc nhìn Phượng Hạo dung mạo thanh tú, bỗng bật cười thần bí, nói: "Chẳng qua là không có tiền bị kỹ nữ đuổi ra khỏi cửa thôi mà, đừng sợ. Hạo thiếu gia, dung mạo cậu xinh đẹp thế này, để ta giới thiệu cậu đến phủ Vương gia nào đó hầu hạ một đêm, quay ra là đủ cho cậu bao mười kỹ nữ chơi suốt cả năm!"

"Bốp!"

Chữ cuối cùng còn chưa nói dứt, không trung đã nổ dầy huyết hoa, tuôn ra ào ào rực rỡ. Tròng mắt thiếu niên kia bỗng trăn trối, "a" lên một tiếng cụt lủn rồi ngã bịch xuống đất.

Chạm đất cùng lúc còn có nửa viên gạch nhuộm máu tay Phượng Hạo.

Phượng đại thiếu gia, trong nháy mắt vừa rồi, hiếm khi nhanh nhẹn cầm gạch tương vỡ đầu người ta như thế.

"Bớ người ta, có quân giết người!"

Tiếng đập gạch kinh động đến những thiếu niên khác đứng hóng bên kia tường. Một người thò đầu ra ngẫm, thấy thiếu niên nằm vật ra đất, lập tức gào lên như cắt tiết gà.

Tiếng gào lạc giọng đánh thức hai người còn đang lơ đãng, Phượng Tri Vi nghĩ bụng thôi tiêu rồi, tức tốc đưa tay ra tóm lấy Phượng Hạo toan kéo nó chạy trốn cùng mình. Tay vừa mới chìa ra, Phượng Hạo đột ngột nhét viên gạch nhuộm máu đang cầm vào tay nàng!

Rồi nó xoay người, trở mình nhảy qua bức tường thấp sau lưng, nghe "bịch" một tiếng, hình như là ngã xuống bên kia tường rồi vội vã đứng lên cầm đầu cầm cổ chạy miết.

Phản ứng đầu tiên của Phượng Tri Vi là quạng cục gạch trong tay xuống, nhưng đã chậm mất rồi. Đám thiếu niên nhà giàu kia đã đuổi tới nơi, đồng thanh la to:

"Bắt lấy nó, nó giết người rồi!"

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Sở Vương Ninh Dịch

Máu tươi chảy lênh láng, người nằm dưới đất không rõ sống chết ra sao, một đám đông hò hét nhào tới, đê đê gặp chuyện lại vu oan, bỏ chạy mất hút.

Chuyện xảy ra trong tích tắc, chớp nhoáng đến độ người ta không kịp trở tay. Phượng Tri Vi xưa nay vẫn luôn điềm tĩnh, giờ này cũng sửng sờ.

Nàng đứng trơ ra đó, nhìn theo hướng Phượng Hạo đi mất hút, lửa giận trong lòng nháy mắt trào dâng, chợt nghe một tiếng "rắc" rất nhỏ trong tay mình.

Tiếng "rắc" này vang lên, không trung cuốn lên một làn bụi nhỏ, đám người khí thế đang hùng hồn bỗng dừng chùn bước.

Phượng Tri Vi cúi đầu, thấy nửa viên gạch trong tay mình không biết từ bao giờ đã vỡ ra vô vàn mảnh vụn, rơi xuống mặt đất.

Hành động ấy khiến đám công tử kia kinh hoàng, cũng khiến bản thân nàng chấn động. Phượng Tri Vi bàng hoàng khó tin, đưa tay lên nhìn ngắm rất lâu vẫn không thấy có điểm nào bất thường.

Nàng muốn tìm lại cảm giác nhiệt huyết trào dâng trong mắt vừa rồi, thử miết thêm một cái, kết quả là mảnh gạch vỡ nơi tay không hề suy suyền.

Người túa ra từ bốn phương vây kín lấy nàng cũng đã dừng chân, nhìn nàng hoảng hốt. Phượng Tri Vi buông tay, mảnh gạch vỡ rơi xuống đất.

Nàng tiện chân giẫm nát những mảnh vụn này, hên mặt đất chỉ còn lại một đồng bụi.

Rồi nàng cười nói: "Ây da, vị huynh đài này sao không dừng lại lăn đùng ra đất thế? Mau đưa đến đại phu cứu chữa!"

Mọi người tròn mắt nhìn tên "hung thủ giết người" mới rồi còn cầm viên gạch vấy máu, mà giờ đây đã ra sức hô hào cứu người, tạm thời không theo kịp suy nghĩ quái quỷ trong đầu Phượng Tri Vi

"Tại hạ chỉ là một kẻ bần hàn," Phượng Tri Vi phúi bụi bám trên tay, động tác kia tức thì khiến đám công tử xông lên hàng đầu khiếp đảm lùi lại một bước, "Không có tiền trả phí khám bệnh, nên cũng đâu dám nhiều chuyện. Vị huynh đài này bị thương không nhẹ, xin các vị nhanh tay."

Mỉm cười vẫy tay với đám đông đang đứng như trời trồng, Phượng Tri Vi phong độ ngời ngời, bình tĩnh xoay người, rút lui.

Một cơn gió lạnh thổi qua, tấm áo sau lưng dán sát vào người nàng, lạnh căm căm.

Đi thêm vài bước nữa, là thoát khỏi tầm mắt của đám người này...

"Bộp, bộp, bộp."

Ba tiếng vỗ tay chậm rãi, đột ngột vang lên giữa bầu không khí lặng ngắt như tờ.

Phượng Tri Vi ngoái đầu, thấy hai nam tử cười trên hai con tuấn mã cách đó không xa, sau lưng dẫn theo một đoàn quan lại nha dịch.

Cười trên con ngựa trắng bên trái là một thiếu niên vận cẩm bào thêu màu tím nhạt, dung mạo tuấn tú phảng phất nét ngậy thơ, đôi mắt đen láy như hắc trân châu, đang tròn xoe mắt nhìn nàng.

Nam tử cười trên con ngựa đen bên phải lại hờ hững cúi đầu nhìn nàng, trường bào màu nguyệt bạch hoa văn xanh thanh nhã như ánh trăng rọi xuống vùng sơn dã, tôn lên dung nhan khí chất của y. Áo choàng lại tuyền một màu đen thẫm thêu đóa mạn đà la lớn màu vàng nhạt, khoác lên vai như dòng nước chảy, yêu diễm mà lạnh lùng, toàn thân toát ra vẻ đẹp quyến rũ hết sức đối lập.

Ánh mắt tĩnh lặng sâu thẳm của y nhìn đắm đắm vào mắt Phượng Tri Vi, không nhận ra một gợn sóng lăn tăn nào.

Phượng Tri Vi hơi xấu hổ, khóe miệng giần giật - lần trước vừa cam đoan với người ta sẽ không gây sự không giết người, thế mà ngoảnh đi ngoảnh lại đã rơi vào tình cảnh này.

Lần này còn ác liệt hơn, nàng cầm gạch hành hung giữa đường, tương võ đầu người ta.

Nghĩ mà xem, nàng dù sào cũng xuất thân từ thực nữ danh gia, xưa nay vẫn hành xử có chừng có mực, cố sao mỗi lần gặp y đều vừa khéo đụng chuyện? Ấy, hay là ngày sinh của mình xung khắc với y?

Thiếu niên áo tím cười ngựa trợn mắt chỉ vào Phượng Tri Vi, lấp ba lấp bấp: "Người... là người."

Lòng Phượng Tri Vi nặng như đeo đá, biết mấy người này nhất định đã thấy cảnh nàng lăm lăm viên gạch trong tay, hôm nay nếu muốn lừa người trót lọt là chuyện cực khó.

Thiếu niên kia đúng là đã thấy Phượng Tri Vi hủi hung khí rồi thần nhiên chối tội, bản năng mách bảo cậu phải lên tiếng. Nhưng không hiểu vì sao, thấy đôi mắt căm giận mất diễm tĩnh của nàng trong thời khắc nguy cấp, cậu chỉ biết há hốc miệng, lời muốn nói ra nghẹn lại trong cổ họng.

Cậu hơi lúng túng nhìn sang lục ca bên cạnh, cảm thấy hẫng luôn luôn thâm trầm, giờ này lại nhìn kẻ kia với ánh mắt có phần kỳ quặc.

Khẽ quất roi vào bộ yên cương nạm vàng, nam tử cưỡi ngựa đen không đợi tiểu đệ của mình nói cho tròn câu đã mở miệng: "Có chuyện gì mà ầm ĩ thế?"

"Điện hạ!" Đám công tử kia sáng mắt lên như gặp cứu tinh vội vàng lao tới, nhưng không dám đến quá gần con ngựa kia, "Tiểu công gia của Ngô gia bị giết!"

Lòng Phượng Tri Vi lại chết lặng - họ Ngô, lại là tiểu công gia, hiển nhiên chính là con em dòng đích của nhà Phụ Quốc công đương triều. Phượng Hạo trông thế mà kết giao được với con em quý tộc cấp bậc này, còn gây ra tai họa nhường ấy!

Mà nam tử có duyên gặp mặt ba lần này, là vị Hoàng tử nào nhỉ? Nghe đồn Thái tử tính tình buồn vui thất thường, Nhị hoàng tử ham võ ngang ngạnh, Ngũ hoàng tử lạnh lùng thâm trầm, Lục hoàng tử thuộc vây cánh Thái tử, nổi danh khắp Đế Kinh nhờ mỹ mạo phong lưu và cá tính phóng túng. Thất hoàng tử chơi thân với Ngũ hoàng tử, thanh danh trong triều ngoài nội khá tốt, là người được phong vương sớm nhất trong số các Hoàng tử. Thập hoàng tử còn trẻ, không nghe tin đồn gì.

Nhìn tuổi người này, không phải Lục thì là Thất hoàng tử.

"Ngu xuẩn." Khóe mắt xếch lên của nam tử tràn đầy khinh bỉ, chỉ roi ngựa vào thiếu niên dưới đất, "Người đã chết hay còn sống mà cũng không biết?"

Mọi người lại nhao nhao như ong vỡ tổ đi xem người bị thương dưới đất, mấy gã công tử vội vàng khiêng người đi chữa trị, Chỉ huy sứ Binh Mã ti Cửu Thành phụ trách cai quản trị an trong kinh thành thúc ngựa đến gần nam tử, nhíu mày hỏi. "Có biết hung thủ là ai không?"

"Là nó!" Những người khác đồng loạt chỉ vào Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi giả bộ kinh ngạc, lùi lại một bước, ngược đôi mắt tròn xoe ra điều vô tội, "Người đừng tò mò, vô tình đụng chuyện, bị chó cắn bừa, oan uổng khôn xiết!"

"Đến nơi phức tạp, rắc rối nảy nòi, không biết tránh né, vạ lây đáng đời." Nam tử kia nhìn nàng từ trên cao, đối đáp lưu loát nhanh nhạy, chặn hết đường thoát của Phượng Tri Vi.

Ngược mắt, ánh mắt hai người lại giao nhau, một bên cảnh giác một bên lạnh lùng. Một lúc sau Phượng Tri Vi cup mắt xuống, chủ động lẩn tránh.

Trong tình thế bức bách, cho dù có một bụng chữ nghĩa đối đáp nhanh lẹ, giờ này tốt nhất mình cũng không nên phô trương nữa.

Người này tuy không thể nắm bắt, nhưng dù gì câu nói kia cũng lờ mờ có ý giúp nàng rũ bỏ mối liên hệ.

Sắc mặt Chỉ huy sứ có vẻ hơi khó xử, khom lưng với nam tử: "Điện hạ, chuyện này nhất định phải giải thích rõ với Phủ Quốc công. Kẻ này bị tình nghi..."

Mắt phượng liếc xéo, lướt qua Phượng Tri Vi. Nam tử thần nhiên nói: "Người nói mình oan uổng, vậy có thể chỉ ra và chứng minh hung thủ là ai không?"

Phượng Tri Vi ngẩn ra, trong nháy mắt tâm niệm xoay chuyển như ánh chớp, hồi lâu lại khẽ cắn môi, cố nén xuống ý định khai ra Phượng Hạo. Khai ra thì có ích gì? Nhổ củ cải dính theo cả bùn, chẳng những liên lụy đến thân phận tiểu tư trong kỹ viện, mà Thu phủ biết chuyện này không chừng còn bỏ đá xuống giếng. Vả lại, đến lúc đứng giữa mình và đệ đệ, phải chăng mẹ lại đưa ra lựa chọn giống như lần trước?

Trong lòng chua xót, ngoài mặt lại chẳng hề để lộ một phân, nàng thần nhiên mỉm cười, chỉ ra sau lưng mình: "Vừa rồi tôi thấy một người tay đầm đìa máu, nhảy qua tường chạy về hướng Tây."

Thiếu niên, cưỡi ngựa trắng "sặc" một tiếng, rồi không ngừng ho khan. Nam tử cưỡi ngựa đen đưa mắt nhìn sang cậu, thiếu niên ngượng ngùng cười nói: "Ây, lục ca, không sao đâu, gió thổi làm đầu lưỡi đệ phát đau thôi."

Lục ca... Quả nhiên là Lục hoàng tử - Sở vương Ninh Dịch, còn người bị gió thổi đau đầu lưỡi, hiển nhiên là Thập hoàng tử Ninh Tế.

Trong kinh từng lưu truyền một câu thơ, "Cây mai sớm nảy chồi cao, Trời xanh nước Sở dạt dào sắc xuân." Ấm chỉ đến Ninh Dịch với tước phong Sở vương.

Trong số các Hoàng tử đương thời, ban đầu người nổi bật nhất hoàn toàn không phải Thái tử, cũng không phải Thất hoàng tử được xưng hiền vương, mà là vị Lục hoàng tử tuổi còn trẻ đã thông minh lanh lợi này. Nghe đồn khi người này mới sinh, cung nhân từng nghe tiếng lễ nhạc vang lên phía chân trời. Nhưng truyền thuyết này hình như không mang đến vận may cho y, chỉ sau mấy tháng mẫu phi của y đã mắc chứng băng huyết hậu sản mà chết, lặng lẽ chôn vùi trong hoàng thành nguy nga tráng lệ. Về sau Hoàng hậu từng có ý muốn nhận nuôi y, song không hiểu vì sao lại nhanh chóng giao y cho cô em họ của mình là Quý phi Thường thị nuôi dưỡng.

Nghe đâu Ninh Dịch biết nói rất muộn, ba tuổi mới bập bẹ câu đầu tiên. Nhưng dường như câu nói ung dung đến muộn kia lại mở ra cuộc đời tài trí của y. Mới lên năm y đã phá thế cờ Trân Lung của kỳ thủ hàng đầu cả nước, lên bảy đã đối thơ với thiên hạ đệ nhất tài tử Tân Tử Nghiễn, trong một tuần trà, làm xong bài phú Thịnh phong, nghìn chữ trôi chảy lưu loát, vẽ ra cảnh trí muôn hình vạn trạng, khiến Tân Tử Nghiễn phải đập bàn sửng sốt, kết làm bạn vong niên; cũng nhờ thế mà được hoàng gia mời làm

việc, trở thành Viện trưởng của thư viện đứng đầu thiên hạ, đưa tên tuổi của Ninh Dịch chấn động kinh hoa.

Có điều thứ gì quá rực rỡ đều chẳng thể bền lâu, năm Ninh Dịch bảy tuổi, sau khi Thiên Thịnh lập quốc, một cơn bệnh nặng đã chôn vùi tài trí vô hạn của cậu bé sáng láng kia. Sau khi trở về từ lần ranh sinh tử, tính cách Ninh Dịch thay đổi hoàn toàn, từ đó trở đi dong ngựa Chương Đài(*), trầm mê trong yên hoa, cánh én lầu Tạ, cảnh liễu họ Vương(**). Lục hoàng tử thiếu niên phong lưu trở thành một giai khách, là cái tên thường được nỉ non thốt ra từ đôi môi thắm, hàm răng ngọc của các hoa khôi chốn Đế Kinh.

(*) Chương Đài là một con phố có nhiều kỹ viện trong thành Trường An thời Hán.

(**) Vương, Tạ là hai thế gia dưới triều Tấn, sinh ra những tài tử giai nhân nổi tiếng.

Cũng bởi thế mà Tân Tử Nghiễn từng than thở với bạn bè: "Tiền người muốn tiền nghìn trùng. Lại hiểm cách trở núi sông xa vời", đây là câu nổi tiếp trong bài thơ mô phỏng Ninh Dịch, hàm nghĩa trong đó sâu không tả hết. Tuy nhiên dù ẩn chứa hàm nghĩa gì, dù có ai từng nuôi ý định "Tiền người nghìn dặm" hay không, thì đối với Ninh Dịch bây giờ cũng đã không còn ý nghĩa.

Cũng vì cơn bệnh kia nên Ninh Dịch vẫn ở lại Đế Kinh điều dưỡng thân thể, đương nhiên là điều dưỡng bằng thuốc hay bằng mỹ nhân hương diễm thì còn phải cân nhắc nhiều.

Nhưng Phượng Tri Vi tuyệt đối sẽ không cân nhắc vấn đề ấy vào lúc này, nàng chỉ về hướng kia như thật. Ninh Dịch liếc nàng, còn chưa kịp nói gì thì vị Thập hoàng tử Ninh Tế "bị gió thổi đau đầu lưỡi" kia đã mỉm cười nói: "Vậy thì, các hạ làm ơn dẫn đường nhé?"

Cậu mỉm cười xảo quyệt, đôi mắt đen láy xoay vòng vòng, trông hớn hờ như đang hóng kịch vui. Tưởng đâu Phượng Tri Vi chắc chắn phải chột dạ, ai dè nàng lại gật đầu, xoay người đi thẳng.

"Đuổi theo!" Ninh Tể vô cùng sửng sốt, nhưng phản ứng cũng rất nhanh.

Đám linh tuần vội vàng đuổi theo, Phượng Tri Vi dẫn bọn họ quẹo trái rẽ phải vào một con hẻm nhỏ, rồi nói: "Tôi thấy kẻ kia chui vào trong con hẻm này."

Con hẻm nàng chỉ chính là nhà của hắc y nhân kia - Ninh Dịch bằng lòng cho nàng một cơ hội tự cứu, trong nháy mắt nàng đã nghĩ đến người thần bí này. Khai ra Phượng Hạo không chừng còn liên lụy đến mình, chứ khai ra người này, chí ít ông ta có thể bảo vệ bản thân; ngộ nhỡ có động thủ, thì nàng cũng dễ dàng thừa cơ đào tẩu.

Nhĩ vậy, Phượng Tri Vi lặng lẽ lùi lại vài bước, chờ bên trong náo loạn là mình chuồn gấp.

Mặt nàng nhìn đám nha dịch, chân lùi về đằng sau, bỗng cảm thấy lưng mình lạnh toát, có vật gì cứng cứng chạm vào thắt lưng.

Quay lại, nàng thấy cây roi ngựa nạm vàng khảm ngọc chắn ngang sau thắt lưng mình, trên ngựa là dung nhan thanh tú của Ninh Dịch đang cúi xuống, nhìn nàng mỉm cười tựa như rất thân thiết, "Muốn đi đâu?"

Phượng Tri Vi thấy đôi mắt y hoàn toàn không có ý cười, cũng chầm chậm mỉm cười, đáp: "Không muốn đi đâu cả, chờ Chỉ huy sứ đại nhân truy tìm hung phạm."

"Vừa hay, hai ta tâm ý tương đồng." Ninh Dịch cười càng thêm thân thiết.

Phượng Tri Vi giần giật khoe miệng, nghĩ thầm dù sao người vẫn chưa chết, việc bé con con này Vương gia ngài cũng theo đến tận nơi làm cái khi gì? Nàng đứng tựa lưng vào ngựa y, ngẩng đầu lên ngắm con hắc mã đẹp hoàn hảo với ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ, cười hỏi: "Vương gia, đây là nòi ngựa ô của nước láng giềng Đại Liêu phải không? Nòi ngựa này thiên hạ khó tìm, nghe đâu một năm Đại Liêu cũng chỉ sinh ra được vài con."

Lời vừa mới dứt, Thập hoàng tử Ninh Tế đi bên cạnh đột ngột quay sang nhìn Ninh Dịch với vẻ mặt hơi lo lắng.

Sắc mặt Ninh Dịch vẫn bình thường, đưa mắt nhìn xuống Phượng Tri Vi đang thản nhiên đối mặt với ý. Cô gái kia khẽ ngẩng đầu, tuy mang dung mạo của một thiếu niên nhợt nhạt, nhưng ánh mắt vẫn yên ả trong veo như ngày trước, thật sự không nhìn ra có điểm gì khác thường.

Ánh mắt y thoáng lảng đi, “ừ” một tiếng hết sức ngắn gọn, ngoảnh đầu đi có vẻ xuất thần.

Phượng Tri Vi hình như không nhận ra tâm trạng y đột ngột chuyển biến, nàng hăng hái đưa tay vuốt ve lên người con ngựa kia.

Ninh Tế biến sắc mặt, quát lớn: "Đừng tự tiện vuốt ve Nhiếp Điện, nó nóng tính lắm... Ồ?"

Con danh mã tính tình quái đản lạ thường kia hôm nay bỗng dưng đổi tính, trước những cái vuốt ve của Phượng Tri Vi nó chỉ tránh né lấy lệ, sau đó khẽ nhích lại gần nàng hơn một chút.

Lúc này Ninh Dịch cũng đã quay sang, trong ánh mắt ẩn chứa nét kinh ngạc. Phượng Tri Vi thu tay về ngưỡng chừng cười nói:

"Xin lỗi, con ngựa này đẹp quá, tôi không nhận nổi."

Nàng khẽ mỉm cười ra vẻ vô tội, chợt nhớ trước đó không lâu hắc y nhân từng tán gẫu với nàng, kể rằng Nhị hoàng tử và Lục hoàng tử từng tranh nhau danh mã của Đại Liêu, vụ đó ầm ĩ đến độ lão Hoàng đế suýt nữa phải động đến gia pháp tổ tông. Lục hoàng tử cũng vì thế mà bị cấm túc ba tháng, giờ xem ra đây quả nhiên không phải tin vịt.

"Bùm!"

Hai người còn chưa nói xong, đám nha dịch nhận lệnh lục soát tiểu viện đang định đá tung cửa viện thì bên trong đột ngột phát ra một tiếng nổ lớn.

Trong nháy mắt tường viện sụp đi một nửa, cái bếp lò đặt cạnh tường vẫn dùng để đun thuốc bay vèo lên, va vào người mấy nha dịch xung phong đi đầu, khiến vài người kêu khóc loạn xạ rồi nhảy ra ngoài, nhiều người khác bị luồng khí áp đẩy ngã xuống đất.

Giữa mịt mù khói bụi, trong đồng đồ nát của tiểu viện bất ngờ có hai bóng người bay lên. Một người mặc áo đen rộng, đeo mặt nạ bằng gỗ mun, chính là hắc y nhân thần bí đã hành hạ Phượng Tri Vi bấy lâu. Người còn lại nàng không nhận ra, nhìn từ đằng xa chỉ thấy vóc dáng y cao gầy, đội nón che mặt, tay áo màu xanh thiên thủy phơ phất tựa mây bay. Thân pháp của y rất lạ lùng, bay thẳng lên từ giữa màn bụi, toàn thân tĩnh như hồ nước đọng. Ánh hoàng hôn chiếu lên vai y, sắc xanh thiên thủy toát ra quầng sáng màu nước nhàn nhạt, như một pho tượng thần chạm ngọc bay lên trong ánh sáng huyền ảo.

Nháy mắt ấy mọi người dưới đất đều ngẩng đầu nhìn lên, ngay cả Phượng Tri Vi cũng nheo mắt nhìn theo, chỉ cảm thấy dung nhan còn chưa rõ, thì khí chất kia phong thái kia cũng đủ bức người.

Nhưng đúng vào khoảnh khắc bị phong thái ấy nhiếp phách câu hồn, hai người kia đã lao tới. Xem ra họ vốn đang giao đấu ngay trong tiểu viện

thì bị Phượng Tri Vi dẫn người xông vào gây rối, cho nên mới phá nhà xông ra.

Hắc y nhân phát hiện ra Phượng Tri Vi, "ơ" một tiếng lao vút tới. Nam tử áo xanh đội nón che lại bám sát theo sau như một làn khói nhẹ, tay tiện đà chụp lên đầu vai hắc y nhân. Hắc y nhân né tránh theo bản năng, vậy mà người kia vẫn không đổi phương hướng, chụp thẳng vào mặt Phượng Tri Vi.

Dưới ánh nắng, ngón tay kia tựa ngọc, mà đầu ngón tay lại phơn phớt hồng như san hô.

Tốc độ của người này nhanh đến lạ thường, Phượng Tri Vi mới thấy trước mắt nhoáng lên thì kinh phong đã ập thẳng vào mặt, đang mãi than vẫn dung mạo như hoa như ngọc của ta ơi thôi từ đây xa cách, thì Ninh Dịch đứng bên cạnh bỗng lạnh lùng "hừ".

Tiếng "hừ" còn chưa dứt, ống tay áo của y đã đón gió tung bay phất phới, rồi một luồng ánh sáng xanh biếc lóe lên.

Khắp đất trời bao phủ trong ánh hào quang chói lóa.

Chói lóa tới bức người, khiến tất cả phải vội vàng nhắm mắt, Phượng Tri Vi cũng không ngoại lệ. Nàng gắng gượng hé hé mở mắt muốn nhìn cho rõ tình hình xung quanh, chợt mơ hồ cảm thấy có chất vải mềm mại lướt qua gương mặt, sắc xanh trong veo như thiên thủy, tựa màu trời được gột rửa sau cơn mưa. Ánh mặt trời nhàn nhạt xuyên qua khe hở giữa những sợi vải dọc ngang dường như bởi thế mà trở nên trong trẻo; cảm giác lướt qua mặt vừa mềm vừa nhẹ, như một giấc mộng kinh động phồn hoa.

Rồi nàng lại cảm thấy có quầng sáng màu nguyệt bạch lóe lên, sắc xanh thiên thủy mịn mờ như mộng nhòa đi, một dải lụa xanh biếc hoa lệ quét ngang qua trước mắt, đóa mạn đà la màu vàng nhạt yêu kiều nở rộ, giữa mi tâm bỗng rớt xuống một giọt nước âm ẩm.

Giọt nước kia có màu đỏ tươi, dính vào giữa đôi mày, tựa như một nốt ruồi son mà số phận vô tình chấm xuống.

Những biến hóa muôn hình vạn trạng chỉ diễn ra trong thoáng chốc, Phượng Tri Vi chợt cảm thấy ngẩn ngơ trong lòng. Nàng không rõ chuyện gì đã xảy ra, đáy lòng lại nổi lên hơi lạnh se sắt, sau đó cảm thấy thân thể nhẹ bẫng đi, không còn điều khiển được mình nữa, bị ai đó túm ra ngoài.

Ba bóng người biến mất trong nháy mắt.

Bãi chiến trường lặng ngắt như tờ.

Hồi lâu, có người khẽ hừ một tiếng, kể đến là giọng của Ninh Tế, mang theo vài phần khiếp hãi và bất an: "Lục ca, huynh bị thương rồi!"

Chỉ huy sứ Binh Mã Ti kinh hãi, vội vàng chạy qua thăm hỏi. Ninh Dịch không hề biểu lộ cảm xúc, bình thản nhìn theo hướng Phượng Tri Vi biến mất. Lúc này y đã không còn cưỡi trên lưng ngựa, mà cái yên ngựa y cưỡi ban đầu không biết đã lật ngựa từ bao giờ.

Mới vừa rồi, khi bản năng thôi thúc y đối chưởng với nam tử áo xanh kia toan cứu vãn gương mặt nàng, thì nữ tử vô liêm sỉ ấy lại giở trò động tay động chân vào yên ngựa của y trước.

Rất rõ ràng, trước đó nàng cố ý gợi chuyện xưa về nòi ngựa ô Đại Liêu, dụ cho y khó chịu mà sơ ý, tiện tay gắn một cái móc câu ngược đòn giản lên yên ngựa y. Khi y lao xuống ngựa để chặn người kia thì đã vô tình kéo cái móc ngược xoay lại chọc con ngựa đau điếng. Ngựa chồm lên ngáng chân khiến động tác của y chậm đi một chút, thế là không những không thể ngăn cản đối phương mà bản thân lại còn bị thương.

Nàng có quen gã áo xanh kia không? Hai người đã hẹn nhau đồng loạt ra tay tấn công y sao?

Ninh Dịch không tỏ thái độ gì, có điều trong ánh mắt lại sinh ra hơi lạnh âm u. Y không hề đáp lại lời hỏi thăm ân cần của Chỉ huy sứ, chậm rãi rút từ trong tay áo ra một vuông khăn lụa, lau vết máu trên tay rồi tiện thể ném đi. Khăn lụa rơi xuống đất, những đóa hoa yêu kiều thêu trên khăn rung rung trong gió, sinh động như thật.

Thế rồi y thoải mái xoay người, nhắc chân giẫm chiếc khăn thêu khéo léo tuyệt vời do giai nhân tặng xuống bùn lầy, không hề luyến tiếc.

Ánh hoàng hôn thoát nhìn rực rỡ mà thật ra lại vô cùng xa cách, che đi khóe môi thấp thoáng ý cười lạnh lạnh của y.

Được, được lắm, cô được lắm...

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Ai Đi Theo Ai

Hơi lạnh đêm đầu xuân mang đến cảm giác không buốt giá mà thấm sâu vào da thịt. Phượng Tri Vi bị quắp đi, người phơi ra trước gió, chẳng mấy chốc toàn thân đã đông cứng thành cột băng.

Nàng không thể ngẩng đầu, không nhìn thấy gương mặt người đang kìm kẹp mình, chỉ thấy ống tay áo màu xanh thiên thủy phất phơ lay động trong gió, rõ ràng là nam tử che kín mặt mũi lúc này đã định cào rách mặt mình.

Y phục người này trông hơi quái lạ... Hoàng triều Thiên Thịnh giàu có phong lưu, người đương thời chuộng kiểu y phục rộng rãi thoáng mát, nam tử để lộ một phần xương quai xanh được coi là vẻ đẹp chốn đô thành. Nhưng người này lại quấn kín mít từ đầu đến chân, vải che trên nón rủ xuống đến tận bả vai, ngay đến cái cổ cũng không chịu lộ ra lấy một chút. Ống tay áo cũng dài hơn so với người bình thường, khi rủ xuống che kín cả ngón tay, chẳng thềm để ý xem ăn mặc như thế có tiện đánh đấm không.

Khí chất trên người y không giống nét lạnh lạnh pha mỹ diễm như trăm hoa dưới tuyết dày của Ninh Dịch, mà giống mùi vị rau hẹ xanh mọc giữa dòng nước, thoang thoảng khó nhận ra, rồi xa rồi lại khiến người ta nhớ nhung cảm giác thô ráp mà sạch sẽ ấy.

Y xách theo Phượng Tri Vi chỉ bằng hai ngón tay, đầu ngón tay còn cong lên, không phải làm bộ làm tịch tạo thế lan hoa chỉ, mà rõ ràng là không muốn chạm vào bất cứ bộ phận nào trên người nàng.

Phượng Tri Vi gượng cười, nghĩ thầm tay này tám phần mười cũng là kẻ khó chơi. Võ công của hắc y nhân rõ ràng rất siêu phàm mà người này hình như còn cao hơn một bậc. Giá biết trước chuyện sẽ ra nông nổi này, thì mình thà ngồi tù còn hơn.

Nhưng người này vốn không quen không biết, có sao y muốn bắt mình đi chứ?

Thân thể bỗng khựng lại, động tác bất ngờ này khiến nàng hoa mắt chóng mặt, hồi lâu mới nhìn rõ mình đang dừng lại trên một cánh đồng ở ngoại thành.

Người kia quăng nàng xuống mặt đất, lúc ném ra còn không quên điểm huyệt nàng, sau đó đứng yên không nhúc nhích.

Y đứng bất động, lặng thinh, ánh trăng lạnh lẽo loang ra một làn sương trắng. Giữa khoảng trắng ấy, trông y trong veo tinh khiết càng giống một pho tượng hơn.

Phượng Tri Vi ngẩng đầu lên nhìn y, trong lòng ngửa ngáy, bỗng hoài nghi phải chăng mình đang đứng bên một lão cương thi dung nhan vĩnh viễn không già trong truyền thuyết.

Cũng may á huyệt chưa bị điểm, nàng bèn thử bắt chuyện: "Này..."

Người kia vẫn không nhúc nhích, thậm chí cũng không thèm xoay đầu. Phượng Tri Vi không nản chí, tiếp tục gọi: "Này... Đại hiệp..."

Người kia đột ngột đáp lời, nói với khoảng không trước mặt, "Này, đại hiệp."

"..."

"Ngài là ai?"

"Ngài là ai?"

“...”

"Tôi tên là Ngụy Tri.."

"... Tôi tên là Ngụy Tri."

“...”

Phượng Tri Vi rối cuộc mất hết kiên nhẫn, mặt mày nhăn nhó phỏng đoán... người này là con sâu nhại phải không? Hay y đúng là một khối cương thi? Loại cương thi xinh đẹp, không biết nói tiếng người ấy?

Người kia lặng lẽ đứng yên, hình như đang từ từ suy nghĩ, sau đó nhớ ra điều gì, bèn lắc lư cái đầu.

Đây là động tác đầu tiên của y cho Phượng Tri Vi cảm giác "giống người", trong lòng nhen lên hy vọng, đổi sang chủ đề khác, hỏi: "Đại hiệp, chúng ta không thù không oán, ngài bắt tôi đến đây làm gì chứ?"

Lần này rốt cuộc người kia cũng đáp một câu có vẻ bình thường: "Bắt người."

...Ý là sao chứ?

"Bắt ai?"

"Người."

Phượng Tri Vi tái xanh nửa bên mặt - tôi đương nhiên biết tôi là người!

Đổi sang cách hỏi khác: "Người ngài muốn bắt, là tôi?"

Người kia nghiêng nghiêng đầu, ánh trăng xuyên qua mạng che bên dưới cái nón, thấp thoáng thấy sóng mắt sáng ngời tĩnh lặng, như một viên ngọc ngưng đọng lại, không hề di chuyển.

"Bắt người trong viện."

Phượng Tri Vi lại ngó người, ngẫm nghĩ rồi hỏi: "Không biết là ai, miễn là người trong viện? Vấn đề là lúc ấy trong viện có rất nhiều người."

Người kia hình như ngẫm nghĩ một thoáng. Y nói chuyện rất chậm, trả lời cũng lâu, thốt ra từng chữ từng chữ một, giọng điệu không hề lên bổng xuống trầm, lúc trả lời không thèm nhìn người, ánh mắt chỉ đổ lại trong vòng một thước ba tấc đất trước mặt mình, trông như một người trí tuệ chậm phát triển. Nhưng Phượng Tri Vi lại biết, một người trí tuệ chậm phát triển rất khó học thành thứ võ công tuyệt đỉnh lưu loát như mây bay nước chảy của y.

Rồi nàng nghe y đáp: "Bọn họ bảo, bắt người trong viện."

Phượng Tri Vi ngó người mất một lúc rồi lơ mờ hiểu ra, xem ra người này nhận lệnh kẻ khác đến đây, có lẽ là đi bắt hắc y nhân. Hắc y nhân vẫn luôn sống một mình, không hề có khách lạ, cho nên cái gã cố chấp này đã được dặn chỉ cần bắt người trong viện là xong. Ai ngờ nàng lại xông vào, mà trào cuối cùng của người này nhắm vào hắc y nhân. Hắc y nhân tránh được, thế là y tiện tay tóm nàng thay thế.

Đúng là xui tận mạng mà!

Bỗng nàng lại cảm thấy có gì đó không ổn. Ninh Dịch cũng có mặt ở đây, có gì không bắt y?

Nàng thật thà nói ra thắc mắc, có điều vấn đề hình như quá khó với đối phương, dưới ánh trăng người kia lại đứng yên như một pho tượng ngọc, không hề đáp.

Gió lạnh vù vù, ánh trăng tịch tịch, một ngồi một đứng, bốn mắt nhìn nhau - à không, hai mắt nhìn tấm mạng che.

Nửa canh giờ trôi qua.

Ánh trăng tịch tịch, hai mắt nhìn tấm mạng che...

Một canh giờ trôi qua.

Gió lạnh vù vù, hai mắt nhìn tấm mạng che...

...

Tấm mạng che từ đầu tới cuối vẫn không hề nhúc nhích, tư thế đứng của tượng ngọc vĩnh viễn hoàn mỹ, còn Phượng Tri Vi đã suy sụp - mình đang làm trò quỷ gì đây!

"Ngài muốn làm gì?"

Tượng ngọc đáp: "Chờ."

"Chờ ai?"

"Chờ họ."

Phượng Tri Vi thở ngắn than dài, biết mình không cần hỏi họ là ai, hỏi cũng không ra đâu mà, "Sao bọn họ còn chưa đến?"

Đến đây là được rồi, thà bị một đao chém chết còn hơn bị phong bế huyết đạo ngồi chờ ở đây trong đêm xuân, trên mặt đất bùn lầy bên một pho tượng ngọc.

Dù sao người sắp đến đây hẳn cũng là người bình thường, còn có thể mở ra một con đường sống. Chứ với một pho tượng ngọc hoặc là một tảng đá, thì chẳng mở ra được cái gì sất.

"Không biết."

Quả nhiên là không biết, Phượng Tri Vi phùng phùng lửa giận, có dễ tính đến đâu cũng không chịu nổi thử thách điên người này. Nàng nén giận nhìn quanh quất một hồi, thấy cảnh vật bốn bề cũng rất một kiểu đồng không mông quạnh, chợt hiểu ra: "Các ngài hẹn nhau ngoài đồng? Ngài không đi lạc đường đấy chứ?"

Chốn này bốn bề là cây cối núi đá, những nơi giống thế có rất nhiều. Gần đây nghe nói thư viện Thanh Minh ngoài thành đang mở rộng, việc khai thác đá đổi tuyến đường cũng làm địa hình biến động. Lẽ nào người này mới đến Đế Kinh lần đầu, đám đồng bọn của y không dặn dò y tỉ mỉ, cho nên y mới lạc đường?

Người kia chậm rãi xoay cần cổ, nhìn ngó một hồi rồi chậm rãi đáp: "Có thể."

...

Được rồi... Ông trời sinh ra ta chính là để rèn luyện ta thử thách ta cuối cùng tác thành cho ta... Phượng Tri Vi cắn răng cả buổi, rồi buông lời oán hận: "Tôi thuộc đường, ngài giải huyết cho tôi để tôi đưa ngài đi tìm chỗ ngài muốn đến."

"Nhưng họ muốn ta chờ."

"Họ muốn ngài chờ đúng chỗ!" Phượng Tri Vi rớt cuộc gào lên không nể nang gì hết.

Người kia vĩnh viễn vẫn không bị Phượng Tri Vi lay chuyển, không hề hoang mang, tiếp tục đáp gọn lỏn mà đầy kiên định: "Chờ."

"Vậy ngài giải huyết cho tôi nhé?" Phượng Tri Vi thua liếng xiếng, mở miệng van nài, "Bọn họ không nói cấm giải huyết đạo phải không?"

Câu này cuối cùng cũng có tác dụng, tượng ngọc suy nghĩ hồi lâu rồi gật đầu, phất ống tay áo.

Phượng Tri Vi lập tức cảm thấy thân thể mình được buông lỏng, không ngờ người này lại biết cách không giải huyết! Dựa vào kiến thức võ công mà đạo gần đây nàng được hắc y nhân rử rỉ truyền thụ, thì loại võ công này thật sự là kinh thế, hãi tục.

Nàng lăn một vòng rồi đứng lên, phúi phúi bụi trên người; không thềm liếc bức tượng ngọc kia lấy một cái, mỉm cười hỏi: "Đại hiệp, bọn họ không nói bắt người về rồi sẽ làm gì phải không?"

Tượng ngọc trầm ngâm, tựa như đang lục lợi trong trí nhớ đáp án cố định của câu hỏi này, hồi lâu mới lắc đầu.

"Không nói giết chứ gì?"

"Họ nói muốn hỏi một số việc, hỏi người ấy ở đâu."

Nửa câu sau không đầu không cuối, Phượng Tri Vi nghe không hiểu cũng không thềm để tâm, chỉ nhắm vào trọng điểm, "Nếu bọn họ chưa nói muốn ngài xử lý người bắt được như thế nào, chỉ bảo ngài phải chờ, thế thì, ngài cứ chờ phần ngài, còn tôi đi phần tôi... Tạm biệt."

Tạm biệt, vĩnh viễn không gặp lại.

Ở gần người như thế, kiểu gì cũng sẽ điên.

Phượng Tri Vi đi rất dứt khoát, không hề ngoái lại, đi được một quãng khá xa lại không nhin nổi tò mò, quay đầu lại.

Người kia vẫn đứng nguyên một chỗ không hề nhúc nhích, ánh trăng trải dài bóng y, ống tay áo màu xanh thiên thủy của y trông như một làn gió trong suốt phơ phất dưới trời trăng.

Phượng Tri Vi hừ hừ, cảm cúi đi tiếp.

Trước mặt bỗng hiện ra một khe núi, bấy giờ nàng mới nhận ra đây là một đỉnh trong đồi thông ngoài thành mười dặm. Nơi này vô cùng hẻo lánh, quanh năm vắng bóng người, nhưng trước mặt ba dặm có một tòa đình đón khách nhô cao cực kỳ bắt mắt.

Nếu nàng đoán không lầm, thì "bọn họ" trong lời tên cổ chấp kia, nhất định đã hẹn với y ở tòa đình đón khách đơn giản dễ thấy này. Ấy thế mà y lại chạy nhầm đường, chạy thẳng vào cái khe dựa lưng vào núi kia.

Phượng Tri Vi mỉm cười hả hê, nghĩ bụng cứ chờ nữa đi, xem y chờ một bước không đi một li không rời thế kia, chờ đến khi người ta tìm ra nơi đó, thì nhất định đã chết đói.

Nàng tiếp tục tiến lên, đi thêm vài bước nữa.

Sau đó đột nhiên thở dài, dừng chân.

Ấy da.

Thế rồi nàng xoay người, sải bước quay lại bên người kia. Y vẫn đứng đó, mặt hướng về ánh trăng, nàng bỏ đi hay quay lại đều không nhúc nhích.

Phượng Tri Vi một lần nữa tin chắc rằng người này thật sự cứ thế chờ ở đây đến chết đói.

Nàng chìa tay ra dắt y, người kia lập tức né ra. Phượng Tri Vi nói: "Ngài đi lạc đường rồi, bọn họ đang chờ ngài ở một nơi khác."

Người kia cuối cùng cũng nghiêng nghiêng đầu, Phượng Tri Vi cười tí, nắm tay áo y, "Đi thôi, tôi đưa ngài đi, cùng chờ với ngài."

Người kia bèn đi theo nàng.

Phượng Tri Vi hớn hờ nắm tay người ta, đi về phía đình đón khách, trong lòng âm thầm tính toán: Đưa y đến tận nơi, có lẽ người đến tiếp ứng sẽ cảm tạ nàng, tặng nàng thứ gì đó. Y phục người này dùng toàn vải xịn, có lẽ xuất thân cũng rất khá. Bây giờ nàng không dám về thành, ba nghìn lượng ngân phiếu không mang ra được; vừa hay có thể kiếm chút lộ phí mà cao chạy xa bay.

Ngày mừng Ba tháng Hai năm Canh Thân, trong một đêm gió dữ trăng mờ, Phượng Tri Vi Phượng đại tiểu thư dắt theo một nam nhân thần bí, đình ninh mình đã kiếm được món hời to...

Phượng Tri Vi hồi hận rồi!

Sớm đã biết nam nhân không thể tùy tiện dắt đi mà!

Nàng dắt tên kia đến đình đón khách, trên đường đi ban đầu còn rất phân khởi, bởi nàng phát hiện ra y rất dễ dụ. Hỏi y trên người mang theo những gì, y bèn móc hết đồ đạc trong người ra, tuy không có bạc, nhưng lại có vài cái mặt nạ da người chế tác tinh xảo. Nàng không hỏi đã tự tiện lấy, tìm một cái mặt nạ thiếu niên bình thường đeo lên, tự thấy mình vớ được món hời. Tới đình đón khách, nàng vừa mệt vừa đói, bèn hỏi y: "Có mang lương khô không?"

Trong sách chẳng bảo đại hiệp hành tẩu giang hồ đều mang theo lương khô đó sao.

Người kia đứng thẳng, có trời mới biết cái tư thế cứng đờ này vì sao lại cho người ta cảm giác bông bênh như múa. Bây giờ Phượng Tri Vi mới phát hiện một cách muợn màng rằng y phục trên người y may bằng chất liệu hết sức đặc thù, mềm mại mỏng nhẹ khác thường, hoàn toàn không có tác dụng giữ ấm.

Phượng Tri Vi chợt nảy ra ý xấu, chất liệu này không phải là để nâng niu làn da mềm mại của y đấy chứ?

Người kia nghe nàng dò hỏi, lần này phản ứng rất nhanh - nhưng không phải trả lời, mà là dạ dày lập tức réo ùng ục, rồi y chậm rãi chìa tay ra với nàng, "Lương khô."

Phượng Tri Vi chớp chớp mắt, bấy giờ mới tỉnh ngộ - người ta đói bụng, đòi nàng đưa lương khô.

Bàn tay chìa ra cũng trắng ngần như tạc bằng ngọc, không mấy may giống ngón tay của người tập võ, tiếc thay Phượng Tri Vi hoàn toàn không có nhã hứng thưởng thức, chỉ nảy ra một ý nghĩ không hề thực nữ là hung hăng bẻ gãy bàn tay này.

"Ngài biết săn thú không?" Nàng nén giận, miễn cưỡng cười tươi như hoa mà hỏi.

"Người đi săn thú."

“!!!”

Đây không phải đại hiệp, mà là một thiếu gia!

Phượng Tri Vi bắt đầu hối hận về quyết định của mình, thôi được, hay là vứt quách y đi, đến đói chết cho rồi.

Nàng dịu dàng buông ngón tay đang kéo vạt áo y, dịu dàng xoay vai y về một hướng, cười nói: "Này, thấy không, đây là đình đón khách. Ngài đứng đây chờ, để tôi đi săn thú cho ngài, tạm biệt."

Rồi nàng tiêu sái phất tay, sải bước rời đi.

Cuối cùng cũng có một quyết định sáng suốt... Quả nhiên không thể tùy tiện dắt nam nhân về...

Nàng nhẹ nhàng cất bước dưới trăng, còn hơi kinh ngạc vì thể lực mình dường như ngày càng khá lên, hành xác đến quá nửa đêm vẫn không

mệt mỏi, nhịp chân mới mạnh mẽ làm sao.

Nhịp chân... mạnh mẽ...

Tiếng bước chân này, quá nặng nề rồi.

Nàng cứng đờ người, quay đầu lại, quả nhiên thấy thiếu đội nón che đang bám theo sau lưng mình, ống tay áo mỏng màu xanh thiên thủy như một dòng nước tình lặng chảy tràn ánh trắng.

Phượng Tri Vi bưng trán, nàng có dự cảm đau thương, rằng mọi chuyện không dễ giải quyết như thế.

"Ngài đi theo tôi làm gì?"

Tượng ngọc bình thản đáp: "Người nói sẽ theo giúp ta."

"Tôi chỉ lòe ngài thôi." Phượng Tri Vi ngọt ngào mềm mỏng bảo y.

"Người nói sẽ theo giúp ta mà." Tượng ngọc không hề nhúc nhích.

“...”

Sau khi Phượng Tri Vi thử nghiệm tổng cộng ba bốn cách mà vẫn không thể khiến tượng ngọc buông tha, không đi theo nàng nữa, nàng rốt cuộc cũng đau khổ nhận ra, viên kẹo vừng mạch nha này coi như đã bám dính lấy nàng rồi. Từ đầu đến cuối, y chỉ dùng đúng một câu để sai phái nàng!

Người nói sẽ theo giúp ta!

Thôi được rồi, đôi co với người này khác nào tự hành xác, cuối cùng Phượng Tri Vi quyết định bỏ cuộc. Nàng đi đến quá nửa đêm, vừa đói vừa khát, thấy đằng trước có một khe suối, bèn xuống uống nước rửa mặt. Đến

ven bờ suối, gỡ mặt nạ ngời xồm xuống, trắng sáng vằng vặc, hình bóng nàng in rõ mồn một dưới dòng nước biếc.

Cái bóng kia trông hơi khang khác.

Phượng Tri Vi ngẩn ngơ ngăm nhìn cái bóng chập chờn lay động giữa sóng nước - cô gái ngời sáng như trăng, một nốt ruồi son in trên mi tâm, tăng thêm mấy phần diễm lệ.

Hồi lâu, nàng chậm rãi giơ tay chấm lên mi tâm, đầu ngón tay dính một vệt đỏ tươi, hắt sáng mờ mờ dưới ánh trăng.

Phượng Tri Vi ngơ ngẩn nhìn vệt máu trên mi tâm hồi lâu, tâm trí hồi tưởng lại ống tay áo màu nguyệt bạch phơ phất buổi hoàng hôn, và đóa mạn đà la nở rộ giữa luồng sáng xanh biếc hoa lệ.

Ninh Dịch bị thương ư?

Phượng Tri Vi lập tức đoán ra lý do y bị thương hiển nhiên liên quan đến chuyện lén lút của mình - giao đấu với cao thủ cờ tượng ngọc, chỉ cần thoáng phân tâm, đừng nói là bị thương, còn có thể nguy đến tính mạng.

Nàng ngơ ngẩn đứng dưới trăng, sau một khoảng lặng dài, ánh trăng như sương bạc dát lên gương mặt nàng trắng ngần như ngọc, lại chảy xuống ống tay áo tung bay. Dưới ống tay áo, ngón tay dính máu, cuối cùng lặng lẽ nghiền nát vết máu ấy...

Nốt ruồi son đậm trên mi tâm ai, chẳng lưu được dấu ấn sinh mệnh.

Hồi lâu, Phượng Tri Vi ngẩng đầu, bấy giờ mới thấy một tòa kiến trúc ẩn giấu trên lưng chừng ngọn núi trước mặt.

Nhìn một góc mái cong lợp ngói xanh độc đáo lộ ra giữa núi đá và tàng cây, thì hình như con đường ngoắt ngoéo này lại dẫn đến thư viện

Thanh Minh.

Thanh Minh được mệnh danh là thư viện đứng đầu thiên hạ, tiền thân là thư viện lớn nhất Đại Thành, ban đầu là nơi tập trung những kẻ sĩ tài giỏi trong thiên hạ, không phân quý tộc hay nhà nghèo, chỉ tuyển những học sinh xuất sắc. Đến những năm cuối của Đại Thành, giai cấp xã hội dần dần phân chia nghiêm ngặt, Thanh Minh từ từ trở thành thư viện hàng đầu của hoàng gia, chỉ phục vụ hoàng tộc và quan lại quý tộc. Nhưng từ khi Tân Tử Nghiễn nhậm chức Viện trưởng trở đi, dưới sự kiên trì của ông, hằng năm vẫn thu nhận một bộ phận học sinh đặc biệt xuất sắc xuất thân từ nhà nghèo và hộ dân buôn bán. Những học sinh này vào đây không dễ dàng chút nào, học xong quá nửa là hoạn lộ thông suốt. Cũng không có gì lạ, thư viện ở đẳng cấp rất cao, bất cứ một học sinh mai danh ẩn tính nào cũng đều có thể là quý tộc thủ đoạn phi thường, dù học hành chẳng đến nơi đến chốn thì chỉ dựa vào quan hệ tạo lập được cũng đủ lăn lộn cả đời.

Cho nên vào cuộc thi hàng năm của thư viện Thanh Minh, người trong thiên hạ đều chen nhau đến vỡ đầu mẻ trán. Phượng Tri Vi nhớ lại đoạn đối thoại giữa mẹ và đệ đệ ngày ấy, nghĩ bụng cái đám hồ bằng cầu hữu giao du với nó chắc đều là học sinh trong thư viện Thanh Minh? Quả nhiên con nhà giàu sang quyền quý.

Giờ này nàng rất đói, lại chẳng biết đi đâu, còn dắt theo một cục nợ, nghĩ bụng hay là mình đi kiếm chút đồ ăn?

Thế là nàng dắt theo tượng ngọc đi gõ cửa, gõ một hồi cửa bên cũng chịu mở, một lão nô thò đầu ra. Phượng Tri Vi trình bày mục đích đến đây, lão già kia trợn tròn mắt, cất giọng ồm ồm: "Một chén nước trăm lượng bạc! Một cái bánh một nghìn lượng, không có tiền thì cút xuống núi!"

Phượng Tri Vi ngạc nhiên - đây là nước hay là ngọc dịch quỳnh tương? Lẽ nào lấy hơi thư viện Thanh Minh, ngay cả nước cũng trở nên cao quý?

Cũng may tính tình nàng lúc nào cũng dễ chịu, muốn chọc giận nàng không dễ, bèn cười cầu tài: "Ông ơi... anh cháu có bệnh, xin ông châm chước cho một chút..."

"Ờ, ông biết anh mày có bệnh, còn biết mày mồ côi cha từ nhỏ, sống gửi nhà người, bị đối xử ghê lạnh, anh không yêu em không kính, bị đuổi khỏi nhà phiêu bạt giang hồ suýt bị bán vào kỹ viện..." Ông lão trợn mắt, vung tay hăng hái tuôn ra một tràng.

Phượng Tri Vi ngược nhìn ông thán phục, sục sục nói: "Làm sao ông biết tài thế? Đúng là một chữ cũng không sai! Nhưng cháu không bị bán vào kỹ viện..."

"Mày không bị bán vào kỹ viện thì chị mày bị bán vào kỹ viện, cũng thế cả thôi!"

Phượng Tri Vi nghe đến đây, cảm thấy có gì đó không ổn. Ngoảnh đầu nhìn lại, bấy giờ mới phát hiện bốn bề la liệt người quần thảo nằm lăn ra đất mà ngủ. Có người ăn mặc chỉnh tề, nhưng phần lớn áo quần lam lũ, đáng vẻ tiểu tụy, sắc mặt còn vàng vọt hơn nàng, nét mặt còn đáng thương hơn nàng, y phục thiếu thốn không che kín mông, ai nấy đều nhìn lão nô kia đầy mong mỏi, đáy mắt lóe lên tia khao khát.

Phượng Tri Vi thoáng động lòng, mơ hồ hiểu ra, thì lão nô đã hung hăng đóng cửa lại.

Nàng cười gượng, lắc đầu định đi, bỗng có một thiếu niên bước lại gần, nho nho nhĩ nhĩ vái chào nàng: "Huynh đài."

Phượng Tri Vi không biết hẳn ta qua đây làm gì, bèn trả lễ. Thiếu niên kia dung mạo thanh tú, đôi mắt sáng ngời ngời, liếc qua liếc lại rất nhanh khiến người ta nhìn mà hoa mắt.

Thiếu niên kia thần bí sát lại gần, hỏi: "Phải chăng huynh đài không biết vì sao lại thành ra như thế?"

Phượng Tri Vi nghiêm túc thỉnh giáo: "Xin nghe tường tận."

"Tân Viện trưởng của thư viện, vốn xuất thân từ nhà nghèo." Thiếu niên kia cười khê, "Ông ấy luôn ưu ái học sinh nhà nghèo, cho nên..."

Phượng Tri Vi chợt tỉnh ngộ - cho nên dù giàu có hay nghèo hèn, những người này đều sắm vai hạng cùng đinh khổ rách áo ôm lang thang đầu đường xó chợ người sau thê thảm hơn người trước, mong Tân Viện trưởng vừa lòng mà cho mình vào thư viện.

Cho nên lão nô đã nhìn quen cảnh này cứ tưởng nàng cũng là một thành viên trong đội quân than nghèo giả khổ, mới cho nàng ăn cục bơ to tướng.

Oan uổng ghê gớm!

"Nếu biết trong số này có kẻ giả vờ, tại sao không ngăn chặn dứt khoát?"

Nét mặt thiếu niên mơ hồ lộ ra vẻ kính trọng, đáp: "Tân Viện trưởng nói, đuổi những người này đi rất dễ, thư viện sẽ yên tĩnh trở lại. Nhưng nếu trong số đó thật sự có người nghèo khổ mà tài hòa thì chẳng phải mình đã cắt đứt mất cơ hội của người ta sao? Cho nên ông ấy không hề ngăn cản, thi thoảng còn ra đây đích thân chọn lựa. Có điều nếu muốn qua cửa lão nô này, thì rất khó."

Phượng Tri Vi cười cười, nói: "Tân Viện trưởng quả là lòng dạ từ bi."

"Phải rồi!" Thiếu niên ngưỡng mộ nói, "Viện trưởng đại nhân nhân phẩm cao quý, tâm địa thiện lương, thương người già giúp người nghèo, không ham nữ sắc, đạo đức vững vàng, giữ mình trong sạch..."

Hắn khen ngợi thao thao bất tuyệt, Phượng Tri Vi mỉm cười ngồi nghe, nghĩ thầm người đang kể về một người bình thường ấy hả? Mà tiểu tử này cao giọng như thế, hay hắn muốn cho lão nô hoặc là Tân Viện trưởng lúc nào cũng có thể bước ra nghe thấy?

Chợt nghe hắn hậm hực thở dài, hạ giọng bảo: "Tiểu đệ từ Hoàng Hải đến đây, không biết quy củ chốn này, ăn mặc quá bảnh bao, đành tìm mua mấy bộ áo cũ của người nghèo dưới chân núi. Ai ngờ người dưới chân núi đều đã thành nhà giàu nhờ bán đồ cũ, y phục họ mặc so ra còn bảnh bao hơn tôi..." Hắn thở dài không ngớt, nét mặt vô cùng đau xót.

Phượng Tri Vi nghe tiếng đàn ca là hiểu nhã ý, nhanh nhẩu nói: "Thì ra huynh đài vừa ý bộ y phục này của tiểu đệ?"

"Chuẩn rồi!" Thiếu niên kia vỗ tay, "Huynh đài thật thẳng thắn! Tiểu đệ bỏ một trăm lượng bạc mua áo ngoài của huynh là được, bộ trường sam giao ti(*)! Hoàng Hải của tiểu đệ cũng để lại cho huynh luôn!"

(*) Còn gọi là giao tiêu, tương truyền là loại vải do giao nhân (tức người cá) dệt nên, xuống nước không thấm.

"Được, thành giao!" Phượng Tri Vi còn sáng khoái hơn hắn ta, lập tức bắt đầu cởi áo ngoài - bán một bộ đồ tiểu tư giá trăm lượng bạc, còn được tặng thêm một tấm áo khoác quý giá, có là thẳng ngốc mới không bán!

Nàng vừa cởi áo, chợt nghe có tiếng "cạch", một vật nhỏ rơi xuống từ giữa hai lớp tay áo. Phượng Tri Vi còn chưa kịp nhìn rõ xem nó là vật gì thì thiếu niên kia đã nhanh tay nhặt lên trước, cầm trong tay nhìn kỹ một lượt, bỗng "ồ" lên một tiếng.

Vật nằm trong tay hắn là miếng ấn giám bằng đá Điền Hoàng kia, thiếu niên lật lên lật xuống ngắm nghía mấy lượt, ánh mắt bỗng sáng lờ lờ như mắt sói.

Phượng Tri Vi nhìn hần kinh ngạc, thầm nghĩ trông hần như xuất thân từ một nhà giàu sù, lẽ nào lại đi nổi lòng tham với một viên đá Điền Hoàng?

Thiếu niên kia nâng niu viên đá Điền Hoàng, hớn ha hớn hở nói: "Huynh có vật này sao còn phải..." Ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt ngạc nhiên của Phượng Tri Vi, hần lập tức đổi giọng, cười hì hì sán lại gần, đưa khuỷu tay huých huých Phượng Tri Vi: "Đại ca, chúng ta thương lượng chuyện này."

Phượng Tri Vi vẫn còn hơi thắc mắc sao tiểu tử này tự dưng vồn vã thấy ghê, cứ như hai bên đã quen biết từ lâu lắm, bèn buột miệng hỏi: "Là sao cơ?"

"Huynh cũng muốn vào thư viện phải không?" Thiếu niên cười khê, "Tiểu đệ cam đoan huynh có thể vào, nhưng chỉ có một yêu cầu còn con, khi vào thư viện xin hãy nói tiêu đệ là tùy tùng của huynh, được không ạ? Thư viện cho phép mỗi học sinh mang theo hai người hầu nhập học, ấy chết, quên chưa tự giới thiệu, tiểu đệ họ Yên, đến từ Yên gia ở Hoàng Hải."

Ánh mắt Phượng Tri Vi chợt lóe sáng. Yên gia ở Hoàng Hải được tôn xưng là một trong ba đại tộc bí ẩn của Thiên Thịnh cùng với Chiến thế gia và Hiên Viên thế gia. Nghe đâu ba đại thế gia xưa kia đều là hoàng tộc, sau vì bị Đại Thành thôn tính, nên thế lực hoàng tộc cũ dần dần chuyển từ sân diễn ra sau cánh gà, không còn tiếng tăm trong triều ngoài nội. Nhưng trong chốn giang hồ, ba đại gia tộc lại có thế lực hùng hậu: Chiến thế gia khống chế giang hồ, Hiên Viên thế gia đứng đầu về buôn bán, nắm giữ những ngành nghề y dược, rèn, dệt trên cả nước; Yên thị lại là bá chủ trên biển, sở hữu xưởng đóng thuyền lớn nhất cả nước với những con thuyền viễn hành khổng lồ có thể đi đến các nước Tây di. Trên vùng Minh Hải xa xăm, thuyền Yên gia dong buồm che kín trời biển.

Thương gia tiền tài quyền thế hùng hậu, mà cánh tay lại không thể vươn dài đến chốn Đế Kinh dưới chân thiên tử. Nhưng dù sao đi chăng nữa, con em của Yên gia vẫn đáng để kết giao.

"Sao dám để huynh đệ làm người hầu?" Phượng Tri Vi đoán rằng mấu chốt nằm trên viên đá Điền Hoàng, tuy nhiên không hỏi ra miệng, chỉ mỉm cười từ chối.

Tiểu tử kia cuống lên, vội vã năn nì: "Mỗi tháng cấp ba nghìn lượng bạc ròng cho đại ca tiêu vật!"

"Không làm sao dám hưởng, ha ha..."

"Một vạn lượng!"

"Tiền tài là vật ngoài thân, ha ha..."

"Tất cả gia nhân thuộc hạ của tiểu đệ ở Đế Kinh, đại ca có thể sai phái bất cứ lúc nào!"

Phượng Tri Vi không cười ha ha nữa, chỉ mỉm cười quay đầu, chăm chú nhìn tiểu tử Yên gia. Tiểu tử Yên gia rụt cổ về, kiên quyết giơ tay: "Thề trước bài vị của vua khai sáng tộc Đại Yên ta!"

Tổ tông nhà hắn thật đáng thương, hơi tí là bị lôi ra thề thốt...

Phượng Tri Vi mỉm cười, vỗ vai tiểu tử Yên gia.

"Chúng ta ai đi theo ai đây... Ha ha!"

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Thư Viện Thanh Minh

Type: HK

Tiểu tử Yên gia lần thứ hai gõ cửa, quả nhiên tình thế lần này khác hẳn. Lão nô trước thì hách dịch, mà sau lại cung kính, đích thân ra ngoài nghênh đón, ba người ung dung bước vào cửa lớn của thư viện Thanh Minh có tiếng là khó vượt qua nhất trong ánh mắt vô cùng hâm mộ của mọi người.

Tượng ngọc thì khỏi cần hỏi ý, bây giờ toàn bộ tư duy của y đều hình như đều là bám đuôi Phượng Tri Vi, nàng hoài nghi liệu mình đi nhà xí y có bám theo không? Tiểu tử Yên gia thì vui mừng hơn hở, nhìn cái mặt kia không giống đi làm tiểu tư tí nào, mà cứ như đi làm Viện trưởng.

Phượng Tri Vi giữ thái độ điềm nhiên, dù sao nàng cũng không có nơi nào để đi. Chốn kỹ viện, sau vụ Lý công tử bị cắt bi tốt nhất không nên ở lại quá lâu. Điều đáng tiếc duy nhất chính là chỗ hắc y nhân, công việc sắc thuốc cho hắn khiến nàng vô cùng khoan khoái, sau này không còn dịp hưởng thụ nữa rồi.

Nàng lần mò trong ngực áo, nhớ đến quyển sách mà hắc y nhân cho nàng mượn, định bụng giấu bét quyển sách này đi. Dù sao trên đời có mấy ai mượn sách mà biết trả lại đâu?

Tiểu tử Yên gia hơn hở bám theo sau lưng nàng, hỏi: “Tiểu đệ Yên Hoài Thạch, không biết đại danh huynh trưởng là gì?”

Hoài Thạch? Tiểu tử này tinh ranh đến độ vắt đá ra dầu, mang cái tên này đúng là không thỏa đáng. Tên này nên đặt cho tượng ngọc thì hơn.

Phượng Vi Tri cười đáp: “Huynh đệ tên Ngụy Tri”.

Đối phương “ừa” một tiếng, rõ ràng là không tin.

Phượng Tri Vi cũng mặc kệ cho hấn thích nghĩ gì thì tùy, hỏi tượng ngọc bằng giọng ôn hòa than thiết: ‘Tên?’

Nàng cuối cùng cũng phát hiện, nói chuyện với người này nhất định không thể diễn giải loằng ngoằng, càng đơn giản thì càng dễ lấy được đáp án

Quả nhiên tượng ngọc đáp: “Cổ Nam Y”

“Tên rất hay”. Phượng Tri Vi vờ tang bốc, trong lòng lại nghĩ uống cho một cái tên đẹp.

Thư viện Thanh Minh rất lớn, trải dài trăm dặm, chia ra làm hai phân viện Chính sử và Quân sự. Tất cả các học sinh nhập học đều mặc áo trắng, đối đãi ngang hàng, ăn ngủ học hành hoàn toàn giống nhau. Nghe nói quy định này do Tân viện trưởng đề ra, ban đầu triều đình hoàn toàn không đồng ý, nói làm thế sẽ không an toàn cho con em quan lại nhập học, cũng không thể tỏ rõ sự tôn quý của họ. Ông Tân Tử Nghiễn này cũng hay, không hề chống đối triều đình, mà lập tức dán một bản bố cáo trước cửa thư viện, bên trên viết: “Bản viện thống nhất học sinh cũng có thể tự chuẩn bị đồ ăn chỗ ở trang phục, lấy đó để phân địa vị cao thấp. Bản viện cũng chỉ nhận y phục không nhận người, phàm là người mặc áo lụa ăn một mình thì cuối năm sẽ thi nhiều hơn người khác một lần, nhưng khi xét thứ bậc không được thấp hơn hạng giỏi, phàm là người mặc áo gấm ăn một mình, cuối năm sẽ thi nhiều hơn người khác hai lần, nhưng khi xét thứ bậc không được thấp hơn hạng xuất sắc ... cứ thế mà suy ra”.

Quy định này vừa ra, áo lụa đã biến mất, đám công tử vội vội vàng vàng thay sang một màu áo xanh đồng nhất. Ai mời họ mặc áo lụa, họ sẽ trưng ra bộ mặt đura đám với kẻ đó.

Ăn, mặc, ở thống nhất rồi, cũng không nhìn ra thân phận cao thấp nữa, các học sinh chung sống với nhau càng thêm tự nhiên thoải mái. Nhưng vẫn có lời đồn ti tê rằng trong thư viện có vài học sinh thân phận cao, rất cao rất cao. Có người hỏi: cao đến nhường nào? Thì người bị hỏi nhất định sẽ thần bí lắc lắc ngón tay- không nói được, không nói được.

Trên đường đi, Phượng Tri Vi cứ nghe Yên Hoài Thạch thao thao bất tuyệt giới thiệu về thư viện. Nghe cái giọng biết tuốt này nào có giống một học sinh đợi dài cổ bên ngoài chưa được nhận, mà giống như đã học ở thư viện ba bốn năm rồi.

“Sao người hiểu rõ vậy?” Phượng Tri Vi hỏi hẩn.

Tiểu tư Yên Hoài Thạch cười hì hì xoe xoe ngón trỏ vào ngón cái, ý nói: ngân phiếu vạn năng.

“Yên gia làm giàu trên biển, sao còn muốn chui vào trong kinh luân cúi khắp nơi, chịu đựng uất ức?”

“Triều đình trọng nông ức thương, thương gia dầu giàu có bậc nhất thiên hạ cũng phải cung kính quan lại địa phương.” Yên Hoài Thạch nhìn lên mái cong của thư viện Thanh Minh, ánh mắt đùa giỡn với đời bỗng lặng đi mấy phần, “Đế Kinh, dù sao cũng là một nơi nhiều cơ hội”.

Phượng Tri Vi cười, thầm nghĩ thế gia đại tộc đông con nhiều cháu, chức gia chủ đời sau nhất định cũng phải đua tranh kịch liệt. Vị này chạy đến Đế Kinh, hoặc là không chịu nổi cảnh đấu đá phải đi lưu vong, hoặc là đi mở mang kiến thức, hiểu rằng nguồn tài nguyên ở Đế Kinh tương lai sẽ tiếp sức cho mình trong cuộc tranh quyền đoạt vị, nên mới cố ý đến đây.

Xem dáng vẻ nhanh nhẹn của tiểu tử Yên gia này, thì khả năng sau có vẻ cao hơn.

Lão nô đưa họ đến chính viện, giao cho một văn sĩ trung niên, ghé tai nói vài câu với văn sĩ. Ánh mắt người kia có phần sửng sốt, lập tức mỉm cười nhìn Phượng Tri Vi ghi rõ tên tuổi lý lịch. Phượng Tri Vi đã sớm bịa ra một bộ lý lịch giả cho mình- tiểu tử nhà nông Ngụy Tri xuất thân từ Nam Sơn đạo, cha mẹ đều đã qua đời, vào kinh nường nhờ gia đình thân thích.

Người kia lại hỏi tỉ mỉ thân phận của hai tùy tùng, xem ra thư viện ngoài lỏng trong chặt, thật ra vẫn rất để tâm đến an toàn nội bộ. Người đi lại xung quanh phần lớn bước nhanh thoăn thoắt, đều biết võ công. Yên Hoài Thạch là dạng cả người đầy rẫy cơ quan ẩn vào đâu cũng động, không cần Phượng Tri Vi căn dặn đã sớm bịa ra một mớ lí do như thật, thuyết phục người ta cho mang theo cả Cổ Nam Y.

Cổ Nam Y từ đầu đến cuối vẫn lẳng lẳng đứng bên Phượng Tri Vi, không mở miệng cũng không nhúc nhích, ánh mắt chỉ dừng lại trong vòn một thước ba tấc đất trước mặt. Cơn gió thổi trong thính đường cuốn bay lớp lụa mỏng phủ ngoài nón y, thi thoảng lộ ra khuôn cằm tinh xảo như bạch ngọc.

Mọi người đi qua đi lại đều ngược nhìn y, bị hấp dẫn bởi nét đẹp tinh tế và trầm lặng như tượng ngọc, rồi một khắc sau lập tức dời mắt đi- đây nhất định là cao thủ võ lâm, cao thủ đều thần bí thất thường như thế cả.

Chỉ có Phượng Tri Vi tin chắc, rằng đây chỉ là một gã khờ mà thôi.

Đăng kí xong xuôi, nhận lệnh bài chứng minh thân phận học sinh, bước vào khu nhà ở trong hậu viện của thư viện theo hướng dẫn của văn sĩ, Phượng Tri Vi cực kì kinh ngạc, cười nói: “Khắp thiên hạ đều đồn rằng thư viện Thanh Minh rất khó vào, giờ mới biết hóa ra cuwjhc kỳ đơn giản”.

Yên Hoài Thạch xoay xoay tròn mắt, liếc nàng với vẻ quỷ dị, thâm nghĩ tiểu tử nhà người còn giả vờ giả vịt!

Phượng Tri vi mới đi được vài bước, chợt nghe cách đó không xa có tiếng reo hò âm ỉ, người đi xung quanh cứ như nghe được hiệu lệnh, đua nhau né sang hai bên đường. Nàng còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy bóng người nhoáng lên trước mặt, có vật gì đó lướt vèo qua mũi nàng. Chất vải mềm mịn ve vuốt gương mặt nàng, tỏa ra một mùi hương quen thuộc dường như đã gặp ở đâu.

Ổng tay áo của Cố Nam Y nháy mắt đã vung lên, ngón tay bị ống tay áo che khuất phóng ra như một tia chớp; nhưng cái bóng kia hốt hơ hốt hải, nhanh chóng lướt vèo qua người Phượng tri Vi như cá lội. Phượng Tri Vi ngạc nhiên ngẩng đầu, thì thấy hình như là một người bị một người khác chân không chạm đất kéo đi, xiêu vẹo phóng qua như một cơn lốc, dọc đường đi còn chào hỏi lung tung: “A a, cho đi nhờ chút!!! Á á, không tong phải ngại chứ!! Á á, gió dữ lướt qua, rảnh rồi thì nhường đường!”

Người rảnh rồi lục tục nhường đường, ai nấy đều ngậm hiều mà không nói ra, ngay đến Yên Hoài Thạch cũng tránh đi, chỉ có Phượng Tri Vi và Cố Nam Y vẫn đứng đực mặt ra giữa đường.

Phượng Tri Vi còn mãi suy nghĩ, chẳng phải người ta nhảy qua rồi sao? Còn nhường đường làm khỉ gì?

Nhưng chẳng bao lâu sau nàng đã có được đáp án.

“Đừng chạy.....”

Chất giọng sắc bén như dây thép đuổi theo màn bụi cuồn cuộn bốc lên sau lưng người kia, lọt thẳng vào tai mọi người. Kế đến là một mảng gấm hoa rực rỡ xanh đỏ tím vàng, bảy tám bà thím xắn cao tay áo, chân dặm bình bịch tay giơ thốt gổ một lần nữa phô trương phóng qua trước mặt Phượng Tri Vi.

Đi đến đâu là thơm phức đến đấy, Phượng Tri Vi phát sặc vì mùi phấn đậm đà này. Từng làm tiểu tư trong kỹ viện nên nàng lập tức nhận ra đó là loại phấn “Dạ lai hương” rẻ tiền.

“Có....có chuyện gì thế?” Phượng Tri Vi thấy một đám oanh yến dân dã hò hét lao vùn vụt vướn khí thế dốc hết dũng khí đuổi giặc cùng đường, lền lập bấp khó nhọc.

Nếu nơi đây không phải thư viện Thanh Minh địa vị cao quý thanh danh hiển hách, nàng sẽ nghĩ mình đang đứng trong một chợ thức ăn ở nông thôn”.

“À.” Kẻ duy nhất còn giữ được bình tĩnh là Yên Hoài Thạch , hần hả hê nói, “Chuyện thường thôi, sau này mỗi ngày huynh có thể thấy hai ba lần, tập cho quen là được. Tối rồi, mau đi ăn cơm, ăn xong còn nghỉ ngơi. Ngày mai chia viện, huynh xem mình sẽ đến viện Chính sử hay Quân sự.”

Phượng Tri Vi mỉm cười, ba người đến phòng ăn. Bữa tối nay có món mì giò heo múc đầy bát sứ cỡ bự với bảy tám miếng thịt kho tàu bóng nhẫy, không đủ thì lấy thêm. Sợi mì mùi vị chất phác, hương thơm mộc mạc chưa đầy phong vị dân dã, khắp gian phòng chật ních những học sinh bê bát mì to chạy loạn, rồi lại nghe những tiếng húp mì soàn soạt.

Yên Hoài Thạch nhập cuộc rất chóng vánh, hần ôm bát mì bự vừa húp vừa nháy sang các bàn khác trò chuyện kết thân, hoàn toàn không có vẻ khó ở cố hữu ở công tử nhà giàu. Phượng Tri Vi ngây ra một lát rồi lập tức bắt đầu nhập gia tùy tục jock húp mì, vừa húp vừa nghĩ bụng thư viện Thanh Minh này chẳng giống một trường học tập trung đệ tử thi hương khắp thiên hạ chút xíu nào, mà giống như một nhà nông ở ngoại thành Đế Kinh.

Húp soàn soạt một hồi, nhận ra xung quanh im ắng lạ lùng, nhìn sang bên cạnh thì thấy Cố Nam Y ngồi đó, một tay bưng bát một tay khẽ vén lớp

vải che, lộ ra nửa gương mặt đường nét tinh tế làm người ta muốn nín thở. Người trong sảnh buống bát xuống nhìn y, y lại nhìn chăm chăm vào bát mì trước mặt, không hề nhận ra điều này.

Phượng Tri Vi giần giật khóe môi, nở một nụ cười giả lả- thiếu gia ngài rốt cuộc có ăn không hả? Thiếu gia ngài đang ăn mì hay là đang khoe mặt?

Kế đó lại nghe Cố Nam Y lẩm bẩm đếm: “Một, hai, ba,....., bảy!”

Bảy cái gì mà bảy?

“Cạch!”

Đáy lòng còn một dấu chấm hỏi to đùng chưa có lời giải, Cố Nam Y đã dẫn mạnh bát mì xuống, nước dùng văng tung tóe.

Phượng Tri Vi rụt người lại nhường đường, người rình mò bốn phía nhất tề nhảy dựng.

“Bảy miếng!”

Bảy miếng.... bảy miếng gì mới được chứ? Phượng Tri Vi thấy y vẫn cúi gằm mặt xuống nhìn bát mì, chắc là đang đếm số thịt trong bát? Nàng thò đầu sang đếm, quả nhiên là bảy miếng thịt.

Nhưng mà, thế thì có gì không ổn?

Nhìn điệu bộ như có thâm thù đại hận kia, lẽ nào trong bát y là bảy miếng thịt người?

Phượng Tri Vi gắp một miếng thịt kho tàu bóng nhẫy trong bát mình lên, soi dưới nắng cẩn thận ngắm nghía nhưng không nhìn ra được, nghe nói thịt người hơi chua.....

“Tám miếng.”

Người kia suýt đập vỡ bát, cuối cùng còn thốt ra hai chữ, Phượng Tri Vi kinh ngạc hồi lâu, nghĩ ra một ý tưởng hoang đường, bèn dò hỏi: “Ngài...muốn ăn tám miếng thịt?”

Cố Nam Y nhìn thẳng vào bát mì, nghiêm túc gật đầu.

Phượng Tri Vi rơi lệ- thiếu gia ngài chê thịt ít thì cứ việc nói thẳng, miễn là đừng tra tấn tôi nữa thì đừng nói là tám miếng, muốn chín miếng tôi cũng không phản đối....Để xem trong bát mình còn mấy miếng? Đem cho y hết!

Nàng vội vàng ân cần gấp thịt trong bát mình sang cho y, định gấp hết để lấy lòng. Không ngờ mới gấp dư ra thêm một miếng, Cố Nam Y đã đưa đũa ra ngăn lại, đũa nàng cũng không thả xuống được.

Rồi y lặp lại: “Tám miếng.”

Ừ thì tám miếng.....

Phượng Tri Vi đưa tay ra kéo sụp cái nón che mặt của y xuống, hạ giọng bảo: “Xin ngài đừng làm chuyện mất mặt nữa, tôi còn muốn ăn cơm cho xong.”

Ăn cơm dưới ánh mắt như sói đói của mọi người thật sự rất căng thẳng!

Cố thiếu gia rốt cuộc cũng hài lòng ăn tám miếng thịt của mình, còn Phượng Tri Vi thì nuốt không trôi, buồn rầu nghĩ cái cục nợ mình mang theo đến bao giờ mới quẳng đi được?

Cơm nước xong xuôi đi đến xá viện được phân, đây là một căn viện rộng vừa phải với hai căn nhà, một căn dùng để tiếp khách số lượng nhỏ,

một căn trong ngoài chia làm hai gian xép, gian xép nhỏ kê một cái giường, gian lớn hơn kê hai cái giường, xem ra đây là phòng chủ nhân và phòng tùy tùng. Phượng Tri Vi khẽ thở phào, vấn đề ngủ nghỉ nàng vẫn lo lắng coi như giải quyết xong. Yên Hoài Thạch cười hì hì tranh công: “Đại ca có hài lòng không? Đây chính là xá viện tốt nhất trong thư viện, giám thị phải khó khăn lắm mới chịu chia cho tôi.”

Phượng Tri Vi mỉm cười tán thưởng, hỏi: “Thì ra người quen biết giám thị?”

“Không quen.”

“Thế tại sao ông ấy lại chiêu cố đến người?”

“Ăn xong bát mì là quen.” Yên Hoài Thạch dương dương đắc ý, “Tôi giúp ông ý bóc ba củ tỏi, ông ấy đến cả tên cô vợ trẻ mới cưới cũng khai ra cho tôi biết.”

“....”

Một mỗi cả ngày trời, Phượng Tri Vi đi ngủ từ sớm, lại không thể thiếp ngay đi được. Nàng không quen với việc có hai nam nhân ngủ cách vách, bèn ngồi dậy ngẩn ngơ. Bốn bề rất yên tĩnh, thư viện có quy định giờ Dậu(1) bắt buộc phải đi ngủ, trong không gian tĩnh mịch ấy, một âm thanh nhỏ xíu cũng bị phóng to đến vô hạn.

(1) Giờ Dậu là khoảng thời gian từ năm giờ đến bảy giờ chiều.

(2)

Nhưng mà, hình như thiếu mất tiếng động gì.

Phượng tri Vi cau mày, nghe xa xa có tiếng nước chảy róc rách. Đầu xuân, cánh hoa đào nở sớm rụng lá tả, trong viện bên cách hơn mười

trượng vắng vắng tiếng người nói mớ những lời vô nghĩa.

Nhưng lại không có tiếng ngáy của hai người cách vách.

Họ không ngủ, hay là....

Cửa phòng trong bỗng bật mở đánh “kẹt” một tiếng, Cố Nam Y vẫn giữ nguyên kiểu ăn mặc kín đáo ấy, ôm một cái gối bay ra. Phượng Tri Vi há miệng nhìn y trân trân, không thể phủ nhận tuy một nam nhân ôm gối chạy khắp nơi là chuyện cực kỳ đáng sợ, cơ mà kỳ lạ thay tư thái của người này thoạt nhìn không hề khó coi.

Thậm chí...còn mơ hồ quyến rũ....

Toát ra từ ngón tay trắng như tuyết siết chặt cái gối, toát ra từ phong thái thanh thoi khi y hơi cúi đầu tự vào vỏ gối bằng vải thô, toát ra từ cặp môi mềm mại ửng hồng trên nền da trắng mịn ẩn sâu tấm mạng che vén hờ của y.

Khí chất rất mực trong trẻo rất mực thẳng thắn này, tựa như vẻ đẹp giản đơn nhất nguyên sơ nhất đến từ nơi sâu thẳm trong tâm hồn, vì quá đổi trong trẻo mà mang vẻ mị hoặc trời sinh.

Phượng Tri Vi chợt nhớ tới một bài từ không đúng lúc.

Tháng năm dễ bỏ rơi người,

Nhuộm xanh màu chuối, nhuộm tươi màu đào....

Đang chìm đắm trong ý cảnh đẹp dễ của thi từ, chợt thấy người kia tò tò ôm gối đi tới, đi thẳng đến trước giường nàng, xốc chăn nàng lên....

Rồi chui vào ngủ.

Phượng Tri Vi ngồi trên giường.

Nàng chỉ mặc áo đơn, run lấy bối nhìn nam nhân chui vào ổ chăn nàng trong tiết trời lạnh lẽo đầu xuân.

Nam nhân kia thân nhiên ngủ trong tấm chăn vừa được nàng sưởi ấm, nằm ngủ còn không chịu cởi nón che ra.

Phượng tri Vi không phải không muốn hét ầm lên, nhưng có hét đến điếc tai cũng không thể bắt nam nhân này chui ra khỏi ổ chăn của nàng. Nền giáo dục nàng tiếp thu từ nhỏ mách bảo nàng rơi vào cảnh ngộ bất thường, hoảng loạn không có tác dụng gì.

Thế là nàng hết sức bình tĩnh kéo chăn, vỗ vỗ vai đối phương dịu dàng thân mật, vui vẻ hòa nhã nói: “Cố đại hiệp, ngài ngủ nhầm giường rồi.”

Đầu Cố đại hiệp hình như hơi giật giật, Phượng Tri Vi còn đang mừng thầm tưởng y đã nghe lọt thì bỗng nhiên nghe một tiếng “bộp”, sau đó trời đất quay cuồng, mộng nàng đau muốn vỡ.

....Nàng bị Cố Nam Y tung cước đá bay xuống đất.

Yên Hoài Thạch nghe tiếng động phi ra khỏi phòng trong, đến nơi thì thấy Phượng Tri Vi ngồi bệt dưới đất, lần đầu tiên thộn mặt ra nhìn lên nam nhân trên giường. Cú ngã làm vạt áo nàng khé hờ, lộ ra một khoảng trắng còn sáng mịn hơn ánh trăng. Hương hoa thoang thoảng trong đêm, không biết từ đâu có hơi thở mờ mờ khẽ khàng lan tỏa khắp nơi.

Yên Hoài Thạch lập tức nhìn sang chỗ khác, đứng ngoài cửa có phần lúng túng, không biết mình nên đến đỡ nàng hay nên lảng đi.

Rồi hẳn nghe Cố Nam Y thân nhiên kê cao gối ngủ trên giường cất giọng nhạt nhẽo: “Ta ngủ một mình.”

Yên Hoài Thạch giật mình, lùi gáp vào phòng trong- những lời phía sau, hẳn không nên nghe tiếp thì hơn.

Chẳng phải chỉ là đang ngủ cùng nam nhân này chuyển sang ngủ với nam nhân khác thôi sao....Yên công tử ôm chần, cười gian xảo như hồ ly.

Phượng Tri Vi cũng mỉm cười, cười tí mắt rồi đứng lên, dịu dàng nói: “Được, ngài ngủ một mình.”

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, năm đêm ai to thì người ấy ngủ riêng một gian, nàng không muốn cãi lộn, muốn cãi lộn cũng không cãi vì chuyện này.

Rồi nàng ôm một cái chần khác chuẩn bị vào phòng trong ngủ, cũng chuẩn bị đuổi Yên công tử ra- chẳng phải hẳn rất thân với giám thị sao? Giám thị đến khuê danh của cô vợ cũng kể với hẳn, chia nhau cái ổ chần chắc cũng không để bụng đâu nhỉ?

Mới đi được hai bước, người trên giường đã trở mình, nói: “Người ở lại đây.”

Phượng Tri Vi lão đảo, suýt nữa là bị chần quấn chân ngã bổ chửng, quay phắt đầu lại hỏi bằng giọng khó tin: “Tôi ở lại đây?”

Người kia nằm đó, nhịp thở khê khàng lay động tấm sa che mặt, nhấp nhô dịu dàng, đường nét mỹ lệ, mà giờ này rơi vào mắt Phượng Tri Vi lại gây cảm giác y giống cương thi sắp sửa vùng dậy.

“Phải.”

Lời ít ý nhiều, chém đinh chặt sắt. Lập tức vung tay lên, một khối tròn trắng lóa bay sang ngay gần đậu lại dưới chân Phượng Tri Vi.

Đó là cái gối của nàng.

Vậy là y muốn nàng nằm ngủ dưới đất Phượng Tri Vi cúi đầu nhìn chằm chằm cái gối kia, cảnh cáo bản thân hàng trăm lần:

Tuyệt đối không được cầm gối xông lên bịt miệng y....Tuyệt đối không thể không thể không thể...

Hít sâu.... Trên quyển sách kia có nói, gặp chuyện đáng giận khó lòng khống chế sắp sửa bùng cháy, đầu tiên là hít sâu ba lần...

Hít xong ba lần, Phượng Tri Vi đã bình tĩnh lại.

Không phải chỉ là trái chẵn ra ngủ dưới đất thôi sao, không phải chỉ bị người ta đuổi xuống khỏi giường thôi sao, không phải chỉ có một nam nhân chiếm giường của mình lại không cho phép mình chiếm giường người khác thôi sao.

Coi như mình là nha hoàn của y là được, nha hoàn đều ngủ trên tấm gỗ kê chân bên giường.

Phượng Tri Vi vắt đầu xếp đồ lên tấm gỗ kê chân bên giường, chẵn nửa trái nửa đắp, gối sắp đặt ngay ngắn. Cơn gió đêm xuân thổi vào qua ô cửa sổ khép hờ, xuyên qua phòng ngoài chui vào cửa trong, mang hương thơm lành lạnh. Tâm trạng buồn bã của nàng được xoa dịu đi một nửa, nàng ngẩng đầu, nở một nụ cười nhàn nhạt với bầu không xanh thẫm lấp lánh ánh sao.

Có thể sống sót, vẫn còn sống sót, không bỏ lỡ hương hoa mỗi mùa vào những ngày trời đẹp, đã là rất tốt, rất tốt rồi.

Cổ Nam Y nằm trên giường, bỗng dừng cự quây.

Y cúi đầu xuống, vừa hay bắt gặp gương mặt mỉm cười ngẩng lên của Phượng Tri Vi. Cách một tầng sa, ánh mắt ngưng đọng như vực thăm của y bắt gặp ý cười ôn hòa như nước của nàng.

Ý cười nhàn nhạt ấy, nở rộ trong những thời khắc tưởng như không thể cười, như nụ hoa lê động sương đêm, , lặng lẽ và diễm lệ dưới gió xuân.

Đêm xuân mơ màng, tấm lụa mỏng che mặt mờ mịt như sương. Sau làn sương y lặng lẽ ngắm nhìn, trước làn sương nàng mỉm cười khe khẽ.

Thời khắc này vắng lặng không rõ nguyên do, ngay cả người mà xưa nay chỉ quanh quẩn trong thế giới của riêng mình cũng không muốn phá vỡ.

Nói thì rất dài, mà gặp gỡ thật ra rất ngắn.

Chỉ sau một cái chớp mắt, y lại trở về với thế giới của riêng mình, quên bẵng đi khoảnh khắc rung động vừa rồi.

Phượng Tri Vi đã sớm rời mắt đi, không hiểu tượng ngọc cương thi xưa nay không làm một động tác thừa, giờ lại nhìn nàng làm gì.

Nàng thoải mái nằm xuống, quần chần rồi ngủ thiếp đi trên tấm gỗ kê chân chật hẹp.

Nàng dường như rất nhanh lạc vào cõi mộng, ý cười trên khóe môi dần dần tàn đi, đầu mày khẽ chau lại như đang chìm đắm vào một cuộc đời rắc rối và đau khổ.

Nhịp thở của người trên giường vẫn bình lặng như trước, tòi y cũng chìm vào cõi mộng, tấm mạng che nhẹ nhàng phất phơ. Không ai đoán ra thế giới trong mộng của y, thấy được sắc mặt y đằng sau lớp mạng che.

Có lẽ, không có mộng, cũng không có sắc mặt.

Ngoài cửa sổ, ánh trăng tịch mịch.

Phượng Tri Vi chẳng mấy chốc đã biết thế nào là hậu quả của việc xúc động làm chuyện ngớ ngẩn.

Không những phải ngủ trên tấm gỗ kê chân, mà còn bao gồm những giáo huấn dưới đây – Cổ thiếu gia cảnh vàng lá ngọc, mong manh dễ vỡ vô

cùng. Ví như chất vải may y phục cho y, không thể dày nặng không thể thô xấu, phải mềm mại mỏng nhẹ, càng nhẹ càng ít càng tốt, phải thoải mái như một lớp da thịt khác. Ví như y phục không được có nếp gấp, hơi nhăn một tí cũng không được, nếu hôm nào y phục không vừa ý, y sẽ thẳng tay ném Phượng Tri Vi phụ trách khâu chuẩn bị y phục cho y ra ngoài.

Phải, nàng phụ trách khâu chuẩn bị y phục; không những thế, nàng còn triệt để rơi vào kiếp chạy việc hàng ngày, bao thầu tất tậ mọi việc linh tinh từ sửa áo đến giặt đồ. Việc này không thể trông chờ vào Yên Hoài Thạch, thiếu gia kia có thể tặc chăm sóc cho bản thân là tốt lắm rồi. Mà Cố thiếu gia, chỉ cần y phục giặt còn một vết bẩn thôi, là có thể ném nàng từ trong phòng lên thẳng nóc nhà.

Phượng Tri Vi bi ai nghĩ, nam nhân quả nhiên không thể tùy tiện dặt về. Y có chỗ nào giống người hầu của nàng chứ? Rõ ràng là ông chủ của nàng mà.

Lúc này nàng rút bàn tay đầy bọt bồ kết ra khỏi chậu, liếc mắt xuống trường bào và quần dài mềm mại dặt tiền trong chậu, đã nảy ra một ý nghĩ vô cùng xấu xa và đen tối- sao nàng chưa bao giờ được giặt đồ lót của Cố Nam Y nhỉ?

Tưởng tượng đến đây, gương mặt liền ửng lên sắc hồng nhàn nhạt. Rồi nàng nghe tiếng chuông, bèn lau khô tay rồi lấy sách vở lên lớp.

Nàng được phân vào Chính sử viện, trên đường đi ai nấy đều liếc nhìn – dạo gần đây nàng là học sinh nhanh chóng nổi danh trong thư viện, kẻ tùy tùng thần bí kia khiến nàng được rất nhiều người hâm mộ. Nghe nói trong thư viện có người đánh cược, rằng đằng sau lớp mạng che của Cố Nam Y nhất định là một bộ mặt rở.

Phải rồi, mặt y rở, mà nhân phẩm y còn tồi hơn cái mặt nhiều!

Nhưng nàng vẫn cảm thấy khá hứng thú với bài giảng trên thư viện. Thư viện có cách học văn minh, sở học phong phú, không hề giới hạn trong kinh, sử, tử, tập(1) mà đôi khi còn có tiết chính luận- tiết thảo luận nhằm vào tiền triều, thậm chí là chuyện thời sự bấy giờ, tuy vẫn còn mập mờ, nhưng cực kì có lợi cho học sinh. Tiên sinh đứng lớp quá nửa là không giới thiệu thân phận, chỉ đưa ra một cái họ mơ hồ, nhưng nghe nói- lại là nghe nói, có vài tiên sinh thân phận không hề tầm thường, không chỉ có những bậc đại nho đương thời, mà chắc còn có một vài vị quan văn thanh quý trong triều đình.

(1) Cách phân loại sách vở ngày xưa, Kinh tức kinh điển, như Kinh thi, Chu dịch, Luận ngữ, Trung dung. Sử tức chính sử như Sử ký, Hán thư, ... Tử là sách của bách gia chư tử viết về nhiều khía cạnh như nghề y, nghề nông, binh pháp, thiên văn, toán học. Tập tức văn thơ từ phú.

Tiết học hôm nay là chính luận- môn học Phương Tri Vi cảm thấy hứng thú nhất. Hồ tiên sinh râu tóc bạc phơ đưa ra một luận đề mới.

“Năm Thủ Thịnh thứ mười ba của Đại Thành, vào lễ mừng thọ thứ bốn mươi tuổi của Lệ đế, các Hoàng tử dâng tặng lễ vật. Trong số đó có Tứ hoàng tử trấn thủ biên quan xa xôi được Đế vương hết mực sủng ái, bởi bề hạ cầm tinh ngựa, cũng rất yêu ngựa, bèn cất công lặn lội tìm một con ngựa ô tuyệt vời, được trọng binh bảo vệ đưa từ xa đến tặng, lễ vật này chắc chắn khiến bề hạ hết sức vui mừng. mà khi ấy Hoàng đế còn chưa lập Thái tử, Tứ hoàng tử rất được lòng người- Xin hỏi các trò, nếu trò là phụ tá của Hoàng tử khác, thì sẽ đưa ra kiến nghị gì với chủ mình, để đối phó với việc này?”

Khấp sánh đường lặng đi một khắc, nhiều học sinh có xuất thân cao quý bị câu hỏi thẳng thắn mà lại ám muội này làm chấn động đến kinh ngạc. Phương Tri Vi cup mi, Lệ đế của Đại thành vốn sống không quá bốn mươi tuổi, Tứ hoàng tử của Lệ đế rất gầy yếu, vốn chưa từng phòng thủ

biên quan. Câu hỏi này rốt cuộc nhắm vào vị Hoàng đế và Hoàng tử của triều đại nào mới được chứ?

Câu hỏi của hôm nay, thật quái gở...

Có nên trả lời không đây?

Nàng lặng lẽ trầm tư, không để ý đến bầu không khí khác thường xung quanh. Mà dưới bóng cây bên ngoài lớp học, không biết từ bao giờ đã lấp ló xuất hiện một bóng người.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 10: Cùng Uống

Type: HK

“Tìm một lễ vật tốt hơn, cố gắng gây sức ép!” Lớp học lặng đi một khắc, sau đó có người nói to.

Một nửa số người đồng ý, lão tiên sinh vuốt râu không đáp.

“Cầu kết với cận thần, giở trò với con ngựa!”

Mọi người tỏ ra vừa buồn cười lại vừa tán thành, lão tiên sinh khẽ lắc đầu

“Giết con ngựa kia!”

Giọng nói trong trẻo mà đả đả sát khí, tràn đầy quyết tâm xưa nay chưa từng có. Mọi người chấn động, đồng loạt quay đầu, Phương Tri Vi cũng ngoảnh lại, thì thấy một gương mặt thanh lệ.

Đó là một thiếu niên mười bốn, mười lăm tuổi, đôi mắt sáng ngời như châu ngọc, ẩn chứa nhuệ khí như mũi dao. Đường nét gương mặt lại có vẻ cứng nhắc, không hài hòa, hình như cũng đã dịch dung. Ánh mắt nàng dán vào gương mặt thiếu niên, ngắm nghía, mơ hồ cảm thấy đường nét tổng thể trên khuôn mặt kia lại có phần quen thuộc.

Nhưng nó giống ai, thì tạm thời chưa nghĩ ra.

Thiếu niên ấy đứng lên, một tay đặt lên bàn, buông xong câu này lại trừng mắt nhìn quanh bốn phía như rồng cuộn hổ ngồi, hùng hực khí thế

các người không tán thành ta ta sẽ sỉ vả các người. Ngồi bên cạnh cậu ta là một thiếu niên mắt to tuổi tác xấp xỉ, kéo kéo ống tay áo cậu ta, hạ giọng nói: “Đừng, đừng, ngồi xuống, ngồi xuống...”

Thiếu niên sốt ruột giẫy ra khỏi tay cậu, mọi người im thin thít. Hai người này là huynh đệ, huynh trưởng rút rè ôn hòa tên Lâm Tế, đệ đệ bướng bỉnh hung hăng tên Lâm Thiều, vốn là nhân vật tương đối đặc biệt trong thư viện. Tuy chế độ ăn, mặc, ở, đi lại không có gì đặc biệt, nhưng tùy tùng bên người lại hùng dũng như rồng như hổ, nhìn qua đủ biết là cao thủ hàng đầu, huống chi khí chất hai người khác xa so với con em quan lại bình thường. Được học ở đây đều là tinh anh, ngày thường đều rất thông minh mà vẫn giữ khoảng cách với họ.

Chuyện này, lính mới như Phượng Tri Vi đương nhiên không biết rồi.

Lão Hồ tóc trắng đứng trên bục, trợn mắt với cả hai người, ánh mắt lóe lên một tia bất đắc dĩ, lắc đầu.

Lâm Thiều dựng ngược lông mày, ánh mắt càng thêm dữ tợn, “Tranh đoạt ngôi báu, há lại chấp nhất thủ đoạn phi thường!”

Lời này vừa thốt ra, ánh mắt đám đông đồng loạt nhảy dựng, sau đó ra vẻ ta đây câm điếc bẩm sinh – mấy lời này đừng bảo là nói ra mồm, ngay cả nghe, tốt nhất cũng đừng nghe thấy.

Phượng Tri Vi nhú mày, trong tích tắc đột nhiên cảm thấy nguy hiểm, không muốn nói nhiều thêm, lại nghe Hồ tiên sinh hỏi: “Ngụy Tri, trò thấy thế nào?”

Ánh mắt cả lớp đồng loạt đổ dồn vào nàng, Phượng Tri Vi ngạc nhiên ngẩng đầu, lão già đứng trên bục mỉm cười hòa nhã thân thiết, nhưng ánh mắt ông không hề cho thấy điều này.

Trong khoảnh khắc hai bên nhìn nhau, bên nào cũng tìm thấy trong mắt đối phương một thứ cảm giác toát ra từ loài vật nổi tiếng là gian xảo.

Kế đó, Phượng Tri Vi cung kính đứng lên, từ tốn nho nhã đáp lời: “Học sinh không rõ.”

Lâm Thiều lập tức “xì” một tiếng, mọi người bàn tán xôn xao, ánh mắt có hơi giễu cợt, mà Phượng Tri Vi vẫn điềm tĩnh thản nhiên.

“Lão phu không thích kẻ ngu ngốc.” Hồ tiên sinh từ từ nhả chữ: “Phàm là kẻ không có chủ kiến, sau này cũng khỏi cần gặp lão phu làm gì nữa.”

.....

Ta có thù oán với ngài sao?

Phượng Tri Vi nhìn lão già với vẻ mặt vô tội, không hiểu vì sao một con ma mới tới được vài ngày như mình đã lọt vào tầm ngắm của lão già này, không buông không tha dây dưa không dứt.

Sau một lúc lâu, nàng đánh thở dài, đáp: “Dạ, học sinh cho rằng, Tứ hoàng tử dâng ngựa ô trong lễ mừng thọ vốn dĩ là chuyện sai lầm, không thể khiến bề hạ mừng vui, căn bản không cần hao tâm tổn trí đi đối phó.”

Một lời nói ra khiến mọi người xôn xao bàn tán, Lâm Thiều khinh khỉnh ra mặt, trông điệu bộ cứ như muốn nhào tới tranh luận, nhưng bị Lâm Tế dung hết sức bình sinh giữ lại.

“Hả?” Hồ tiên sinh mỉm cười, ẩn ý sâu xa. Đám học trò quen của ông thấy vẻ mặt tươi cười này, ai nấy đều thương thay cho Phượng Tri Vi ăn nói lung tung, e rằng về sau thật sự không thể vào học lớp chính luận nữa.

“Ngựa ô xuất xứ từ nước Đại Liêu nằm sát biên giới phía Bắc nước ta, nhưng ngay ở Đại Liêu, nó cũng là giống ngựa nổi tiếng vô cùng hiếm hoi, chỉ hoàng thân quốc thích mới có được.” Phượng Tri Vi cụp hàng mi xuống: “Mà cuối năm những triều Lê đế, trong nước không yên, chiến loạn thi nhau nổ ra, Đại Liêu rục rịch ngóc đầu, không chịu tuân theo sự quản thúc của triều đình Đại Thành nữa, dồn binh đóng gần biên cảnh, không ngừng xâm lấn biên cương, tình hình hai nước vô cùng căng thẳng...”

“Mà Tứ hoàng tử, ờm... theo ý ngài vừa nói, thì chính là vì trấn áp Đại Liêu mới lặn lội tới biên quan.”

Phượng Tri Vi dứt lời, bèn lẳng lặng cúi người, ngồi xuống.

Học sinh trong lớp còn đang ngơ ngác, chẳng hiểu nổi hai câu không đầu không cuối của nàng mang hàm ý gì, có vài người đã lờ mờ hiểu ra, sắc mặt lộ rõ vẻ hoảng hốt, còn phần lớn vẫn mù mờ. Giọng Lâm Thiều oang oang: “Đồng dài cả buổi, tóm lại người đang nói gì, chẳng hiểu gì sất!” Lâm Tế thì trái lại, lần thứ hai kéo cậu ta ngồi xuống, quay đầu liếc qua Phượng Tri Vi, có vẻ kinh ngạc và trầm tư.

Phượng Tri Vi hạ mày khép mắt, không hề nổi giận - nàng xưa nay chẳng thêm chấp nhặt với kẻ ngốc bao giờ.

Nàng đã nói trắng ra như vậy rồi, Đại Liêu trở mặt với Đại Thành, việc buôn bán của thương gia hai nước đã gián đoạn, biên cương bị phong tỏa, danh mã này từ đâu mà tới? Và tới bằng con đường nào? Lại liên tưởng đến chuyện Tứ hoàng tử trấn thủ biên quan, nắm binh hùng tướng mạnh trong tay, đối mặt với Đại Liêu, vả lại ngựa này chỉ hoàng tộc mới có quyền dùng, ngầm nghĩ tỉ mỉ thâm ý trong đó, chẳng khiến người ta rợn tóc gáy hay sao?

Thật sự chẳng cần động tay động chân gì hết, chỉ cần ghé tai Hoàng đế nhẹ nhàng gợi ý một câu, nếu Hoàng đế không liên tưởng đến chuyện Tứ

hoàng tử năm binh bên ngoài cấu kết với hoàng tộc Đại Liêu, thì nàng cũng không mang họ Phượng nữa.

Cho dù ngựa do Tứ hoàng tử dâng có lai lịch đằng hoàng cũng vô ích, xưa nay Hoàng tử cầm quân bên ngoài vốn là đối tượng dễ bị Hoàng đế nghi kỵ nhất.

Trên bục, Hồ tiên sinh vẫn bình thản như thường, ánh mắt lại có vẻ thận trọng.

“Vậy theo trò, kiến nghị ban này của mọi người thế nào?”

Hồ lão gia rõ ràng vẫn chưa chịu buông tha cho nàng.....

Phượng Tri Vi thở dài, đành bất đắc dĩ nói tiếp: “Tìm lẽ vật tội hơn, đây chẳng qua chỉ là một phương án ngớ ngẩn, giở trò với con ngựa cũng chẳng dễ thế, nói không chừng sẽ bị những Hoàng tử khác cũng đang rình mò chăm chấp đẩy vào cạm bẫy. Về phương án nửa đường giết ngựa, tạm thời chưa bàn đến chuyện dễ hay khó, nhưng một khi sự tình bại lộ, lọt vào tai Lệ đế, ắt sẽ thành tội khi quân nguyên rửa Hoàng đế, tội danh này so với dâng sai lễ thì còn nặng hơn nhiều. Con ngựa kia dù có hợp ý Lệ đế hay không thì cũng là quà mừng thọ, quà mừng thọ bị hủy là điềm cực xấu, chẳng có Hoàng đế nào cho qua được chuyện này.”

“Có cái nên làm có cái không.” Cuối cùng nàng thản nhiên kết luận, “Trong sự kiện này, cách xử lý tốt nhất, lại là ngồi yên.”

“Hay lắm!” Trong bầu không khí yên lặng bao trùm khắp lớp học, rốt cuộc Hồ tiên sinh cũng gật đầu. Lão tiên sinh xưa nay vốn là kẻ lòng dạ thâm trầm buồn vui chẳng lộ, hiếm khi mở lời thừa nhận ai; Phượng Tri Vi còn chưa cảm nhận được điều gì, thì cái đám quen thuộc Hồ tiên sinh đều đã nhìn Phượng Tri Vi với ánh mắt khác đi một chút.

Lâm Thiều cau mày, nhìn đăm đăm vào Phượng Tri Vi phong thái nhàn nhã. Hồi lâu, cậu ta đột ngột vỗ đầu, lẩm bẩm: “Thập ca...Sao đệ cứ cảm thấy ví dụ này nghe hơi quen tai nhỉ...”

Lâm Tế đưa tay bịt miệng cậu ta lại, thở dài thất vọng, thì thào vào tai cậu ta mấy câu. Lâm Thiều suýt nữa hô ra một tiếng “a”, lại bị bịt miệng tiếp.

Dưới bàn tay của huynh trưởng, Lâm Thiều bĩu môi, đôi mắt to tròn sáng lấp lánh lờm lờm Phượng Tri Vi, rửa thầm: Lại thêm một kẻ gian manh!

Còn Lâm Tế lại ngăm ngúa nàng cẩn thận với ánh mắt kì quái.

Bên ngoài cửa sổ, nhanh liểu rủ khê khàng đong đưa, bóng người vừa đứng dưới tán cây đã mất hút.

Nửa canh giờ sau, ở một tĩnh thất trong hậu viện của thư viện Thanh Minh, hương trà quân quanh, màn trúc cuộn hờ, một người xoa tóc đứng ở cửa nhà thất, quần trắng như ẩn như hiện dưới áo bào.

Người đó vừa khoái chí nhìn chăm chăm về phái cửa viện, lại vừa lén lút nghe ngóng động tĩnh bốn bề, không nén được hồi hộp mà hỏi: “Có thật đám kim hoa hôm nay đi chợ rồi không?”

“Tôi đã nói với ngài rất nhiều lần rồi, phu nhân quả thật đã dẫn theo bảy vị tiểu thư đi đập thanh, tôi tận mắt nhìn thấy bọn họ đi Tây Sơn mà.” Gã tiểu tư đang pha trà không buồn ngẩng đầu lên.

“Thần Phật phù hộ!” Người kia thở hắt ra một hơi, xoa ngực thở dài, “Đường búa hôm qua của Tam Hoa đã đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa, nếu ta không thường xuyên rèn luyện thân thể, thì quả là tránh không xong.”

Gã tiểu tư xụ mặt lắc đầu, thầm nghĩ đúng là ngài rất chăm luyện tập, ngày nào cũng leo tường kỹ viện mà.

Lại nghĩ tới tài năng địa vị của chủ nhân nhà mình, thế mà quanh năm ngày nào cũng như ngày nào đều phải chịu cảnh một mục sư tử Hà Đông cái lần một đám sư tử Hà Đông non nhe răng gặm gừ, người ngoài cười ngài ấy sợ vợ như cọp, ngài ấy cũng nhăn nhó kêu gào hàng vạn lần rằng mình muốn bỏ vợ. mà bỏ đến bây giờ còn chưa bỏ xong.

Hương trà dần dần quyện vào bầu không khí ngày xuân tươi đẹp, mờ mịt thanh tao, át đi hương hoa nồng nàn trong khu vườn.

“Trà thơm cực phẩm Khi Sơn Vân Vụ, đâu phải để cho hạng người thô lậu như ông pha trong khu vườn thơm đến ngạt thở này chứ.”

Có tiếng cười khẽ, lại có người bước qua tấm màn vào cửa, rẽ hoa mà tới.

Áo bào nguyệt bạch thêu chìm trúc bạc như dòng nước chảy lướt qua hành lang gỗ dài xanh thẫm, vạt áo bay bay nhuốm hương thơm của nhụy hoa kiêu diễm màu hồng nhạt phớt vàng, nhưng khi đoá mạn đà la vàng nhạt tươi tắn yêu kiều nở rộ trên tấm áo choàng đen tuyền, thì muôn hoa đều phải e thẹn.

“Mũi ngài đánh hơi giỏi đấy, mỗi lần pha trà ngon đều lộ mặt ra!” Nam tử xoa tóc vờ vệt cầm một cây quạt giấy trong tay, dùng cây quạt gẩy gẩy mó tóc dài trước ngực, muôn vẻ phong tình, liếc xéo vị khách tới chơi, nở cụng cười châm biếm.

“Nếu phải đốt đàn nấu hạc, chi bằng dùng nó để đãi tri âm.”

Người mới đến mỉm cười ngồi xuống, tiện tay cầm chén trà gã tiểu tư dâng lên.

Vào khoảnh khắc y nâng chén trà này, tôi tớ xung quanh đều lẳng lẳng lui xuống.

“Hôm nay sao lại rảnh rồi tới đây chơi?” Một đôi tay với tới, vững vàng châm trà cho y, ánh mắt đột nhiên đông lại, hỏi: “Sao ngài lại bị thương rồi?”

“Nhất thời sơ suất.” Khách đến chơi lập tức rũ tay áo, rõ ràng không muốn nói nhiều, rồi ngay lập tức chuyển sang chuyện khác: “Tân viện trưởng càng ngày lại càng hà tiện, có trà ngon đều lén lút giấu đi, nếu ta không tới, thì còn chẳng được thưởng thức.”

“Đúng là ngài lại đến chậm một bước, nhưng không phải chậm chuyện trà nước, mà là ngài đã lỡ một vở kịch hay.” Viện trưởng thư viện Thanh Minh, Tân Tử Nghiễn mỉm cười thông dong.

“VẬY Ạ?”

“Ban nãy Hồ phu tử dạy một tiết chính luận, ta đi ngang qua mới nghe thử xem sao, ấy vậy mà lại nghe được một đoạn kiến giải độc đáo.” Tân Tử Nghiễn cười càng thêm vui vẻ, “Vừa hay, đoạn kiến giải độc đáo kia lại giống y hệt như lời ngài từng nói năm nào.”

Khách tới giật mình, cây quạt của Tân Tử Nghiễn khẽ điểm vào vai y, cười hỏi: “Thế nào? Có hứng đi kết giao không?”

Người ấy trầm ngâm không đáp, chắp tay sau lưng đứng trước cửa sổ. Ánh nắng buổi sớm bị song cửa chia cắt, chiếu lên dung mạo thanh nhã của y, tô điểm thêm vẻ mặt phức tạp khó đoán. Mà đôi mắt ẩn trong bóng tối, lại đen thăm thẳm như ô ngọc.

Sở vương, Ninh Dịch.

Liều buồng lả lướt ngoài song, cảnh xuân ấm áp. Ninh Dịch đứng rất lâu trước cửa sổ, cứ nhìn đắm đắm vào dáng liễu xanh mềm mại, uyển chuyển, trong thoáng chốc chợt nhớ tới một bóng hình. Nhớ ngày ấy dưới ánh mặt trời có một người khẽ ngẩng mặt lên, ánh mắt mông lung mà bình tĩnh; khi y cúi xuống nhìn, thì dáng dấp nàng cũng mang phong tình mềm mại mà dẻo dai như nhành liễu.

Bỗng trong lòng y cảm thấy bức bối, cảnh xuân trong trẻo đẹp đẽ là thế, mà đáy mắt lại nổi lên mây mù trĩu nặng.

“Miễn đi.” Y thờ ơ nói, “Chẳng qua chỉ là một tên thư sinh thôi mà.”

Tân Tử Nghiễn liếc nhìn y, trong mắt lướt qua nét cười - người này rất khác thường, cực kỳ khác thường, nhưng ông cũng chẳng đại nói toẹt ra làm gì.

“Mấy ngày trước, điện Thừa Minh nửa đêm tuyên Trương Viện trưởng tới bắt mạch đúng vào lúc lão Trương được nghỉ, lão bị dựng dậy khỏi giường bắt chạy qua đó.” Tân Tử Nghiễn dừng dừng đổi chủ đề, “Sau đó lão trở ra, chẳng nói chẳng rằng, chỉ bảo là bị trúng gió.”

Điện Thừa Minh là tấm cung của Hoàng đế, Trương Viện trưởng đứng đầu trong Thái y viện. Tân Tử Nghiễn vừa nói vừa cười, tựa như chuyện này cũng nhẹ nhàng như giọng điệu của ông vậy.

Ninh Dịch liếc ông, ánh mắt trống rỗng, hồi lâu mới bảo: “Vốn chẳng có chuyện gì, nực cười thay cho đại ca ta, sáng sớm hôm sau vội vàng chạy tới hầu thuốc. Lão gia chẳng nói chẳng rằng, đến hôm sau nữa thì gặt tấu chương của hần xin thay Thượng thư bộ Hộ.”

Nụ cười trên môi y có phần bất đắc dĩ, Tân Tử Nghiễn nhìn y thông cảm. Không sợ kẻ địch mạnh như sói, chỉ sợ đồng đội ngu như lợn, bất cứ kẻ nào gặp phải một chủ nhân như thế, thì đều có cảm giác bất lực.

Bệ hạ đã lớn tuổi rồi, thân thể mỗi ngày một yếu đi, các Hoang tử đều dỏng tai lên nghe ngóng mọi động tĩnh từ điện Thừa Minh. Ví như chuyện nửa đêm tuyên Trương thái y lần này, đúng là một tín hiệu cực kỳ quan trọng, nhưng có nắm bắt được tin tức thì cũng để đó thôi, không thể biểu lộ rõ ràng như thế được. Nửa đêm hôm trước có chuyện, tình mơ hôm sau Thái tử gia đã biết, đây chẳng phải là nhắc cho lão Hoàng đế biết- trong điện Thừa Minh có nội ứng của hãn, hãn đang chờ nổi ngôi đây!

“Ngốc một chút cũng hay.” Tân Tử Nghiễn vỗ vai Ninh Dịch, “Không ngốc, người cũng chẳng thể sống lâu đến vậy.”

Nét cười trên môi Ninh Dịch không thay đổi, ánh mắt lại lạnh đi vài phần, lộ ra hàn ý tựa băng sương, giống như cái lạnh toát ra từ vết thương cũ trên ngực y lúc này.

“May mà còn có ông.” Ngón tay Ninh Dịch khẽ khàng gõ lên chấn song, nhìn đám học trò đi lại bên ngoài xuyên qua tường hoa chạm rỗng. Sắp tới giờ cơm, học trò đều đi tới phòng ăn, trong đám người có một bóng dáng hình như hơi quen mắt....

Nhưng lập tức y mỉm cười tự giễu, làm sao có thể chứ, nữ nhân khốn kiếp kia dù có giỏi ẩn nấp hơn nữa, thì cũng chẳng thể lọt vào học viện Thanh Minh thoát nhìn lỏng lẻo mà thực ra là đầm rồng hang hổ.

Sau ngày hôm ấy y không tìm ra tung tích nàng đâu nữa, nhớ tới việc này trong lòng y lại dâng lên một cảm giác bức dọc mơ hồ, còn vì sao lại bức dọc thì y chẳng cần cũng chẳng muốn làm rõ. Y có chuyện quan trọng hơn phải làm, ven đường đi gặp bao nhiêu phong cảnh, y không nên để mắt vào thứ gì.

Trong đời y mỗi bước chân đều ẩn chứa nguy hiểm, một lần lầm lỗi là vạn kiếp bất phục, mà y đã quá khoan dung phóng túng với cô gái này rồi,

hình như cahnwgr giống tác phong của y nữa. Chuyện thoát khỏi sự khống chế của y lần này, tuyệt không để nó xảy ra hết lần này tới lần khác.

Thu ánh mắt về, y quay người nhìn thẳng vào Tân Tử Nghiễn, đột nhiên hỏi: “Tiên sinh đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?”

“Suy nghĩ của ta chưa từng thay đổi.” Tân Tử Nghiễn lúc nào cũng cười cợt, giờ đây gương mặt không còn vẻ tươi cười, nghiêm túc nhìn y.

Ánh mắt hai người chạm nhau, đều âm trầm mà kiên định, không né tránh không nhường bước.

Ngoài cửa sổ, có ngọn gió nổi lên.

Phượng Tri Vi nào hay biết, ở một nơi gần trong gang tấc từng có một đoạn đối thoại về nàng, giống như Ninh Dịch không hề hay biết cách một đường tơ chính là cô gái khốn kiếp y lòng sục khắp nơi mà chẳng tìm thấy.

Nàng đang ngồi trong phòng ăn, rất thuận thực thò đầu sang đếm số thịt trong bát Cổ Nam Y. Hôm nay có món thịt bò hầm, Phượng Tri Vi đếm thấy mười miếng, lập tức tự nhiên như không cầm bát của y lên, gắp hai miếng thịt bò vào bát mình.

Tám miếng, thiếu gia muốn ăn tám miếng.

Yên Hoài Thạch cứ đến giờ cơm là lại mất hút, hẳn không phải học sinh, chẳng thể thò mặt lên lớp kết giao được, đương nhiên phải lựa giờ cơm mà trổ hết tài năng. Con người này về mặt trèo cao móc nối quan hệ có thể coi là cực phẩm, hôm qua Phượng Tri Vi nghe hắn nói, giám thị mời hắn ăn cơm, trong bữa cơm đã kết bái với hắn.

Mà vị giám thị Chính sử viện ở thư viện Thanh Minh này, được xưng là “Thiết Diện Diêm La”...

Cố Nam Y hoàn toàn đứng đưng trước sự nịnh nọt sẵn sóc của Phượng Tri Vi, y làm gì cũng giữ nguyên một thái độ - ánh mắt chỉ quanh quẩn trong phạm vi một thước ba tấc trước mặt.

Nhưng ưu thế dùng cơm của y lại toát lên vẻ ưư nhã, dù đôi lúc có vẻ ngượng tay giống như không quen làm vậy. Phượng Tri Vi nổi lên một ác ý, phải chăng đứa trẻ này ngày thường đều để người ta bón cơm cho?

Đến thư viện vài ngày, nàng cũng coi như hiểu biết một chút về nơi đây. Thư viện rõ ràng là ngoài lỏng trong chặt, huyền cơ khắp chốn. Đạo này nnagf thường xuyên nghiên cứu quyển sách làm bằng da nhu lông vàng kia, có lần đã vô ý phát hiện ra vườn hoa nhỏ không hề bắt mắt nằm giữa Chính sử viện và Quân sự viện hóa ra lại cực kỳ giống với trận pháp nào đó được nhắc đến trong sách.

Chẳng trách thư viện không cho phép đi lung tung vào ban đêm, chẳng trách một học sinh lai lịch bất minh như nàng, lại còn dẫn theo một nhân vật nguy hiểm vừa nhìn đã thấy không bình thường như Cố Nam Y, mà thư viện vẫn dám nhận vào một cách dễ dàng.

Có chống lưng nên chẳng ngán ai, nàng phát hiện ra, kẻ nào to gan dám quấy rối ở đây, chỉ e sẽ lập tức bị chém thành tám mảnh.

Đương nhiên đây là phát hiện của nàng, chưa chắc người khác đã biết, chí ít tất cả sự bài trí trong thư viện đều vô cùng bí ẩn, bề ngoài coi như yên ổn an lành, chẳng khác gì một thư viện bình thường.

Nàng vui đầu ăn cơm, không hề để ý có một thiếu niên đứng dậy tiến lại gần, tiếng cười nói ồn ào bốn phía bỗng dừng im bật.

Người kia đi thẳng tới chỗ nàng, thoải mái chấp tay, chào: “Ngụy huynh.”

Phượng Tri Vi ngơ ngác ngẩng đầu lên, chưa nhìn rõ đối phương là ai đã lập tức trả lễ. Người kia cất giọng như chuông đồng: “Ngụy huynh, nghe nói huynh là môn sinh đặc ý của Hồ phu tử? Tại hạ có chuyện muốn thương lượng với huynh.”

Phượng Tri Vi nghiêng đầu, cười bảo: “Vị này chính là bạn cùng khóa ở Quân sự viện? Hẳn là huynh đang phiền lòng vì bài thi chính luận của Hồ phu tử? Tiểu đệ tuy không phải là môn sinh đặc ý của phu tử, nhưng có thể cung cấp cho huynh vài ít phao, chắc là không sao đâu nhỉ.”

Thiếu niên kia hết sức mừng rỡ, không ngờ Phượng Tri Vi lại thức thời và hiểu chuyện như thế, chưa kịp hỏi đã đoán ra mình đến đây để làm gì, gương mặt đỏ bừng muốn phát sáng luôn, vội vàng nói: “Thật sự rất cảm ơn huynh, tại hạ là Thuần Vu Mạnh ở Quân sự viện, Ngụy huynh đệ từ sau có việc gì cần, xin cứ tìm ta!”

Phượng Tri Vi mỉm cười liếc nhìn hắn- đương nhiên phải tìm người rồi, nếu Yên Hoài Thạch không cho ta biết người xuất thân tướng môn, là đại ca ngầm của Quân sự viện, thì ta để ý đến người làm gì?

Thuần Vu Mạnh hớn hờ rời đi, mọi người đều cười trộm trong lòng. Người này đáng ra có thể rời thư viện từ lâu rồi, lại cứ trượt lên trượt xuống với môn chính luận khó xơi của Hồ phu tử. Mà Hồ phu tử lại có giao tình sâu đậm với Thuần Vu lão Tướng quân, thế nên thương thay cho Thuần Vu Mạnh, đáng ra có thể kiếm được một chức trong quân từ lâu, chỉ vì chuyện này mà chẳng thoát thân nổi.

Chẳng bao lâu sau quả nhiên là môn thi của Hồ phu tử, Thuần Vu Mạnh nửa đêm nửa hôm trèo tường đến thỉnh giáo Phượng Tri Vi, hai người cùng uống rượu dưới tán lê nở hoa trong viện. Uống hết một bầu rượu, Phượng Tri Vi cũng viết xong một bài văn.

Thuần Vu Mãnh hoàn thành bài tập, trong lòng rất vui vẻ, tựa vào gốc lê nở hoa gõ bầu rượu hát to: “Đêm ôm yên ngọc ngủ, sớm đánh trống hiệu ran, kiếm nằng hông nguyện tuốt, chém thẳng đảng Lâu Lan!”(1)

(1) Tái hạ khúc kỳ 1 của Lý Bạch

(2)

“Chẳng phải chỉ vì một môn chính luận của Hồ phu tử thôi sao?” Đôi mắt Phượng Tri Vi nhuộm men say lại càng thêm mông lung, mỉm cười hỏi: “Cũng đáng để người vui vẻ đến thế?”

“Huynh không biết rồi.” Thuần Vu Mãnh cười hì hì, “Ta đã sớm được nhận chức Hiệu úy Trường Anh vệ ở Ngộ Môn, chỉ chờ ra khỏi Quân sự viện là nhậm chức ngay, lại chỉ vì cái trò vớ vẩn này mà chậm trễ chính sự, sốt ruột muốn chết luôn!”

Lông mày Phượng Tri Vi khẽ giật- chuyện này hình như có gì đó không ổn? Chính luận là giờ phụ ngoài kinh, sử, tử, tập, xưa nay vẫn không được coi là môn học quan trọng, huống chi Thuần Vu Mãnh là người của Quân sự viện, võ tướng càng chẳng mảy may dính dáng đến thứ này. Hồ phu tử cứ nhằm vào môn chính luận để làm khó hăn, là vì sao chứ?

Sớm nhận chức Hiệu úy ở Ngộ Môn....

Lẽ nào là để ngăn cản hăn? Tại sao phải ngăn cản hăn chứ?

Nàng đang trầm ngâm, cửa phòng bỗng mở ra đánh “két”, Cố Nam Y đi thẳng ra, lướt tới chỗ bọn họ như một hồn ma. Phượng Tri Vi thầm nghĩ thôi tiêu rồi, ngụm rượu còn chưa nuốt xong đã đứng phắt dậy rồi đẩy Thuần Vu Mãnh ra ngoài. Thuần Vu Mãnh nhìn nàng bằng đôi mắt khó hiểu, gào tướng lên: “Huynh làm gì đấy?”

Phượng Tri Vi làm sao kịp giải thích cho hẳn rõ- rằng hôm qua cách ba căn viện có một con chó hoang sủa bậy quấy nhiễu Cố thiếu gia, thiếu gia cũng giống như bây giờ, nhẹ nhàng bay ra ngoài như một hồn ma, khi trở về trên ống tay áo còn dính lông chó.

Đều do nàng không tốt, mới uống vài ngụm rượu đã quên mất tiêu, Cố thiếu gia không thích ẩm ỉ.

Thuần Vu Mãnh đã ngà ngà say còn ôm chặt gốc cây không chịu đi, không hề cảm nhận được sát khí âm thầm lặng lẽ của Cố tượng ngọc kia. Phượng Tri Vi thấy gay go to rồi, vội vàng lao tới, tính đường che chắn trước mặt Thuần Vu Mãnh. Nàng cuống cuống lên như thế, luồng nhiệt trong người đột ngột bốc lên, khiến nàng tức thì cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng, lao vèo ra ngoài.

“Bịch!”

Cảm giác dường như mềm mại, lại dường như cứng cáp.

Hơi thở dường như thơm ngát lại dường như thoang thoảng.

...Phượng Tri Vi đột nhiên bộc phát sức mạnh phi thường, khiến nàng đâm đầu thẳng vào lòng Cố Nam Y...

Bản thân Phượng Tri Vi còn chưa kịp phản ứng, nàng hoàn toàn không hiểu gì về luồng nhiệt không chịu khống chế chảy trong người mình, chỉ cảm thấy đột nhiên mình lao vút đi rất xa rồi va vào thứ gì, sau đó chỉ thấy sao bay đầy trời.

Cảm giác mềm mại mỏng nhẹ, thoải mái phẳng phiu vô cùng quen thuộc.

Phượng Tri Vi thậm chí không ổn rồi, không ổn không phải vì nàng lỡ ngã vào lòng nam nhân, mà không ổn ở chỗ Cố thiếu gia rất ghét va chạm

gần gũi, một khắc sau nàng nhất định sẽ bị y quăng lên nóc nhà.

Chợt nghe thấy tiếng xuýt xoa của Thuần Vu Mạnh phía sau lưng, rồi nàng bị người ta đẩy ra, khóe mắt còn kịp thoáng thấy một cái nón che còn nằm trên mặt đất.

Nàng đâm rơi mất cái nón che của Cố Nam Y?

Một ý nghĩ mơ hồ đột ngột nảy sinh trong lòng nàng, nàng lập tức ngẩng lên nhìn mặt Cố Nam Y, nhưng vẫn chậm hơn một bước. Tay Cố Nam Y thấy một cái, nón che nằm trên mặt đất lại bay tới trum lên đầu y. Giữa làn sa trắng mơ màng bay lượn, hình như y đuổi ngón tay, chấm chấm khóe môi, rồi lập tức hơi nghiêng đầu, đặt ngón tay bên môi nhẹ nhàng mút.

Cách một tầng sa, loáng thoáng thấy vẻ mặt kia, có chút ngây ngô có chút hiếu kỳ có chút hoang mang lẫn thăm dò, dùng dáng vẻ trời sinh ngả ngón lại chẳng dính gió trăng(1), nhắm nháp mùi vị cả đời chưa từng biết đến.

(1)chỉ chuyện yêu đương trai gái không đứng đắn.

Phảng phất có hơi rượu nhàn nhạt tỏa ra.

Phượng Tri Vi ngạc nhiên ngắm nhìn dáng vẻ y bình tĩnh tự nhiên nhắm nháp vệt rượu bên môi, trong trẻo ngây thơ và ý vị ngọt ngào như đứa trẻ.

Lúc này nàng mới nhớ ra, vừa rồi mình uống rượu cùng Thuần Vu Mạnh, mười uống được nửa ngụm rượu đã vội vã chạy ra ngoài, sau đó đâm sầm vào Cố Nam Y làm rơi nón che mặt của y, sau đó rượu trên môi nàng có lẽ đã....dính vào môi y?

Sau đó y...liếm chỗ rượu kia?

Mặt Phụng Tri Vi thoát chốc đã đỏ bừng.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đại Náo Thư Viện.

Sau chuyện va ngực nếm rượu, có một thời gian Phượng Tri Vi ra sức né tránh Cố Nam Y, song y hình như không hề phát hiện. Y vẫn ngủ không tháo mang che, ăn thịt nhất định chỉ ăn tám miếng, cả thế giới quanh quẩn trong vòng một thước ba tấc trước mặt, không ồn không quây không tranh không đoạt, nhưng không cho phép bất cứ kẻ nào ồn ào quây phá tranh giành trước mặt y.

Ngoại trừ sự tồn tại của trượng ngọc huynh khiến tâm tư hơi chao đảo, thì thời gian gần đây Phượng Tri Vi sống rất dễ chịu. Nàng có thiên tư đỉnh ngộ, thuở nhỏ được Phượng phu nhân dạy bảo, học thức vững vàng, bài làm rất khá, lại cư xử khiêm tốn lễ độ, được các phu tử vô cùng ưa thích; hướng chi Thuần Vu Mãnh đã kết làm “huynh đệ chép phao” với nàng, thường dẫn người bay qua tường vây của Quân sự viện, cùng Phượng Tri Vi cùng rượu dưới gốc lê, có điều cái cổ họng như mõ lợn kia không bao giờ dám oang oang lên nữa.

Thuần Vu Mãnh đâu chỉ không dám lên tiếng, mà từ đó trở đi, mới lần gặp Cố Nam Y hẳn đều nhìn y bằng ánh mắt “Người không phải người, sao người lại làm thế này thế kia...” chứa chan hàm ý vô biên, cứ như kẻ hẳn đang nhìn không phải là một người trần thế, hận không thể rút mình lại thành hạt bụi. Ánh mắt kia lúc nào cũng làm Phượng Tri Vi sồn da gà, thâm nghĩ lẽ nào y đúng là cương thi xinh đẹp biết đi à?

Bây giờ mọi chuyện đều hết sức hài hòa, ngoại trừ việc thi thoảng đưa em ngang ngành trong huynh đệ Lâm gia thích đi kiếm chuyện với Phượng Tri Vi, đáng tiếc lần nào cũng bị nàng lấy bốn lạng đồ nghìn cân đẩy về.

Nàng không sợ tên ngốc thích phá rối, trái lại cảm thấy hơi bất an với huynh trưởng Lâm Tế ôn hòa kia. Thiếu niên ấy mỗi lần nhìn nàng ánh mắt đều cực kỳ quái lạ, nhưng lại chẳng nhìn ra ẩn ý thực sự trong đó.

Thấm thoát đã đến đây hơn một tháng, Thuần Vu Mạnh sắp nhậm chức Hiệu úy Trường Anh vệ của hãn, Yên Hoài Thạch đã từng quen biết từng người trong viện, cũng giao du với ít nhất là năm mươi “tri kỷ”, trường bào của Cố Nam Y mặc đã đổi từ gấm vóc mỏng thành loại tơ cực mỏng, ngày nào Phượng Tri Vi cũng phát rầu rĩ nghĩ xem phải làm thế nào để giặt sạch y phục chu y mà không vò rách chúng.

Hôm ấy nàng mang theo nỗi thắc mắc này đi ăn cơm, đến cửa nhà ăn lại gặp gió lốc năm màu. Thấy làn gió thơm vù vù lướt qua, nàng trừng ra bộ mặt chẳng lấy gì làm lạ.

Tân Viện trưởng của thư viện có phu nhân là người quê gốc Giang Thành, dưới có bảy cô em, gọi là “Bảy đóa kim hoa”, đám kim hoa này nổi tiếng đánh đá ghen tuông dữ dằn, thường cầm trong tay các loại hung khí trong nhà như dao phay thớt gỗ chày cán bột, truy sát Viện trưởng đại nhân cao quý ở nơi đường đường là đệ nhất thư viện. Họ đi đến đâu là gà bay chó chạy đến đó, trứng gà rau quả cũng bay, cục gạch hòa với giày thêu một màu.

Tiết mục này hậu như ngày nào cũng diễn, mọi người cũng chẳng lấy làm lạ nữa. Nghe nói Tân Tử Nghiễn từng sát khí đằng đằng vô số lần đòi bỏ vợ, lần nào cũng làm người ta chắc mẩm một khắc sau ông sẽ rút thư ly hôn đã chuẩn bị sẵn sàng ra, nhưng nói bấy nhiêu năm vẫn chẳng thấy ông rút ra bao giờ.

Tân Tử Nghiễn được tôn là văn nhân đứng đầu thiên hạ, Thanh Lưu Học sĩ, được triều đình rất mực coi trọng, cho giữ chức Viện trưởng thư viện Thanh Minh, có thể nói là một vị tể tướng áo vải cao quý. Ấy vậy mà ông lại tình nguyện quanh năm suốt tháng nín nhịn một vị phu nhân thô

thiến dần độn với đám kim hoa nghênh ngang cản rõ, khiến Viện trưởng hóa thành trò hề, thật là một chuyện khiến người ta khó hiểu.

Phượng Tri Vi đứng ở cửa phòng ăn, mỗi lần xem Tân Tử Nghiễn “thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi” chật vật chạy trốn, đám kim hoa giờ nhanh múa vuốt theo sau, lại không nhin nổi cười.

Chuyện xảy ra trên đời này, có quả ắt có nhân, không hiểu được chỉ là bởi không rõ nhân quả trong đó mà thôi.

Mới ngồi xuống bàn ăn, Thuần Vu Mạnh đã hớn ha hớn hờ búng bắt cơm đến, chào hỏi: “Huynh đệ, chuẩn bị xong chưa?”

Phượng Tri Vi ngơ ngác, Yên Hoài Thạch ngồi bên đã quay sang: “Ba ngày nữa là kỳ thi Thanh Minh, chính sử so văn, quân sự đấu võ, trong triều sẽ phái trọng thần tới đây, nói không chừng còn có cả hoàng tộc giá lâm nữa đó. Kỳ thi này tuy nói là do nội bộ thư viện tổ chức, nhưng sẽ lựa chọn ra vài người xuất chúng đưa thẳng vào Nội các và sáu bộ, nếu hòa nhập tốt thì từ giờ trở đi sẽ thăng chức vù vù, đây mới là nguyên nhân già trẻ lớn bé chen nhau võ đầu muốn vào thư viện.”

“À...” Phượng Tri Vi cười cười, “Mấy người biết đấy, ta học hành cũng chỉ tạm tạm thôi, chuyện vinh dự đề tên bảng vàng thế này làm sao rơi xuống đầu ta được chứ.”

Hai người có vẻ thất vọng “ờ” một tiếng, đúng là Phượng Tri Vi học hành không tệ, nhưng cũng chỉ là không tệ mà thôi, kẻ học cao hiểu rộng hơn nàng trong thư viện nhiều như sao sa, muốn nổi trội xem ra cũng là chuyện bất khả thi.

Thuần Vu Mạnh hậm hực bỏ đi, hắn mới dời gót đã thấy một người bưng bát cơm đi tới, chẳng chào chẳng hỏi đã ngồi xuống bên cạnh Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi nghiêng đầu, liền bắt gặp một đôi mắt khiêu khích, chính là Lâm Thiều dạo gần đây cứ hục hặc với nàng khắp nơi. Khóe mắt cậu ta liếc xéo sắc lèm: “Ba ngày nữa, có dám tỉ thí với ta không?”

Phượng Tri Vi rướn cao hàng mi, mỉm cười, “Không dám.”

Lâm Thiều vừa nợ một nụ cười đắc thắng, thì đã nghe Phượng Tri Vi mỉm cười nói tiếp: “Nếu ta thắng người, chỉ e có người không giết ngựa, mà đi giết người đấy.”

“Phì.”

Một tiếng cười khê, Lâm Tế đã đi tới, nghiêm túc nhìn Phượng Tri Vi. Cậu vừa định nói câu gì, bỗng có người đánh giọng nói: “Ngụy Tri, người đùa cái gì đó, dám ăn nói kiêu đó với công... công tử! Coi chừng ta bầm với Viện trưởng, đá người ra khỏi thư viện bây giờ.”

Tiếng đến người đến, một nhóm chừng bảy tám người đi tới, ai nấy đều ăn mặc lông lẩy, khóe mắt Phượng Tri Vi hơi nhếch lên, trong mắt đột nhiên co lại.

Quen mặt, rất quen mặt.

Đúng là đám công tử ngày ấy đã xúi Phượng Hạo đi phiêu kỹ, rồi dẫn đến vụ đập gạch kia.

Phượng Tri Vi cười nhạt trong lòng, còn chưa kịp mở miệng thì Lâm Thiều đã đột ngột trợn mắt dựng mày, không chút nể nang mắng to: “Ai cho các người lảm chuyện? Cút hết đi cho ta!”

Một câu mắng này làm cả đám câm miệng, tạm thời khó lòng rút lui. Thiều niên đi đầu định gỡ lại thể diện, bèn giơ tay hung hăng chỉ vào mũi Phượng Tri Vi, lạnh lùng nói: “Tiểu tử, có gan hãy chờ...”

“Rắc rắc.”

Lời còn chưa dứt, thì một đốt ngón tay chỉ vào Phượng Tri Vi đã đột ngột bị bẻ quặt xuống một cách quái dị.

Đầu ngón tay quặt xuống run rẩy cũng khiến vô số ánh mắt trong nhà ăn nói nhau run rẩy.

Ánh mắt mọi người chờ ra, chậm rãi di chuyển từ đầu ngón tay lên trên, thì thấy một đôi đũa ung dung thông thả rút lại giữa không trung.

Ngón tay cầm đũa trắng trẻo thon dài, bị ống tay áo che đi phân nửa.

Cố Nam Y, trong khoảnh khắc tay kẻ kia chỉ vào mũi Phượng Tri Vi, đã dùng một đôi đũa, kẹp gãy ngón tay người ta.

“Á!”

Tiếng kêu thảm thiết chói tai dường như có thể đập vỡ cả bát sứ, Cố Nam Y ghét ồ ào, cực kỳ bất mãn búng ngón tay, hai cây đũa phi sát qua hai bên tai thiếu niên kia, cắt rụng vô số tóc mai.

Chiêu thức này kẻ nào không biết võ công sẽ không hiểu, chứ Phượng Tri Vi thì hiểu rất rõ. Cây đũa là thứ vừa tròn vừa cùn, lại có thể cắt đứt sợi tóc mảnh nhẹ như một vũ khí sắc bén, ngấm lại khiến người ta phát run.

Dạy dỗ đến thế cũng đủ rồi, Phượng Tri Vi rất hài lòng định kéo Cố Nam Y đi, chợt nghe sau lưng vang lên tiếng kêu gào như mỗ lợn của thiếu niên đang lăn lộn dưới đất: “Các người dám đả thương ta... ta giết các người...”

Phượng Tri Vi thở dài, trong lòng thầm nghĩ tại sao lần nào các người cũng lặp lại y chang những lời này thế?

Người nàng đang dặt đi bỗng dừng động đậy ống tay áo, lẳng lặng tuột ra khỏi ngón tay nàng. Cố Nam Y xoay người, tiến thẳng tới trước mặt thiếu niên đang la hét muốn trả thù kia, bình tĩnh đứng lại, nhắc chân.

“Rắc rắc.”

Y giờ chân giẫm bẹp bàn tay vẫn còn lạnh lặn đang vỗ xuống đất của người ta.

Sau đó y cất giọng đều đều, nói: “Ồn ào quá!”

Nhà ăn lập tức im phăng phắc.

Một gã thư sinh lỡ ăn quá nhiều đậu nên bụng dạ ấm ách, phải ra sức nín nhịn mới không xì hơi ra...

Một thư sinh khác nuốt nguyên một miếng cháy vào bụng không buồn nhai luôn...

Lại có một giọng khàn khàn đột ngột vang lên: “Kẻ nào dám đánh người gây chuyện trong thư viện Thanh Minh?”

Phòng ăn phút chốc trở nên náo loạn, chẳng biết từ bao giờ, một người trung niên vận cẩm bào đã đứng trước cửa phòng, đúng là vị giám thị Chính sử viện được xưng là “Thiết Diện Diêm La” kia.

Sau lưng ông ta còn dẫn theo một đám hám tử dững mãnh, là hộ vệ chuyên dụng của thư viện.

Đám học trò trong thấy vị này, còn căng thẳng hơn khi thấy Cố Nam Y một chút. Yên Hoài Thạch vội vàng chạy qua như một vệt khói, nhưng không tìm ông ta, mà lặng lẽ tới gần tùy tùng sau lưng ông ta thì thào vài câu.

Sau đó Phượng Tri Vi trông thấy tay áo người tùy tùng kia thoáng động, không biết hẳn đã nhét gì vào đó.

Vị giám thị kia từ đầu tới cuối vẫn đứng quay lưng về phía hai người, không hề ngoái lại, vân vê quả cầu sắt trong tay, nghe thiếu niên bị thương kia thuật lại đầu đuôi câu chuyện, “à” lên một tiếng rồi đợi mãi chẳng thấy mở miệng.

Đám con em quan lại kia dương dương đắc ý quay đầu nhìn Phượng Tri Vi với ánh mắt “tiểu tử người chết chắc rồi”, Phượng Tri Vi nở nụ cười ngọt ngào đáp lại họ. Trong lòng nàng nghĩ không biết Ngô tiểu công gia ngày đó bị gạch nện tróng đầu đã chết hay chưa? Nếu còn chưa chết, thì một ngày nào đó nhất định sẽ cho Cố thiếu gia gặp hẳn mới được.

Giám thị nắm đại quyền giải quyết sự việc cứ im lặng rất lâu chẳng nói chẳng rằng, khiến không khí trong phòng ăn càng thêm nặng nề căng thẳng, ai nấy đều có vẻ mặt phức tạp, có kẻ hả hê, cũng có người lo lắng thông cảm.

Cho đến khi Yên Hoài Thạch đã “kiện cáo” xong với tay áo của tùy tùng, thì giám thị mới “khụ” một tiếng, rề rà nói: “Điều công tử, thư viện đã công khai cấm hành động khiêu khích sinh sự, người cũng quá... không hiểu chuyện rồi.”

Mọi người xôn xao – hôm nay giám thị giờ chứng gì vậy? Rõ ràng người ta chỉ nói mấy câu đã bị kẻ khác kẹp gãy ngón tay, kết quả không hỏi đến kẻ hành hung, trái lại còn đi trách bên bị hại trước?

Trong nhà ăn xôn xao náo loạn một hồi, đám thiếu niên kia ai nấy đều tái mặt, hét lớn: “Lý giám thị! Ngài thiên vị!”

“Nhìn tay ta này! Nhìn tay ta đi!” Thiếu niên bị thương giơ cánh tay bị bẹp dí lên trước mặt giám thị, bị phản trách móc: “Sao ngài có thể nhắm mắt làm ngơ?”

“Nói bừa!” Lý giám thị đen mặt lại, hơi nhướn mắt, lạnh lùng nói: “Ấu đả khiến người bị thương cũng phạm vào quy củ của thư viện, kẻ nào đánh người, bước ra! Tà lỗi với Diêu công tử, tiền thuốc thang chữa trị người lo tất!”

Từ giọng điệu đến sắc mặt ông ta đều nghiêm nghị, nhưng bất cứ ai cũng nghe ra sự thiên vị trong đó. Cả đám đều quay sang ngẫm nghĩ Phượng Tri Vi bằng ánh mắt quái gở suy đoán xem tiểu tử này có quan hệ gì với giám thị, Phượng Tri Vi lại thầm kêu khổ.

Cố thiếu gia nhất định là nổi bão rồi!

Nàng chẳng kịp suy nghĩ, vội vàng nháy mắt với Yên Hoài Thạch, ra hiệu cho hắn che trước mặt giám thị để nàng lôi Cố Nam Y đi. Yên Hoài Thạch “ây da” một tiếng, lão đảo rồi ngã xuống rất chi là trôi chảy tự nhiên. Phía bên này Phượng Tri Vi đồng thời “ây da” một tiếng, vấp chân nghiêng về phía Cố Nam Y, vừa than thở sao mình xui xẻo cỡ này chứ, đưa mặt cho người ta giẫm...

Nếu nàng nhớ không nhầm, thì hình như Cố thiếu gia không muốn nàng bị đụng vào. Hy vọng cái giẫm này có thể đánh lạc hướng kẻ cố chấp kia, khiến y quên mất câu nói vừa rồi...

Vai Cố Nam Y vừa động.

Nàng ngã xuống.

Cố Nam Y lập tức quay đầu.

Phượng Tri Vi mừng thầm.

Lâm Thiều đứng một bên, đột nhiên vươn tay ra kéo Phượng Tri Vi lại.

“Ây da người làm sao thế!” Cậu thiếu niên xưa nay luôn đối nghịch với Phượng Tri Vi, chẳng hiểu sao không dừng lại nổi lương tâm, đưa tay ra kéo lại thân hình đang lao xuống vùn vụt của nàng, “Người bị ngốc hả! Đứng trên đất bằng mà cũng ngã được...”

“Âm!”

Một bóng người xoay tròn lẫn ra xa, chính là Lâm Thiều “có lòng mà hỏng chuyện”, trong nháy mắt đã va vào Lý giám thị, đẩy cả ông ta lẫn đám tùy tùng sau lưng ngã lên dãy bàn cơm. Nước canh loảng xoảng văng tứ tán, một mớ thau cơm bay lên nửa chừng rồi rơi xuống nên vào đám người, khơi lên một trận xôn xao.

Gần như cùng lúc Lâm Thiều bị Cố Nam Y ném ra ngoài, mấy bóng người nhanh như chớp lai vut lên, nhắm thẳng vào Cố Nam Y.

Cố Nam Y đỡ đỡ “tiếp đón” hộ vệ của Lâm Thiều, nón che màu trắng vừa tung bay, mặt đất liền nổi lên một cơn gió lốc màu xanh thiên thủy.

Phòng ăn trong thoáng chốc đã rơi vào hỗn loạn, bát đĩa đồ ăn vờ thành mảnh vụn, đám học sinh kinh hoàng tháo chạy. Phượng Tri Vi mở to mắt cũng không tài nào nhìn rõ tình hình đánh đấm rốt cuộc đã nghiêm trọng đến đâu, chỉ biết từ ngày hôm nay, gian phòng ăn này có lẽ sắp đi vào lịch sử.

Trong cơn náo loạn chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng hộ vệ của Lâm Thiều hô hoán, “... Tóm cổ nó, nó đánh công...”, lại có tiếng quát, “Xuất thẻ bài Trường Anh, cầu viện cung...”

Có người lao tới bẻ quặt tay Phượng Tri Vi. Nàng cười khố, chẳng buồn giãy giụa.

Trong trận hỗn chiến, Cố Nam Y đột ngột nghiêng đầu, chứng kiến cảnh tượng này, kể đó liền thấy sắc xanh thiên thủy ngời sáng lóa mắt. Một

tiếng nổ “ầm”, mặt đất nứt ra một rãnh sâu vừa hẹp vừa dài, nằm chính giữa là y và Phượng Tri Vi, mà y đã vọt tới nhanh như chớp.

Giữa đám lộn xộn rối như tơ vò, có kẻ thét chói tai: “Báo Viện trưởng, xử lý nghiêm khắc!”

Nghe tiếng quát kia, Phượng Tri Vi ngửa đầu cười cười, nghĩ thầm sao số mình lại khổ khổ thế này? Sao ở đâu cũng chẳng được sống vài ngày yên ổn?

Đám con em quan lại vốn đã dạt ra tít đằng xa, bấy giờ cũng không nén nổi hưng phấn, hét lớn: “Đại náo thư viện, ẩu đả học sinh, là chuyện từ ngày thành lập Thanh Minh đến nay chưa từng gặp. Nhất định phải báo lên triều đình để nghiêm trị, nghiêm trị.”

“Trị cái con bà nhà người ấy!” Thuần Vu Mạnh mắng to, dẫn các huynh đệ của mình nhào lên đánh đấm một hồi.

“Nhiều loạn học đường, đánh cả giám thị, được, được, các người được lắm!” Lý giám thị được người ta kéo ra từ đồng bàn vụn bát nát, lồm cồm bò dậy, vung tay nên luôn cả quả cầu sắt vẫn cầm khư khư xuống.

Yên Hoài Thạch tỉnh bơ nhặt lên hai tấm ngân phiếu nằm dưới đất – là thù vừa rồi hăn nhét cho tùy tùng của giám thị, chen lẫn một hồi lại rơi xuống đất. Nhưng hăn nhặt lên rồi cũng không định đưa lại nữa, dù sao có nhét lại cũng chẳng ích gì.

Có thể hối lộ, nhưng không thể lãng phí.

Lâm Thiều được một đám người xùm lại nâng dậy, tóc tai bù xù, chỉ vào Cố Nam Y mắng to: “Xé thịt tên tiểu tử kia! Thiến nó! Hãm nó! Nổ nó! Đốt nó!”

Lại chỉ vào Phượng Tri Vi: “Cũng xẻ thịt...” Gào được nửa câu bỗng dừng ngậm miệng, nháy mắt đã chỉ sang Cố Nam Y, “Thiến nó! Nấu nó! Nổ nó! Đốt nó đi!”

“Chờ chết đi tiểu tử!” Thiếu niên run run ngón tay bị gãy, nhe răng cười, “Viện trưởng đại nhân sẽ cho mày đẹp mặt!”

Cố Nam Y bỗng dừng trượt tới, rõ ràng bị một đám người vây quanh chặt như nêm cối, chẳng biết y làm thế nào để lướt qua như một dải lụa, ngón tay y cong lại thành trảo, nhắm thẳng vào nam tử đang đứng sau lưng và giữ chặt Phượng Tri Vi.

“Vù.”

Một tiếng mỏng nhẹ, như sợi tơ trên khung theo hoa bị móng tay cắt đứt, sau đó chẳng biết từ đâu xẹt tới một vệt sáng trắng lóa như màu tuyết, hùng hổ đập vào ngón tay Cố Nam Y.

Ngón tay Cố Nam Y bị bật ra trong lạng lẽ.

Phượng Tri Vi âm thầm giật mình, đây là lần đầu tiên nàng thấy Cố Nam Y ra tay bị ngăn cản, kể đó nàng nghe tiếng một người lạnh lùng nói: “Đừng đánh nữa.”

Giọng nói uể oải vô lực, thái độ hờ hững dừng dừng.

Thế mà lại khiến mọi người đều run sợ.

Quay đầu lại, chẳng biết từ bao giờ đã có mấy người đứng ở cửa, đang lặng lẽ chăm chú quan sát phòng ăn lộn xộn. Đi đầu là một người vận áo bào màu hạnh thất lưng nguyệt bạc, trời chẳng nóng cũng cầm một chiếc quạt giấy, đôi mắt vui giận đều đẹp, xương quai xanh nửa hở nửa kín, dung nhan muôn vẻ phong tình, sắc mặt lại hơi dung tục.

Là ông chú đẹp trai ngày nào tháng nào năm nào cũng mang một xu trong người, trèo tường kỹ viện làm thơ mong gặp kỹ nữ hạng ba, sau đó bị kim hoa truy sát dọc đường, rơi xuống chân Phượng Tri Vi...

Tiểu Tân, Tân Tử Nghiễn.

Chẳng qua Tiểu Tân bây giờ đã không còn vẻ chật vật như hôm ấy, mà ung dung thong thả ra dáng con người, đang nửa cười nửa không nhìn phòng ăn lộn xộn, liếc nhìn Phượng Tri Vi, lười nhác hỏi: “Lại đánh nhau à?”

Phượng Tri Vi cảm thấy chữ “lại” này thật là đáng ngờ.

Một đám người lao tới, tranh nhau kể lể với ông Phượng Tri Vi và tùy tùng của nàng ngang ngược kiêu ngạo gây hấn sinh sự bẻ chân bẻ tay đuổi tận giết tuyệt... ra sao. Ngôn từ đẫm máu thái độ sôi nổi, kẻ thấy thương thâm kẻ nghe rơi lệ, ngay cả tên hung thú Phượng Tri Vi nghe xong cũng cảm thấy mình thật sự đã gây tội ác tày trời khiến lòng người cảm phần.

Cố Nam Y từ đầu đến cuối vẫn không hề nhúc nhích, không hề nhìn Tân Tử Nghiễn đứng giữa đám người. Từ khi ngón tay của y bị đánh văng ra, toàn bộ sự chú ý của y đều tập trung vào một kẻ đứng sau lưng Tân Tử Nghiễn.

Người kia mặc trường bào màu đen tuyền với áo trong màu đỏ nâu, nét mặt cứng đờ như đeo mặt nạ, hoàn toàn dừng dừng với cảnh tượng trước mắt, trước ánh mắt Cố Nam Y cũng vờ như không thấy, làm như ánh phi kiếm lóe lên đẩy văng ngón tay Cố Nam Y ban nãy tuyệt nhiên không dính dáng đến mình.

Tân Tử Nghiễn một mực mỉm cười lắng nghe, ánh mắt dừng lại trên Lâm Thiều, Lâm Tế được vây giữ biến người ló lỏ, sóng mắt lóe lên.

Mọi người cáo trạng xong xuôi, cứ đình ninh những tội này đủ để nám Phượng Tri Vi vào tử lao mười tám lần, ai nấy đều cảm thấy mỹ mãn và im miệng, chờ tiểu tử này gặp vận rủi trong một khắc tới.

Giữa bầu không khí yên lặng như tờ, Tân Tử Nghiễn nâng quạt giấy, chỉ vào Phượng Tri Vi từ đằng xa cách một đám người.

Phượng Tri Vi thở dài, thầm nghĩ giá mà con hổ cái nhà lão ở đây thì tốt rồi, không thì chỉ cần một hai ba bốn năm sáu bảy đóa kim hoa ở đây cũng được nốt.

Mọi người giương ánh mắt sáng quắc, nhìn Phượng Tri Vi như kẻ chết rồi.

Yên Hoài Thạch vội vàng đếm ngân phiếu trong tay áo, suy nghĩ phải làm sao để dùng số tiền nhỏ nhất đổi lấy món lợi lớn nhất.

Lâm Thiều dấu môi, sắc mặt có vẻ do dự.

Thuần Vu Mãnh đằng đằng sát khí vén tay áo lên, nháy mắt ra hiệu với đám huynh đệ ở Quân sự viện.

...

Quạt giấy của Tân Tử Nghiễn đột ngột lướt qua người Phượng Tri Vi, nhanh chóng chỉ liên một mạch.

“Trò! Trò! Trò! Trò! Trò!” Ông chỉ liên một mạch không hề ngơi nghỉ, chỉ qua một lượt vào Diêu công tử bị giẫm gãy ngón tay, Lâm Thiều, Lâm Tế, Thuần Vu Mãnh, Yên Hoài Thạch, “Đường đường là học sinh của thư viện, thế mà lại ngang nhiên làm loạn trước mắt bao người ngay trong thư viện thanh quý, y như đám con buôn lính lệ đánh lộn với nhau! Sách thánh hiền ngày thường vẫn đọc vứt đi đâu cả rồi? Hử?”

Một tiếng “hở” mang theo âm mũi hừ vừa nặng vừa nhanh, khiến cả bọn họ “hở” cho ngất xỉu. Cả kẻ bị chỉ lẫn kẻ đứng xem đều nhìn ông ngơ ngác, không hiểu trong hồ lô của Viện trưởng đại nhân bán thuốc gì đây?

Rõ ràng là phe Phượng Tri Vi ra tay hung hãn, cố sao lại lôi cả những người khác vào cuộc cơ chứ?

Được rồi, Diêu công tử khiêu khích trước tính vào cũng được, Thuần Vu Mạnh kéo bè kéo đảng đánh nhau tính vào cũng được, nhưng còn dính dáng đến cả huynh đệ họ Lâm và Yên Hoài Thạch là sao?

“Các trò!” Tiếng gầm thét của Viện trưởng đại nhân nghe chẳng ra hét mà cứ như tiếng mèo gọi xuân, “Tất cả cấm túc bảy ngày cho ta! Vào tỉnh thất hồi lỗi! Đứa nào dám bước ra khỏi cửa một bước thì đánh gãy chân, trục xuất khỏi thư viện!”

Diêu công tử hai mắt trợn ngược, ngất xỉu luôn.

“Người!” Lâm Thiều gân cổ giận dữ nói, “Người dám đổi trắng thay đen! Ta muốn nói cho... Ta muốn... Ta...”

Cậu ta rốt cuộc vẫn không thể nói dứt câu, Tân Tử Nghiễn liếc xéo cậu ta, khổ nổi đôi mắt đào hoa long lanh thật sự chẳng hề có chút uy nghiêm nào, nhưng âm điệu vẫn cao chót vót: “Nói với ai? Ta nói cho trò biết, vào thư viện của ta, bất kể là ai, đều do ta xử trí!”

Lời còn chưa dứt, ông đã phất tay, một đám hán tử lập tức chạy tới áp giải. Lâm Thiều phát sắc, vung tay ra hiệu cho hộ vệ của mình động thủ, nhưng huynh trưởng Lâm Tế lại bất ngờ đè chặt tay cậu ta xuống, ra hiệu cho hộ vệ đứng lại. Sau đó khom người với Tân Tử Nghiễn, hạ giọng nói: “Dạ, chúng học trò gặp chuyện không biết võ về hòa giải, ngược lại từ đó sinh sự, quả thực là không phải, xin lĩnh phạt của Viện trưởng.”

Tân Tử Nghiễn “à” lên một tiếng, nghiêng đầu liếc nhìn Lâm Tế.

Thuần Vu Mãnh trái lại chẳng hề hấn gì, cười ha há chen lẫn bên cạnh Phượng Tri Vi, nói: “Buông ra, buông ra, nghe Viện trưởng xử lý!”

Một nhóm mỗi người một vẻ mặt, bị giải về tỉnh thất ở hậu viện, lạ một nỗi chẳng ai để ý đến kẻ đầu sỏ là Cố Nam Y, mọi người đều muốn quên y đi giống như con người này chưa hề tồn tại.

Nhưng bản thân Cố Nam Y sẽ không quên. Thấy Phượng Tri Vi bị đưa đi, cũng lập tức bay theo. Phượng Tri Vi liếc nhìn ông chú chơi bời với vẻ ngưỡng mộ – liếc mắt một cái là biết ngay Cố Nam Y chỉ được dùng mưu không thể dùng sức mà địch lại, đúng là thần nhân mà!

Phía sau thư viện có một căn viện nhỏ, chuyên dùng để cấm túc đệ tử phạm lỗi. Một căn nhà nhỏ chu vi một trượng, ngăn thành bảy tám gian, bên trong chỉ kê một giường một bàn, trổ một cái cửa sổ bé xiu nằm tít trên cao.

Phượng Tri Vi đếm đếm, thầm nghĩ vừa khéo mỗi người một gian.

Nàng đẩy cửa bước vào một gian phòng nhỏ, trước khi đóng cửa nàng nghe được một câu: “Hối lỗi cho cẩn thận! Bảy ngày!”

Bảy ngày.

Phượng Tri Vi quay đầu, thấy Tân Tử Nghiễn đứng chấp tay ở đằng xa, gương mặt tươi cười hơn hờ, duy chỉ có ánh mắt không cười.

Được rồi, bảy ngày... Phượng Tri Vi mỉm cười, đợi hết bảy ngày cấm túc có lẽ mọi chuyện đều đã trôi qua.

Căn phòng nhỏ rất yên tĩnh, nàng ngồi xếp bằng nhắm mắt suy nghĩ, vừa hay nhân dịp này, mình sẽ lĩnh hội thêm một ít võ công ghi lại trên quyển sách. Nàng cảm thấy mỗi lần mình thử tu luyện pháp môn luyện khí ghi trên sách thì đều cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Cho dù chẳng luyện thành võ công, thì luyện sao cho trấn áp được luồng nhiệt kỳ quái trong cơ thể cũng tốt rồi. Non sông đẹp đẽ, trời đất gấm vóc này, làm sao nỡ từ biệt ở tuổi hai mươi chứ?

Trên đầu chợt nghe tiếng động, nàng ngẩng đầu lên thì thấy Cố Nam Y đang ngồi chót vót trên cửa sổ, tay trái ôm một cái gối – là đồ chuyên dụng của y, tay phải ôm một tấm chăn – là đồ của Phượng Tri Vi.

Sắc trời tối sẫm, vàng trắng dần lên, người tắm ánh trăng còn yên tĩnh trong trẻo hơn cả ánh trăng kia ngồi trên cao, thấp thoáng ẩn hiện sau lớp mạng che, thoạt nhìn quả là rất đẹp, chỉ tiếc cái gối trong tay y quá sát phong cảnh.

Thấy Phượng Tri Vi nhìn mình, Cố Nam Y từ từ hạ xuống nằm ngủ trên cái giường nhỏ kia một cách vô cùng thuần thục.

Phượng Tri Vi thở dài, định khuyên bảo nhẹ nhàng: “Thiếu gia, ngài ngủ ở phòng bên có được không? Phòng ấy cũng kề cận phòng này mà.”

Câu trả lời của Cố Nam Y là ném cái chăn trên giường Phượng Tri Vi lên mặt bàn.

Thôi được rồi... Thiếu gia muốn nàng ngủ trên bàn.

Phượng Tri Vi ai oán thở than vài tiếng với ông trăng, sau đó lại ai oán bò lên bàn. Leo được một nửa, lại nghe giọng nói tẻ ngắt của người kia: “Cái thứ kia uống rất ngon, lấy thêm nữa đi.”

Phượng Tri Vi ngoảnh đầu lại, “Hả?”

Rồi nàng thấy Cố thiếu gia đang nhẹ nhàng chà ngón tay lên môi mình, giống như cực kỳ nhớ mong.

Phòng nhỏ không đèn, chỉ có một tia ánh trắng trải rộng thành vòng. Như nằm trong màn sương trắng bạc, mạng che của người ấy vén ờ, môi thắm sắc xuân trên làn da như ngọc, mỏng manh mềm mại sóng sánh ánh trắng ngời. Mà đầu ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng vuốt ve càng tôn lên sắc hồng kia, như bông sen hồng nở rộ giữa mười vạn trượng đồng tuyết trắng, trong thoáng chốc đã kinh diễm mọi giấc mơ thiếu nữ.

Trong nháy mắt, trái tim Phượng Tri Vi đã lạc đi vài nhịp.

Trên đời này cảm dỗ cực hạn chính là vô ý dụ dỗ, do mơ màng không biết lại thành mị hoặc tự nhiên.

Cố Nam Y ngây thơ không biết khoảnh khắc đó mình đã lấy sắc dụ người, y chỉ đột ngột nhớ tới lần nếm thử vô tâm trước đó, hoài niệm hương vị nồng nàn mãnh liệt ngưng đọng nhân sinh xưa nay chưa từng thuộc về y.

“Bây giờ không có rượu...” Phượng Tri Vi mất cả buổi mới tìm lại giọng nói của mình, không thể ép mình ngừng nhớ lại đêm đó y đã “uống” rượu như thế nào, mặt lại tiếp tục ửng hồng.

Nhưng đỏ mặt xong nàng lại hơi cáu – tại sao mặt y chẳng đỏ gì hết? Lẽ nào Cố thiếu gia thật sự cho rằng y uống rượu trên cọc gỗ.

“Muốn uống.” Ai kia xưa nay chưa từng để ý xem nàng đã bày tỏ gì, chỉ cần biết mình muốn bày tỏ gì.

“Không có!” Phượng Tri Vi hung hăng.

“Có!”

Tiếng nói truyền ra bên dưới góc tường khiến Phượng Tri Vi giật mình, nhìn kỹ mới phát hiện ra dưới gầm giường thế mà lại có một cái hang, giọng là giọng Thuần Vu Mạnh, nghe có vẻ dương dương đắc ý:

“Rượu gì cũng có cả! Muốn Nữ Nhi Hồng cực phẩm hay là rượu đại mạc một chén liền say?”

Phượng Tri Vi im lặng – xem ra bạn học Thuần Vu thường xuyên bị cấm túc, nên ngay cả buồng giam cũng bị hẵn đào thùng còn để dành không ít rượu ngon.

Một bầu rượu quét qua, Phượng Tri Vi vừa muốn nhận thì một bàn tay đã thò ra không hề khách khí, cầm rượu đi luôn.

Sau đó Phượng Tri Vi há mồm trợn mắt nhìn Cố thiếu gia vén tấm mạng che, đổ ra vài giọt rượu, bôi lên khóe môi, rồi nhạ nhàng đưa lưỡi ra liếm...

“...”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Rượu Chẳng Sau Người, Người Tự Say.

Typo: Quan Vũ.

Phượng Tri Vi sụp đổ rồi.

Phải chăng đứa trẻ này xuất hiện là để ép người ta phát điên?

Mặt nàng hết đỏ lại trắng, hết trắng lại đỏ không biết bao nhiêu lần... Thấy y cứ nhỏ từng giọt từng giọt rồi bơi rồi liếm láp rồi nhấm nháp thế kia, hình như y cảm thấy uống rượu như thế rất có hương vị. Dưới lớp mạng che vén hò, nửa gương mặt đẹp tựa ánh trăng khiến người ta hoa mắt, mà động tác dụ hoặc bấp sinh không tự nhận thức được ấy lại cứ lặp đi lặp lại, gọi lên nhưng liên tưởng gần gũi với lực sát thương vô cùng lớn, tức khác đánh sập sự tỉnh táo và lý trí của Phượng Tri Vi.

Cuối cùng Phượng Tri Vi không thể nhẫn nhịn thêm nữa, bèn vươn tay ra đoạt lại hũ rượu đang nằm trong tay Cố thiếu gia với tinh thần thấy chết không sờn. Trước kia Cố thiếu gia kịp nổi bão, nàng lớn tiếng: “Rượu phải uống như thế này!”

Sau đó nàng ngửa đầu lên, tu ừng ực hết nửa bình rượu, thâm nghĩ này thì uống này thì uống này, say chết luôn cũng được, nhưng ngày tháng này làm sao vượt qua được đây...

Cố Nam Y “à” lên một tiếng, hình như rất vui vẻ vì biết được cách uống rượu chân chính. Y đã mất kiên nhẫn từ lâu, hôm nay y ném mất cả buổi rồi, sao vẫn chưa tìm lại được hương vị đặc biệt của ngày hôm ấy chứ?

Y ngồi đó, ngẩng đầu lên, mơ hồ nhớ ra đây là rượu, lại nhớ dường như ai đó đã nói rằng rượu chỉ có thể nếm một chút thôi, nhưng mà chẳng sao, y chính là y, người khác là người khác.

Thế giới của y trải qua bấy nhiêu năm, rực rỡ sắc màu mà lại lắng đọng như vực sâu, đây là hương vị tươi mới mà y muốn biết.

Y đưa tay, bắt chuốc nàng dốc nửa bầu rượu xuống uống một cách khoan khoái.

Nửa bầu rượu trôi tuột xuống bụng, hương rượu xung quanh càng thêm nồng nàn. Mùi hương ngào ngạt mà mát lạnh, Phượng Tri Vi lắc đầu, cảm thấy mình hơi chóng mặt, trong lòng lại lấy làm kinh ngạc. Nàng có tửu lượng cực tốt, thoạt nhìn uống rượu nho nhả thế thôi, nhưng thật ra rượu càng vào lại càng tỉnh táo, hôm nay nàng làm sao thế này?

Nàng lơ mơ nghe tiếng Thuần Vu Mạnh lải nhải dưới hang: “... Mỗi người uống một chén thôi, uống nhiều hơn sẽ say mềm ít nhất ba ngày, còn thừa đưa ta...”

“...”

Phượng Tri Vi nào nề hết cả ruột gan, tên Thuần Vu Mạnh chết tiệt kia, sao không nói sớm hử!

Nàng cười nhạt, cào cào bụi đất trên tường bỏ vào bầu rượu, nhét lại vào trong hang, lấy ghế chặn luôn cửa hang, không thèm đếm xỉa đến Thuần Vu Mạnh ở đầu bên kia đang kêu khóc om sòm.

Làm một loạt động tác, hơi rượu xông lên, trước mắt nàng sao bay loạn xạ. Nàng ôm đầu xoay người lại, chỉ cảm thấy luồng nhiệt trong cơ thể đột ngột trào dâng, sau đó chẳng hiểu từ đâu tuôn ra một làn khí mát rượi, quấn tròn một vòng quanh luồng hơi nóng kia. Thân thể nàng lập tức lạnh đi, lại cảm thấy thân mình mềm nhũn, ngã đánh “bịch” vào đầu đó.

Dưới má là tơ tằm trơn mát, mang theo hương cỏ nhàn nhạt, hình như là gối đầu của Cổ thiếu gia.

Phượng Tri Vi ngọ nguậy muốn đứng lên, nàng cũng chẳng muốn sẽ gối chung chăn với người ta. Nàng vừa ngọ nguậy lại vừa nghĩ tửu lượng của Cổ Nam Y thật khá, nửa bầu rượu y uống hình như còn nhiều hơn nửa bầu nàng uống một chút, thế mà bây giờ vẫn còn bình tĩnh nhả nhận đứng yên như núi kia...

Trước mắt nàng đột ngột bùng sáng, luồng sáng rực rỡ ấy lóe lên, rồi nàng phát hiện ra đó không phải là ánh sáng, mà là Cổ Nam Y vung tay ném xuống cái nón che mà y đội quanh năm suốt tháng.

Ánh trăng đã lên cao quá song cửa, bốn bề chỉ còn là bóng tối nặng trĩu. Nhưng người ấy vừa vén tấm mạng che, thì tựa như có ánh sao rơi tỏa sáng khắp xung quanh, hút lấy ánh mắt người ta.

Đôi mắt tuyệt điểm khinh thành kia rốt cuộc là sáng đến nhường nào? Sáng tựa hồ nước với dòng suối trong bập bềnh tuyết liên, tan chảy từ nước tuyết đọng vụn nằm trên đỉnh núi Hô Trác Cách Đạt Mộc? Hay là hạt ngọc tụ bảo mà trai ngọc phải mất nghìn năm thai nghén bằng sinh mạng mình dưới đáy biển sâu của vùng biển Kim Sa ba nghìn dặm?

Vàng sáng cực hạn cận kề trong gang tấc, do quá chói mắt, mà khiến người ta quên đi tất cả ngọn nguồn.

Phượng Tri Vi không thấy đôi mắt kia rốt cuộc trông như thế nào, càng khỏi nói đến chuyện nhìn rõ gương mặt của Cổ Nam Y, vì chỉ một khắc sau, gương mặt kia đã kề sát cực gần, hạ giọng nỉ non giữa hơi thở nóng rùng rục: “Nóng...”

Hình như y thật sự rất nóng, từ hơi thở cho đến nhiệt độ cơ thể đều như dung nham cuộn cuộn cháy. Bản năng mách bảo y lại gần mọi vật thể

mát hơn mình. Cho nên hai gò má lành lạnh của thiếu nữ nằm bên gối kia đã trở thành dòng suối băng đủ sức cứu rỗi cho y.

Y nhích lại gần nàng, hơi thở chan chán như rau hạch xanh càng thêm nồng nèn. Kế đó y vươn tay ra, giữ lấy gương mặt nàng.

Y cứ giữ chặt gương mặt nàng, không thích cảm giác mất tự nhiên của mặt nạ da người dưới tay, bèn đưa ngón tay búng văng mặt nạ kia ra. Đôi má thiếu nữ mịn màng trắng trẻo như băng như ngọc trong dóng tối toát ra ánh sáng yếu ớt.

Y hài lòng với cảm giác trong như nước lạnh như ngọc này, lập tức áp gương mặt nóng bừng của mình lại...

...

Phượng Tri Vi hoàn toàn không nhúc nhích.

Mọi chuyện xảy ra trước mắt thật sự đã vượt ngoài tầm chuẩn bị trong đầu nàng.

Hơi thở nồng nàn mà trong trẻo của người kia gần trong gang tấc, lông mi vừa dài vừa dày quét lên gò má nàng. Y coi mặt nàng là túi chườm đã hữu hiệu nhất, nâng trong tay hết xoa nắn lại vuốt ve, như thế còn chưa đủ, lại thò mặt mình ra cọ hết bên này cọ sang bên kia.

Trong phòng nhỏ tối tăm, vành tai cận kề tóc mai...

Mà hoàn toàn không chút nhẹ nhàng, khiến nàng muốn khóc...

Dù gì nàng cũng xuất thân từ tiểu thư khuê các, coi như được gia đình dạy bảo tuân theo lễ giáo, hôm nay tuy bị đẩy vào bước đường lưu lạc, mọi sự phải tùy cơ ứng biến để sinh tồn, nhưng cũng đâu sa sút đến độ làm túi chườm đá hình người chứ...

Lẽ nàng vì mặt mình mát hơn y sao?

Phượng Tri Vi vừa nghĩ tới đây, thì làn khí dùng để trung hòa lượng nhiệt cơ thể bắt đầu từ từ thu lại, nhiệt độ cơ thể nàng cũng từ từ tăng lên, gương mặt nổi lên sắc đỏ ửng nhàn nhạt.

Cổ Nam Y cũng nhanh chóng cảm thấy vật thể mát rượi mà y đang cạo lên đã không còn lạnh nữa, lập tức thật vọng buông tay ra. Nhưng cảm giác khô nóng như lửa vào huyết mạch vẫn làm y khó chịu như trước, y ngấm ngầm một hồi, rồi đưa tay cởi khuy áo.

Cởi bỏ trường bào xưa nay vẫn trùm kín mít từ đầu đến chân.

Y say đến nước này, mà động tác vẫn cực nhanh cực vững như trước. Ngón tay y múa lượn, bỗng chốc trước mắt Phượng Tri Vi hiện ra một căn cổ ngọc ngà, một đường xương quai xanh tinh xảo ngay ngắn, đường cong tuyệt diệu đến thế, đẹp đến độ bàn tay của thiên thần cũng không tài nào vẽ ra được.

...

Phượng Tri Vi rần rần nổi tung.

Tổ tiên ơi, vì sao các ngài cứ đưa “muôn hồng nghìn tía” đến giày vò con thế này?

Nàng rưng rưng lệ leo tới, bất chấp tất cả điều động hàn khí đi áp chế luồng nhiệt trong cơ thể, ra sức đưa gương mặt như hoa như ngọc của mình ra trước mặt người ta, cầu xin: “Đừng cười mà, đừng cười mà, ngài sờ đi, ngài sờ đi...”

...

Nàng lao tới quá nhanh, đẩy ngã cả người ra. Sau đó men rượu lại xông lên đầu, nàng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, rồi chẳng biết gì nữa...

Phòng nhỏ âm u, cả người đè lẫn người bị đè đều hả hồn mình bay bay trong tử quốc, yên ắng không một tiếng động.

Bên phóng cách vách, Thuần Vu Mạnh giơ cao bầu rượu dốc ngược xuống, đổ ra bụi đất vương đầy mặt mũi. Y xoa xoa đầu, ngạc nhiên hỏi: “Uống hết rồi à? Hết rồi...”

“Dậy mau, dậy mau...”

“Dậy mau!”

“Khốn kiếp! Còn chưa tỉnh à!”

Không biết giọng nói này bắt nguồn từ đâu, nghe xa xăm như đến từ ngoài rừng sâu biển thẳm, phiêu phiêu荡荡 lọt vào trong tai, quấy rối giấc ngủ không mộng寐. Phượng Tri Vi lắc đầu tỏ ý không chịu, ôm càng chặt cái chăn trong lòng.

“Bốp!”

Có vật gì nện lên mặt nàng đau điếng, cảm giác nóng rát khiến nàng giật mình, lập tức mở mắt ra, trong tích tắc chỉ cảm thấy trước mặt tối đen, một lúc sau nàng mới nhận ra mình vẫn nằm trên giường trong căn phòng nhỏ, từ cửa sổ trên đỉnh đầu có một gương mặt trắng trẻo ló vào.

Phượng Tri Vi chớp chớp mắt, lại xoa lên mạnh mình, nhanh chóng nhận ra mặt nạ không còn trên mặt, lập tức đưa tay ra sờ soạng tìm mặt nạ đeo lên. Cũng may ánh sáng từ bên trên khá mờ, người kia hẳn sẽ không nhìn rõ động tác của nàng.

Vừa sờ, đã đụng phải một tấm “chăn đệm” phập phồng, da thịt ấm áp, trơn nhẵn...

Phượng Tri Vi rụt tay lại như bị răn cản.

Không thể thế được...

Rồi nàng gom hết dũng khí quay đầu lại, quả nhiên bị ai trông thấy vị thiếu gia nào đó say sưa đến độ không biết trời trăng gì nữa đang bị nàng ngủ đè lên người...

Gương mặt y chìm một nửa trong bóng tối, dáng y say ngủ tĩnh lặng yên bình, lại không giống với vẻ tĩnh lặng như nước ngày thường, mà mang theo chút bất an nhè nhẹ, đôi mày dài giấu sau bàn tay hơi chau lại.

Không hiểu vì sao, chỉ cần ngắm tư thế say ngủ của người này, nàng sẽ cảm thấy không khó xung quanh chìm trong an lành, như đóa hoa quỳnh trên cây ngọc nửa đêm lặng lẽ nở rộ.

Ánh mắt Phượng Tri Vi lướt rất nhanh trên non nửa gương mặt ấy, hơi do dự một chút, rồi nàng nhắc cái nón che lên, nhẹ nhàng phủ lên gương mặt y.

Nàng không muốn nhìn thấy.

Có một số chuyện, không dính dáng đến sẽ hạnh phúc hơn là nhúng tay vào.

Làm xong những việc này, nàng mới ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện ra kẻ ném đá đánh thức nàng hóa ra là cái cậu Lâm Thiều cổ quái ngang ngược kia.

Chẳng phải cậu ta cũng bị cấm túc sao? Sao đã kịp leo lên trên đó rồi.

“Này ta bảo, khi trời sáng thì kì thi của thư viện cũng vừa mở!” Lâm Thiều tính tình nóng nảy đi thẳng vào đề, “Lão già Tân Tử Nghiễn chết tiệt, cấm túc một cái cấm luôn bảy ngày, lão rắp tâm muốn chúng ta bỏ lỡ thịnh hội ư? Không được! Không được!”

“Chờ một chút!” Đầu óc Phượng Tri Vi vẫn chưa hết choáng váng, nghe tai nhỏ xọ tai kia, bèn cắt lời cậu ta: “Kỳ thi còn ba ngày nữa mới tới cơ mà?”

“Người đã ngủ lì ba ngày rồi đấy!” Lâm Thiều cười nhạo nàng, “Ngủ như con lợn, gọi mãi chẳng thấy tỉnh. Này, ta vất vả lắm mới đến được đây, người có đi không ả? Ta còn phải đánh bại người trong kì thi này nữa!”

“Ta nào phải đối thủ của người?” Phượng Tri Vi ôm đầu, “Thiếu gia à xin hãy tha cho ta đi.”

“Không được!” Lâm Thiều giận dữ nói, “Chưa đánh đã nhận thua, chơi gì kì vậy! Hôm nay người muốn đi cũng phải đi, không muốn đi càng phải đi!”

Loáng một cái, bóng cậu ta đã biến mất khỏi cửa sổ, một lúc sau, có sợi dây thừng được thả xuống.

“Ta còn tưởng người có thể mở cửa chính để ta thoải mái bước ra chứ.” Phượng Tri Vi nhìn sợi dây thừng cười khố.

“Thôi nào, chuyện Tân Tử Nghiễn đã àn bài đầu dễ dàng giải quyết như thế chứ.” Lâm Thiều mất kiên nhẫn, “Ta vất vả lắm mới điều người đi được nửa canh giờ, nếu người cứ dùng dằng không đi thì chẳng kịp nữa đâu.”

Phượng Tri Vi quay đầu liếc nhìn Cố Nam Y, thôi được rồi, thiếu gia còn chưa tỉnh rượu, cứ dùng dằng nán lại không chừng còn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vẫn nên đi thôi.

Nàng theo dây thừng bò lên nóc nhà, không ngoài dự đoán, quả nhiên mọi người đã chui ra hết. Thuần Vu Mạnh thấy nàng bèn cười hì hì, trêu: “Tửu thần này!”

Phượng Tri Vi lườm hăn, nghĩ thầm sự hi sinh của nô gia đúng là ầm ỨC khó nói ra miệng mà...

“Mau chuẩn thôi, trước tiên hãy tới chỗ ta thay y phục.” Lâm Thiều dương dương đắc ý, “Hôm nay nhất định phải đại náo trường thi. Nghe nói phụ... Hoàng đế và Thái tử, lại thêm các thân vương đều đến đây hết!”

Phượng Tri Vi chấp tay đứng trên mái nhà, ánh ban mai ló rạng khắp bốn phương, nắng sớm mai nháy mắt đã xuyên qua nghìn sông vạn núi chiếu tới bàn chân nàng. Nàng đứng giữa muôn trượng hào quang, y phục theo gió phất phơ, trong mắt phản chiếu bóng núi xa xăm bất diệt lẫn vạn dặm nước cuộn cuộn trôi.

Nàng nheo mắt, khe khẽ thở dài.

“Nổi gió rồi đây...”

Trước khi trời sáng, là thời điểm tối tăm nhất.

Trước dãy phòng ngoài ở hậu viện, Phượng Tri Vi tạm thời chia tay với mấy người kia, trở về phòng mình thay y phục – nàng ngủ say như chết mất ba ngày, áo xống xộc xệch người đầy mùi rượu, thật sự không thể xuất hiện trước mắt thiên hạ với dáng vẻ này.

Thật ra thay y phục chỉ là giả, hiện giờ nàng đang cân nhắc xem có nên nhân cơ hội này chuẩn em ra khỏi thư viện không. Nên đi được nửa đường nàng bèn nói dối mình muốn đi nhà xí, rồi bỏ rơi Yên Hoài Thạch vẫn đi cùng mình.

Men say cò chưa tan hết, rượu kia vốn là loại mạnh hàng đầu, dù tửu lượng có khá hơn cũng không uống được quá ba chén. Phượng Tri Vi đi một lúc, dạ dày bỗng dựng sôi lên ùng ục, nàng cuống cuống tìm một xó để nôn ra. Nôn xong, ngẩng đầu lên bỗng phát hiện ra cảnh vật trước mắt trông là lạ.

Bốn bề cây cối sum suê, thấp thoáng có một tòa tiểu lâu. Tiểu lâu nằm trong bóng tối, chẳng thấy đèn đóm gì.

Thoạt nhìn cũng không có gì khác lạ, nhưng mắt Phượng Tri Vi hơi nheo lại.

Xung quanh tòa lâu này, hình nho có bày trận pháp... Thoạt nhìn cứ ngỡ rất gần, nhưng muốn tiếp cận thì còn khó hơn lên trời.

Nàng có thể đi đến nơi này là nhờ vào cuốn sách kia. Gần đây thường xuyên giở sách ra xem, nàng đã thuộc nằm lòng một vài trận bộ pháp.

Trong lúc vô tình nàng đã đặt chân vào vòng ngoài của một nơi quan trọng nào đó chẳng?

Phượng Tri Vi muốn chạy ngay, nhưng mới nhắc được nửa người lên đã lập tức đổ rạp xuống.

Ngay gần đó, có tiếng bước chân gọn gàng, còn có tiếng tay áo cuốn gió.

Hoa cỏ chỉ khẽ rung rinh, xua tan ánh nắng từ đằng xa chiếu tới. Có điều kiểu rung rinh này rất quái đản, không phải sự rung động của cành lá, mà là cả vật cây bụi thấp bé dày đặc kia đều khẽ khàng di chuyển.

Ngay sau đó, một mảng đen đặc khác lao ra từ những lùm cây đang chuyển động kia.

Không khí xung quanh bỗng trở nên nặng nề.

Trong bóng đêm, dưới mặt đất, có vật thể bất minh lặng lẽ xuất hiện, mang theo một luồng sát khí lạnh lẽo như gỉ sắt xông lên từ lòng đất – cảnh tượng này quá thực có hơi quỷ dị.

Phượng Tri Vi ép sát người xuống đất không hề nhúc nhích, nhìn những vật thể dần dần nhô lên khỏi đường chân trời, mới nhận ra đám đông nghìn nghịt đó toàn là đầu người.

Đại quân chui từ dưới đất lên?

Hơi thở của nàng càng thêm nhẹ, gần như không phát ra tiếng động.

Đỉnh đầu bỗng dừng có tiếng tay áo cuộn gió lướt qua, một bóng đen bay qua bầu trời như một con dơi, lướt trên đỉnh tiểu lâu, xoay người giữa không trung, một cái mặt nạ cứng đờ giấu trong ánh sáng mờ mờ ảm đạm.

Ba ngày trước ở phòng ăn, hắc chính là người mặc áo đen, dùng một thanh kiếm chặn đứng ngón tay của Cố Nam Y, khi ấy hắc đứng sau lưng Tân Tử Nghiễn, bất động như núi.

Người ấy đứng đằng xa, trên đỉnh mái cong của tiểu lâu, nhẹ nhàng như chiếc lá rụng, lại vững như bàn thạch. Khi hắc ngoái đầu giữa tầng không, ánh mắt hắc nhắm thẳng vào Phượng Tri Vi đang nấu mình sau đám cây cỏ.

Hơi thở của Phượng Tri Vi căng ra, đôi mắt nhắm tịt lại – gặp phải hạng cao thủ này, ngay cả ánh mắt cũng làm hắc cảnh giác.

Người ấy vẫn đứng lặng lẽ trên mái lầu, thủy chung bất động không đi, gió mạnh trên cao thổi y phục hắc tung bay phất phới. Ánh mắt cứng cỏi như một thực thể, mang nặng hoài nghi, gõ xuống mười mấy trượng dưới đất như một chiếc búa tạ.

Phượng Tri Vi toát mồ hôi lạnh, dần dần thấm ướt lưng.

Nhìn vào khinh công của người nọ, muốn giết nàng quả là dễ như trở bàn tay.

Khoảnh khắc này, sinh tử cận kề trước mắt.

“Két”, cửa sổ đen kịt ở tầng hai của tiểu lầu bỗng dưng bị mở ra. Một cánh tay vươn ra kéo người áo đen kie, nhẹ nhàng như không kéo hẳn vào trong lầu.

Ổng tay áo rộng rãi mơ hồ nhoáng lên, lộ ra cánh tay trắng như tuyết.

Phượng Tri Vi nằm sấp trên mặt đất, thở phào, bất chấp mình suýt nữa đã ăn một miếng bùn đất.

Kẻ vừa mới vô tình cứu mạng nàng hẳn là Tân Tử Nghiễn. Ngoài lão ra, còn ai có thể kéo cái kẻ cứng cỏi như sắt đá kia đi nữa chứ.

Địa đạo nứt ra trên mặt đất càng ngày càng có nhiều người chui ra, bọn họ đều tụ tập dưới tiểu lầu kia, sau một lúc thì lặng lẽ tản ra.

Đám người này đều đã được huấn luyện bài bản, hành động nhanh nhẹn, binh khí cũng dùng vải đen bọc kỹ, để tránh lóa lên phản quang trong bóng đêm, khiến người ta phát hiện được.

Còn bọn họ đi đâu và muốn làm gì, Phượng Tri Vi đã chẳng còn gan mà đoán tiếp.

Sai khi trời sáng, chính là cuộc khi của thư viện...

Câu nói trước đó của Lâm Thiều đột nhiên vọng vào tâm trí, nàng lại ứa đầy mồ hôi.

Thấy đám người kia đã tản ra, cảnh vệ xung quanh cũng giảm xuống, nàng từ từ nhích người, tình đường lẳng lặng chuồn êm ra khỏi đây.

Tối nay phải rời khỏi thư viện!

Nhưng thân thể nàng đột ngột cứng đờ.

Người dừng cứng đờ tại chỗ, trong khoảnh khắc đầu nàng trống rỗng, hoàn toàn quên đi mọi động tác.

Nàng sai mất rồi!

Lúc này không nên cựa quậy mới phải!

Cơ quan bụi rậm nằm trên mặt đất vẫn chưa đóng lại, cho thấy có thể vẫn còn người chưa chui ra!

Kẻ chui ra cuối cùng, nhất định là...

Vô vàn ý nghĩ lộn xộn nảy lên trong đầu nàng, nàng không thể lè mề di chuyển nữa, liền tung người, luồng khí tu luyện tự nhiên trong cơ thể dạo gần đây liền xoay chuyển, trong nháy mắt nàng đã chạy vèo đi.

Trốn mau!

Nhưng sau lưng đã vang lên tiếng cười khế.

Tiếng cười lạnh lẽo như lớp tuyết mỏng vừa đậu lên hoa lá mỏng manh, nhìn hoa lé kia tươi tắn ấm áp, mà chạm vào lại buốt giá ngón tay.

Một tấm áo choàng màu đen thẫm bị gió đêm cuốn bay, bay ngược lại trước mắt Phượng Tri Vi. Nàng lơ mơ thấy một đóa hoa màu vàng nhạt méo mó bay múa phơ phất trước mặt mình.

Ơi thở nhàn nhật bao phủ bốn phía, cũng làm người ta nhớ đến bông tuyết rơi, hoa diễm mà lành lạnh.

Phượng Tri Vi biết ngay người đó là ai, nhưng nàng hoàn toàn không kịp suy nghĩ. Chuyện lần này không giống như ba lần trước, những lần trước y có thể nhắm mắt bỏ qua cho nàng, còn lần này, nàng chẳng có phúc như thế nữa đâu.

Tay kẻ đứng sau lưng đã chụp xuống đỉnh đầu nàng.

Phượng Tri Vi bỗng dưng ngã sấp xuống đất.

Động tác ngã sấp xuống của nàng không hề có dấu hiệu báo trước, toàn thành dùng thế chó gặm bùn ép ngang xuống đất, người kia liền vỗ huyệt.

Một tiếng “a” mang theo chút kinh ngạc truyền tới, cho thấy người kia cũng bất ngờ với chiêu này, rõ ràng võ công của Phượng Tri Vi cũng chỉ xoàng xoàng, ai ngờ lại giỏi ứng phó như thế.

Trình độ ứng phó của Phượng Tri Vi đâu chỉ có thế.

Chiêu chó gặm đất của nàng cũng không đơn giản như thế, mà đến từ cuốn sách vạn năng kia. Chủ nhân cuốn sách này hình như rất có hứng thú với những võ công kỳ quái không thuộc về chính đạo, hình như cũng không hề coi trọng thân phận của mình, chỉ cần có thể đả thương người trốn thoát, thì đều không ngại thử qua một lần. Cho nên chiêu chó gặm này được cải tiến từ “chó gặm” thật, sau khi rơi xuống đất, các khớp xương và cơ thịt toàn thân lập tức di chuyển, có thể thay đổi phương hướng bò ngang trên mặt đất đến mấy trượng.

Phượng Tri Vi lúc này đương nhiên không thể làm được điều đó, nàng dốc hết sức lực, cũng chỉ di chuyển được năm thước, nhưng chừng ấy cũng đủ rồi. Khi thân thể cuộn lại, nàng đã kịp lăn đi chỗ khác nhanh như chớp.

Trước đã nàng đã ngắm kỹ địa hình, lặn về phía mặt đất có sườn dốc, một lần này lặn xa được mấy trượng, sau đó nhảy lên bỏ chạy.

Người sau lưng hình như chẳng hề gấp gáp, vẫn bình thản nhìn nàng chật vật chạy trốn. Khi thân hình nàng sắp thoát khỏi tầm mắt, kẻ đó đột nhiên vẫy nhẹ tay, giữa kẽ ngón tay chẳng biết từ bao giờ đã kẹp sẵn một cây nõ nhỏ tinh xảo kì quái.

Nỏ này không giống như được chế tác ở Trung Nguyên, hai phía có tua đỏ hình rắn rủ xuống, mũi tên nỏ dài ngắn không đều, sáng loáng lại nhuốm hồng, nhìn trong bóng đêm như có dòng máu rỉ ra.

Kéo tay, lên dây, dài tên, gió thổi bay phần phật sợi tua gài nỏ và tóc người kia, lướt qua đôi gò má nhẵn nhụi. Trong bóng tối thân thể ai sáng rực rỡ như trăng, trong ánh trăng đóa mạn đà la màu vàng nhạt bùng nở.

Đầu mũi tên sắc bén, nhắm thẳng vào giữa lưng Phượng Tri Vi.

Ở đằng xa, Phượng Tri Vi quay lưng về phía người kia, đầu không ngoái lại, giơ cao một vật gì đó.

Vật kia tròn mà lại dài, lóe lên ánh kim sáng loáng, trên đỉnh loáng thoáng thấy một cái móc kéo. Ngón tay nàng đang móc chặt vào đó.

Nhìn thoáng qua, thì hình như là một cây hỏa tiễn tín hiệu.

Cây nõ đỏ thẫm đột nhiên khựng lại, trong khoảnh khắc tên sắp bắn ra, ngón tay người kia kéo một cái, nháy mắt đã thu nỏ về.

Chỉ trog tích tắc y dừng lại, Phượng Tri Vi đã chạy thoát. Người kia đứng trong bóng đêm đen thẫm, nhìn theo bóng bóng dáng linh hoạt của nàng hết sức thuần thực xuyên qua trận pháp nhìn có vẻ đơn giản nhưng hết sức phức tạp, lẳng lặng chuồn xa.

Một sợi chỉ trắng bạc hiện lên xa xa phía chân trời, nắng sớm đậu trên vầng trán phong lưu thanh nhã của y, mà ánh mắt kia lại lạnh lẽo trầm ngâm khôn tả.

Xuyên núi băng dài, Phượng Tri Vi chạy đến đầm địa mồi hôi. Gió sớm thổi qua, toàn thân nàng lạnh buốt.

Vừa rồi nếu không móc cây hỏa tiễn tín hiệu, thì mũi tên nhọn hoắt kinh người đó nhất định đã cắm vào giữa lưng nàng từ lâu rồi.

Hành động ấy của nàng, để nói cho y biết – người có thể giết ta, nhưng trước khi mũi tên kia cắm vào lưng ta, ta nhất định đã kịp bắn pháo hiệu.

Vào thời khắc phi thường này, chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể khơi ra sóng to gió lớn. Y chắc chắn đã chuẩn bị từ lâu, hẳn cũng không muốn bị một tiếng pháo hiệu làm cho xáo trộn kế hoạch của mình, khiến toàn bộ tâm huyết của mình đổ xuống sông xuống biển.

Phượng Tri Vi tin rằng, y thà đợi mọi chuyện xong xuôi mới từ từ tra xét giết người diệt khẩu, chứ không để nàng bắn viên pháo hiệu ấy ra.

Mọi người ai cũng thông minh, có gì phải ôm nhau cùng chết chứ.

Phượng Tri Vi vuốt ve cái ống tròn kia, âm thầm cảm thán, thứ này cũng là đồ moi được từ chỗ Yên Hoài Thạch. Tên này có hộ vệ riêng trong kinh thành, vì muốn vào thư viện Thanh Minh, không tiện mang người theo nên giữ lại những thứ này phóng lúc nguy cấp thì đem ra xài, cũng chia cho nàng một cái. Nào ngờ hôm nay nó lại cứu được mạng nàng.

Nàng không dám nán lại nơi này nữa, bèn đứng lại phân biệt phương hướng, định bụng chuồn khỏi thư viện từ đằng hậu viện. Vừa rẽ qua một hành lang, bỗng có người nhảy ra, cười nói: “Tìm cả buổi hóa ra huynh ở đây, đi xem cảnh náo nhiệt thôi!”

Là Thuần Vu Mãnh.

Phượng Tri Vi nhìn hắn, trong lòng oán thầm, một lúc sau mới nói: “Chúng ta còn đang bị cấm túc kia, làm sao ló mặt ra chỗ kia được.”

“Không sao hết, chúng ta lên đi xem thôi, vả lại dù chúng ta có tham gia cũng chẳng sao, nếu làm tốt, Viện trưởng cũng vui lây, không chừng còn có thể miễn phạt cho chúng ta nữa.” Thuần Vu Mãnh vô tư lự kéo nàng, “Đi thôi!”

Tên nhóc này, đến chết cũng chẳng biết mình chết như thế nào đâu...

Phượng Tri Vi ngẩng mặt nhìn sắc trời, trong lòng lo lắng, nhẫn nại khéo léo ám chỉ: “Thôi mình đừng gây chuyện thì hơn, nơi đó tập trung toàn hoàng tộc quý nhân, không thích hợp để chúng ta tham gia...”

“Tập trung hoàng tộc, sao lại không thể tham gia chứ?”

Phía sau hành lang chợt có người bước tới, cấm bào thanh nhã, vạt áo tung bay, một tia nắng ban mai trong trẻo chiếu lên cười hàng mày y, tựa như vạn đám mây tía nổi khắp bầu trời.

Thuần Vu Mãnh mừng rỡ tiến lên bái kiến: “A, ngài đã đến trước rồi...”

Phượng Tri Vi trông thấy người kia thì đầu nổ “oành”, trong cơn hoảng loạn nàng lùi lại hai bước. Mà người kia vẫn đứng yên tại chỗ, mỉm cười vỗ tay, bình thản nhìn nàng.

Y mỉm cười trò chuyện với Thuần Vu Mãnh, nhưng ánh mắt lại dán chặt lên người nàng. Ánh mắt ấy sắc nhọn như mũi kim, chẳng hề chứa đựng ý cười.

“Đã gặp các người, vậy thì đi chung đi.”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đấu Đá

Y cất giọng nhẹ nhàng hời hợt, ý cười lạnh lạnh, ánh mắt nhìn Phượng Tri Vi lại không hề chứa cảnh giác hay địch ý, chỉ có một phần đùa bỡn một phần cười chê một phần cay nghiệt, như cơn hồ rời rừng đang ngăm nghía con cáo trốn không thoát khỏi móng vuốt mình.

Phượng Tri Vi cup mắt, nhìn lại bản thân, trên y phục còn dính đất bùn do lăn lộn ban nãy, giữa kẽ tay còn có cả nhựa cỏ, bảo Ninh Dịch không nhận ra nàng thì có quỷ mới tin.

Đương nhiên, là nhận ra kẻ vừa giao thủ với y, chứ không phải nàng thật sự. Ninh Dịch có lợi hại hơn nữa, cũng không thể nhìn thấu gương mặt thực của nàng xuyên qua lớp mặt nạ da người.

Hít một hơi, Phượng Tri Vi khẽ mỉm cười, khom người nói: "Là Sở vương điện hạ đó sao, có thể đồng hành với ngài quả là vinh hạnh."

Bấy giờ Ninh Dịch rút cuộc cũng nhìn nàng với vẻ hơi kinh ngạc, trong lòng thoáng động, y cảm thấy hình như mình đã từng quen biết thiếu niên phong độ bất phàm trước mặt, nhưng bây giờ lòng ngổn ngang trăm mối, nên cũng chẳng nghĩ được nhiều. Y chỉ cười thầm kẻ này cũng coi như to gan lớn mật, chẳng biết là dựa vào đâu đây?

Phượng Tri Vi lại xoay người, cười hỏi Thuần Vu Mạnh: "Vừa rồi Lâm Thiều nói muốn mang một thứ hay ho cho ta xem, Thuần Vu huynh có biết cậu ta ở đâu không? Mọi người chớ ngại đi chung với nhau, nếu Viện trưởng có quở trách thì cũng có thêm một cái đệm lưng."

Thuần Vu Mãnh hết sức vui vẻ, cười ha hả: "Hai huynh đệ kia ở ngay đằng trước, huynh nói rất phải, nếu xui thì xui cả đám, đi tìm bọn họ nào."

Hắn cao giọng hô: "Lâm huynh đệ! Lâm huynh đệ! Chúng ta ở đây!"

Tiếng bước chân từ bên kia vọng tới, tiếng Lâm Thiều giòn tan truyền đến: "Ái chà, chờ người muốn dài cả cổ, đã sắp khai mạc rồi đấy, cử hành ngay tại giảng văn đường, mau vào mau vào đi!"

Ý cười bên môi Ninh Dịch lúc này lai lạnh thêm mấy phần, thừa dịp Thuần Vu Mãnh đáp lời Lâm Thiều, y âm u cười nói: "Chuyện người biết đúng là rất nhiều."

Phượng Tri Vi chớp chớp mắt, mỉm cười không đáp.

Nàng không dám nhiều lời, dù sao Ninh Dịch cũng nghe quen giọng nàng. Tuy nàng đã học được cách vận khí biến giọng từ chỗ hắc y nhân, nhưng nói nhiều vẫn sợ xảy ra sơ suất.

Ánh mắt hai người đối nhau, một bên mơ hồ sát khí một bên mỉm cười nhàn nhạt, bên mơ hồ sát khí đang quyết định xem nên làm thế nào để xử lý cái mầm họa không dừng xuất hiện còn có thể tìm lá chắn khắp nơi kia, bên cười nhàn nhạt lại tính toán xem phải làm sao để tìm đường sống dưới tay tên nham hiểm mơ hồ sát khí này.

Phía đối diện, Lâm Thiều không biết nội tình hờ hởi chạy tới, chẳng hiểu vì sao Lâm Tế không đi cùng cậu ta. Lâm Thiều nhìn Phượng Tri Vi bằng ánh mắt ngời ngời lấp lánh, nàng mỉm cười đón tiếp cậu ta, lại càng khiến cậu ta hân hoan vui sướng, hoàn toàn không biết nụ cười của nàng là nụ cười vui vẻ khi lá chắn mờ tới.

Phượng Tri Vi tiến lên đón, nhẹ nhàng níu tay áo Lâm Thiều, lặng lẽ vừa kéo vừa xoay cậu ta sang một hướng khác, vừa hay đứng chặn

giữa nàng và Ninh Dịch, rồi cười nói: "Đang muốn tìm người đây, ta cùng đi thôi."

Lâm Thiều giật mình, Phượng Tri Vi xưa nay luôn ôn nhu khách khí lại rất biết giữ khoảng cách, đây là lần đầu tiên nàng tỏ ra thân thiết thế này từ khi hai người quen nhau. Cậu ta hơi cúi đầu, nhìn xuống ống tay áo của mình được nín nhẹ, lại nhìn vào khóe mắt như cười của thiếu niên đứng cạnh, bỗng dưng mang tai cậu ta đỏ ửng.

Ninh Dịch nghiêng đầu ngắm nghía Phượng Tri Vi, chợt cười nói với Lâm Thiều: "Thập nhất đệ, thấy ta sao lại không hành lễ?"

Lâm Thiều giật nảy mình, thoáng hoang mang nhìn Ninh Dịch, dường như kinh ngạc không hiểu vì sao Ninh Dịch lại vi phạm giao ước, muốn nói toạc chuyện này ra. Phượng Tri Vi lại âm thầm rửa xả: Ca ca của người đúng là hạng vô nhân tính! Y làm vậy là cố ý muốn vạch trần thân phận của người, khiến ta không thể cùng đi chung với người, không thể dùng người làm lá chắn!

Trong bụng thì mắng lên mắng xuống, ngoài mặt lại vẫn thản nhiên như thường, nàng chớp chớp mắt ra điều ngây ngô không biết mà hỏi lại: "Á, Thiều đệ, đệ là họ hàng xa với Sở vương điện hạ sao?"

Lâm Thiều nghe hai chữ "Thiều đệ" kia, mặt mũi đỏ bừng, mà suy nghĩ lại càng thêm nhay bén, lập tức cười bảo: "Đúng vậy, ta là họ hàng xa bên phía mẫu thân điện hạ, tính ra thì điện hạ là biểu Ca con dì của ta đấy, thất lễ rồi, ca ca kim an." Nói xong giả vờ giả vệt cúi người.

Ninh Dịch mỉm cười nhìn Lâm Thiều, chậm rãi nói: "Ờ phải, này thập nhất đường đệ, em họ xa lát nữa đừng quên bái kiến dưỡng họ xa của đệ là đệ hạ đấy nhé."

Lâm Thiều cứng người, đến khi ngẩng lên, mặt đã nhẵn như quả mướp đắng.

Phượng Tri Vi lần thứ hai giao phong với Ninh Dịch, tấm lá chắn là tiểu tử Lâm Thiều đã bị quấn thành bánh quấy luôn rồi.

Giảng văn đường tuy gọi là "đường", nhưng thật ra là một quảng trường rất lớn, lấy đá trắng lát sàn, lấy đá đen làm bậc, bên trên là những tòa nhà lớn lợp ngói sáng rỡ cửa sổ bốn mặt, có thể dùng làm chỗ nghỉ ngơi đồng thời cũng có thể mở cửa ngắm cảnh bình thường, là chỗ cho bậc Đế vương và vương công quý tộc xem lễ. Bấy giờ toàn bộ cửa sổ đều phủ kín sa trắng, nhìn từ bên ngoài chẳng thấy được bên trong, nhìn từ bên trong lại có thể bao quát quang cảnh bên ngoài, thể hiện sự cao quý thần bí của hoàng gia.

Bốn phía quảng trường bên dưới dựng lều trướng cho quan lại các cấp dùng, còn đám học sinh, dù thân phận bên ngoài cao thấp thế nào, thì đều đồng loạt đứng chờ bên ngoài lớp lan can gỗ xung quanh quảng trường.

Giảng văn đường mỗi năm mở một lần, trước kia Phượng Tri Vi không hề biết cách bố trí sắp đặt của nó, bây giờ trông thấy, mừng rỡ muốn nở hoa trong lòng. Lại thấy bốn phía quảng trường người đông như mắc cửi, hình như toàn bộ học sinh đều tề tựu đông đủ, lại càng thêm vui mừng.

Có mấy người học sinh vội vã chen lên từ sau lưng họ, vừa chạy vừa nói: "Mau mau, nghe nói hôm nay Sở vương cũng đến, chúng ta phải chú ý vào!"

Có người hỏi: "Thật chứ? Nghe đồn ba năm trước điện hạ đã gây gỗ với Tân Viện trưởng sau đó không đến thư viện nữa mà."

"Chuyện giữa các quý nhân, người để ý nhiều như thế làm gì!" Gã học sinh vừa nói khi này trợn mắt, "Mấy năm nay tuy Sở vương không quản sự vụ, nhưng tài học vẫn còn đó, chẳng phải người muốn vào viện Hàn Lâm sao? Hôm nay nếu lọt được vào mắt xanh của ngài ấy, thì hữu dụng hơn bất cứ con đường tiến thân nào!"

Một đám học sinh Chính sử viện bưng bưng phấn khởi chen vào, càng có thêm nhiều người thảo luận xem phải làm sao để được bệ hạ để ý, làm sao để khiến Thái tử vừa lòng, làm sao để được Nhị hoàng tử mê vô ưu ái, làm sao với tay tới Thất hoàng tử tài năng đức độ... bởi cuộc thi lần này gần như có thể nói là quy mô nhất trong tất cả các lần, nên các học sinh đều vô cùng hưng phấn.

Không đến thư viện Thanh Minh? Đêm hôm qua rõ ràng vẫn còn lượn lờ trong địa đạo thư viện cơ mà...

Quan hệ với Tân Viện trưởng không được tốt lắm? Rạng sáng nay Viện trưởng đại nhân vẫn còn chờ y trong tiểu lâu cơ mà...

Phượng Tri Vi oán thầm trong dạ, ngoài mặt lại ra vẻ hớn hờ nói: "Ấy... Điện hạ đúng là thanh danh vang dội, có thể đi cùng điện hạ, quả là phúc ba đời của học sinh đây."

Thuần Vu Mãnh được một câu này nhắc khéo, lập tức cười bảo: "Phải rồi điện hạ, chúng tôi nên chia tay ngài ở đây thôi, chứ cứ đi chung với ngài mãi, tôi sợ lại bị người ta ghen ghét đánh cho một trận mất."

Hắn có vẻ rất quen thân với Ninh Dịch, giọng điệu khi trò chuyện cũng có vẻ tùy tiện. Phượng Tri Vi đã mỉm cười vái chào, trong lòng sung sướng lùi sang một bên.

"Người sợ cái gì chứ?" Ninh Dịch nửa cười nửa không lườm Thuần Vu Mãnh, "Người là đệ tử của Quân sự viện, nếu muốn trèo cao cũng phải trèo chỗ lão nhị. Vả lại người đã nhậm chức rồi, thân cận với bản vương một chút cũng có sao đâu?"

Y kéo tay Thuần Vu Mãnh, tiện tay ôm vai Phượng Tri Vi, cười nói: "Bản vương ngại leo lên đó ngồi, chán chết đi được, nên định ngồi trong trường dành cho quan lại, các người cũng vào đây đi."

Phượng Tri Vi hóa đá luôn.

Bàn tay người kia, lựa thời cơ thích hợp nhất, tưởng như vô tình khoác lên vai nàng, vừa khoác một cái bả vai bên đó của nàng lập tức tê dại.

Nàng quá ngu ngốc!

Rõ ràng biết kẻ đối diện có lẽ là đệ nhất hồ ly của hoàng triều Thiên Thịnh, cố sao vừa nãy nàng còn đắc ý vênh váo, tự mình nhường đường, rồi khỏi bên cạnh Lâm Thiều để y lợi dụng sơ hở chứ.

Một luồng khí lạnh lạnh chảy vào bả vai, xuyên qua huyết mạch, máu thịt ở các khớp xương lập tức ngừng trệ, nhưng vẫn có thể động đậy. Nàng chậm rãi ngẩng đầu, cắn răng cười nói: "Đa tạ Vương gia cất nhắc."

Thuần Vu Mạnh và Lâm Thiều thắc mắc nhìn nàng, không hiểu vì sao động tác của nàng bỗng dừng chậm hẳn lại. Nhưng họ lại nghĩ Ngụy Tri xuất thân bình thường, đột nhiên lọt vào mắt xanh của Sở vương, "được sủng ái mà lo sợ" vui đến hóa đá, nên phản ứng chậm chạp một chút cũng là lẽ thường tình.

Do vừa rồi Ninh Dịch nói chuyện lớn tiếng, nên đoạn đối thoại của hai người đã bị mọi người chú ý. Đám học sinh đồng loạt quay đầu lại, thấy Ninh Dịch bèn cuống quýt quay xuống. Thuần Vu Mạnh và Lâm Thiều vội vàng lùi ra đằng sau, chỉ có Phượng Tri Vi bị Ninh Dịch ngấm ngấm giữ lại, muốn lùi cũng chẳng lùi được.

Nàng đứng đực ra đó, mồ hôi lạnh toát ra đầm đìa. Ninh Dịch thản nhiên nói: "Mọi người đứng dậy cả đi." Từ đầu đến cuối y không hề buông nàng ra, khi mọi người đứng dậy, ai nấy đều nhìn Phượng Tri Vi với ánh mắt lạ thường, có hâm mộ, ghen tị, oán hận, khinh thường... Những ánh mắt không rõ hàm ý mà phần lớn là ngập tràn địch ý kia, trong nháy mắt đã nhấn chìm kẻ xui xẻo là Phượng Tri Vi.

Thấy Phượng Tri Vi trong chốc lát đã trở thành mục tiêu công kích của mọi người, khoe môi Ninh Dịch khẽ cong lên, nét cười thanh tao mà mỉa hoặc tựa đóa mạn đà la trắng như tuyết yêu kiều lặng lẽ nở lúc nửa đêm, khiến mọi người cứ ngẩn mê mải, khiến Phượng Tri Vi nhìn chỉ muốn vùi hoa dập liễu.

Tiết thay điện hạ lại chẳng hề nhúc nhích vì ánh mắt của nàng, mỉm cười khoác vai nàng đi xuyên qua ánh mắt chòng chọc của thiên hạ, vào trường quan chọn đại một chỗ mà ngồi, "thân mật" ngồi ngay cạnh nàng. Chỗ y chọn nằm chính giữa lều, xung quanh chẳng ai dám ngồi nữa, Lâm Thiều muốn tới ngồi cùng lại bị Thuần Vu Mạnh lôi đi. Lúc hai người sắp đi còn nháy mắt ra hiệu, ý là bọn họ ra đi để tránh hiềm nghi, Phượng Tri Vi hãy nắm lấy cơ hội này mà nịnh nọt.

Phượng Tri Vi âm thầm kêu khổ, đành lặn ngụp trong ánh mắt như kim châm của mọi người. Ban đầu còn cảm thấy đau khổ, sau đó lại bình thản như không - người phạm không hiểu nỗi sự thấu triệt và siêu thoát của kẻ hấp hối đau.

"Bệ hạ giá lâm..."

Từ xa, vắng vắng tiếng truyền báo.

Bốn bề đột nhiên yên ắng trở lại, trong khoảnh khắc muôn người nín thở chờ đợi kia, sinh ra bầu không khí trầm lắng điêu tàn.

Mọi người đồng loạt đứng dậy chờ quỳ, Phượng Tri Vi cũng muốn đứng dậy, nhưng người bên cạnh lại bất ngờ nghiêng người sang, tựa lên vai nàng. Hơi thở lành lạnh hoa diễm như muôn hoa phủ tuyết cận kề, bàn tay dưới ống tay áo vừa động đã siết chặt lấy tay nàng.

Phượng Tri Vi hoảng hốt trong lòng, rồi lại nghe người kia ghé tai nàng thì thào, tư thái dịu dàng, giọng nói lại càng êm ái như một giấc mộng hư ảo, cười hỏi:

"Lòng bàn tay người, sao lại toàn là mồ hôi thế này..."

Hơi thở của người kia lặng lẽ thổi vào bên tai, hơi ngứa ngứa, lay động tóc mai nàng. Hơi thở kia như tường vi nở ngày xuân suốt chảy giữa đông giá, ẩn giấu gai đâm tua tủa, nổi lên bằng giá lạnh căm, toát ra cảm giác đẹp để không sao tả xiết. Chỉ là một khi tới gần, sẽ khiến người ta vạn kiếp bất phục.

Giống như lúc này, thánh giá giá lâm, vạn người tham bá, y lại dùng tư thái dịu dàng cúi dựa vào vai nàng, thoạt nhìn quả là mập mờ càn rỡ. Quan viên khắp chốn đang phủ phục dưới đất đều len lén liếc mắt nhìn sang "đôi nam tử" kia, ánh mắt còn mập mờ hơn tư thế của Ninh Dịch.

Cái danh sở vương phong lưu, nam nữ chẳng chừa, ở Đế Kinh không ai là không biết.

Nhưng chẳng ai biết sát cơ âm độc ẩn trong điệu bộ trêu ghẹo kia - y đã khóa hết kinh mạch của nàng, không cho nàng quỳ xuống.

Đế giá đến mà không quỳ là đại bất kính - rõ ràng y muốn mượn dao giết người, muốn nàng bị thị vệ hoàng cung gán cho tội đại bất kính, lập tức kéo ra ngoài giết.

Loan giá màu vàng tươi đã mờ xuất hiện bên hông cửa chính đang mở rộng, bấy giờ tất cả đều quỳ xuống. Phượng Tri Vi vẫn ngồi như hạc giữa bầy gà, mọi người cũng bắt đầu nhìn nàng bằng ánh mắt kinh ngạc.

Phượng Tri Vi cup mắt, đối diện với gương mặt gần trong gang tấc kia, dung nhan tựa gió xuân mà trong đáy sâu trông mắt lại ẩn chứa ý cười lạnh lẽo âm u.

Nàng bỗng dừng mỉm cười, chẳng vội chẳng vàng bình tĩnh ngồi ngay ngắn, "... Vì thảo dân nghĩ mình sắp chịu chết cùng Vương gia, nên mới kích động đến đổ mồ hôi."

"Hả?"

"Vương gia thật sự không nghĩ đêm qua thảo dân chỉ xông bừa vào đó chứ?" Phượng Tri Vi thản nhiên nói, "Mật lâu che giấu kỹ càng, cơ quan trùng trùng điệp điệp, lẽ nào thật sự có người chỉ đi lung tung mà đến gần nơi đó được?"

Nàng cất giọng thản nhiên, ánh mắt lại chăm chú nhìn vào cửa chính. Long kỳ màu vàng đi đầu tiên đã đứng đưa lọt vào tầm mắt, thánh giá sắp giá lâm rồi.

Ninh Dịch không hề biến sắc, đôi mắt lại thêm mấy phần âm u. Đây đúng là điều khiến y kiên đề, nên vừa rồi mới không ra tay ngay lập tức. Một phần là vì trong trường hợp này y không tiện ra tay diệt khẩu cho lắm, phần khác cũng vì y lo lắng Phượng Tri Vi bị kẻ khác sai khiến.

Lúc này Phượng Tri Vi không chút e dè mở lời, càng khắc sâu nỗi hoài nghi của y. Mà một khi Phượng Tri Vi đã bị kẻ khác sai khiến, thì nhất định phải lần dây tìm gốc truy ra chủ mưu đằng sau, mạng của tên tiểu tử này...

Y mới thoáng trầm ngâm, tiếng bước chân đều đặn của Ngự Lâm quân đã tiến lại gần, khôi giáp xanh thẫm lập lòe ánh sáng lạnh lẽo. Thị vệ đi hàng đầu đã có thể nhìn bao quát cả quảng trường, họ đang quét qua quét lại bằng ánh mắt sắc lẹm như chim ưng, tìm ra tất cả những người những vật có thể gây bất lợi cho sự an toàn của bộ hạ. Ánh mắt đó, đã sắp quét đến trưởng quan.

"Đám kỳ binh dưới đất kia, đêm qua đã đi làm gì, bây giờ đang ở đâu?" Phượng Tri Vi dời ánh mắt khỏi cửa chính, lại bắt đầu dương dương tự đắc nhìn quanh bốn phía, "Ồ, thảo dân có vài người bạn học ở Chính sử viện và Quân sự viện, sao hôm nay hình như không đến?"

Ánh mắt Ninh Dịch lóe lên, đột nhiên cười gằn.

Chưa cười hết tiếng, y đã đẩy tay ra, Phượng Tri Vi chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bang, chân căng mềm oặt. Không làm chủ được bản thân, nàng ngã về phía trước, đập trán xuống đất.

Ánh mắt thị vệ lúc này vừa hay quét qua trưởng quan.

Rồi tiếng tung hô vang lên, tất cả phủ phục xuống đất.

Phượng Tri Vi nằm dài ra đất, mồ hôi trong lòng bàn tay chỉ nháy mắt đã thấm ướt gạch lát nền.

Vạt áo bào màu nguyệt bạch thêu trúc bạc trải rộng, Ninh Dịch quỳ gối bên cạnh nàng, trong tiếng tung hô rầm trời hạ giọng nói rành rọt: "Người còn mấy tên đồng bọn? Hiện giờ chúng đang làm gì? Tối hôm qua rốt cuộc các người tính làm gì?"

Phượng Tri Vi ngoảnh đầu, mỉm cười với y, "Điện hạ, lẽ nào ngài tự đứng biến thành kẻ ngốc rồi sao, ngài cảm thấy tôi sẽ cho ngài biết bây giờ?"

Ánh mắt lóe lên, Ninh Dịch mỉm cười: "Lát nữa nói cho ta biết cũng được... Chỉ e người không chịu được đến khi đó thôi."

Loan giá màu vàng đã đi qua, y tự tay nâng Phượng Tri Vi dậy, trông có vẻ thân mật lắm. Phượng Tri Vi không hề né tránh, thoải mái để mặc cho y nâng mình dậy - dù sao mạng nàng cũng nằm trong tay người ta rồi, lợi dụng một chút có làm sao đâu.

Hai tay chạm nhau, Phượng Tri Vi bình thản, mà Ninh Dịch lại thoáng giật mình - vừa rồi y chỉ cảm thấy lòng bàn tay nàng lạnh buốt, đầm đìa mồ hôi lạnh; bây giờ mồ hôi kia đã khô hết, chạm vào có cảm giác lòng bàn tay ấy nhỏ nhắn mịn màng, mềm mát như ngọc, kích cỡ bàn tay và cảm giác lúc nắm lấy, chẳng hiểu sao lại cho y cảm giác quen thuộc.

Y muốn nâng bàn tay nàng lên nhìn lại, song Phượng Tri Vi đã rút tay về, nghiêng đầu nhìn y cười cười.

Khi nàng mỉm cười, ánh mắt dịu dàng của nàng khiến lòng y khẽ rung động, vừa rung động đã nảy sinh cảnh giác. Y nghĩ kẻ trước mắt mình lắm mưu nhiều kế xảo trá lươn lẹo, ánh mắt lập tức lạnh đi.

Hai người ngồi xuống như trước, Phượng Tri Vi bỗng trông thấy Yên Hoài Thạch đang đứng chênh chếch phía đối diện, nhìn nàng với vẻ mặt khó hiểu. Nàng lập tức vui mừng, lặng lẽ xoay nghiêng người, kéo ống tay áo lót màu lam nhạt ra vẫy vẫy hân.

Yên Hoài Thạch nhìn nàng, sắc mặt như có điểm ngờ vực. Phượng Tri Vi cuống lên, càng kéo áo dài ra - lam y - Nam Y.

Bên cạnh chợt có người hỏi: "Người đang làm gì?"

Phượng Tri Vi lập tức rút tay áo lại, ngồi nghiêm chỉnh: "Nóng, quạt mát chút thôi."

Ninh Dịch nhìn nàng nửa cười nửa không, thật hiếm khi gặp người nói dối không chớp mắt còn không biết xấu hổ, giờ đang là tháng Ba mùa xuân, sáng sớm còn hơi lạnh, sao có thể nóng chứ?

Ánh mắt vừa trượt xuống, không hiểu sao lại dừng ở cần cổ của nàng. Thư viện học theo tập tục của Thiên Thịnh lẫn sự phong lưu của Viện trưởng đại nhân, học sinh đều mặc áo cổ rộng lộ một nửa xương quai xanh. Riêng Phượng Tri Vi vốn che kín cổ, nhưng vừa rồi khi kéo áo lót ám chỉ đã kéo lộ một mảng cổ áo lớn, bản thân nàng bận giở trò cũng không hề để ý, giờ mới vô tình lọt vào mắt Ninh Dịch.

Cần cổ như ngọc, gọi là ngọc thì e là quá cứng nhắc, trái lại giống như hạt khiếm thực(*) vừa bóc vỏ hoặc như sợi bông vừa kéo, toát ra ba phần mềm mại một phần non tơ một phần trơn bóng. Xương quai xanh mảnh dẻ,

mảnh đến mức khiến người ta cảm thấy chỉ một ánh mắt đậu lên cũng đủ nặng khiến nó gãy vụn. Mà phần da thịt nằm dưới xương quai xanh, lại cho người ta cảm giác mỏng mà trong, như loại sứ quý giá nhất từ lò gốm nổi danh. Dọc theo phần da thịt kia nhìn xuống, có chút gì đó...

(*) Hạt của một loài hoa súng, trông gần giống hạt sen.

Ánh mắt Ninh Dịch đột nhiên ngừng lại, trong lúc đó Phượng Tri Vi cũng đã nhận ra, lập tức đưa tay lên vuốt tóc mai ngăn trở ánh mắt y. Khi bàn tay rời khỏi mái tóc, nàng cũng tiện tay sửa sang lại cổ áo mà mặt không hề đổi sắc.

Nàng cúi xuống nhìn cổ áo mình, thầm than nguy hiểm thật, lại nghĩ vải bó ngực của mình không bị bung ra chứ? Ninh Dịch vừa rồi không nhìn thấy gì chứ?

Trong lúc cấp bách, liếc sang hướng đối diện thì Yên Hoài Thạch đã mất tăm mất tích. Phượng Tri Vi vừa mừng lại vừa lo, chẳng biết rốt cuộc hẳn có hiểu ý nàng hay không.

Lúc này loan giá và các vương công đã tiến vào chính đường, chia nhau ngồi xuống đằng sau rèm sa trắng. Nghe tiếng xướng danh thì mọi người đều đã đến đông đủ, ngoại trừ Ngũ hoàng tử không đến, thì từ Hoàng đế cho tới Thái tử và các Hoàng tử đều đến.

Tân Tử Nghiễn vẫn mặc áo tay rộng phất phơ, trời không nóng vẫn phe phẩy quạt giấy bước lên đọc diễn văn, nhìn tiêu sái tự nhiên, không thể đánh đồng với bộ dạng chật vật ngã xuống từ bờ tường kỹ viện ngày ấy, không thể nhìn ra trong lòng ông ta chứa thứ quái quỷ gì. Phượng Tri Vi nhìn ông, ánh mắt lại xuyên qua tầng sa trắng, sau rèm sa chính là những người quan trọng nhất cao quý nhất của hoàng triều Thiên Thịnh, sau ngày hôm nay không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Cũng như người ngồi bên cạnh nàng đây, mục tiêu của y rốt cuộc là ai? Dứt khoát không thể nhắm vào tất cả mọi người, y không nắm binh quyền trong tay, mà một vạn tám nghìn quân của Cửu Thành Binh Mã thì trong kinh dù mang tiếng là dưới quyền quản lý của y, nhưng quyền điều binh lại nằm trong tay Thái tử. Hai vạn Trường Anh vệ bảo vệ hoàng cung thì do Thất hoàng tử phụ trách, hai mươi dặm bên ngoài kinh thành, lại là đại doanh Hồ Uy bảo vệ Đế Kinh. Chỉ với một nhóm người đêm qua mà định ra tay với tất cả mọi người ở đây, khác nào tự tìm đường chết.

Vậy thì, là Hoàng đế? Hay Thái tử? Hay kinh địch toong đám Hoàng tử?

Động đến Hoàng đế tuyệt đối không phải việc làm sáng suốt, còn Thái tử? Ninh Dịch xưa nay vẫn bị coi là vây cánh của Thái tử, mất Thái tử chẳng phải y mất đi chỗ dựa rồi sao? Các Hoàng tử còn lại? Chỉ cần Hoàng đế và Thái tử vẫn còn, thì động đến đám Hoàng tử còn lại để làm gì chứ?

Mà có sao Tân Tử Nghiễn lại tình nguyện phạm sai lầm nghiêm trọng là tham dự vào đại án nghịch thiên này? Ông và Ninh Dịch vốn kết bạn tâm đầu ý hợp, lại làm ra vẻ bất hòa, mà những năm vừa qua Ninh Dịch giấu tài, nhún nhường trên triều, trong cung cũng chẳng chiếm được tình cảm của Hoàng đế, nhiều lần chịu khiển trách. Tình thế hôm nay, là vì không chịu nổi áp bức mà thành ra như thế, hay là từ sớm đã có dự mưu, chuẩn bị nhiều năm trời?

Phượng Tri Vi băn khoăn suy nghĩ hết mọi nẻo, trên đài vẫn là cảnh yên vui tuần tự diễn ra. Học sinh của Chính sử viện và Quân sự viện đều chia ra làm hai nhóm, theo trình tự thay nhau biểu diễn trên đài. Những học sinh này đã trải qua đề cử của các phu tử và cuộc tuyển chọn từ ba ngày trước, nhưng bọn Phượng Tri Vi đã bỏ lỡ cuộc tuyển chọn này vì vụ làm loạn phòng ăn.

Chuyện đến nước này, nàng đã hiểu ra người khiến mình liên lụy không phải là Cố Nam Y, mà là Lâm Thiều - Tân Tử Nghiễn vốn muốn dùng lệnh cấm kia để ngăn cản huynh đệ họ Lâm, đợi bảy ngày trôi qua thì mọi chuyện đều đã kết thúc.

Cũng chính vì lý do này, nên bây giờ Phượng Tri Vi không thể tham gia cuộc thi nữa. Phạm vào nội quy của thư viện trước mặt Hoàng đế, không khéo còn bị xử tội chết.

Môn thi đầu tiên thuộc về chính sử, lẽ ra phải gồm ba phần theo thứ tự là sách luận, giảng kinh, thi văn, do phụ tử trong thư viện cùng viện Hàn Lâm biên soạn và chủ khảo. Phượng Tri Vi nghe toàn những câu chữ hoa mỹ màu mè, trích kinh dẫn điển, trong lòng rối như tơ vò.

Chợt nàng nghe thấy một trận xôn xao bàn tán, sau đó có người hô to: "Kim bảng!"

Ngữ điệu vừa ao ước, lại vừa có vẻ bất đắc dĩ.

Phượng Tri Vi đưa mắt nhìn sang, sau cửa sổ trước màn sa trắng, một thái giám đứng đó, trong tay nâng một cuộn lụa vàng dài mềm mại.

Ninh Dịch cũng tỏ vẻ kinh ngạc, lẩm bẩm: "Lão gia tử mang cả thứ này ra cơ à..." Bốn bề lại không ngớt vang lên những tiếng kinh hô.

Kim bảng, còn gọi là cuốn Trắc Anh, bên trên ghi lại ba câu hỏi lạ lùng trên đời, nghe nói người có thể giải được nó ắt là Quốc sĩ vô song, có được người này sẽ giữ yên thiên hạ. Đây là cuộn lụa kỳ lạ được Hoàng đế khai quốc của Đại Thành truyền xuống, truyền qua các đời, nhiều năm qua đã sớm danh chấn thiên hạ.

Hoàng đế khai quốc Đại Thành kinh tài tuyệt diệu, nghe nói bởi vì sự môn trước đây có dính dáng đến thần điện Khung Thương, trên người còn mang thần thông khó lường, nên xưa nay đều được các đời Đế vương tôn

sùng; thứ mà ngài truyền xuống, ắt không phải vật tầm thường. Từ xưa đến nay, cuốn Trắc Anh luôn được cất giấu kỹ càng trong hoàng cung sau khi Đại Thành diệt vong, cuộn lụa nằm trong di bảo của Đại Thành thuộc về hoàng triều Thiên Thịnh. Hoàng đế Thiên Thịnh hình như cũng cực kỳ kính ngưỡng đại đế khai quốc Đại Thành thần bí kia, hầu như mỗi lần khoa khảo, thi đình thi trường hay trong các cuộc luận văn quan trọng đều đem cuốn Trắc Anh ra để thử thách anh tài trong thiên hạ, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa một lần thành công, thậm chí ngay cả đầu đề cũng chẳng ai xem mà hiểu được.

Từ đó trở đi, cuốn Trắc Anh trở thành vật mang hàm nghĩa "không thể vượt qua được", sĩ tử trong thiên hạ kính ngưỡng khát vọng nhưng quá cao không thể với tới.

Cũng bởi đã thất vọng quá nhiều lần, Hoàng đế dần dần sinh ra chán nản, sau này người ban ra thánh chỉ, kẻ nào không nắm chắc giải được cuốn Trắc Anh thì không được khinh suất xin thi, bằng không sẽ luận tội khi quân đem chém. Ý chỉ ban xuống từ đó trở đi không còn ai dám liều mạng đụng đến cuốn Trắc Anh nữa.

Lúc này mà mang ra, cũng chỉ là lấy hương lấy hoa, tượng trưng thì nhiều ý nghĩa thực tế lại chẳng bao nhiêu, làm ra vẻ đấy thôi.

Cuốn Trắc Anh dật từ tơ vàng bay phất phơ trong gió, như một cây cầu thang bằng vàng bắc lên mây xanh làm người ta hoa mắt. Mọi người nhìn nó bằng ánh mắt cháy bỏng ngửa cao đầu, nhưng không ai dám lại gần.

Trong lòng Phượng Tri Vi chột động.

Chuyện đã đến nước này, muốn giấu tài cũng không thể được, giữa mạng nhỏ lập tức đi đời và xuất đầu lộ diện có thể rước họa vào thân, nàng thà lựa chọn phương án thứ hai.

Sống hay là chết, tạm thời đánh cuộc, nếu không tan xương nát thịt dưới vách núi, thì chính là con đường bằng phẳng dẫn đến tương lai tươi sáng.

Ninh Dịch, đây là vì người ép ta...

Trên đài, kim bảng vẫn phất phơ trong gió, khi thái giám đã giơ kim bảng đến mỗi nhừ tay, thì nghe tiếng Hoàng đế bình thản nói vọng ra sau rèm: "Xem ra năm nay vẫn thế thôi, thu lại đi."

Thái giám đang định thu vào, chợt nghe bên dưới có người cao giọng nói: "Tôi xưng phong."

Trong trưởng quan, một thiếu niên áo xanh mảnh mai bỗng đứng kiên quyết đứng dậy. Thiếu niên đứng đón gió, ống tay áo phần phật tung bay ấy chính là Phượng Tri Vi.

Nàng thản nhiên đứng đó trong ánh mắt sáng quắc của muôn người, không vội vàng tiến lên, mà trước hết quay lại nở nụ cười nhìn Ninh Dịch muốn cản lại chẳng thể cản mình nên đang mặt ủ mày chau.

Nụ cười này vẫn dịu dàng như trước, dưới tận cùng sự dịu dàng ấy lại đột nhiên sinh ra khí chất cương nghị quyết liệt, đó là khí phách ẩn giấu sâu trong tính cách nàng, chỉ khi lâm vào tuyệt cảnh mới tự nhiên hiển lộ, dù có nghìn vạn người ngăn cản ta vẫn tiến lên, người hãy ngoan ngoãn chờ xem...

Vương gia, đa tạ đã tiếp đãi, tạm biệt, tạm biệt.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 14: Quốc Sĩ Vô Song

Ninh Dịch nhìn thiếu niên kia đứng lên, hô to, xoay người mỉm cười, cho đến lúc kiên quyết rời đi.

Không hiểu vì sao, cảm giác đầu tiên dâng lên trong lòng y không phải là sự phẫn nộ khi con mồi trốn thoát, mà là sự bất an khó hiểu, giống như trông thấy chim trong lồng võ cánh bay mất, ra đến bầu trời vừa xoay mình, đã lột xác biến thành phượng hoàng.

Hoặc là con ưng một mực thu lông cánh, chỉ chờ đến thời cơ là sẽ xé mây bay lên, rồi lại đáp xuống, mổ cho y một cú?

Y lắc đầu muốn quăng những ý nghĩ hoang đường này đi, từ từ dựa vào ghế ngồi, nhắm mắt nhìn người kia tiến thẳng về phía kim bảng, bóng lưng mảnh mai như trăng đầu tháng.

Tự tìm đường chết, cũng tốt thôi...

Rõ ràng y nên vui vẻ mới đúng.

Nhưng mặt mày y lại phủ tầng tầng mây khói, chẳng thể xua tan.

Phượng Tri Vi đi đến trước đài, loáng thoáng nghe bên dưới có kẻ hô hoán, nghe như giọng của Lâm Thiều. Hình như cậu ta muốn lao lên, nhưng bị người ta giữ lại dưới chân đài.

Ánh mắt mọi người nhìn nàng lúc này cũng không còn ganh ghét hay khinh thường như trước, mà đầy thương tiếc và kinh ngạc - kinh ngạc có

người vậy mà lại đâm đầu vào con đường chết.

Cuốn Trạc Anh, trải qua hơn sáu trăm năm, đến nay vẫn không ai hiểu và giải được, từ lâu đã hình thành quan niệm ăn sâu bén rễ trong lòng người - đó là thiên thư, không phải là thứ người phàm có thể trả lời được.

Phượng Tri Vi ánh mắt trong veo như nước, làm như không thấy ánh mắt quái dị từ bốn phương đổ tới, thản nhiên tiến về phía trước.

Sau màn sa trắng có người khẽ "ồ" lên, các hoàng thân quý tộc vốn đang uể oải tán gẫu cũng nhao nhao đứng dậy ló đầu nhìn quanh, hết sức hiếu kỳ với tên tiểu tử là người đầu tiên trong nhiều năm qua dám to gan muốn sờ tới cuốn Trạc Anh này.

"Người biết quy củ không?" Thái giám nâng cuộn lụa vàng kéo dài giọng, liếc xéo Phượng Tri Vi.

"Không đáp nổi, sẽ không được chết yên lành." Phượng Tri Vi mỉm cười.

Câu này đáp rất dừng dưng, nhưng hàm ý trong đó lại khiến bao người chấn động. Ninh Dịch ở trong trưởng quan cũng ngồi thẳng người dậy, hàng mày cau lại.

Dùng thái độ ôn hòa dịu dàng làm chuyện dữ dội như sấm sét, phong cách này, rất giống một người...

Thái giám nghiêng đầu nhìn vào trong màn sa, nhận được ý chỉ, bèn vén lớp giao sa(*) màu vàng che bên trên cuộn lụa lên.

(*) Loại vải dệt cực mỏng tương truyền do giao nhân dệt nên, cũng có nghĩa là loại sa mỏng.

Cuộn lụa có ba khúc, mỗi khúc là một đề, tuy trong quá khứ đã có vô số người thử giải, nhưng dựa theo pháp lệnh của triều đình, bất cứ ai xem qua đầu đề đều không được phép tiết lộ ra ngoài, cho nên mấy đầu đề này với người trong thiên hạ vẫn cứ là bí mật, vô số ánh mắt tò mò của mọi người đều hướng về đó.

Phượng Tri Vi nhìn xuống, vẻ mặt nàng... vô cùng đặc sắc.

Đề thứ nhất.

"Vì sao Pana không mạnh bằng Sony?"

Phải tốn rất nhiều công sức, khóe miệng Phượng Tri Vi mới thôi không co giật nữa - đây là thiên hạ đệ nhất kì thư được truyền hơn sáu trăm năm nay? Đây là cuốn Trắc Anh mà thiên hạ đồn rằng người giải được ắt là Quốc sĩ vô song?

Phải rồi, có thể giải được nó, đúng là vô song còn gì - đây vốn không phải câu hỏi thuộc về thế giới này mà.

Lúc này mọi người đều chăm chăm nhìn sắc mặt nàng, thấy nàng cau mày cắn môi, có vẻ khó khăn ần ần như bị đầu đề kia làm khó, họ đều cảm thấy không ngoài dự liệu, rồi lại hơi thất vọng - tưởng đầu hôm nay có thể xuất hiện kì tích chứ!

Ninh Dịch đưa tay chống má, nhìn Phượng Tri Vi phía xa, kết quả lúc này tuy đã nằm trong dự liệu của y, nhưng tâm trạng y vẫn chẳng khá hơn chút nào. Thứ cảm giác như rơi vào sương mù, vừa bức bối lại vừa mất mát này, dường như đã vô cớ nặng thêm mấy phần.

Ổng tay áo rủ xuống, được gió đưa phe phẩy qua gò má, vừa mềm vừa mát, giống như lòng y lúc này. Cái người gom đủ khôn vặt lẫn trí tuệ chân chính ấy, thật sự sẽ bị y ép đến nước phải điên cuồng một phen, rồi gây kích vùi cát ở chốn này sao?

Y đang trầm ngâm, chợt thấy người đứng trên đài giã mỳ, nở một nụ cười.

Nụ cười kia đột ngột nở, gương mặt người kia rõ ràng chỉ được coi là thanh tú, thậm chí còn hơi cứng nhắc, vậy mà sau một tích tắc, thần thái trong ánh mắt ấy lại hóa thành bình minh trên biển rực sáng cả chân trời, chói lóa đến không thể nhìn thẳng, dung nhan bình thường bỗng hóa thành tuyệt đại phong hoa.

Y bị nụ cười ấy mê hoặc đến sững sờ, rồi lại thấy người kia chẳng hề do dự tiến về phía trước, dùng bút mực đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, soạt soạt vài tiếng, bút đưa như phượng múa rồng bay, sau đó mỉm cười bước sang một bên.

Thái giám không dám tin, bước qua, cũng không dám nhìn đáp án, hai tay dằng vào trong rèm sa trắng. Trong rèm sa, một loạt Học sĩ, Thứ cát sĩ(*) có học vấn uyên thâm nhất viện Hàn Lâm được triệu đến lập tức xúm vào cầm đáp án của Phượng Tri Vi, nhìn sững cả buổi.

(*) Một chức quan ngấn hạn dưới thời Minh – Thanh được lựa chọn từ những người thi đỗ Tiến sĩ, nhiệm vụ chính là giúp Hoàng đế soạn chiếu thư, cũng có khi phụ trách giảng kinh thư cho Hoàng đế.

Đáp án rất đơn giản, rất kỳ lạ, còn kỳ lạ hơn cả đầu đề, là mấy "ký hiệu" xiêu xiêu vẹo vẹo - PANASONIC (sợ anh SONY rồi!)(*).

(*)PANASONIC (pa-na-so-nic) phiên âm trại “I”, “n” theo cách vui của dân Trung sẽ thành “sợ anh SONY rồi” (pa-la-sou-ni-ge).

Tất cả trợn mắt nhìn rất lâu mà không tài nào lý giải được, lại quay sang nhìn vị thiên hạ đệ nhất tài tử kia. Tân Tử Nghiễn nhăn nhó dung nhan phong tình vạn chủng, hậm hực nói: "Ta không phải là đạo sĩ, không hiểu được cái mớ chữ gà bới này!"

Vậy là đành phải phái người phi ngựa vào trong cung lấy đáp án được cất kỹ - bởi xưa nay chưa bao giờ phải dùng tới, nên đã quên mang theo.

Sau một lúc lâu, từ sau rèm sa truyền ra tiếng hô kinh ngạc khe khẽ.

Đáp án cũng là một mớ loằng ngoằng gà bới y hệt như thế, còn vẽ khó nhìn hơn Phượng Tri Vi nhiều, mọi người đành so từng nét một thì không sai chút nào. Ngơ ngác cả buổi, đáp án mới được đưa ra phía sau bình phong.

Sau tấm bình phong, Thái tử nghe hạ nhân bẩm báo, bèn cúi người nhìn ra bên ngoài, cười nói: "Phụ hoàng, không ngờ hôm nay lại có người giải được đề rồi."

Hoàng đế vốc người cao gầy, vận hoàng bào tươi sáng "à" lên một tiếng, bảo: "Thư viện Thanh Minh mấy năm nay đều do con quản lý, càng ngày càng thêm nhiều nhân tài xuất hiện, đúng là không uổng công trăm đích thân tới xem lần này."

Thái tử có vẻ phấn khởi ra mặt, nhớ lại trước đó mấy ngày mình đã trò chuyện với lão lục, lão lục nói gần đây có vài chuyện làm bệ hạ ưu phiền, ví như Đại Liêu nhiều lần quấy rối biên ải, hải tặc Hoàng Hải cướp đoạt biên dân... chi bằng khuyên bệ hạ ra ngoài giải sầu. Thư viện Thanh Minh mấy năm nay có vài nhân tài, bệ hạ mà gặp cũng sẽ cảm thấy an ủi. Tốt nhất là cuộc thi này hãy làm long trọng hơn một chút, truyền ra ngoài cũng thể hiện rõ uy phong của đại quốc chúng ta, thể hiện nước ta nhân tài lớp lớp, trấn an dân chúng đang kinh hoàng, tiện thể dọa dẫm đám trộm cướp không an phận kia. Hôm nay xem ra đúng là đã khiến bệ hạ vui vẻ, nhưng hẳn không muốn chia công với lão lục, lời ra đến miệng lại nuốt ngược trở về, cười nói: "Phụ hoàng chăm lo việc nước, Thiên Thịnh ta lại đương thịnh như mặt trời ban trưa, tài sĩ trong thiên hạ đều tụ về Đế Kinh, hôm nay giải cuốn Trắc Anh Quốc sĩ xuất thế, cũng để cho những phường trộm cướp có mắt không trông kia nhìn cho rõ, sớm ngày an phận!"

Sắc mặt Hoàng đế càng thêm thỏa mãn, rồi lại đưa mắt nhìn Thái tử, bảo: "Chẳng qua mới đáp được một đề, gọi là Quốc sĩ vẫn còn hơi sớm."

"Không phải cũng sẽ phải!" Thái tử dương dương đắc ý, đặt chén trà xuống, cười nói: "Nếu Phụ hoàng muốn, thì chính là hẳn!"

Hoàng đế liếc hẳn, nụ cười bên môi nhạt đi, sau đó phẩy phẩy tay với thái giám.

Thái giám vén rèm đi ra, cất giọng the thé, tuyên: "Đề tiếp theo!"

Quảng trường nổi lên tiếng rầm rầm, mọi người đều đứng lên, sắc mặt bàng hoàng như bị sét đánh - đề thứ nhất đã giải xong rồi?

Ninh Dịch đang uống trà, tay run lên, một giọt nước trà rơi xuống ống tay áo. Y cũng chẳng thèm lau đi, chỉ ngẩng đầu nhìn Phượng Tri Vi, trong khoảnh khắc đôi mắt y lóe lên một tia sáng.

Đề thứ hai.

"A và B có thể chuyển hóa lẫn nhau, B có thể tạo ra C trong nước sôi, C đặt trong không khí bị oxy hóa thành D, D có mùi trứng thối, xin hỏi A, B, C, D lần lượt là gì?"

Lúc này Phượng Tri Vi đã bình tĩnh hơn nhiều - khi nàng đứng từ xa, thấy nét chữ tựa đề của cuộn lụa vàng trông quen quen, nàng đã lờ mờ hiểu ra, không nhìn nổi mà sờ lên cuốn sách nhỏ bằng da con nhu lông vàng nằm trong ngực, cuốn sách nàng đã đọc đi đọc lại đến thuộc nằm lòng. Đến lúc nàng nghe được đề mục đầu tiên, hoang đường mà vô cùng quen thuộc, nàng đã biết chắc, cái gọi là cuốn Trắc Anh hay Quốc sĩ vô song đều nằm trong quyển sách này. Hoặc là truyền sai, hoặc là chủ nhân của cuốn sách này đã chơi một trò chơi dài đến hơn sáu trăm năm với người trong thiên hạ.

Dù sao đi chăng nữa, cái trò chơi khăm người đời này, lại thành toàn cho nàng.

Đáp án của đề thứ hai được dâng lên, mọi người không còn thờ ơ như trước, mà đều nóng lòng chờ đợi, kiễng chân ngẩng đầu hồi hộp nhìn về phía rèm sa. Chờ thêm một lúc thì rèm sa được vén lên, thái giám sừng sốt pha lẫn hưng phấn, chất giọng the thé gần như biến đổi, chọc vào tai mọi người đứng trên quảng trường: "Đề thứ ba!"

Mọi người bắt đầu vô thức chen nhau ra đằng trước, đều muốn thấy tận mắt Quốc sĩ đã dùng đằng mắt sáu trăm năm giờ mới xuất hiện. Ninh Dịch cuối cùng cũng không thể ngồi yên được nữa, phất tay áo đi tới.

Y bước lên đài, đi lướt qua Phượng Tri Vi, trong phút quay đầu y liếc xéo một cái sắc lém. Phượng Tri Vi hạ mày khép mắt, vẻ mặt ôn hòa, nhưng đúng vào khoảnh khắc y sắp sửa rời đi, nàng lại hạ giọng nói: "Điện hạ, được làm triều thần đứng chung điện với ngài, thật là chuyện may mắn."

Bả vai Ninh Dịch rõ ràng đã cứng đờ trong một thoáng, sau đó nhẹ nhàng lướt qua. Phượng Tri Vi nhìn theo bóng lưng y, chợt cảm thấy tâm tình hết sức vui vẻ.

Bị y bắt nạt áp bức bấy lâu, lần nào cũng dưới cơ y, giờ đây có thể coi như một lần được nở mày nở mặt.

Đề thứ ba.

"Một tảng đá có nguồn gốc từ thần điện Trường Thanh của Thương Khung, được coi là thần thạch mang mệnh trời có liên quan đến vận nước, trong một đêm trăng máu vào giờ Thìn ba khắc(*), được ném tới hải vực đảo La Sát ở Ngạc Hải, sẽ xảy ra chuyện gì?"

(*) Tức là khoảng 7 giờ 45 phút sáng.

Nhóm đại lão của Khâm Thiên giám và viện Hàn Lâm đã sớm trông thấy đầu đề, cả đám gãi đầu gãi tai, vận dụng học vấn mệnh môn như mặt biển mù sương của mình, từ các góc độ thâm ảo như tướng số, thiên tượng, Dịch kinh, thuật số tử vi, kham dư(*), phong thủy... mong giải ra vấn đề này, một đại lão của Khâm Thiên giám hai tay lồng trong áo, run giọng nói: "Thâm sâu khó dò, thâm sâu khó dò..."

Mọi người đều tỏ ra không hề ngạc nhiên, từ mấy đời trước từng có một vị đại nho học vấn vô cùng uyên thâm đã dùng cả đời mình cẩn thận nghiên cứu ba câu hỏi trên, cuối cùng cho ra một kết luận, đầu đề nhìn như ấu trĩ cổ quái, lại chứa đựng vô vàn thâm ý. Trong ba câu hỏi này bao quát những đạo lý huyền ảo sâu xa nhất trên đời, như là chuyển đổi trận pháp, tính toán tinh bàn, điểm cuối của thiên mệnh... Đừng nói đáp án biệt vô âm tín, chỉ ba đầu đề này thôi đã hao hết thời gian cả cuộc đời ông. Khi ấy đại nho râu tóc bạc phơ đã vỗ đùi cảm thán, quả nhiên không hổ là bút tích của Đại Thành tuyệt điểm đại đế, quả nhiên chỉ có Quốc sĩ vô song mới giải được.

(*) Tên gọi khác của thuật phong thủy. Kham là chỉ trời, dư là chỉ đất, "Kham Dư" nghiên cứu mối quan hệ giữ trời và đất, đặc biệt là kiến thức về địa hình, địa lý.

Lúc này Phượng Tri Vi cũng đã thấy đề thứ ba, trong lòng lại thoáng ngẩn ngơ, đề này nàng chưa hề đọc được trong cuốn sách kia.

Nhưng trả lời xong hai đề trước, nàng đã sớm lần ra tâm tư quỷ quái của người ra đề, cứ nghĩ theo cách đơn giản nhất, đưa ra đáp án đơn giản nhất, khiến cho người ta chết cười là được(*).

(*) Đáp án đề thứ 2: A. Gà, B. Trứng gà, C. Trứng luộc chín, D. Trứng thối. Đáp án đề thứ 3: Tảng đá rơi xuống biển.

Đáp án của Phượng Tri Vi đã được đưa vào.

Một lát sau, trong rèm sa trắng vang lên hàng loạt những tiếng người ngã "bịch, bịch, bịch" xuống đất.

Rèm sa vén lên, thái giám nhể nhại mồ hôi bước ra, đứng phình bụng, há miệng mấy lần vẫn không thốt nên lời.

Thành bại chỉ trong một câu này, mọi người đồng loạt nín thở tập trung nghe, nhìn cái miệng đáng sợ kia, đợi chờ Quốc sĩ sinh ra, hay là anh tài ngã xuống.

Giảng văn đường rộng lớn chứa được mấy nghìn người, trong nháy mắt đã tĩnh lặng như tờ.

Chỉ có mình Phượng Tri Vi chấp tay đứng đó, mỉm cười nhàn nhạt, cuốn lụa tơ vàng ba thước tung bay giữa những ngón tay trắng mịn của nàng, phát ra tiếng soạt soạt nho nhỏ như có người ngự trên trời cao đang khẽ cười thành tiếng.

Ninh Dịch xoay người, nhìn đăm đăm thiếu niên mảnh mai kia bằng ánh mắt phức tạp.

Trong bầu không khí im ắng nặng nề ấy, cho tới khắc cuối cùng khi mọi người sắp không nhìn nổi nữa, gã thái giám kia rốt cuộc cũng chậm chạp thở ra, bước về phía Phượng Tri Vi, vái dài sát đất.

"Mời..."

“Quốc sĩ...”

Một lời thốt ra làm bốn phương lặng ngắt, một lời thốt ra khiến đáy lòng như sóng triều dâng.

Trong chốc lát sóng lớn vỗ bờ, vỗ cho đầu óc gần như trống rỗng của mấy nghìn người này mê muội.

Quốc sĩ!

Các học trò chỉ đơn thuần kích động vì hai chữ thanh quý theo đuổi cả trong mơ kia, còn những đại lão trong triều lại đưa mắt nhìn nhau với ẩn ý sâu xa.

Tiểu tử này thật là may mắn... Nếu không vì biên cương nhiễu loạn, mấy năm nay bệ hạ trẻ nãi triều chính, quốc sự nảy sinh nhiều tệ nạn khiến lòng dân bất an, bệ hạ cần phải nhanh chóng ổn định lòng người, thì làm gì có chuyện người nhanh chóng ban danh hiệu "Quốc sĩ" cho một thằng nhãi miêng còn hôi sữa như người chứ?

Còn có người suy nghĩ sâu xa hơn - Thái tử tâm thường, các Hoàng tử lại có thế lực lớn, triều thần đều kết bè kết đảng, thuyết phế trưởng lập hiền xưa nay vẫn không ngừng được rao giảng, trước đó mấy ngày bảo ấn Thái tử bị giữ càng khiến các Hoàng tử khác chộn rộn. Hoàng tử tranh ngôi vốn không phải là phúc của triều đình, mà Hoàng đế lại không tỏ thái độ gì, hiện nay thư viện Thanh Minh là môn hạ của Thái tử, lão gia tử chơi trò này, vô hình trung đã đưa ra cảnh cáo với bè đảng của các Hoàng tử - Thái tử vinh sủng chưa suy, mau ngừng lại!

Nếu quốc gia cần một Quốc sĩ, thì cho dù tên tiểu tử này có tùy tiện vẽ ra mấy thứ vớ vẩn, cũng thành Quốc sĩ!

Thậm chí có người bắt đầu suy ngẫm - chuyện này chẳng phải từ đâu đã mọc nổi cần thận rồi sao?

Trong lòng nổi sóng dữ dội, nhưng ngoài mặt vẫn thuận hòa vui vẻ, tất cả đều mỉm cười chào đón Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi không kiêu không nịnh, bình thản đối mặt, phong độ ung dung trời sinh khiến các đại lão trong lòng còn mang nghi ngờ lại bắt đầu nghi ngờ chính sự hoài nghi của mình - nhìn điệu bộ này cũng ra dáng Quốc sĩ đấy chứ.

Các Hoàng tử đều đổ dồn ánh mắt vào nàng, chẳng qua những ánh mắt này chưa chắc đã mang ý tốt - nhân tài từ thư viện Thanh Minh đi ra, tự động được coi là người của Thái tử.

Ninh Dịch ngồi một bên đã lấy lại vẻ bình tĩnh, chậm rãi uống trà, hàng mi dài rủ xuống, che đi ý cười nhàn nhạt.

Được, người được lắm, rơi vào tuyệt cảnh lại có thể tìm được đường đi, có điều... chỉ sợ người tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa thôi!

Vì chỉ là tạm thời yết kiến Hoàng đế, và vì nàng được mang danh "Quốc sĩ", cho nên lễ yết kiến tương đối giản đơn. Hoàng đế và Thái tử tỏ ra hết sức hiền hòa, nhất là Thái tử còn nắm tay Phượng Tri Vi ân cần hỏi han, quả là khiến người ta lầm tưởng hãn và Phượng Tri Vi đã xa cách nhiều năm, nhớ nhung da diết. Lòng bàn tay ẩm ướt mềm oặt của hãn khiến Phượng Tri Vi khó chịu vô cùng, nàng liền mỉm cười, định bụng âm thầm rút tay mình ra từng chút một.

Nàng còn chưa giở xong Càn Khôn Đại Nã Di, thì đã có người không chịu nổi nữa.

"Tránh ra!"

Một tiếng quát lạnh lùng mới rồi còn ở ngoài xa, âm cuối chưa dứt đã vang lên dưới quảng trường. Trong thoáng chốc mọi người chỉ thấy một cái bóng màu xanh thiên thủy như một vệt sao lóe lên từ phía chân trời, nháy mắt đã bay tới.

"Có thích khách! Hộ giá!"

Ngự Lâm quân canh phòng xung quanh và Trường Anh vệ cận vệ của Hoàng đế đồng thanh quát to, nhảy ra ngăn cản, nhưng còn chưa chạm vào rìa cơn gió xoáy kia đã bị gạt văng ra bốn phía, lăn lông lốc thành một đồng

như những quả hồ lô. Vô số trường đao bằng thép tinh chất tua đỏ vung ra rào rào, nghìn sợi chỉ đỏ lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Lại có một bóng người áo đen bào đỏ bất ngờ nhảy ra từ sau lưng Tân Tử Nghiễn không gây một tiếng động, giơ tay muốn ngăn chặn cái bóng màu thiên thanh kia. Người ấy duỗi tay ra, trường đao bay tứ tung đồng loạt rơi xuống đất, song cái bóng màu thiên thanh hình như không hề hấn gì, lại uốn mình theo một góc độ kỳ quái, tránh được đòn này.

Tránh một cái, nháy mắt đi nghìn dặm, đã lao tới trước mặt Phượng Tri Vi.

"Vù", một luồng kim quang bắn tới, tiếng gió rít dữ dội ập thẳng vào người lao đến. Đó là Ninh Dịch cầm chén trà trong tay ném ra ngăn người ấy lại trong chớp mắt.

Kẻ vừa tới gạt tay, chén trà bay ngược trở về, lạ một nỗi trong suốt màn bay qua bay lại này, trà trong chén vẫn không rơi ra ngoài một giọt.

Cản đường rồi giao đấu mấy hiệp qua lại chỉ trong nháy mắt, rất nhiều người còn chưa kịp phản ứng, người kia đã lao đến bên Phượng Tri Vi, ngón tay tuyết trắng khi ẩn khi hiện, ống tay áo dài cuốn tới đã đoạt lại Phượng Tri Vi từ ma trảo của Thái tử.

Thái tử hoảng hốt kêu to "á, á", ngã ngửa ra đằng sau, lại được một người nhẹ nhàng đỡ lấy. Người ấy đứng trước mặt Thái tử, nghiêng người che chắn cho Hoàng đế cũng đang tỏ vẻ kinh hãi, bấy giờ mới quát khê: "To gan! Bắt hãn!"

Người ấy chính là Ninh Dịch.

Mà người kéo Phượng Tri Vi đi, đương nhiên chính là cố thiếu gia vừa mới tỉnh rượu.

Ngự Lâm quân và Trường Anh vệ đều lao tới, đao tuốt vó tên lên dây, đồng loạt nhắm thẳng vào Cố Nam Y.

Cố Nam Y chẳng thèm đếm xỉa đến họ, đẩy tay Thái tử ra, túm lấy Phượng Tri Vi, thản nhiên nói: "Của ta."

"..."

Trong lòng Phượng Tri Vi chỉ muốn khóc toáng lên - Cố thiếu gia ngài đang bảo vệ ta hay đang làm khó ta vậy, ngài sớm không tới muộn không tới, tại sao lần nào cũng lựa đúng lúc mọi chuyện đã xong xuôi mới thò mặt ra chứ...

Còn nữa, "của ta" là cái gì hả?

Phượng Tri Vi cho rằng, câu nói này của Cố thiếu gia nhất định đã bị lược bớt đi, hẳn phải là "người này ta bảo vệ", "ta đi theo người này", hoặc mấy chữ mà chủ nhân quyển sách kia thường hay nói "ta che chở người này" mới đúng.

Nói như vậy sẽ gây hiểu lầm đấy!

Từ khi Cố Nam Y xuất hiện, sắc mặt Ninh Dịch trở nên vô cùng đặc sắc - nếu y nhớ không lầm, thì nữ nhân khốn kiếp kia mất tích cùng với tên này mà!

Lần trước nữ nhân khốn kiếp cùng tên này đã thương y, lần này nữ nhân khốn kiếp lại cùng tên này phá hỏng chuyện tốt của y.

Chẳng trách y cứ có cảm giác tiểu tử này quen quen, hóa ra là nàng ta, là nàng ta...

Dưới cơn thịnh nộ, gương mặt Ninh Dịch còn bình tĩnh hơn cả ngày thường, hít thở cũng chậm rãi hơn hẳn ngày thường. Đôi mắt như hắc ngọc

dưới hàng mày dài hơi xếch lên, ánh mắt nhìn Cố Nam Y cứ như mũi kim chôn dưới tuyết cả nghìn năm.

Kim này từ khi Cố Nam Y xuất hiện đã chui khỏi da thịt, đến khi Cố Nam Y thốt ra câu "của ta" thẳng thắn và hùng hồn, thì nó đã được mài giữa vô cùng sắc nhọn.

Phượng Tri Vi bỗng dưng rùng mình, không hiểu sao nàng cảm thấy xung quanh nháy mắt đã lạnh căm?

Nàng vừa ngước mắt lên đã thấy ngay vẻ mặt của Ninh Dịch - Sở vương điện hạ phong lưu mỹ mạo, trước mặt kẻ khác phóng khoáng tùy tiện, trước mặt nàng lại âm trầm lạnh lẽo. Nhưng nàng chưa bao giờ được thấy vẻ mặt y lúc này, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bắn ra vô số hạt băng, đổ ập xuống đầu xuống cổ nàng.

Thôi đi... Nàng với y ngày sinh tháng đẻ không hợp, y thích nổi giận thế nào thì cứ việc nổi giận thế đó, chuyện cấp bách hiện giờ vẫn là cứu Cố Nam Y.

Liếc nhìn Thái tử đang ngồi chờ dẫn trên ghế, hai mắt trợn trừng, lại quay sang Ninh Dịch đang bình thản chắn trước mặt Hoàng đế, Phượng Tri Vi âm thầm thở dài. Nàng lùi lại một bước cúi người nói: "Bệ hạ, điện hạ, mấy chiêu thức giang hồ này của bằng hữu thảo dân, các vị thấy sao ạ?"

Nàng vừa nói xong, mọi người đều ngơ ngác. Thái tử cuối cùng cũng buông lỏng, hỏi bằng giọng nghi ngờ: "Là bằng hữu... của người?"

"Là kẻ sơn dã không hiểu lễ giáo, lại xông tới chỗ bệ hạ, tội đáng muôn chết." Phượng Tri Vi hạ mày khép mắt, hận không thể thay Cố Nam Y thể hiện toàn bộ sự cung kính khiêm nhường mà y không thể biểu lộ, nghiêm nghị nói: "Chỉ là học thành tài văn võ, rồi mơ tưởng được dốc sức cho nhà Đế vương. Vị bằng hữu này của thảo dân xưa nay vẫn luôn ngưỡng mộ giáo hóa của triều đình, tuy tâm tính chất phác không biết tiến lui, cũng

tuyệt đối không dám phạm vào thánh giá... Xin bệ hạ minh giám, rủ lòng thương xót." Nổi xong liền dập đầu.

Thái tử lập tức thở phào, thầm nghĩ những kẻ võ công cao cường quá nửa là có tính tình cổ quái, hôm nay được thấy, quả nhiên không sai. Huống chỉ võ công của người này còn cao hơn rất nhiều so với đám môn khách võ lâm mà trước kia hắn đã phải dùng nghìn vàng mời tới, nếu có thể mời chào làm môn hạ, chẳng phải đã thêm một cánh tay đắc lực rồi sao? Bèn cười nói: "Nếu vị tiên sinh này thật sự đến ám sát, thì có sao lại không mang theo vũ khí? Lại ung dung đứng ở chốn này? Không thể, không thể nào."

Hắn tiếp lời quá nóng vội, Hoàng đế dừng dừng liếc nhìn hắn, rồi bảo Phượng Tri Vi: "Người hãy tạm thời bảo y lui xuống."

Phượng Tri Vi thở phào vâng dạ, lại nghe Hoàng đế căn dặn Ninh Dịch: "Người cũng lui xuống đi."

Giọng điệu này giống y chang giọng điệu nói với Phượng Tri Vi vừa rồi, thậm chí còn lạnh nhạt hơn một chút. Rõ ràng Ninh Dịch đã xông vào hiểm nguy lấy thân hộ giá, Hoàng đế lại thờ ơ như thể không thấy. Nhưng sắc mặt Ninh Dịch vẫn bình thản như thường, khom người tuân lệnh.

Còn Thái tử đã mỉm cười đứng dậy, đích thân bưng một chén trà từ tay nội thị, đổi trà cho Hoàng đế.

Đúng vào khoảnh khắc Thái tử đứng dậy rời ghế, Ninh Dịch sắp sửa lui ra.

Đột nhiên có biến!

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 15: Ước Định

Thái giám dâng trà tối.

Khay gỗ tử đàn bên trên phủ gấm vàng rực, trà đựng trong chén sứ trắng men mỏng có nắp, quả hải đường cống từ Kim Sa đặt trên đĩa nhỏ trắng bạc, gấm phủ dựa theo quy định trong cung, gấp bốn phía hơi kênh lên.

Do thánh giá đang ở ngoài cung, cũng vì chuyện Cố Nam Y xông ra khi này, nên thị vệ tùy thân hết sức cẩn thận, kiểm tra dưới gấm phủ không có gì mới cho đi qua cửa.

Thái tử đích thân đi tiếp trà, mỉm cười dâng lên cho Hoàng đế: "Là trà Trường Phong Qua Phiến người thích nhất.. "

Lời còn chưa dứt.

Hắn bỗng dừng cảm thấy trước mắt có vật gì đó lóe sáng.

Tia sáng màu trắng bạc lạnh lẽo kia nháy mắt đã bổ thẳng vào mắt hắn như một tia chớp, ánh sáng chói lòa nhất tạo ra bóng tối u ám nhất, trong khoảnh khắc ấy hắn đột nhiên chẳng nhìn rõ thứ gì.

Ánh sáng lóe lên từ trên khay gỗ.

Quả hải đường Kim Sa xoay vòng xoay bay tứ tán giữa không trung, đỏ tươi như những giọt máu, xoay vòng quanh một ánh kiếm màu trắng bạc. Mà chiếc đĩa nhỏ màu trắng bạc vừa rồi, đã không thấy đâu nữa!

Nhuyễn kiếm gấp đặc chế được gấp lại thành hình cái đĩa, đựng đầy quả hải đường tiến cống từ Kim Sa, được thần nhiên bùng vào dưới những ánh mắt đăm đăm vây bủa, cũng đã lừa dối ánh mắt của tất cả mọi người.

Kiểm quang vừa lóe, Thái tử đang dâng trà cho Hoàng đế, chặn mất tầm mắt của thị vệ, trong nháy mắt ấy không ai cứu kịp nữa. Mũi kiếm chẳng mấy chốc sẽ xuyên qua xương vai Thái tử, sau đó lại đâm vào ngực Hoàng đế!

Khoảng cách cực gần, ra tay cực nhanh, có là thần tiên cung Đại La cũng không kịp cứu.

Nhuyễn kiếm trong tay thích khách bất chợt run lên, nháy mắt đã vòng qua người Thái tử, nhắm thẳng vào Hoàng đế.

Cái run này khiến tốc độ của thích khách hơi chậm lại, đủ chậm để có người kịp tới cứu viện.

Áo the lụa màu nguyệt bạch nhoáng lên, hoa văn trúc xanh bằng chỉ bạc lật qua lật lại thành bóng lồng, có người dùng một tốc độ quỷ dị gần như quên thân vọt tới, trong nháy mắt đã che trước mặt Hoàng đế.

"Xoẹt."

Tiếng thanh kiếm mỏng mà sắc bén kia xuyên qua da thịt nghe rất nhỏ, nhưng máu đào bắn ra lại đẹp đẽ như gấm, mê hoặc đôi mắt người ta. Bấy giờ những quả hải đường thắm đỏ kia mới nương theo hoa máu bắn ra xa vài trượng, vẩy vào bình phong bạch ngọc tơ vàng, nhuộm thành một màu đỏ dữ tợn.

Tia sáng đỏ chiếu xuống mặt đất lổn nhổn, càng tôn lên gương mặt tái nhợt của một người, chính là Ninh Dịch - khoảnh khắc thanh kiếm đâm ra, y đã chắn trước mặt Hoàng đế.

Tiếng gió đã ngừng, bóng xanh lóe lên, thích khách một chiêu không trúng cũng không ham đánh, lập tức xoay người bỏ chạy. Liền đó một cái bóng màu nguyệt bạch lướt qua, Ninh Dịch đuổi sát theo gã không buông tha. Thích khách chạy trốn đến gần cửa bỗng dừng quay phắt lại, giơ tay bắn ra một luồng kim quang, ai ngờ lại vẫn nhắm vào Hoàng đế.

Chuyện này chẳng ai đoán trước được, Ninh Dịch mang thương trên người đuổi theo thích khách cũng không kịp phản ứng. Hoàng đế sắp sửa gặp nguy, một bóng người màu nâu đỏ bỗng dừng lặng lẽ phi qua cửa sổ mà vào, trọng kiếm thô đen trong tay vung ra, chặn luồng kim quang kia lại.

Là người áo đen thần bí đứng sau lưng Tân Tử Nghiễn, cuối cùng cũng kịp tới cứu giá, có điều khoảng cách hình như vẫn lệch một chút. Luồng kim quang chói mắt sắp đâm vào trán Hoàng đế, Hoàng đế tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Cổ Nam Y đột ngột động thân.

Trước đó đã xảy ra quá nhiều chuyện, y từ đầu đến cuối vẫn đứng đứng trước mặt Phượng Tri Vi. Người bị đâm là Hoàng đế, mà y hình như cảm thấy sẽ có nguy hiểm xảy ra bên cạnh Phượng Tri Vi, nên vẫn không rời nàg một bước. Nhưng khi người áo đen bào đỏ kia xuất hiện, y lại thành linh giơ tay.

Vừa giơ tay, mặt đất bằng phẳng bỗng nổi lên một luồng gió nặng trĩu như tường, đánh vào luồng kim quang, lảng lảng khiến kim quang đổi hướng va thẳng vào trọng kiếm của người áo đen, tóe ra một loạt tia lửa, sau đó bắn ngược về phía thích khách còn nhanh hơn khi bắn tới.

Thích khách đã cao chạy xa bay, mà luồng kim quang bắn ngược kia vẫn lao thẳng về phía gã như có đôi mắt. Trong lúc nguy cấp thích khách ra

sức vắn vẹo, kim quang bay xuyên qua xương cánh tay gã, mang theo một dòng máu, rồi cắm vào môn mi của tiền đường(*)).

(*) Tiền đường là mặt đằng trước phòng chính. Môn mi dùng để chỉ bộ xà ngang phía trên cửa chính, theo quy định của thời xưa, chỉ có phủ đệ của quan lại triều đình mới được có.

Bấy giờ thị vệ đã kịp phản ứng, ào ào lao tới; mà khinh công của thích khách cũng tuyệt vời, trong nháy mắt đã thoát ra. Kế đó có một cái bóng màu nguyệt bạch lướt qua, đuổi theo gã, chính là Ninh Dịch đang bị thương.

Y lướt qua bên cạnh Phượng Tri Vi, một giọt máu đỏ rơi xuống vạt áo nàng như cánh hoa đào. Phượng Tri Vi cúi đầu nhìn vết máu đỏ rực rỡ ấy, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp.

Một bộ phận thị vệ theo Ninh Dịch đuổi bắt thích khách, còn phần lớn xông lên xúm đông xúm đỏ bảo vệ Hoàng đế và Thái tử. Hoàng đế qua cơn kinh sợ, sắc mặt xanh mét miễn cưỡng ngồi xuống. Mà sắc mặt Thái tử đã trắng bệch như tờ giấy, run lập cập nhìn quanh bốn phía, cảm thấy vòng vây như thành đồng vách sắt vẫn chưa đủ an toàn, đảo mắt trông thấy Cố Nam Y, lập tức cảm thấy như gặp cứu tinh, vội vàng ngoắc tay: “Tiên sinh! Tới đây! Tới đây!”

Người coi Cố thiếu gia là chó để gọi chắc!

Phượng Tri Vi âm thầm chửi rửa trong lòng, trước khi Cố thiếu gia kịp phản ứng, nàng đã vội vàng chạy theo hướng đó. Cố Nam Y xưa nay vẫn theo sát nàng như hình với bóng, hiển nhiên cũng dời gót theo nàng, thoát nhìn cứ như y nghe tiếng Thái tử gọi mà chạy qua.

Thái tử thấy Cố Nam Y đi tới thì mừng rỡ ra mặt, Phượng Tri Vi cười cười với hắn, sau đó bước qua bên cạnh hắn.

Nàng đứng cách Hoàng đế ba bước, kể đó Cố Nam Y đi theo nàng cũng rất tự nhiên chặn ngay trước mặt Hoàng đế.

Thiên Thịnh để liếc mắt sang Phượng Tri Vi, chẳng nói chẳng rằng, mặt mày lại giãn ra một chút. Thái tử mặt mũi cứng đờ, sau đó hậm hực cười nói: "Bản cung đang muốn gọi Cố tiên sinh đến bảo vệ cho Phụ hoàng, Cố tiên sinh đúng là hiếu lòng người."

Phượng Tri Vi mỉm cười hòa nhã với hắn - đại ca, không phải ta không giữ thể diện cho ngươi, nhưng ở bên một kẻ sắp gặp vận xui là điều không cần thiết.

Bấy giờ mọi người đã từ từ bình tĩnh trở lại, nghe tiếng vây bắt và tiếng hô giết truyền đến từ đằng xa, lại nhìn xuống máu tươi đầm đìa chưa khô dưới đất, vừa thoáng yên tâm sau cơn hiểm cảnh, cuối cùng cũng ý thức được vấn đề tiếp theo, lòng bàn tay bỗng rịn mồ hôi.

Đại án mưu phản giết vua vừa thành hình, chắc chắn sẽ cuốn lên một trời mưa máu. Cho đến khi kết thúc, nó sẽ khiến bao nhiêu người đầu lìa khỏi cổ? Sẽ chôn vùi bao nhiêu mạng sống đây?

Tiếng hô giết ban đầu còn văng vẳng đằng xa, về sau từ từ tiến lại gần, hiển nhiên thích khách không thể chạy thoát ra ngoài. Ngoài rèm sa trắng gió lớn nổi lên, đao kiếm không ngừng giao tranh, trong rèm sa trắng mọi người đều nín thở, ai cũng biết mỗi giây mỗi phút trôi qua đều có người mất mạng. Do bản thân chưa từng chứng kiến chuyện giết chóc, nên cảnh tượng này càng khiến lòng người rung chuyển.

Giữa đám đông, chỉ có Thiên Thịnh để là chậm rãi uống trà, đôi mắt vẫn nhìn đắm đắm vào những quả hải đường Kim Sa rơi rụng lả tả.

Tiếng chém giết đã cận kề, hình như còn có kẻ gào lên thảm thiết, lại nghe tiếng Ninh Dịch gấp gáp hô to: "Bắt sống hắn!"

Sắc mặt mọi người lập tức trở nên căng thẳng.

Bắt sống thích khách, nghĩa là nhất định phải truy ra kẻ chủ mưu sau màn. Sở vương hiểu rõ việc này đáng nghi, cũng biết rõ một khi đuổi cùng giết tận ắt sẽ dính dáng đến toàn bộ thế cục trong triều, vậy mà không chịu dễ dàng buông tha!

Các Hoàng tử đưa mắt nhìn nhau, họ thấy trong mắt đối phương sự suy đoán, cảnh giác lẫn phòng bị.

Thiên Thịnh để lại chỉ nhìn Thái tử, bỗng dừng mỉm cười hỏi: "Thăng nhi, nếu bắt được thích khách rồi giao cho con thẩm vấn thì thế nào?"

Thái tử giật mình, không ngờ Hoàng đế lại tin tưởng mình đến vậy, lập tức vui vẻ đáp: "Xin tuân theo ý chỉ của Phụ hoàng! Hài nhi nhất định sẽ truy ra hung thủ thật sự!"

Trong đám người đứng bên ngoài lớp thị vệ, có mấy vị Đông cung tể mã(*) không chen vào được. Nghe xong câu nói này, họ đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ thở dài.

(*)Đông cung tể mã: Một chức quan nằm trong biên chế Đông cung, là quan viên tùy tùng của Thái tử.

Những người còn lại sắc mặt đều biến đổi - Không ngờ Thái tử lại ngu xuẩn đến mức này! Trước đó thích khách bỏ qua Thái tử mà đâm bệ hạ, rõ ràng trong lòng bệ hạ đã sinh nghi. Câu hỏi này vốn là đang dò xét, nếu Thái tử đủ thông minh, đáng ra phải đẩy củ khoai nóng này đi, tốt nhất là đẩy cho một vị Hoàng tử đối đầu với mình, lấy đó chứng minh mình không chột dạ. Đằng này Thái tử lại đi nhận lời, bảo bệ hạ phải nghĩ sao đây?

Nhưng sắc mặt Thiên Thịnh để vẫn không hề thay đổi, còn "ừ" một tiếng dường như có ý khen ngợi hẳn. Chỉ có Phượng Tri Vi để ý thấy, ngón tay cầm chén trà của lão già này đang khe khẽ run.

Phượng Tri Vi lén lút liếc nhìn Thiên Thịnh đế bằng ánh mắt thông cảm - làm Hoàng đế thật đáng thương, có nổi giận cũng phải nín nhịn, người thừa kế dẫu có làm ông thất vọng đến đâu, thì cũng phải chịu đựng.

Thật ra còn có chuyện thảm thương hơn đang chờ đợi ông cơ, nhưng ngấm lại thì, lão già không phát hiện ra rồi.

Chợt nghe một tiếng "bịch" trầm thấp, một kẻ bị ném mạnh xuống trước đường, máu bắn lên nền đá, rồi có người đập lên máu tươi từ từ bước tới, cầm bào màu nguyệt bạch thêu trúc xanh vấy máu, mà thần thái phong hoa vẫn chẳng hề rối loạn.

Y cúi người bên ngoài bình phong, bẩm: "Nhi thần may mắn không làm nhục mệnh, đã bắt được thích khách, xin Phụ hoàng xử lý."

Thiên Thịnh đế có vẻ đã hơi nguôi giận, nói: "Thu bình phong." Giọng điệu có vẻ ôn hòa hơn trước kia một chút.

Phượng Tri Vi liếc nhìn bóng dáng của Ninh Dịch, thầm nghĩ trong bụng tên này suy tính chuyện gì không biết? Trong liên hoàn kế, ngoại trừ mượn đao giết người và khổ nhục kế, y còn muốn giở thêm kế sách nào nữa?

Vu oan? Hình như không cần thiết nữa, lão già đã hoài nghi Thái tử rồi.

Người máu tươi đầm đìa dưới đất ngẩng đầu lên, quả đúng là thích khách lúc trước. Để tránh hiềm nghi, Ninh Dịch giao kẻ này cho tổng quản thị vệ của Trường Anh vệ, còn bản thân y thì rút lui.

"Để Trương thái y xem vết thương cho con." Thiên Thịnh đế phân phó một câu. Trước sự thân thiết và ôn hòa hiếm có của lão Hoàng đế, Ninh Dịch không hề tỏ ra thụ sủng nhược kinh, mà vẫn giữ thái độ cũ, hơi cúi

người, rồi bình thân rút lui. Thiên Thịnh để nhìn theo bóng lưng y, sắc mặt lại ảm áp thêm mấy phần.

Phượng Tri Vi ngưỡng mộ nhìn Ninh Dịch đi vào phía sau bình phong - Vương gia ngài đúng là kếp hát trời sinh mà!

Còn chưa nghĩ xong, chợt nghe Ninh Dịch thân nhiên lên tiếng sau tấm bình phong: "Bệ hạ bị kinh động, Trương thái y hãy cứ hầu hạ bên cạnh bệ hạ đi... Nghe đồn Quốc sĩ Ngụy tiên sinh cũng tinh thông y lý, vậy vết thương nho nhỏ này của bản vương, chi bằng mời người tới thi triển diệu thủ?"

Phượng Tri Vi chớp chớp mắt.?. Không phải chứ, sao người cứ bám riết lấy ta không chịu buông tha thế này?

Nhưng Thiên Thịnh để lại cảm thấy lời y rất có lý. Ông đã cao tuổi, trải qua trận kinh hãi này đúng là không được thoải mái cho lắm, cần thái y châu chực bên người hầu hạ. Với lại dạo gần đây, ai có chút tài học mà chẳng thông y lý? Thế là ông gật đầu đồng ý.

Phượng Tri Vi đau đớn ngẩng mặt nhìn trời, đành phải bước qua. Cổ Nam Y theo sát sau lưng nàng, Phượng Tri Vi thấy chuyện này không ổn, vội vàng nói: "Tôi đi thay y phục... Thay y phục!"

Cổ Nam Y nhíu mày, nhìn cái bình phong đen ngòm kia, hình như cảm thấy cái cơ này không thể tin được. Phượng Tri Vi đau đầu, tiếp tục dỗ dành y: "Tôi đi nhà xí! Thật đấy!"

Rốt cuộc Cổ thiếu gia cũng thôi không đi theo nàng nữa, y đứng trước tấm bình phong ba bước, nhìn chăm chăm Phượng Tri Vi đi vào "nhà xí".

Phượng Tri Vi vừa vòng ra phía sau bình phong, đã thấy sắc mặt Sở vương điện hạ đen như đất nôi – hiển nhiên y đã nghe thấy câu "đi nhà xí" nàng vừa nói.

Thôi được rồi... Bản cô nương vô ý làm bẩn tai ngài một lần... Phượng Tri Vi ngượng ngùng cười.

Người ngồi trên ghế găm không thèm nhìn nàng, duỗi thẳng tay ra.

Phượng Tri Vi ngẩn người nhìn ống tay áo nhuộm máu kia.

"Thay y phục." Vương gia vẫn ngồi ngay ngắn như thường, lạnh lùng sai Phượng cô nương rõ ràng đã từng làm tiểu tư mà chưa bao giờ học được cách hầu hạ người ta.

Phượng Tri Vi cười khê: "Vương gia, bên trái ngài ba bước là cung nhân trong cung, bên phải ngài ba bước là thái giám hầu hạ."

Ấn ý của nàng là việc con con này, ngài chớ quấy rầy đến một Quốc sĩ nhỏ bé bất tài như tại hạ.

Ninh Dịch liếc nhìn nàng, trong con ngươi đen nhánh như một vệt sơn ấn chứa nét sắc sảo âm u, châm cho Phượng Tri Vi phải nheo mắt lại. Sau đó y tỉnh bơ gạt đầu ra hiệu với cung nữ, cung nữ theo lệnh tiến lên, nhưng vừa chạm vào ống tay áo của y, y đã bất ngờ phát cổ tay một cái.

Cung nữ đứng không vững, lão đảo nghiêng người về phía sau, đụng vào làm thuốc trị thương trong tay một cung nữ khác rơi xuống đất. Trong tiếng kinh hô xung quanh, hai người vội vã quỳ xuống thỉnh tội, Ninh Dịch cực kỳ khó chịu, hạ giọng "Tay chân vụng về! Cút hết ra ngoài cho ta!"

Cung nữ thái giám trong nháy mắt đã lui sạch ra ngoài, bây giờ Ninh Dịch mới quay sang nhìn Phượng Tri Vi, sắc mặt giận dữ vừa rồi đã tan đi bằng hết, biến thành một nụ cười lạnh lạnh.

Phượng Tri Vi bó tay chịu trói - nếu còn tiếp tục ngoan cố, những cung nhân vô tội kia sẽ gặp chuyện xui xẻo.

Từ lâu đã biết hạng người như Ninh Dịch thoát nhìn có vẻ phong lưu tùy tiện nhưng thật ra lại kiên nghị ẩn nhẫn, tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhượng bộ.

Nàng ngồi xổm xuống, nhật thuốc trị thương lăn lóc dưới chân mình. Vừa cúi người xuống, một mũi giày đã đột ngột giẫm lên ngón tay nàng.

Ngẩng đầu lên, người kia hơi cúi xuống, giày may bằng gấm vóc, mũi giày giẫm hờ lên đầu ngón tay nàng, không hề dùng sức. Do tư thế cúi xuống kia khiến hai bên dựa vào nhau rất gần, dung nhan như hoa nước tiếng khắp Đế Kinh kia cũng áp sát vào mặt nàng.

Hai bên mặt đối mặt, gần đến nỗi có thể nghe thấy từng hơi thở của nhau. Trong mũi máu tanh nhàn nhạt, hơi thở của y mát lành hoa diễm, hơi thở của nàng ôn tồn nồng ấm, lặng lẽ hòa quyện vào nhau. Tiếng ồn ào bên ngoài truyền ra đằng sau bức bình phong chật hẹp này, bỗng dưng cũng trở nên xa xăm đến không thể nghe thấy.

Y lặng thinh, Phượng Tri Vi cũng không biết nên nói gì. Sự ôn tồn giả tạo lẫn sự lạnh lợi ẩn giấu trong con người nàng, đứng trước mặt người này đều không nhất thiết phải trưng ra. Nàng chỉ cảm thấy dựa vào quá gần như vậy thật sự rất mờ ám, liền nhích ra đằng sau.

Nàng lúi lúi, y lại nghiêng nghiêng, nghiêng một cái, trên mặt Phượng Tri Vi bỗng hơi man mát.

Nàng đưa tay khẽ chạm lên mặt, đầu ngón tay đỏ thắm máu tươi, ngẩng đầu nhìn lên thì thấy máu tươi không ngừng nhỏ xuống từ vai y. Trong một thoáng ngẩn ngơ, nàng nhớ lại ngày ấy trong tiểu viện, một nốt ruồi son bằng máu đã từng rơi xuống mi tâm.

Rồi nàng nghe y thản nhiên nói: "Ngày ấy máu ta từng rơi trên mặt người. Người vui chứ? Đặc ý chứ?"

Khẩu khí nhẹ nhàng, nhưng ẩn trong cái nhẹ nhàng kia là tiếng nghiêng răng nghiêng lợi. Phượng Tri Vi ngạc nhiên ngẩng đầu, không hiểu vì sao y lại hỏi câu này, nhưng trước mắt nàng là một đôi mắt đen thẳm, nặng nề ép xuống như một đám mây đen, khiến nàng bỗng chốc không thốt nên lời.

Một lúc sau, nàng mới ngượng ngùng đáp: "... Ngài nói đi đâu thế..."

Nàng cảm thấy thái độ của mình rất thành khẩn, y lại cảm thấy nàng miễn cưỡng cho có, lửa giận vô cớ trào dâng từ đáy lòng, hàng mi dài nhướn lên, đột ngột đưa tay ra kéo nàng lên.

Phượng Tri Vi không biết y định làm gì, vô thức giãy ra, vừa giãy giữa trong cơ thể liền sinh ra một luồng khí xoay tròn, sức lực trên tay bỗng dừng tăng lên nhiều, đẩy tới thật mạnh chẳng biết là vào đâu, rồi nàng nghe y rên lên một tiếng.

Phượng Tri Vi giật mình, vội vàng buông tay ra. Trong giây phút sửng sờ, bàn tay Ninh Dịch đã đặt lên yết hầu nàng.

Ngón tay y dính máu, đặt lên cần cổ của nàng, vết đỏ tươi kia càng tôn lên nước da như mài từ ngọc. Nàng mở to mắt nhìn y, trong ánh mắt không hề có vẻ kinh hoàng lẫn van xin, lại dần dần bị sương mù phủ kín. Không phải thứ sương mù ẩn chứa nước mắt, mà là hơi nước mờ màng trời sinh, mịn mờ như mộng.

Như một đóa hoa nở trước lúc bình minh, hạt sương kết thành băng trong đọng trên hoa, giữa không gian tịch mịch và tối tăm, lặng lẽ tỏa hương.

Ngón tay y bỗng dừng run rẩy.

Giống như lần đầu gặp gỡ, cô gái trong làn nước có đôi đen mảnh như lông chim, đôi mắt nàng sau khi giết người mờ màng xoay chuyển, long lanh đẹp đẽ.

Nét phong hoa ấy, không có trận gió cơn mưa nào trên thế gian này bẻ gãy nổi.

... Ngón tay đặt trên cần cổ.

Cõi lòng đang rối như tơ.

Nàng biết quá nhiều bí mật, nàng rất dễ phá hỏng chuyện của y, nàng thâm trầm gian xảo như thế, nàng là cái mầm tai họa, là ung nhọt mà y nhất định phải diệt trừ. Nhưng khi nàng nhìn y lặng lẽ mà kiên định như thế, năm ngón tay y bỗng dưng mất đi khí lực để siết cổ nàng.

Nếu nàng cầu xin, y sẽ giết nàng.

Nếu nàng khóc lóc, y sẽ giết nàng.

Nhưng nàng chẳng làm gì cả, chỉ bình tĩnh đối mặt với sát ý của y, khiến y đột ngột nhớ về tất cả những thứ mình đã thấy ở nàng, từ khi gặp gỡ nàng cho đến giờ.

Linh hồn nàng cũng giống như y, đã cố thủ tòa thành cô đơn biết bao nhiêu năm, ra sức vây vùng không chịu trầm luân.

Ngón tay y từ từ buông lỏng.

Như gió lốc bất ngờ nổi lên, khi cuốn qua một biển hoa nó bỗng dưng chậm lại, không nỡ lòng bẻ gãy những đóa hoa đẹp để non mềm kia.

Trong khoảnh khắc năm ngón tay hoàn toàn rời khỏi cần cổ nàng, tận đáy lòng y lặng lẽ thờ dài, tự an ủi bản thân - giờ chưa phải lúc thích hợp để giết nàng, bên ngoài quá nhiều người, không biết giải thích ra sao... ừm, đúng là vì lý do này.

Phượng Tri Vi chậm rãi sờ lên cổ mình.

Không hề có dấu tay, không hề có cảm giác ngạt thở, vừa rồi ngay cả sát cơ y cũng chẳng lộ ra, nhưng nàng hiểu rất rõ, trong vô số lần từ xưa tới nay, đây mới là lần y thực sự muốn giết chết nàng, cùng là lần nàng cận kề cái chết nhất.

Trong tích tắc vừa rồi, đầu nàng chỉ còn một khoảng trống rỗng, bao nhiêu cơ biến đều đã mất sạch, cũng chẳng còn nơi dụng võ. Nàng chỉ nhìn y như thế, muốn biết trong khoảnh khắc ấy y đang suy nghĩ điều gì?

Nàng không biết rốt cuộc vì sao y lại buông tay, không giết nàng diệt khẩu. Chuyện này khiến nàng trầm ngâm và buồn bã rất lâu - một điều hiếm khi xảy ra.

Sau đó nàng từ từ bước tới gần, tiếp tục nhặt thuốc trị thương rơi trên đất lên, lặng lẽ đi đến bên y, cởi áo ngoài của y, bôi thuốc cho y.

Ninh Dịch vẫn lặng thinh không nói, chỉ lặng lẽ phối hợp với nàng, hai người đối từ thế giường cung bật kiếm sáng ngời trào dâng lúc trước sang sự ăn ý và yên bình hiếm gặp.

Áo cởi xuống một nửa, da thịt nam tử bóng loáng như ngọc, vừa có sự mạnh mẽ dẻo dai của người tập võ, lại có nét tinh tế trơn mịn của kẻ ăn sung mặc sướng, xương quai xanh mảnh dẻ tinh xảo, đường cong bả vai nuột nà chặt chẽ, là một thân thể đẹp đẽ vô cùng.

Thấy vết thương xuyên thấu máu chảy đầm đìa trên vai y, Phượng Tri Vi giật mình kinh hãi. Vết thương suýt nữa đã xuyên qua xương bả vai, phần da thịt ở miệng vết thương xoáy tròn trông hết sức dữ tợn. Chịu một vết thương nặng như thế mà y vẫn tỉnh bơ, lại còn hùng hổ đuổi theo thích khách... Phượng Tri Vi nhè nhẹ hít một hơi, nàng cảm thấy vai mình hình như cũng bắt đầu đau.

Ninh Dịch ngược mắt lên nhìn nàng, thần sắc âm đạm trên gương mặt y cũng tươi tỉnh lên một chút.

Phượng Tri Vi nhẹ nhàng đổ thuốc trị thương lên vết thương kia. Ninh Dịch khẽ run rẩy, Phượng Tri Vi lập tức hỏi: "Bị đau à?", rồi nàng đột ngột cúi người xuống, thổi lên miệng vết thương.

Hành động này đã chọc cười Ninh Dịch, y thật sự không ngờ nữ tử gian xảo tinh ranh này cũng có hành động trẻ con như vậy. Tâm trạng y đã khá lên đôi chút, không kiềm chế nổi mà hỏi: "Người làm cái gì thế?"

Phượng Tri Vi hơi ngượng ngùng tránh ra, cup mắt đáp: "Tôi nhớ khi mình còn nhỏ, mỗi lần ngã toạc đầu gối, mẹ cũng thổi cho tôi thế này..." Giọng nàng cứ nhỏ dần nhỏ dần đi.

Nụ cười của Ninh Dịch dần dần tắt ngấm, dĩ nhiên y hiểu rõ việc Phượng Tri Vi đã ra khỏi phủ như thế nào.

Một lúc sau y mới khẽ nói: "Từng có người thổi cho cô, cũng tốt rồi..."

Phượng Tri VI giật mình, nhìn y với vẻ mặt khó tin - Y đang an ủi nàng à?

Ninh Dịch nói xong lập tức cảm thấy mình đã lỡ lời, liền ho nhẹ một tiếng hình như hơi ảo não. Phượng Tri Vi mím môi, tiếp tục bôi thuốc cho y. Sợi tóc nàng rủ xuống, lướt qua vai y. Ninh Dịch cảm thấy ngứa ngứa, muốn lùi, rồi lại không muốn động đậy.

Hơi thở của nàng kề cận bên tai, trong veo như hoa tử vi hé nở đầu hạ.

Bên ngoài rất ồn ào, hình như có người đang tranh cãi gì đó. Rõ ràng nên để ý đến nó, mà Ninh Dịch lại cảm thấy biếng nhác, hoàn toàn nghe chẳng lọt tai.

Phượng Tri Vi cũng không chú tâm nghe những tiếng cãi cọ ồn ào kia, nàng nhìn hốc máu hở ra cả một mảnh xương, nhớ tới những tiền căn hậu

quả trong chuyện này, bỗng dưng cảm thấy xót xa trong lòng, không kiềm chế nổi mà thì thào: "Tội gì phải khổ!"

Ninh Dịch cứng người, rồi y chậm rãi quay lại nhìn nàng.

Phượng Tri Vi lặng thinh không nói - Tội gì phải khổ? Khổ công sắp đặt, không ngại tự tổn thương mình, bị thương ra nông nổi này cũng chẳng có ai hỏi han lấy một câu. Ngôi báu thiên hạ này, vinh quang hoàng tộc này, thật sự đáng giá đến vậy ư?

Ninh Dịch lẳng lẳng nhìn nàng, đọc ra suy nghĩ của nàng từ trong đôi mắt. Y không hề tức giận, một lúc sau mới hờ hững nói: "Cô không hiểu đâu."

Phượng Tri Vi im lặng, thầm nghĩ chắc gì ta đã không hiểu? Người mất mẹ từ thuở ấu thơ, trong người mang bệnh, người có tư chất xuất chúng lại bị chèn ép nhiều năm, người và Tân Tử Nghiễn kết bạn tâm đầu ý hợp nhưng lại không thể không giả làm người dưng nước lã. Ban đầu người rõ ràng đã nắm giữ thư viện Thanh Minh, về sau lại bị ép phải nhường cho Thái tử; người không được Hoàng đế sủng ái nên buộc lòng phải dựa dẫm vào Thái tử, rồi phải thường xuyên chịu tội thay cho cái tên ngu xuẩn kia... Trên người người ẩn giấu quá nhiều vết thương và bí mật, chưa có ai thật lòng thương tiếc người, cho nên người chẳng ngại tàn nhẫn với bản thân mình hơn nữa.

Nàng chậm rãi lấy dây vải đặt trên bàn, từ từ băng vết thương cho Ninh Dịch, rồi bỗng dưng thông thả nói: "Hôm nay ngài tha cho tôi, mai kia tôi cũng sẽ tha cho ngài một lần."

Ninh Dịch nhìn nàng sững sốt, Phượng Tri Vi cũng nhìn lại y, bình thản mà kiên quyết.

Một lúc sau, Ninh Dịch cười cười, lắc đầu không cho là phải, cũng chẳng nói gì thêm.

Cuộc đời y phải nằm trong tay y, những gì y muốn có, thì nhất định phải thành công. Một cô gái như nàng, đâu có trí tuệ tuyệt đỉnh, cũng làm gì có cơ hội thao túng tính mạng của y?

Phượng Tri Vi nhìn ra y không đồng tình, nhưng cũng chẳng tranh cãi với y làm gì. Nàng cười cười, cẩn thận thắt nút cuối cùng, nói: "Xong rồi."

Nàng vừa dứt lời, đã nghe bên ngoài đột ngột vang lên tiếng gầm giận dữ:

"Nói láo!"

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Một Bước Lên Mây

Type: Thanh Phương

Là giọng của Thái tử, tràn ngập nỗi phẫn hận và bất an. Bốn bề bỗng đứng yên ắng trở lại.

Ninh Dịch và Phượng Tri Vi đưa mắt nhìn nhau, đồng loạt quay đầu. Qua một lớp bình phong, họ thấy Thái tử bên ngoài giận dữ đứng bật dậy, tiến lên một bước định đá bay thích khách đang nằm dưới đất, lại bị thị vệ giữ lấy.

Thái tử thở hồng hộc, sắc mặt tái xanh, chỉ xuống bên dưới nỗi giận mắng nhiếc: “Yên nhân phương nào! Lại dám buông lời vu cáo!”

Thích khách trọng thương nằm bên dưới ngưỡng gương mặt đầm đìa máu, ánh mắt oán độc, lạnh lùng nói: “Điện hạ có chi phải nóng vội? Tôi đã nói gì đâu!”

Thái tử lồng ngực phập phồng, giận không thể trút, nhưng thật sự không nói nên lời – vừa rồi hẳn còn vui vẻ đắc ý, đích thân thăm vấn thích khách trước mặt mấy vị trọng thần và các Hoàng tử còn lưu lại. Tên thích khách ấy cực kỳ gian xảo, chẳng thềm hé răng khai ra ai là kẻ chủ mưu, nhưng câu nào câu nấy đều ám chỉ, người sai khiến gã địa vị cao quý thủ đoạn ngút trời, nắm rõ đường ngang ngõ dọc trong ngoài thư viện Thanh Minh, trong tay có vô số thuộc hạ để sai khiến. Gã trung thành với chủ, tuyệt đối không vì lâm nguy mà bán rẻ chủ nhân.

Thái tử mới đầu còn chưa nghe ra manh mối gì, dần dần hẳn phát hiện sắc mặt mọi người xung quanh trở nên kì quái, nghiền ngẫm lại mấy câu “Địa vị cao quý, thủ đoạn ngút trời, nắm rõ đường ngang ngõ dọc trong ngoài thư viện Thanh Minh, trong tay có vô số thuộc hạ để sai khiến”, ấy chẳng phải ám chỉ chính mình sao?

Nghĩ đến đây hẳn lập tức tức giận đùng đùng, nếu không phải bị níu lại, thì suýt nữa hẳn đã tiến lên, tung một cước đá chết gã kia cho xong.

Hắn nổi giận, những người khác lại vui mừng. Nhị hoàng tử nhàn nhã nói: “Thanh giả tự thanh trọc giả tự trọc (*), Thái tử cần gì phải nôn nóng như vậy chứ, hãy chờ xem kẻ này còn khai ra được chuyện gì nữa hay không?”

(*) Ý nói người trong sạch nói gì cũng vẫn trong sạch, kẻ xấu xa dơ bẩn cũng thế, nếu không làm chuyện mờ ám thì không cần biện mình giải thích.

Thất hoàng tử cau mày nói: “Đúng là quá mức vô sỉ! Dám nói ra những lời như thế! Tốt nhất là giải hắn vào đại lao cho Tam ti thẩm vấn kỹ càng thì hơn!”

Ngũ hoàng tử đến sau lạnh lùng bảo: “Đại Lý tự cũng do thái tử chủ quản, ta thấy chẳng cần gì phí công làm gì đâu.”

Thái tử giận dữ trợn tròn đôi mắt, Ngũ hoàng tử dờn tầm mắt, Thất hoàng tử mỉm cười hiền hòa, Nhị hoàng tử lại liếc xéo.

Mấy vị trọng thần Nội các trước kia một mực giữ thái độ trung lập công bằng, hôm nay cũng có thái độ khác thường, chưa từng đỡ lời cho Thái tử một câu.

Thiên Thịnh đế vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, nhìn bốn bề nổi sóng dữ dội, chuyện thích khách ám chỉ Thái tử ông vẫn chưa tin tưởng hoàn toàn. Thân

ở ngôi cửu ngũ chí tôn, ông đã sớm hiểu ra một điều, đừng nói tai nghe có thể giả, cho dù mắt thấy cũng chưa chắc đó là sự thật. Tên thích khách khi ám sát đã rành rành bỏ qua Thái tử, giờ này lại muốn bám lấy Thái tử, nhìn kiểu gì cũng thấy có kẻ đặt bẫy hãm hại, hơn nữa thủ đoạn nóng vội, ngược lại chưa chắc đã đáng tin.

Nhưng nói đi cũng nói lại, ai biết đây không phải là thủ đoạn tìm đường sống trong chỗ chết của Thái tử chứ?

Người quen nhìn mưu mô chìm nổi thủ đoạn hiểm hóc, khi gặp chuyện lại càng suy nghĩ nhiều hơn. Ánh mắt của Thiên Thịnh để lướt qua gương mặt đủ mọi sắc thái của các Hoàng tử, trong vẻ bình tĩnh lại ẩn chứa suy đoán âm thầm.

Sẽ là ai đây?

Ánh mắt ông dừng lại trên mặt thích khách đang nằm dưới đất, phát hiện ánh mắt kẻ kia nhìn Thái tử tuy có oán độc, nhưng không hề tránh né, từ đầu đến cuối vẫn nhìn chăm chăm vào Thái tử, giống như đang nhắc nhở chuyện gì.

Nghĩ đến đây, trong lòng ông khẽ động.

Đang lúc căng thẳng, chợt nghe bên dưới vang lên một loạt tiếng bước chân gấp gáp, có người ồn ào không ngớt: “Ngụy Tri đâu, Ngụy Tri đâu?” Người ấy đá văng những thị vệ ngăn cản dọc đường, xông thẳng vào trong.

Bây giờ tất cả các học sinh đều đã bị Tân Tử Nghiên bố trí cho lui đi hết, người đến tuy ăn mặc giống học sinh, nhưng thân phận tuyệt đối không tầm thường. Đám thị vệ không dám liều chết can ngăn, đành vội vàng báo cáo lên trên.

Rèm sa trắng vén lên, đôi mắt to tròn rực rỡ như châu báu của Lâm Thiều chiếu sáng cả thính đường, “cậu ta” nhìn lên Thiên Thịnh để ngồi

trên thượng tọa, reo lên “Phụ hoàng!”, rồi nhào tới.

Mọi người đồng loạt khom lưng: “Công chúa!”

Thiên Thịnh để đoán lấy cô con gái nhỏ mà mình thương yêu nhất, sắc mặt căng cứng này giờ mới hơi giãn ra. Thiều Ninh vội vàng ngấm nghĩa ông từ đầu đến chân, rồi rít hỏi: “Phụ hoàng người không sao không sao chứ? Người dọa con sợ phát khiếp!”

Thiên Thịnh để cau mày, trách mắng: “Đường đường là Công chúa, sao lại hấp ta hấp tập như thế!” Giọng điệu tuy là trách cứ, ánh mắt lại khó giấu sự yêu chiều.

“Làm học sinh lâu rồi con không sửa được.” Thiều Ninh cười hì hì, nghiêng đầu nhìn đến thích khách nằm dưới đất và Thái tử đang giận dữ thở hồng hộc, đôi mày thanh tú nhướng lên, tỏa ra sát khí, hỏi: “Chính là gã?”

“Đúng thế! Tiểu muội.” Thái tử xưa nay hết mực yêu thương cô em gái cùng mẹ này, trước kia hẳn nhiều lần không làm vừa ý Phụ hoàng, đều nhờ nàng làm nũng một hồi mà xoay chuyển tình thế. Hắn lập tức kể khổ với nàng ta, “Chính là tên này, hành thích Phụ hoàng còn định vu họa cho bốn cung!”

“Quả nhiên là hung hãn không sợ chết.” Thiều Ninh cười lạnh, từ từ bước đến bên cạnh thích khách, quan sát hắn một lượt từ trên xuống dưới, đột ngột cầm lấy một tảng đá non bộ đặt trên chậu gỗ toan gần đó, nện thẳng xuống đầu thích khách!

“Bụp”

Chỉ nghe một âm thanh như dưa hấu vỡ, máu tươi lập tức phun ra như một dải lụa dài. Kẻ kia “khục, khục” vài tiếng trong cổ họng, thân thể vạn vẹo kỳ quái, sau đó co giật rồi đổ gục xuống.

Đổ gục xuống vũng máu tanh nồng, vĩnh viễn không thể đứng lên được nữa.

Sảnh đường lặng thinh, thấy tiểu Công chúa đột ngột hạ sát thủ, ai nấy đều bị dọa cho tắt tiếng. Chỉ có Thiều Ninh vẫn còn thản nhiên như cũ, phui phui tay, cười nhạt nói: “Tạm trừ xong mối họa nhà ngươi.”

Thái tử hoàng hồn lùì lại ba bước, yếu ớt ngã phịch xuống ghế, một lúc sau mới lau hết mồ hôi lạnh trong lòng bàn tay, đáy lòng lại thoáng yên tâm một chút – dù tình hình có bất lợi với hắñ đều đến, thì hôm nay thích khách đã chết không đối chứng, chắc hắñ bệ hạ cũng không truy cứu nữa. Cho dù có muốn truy cứu, cũng phải đợi sau này mới tra, dù sao vẫn đỡ hơn là bị thừa cơ hắñ hại, bỏ đá xuống giếng trước mặt các huynh đệ ngay bây giờ.

Cũng chỉ có Thiều Ninh xưa nay luôn hưởng ân sủng sâu nặng mới dám làm việc này, hắñ nghĩ tới đây, không khỏi thêm phần cảm kích tiểu muội.

Khi Thiên Thịnh để kịp phản ứng, thì mặt ông đã phủ một tầng sương lạnh. Ông nổi giận quát: “Láo xược!”

“Phụ hoàng...” Thiều Ninh nhào tới, dấu dấu môi, ôm cổ Thiên Thịnh để, “Con nghe có kẻ to gan hành thích Phụ hoàng còn nhịn vào đâu được chứ! Gã này dám mưu sát thiên tử, vu cáo hoàng tự, dụng tâm hiểm ác đến nỗi muốn mưu đồ đảo loạn triều cương ta! Không giết gã thì khó trút được nỗi hận trong lòng con!”

Thiên Thịnh để nghe đến câu “mưu đồ đảo loạn triều cương ta”, ánh mắt lóe sáng, sắc mặt nặng trĩu như trì cũng giãn ra một chút.

Bên dưới, thị vệ thu dọn thi thể thì đột nhiên hô khẽ một tiếng.

Mọi người nhìn lại, thì thấy thị vệ kia đang chậm rãi bóc ra một tấm mặt nạ da người chế tác cực kỳ tinh xảo từ trên mặt thích khách.

Vừa rồi Thiều Ninh lấy một tảng đá nện xuyên qua đỉnh đầu thích khách, gương mặt gã ngâm trong một vũng máu tươi. Mặt nạ bị ngâm máu, một góc bị bong ra, khi thị vệ nhặt xác đã nhận ra có điểm khác thường, bèn lấy móng tay lột bỏ, mới phát hiện gương mặt thứ hai.

Nhị hoàng tử vội vàng chạy tới, thò đầu ra ngó, lập tức bảo: “A, trông quen mặt lắm!”

Thất hoàng tử trầm ngâm không nói, Ngũ hoàng tử khoanh tay trước ngực thản nhiên nói: “Đây chẳng phải là vị cao thủ võ lâm mà lão lục mời đến vương phủ làm việc mấy ngày trước sao? Ta đã gặp gã trong vương phủ.”

Thái tử giật mình.

Người này, hẳn cũng quen biết.

Một tháng trước, có lần hãn tán gẫu với lão lục, tâm sự rằng Đông cung cứ bị người ta rình rập do thám, các huynh đệ nhắm nhe rình mò, khiến lòng hãn bất an, lão lục bèn bảo sẽ giúp hãn tìm cao thủ giang hồ đáng tin cậy đến bảo vệ Đông cung an toàn. Sau đó y mời người này tới, nói là cao thủ tuyền đỉnh đến từ Bắc Cương, hãn gặp mặt một lần đã vô cùng mừng rỡ, lập tức muốn mời vào Đông cung. Nhưng lão lục lại ngăn cản hãn, y nói mình cảm thấy ánh mắt người này không ngay thẳng, có lẽ còn mang tâm tư khác, để cho chắc ăn thì nên thu xếp cho gã ở trong một biệt trang, khảo sát một phen rồi tính sau. Về sau hãn cũng quên bém chuyện này, không ngờ người này quả nhiên có vấn đề thật!

Có lẽ chính vào lúc lão lục đưa người kia đến cho hãn xem, đã bị các huynh đệ thích đột ngột lén vào cửa trông thấy, mới hiểu lầm là người của lão lục.

Thái tử cup mắt xuống, trong lòng căng thẳng cân nhắc một hồi. Việc này, nên nói, hay là nên im?

Nhưng hăn gần như lập tức hạ quyết định – mình đã bị đẩy vào tình cảnh đáng nghi, nếu bây giờ lại muốn giải thích rõ ràng, sẽ dây vào phiền toái muốn rũ cũng không thoát, tội gì phải thế?

Về phần lão lục ... mình là quân, nó là thần, thần chết vì quân vốn là thiên kinh địa nghĩa, tự cầu phúc cho mình đi!

Chủ ý đã định, hăn cũng không do dự thêm nữa, nói ngay: “Bản cung cũng từng gặp gã, đây là hộ vệ trong vương phủ lục đệ!”

Câu này vừa ra khỏi miệng, sắc mặt mọi người đều biến đổi – Ninh Dịch xưa nay vẫn thuộc vây cánh của Thái tử, hết sức trung thành, các Hoàng tử đều đình ninh kiểu gì hăn cũng sẽ bênh Ninh Dịch vài câu, đây cũng là thủ đoạn tất yếu của quân chủ để lấy lòng thuộc hạ. Ai ngờ Thái tử lại vô tình đến thế, hăn muốn thí tốt giữ soái đây mà!

Sau lớp bình phong, đáy lòng Phượng Tri Vi trong nháy mắt đã sáng bừng như tuyết. Nàng ngoái đầu lại, liếc nhìn Ninh Dịch.

Cái liếc mắt này xoay chuyển vòng quanh, ẩn chứa vô vàn ý nghĩa. Ninh Dịch đón lấy ánh mắt của nàng, mỉm cười ảm đạm, ý cười lạnh lẽo mà kiên định.

Từ nụ cười ấy, Phượng Tri Vi lại nhìn ra một chút đau xót và bi thương đã bị y che giấu kỹ càng.

Bên ngoài bình phong, các Hoàng tử đã ngăm hiểu với nhau – không lật được Thái tử thì ta lật Ninh Dịch cũng tốt, trừ được vây cánh của Thái tử, mọi người ai cũng vui vẻ. Nếu Thái tử đã đích thân ném ra hòn đá đầu tiên, thì bọn họ lại càng không cần phải khách khí.

Huống chi vừa rồi Ninh Dịch có công cứu giá, không nắm lấy cơ hội này mà đẩy y một cú, thì chắc gì sau ngày hôm nay y sẽ không lọt vào mắt xanh của lão gia tử, một bước lên mây.

“Trước khi thuộc về Thái tử, hình như thư viện Thanh Minh cũng do lão lục chủ quản. Những đường ngang ngõ dọc trong đó, y dĩ nhiên phải quen thuộc rồi.” Ngũ hoàng tử mặt mũi lạnh lùng, mở miệng trước tiên.

“Chẳng trách gã nói địa vị cao quý thủ đoạn ngút trời, nắm rõ đường ngang ngõ dọc trong ngoài thư viện Thanh Minh, trong tay có vô số thuộc hạ để sai khiến...” Nhị hoàng tử bắt chéo chân, trợn mắt nói dối, “Hiện giờ xem ra, lục đệ cũng khá là phù hợp.”

“Vẫn nên khoan kết luận.” Hiền vương Thất hoàng tử cất giọng tha thiết, “Dù sao cũng phải cho lục ca một cơ hội để phân trần, mời Phụ hoàng phán xét.”

Phượng Tri Vi ngồi nghe sau bình phong, một nụ cười nhạt nở nơi khóe miệng.

Vị này còn ác hơn, tội còn chưa định, đã dùng đến hai chữ “phân trần”; chỉ một câu hờ hững, cũng đã buộc tội Ninh Dịch.

Hay cho một hiền vương!

Thiên Thịnh để chỉ khép hờ đôi mắt, không nói một lời, trợn cãi và công kích om sòm của đám con đường như cũng không lọt vào tai ông. Từ góc độ của Phượng Tri Vi, lại mơ hồ thấy chân mày ông khẽ rung rẩy, nơi khóe mắt sụp xuống thấp thoáng tia sáng âm u.

Lại nghe có người cất cao giọng: “Thanh Minh hộ vệ không chu đáo, khiến bệ hạ giật mình, Tử Nghiễn xin đến thỉnh tội.”

Rèm sa lay động, Tân Tử Nghiễn quỳ dưới bậc thềm xa xa.

Nhị hoàng tử lập tức cười bảo: “Viện trưởng đại nhân đến đây rất đúng lúc, có điều tội này rốt cuộc phải quy cho ai, bản vương thấy người cũng không việc gì phải vội vàng nhận về phần mình.”

Tân Tử Nghiễn thẳng lưng, nhìn chăm chăm vào Nhị hoàng tử mày dài mắt nhỏ, cất giọng sang sảng, sửa hết phong thái quyến rũ lười nhác ngày thường, “Vây điện hạ cho rằng tội này của ai?”

Ngũ hoàng tử lạnh nhạt nói: “Vừa rồi người cũng đã nghe thấy hết, khỏi cần giả vờ không hiểu.”

“Vi thần thực sự không hiểu!” Tân Tử Nghiễn thẳng thắn đốp ngược lại, “Quen thuộc Thanh Minh, giao du thân thiết với vi thần tức là có tội? Thế thì chuyện Nhị điện hạ xin cho cậu em vợ họ hàng xa vào học ở Thanh Minh, cương quyết tặng thư viện năm trăm con ngựa tốt, có tính là tội không? Ngũ điện hạ, năm ngoài ngài mời vi thần dự yến tiệc ở lầu Yến Tử, giữa bữa tiệc tặng một học (*) trân châu cống phẩm, có tính là tội không? Thất điện hạ ngài thường xuyên ‘tình cờ gặp gỡ’ vi thần ở Sơn Nguyệt thư cư, trước sau mượn cố tri âm tặng vi thần mười hai cuốn sách cổ tuyệt bản, có tính là tội không!”

(*)Đơn vị đo thể tích thời xưa, trước thời Đường bằng mười đấu, sau thời Đường bằng năm đấu.

Liên tiếp ba lần “có tính là tội không!”, như sắt thép rơi keng keng xuống đất, tiếng va đập khiến cả sảnh đường tĩnh lặng đến ngạt thở. Mấy vị Hoàng tử nhìn chăm chăm vào Tân Tử Nghiễn, sắc mặt hoặc sừng tím hoặc tái xanh hoặc trắng bệch, lại đều câm nín không biện bạch.

Phượng Tri Vi sững sốt nhìn Tân Tử Nghiễn chăm chăm, quả là không nhìn ra nha ông chú. Thì ra ngoại trừ hai điểm cực kỳ đặc sắc là phiêu kỳ không mang tiền và bị đám kim hoa đuổi, thì ông ta vẫn còn khí khái của văn nhân.

Ninh Dịch đột ngột đứng lên, trầm ngâm không nói đi ra.

Y đi đến dưới chân Thiên Thịnh đế, lặng lẽ cúi đầu quỳ xuống. Từ đầu đến cuối y vẫn lặng thinh, từ đầu đến cuối, y không thèm liếc mắt nhìn các Hoàng tử lấy một lần.

Cãi chi bằng chẳng cãi, vạn lời nói vạn việc làm không bằng im lặng. Im lặng có khi chính là sự bi phẫn lớn lao nhất, Phương Tri Vi âm thầm tán thưởng. Luận về nắm giữ tâm tư và điều tiết chừng mực, Ninh Dịch quả là thấu hiểu nhất.

Nàng lặng lẽ chứng kiến, trong lòng bỗng nổi lên cảm giác thê lương mơ hồ - dù hết thấy đều nằm trong tính toán của y thì đã sao, chuyện huynh đệ trở mặt, hợp sức tấn công này, là vô cùng chân thực. Tất cả đều là sự thật.

Thiên Thịnh đế nhìn Ninh Dịch, nhãn quang biến ảo, hồi lâu mới trầm giọng hỏi: “Người còn gì để nói?”

Lời này vừa thốt ra, các Hoàng tử đều tỏ ra hân hoan.

Ninh Dịch hình như giật mình, trong phút chốc y hết nhìn Thiên Thịnh đế với vẻ khó tin, rồi ngoảnh đầu lại nhìn Thái tử. Thái tử tránh né ánh mắt y.

Nhắm nghiền hai mắt, thân thể Ninh Dịch run lên bần bật, trong nháy mắt sắc mặt đã trắng như tờ giấy. Phương Tri Vi tinh mắt phát hiện ra, vết thương trên vai y mơ hồ ngấm ra sắc máu, dường như đã vỡ òa.

Sau một khoảng lặng, Ninh Dịch phủ phục xuống, khẽ nói: “Người này là hộ vệ trong phủ nhi thần...Nhưng nhi thần không biết...”

Thiên Thịnh đế cắt ngang lời y bằng giọng lạnh lùng: “Nếu đã vậy, thì người hãy vào ở trong biệt cung Chiêu Thủy viên ở ngoại thành, đợi điều

tra rõ chuyện này hăng ra!”

Đây là giam lỏng chờ trị tội, chuyện này ngoài dự liệu của các Hoàng tử, nhưng ai nấy đều tỏ ra vui mừng. Nghe thấp thoáng có tiếng người thở phào, không rõ là ai.

Ninh Dịch phủ phục trên đất, rất lâu sau mới đáp: “Dạ.”

Có thị vệ tiến lên, nửa đỡ nửa kéo, Ninh Dịch vùng ra khỏi đối phương, tự mình đứng dậy, xoay người rút lui. Đi đến trước cửa, y hứng một tia nắng vàng nhạt buổi chiều tà, đột ngột buông lời bình thản:

“Dòng đích (*) của hoàng triều, sắp suy tàn như mặt trời lặn sau núi Tây.”

(*) Con do vợ cả, ở đây là Hoàng hậu sinh ra được gọi là dòng đích, địa vị cao quý hơn con vợ lẽ, thường có quyền thừa kế.

Ngất xiú đi.

Câu nói kia mọi người đều nghe rõ mồn một, nhưng ai cũng đều làm như không nghe thấy.

Phượng Tri Vi thu tay áo về, nhìn thị vệ hộ tống Ninh Dịch ngồi lên nhuyển kiệu đến biệt cung, trong lòng chán nản nghĩ, vết thương của tên Vương gia này thoát nhìn thì nặng đấy, nhưng thật ra cũng chỉ bị thương ngoài da thịt. Vừa rồi chạm vào mạch của y, thấy mạch tượng rất khỏe, sao bỗng dưng lại biến thành yếu ớt rồi?

Vào lúc này, lại dùng cách thức này để rời sàn diễn thoát thân, quả đúng là tuyệt diệu.

Thiên Thịnh để vẫn một mực im lặng, rất lâu sau mới uể oải vẫy tay, ra hiệu cho các Hoàng tử lui ra hết. Phượng Tri Vi cũng vội vàng muốn cáo

lui, Thiên Thịnh để lại chột bảo: “Ngụy tiên sinh hãy dừng bước.”

Phượng Tri Vi giật mình, những nội thị còn lại lập tức hiểu ý mà rút lui không kèn không trống, chỉ còn lại Cố thiếu gia vẫn đứng lù lù ra đó không chịu đi.

Thiên Thịnh để liếc nhìn Cố Nam Y, Cố Nam Y cũng liếc nhìn ông.

Thiên Thịnh để tiếp tục nhìn Cố Nam Y.

Cố Nam Y nhìn lại ông.

Phượng Tri Vi toán mồ hôi hột, vội vàng giải thích: “Bệ hạ... vị bằng hữu này của thảo dân tâm tư đơn thuần, với lại...” Nàng bày ra vẻ mặt khó mở lời, lắp bắp nói, “Lẽ thường trên thế gian, quá nửa là y không hiểu ... Bệ hạ có thể...”

Tuy nói năng úp mở, nhưng ý tứ lại rất rõ ràng - thằng nhóc này là đồ điên, lạc mất nó sẽ gây nguy hiểm...

Thiên Thịnh để do dự giây lát, cuối cùng vẫn chẳng nói chẳng rằng, lại ra hiệu cho Thiều Ninh. Thiều Ninh dẫu môi, cũng không nói gì mà ngoan ngoãn rời đi.

Phượng Tri Vi dừng dừng nhìn theo, nghĩ bụng đứa trẻ này tuy được chiều chuộng, song thật ra cư xử rất đúng mực. Vừa rồi nàng ta ra tay tàn nhẫn một hòn đá lấy mạng người không hề do dự, nhưng vẫn là một chủ nhân dám làm dám chịu, mạnh mẽ hơn nhiều so với đại ca cùng mẹ của nàng ta.

Thiều Ninh bước qua bên cạnh nàng, dùng đầu vai lảng lạng huých huých nàng, chớp chớp mắt hỏi: “Cố mà trố tài đi...Hì hì, không bị ta dọa đó chứ?”

Phượng Tri Vi cười nhẹ, lùi lại một bước, hành lễ một cách máy móc: “Bái kiến Công chúa.”

Thiền Ninh lườm Phượng Tri Vi, cười cười đi thẳng một mạch, bước chân nhẹ nhàng, đế giày mỏng còn dính óc thính khách...

Thiên Thịnh để mím cười nhìn theo bóng lưng con gái, ánh mắt vừa chuyển về đã hóa nghiêm túc, “Ngụy tiên sinh, trẫm muốn nghe quan điểm của người đối với chuyện xảy ra hôm nay.”

Phượng Tri Vi chớp chớp mắt – lão gia tử hỏi vậy là muốn thử thách nàng sao? Đề tài này, hình như không thích hợp để nói với “Quốc sĩ” mới ra lò như nàng nhỉ?

“Bệ hạ.” Nàng hơi khom người, “Thảo dân chỉ là một kẻ áo vải, không dám vọng luận đến quốc sự.”

“Quốc sự chỗ nào chứ?” Lão Hoàng đế nheo mắt, “Đây là gia sự của trẫm.”

“Thiên tử không có việc riêng.” Phượng Tri Vi mím cười, đáp một câu đơn giản.

“Gì cơ?” Hoàng đế ngồi trên chủ tọa, phóng ra ánh mắt sắc như dao.

Phượng Tri Vi đỡ ánh mắt này, biết hôm nay mình không thể tiếp tục giả ngu được nữa, bèn lặng lẽ thở dài – lão già ời lão già, rõ ràng trong lòng ông đã có tính toán từ trước, cứ sao phải khẳng khẳng làm khó người ta chứ.

“Hoàng trù (*) là trọng khí của quốc gia, không thể dễ dàng trao đi, cũng không thể dễ dàng giành về.” Một lúc lâu sau nàng đáp.

(*) Hoàng trừ: Người sẽ kế thừa ngôi vị, có thể là là Hoàng thái tử, Hoàng thái đệ hay Hoàng thái tôn. Ở đây được hiểu là ngôi vị Thái tử.

Thu ánh mắt lại, nhìn xuống chân mình, trên mũi giày có dính vết máu. Kia là máu của Ninh Dịch, lòng Phượng Tri Vi thoáng bùi ngùi ... Ninh Dịch, không phải ta không giúp người, mà là lão gia tử nhà người ít ra đến giờ vẫn chưa thật sự muốn phế Thái tử. Nếu ta không biết tự lượng sức mà can gián lung tung, thì người chết đầu tiên sẽ là ta.

Dù sao chẳng nữa, cái mạng mình vẫn quan trọng hơn.

Còn người... chắc hẳn vẫn giữ lại đường lui chứ?

Thiên Thịnh đế ngồi trên chủ tọa trầm ngâm nhìn Phượng Tri Vi. Kẻ này tuy còn trẻ tuổi, lại thông minh lanh lợi; dù đã nhìn ra tâm tư của ông, mà vẫn nói năng thẳng thắn không e dè, phong thái và dũng khí còn mạnh mẽ hơn mấy phần so với những kẻ tầm thường từng đặt chân vào chốn quan trường.

Có lẽ chính vì chưa bước vào quan trường, nên vẫn còn giữ được mấy phần tích cách thẳng thắn?

Thiên Thịnh đế cũng không hoàn toàn tin tưởng vào câu nói “có người giải được cuốn Trắc Anh sẽ được thiên hạ” - vận khí của quốc gia dựa vào vua sáng tôi hiền, dựa vào chính lệnh thông suốt. Nếu chỉ dựa vào sức một người để thao túng vận mệnh của quốc gia, ông cho rằng ngoại trừ ông ra không còn ai có thể làm được.

Nhưng tiểu tử này trước mắt, ngại gì mà không dùng thử một lần...

“Cuốn Trắc Anh đã treo lơ lửng hơn cả sáu trăm năm.” Về âm u trên gương mặt Thiên Thịnh đế đã tan, ông nheo mắt cười nhìn Phượng Tri Vi, tỏ ra hết sức vừa lòng, “Giờ người lại giải được nó ngay trên sảnh đường, khiến trẫm rất vui. Nhiều năm trước trẫm đã ban hành chiếu lệnh, người

nào giải được nó sẽ được coi là văn sĩ của triều đình, ban thưởng nhà trăm gian, ruộng nghìn khoảnh, lãnh chức Học sĩ Triều Hoa điện, Thị ứng bút mực Ngự thư phòng, hầu hạ trước sau, làm cố vấn... Ruộng thì ban cho người những khoảnh nằm dưới chân núi Lạc Tiêu ở ngoại thành, còn nhà thì để lão thất phụ trách Lại bộ an bài giúp người. Tương lai nếu có thành tích thực tế thì sẽ luận công thăng chức sau, ý người thế nào?”

Nói rồi sai mấy vị trọng thần bước vào viết chiếu chỉ, Đông các Đại học sĩ Diêu Anh nghe xong, chân mày co giật.

Chân mày Phượng Tri Vi cũng co giật.

Mãn nguyện...Quả thực quá mãn nguyện... Mãn nguyện đến độ bất mãn.

Đây không phải là ban chức tước, đây là đặt nàng lên hồ lửa nướng chín mới đúng.

Thoạt nhìn những chức vụ được lãnh là chức quan văn hão, Học sĩ tính ra chẳng quá là chính lục phẩm, có vẻ không quá đáng. Nhưng Triều Hoa là chính điện, trước kia chưa từng đặt chức Học sĩ; Thị ứng bút mực Ngự thư phòng là một chức vụ mới còn ly kỳ quái đản hơn. Chiếu lệnh của Hoàng đế đương triều, tất cả đều do vài vị Nội các Đại học sĩ giữ chức Tế tướng phụ trách; giờ này ra cái chức Thị ứng bút mực này, cùng với câu “hầu hạ trước sau, làm cố vấn” đằng sau, gần như là một phần chức trách của Tế tướng. Cận thần thiên tử, kiêm tổng tham mưu, đây là địa vị vinh hiển cỡ nào? Xem ra nàng không thoát khỏi cái danh Tế tướng áo vải trong Ngự thư phòng rồi.

Lão già này nâng nàng lên cao, là muốn một ngày đẹp trời nàng lộn cổ ngã chết chứ gì?

“Bệ hạ...” Diêu Anh liếm môi, lựa lời uyển chuyển khuyên can, “Tiên sinh còn trẻ, chưa biết công việc trong triều, chỉ bằng trước tiên ta hãy

phong làm Hàn Lâm Học sĩ, lưu lại chỗ trống để ngày sau còn tiến thân...”

“Chỉ là một chức chính lục phẩm thôi, Đại học sĩ cho rằng Quốc sĩ không đảm đương nổi ư?” Thiên Thịnh để liếc xéo sang, Phượng Tri Vi bất chợt cảm thấy nét mặt kia rất giống Ninh Dịch.

“Thần không dám!” Diêu Anh lập tức tạ tội.

Phượng Tri Vi không hề do dự: “Thần lĩnh chỉ!”

Cần gì phải làm bộ làm tịch, cần gì phải giả vờ chối đây đẩy. Thứ nhất muốn chối cũng chối không được, vật Hoàng đế ban xuống dù là bánh nướng có nhân hay là cạm bẫy cũng đều phải nhận, người không nhận ông ta liền nghi người có ý đồ khác. Thứ hai Phượng Tri Vi cho rằng không có chuyện gì thật sự không thể ứng phó, con người ta trước hết phải ở đại vị này, mới có quyền đối thoại ngang hàng với những cường quyền ức hiếp trên thế gian.

Nàng đã chịu đủ cảnh nhúng nhường từng bước, lúc nào cũng bị coi kinh.

Dẫu tiến một bước là vách núi lởm chởm, cũng còn hơn trọn đời rơi vào bụi bặm cho người ta phỉ nhổ.

Bước ra khỏi chính đường, chúng thần chờ bên ngoài đã sớm nhận được tin tức, nhao nhao xông lên chúc mừng tân quý.

Dưới ánh nắng nhàn nhạt, thiếu niên tân quý khí chất ung dung, ý cười thân thiết mà không dung tục, tựa như gốc cây ngọc một mình tỏa hương, thu về vô số ánh mắt ngưỡng mộ.

Mọi người bị ánh mắt mê hoặc, nheo mắt ngẩng mặt nhìn lên thiếu niên đứng trên bậc thềm, trong lòng tính toán nên dùng cách gì để kết giao với vị cận thân thiên tử một bước lên mây này.

Phượng Tri Vi chào hỏi từng người một, đón nhận những lời lẽ không thân thiết thì cũng ân cần, đáy mắt chợt lóe lên tia sáng.

Một người tiến lại gần, cười nói: “Ngụy tiên sinh quả là tuổi trẻ tài cao, ngưỡng mộ vô cùng, ngưỡng mộ vô cùng!”

Giọng điệu thân thiết, cũng cố ý để lộ vài phần kêu căng của người quyền cao chức trọng.

Ngủ quân Đô đốc Thu Thượng Kỳ, cậu nàng.

Quả đúng là ly biệt đã lâu, nhớ nhung thao thức, một ngày không gặp, như cách ba thu.

“Thu thế thúc!” Phượng Tri Vi lập tức nhẹ nhàng rẽ đám đông vây xung quanh mình, rảo bước ra nghênh đón, vái dài chạm đất, “Từ biệt đã lâu! Ngài vẫn còn khỏe mạnh, tiểu diệt vui mừng quá đổi!”

Câu này khiến Thu Thượng Kỳ sửng sốt, ông đến đây để bắt quan hệ với vị tân sung của thiên tử này, sao không dừng lại thành thúc thúc của người ta rồi?

“Thế thúc, nhiều năm trước gặp gỡ ở Tư Ba đình, phong thái hiệp nghĩa của ngài khiến tiểu diệt ngưỡng mộ không để đâu cho hết, vẫn còn ghi nhớ cho đến bây giờ. Hồi trước ở quê nhà, gia phụ nhiều lần căn dặn diệt nhi, dù gì thì gì, phải đi bái phỏng thế thúc, có điều bài vở bận rộn nên tạm gác sang một bên, xin thế thúc đừng để bụng...” Phượng Tri Vi ba hoa chích chòe, giọng điệu và ánh mắt hết sức thành khẩn.

Thu Thượng Kỳ nghe vậy thì tin hẳn, Tư Ba đình là căn đình ngầm cảnh ở hậu hoa viên trong phủ, khách khứa đến chơi đều mời đến đó. Người này chắc là hậu nhân của một vị thế giao nào đó, nhiều năm trước theo cha vào phủ thăm viếng. Thu phủ của ông một năm tiếp đãi không biết bao nhiêu lượt khách ghé thăm, tạm thời không nhớ ra cũng là chuyện

thường. Nghĩ đến đây, lòng ông tươi thắm như nở hoa, dù chẳng nhớ ra cũng làm bộ như vô cùng thân thuộc, lập tức vui cười hớn hở, làm bộ giật mình kinh ngạc: “Ái chà, thì ra là hiền đệ. Bao năm không gặp, lệnh tôn có khỏe không? Vì thúc cũng nhớ thương khôn xiết, chỉ tiếc núi cao sông dài không hẹn ngày tái ngộ, thật khiến người ta tiếc hận. Bao giờ rảnh rồi thế đệ nhất định phải ghé phủ trò chuyện...”

“Đa tạ thế thúc thăm hỏi, gia phụ đã qua đời. Năm ấy sau khi rời kinh gia cảnh diệt nhi bắt đầu sa sút, gia phụ nằm liệt trên giường bệnh mấy năm rồi đi”. Phượng Tri Vi và Thu Thượng Kỳ rủ rỉ hàn huyên, rồi cười nói: “Thế thúc đã mời, diệt nhi nào dám chối? Tư Ba đình trong phủ phong cảnh mỹ lệ, bao năm nay vẫn hiện trong mộng của diệt nhi...”

Phượng Tri Vi cười đến xuất thần – ây da, thật nhớ đám phu nhân nha hoàn bà thím nhà ông ghê...

Hai người lắc lắc cánh tay nhìn nhau cười ha hả, trong ánh mắt tràn đầy sự tha thiết của người xa cách lâu ngày mới gặp lại...

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thế Cục Liên Hoàn

Type: Huyền

Quan viên đứng bên hết sức ngưỡng mộ Thu Thượng Kỳ - vốn là chức quan võ lớn, giờ lại có điệt nhi làm quan văn, là cận thần của thiên tử, tốt đẹp biết chừng nào...

Hai người “bắt tay vui vẻ trò chuyện”, hẹn nhau thường xuyên qua lại, rồi mới “lưu luyến không rời” chia tay. Phượng Tri Vi chặt vật thoát thân khỏi đám quan viên, chuồn về viện mình nghỉ ngơi trước. Hoàng đế bệ hạ cũng khá là khai ân, cho nàng thời gian vài ngày chờ nhận nhà cửa ruộng vườn, cũng thêm thời gian cho Lại bộ chuẩn bị.

Vừa vào cửa đã bị Thuần Vu Mãnh tung một đám: “Tiểu tử giỏi lắm, ta nhìn không ra đấy!”

Yên Hoài Thạch mỉm cười ranh ma: “Thật là, mới xa nhau nửa ngày mà quân đã vượt long môn rồi.”

Phượng Tri Vi phớt lờ bọn họ, gấp gáp nói: “Mau thu dọn đồ đạc, rời khỏi thư viện Thanh Minh. Yên huynh có nhà ở gần hoàng thành không? Trước hết chúng ta hãy đến đó ở, tin tức cũng nhanh nhạy hơn một chút.”

Mọi người kinh ngạc, Phượng Tri Vi lại liếc sang Thuần Vu Mãnh nói: “Thuần Vu gia chắc là không gặp chuyện gì đâu, hay là người cứ nghe lời cha người đi, tạm hoãn đến Trường An vệ báo danh.”

“Huynh đang nói cái gì thế?” Thuần Vu Mạnh còn chưa kịp nhập cuộc, thì Yên Hoài Thạch đã ngạc nhiên hỏi: “Chẳng phải thích khách đã chết rồi sao? Hoàng đế muốn động binh đao à?”

Phượng Tri Vi trầm ngâm không nói, nghĩ thầm chỉ e muốn động binh đao còn có một người khác. Vả lại hôm nay khi các Hoàng tử công kích Ninh Dịch, nét mặt Hoàng đế cũng cực kỳ đặc sắc; có một số việc, chưa chắc đã giản đơn như vẻ bề ngoài.

“Đừng hỏi, tin ta thì mau đi.” Phượng Tri Vi trả lời qua quýt, quay lưng lại đã thấy Cố thiếu gia ôm khư khư cái gối bảo bối của y.

Ban đêm, sau khi ngự giá rời thư viện Thanh Minh, Đế Kinh có loạn.

Bởi năm đó là năm Canh Dần, nên sử gọi là “Canh Dần chi biến.”

Biến loạn này ban đầu không hiển lộ, người trong cuộc vẫn hồn nhiên không biết. Cho đến nhiều năm sau, khi người có tâm chậm rãi hồi tưởng và suy diễn, mới chợt tỉnh ngộ mà “à” lên một tiếng.

Đầu tiên Thiên Thịnh đế triệu Thái tử vào cung, phụ tử mật đàm, rồi Thái tử rời cung với sắc mặt hốt hoảng bất an.

Ngay trong đêm đó, Sở vương bị giam lỏng ở hành cung gặp thích khách, cung nữ toan hạ độc trong thức ăn, bị Trường Anh vệ phát hiện.

Thiên Thịnh đế trong một ngày lại cấp tốc triệu Thái tử lần thứ hai, không biết vì sao xảy ra xung đột, nghe đồn cung nhân đứng ngoài điện nghe rõ mồn một tiếng bàn trản (*) vỡ vụn.

(*) Bàn trản: Một loại chén có đĩa kê bên dưới.

Hôm sau Hoàng đế lệnh cho Ngũ hoàng tử tạm lãnh chức tổng quản Trường Anh vệ.

Trường Anh vệ xưa nay vẫn phụ trách bảo vệ Đông cung, hôm đó Ngũ hoàng tử mượn cơ lực lượng canh giữ hoàng cung thiếu người, Trường Anh vệ không thể tự ý rời cương vị, để điều Trường Anh vệ ra khỏi Đông cung, đổi thành Ngự Lâm quân thủ vệ dưới trướng mình.

Thái tử nổi giận, đích thân đến tìm Ngũ hoàng tử hỏi tội, Ngũ hoàng tử thái độ cung kính miệng đầy khuôn phép, nhưng nhất quyết không chịu điều Trường Anh vệ trở về, lại nói Trường Anh và Ngự Lâm đề là thủ vệ của hoàng gia, cơ sao Thái tử lại khẳng khái giữ Trường Anh mà bỏ Ngự Lâm, hay là trong lòng có điều chi mờ ám? Thái tử nổi giận, vợ lấy chén trà ném Ngũ hoàng tử bị thương.

Bấy giờ Thái tử đã nhận ra mình bị cô lập hoàn toàn, thư viện Thanh Minh lấy cớ cho về suy ngẫm chờ trị tội để đuổi hết môn hạ học sinh có quan hệ thân thiết với Thái tử. Cữu Thành nha môn do Sở vương cai quản thì bằng mặt không bằng lòng, quần thần trong triều thất vọng vì Thái tử kém cỏi bạc bẽo, dù ngoài mặt vẫn cung kính như xưa, nhưng khi đụng việc lại gây nhiều trở ngại thoái thác.

Chỉ còn lại Thập hoàng tử, trước kia còn nhỏ tuổi nên không được Thái tử coi trọng; giờ đây Thái tử đã mất đi sự trợ giúp của Ninh Dịch, không chịu đựng nổi đành đi than thở với ấu đệ. Thập hoàng tử khuyên Thái tử không việc gì phải nhường nhịn, cứ tỏ rõ uy nghi của bệ trừ quân (*), khiến những kẻ coi thường quân thượng này biết tay một phen. Thái tử bèn cứng rắn tiếp quản Cữu Thành nha môn, ở Tuần tra ti trong Cữu Thành nha môn, hẳn đã tra ra một số chứng cứ bí mật về việc Ngũ hoàng tử ngầm kết giao với tướng lĩnh biên thù, lên thu ruộng tốt, đặt cạm bẫy ám hại những lão thần khai quốc năm xưa.

(*) Trừ quân: Tương tự như hoàng trừ, là người kế thừa ngôi vị.

Tìm hiểu đến ngọn nguồn, thì việc này hình như cũng có bàn tay Thất hoàng tử nhúng vào. Thái tử mừng điên lên, cứ như lấy được báu vật, lại sợ

sau khi bẩm báo lên Hoàng đế việc này sẽ bị ém đi, bèn chơi đòn hiểm ngay lập tức, một mặt sai người lựa đúng giờ cửa cung khóa lại, cố tình trì hoãn việc vào cung báo tin, mặt khác lại truy tìm nhân chứng ngay trong đêm ấy, dùng bảo ấn Thái tử để đình chức một đám quan lại có liên quan chờ xem xét.

Thái tử sợ Ngũ hoàng tử và Thất hoàng tử bí quá hóa liều, không nghe lời khuyên can của phụ tá Đông cung, dùng thủ dụ điều động đại doanh Hồ Uy quân ngoài kinh toan bao vây quanh hai toản vương phủ. Ngũ hoàng tử yêu cầu được yết kiến Thiên Thịnh đế, bị binh lính nhiều lần ngăn cản, trong cơn giận dữ điều động Ngự Lâm quân xông thẳng vào cung, nếu không có Thất hoàng tử đến can ngăn kịp thời thì khó lòng tránh khỏi một trận đổ máu.

Thất hoàng tử nhận sai, Thái tử vừa lòng, bấy giờ mới cảm thấy mọi chuyện đã ngã ngũ, hết sức vui vẻ, lén lút thiết yến trong Đông cung, nói giữa buổi tiệc: “Phụ hoàng lúc nào cũng bảo tính tình ta nhu nhược, giờ ta cho ông ấy thấy ta mạnh mẽ dữ dội thế nào!”

Lời còn chưa dứt, đã nghe có tiếng người cười nhạt tiếp lời: “Chưa chắc!”

Kế đó một người từ phía sau bình phong bước ra, gương mặt nặng trĩu ánh mắt lạnh lùng, chính là Thiên Thịnh đế.

Những câu chuyện truyền miệng đến khúc này là chấm dứt, về sau xảy ra chuyện gì thì chẳng còn ai có thể kể tường tận. Trong hơn mười ngày ngắn ngủi mà tình thế xoay vần, phong vân biến ảo khôn lường, Thái tử còn đang dương dương đắc ý vì nắm được thóp lão ngũ lão thất, thì nháy mắt thế cục đã đột ngột biến đổi. Sau đó bảo ấn Thái tử lại bị tịch thu, những triều thần thuộc phe Ngũ hoàng tử và Thất hoàng tử thuận thế phản công, buộc tội phe Thái tử bỏ nhiệm người của mình can thiệp vào hình

ngực, kết bè kết đảng liên lụy với người vô tội, hai bên công kích lẫn nhau, triều chính biến thành một mớ lộn xộn.

Trong những chuyện này, có một số chuyện ai nấy đều biết, còn đâu là do Phượng Tri Vi thông qua môn khách Yên gia thăm dò khắp nơi, sắp xếp thu gom lại. Người ta còn đang lờ mờ phỏng đoán, nhưng Phượng Tri Vi đã hiểu rõ ngọn ngành: Thái tử đã từng bước sa vào vũng bùn.

Thì ra ngay từ đầu, mục tiêu của Ninh Dịch, chính là Thái tử.

Ngoài ra còn có các huynh đệ thế lực tầm cỡ như sói như hổ này nữa.

Mùa hạ gió thổi hiu hiu, nắng vàng rực rỡ, gió lùa qua rèm lụa biếc đem đến cảm giác mát mẻ. Phượng Tri Vi ngồi ở phòng trong cuốn rèm lên một nửa, dùng kẹp nhỏ bằng vàng ròng để đập hồ đào, đập một nhát lại cười một tiếng.

“Tâm kế rất khá! Thế cục liên hoàn cũng rất tuyệt!”

Cố Nam Y ngồi đối diện nàng, đập một nhát lại ăn một quả.

“Đây là Thái tử.” Phượng Tri Vi đầy bụng sâu não, cầm hồ đào bắt đầu lảm nhảm. Nàng nhặt ra một quả hồ đào lớn, rồi thả một quả nhỏ bên cạnh, “Đây là Ninh Dịch, được triều đình công nhận là tâm phúc trong vây cánh Thái tử.”

Cố Nam Y lập tức tóm lấy quả Ninh Dịch kia chén bay.

Phượng Tri Vi ngạc nhiên, lại nhặt một quả hồ đào vẫn còn vỏ cứng đóng vai Ninh Dịch, nhưng vô ích, Cố thiếu gia vẫn đánh nhanh diệt gọn, vừa ăn vừa nhổ hết vỏ ra một cách cực kỳ chính xác.

...Sau cùng Phượng Tri Vi đành lấy một cây bút lông đóng vai Sở vương điện hạ, rốt cuộc mới tránh khỏi số phận bị nuốt.

“Bởi y được công nhận là vây cánh Thái tử, cho nên trước khi thoát ly khỏi thân phận này, y tuyệt đối không thể ra tay với Thái tử. Bằng không nếu xảy ra chuyện gì, y đều phải chịu tội liên đới.”

Phượng Tri Vi cách cách bày ra một đồng hồ đào, rồi bắn rầm rầm vào đồng của Thái tử và Ninh Dịch, “Cho dù y động đến Thái tử xong vẫn bình yên vô sự, thì các Hoàng tử đang rình rập như hổ đói xung quanh sẽ thi nhau nhào lên, ai cũng được Thiên Thịnh để yêu quý hơn y, ai cũng có địa vị cao hơn y, cuối cùng vẫn là cốc mò cò xơi, người ngồi lên ngôi báu chắc chắn không phải y.”

“Vậy y nên làm gì đây?” Phượng Tri Vi khẽ mỉm cười, bắn quả hồ đào tượng trưng cho Thái tử về phái đám Hoàng tử kia, đồng hồ đào va đập vào nhau, văng ra bốn phía, “Trước rồi bỏ mối liên hệ bản thân, sau lại mượn lực chống lực, kéo tất cả xuống nước, chỉ lo giữ mình an toàn.”

Nàng cầm cây bút lông Ninh Dịch gõ lên quả hồ đào Thái tử, “Thích khách là bước đầu tiên, vốn không nhằm thích sát Hoàng đế, mà để bản thân y ‘gặp oan bị nhốt’.”

“Thích khách được y cố tình giới thiệu cho Thái tử, cố tình để các huynh đệ tình cờ thấy mặt. Y biết tổng tính cách ích kỷ của Thái tử, biết hẳn gặp chuyện nhất định sẽ đổ hết trách nhiệm lên đầu mình.” Phượng Tri Vi ngắt đầu trầm ngâm, “Nếu ta đoán không lầm, thì y đã dùng một cách thức đặc biệt để tiết lộ cho Hoàng đế chân tướng của gã thích khách này. Cho dù y không tiết lộ, thì với bản lĩnh của Thiên Thịnh đế, lẽ nào lại thật sự không biết chút gì về mấy đứa con? Cho nên khi Thái tử đổ trách nhiệm lên đầu Ninh Dịch, các Hoàng tử bỏ đá xuống giếng, sắc mặt Thiên Thịnh đế mới khó coi làm vậy.”

“Y ‘chịu oan ức’, lại lấy đại cục làm trọng ẩn nhẫn chịu đựng, các Hoàng tử biết thừa có điều giả trá, lại bất chấp tình thân nói dối không chớp

mắt. Thiên Thịnh để chứng kiến tất cả, chẳng trách lại có sắc mặt đặc sắc như thế.”

Phượng Tri Vi cầm lấy quả hồ đào Thái tử, chậm rãi lấy một đầu bút lông khoét thịt quả ra ăn, rồi tiện tay chia cho Cố Nam Y một nửa, “Lão Hoàng để quả nhiên không phải nhân vật đơn giản, giả vờ không biết, giam lỏng Ninh Dịch để dò xét tâm tư mọi người. Nực cười thay một đám huynh đệ hoàng gia còn tưởng rốt cuộc đã đẩy ngã được một người, mà không ngờ rằng, thử thách chỉ vừa mới bắt đầu.”

“Chuyện về sau vẫn nằm trong ván cờ của Ninh Dịch, nhưng lúc này y đã không thể coi là vây cánh Thái tử, hơn nữa còn bị ‘giam lỏng trong biệt cung, trọng thương nằm liệt giường’, dù có tính toán thế nào, cũng không thể tính đến y. Thế là hồ đào ngào đường...” Phượng Tri Vi nheo mắt cười, “Nào hạ độc, nào điều quân, nào xới tung đủ loại chứng cứ... Đợi cho đến khi Thái tử và các huynh đệ lưỡng bại câu thương ăn hành ngậm mồm thì vết thương của y cũng đã lành, oan uổng cũng được rửa trôi, y hóa trang hoàn chỉnh đúng lúc bước lên sàn diễn.”

“Bốp bốp bốp bốp.” Phượng Tri Vi vỗ tay, đưa hồ đào Thái tử và hồ đào Hoàng tử cho Cố Nam Y đã đợi rất lâu, hoàn toàn không nghe nàng nói. Cố thiếu gia liền sốt ruột chén gọn.

“Bốp bốp.” Có người vỗ tay ngoài cửa sổ, mỉm cười thò đầu vào, “Hay cho một tràng suy diễn cục diện chính trị, nếu Sở vương biết toàn bộ kế hoạch đều bị huynh nắm rõ, thì liệu có nảy ra ý định thủ tiêu huynh không?”

“Tại hạ xương cốt tuy mềm, nhưng cũng hông dễ thủ tiêu đến thế.” Phượng Tri Vi cười, vung tay ném, bút lông cắm chuẩn xác vào ống bút.

“Cho huynh biết một tin nóng hổi nè.” Yên Hoài Thạch ngồi trên chấn song cửa sổ, nhìn về hướng hoàng thành, “Hôm nay Hoàng đế đã từ chối

không cho Thái tử yết kiến, đồng thời gọi Tam đại học sĩ tiến cung.”

Phượng Tri Vi cười, nghĩ bụng Thái tử tiêu đời rồi.

Đêm hôm ấy, Thái tử nhiều lần cầu kiến Thiên Thịnh đế không thành, lại biết Tam đại học sĩ vào Ngự thư phòng cả đêm chưa ra, tổng cơn tuyệt vọng, hăn triệu tập thị vệ Đông cung, mượn cớ “thanh trừ gian nịnh bên hoàng đế” để xông vào cung.

Nhưng trước khi hăn kéo quân vào, thì Thiên Thịnh đế đã rời hoàng cung, đến đại bản doanh Hồ Uy quân ngoài thành.

Sau đó phát liền mấy đạo chiếu chỉ, phong tỏa chín cổng kinh thành, điều động Hồ Uy quân bao vây loạn đảng.

Phượng Tri Vi cũng nằm trong đội cận thần hộ giá – thật ra Thiên Thịnh đế nhắm vào Cố thiếu gia bên cạnh nàng.

Đại doanh Hồ Uy nằm kế bên hành cung Chiếu Thủy giam lỏng Ninh Dịch, Sở vương biết tin này, ruổi ngựa trong đêm, chỉ mang theo hơn mười hộ vệ đến trước đại doanh cầu kiến Thiên Thịnh đế.

Hôm ấy phụ tử kê gối (*) đàm đạo thâu đêm, cụ thể họ nói những gì, trên đời vĩnh viễn không ai biết. Có lẽ là phụ tử tử hiếu dốc hết ruột gan, cũng có thể là binh bất yếm trá có qua có lại.

(*) Kê gối: Chỉ tư thế ngồi ngang hàng nhau, đầu gối hai bên chạm nhau, nghĩa bóng là cuộc nói chuyện thân mật không phân thứ bậc cao thấp.

Vào khuya, trong phòng phảng phất hương trầm, hơi sương trắng nhờ che đi những ánh mắt thâm trầm u ám.

Hừng sáng, sương sớm đậu trên cỏ biếc quanh thềm. Ninh Dịch cung kính lui ra, đôi mắt đỏ hoe dưới nắng ban mai, mà ánh mắt nhìn về phía kinh thành, lại lạnh như sương tuyết.

Gió loạn cuối cùng cũng thôi, ai thuận gió bay cao? Phải xem xét từ đầu mới rõ.

Y chợt ngoảnh đầu như có linh cảm.

Rồi y thấy, trên thảm cỏ ngưng sương, dưới bầu trời ngợp nắng mai, cô gái ăn vận như thiếu niên kia để cho tà áo tung bay phần phật. Nàng chấp tay trước trướng, đôi mắt nhìn y từ phương xa.

Cười mà như không.

Ninh Dịch cũng dõi mắt nhìn nàng.

Trên gò cao, gió lộng nắng gắt, suối tóc đen và tà áo nàng dập dờn múa lượn, đứng trên cao không khiến người ta cảm thấy khí thế bức người, ở dưới thấp cũng không gây cho người ta cảm giác đê hèn khúm núm. Nàng vĩnh viễn ung dung bình thản, mà đằng sau vẻ bình thản ấy là sóng gió dâng trào.

Một cô gái vững vàng hiên ngang như thế.

Ánh mắt hai người giao thoa, giờ khắc này đã mang một ý vị khác hẳn xưa kia.

Từ thuở ban đầu hoàn toàn bị động, sống chết một tay y thao túng, đến hôm nay nhìn nhau từ xa, giữa nụ cười ẩn chứa vô vàn toan tính.

Y biết nàng nắm rõ mọi điều về y, cũng như nàng biết y nắm rõ mọi điều nàng biết.

Ninh Dịch chợt có linh cảm kỳ lạ - từ rày trở đi, nàng sẽ tiến dần về phía y, bằng phong thái ngày càng khó nắm bắt.

Y bỗng dừng muốn xích lại gần, nói với nàng đôi câu, còn nói gì thì tạm thời y chưa nghĩ ra. Nhưng y cảm thấy, đoạn đường đến gần nàng quá đủ để y nghĩ ra chủ đề câu chuyện.

Y mới vừa dậm bước, nàng đã đột ngột quay đi.

Xa xa, trên thảm cỏ xanh mượt, bên người nàng nổi lên sắc xanh thiên thủy nhàn nhạt. Con người như tạc từ ngọc kia vẫn không thềm để mắt đến bất cứ ai, lại đứng rất gần nàng, ngẩng đầu lên đón tia nắng nguyên sơ.

Tia nắng mảnh mai chiếu vào khuôn cằm lờ mờ ẩn hiện sau lớp mạng che, đường cong nơi đó như tạc từ ngọc, ánh nắng chiếu đến đây bỗng chảy xuôi lưu loát như dòng suối, rơi xuống thảm cỏ xanh biếc, trong không trung dường như có quầng sáng rực rỡ đang bay múa.

Nàng dời mắt đi, quay đầu mỉm cười với nam tử đó. Không biết nàng nói gì, nam tử kia vẫn tỏ ra hồ hững dửng dưng với tất cả, hơi ngẩng đầu chuyên chú, nhắm nghiền hai mắt thưởng thức hương thơm cây cỏ dưới ánh mặt trời. Nàng bèn cúi người tìm kiếm khắp nơi, tìm ra một ngọn cỏ có vị ngọt rồi cẩn thận bứt lá cỏ, gấp lại làm đôi, một nửa bỏ vào miệng mình chậm chậm mút, một nửa đưa cho y, dạy thiếu niên đứng đối diện bằng ánh mắt thấp thoáng nét cười.

Thiếu niên như tạc từ ngọc ấy nhìn ngọn cỏ kia rất lâu, cuối cùng cũng học theo nàng, đưa ngọn cỏ vào trong miệng.

Gò cao gió ấm, ánh nắng như hun, nàng mỉm cười với kẻ kia, nụ cười bình đạm nhạt phai.

Đây là một người khác của nàng mà y chưa từng gặp.

Nàng đối xử với y bằng sự xảo trá, tàn nhẫn, bằng tâm kế thâm trầm, bằng thái độ chỉ sợ không kịp tránh né.

Y chợt cảm thấy lòng mình nóng rực.

Ánh nắng dường như mỏng đi, tiếng gió cũng không còn vi vu êm ái, quầng sáng bảy màu rực rỡ vỡ òa trên thảm cỏ, tiết trời oi bức khiến người ta khó lòng chịu đựng.

Ninh Dịch đưa tay lên, từ đằng xa, chỉ thẳng vào Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi ngoái đầu, thấy Sở vương diện hạ đằng xa không biết từ bao giờ mặt mũi đã sa sầm, đôi môi mỏng nhếch lên, có vẻ rất khó chịu, trong lòng bèn nảy sinh oán niệm – vừa rồi hình như người còn rất hòa nhã cơ mà, sao nháy mắt đã trở mặt như tiết trời tháng Sáu thất thường vậy?

Y chỉ nàng, rồi chỉ vào hoàng thành, sau đó phất tay áo bỏ đi.

“Lo mà giải quyết êm thấm.”

Nàng khom lưng, mỉm cười, nhìn theo bóng y dứt khoát rời đi.

“Như ngài mong muốn.”

Vào tầm sáng muộn, Yên Hoài Thạch dẫn theo tùy tùng đến tặng vài món quà vật cho Phượng Tri Vi, đương nhiên chủ yếu là chuẩn bị cho Cố Nam Y. Phượng Tri Vi tiện thể an bài cho hắc “tình cờ gặp gỡ” với vài vị Tế phụ (*), xem như lưu lại ấn tượng đầu tiên.

(*) Tế phụ: Chức quan đứng đầu triều đình, có thời dùng để chỉ Tế tướng, có thời dùng để chỉ người đứng sau Tế tướng một bậc.

Yên Hoài Thạch mang tin tức trong kinh, quả nhiên, Thái tử đối đầu với Hoàng đế chỉ có bốn chữ “lấy trứng chọi đá” là phù hợp nhất để miêu tả.

“Thái tử cũng hồ đồ mất rồi.” Yên Hoài Thạch lắc đầu ngán ngẩm, “Mấy năm nay Hoàng đế có vẻ lơ là chính sự, nhưng người chưa bao giờ buông lỏng tầm khống chế với binh quyền. Thái tử tưởng rằng nắm giữ được non nửa lực lượng hộ vệ ở kinh kỳ là có thể nắm chắc phần thắng? Chậc chậc...”

Phượng Tri Vi chấp tay, dõi mắt nhìn đăm đăm về phía chân trời, rồi tựa như bị máu lửa chốn hoàng thành làm cho lóa mắt, nàng nheo mắt lại, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Điểm khác biệt lớn nhất giữa Thái tử và Sở vương, chính là Sở vương chưa bao giờ dám coi thường Thiên Thịnh đế.”

Cân đo thời thế, lựa sức mà làm, sự trầm ổn của Ninh Dịch, người thường không tài nào theo kịp. Ngay cả Phượng Tri Vi ban đầu cũng không ngờ rằng, Ninh Dịch sẽ bỏ ra mười năm để bày thế cục đối phó với một vị Thái tử tầm thường mà ai ai cũng tin chắc sẽ bị lật đổ bất cứ lúc nào.

Bởi lật đổ Thái tử thì dễ, nhưng lật đổ Thái tử mà không bị Hoàng đế nghi ngờ mới khó.

Nếu nàng đoán không sai, thì vào đêm trước hôm ám sát, nhiệm vụ thật sự của những binh lính kia là đảm bảo cho thích khách có thể thuận lợi lọt vào nội đường và khống chế con em các trọng thần theo học trong thư viện.

Thanh Minh là khâu quan trọng nhất trong toàn bộ kế hoạch. Thông qua thư viện này, Sở vương phong lưu chốn Đế kinh thật ra đã sớm khống chế được mạch máu của nhiều triều thần.

Kế hoạch bắt đầu từ bao giờ? Từ khi mới lập quốc? Hay là sớm hơn?

Khi mọi người thấy được tầm quan trọng của Thanh Minh, Ninh Dịch lập tức rút lui, “rất mực trung thành” đem nó “dâng lên” Thái tử.

Sở vương phong lưu, cầm đầu một đám công tử hoàng thân quốc thích trong kinh thành, tỏ ra phóng đảng không màng triều chính, chơi hết hoa Đế kinh, thưởng trọn liễu phong trần.

Tựa như hai lần Phượng Tri Vi gặp y ở kỹ viện và trên đường phố, hiển nhiên rằng, đám công tử này đều nghe lời y răn rắp.

Hoặc cố ý hoặc vô tình, dần dà ngấm sâu, nhiều năm trôi qua, đám con em quý tộc này chắc chắn đã lén kết thành mối quan hệ lợi ích vô cùng thân thiết với Sở vương phủ. Dẫu là chuyện đời tư hay là thư viện của công, những điểm yếu của họ đều bị bàn tay của Tân Tử Nghiễn và y kiểm soát chặt chẽ.

Điều Ninh Dịch muốn làm tuyệt đối không chỉ là lật đổ Thái tử, mà là lấy được lòng tin của Hoàng đế trong quá trình đó; chờ Thái tử bị lật đổ rồi, chiếm được càng nhiều sự ủng hộ.

Y chưa bao giờ khinh thường vị Đế vương khai quốc đã một tay sáng lập ra hoàng triều Thiên Thịnh, dù cho mấy năm nay ông đã già yếu, chán chường chính sự, không lập được công tích nào.

Mà vị Thái tử trong hoàng cung kia vĩnh viễn cũng không biết cánh tay phải của mình lại nuôi ý đồ hiểm ác như thế. Hắn đã bị vòng vây trùng trùng điệp điệp của Hồ Uy quân và tình thế bất lợi nghiêng hẳn về một phía ép cho mất đi bản tính, gần đi đến bước đường điên cuồng.

Sau khi ý đồ xong vào cung thất bại, hắn không ngừng bị bức bách phải lùi vào trong phạm vi Đông cung. Thiên Thịnh đế muốn giải quyết hết thảy tranh đấu trong Đông cung; máu tươi có thể nhuộm đỏ Đông cung, nhưng không thể vấy lên chính điện Triều Hoa.

Hoàng đế xem ra rất bình tĩnh, kéo Phượng Tri Vi vào trường chơi cờ, nàng cứ thua hai ván lại thắng một ván, khiến Hoàng đế rất vừa lòng.

Quân báo thỉnh thoảng được đưa đến, Thiên Thịnh để xem một cách ung dung bình thản, đôi mắt lạng lờ dưới ánh nến, mỗi một nếp nhăn đều nhúu chặt, trông mà tang thương.

Đáy lòng Phượng Tri Vi cũng se lạnh như những quân cờ bằng ngọc này.

Lạnh vì nhà Đế vương thâm trầm như vực thẳm.

Chơi cờ đến khuya, một con khoái mã đạp bóng đêm mà đến, nghe thấp thoáng có tiếng xưng danh xin vào. Thiên Thịnh để ngời thẳng không nhúc nhích, hạ quân cờ đánh “cách” một tiếng, động tác hình như dồn sức hơi mạnh, khiến ánh nến chập chờn muốn tắt.

Phượng Tri Vi ngấm ngấm than thở, đứng dậy cáo mệt, “Vi thần chơi cờ kém cỏi, xin bệ hạ tha cho thần!”

Thiên Thịnh để bật cười, xáo tung bàn cờ. Phượng Tri Vi lập tức cáo lui, ra đến cửa lại nghe tiếng Hoàng đế thở dài: “Ở lại nghe cùng trầm đi.”

Trong lòng căng thẳng, lại không dám chối từ, nàng đành hạ mày khép mắt: “Dạ.”

Vừa ngược lên, thấy ánh mắt Hoàng đế có vẻ bơ phờ, trong cơn hoảng hốt hốt nàng nhớ lại cái hôm mình nấp sau bình phong chứng kiến các Hoàng tử công kích Ninh Dịch, ông cũng từng lộ ra ánh mắt như thế.

Quân báo gắp xi niêm phong kín mít được trình lên, Thiên Thịnh để xem xong, chân mày đột ngột run rẩy, rồi nổi giận vỗ bàn.

“Khốn nạn!”

Thái tử không biết vì sao lại nổi điên, ngang nhiên lấy hỏa pháo san bằng tường ngoài của Đông cung. Đông cung vốn là một phần của hoàng

cung, sau lại xây một bức tường tượng trưng để ngăn ra thành một khu vực biệt lập. Bắn ra viên đạn pháo này, hấn không lùi mà tiến, tiến thẳng vào hoàng cung. Đám thị vệ bị đẩy vào đường chết, tự biết mình xui xẻo kia bỗng bạo phát hung tính, vào cung đốt giết bốn bề, lại bắt giữ Thập hoàng tử và Công chúa Thiệu Ninh làm con tin, luôn mồm đòi Thiên Thịnh để trả lại công bằng cho mình.

Ngọn đèn trên bàn bị chấn động rơi xuống, quân báo bắt lửa cháy bùng bùng. Giữa làn khói mờ, Thiên Thịnh đế nổi trận lôi đình – ông rất hiểu Thái tử, biết đứa con này lá gan không lớn, đáng ra chẳng thể gây nên sóng gió gì, lại trông mong Thiệu Ninh vốn thân thiết với Thái tử có thể khuyên nhủ đại ca mình, cho nên mới không mang theo con gái. Ai dè Thái tử phát rồ phát dại, ngay đến em ruột cũng không buông tha!

Vài vị lão thần nghe tin báo chạy tới, đều có vẻ bàng hoàng, nhưng không một ai đi tìm lời giải thích cho sự to gan lớn mật đến đáng ngờ của Thái tử. Ai nấy đều bảo lòng người khó dò, bên cạnh Thái tử có rất nhiều tiểu nhân, còn nói Thái tử gặp chuyện nổi điên, bệ hạ ân nặng nhường nào, lại dám phụ lòng người đến thế!

Phượng Tri Vi thờ ơ chứng kiến cảnh này, lại nhớ tới con trai của Đông các Đại học sĩ, chính là vị Diêu công tử từng bị Cố Nam Y bẻ gãy tay đó. mấy lần gặp gỡ trước kia, hấn đều đi bên cạnh Ninh Dịch.

Thiên Thịnh đế phát tác một trận rồi cũng dần dần lấy lại bình tĩnh, bỗng ông hạ giọng nói: “Ngụy tiên sinh.”

Thôi xong... Phượng Tri Vi âm thầm oán than, mình vẫn không tránh được rồi. Nàng gấp gáp rời khỏi Thanh Minh, theo Hoàng đế trốn vào đại doanh, bên người có vạn quân, đáng ra không cần dùng đến nàng chứ? Ai ngờ lại xảy ra việc này.

Hôm ấy đáng ra Cố thiếu gia không nên để lộ bản lĩnh, để bây giờ bị người ta nhớ nhung thế này.

Một khắc đồng hồ sau, một nghìn Hồ Uy quân đã đứng chờ ngoài trường, Phượng Tri Vi không còn đường lui, đành trèo lên ngựa, đỡ dành Cố Nam Y: “Chúng ta đi uống rượu nhé.”

Cố thiếu gia vốn không thích nửa đêm bị dựng dậy, nghe được câu này lập tức yêu cầu: “Phải là loại rượu ngày hôm đó.”

Phượng Tri Vi tiếp tục đỡ dành: “Thuần Vu Mãnh có, tôi đưa ngài đi tìm hân.”

Cố thiếu gia hình như rất hào hứng, tiện tay bứt một ngọn cỏ, gập lại làm hai đoạn, đưa cho nàng để làm phần thưởng.

Phượng Tri Vi cắn thử - là vị đắng.

Ngậm ngọn cỏ đắng giữa hai hàm răng, Phượng Tri Vi ngồi lắc lư trên yên ngựa, trong lòng lại hồi tưởng những lời Thiên Thịnh đế nói khi tiễn biệt. Đế vương thâm trầm này lúc ấy đã nhìn nàng bằng đôi mắt lo âu, rồi tha thiết dặn dò nàng: “Nhất định phải cứu được Công chúa.”

Không ngờ Thiên Thịnh đế thật sự vẫn còn chút tình thương của người cha dành cho Thiệu Ninh, đây có lẽ là tình thân còn sót lại trong hoàng gia Ninh thị chăng?

Khi khoải mã về thành, Đế Kinh đã giới nghiêm, tất cả nha môn trong hoàng thành đều có Hồ Uy quân đóng giữ. Đội quân này Thiên Thịnh đế đã nắm chắc từ thuở ông vẫn còn là ngoại thích của vương triều Đại Thành, thống soái trong quân đều là hậu duệ của các lão thần khai quốc có công phò tá thiên tử, đặc biệt Phó soái Thuần Vu Hồng còn là thân tín của Ninh Dịch.

Cửa Tây Hoa khói lửa cuộn cuộn, tiếng hô chém giết rung trời. Ninh Dịch lĩnh chỉ, đang dẫn Hồ Uy quân truy quét tàn quân của Thái tử, mà Thái tử bị vây trong lầu Thiên Ba ở Nam cung, Thiều Ninh và Thập hoàng tử cũng đang ở đó.

Phượng Tri Vi thu tay áo ngồn trên lưng ngựa, nhìn một góc hoàng thành nhuốm trong máu lửa. Ánh lửa đỏ thắm chiếu lên gương mặt nàng, sáng rực như sắc nước long lanh.

Nàng không hề đưa một nghìn Hồ Uy quân kia vào chiến trường, càng không dẫn theo Cổ Nam Y xông vào trong quân cứu người. Nàng chỉ lẳng lẳng mà chờ.

Lát sau Ninh Dịch quả nhiên thúc ngựa phi tới, lẳng lẽ dừng lại bên cạnh nàng.

Một đôi nam nữ, lẳng lẳng dừng ngựa đôi mắt nhìn cảnh chém giết đổ máu một góc hoàng thành.

“Có những kẻ không thể sống.” Hồi lâu, Ninh Dịch thản nhiên mở miệng.

“Có những kẻ cũng không nên chết.” Phượng Tri Vi cười với y, “Ví như, con tin.”

“Cô cứu được Ninh Tế,” Ninh Dịch nhú đôi mày dài, “cũng đủ để ăn nói với bộ hạ rồi.” Y dừng một chập, rồi bình thản nói, “Ta sẽ bảo vệ cô.”

Phượng Tri Vi tin vào câu nói này, nhưng lại lẳng thình không đáp. Đây là lần đầu tiên nàng tiến hành đàm phán trao đổi lợi ích với Ninh Dịch, đáy lòng đã hơi lạnh lạnh.

Chỉ vèn vèn mấy lời, đã định đoạt tính mạng của người ta. Ninh Dịch bình chân như vại cũng là lẽ thường, nhưng còn mình, có sao cũng điềm

nhiên như không?

Lão Hoàng đế lạnh nhạt, Sở vương thâm trầm, một khi nàng đã bước vào vòng tranh đoạt, thì người đầu tiên phải bảo vệ, chỉ có thể là bản thân.

Thì ra bản chất nàng cũng là kẻ lạnh nhạt.

“Đừng để ta thất vọng.” Trong ánh lửa bập bùng, người kia nở một nụ cười hoa diễm, “Bằng không, cô sẽ tuyệt vọng.”

Nụ cười kia ẩn chứa ý vị sâu xa, trong đôi ngươi như mặc ngọc toát ra sắc thái mà ngay đến Phượng Tri Vi cũng không nhìn ra.

Phượng Tri Vi quay đầu ngựa.

“Đừng để tôi tuyệt vọng.” Nàng ngoái lại mỉm cười.

“Nếu không, tôi sẽ điên cuồng.”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Âm Độ Trần Thương

Type: shiriboss

Cho ngựa dừng chân bên ngoài lầu Thiên Ba, Phượng Tri Vi quan sát thế cục. Thái tử dù nắm giữ con tin, chui vào một góc ngoan cố phản kháng, song với binh lực nằm trong tay Ninh Dịch, đánh hạ lầu Liên Ba quả là chuyện hết sức dễ dàng. Nhưng lấy cố ném chuột sợ vỡ đồ, y cũng không tấn công dữ dội, chỉ châm lửa liu riu, nuôi ý đồ đun cạn lòng tự tin của Thái tử, nhen lên sự điên cuồng sau chót, khiến hấn nổi cơn liều lĩnh, tốt nhất là ôm nhau cùng chết với Thiều Ninh.

Nếu nàng đoán không sai, thì trong số thân tín bên cạnh Thái tử nhất định có tai mắt của Ninh Dịch. Hậu chước của Ninh Dịch miên man không dứt, cuộc đàm phán vừa rồi, chẳng qua vì sợ nàng dẫn theo Cổ Nam Y đi phá đám mà thôi.

Nếu lầu Biên Ba không mở cửa sổ bốn bề thông thoáng, mọi người đều nhìn rõ mồn một động tĩnh bên trong, thì chỉ e Thái tử và Thiều Ninh đã sớm biến thành hai xác lạnh trên đất.

Cứu người thật ra rất đơn giản, chẳng qua không thể đi cứu mà thôi.

Loáng thoáng nghe ra tiếng cười tàn ác của Thái tử trên đỉnh lầu, giọng hấn sắc như dao, “Phụ hoàng đâu! Sao Phụ hoàng không đến gặp ta! Ông ta hẳn tâm không muốn gặp con mình sao? Không gặp ta ...”

“Bịch”, một người bị ném xuống từ trên lầu, nặng nề rơi xuống đất, trong nháy mắt óc đã phọt ra ngoài. Mọi người giật mình, thúc ngựa nhìn

quanh, nhìn cả buổi mới nhận ra đây không phải là công chúa Thiều Ninh mà là một cung nữ.

Tiếng cười của Thái tử ngày càng giống ma quỷ, “Phụ hoàng không đến ư? Vậy thì cứ qua một khắc, ta sẽ ném xuống một người. Đây là cung nữ của Thiều Ninh, kẻ đi sau ... kẻ đi sau nữa ... Có lẽ chính là cô con gái bé bỏng mà ông ta thương yêu nhất. Ông ta không đến, ta sẽ tiễn hồn Thiều Ninh đến gặp ông ta!”

Bốn bề lặng ngắt, máu của kẻ chết oan chậm chậm loang ra, rồi giọng Thiều Ninh như tiếng bình bạc vỡ đột ngột vang lên, ngập tràn phẫn nộ, “Đại ca, huynh điên rồi!”

“Ta điên rồi! Ta điên thật rồi!” Thái tử cười sảng sặc, “Mọi người đều điên cả rồi! Hoàng tộc bản thù này! Nhà đế vương nhơ nhớp này! Tất cả đều điên rồi!”

Phượng Tri Vi ngoảnh đầu, hạn giọng nói mấy câu với Yên Hoài Thạch. Yên Hoài Thạch rời đi, rồi Phượng Tri Vi chợt tiến lên một bước, bình tĩnh nói: “Điện hạ.”

Tiếng cười trên lầu im bật, Thái tử thò đầu ra, thấy Phượng Tri Vi, ánh mắt lóe sáng, nói bằng giọng tràn trề hi vọng: “Ngụy tiên sinh, Người cũng ở đây? ... Phụ hoàng muốn đến phải không? Ta phải gặp phụ hoàng, kể rõ oan khuất!”

Giọng nói của Thiều Ninh so ra còn mừng rỡ hơn hẳn, nàng ta vùng vẫy la to, “Ngụy Tri! Ngụy Tri! Người đến cứu ta! Ta biết người nhất định sẽ đến mà!”

Một cái đầu trang sức lộng lẫy thò ra, trong nháy mắt lại bị thuộc hạ của Thái tử kéo vào.

“Bệ hạ đang đi trên đường, nhưng người hơi khó ở, chờ thêm một lát là đến.” Phượng Tri Vi không thèm liếc Thiều Ninh lấy một cái, cất giọng ba hoa mà mặt không đổi sắc, “Thái tử cố sao phải nổi điên như thế? Ngài hành sự không chờa đường sống, đợi đến khi gặp bệ hạ rồi, thì biết phải ăn nói làm sao?”

“Mấy vị Tể Phụ đâu rồi?” Thái tử không đáp lời nàng, mà nhìn quanh bốn phía, “Sao lại phái người đến nói chuyện với ta? Người còn chưa đủ tư cách.”

Phượng Tri Vi chẳng hề giận dữ, chỉ mỉm cười nhàn nhạt, “Tôi là môn hạ của Thái tử mà, bệ hạ phái tôi đến, Thái tử còn chưa hiểu ra tâm ý của người sao?”

Thái tử giật mình, trong mắt nổi lên một tia kinh hãi, sau đó hồ nghi hỏi: “Môn hạ của ta ... Vậy có gì bệ hạ còn cho trùng quân bao vây ta?”

Phượng Tri Vi ngửa đầu, cười khê: “Đó là do Thái tử ngu ngốc!”

Một lời nói ra như sét đánh ngang tai, không chỉ khiến mọi người run sợ, mà ngay đến Thái tử cũng giật mình suýt nữa thì nhào người ra. Hồi lâu hẩn mới bừng tỉnh, bèn nổi giận: “Tên nhãi ranh nhà ngươi! Sao dám nhục mạ bản cung?”

“Làm sao lại không dám?” Phượng Tri Vi cười nhạt, “Thiên hạ nào có phụ tử trở mặt thành thù, chẳng qua là chút oan khuất, chỉ cần giải bày ruột gan trước thánh giá là đủ, có gì phải dấy binh đao, gặp nhau trên chiến trường? Bệ hạ ở đại doanh Hồ Uy khổ tâm chờ đợi điện hạ đến kề gối nói chuyện thẳng thắn, từ rày trở đi phụ tử hòa thuận, không còn khúc mắc. Ai ngờ Thái tử lại tự tìm đường chết, còn bắt đệ đệ muối muối, gây loạn trong cung! Bệ hạ nhường lần một lần hai, Thái tử lại không tin vào tấm lòng từ phụ, đường quang không đi đâm quàng bụi rậm, vậy có phải là ngu ngốc hay không?”

Nghe một tràng mắng mỏ gay gắt, trong mắt Thái tử lại nhen lên hy vọng, bèn do hỏi: “... Đây là ý của Phụ hoàng?”

Phượng Tri Vi nghiêm nghị đáp: “Vi thần không dám giả mạo thánh ý!”

“Bản cung nào phải kẻ điên.” Thái tử ngây ngẩn một hồi rồi chán nản nói, “Phụ hoàng đã bằng lòng nghe ta giải thích, vậy thì ...”

Hắn ngoảnh đầu lại, nhìn sang Thiều Ninh và Ninh Tế, dẫn đo xem có nên thả họ ra trước để tỏ thành ý hòa giải hay không.

“Điện hạ biết quay đầu là bờ, ghìm cương trước vực thì quả là không gì bằng.” Bỗng có người thúc ngựa tiến tới, mặt mày rạng rỡ, ngửa đầu nói oang oang, “Nếu đã vậy, thần đệ sẽ lập tức phái người phi ngựa báo về đại doanh Hồ Uy.”

Phượng Tri Vi lặng lẽ thở dài.

Ninh Dịch ời là Ninh Dịch.

Cả đời người chỉ chuyên môn phá đám ta thì phải...

Thái tử trên lầu ngó ra – phi ngựa báo về đại doanh Hồ Uy, tức là bệ hạ còn ở trong doanh? Thế vừa rồi Ngụy Tri chỉ đang gạt gắm thôi hả?

“Vô sỉ, khốn nạn!” Thái tử nổi cơn thịnh nộ, tung cước đá bay gã nội thị tiếp theo. “Bịch” một tiếng, tro bụi và máu tươi văng tung tóe. Hắn đánh giọng nói, “Người đã bắt nhân, thì chớ trách ta bất nghĩa! Giết!”

Ninh Dịch ngồi trên ngựa mỉm cười lạnh lẽo.

Cuối cùng cũng đợi được người nói ra câu này.

Ngón tay trong ống tay áo lặng lẽ chỉ tới.

Mưa tên đen đặc như một đám mây xám dày nặng, vù vù xé rách không khí, xẹt qua đỉnh đầu mọi người, bay thẳng lên đỉnh lầu Thiên Ba.

“Phập phập phập phập!”

Cửa sổ đang mở rộng trong nháy mắt đã đóng kín mít, tên bay trượt mục tiêu, cắm chỉ chít lên song cửa sổ.

Dường như có tiếng Thái tử cười sảng sặc, sau đó là một quãng dài im lặng.

Lại nghe thấy tiếng “vù vù”, trên lầu ném xuống vài vật, vẽ ra quỹ đạo đỏ rực trong trời đêm rồi rơi xuống đất, vừa chạm đất đã bùng lên ngọn lửa.

Là mấy chậu than đang rừng rực bốc cháy.

Góc lầu xây bằng gỗ lập tức bén lửa, một con hỏa long leo lên theo những cột trụ, trong khoảnh khắc đã cuốn quanh nửa tòa lầu.

Thái tử muốn tự thiêu!

Ánh lửa đỏ rừng rực, sắc mặt mọi người lại trắng tái. Sau sự kiện Tam hoàng tử gây binh biến rồi tự sát nhiều năm về trước, đây là Hoàng tử thứ hai trong hoàng tộc Ninh thị dùng cách thức thô thảm để bước vào tuyệt lộ.

Hơn nữa đâu phải chỉ một người, mà những ba người! Trong số đó còn có tiểu Công chúa mà bệ hạ yêu chiều nhất.

Mọi người trơ mắt nhìn ngọn lửa kia bốc cao rừng rực, nghĩ đến hậu quả của chuyện này mà tay chân thoáng chốc đã lạnh ngắt, quên đi mọi động tác.

Trong ánh lửa chỉ có Ninh Dịch khước mắt xếch lên, ánh mắt dừng dừng.

Chỉ huy sứ Hồ Uy quân lòng nóng như lửa đốt, không biết Vương gia có chủ ý gì, nhưng cũng không dám thay y phát lệnh, đành phải nhìn sang Cố Nam Y đứng bên cạnh với ánh mắt cầu cứu. Phượng Tri Vi lại đột nhiên “ây da” một tiếng, luống cuống phúi y phục, nói: “Lửa!”

Bây giờ mọi người mới nhận ra do đứng quá gần căn lầu mà một vài đốm lửa đã bắn lên vạt áo Phượng Tri Vi và Cố Nam Y. Phượng Tri Vi cuống cuống phúi đi, trong lúc bận rộn nàng liếc sang bên thì thấy Cố thiếu gia lại hoàn toàn đứng đờm với mấy đốm lửa trên người mình. Y chỉ ngửa đầu ngăm ngọn lửa kia, dường như cảm thấy lửa cháy trên lầu thú vị hơn so với lửa xém trên người mình.

Phượng nha hoàn đành phải đi phúi lửa thay cả phần y, bận tối tăm mặt mũi.

Ninh Dịch vẫn bình thản ngồi nhìn, thấy Phượng Tri Vi ân cần giúp Cố Nam Y dập lửa, ánh mắt y càng sâu thêm vài phần. Y ngồi cao cao trên lưng ngựa, thoáng ngáng đầu nhìn lầu Thiên Ba chìm trong biển lửa, bóng lửa hồng in trong đáy mắt, tựa như một đốm yêu hỏa chập chờn méo mó.

Đám thuộc hạ bồn chồn không yên chờ y ra chỉ thị, mà y lại đang xuất thần, mãi đến khi ngọn lửa nuốt chửng lấy lầu Thiên Ba, không thể cứu vãn được nữa, y mới chậm rãi nói: “Đồ ngu! Không biết dập lửa cứu người hả?”

Hồ Uy quân nhận được vương lệnh, vội vã đi “dập lửa cứu người”. Phượng Thi Vi đứng bên gượng cười kéo cái áo khoác đã cháy sạch chỉ còn một mẫu xuống, nói: “Vi thần đi thay bộ y phục khác.”

Ninh Dịch liếc nàng, bảo: “Ngụy tiên sinh vất vả rồi, lửa cháy lớn làm vậy, chỉ e Cố tiên sinh cũng không cứu được người, vẫn nên đi thay y phục trước thì hơn.”

Phượng Tri Vi cười hết sức thành khẩn, “Vương gia cũng vất vả rồi, phiền Vương gia cứ vất vả tiếp đi nhé.”

Nàng lui ra, vượt qua đám người kia rồi đi đến một cung thất vắng lặng, Yên Hoài Thạch bước ra từ một góc vườn hoa, tiến về phía nàng.

“Quả nhiên là thế!” Tiểu tử này có vẻ hưng phấn, “Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương(*)! Lầu Thiên Ba còn một lối ra khác!”

(*) Khi Lưu Bang dẫn quân từ đất Thục ra đánh Quan Trung, Hà Tín đã hiến kế một mặt cho người sửa sạn đạo (con đường bằng gỗ dựng trên các vách đá cheo leo để đi lại) trước đó bị đốt để quân Sở yên chí rằng quân Hán còn lâu mới tấn công, một mặt cho quân đi theo ngả Trần Thương nhỏ hẹp, khiến quân Sở không kịp trở tay. Từ đó trở đi, điển cố này được dùng với nghĩa ra hươu chiêu để lừa đối phương.

Phượng Tri Vi nở một nụ cười ta – đây - biết – ngay – mà. Ai ai cũng tưởng Thái tử đã đi đến bước đường cùng, lên lầu cố thủ, chỉ mong được gặp Hoàng đế một lần để giải bày gan ruột. Còn nàng, trên đường đến đây đã nhận ra lộ trình Thái tử vừa đánh vừa lui hình như rất có quy củ, không giống bị ép cho hoảng loạn mà vô tình xâm nhập vào đây.

Cho nên trước khi đàm phán với Thái tử, nàng đã phái Yên Hoài Thạch mang theo môn khách của hãn đi tra xét một lượt đường đi lối lại xung quanh. Môn khách của Yến gia vài người có tài lạ, quả nhiên tìm ra đường lui của Thái tử.

“Lầu Thiên Ba không có địa đạo, sau lầu là một hồ cảnh.” Yên Hoài Thạch nói, “Sở vương là người tinh tế, cũng đã phái người tra xét. Nhưng môn hạ của đệ có một nhân vật là tổ sử gia phái Tiểu Tử, nói lầu Thiên Ba này truyền lại từ hoàng cung Đại Thành, bản thân nó đã là kỳ lâu, trong lầu có lầu. Còn có một bức tường kép cực mỏng, không phải để cho người ta ẩn thân, mà để ẩn giấu một cầu thang lên xuống, đi theo cầu thang này sẽ

lên đến mặt lưng của lầu Thiên Ba, vị tổ sư gia phái Tiểu Tử nói loại cầu thang này chỉ có những huyết mộ thời thượng cổ, cơ quan trong ngoài đều cực kỳ tinh vi, dùng lần đầu là lên, dùng đến lần thứ hai lại là xuống ... huynh xem.”

Phượng Tri Vi ngược mắt lên thấy ven hồ cảnh có một dãy núi giả kề sát vào mặt lưng lầu Thiên Ba.

“Núi kia...”

“Thân núi rỗng không, chứa đựng huyền cơ khác.” Trong mắt Yên Hoài Thạch tràn ngập sợ hãi, hăn than thở: “Đi xuyên qua núi, chui xuống đáy hồ, chính là địa đạo, cửa ra của địa đạo là tỉnh trai phú cực Đông, nằm gần cửa Đông Hoa!”

Thì ra con đường này lại đi lơ lửng giữa không trung!

Chẳng trách Ninh Dịch tinh tế là vậy mà thăm dò đường lui khắp nơi lại không phát hiện ra. Lầu Thiên Ba căn bản không có địa đạo, Ninh Dịch tất nhiên cũng đã tra xét dưới đáy hồ, nhưng bên này hồ đã không có, ai còn nghĩ đến chuyện sang bên kia hồ để thăm dò cơ chứ?

Phượng Tri Vĩ nheo mắt - lầu Thiên Ba đứng một mình một góc, dựa lưng vào hồ nước, nhìn sao cũng thấy nó là tuyệt địa. Nhưng nàng đã thấy trong quyển sách vạn năng kia, có ai đó ba hoa chích chòe phải giở thuật che mắt ra sao, ai đó đặc ý thổi phồng về các loại cơ quan đặt sắc trong mộ.

“Ý trời giúp ta phát hiện ra mật đạo kia.” Phượng Tri Vi ngửa đầu, gương mặt ngạc nhiên pha lẫn vui mừng của Thiều Ninh nhoáng lên trong đầu nàng.

Một lúc sau, nàng nói: “Đi xem nào.”

Yên Hoài Thanh biến sắc, thầm biết quyết định này vô cùng quan trọng, có lẽ nó đồng nghĩa với việc đi ngược đường với Ninh Dịch, nhưng không nói gì cả, gọi môn khách qua đây dẫn đường. Trên đường đi, tay cao thủ phái Tiểu Tử kia không ngừng rì rầm khen ngợi thiết kế của lầu Thiên Ba, lại nghi hoặc không biết vị cao thủ đạt đến cấp tông sư phái Tiểu Tử này sinh ra dưới thời Đại Thành hay Thiên Thịnh.

“Phái Tiểu Tử là môn phái kiểu gì?” Chợt nhớ ra một chuyện, Phương Tri Vi hỏi.

Yên Hoài Thạch đáp: “Trộm mộ.”

Phương Tri Vi lập tức tỉnh ngộ, thì ra chủ nhân cuốn sách kia là một tay trộm mộ lỗi đời...

Do việc này vô cùng hệ trọng, nên Yên Hoài Thanh chỉ để lại lão già phái Tiểu Tử xuống dẫn đường. Họ hiển nhiên cũng không cần xuống mật đạo, chỉ cần chờ ở cửa ra là được rồi.

Chờ ngoài cửa cung là chuyện bất khả thi, chỉ có thể chờ trong tĩnh trai.

Phương Tri Vi cũng không định đòi lại đôi huynh muội kia từ trong tay Thái tử - họ không có mối quan hệ lợi hại với Thái tử, Thái tử bỏ trốn cũng sẽ không mang theo hai cục nợ này, nếu thông minh một chút thì còn có thể tự bảo vệ mình.

Sinh ra trong hoàng gia lại nhận hết cực chiều, nếu không có bản năng tự bảo vệ thì đến lần sau cũng chết, nàg nhiều chuyện làm gì?

Nàng việc gì phải liều mạng đi trên con đường trái ngược hoàn toàn với Ninh Dịch?

Ninh Dịch nhất định muốn giết Thiều Ninh, để lại bên cạnh bộ hạ muội muội ruột thịt của Thái tử được người yêu chiều hết mực, việc này nguy hiểm không thua gì Thái tử vẫn còn sống.

Phượng Tri Vi không muốn nổi giáo cho giặc, song cũng không muốn cố tình đối địch, nàng đi theo chỉ vì muốn nắm chắc tình thế mà thôi.

Hoàng cung Thiên Thịnh được xây dựng lại trên nền hoàng cung Đại Thành cũ, tỉnh trai năm xưa là nơi tĩnh tu của một vị Thái phi Đại Thành, nằm ở vị trí khuất nẻo nên rất ít người qua lại.

Nội viện cũng có một tòa tiểu lâu, màn trướng rủ chấm đất. Khi Phượng Tri Vi đến nơi thì người của Thái tử còn chưa đến, Cố Nam Y đứng bên cây cột sơn đen trong phòng, không hiểu sao lại đang suất thần.

Y đột ngột đưa tay lên vuốt ve cây cột, người này trừ những động tác thiết yếu ra thì tuyệt đối không làm chuyện thừa thãi, cử động đột ngột này lập tức khiến Phượng Tri Vi phải ngoảnh lại nhìn.

Nhưng Cố Nam Y đã bỏ ngón tay xuống khỏi cây cột, khi bỏ xuống thì một mảng sơn đen lớn cũng bong ra theo.

Cố thiếu gia rảnh rồi quá bèn bóc cột ra chơi hả?

Phượng Tri Vi nhìn chăm chăm vào lớp sơn rơi trên mặt đất, vừa rơi xuống đã thành bụi, chẳng tìm thấy bất cứ dấu vết gì.

Dưới nền nhà bỗng vọng lên tiếng bước chân, mọi người lách mình trốn ra sau cửa, sau đó một đội thị vệ toàn thân máu me đầm đìa nhảy lên, nhìn quanh bốn phía một lượt, kéo ra một cái rương từ bên dưới am thờ Phật. Tiếp theo là những tiếng bước chân lộp cộp, đám người Thái tử cũng lên theo.

Thiều Ninh vận cung trang đứng giữa đám người, nàng ta không bị canh gác nghiêm ngặt như Thái tử hoàng tử Ninh Tế. Một nửa búi tóc xộc xệch, thần sắc lạnh như sương, nàng ta đánh giọng nói: “Đại ca, huynh tính làm gì? Huynh thật sự tưởng rằng mình có thể đối đầu với Phụ hoàng sao? Vậy bây giờ huynh muốn giết người diệt khẩu à?”

“Tiểu muội nói gì thế.” Thái tử ngoảnh đầu, có vẻ ngạc nhiên nhưng sắc mặt vẫn ôn hòa, “Bản cung làm sao có thể giết muội?”

Thiều Ninh trợn mắt, lại nghe câu tiếp theo Thái tử bật cười quái dị, “Bản cung còn cần muội thay bản cung sớm chiều nâng giấc bên cạnh Phụ hoàng kia mà.”

“Ý huynh là gì?” Tiếng cười kia rùng rợn như cú kêu, ai nghe cũng phải run cầm cập, khiến Thiều Ninh hồ nghi liếc mắt sang.

Thái tử cười mà không nói, quét mắt qua từng người trong đám đông, sau đó ra hiệu cho thị vệ lui xuống trước, chỉ để lại hắc y và Thiều Ninh, Ninh Tế, với một hắc y nhân.

Ánh mắt vừa rời của hắc y dừng lại trên người hắc y nhân này, giờ chỉ giữ lại một mình gã, lập tức thu hút sự chú ý của Phượng Tri Vi. Nàng liếc nhìn, trong lòng khẽ “ơ” một tiếng.

Dáng dấp người này, sao trông cứ quen quen thế nào ấy?

Thân hình mảnh khảnh của người kia tựa vào bên cửa, trên mặt đeo một tấm mặt nạ chế tác sơ sài, như tuyên bố cho người ta biết gã không muốn để ai nhìn mặt.

Thái tử ghé vài tai Thiều Ninh, thì thào mấy câu.

“Huynh điên rồi!” Còn chưa nghe cho trót, Thiều Ninh đã gào ầm lên, nhưng lại bị Thái tử bịt miệng, rồi nói bằng giọng âm hiểm: “Hỗ dữ không

ăn thịt con, muội xem ông ta đã đối xử với ta thế nào? Ông ta làm được một, ta sẽ đáp trả mười!”

Thiều Ninh đập đánh “bốp” làm Thái tử phải buông tay, nổi cáu gắt lên: “Không được!”

“Lần này ca ca có thể lật được tình thế hay không đều do muội cả.” Thái tử bỗng đổi giọng van nài, “Ca ca bị người hãm hại, mắc hết sai lầm này đến sai lầm khác, giờ đã rơi vào đường cùng. Nếu muội không giúp, ca ca thật sự sẽ chết không có đất chôn!”

“Từ đầu muội đã khuyên huynh trở về với muội! Trần tình trước thềm, thành tâm tạ tội với Phụ Hoàng!” Thiều Ninh trút giận, “Huynh cũng biết hổ dù dữ cũng không ăn thịt con! Vậy mà lại dám nảy ra suy nghĩ đại nghịch cỡ này, còn muốn kéo theo muội vào con đường vạn kiếp bất phục! Mơ đi.”

“Là mơ thì đã sao nào?” Thái tử chợt cười gằn, “Ta đã sa chân vào tử cục, nhưng lại có mệnh thừa thiên. Trời không tuyệt đường người, tự khắc có cao nhân đến giúp. Chẳng bao lâu nữa người ta chờ sẽ đến tiếp ứng, đưa ta rời hoàng thành theo cửa Đông Hoa, từ cửa sông Biện Hà ở thành Đông xuôi dòng xuống phương Nam, tiến thẳng vào Giang Hoài. Lưu Thành Lục, Án sát sứ Giang Hoài đạo năm xưa là môn hạ của ngoại tổ chúng ta, mẫu hậu tuy sớm hoẵng(*), nhưng gia tộc Thường thị vẫn chưa đổ! Muội tưởng ta đã sức cùng lực kiệt rồi sao?”

(*)Hoẵng: Cách gọi trang trọng cái chết của người có thân phận cao quý chỉ sau Hoàng đế như Hoàng hậu, Hoàng tử và các quan lớn.

Hắn bỗng đổi sang giọng dỗ dành, “Muội muội, thiên hạ không có tử cục nào bất biến, mà phải xem có sức phá trời hay không! Ca ca là chân mệnh thiên tử, lúc nguy nan tự khắc có anh tài đến đầu nhập, đại nghiệp thiên hạ ắt sẽ nằm trong tay ta. Giờ chỉ cần hai huynh muội ta đồng tâm

hiệp lực, muội ở trong, ta ở ngoài, đến thời cơ thích hợp ... Ca ca sẽ dẫn quân vào kinh phối hợp cùng muội, với địa vị của ca ca, ngôi cao không về tay ta thì về tay ai? Bấy giờ sẽ phong cho muội làm Trữ Quốc Trưởng công chúa, thực ấp mười vạn hộ, vĩnh viễn hưởng sự tôn vinh cao nhất!”

Phượng Tri Vi nghe giọng điệu tràn đầy tự tin của Thái tử mà thấy ngỡ ngợ trong lòng. Thái tử đã rõ ràng rơi vào đường cùng, còn chỗ dựa nào có thể khiến hăn lớn gan đến thế? “Cao nhân đến giúp, anh tài đến đầu nhập” mà hăn nói là ám chỉ ai? Ai đang giúp hăn?

Ánh mắt nàng lướt qua hắc y nhân đeo mặt nạ, sắc mặt trầm ngâm.

Thiền Ninh bên kia vẫn không hề lung lay: “Ai lên làm Hoàng đế, muội vẫn là Trưởng công chúa!”

“Thì cũng chỉ là con rối vàng của hoàng gia, vĩnh viễn không được tự do!” Thái tử cười gằn, “Bó buộc ngôn từ cử chỉ của muội, giam cầm tuổi hoa của muội, đến tuổi cập kê lại gả muội cho một phò mã muội chưa từng gặp mặt! Có thể già khú, có thể tàn tật, có thể còn luyện đồng(*)! muội cách rèm ngăm trượng phu, hăn quỳ gối dưới thềm trông lên thê tử, một tháng chỉ được tuyên một lần, tuyên nhiều hơn là bị trách không biết xấu hổ - một vị Trưởng công chúa như thế, muội có muốn làm không?”

(*)Luyện đồng: Chỉ những người đàn ông đồng tính, yêu các bé trai.

Sắc mặt Thiền Ninh biến đổi, Thái tử đổi giọng dịu dàng nhần nha: “Đừng tưởng Phụ hoàng thương muội thì muội sẽ thành ngoại lệ, muội nghĩ kĩ lại đi, Phụ hoàng dù có yêu chiều muội đến mấy thì đã bao giờ vượt qua phép tắc tổ tông? Phụ hoàng băng hà tân hoàng lên ngôi, liệu còn yêu chiều muội như bây giờ? Ai sẽ lo nghĩ cho muội? Lão nhị? Lão ngũ? Lão lục hay lão thất? Muội xem, có thể chăng?”

Thiền Ninh trầm ngâm, Thái tử liếc nàng ta, cười nói: “Muội thích gã Ngụy Tri kia phải không? Nhưng muội biết đấy, hăn chỉ là một viên quan

nhỏ xuất thân tầm thường, Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không gả muội cho hân ... Thiều Ninh, muội không muốn sống cùng phu quân mà mình thật lòng yêu thương sao? Muội không muốn cầm sắt giao hòa với hân, nắm tay nhau trọn đời, sống cuộc sống mà mọi nữ nhi đều ao ước ư?”

Trong phòng lặng đi, nghe loáng thoáng có hơi thở dồn dập. Ánh trăng thanh lãnh rọi tới, chiếu lên vành tai đỏ ửng của Thiều Ninh. Song sự đánh thép và giận dữ vừa rồi ở nàng ta đã dần dần biến mất, trong không khí luẩn quẩn hơi thở e thẹn, ngọt ngào mà tràn trề hy vọng.

... Phượng Tri Vi nấp sau rèm, dở khóc dở cười.

Từ bao giờ mình đã biến thành mối nhử trong ván cờ hoàng gia?

Thôi được rồi, nàng biết Thiều Ninh có hơi ... ấy ấy ... Nhưng nàng cũng chỉ định ninh đó là tính tò mò của trẻ nhỏ mà thôi. Kiêu nữ được người ta vây quanh cung phụng, hiếm khi gặp một kẻ không đoái hoài gì đến mình, dĩ nhiên phải nổi hứng thú, không ngờ rằng ... Rễ tình đã đâm sâu?

Ngay đến Thái tử cũng đã nhìn ra, còn lấy nàng làm mối nhử Thiều Ninh!

Phượng Tri Vi toát mồ hôi hột.

Đang quay lưng vào Phượng Thi Vi, Thiều Ninh bỗng đổi tư thế, xoay người tựa vào song cửa trầm tư. Ánh trăng chiếu nghiêng nghiêng lên khuôn mặt nàng ta, Phượng Tri Vi giật mình, vừa mới dời sự chú ý, chợt nghe Thiều Ninh thét lên kinh hãi: “Đại ca huynh tính làm gì ...”

Phượng Thi Vi ngoảnh đầu, bắt gặp hàn quang lóe mắt. Thái tử cười gằn, tay cầm trường kiếm không biết đã rút ra hồi nào, chém thẳng vào Ninh Tể.

Thập hoàng tử Ninh Tế vẫn trầm ngâm đứng một bên, nhưng hình như cậu đã sớm đề phòng, nên khi kiếm này đột ngột xuất ra cậu đã nhanh chóng xoay người tránh né.

Thiền Ninh lập tức bổ nhào vào định ngăn cản, Thái tử vẫn lăm lăm thanh kiếm đuổi theo, đánh giọng nói: “Nó phải chết!”

Phượng Tri Vi lập tức tỉnh ngộ, Thái tử dám nói ra những lời này mà không ngại Ninh Tế, thì ra đã sớm nuôi ý đồ diệt khẩu.

“Đó là đệ đệ của huynh!” Thiền Ninh vội can.

“Đệ đệ cái quái gì?” Thái tử cười gằn, “Chẳng qua chỉ là con chó của lão lục!”

“Muội không cho huynh giết!” Thiền Ninh tái xanh mặt, Nàng ta và Ninh Tế vẫn luôn ẩn giấu thân phận vào học ở Thanh Minh, vị ca ca nhỏ tuổi nhất này một lòng một dạ chăm lo cho nàng ta. Hai người tình sâu nghĩa nặng, nàng ta đương nhiên sẽ không cho phép Thái tử xuống tay, “Huynh phát điên phát rồ đến nỗi đang tâm giết cha giết em, muội tuyệt đối không đồng tình!”

“Không đồng tình?” Thái tử ngoảnh lại, ánh mắt đỏ ngầu, “Muội nghĩ kĩ rồi chứ?”

“Muội nghĩ kĩ rồi.” Thiền Ninh che trước mặt Ninh Tế, mái tóc rối tung chẳng xóa mờ nhan sắc, “Huynh tàn nhẫn vô tình đến thế, tương lai dù muội có giúp huynh, thì huynh cũng sẽ xử tệ với muội!”

Nàng ta ra sức che chắn trước mặt Ninh Tế, đối mặt với mũi kiếm lấp lánh hàn quang của huynh trưởng ruột thịt. Nhưng từ góc độ của Phượng Tri Vi, lại đột nhiên thấy dưới chân Ninh Tế có một tia sáng lóe lên.

Bấy giờ ánh trăng mờ đi, cảnh vật trong phòng trở lên mờ lung. Một tia sáng trắng lọt qua song cửa, chiếu thẳng vào khoảng dưới chân Ninh Tế đối diện với cửa sổ. Giữa mặt đất xám nhờ nhờ, luồng sáng này trông lại càng lóa mắt.

Luồng sáng ấy, hẹp mà dài, mỏng mà sáng, rộng chừng ba ngón tay.

Phượng Thi Vi bỗng toát mồ hôi lạnh.

Đao!

Vật bị ánh trăng phản chiếu ra, là thanh đao Ninh Tế giấu trong tay áo!

Thái tử nói không sai, cậu là người của Ninh Dịch, cậu ta chính là một trong những hậu chước mà Ninh Dịch giấu bên người Thái tử!

Lúc này Thiều Ninh đang phơi lưng ra trước mặt cậu ta, không hề phòng bị!

Phượng Chi Vi trống tay xuống nền nhà, lòng bàn tay ướt đẫm. Hoàng tộc Ninh thị này ai nấy đều mưu mô tính toán, ai nấy đều độc hết tâm cơ, rồi cuối cùng chẳng biết ai là bọ ngựa ai là chim sẻ(*)!

(*) Có câu bọ ngựa bắt ve chim sẻ đứng rình (để bắt bọ ngựa), ý nói không biết ai đang săn ai, ai là kẻ chiến thắng cuối cùng.

Nàng thấy ống tay áo của Ninh Tế khẽ run rẩy, hình như đang do dự xem có nên xuống tay với Thiều Ninh hay không. Mặt đất sáng lập lờ, cho thấy thanh đao cũng không ngừng run rẩy.

Phượng Thi Vi đang lựa thời cơ ra tay.

Thái tử bỗng cười gằn: “Không giúp ta! Không ai chịu giúp ta cả! Được lắm!”

Trường kiếm của hắc khê run, nhắm thẳng vào ngực Thiều Ninh. Đòn tấn công này ẩn chứa cuồng nộ, nhìn khí thế hung hãn kia, thì hắc là muốn xâu Thiều Ninh vào thân kiếm!

Trong tích tắc Phượng Thi Vi đã lao ra.

Trong tích tắc Ninh Tể đột ngột vung tay, trong tay lấp lóe ánh sáng, “keng” một tiếng chống đỡ trường kiếm của Thái tử. Nhưng do chủ thủ quá ngắn, không chịu nổi lực bổ xuống này, nên cậu ta linh động kéo Thiều Ninh rời khỏi vòng kiếm, ném ra hành lang ngoài cửa, vừa ném vừa sờ tay lên ngực.

Cậu ta vừa hành động, hắc y nhân đeo mặt nạ vẫn đứng bên cửa sổ lập tức vung tay, một luồng kinh phong nổi lên, khiến động tác của Ninh Tể chậm lại.

Mà Thiều Ninh bị ném mạnh, không thu hồi được quán tính liền đập người vào hành lang. Tòa lầu này đã lâu chưa được tu sửa, lan can tức khắc vỡ ra, Thiều Ninh hét lên hãi hùng rồi rơi xuống. Lúc này Phượng Tri Vi đã nhào ra, hắc y nhân kia thấy nàng, ống tay áo vừa nâng lên đã đột ngột thu lại.

Phượng Thi Vi không đếm xỉa đến gã, lao ra định kéo Thiều Ninh lại. Thiều Ninh ra sức đưa tay tóm chặt lấy nàng, dùng sức quá mạnh suýt nữa thì kéo trật cả khớp Phượng Thi Vi. Phượng Thi Vi nhịn đau, đang định kéo Thiều Ninh lên thì bỗng thấy trước mắt mình bùng sáng, xung quanh rộ lên tiếng reo hò, sau đó một mũi tên lửa tựa con rồng đỏ bay vút qua bầu trời, mang theo tiếng giú�p rít gào lao thẳng tới sau lưng nàng.

Đằng sau thấp thoáng nghe tiếng người “a” lên một tiếng cụt lủn, rồi một luồng chất lỏng nhớt nhúa phun lên sau gáy nàng. Có thứ gì đó nặng nề đổ sập vào nàng, khiến Phượng Thi Vi vừa mới kéo Thiều Ninh lên được một đoạn, đã bị nó đẩy xuống khỏi lan can!

Mọi chuyện xảy ra trong chớp nhoáng.

Phượng Thi Vi chỉ kịp ông chặt Thiều Ninh.

Bốn bề tiếng gió vù vù, ánh lửa chập chờn mê loạn. Giữa ánh lửa đảo điên, thiết giáp như suối, vương kỳ bay phấp phới, người kia thúc ngựa lao đến, cầm bào màu nguyệt bạch, kim quan lấp lánh, nhìn đăm đăm vào Phượng Thi Vi đang bảo vệ Thiều Ninh rơi xuống.

Rồi y nở một nụ cười lạnh lẽo.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Từ Nay Là Địch

Type: Huyền

Hoa rơi trước cung, người gieo trước lầu.

Hàng nghìn ngọn đuốc soi tỏ bầu trời tối sập trước bình minh, tựa như vô vàn vì sao lơ lửng bay lên giữa trùng trùng cung khuyết. Trước tòa lầu cũ kỹ màu đen, trăm vạn thiết giáp lặng lẽ đứng nhìn hai bóng người mảnh mai ôm nhau quay cuồng rơi xuống, như hai phiến lá liễu cuốn bay theo gió giữa trời đất mênh mang; nhìn những mũi tên lửa như nộ long chẳng biết bay ra từ góc nào, chớp mắt như những vệt sao băng nhắm thẳng vào Thái tử đang đuổi theo Thiều Ninh ra ngoài. Tên cầm, lửa nhen, máu phun, bụi trần rơi rụng.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết ngăn ngui, Thái tử hoàng triều gục nửa người lên lan can, đầu chậm rãi cúi gục xuống, như đang hưởng vạn quân dưới lầu, sám hối cho một cuộc đời cuồng vọng phóng túng, bằng phẳng tâm thường.

Nào những ngôi cao hoàng triều, tôn vinh tối thượng, dã tâm bất diệt, nào những mộng tưởng hăng hái vẽ lên khi đã rơi vào đường cùng, đến một mai, đều hóa thành tro bụi.

Thân phận cao quý nhường nào, lại chết hèn hạ như thế.

Người sắp sửa ngã xuống, lá sắp sửa rơi rụng.

Chân trời đột ngột nổi lên một luồng gió, rơi xuống vài hạt mưa, ánh đuốc lập lòe lay động, khiến tầm nhìn của người ta cũng chập chờn theo. Trong tầm nhìn chập chờn ấy, họ thấy sắc xanh thiên thủy loang ra.

Người kia bay vút qua thân lâu như một cơn gió nhẹ, lao theo hai người rơi xuống trong tích tắc. Mọi người ngửa đầu lên nhìn, biết y không thể cứu hai người một lượt, lại không biết y sẽ cứu ai.

Ninh Dịch ngồi cao cao trên lưng ngựa, sắc mặt âm trầm lạnh lẽo. Tất cả đều nằm trong tính toán của y – Cố Nam Y nhất định sẽ cứu Phượng Tri Vi, vậy là, Thiều Ninh sẽ tiêu đời.

Hay lắm, hay lắm.

Cố Nam Y bay vút qua không trung.

Y không hề đưa tay ra đỡ ai, mà chỉ từ giữa hư không, phất nhẹ tay áo.

Sắc trời hửng sáng, giữa hoa cỏ xanh um nổi lên hơi nước mờ mịn, trong lành như băng. Người kia lướt thẳng trong không trung, dù đang chuyển động vẫn toát ra khí chất tĩnh tại như vực thẳm, tư thái thông dong phất tay giữa làn sương nhạt màu tựa như vị thần đón gió thổi qua giữa mây tiên mờ ảo.

Mọi người ngóng nhìn, tinh thần chấn động.

Cái phẩy tay kia đã tách rời Phượng Tri Vi và Thiều Ninh, rồi Cố Nam Y đưa ngón tay điểm vào giữa ngực Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi đang rơi xuống, chợt thấy thân thể mình nhẹ bằng đi, tay chân đột ngột thả lỏng. Nàng bất giác hít vào một hơi, không khí lưu thông trong cơ thể, thể rơi cũng chậm lại hơn.

Thiền Ninh bị đẩy ra, không hiểu vì sao thân thể lại bay chênh chếch ra ngoài. Cố Nam Y xoay ngang bàn tay vỗ một phát, Thiền Ninh rơi xuống theo một đường vòng cung rất dài, vừa vặn được cao thủ trong đám thị vệ nhảy lên đỡ được.

Lúc này Cố Nam Y đã nắm được tay Phượng Tri Vi, y thong thả đáp xuống, tay áo hai người phất phật bay giữa không trung, tư thế nhàn nhã, dù nhìn bề ngoài chỉ là hai nam tử, nhưng cũng toát ra phong tư trác tuyệt khiến người ta mê mẩn không thôi.

Mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, trừ một vài người ra, số đông còn lại chỉ thấy Công chúa Thiền Ninh bị đẩy ra rồi rơi chênh chếch xuống cho Cố Nam Y cứu Phượng Tri Vi, mà không biết giữa chừng còn rất nhiều động tác. Họ cũng không biết nếu chẳng nhờ tay người khác giúp đỡ, thì những động tác này căn bản không thể hoàn thành.

Ninh Dịch hiển nhiên là một trong số ít nhìn ra.

Ánh mắt y chợt dừng trên đỉnh lâu, nơi đó, có một đen nhoáng qua rồi biến mất.

Mới vừa nãy thôi, khi Thiền Ninh bị tách ra rồi rơi xuống, người kia đã đứng trên lầu can thiệp, dùng chân lực cách không giúp Cố Nam Y đẩy chệch hướng rơi của Thiền Ninh.

Gã là ai nhỉ?

Người của Thái tử ư? Vậy thì sao lại hợp tác với Cố Nam Y?

Y hơi ngửa đầu, suy ngẫm hết thấy những tình tiết kỳ lạ ở giữa, cố ý bắt ép bản thân không nhìn đến bàn tay hai người đang nắm lấy nhau kia.

Không nhìn đến Phượng Tri Vi.

Y vẫn cứ bình tĩnh như thế, không để cho bất cứ kẻ nào thấy ánh mắt ngập tràn đau thương của mình sau cơn kinh hãi.

Thấy nàng rơi xuống, y giật mình; thấy nàng che chở Thiều Ninh rơi xuống, y chấn động; sau giật mình và chấn động, là cơn giận bốc cao, rồi lại thê lương đến không thể đè nén.

Mấy câu đàm phán trước lầu Thiên Ba vẫn còn văng vẳng bên tai, mà mới qua nửa ngày đã thấy nàng nuốt lời ngay trước mặt.

Nàng vĩnh viễn là như thế, đeo mặt nạ nói lời ngon ngọt, hể quay lưng là quăng mọi lời hứa lên chín tầng mây. Vĩnh viễn lấy phong thái đẹp đẽ mê người mà vung đao nhắm vào y.

Còn y, đến bao giờ mới hết mềm lòng?

Bây giờ mới thôi? Mới thôi để lại một tai họa phản phúc vô thường, tâm tư như vực thẳm?

Trước kia còn có thể tự nhủ với lòng, một Vương gia không đặc sủng, cần gì phải làm chuyện thừa thãi? Nhưng bây giờ mọi chuyện đã khác, y đã bước lên con đường này, trước mắt là cuộc chiến tranh đoạt đầm máu chốn hoàng triều, sau lưng gánh vác tính mạng gia đình của nghìn vạn người. Y không được phép lùi bước và mềm lòng thêm mảy may nào nữa.

Nếu cứ để tâm tư nhượng bộ từng bước một như thế, đến cuối cùng sẽ không địch nổi thiên ý lạnh lùng.

Ngụy Tri, Phượng Tri Vi.

Ta và người, từ giờ trở đi.

Là địch.

Phượng Tri Vi đứng đằng xa dõi mắt nhìn Ninh Dịch.

Người ấy ngẩng đầu, cao cao trên lưng ngựa, trước mắt là mây trôi ùn ùn, sau lưng là nghìn vạn thiết giáp. Đôi mắt y thu trọn cả đất trời, nhưng chỉ riêng nàng là không có trong đôi mắt ấy.

Nàng nhìn y trân trân, chỉ đổi lại một tiếng thở dài lặng lẽ.

Có những việc nàng không cố ý làm, nhưng không hiểu vì sao vận mệnh nàng cứ như được một bàn tay sắp xếp, khiến mỗi bước đi của nàng đều đối lập với y.

Nàng không định giải thích.

Đâu phải cứ giải thích là được, khi nàng ôm Thiều Ninh rơi xuống khỏi tĩnh trai và y vừa vịn thúc ngựa đến nơi, thu trọn cảnh này vào đáy mắt, thì thiên ý đã thành.

Tổng quản Ngự Lâm quân còn chưa hoàn hồn lau mồ hôi tiến lên, luôn mồm cảm tạ Phượng Tri Vi và Cố Nam Y, ra sức lấy lòng - bộ hạ đã khởi hành từ đại doanh Hồ Uy về cung, một khi biết tin Công chúa Thiều Ninh được Ngự tiên sinh cứu, người nhất định sẽ phong thưởng hậu hĩnh, phải nhân lúc này mau chóng tạo dựng quan hệ.

Thiều Ninh chạy tới, búi tóc nàng ta xộc xệch, một bên hài rơi mất, trước bao con mắt dõi theo nàng ta vừa khóc vừa cười, vòng tay ôm cổ Phượng Tri Vi, “Ngự Tri! Ngự Tri! Ngự Tri!”

Nàng ta không hề cảm tạ ơn cứu mạng của Phượng Tri Vi, cũng bấp chập người cứu mình thật ra không phải Phượng Tri Vi. Nàng ta gọi trong làn nước mắt rưng rưng, dường như muốn bộc lộ hết sự kích động tràn trề của mình thông qua cái tên này.

Nhiều binh lính xấu hổ cúi đầu, phi lễ chớ nhìn.

Các trọng thần mới đến quay sang nhìn nhau – Công chúa dám làm thế trước mặt mọi người, thật sự không màng đến thể diện của hoàng gia nữa sao? Một khi chuyện này đồn ra ngoài, sau này biết phải xử lý thế nào?

Phượng Tri Vi khẽ cười, đẩy Thiều Ninh ra, lùi lại ba bước, khom lưng.

“Điện ha,” Nàng cất giọng ôn hòa mà áy náy, “Vừa rồi vi thần vô ý bị đụng, khiến Công chúa cũng bị kéo xuống theo. Đây đều là tội của vi thần, xin điện hạ trách phạt.”

Nàng lại cười: “May mắn thoát nạn, vi thần cũng kích động hết như Công chúa, thất lễ rồi.”

Ý nàng hết sức rõ ràng – tôi không cứu Công chúa, tôi bị Thái tử đụng nên mất thăng bằng, hại Công chúa rơi xuống lầu theo, giờ cứ coi như lấy công chuộc tội.

Mà cử chỉ không phù hợp của Công chúa, chẳng qua do Công chúa quá mừng rỡ vì may mắn thoát nạn đó thôi – Nàng không bảo Thiều Ninh thất lễ mà bảo mình thất lễ, nhưng nàng tin chắc... Công chúa sẽ hiểu.

Thiều Ninh đứng ngậy ra tại trận.

Các đại thần thở dài.

Phượng Tri Vi cũng đã tránh ra.

Nàng mất hứng, khẽ mỉm cười, dắt Cố Nam Y vào một góc khuất, chờ bệ hạ hồi cung sẽ trả lại lệnh bài Hồ Uy quân.

Góc khuất kia yên tĩnh vắng vẻ, Cố Nam Y thích sự yên tĩnh này, y chui vào bụi hoa lần lượt ném thử cỏ trong ấy xem có ngọt không. Cảnh

chém giết máu chảy thành sông vừa phơi bày trước mặt hình như hoàn toàn không ảnh hưởng đến y.

Phượng Tri Vi ngăm ngía y một hồi, bỗng dừng vòng ra trước mặt y, ánh mắt xuyên qua tấm mạng vĩnh viễn không cởi xuống của y, hỏi:

“Nói cho tôi biết, rốt cuộc huynh là ai?”

Tiếng gió vi vu, hương hoa phảng phất, tia nắng ban mai mỏng manh sắp sửa rơi vào mắt.

Gương mặt nấp sau tấm mạng che của y, vẫn xa xôi như ở cuối chân trời.

Lần đầu gặp gỡ ở tiểu viện trong kinh, nàng vô cớ biến thành tù binh của y, rồi y cũng vô cớ bị nàng dẫn đi khắp nơi, trở thành vệ sĩ của nàng. Mấy tháng bên nhau, hình như y chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phải tìm lại cuộc sống ban đầu của mình. Dường như ngay từ đầu, y đã ở bên nàng vậy.

Nhưng nàng vẫn luôn biết, y thật sự là một bức tượng ngọc ruột đặc, từ trong ra ngoài.

Cũng chỉ có người như thế, mới chiếm được lòng tin tuyệt đối không phòng bị. Nhưng chuyện tối nay quá mức kỳ quặc, khiến nàng không thể tiếp tục làm ngơ.

Có thể bị giấu diếm, nhưng không thể bị lợi dụng.

Cứ ngỡ thiếu niên chỉ khăng khăng nhìn một thước ba tấc xung quanh sẽ không hồi đáp câu hỏi của nàng.

Nhưng y lại quay đầu, lần đầu tiên nhìn nàng chăm chú.

“Ta là...”

“Nguy đại nhân!”

Một tiếng gọi gấp gáp cắt ngang những lời chuẩn bị thốt ra, nội thị bên Thiên Thịnh đế chạy tới như bay, kéo Phượng Tri Vi đi thẳng.

“Bệ hạ cho gọi ngài!”

Phượng Tri Vi không còn cách nào khác, bị kéo đi còn không quên tranh thủ dặn dò tha thiết: “Lát nữa nhớ phải nói cho hết câu, bằng không sẽ chết người đấy.”

Người kia nghiêm túc gật đầu.

Thiên Thịnh đế đứng dưới lầu tình trai, ngẩng đầu nhìn lên trên. Thi thể Thái tử đã được thị vệ khâm liệm, mà Hoàng đế vẫn nhìn đắm đắm vào thành lan can vỡ vụn, như muốn nhìn thấu những vết máu chưa khô này để hình dung ra tư thế cuối cùng của đứa con trưởng trước khi lìa đời.

Dưới vòm trời xanh biếc, lan can mở ra một lỗ hổng xiêu vẹo, then ngang gãy nát lung lay trong gió muốn rời xa, tựa như một cụ già móm mém đang mỉm cười trào phúng và thê lương.

Từ xa nhìn lại, bóng lưng của Hoàng đế trong già nua và mệt mỏi khôn cùng.

Cả đời sinh được hai mươi sáu đứa con trai, trừ số chết non chỉ còn mười sáu. Trong mười sáu người, thì bốn người chết yểu ở tuổi thiếu niên, hai người phong vương rồi sinh bệnh chết. Vụ Tam hoàng tử soán vị mất thêm ba người, tàn phế một người. Đến bây giờ, đứa con trưởng, người thừa kế hoàng triều, cũng lìa đời.

Hoàng tộc Ninh thị vốn là một gốc cây cành lá sum suê, qua những cuộc đấu đá trải dài năm này qua năm khác, cuối cùng chỉ còn lác đác như cây mùa rụng lá.

Ninh Dịch quỳ trước mặt ông, đang thấp giọng tạ tội một cách chân thành.

Phượng Tri Vi nghe được mấy câu cuối cùng của y:”... Lỡ trúng tên lạc không kịp cứu viện... Nhi thần sơ suất, tự nguyện lãnh tội... Chỉ mong Phụ hoàng giữ gìn long thể, nghĩ đến muôn dân trong thiên hạ...”

Hay cho một màn hiếu tử tình thâm.

Phượng Tri Vi lẳng lặng đi tới rồi quỳ xuống, Ninh Dịch liếc thấy nàng, lập tức tâu lên Thiên Thịnh đế: “Thiều Ninh rơi xuống lâu, nhi thần ở xa không kịp cứu viện, may có Ngự tiên sinh xả thân cứu giúp. Một kẻ văn nhân lại anh dũng nhường ấy, nhi thần cảm kích vô cùng.”

Thiên Thịnh đế hài lòng liếc mắt sang phía nàng, Phượng Tri Vi âm thầm thở dài, đành khiêm tốn tạ ơn: “Điện hạ khen lầm rồi, vi thần thật sự không dám nhận xứng công lao...”

“Thiều Ninh!” Ninh Dịch đã kịp gọi Thiều Ninh đến. Thiên Thịnh đế nhìn con gái đầy yêu thương, đáy mắt có vẻ vui mừng vì con gái may mắn sống sót. Hồn vía Thiều Ninh vẫn còn trên mây, trước câu hỏi tha thiết của Phụ hoàng, nàng ta chỉ đáp nhát gừng, khóe mắt cũng không ngừng liếc sang phía Phượng Tri Vi.

Liếc liên tục đến nỗi Thiên Thịnh đế cũng nhận ra, hết nhìn Thiều Ninh lại nhìn sang Phượng Tri Vi, đáy mắt lóe lên một tia u ám.

Thi thể của Thái tử được lấy vải lĩnh vàng che lại khiêng đến chờ Thiên Thịnh đế ra lệnh. Thiên Thịnh đế không hề bước lên, nhắm mắt hồi lâu rồi nhất tay thở dài: “Hãy quàn tạm trong Đông cung, không cần gọi nội ngoại thần tiên cung khóc tang.”

Có nghĩa là – không hạ táng theo nghi lễ của Thái tử.

Ninh Dịch hình như không nghe thấy những lời này, sắc mặt trước sau vẫn xót xa đau đớn, lết bằng đầu gối đến trước thi thể Thái tử, cất tiếng nghẹn ngào: “Đại ca...”, rồi phủ phục xuống khóc rất lâu, không nói nên lời.

Sắc mặt Thiên Thịnh để đau thương lại có phần được an ủi.

Thiều Ninh đột ngột tiến lên.

Sắc mặt nàng ta đang hốt hoảng, sau khi thấy thi thể huynh trưởng ruột thịt thì bỗng dừng thanh thân hơn rất nhiều. Nàng ta chậm rãi tiến tới, quỳ ở phía bên kia thi thể Thái tử, đối diện Ninh Dịch.

Bộ xiêm y màu hạnh hoàng nhuộm máu và vương đầy khói bụi phủ lên vạt áo màu vàng tươi thuê hình hắc long cũng loang lổ máu. Thiều Ninh vén lớp vải lĩnh vàng, nhìn chăm chăm vào thi thể huynh trưởng chết không nhắm mắt, hồi lâu, mới đưa tay khép khuôn miệng Thái tử mở rộng toan ho vang trước khi chết.

Rồi nàng ta gọi: “Đại ca.”

Giọng nói bình lặng, thanh lãnh như những hạt ngọc băng va nhau, hoàn toàn trái ngược với vẻ đau thương tang tóc của Ninh Dịch.

“Mới vừa rồi, trong khoảnh khắc rơi xuống lầu, muội bỗng dừng ngộ ra một điều.” Thiều Ninh vuốt ve gương mặt lạnh lẽo như băng của Thái tử, “Thì ra huynh mới là người đáng thương nhất.”

“Huynh muốn giết muội, muội không trách huynh.” Nàng ta tỉ mỉ sửa sang lại ống tay áo của Thái tử, “Nguyên vọng cuối cùng trước khi huynh chết, muội không thể bằng lòng. Nhưng hôm nay, tại đây, muội thề với huynh: tâm nguyện còn lại của huynh, muội nhất định sẽ hoàn thành thay huynh.”

Rồi nàng ngẩng đầu, nhìn vào Ninh Dịch phía đối diện, nở một nụ cười kỳ quái.

“Lục ca, huynh nói xem có đúng không?”

Ninh Dịch nhìn nàng ta.

Hồi lâu, y mới ôn hòa nói: “Muội muội, muội đau lòng phát điên rồi, hay là về nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, lục ca, chuyện về sau phải phiền huynh vất vả rồi.” Thiều Ninh chậm rãi đứng lên, không hề liếc Thái tử lấy một cái, “Huynh nhất định phải giữ gìn thân thể đấy.”

“Thiều Ninh, muội trưởng thành rồi.” Ninh Dịch vui vẻ nhìn nàng ta, “Tiểu nữ trong khuê phòng đã trưởng thành, biết lo chung nỗi lo với Phụ hoàng huynh trưởng, ca ca vui thay cho muội.”

Sắc mặt Thiều Ninh biến đổi – nàng ta đã đến tuổi cập kê, đáng ra nên sớm tuyển phò mã. Trước kia nàng ta còn ỷ vào sự cưng chiều của Phụ hoàng và Thái tử để kéo dài thêm từng ngày, nhưng đến hôm nay, còn ai chịu giúp nàng ta kiếm cố như đại ca nữa? Còn ai giống như đại ca, thay nàng ta chống đỡ áp lực của triều thần, đưa nàng đến thư viện Thanh Minh thoải mái học hành?

Biển máu chao nghiêng, tham vọng quỷ quyệt, rồi đến một mai, người thân vĩnh biệt.

Thiếu nữ loạng choạng đứng lên, bàn tay siết thành nắm đấm bên dưới ống tay áo, siết chặt không buông.

Một ván cờ gió tanh mưa máu của hoàng gia, viết trên sách sử chẳng qua chỉ là bốn chữ “Canh Dân chi biến” sơ sai. Cũng như những sinh mạng ấy, rồi cũng chỉ còn là những con số tử vong lạnh lùng.

Con số tử vong cực lớn, Sở vương điện hạ dẫn Tam Pháp ti đốc sức truy đuổi tấn công, nhổ cỏ tận gốc, vây cánh Thái tử và những người bị nghi là vây cánh Thái tử trở thành vật hi sinh trong Canh Dần chi biến. Cuối xuân đầu hạ năm Thiên Thịnh thứ mười sáu, vô số đầu người đã rơi trên đường phố chính của kinh đô, khiến nhiều năm sau những kẽ gạch trên nền đá lát của pháp trường vẫn đọng lại vết máu đen thẫm không tài nào tẩy sạch.

Thái tử bị phế làm dân thường, chôn cất ở ngoại thành, các con lưu đày lên biên ải phương Bắc, đời đời không về kinh.

Ngũ hoàng tử liên quan tới vụ án mưu hại lão thần khai quốc năm xưa, bị buộc giao quyền chỉ huy Ngự Lâm quân, xuất kinh đến Giang Hoài đạo kiểm tra công trình kênh đào Long Xuyên nối liền hai miền Nam Bắc – công trình này mới khởi công, dự tính trong ba năm sẽ hoàn thành. Nên trong ba năm ấy, Ngũ điện hạ sẽ rất hiếm khi được về kinh du ngoạn trừ các dịp lễ Tết hoặc được triệu về.

Trái lại Thất hoàng tử có thể thuận lợi thoát khỏi án cũ, nhưng từ đó trở đi cũng thu mình hơn nhiều, chỉ đóng cửa không tiếp khách, chuyên tâm đọc sách.

Người kế vị ngai vàng đã chết, hai vị Hoàng tử được yêu thương nhất lại liên tiếp gặp trắc trở, so với họ thì Sở vương điện hạ xưa kia vẫn không được coi trọng nay lại lên như điều gặp gió. Tháng Sáu năm Thiên Thịnh thứ mười sáu, Hoàng đế ban cho Sở vương ba hộ vệ, chương quản Trường Anh vệ, nghi trượng thân vương tăng thêm mười sáu hộ vệ hạng nhất nhì ba, chương quản bộ Hộ, cũng cai quản doanh điền (*) và công việc thủy lợi ở kinh kỳ.

(*) Doanh điền: Chỉ những khoảnh ruộng công của nhà nước, cho dân trồng cấy và thu tô.

Vinh quang và thực quyền nối đuôi nhau kéo đến.

Sau biến cố Canh Dần, Ninh Dịch cũng khiến Hoàng đế rất mực yên tâm. Trong đợt thay máu mới này, nhiều chức vị quan trọng trong triều dần dần trống chỗ nhưng Ninh Dịch không vội vã cài tay chân của mình vào - mấy năm nay y chưa bao giờ thu nạp môn khách kết giao ngoại thần, chỉ làm một vị Vương gia đơn thuần.

Hình tượng của y vẫn hoàn toàn là một thân vương trung thành với nước, chỉ biết làm tốt việc của mình, các chức vị vẫn chiếu theo lệ cũ, do bộ máy các cấp đề cử lên và chọn lựa thông qua thư viện Thanh Minh.

Chỉ có Phượng Tri Vi hiểu rõ, Ninh Dịch không cần bồi dưỡng môn hạ, vì Thanh Minh đã vốn thuộc về y rồi.

Phượng Tri Vi cũng thăng quan, còn chưa nhậm chức đã được thăng chức. Do cứu viện Công chúa, nên ngoại trừ chức Học sĩ Triều Hoa điện không đổi, nàng còn kiêm thăng chức Hữu trung duẩn của Hữu Xuân phường và Ti nghiệp của thư viện Thanh Minh. Chức trước là hầu Thái tử đọc sách, phụ trách đọc và giảng giải tấu thư cho Thái tử. Giờ không có Thái tử, nên nó chỉ là chức suông. Nhưng chức sau rất hữu dụng – chính là Phó Viện trưởng của thư viện Thanh Minh.

Phượng Tri Vi tiếp chỉ, trong lòng khổ sở vô cùng – cô nương đây thật sự không muốn có dịp chạm trán Sở vương điện hạ chút nào...

Phủ đệ mới của nàng cũng nằm trong ngõ Tây Hoa, xa xa đối diện với Thu phủ. Phủ này nàng cố ý chọn lựa, sau biến cố ấy một loạt vây cánh Thái tử thất thế, trong đó có Hữu trung duẩn cũ bị sung quân lưu đầy, nàng liền xin phủ đệ của ông ta để làm hàng xóm với nhà cậu.

Thu phủ đạo gần đây cũng không mấy suôn sẻ, Thu Thượng Kỳ xưa nay vẫn thân cận với Ngũ hoàng tử, giờ ắt sa thân vào pháp đình.

Đại Liêu mấy năm nay không ngừng phá rối biên cương, khiến Thiên Thịnh đế rất đau đầu. Thu Thượng Kỳ từ hồi qua lại với “Quốc sĩ” Ngụy tiên sinh bỗng thông minh lên rất nhiều, hiến kế rằng Đại Liêu nằm về phía Đông Bắc của Thiên Thịnh, đất đai cằn cỗi con người dừ dãn tài nguyên khan hiếm, cho nên mới xảy ra chuyện giành giết cướp bóc. Chi bằng hãy mở một “chợ buôn ngựa” ở biên cảnh, trao đổi ngựa Liêu với đồ sắt lúa gạo vải vóc trong nước, có thể bảo đảm một cõi bình an.

Thiên Thịnh đế tiếp nhận kế sách, nào ngờ sự tình lại phát triển theo hướng bất lợi. Đại Liêu không tuân quy tắc, bán toàn ngựa gầy, lại ép phải trả giá cao, thậm chí còn “sớm buôn tối cướp”, ban sáng bán một đám ngựa gầy, đến tối lại đi cướp về.

Thiên Thịnh đế nổi giận, Ngự sử trong triều thừa cơ hội buộc tội, Thu Thượng Kỳ sút đầu mẻ trán.

Phượng Tri Vi ngồi trong tiểu đình nhà mình, phóng mắt nhìn sang mái ngói cong cong bên Thu phủ, mỉm cười uống trà, nhủ thầm mình nên lựa lúc nào và lấy thân phận gì để đi báỉ phỏng Thu phủ một lần nhỉ?

Chợt có tiểu tư dẫn theo một nội thị bước vào phủ, người này thần thần bí bí, vào phủ hồi lâu, Phượng Tri Vi cũng thần thần bí bí tiễn người ra khỏi cửa.

Rồi nàng đứng sau cửa trầm tư – Thiều Ninh tìm mình, có việc gì thế?

Nàng chợt nhớ ra dạo này mình lo chuyển nhà, nên đã quên bém đi vấn đề mình đã hỏi Cố Nam Y ngày ấy, vội vàng đi hỏi lại.

“Hôm ấy huynh đã nói huynh là ai nhỉ? Huynh nói hết câu cho tôi nghe có được không?”

“Hả.” Cố thiếu gia đang kẹp hồ đào, dạo gần đây y mê cái món này, nghe nàng hỏi vậy thì thông thả đáp:

“... Ta là người của người.”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 20: Thế Cục Hồng Nhan

Type: Huyền

Phượng Tri Vi ung dung ngồi xe lát dạ xanh dán giấy dầu, mắt lim dim khép hờ, gương mặt nhỏ nhắn hơi nhợt nhạt.

Nàng bị ai kia dọa sợ muốn chết, đến nay vẫn chưa hết kinh hãi.

Cổ thiếu gia tiếc chữ như vàng, nhưng mỗi chữ thốt ra đều cho người ta cảm giác như đang nuốt vàng.

“Ta là người của người.”

Ngắn gọn, thẳng thắn, hùng hồn, đáng sợ.

Phượng Tri Vi như sét đánh ngang tai không dám hỏi vặn lại một câu nào, lập tức bỏ chạy khỏi phủ theo lời mời của Công chúa Thiệu Ninh, ban đầu còn toan lần lựa một chốc mà giờ cũng quên sạch ý định này.

Xe dần dần rẽ ra khỏi đường chính, rồi dừng lại trước một quán rượu nhỏ không hề bắt mắt trong một ngõ sâu.

“Không vào cung à?” Phượng Tri Vi nhíu mày, trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn, xuống xe ngoái nghiêng bốn phía thì thấy thấp thoáng có đâu ai thập thò, chắc là hộ vệ của Thiệu Ninh.

Dạo gần đây nàng cũng thính tai tinh mắt hơn một chút, mà kể cũng lạ, từ ngày nàng học vài phương pháp luyện khí trong quyển sách nhỏ kỳ quái kia thì luồng khí khô nóng trong cơ thể nàng cũng ngày càng dịu lại.

Nhưng hai lần nàng cảm nhận được rõ ràng nhất, lại là lần nàng suýt bị Ngũ di nương lôi xuống nước toan chìm chết và lần rơi xuống lầu. Sau hai lần ấy, cơ thể nàng vô cùng thoải mái, có cảm giác như thay da đổi thịt sâu thêm một tầng.

Thứ cảm giác này đã hai lần nảy sinh trong cảnh cận kề cái chết, giữa chúng có mối liên hệ gì chăng?

Phượng Tri Vi nhớ lại cái điểm tay của Cố Nam Y vào hôm rơi xuống lầu, nhớ đến hắc y nhân dáng vẻ quen thuộc trong lầu lĩnh trai, trong lòng đã lờ mờ hiểu ra.

Nội thị đi trước dẫn đường, thâm viện của tiểu lâu vô cùng yên ắng, chỉ nghe tiếng bước chân vang vọng. Rèm cửa vén lên, Thiều Ninh đứng tựa vào cửa nhìn nàng tươi cười.

Phượng Tri Vi dừng bước.

Trong tích tắc, nàng rất muốn co cẳng chạy biến đi, cũng rất muốn đập chết Cố thiếu gia - nếu không bị huynh dọa sợ, tôi nào có ngu dại đến nỗi không kịp suy xét nhiều đã chui đầu vào thế cục hồng nhan này?

Thế cục hồng nhan.

Tiền viện thanh nhã, trăm hoa đua nở, những dây leo mềm mại cuốn hờ xúc tu, cây bóng nước tươi tắn cành lá khẽ rung rinh, cũng không sánh bằng vẻ phong lưu của người sau bức rèm cuốn.

Áo tường phượng vạt ngắn liền tay màu hồng nhạt, váy xếp ly cùng màu, toàn thân mềm mại yêu kiều. Trên búi tóc đen của thiếu nữ cài thoa ngọc khắc hình bướm và trâm vàng hình tay phật đính mã não, minh châu nhu hòa mã não sang trọng, tôn lên đôi mắt lấp lánh rực rỡ, tỏa sáng bốn bề.

Công chúa hoàng triều ăn vận lộng lẫy đứng sau rèm, eo nhỏ như bó, da trắng hơn tuyết, trong căn phòng tối tăm lại càng tỏa sáng, kiều diễm vô ngần.

Phượng Tri Vi nhìn gương mặt kia, lại thấy cõi lòng ngập tràn hoảng hốt.

Ánh mắt nàng thoáng rung động, rõ ràng rung động này là vì chuyện khác, nhưng nhìn qua đôi mắt e thẹn và mừng rỡ của Thiều Ninh lại hóa thành hiểu lầm nghiêm trọng. Nàng ta chợt thẹn thùng hơn gấp bội, túm bức rèm châu kia xoắn xoắn, dáng vẻ ngang ngạnh thẳng thắn ngày xưa bỗng dưng bay tuốt đến nước Trảo Oa (*).

(*) Trảo Oa: Tức đảo Java thuộc Indonesia bây giờ, ý là bay đi rất xa.

“Công chúa.” Phượng Tri Vi bây giờ đã kịp phản ứng, khom lưng cách rèm một quãng xa, “Không biết Công chúa hẹn gặp bên ngoài cung, ngoại thần không dám vượt rào... Xin cáo từ.”

Nói rồi đi thẳng, bước chân rất nhanh, lập tức nghe một tiếng kêu khê khàng sau lưng: “Người... Người đứng lại. Đứng lại cho ta!”

Chữ “người” đầu tiên còn hơi kinh ngạc, lưỡng lự và hấp tấp, chữ “người” thứ hai bắt đầu lấy lại sự ngang ngạnh và tự phụ vốn có của thiếu nữ kia.

Phượng Tri Vi âm thầm thở dài, đứng lại, xoay người, sắc mặt có vẻ miễn cưỡng.

“Ta tìm người, vậy mà người dám đi.” Thiều Ninh cũng bất chấp ngưỡng ngưỡng, quăng rèm chạy tới, túm lấy tay áo Phượng Tri Vi.

Ngón tay nàng ta thon thon, lại sơn móng đỏ rựcw, sơn quá đậm quá chói, đưa tay ra cứ như rỏ máu. Cố Nam Y đứng bên cạnh cảm thấy hai bàn

tay này xem ra rất có vấn đề, bèn phất tay áo, Thiều Ninh bị hất văng ra.

Bốn phía vang lên những tiếng hô nhỏ, khoảnh sân vừa rồi còn vắng tanh, giờ bỗng xuất hiện rất nhiều người lao ra đỡ Thiều Ninh.

Thiều Ninh còn đang lơ lửng trên không, áo váy hồng nhạt tung bay mềm mại, mà giọng điệu lại đả đả sát khí: “Quảng tên họ Cổ này ra ngoài cho ta, quảng xuống cống rãnh thôi thôi ấy!!”

Bọn thị vệ lưỡng lự nhích lại gần, Cổ Nam Y không thèm liếc mắt, chỉ phui tay lăm bắm: “Rất những phần!” Rồi hát hơi mấy phát liền.

Thiều Ninh được đỡ, mặt mũi tái xanh.

Phượng Tri Vi cười khẽ, nhắc nhở đám hộ vệ này: “Cổ tiên sinh là Ngự tiền đối đao hành tẩu bộ hạ mới ngự phong. Quan võ tứ phẩm.”

Đám hộ vệ lục phẩm tiu nghỉu lui xuống...

“Giúp tôi canh giữ bên ngoài... không để kẻ khác tiếp cận nhà chính.” Phượng Tri Vi kiễng chân, khẽ dặn dò bên tai Cổ Nam Y, rồi nghênh đón Thiều Ninh, “Công chúa cho gọi vi thần, có chuyện gì quan trọng?” Ngón tay thuận thế ngoắc một cái, Thiều Ninh đỏ mặt, ngoan ngoãn bị nàng ngoắc và phòng.

Trong phòng rèm che trướng rủ, trên sập đặt một chiếc bàn nhỏ, trên bàn bày mấy món điểm tâm, hoa quả và đặt một bình bạc với hai ly rượu, xem ra Thiều Ninh còn định mời nàng uống chút rượu.

“Buổi chiều vi thần còn phải đi điểm danh, Công chúa có việc xin hãy dặn dò.” Phượng Tri Vi đối khách thành chủ, chủ động rót rượu cho Thiều Ninh, rót cho nàng ta rất đầy, còn chén của mình lại chỉ rắc vài giọt.

Hai người uống vài chén, Phượng Tri Vi tán gẫu toàn chuyện trên trời dưới biển, nhưng không nhắc tới triều chính. Thiều Ninh chẳng để tâm nghe, hai má ửng đỏ, ngơ ngẩn nhìn thiếu niên ngồi đối diện - người này tướng mạo chỉ ở mức thanh tú, khí chất lại hết sức siêu phàm. Phụng thái thành thói tao nhã mọi lúc mọi nơi này rất hiếm gặp, bất ngờ dừng chuyện mà không sợ, vô cớ chịu nhục mà không giận, rõ ràng xuất thân tầm thường chức quan thấp kém, mà không giận, rõ ràng xuất thân tầm thường chức quan thấp kém, lại mỉm cười ngấm gió mây, vạn sự nằm trong lòng.

Những thiếu niên giàu sang trong kinh, đem so với Ngụy Tri đều hơn mấy phần non nớt, lại thiếu đi mấy phần ung dung.

“Thật ra nha môn Thanh Thủy đó, điểm danh hay không cũng có gì quan trọng?” Thiều Ninh rút cuộc mất hết kiên nhẫn nghe Phụng Tri Vi lải nhải chuyện đầu đầu, vung tay uống cạn một ly, bỗng bật cười khinh thường, “Ngụy Tri, với đại tài của người, thì hẳn là nên đăng đường bá tửng, vào gác bàn việc quân cơ, Hữu trung duẩn cái gì chứ? Lẽ nào tương lai Sở vương lên làm Thái tử, người còn phải viết tấu chương thay y? Ti nghiệp Thanh Minh cái gì chứ? Lẽ nào người cam tâm đứng dưới cây nhờ Tân Tử Nghiễn, sau này vẫn không thoát khỏi tầm khống chế của Ninh Dịch?”

Thiều Ninh nhìn ra Tân Tử Nghiễn là người của Ninh Dịch rồi ư?

Đáy lòng khê động, trên mặt vẫn giữ nụ cười thản nhiên. Phụng Tri Vi rót rượu cho Thiều Ninh, cất lời bộc bạch: “Ngụy Tri chỉ là một kẻ áo vải, một sớm lọt vào mắt xanh của thánh thượng, một bước lên mây, đã khiến chúng thần ao ước. Vinh sủng trên thế gian, đi quá đà sẽ phản tác dụng. Lòng ái mộ của Công chúa, Ngụy Tri không gánh vác nổi.”

“Cái gì mà gánh nổi với không gánh nổi? chẳng qua là được làm vua thua làm giặc đó thôi!” Thiều Ninh cười nhạt, vẻ e thẹn đã bay biến hết, nét mặt trở nên đanh thép, “Ngụy Tri, đừng bảo ta là người không muốn!”

Nàng ta chột nhích lại gần bàn, nhìn chăm chăm Phượng Tri Vi bằng đôi mắt sáng rực, “Ta thấy dã tâm trong ánh mắt ngươi! Ngươi không qua mặt được ta đâu!”

“Nam nhi trên đời, đều có dã tâm.” Phượng Tri Vi ngồi yên bất động, mỉm cười nhìn Thiều Ninh, “Chỉ cần tôi trung thành với đất nước, bệ hạ sẽ cho tôi.”

“Ta cho ngươi!” Thiều Ninh túm lấy bàn tay đag cầm bình rượu của Phượng Tri Vi, toàn thân run rẩy, cây trâm vàng hình cánh bướm trên tóc lóe ra sắc hoa tự ánh kiếm, “Ngươi muốn gì ta sẽ cho ngươi hết, chỉ cần ngươi giúp ta, giết Ninh Dịch!”

Đối ẩm trong phòng tối, lời lẽ sắc như đao.

Ánh mắt thiếu nữ nóng bỏng rừng rực, nhen lên như lửa.

“Giúp ta giết y!” Nàng ta nói bằng giọng gấp gáp mà kiên định, “Sở vương gian xảo, là mối nguy của đất nước! Giờ ngươi đã đắc tội với y, y ắt không để ngươi sống. Ngồi yên chờ chết, chỉ bằng dốc sức cùng ta diệt trừ tên đại gian này!”

Phượng Tri Vi ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt thiếu nữ. Kìa một dòng nước trong vắt như gương, soi rõ từng hạt bụi. Ánh mắt này là điểm duy nhất không giống với nàng...

Hồi lâu, nàng mới khẽ khàng rút tay lại, mỉm cười: “Điện hạ, tôi không hiểu người đang nói gì.”

“Ngươi hiểu mà.” Thiều Ninh tuôn ra một tràng, tâm trạng cũng dần dần dịu lại, “Ngươi biết rõ y đã làm gì, ngươi cũng biết y đang định làm gì. Ngươi biết hết, nên hãy nghe lời ta đi.”

Phượng Tri Vi im lặng hồi lâu, rồi đáp: “Điện ha, đó là ca ca cầu người.”

“Ta chỉ có một vị ca ca.” Thiều Ninh tự chuốc rượu cho mình, uống rất nhanh, “Huynh ấy chung một mẹ với ta, hơn ta mười hai tuổi. Mẫu hậu chung ta sớm qua đời, ta sống lẻ loi trong cung riêng, trắng đêm thốn thức, là huynh ấy đưa ta vào cung của mình, một đêm mấy lần rời giường đi thăm nom ta. Ta bị ốm, huynh ấy bỏ bê quốc sự canh bên giường bệnh, vì thế mà bị Phụ hoàng phạt quỳ. Ta muốn xuất cung du ngoạn, huynh ấy bao che cho ta, chuyện vỡ lở huynh ấy cũng gánh hết tội lỗi. Ta ao ước được đến Thanh Minh tự do vẫy vùng, huynh ấy vì ta mà bỏ mấy tháng ròng thuyết phục Phụ hoàng, còn hao tâm tổn trí an bài Thập ca đi theo nữa... Người đời đều nói huynh ấy nông nổi tầm thường, không xứng là trử quân một nước, nhưng ta không cần biết huynh ấy có phải một vị trử quân tốt hay không, ta chỉ cần biết huynh ấy là huynh trưởng duy nhất và tốt nhất của ta, vĩnh viễn không ai thay thế được.”

“Huynh trưởng của ta.” Trên mặt Thiều Ninh nổi lên sắc hồng nhàn nhạt, nàng ta dẫn mạnh chén xuống, chất rượu trong chén bắn lên thấm ướt mu bàn tay. Nàng ta đưa tay lên liếm đi, mua bàn tay trắng mịn tôn lên con ngươi đen lấy bức người, đôi môi đỏ rực như lửa, “Huynh ấy chết ngay trước mặt ta, khi chết lồng ngực vỡ tung, chết rồi chẳng giữ được dòng dõi, cũng không thể nhập táng ở Viên lăng của hoàng gia. Sinh trong nhà Đế vương, lẽ nào nhất định phải gánh kết cục thê lương nhường ấy?”

Phượng Tri Vi khép mắt lại, trong đầu lóe lên khung cảnh máu lửa mơ hồ.

“Ta từ chối giúp huynh ấy đầu độc Phụ hoàng, nhưng ta không từ chối báo thù cho huynh ấy.” Thiều Ninh cười cay đắng, nói, “Ngụy Tri, đến ta còn biết huynh ấy chết vì liên hoàn kế của Ninh Dịch, thì người cố sao lại không biết? Hay người cảm thấy ta bông bột, ta vô tri, câu báo thù trong miệng ta chỉ là lời trẻ con giận dỗi?”

Phượng Tri Vi lặng thinh, thầm nghĩ cô đã thông minh hơn một chút rồi đấy. Bây giờ Sở vương đang đắc thế, tránh đi còn không kịp, cô còn muốn chọc vào? Cô muốn chết, ta không theo hầu...

“Ta là Công chúa được yêu quý nhất trong hoàng triều Thiên Thịnh, hai chữ yêu nhất này, không phải lời nói suông. “Thiều Ninh cười nhạt, “Ta cũng được ban cho ba hộ vệ; hơn nữa tất cả đều là những cao thủ tinh nhuệ nhất trong Ngự Lâm quân. Phụ hoàng theo cổ chế ban cho ta thang mộc ấp (*) ở huyện Hòa Gia giàu có nhất thiên hạ thuộc Giang Hoài đạo, hơn nữa... Phụ hoàng tuổi cao sức yếu, con cái thừa thớt, mấy năm nay những khi giải quyết chính sự, người không hề kiêng dè ta.”

(*) Thanh mộc ấp: Nghĩa đen là “ấp tắm gội”, mảnh đất gần kinh đô được Hoàng đế ban cho chư hầu/ Hoàng tử/ Công chúa để tắm gội sạch sẽ khi đi xa về, tính chất nó cũng như thực tập thông thường.

Mấy câu trước chẳng có gì đáng nói, nhưng câu cuối lại khiến chân mày Phượng Tri Vi giãn giãn, không ngờ rằng Thiên Thịnh để lại yêu chiều thiên vị con gái đến nước này, chẳng trách Ninh Dịch cứ khẳng khẳng muốn giết nàng ta.

“Điện hạ, những lời này không nên để một tiểu thần nhỏ nhoi như tôi nghe.” Hồi lâu, Phượng Tri Vi thành khẩn nói, “Dù sao đi chăng nữa người và Sở vương cũng là huyết mạch hoàng gia, là máu mủ ruột rà. Nếu để xảy ra cảnh nồi da nấu thịt, thì mai đây bộ hạ sẽ đau lòng lắm.”

“Lẽ nào bây giờ người còn chưa đau lòng?” Thiều Ninh liếc nàng với vẻ quái gở, “Người nói máu mủ ruột rà, trước kia ta cũng đinh ninh là vậy. Nhưng Ninh Dịch chắc gì đã nghĩ thế, những chuyện y đã làm trước kia...”

Phượng Tri Vi liếc mắt về, Thiều Ninh lại ngậm miệng, sắc mặt hơi khó coi.

“Ngụy Tri ta mong người giúp ta, cũng là vì muốn giữ mạng cho người.” Thiều Ninh lại túm lấy tay Phượng Tri Vi, “Người đã sa chân vào nguy hiểm.”

“Công chúa, người cũng có khác gì đâu?” Phượng Tri Vi nhìn rượu trong chén đến xuất thần, bất chợt ngẩng đầu cười với nàng ta, “Người tự ý xuất cung, vậy người có biết giờ đây là thời buổi rối ren, nguy hiểm trùng trùng? Nghe nói bây giờ ‘dư đảng của Thái tử trà trộn vào phố chợ’, vẫn đang lùng bắt, ngộ nhỡ xảy ra chuyện bất trắc thì cũng chẳng biết tìm đâu ra hung thủ.”

“Không có chuyện đó đâu.” Thiều Ninh hơi biến sắc, “Ta mang theo rất nhiều hộ vệ...”

“Đám hộ vệ này, có tin hết được không?”

Sắc mặt Thiều Ninh lại biến đổi, vừa toan mở miệng, thì bỗng dừng ánh nhìn trên bàn khẽ lay!

Cùng lúc đó, vách tường đột ngột vỡ ra không một tiếng động, một thanh trường thương chui ra khỏi vách tường như một con rắn độc, đâm thẳng vào hậu tâm Thiều Ninh đang ngồi trên sập, quay lưng vào tường!

Thương kia đâm lẹ không sao tả xiết, như sấm sét đánh xuống, tia lạnh vừa lóe lên thương đã dí sát sạt.

Bàn tay Phượng Tri Vi đặt lên cái bàn con trên sập thuận thế trượt ra đằng trước, túm lấy ống tay áo Thiều Ninh kéo mạnh!

Thiều Ninh bị nàng kéo ngã, đập mặt đầu điếng xuống mâm hoa quả trên bàn, “bẹp” một tiếng đè nát mấy quả mật đào, nước bắn tứ tung.

Trường thương vù vù xẹt qua đỉnh đầu Thiều Ninh, kinh phong mãnh liệt trong nháy mắt đã thổi tắt hết đèn nến, trong bóng tối mũi thương lóe

lên một tia lạnh lạnh, tiếp tục đâm lên nhưng sấm sét, nhắm thẳng vào mặt Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi nằm ngả người ra, mũi thương xẹt qua chóp mũi gần đến độ nàng còn ngửi thấy mùi tanh nồng bám trên mũi thép.

Trong khoảnh khắc, ngoài phòng rộ lên tiếng ồn, tiếng tay áo phất vù vù không ngớt. Cố Nam Y chưa xuất hiện ngay, hiển nhiên y cũng bị người ta giữ chân ở đâu đó rồi. Võ công của người chạy tới cũng giống như kẻ xuất thương qua bức tường này, đều không phải hạng xoàng.

Có người đã hạ quyết tâm, phải đẩy hai nàng vào chỗ chết.

Tĩnh thất đã tắt sạch đèn nến, ngợp trong mùi nước đào ngọt ngào. Mũi thương thương như rắn độc khẽ run, tìm kiếm con mồi trong cơn khát máu.

Có bóng đen vụt qua, một thị vệ vội vã tiến vào, khẽ hô: “Công chúa! Công chúa người không sao chứ!”

Thiều Ninh mừng rỡ, đang định hô hoán, thì bỗng dừng bị một bàn tay lạnh lẽo bịt miệng. Bàn tay ấy da thịt căng mịn, thoang thoảng một mùi hương man mát. Thiều Ninh trợn trừng mắt, trong cảnh hỗn loạn nàng ta vẫn kịp nghĩ: Tay Ngụy Tri sao lại nhỏ thế, thơm thế, mịn màng thế...

Phượng Tri Vi bụm miệng Thiều Ninh lại, cúi đầu rên lên một tiếng. Thị vệ kia vội vàng chạy tới bên sập, Phượng Tri Vi lập tức ra tay nhanh như chớp, năm ngón tay cứng như thép, siết chặt cổ họng hắn, ném vào mũi thương kia!

“Phập”

Mũi thương đâm vào thịt, máu tươi văng tung tóe. Thị vệ kia cổ họng kêu òng ọc, đôi mắt trợn trừng trong thoáng chốc sáng lên, phản chiếu đôi

mắt Thiều Ninh cũng đang kinh hoàng tột độ. Sau đó tia sáng kia phai nhạt dần như ánh nến chập chờn lay động, rồi lụi tắt.

Mũi thương tàn ác không nếm máu không về, rớt cuộc cũng hài lòng thu lại, lóe lên rồi mất dạng đằng sau cái lỗ bị xuyên thủng trên tường.

Phượng Tri Vi tức tốc túm Thiều Ninh mặt nhoe nhoét ruột đào lao ra ngoài, vừa lao ra đến cửa thì đâm sầm vào một người khác, người thấy mùi hương trong lành lại hơi chan chát là biết Cổ Nam Y đến rồi.

“Đưa Công chúa về cung!” Phượng Tri Vi nhét Thiều Ninh vào lòng Cổ Nam Y. Nàng không để Thiều Ninh gặp chuyện bất trắc khi đang lén lút hẹn nàng, muốn chết cũng phải chết ở nơi khác.

“Không đi” Cổ thiếu gia dứt khoát xách Thiều Ninh đặt sang một bên, quen mui sán đến mò mẫm Phượng tiểu tư của mình.

“Ngoan, phải đi.” Phượng Tri Vi cười giả lả tránh ra, “Nhất định phải đi.”

“Tại sao? Cổ thiếu gia làm việc phải có lý do.

“Bởi vì,” Phượng Tri Vi vịn vai y, đẩy y ra ngoài, nghiêm nghị nói, “huynh là người của ta.”

Chương 21

Thuần thực sói dữ

Cổ Nam Y rớt cuộc cũng chịu xách Thiều Ninh đột phá trùng vây mà đi, để Phượng Tri Vi ngồi trong phòng trầm tư chờ y trở về. Nàng cảm thấy sau khi Thái tử qua đời, Cổ thiếu gia hình như đã thay đổi – ví như trước

kia, y bám nàng gần như một tắc không rời, thế mà bây giờ đã yên tâm để nàng lại.

Nhưng tai họa chân chính vẫn là Thiều Ninh, Cố Nam Y vừa mới xách nàng ta đi, tiếng hò reo đánh đấm bốn bề cũng lập tức bám theo sau. Phượng Tri Vi không lo lắng cho sự an toàn của Cố Nam Y, nơi này dù sao cũng nằm dưới chân thiên tử, khá gần hoàng cung, Ninh Dịch ra một đòn không trúng, chắc chắn không thể truy sát đến cùng.

Hy vọng Công chúa Thiều Ninh rút ra bài học sau chuyện lần này từ, từ sau đừng có liều lĩnh hện gặp nàng nữa.

Nàng dò dẫm đi chậm nển, thi thể nằm dưới đất trơn tròn mắt lặng lẽ nằm yên, dường như không hiểu vì sao mình lại bất ngờ biến thành kẻ thế mạng. Phượng Tri Vi cúi đầu nhìn hắn, thở dài: “Người xuất hiện quá nhanh rồi... Làm gian tế không nên sốt ruột như thế.”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Thuần Thục Sói Dữ

Type: Dobby

Cố Nam Y rốt cuộc cũng chịu xách Thiều Ninh đột phá trùng vây mà đi, để Phương Tri Vi ngồi trong phòng trầm tư chờ y trở về. Nàng cảm thấy sau khi Thái tử qua đời, Cố thiếu gia hình như đã thay đổi – ví như trước kia, y bám nàng gần như một tắc không rời, thế mà bây giờ đã yên tâm để nàng lại.

Nhưng tai hoạ chân chính vẫn là Thiều Ninh, Cố Nam Y vừa mới xách nàng ta đi, tiếng hò reo đánh trống bốn bề cũng lập tức bám theo sau. Phương Tri Vi không lo lắng cho sự an toàn của Cố Nam Y, nơi này dù sao cũng nằm dưới chân thiên tử, khá gần hoàng cung, Ninh Dịch ra một đòn không trúng, chắc chắn không thể truy sát đến cùng.

Huy vọng Công chúa Thiều Ninh rút ra bài học sau chuyện lần này, từ sau đừng có liều lĩnh hện gặp nàng nữa.

Nàng dò dẫm đi chậm nển, thi thể nằm dưới đất trợn tròn mắt lặng lẽ nằm yên, dường như không hiểu vì sao mình lại bất ngờ biến thành kẻ thế mạng. Phương Tri Vi cúi đầu nhìn hắn, thở dài: “Người xuất hiện quá nhanh rồi... Làm gian tế không nên sốt ruột như thế.”

Nếu không phải gian tế, làm sao có thể xông vào đúng lúc như vậy? Nếu không phải gian tế, tại sao vừa vào đã gọi Thiều Ninh để xác định vị trí của nàng ta?

Thiều Ninh không hiểu, nhưng Phượng Tri Vi trong nháy mắt đã suy ra ngọn nguồn, trong thiên hạ vốn không có mấy ai theo kịp tốc độ ứng biến của nàng.

Bốn bề dần rơi vào tĩnh mịch, mùi máu tanh lặng lẽ bốc lên. Ngọn nến trong tay trơn nhẵn lạnh ngắt, sờ lên giống như một con rắn – Phượng Tri Vi chợt nhận ra trong bóng tối xung quanh có thứ gì đó khiến nàng bất an đang nặng nề tiếp cận

Nàng nhớ đá lửa nằm ngay trên cái bàn con trên sập, nhưng sờ lên lại không thấy, may thay trong ngực áo nàng cũng có đá lửa. “Xoẹt”, ngọn nến cháy lên.

Ánh lửa bùng sáng.

Ánh sáng ấy chưa kịp soi tỏ thứ gì, thì đã đột ngột tắt ngóm.

Phượng Tri Vi giật mình, đưa tay sờ thử ngọn nến. Không hề có hơi nóng sót lại sau khi lửa bén, cứ như ánh lửa vừa rồi chỉ là ảo ảnh.

Ngọn nến hình như đột ngột ngắn đi một chút – có người dùng kiếm khí cực nhanh, cắt đứt ngọn nến đã châm lửa ư?

Lúc này Phượng Tri Vi lại không dám lui ra ngoài cửa – nếu trong phòng có người, nàng xoay người chạy trốn khác nào đưa lưng cho kẻ khác nhắm. Nếu ngoài phòng có người, nàng rút lui, cũng có nghĩa là đẩy bản thân ra trước mũi thương.

Nàng mím môi, tiếp tục châm nến.

Ánh lửa bùng lên, rồi lại vụt tắt.

Giữa hai bờ sáng tối, Phượng Tri Vi đột ngột cầm ngọn nến trong tay ném về phía trước hơi chệch sáng một bên, kể đó vội vàng lướt ra đằng sau.

“Bộp”, ngọn nến đập vào vật gì đó, nhưng không phải là ván cửa như nàng dự tính. Sau lưng đụng vào thứ gì tưởng cứng mà thật ra là mềm, hơi đàn hồi, kể đó là thân thể nàng căng ra, bị ai đó ôm lấy.

Cái ôm này không chặt, nhưng nàng vẫn chẳng thể nhúc nhích. Hơi thở nam tử nhẹ nhẹ áp sát, người kia ôm nàng trong ngực, tóc chạm vành tai, hơi thở lướt qua sau tai, ôn nhu mà ấm ướt. Phượng Tri Vi bỗng rịn mồ hôi, dính bết vào mái tóc rối, cảm giác hơi ngứa ngứa.

Phượng Tri Vi không giãy ra được thì cũng nhanh chóng từ bỏ ý định, ngón tay khẽ xoay, một thanh chuỷ thủ lặng lẽ rơi xuống khỏi ống tay áo, trượt vào lòng bàn tay.

Ngày đó nàng thấy thanh đao giấu trong tay áo Ninh Tể, trở về bèn thiết kế một thanh chuỷ thủ mỏng như lá gấn dây xích ngay trong tay áo mình, kéo ngón tay là lập tức rơi xuống không một tiếng động.

Chuỷ thủ nằm trong tay, ngón tay bắn ra có thể cầm thẳng vào điểm yếu bên mạn sườn đối phương.

Người đứng sau lại đột nhiên cất tiếng thở dài trầm thấp.

Tiếng thở dài ấy ngân nga dai dẳng, tựa như tiếng gió xào xạc thổi qua tán cây, lặng lẽ vỗ vụn nơi mũi lá, trầm thấp đến độ không thể nghe ra, mà lại như sét đánh ngang tai. Phượng Tri Vi chấn động, chuỷ thủ đông cứng giữa các ngón tay, cả thân thể cũng cứng đờ như tượng.

Đang đờ người ra, kẻ phía sau đã đưa tay lại, khống chế bàn tay đang cầm đao của nàng một cách vô cùng chuẩn xác. Y nắm cả lá đao mỏng và những ngón tay mảnh mai của nàng vào lòng bàn tay mình, gần như là thưởng thức, bụng ngón tay vuốt ve lên mặt đao, nhẹ nhàng bẻ gập.

Chỉ nghe một tiếng “rắc” đánh gọn, người kia cười khẽ, búng ngón tay. Những mảnh đao gãy bay ra, lấp đầy lỗ thương trước đó, chặn nốt tia

sáng le lói cuối cùng.

Dao đã bay mất, mà tay y vẫn chẳng chịu buông, cứ siết chặt lấy ngón tay nàng, lặp lại những động tác vuốt ve. Lòng bàn tay y cũng mịn màng tinh tẻ, chỉ có cạnh ngón tay là nổi lên một tầng chai mỏng. Vết chai cứng này chà lên đáy lòng nhu nhuyến, cảm giác nhồn nhột lại có phần tẻ tái.

Nàng cup mắt, lặng tĩnh, bất động, trôi miên man trong dòng nước trong dòng nước chảy ngược sau con sóng dữ xô bờ, chẳng còn lòng dạ nào mà tận hưởng khoảnh khắc hương diễm này – bởi y ôm nàng, đầu ngón tay lại án ngữ đại huyết trước ngực nàng.

Người kia dường như hoàn toàn không nhận ra đòn sát thủ dụ dàng của mình, tư thế khẽ cúi đầu của y áp sát nàng hơn bao giờ hết, hơi thở giao hoà mùi hương quẩn quýt, ngay đến sợi tóc cũng âm thầm đan nhau, rủ xuống cùng nơi, lướt qua gò má nàng và cần cổ y, mềm mại lạnh lùng, như tâm tình y trong giây phút này.

Kế đó y nghiêng đầu.

Vừa nghiêng, đã chạm vào gò má nàng.

Cánh môi mịn màng làm lạnh lướt qua gò má cũng trơn nhẵn tựa ngọc, như chiếc lá xanh tươi lướt qua mặt nước lấp loáng, cuốn lên muôn vằn gợn sóng, lặng lẽ dập dềnh lan ra.

Hai người đều chấn động.

Trong bóng tối người kia hình như đã trấn định, nhịp thở hơi dồn dập rồi nhanh chóng bình tĩnh trở lại, âm thầm tránh ra.

Như cánh chuồn chuồn trong suốt buổi đêm, không chở được hơi lạnh của bóng tối.

Đáy lòng Phượng Tri Vi chợt nổi lên cảm giác bị thương nhàn nhạt, như thấy mười vạn dặm gian sơn bao la hùng vĩ trong nháy mắt đã chia cắt phân ly.

Thướt tha nhường ấy, thướt tha đến ớn lạnh, như trận tuyết dày trải suốt nghìn dặm, giữa đất tuyết run rẩy một con bướm rụng cánh.

Phòng tối im lìm, tâm trí xoay vòng, cho đến khi bị một loạt tiếng chân phá vỡ.

“Nguy huynh đệ! Nguy huynh đệ!” Là igojng của Yên Hoài Thạch, “Huynh còn ở trong đó không?”

Phượng Tri Vi khẽ động dậy, nhất thời không biết nên đáp lại ra sao. Người phía sau lại cười khẽ, đột ngột thuận tay đẩy nàng, Phượng Tri Vi nghiêng người ngã xuống, có ống tay áo mềm lạnh lướt qua hai má, mang theo mùi hương thoang thoảng trong lành. Nàng vươn tay, tay áo kia trôi qua kẽ ngón tay nàng như dòng suối.

“Kẹt”, cửa gỗ mở ra, Yên Hoài Thạch đứng giữa ánh dương.

Phượng Tri Vi vô thức ngoảnh đầu, trong căn phòng u ám, bàn con trên sập tắm dưới luồng ánh sáng xám nhờ, bốn bề ngổn ngang chén cốc rơi đổ và xác chết câm lặng. Chuyện vừa xảy ra, tựa như một giấc chiêm bao.

Thời tiết dần nóng lên, nắng như đổ lửa, haorng thánh nguy nga dương như bị luồng lửa hùng hực này đông lại trong dòng thời gian đã ngừng trôi.

Hoàng cung không có lấy một ngọn gió, đám nội thi giường que dính, cẩn thận dính hết đám ve sầu cứ kêu inh ỏi không ngừng, tránh quấy nhiễu đến bộ hạ vốn đang bức dọc.

Tiếng động trong Ngự thư phòng văng vẳng truyền ra, đám nội thị nhìn nhau bằng ánh mắt sợ sệt.

“Khốn nạn!” Thiên Thịnh đế nổi giận ném bản tấu thư vào mặt một người, “kẻ hay của người đấy!”

Người đang quỳ hoảng hốt ngẩng đầu lên, là Ngũ quân Đô đốc Thu Thượng Kỳ.

Bởi kế sách mở “chợ buôn ngựa” thất bại, Đại Liêu hình như đã nhìn ra triều đình Thiên Thịnh không rảnh mà để ý đến họ, nên ngày càng hành động táo tợn hơn, Dân chúng biên cương không chịu nổi sự quấy nhiễu này, đều chạy trốn vào nội địa; mà một lượng lớn biên dân ồ ạt chạy đến các thành trấn nội địa cũng mang đến vô số mầm họa cho trị an ở địa phương. Đại Liêu càng hăng hái tập kết binh mã, có vẻ sắp mở một cuộc xâm lược quy mô lớn.

Thiên Thịnh đế nổi giận không có chỗ phát tiết, bèn trút cả lên người Thu Thượng Kỳ lúc trước đã đề nghị mở “chợ buôn ngựa”.

Thu Thượng Kỳ âm thầm than thở, nhưng cũng không có cơ thoái thác. Ông ngẩng đầu lên nhìn Phượng Tri Vi sắc mặt thản nhiên đang viết bản tóm tắt tấu chương trước thư án của Thiên Thịnh đế, lặng lẽ thở dài.

Ông rất muốn đùn đẩy trách nhiệm, nhưng kế sách này vốn là của ông. Ngày ấy Ngụy tiên sinh đến phủ thăm viếng, ngồi chơi một lúc trong thư phòng ông, lật lật mấy quyển sách rồi về. Khi dọn dẹp tình cờ đọc được kế sách mà tiền triều Đại Thành dùng để đối phó người Nhung ở biên cảnh từ cuốn sách đang mở, cõi lòng rung động, mới nảy ra kế này.

Bây giờ, không lẽ mình trách người ta sáo lại đến chơi? Trách người ta giở sách của mình?

“Thần đã làm hỏng việc.” Thu Thượng Kỳ liên tiếp dập đầu, “Một Đại Liêu nhỏ nhoi lại dám xâm phạm Thiên Thịnh ta, xin bệ hạ cho thần lấy công chuộc tội, dẫn binh sĩ Thiên Thịnh ta, chém đám đạo tặc cuồng vọng này rơi đầu xuống ngựa, cho chúng biết thiên uy ta không thể xâm phạm!”

Thiên Thịnh để nheo mắt, chẳng ừ hử gì, hồi lâu mới nói: “Cho người lui trước.”

Thu Thượng Kỳ dè dặt lui đi, nhìn về phía chân trời mây cuốn trùng trùng, thầm nghĩ mình đã từng này tuổi đầu, lẽ nào còn phải đi trấn thủ biên cảnh xa xôi, điều binh khiển tướng ư?

Trong Ngự thư phòng, Thiên Thịnh để trầm ngâm rất lâu, rồi đột ngột hỏi: “Các người thấy sao?”

Mấy vị các lão¹ nhìn nhau một hồi, sau đó nhao nhao nói: “Bệ hạ, không nên châm ngòi chiến tranh...”

¹Các lão: Danh xưng chỉ quan lại thuộc Trung Thư tỉnh và Môn hạ tỉnh từ thời Đường, đến thời Minh thì dùng để chỉ Đại học sĩ và Hàn Lâm Học sĩ và lầu gác bàn việc.

“Dân man di, nên lấy uy đức vỗ về thì hơn...”

“Án phản nghịch của Thái tử còn chưa tra xong đã phát động chiến tranh, sẽ khiến bách tính bất an...”

Sắc mặt Thiên Thịnh để ngày càng u ám, mọi người dần dần ngậm miệng lại, nhìn quanh lo lắng.

Ninh Dịch ngồi trên ghế thủ toạ trong Ngự thư phòng, y đến đây vốn là để báo cáo công việc thuỷ lợi ở kinh kỳ, vừa hay gặp buổi nghị sự, mới được giữ lại dự thính. Nam tử tóc đen đội ngọc quan sắc mặt bình thản, mỉm cười lắng nghe.

Phượng Tri Vi đang mãi mài bực giúp Thiên Thịnh để trên án kỉ cách ý không xa lắm, cặp mắt nghiêm mặt, thần sắc còn bình thản hơn y mấy phần.

Từ khi Ninh Dịch bước vào Ngự thư phòng, hai người chẳng ai liếc ai lấy một cái.

Lựa lúc sắc mặt Thiên Thịnh để sa sầm, Ninh Dịch bỗng mở miệng cười nói: “Phụ hoàng chớ ngại nghe thử ý kiến của Quốc sĩ tiên sinh.”

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về Phượng Tri Vi ngồi trong góc, có người tỏ vẻ chế nhạo – hai chữ “Quốc sĩ” của Sở vương điện hạ, nghe sao mà mờ ám quá...

Phượng Tri Vi vẫn không đổi sắc, gác bút rồi đứng lên, ung dung nói: “Đánh, lại không đánh.”

“Nói vậy nghĩa là sao?” Thiên Thịnh để sáng mắt lên.

“Người nước Liêu tính tình ngang ngạnh, xưa nay vẫn không cam tâm thần phục. Những năm qua họ không giao chiến với Trung Nguyên, đã sớm quân tình cảnh thảm hại năm nào khi bị Thiên Thịnh ta đuổi ra khỏi Trung Nguyên, mà chỉ đau đầu nhớ thương mảnh đất tươi đẹp bị hoàng triều Thiên Thịnh đoạt mất, bởi thế mới rục rịch nổi loạn. Kẻ không phục ắt phải thị uy, giáo huấn là việc cần thiết.”

“Được, tiếp đi.”

“Song nước Liêu xuất thân từ dân tộc du mục, kỵ binh vô địch thiên hạ, đi về như gió, muốn thắng một trận không khó, nhưng nếu muốn diệt sách gốc rễ, tổn thương đến nguyên khí chúng, thì lại không dễ.”

Nội các Thủ phụ Diêu Anh nhú mày nói: “Ngụy Tri, người vòng vo cả buổi, nói ra toàn lời rỗng tuếch.”

Phượng Tri Vi liếc nhìn vị Thủ phụ tư cách đầy mình này. Ông ta là lão thần trong phe Sở vương, vốn đã xích mích với nàng vì chuyện đứa con trai. Bây giờ làm việc chung một phòng với nàng, ông ta càng chĩa mũi dùi vào nàng mọi lúc mọi nơi, hận không thể giơ chân đá bay nàng ra.

“Dạ, thưa lão tướng.” Nàng mỉm cười dịu dàng, thái độ khiêm nhường cung kính, “Ngụy Tri tài thô học thiển, không dám khoe khoang trước mặt các vị.”

“Tài thô học thiển mới cần phải trui rèn, tiếp tục đi.” Thiên Thịnh đế nhú mày, “Diêu Anh, người là bật kì cựu ở thiên triều, là đại thần Thủ phụ, sao chẳng có lấy một chút phong thái nhẵn nại nào?”

Diêu Anh đung phải tường, hậm hực im mồm, chửi thầm tiểu tử này giỏi đi cửa sau chỗ Công chúa Thiệu Ninh, đồ dành sao mà bệ hạ cũng phải nhìn nhận lại.

“Con rết trăm chân đến chết còn cựa quậy, cở đại đốt rồi xuân tới lại sinh sôi.” Phượng Tri Vi nói, “Bình mã có thể chiêu mộ, vũ khí có thể đúc lại, vài chiến dịch không thể khiến người Đại Liêu dừng mãnh buông bỏ hy vọng, chi bằng... làm suy yếu giống nòi chúng! Huỷ binh khí của chúng! Khống chế đất nước chúng!”

Thiên Thịnh đế động mi tâm, thúc giục: “Nói cho rồi!”

“Khư khư phòng thủ, chi bằng mở rộng biên cương.” Phượng Tri Vi nói, “Đề xuất ‘chợ buôn ngựa’ của Thu ĐỒ đốc, thật ra cách làm không sai, có điều thời cơ chưa đến. Đạo gần đây Đại Liêu kiêu căng ngạo mạn, mở chợ buôn ngựa chỉ tổ khiến nước Liêu tưởng triều đình ta yếu thế, càng thêm càng rỡ ngang ngược. Chúng ta phải đánh trước! Dung trọng binh áp trận, một trận diệt tan ý chí của chúng, sau đó mới mở chợ.”

“Càng nói càng hoang đường!” Diêu Anh nổi giận đùng đùng, trách mắng, “Nếu đã đánh, còn mở chợ cái gì nữa! Không thừa thắng truy kích,

há chẳng để lỡ thời cơ quý giá sao.”

“Lão Diêu à, vừa rồi bệ hạ có nói nên mở rộng ngôn luận, để thanh niên còn học hỏi rèn luyện.” Thử phụ Hồ Thánh Sơn có bộ râu dê đứng cạnh, cười tí mà bồi một câu.

Phượng Tri Vi mỉm cười cảm tạ - ông lão này chính là Hồ phu tử trong viện Thanh Minh ngày đó, tuy cũng thuộc phe Sở Vương, nhưng ít khi làm khó nàng.

“Phải mở chợ.” Nàng mỉm cười, nói ra mấy câu chọc người tức chết không đền mạng, “Một khi Đại Liêu thần phục, chúng ta còn phải ra sức mở chợ. Những món tơ lụa, đồ sứ, thuốc men, lương thực, trừ vũ khí ra, hể Đại Liêu không có thứ gì thì chúng ta đều hào phóng cung cấp, đồng thời di dời tội dân trong nội địa lên phương Bắc, cho phép thông hôn với nước Liêu.”

“Vớ vẩn!” Lần này mọi người đua nhau trách mắng, “Con dân Thiên Thịnh ra huyết thống cao quý, sao có thể lai tạp với giống man di được!”

“Đại Liêu bao năm qua dó ống ở vùng đất đai cằn cỗi, chống chọi với thiên tai và đói nghèo, giánh giạt với các bộ tộc ở thảo nguyên, mới hun đúc nên tính cách dũng mãnh hiếu chiến. Nhưng đám nam nhân dũng mãnh ấy, một khi đã cưới nữ tử Trung Nguyên thùy mị, thấu hiểu được sự giàu có yên bình của nười Hán, học được nghề trồng trọt và buôn bán, sở hữu tài sản của riêng mình, quen ăn các món Trung Nguyên phong phú, quan ý lại đủ loại thuốc men... Bọn họ liệu có còn giữ nổi tâm huyết và sự kiên trì ban đầu hay không? Còn có thể phấn đấu quên thân trên chiến trường, đến chết mới thôi hay không?”

Trong phòng lặng ngắt như tờ, mọi người đều rơi vào trầm tư, Thiên Thịnh tiếp thu bài học vào những năm cuối của Đại Thành, khi quần hùng nổi lên làm loạn đất nước, nên bao năm qua vẫn ra sức ngăn cản thế lực Đại

Liêu xâm nhập. Mà nước cờ này, có thể nói đã thay đổi hoàn toàn quốc sách bấy nhiêu năm của Thiên Thịnh đế; Ngụy Tri này, dám nghĩ, cũng dám nói ra!

Những người đứng ở đây đều là năng thần đương triều, dĩ nhiên hiểu rõ sách lược chiến – hoà, truyền bá văn minh và giao lưu kinh tế mà Phượng Tri Vi đề ra chính là ba phương pháp chính để trấn áp ngoại tộc, nhưng mỗi phương pháp đều có hạn chế của riêng mình. Dị tộc cường tráng nhiều năm tranh đoạt địa bàn giống như cỏ dại trên thảo nguyên, đốt không tiệt, gió thổi lại sinh sôi. Sau khi chinh phục và đồng hoá một dân tộc, chẳng mấy chốc sẽ có một dân tộc hung tàn dã man hơn nổi lên; mỗi khi đã tuý thiện khởi binh, thì kế tiếp có thể là chiến tranh dai dẳng. Mà phía Tây Nam Thiên Thịnh còn có một nước Tây Lương với vùng biển phồn vinh, có nghề làm muối và buôn bán phát triển. Một khi chiến sự kéo dài, liệu có bị Tây Lương thừa cơ trục lợi hay không?

Trách nhiệm này không ai gánh vác nổi, kể sách dù hay, cũng chẳng có ai có gan ủng hộ.

“Người có bao giờ nghĩ, một khi Đại Liêu đã được văn minh Trung Nguyên giáo hoá, chúng học kỹ thuật, học pháp trị, học quốc sách của ta, thì có thể sẽ càng thêm hưng thịnh?” Hồi lâu, Hồ Thánh Sơn mới chậm rãi hỏi.

“Thông hôn và buôn bán, dĩ nhiên là phải chờ một thời gian mới thấy hiệu quả. Mô phỏng văn hoá Trung Nguyên ta, cũng chẳng phải chuyện một sớm một chiều mà xong được.” Phượng Tri Vi nở một nụ cười, “Huống chi, ba bộ tộc lớn của Đại Liêu trong đó có Thiết Lặc nằm ở một góc xa xôi hẻo lánh trong dãy núi Trường Thanh, nhiều năm qua cũng không hề an phận. Sau khi đánh một trận đẩy lùi Đại Liêu, ta chống lưng họ thoả đáng đi kèm với kiềm chế, trong vòng mười năm, Đại Liêu ắt không thể vượt qua thảo nguyên Hồ Luân.”

“Hơn nữa,” Phượng Tri Vi cười, trong nháy mắt đã mất hết vẻ ôn tồn, trở nên linh động sắc sảo,” vì thần còn hai món đồ tốt có thể đảm bảo Đại Liêu từ nay về sau sẽ bị triều đình ta kìm hãm, biến sói thành chó nhà!”

“Đâu?” Sắc mặt Thiên Thịnh để tràn đầy hào hứng, Ninh Dịch ngồi bên kia đột ngột nheo mắt.

Phượng Tri Vi đảo mắt, chợt đi đến bên cạnh Ninh Dịch, nhẹ nhàng khom lưng.

“Điện hạ có bằng lòng cho tôi mượn một món đồ không?”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Cửa Cậu Chính Là Cửa Cháu

Type: Dobby

Ninh Dịch ngược mắt lên nhìn Phượng Tri Vi. Thiếu nữ đeo mặt nạ, đôi người khuất sau mây khói, nhìn không rõ thần sắc nơi đáy mắt.

Ánh mắt hai người giao nhau, rồi ai nấy đều lảng ra. Ánh mắt Ninh Dịch rơi xuống ống tay áo của mình, rồi y bình thản đáp: “Được.”

Y không hỏi là món đồ gì, dường như đã đoán ra.

Phượng Tri Vi mím môi cười, ý cười lạnh lạnh.

Những người khác không biết hai người đang làm trò gì bí hiểm, đều ngóng nhìn có vẻ sốt ruột. Phượng Tri Vi chỉ vào cổ tay Ninh Dịch, tươi cười nói: “Mượn tràng hạt của Vương gia dùng một lát.”

Ninh Dịch mặc áo bào bằng tơ tằm màu nguyệt bạch, vạt áo viền vàng, ống tay áo rộng rãi, thêu lác đác mấy đoá hoa mai năm cánh màu lục nhạt, thanh dật tú nhã, phong thái loá mắt, nên mọi người đều không nhìn thấy cổ tay y đeo tràng hạt. Thiên Thịnh đế cười bảo: “Lão lục, trẫm chưa từng nghe nói người là cư sĩ tại gia sao không dừng lại đi tin Phật?”

“Mấy hôm trước thất đệ mời các huynh đệ đến phủ dự tiệc.” Ninh Dịch cười đáp, “Giữa tiệc có người tặng con tràng hạt này, nói mùa hè đeo nó sẽ không đổ mồ hôi, giúp mắt sáng tim khoẻ. Nhi thần sợ nóng mới đeo nó, chứ không định làm cư sĩ gì cả.”

Nói đoạn liền vén tay áo lên, trên cổ tay đeo một chuỗi tràng hạt màu đen, màu sắc trang nhã, được xương cổ tay tinh tế như ngọc tôn lên. Rõ ràng là vật trang nghiêm của nhà Phật, mà lại toát ra vẻ tươi sáng quyến rũ.

Y đưa tay ra, không tự tháo tràng hạt mà chỉ ngược mắt mỉm cười nhìn Phượng Tri Vi. Dưới rèm mi dài, ánh mắt y long lanh đầy màu sắc.

Phượng Tri Vi nhìn y.

Y nhìn lại Phượng Tri Vi.

Cổ tay chìa ra giữa không trung, mà không thu về.

Phượng Tri Vi âm thầm cắn răng, chuyện này kéo dài thì càng thêm khó xử, đành đưa tay ra tháo tràng hạt. Nàng cẩn thận cong ngón tay lên, tránh chạm vào da thịt y, bỗng nghe Hồ Thánh Sơn bên cạnh cười bảo: “Ngón tay Ngụy đại nhân cong lên theo thể lan hoa chỉ, quả là có nét kiều diễm của nữ nhi.”

Mọi người cười rộ lên, Phượng Tri Vi cũng ngượng ngừng cười nói: “Tại hạ là đứa con trai đầu tiên trong gia đình, bên trên có mấy huy trưởng chết yếu. Cha mẹ sợ không nuôi được, nên thuở nhỏ nuôi như con gái, để các vị đại nhân chê cười rồi.”

Nói rồi tay cũng tháo nhanh hơn, đầu ngón tay lướt qua lòng bàn tay Ninh Dịch, chợt thấy ngón tay Ninh dịch cuộn lại, nhẹ nhàng gãi lên lòng bàn tay nàng.

Cái gãi này nhẹ như lông vũ, muốn run lại ngừng. Phượng Tri Vi giật nảy mình, vô thức rút tay về, suýt nữa thả tràng hạt rơi xuống đất, chỉ cảm thấy mặt mình nóng bừng, thầm nghĩ không xong rồi, chỗ nào đeo mặt nạ thì không sao, chứ mang tai nhất định đã đỏ ửng.

Quả nhiên Ninh Dịch cười nói: “Ngụy đại nhân đúng là người chu đáo, tháo tròng hạt cũng tỉ mỉ đến vậy.”

Mọi người bật cười, lần này cười không như lần trước, có người vẫn hồn nhiên vô tư, có người đáy mắt lại loé sáng.

Một tiểu tử xuất thân nhà nông, hình như không nên có cử chỉ này...

Phượng Tri Vi nhìn vào mắt thoáng ý cười lạnh lùng của Ninh Dịch, bình thản cười nói: “Ngụy Tri xuất thân nhà nghèo, giờ may mắn được gặp thiên nhan, lại lọt vào mắt xanh của Vương gia và các vị các lão, nhất thời vừa vui mừng vừa run sợ, cư xử bồng bột, xin Vương gia rộng lượng bỏ qua.”

“Không sao đâu.” Ninh Dịch mỉm cười, “Ta gặp người cũng rất vui mừng, vui đến phát sợ luôn.”

Mọi người bật cười ha hả, bấy giờ tâm tư của Thiên Thịnh để còn đặt lên kế sách thuần sói của Phượng Tri Vi. Cơ sòng ngầm cuộn cuộn này, tuy khiến lòng ông thoáng rung động, nhưng cũng không suy nghĩ sâu xa.

“Bệ hạ.” Phượng Tri Vi nhanh chóng chuyển đề tài, tiến một bước dâng tròng hạt lên, “Hai kế thuần sói, nằm ở đây cả.”

Thiên Thịnh đến ngắm nghía tròng hạt, thấy hoa văn trên viên ngọc trông hơi phức tạp kỳ dị, lơ mơ hiểu ra, “Đạo Hồ Khắc Đồ?”

“Dạ phải.” Phượng Tri Vi không muốn nấn ná thêm một khắc nào nữa, bèn nói thật nhanh, “Đại Liêu xuất thân là bộ tộc ở thảo nguyên, họ có chung một nguồn gốc với bộ tộc Hồ Trác bây giờ, đều theo tín ngưỡng Trường Sinh Thiên của đạo Hồ Khắc Đồ. Sau này bộ tộc chia rẽ, trở thành thù địch, Đại Liêu mở nước ở bên ải phía Bắc, đạo Hồ Khắc Đồ dần dần suy vi, bị đạo Tát Mãn sinh sau đẻ muộn lấn át, nhưng những quý tộc

thượng lưu nước Liêu đa phần vẫn theo tín ngưỡng này. Vì thần nghĩ, ta nên thử chút thủ đoạn, mở rộng đạo này ở nước Liêu.”

“Tại sao?”

Vì ba cái lợi. Thứ nhất, lát ma Hồ Khắc Đồ có hai giới luật: một, tăng nhân không được cưới vợ sinh con; hai, tăng nhân không được tham gia sản xuất. Một khi thanh niên trai tráng đua nhau đi tu hành, thì nhân khẩu và sức chiến đấu sẽ suy giảm. Dù thời chiến họ có hoàn tục thì cuộc sống tưng kinh gõ mõ lâu ngày cũng sớm bào mòn bản tính khát máu. Thứ hai, giáo lý Hồ Khắc Đồ đề cao lục đạo luân hồi, đời này tu hành khổ hạnh để cầu kiếp sau được hưởng phúc an lành, tín đồ sẽ có tâm lý an cư lạc nghiệp. Thứ ba, nhập giáo ắt phải có chùa, nhiều chùa chiền có thể kéo dân du mục xuống khỏi lưng ngựa, định cư ở một mảnh đất nào đó.

“Vậy còn kế sách thứ hai?” Nàng nói đã nhanh, Thiên Thịnh để còn tiếp thu nhanh hơn, hơi rướn người ra trước. Nếu không cố kỵ thể diện Đế vương, xem ra ông còn muốn chạy xuống tận nơi.

“Lông cừ.” Phượng Tri Vi nói, “Yến gia ở Hoàng Hải quanh năm buôn bán trên biển, họ từng mang về một loài cừ lông rậm của nước ấy. Loài cừ này có lớp lông two dày, xe tơ dệt vải cho ra thứ vải mềm nhẹ ấm áp, tốt hơn rất nhiều so với loại vải bông nặng nề chúng ta vẫn thường mặc vào mùa đông. Nhưng do loài cừ này không thích ứng với khí hậu nóng ẩm phương Nam, vả lại Chức tào ti của Hoàng Hải sợ ảnh hưởng đến nghề kéo bông dệt vải bản địa, nên vẫn luôn ngăn cản Yên gia phổ biến nó. Giờ chớ ngại màng loài cừ này lên nuôi ở Phương Bắc, nơi có khí hậu đất đai vô cùng thích hợp với nó. Một khi thu được kết quả, thì không chỉ có lợi cho dân nước ta, mà nó còn kiếm hăm kinh tế Đại Liêu.”

“Còn phương pháp truyền bá đạo Hồ Khắc Đồ và loài cừ này...” Phượng Tri Vi ngửa đầu cười, “Các vị lão tướng đang ngồi đây đều là

những quan lại mẫn cán, ắt phải có kế sách phi thường để chia sẻ nỗi lo cho bệ hạ, Ngụy Tri sẽ không quá phận.”

Bộc lộ hết tài năng, mà lại rất biết chừng mực. Ngồi đây đều là những vị quý thần danh giá, trong tích tắc dù phản đối nay ủng hộ nàng, thì trong lòng đều nảy ra câu bình phẩm này.

Thiếu niên kia đứng trên ngự điện hoàng gia trang nghiêm hoa quý, nơi quyết định việc quân cơ trong thiên hạ, song vẫn giữ được thần thái phần chấn, vẻ mặt cao quý mà không kiêu căng, khiêm nhường mà không hèn kém như cây ngọc reo vang, vượt qua chín tầng mây.

Mọi người hơi rướn người, vô thức nhìn lên, đáy mắt lấp lánh hào quang – Kẻ này tài trí siêu phàm, ắt có ngày lên như điều gặp gió!

-Kẻ này tài năng quá lộ liễu, chỉ e sẽ gãy dọc đường!

-Tác phong giấu dốt của nàng bỗng dưng thay đổi mạnh, lẳng lẳng đầy Yên gia lên sài diễn, cẩn thận!

Ý nghĩ cuối cùng, dĩ nhiên là của Sở vương điện hạ cao quý. Ý ngồi nghiêm chỉnh tại chỗ, dăm dăm nhìn nữ tử tinh ranh như cáo kia, một nụ cười ngưng lại bên môi, đẹp mà trầm như đáy biển mênh mông la yêu mị nở rộ vào đêm.

Tháng Sáu năm Thiên Thịnh thứ mười sáu, Ngũ quân Đô đốc Thu Thượng Kỳ nhận chức Chinh Bắc Tướng quân, dẫn hai mươi vạn quân ngược Bắc.

Cũng trong tháng ấy, hai bộ Hộ, Công nhận lệnh vua, bí mật thương lượng với đại diện họ Yên của Hoàng Hải ở kinh thành về việc nhân giống cừu lông rậm. Đại diện của họ Yên tự nguyện cung cấp cừu lông rậm miễn phí trong ba năm đầu, ba năm sau mới lấy lãi ba phân. Sự hào phóng của

Yên thị khiến Thiên Thịnh đế rất mừng, ban danh hiệu hoàng thượng, cai quản việc buôn bán qua lại giữa các nghề ở Nam Cương với kinh thành.

Hai việc này đều liên quan đến Phượng Tri Vi, nhưng nhìn bề ngoài lại không thấy được.

Về việc lựa chọn chủ soái chinh Bắc, trong triều cũng cãi vả gay gắt, bởi chuyến này đi nhất định phải đại thắng, thắng rồi lại phải võ về, cho nên chủ tướng không những phải dũng mãnh thiện chiến, mà còn phải lão luyện chín chắn. Đây gần như là hai điều kiện trái ngược, mà sau ngày Thiên Thịnh lập quốc, Thiên Thịnh đế đa nghi cực nặng hoặc bãi chức hoặc giết sạch các lão tướng khai quốc, gần như không còn một ai. Tranh cãi đến cùng, Thiên Thịnh đế vẫn lệnh cho Thu Thượng Kỳ lấy công chuộc tội, lại phong Thuần Vu Hồng làm Phó soái, cũng coi như cân bằng mấy luồng thế lực.

Kẻ chịu tội xuất chinh, rất khó ôm đầy hào tình. Lòng Thu Thượng Kỳ thấp thỏm không yên, mới tha thiết nhờ Phượng Tri Vi “hậu duệ thế giao”, sau khi ông rời kinh hãy trong nom đến Thu phủ một chút.

“Thế diệt.” Chỉ mong mấy ngày nay máy đầu Thu Thượng Kỳ đã thêm vô số sợi bạc. Ông nước mắt lưng tròng nắm tay Phượng Tri Vi, khẩn khoản dặn dò, “Thế cục trong triều phức tạp, mấy vị huynh đệ của cháu không hiểu chuyện, việc trong ngoài phủ phải phiền cháu trong nom nhiều.”

Đôi mắt già nua của Thu Thượng Kỳ đau đáu nhìn Phượng Tri Vi – bây giờ là Ngụy Tri. Tuy hai kế diệt Đại Liêu còn chưa có hiệu quả, tạm thời cũng không tiện phong thưởng, nhưng ai cũng nhìn ra bệ hạ vô cùng thích thú thiếu niên anh kiệt này, thắng qua tiến chức chỉ là chuyện ngày một ngày hai. Mà mấy vị công tử Thu gia đều không được xuất sắc, trước kia Thu gia dựa vào thế lực của Ngũ hoàng tử sống cũng khá yên ổn, giờ Ngũ hoàng tử bị trục xuất trá hình khỏi Đế Kinh, vây cánh Ngũ hoàng tử

cũng nín thở sợ hãi. Giờ này còn không mau mau leo lên cây đại thụ khác, Thu Thượng Kỳ sợ một khi mình rớt đài bỏ mạng, để lại một gia nghiệp lớn nhường ấy, thì họ biết xoay sở thế nào? Cho nên mới ra sức giao hảo, trông chờ Ngụy tiên sinh niệm tình xưa nghĩa cũ, tương lai sẽ dễ mặt nhiều hơn đến Thu phủ.

“Thế thúc yên tâm.” Phượng Tri Vi thành khẩn nói, “Thu phủ chính là nhà cháu, con em Thu phủ đều là huynh đệ của cháu. Hễ cháu còn, thì họ cũng còn.”

Lại lấy ra một túi gấm, đặt vào tay Thu Thượng Kỳ: “Thế thúc đến sông Xương Thủy ở thảo nguyên gần biên cảnh thì hãy mở nó ra.

Thu Thượng Kỳ cả mừng – Ngụy Tri thông minh, khắp triều đều biết, đây ắt là túi gấm chứa diệu kế! Ông ta vội vàng trân trọng cất túi vào ngực, rồi lưu luyến từ biệt Phượng Tri Vi.

Đại quân xuất phát, thăm thẳm đường xa, cuối cùng khi gần đến biên cảnh cách xa nghìn dặm, Thu Thượng Kỳ không nén nổi tò mò, lén mở túi gấm.

Sau đó hai mươi vạn đại quân chợt thấy chủ soái nhà mình hét to một tiếng, miệng trào máu tươi, ngã xuống khỏi lưng ngựa.

Gió cuốn theo mẫu giấy nhỏ trong túi gấm thong thả bay lên, rồi rơi vào lòng sông Xương Thủy. Nét chữ thanh tú trên mẫu giấy từ đó bị chôn vùi, không ai còn được thấy.

“Thu ơhur chính là nhà cháu, con em Thu phủ là huynh đệ của cháu, phu nhận cậu là mợ cháu, cậu là cậu cháu, từ nay về sau những gì của cậu cũng là của cháu, chúc mừng chúc mừng, đa tạ đa tạ.”

“... Phượng Tri Vi cúi lạy.”

Từ phủ Ngụy Học sĩ đến phủ Thu Đô đốc, chi cách nhau vẻ vện mấy chục bước chân.

Phượng Tri Vi lấy bước chân của mình thông thả đo quãng đường kia, bước nhẹ nhàng tựa mấy gió, tựa như khoảng cách mấy trượng này thực sự có thể đi một cách dễ dàng nhường ấy.

Như thế không bị đuổi ra khỏi phủ, không có đêm tuyết bơ vơ kia, không nương thân nơi kỹ viện, không bị vu oan trên phố, không bị truy sát ở Thanh Minh, không nhờ gió cuốn mây vờ, trong vụ án phản nghịch của hoàng triều thuận thế leo lên rồi đứng vững.

Theo sau nàng là Yên Hoài Thạch và Thuần Vu Mạnh. Yên Hoài Thạch xem ra còn hăng hái hơn nàng, chuyện giới thiệu lông cừu đã thương lượng xong xuôi với bộ Hộ. Hôm qua hắn gửi một phong thư về Hoàng Hải, Yên gia lập tức cho vài vị trưởng bối địa vị cao đến kinh, hắn sẽ hết lời khen ngợi hắn. Chân mày khoé mắt của Yên công tử, chỉ hận không thể viết đầy bốn chữ “Đời này viên mãn.”

Gần đây Thuần Vu Mạnh nhận chức Kỵ tào tham quân ở Sách vệ thuộc Trường Anh vệ. Trong ba vệ “Huân, Vũ, Sách” của Trường Anh vệ, thì Sách vệ là thân tín nhất, đóng gần hoàng cung đại nội nhất, có thể ngủ lại trong nội đình. Đáng ra hắn còn không vào được Sách vệ, nhưng sau cơn loạn lạc, Trường Anh vệ bị thanh lọc, còn trống rất nhiều ghế. Cha hắn đã được phong làm Chinh Bắc phó soái, thiếu gia nhà Thuần Vu vợ được một công việc béo bở là chuyện khỏi phải bàn.

Trải qua cơn biến động này, Thuần Vu Mạnh nhờ được Phượng Tri Vi giữ lại, trì hoãn chuyển đi Trường Anh vệ báo danh mà thoát khỏi một vụ phiền phức, nên hắn phục Phượng Tri Vi sát đất, cam nguyện làm tôi tớ tiền hô hậu ủng.

Cố Nam Y đứng ngoài ba thước bên cạnh nàng, tuy không gần, nhưng chỉ cần duỗi tay ra là với tới.

Mấy người vừa dừng lại thì đã nghe một loạt tiếng bước chân dồn dập, cửa chính của Thu phủ ầm ầm rộng mở, hai đội nô bộc vội vàng chạy ra, đứng nghiêm trước cửa. Đại quản gia Thu phủ tươi cười chờ sẵn ngoài cửa, khom người rất thấp trước Phượng Tri Vi: “Nguy đại nhân, phu nhân nhà tôi có lời mời.”

Phượng Tri Vi liếc xéo hắn, ngày đó nàng bị đuổi ra khỏi phủ, tuy ngoài miệng phu nhân nói là “ra ngoài tránh tạm”, nhưng mọi người đồng loạt “quên” thu xếp nơi ăn chốn ở lượng thực lộ phí cho nàng, đuổi nàng ra khỏi cửa với hai bàn tay trắng. Khi ấy vị đại quản gia này đang ngồi vắt chân xia răng trong phong bảo vệ, phun một sợi thối giắt răng qua đèm vào chân nàng.

Mà giờ này hắn đang khom lưng trước mặt nàng, trán suýt đụng mặt đất.

Mỉm cười nhàn nhạt, một bụng căm phẫn trước kia, giờ nàng cũng chẳng thêm đòi lại từ hạng người này nữa. Phượng Tri Vi chẳng buồn liếc hắn lấy một cái, đi thẳng vào trong, vừa đi vừa nói: “Phu nhân mời ta à? Người hãy mời hai vị công tử này vào sảnh trước dâng trà, để ta tự mình vào hậu viện. Thu phủ là nhà thế thúc thì cũng coi như là nhà của ta, mọi người chớ khách khí.”

Quản gia ngớ người, cảm thấy làm vậy không hợp lễ nghĩa, còn toan ngăn cản thì Cố Nam Y đã đi lướt qua người hắn.

Ánh mắt y buông xuống, không nhìn đến bất cứ ai; mà quản gia lại đột ngột cảm thấy trước mặt mình như dựng lên một bức tường, cuống cuống lùi lại vài bước, suýt nữa đã gục ngã trên bức tường chắn trước cửa.

Phượng Tri Vi đầu không ngoảnh lại, đã dẫn Cổ Nam Y đi vòng qua bức tường.

Nàng không đi thẳng đến chỗ ở của phu nhân trong hậu viện, lại lựa một khúc hành lang vắng người, gỡ mặt nạ xuống. Sau tấm mặt nạ, là lớp hoá trang da vàng mi rù mà nàng đã dùng bao năm. Từ khi nhìn thấy dung mạo của Công chú Thiều Ninh, nàng liền biết gương mặt thật của mình vĩnh viễn không thể để lộ một cách dễ dàng.

Rồi nàng đi thẳng tới tiểu viện nằm ở góc Tây Bắc của Thu phủ.

Vừa đi qua một khúc hành lang uốn lượn, phía trước đã xuất hiện vài người bưng mấy món như chén trà và điểm tâm, xem ra họ đang đưa điểm tâm từ nhà bếp lớn lên nhà chính.

Phượng Tri Vi vừa thấy mấy người kia, liền mỉm cười.

Quả nhiên tái ngộ không bằng ngẫu ngộ, mà ngẫu ngộ cũng quá khéo. Mấy người này, chẳng phải chính là mấy bà thím đại náo nhà bếp hôm đó? Đi trước dẫn đầu, chẳng phải chính là An đại nương thân yêu từng thưởng nàng một cái tát sao?

Lúc này đám người An đại nương cũng đã nhìn thấy nàng, ai nấy đều thoáng ngẩn ra, rồi lập tức phải ứng, cười bảo: “Ái chà, xem ai đến kìa, đây chẳng phải là Phượng đại tiểu thư nhà chúng ta sao?”

An đại nương vẫn dè dặt, trước tiên còn đảo mắt qua người Phượng Tri Vi một lượt để quan sát. Phượng Tri Vi mặc một bộ trường bào bằng tơ tằm dệt gai sợi nhỏ màu lam nhạt, đây là loại vải mùa hè kiểu mới, mặc vào thông thoáng dễ chịu, toát lên sắc nước nhàn nhạt, do giá thành rất cao nên bấy giờ mới chỉ được dâng làm cống phẩm. Bộ đồ này của Phượng Tri Vi vừa được Thiên Thịnh để ban thưởng hai ngày trước, trong kinh thành còn chưa có nhiều người mặc.

Chính vì quá ít người mặc, nên dù là ma ma nhà giàu, An đại nương cũng nhìn nhầm, cứ tưởng là loại vải đay sợi nhỏ bình thường. Bộ y phục này trong con mắt bà ta tuy không phải dạng rẻ tiền, nhưng cũng chẳng quý giá, trông không giống áo gấm về làng. Nghĩ vậy, bà ta cũng yên tâm hơn nhiều, bèn tỏ thái độ mập mờ không rõ: “Xem ra Phượng đại tiểu thư đã phát tài ở đâu đó rồi nhỉ? Nhìn bộ y phục nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ này, không phải cô được vị công tử ở hàng quán nào đó tặng đấy chứ?”

Mấy bà thím đều che miệng cười, ánh mắt khinh khỉnh. Phượng Tri Vi nghiêng đầu nhìn An đại nương, mỉm cười hỏi: “Đại nương dạo này có khoẻ không? Trông đại nương có vẻ càng ngày càng sung sức ấy nhỉ?”

“Đại tiểu thư khỏi cần lân la kết thân với già này làm gì.” An đại nương nhướn mắt, cười nhạt, “Già này khoẻ lắm, phu nhân đồng ý cho ta về nghỉ ngơi rồi, gần đây còn thưởng bạc cấp nhà cho ta nữa. Cả đời già này quyết một lòng dốc sức vì Thu phủ đến chết mới thôi.”

Mấy bà thím vội vàng a dua nịnh nọt lấy lòng, An đại nương đứng giữa một rừng tâng bốc, liếc qua Phượng Tri Vi, lại tiếp: “Bây giờ đại tiểu thư hẳn là sống khá khấm lắm mới quay về thăm phu nhân đúng không? Phu nhân sắp phải đón tiếp khách quý, đợi khách đi rồi, có muốn già này giúp cô cầu xin phu nhân gặp cô một lần không? Nhưng đừng đến đây ăn vạ, Thu phủ tuy có quyền có thế, có điều với hạng thân thích hạ đẳng thì cũng chẳng ứng phó nổi đâu!”

Phượng Tri Vi vẫn mỉm cười, chấp tay đứng giữa hành lang, nhìn chăm chặp An đại nương với vẻ hứng thú. An đại nương đang dương dương đắc ý, thì bỗng chạm phải ánh mắt nàng.

Ánh mắt ấy tĩnh mà sâu, chẳng những không chứa ý cười, mà ngay cả những cảm xúc đáng ra phải có như giận dữ xấu hổ cũng đều không thấy. Ánh mắt ấy lạnh lẽo như vực thẳm, nhìn từ trên xuống, như thiên thần đứng

cuối biển mây nhìn xuống chúng sinh hồi hải ngược xuôi, thấy sao mà nức cười.

Cảm giác này khiến người ta hiểu ra, nàng không giận chỉ vì chuyện này không đáng để nàng giận.

An đại nương giật mình ớn lạnh, bỗng nhớ lại ánh mắt của Phượng Tri Vi khi bị bà ta tát một cái, nhớ lần đó nàng cũng mỉm cười rất đỗi dịu dàng như thế, rồi đi lướt qua người bà ta, ghé tai nói một câu khiến bà ta rơi vào ác mộng mấy đêm liền.

Bà ta hơi rụt người lại, nhưng thấy sau lưng Phượng Tri Vi không có tuýt tùng, nhớ lại sau khi Phượng Tri Vi ra đi cũng không nghe ai kể về tình cảnh của nàng, lá gan lập tức to lên, cười nhạt: “Đúng là không có phép tắc gì cả, đứng đó ngàng đường làm gì? Đừng để chúng ta trễ giờ dâng điểm tâm cho khách quý của phu nhân!”

“Phải rồi, đứng đó ngàng đường làm gì?” Phượng Tri Vi cười khế, nghiêng đầu bảo Cố Nam Y vẫn không hề nhúc nhích, “Này, thiếu gia, có người vừa mắng tôi.”

Cố Nam Y nhìn sang với ánh mắt nghi ngờ - xin thứ lỗi cho Cố thiếu gia, y thật sự chưa từng nghe kiểu chửi người văn vẻ câu nào câu nấy sắc lẹm như dao trong những nhà giàu. Trong nhận thức của y, phải chỉ tay vào mũi hay động đao kiếm mới là thái độ gây hấn, mới cần bị xử lý.

Phượng Tri Vi ghé vào tai y, nói: “Bọn họ đã tát tôi một cái...”

Lời còn chưa dứt, Cố thiếu gia đã đột ngột hành động, lướt vèo tới. Đám người An đại nương chỉ cảm thấy cái bóng màu xanh nhoáng lên trước mắt, thì đã nghe một tràng bôm bốp liên thanh, rồi trên má đau đớn đến bỏng rát.

“Rầm!”

Mặt đất ngổn ngang những chén bát ly tách rơi vỡ rơi xuống cùng lúc còn có bảy cái răng máu me đầm đìa. Bảy người, bảy cái răng cửa, không thiếu cái nào.

Tiếng kêu la rền rĩ hoà vào nhau, Phượng Tri Vi chớp chớp mắt ra chiều vô tội, bấy giờ mới nói nốt nửa câu còn lại, “... mấy tháng trước.”

Cổ Nam Y đứng giữa đồng mảnh vỡ và máu tươi, y ngai bần, bèn bình tĩnh giẫm chân lên người bảy bà thím vừa ngã xuống mà đi...

Thế là An đại nương vừa mới bò lên được một nửa, giơ ngón tay run rẩy định mắng Phượng Tri Vi, thì mắt đã trợn trừng, tiếp tục bị giẫm ngã xuống...

Thế là có ba bà hầu bị giẫm bẹp ngực...

Phượng Tri Vi cười khê bước lại gần, ống tay áo phất phơ bước qua mấy bà hầu nằm la liệt dưới đất, tiện chân lua nước trà dính trên giày lên mặt An đại nương, động tác tinh tế ôn nhu, lau cực kỳ cẩn thận, lau hết mặt phải rồi sang mặt trái, lau mặt giày lại lau đến đế giày, vừa lau vừa điềm đàm nói: “Thím xem, ngáng đường là không đúng đâu, nằm xuống ngáng đường lại càng không đúng, chó ngoàn cũng không ngáng đường như thế, còn không mau đứng lên? Khách quý của phu nhân còn đang chờ thím dâng điểm tâm đó.”

“Người...” An đại nương giận đến xanh cả mắt, nghiêng đầu hùng hổ cắn mũi giày nàg; tiếc là mũi giày Phượng Tri Vi đều động bông, làm sao cắn nổi. Phượng Tri Vi mỉm cười nhìn bà ta, thừa cơ đá mũi chân, hàm răng An đại nương cắn “phập” phải đầu lưỡi máu lại tuôn ra xối xả.

Phượng Tri Vi bình thản nói: “Chúc mừng đại nương. Lãi từ cái tát kia, thím đã trả đủ.”

Nàng không hề liếc mắt nhìn bà ta, ống tay áo phất phơ bước qua mấy bà hầu nằm la liệt dưới đất, bỏ lại đằng xa đám người đang khóc mếu rầm trời.

Lên ngày một cao, đất trời sẽ ngày một xa, mấy bà hầu y như tử thù trong Thu phủ năm xưa, giờ nhìn lại khác nào con sâu cái kiến. Cuộc đời của nàng sẽ còn vương cao hơn, đi xa hơn nữa, những kẻ này chẳng qua là một vệt bụi dĩ vãng, không thể lưu lại dấu vết trong thế giới của nàng.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nương Tựa

Type: phandongvy242

Đi hết hành lang quanh co, vượt qua viện Tây Khóa, nằm ở góc Tây Bắc của Thu phủ, là tiểu viện nàng đã ở mười năm.

Khi còn cách tiểu viện mười bước, Phượng Tri Vi đứng lại, không vội bước qua ngay.

Mé Tây tiểu viện trồng một gốc quế, giờ vẫn chưa phải mùa hoa nở, cành lá xanh tươi xào xạc trong gió. Phượng Tri Vi ngược nhìn gốc cây kia, như thể quay về thuở thơ ấu, hoa quế nở thơm khắp viện, mẹ dẫn hai tỷ đệ đi hái về một giỏ hoa quế vàng nhạt thoang thoảng hương, trên bàn cơm chiều liền có thêm món hoa quế xào trứng tươi ngon.

Khi ấy đệ đệ nàng cầm đầu ăn hừng hực, còn nàng thì gấp thức ăn vào bát cho mẹ. Hoa quế như những hạt trân châu vàng nhạt rải rác trong bát cơm đơn sơ. Rồi mẹ lại gấp thức ăn bỏ vào bát nàng, dưới ngọn đèn dầu leo lét, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Chớp mắt, đã qua bao năm.

Trong đôi mắt mờ mịt hơi sương của Phượng Tri Vi, dường như có sóng nước dạt dào.

Cố Nam Y lặng lẽ đứng bên nàng, Phượng Tri Vi cười bảo: “Để tôi đưa huynh đi xem nơi tôi đã sống từ thuở thơ ấu.”

Cố thiếu gia gật đầu, đi thẳng một mạch.

Phượng Tri Vi lại ngõ ngàng – tuy nàng vừa về phủ đã đi thẳng đến tiểu viện, nhưng trong lòng lại đan xen nhiều cảm xúc phức tạp, còn chưa quyết định có nên bước vào gặp mẹ hay không; còn Cố thiếu gia thì hay rồi, mạnh dạn bước thẳng vào trong luôn.

Lý luận của Cố thiếu gia rất đơn giản – đây là nhà của người mà, sao đã bước qua cửa chính mà không vào.

Còn chưa kịp mở cửa viện, bỗng một luồng sáng trắng bắn ra vèo vèo từ bên trong cửa viện đang khép hờ.

Phượng Tri Vi chưa kịp nhìn rõ xem nó là vật gì thì Cố Nam Y đã đưa tay ra bắt được. Đó là một cái bát, trong bát còn một nửa là cơm, một ngọn rau xanh ú ẻ vắt bên miệng bát.

“Ngày nào cũng ăn rau! Con sắp biến thành thỏ rồi! Mẹ à, mẹ gọi nhà bếp mang lên ít thịt đi!”

Là giọng nói của Phượng Hạo.

“Đừng lộn xộn.” Giọng nói Phượng phu nhân vẫn ôn hòa, cương nững như xưa “Hôm nay trong phủ có khách đến chơi, đợi thêm ít lâu chắc chắn sẽ có đồ thừa. Con nhịn đi một chút, lát nữa mẹ sẽ đi lấy về cho con.”

Phượng Hạo chẳng nói chẳng rằng, lát sau lại nghe có tiếng cạch cạch giống như tiếng vỗ bàn sốt ruột, “Mẹ à, lần trước mẹ nói sẽ vay tiền, giờ đã vay được chưa...”

Căn phòng lặng đi một chốc, hồi lâu mới nghe Phượng phu nhân buồn bã đáp: “Hạo Nhi, thư viện Thanh Minh kia, con đừng nên đến đó học...”

“Không chịu đâu!” Phượng Hạo hất văng bát cơm, “Tụi nó đi được thì con cũng đi được!”

“Tụi nó tụi nó, tụi nó nào ở đây?” Phượng phu nhân hình như cũng bắt đầu nổi giận, bà đánh giọng nói, “Mẹ còn chưa hỏi con, lần đó con đi gặp đám bạn kia về, sắc mặt thấp thỏm, trốn trong nhà nhiều ngày không ra, sau đó lại nghe đồn tiểu công gia của Trần Quốc Công bị đả thương, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Phượng Hạo có vẻ cứng đờ, rồi lập tức to tiếng còn to hơn Phượng phu nhân, “Con biết đâu được ấy!”

Phượng phu nhân lặng thinh không nói, hồi lâu mới thở dài, hạ giọng hỏi: “Con... đã gặp tử tử con rồi hả?”

“Đâu có!” Phượng Hạo vội đáp, sau đó đánh trống lảng, bắt đầu bám lấy bà nũng nịu, “Mẹ, bạc...”

“Mẹ cũng không có!” Phượng phu nhân từ chối thẳng mặt.

Phượng Hạo nhảy dựng lên, rồi nghe “rầm” một tiếng, hình như nó lật bàn.

Phượng Tri Vi bỗng bật cười.

Đó là nụ cười quen thuộc của nàng, ôn như ngọt ngào, mà lại khiến người ta cảm thấy ớn lạnh.

Sau đó nàng nhận nửa bát cơm rau từ tay Cổ Nam Y, đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến trước mặt Phượng Hạo đang ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, duỗi tay, ra lệnh: “Há mồm.”

Phượng Hạo còn chưa kịp phản ứng, thì Cổ Nam Y bay vào sau đã đột ngột tung một đấm nhẹ bằng vào bụng nó.

Quả đấm này không dùng đến nội lực, nhưng cũng đủ cho Phượng Hạo không biết võ công hét lên “a” một tiếng, há miệng ra, Phượng Tri Vi vung tay úp nửa bát cơm vào miệng nó.

Phượng Hạo bụng đau như xoắn, cảm thấy lục phủ ngũ tạng đều bị đấm rã ra, còn chưa kịp hoàn hồn thì miệng đã bị úp lên nửa bát cơm, nhất thời nghẹn ứ ở cổ, mắt trợn trắng đã suýt nữa là chết nghẹn.

Phượng phu nhân lao bổ tới, vội vàng giúp nó vỗ lưng cho xuôi, Phượng Hạo ưỡng cổ cả buổi mới nuốt hết chỗ cơm rau đó, nấc “ òng ọc” nghe mà rợn cả người. Hồi lâu, cổ nó nổi đầy gân xanh, khóe mắt ứa ra những giọt lệ nhỏ.

Vượt cho xuôi hết, mới nghe Phượng Tri Vi bình thản nói: “Cái ngữ như đệ không bằng trâu ngựa, cho ăn cơm với rau tẻ thấy quá tử tế rồi, đệ còn dám hoang phí?”

Phượng Hạo ôm bụng, mắt ầng ậng nước nhìn Phượng Tri Vi một hồi mới nhận ra nàng là ai, sắc mặt lập tức biến đổi, xoay người trốn ra sau lưng Phượng phu nhân, rồi thò đầu ra khỏi lưng bà mà gào lên: “Mẹ! Mẹ xem con tiện nhân này, vừa về nhà đã đánh con! Còn dắt về một thằng cha lỗ mãng!”

“Con ngậm miệng lại cho mẹ!” Phượng phu nhân quát khê một tiếng mà đầu không ngoảnh lại, từ lúc Phượng Tri Vi bước vào cửa, bà vẫn nhìn nàng đăm đăm không chớp mắt, đôi mắt long lanh gợn sóng, một lúc sau mới khê khàng hỏi, “Tri Vi...là con...”

Câu nói nghẹn ngào trong cổ họng.

Phượng Tri Vi khê cười, lảng tránh ánh mắt bà, chỉ nhìn vào cái bàn với những kẻ nứt dính đầy bùn đất, trong nháy mắt lòng rối như tơ vò, tựa như có trăm nghìn lời muốn nói mà đều nghẹn lại trong lòng, cho nên ngây đến một câu xưng hô cũng không thể thốt ra miệng.

Hồi lâu nàng mới hít một hơi, vẫn không nhìn thẳng vào Phượng phu nhân, nói: “Con đến để thương lượng với người một việc.”

Phượng phu nhân nhìn nàng đăm đăm, không hề để bụng thái độ của nàng, đáp: “Được.”

“Con còn chưa nói là việc gì.” Hình như Phượng Tri Vi cảm thấy cái bàn kia rất bắt mắt, cứ nhìn nó chăm chăm không rời mắt, “Người đây đồng ý quá sớm.”

“Ý kiến của con chưa bao giờ sai.” Phượng phu nhân mỉm cười, “À, con có khát không? Uống tạm ngụm nước nhé.” Bà vội vã xoay người đi pha trà, múc nước từ cái vại trong góc nhà, rửa đi rửa lại cái chén trà cũ kĩ.

“Không cần đâu, con sắp phải đi rồi.” Phượng Tri Vi ngẩng đầu, ép mình không được nhìn đến cái dáng vẻ tất tả của mẹ, “Con mong người hãy để con đưa Phượng Hạo đến học trên núi Thủ Nam ở Giang Thành.”

Bàn tay Phượng phu nhân đang múc nước chợt khựng lại.

Còn Phượng Hạo đã nhảy dựng lên.

“Núi Thủ Nam!” Nó hoảng hốt đến cực độ, quên bém cơn đau nhức dưới bụng, “Tổng đệ ra khỏi kinh thành? Tỷ muốn tổng cố đệ ra khỏi kinh thành, đến cái chốn khi kho cò gáy quái đản ấy?”

Giang Thành đạo nằm ở phía Tây Bắc hoang vu của Thiên Thịnh, đây là vùng đất cằn cỗi lạc hậu, trên núi Thủ Nam có thư viện Thủ Nam cực kỳ nổi tiếng. Cái tiếng này không phải tiếng tự do và cao quý như thư viện Thanh Minh, mà là tiếng nghiêm khắc và bó buộc. Thông thường chỉ có con em phạm tội của những nhà giàu mới bị tổng khử lên đó “rèn luyện”, tính chất cũng na ná như trường phạt. Một kẻ dẫu ngang ngược hổ báo đến đâu mà bước vào đó, đến khi ra lò cũng biến thành mèo, vuốt nanh bị mài

đến cụt. Cho nên con em nhà giàu sang trong thiên hạ nghe thấy cái tên này đều biến sắc, Phượng Hạo hiển nhiên cũng từng nghe qua.

“Cái ngữ như đệ chỉ đáng vào trong đó học, chứ đừng mơ mà vào được Thanh Minh.” Phượng Tri Vi không thêm liếc Phượng Hạo lấy một cái, “Tỷ sẽ an bài đội ngũ hộ tống đệ, học phí và sinh hoạt phí trong ba năm tỷ cũng đóng giùm luôn.”

“Cút!” Phượng Hạo nổi giận quát to, hai mắt long song sọc, “Tỷ là cái thá gì mà dám quyết thay đệ? Đệ nói muốn vào Thanh Minh, thì nhất định phải vào! Núi Thủ Nam, Giang Thành đạo cái con khỉ, thà đệ chết ngay ở đây chứ không đi đâu hết.”

Phượng phu nhân quay lưng về phía hay tỷ đệ, nghe đến câu cuối cùng, thân thể run lên bần bật.

“Tỷ nói đệ không vào được Thanh Minh, tức là không được.” Phượng Tri Vi không thấy động tác này của Phượng phu nhân, thản nhiên nói, “Đệ không quyết định được đâu.”

Phượng Hạo liếc nhìn Phượng Tri Vi vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh, lại lăm lét liếc sang Cố Nam Y, bỗng trong lòng nảy sinh bất an, không dám chửi bới gì nữa, quay sang bám Phượng phu nhân, “Mẹ! Mẹ sẽ không để con đi đâu nhỉ? Mẹ sẽ không để con đi đâu đúng không! Mẹ không nỡ rời xa con mà!”

Phượng phu nhân vẫn giữ nguyên tư thế quay lưng, thoạt nhìn lưng bà hơi còng xuống, cánh tay cầm gáo nước lại run lên.

Phượng Tri Vi nhìn bóng lưng kia, trong lòng dâng lên cảm giác bang khuâng.

Rất lâu rất lâu sau, Phượng phu nhân mới buông gáo nước, chống tay xuống vai chậm rãi đứng thẳng lên. Động tác của bà rất chậm, cứ như bà

muốn dựa vào sự chậm chạp này để sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu mình. Nhưng trong tích tắc khi bà đứng lên hẳn, thì sống lưng lập tức thẳng tắp.

Bà đón đẩy ánh mắt tràn đầy van vãn và chờ mong của đứa con trai bé bỏng, mỉm cười, đưa tay ra vén mái tóc rối bời của nó.

Phượng Tri Vi lùi lại một bước, ánh mắt lạnh đi.

“Hạo Nhi...” Phượng phu nhân chậm rãi vén mái tóc rối bời của con, động tác chan chứa yêu thương, đáp, “Phải, mẹ không nỡ rời xa con.”

Phượng Hạo mừng rỡ đón nhận ánh mắt của mẹ, rồi bỗng dưng giật mình. Trong một khoảnh khắc, nó cảm thấy mẹ hình như không hề nhìn nó, mà đang nhìn xuyên qua nó để thấy một người khác. Nhưng cảm giác này trôi qua trong giây lát, giây tiếp theo, ánh mắt dạt dào của mẹ vẫn ôn nhu đọng lại trên mặt nó.

Nó thở phào nhẹ nhõm, đặc ý nhấn đầu nhìn Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi tựa vào ván cửa, ngắm đôi mẫu tử nhìn nhau thăm thiết kia, chậm rãi mỉm cười.

“Quả đúng là mẹ hiền con hiếu, vui vẻ hòa thuận.” Nàng mỉm cười, “Người ngoài như tôi làm chuyện thừa thãi rồi.”

Phượng phu nhân buông tay, cup mắt, động tác hơi gượng gạo.

“Nếu đã vậy, thì mời hai vị tự đóng cửa bảo nhau.” Phượng Tri Vi một câu cũng không muốn thừa lời, hơi khom lưng, xoay người bỏ đi.

“Tiện nhân!” Phượng Hạo nhô khỏi đầu Phượng phu nhân, cười gằn, lớn tiếng quát với theo bóng lưng nàng, “Sau này, hãy cút ra xa một chút, chuyện của Phượng gia chúng ta không đến lượt người quản!”

Phượng Tri Vi không ngoảnh lại, nàng càng đi càng gấp gáp, bước chân cuộn gió.

Cổ Nam Y đột ngột xoay người.

Thiếu niên xưa nay chỉ nhìn đến một thước ba tấc trước mặt mình, xưa nay chưa từng hứng thú với con người sự vật bên ngoài, bỗng quay lại nhìn chăm chăm vào Phượng Hạo.

Cách lớp mạng che, rõ ràng chẳng nhìn thấy gì cả, mà Phượng Hạo lại cảm thấy mình đang chạm vào ánh mắt người kia, sự hờ hững cùng cực dẫn đến lạnh lẽo cùng cực, cái lạnh ngưng kết trên một bức tường ngọc.

Nó thoáng rung mình, còn chưa rung mừng xong mắt đã hoa lên, rồi nó thấy vòm trời xanh ngắt.

Đầu óc Phượng Hạo trống rỗng mất một lúc mới phát hiện thân thể mình đã bay lên. Tim gan nó rụng rời, chân tay quơ quào loạn xạ giữa không trung, sau đó té “bịch” xuống đất, đau đến nỗi mình mẩy muốn vỡ tung.

Xung quanh vang lên tiếng bước chân lộn xộn, có người vội vàng đỡ nó lên. Phượng Hạo rên rầm nửa ngày, mới nhìn rõ người chạy đến nâng mình dậy chính là hộ vệ của Thu phủ.

Phượng Hạo nhăn nhó gương mặt sưng vù, gào lên với vẻ hung dữ: “Có thích khách! Có thích khách!”

Hộ vệ Thu phủ đưa mắt nhìn nhau, có người hỏi: “Thích khách chạy đi đâu mất rồi?”

“Đi ám sát phu nhân!” Phượng Hạo nham hiểm chỉ tay về hướng Phượng Tri Vi vừa rời gót.

“Bảo vệ phu nhân!” Thủ lĩnh hộ vệ Thu phủ lập tức huýt gió rồi dẫn người đi, Phượng Hạo lại nặng nề rút “bịch” xuống đất...

Bấy giờ Phượng Tri Vi đã đi vòng qua dãy hành lang, đeo mặt nạ lại, rồi bước thẳng vào Li Hoa cư của phu nhân Phu thủ.

Bước chân nàng vèo vèo như gió, đi xuyên sảnh vào thư viện, những nha hoàn bộc phụ đi ngang qua cũng không nhìn rõ bóng dáng.

Phượng Tri Vi cảm thấy cơn gió mùa hạ này hết bớt giá lại nóng bừng bừng, như một khối cầu lửa chui vào lồng ngực, trong nháy mắt đã thiêu đốt lục phủ ngũ tạng nàng thành tro.

Thành tro, này tình thân quyến quýt có phải cũng không đi, này sự háo hức mơ hồ phút giây gặp gỡ sau bao ngày xa cách, này một phen vương vấn làm cõi lòng đau đớn.

Cớ gì tìm khổ?Cớ gì tìm khổ?

Nàng mang theo nỗi thê lương lấp đầy cõi lòng, đi như bay như cơn gió rất mỏng, như muốn rải nỗi đau này cho tan đi ngược chiều gió.

Sau lưng có một bàn tay khe khẽ đặt lên vai nàng.

Phượng Tri Vi giật mình, đứng ngây ra tại trận, hồi lâu mới chậm rãi quay đầu, nhận ra đó là Cố Nam Y xưa nay vẫn không chủ động chạm vào người khác.

Y lặng lẽ nhìn nàng qua lớp màn che, hành lang quang co tĩnh mịch sâu thẳm, bốn bề hoa cỏ tươi tốt, gương mặt người kia lấp ló trong lớp mạng che phất phơ trong gió, chỉ có đôi mắt là lấp lánh muôn màu, như chất đá hắc diệu thạch(*) tinh khiết nhất.

(*) Hắc diệp thạch: Đá vô chai, tên khoa học là Obsidian, một loại thủy tinh được hình thành tự nhiên trong núi lửa do macma nguội đi quá nhanh.

Hành lang thăm thẳm, đôi nam nữ dáng dấp như ngọc, ánh mắt giao nhau.

Bốn bề mới yên ắng làm sao, bên lan can chạm trổ, một khóm thược được đỏ thắm bừng bừng nở rộ.

Phượng Tri Vi bỗng chìa tay ra nắm lấy tay y, thuận thế xoay người, khẽ khàng tựa lên bờ vai y.

“Cho tôi mượn vai huynh, để tựa vào một lúc...”

Cố Nam Y, đông cứng trong cơn gió mùa hạ.

Thế giới của y, chỉ vền vện một thước ba tấc.

Đó là khoảng cách một bước chân, sau lưng và trước mặt.

Bao nhiêu năm qua, y chỉ quần quanh trong một thước ba tấc quanh mình, không ai dám đến gần, mà y cũng không để kẻ khác đến gần.

Nhưng hôm nay giá băng chợt vỡ rộng mở tầng mây, nàng ấy khẽ cười đến bên y, không cho y cự tuyệt. Hơi thở trong lành lay động tấm mạng che bên má y, lướt qua gương mặt, mềm mại mà lạnh lẽo.

Cố Nam Y thoáng mịt mờ, cũng hơi nghi hoặc. Y khẽ chau mày, không biết phải làm sao.

Hơi thở cận kề đến thế, tĩnh lặng đến thế, ghé sát vành tai, ấm ướt và ấm nồng. Đáng ra y phải cảm ghét, cũng như y cảm ghét vải thô, ghét những tiếng ồn ào, ghét ánh sáng chói chang... Mọi âm thanh đều như tiếng vụn gỗ kéo kẹt, mọi ánh sáng đều chói chang như điện chớp, y phục

thô khác nào giấy nhám chà lên da thịt. Thậm chí những gương mặt ấy, cũng thường nứt ra thành những mảnh vụn khiến người ta sợ hãi.

Nhưng hơi thở tĩnh lặng và gần gũi vào giờ khắc này, lại đột ngột khiến y cảm thấy thanh u đến khó tả.

Y không biết diễn tả cảm giác ấy ra sao, như nghe như thấy rất nhiều năm về trước, có ai đó nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc y mà nói, Nam Y của ta, cả đời cha mẹ không có tâm nguyện nào khác, chỉ mong con cảm nhận được niềm vui sướng.

Vui sướng... cảm nhận... Y không hiểu hai từ này.

Y khẽ nghiêng đầu, nhìn gương mặt gác lên vai mình. Cô gái kia nhắm nghiền hai mắt, hàng mi dài khẽ rung rinh tựa như cánh bướm đen chập chờn trong gió. Hương hoa thược dược nồng nàn thướt tha, cũng không bằng hương thơm u mỹ dịu dàng trên người nàng.

Bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai y, mảnh như lá hành, đốt tay linh hoạt, móng tay lấp lánh ánh sáng như ngọc trai.

Cổ Nam Y khẽ ngẩng đầu, đón cơn gió mỹ lệ ngày hè.

Cảm nhận ... Thì ra cảm nhận chính là như thế.

Phượng Tri Vi không biết vào giờ khắc này, nam tử vĩnh viễn kiên định như ngọc không thể đả phá ấy đã trải qua lần đầu rung động trong đời, như núi tuyết trắng xóa vạn năm khép kín bỗng được ánh sao mai soi tỏ, chỉ đợi đến một thời khắc nào đó là âm ầm rạn vỡ.

Nàng chỉ cảm thấy mệt mỏi rã rời, cần một chốn nghỉ ngơi yên ổn. Mà nam tử kia vững vàng trầm lặng, có thể chống đỡ nổi hiu quạnh và đau xót trong lòng nàng lúc này.

Cúi mặt xuống, khẽ dụi lên vai y, rồi nàng mỉm cười ngẩng đầu lên, nói với y như chưa xảy ra chuyện gì: “Đi thôi.”

Nhìn nàng cất những bước nhẹ nhàng đi ở phía trước, Cố Nam Y khẽ nghiêng đầu, gò má tựa vào khoảng vai dường như vẫn còn đọng lại hơi ấm vừa rồi, sau đó cảm thấy mặt mình hơi âm ỉm.

Cố Nam Y đưa tay ra xoa xoa lên mặt, rồi đặt ngón tay dưới ánh mặt trời, mơ hồ thấy một vệt nước nhàn nhạt.

Y nhìn vệt nước rất lâu mà chẳng hiểu gì, rồi đột ngột vỡ lẽ, y xoa xoa lên vai mình, xoa lên vị trí Phượng Tri Vi vừa vùi mặt vào ban nãy.

Sờ lên vẫn thấy hơi ươn ướt.

Hành lang sâu hun hút, tia nắng mùa hè chiếu xuống những vệt loang lổ. Dưới bóng nắng, người ấy đặt tay lên vai mình, lặng lẽ đứng rất lâu.

Thu phu nhân đã sai người đợi rất lâu trong sảnh chính của Li Hoa cư, thế mà Ngụy đại nhân vẫn rề rà không đến. Bà lại không tiện tự mình ra cửa đón khách, còn đang nghi hoặc, bỗng thấy một người áo lam phất phới, khoác nắng mà đến.

Thu phu nhân vội vàng dẫn theo một đám nha hoàn bà thím ra ngoài nghênh đón, còn đang thắc mắc tại sao không thấy quản sự của Thu phủ theo cùng thì Phượng Tri Vi đã mỉm cười vái dài: “Bái kiến Thu phu nhân.”

“Gọi ta là bá mẫu được rồi.” Thu phu nhân cười rất mực hòa nhã. Trước khi xuất chinh, lão gia đã hết lời dặn dò bà, rằng vị Ngụy đại nhân này tuổi trẻ mà đã đặc chí, là cận thần của thiên tử, không những tuyệt đối không thể đắc tội, mà còn phải ra sức lung lạc, nhất định không được tiếp đãi sơ sài.

Mà thiếu niên kia nho nhã thanh tú, phong lưu phóng khoáng, quả thực cũng khiến người ta vừa thấy mặt đã vui vẻ. Thu phu nhân vừa thân mật nhường chỗ, vừa âm thầm than thở trong ba đứa con của mình sao chẳng đứa nào tài giỏi được như con nhà người ta.

Chủ và khách hàn huyên mấy câu, theo ý của Thu phu nhân, thì gặp Ngụy Tri ở nội viện chẳng qua là cử chỉ để bày tỏ sự thân thiết của Thu phủ. Nếu Ngụy Tri gọi Thu Thượng Kỳ là thế thúc, thì mình là phận trưởng bối cũng nên tiếp đãi chốc lát, nói vài câu cầm chừng rồi bưng trà, chuyện về sau cứ để ba vị công tử Thu gia chiêu đãi vị thiếu niên văn thần này mới đúng, thế nên bà nhanh chóng bưng chén trà lên.

Phượng Tri Vi vẫn không nhúc nhích, lát sau mới bưng mới bưng chén trà bên tay, chậm rãi thưởng thức, còn cười bảo Cố Nam Y ngồi bên cạnh: “Trà Hương Sơn Tước Thiệt của Thu phủ thực không tồi, huynh cũng nếm thử đi.”

Cố Nam Y thả bàn tay vẫn gác trên vai xuống, vân vê các ngón tay, xác định không có chỗ nào ẩm ướt mới thò tay đẩy chén trà Phượng Tri Vi đưa sang, nói: “Bẩn.”

Phượng Tri Vi cười, Thu phủ từ trên xuống dưới đề tái xanh mặt.

Sắc mặt Thu phu nhân trong rất khó coi – phải chăng gã Ngụy Tri này xuất thân quê mùa, không hiểu phép tắc? Lại thêm tên tùy tùng của hắn nữa, một tên tùy tùng sao có thể ngồi cạnh chủ nhân, còn dám nói những nói cuội?

“Phu nhân.” Phượng Tri Vi uống hết chén trà, rồi mới chậm rãi nói, “Tiểu diệt có vài lời muốn nói với người...”

Nàng không nói tiếp, ánh mắt đảo quanh.

Thu phu nhân ngậy người, Phượng Tri Vi lại nói tiếp: “Hôm trước tiêu diệt đến đại doanh Hồ Uy một chuyển...”

Tam công tử của Thu gia hưởng phúc nhờ cha, vừa mới được phân cho một chức Lục sự tham quân trong đại doanh Hồ Uy. Thu phu nhân nghe câu này, sắc mặt liền nghiêm lại. Bà vung tay, đám nha hoàn bà thím lập tức lui ra mà không kèn không trống.

“Phu nhân quả là biết cách dạy kẻ dưới.” Phượng Tri Vi khen một câu bang quơ rồi đứng dậy, “Phong thái của Thu phủ nghiêm nghị hơn xưa.”

Thu phu nhân đang định buông lời khiêm tốn, chợt nghe ra trong những lời này có điều gì đó không ổn.

“Hồi xưa...” Bà hoang mang nhìn Phượng Tri Vi, cố sao giọng điệu của vị Ngự đại nhân này có vẻ quen thuộc với Thu phủ đến thế?

Phượng Tri Vi cười cười.

“Hạo Nhi còn chưa trưởng thành, Vi Nhi lại không hiểu chuyện lắm.” Nàng mỉm cười nhìn sắc mặt kinh hãi của Thu phu nhân, “Hai đứa nó vẫn luôn khiến người phải nhọc lòng lo nghĩ.”

“Người...người...” Thu phu nhân lùi lại một bước, vịn tay lên lưng ghế dựa, lão đảo muốn ngã.

“Cháu là Ngụy Tri.” Phượng Tri Vi chấp tay, ánh mắt bình tĩnh mà thương hại, “Bây giờ cũng vậy, ngày sau cũng thế. Trong triều hay ở Thu phủ, cháu đều là Ngụy Tri.”

Nàng đưa sang một lá thư: “Đây là thư của Thu thuế phúc để lại cho phu nhân.”

Thu phu nhân xem xong, mặt mũi xanh mét, vò mạnh lá thư trong tay, ngẫm lại thấy không ổn, lại vỗi vãi mở ra.

Phượng Tri Vi mỉm cười nhìn bà.

Với thân phận hiện giờ của nàng thì thu thập bút tích của Thu Phượng Kỳ là chuyện cực dễ. Đem bút tích đó cho đám môn khách đa tài đa nghệ của Yên gia bắt chước, thế là bịa được một phong thư tay của Thu Phượng Kỳ. Giọng điệu trong thư rất mập mờ, chỉ dẫn đi dẫn lại rằng Ngụy Tri vô cùng tài giỏi, Thu phủ bây giờ không có chủ nhân, phu nhân nhất định phải tuân theo mọi yêu cầu và sắp xếp của ngài ấy để hai bên hợp tác chân thành...

Bức thư kia nhìn qua con mắt của Thu phu nhân, thì giống như Thu Phượng Kỳ đã biết rõ thân phận của Phượng Tri Vi, còn yêu cầu bà không được trái lời. Nhớ lại thì trước khi đi lão gia quả thật cứ dặn dò rằng phải ra sức kết thân với vị “Ngụy đại nhân” này, nhất lời lòng dạ rối tung như sông cuộn biển gầm, ngăn ngơ không thốt nên lời.

“Phu nhân.” Phượng Tri Vi bình thản nói, “Nếu cháu đã gặp người và Thu đại nhân một cách chân thành thẳng thắn, thì người khỏi cần lo cháu còn ôm hận cũ với Thu phủ. Thu đại nhân không có nhà, từ giờ trở đi việc trong phủ hai ta đồng tâm hiệp lực mới được.”

Thu phu nhân nhìn Phượng Tri Vi, hiểu những lời nàng nói đều là thật. Với thân phận hiện giờ của nàng, Thu Phượng Kỳ lại đi vắng, nếu nàng thật sự muốn ra tay thì Thu phủ còn không bị nàng tùy ý nhào nặn hay sao? Giờ nàng lại đích thân đến đây một chuyến, phơi bày thân phận, đó chính là bày tỏ thành ý. Nếu mình cứ tiếp tục không phân phải trái, thật sự đắc tội với nàng đến cùng, thì một khi có chuyện ai sẽ chống lưng cho mình?

Trực giác bà cảm thấy bất an, nhưng cũng chẳng còn cách nào hay hơn. Lão gia đi vắng, bà không có ai để nương tựa, Phượng Tri Vi bị đuổi

ra khỏi phủ lấy thân phận như thế, rầm rộ ghé thăm. Cái tin tức kinh hoàng này, đã hoàn toàn khiến bà choáng váng.

“Cháu... muốn gì?” Hồi lâu bà mới yếu ớt hỏi.

“Người khách sáo quá.” Phượng Tri Vi cười, “Cháu vốn là cháu gái dang ngoại của người, cái gì của cháu cũng là của người, của người cũng có phần của cháu, còn nói toẹt ra mà làm gì?”

Thu phu nhân há hốc miệng, sắc mặt hết xanh lại trắng. Phượng Tri Vi nhìn bà thân thiết, cười bảo: “Thân phận của cháu, người đương nhiên phải giữ bí mật; mà Thu phủ, Phượng Tri Vi vẫn muốn trở về. Từ rày trở đi, Phượng Tri Vi đã được người đón về từ nhà mẹ ở Giang Hoài; còn Ngụy đại nhân, vẫn là chỗ quen biết nhiều đời với Thu phủ... Người hiểu chưa?”

Thu phu nhân đứng như trời trồng, nhìn vào gương mặt tươi cười rạng rỡ mà đôi mắt lại hoàn toàn không cười của Phượng Tri Vi, chỉ cảm thấy hơi lạnh bốc lên từng đợt từ đáy lòng.

Bà xưa nay chưa từng coi thường đứa cháu gái này, nhưng hóa ra vẫn rất coi thường!

“Người ổn cháu ổn mọi người đều ổn, từ giờ trở đi phải đối đãi với tiểu thư Phượng gia về phủ thế nào, chắc hẳn cháu không cần căn dặn thêm.” Phượng Tri Vi vỗ vỗ tay áo nhàn nhã thông dong, “Dĩ nhiên phải có qua có lại, cháu sẽ dốc lòng quan tâm đến Thu phủ.”

Thu phu nhân ngồi xuống, có vẻ hơi hoang mang, hồi lâu mới nói: “Tri Vi, ngày trước...”

“Xin hãy gọi cháu là Ngụy đại nhân.” Phượng Tri Vi tươi cười rạng rỡ.

Thu phu nhân há hốc mồm, nhìn sắc mặt lạ lùng vừa dịu dàng vừa đanh thép của Phượng Tri Vi, bà biết dù có phân trần và bù đắp đến thế nào, thì với người này cũng đều vô ích.

“Không làm phiền phu nhân nữa, cáo từ.” Phượng Tri Vi đứng dậy, “Ngày mai Tri Vi sẽ đứng ngoài cửa thành chờ xe ngựa của người đến ‘đón về Thu phủ’, xin người chớ quên.”

Thu phu nhân cay đắng gật đầu nhìn Phượng Tri Vi dẫn Cố Nam Y nghênh ngang bỏ đi. Nghe quân sự bẩm báo rằng công tử của Thuần Vu gia và người của Yên Gia đang châu chực ngoài sảnh trước chờ Ngụy đại nhân, trong lòng rùng mình ớn lạnh.

Bà chống tay vào khung cửa, nhìn bóng dáng kia thong thả bước đi, biến thành một cái bóng nhạt nhòa dưới ánh nắng ban trưa. Ánh nắng rùng rục đổ thẳng xuống đầu, trong cơn hoảng hốt, bà chợt cảm thấy Thu phủ, vào giờ phút này, đã chìm đắm trong hoàng hôn.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 24: Chặn Xe Quấy Nhiều

Type: phandongvy242

Hôm sau Phượng Tri Vi không phải trực ban, điểm danh vào giờ mao(*) xong bèn đổi lại nữ trang, đứng ngoài thành chờ “được đón về phủ”.

(*) Giờ Mão: Khoảng thời gian từ 5 giờ đến 7 giờ sáng.

Vừa đứng chưa ấm chỗ, đã thấy một đám nam tử dị tộc ăn vận bánh bao đang phi ngựa hò hét lao tới, người dân xếp hàng ở cửa thành đều nhường đường, mà vẫn hịt đầy bụi bặm của chúng.

Tay lính canh cửa nhíu mày lắm lắm: “Hô Trác Thập Nhị Bộ! Ngày càng ngang ngược!”

Phượng Tri Vi cũng nhíu mày, Hô Trác Thập Nhị Bộ là bộ tộc lớn nhất trong thảo nguyên, ban đầu họ chung một góc gác với Đại Liêu, tổ tiên do tranh ngôi thất bại, chiếm giữ thảo nguyên Tây Nam. Sau họ không đấu lại Đại Liêu trong những trận chiến hằng năm, bèn xin nhập vào bản đồ Thiên Thịnh, tự nguyện xưng thần cống nạp. Cống nạp thật ra cũng chỉ để bày tỏ thành ý mà thôi, bởi địa bàn của Hô Trác Thập Nhị Bộ có một vùng lớn nằm giữa Đại Liêu và Thiên Thịnh, chính là lá chắn tự nhiên một khi Đại Liêu xâm phạm Thiên Thịnh, mỗi mùa đông Thiên Thịnh còn phải phát một mớ lương thực chi viện cho bọn họ.

Bây giờ Thiên Thịnh và Đại Liêu sắp khai chiến, lập trường của Hô Trác Thập Nhị Bộ lại càng tỏ ra quan trọng. Nghe đâu Hô Trác Bộ cũng

xuất một vạn quân để tỏ lòng chân thành, lại phái Vương thế tử đích thân lên kinh thành bái kiến Hoàng đế. Bởi thế triều đình còn phải ra sức lôi kéo gấp bội, xem ra một phen hậu đãi đã khiến bộ tộc này trở nên kêu ngạo và quen hưởng thụ mất rồi.

Lúc này Phượng Tri Vi không muốn rắc rối, nàng leo lên xe ngựa Thu phủ trước sự nghênh đón của quân sự trong phủ. Nhưng xe ngựa vừa chuyển bánh, bỗng có người gõ lên lớp pha lê.

Nhìn động tác kia rõ ràng là gõ, nhưng vừa gõ một cái, lớp pha lê dật tiền đã vỡ vụn đánh “choang” một tiếng.

Một người cười nói bên ngoài cửa sổ: “Lâu nay vẫn nghe danh các tiểu thư con nhà danh giá ở Đế Kinh đều xinh đẹp yếu điệu, hoàn toàn không giống nữ nhi thảo nguyên. Khó khăn lắm mới gặp được một người, cho ta xem một cái nào.”

Lời lẽ rất đơn giản, cũng chính là đơn giản mà thành ra hết sức tùy tiện. Tựa như trên thế gian này, lời gã nói chính là mệnh lệnh, không ai được phép trái lời gã một phần.

Đại quân gia Thu phủ giật mình khiếp sợ - trước khi đến đây hẳn đã được phu nhân dặn tới dặn lui, rằng phải đối xử cung kính với Phượng tiểu thư. Tuy trong lòng hẳn bất mãn, nhưng cũng không dám làm qua quýt mệnh lệnh của phu nhân, không ngờ khi đến cửa thành lại gặp phải chuyện này.

Tuy quan viên của Vương triều Thiên Thịnh chuộng nếp phong lưu, nhưng vẫn giữ riết lấy con gái nhà mình. Con gái chưa gả chồng bị nam nhân lạ mặt trêu ghẹo trên đường, nhất định sẽ tổn hại đến thanh danh.

Hắn dẫn theo hộ vệ định ngăn gã kia lại, nhưng vừa dậm bước đã nghe “xoẹt” một tiếng, mấy con ngựa khỏe đồng loạt chần ngang trước mặt hắn, tiếng gõ móng đều tăm tắp như một, bảy tám cây roi da bò màu đỏ thẫm

quần tơ vàng uốn lại như linh xà, hộ hệ Thu phủ liền bị quăng ra bốn phía như những viên đạn.

Mấy kẻ này hành động linh hoạt, động tác đồng đều, mặt mũi giấu dưới vành mũ rộng, chỉ thấy râu ria lún phún trên khuôn cằm như gọt như đẽo.

Nam tử đứng bên xe ngựa, một ngón tay gõ vỡ pha lê từ đầu đến cuối không ngoái đầu lại, chuyên tâm muốn “nghĩa tửu tiểu thư con nhà danh giá”.

Pha lê vỡ vụn, rèm trúc vén lên, ánh nắng rực rỡ, Phượng Tri Vi vội vã nghiêng mặt đi.

Nhưng trong lúc quay đi, ánh mắt kẻ kia như mắt chim ưng, nhoáng cái đã nhìn rõ dung mạo nàng, sau một thoáng ngần ngợ, bỗng cất giọng cười ha hả.

“Ây da, Trường Sinh Thiên của ta!” Gã cười đến run rẩy toàn thân, “Ta nói tiểu thư nhà giàu ở Trung Nguyên can chi phải ra sức che che đậy đậy! Té ra đều mấy hoàng kiếm bà(*) không dám nhìn mặt người ta!”

(*)Hoàng kiếm bà: Nghĩa đen là bà già mặt vàng, nghĩa bóng là phụ nữ có tuổi đã lấy chồng. Phượng Tri Vi hóa trang mặt vàng, chi tiết này tác giả chơi chữ.

“Có bệnh hả?” Gã thích thú đưa tay ra nâng cằm Phượng Tri Vi, “Nữ tử Trung Nguyên, ai cũng yếu ớt như thế ư?”

Tay gã đột ngột cứng đờ.

Trong thùng xe âm ừ, một tia sáng lạnh phản chiếu lên cổ tay gã.

Ba phân dưới cổ tay là điểm yếu của gân tay, một miếng pha lê vỡ sắc lẹm đặt lên vị trí chết người này, không chút do dự.

“Nữ tử Trung Nguyên, đúng là yếu ớt như nhau cả.” Phượng Tri Vi sóng mắt long lanh, giọng nói dịu dàng, “Lỡ đâu bị dọa, tay run lên, thì cánh tay giường cung lấp tên của nam nhi thảo nguyên cũng sẽ yếu mềm như nữ tử Trung Nguyên.”

Người bên ngoài xe hình như đã bình tĩnh trở lại, từ góc độ của Phượng Tri Vi chỉ nhìn thấy khuôn cằm góc cạnh và sống mũi thẳng tắp của gã.

“Thì ra nữ tử Trung Nguyên không những là hoàng kiếm bà, mà còn hung dữ.” Người kia đột ngột cười đại, không hề tránh né, ngón tay vừa búng ra đã trở tay chụp tới, “rắc” một tiếng, miếng pha lê đã vỡ thành hai nửa, một mảnh đâm vào da thịt máu xối ào ào, một mảnh bắn lên, nhắm thẳng vào hai mắt Phượng Tri Vi.

Kẻ này lại bất chấp gân tay có thể bị thương, quyết không chịu nhượng bộ!

“Nam Y!” Phượng Tri Vi gọi khẽ.

Nha hoàn áo xanh vẫn mãi miết ăn hồ đào trong góc tối của xe lập tức bổ ngang ra một chướng.

Tay áo phất lên như mây trôi, kinh phong lại hung mãnh như sấm chớp, “vù” một tiếng đã nhẹ nhàng đẩy kẻ đó ra ngoài. Thân hình vạm vỡ của gã bay lên như một miếng giẻ rách, không hãm được đà, đâm sầm vào tiệt tạp hóa bên ngoài thành.

Đám đông bu vào xem xung quanh chỉ thấy nam tử ngang ngược kia ban đầu buông lời chế giễu cô gái ngồi trong xe ngựa của Thu gia, sau đó thò tay vào trong xe. Họ còn đang định than thở thay vị Thu tiểu thư ấy, thì

đã thấy kẻ kia hình như đột ngột bị cuồng phong cuốn lên, trong nháy mắt đã rớt xuống một cách thảm hại.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì màn xe ngựa đã vén lên, sau đó truyền ra một giọng nữ ôn hòa tán thưởng.

“Hay cho một chiêu khinh công tuyệt diệu Lên trời không lối Xuống đất không đường Đầu lái chân nương Thất điên bát đảo Trăm ma đi dạo Hoa tay múa chân Mai phục bốn bên Tỳ bà tám hướng Nhận rơi đem nướng Lướt nước đạp bèo!”

...

Mọi người hóa đá tại chỗ, ra sức tự hỏi môn tuyệt thế khinh công tên dài bốn mươi chữ kia rốt cuộc là môn khinh công gì, đến khi hoàn hồn thì cỗ xe ngựa Thu phủ cũng đã đi mất dạng.

Trong tiệm tạp hóa bán y phục cũ, nam tử chặn xe được hộ vệ đuổi tới, giải thoát ra khỏi một núi quần thùng áo rách, đầu đội một cái áo khoác hoa, cổ tròn một bộ đạo bào rách rưới, vành tai treo lủng liếng một chiếc tất sặc sỡ, ngơ ngác nhìn theo hướng xe ngựa Thu phủ rời xa.

Dưới ánh mặt trời, trên gương mặt bị đánh đến bầm dập nhìn không rõ ngũ quan, đôi ngươi sâu thẳm có màu sắc như rượu ngon lập lòe thứ ánh sáng kỳ dị.

“Ha! Nữ tử Trung Nguyên!”

Phượng Tri Vi hoàn toàn coi vụ bị chặn đường ở cổng thành như một trò hề, hôm nay tâm trạng nàng rất vui vẻ, sẽ không so đo với bất cứ kẻ nào.

Nàng chống cằm, mỉm cười nhìn nha hoàn áo xanh của mình – hãy nhìn Cố thiếu gia nhà chúng ta kìa, mặc nữ trang mới đẹp làm sao, eo ra eo,

mặt ra mặt...Ợ, ngoại trừ ngực lép ra.

Cố Nam Y chuyên tâm ăn hồ đào – đêm qua Phượng Tri Vi đã bóc một đồng đầy ụ cho y, vừa bóc lại vừa tiện tay đưa y phục cho y đổi.

Phượng Tri Vi biết Cố thiếu gia xưa nay vẫn không thêm hao phí tâm tư vào bất cứ việc gì, trừ nàng ra, cho nên căn bản không cần lo y sẽ kiêng kị cái gì mà đường đường nam nhi không mặc đồ nữ. Nàng chỉ cần phụ trách thiết kế bộ đồ nha hoàn sao cho đơn giản một chút, màu sắc y phục nhất định phải là xanh thiên thủy, chất liệu y phục nhất định phải mềm mại mỏng nhẹ như những bộ đồ y thường mặc là được.

Nón che đổi thành mạng che, trong lúc đổi Phượng Tri Vi thành thật nhắm nghiền hai mắt, bằng không Cố thiếu gia sẽ bóp vỡ hồ đào thành những tiếng răng rắc, cho trí tưởng tượng của người ta bay cao bay xa.

Cố thiếu gia ngự tiền tứ phẩm đổi đao thành tẩu mỗi ngày một rút giá, cuối cùng rút xuống làm nha hoàn của đại tiểu thư Phượng gia...

Xe đi đến nội đường của Thu phủ mới dừng bánh, Thu phu nhân dẫn theo nha hoàn bà thím đích thân ra nghênh đón.

Phượng phu nhân và Phượng Hạo cũng có mặt, họ ăn mặc tươm tất hơn hôm qua rất nhiều. Phượng phu nhân sắc mặt phức tạp, Phượng Hạo lại vác nguyên bộ mặt nhăn nhăn nhó nhó.

An đại nương không nằm trong đội bà thím, Phượng Tri Vi mỉm cười hài lòng, xem ra Thu phu nhân rất thức thời.

“Tri Vi!” Sau một đêm, nét mặt Thu phu nhân đã điều chỉnh thành gần gũi tự nhiên, ân cần chào đón, “Đầu năm tiền cháu sang nhà ông cậu bên Giang Hoài cho khuây khỏa, đến giờ mới chịu về, ở nhà ông cậu có vui không? Ông cậu bà mợ với các tỷ muội cháu đều khỏe chứ? Cháu thấy phong cảnh Giang Hoài so với Đế Kinh thế nào?”

“Phiền mợ lo lắng rồi!” Phượng Tri Vi mỉm cười thi lễ, “Các trưởng bối và tỷ muội và bên ấy đều khỏe, họ nhờ cháu hỏi thăm sức khỏe mợ đây.”

Hai người vừa hàn huyên vừa bước vào nội đường, ung dung kể ra hồi ấy Phượng Tri Vi đã đi đâu sau khi ra phủ. Còn mọi người có tin hay không, Phượng Tri Vi cũng mặc xác, ai muốn nhảy ra gây sự tìm chết? Xin mời.

Người trong phòng đã yên vị cả, Thu phu nhân bèn cười nói: “Mợ đã thu xếp gọn gàng Thái Gia cư, lát nữa hãy dọn sang đó.”

Trong phòng rộ lên những tiếng ồn ào kinh ngạc, Thu phủ từ trên xuống dưới cho đến nay vẫn lơ mơ không hiểu lý do cho sự trở về đột ngột của Phượng Tri Vi và thái độ thay đổi hoàn toàn của Thu phu nhân, giờ lại nghe bà nói muốn cho Phượng Tri Vi đến ở trong căn viện mà đại tiểu thư đã ở trước khi xuất giá, thì càng thêm sững sốt.

Phượng Tri Vi mỉm cười, từ lâu nàng đã nghĩ kỹ xem mình nên ở nơi nào – Tuy Phương trai vốn vốn là chỗ của Ngũ di nương vui mạng dưới hố, đó mới là mục đích chân chính khiến nàng hồi phủ. Thái Gia cư quá gần nhà chính, cũng không thuận tiện cho thân phận kếp này của nàng.

Lời khước từ còn chưa nói ra miệng, thì đã nghe một tiếng quát lạnh lùng.

“Cô ta là cái thá gì chứ! Làm sao xứng ở trong phòng của đại tỷ ta!”

Nghe tiếng là thấy người, một bóng hình màu xanh biếc sải bước tiến thẳng vào cửa, đó là Thu tam tiểu thư Thu Ngọc Lạc đến muộn. Cô ả nhỏ hơn Phượng Tri Vi một tuổi, có thể coi như từ nhỏ đã lớn lên bên Phượng Tri Vi, nhưng tính cách lại rất đối ngang tàng kiêu ngạo trái ngược hoàn toàn với nàng.

Thu Ngọc Lạc chạy thẳng vào phòng, không thèm liếc Phượng Tri Vi một cái, chỉ nhìn Thu phu nhân chăm chú, giọng điệu đầy vẻ khó tin, “Mẹ à, Thái Gia viện trước kia con đã xin vài lần mà mẹ không cho, sao bây giờ lại muốn đem cho người ngoài?”

Thu phu nhân âm thầm than thở, bà không tài nào phân tích lẽ thiệt hơn trong chuyện này với con gái, mà cũng không thể để con gái tiếp tục đối xử với gia đình Phượng Tri Vi như trước được. Liếc sang Phượng Tri Vi, thấy nàng không lên tiếng không giải thích, nhớn nhoe ngồi một bên giống như đang ngồi xem kịch hay, bà lại buồn bực trong lòng.

Trong nỗi buồn bực, cũng có ngờ vực nổi lên – với tình thế hiện giờ của Phượng Tri Vi, thì cũng không nhất thiết phải quay về Thu phủ. Nàng trở về, vì nhớ nhung mẫu tử Phượng gia? Vì muốn rửa nỗi nhục nhã bao năm? Hay còn có ý đồ khác?

Nỗi nghi ngờ thoáng vụt qua, Thu phu nhân xốc lại tinh thần, dắt tay con gái cười bảo: “Phượng tỷ tỷ của con rốt cuộc đã trở về, còn không mau đi ra mắt?”

“Tỷ tỷ của con đã gả cho Thường gia ở Hoàng Hải.” Thu Ngọc Lạc nở một nụ cười nhạt, “Cái ngữ này mà tỷ tỷ nổi gì?”

“Ngọc Lạc!” Thu phu nhân mặt mũi sa sầm, “Con không hiểu chuyện gì cả!”

Thu Ngọc Lạc nhăn nhó mặt mày, nhìn thẳng vào Phượng Tri Vi, “Cô ta đến nhà ngoại hồi nào, sao con lại không biết? Mẹ à, mẹ chó nên để tiểu nhân bịp bợm.”

“Chuyện trong phủ, vốn dĩ không cần con can dự vào.” Thu phu nhân ra hiệu cho tả hữu đưa tiểu thư đi, “Con cũng không còn trẻ dại nữa, sao vẫn bộp chộp như thế, muốn làm Thu phủ ta mất hết mặt mũi sao? Còn không quay về thù thù đi!”

Lời này không nói còn đỡ, nói ra trái lại càng khơi lên cơn giận của Thu Ngọc Lạc. Cô ả tái xanh mặt mũi, xiết chặt góc chiếu dệt bằng sợi có râu rồng tinh tế trên sập, ầng ằng nước mắt, “Thêu thùa cái gì chứ? Thêu thùa cái gì chứ? Tại sao con lại phải đi thêu thùa?” Nói đến câu cuối cùng, giọng cô ả đã hoàn toàn biến thành tiếng meo máo.

Thu phu nhân cũng biến sắc, thăm hặn mình tâm trạng không yên mà lơ lờ, thở dài một hơi, đang định dỗ ngọt để đuổi con gái đi thì Phượng Tri Vi đã mỉm cười đứng dậy.

“Tam tiểu thư chớ lo.” Nàng nói, “Tri Vi làm sao dám ở trong khuê phòng của đại tiểu thư? Tỷ thấy Tuy Phong trai trước kia rất được, bỏ không thì thật đáng tiếc, hay là dọn đến đó ở vậy.”

“Coi như cô thức thời!” Thu Lạc Ngọc hừ lạnh.

“Dĩ nhiên rồi.” Phượng Tri Vi bình thản nói, “Tỷ tỷ nào dám chọc giận tam tiểu thư, phá rối tâm trạng tiểu thư. Công việc thêu thùa này phải tập trung bình tĩnh, bằng không lỡ đồ thêu ra không ưng ý, thì chính là lỗi của tỷ tỷ.”

“Người...” Thu Ngọc Lạc tức nghẹn, nữ nhân này sao lại khó ưa như thế chứ! Đã biết mình kỳ chủ đề này, còn cố ý đâm thọt mình!

Cô ả nhớ lại hôn sự khó khăn trắc trở suốt nửa năm qua của mình, nhớ đến cái hôm sau trận tuyết đầu đông ấy, người kia hiện lên trong một thoáng kinh diễm bên tường hoa nội viện, đoá mạn đà la yêu mị màu vàng nhạt, ngoái nhìn chỉ một đoạn phong lưu hương diễm. Nghĩ đến giấc mộng ngày càng rời xa mình, thêu tấm áo cưới mà chẳng thể gả cho phu quân trong mộng, trong nháy mắt cõi lòng tràn ngập bi thương, lệ hoen khóe mắt, lại bướng bỉnh không chịu khóc, chỉ ngẩng đầu phất tay áo mà đi.

“Lạc Nhi đúng là không hiểu chuyện...” Thu phu nhân chỉ biết ngoảnh mặt đi một cách bất lực, kể đó mời Phượng Tri Vi, “Chúng ta đi ăn

cơm nào.”

Phượng Tri Vi nhìn theo bóng lưng Thu Ngọc Lạc, nhớ đến một vài tin tức mà Yên Hoài Thạch nghe ngóng được – tiểu thư Thu gia vốn đã có đính ước, chẳng bao lâu nữa sẽ gả chồng. Ai ngờ lại xảy ra vụ Thái tử mưu phản, gia đình kia thất thế phải đi đày chốn biên cương, cô ả tiếp tục đính hôn với nhị công tử nhà Anh quốc công. Không lâu sau Anh quốc công lại vướng vào vụ các công thần năm đó bị vu oan, hôn sự lại không thành. Phượng Tri Vi nghe giọng điệu của Yên Hoài Thạch thì có lẽ sau chuyện của Thái tử và Ngũ hoàng tử, Thu gia cũng có ý muốn dựa dẫm vào Sở vương hiện đang được Hoàng đế yêu mến. Đại tiểu thư Thu gia được gả cho được gả cho con trưởng của Thường gia ở Hoàng Hải, mà Thường gia chính thức là mẹ của của Thường Quý Phi, mẫu phi của Ngũ hoàng tử. Thường thị là danh gia vọng tộc, thế lực rất mạnh, nếu gả con gái út của Thu gia cho Sở vương thì hai tiểu thư Thu gia chia tay gả cho hai phe phái, đại khái có thể bảo đảm sẽ không gục ngã trong cuộc chiến tranh đoạt hoàng quyền.

Nhưng sau hai hôn sự nối đuôi nhau đổ vỡ, đám ngồi lê đôi mách trong kinh thành đã gán cho Thu Ngọc Lạc cái ác danh “hại chồng”, da mặt Thu Phượng Kỳ có dày hơn cũng không dày đến độ dám xin làm Chính phi của Sở Vương. Mà con gái dòng đích của Thu gia tuyệt đối không thể làm thiếp, nên cũng không dám tư tưởng đến Sở Vương nữa, đành xốc lại tinh thần, đính hôn Thu Ngọc Lạc với cháu đích tôn của nhà Trung thư Lý họa sĩ. Lý gia vốn có thanh danh, loại quan văn thanh quý này, trong bất cứ triều đại nào điều là đối tượng đặc dụng của quân vương. Thu Phượng Kỳ rút kinh nghiệm, lần này hình như cũng chọn đúng người.

Nhưng nghe đâu Lý công tử đang du học, cho nên ngày cưới đã định vào sang năm.

Phượng Tri Vi cảm thấy cái tên kia nghe quen quen, suy nghĩ cẩn thận mới nhớ ra – đó chẳng phải là Lý công tử bị mình cắt bi sao?

Con đường cưới xin của tiểu thư Thu gia, quả là lắm nỗi truân chuyên...

“Mau đi ăn cơm nào, nhà bếp đã nấu nướng xong xuôi rồi.” Đang xuất thần chợt nghe tiếng Thu phu nhân và Phụng Hạo, sau đó là tiếng Phụng phu nhân cự tuyệt một cách khéo léo.

Nàng khẽ nở nụ cười nhạt.

“Mẹ à, đừng đi.” Phụng Tri Vi dụ dằng đỡ Phụng phu nhân, “Xa cách bấy lâu, mẹ không nhớ con sao?”

Rõ ràng đã cảnh cáo bản thân, từ giờ trở đi phải giữ cho lòng mình nguội lạnh, chỉ nói mấy câu hoa mỹ bề ngoài, đừng tự chuốc lấy phiền não nữa. Nhưng câu nũng nịu vừa thốt ra khỏi miệng, thì chẳng hiểu sao đáy lòng đã chua xót.

Phụng phu nhân nhìn Phụng Tri Vi, đưa tay lên ve vuốt gương mặt nàng, lặng thinh không nói. Phụng Tri Vi ngửi được mùi hương quen thuộc giữa những kẽ ngón tay bà, đáy lòng càng thêm chua xót, vội vàng lùi lại nhường đường.

“Phu nhân, mẹ.” Nàng đổi khách thành chủ, mỉm cười rót rượu, “Rượu ‘Nhất Hộc Châu’ ủ trong hầm quả là không tệ, hương thơm nồng nàn mà chất phác, dư vị vô tận, mọi người cùng uống một chén nào.”

Một bữa “Cơm đón khách xa” nấu thì thịnh soạn, mà lúc ăn lại qua quýt. Ngoài trừ Phụng Hạo mặt dày xanh mét mãi mê đánh chén, thì những người còn lại ai nấy đều đuổi theo những suy nghĩ riêng, chỉ ăn uống lấy lệ.

Sau bữa ăn, Phụng Tri Vi bèn đến Tuy Phương trai. Quản gia Thu phủ làm việc cực kỳ năng suất, trong thời gian một bữa cơm đã quét dọn sạch sẽ. Thu phu nhân nói vài món trang trí còn thiếu ngày mai sẽ đưa tới,

còn bảo mẫu tử họ Phượng dọn cả đến đây, nhưng Phượng phu nhân một mực từ chối.

Phượng Tri Vi chẳng ừ hử gì, đóng cửa nghỉ ngơi. Một lát sau, bên ngoài một bức tường khuất ở hậu viện Thu phủ, Yên Hoài Thạch đón Phượng Tri Vi và Cố Nam Y thay đồ lên chuồn ra ngoài.

“Có khách.” Yên Hoài Thạch chỉ thông báo qua loa.

Phượng Tri Vi nhìn sắc mặt hẩn, mỉm cười: “Không phải mấy vị quý nhân kia chứ?”

“Huynh nhảy thật đấy.” Yên Hoài Thạch cười, “Muốn tránh mặt không?”

“Tránh làm gì?” Phượng Tri Vi mỉm cười cất bước, tiến thẳng vào cửa phủ nhà mình, “Ta đã sớm rơi vào vũng bùn.”

“Vũng bùn cái gì cơ? Ngụy phủ có có đình đài trang nhã, lầu gác thước tha, nếu đó là vũng bùn thì vương phủ nhà ta khác nào chuồng dê, ha ha.” Một tiếng cười dài, một người sai bước đi ra như rồng như hổ. Nhìn phong thái kia, giống như hẩn mới là chủ nhân của Ngụy phủ.

Phượng Tri Vi mỉm cười thi lễ, “Không biết Nhị điện hạ giá lâm, không tiếp đón từ xa được, xin người thứ tội.”

Nhị hoàng tử Ninh Thăng cười sang sảng, đỡ Phượng Tri Vi dậy sau khi thi lễ xong, nét mặt cởi mở, thái độ thân thiết, nhưng trong đôi mắt hình như thấp thoáng vẻ khó chịu.

“Nhị ca có khiếm tốn cũng không thể nói vậy.” Bỗng có một người mỉm cười lạnh lẽo, chậm chậm bước tới, “Ngụy vương phủ của ngài quy tụ biết bao danh tài dị sĩ, sao lại nói chuồng dê chứ, tặc tử cũng phải chuồng bò.”

Thuần Vu Mãnh lập tức không nín nhịn nổi, bật cười khanh khách – Nhị hoàng tử Ninh Thăng yêu võ không ưa đọc sách, cho nên hay bị Thiên Thịnh để trách mắng, có lần đã bảo “Lão nhị đàn độn như trâu đất ngựa gỗ”. Chuyện này trong triều từ trên xuống dưới đều biết, từ lâu đã bị đem ra làm trò cười, mà bây giờ Ngũ hoàng tử lại dám chế giễu thẳng mặt, nên Thuần Vu Mãnh tính tình thẳng thắn là người đầu tiên không nhịn được cười.

Ninh Thăng liếc xéo Thuần Vu Mãnh, Phượng Tri Vi tiến lên một bước, che đi ánh mắt hằn, cười bảo: “Ngũ điện hạ cũng hạ cổ đến chơi nhà, quả là vinh hạnh vô cùng.”

“Ngụy tiên sinh chớ khiêm nhường với hần.” Nhị hoàng tử Ninh Thăng vỗ vai Phượng Tri Vi, “Lão ngũ trông mặt mũi lạnh lùng vậy thôi, chứ thật ra trong lòng rất ấm, hề gặp chuyện hay ho thì tuyệt đối không thể vượt mặt.”

Lời này là ngấm ngấm đá xoay chuyện Ngũ hoàng tử Ninh Nghiên vướng vào vụ án các công thần bị vu oan năm xưa. Phượng Tri Vi thầm thở dài, nghĩ bụng huynh đệ các người kị nhau như nước với lửa thì cũng đừng đứng trước cửa nhà ta cãi lộn chứ.

“Các ca đang làm gì thế? Đứng ngáng ngoài cửa nhà người, không cho chủ nhân bước vào nhà sao?” Chợt nghe tiếng cười ôn hòa trong trẻo, Thất hoàng tử Ninh Nghệ được ca ngợi là “Thất hiền vương” bước ra hòa giải rất kịp thời.

“Hôm nay đúng là ngày lành.” Phượng Tri Vi nhướn mày cười, đưa tay dẫn lối, “Mời các vương gia.”

Các vị Hoàng tử ai nấy đều cười, theo Phượng Tri Vi vào phủ. Họ đã có ý kết giao với Phượng Tri Vi, có điều Hoàng tử không được tùy tiện kết giao với ngoại thần nên họ không dám hành động sơ suất. Mấy hôm trước

trong Ngự thư phòng, Phụ hoàng tử đã hỏi bài họ, rồi giáo huấn họ một tràng dài, còn nói một câu “Trong triều có biết bao nhiêu Học sĩ tài năng xuyên suốt cổ kim, sao đám ngu xuẩn các người đều không biết đi thỉnh giáo?” Lập tức như vén mây thấy trăng tỏ - còn ai thích hợp thỉnh giáo hơn là “Quốc sĩ” đây?

Thế là tối hôm ấy lão nhị triệu tập tất cả cơ thiếp xinh đẹp trong phủ mình, so đi so lại so tới so lui, chọn ra những người đẹp nhất, mới sáng sớm tinh mơ đã phấn khởi chạy tới, đi đến đường lớn Đông Dương lại “tình cờ gặp gỡ” Ngũ hoàng tử, đành phải thả các mỹ nhân xống nửa đường. Hai người rủ nhau cùng đi, đi ngang qua “Sơn Nguyệt thư phòng”, Ngũ hoàng tử lại nói mình nghĩ ra một vấn đề muốn thỉnh giáo Ngự tiên sinh, mà sách lại quên mang, chỉ bằng vào tiệm sách mua quyển sách mới. Sau đó họ lại “vừa khéo” gặp Thất hoàng tử trong tiệm sách, hai người biến thành ba người cùng đi.

Nhị hoàng tử Ninh Thăng uất nghẹn trong lòng, gặp ai cũng cười âm ỉ hàn quang.

Phượng Tri Vi chứng kiến tất cả - trong triều đồn rằng, Nhị vương mạnh mẽ, Ngũ vương lạnh lùng, Lục vương phong lưu, Thất vương hiền đức, thật ra cũng không hẳn là như vậy. Nếu Nhị hoàng tử thật sự là kẻ nóng tính, thì câu nói vừa rồi sao lại hồi đáp nhanh chóng đến vậy? Con cháu hoàng gia, nếu không có chút khôn ngoan thì đã sớm thành xương trắng rồi.

Nhưng nàng vẫn cảm thấy may mắn – kẻ nàng không muốn gặp nhất hình như không đến, tốt quá, tốt quá.

Bốn người Vương gia và Quốc sĩ ai nấy đều ôm đầy bụng mưu mô bước một mạch vào phủ, Phượng Tri Vi cười bảo: “Thời tiết nóng nực thế này, trong phòng rất oi bức, mời các Vương gia dời bước đến đình Lâm Nguyệt trong hậu viện, cũng mát mẻ hơn một chút.”

“Được.” Nhị hoàng tử cười hì hì, “Ta biết tòa nhà này trước kia là của Hữu trung duẩn họ Vương, đình Lãm Nguyệt của hãn xây ở chỗ cao, có thể lên cao ngắm trăng, đón gió tiễn sầu, được coi là kinh thành nhất tuyệt, trong đình cũng có khúc thủy lưu thương(*), hôm nay chúng ta thưởng ngoạn xem sao.”

(*) Khúc thủy lưu thương: Một trò chơi dân gian của người Hán. Vào ngày Tị đầu tiên của tháng Ba, sau khi cử hành lễ trừ tà, mọi người sẽ ngồi lại bên bờ sông, thả ly rượu ở đầu nguồn, ly rượu sẽ trôi xuôi dòng rồi dừng lại trước mặt ai thì người ấy cầm chén lên uống.

“Điện hạ anh khí lẫm liệt, vậy mà cũng thích những món đồ của văn nhân.” Phượng Tri Vi cười, “Tôi nghĩ múa giáo làm thơ thích hợp với điện hạ hơn...”

Nàng bỗng dừng im bật.

Các vương gia đồng loạt dừng bước, ngẩng đầu, trừng mắt, vẻ mặt đặc sắc.

Trước mặt là một ngọn núi thấp xây bằng đá trắng, trên núi đình cao chót vót, dưới góc hiên rủ xuống những chiếc chuông ngọc cao thấp đan xen, khi gió lùa qua ngọc đẹp, mỗi chiếc chuông lại ngân lên một âm điệu khác nhau. Khi tất cả đồng loạt ngân lên, khác nào kếp đào tuyệt thế tấu lên một khúc đàn tự nhiên tuyệt diệu.

Trong đình có người.

Người ấy nâng chén ngọc, rót rượu biếc, duỗi ống tay rộng, tựa lan can đình. Cơn gió lộng trên đình cao phất qua mái tóc y, y bèn đưa tay khề vén.

Thị nữ trong đình đồng loạt nín thở.

Tuyệt đại phong hoa.

Mà phong thái nhàn nhã như thư thả của y, cứ như là chủ nhân nơi này vậy. Một chén uống cạn giờ lên chênh chếch, lập tức có thị nữ ân cần rót đầy cho y.

Mọi người bên dưới đều nhìn đến ngấn ngơ.

“Đã đến đông đủ rồi ư?” Y đứng trên đình cao, đối khách thành thủ, nâng chén mỉm cười mời mọc, “Đến đây, đến đây, rượu ‘Bình Giang Xuân’ chôn dưới hầm nhà Tiểu Ngụy quả là rất ngon, hương thơm nồng nàn chất phác, dư vị vô tận. Mọi người chớ khách khí, đến đây uống hết một chén nào.”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 25

Type: balaxatt

Người đầu tiên phản ứng là Thất hoàng tử Ninh Nghệ.

“Thì ra lục ca đã vượt lên dẫn đầu”. Hãn ngữ đầu nói, “Chúng ta còn khổ sở chờ đợi ở sảnh trước, mà huynh đã vào đến nhà trong rồi.”

Nhị hoàng tử Ninh Thăng đưa ánh mắt hoài nghi liếc nhìn Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi gượng cười, hay lắm, đây mới là rút củi dưới đáy nồi. Ninh Dịch Ninh huynh đài ngồi trong đình nhà mình rõ là tự tại tiêu sái, mấy vị Vương gia kia không nghi ngờ nàng âm thầm qua lại với y, mới là lạ.

Nghĩ đến mấy từ “âm thầm qua lại” này, trong đầu Phượng Tri Vi bỗng xẹt qua cảnh phòng tối mịt mờ, hơi thở khê khàng như hoa rơi ...mặt mũi liền đỏ ửng, may có tấm mặt nạ da người che khuất.

“Thì ra Lục điện hạ cũng đến đây.” Phượng Tri Vi mỉm cười trách móc quản gia nhà mình, “ Rượu ‘Bình Xuân Giang’ này đặt ở sảnh trước, chỉ dùng để chiêu đãi khách nhân bình thường. Lục điện hạ tiện tay lấy nhầm, sao ngươi không biết đổi sang loại khác?”

Các vị Hoàng tử đều tỏ ra nhẹ nhõm – thì ra giao tình giữa lão lục và Ngụy Vi cũng không thân thiết như mình tưởng tượng.

“Lục đệ làm thế là không đúng rồi.” Nhị hoàng tử Ninh Thăng cười ồ, thân mật vỗ vai Phượng Tri Vi, “Muốn uống rượu của Ngụy huynh đệ, thì phải tìm hiểu rõ ràng xem rượu ngon cất ở đâu trong phủ nhà người ta chứ, gấp gáp như thế làm gì.”

Phượng Tri Vi bị vỗ vai đèn tē rần, gắng gượng giữ nguyên nụ cười cứng ngắc, chửi thầm: Ngụy huynh đệ cái đầu người.

“Từ lần trước đệ đắc tội Tiểu Ngụy,” Ánh mắt Ninh Dịch dừng lại ở bàn tay Ninh Thăng vỗ vai Phượng Tri Vi, nhìn một lát rồi rời đi, cười nói “Y bèn giấu sạch những món đồ tốt đi rồi”.

Tiểu Ngụy, Tiểu Ngụy cái đầu người.

Lười đấu võ mồm với bọn họ, Phượng Tri Vi vội vã mời các Hoàng tử lên đình, lại sai người thay rượu. Thật ra rượu ngon trong phủ nàng chính là “Bình Giang Xuân”, trong lúc cấp bách biết đâu đâu ra rượu ngon nữa? May thay Yên Hoài Thạch thông minh, lanh lợi đã sớm lui xuống giúp nàng an bài việc này nên mới qua cửa trót lọt, mang lên rượu ngon cực phẩm “Thiên Cố Thuần”. Các Hoàng tử nhìn Ninh Dịch, nở nụ cười ẩn ý sâu xa. Ninh Dịch vẫn tỉnh bơ nâng ly rượu lên dướ dứ trước mặt Phượng Tri Vi, nói : “Thật ra ‘Nhất Hộc Châu’ cũng không tệ, lần sau Ngụy huynh đệ đừng ngại uống thử rượu này.”

“Vương gia có con mắt tinh tường, tâm tư tỉ mỉ, ngài đã đề cử thì nhất định không tồi.” Phượng Tri Vi mỉm cười ứng đối.

Hai người nhìn nhau, đều bật cười ha ha.

Thu phủ quả nhiên có tai mắt của Sở Vương, mà địa vị còn tương đối cao. Phượng Tri Vi vừa tiếp đãi mọi người vừa suy nghĩ, nội viện của Thu phủ nhân vốn không phải nơi mấy bà hầu có thể đặt chân vào. Lúc này Ninh Dịch không ngại tiết lộ tai mắt y trong Thu Phủ, tức là đã nói với

nàng một cách công khai, rằng mọi hành động của nàng đều nằm dưới sự kiểm soát của y, đừng tự ý hành động.

Phượng Tri Vi vốn không hy vọng mình có thể qua mắt Ninh Dịch, hai người nắm giữ điểm yếu của đối phương, kiêng dè lẫn nhau, mà so ra thì nàng vẫn là kẻ yếu thế hơn, không nên làm chuyện ngu ngốc.

Nàng là một người thật thà, thật đó.

“Lão thập trước có đi cùng ta.” Ninh Dịch cười nói, “Đệ ấy có tiếng là ‘một chén đã ngã’, chưa chi đã say rồi, ta bảo đệ ấy đi tìm một chỗ mà nghỉ ngơi, không quấy rầy người chứ?”

“Tùy ngài tùy ngài”. Phượng Tri Vi tươi cười rạng rỡ, tỏ ra là một chủ nhân hiếu khách.

“Rượu đã sẵn, người cũng đã đến đông đủ, không ngại chơi trò khúc thủy lưu thương chứ?” Thất hoàng tử Ninh Nghệ mỉm cười chuyển hướng câu chuyện.

“Vậy hãy lấy các vật nóng lạnh làm đề, bốn câu xoay vòng, ba câu trước phải chứa một nóng một lạnh, câu cuối cùng chốt bằng ba chữ. Nếu làm không hay sẽ bị phạt ba ly rượu”. Ngũ hoàng tử Ninh Nghiên mỉm cười.

“Lão Ngũ có vẻ hăng hái ghê”. Nhị hoàng tử liếc xéo sang hẳn, “Việc đào kênh ổn cả chứ?”

“Đệ về kinh để chúc thọ mẫu phi.” Ngũ hoàng tử sắc mặt lạnh lùng, câu trả lời trước sau vẫn đơn giản thẳng thắn.

Hoàng hậu sớm hoẵng, Thường Quý Phi – mẫu phi của Ngũ Hoàng tử là em họ xa của hoàng hậu, cũng là người quản việc thực tế trong cung. Gia tộc Thường thị cực kỳ hiển hách, đây cũng là nguyên nhân Ngũ hoàng tử rõ

ràng đã vướng vào vụ án khai quốc công thần bị vu oan mà vẫn có thể thoát ra nguyên vẹn. Thiên Thịnh để thi chh chơi trò cân bằng kiểm chế lẫn nhau, gia tộc Thường thị chiếm cứ Mân Nam, Hoàng Hải, thế lực hùng hậu, ông liền phân cho ngoại phiên duy nhất của triều đình Thiên Thịnh là Vĩnh Ninh vương ở sát vách Mân Nam. Đại học sĩ Diêu Anh, Hồ Thánh Sơn phục vụ cho Ninh Dịch, Thiên Thịnh đề liền nhanh chóng cất nhắc vài vị Đại học sĩ trẻ tuổi; Thượng thư sáu bộ cũng có một nửa vị trí nằm trong tay Thất Hoàng tử.

Thế lực cân bằng, kiểm chế lẫn nhau, tuyệt đối không tạo ra thế một nhà độc tôn, là tôn chỉ chính trị nhiều năm qua của Thiên Thịnh đế.

Cũng chính vì thế mà các Hoàng tử ai cũng không cam lòng, ai cũng nuôi thế lực đấu đá hăng say.

“Xin thứ lỗi cho vi thần mạo muội, vi thần xin được đọc trước một câu khời mào.” Phượng Tri Vi không muốn thấy bọn họ cãi nhau trong phủ nhà mình, vội vàng rót rượu đầy chén mình trước, đặt vào lạch nước có sẵn trong đình. Trong lạch đầy nước, ly rượu xuôi dòng chậm chậm trôi xuống, “Trong ly ngọc bích rượu vừa hâm.”

Cái chén trôi qua trước mặt Nhị hoàng tử.

“Dưới cầu Âm Mã hoa đèn hồng”. Nhị hoàng tử vội vàng nâng chén.

Chén ngọc trôi đến gần Ngũ hoàng tử, hẩn nhướng nhướng mày, nhấp một ngụm rượu, “Ôm lò trước đình ngời ngấm tuyết.” rồi cười bảo, “ Câu này dễ cho vị đằng sau quá.”

Chén ngọc trôi xuôi dòng, dừng trước mặt Ninh Dịch.

Ninh Dịch cười, đôi mày dài xếch lên, một ngụm dốc cạn rượu trong chén, tiếp lời: “Lạnh muốn đông!”

Cả sảnh cười ồ lên, Phượng Tri Vi suýt phun sạch rượu trong miệng, ngẩng đầu nhìn Ninh Dịch trừng trừng vẻ khó tin – kẻ xấu xa này cũng có máu hài hước sao?

“Lão lục làm thơ kiểu gì thế!”. Nhị hoàng tử cười lớn, đẩy Ninh Dịch, “Không được, không được, phạt ba ly rượu!”

Ninh Dịch cũng không cãi lại, sáng khoái cạn liền ba chén rồi dốc ngược chén, các hoàng tử hoan hô rầm trời. Phượng Tri Vi cũng cười, mà đáy lòng lại nhen lên một tia nghi hoặc.

Ở trong phủ của mình mà y uống rượu sáng khoái đến thế, quả thật là nhìn sao cũng thấy không ổn.

Trò tửu lệnh tiếp tục hết vòng này tới vòng khác, ai cũng có thắng có bại. Các vị Hoàng tử đều ngà ngà men say, mấy người đều ngầm hiểu rằng chuyện triều chính tuyệt đối không nhắc đến, làm như mình chỉ ở phủ của Phượng Tri Vi uống rượu chơi bời.

Ninh Dịch uống rất nhiều, đã bắt đầu say mềm, khuôn cằm lưỡi nhấc gác lên hai tay đan vào nhau, hai gò má trắng như ngọc đỏ bừng tôn lên đôi mắt say mơ màng, tựa như cánh hoa mạn đà la mịn màng nở trong bóng đêm ẩm hơi sương.

Vẻ mặt biếng nhác này không cao quý thanh nhã như ngày thường, khiến tim kẻ khác đập dồn không dám nhìn thẳng.

Đúng lúc ly rượu xuôi dòng, chảy đến trước mặt y, y cũng không ngồi dậy, chỉ cong cong ngón tay, ly rượu ướm nước lọt vào tay y. Nhưng hình như y cầm không được vững, chén rượu bay lên cao, chệch về hướng Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi vô thức đưa tay ra đỡ, ly rượu rơi vào bàn tay, còn chưa kịp đưa cho Ninh Dịch thì y đã đột ngột thò đầu qua, ghé vào lòng bàn tay

nàng, vùi đầu uống cạn ly rượu ấy.

Mái tóc đen mượt mà như gấm xõa tung và đôi môi mềm mại ẩm ướt của y cùng nhẹ nhàng phất qua lòng bàn tay nàng, tựa như mưa xuân trong mắt đã thấm ướt bờ Giang Nam, đất trời phủ trong một màu xanh tươi mơn mớn.

Phượng Tri Vi trong khoảnh khắc đã cứng đờ.

Y cúi đầu vào lòng bàn tay nàng, hơi thở như trăm hoa hứng tuyết và mùi hương ngọt ngào nồng hậu của rượu cùng bốc lên, đan xen thành một thứ phong vận mờ ám mà ôn nhu. Chén rượu kia được y uống hết sức chậm chạp từ tốn, hơi thở phả vào lòng bàn tay hơi ngứa ngứa. Lòng bàn tay nàng ẩm ướt, không biết là rượu y làm rơi hay là mồ hôi nàng đột ngột ứa ra...

Phượng Tri Vi kiềm chế bản thân, cố giữ cho ánh mắt mình không lộ ra một tia dao động, cười nói: “Vương gia say rồi...”. Đưa tay lên đỡ chén định đẩy y ra.

Ninh Dịch phất tay, ly rượu rơi cách xuống đất, trong tiếng chén vàng chạm đất trong trẻo, y lè nhè: “Đệ đọc tiếp ... Phòng mờ gáy tuyết anh đào hồng...”

“Uỳnh” một tiếng, Phượng Tri Vi bốc hỏa.

“Ây da mình say thật rồi...” Ninh Dịch ngâm xong câu ấy, thân thể cũng nghiêng ngả đổ gục lên vai nàng, cười nói, “Ngươi phủ có chỗ nào cho con ma men này ngủ không? Lai đây nào, đi theo ta...”

Y kéo nàng, toàn thân tựa vào người nàng, ngón tay vừa vặn đặt lên cổ áo nàng. Nhìn cái thể đặt tay của y, thì chỉ cần mò một ngón tay vào, nàng sẽ thật sự “Ban ngày gáy tuyết anh đào hồng”.

Phượng Tri Vi bất lực, nhìn lên nóc đình. Cổ thiếu gia mê rượu đang uống lấy uống để bên trên, dù lúc này có chạy xuống cũng không kịp nữa rồi.

Nàng nghiêng rặng, đỡ thân hình nặng nề của Ninh Dịch, cáo lỗi với mọi người rồi đích thân đi an bài chỗ nghỉ ngơi cho Sở Vương say rượu.

Người kia ngã vào lòng nàng, mềm mại như bông, không chịu bỏ ra lấy một phần sức lực, Nàng đưa cánh tay đỡ lấy y, nửa ôm nửa kéo y “cùng nhau đi ngủ”. kéo được một quãng xa còn lơ mơ nghe Nhị hoàng tử lè nhè: “Câu cuối cùng cùng của lão lục đối không hay, nào có nóng có lạnh? Phạt rượu, phạt rượu!”

Đi vòng qua núi giả, bốn phía không người, Phượng Tri Vi mới bật cười rồi hỏi: “Điện hạ, ngài diễn xong chưa?”

Ninh Dịch ngẩng đầu, ánh mắt mờ mịt, hương rượu nhàn nhạt phả lên gáy nàng, thì thào “Hả?”

Không đợi Phượng Tri Vi đáp lại, y đã vươn cánh tay ra ôm trọn lấy nàng, cười khê bên tai nàng: “Chỉ cho cô diễn, không cho ta diễn sao? Ấy... Thiên Cốc Thuần đúng là rượu mạnh, ta chóng mặt quá...”

Phượng Tri Vi nghi hoặc nhìn y, bộ dạng mơ màng chệnh choáng của người này trông giống say rượu thật, lẽ nào mình đã nghi quá rồi?

Đỡ Ninh Dịch vào phòng khách trong viện phía Đông Khóa, Phượng Tri Vi bực bội trong lòng, quăng y lên giường rồi quay lưng đi thẳng.

Nhưng chân nàng lại không nhắc lên nổi, người nằm trên giường đột ngột duỗi chân ra ngáng, Phượng Tri Vi không làm chủ được mình, ngã ngửa ra đằng sau, vừa vịn ngã lên người y. Người bên dưới “Ấy da” một tiếng, lại thấp thoáng ý cười.

Phượng Tri Vi lập tức nhảy dựng lên, nhưng mắt vừa hoa lên người vừa xoay vòng, đã bị Ninh Dịch trở mình nhốt vào trong ngực y, nhìn thẳng vào mặt y.

Chóp mũi cùng chạm hơi thở cùng nghe, đôi môi mềm mại của người kia gần trong gang tấc, một tư thế hết sức mờ ám mà thân mật. Phượng Tri Vi giờ cúi chỏ lên thúc, cúi chỏ dí sát vào trước ngực Ninh Dịch. Ninh Dịch “a” một tiếng, kêu đau, thì thào: “Dữ đấy...”

Sau đó lại bảo: “Xưa nay cô vẫn hung dữ như vậy...”

Câu nói này mềm mại lưu luyến, không như y của ngày thường ba phần tà khí ba phần băng giá, chung quy vẫn hơi chệnh choáng, cơn say cũng làm nhòa đi định ý và khúc mắc giữa hai người với nhau. Cánh tay y ôm lấy nàng dần dần hóa mềm mại, cúi chỏ của nàng chống lên ngực y cũng lơi ra một chút, lại ra sức quay mặt đi, không để mình sơ suất chạm môi y.

“Hiếm khi say được một lần”. Nàng nghe giọng nói y như thoát ra từ lồng ngực, có vẻ hơi run run mà trầm thấp, “Lại say trong phủ của cô... Mà chẳng biết, ta còn có thể say trong bao lâu nữa...”

Phượng Tri Vi thoáng động lòng, chỉ cảm thấy những lời này hình như mang một ý nghĩa sâu xa nào đó, nhưng nàng không biết hỏi từ đâu.

Người nằm bên dưới hình như cũng không định trò chuyện với nàng, chỉ khẽ lẩm bẩm: “Lát nữa còn phải đến bộ Hình ... Thuộc hạ của Vương thế tử Hô Trác Bộ đánh chết người...”

Giọng y cứ nhỏ dần, Phượng Tri Vi cuối đầu nhìn xuống, vậy mà y đã ngủ say.

Phượng Tri Vi mừng rỡ, vội vàng bò lên. Khi đang sửa soạn lại y phục, nàng khẽ cúi đầu, lại thấy Ninh Dịch nằm ngửa trên sập, gương mặt

hơi nghiêng, mái tóc đen che hờ nước da như ngọc, không giống vẻ thanh quý ngày thường, mà thêm vào chút than lệ quyến rũ. Nàng không không khỏi ngẩn ngơ, vội vàng nhìn đi chỗ khác.

Nàng bước ra khỏi cửa, ngẫm nghĩ rồi khóa cửa lại. Tùy tùng Ninh Dịch đưa đến vẫn còn ở tiền viện, nàng gọi hộ vệ trong phủ mình ra canh giữ bên ngoài phòng.

Lúc này các Hoàng tử đều có mặt, nàng không thể để Ninh Dịch gặp chuyện bất trắc trong phủ của mình.

Đi qua dãy hành lang uốn lượn, nàng đột ngột dừng bước.

Trong tiếng gió thổi bốn bề, dường như có một vài tiếng động ất khê.

Tiếng tay áo cuốn gió, tiếng bước chân phi thoăn thoắt qua mái nhà, rồi gấp gáp lao đi như bay.

Phượng Tri Vi trầm tư đứng giữa hành lang thăm thẳm, thầm nghĩ kẻ nào đang ghé phủ chơi? Nghe động tĩnh thì đều là cao thủ, lại nghĩ đến những người bên cạnh mình, vì sao chẳng thấy động tĩnh gì cả?

Sau vụ án Thái tử mưu phản, nàng bỗng nhận ra bên cạnh mình hình như có người âm thầm bảo vệ, song không hề hiện thân. Đây cũng là nguyên nhân sau này Cố Nam Y không bám riết theo nàng nữa, nhưng không nói, mà Phượng Tri Vi cũng không hỏi. Bây giờ trong phủ rõ ràng có chuyện lạ thường, nhóm người ẩn thân bảo vệ nàng lại không hề phản ứng, lẽ nào ... những tiếng động kia không hướng vào nàng?

Các hoàng tử hiện giờ này đều ở trong phủ nàng, mục tiêu là ai?

Cơn gió cuối hạ khoan thai thổi tới, trong gió mơn hờ cuốn theo mùi vị lạnh lẽo. Nàng đột ngột ứa đầy mồ hôi.

Đứng trong hành lang uốn lượn, đắn đo không biết nên tiến lên hay nên lùi lại, Phượng Tri Vi tiến lên hai bước, lại do dự ngoái đầu.

Một đôi tay đột ngột vươn ra từ khúc quanh, túm lấy nàng kéo vào bụi cây bên dưới hành lang!

Phượng Tri Vi chợt quay đầu, giữa bóng cây lờ mờ nàng thấy rõ người đang nấp sau hành lang và dưới những tán cây.

Ánh mắt nàng bỗng co lại, sau đó cười nói : “Thì ra là công chúa điện hạ”.

Sau bụi cây, công chúa Thiều Ninh vận trang phục gọn gàng, che đi một nửa khuôn mặt, sốt ruột oán trách nàng: “Ây da, người cứ tiến tiến lui lui ở chỗ đó làm gì? Ta nhìn mà sốt ruột muốn chết...”

Chính vì nghe ra hơi thở gấp gáp của cô, nên mới cố ý tiến tiến lui lui dụ cô sốt ruột hiện thân đó!

Phượng Tri Vi vẫn giữ nguyên vẻ mặt tươi cười, nhìn Thiều Ninh với vẻ mặt hết sức vô tội, “ Công chúa sao lại ăn mặt thế này? Đến chơi phủ sao không gọi vi thần ra nghênh đón, vừa hay các Vương gia đều đang uống rượu trong tiền viện, công chúa có nhã hứng chăng?”

“Ta không đến đây để chơi với người.” Thiều Ninh cười nhạt, “Người đừng có giả ngu, nếu đã chạm mắt thì cũng nên tỏ thái độ rõ ràng cho ta biết. Hôm nay ta sẽ ra tay với Ninh Dịch, người tham gia hay không tham gia?”

“Vi thần không hiểu ý công chúa là gì.” Trong lòng Phượng Tri Vi mơ hồ nổi giận, nhàn nhạt nói: “Vi thần chỉ biết, đây là phủ đệ của vi thần. Một khi xảy ra chuyện, thì vi thần sẽ là kẻ đầu tiên bị thu nhà diệt tộc.”

“Ta làm sao để người liên lụy được.” Thiều Ninh đắc ý mỉm cười. “Người xem, các Hoàng tử đều có mặt ở đây, xảy ra chuyện gì chưa chắc đã do người.”

“Các Hoàng tử tề tựu đúng lúc như thế, là do Công chúa an bài ư?”

Thiều Ninh cười mà không đáp, lại bảo: “Hiếm khi thấy y say như hôm nay, cũng phải, vụ thuộc hạ của Hô Trác Bộ đánh chết người khá là ồn ào đấy, xử lý hay không đều sẽ tác động đến cục diện chính trị. Lòng y phiền não, hiển nhiên sẽ phóng túng vài phần, quả là ông trời giúp ta.”

Nàng ta túm chặt ống tay áo của Phượng Tri Vi, gấp gáp nói: “Ta sẽ không dồn y vào chỗ chết ở trong phủ của người, trước hết ta chỉ muốn y thất sủng với Phụ hoàng. Lát nữa người đi dâng trà giải rượu cho y, cái này...”. Ngón tay nàng ta khẽ động, một gói giấy nhỏ đã nhét vào tay Phượng Tri Vi, “...người bỏ vào giúp ta là được.”

Phượng Tri Vi nhón lấy gói giấy kia bằng hai ngón tay, trầm ngâm không đáp. Thiều Ninh vẫn khẩn khoản khuyên nàng: “Ninh Dịch sẽ không buông tha cho người, đây là cơ hội tốt để trừ khử y, nếu bỏ lỡ, người sẽ hối hận!”

“Công chúa”. Phượng Tri Vi chậm rãi nói: “Nếu người kéo tôi vào chuyện này thì phải nói rõ ràng kế hoạch, bằng không tôi cũng lực bất tòng tâm.”

“Người cứu ta hai lần, cố gì ta không tin người?” Thiều Ninh thấy giọng nàng đã xuôi xuôi thì vô cùng phấn chấn, “Thuộc hạ của Vương thế tử Hô Trác gây sự trên đường, đánh chết một vị quan lại nhỏ trong bộ Lại. Vị quan kia xuất thân từ Hàn Lâm, văn thần trong triều cùng chung mối hận, yêu cầu nghiêm trị hung thủ, nghe đồn các sĩ tử lên kinh thành chuẩn bị dự kì thi Hương đang họp nhau lại dâng vạn ngôn thư. Nhưng Hô Trác Bộ hiện đang giữ vị trí trọng yếu, Vương thế tử tuyên bố, ai động vào

người của gã, thì Hô Trác Bộ từ trên xuống dưới tuyệt đối không đồng tình. Hung thủ đang bị giam trong đại lao bộ Hình, Ninh Dịch chủ quản Tam Pháp ti gồm bộ Hình, Đại Lý Tự và Đô Sát Viện, hiện đang rất đau đầu.”

“Rồi sao nữa?”

“Ta đã sai người lên vào bộ Hình.” Thiều Ninh cười lạnh, “Tối nay hung thủ sẽ ‘tự sát’.”

Phượng Tri Vi run rẩy trong lòng, đã hiểu rõ ngọn ngành kế hoạch của Thiều Ninh. Trong thế cục lưỡng nan này, hung thủ sợ tội tự sát hiển nhiên là cách giải quyết tốt nhất. Có điều sao thế tử Hô Trác làm sao chịu tin chứ? Kết quả sẽ là một cuộc điều tra, nếu hung thủ không tự sát, Ninh Dịch ắt hẳn sẽ rơi vào phiền toái. Mà Thiều Ninh nhất định đã sắp xếp trong đám thuộc hạ thân tín của Ninh Dịch, đến khi quay lại tra rõ đầu đuôi, sẽ tra ra Ninh Dịch sai người hạ độc giết người rồi ngụy trang thành tự sát. Vương thế tử Hô Trác chắc chắn sẽ nổi giận, đến lúc đó nếu ảnh hưởng đến chiến sự trên tiền tuyến, thì Ninh Dịch thất thế chỉ là chuyện nhỏ, y có giữ được mạng trước sự công kích của các Hoàng tử hay không mới là vấn đề.

Quả là hiểm độc.

Dưới trướng Thiều Ninh chắc chắn phải có mưu sĩ trí tuệ xuất chúng. Nhưng Phượng Tri Vi thấy hơi lạ, mưu sĩ này hình như rất hiền, cố ý dụng kế khiến các Vương gia đồng thời tề tựu trong Ngụy phủ, tương lai có thể giải trừ trách nhiệm của Phượng Tri Vi, nhìn sao cũng giống như đang suy nghĩ cho nàng.

Có thể nói, giờ quả là cơ hội tốt để trừ khử Ninh Dịch.

“Đây không phải thuốc độc.” Thiều Ninh mỉm cười lạnh lão, “Mà là một thứ chỉ đến khi cần thiết mới phát huy tác dụng. Thuốc giải rượu này y không uống cũng không sao, người chỉ cần đặt nó trên đầu giường y, hít

phải mùi này cũng có tác dụng tương tự. Nhân tiện, người hãy lấy có bắt mạch mà bôi cái này lên vùng da gần uyển mạch (1) y.

(1) Uyển mạch : mạch ở cổ tay

Nàng ta nghiền nát một viên thuốc màu xanh, bôi lên ngón tay Phượng Tri Vi.

“Giúp ta.” Thiều Ninh ngóng nhìn Phượng Tri Vi, gương mặt hơi ửng đỏ, “Chỉ cần trừ khử Nin Dịch là người đã lập công lớn, với địa vị của ta, rồi sẽ có ngày giúp người thăng quan tiến chức. Đến khi đó, chúng ta...”

Mặt nàng ta càng đỏ lựng, cuối cùng cúi đầu ngượng ngùng không nói.

Phượng Tri Vi gượng cười, vội vàng nói lảng sang chuyện khác, “Nếu hôm nay đã bị Công chúa kéo vào, chỉ e tôi không muốn tham gia cũng không được... Bốn phía quanh đây đều là cao thủ, muốn diệt khẩu là chuyện rất dễ dàng.”

Thiều Ninh hổ thẹn trong lòng, sắc mặt tái trắng, ngược mắt lên, Phượng Tri Vi đã cất gói giấy, biến mất trong hành lang vắng vẻ.

Vẫy tay cho thị vệ lui đi, mở khóa, Phượng Tri Vi trở lại phòng khách

Ninh Dịch vẫn nằm ngủ yên bình như trước, hơi thở đều đặn. Nam tử ngủ say thiếu đi vài phần lạnh lẽo khi tỉnh, trông y ấm áp an tường như cây sen cuộn tròn tàu lá xanh biếc dưới ánh mặt trời.

Nhưng chính người này.

Mấy lượt muốn giết nàng, dường như từ khi sinh ra họ đã đứng hai bên bờ Sở hà Hán giới (2), cách xa chân trời góc bể.

(2) Sở hà Hán giới : một cái hào rộng chạy theo chiều Bắc – Nam, phân chia lãnh thổ giữa nước Sở của Hạng Vũ ở phía Đông và nước Hán của Lưu Bang ở phía Tây, sau khi hai bên tạm thời giảng hòa.

Phượng Tri Vi ngăm quàng mắt hơi thâm của y, thầm nghĩ người này cứ đi trên con đường chém giết, liệu đã ngủ được mấy giấc ngon?

Dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình đăm đăm, Ninh Dịch mở mắt, uể oải nhìn nàng, ánh mắt vừa tỉnh trong veo, hoàn toàn không có vẻ có vẻ xa xăm thường ngày.

Phượng Tri Vi gặp ánh mắt y, cười cười.

Ninh Dịch cũng cười cười, bỗng dừng cất giọng thì thào: “Cô nhìn ta như thế, khiến ta sinh ra ảo giác, rằng đây là thê tử của ta, đang hầu hạ bên giường ta...”

Phượng Tri Vi chớp chớp mắt: “Hắn là rượu chưa tỉnh, còn đang mơ mộng chảnh.”

Ninh Dịch cười ha hả, lại không hề giận dữ, đưa tay ra túm lấy nàng, kéo đến trước mặt mình, chẳng để nàng giải thích. Phượng Tri Vi không giãy ra, mặc cho y ôm. Hương rượu thoang thoảng hòa lẫn với mùi hương hoa diễm trong lành của nam tử, vẫn vờ bay lên.

‘Hiếm khi ngủ được một giấc ngon...’ Ninh Dịch chậm rãi vuốt tóc nàng, “Hiếm khi hai ta có thể hòa thuận với nhau được một lần...”

“Chỉ cần Vương gia dung được tôi.” Phượng Tri Vi mím môi, “Cảnh hòa thuận này sẽ thường xuyên thấy.”

Ninh Dịch cười cười, không tiếp lời nàng, cánh tay nơi lỏng ra. Phượng Tri Vi nhìn sang chỗ khác, ánh mắt sụp xuống.

“Vừa rồi cô đến tiền viện à?” Ninh Dịch ghé vào tai nàng thì thào hỏi, “...Gặp chuyện gì mới mẻ, muốn kể cho ta sao?”

“Có”. Phượng Tri Vi quay đầu, lại nở nụ cười.

“Sao?”

“Mấy câu thơ Nhị hoàng tử đọc ra, quả là không chê vào đâu được...”

Nàng mỉm cười hàn huyên với Ninh Dịch vài câu, thấy ánh mắt Ninh Dịch vẫn còn mờ mịt, tưởng nghe mà như không nghe, cười nói: “Đúng là say rồi...”

“Thường ta một bát canh giải rượu đi.” Ninh Dịch mỉm cười đẩy nàng, “Phải do cô tự tay nấu.”

Phượng Tri Vi nhìn y đắm đắm, mỉm cười, đứng dậy.

“Vâng”

Cửa gỗ mở đánh “kẹt” một tiếng, căn phòng ngập trong ánh nắng, nắng chiếu nhòa bóng dáng mảnh mai đang rời xa của nàng. Ninh Dịch chìm trong bóng tối nơi ánh nắng không chiếu tới được, ngong nhìn nàng rời đi.

Một lúc sau Phượng Tri Vi trở về, mỉm cười bưng bát canh giải rượu tới, đặt trên chiếc bàn con bên cạnh giường y.

“Uống rượu rất hại người, để tôi bắt mạch cho ngài nhé.”

Nàng mỉm cười, vươn tay ra.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tâm Sự Như Rượu Độc

"Ta quên mất là cô còn giỏi y lý." Ninh Dịch đưa tay ra, khẽ cười nói, "Ta cũng thấy hơi choáng váng."

Y ngẩng mặt nhìn nàng, ánh mắt thấp thoáng tia sáng âm u. Phượng Tri Vi nở một nụ cười ôn tồn, tập trung bắt mạch, hồi lâu mới buông ra, cười bảo: "Dạ, căn cơ của Vương gia rất khỏe."

Lập tức dâng canh giải rượu lên, Ninh Dịch nhìn bát canh, không tiếp nhận.

"Canh do tôi nấu, có lẽ Vương gia không dám uống." Phượng Tri Vi mỉm cười buông bát canh xuống, "Tôi đành bưng nó đi thôi."

Nàng vừa quay lưng, đã thấy một bàn tay đưa ra, nhận lấy bát canh kia.

"Rượu độc có thể ngọt, thuốc hay nhất định đắng." Ninh Dịch một hơi uống cạn, "Không cần biết là vị gì, dù sao cũng phải nếm tận miệng mới biết được." Uống xong uể oải đứng lên, "Giờ không còn sớm nữa, ta còn có việc. Phải đi rồi."

Phượng Tri Vi thi lễ sau lưng y: "Cung tiễn Vương gia."

Ninh Dịch lại đột ngột dừng chân quay người, hình như bước chân không vững thân thể ngả nghiêng, Phượng Tri Vi đành phải đưa tay ra đỡ.

Ninh Dịch tiện tay giơ ngang cùi chỏ đặt lên vai nàng, dồn sức nặng nửa cơ thể lên bờ vai đó. Phượng Tri Vi nhú mày, mày còn chưa nhú xong đã lập tức nở một nụ cười theo thói quen.

Ninh Dịch nhìn nàng có vẻ buồn cười, cô gái bé nhỏ này hình như đã quen trưng ra bộ mặt tươi cười mọi nơi mọi lúc, cười đến không thương hồng trần, cười đến không sờn mưa gió, cười đến nỗi cuối cùng bản thân cũng không biết đâu mới là vẻ mặt chân thực của mình.

Cuộc đời này nàng phải đeo tấm mặt nạ ấy, sống đến cuối đời sao?

Y đột ngột vươn tay ra, bóc đi tấm mặt nạ của nàng, ngón tay nhẹ nhẹ xoa lên chân mày nàng, nói: "Nhú lại nào, nhú lại nào."

Phượng Tri Vi dờ khóc dờ cười nhìn y - đúng là kẻ điên, người ta đều xoa lên vết nhăn giữa hai chân mày, còn y thì hay rồi, lại muốn nàng nhú mày.

"Chẳng phải người đã nói còn có việc sao, đi nào đi nào." Điện hạ không thích xem nàng cười giả lả, nàng cũng cảm thấy giả vờ rất mệt, liền đeo lại mặt nạ, dứt khoát đẩy y ra, "Không tiền không tiền."

Ninh Dịch cúi mặt, một lọn tóc đen rủ xuống giữa đôi mày, tôn lên da thịt như tuyết đôi mắt mơ màng, tăng thêm mấy phần quyến rũ, ghé tai nàng thì thào cười nói: "Ta biết, cô chỉ nhắm nhe muốn tiền ta đi sớm."

"Vương gia cứ đùa." Phượng Tri Vi nghiêng đầu hất tóc, tránh né đôi môi gần trong gang tấc của y, sắc mặt cố gắng tỏ ra tự nhiên, "Vi thần hận không được ngài ngày ngày giá lâm tể phủ, tặng cho vi thần thêm vài nếp nhăn giữa chân mày."

Ninh Dịch nhìn nàng, mỉm cười không nói, đi đằng trước. Hai người trở lại ngôi đình, Phượng Tri Vi bất ngờ thấy Thập hoàng tử Ninh Tế nghe đâu đã "say rượu đi ngủ", mặt mũi đỏ gay tiếp tục uống rượu trong đình.

"Hôm nay lão thập say đầu tiên, không uống đỡ được cho lão lục." Nhị hoàng tử chỉ cậu ta cười nói, "Trước kia mỗi lần có lão thập ở đó, lão lục chẳng bao giờ say, lần này không còn ai uống thay cho đệ nữa rồi."

"Có lẽ do rượu của Ngụy phủ ngon hơn." Thất hoàng tử mỉm cười nho nhã lễ độ.

"Mọi người cùng đến xem thọ lễ đệ chuẩn bị cho mẫu phi được không?" Ngũ hoàng tử cũng đã ngà ngà say, chợt rút từ túi trong tay áo ra một cái ống đựng bút tinh xảo, "Bố chính sứ Mân Nam sai người tìm trong mười vạn dặm rừng núi rông rãi nửa năm, mới tìm ra được một cặp bảo bối hiếm hoi trong thiên hạ, hôm nay vừa đưa tới, đúng lúc cho các huynh được mở mang tầm mắt."

"Một cái ống bút thì có gì mà hiếm, Quý phi nương nương thích bút nghiên, có loại ống bút nào chưa từng thấy?" Nhị hoàng tử đang định lắc đầu, đột nhiên "ơ" một tiếng.

Trong ống bút chạm rỗng bằng trúc nhỏ, chợt thò ra một đôi mắt xoay vòng vòng.

"Á, chuột!" Thập hoàng tử hét lên rồi ngã bổ chửng ra đằng sau, Ngũ hoàng tử đỡ cậu ta dậy, cười bảo: "Lão thập, sao đệ vẫn nhát gan như thế, chẳng có khí độ hoàng gia gì cả."

Thập hoàng tử ngượng ngùng đỏ mặt, lúc này con vật bé xíu trong ống bút đã chui ra. Đó là một cặp khỉ nhỏ xíu, chẳng qua chỉ lớn bằng ngón tay, cái đầu tròn lông lá, đôi mắt đen láy to tròn, cái đuôi ngắn và nhỏ, mà hiếm nhất là bộ lông một màu vàng rực, tựa như đúc từ vàng ròng, vô cùng xinh đẹp khéo léo.

"Đây là bút hầu trong truyền thuyết ư?" Thất hoàng tử ồ lên thán phục, "Thứ này chẳng phải đã tuyệt tích từ lâu rồi sao? Tìm ở đâu ra vậy? Không

ngờ còn có con toàn thân vàng rực, truyền thuyết kể màu lông bút hầu hoặc nâu sẫm hoặc da cam, sao lại có màu lông quý hiếm như vậy chứ?"

Ngũ hoàng tử khó kìm được cơn đắc ý, "Bố chính sứ Mân Nam Cao Thiện là người có quyết tâm, đôi bút hầu này ông ta phải vất vả lắm mới tìm ra giữa mười vạn dặm núi cao ở Mân Nam, thiên hạ chỉ có một đôi này. Mẫu phi yêu văn chương, nếu có đôi khi nhỏ xinh này mài mực dâng giấy, đùa giỡn vui vẻ thì có lẽ sẽ xua tan đi cảm giác tịch mịch chốn thâm cung."

Mọi người thấy bút hầu kia đáng yêu, đều đưa tay ra chơi đùa.

"Ngũ ca thật hiếu thảo." Ninh Dịch chấp tay cúi xuống nhìn đôi khi nhỏ, cười nói, "Chúng quanh quần bên Quý phi nương nương, tay lông thêm hương, đuôi ngắn hầu mực, quả là một mỹ sự đầy phong nhã."

Mọi người cười ồ lên, Ngũ hoàng tử nói: "Lão lục, đệ đừng có mồm năm miệng mười, ta hỏi đệ, lễ vật mừng thọ mẫu phi đệ đã chuẩn bị dâng hoàng chưa?"

"Từ nhỏ đệ đã lớn lên bên cạnh Quý phi, Quý phi cũng là mẫu phi của đệ, đương nhiên đệ đã sớm chuẩn bị tươm tất, nhưng không sánh bằng tấm lòng tinh tế của ngũ ca."

"Vậy là tốt." Ngũ hoàng tử nở một nụ cười nhàn nhạt, "Cũng không uổng công mẫu phi chuyên tâm nuôi dưỡng đệ."

Ninh Dịch mỉm cười không nói, từ góc độ của Phượng Tri Vi chỉ thấy trong đôi mắt hơi sụp xuống của y lóe lên tia sáng âm u.

Cười nói một hồi rồi cũng tan, Phượng Tri Vi tiễn họ ra khỏi viện, đang định thở phào vì may thay Thiều Ninh không giở trò gì, thì chợt nghe có tiếng ồn ào ở tiền viện, ai đó la lên "Có thích khách!", ngay sau đó là tiếng đao kiếm giao tranh.

Trong lòng Phượng Tri Vi thoáng căng thẳng, các Hoàng tử mắt nhìn nhau, vội vã nhào đến còn nhanh hơn cả nàng.

Ở tiền viện một đám người đang đánh tung bừng, thị vệ các phủ đang vây công hai nam tử áo xám bịt mặt. Mà hai kẻ kia thân pháp như ma quỷ, tả xung hữu đột, trường kiếm trong tay chỉ đông đánh tây, hàn quang lấp lánh, liên tục có người phun máu tại trận, lão đảo lùi ra.

Phượng Tri Vi nhìn một hồi, đã nhìn ra vấn đề ở đâu.

Trong hai gã thích khách có một gã hoàn toàn không có mục tiêu, thậm chí không muốn giết người, trường kiếm trong tay chỉ nhắm nhẹ nhắm vào vai trái của các thị vệ, không ai lọt lưới.

Tưởng chừng thích khách sắp đột phá trùng vây, thì một bóng người đột ngột bay tới, giữa không trung tay trái hăm ôm một vật to đùng, trông có vẻ lắc lư muốn ngã. Nhìn kĩ mới thấy vật hăm ôm hóa ra là cái vại sứ Thanh Hoa cỡ lớn mà Phượng Tri Vi dùng để trồng hoa súng trong tiền viện.

Người nọ ôm vại lớn sóng sánh nước, xiêu xiêu vẹo vẹo nhảy lên chỗ mọi người đang đánh đấm hăng say, giơ tay đập một cái, hoa súng bay loạn xạ, bọt nước bắn tung tóe. Gã thích khách không dưng bị nước dội vào đầu, bèn che mắt vung kiếm lùi dần theo phản xạ, thì người đập vại cũng đã xuyên thủng vại, vung tay xuất kiếm, hàn quang lập lòe!

"Keng!"

Hai kiếm giao nhau, hai bên đều chấn động, sắc máu bùng lên!

Ba người đều đâm thủng một lỗ trên vai trái đối phương.

Thân thể thích khách nhoáng một cái đã biến mất sau làn khói bụi, hai người chia hai ngả chạy trốn.

Người đập vại vẫn đứng nguyên tại chỗ, bụm vai khe khẽ hít khí. Phượng Tri Vi quan sát một hồi, mới nhận ra đó là thị vệ theo sát Ninh Dịch, hình như tên là Ninh Trường thì phải.

Ninh Trường dõi mắt nhìn theo hướng thích khách cao chạy xa bay, hẳn học nói: "Tư Mã Quang đập vại, Tư Mã Quang đập vại!"

phượng Tri Vi lặng thinh, thầm nghĩ Tư Mã Quang đập vại là một truyền thuyết có từ thời Đại Thành, nhưng Tư Mã Quang rốt cuộc là ai thì xưa nay vẫn không một ai biết. Chỉ có Thần Anh Hoàng hậu của Đại Thành nói vào sáu trăm năm trước, rằng đó là một người hành nghề phá dỡ.

Sau một hồi hỗn loạn không rõ nguyên do, các Hoàng tử đều thấp thỏm bất an, một mặt bố trí thị vệ đuổi theo, một mặt vội vã cáo từ Phượng Tri Vi. Nàng tiễn từng người ra cửa phủ, nhìn về hướng hoàng thành, đáy mắt lộ ra một màu tối tăm nặng nề.

Đêm hôm ấy, tiếng vó ngựa dồn dập xé tan sự tĩnh lặng trên đường phố chính.

Khi sắc trời vẫn còn nhập nhoạng tối, Vương thế tử Hô Trác đã đập thành thành trống triều đặt ngoài cửa cung, tiếng trống trầm đục đập tan mây khói mịt mù, tia nắng ban mai màu xanh thẫm ló rạng phía chân trời.

Tiếng trống thành thành kinh động quá nửa kinh thành, cái trống này được Thiên Thịnh đế đặt bên ngoài cửa cung từ thuở mới lập quốc cho triều thần dân chúng đánh trống kêu oan, tỏ ý việc dân lớn như trời, thiên hạ rất công bằng.

Nhưng ngưỡng cửa này quá cao, những vụ án tầm thường chẳng bao giờ đạt đến mức "kỳ oan", nên cái trống này dần dà cũng thành vật trang trí. Giờ đây một sớm nó vang dội, liền chấn động kinh hoa.

"Trăm vạn thần dân Hô Trác cúi lạy dưới ngai vàng của Thiên Thịnh đại hoàng đế, nay có hộ vệ Tỳ Hưu bộ của Hô Trác là Đạt Trát Nhĩ, do phạm vào hình luật nên bị giam vào bộ Hình, nhưng lại bị một thân vương đương triều phái người đầu độc. Oan sâu chờ rửa, thủ phạm vẫn ung dung, Hô Trác Thập Nhị Bộ thề không đội trời chung với y. Nay cầu xin dưới quyền Hoàng đế, mong lấy chí nguyện thánh minh, truy tìm hung phạm, bù đắp cho nỗi oan của Hô Trác ta. Cần cáo, xin nghe!"

Dưới cái trống triều đồ sộ, một tộc nhân Hô Trác vận bộ trường bào viền xanh thẫm, đầu quần vải trắng, ra sức đánh trống, ống tay áo bay lượn lộ ra cánh tay cường tráng.

Ánh ban mai xuyên thấu tầng mây, cửa cung lần lượt mở. Trong lịch sử triều đại này, đây là lần đầu tiên có người kêu oan trước điện, mà thân phận kẻ kêu oan lại không hề tầm thường khiến Thiên Thịnh đế phải triệu tập triều thần nội ngoại, canh năm lên điện.

Ánh nắng như kiếm sắc lướt qua hàng nghìn bậc thềm ngọc, quảng trường xây bằng cẩm thạch như nổi bông bênh trong mây. Giữa một mảng sương mù trắng nhạt, có người vận trường y xanh thẫm, trán đeo dải băng bạch ngọc, hai tay bế xác, ngang nhiên bước tới.

Bế xác lên điện!

Quần thần khắp điện chấn động, đồng loạt đổ dồn ánh mắt vào đó.

Thiên Thịnh đế ngồi tiền ngai vàng, sắc mặt rất khó coi.

Người kia đi thẳng một mạch, hai tay đưa ngang, bế một khối thi thể đã cứng đờ, thân khoác sương mù dưới nắng sớm, lướt gió ào ào, không hề cố kị mảnh đất chí tôn thiên hạ này. Hành động ấy, kinh thế hãi tục đến nhường nào.

Thị vệ gác trước điện ngả thương ra ngăn cản, quát: "Trước mặt thiên tử, sao dám càn rỡ như thế? Mau lùi lại!"

"Rào" một tiếng, vạn thương như rừng, hợp lại thành vách sắt vực sâu ngăn trở.

"Không được mang thi thể lên điện phải không?" Trong màn sương, người kia ngửa đầu cười, khoe môi nở một nụ cười mai mĩ, rồi gả buông thi thể xuống.

Mọi người vừa mới thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhõm vì Vương thể tử ngày thường ngang ngạnh, đến hôm nay cuối cùng cũng chịu tuân thủ kỉ cương một lần.

Thì người kia đã đột ngột ra tay nhanh như chớp!

Ngón tay gả như thép, thọc sâu vào ngực thi thể, ngón tay cắt xoẹt "phập" một tiếng đã mổ bụng thi thể, nhanh chóng móc ra một mẫu gan!

Trường Anh vệ đứng canh hai bên thềm ngọc đồng loạt biến sắc, "keng", có vệ sĩ trẻ tuổi đã giật mình đánh rơi thương vàng trong tay.

"Không được mang thi thể thì ta mang bằng chứng nhiễm độc theo, lần này chắc được rồi chứ?" Người đứng dưới thềm xòe bàn tay ra, mặt không đổi sắc, giọng nói như một mũi kim thép chọc vào tai mọi người.

"Tuyên!"

Tiếng truyền báo ngân nga như hạ xuống từ phía chân trời, người kia vui mừng, mang theo mẫu gan bước thẳng vào kim điện.

"Bệ hạ!" Gã vừa tiến vào đại điện đã đi thẳng đến dưới ngự tọa, còn chưa thi lễ xong đã phô mẫu gan kia ra, "Thuộc hạ của thần vô cớ bị hại, có

gan đây làm chứng! Gan nhiễm độc sẽ đổi sang màu xanh đen! Nếu bệ hạ không tìn thì có thể vờn người của Thái y viện đến khám nghiệm!"

Các Hoàng tử và võ tướng thì còn đỡ, chứ văn thần khắp điện đều ghê tởm muốn nôn, đua nhau lùi lại. Người kia ngoái đầu, nhìn bọn họ nở một nụ cười mai mỉa.

Phượng Tri Vi đứng sau cùng trong đám Học sĩ, bấy giờ mới nhìn rõ tướng mạo của vị Vương thế tử Hô Trác đạo gần đây tiếng tăm nổi như cồn ở Đế Kinh.

Vóc người cao lớn, mày rậm sắc lẹm, vạt áo mở rộng để lộ da thịt màu mật ong nhạt mịn màng trơn láng, nhưng vẫn không bằng cặp mắt lạ lùng sáng rực, nhìn thẳng thì toát ra màu hổ phách đậm đà như rượu, nhìn nghiêng lại mơ hồ lóe lên tia tím âm u, chuyển các góc độ dưới ánh nắng sẽ rực rỡ như đá quý bảy màu.

Ngũ quan của y thoát nhìn không quá tính xảo, nhưng một khi có động tác thì nét mặt y lập tức bay bổng như múa, gợi cho người ta nhớ tới những ngọn cỏ dập dờn như sóng dưới ánh mặt trời vàng rực trải dài khắp nghìn dặm thảo nguyên.

Vương thế tử Hô Trác, Hách Liên Tranh.

Gã ngoái đầu, Phượng Tri Vi ngẩng đầu, ánh mắt hai người giao nhau. Hách Liên Tranh bắt gặp một đôi mắt như mơ màng như xa xăm, thấp thoáng hiếu kỳ và nghi hoặc, nhưng không có sợ hãi và ghê tởm.

Giật mình, không ngờ trong hàng ngũ quan văn còn có một người can đảm bậc này, Hách Liên Tranh hừ lạnh, hậm hực quay đầu lại.

"Hoàng đế bệ hạ!" Tiếng Hán của gã cũng coi như thông thạo, dù rằng ngữ điệu hơi lạ lùng, "Đây là lá gan của Đạt Trát Nhĩ! Có độc! Đen lòm!"

Nói đoạn liền gọi thái giám lấy khay vàng dâng lên, thái giám nào dám nhận, tái mặt nhìn sang Hoàng đế.

Thiên Thịnh để cau mày, song thái độ vẫn rất hòa nhã, nói: "'Thế tử, nếu người muốn tố cáo kẻ khác giết người thì nên đến đại đường bộ Hình, Tam Pháp ti tự khắc sẽ tìm lại công bằng cho người. Người xé xác lên điện, để máu chảy ròng ròng thế này, còn ra thể thống gì nữa."

"Nhưng Tam Pháp ti sẽ bao rắm(*)!" Hách Liên Tranh lập tức đốp trả một câu, còn dùng sai từ, ba vị đại lão của bộ Hình, Đại Lý tự, Đô Sát viện lập tức tái xanh mặt.

(*) Chỗ này Hách Liên Tranh định nói là bao che, nhưng nói nhầm.

Thượng thư bộ Hình lạnh lùng nói: "Thế tử còn chưa đến bộ Hình kêu oan, sao dám khẳng khẳng định rằng Tam Pháp ti sẽ thiên vị lách luật!"

"Các người đều dưới quyền kẻ đó!" Hách Liên Tranh cười nhạt vung tay lên, máu đen từ mấu gan độc bắn ra tung tóe, mọi người nhao nhao tránh né, "Đương nhiên sẽ lách luật!"

Chúng thần đều biến sắc, Tam Pháp ti do Sở vương quản lý, Liên Tranh nói ra câu này chính là chỉ thẳng mặt Ninh Dịch.

"Chuyện gì cũng cần chứng cứ." Nhị hoàng tử lập tức tiếp lời, "Thế tử, nếu ngài tùy tiện vu khống thân vương đương triều giữa triều đình, thì chẳng ai bảo vệ được ngài đâu!"

"Vu khống!" Hách Liên Tranh ngửa mặt nhìn trời cười dài, quăng lá gan kia xuống dưới chân Nhị hoàng tử, "Nhìn đi! Ta vừa móc ra từ người Đạt Trát Nhĩ ngay trước mặt các người đó! Con chim ưng ngu ngốc nhất trên thảo nguyên cũng biết gan màu đen tức là có độc, không thể ăn!"

Nhị hoàng tử cau mày, giơ chân gậy gậy vật kia, bịt mũi lại nói: "Có thể là ăn nhầm cái gì chẳng..." Hãn quay sang cười cười với Thượng thư bộ Hình sắc mặt càng lúc càng khó coi.

"Giữa trưa hôm qua, ta còn đi thăm Đạt Trát Nhĩ." Hách Liên Tranh nói, "Khi ấy gã vẫn còn khỏe như vâm! Nhưng ngay tối hôm đó, người của chúng ta đứng ngoài đại lao bộ Hình thấy một bóng đen bay ra khỏi đại lao, chúng ta xông vào thì đã thấy Đạt Trát Nhĩ chết rồi!"

"Có bắt được hung thủ không?" Ngũ hoàng tử hỏi, ánh mắt sáng rực.

"Không bắt được." Hách Liên Tranh hậm hực, "Tuy nhiên chúng ta đã đả thương hãn!" Gã xoay người lại, chỉ thẳng vào Ninh Dịch từ đầu đến cuối vẫn trầm ngâm không mở miệng, "Điện hạ, Đạt Trát Nhĩ vô tình đánh người ta đến chết, dù có phải xử tử thì cũng là chuyện của bộ Hình và Đại Lý tự, có sao ngài lại phái người ra tay?"

"Sao cơ?" Ninh Dịch ngược mắt lên, mỉm cười, "Đúng vậy, có sao ta phải phái người ra tay?"

"Nhại lại lời ta cũng vô ích thôi." Hách Liên Tranh cười nhạt "Tại sao ngài phải phái người xuống tay, bản thân ngài rõ nhất. Ngài biết Hô Trác Bộ chúng ta ra sức muốn giữ mạng Đạt Trát Nhĩ, mà đám thư sinh hủ lậu trong triều lại muốn giết gã, ngài bèn ám sát gã rồi làm giả hiện trường tự sát, sau đó tuyên bố Đạt Trát Nhĩ sợ tội tự sát, chúng ta cũng chẳng trách được ngài, chuyện này vậy là được giải quyết chu toàn. Nhưng ngài lại không biết, những dũng sĩ thảo nguyên tắm trong ánh hào quang của Trường Sinh Thiên, sẽ vĩnh viễn không đón hèn tự sát!"

"Thế à?" Ninh Dịch vẫn giữ nguyên nụ cười nhạt, ôn hòa nói, "Nghe cũng hợp lý đấy, thật xuất sắc, xưa kia đúng là không biết Thế tử có tài hùng biện thế này."

"Khỏi cần móc mĩa ta." Hách Liên Tranh ngạo nghễ nói, "Ta nghe ra đấy! Nam nhi thảo nguyên tính tình ngay thẳng, không thích cái trò lươn lẹo của người Hán các ngài. Ngại muốn chứng cứ, ta đương nhiên phải có."

Gã khom lưng với Thiên Thịnh đế: "Xin bệ hạ cho phép vi thần truyền mấy nhân chứng vào."

Thiên Thịnh đế gật đầu, Hách Liên Tranh vỗ tay, lát sau thấy vài người bước vào, có thị vệ Hồ Trác, có tiểu lại bộ Hình, còn cộ mấy thường dân, ai nấy run lấy bấy quỳ xa xa dưới thềm.

"... Tôi đã giao đấu với tên hung thủ kia, đâm thủng vai trái hăn, hai tay trái phải của hăn đều có thể dùng kiếm!"

"... Bệ hạ... Vi thần không nhìn rõ hình dáng hung thủ, nhưng buổi chiều hôm ấy, thị vệ lục phẩm Ninh Trường Ninh đại nhân đã vào đại lao, nhìn ngó khắp nơi xung quanh."

"... Thảo dân bị một người bịt mặt đùng ngã, người ấy kéo thảo dân dậy, sau này thảo dân nhớ ra là hăn dùng tay trái..."

Lần lượt từng nhân chứng nói xong, nét mặt mỗi người một khác, một nửa lo âu một nửa vui mừng. Ban đầu Phượng Tri Vi nghe mà không hiểu, nghĩ bụng rốt cuộc họ nhắc đến tay trái làm gì? Lục lợi kĩ càng trong trí nhớ, nhớ ra cảnh Ninh Trường đập vại trong phủ nhà mình, bỗng giật mình vỡ lẽ.

Ninh Trường ôm vại bằng tay trái, mà xuất kiếm cũng bằng tay trái!

Nhìn sắc mặt mọi người thì hình như ai cũng biết chuyện thị vệ theo sát Sở vương điện hạ là người thuận tay trái, chỉ có mình luôn tránh xa Ninh Dịch là thật sự không để ý đến thói quen dùng tay của hộ vệ nhà y.

Mọi nhân chứng đều nhắm vào Ninh Trùng, chẳng khác nào nhắm vào Ninh Dịch. Ninh Dịch vẫn ung dung bình thản lắng nghe, khóe miệng thấp thoáng ý cười như có như không, mà nhìn kĩ, thì thấy lạnh.

"Phụ hoàng." Y xoay người khom lưng trước ngự tọa, thành khẩn nói, "Thị vệ tùy thân nhi thần là Ninh Trùng, hôm qua luôn theo sát bên cạnh nhi thần, không hề có chuyện lên ra ngoài giết người, xin Phụ hoàng minh giám."

"Đó là thuộc hạ thân thiết của Vương gia, ngài đương nhiên phải biện bạch cho hắn." Hứa Thượng thư bộ Lại nói, "Nhưng ta cũng nên cho Ninh hộ vệ một cơ hội để tự giải bày, hay là cứ truyền hắn đến đây, đối chất trên triều đình?"

"Lời của bản vương, lẽ nào Thượng thư cho rằng không thể tin được?" Ninh Dịch bình thản liếc nhìn Hứa Thượng thư, Hứa Thượng thư ghen hòng, nhưng vẫn kiên trì nói, "Vi thần cũng chỉ suy nghĩ cho thanh danh của Vương gia."

"Hứa Thượng thư nói vậy là không đúng rồi." Đại học sĩ Diêu Anh lập tức đáp trả, "Vương gia quản thuộc hạ rất nghiêm, từ quan đến dân đều biết. Ông nói như thế là đang nghi ngờ Vương gia bịa đặt phải không?"

"Không dám." Hứa Thượng thư khom lưng với Ninh Dịch, một vị Thi lang bộ Công đứng bên cạnh ông ta lại bật cười ha hả: "Dưới ánh mặt trời chói chang cũng có bóng râm, Vương gia bận trăm công nghìn việc, chắc gì đã có thời gian rảnh rỗi để quản thúc từng thuộc hạ. Nên dù có một hai đứa đạo tặc vô si ẩn nấp, thì cũng không tổn hại đến đức dày của Vương gia."

"Không thể nói như thế được..." Đại học sĩ Hồ Thách Sơn bắt đầu vuốt râu.

"Lão Hồ nói vậy là sai rồi..." Phe đối địch lập tức nhảy ra một thành phần hăng máu mới.

Thấy bên dưới sắp nổ ra một trận khẩu chiến, chân mày Thiên Thịnh để nhú càng thêm chặt, cuối cùng ông quát lên: "Câm miệng!"

Bốn bề lặng ngắt, một lúc sau Thiên Thịnh để mới từ tốn nói: "Người đâu, giải Ninh Trừng lên đây."

Nghe đến chữ "giải", ánh mắt Ninh Dịch tối sầm đi, mà ánh mắt mấy vị Hoàng tử và phe phái ủng hộ họ lại lấp la lấp lánh, hớn hờ ra mặt.

"Dù Ninh Trừng có ra tay, thì cũng chưa chắc là do Sở vương sai khiến." Thất hoàng tử mỉm cười nói, "Có thể vì thù riêng mà ta chưa biết."

"Thất điện hạ nói rất có lý." Nụ cười của Hách Liên Tranh sang sảng như sắt thép, "Tuy Ninh hộ vệ và Đạt Trát Nhĩ người sống trời Nam kẻ ở đất Bắc, không thể có thù riêng, nhưng ta cũng không thể tùy tiện vu cáo thuộc hạ của người ta được, chẳng phải còn có chứng cứ sao?"

Gã lại gọi một ông lão ăn vận kiêu Hô Trác lên, giới thiệu đây là đại y sư đã phục vụ nhiều đời Hô Trác. Ông lão kia run run rẩy rẩy nói: "Khởi bẩm bệ hạ, Đạt Trát Nhĩ ,trúng phải dị độc “Vô Hương” trên ngọn núi tuyết ở biên giới Đại Liêu, chất độc này không màu không vị, ba canh giờ sau khi chết độc tố mới ngưng tụ đến gan. Mà thông thường khi phạm nhân đột tử, ngũ tác(*) sẽ lập tức khám nghiệm tử thi, nên hiển nhiên không thể nghiệm ra. Chất độc này rất hiếm hoi, chỉ Đại Liêu mới có, thảo dân cũng chỉ gặp nó một lần thuở nhỏ.”

(*) Ngũ tác: Một chức vụ chuyên khám nghiệm tử thi.

"Xin bệ hạ triệu đại phu trong Thái y viện đến nghiệm chứng." ịịịđi Liên Tranh thỉnh cầu.

Lưu Y Chính của Thái y viện nhanh chóng chạy đến, cùng với ngũ tác giỏi nhất trong Tam Pháp ti quan sát cẩn thận thi thể nằm dưới thềm, hồi lâu mới báo lại: "Bệ hạ, quả đúng là Vô Hương."

Trên điện bắt đầu rì rào bàn tán, những người thuộc phe Sở vương như Diêu Anh ánh mắt có vẻ bất an, đều âm thầm nghĩ dạo gần đây đúng là Sở vương rất phiền não vì vụ án võ sĩ Hô Trác giết người, lẽ nào đây đúng là tác phẩm của y?

“Cái thứ gọi là Vô Hương này, chúng ta đều chưa nghe tên bao giờ.” Nhị hoàng tử cười nói, “Nhắc mới nhớ, mẫu phi của lục đệ hình như là người Liêu nhỉ?”

Một lời nói ra ai nấy đều giật mình, bấy giờ mới nhớ ra hình như vị mẫu phi mất sớm của Ninh Dịch thực sự xuất thân từ Đại Liêu, mà hình như còn là Công chúa của một tộc người nhỏ, là tù binh trong một trận chiến nào đấy giữa Đại Liêu và Thiên Thịnh. Có điều chuyện xảy ra đã lâu, nữ tử tuyệt thế kia lại mất quá sớm, mất rồi trở thành điều cấm kị trong cung, thế nên mọi người, bao gồm cả Thiên Thịnh đế cũng quên đi mất.

Sắc mặt Thiên Thịnh đế dần dần tối lại, bầu không khí trên triều đình ngày càng nặng nề, không ai dám mở miệng nữa.

Việc đã đến nước này, thì không còn là cuộc truy tìm hung thủ của vụ án võ sĩ bị giết nữa, chuyện đáng sợ hơn đang dần dần tiếp cận - Đúng vào lúc Đại Liêu và Thiên Thịnh sắp khai chiến, địa vị của Hô Trác Bộ trở nên quan trọng thì lại xảy ra việc này, một khi chọc giận Hô Trác Bộ tính tình ngang ngạnh, khiến họ trở giáo đâm ngược trên tiền tuyến, hoặc chỉ cần bố trí vật cản, thì đại quân cách xa nghìn dặm cũng có thể chịu ảnh hưởng rất lớn. Mà lúc này lại vạch trần chuyện nhà mẹ Ninh Dịch là người Đại Liêu, lại liên tưởng đến nữ tử chết quá sớm quá lạ lùng kia, mọi người sẽ không ngăn được suy nghĩ - phải chăng Ninh Dịch đã dựa vào xuất thân Đại Liêu của mình để thông đồng với Đại Liêu? Bởi vậy mới cố tình giết võ sĩ Hô Trác, khơi lên lửa giận của Hô Trác Bộ, quấy rối chiến sự ở tiền tuyến để ngầm ngầm giúp đỡ Đại Liêu?

Chuyện một khi đã nâng tầm đến cấp độ phản quốc, thì hậu quả khác nào con dã thú lởm chởm răng nhọn, chẳng ai dám tùy tiện động đến.

Phượng Tri Vi nhìn Ninh Dịch - từ khi Nhị hoàng tử nhắc đến mẫu phi y, thì dường như y đã đột ngột mất hứng nói chuyện, hàng mi dài rủ xuống che đi đôi mắt. Không ai nhìn rõ thần sắc nơi đáy mắt y, mà không khí xung quanh y dường như lại càng thêm lạnh.

"Bệ hạ." Lưu Y Chính dè dặt nói, "Vô Hương tuyệt không phải vật tầm thường, chỉ những cây lấy từ bộ lạc Lạc Nhật trên núi tuyết, được người trong vương tộc Lạc Nhật dùng máu nuôi dưỡng mới có thể nở hoa. Nghe nói phàm là người lấy máu nuôi dưỡng hoa Vô Hương, thì trong máu đều xuất hiện màu vàng kim trong thời gian ngắn..."

"Tộc người Lạc Nhật.. " Thiên Thịnh để nheo mắt, hồi tưởng kĩ càng về thân thế vị phi tử đã mất sớm kia, rồi hình như nhớ đến chuyện gì, sắc mặt trở nên u ám.

Cái chết của bà, cũng là câu chuyện mà ông không muốn đối mặt... Thiên Thịnh để chậm chậm nhúu đôi mày bạc.

"Chuyện này dễ giải quyết mà? Có dùng máu nuôi dưỡng kịch độc Vô Hương hay không, chỉ cần xem máu có màu vàng kim hay không là đủ." Đại y sư Hô Trác bỗng mở lời, "Nghiệm thử là biết."

Hách Liên Tranh lập tức cười nói: "Phải, nghiệm thử là biết!"

Lần này triều đình lại càng im ắng. Thử máu tại chỗ, đối với Hoàng tử đương triều như Ninh Dịch mà nói, khác nào một dạng sỉ nhục. Sự cao quý của hoàng tộc không thể xâm phạm, huống chi chuyện này còn liên quan đến thân thế không muốn cho người ta biết của mẫu phi Hoàng tử; một khi đã làm thế, thì hai bên đều không còn đường lui.

Giờ chỉ trông vào Hoàng đế bệ hạ, liệu có còn lòng tin tưởng và quý trọng với đứa con này hay không, liệu có chịu dốc sức lựa chọn cách giải quyết ôn hòa để giữ gìn thể diện cho y hay không.

Mọi người đều hồi hộp dán mắt vào Thiên Thịnh đế, Phượng Tri Vi lại chỉ cụp mắt nhìn đăm đăm xuống đất.

"... Đây không phải thuốc độc." Lời Thiều Ninh nói văng vẳng bên tai nàng, "... Mà là một thứ chỉ đến khi cần thiết mới phát huy tác dụng... Nhân tiện, người hãy lấy có bắt mạch mà bôi cái này lên vùng da gần uyển mạch y."

Thì ra là thế.

Thuốc bỏ vào canh giải rượu của y, cũng như viên thuốc màu xanh mà Công chúa dặn nàng bôi lên uyển mạch y, thật sự không phải thuốc độc, nhưng lại là kì dược có thể đổi màu máu, đẩy Ninh Dịch vào tử tội phản quốc!

Thiều Ninh vẫn giấu giếm chân tướng với nàng. Điều Công chúa muốn căn bản không phải là Ninh Dịch thất sủng trước Thiên Thịnh đế, mà muốn từ tội giết người khơi ra tội phản quốc, nhổ tận gốc rễ y, vĩnh viễn không có đất trở mình.

Trong không khí yên lặng đến bức bối, Ninh Dịch chỉ hơi ngửa đầu, nhìn lên Phụ hoàng của mình. Thiên Thịnh đế sắc mặt sa sầm, thần thái biến ảo khôn lường, từ đầu đến cuối vẫn tránh né ánh mắt y.

Cuối cùng ông khẽ gật đầu, nói: "Vậy thì nghiệm đi."

Bốn chữ nhẹ nhàng lướt qua triều đình, mà sức nặng của nó còn hơn xa một cơn lốc hung dữ. Tiếng xì xào lại nổi lên khắp nơi, trong cơn hỗn loạn, Ninh Dịch cuối cùng cũng chậm rãi di dời ánh mắt vẫn nhìn Thiên Thịnh đế đăm đăm.

Ánh mắt y thoạt nhìn vẫn bình thản như trước, có điều tia sáng thuở ban đầu lại như ngọn đèn trước gió, chập chờn vô định, dần dần lụi tắt. Trong đêm thâu, tấm màn rớt xuống đủ còn lại một người đứng lẻ loi, đối mặt với ánh trăng rải đầy sàn diễn tịch mịch.

Phượng Tri Vi nhìn thấy ánh mắt như thế, chợt cảm thấy lòng mình đau như dao cắt.

Trong nháy mắt, chuyện xưa lại ùa về. Ngày ấy trong Thu phủ, mẹ đã chọn Hạo Nhi khiến nàng bị đuổi ra khỏi phủ; nàng của giây phút ấy liệu có từng lộ ra ánh mắt thê lương như vậy không?

Nàng khẽ cắn môi dưới, đảo mắt chợt thấy Ninh Dịch đang nhìn nàng bằng ánh mắt kỳ lạ, trong lòng không khỏi chấn động.

Nội thị bưng chậu vàng đến đặt trước ngự án, chúng thần tự giác lùi lại, Hách Liên Tranh một bước cũng không chịu nhường, liếc xéo sang Ninh Dịch.

Ninh Dịch chậm rãi tiến lên, nhìn chăm chăm vào chậu vàng đao bạc, mỉm cười nhàn nhạt, sau đó vén tay áo lên. Bấy giờ mọi người đều lùi về để tránh bị nghi, một mình y đứng phía trước, bóng lưng cô quạnh.

"Bệ hạ, xin cho phép thần hầu hạ Vương gia thử máu."

Một lời chấn động khiến mọi người đều ngẩng đầu lên, họ thấy Phượng Tri Vi bước ra khỏi hàng, nhàn nhã ung dung khom người trước Thiên Thịnh đế, nói: "Điện hạ lúc này tâm trạng bất an, máu lại lấy ở uyển mạch, e rằng không ổn. Vi thần tự thấy tay chân mình cũng vững vàng, xin cho phép vi thần theo hầu hạ."

Thiên Thịnh đế đang phiến muộn trong lòng, nghe vậy thì tụy tiện gật đầu. Phượng Tri Vi mỉm cười tiến lên, nhẹ nhàng vén ống tay áo Ninh Dịch, đặt đao bạc sắc lẹm lên cổ tay y.

Hôm qua nàng đề lên uyển mạch y để bắt mạch; hôm nay nàng đề lên uyển mạch y, hạ đao vì vụ đại án liên quan đến sống chết kia.

Đôi người đen láy sâu thẳm của Ninh Dịch phản chiếu đôi mắt trời sinh đã mang màn sương mờ màng của nàng, như hai vầng trăng in bóng trong vực thẳm, một vầng tối tăm một vầng mờ ảo, gần trong gang tấc mà xa cách chân trời.

Phượng Tri Vi tránh né ánh mắt y.

Ánh bạc lóe lên, đao hạ xuống, máu bắn ra.

Sắc vàng nhạt, chói lóa mắt người.

Xung quanh ồ lên, Thiên Thịnh để biến sắc.

Ninh Dịch đột ngột ngừng đầu, nhìn đăm đăm dòng máu màu vàng nhạt tuôn ra xối xả từ uyển mạch mình bằng đôi mắt khó tin. Dòng máu ấy chảy vào chậu vàng, hòa lẫn với làn nước trong bị kim quang nhuộm vàng, gần như cùng màu với nhau!

Phượng Tri Vi siết chặt con dao, hình như đã cứng đờ.

Cả triều đình đều ngây ra như tượng.

"Ninh Trường đã đến..." Trong phút ngẩn ngơ, tiếng hô dài của thị vệ đã đánh thức mọi người, thì ra thị vệ phụng mệnh giải Ninh Trường đến đã quay lại.

Ninh Trường bị giải lên, Hách Liên Tranh lập tức tiến tới, chẳng nói chẳng rằng, đưa tay ra xé!

Vạt áo bên vai trái Ninh Trường bị xé rách, vết thương trên vai hiện rõ trước mắt.

"Bệ hậ, đây là chứng cứ!" Hách Liên Tranh cười dài, "Ngày đó hộ vệ của ta đã đâm thủng vai trái tên giặc này!"

Chứng cứ vô cùng xác thực, mọi chuyện đã ngã ngũ.

Một số người mặt xám ngoét như tro, một số người khác lại mừng rỡ như điên như cuồng.

Cổ tay Ninh Dịch chảy máu, y không băng bó cũng không mở lời, chỉ ngơ ngẩn nhìn chậu vàng kia.

Trong chậu vàng lơ lửng sắc máu vàng nhạt, giữa dòng máu, bóng dáng Phượng Tri Vi mờ mờ ảo ảo.

Nhị hoàng tử tiến lên một bước, giận dữ trách móc: "Lục đệ, không ngờ đệ lại điên cuồng như thế!"

Hứa Bách Khanh khe khẽ lắc đầu: "Điện hạ, chúng thần biết ngài lo lắng vì vụ án võ sĩ Hô Trác giết người, nhưng cũng không thể chọn cách này để giải quyết được... Cách này... Ấy..." Ông ta có vẻ vô cùng lo lắng.

Thất hoàng tử lắc đầu lia lịa: "Không có chuyện đó, không có chuyện đó đâu, lục ca sẽ không làm thế, với trí tuệ của lục ca làm sao lại không biết lẽ thiệt hơn trong chuyện này? Nhất định là có tiểu nhân châm ngòi..."

Ngũ hoàng tử lạnh lùng: "Lục đệ! Hẳn là đệ chưa cân nhắc tường tận hậu quả của việc này, còn không mau tạ tội với Phụ hoàng? Tạ tội với Thế tử?"

"Tạ tội cái gì! Vi phạm quốc pháp, Vương tử cũng chịu tội như thứ dân!" Một tiếng quát chấn động khiến mọi người đồng loạt ngậm tã, Thiên Thịnh đế ngồi trên ngai vàng sắc mặt hằm hằm, gân xanh trên cổ đều đang run rẩy, "Người đâu..."

"Ây da..."

Một tiếng hô khẽ phát ra gần như cùng lúc với câu ra lệnh của Thiên Thịnh đế, tuy khẽ khàng nhưng mọi người vẫn nghe ra.

Bấy giờ mọi người mới phát giác, hình như trong lúc lùi lại, Phượng Tri Vi đã trượt chân vì vũng nước đọng trên mặt sàn. Nàng vẫn cầm con dao bạc kia, ngờ ngẩn mất hồn, cú ngã này ngã thẳng vào lưỡi dao, cắt trúng cổ tay.

Nội thị vội vàng tiến lên đỡ, mọi người thấy đây là chuyện vặt thì cũng không để ý, ai ngờ nội thị lại bất ngờ la to một tiếng, chỉ vào cổ tay Phượng Tri Vi run rẩy không nói nên lời.

Máu tươi tuôn ra xối xả từ cổ tay Phượng Tri Vi, vậy mà, cũng có màu vàng nhạt!

Biến cố bất ngờ này lập tức thu hút hoàn toàn sự chú ý của mọi người, họ trợn mắt há mồm nhìn cổ tay Phượng Tri Vi, không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Người... Người..." Thiên Thịnh đế chỉ vào Phượng Tri Vi, suýt chút nữa đã buông một câu người cũng thuộc vương tộc Lạc Nhật sao? Nhưng lời chưa ra khỏi miệng đã cảm thấy hoang đường, trên đời nào có chuyện trùng hợp như thế? Theo lời đồn vương tộc kia đã sớm suy vong.

Ninh Dịch bỗng cười dài.

Y nhẹ nhàng tiến lên, đưa tay đoạt lấy con dao trong tay Phượng Tri Vi rồi quăng một nhát, vẽ ra đường cong màu bạc, lần lượt cắt qua cổ tay mấy người Nhị hoàng tử, Ngũ hoàng tử và Hứa Bách Khanh, rồi rơi "keng" xuống đất.

Ba người kêu thét, ôm cánh tay lùi lại. Nhị hoàng tử gầm lên: “Lục đệ, đệ điên rồi!”

Ninh Dịch vẫy tay, đao bạc bay trở về. Y ngăm ngμία con dao, cười mà như không cười, "Ta không điên, điên là kẻ nào đó bị tham vọng che mờ mắt... Các vị, hãy thử nhìn xuống cổ tay mình xem!"

Hứa Bách Khanh buông cánh tay che miệng vết thương, liếc qua rồi “a” lên thành tiếng.

Máu chảy ra từ tay bọn họ, cũng có màu vàng nhạt!

Thiên Thịnh để đứng phắt lên.

Hách Liên Tranh há miệng chết sững.

"Các người đã nói đủ rồi, cũng nên đến lượt ta nói... Hôm qua nhi thần vẫn luôn đi cùng với các huynh đệ." Ninh Dịch thông thả bước đi trong điện, đao bạc trong tay lấp lóe, phản chiếu ý cười lạnh lùng, "Buổi trưa khi Đạt Trát Nhĩ đang ở yên trong đại lao bộ Hình, thì nhi thần đang uống rượu với các huynh đệ trong phủ Ngụy đại nhân. Nhi thần say rượu, Ngụy đại nhân đích thân đưa nhi thần đến phòng khách nghỉ ngơi, trong thời gian ấy Ngụy đại Thần không hề trở gót. Sau đó các huynh đệ cùng rời khỏi Ngụy phủ, lão thập say rượu không dám về cung, phủ đệ của thất đệ gần hoàng cung nhất nên nhi thần và lão thập cùng đến phủ thất đệ, sẵn men rượu hàn huyên cả đêm, trời sáng lập tức tiến cung. Trong suốt một ngày, Ninh Trừng vẫn luôn theo sát nhi thần; nhi thần không có lúc nào ở riêng với hã, vốn không thể lén lút bố trí cho hã đi ám sát Đạt Trát Nhĩ. Chuyện này, Ngụy đại nhân và thất đệ đều có thể làm chứng."

Phượng Tri Vi cúi người xác nhận, Thất hoàng tử không còn cách nào khác đành phải gật đầu, có vẻ xấu hổ.

"Còn về thị vệ mang thương tích trên người..." Ninh Dịch cười càng thêm mai mỉa, bất ngờ gọi một nội thị, "Đi, gọi một thị vệ bất kỳ của từng vị điện hạ vào đây."

Y nói như thế, người ngoài không hiểu gì, nhưng các vị Hoàng tử đều biến sắc.

Sau trận hỗn chiến trong Ngự phủ hôm qua, thị vệ của các Hoàng tử ai nấy đều thủng một lỗ bên vai trái.

"Phụ hoàng." Ngũ hoàng tử tiến lên lạy dài, "Hôm qua khi chúng nhi thần tụ họp uống rượu trong Ngự phủ, chợt có thích khách xâm nhập, các thị vệ mang theo đa phần bị thương. Ninh hộ vệ cũng bị thương khi đối chiến với thích khách, chuyện này chúng nhi thần tận mắt chứng kiến..."

"Nếu đã biết Ninh Trường không bị thương trong đại lao, thì tại sao vừa rồi lại không nói!" Thiên Thịnh đế nổi cơn thịnh nộ.

Ngũ hoàng tử quỳ "bịch" xuống.

"Còn tại sao lại xuất hiện máu màu vàng nhạt..." Ninh Dịch liếc xéo đại y sư Hô Trác và Lưu Y Chính của Thái Y viện, hai tay dâng đao bạc lên, "Bệ hạ vẫn nên tra xem chậu nước và con dao này có vấn đề gì thì hơn!"

Lưu Y Chính mềm oặt người, ngồi phịch xuống đất, rồi vẫy vung đập đầu như già tui.

Đại y sư Hô Trác ngậy ra tại chỗ, mồ hôi túa ra như mưa.

Tình thế lắt léo, bẻ ngoặt bất ngờ, những người chứng kiến hồn vía lên mây giờ này cuối cùng cũng phản ứng - Sở vương điện hạ lại một lần nữa lật ngược tình thế một cách ngoạn mục!

Từ đầu đến cuối Phượng Tri Vi đều chuyên tâm tự băng bó cho mình, không nghe không hỏi đến việc đang xảy ra trước mắt, mọi chuyện vốn đều nằm trong tính toán của Ninh Dịch. Bên cạnh Thiều Ninh hẳn phải có nội ứng của y, y đã nắm ngọn ngành kế hoạch của nàng ta. Thiều Ninh phải người đâm thủng vai trái Ninh Trừng để vu khống hãm tội giết người trong ngục, Ninh Dịch bố trí cho thích khách xuất hiện ở Ngự phủ, đâm thủng vai tất cả thị vệ của các Hoàng tử. Thiều Ninh muốn Phượng Tri Vi bôi thuốc lên uyển mạch Ninh Dịch, làm máu y đổi màu; rồi lại không yên tâm về Phượng Tri Vi, mới giở trò lên cả dao thử máu và chậu vàng. Ninh Dịch bèn tương kế tựu kế, khiến máu mọi người đều biến thành màu vàng. Những lời tố cáo của Thiều Ninh, cho đến bây giờ, trái lại đều trở thành âm mưu sơ hở để hãm hại y.

Khóe môi Phượng Tri Vi cong lên thành một nụ cười - hôm qua nàng ngửi thấy mùi thuốc giải rượu trong hơi thở của Ninh Dịch, thì đã biết y hoàn toàn không say, hiển nhiên sẽ không động thủ, còn tiện tay giúp y đóng kịch. Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, từ lâu nàng đã biết, Thiều Ninh dễ xúc động và được cưng chiều, nào phải đối thủ của Ninh Dịch âm trầm nhẫn nại kia chứ?

Trên kim điện, Hách Liên Tranh đột ngột xoay người, giận dữ nhìn đại y sư Hô Trác. Ông lão kia bắt gặp ánh mắt gã, giật mình ớn lạnh, chột xoay người trốn chạy.

"Bộp!"

"Phập!"

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm thiết, ông lão kia ngã gục cách cửa điện nửa trượng, sau lưng cắm một cây quạt giấy và một thanh đao ngắn đeo trên thắt lưng để trang trí.

Hách Liên Tranh và Ninh Dịch thu tay về, hai bên nhìn nhau, ánh mắt sắc nhọn như mũi kim, sau đó đều mỉm cười.

"Vương gia võ nghệ siêu quần!"

"Thế tử quyết tâm sắt đá!"

"Ha ha."

"Há há."

Cười xong ai nấy đều quay đầu, không thèm liếc đối phương lấy một cái.

Thiên Thịnh đế đã lấy lại vẻ bình tĩnh, an ủi Ninh Dịch vài câu, lại giao vụ án cho Tam Pháp ti, bấy giờ đã thêm án đám Lưu Y Chính mưu hại thân vương, rồi mới bảo Hách Liên Tranh: "Thế tử, lần sau không được bộp chộp như thế nữa."

Hách Liên Tranh giật giật khóe miệng, hồi lâu mới cúi đầu, "Dạ, xin bệ hạ giúp tộc ta tìm ra hung thủ thật sự."

"Dĩ nhiên rồi." Thiên Thịnh đế cười hết sức hòa nhã, cố tình đổi chủ đề để xoa dịu không khí, "Việc này người cũng đừng quản, cứ giao cho Tam Pháp ti, nhất định sẽ trả lại công bằng cho người. Nhưng người quả nhiên giống lời phụ vương người nói, vẫn còn ngựa non háu đá. Phụ vương người cứ dặn đi dặn lại với trẫm, rằng nữ tử Thiên Thịnh ta dịu dàng hiền hậu, có thể mài giũa bớt tính tình người, nhờ trẫm tuyển cho người một vị Chính phi. Bấy giờ người đã chọn được người nào vừa ý chưa?"

Khóe miệng Hách Liên Tranh lại co giật - Hô Trác vương vẫn luôn muốn kết thông gia với Trung Nguyên, Thiên Thịnh đế cũng vui vẻ tác thành, ấy thế nhưng bản thân gã không muốn bị ràng buộc, nên cứ kéo dài thời gian mãi. Chuyện hôm nay cãi nhau đũa lý, coi như đã bị Thiên Thịnh

để năm thóp; nếu còn tiếp tục giỡn mặt với lão, lão mà kể chuyện này với phụ vương thì mình nhất định sẽ không được sống những ngày yên ổn.

Nhưng trong lòng gã lại thật sự không muốn bị trói buộc vào một nữ nhân quá sớm như vậy. Và lại nữ tử Trung Nguyên mềm yếu như hoa cỏ trồng trong nhà, có gì thú vị chứ?

Bối rồi cả buổi, trong lòng chợt lóe lên linh quang, nhớ lại cuộc gặp gỡ tình cờ khiến gã tràn đầy hứng thú mấy ngày trước.

“Bệ hạ.” Gã liền đáp, “Thật ra thần cũng thích một người, nhưng nữ tử này thân phận thấp kém, không thể làm Chính phi của Thế tử Hô Trác. Ý thần muốn cưới nàng làm thiếp trước, người thấy sao ạ?”

"Vậy à?" Thiên Thịnh để nổi hứng thú, "Nếu người đã chịu hồi tâm, trăm tự nhiên sẽ vui vẻ tác thành, là cô nương nhà ai? Nói đi, trăm sẽ làm chủ hôn cho người."

Đám Ninh Dịch đều tò mò đưa mắt nhìn sang, bầu không khí căng thẳng trên triều đình cũng nhạt đi một chút.

"Thần mới gặp nàng một lần, cô gái này không có nhan sắc, lại rất tài hoa, thần thích." Hách Liên Tranh ngẩng mặt, mày dài khẽ nhướn, đáy mắt lóe lên một vết khôi hài và phẫn chấn không dễ nhận ra, cười nói, "Là cháu đẳng ngoại của Ngũ quân Đô đốc Thu đại nhân, Phượng Tri Vi."

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Hồ Đào Hung Mạnh

Type: shiriboss

Ninh Dịch vốn đã nhìn sang chỗ khác, đột ngột quay đầu. Tay Phượng Tri Vi run rẩy, suýt nữa đã đánh rơi vải trắng để băng bó.

Hai người ngẩng đầu cùng lúc, Ninh Dịch nhìn sang Phượng Tri Vi, Phượng Tri Vi liếc nhìn Ninh Dịch cực nhanh. Ánh mắt đầu tiên của hai người chẳng ngờ lại không nhắm vào kẻ khởi xướng, mà lại nhìn vào đối phương.

Sau đó hai bên lập tức nhìn sang chỗ khác, Phượng Tri Vi tiếp tục điềm nhiên như không, vừa liếc xéo Hách Liên Tranh vừa băng bó, coi Hách Liên Tranh như cổ tay chảy máu đang chờ bị nàng ra sức cuốn chặt, không thể cựa quậy.

Chuyện kiểu này không thích hợp bàn bạc trên kim điện, nên lập tức cho tan triều, Thiên Thịnh để tuyên Hách Liên Tranh và trọng thần, Hoàng tử đến ngự thư phòng, Phượng Tri Vi cũng tùy giá.

Vừa ngồi xuống ghế, Ninh Dịch đã nhìn sang Hách Liên Tranh, trong đôi mắt chậm rãi nổi lên ý cười, lạnh mà giấu đao, tựa như vẻ mặt y khi bị Hách Liên Tranh tố cáo mưu sát trên điện vừa rồi.

Y cười nói: “Vừa rồi bản vương nghĩ, Thế tử thật là thú vị. Thiên tử chỉ hôn là chuyện vinh hiển đến nhường nào, vậy mà ngài lại muốn dùng cơ hội này để cưới một người thiếp? Ngài ý vào lượng khoan dung của thiên tử, không biết chừng mực nữa sao?”

“Vương gia nói gì lại thế?” Hách Liên Tranh lập tức mỉa mai đáp trả, “Đây là ân điển của bệ hạ, ta chỉ là phiên thần, nếu không cung kính tiếp nhận, lẽ nào còn phải cự tuyệt sao?”

“Thật không?” Ninh Dịch mỉm cười, ý cười lơ lửng khóe môi, “Cứng quá dễ gãy, kiêu quá ắt suy, Thế tử coi chừng phúc trạch quá dày lại tổn thọ.”

“Vỏ trấu(*) ấy hả?” Hách Liên Tranh nghiêng đầu, không hiểu rõ câu nói văn vẻ này của Ninh Dịch, “Ngựa của ta đều ăn loại yến mạch tốt nhất, cường tráng khỏe mạnh, mới chở nổi trọng đao ba mươi tám cân của ta. Chỉ có đám công tử nhà giàu ở Thiên Thịnh các người mới mong manh ốm yếu, tô son trát phấn, ngựa của các người chỉ cần ăn vỏ trấu mà lớn cũng đủ sức chở các người.”

(*)Hách Liên Tranh lại tiếp tục nghe nhầm chữ phúc trạch (fúzé) thành vỏ trấu (fūzǐ)

Gã ăn nói kiểu râu ông nọ cắm cằm bà kia làm mọi người đều buồn cười, ai ngờ gã lại ngang nhiên nói tiếp: “Nữ nhân Thiên Thịnh làm ngựa cho đám nam nhân ẻo lả các người cười, thì thật là đáng thương!”

Các hoàng tử, trọng thần đều đỏ mặt, Phượng Tri Vi vừa mới nghiêng răng băng bó xong xuôi, nghe câu này mà bàn tay run rẩy, suýt nữa đã sợ ý xé rách nút thắt.

Ninh Dịch chăm chú nhìn Hách Liên Tranh một hồi, rồi gật đầu nói: “Phải, Thế tử đúng là trang nam tử anh hùng hiếm có, chỉ cần nói một câu vừa rồi, nữ tử ở Đế Kinh nhất định sẽ coi ngài như kì nhân, chạy theo ngài như vẹt.”

Trên điện có người cười phì thành tiếng.

“Nàng chắc chắn sẽ hãnh diện vì được gả cho ta.” Hách Liên Tranh ngạo nghễ nói.

Lại liếc xéo Hách Liên Tranh, Ninh Dịch bất chợt mỉm cười, vừa cười vừa gật đầu, thành khẩn nói: “Phải, Thế tử, ngài nói thật sự quá chí lý. Tiểu vương sẽ ngồi đây chờ một ngày ngày dặt tay tân nương lên điện tạ ơn, hôm ấy nhất định sẽ tặng Thế tử một phần trọng lễ.”

Sắc mặt y thành khẩn, mà giọng điệu thì nghe thế nào cũng thấy châm biếm. Hách Liên Tranh cũng không phải kẻ ngốc, đã sớm nghe ra, trừng mắt nhìn y.

Hai người một bên cười nhạt một bên trừng mắt, gương cung tuốt kiếm, chỉ thiếu điều chớp điện lập lóe, sấm sét uỳnh uỳnh nữa thôi.

Chúng thần đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy Sở vương hôm nay rất kỳ lạ, trước kia y có bao giờ đối chọi gay gắt với người ta ngay mặt như thế này đâu? Nhưng nghĩ lại thì lập tức hiểu ra, dù sao thì Hách Liên Tranh cũng vừa tố cáo y giữa triều đình, suýt nữa đã hại chết y, trong lòng Sở vương chất chứa oán khí cũng là chuyện khó tránh.

Thiên Thịnh đế cũng mang suy nghĩ này, thấy sắc mặt Ninh Dịch có vẻ không vui, bèn cố ý lảng sang chuyện khác, cười nói: “Thế tử, cháu đẳng ngoại của Thu Thượng Kỳ ắt hẳn cũng là khuê tú trong kinh. Với xuất thân danh giá như thế, có sao người lại nói người ta xuất thân thấp kém phải cười làm thiếp?”

Có người khẽ ho một tiếng, đại học sĩ Diêu Anh hơi ngại ngần nói: “Bệ hạ, Thu Thượng Kỳ kia chỉ có một vị muội muội, năm đó chính là ...”

Thiên Thịnh đế ngẩn người, nhớ ra chuyện gì, sắc mặt lại hơi tối đi. Mọi người lập tức hè nhau nhìn sang chỗ khác – Năm ấy đại tiểu thư Thu gia vứt bỏ vinh hoa địa vị, bất chấp tất cả bỏ trốn với một nam tử, chuyện này chấn động kinh hoa, mọi người ở đây đều đã nghe đồn. Cũng có một

cách giải thích được giữ bí mật, nói năm ấy sở dĩ Thu đại tiểu thư phải bỏ nhà đi, là bởi vì trong cung truyền ra tin tức muốn nạp nàng làm phi.

Việc này hẳn là một cái gai trong lòng bệ hạ, mọi người đều thông minh mà chọn cách lảng tránh.

“Bệ hạ, thần đã hỏi thăm về cô nương kia.” Hách Liên Tranh tràn đầy hứng khởi nói, “Năm nay nàng mười lăm tuổi, chưa có hôn phối, nghe nói là người dịu dàng hòa thuận, rất mực hiền lành. Thần cần một người như thế, tương lai thần cưới Chính phi cũng sẽ không xáo trộn gia đình.”

Câu này vừa thốt ra, Phượng Thi Vi bèn rửa thầm trong lòng, tên khốn này từ bao giờ đã hiểu rõ về nàng như vậy? Thăm dò ra cả chuyện nàng chưa có hôn phối, cân nhắc kỹ càng cả đến chuyện kết hôn rồi gia đình có yên ổn hay không, đúng là chỉ giỏi tính toán theo ý mình mà.

Ninh Dịch cũng nhú mào, nháy mắt đã xua tan đi một ý nghĩ trong đầu.

“Nếu đã như thế.” Thiên Thịnh đế lấy lại vẻ mặt bình thường, vừa uống trà vừa nói, “Người đâu, tuyên chỉ ...”

Ông đột ngột ho khan, sắc mặt sừng đỏ. Nội thị vội vàng tiến lên hầu hạ, lời vừa nói ra cũng tạm ngừng ở đó.

Phượng Thi Vi từ đầu vẫn đứng bên long án, lặng lẽ rút tay xuống khỏi án kỷ - nàng vừa bóp nát một miếng điểm tâm trong túi áo, sau đó vờ như vén tóc để bắn mấy mẩu điểm tâm vụn vào chén trà của Thiên Thịnh đế. Khí quản của Hoàng đế không được khỏe lắm, rất dễ bị sặc, quả nhiên câu truyền chỉ của ông đã bị cắt ngang.

Thừa dịp Thiên Thịnh đế ho khan, nội thị vội tung ri mù, nàng tiến đến bên Hách Liên Tranh, cười bảo: “Thế tử, ngài quả là có con mắt tinh tường.”

“Đương nhiên ... O, người cũng biết vị Phượng cô nương kia?” Hách Liên Tranh liếc xéo nàng, “Làm sao người biết được? Gặp nhau chỗ nào? Nàng là một vị khuê tú không ra khỏi cửa, làm sao người quen được nàng?”

Gã còn chưa cưới người ta về đã nghiêm nhiên coi mình là trưởng phu, bắt đầu hùng hùng hổ hổ tra hỏi mọi tư tình khả nghi, cũng chẳng thèm nghĩ lại xem mình đã quen biết khuê tú “không ra khỏi cửa” kia trong hoàn cảnh nào.

“Năm đó gia phụ có giao tình lâu năm với Thu phủ,” Phượng Thi Vi nói, “Cũng từng nhận lời mời đến Thu phủ làm khách, nhưng quả thực ta không thấy mặt tiểu thư khuê các, có điều ...”

Nàng kéo dài giọng ra, Hách Liên Tranh quả nhiên hỏi: “Có điều cái gì?”

Phượng Thi Vi nhú mày, bày ra vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ, sau đó lắc đầu, “Bình phẩm thị phi sau lưng người ta là không tốt ... Không có gì đâu.”

Rồi nàng ngáp chặt miệng như vỏ con trai, nhìn sắc mặt kia, thì có lẽ dùng dao mà cạy cũng cạy không nổi cái miệng kín mít này.

Đôi mắt như đá quý của Hách Liên Tranh chăm chú nhìn nàng rất lâu, thần sắc trên mặt biến ảo.

Đến đây hỏi ta đi đến hỏi ta đi đến hỏi ta đi ... Phượng Thi Vi mỉm cười, mọi việc đều nằm trong tính toán.

“Không có gì thì thôi vậy.” Hách Liên Tranh ngăm ngăm nửa ngày, ai dè lại ngoảnh đầu không thèm đếm xỉa, khoe miệng nở một nụ cười quái gở, “Dù sao ta cũng không thật lòng muốn cưới nàng làm vợ.”

Phượng Thi Vi suýt nữa đã sặc ... Tên man di này hành động không theo lẽ thường!

“Ta chưa bao giờ gặp một nữ nhân nào dám ra tay với ta ...” Hách Liên Tranh nhìn ra ngoài điện, ánh nắng chói chang rọi vào đôi mắt như đá quý bảy màu của gã, khiến nó trở nên rực rỡ khác thường. Gã chậm rãi nói: “Ta làm sao có thể dễ dàng buông tha nàng? Haha, chẳng phải nữ nhân Trung Nguyên coi chồng như trời sao? Từ giờ trở đi ta chính là ông trời của nàng, bắt nàng rửa chân nàng phải rửa chân, bắt nàng tắm căng nàng cũng phải tắm căng. Ta cưới mười bà vợ lớn nhỏ, bắt nàng hầu hạ từng người một ... Người định bảo nàng dữ dằn? Nàng độc ác? Có dữ có ác đến đâu, thì cũng là con chuột dưới vuốt chim ưng thảo nguyên!”

Mẹ người mới là con chuột ấy!

Phượng Thi Vi giần giật khóe miệng, cố giữ cho sắc mặt không vượt qua ngưỡng bùng nổ, cười ha ha, nhìn Hách Liên Tranh khen ngợi: “Hay lắm, hay lắm, Thế tử quả đúng là mưu cao chí lớn hùng phong nghìn dặm ...”

Nàng ca tụng bằng những lời có cánh, ánh mắt lại có vẻ thương hại, sự thương hại này lọt vào mắt Hách Liên Tranh, ít nhiều cũng sinh ra nghi hoặc, bèn kéo ống tay áo nàng mà hỏi: “Xem người ấp úng chưa kìa, Phượng Tri Vi kia có vấn đề gì hả?”

“Không có vấn đề, không có vấn đề gì hết.” Phượng Tri Vi giật ống tay áo ra, chậm rãi nói: “Thà đi dỡ miếu mười căn, còn hơn phá hoại một lần thành hôn. Tại hạ chúc mừng Thế tử cưới được mỹ nhân về, từ giờ trở đi muốn rửa chân được rửa chân, muốn tắm căng được tắm căng, mười bà vợ có người hầu hạ, tiết kiệm được cả tiền nuôi nha hoàn, chúc mừng chúng mừng, mười phần hoan hỉ.”

Nàng nói với vẻ mặt nghiêm túc, rồi không thềm liếc Hách Liên Tranh một cái đã qua đứng hầu bên Thiên Thịnh đế, để lại Hách Liên Tranh nhú mày, rơi vào suy tư.

Phía xa xa, Ninh Dịch dường như không thềm để mắt đến những hành động mờ ám bên này, lại đột ngột liếc hai người.

Thiên Thịnh đế ho một hồi, đến khi ổn định lại mới gõ gõ bàn, bảo Phượng Thi Vi: “Ngụy Tri, viết chỉ.”

Phượng Thi Vi lập tức trải giấy chấm mực, động tác hết sức sáng khoái.

“Nay có Phượng thị là cháu đằng ngoại của Ngũ quân Đô đốc Thu Thượng Kỳ ...”

“Bệ hạ!”

Hách Liên Tranh đột ngột rảo bước tiến lên, mở miệng ngắt lời ông.

Mọi người lại đổ dồn ánh mắt nghi hoặc tới, Hách Liên Tranh dập đầu, lớn tiếng nói: “Bệ hạ, thần nghĩ ra rồi, chỉ là một người thiếp nhỏ nhoi thật không dám làm phiền bệ hạ ban hôn. Ân điển này, vẫn nên chờ đến khi thần cưới Chính phi thì người hãy ban thưởng.”

Ninh Dịch lập tức tán dương: “Thế tử quả đúng là hiểu sâu đại nghĩa, khiêm cung lễ độ!”

Hách Liên Tranh không chút ngại ngùng: “Dĩ nhiên rồi!”

Thiên Thịnh đế trầm ngâm giây lát rồi đồng ý, dù sao ban hôn tiểu thiếp cũng không hợp với lễ nghi. Ông cũng chỉ phá lệ để an ủi tiểu tử không an phận này, nếu đượng sự tự nguyện buông tay thì còn gì bằng.

Hách Liên Tranh cũng chẳng thấy làm sao, gã vốn chỉ định ứng phó với Hoàng đế, ai dè bị nhét cho một vị Chính phi ngay tại trận, thuận miệng nói cưới thiếp lấy lệ thôi, ban hôn hay không ban hôn, thật ra cũng chẳng quan trọng.

Nhưng Phượng tiểu thư này, rốt cuộc có vấn đề gì nhỉ? Ngày sau phải điều tra cho kĩ càng, có một số việc dò hỏi cũng không ra, vẫn nên đến gặp tận mặt thì hơn ...

Hách Liên Tranh nhú mày trầm tư.

Phượng Tri Vi ngậm cười, thu lại bút mực.

Ninh Dịch ngả người trên ghế, chậm rãi nhắm nháp trà.

Ngoài cửa sổ, ánh nắng ngày hè như gấm rơi vào, chói chang rực rỡ.

Sau khi Hách Liên Tranh rời đi, Ngự thư phòng lại bàn bạc thêm một hồi nữa. Đại quân của Thu Thượng Kỳ đã đến biên cảnh, trú binh ở núi Kết La cách Đại Liêu năm mươi dặm. Thu Thượng Kỳ điều năm vạn quân gốc ở biên cảnh đi phòng thủ tuyến Tây núi Kết La, đối diện với địa bàn của Hô Trác Nhập Nhị Bộ; Phó soái Thuần Vu Hồng dẫn mười vạn quân phòng thủ tuyến Đông, đối diện với biên giới phía nam của Đại Liêu; còn bản thân ông nắm mười vạn quân trú đóng ở trung quân.

Bố trí như thế, trong mắt những người nhà binh lão luyện là cực kỳ ổn thỏa. Lấy quân địa phương đóng giữ biên giới thía Hô Trác, lợi dụng sự quen thuộc của quân địa phương đối với địa hình nhân sự, mơ hồ có ý muốn giám sát; lỡ đâu Hô Trác phản bội, thì cũng biết đường mà xoay sở.

Lại bàn bạc một hồi về vụ án hôm nay, có thể thấy Thiên Thịnh đế không định truy cứu sâu hơn, bởi chiến sự đã cận kề trước mắt, phải lấy yên ổn làm đầu. Ninh Dịch cũng vô cùng khoan dung, không đuổi cùng giết tận, khiến Thiên Thịnh đế hết sức vừa lòng, trong lúc cao hứng còn nói:

“Lão Lục, người thường xuyên phải vào cung báo cáo, cứ đi đi về về cũng không thuận tiện cho lắm. Nên trẫm thưởng cho người Phong Quân hiên nằm về phía Tây Long nghi điện, về sau nếu xong việc muện, cửa cung đã khóa thì có thể nghỉ tạm trong đó.”

Hoàng tử trưởng thành đều rời cung mở phủ, không ngủ lại trong cung, đây là ân điển ngoại hạng, khiến sắc mặt mấy vị Hoàng tử lập tức trở lên mất tự nhiên. Nhưng họ vừa bề mặt trên triều đình, nên không ai dám mở miệng.

“Phong Quân hiên tinh tế đẹp đẽ, lại gần tâm cung của Phụ hoàng, sau này rất tiện cho lục ca vấn an sớm chiều.” Chợt có người tươi cười bước vào, tay bưng chén trà, sau lưng có một hàng cung nhân đi theo.

Có thể cười nói bước vào chốn bàn bạc quân cơ trong thiên hạ mà không hề kiêng dè, cũng chỉ có đương triều đệ nhất sủng – Công chúa Thiều Ninh.

“Chúc mừng lục ca.” Thiều Ninh dâng trà lên, nghiêng đầu nhìn Ninh Dịch.

Ninh Dịch ngược mắt, ánh mắt hai người giao nhau, Ninh Dịch tươi cười, nói: “Đây là ân điển của Phụ hoàng.”

Thiên Thịnh để nghe câu nói này của Thiều Ninh, mặt thoáng đổi sắc, vẻ do dự lóe lên rồi tan biến, sau đó ông mỉm cười hỏi: “Trẫm đang nghị sự, con chạy đến đây làm gì?”

“Nghe nói đám dân động này hầu hạ không tốt, Phụ hoàng uống trà bị sặc.” Thiều Ninh mỉm cười bước vòng qua án thư ra sau lưng Thiên Thịnh để, dấm lưng cho ông: “Con đến dâng trà Bích Loa, trà này nhẹ, nổi, ngon tuyệt, sẽ không làm Phụ hoàng sặc nữa.”

“Con thật là có hiếu.” Thiên Thịnh để vỗ vỗ lên tay con gái, mặt mày giãn ra thư thả, lại bảo Phượng Tri Vi, “Hôm nay cũng nhờ người vô ý trúng một đao, dù hại người đau đớn da thịt, nhưng lại giúp Sở vương rửa sạch oan uổng, kể ra cũng nên thưởng cho người. Sau này hãy đi theo Diêu các lão học cách xử lý công việc trong triều, cũng có thể nâng cao kiến thức.”

Những lời này nói ra, Hoàng tử và chúng thần lại run rẩy chân mày. Diêu Anh là Thủ phụ đương triều, có quyền phiêu nghị(*), đại sự trong thiên hạ đều được ông xem trước và đưa ra phương hướng xử lý. Bây giờ Thiên Thịnh để để Ngụy Tri làm văn thư thuộc cấp của ông, nhìn như giáng chức, nhưng hàm nghĩa trong đó lại sâu không tả xiết, xem ra muốn bồi dưỡng thiếu niên này thành Thủ phụ tương lai.

(*)Từ thời Minh – Thanh có lệ Nội các sẽ đọc tấu chương và nghị sẵn hướng giải quyết cũng như những câu chữ phúc đáp, viết lên một tờ giấy đính kèm trước khi tấu chương đó đến tay Hoàng đế, hành động này gọi là “phiêu nghị”.

Đến lúc này ánh mắt mọi người đều trở nên nóng bỏng, không thể nói rõ là ghen tị hay bất an.

Phượng Thi Vi tạ ân, trong lòng lại nổi cơn cảnh giác – Thiên Thịnh để không thể không nhìn ra, trong vài vị các lão thì Thủ phụ Diêu Anh không hợp tính nàng, Thủ phụ Hồ Thánh Sơn lại coi trọng nàng; bây giờ chuyển sang chỗ Diêu Anh, chưa chắc đây là chuyện tốt. Lão Hoàng đế này, lại chơi trò cân bằng quyền lực của ông ta sao?

Thiền Ninh nhìn nàng bằng ánh mắt sáng rỡ, cất tiếng cười giòn tan: “Thật lòng chúc mừng Ngụy đại nhân, ngài cũng như Sở vương ca ca của chúng ta, thiếu niên đặc chí, một bước lên mây.”

Phượng Thi Vi cười khố trong lòng, cảm thấy mình mới chỉ hơi sơ suất một chút thôi đã bị đặt lên lửa nướng. Mà ánh mắt của công chúa xoáy đến từ sau lưng Thiên Thịnh đế, lại tựa như vô số mảnh băng vèo vèo phóng tới.

Dạo gần đây Thiên Thịnh đế tinh thần sa sút, mới được một lát đã lệnh cho mọi người lui xuống. Phượng Thi Vi đứng ngoài sân chờ mọi người đi trước, Ninh Dịch lại gần, chợt liếc nhìn nàng rồi hỏi: “Sao Ngụy đại nhân mất hồn mất vía làm vậy? Chớ để mặt trời chiếu cho mê man đầu óc.”

“Đa tạ Vương gia quan tâm.” Lúc này Phượng Thi Vi thấy y tức giận không biết để đầu cho hết, bèn tươi cười rạng rỡ, “Hôm nay tận mắt chứng kiến thần thái phong phạm của Vương gia khi bày mưu tính kế, thần đang nghiền ngẫm cho kĩ.”

Ninh Dịch ngắm nghía nàng một lượt kỹ càng, tuy đeo tấm mặt nạ da người có thể che giấu mặt thật, nhưng ánh mắt cô gái này lại phong phú đến độ gần như có thể đọc ra một quyển sách - mấy phần cấu kinh mấy phần bất mãn, mấy phần vui mừng mấy phần hậm hực.

Y không nhin nổi mà bật cười, khóe môi cong lên thành một nếp nhăn nhàn nhạt, như hoa quỳnh nở trên đất tuyết, tĩnh lặng và đẹp để chói mắt. Phượng Thi Vi hiếm khi thấy y cười lên như thế, chỉ cảm thấy phong thái hoàn toàn khác với ngày thường, rục rờ đến không thể nhận ra, không khỏi ngỡ như một chốn.

Tĩnh lại sau cơ ngỡ ngẩn, bóng lưng Ninh Dịch đã khuất bên ngoài hành lang gấp khúc. Phượng Thi Vi chậm rãi quay đầu, siết chặt ngón tay, viên sáp trong lòng bàn tay nàng cộm đến phát đau.

Đây là vật công chúa Thiều Ninh nhét vào tay nàng khi đi vòng qua thư án ban này.

Bất đắc dĩ thở dài, nàng mở tờ giấy ra đọc, quả nhiên là Thiều Ninh hẹn gặp.

Ra khỏi Ngự thư phòng, đi chưa xa lắm đã có một tiểu thái giám lặng lẽ leo lên, đi trước nàng một đoạn. Hai người đi vòng qua bảy tám khúc quanh rồi dừng lại trước một vườn hoa nhỏ. Xung quanh vườn hoa có một vài gian nhà, nhưng không thấy dấu chân người, hoa cỏ trong vườn xem ra còn hơi quái dị. Phượng Thi Vi nhắc chân đi qua những cái rẽ trên mặt đất, nhận ra có một loài trong số đó là thực vật chỉ ở biên cảnh phí Bắc mới có. Do khí hậu không thích hợp lại chẳng có ai chăm sóc, nên đám hoa cỏ này không thể lớn lên được.

Một đôi ủng xanh xuất hiện trước gốc hoa, Phượng Thi Vi ngừng đầu, cười nói: “Công chúa ăn mặc như thế này, vi thần cũng không nhận ra nổi.”

Thiều Ninh mặc một bộ áo thái giám màu lam tím mờ, hiếm khi thấy nàng ta không cười như thế. Nàng ta nhìn Phượng Tri Vi bằng ánh mắt nặng nề, hồi lâu mới hỏi: “Tại sao lại thành ra thế này?”

“Tôi còn đang định hỏi Công chúa đây.” Phượng Tri Vi đứng dậy, ánh mắt hoang mang, “Tại sao lại thành ra thế này?”

“Người có dùng thứ ta đưa cho người không?” Thiều Ninh không ngờ nàng lại thản nhiên đến thế, nhìn nàng hoài nghi.

Phượng Tri Vi thản nhiên gật đầu, Thiều Ninh giật mình, im bất không nói.

Phượng Tri Vi thấy sự trầm lặng của nàng ta, trong lòng lại càng thêm chắc chắn, cười nhạt nói: “Chỉ e tôi liều lĩnh mạo hiểm vì Công chúa, mà Công chúa lại không coi tôi là tri âm tri kỷ!”

Thiều Ninh lại biến sắc, khí thế hùng hổ dọa người vừa rồi hoàn toàn tiêu tan, vô thức lùi lại một bước.

“Dùng người không nghi, nghi người không dùng, Công chúa tự mắc sai lầm!” Nàng ta lùi lại phía sau, Phượng Tri Vi lập tức dẫn tới, “Nếu Công chúa đã đưa thuốc kia cho tôi, thì cố sao lại không tin tôi, còn nhờ đến Lưu Y Chính giở trò trong nước và trong dao? Làm chuyện thừa thãi, gây rối loạn cả kế hoạch!”

“... Ta cũng không dám chắc thuốc đưa cho người liệu có tác dụng hay không ...” Ánh mắt Thiều Ninh xuất hiện một tia hoảng loạn, nàng ta lẩm bẩm, “Lưu Y Chính nói chi bằng chuẩn bị thêm phương án hai, ta cũng không ngờ lại xảy ra sự cố ấy ... Nhưng mà ... Nhưng mà ...” Nàng ta bỗng dừng ưỡn ngực, nhìn chăm chăm vào Phượng Tri Vi, “Nếu người không tự đâm mình một dao, thì bọn họ làm sao phát hiện ra được?”

“Công chúa lại lầm rồi,” Phượng Tri Vi lắc đầu, “Tôi không hề cố ý làm mình bị thương.”

“Lẽ nào ...”

“Lúc ấy tôi đang đi bình thường, tự dừng trượt chân.” Phượng Tri Vi nói dối nghe còn thật hơn cả sự thật, “Không hiểu sao lại ngã xuống, sau đó dao cắt đứt cổ tay. Tôi đâu phải thằng ngốc, nếu đã bỏ thuốc, còn đi giúp Sở vương làm gì?”

“Ai biết người có bỏ thuốc không ...” Thiều Ninh khẽ lẩm bẩm.

“Phải, hiện giờ không ai có thể nhìn ra rốt cuộc tôi có bỏ thuốc hay không.” Phượng Tri Vi lắc đầu thất vọng, xoay người cất bước, “Ai bảo Công chúa không tin tôi, đi chuẩn bị phương án hai, bây giờ lòng trung thành của tôi cũng không còn cách nào để chứng minh nữa.”

“Ta tin người!” Thiều Ninh kéo nàng lại, “Ngụy Tri, đừng giận, lần này ta đã sai rồi. Ninh Dịch gian ngoan xảo quyệt, bên cạnh ta nhất định có nội ứng của y, nên y mới nắm chắc mọi chuyện, hoàn toàn có chuẩn bị mà đến. Người xem y cố tình phái thích khách lập lờ đánh lộn con đen, đâm

thùng vai trái tất cả thị vệ của các Hoàng tử, lẳng lặng cởi bỏ mỗi nghi ngờ nhằm vào Ninh Trường, điều đó cho thấy y vốn đã biết toàn bộ kế hoạch. Nên Ngụy Tri à, người nhất định phải giúp ta!”

Lại nữa rồi ... Phương Tri Vi thầm thở dài, xoay người, thành khẩn nói: “Công chúa, tôi không thích hợp để giúp người thêm nữa, chỉ ít bây giờ không thể. Người ngấm lại đi, Sở vương đã có nội ứng, kế hoạch của tôi và người, trong lòng y nhất định nắm chắc. Bây giờ tôi tự bảo vệ mình còn không nổi, người lại muốn tôi đối đầu với y? Chuyện nên làm nhất bây giờ là ẩn nhẫn chờ thời, khi thời cơ đến ta ra tay cũng chưa muộn.”

“Còn nữa, Công chúa,” Phương Tri Vi nhắc nhở nàng ta, “Chuyện này bí mật, người nắm nội tình cũng không nhiều, người nên sàng lọc thuộc hạ bên cạnh mình cho kỹ.”

“Người bên cạnh ...” Thiều Ninh thoáng hoang mang, buông tay áo nàng, “Bên cạnh ta chỉ có ma ma ... Bà ấy sẽ không làm thế ...”

Giọng nàng ta hạ xuống rất thấp, Phương Tri Vi nghe không rõ ràng, trong chớp mắt Thiều Ninh đã bật cười, vẻ hoang mang vừa nãy tan đi, nàng ta cười tươi như hoa đưa chân đá đá những bông hoa khô dưới đất, hỏi: “Người có biết đây là đâu không?”

Phương Tri Vi nhìn nàng ta nghi hoặc, Thiều Ninh đặc ý nói: “Thuở thơ ấu ta thường đến đây chơi, ta rất thích hoa cỏ nơi này, cũng thích một nữ nhân rất đẹp rất đẹp sống trong cung thất phía sau.” Nàng ta chỉ vào cung thất im lìm đằng sau vườn hoa, “Sau đó có người bảo với ta rằng nơi này không thể tới, nên ta cũng chẳng quay lại đây nữa. Không lâu về trước ta nghĩ đến chuyện này, bèn phái người thăm dò một phen, mới biết được một vài câu chuyện xa xưa, ha ha ...”

Tiếng cười của nàng ta không hề vui sướng, mà chỉ có quái gở. Ánh mắt nàng ta lấp láy như đang nghĩ đến điều gì, rồi đột ngột nói: “Hôm nay

Phụ hoàng thưởng Phong Quân hiên cho Ninh Dịch, nhìn bề ngoài cứ như người thuận miệng nói ra, nhưng thực chất trước đó Ninh Dịch đã bỏ ra rất nhiều công sức, bao gồm cả thể cực ‘chịu oan ức’ hôm nay cũng đều nhằm mục đích lấy được Phong Quân hiên. Chỉ hận chính tay ta lại giúp sức cho y – nhưng cũng không sao, người có kế Trương Lương ta có thang trèo tường(*), ha ha.”

(*)Trương Lương là mưu sĩ nổi tiếng và công thần trụ cột của Lưu Bang tức Hán Cao Tổ, thường đưa ra nhiều mưu kế thần sầu giúp Lưu Bang giành thắng lợi. Thang trèo tường tức loại thang mây dùng để công phá thành trì, do Công Thâu Ban (hay Lỗ Ban) chế tạo ra. Ý nói kẻ địch có kế hay thì ta cũng nghĩ ra cách ứng phó.

Phượng Tri Vi liếc nàng ta, không hề mở miệng. Thiều Ninh chủ động nắm tay áo nàng, đi vòng qua một khúc quanh, chỉ vào một phương hướng rồi nói: “Người thấy không? Đằng đó là Phong Quân hiên.”

Bấy giờ Phượng Tri Vi mới phát giác, thì ra Phong Quân hiên nằm không xa chỗ này; chẳng qua cách một vườn hoa và núi giả hồ cảnh, lại không có đường nối thẳng sang bên đó nên tạo cảm giác rất xa đó thôi.

“Người quay về đi.” Thiều Ninh cười nhạt, vỗ vạy Phượng Tri Vi, “Hãy chờ xem, kịch hay còn chưa hạ màn đâu!”

Ra khỏi hoàng cung, Phượng Tri Vi trở lại Ngự phủ, vào phòng mình hóa trang đơn giản một chút rồi mở nắp một cái hòm gỗ tử đàn cỡ lớn trong phòng, cửa vào địa đạo tối om om, hiện ra trước mắt nàng.

Đường hầm này do nàng sai người đào ra, nối thẳng đến khuê phòng của nàng trong Tuy Phương trai của Thu phủ, thuận tiện ra vào.

Cố thiếu gia mặc bộ đồ nha hoàn bằng chất vải quý giá hoa lệ, đi theo sau lưng nàng, túi hồ đào va vào nhau lạo xạo trong tay áo.

Hai người chui ra khỏi địa đạo, ngồi vào trong phòng. Căn viện vô cùng yên tĩnh, Phượng Tri Vi đã sớm căn dặn Thu phu nhân, lấy cớ Phượng tiểu thư mắc bệnh sởi không được ra gió để không cho ai khác bén mảng đến gần Tuy Phương trai.

Thu phu nhân không phải nha hoàn sang, nha hoàn trong Thu phủ cũng không muốn đến nơi này hầu hạ. Trong mắt các cô, Phượng Tri Vi vẫn là đứa con gái thấp hèn của người phụ nữ bỏ nhà trốn đi, không có địa vị như ngày nào. Chẳng qua không hiểu vì sao lại được phu nhân đối xử tử tế, tạm thời cấp cho nàng một căn viện mà thôi.

Phượng Tri Vi cũng chẳng thêm để ý mấy chuyện này, nàng bất chấp nguy hiểm và phiền toái để trở về Thu phủ, ngoại trừ hy vọng có thể chăm nom Phượng phu nhân, thì mục đích chủ yếu vẫn là nơi ở của Ngũ di nương.

Lần đó khi nàng giở trò khiến Ngũ di nương rơi xuống hồ băng, trong phút hấp hối ả ta đã để lộ ra sức lực và phản ứng hết sức kỳ quái. Lại thêm sự xuất hiện của Ninh Dịch, khiến lòng nàng trước sau vẫn tồn tại một tia nghi hoặc.

Tìm tòi tỉ mỉ trong phòng một lượt mà không thu hoạch được gì, Phượng Tri Vi nhú mày, ngồi tựa lưng vào giường với vẻ chán nản.

Vừa tựa lưng, nàng chợt cảm thấy sau lưng hình như có gì đó, quay người lại xem thì thấy một móc câu vàng dùng để buộc màn lấp ló dưới tấm đệm giường.

Nàng ngồi dậy, lấy móc câu vàng ra, đầu trên cái móc là một miếng bạch ngọc chạm rồng một nửa. Hình dáng miếng bạch ngọc trông rất đặc biệt, nổi lên hai gò hồng hào bóng bẩy, trên đỉnh phơn phớt hồng, trông đẹp đẽ mà quyến rũ, tất giống mấy món dụng cụ thô tục để trợ hứng trong khuê phòng.

Tiểu thiếp nhà giàu thường có mấy món này để lôi kéo sủng hạnh, nhưng dùng làm móc trang trí thì không hay gặp. Và lại nếu là móc màn, thì có sao lại đặt dưới chân? Lại ai cố ý đặt nó vào đây ư?

Phượng Tri Vi vuốt ve khe hở ở đoạn giữa miếng bạch ngọc, ngón tay hơi dùng sức.

“Rắc”, bạch ngọc bị tách ra, để lộ một chiếc khóa vàng dạng phiến(*) nho nhỏ.

(*)Gọi là khóa nhưng thực ra đây là một món đồ trang sức, thường đeo lên cổ trẻ con, bên trên ghi những lời chúc may mắn.

Phượng Tri Vi giật mình, thứ này, trông rất quen.

Cầm lên tay ngắm nghía kĩ càng, ngày sinh tháng đẻ ghi bên trên khiến đồng tử nàng co lại – đây là ngày sinh của Phượng Hạo!

Lại nhìn mảnh khóa vàng, quả nhiên là vật Phượng Hạo đeo hồi bé, sau này mất tăm mất tích, Phượng Tri Vi cũng không để ý, không ngờ nó lại xuất hiện ở đây.

Nhưng Ngũ di nương trộm ngày sinh tháng đẻ của Phượng Hạo làm gì? Ả trộm nó cho ai?

Phượng Tri Vi tìm được vật này, trong lòng lại càng thêm nghi hoặc, tựa như vô tình chạm vào rìa một bí mật vô cùng lớn lao, nhưng bốn phía bị che phủ trong mây mù, không nhìn rõ toàn cảnh.

Ngắm nghĩ, nàng cất khóa vàng đi, định đến tiểu viện của Phượng phu nhân để dò la ý tứ, nhất thời lại hơi do dự.

Từ hôm nàng muốn đưa Phượng Hạo đến học ở núi Thủ Nam rồi bị Phượng phu nhân cự tuyệt trở đi, quan hệ giữa mẹ con tử đệ rơi thẳng vào

tình trạng đóng băng. Phượng phu nhân mấy lần tới cửa tặng đồ ăn, y phục và vật dụng, Phượng Tri Vi đều đóng cửa không gặp.

Nàng có thể dựa hơi quyền thế, có thể cư xử giả lả với bất cứ kẻ nào, bởi đó chỉ là người ngoài. Nhưng đối mặt với mẹ và đệ đệ đã chung sống hơn mười năm trời, nàng khó lòng giữ được lớp mặt nạ ôn tồn hòa nhã.

Chỉ có người mình quan tâm, mới có thể làm tổn thương mình sâu nhất.

Còn đang do dự, chợt nghe ngoài viện có tiếng ồn ào, kế tiếp là tiếng bước chân rầm rầm của một đám đông, người đi đầu cao giọng hô: “Chúc mừng Phượng tiểu thư!”

Phượng Tri Vi mở cửa bước ra, đón nhận những ánh mắt lấp lóe và nụ cười hả hê khắp sân. An đại nương dẫn đầu đang bê xiêm y trang sức, bà ta cười toe toét làm phấn trên mặt rơi lá tả tơi mảng.

“Phượng tiểu thư đại hỉ rồi.” An đại nương cầm xiêm y trong tay đưa về phía trước, “Nghe đồn cô được người ta chọn làm dâu(*), sắp trở thành thiếp của Hô Trác Vương thế tử? Bây giờ Vương thế tử đích thân đến thăm viếng, đang được phu nhân tiếp đãi ngoài tiền viện, cô có cần thay xiêm áo đi hầu hạ không?”

(*) Nguyên văn là “tước bình trúng tuyển”. Chuyện kể rằng Hoàng hậu của Đường Cao Tổ Lý Uyên thuộc dòng dõi danh giá, nổi tiếng vì dung mạo và học thức hơn người. Trước cửa nhà bà treo một bức bình phong vẽ hai con khổng tước, tuyên bố mỗi người đến cầu hôn được bắn hai mũi tên, ai bắn trúng mắt khổng tước thì gả cho người ấy. Khi đó Lý Uyên còn trẻ, chưa có danh vọng gì, nhờ bắn hai mũi tên trúng hai mắt khổng tước mà lấy được vợ, cho nên điển tích này vốn được dùng để chỉ những người được chọn làm con rể (của những nhà danh giá hơn), sau áp dụng cho cả con dâu.

Chữ “thiếp” kia được nhấn nhá, mấy bà hầu trong sân ai nấy đều nhin cười đến đỏ bừng mặt mũi. Một bà cười nói: “Nghe đồn nam nhi thảo nguyên rất cường tráng, Phượng tiểu thư thật là có phúc.”

Lại thêm một đại nha hoàn cười bảo: “Chỉ e anh chàng này có mùi hôi của dê thôi. Nghe nói nam nhi thảo nguyên một năm không rửa chân, tương lai khi tiểu thư hầu hạ phu quân, coi chừng ngạt thở luôn đó.”

Mọi người cười ồ lên.

An đại nương lại dứ dứ bộ váy về phía trước cứ như đang thi uy, phục sức trên khay gỗ là loại màu hồng phấn mà di nương chỉ có thể đeo khi vào cửa, phối với váy màu xanh biếc, trông hết sức tầm thường. Vòng cổ bằng vàng nặng nề thô kệch như xích chó, đặt trên nền áo, ba màu hồng lục vàng trong mà chướng mắt.

Hách Liên Tranh đúng là kẻ nóng vội, chưa chi đã chạy đến đây?

Phượng Tri Vi khẽ nhú chân mày, ánh mắt bình thản liếc qua mớ xiêm y, nói: “Đây chẳng phải là váy áo dưới đáy hòm của đại nương sao? Thật tội nghiệp, đang trong rương chừng ấy năm vẫn không có cơ hội mặc vào, hôm nay còn phiền thím đưa đến cho tôi, hẳn là từ rày về sau thím không cần đến nữa phải không?”

An đại nương ghệt thở, cánh tay cứng đờ giữa không trung.

Phu nhân không hề bảo bà ta mang y phục đến, là bản thân bà ta muốn hạ nhục Phượng Tri Vi để báo thù xưa oán cũ. Xiêm ý trang sức này, quả đúng là bà ta đặt ở trong rương để chuẩn bị đến khi thành thân với Lưu quân sự của Thu phủ thì đem ra mặc. Lưu quân sự chết vợ rồi lại tục huyền, từ đầu đến cuối không màng đến bà ta, chuyện này trở thành nỗi tiếc nuối trong đời. Ai dè Phượng Tri Vi lại sắc sảo nhường này, mới buông một câu đã chọc trúng nỗi đau của bà ta.

“Người ...” Bà ta giận đến nỗi cả người phát run, đứng tại chỗ run rẩy hồi lâu. Còn chưa chịu xuống đài, bỗng nghe sau lưng có người khẽ hỏi: “Làm sao thế ...”

Mọi người ngoái đầu lại, thấy Phượng phu nhân đứng tựa cửa, vẻ mặt nghi ngờ. Vừa rồi bà nghe có tiếng người huyên náo, bèn vội vã tìm đến viện của Phượng Tri Vi xem xem rốt cuộc là có chuyện gì.

An đại nương sáng mắt lên, lập tức lạch bạch bước tới, cắn răng cười nói, “Phu nhân, già này suýt nữa quên chúc mừng người, cô nương nhà người đã bay lên cảnh cao rồi, chẳng mấy chốc mà thành thiếp của Thế tử!”

“Thế tử? Thiếp?” Phượng phu nhân nghi hoặc tròn mắt, một bà thím khác lập tức hờ hững tiếp lời, “Dạ đúng thế ạ, thiếp! Cô nương nhà người chạy lung tung bên ngoài, chẳng biết đã dùng chiêu mê hoặc gì mà được Hồ Trác Thế tử nhìn trúng, nghe đâu hôm nay trên kim điện đã xin bệ hạ thưởng cho làm thiếp, còn nói cái gì mà suýt nữa đã được ban hôn, hừ, đùa hả, một người thiếp, được ban hôn? Làm gì có chuyện đó?”

Phượng phu nhân giật mình, trong nháy mắt mặt mũi đã tái nhợt, há hốc miệng định nói gì mà lời lẽ cứ nghẹn lại trong cổ họng. Phượng Tri Vi đứng bên cạnh cửa, nhìn chăm chăm vào Phượng phu nhân, trong lòng chợt chua chát đắng – nàng sắp bị ban cho người ta làm thiếp, mà mẹ vẫn không nói một lời sao?

Hai mẹ con nhìn nhau qua căn viện tràn đầy địch ý, một người trong lòng còn chưa tiêu hóa xong tin này, đầu óc rối như tơ vò, nghĩ xem phải xử lý ra sao. Người còn lại ôm đầy bụng thù lương và thất vọng nhàn nhạt, khao khát đợi chờ người mình quan tâm nhất có thể đáp trả bằng một chút ấm áp.

Hai người rơi vào trầm tư, nhưng bởi thế mà mấy bà hầu lại tưởng họ hèn nhát không dám mở lời.

“Ban hôn cái gì chứ, vớt vát thể diện cho mình sao?” Một bà hầu khác dương dương đắc ý che miệng cười, “Nhưng Phượng cô nương của chúng ta đúng là có bản lĩnh, tầm ngấm tầm ngấm mà với đến Hô Trác Thế tử, chẳng biết tiểu thư con nhà danh giá không ra khỏi cửa học đâu ra chiêu bài này!”

“Tác phong phu nhân truyền lại, gia học sâu xa đó thôi!” Một nha hoàn biết vài mặt chữ, văn vẻ nổi lời.

“Bốp!”

Một tiếng giòn tan, một vệt máu bắn.

Tiếng thét chói lói của cô ta vang lên, truyền vào tai mọi người đã trở nên khàn khàn - Phượng phu nhân đột ngột lao tới, nhặt lấy cái vòng cổ bằng vàng nặng nề kia, một đòn quét ngang nghìn quân, quất mạnh vào miệng nha hoàn ấy!

Hàm răng bị đánh nứt phun ra, trên mặt Phượng phu nhân dính những vệt máu lấm tẩm. Bà không buồn lau đi, nâng cái vòng cổ bằng vàng vấy máu kia lên, không thèm nhìn ai, vung cánh tay quét thêm một vòng.

“Không ai dạy các người biết phép tắc à? Hôm nay đánh cho các người tỉnh ngộ!”

Các bà hầu trong viện đều sợ hãi đến tái mặt, nhao nhao chạy trốn. Phượng phu nhân nhào đến, túm mớ y phục trên cái khay của An đại nương quăng ra bên ngoài.

“Mụ già, mang áo liệm của người cút đi cho ta!”

Váy áo xanh đỏ sắc sỡ bay ra, trùm lên mặt một đám người vừa đến, người đi đầu “ây da” một tiếng, gào lên: “Thơm đến phát thối, ngạt chết ta!”

Đưa tay giật mớ y phục trên mặt xuống, giẫm nát dưới chân.

Gã vừa mới lộ mặt, mọi người bỗng thấy ánh nắng chói chang nay mờ đi, phảng phất còn có tia sáng bảy màu lấp lóe, nhìn kĩ thì hóa ra là đôi mắt của đối phương, màu hổ phách đậm đà như rượu, sắc tím thắm tựa vực sâu, hai thứ màu sắc gần như đối lập hòa vào nhau rồi tụ lại trong đôi mắt một người, mang một thứ mỹ cảm lạ kỳ khiến người ta hoa mắt.

Người kia buộc tay áo, lại phanh bờ ngực, mồ hôi lấp lánh trên da thịt màu mật ong nhàn nhạt, toàn thân toát ra một luồng sinh lực nam nhân mạnh mẽ, khiến các cô nương và bộc phu đứng trong viện đều ngây ra mà ngẩn.

Một đám hộ vệ Thu phủ đuổi theo đến nơi, la lớn: “Thế tử, không được vào, không được vào đâu ...”, lại bị đám người sau lưng gã cản lại, quất roi khiến họ gào khóc ầm ĩ.

Thì ra đây là Hô Trác Thế tử, ánh mắt xung quanh lập tức đổ dồn vào Hách Liên Tranh, mang theo những ý vị khác nhau.

Hách Liên Tranh đảo mắt một vòng, nhìn Phượng phu nhân tóc tai xõa xượi cầm vòng cổ vấy máu, lại nhìn Phượng Tri Vi vẫn chấp tay đứng dưới hành lang, bình tĩnh ung dung nhìn từ trên xuống, lập tức nhướn mày cười, nói: “Hoàng kiểm bà, đây là mẹ cô à? Đúng là không có dữ nhất chỉ có dữ hơn!”

Phượng Tri Vi phát sắc, rồi lại nghe gã cao giọng nói: “Ta thích!”

Lần này đến lượt Phượng phu nhân phát sắc, “cạch” một tiếng buông vòng cổ bằng vàng đang lơ lửng cao xuống.

“Thế tử đến đây đặt sính lễ ư?” Phượng Tri Vi vốn đã định ra tay, lại gặp cảnh Phượng phu nhân bùng nổ, kinh ngạc đến quên cả hành động.

Hách Liên Tranh đi tới, nàng lập tức tìm lại bản thân, nhanh chóng ung dung bình thản trở lại.

“Phải.” Hách Liên Tranh nghiêng đầu ngắm nghía nàng, cảm thấy cô gái này mặt hơi vàng một chút, mày hơi rủ một xúu thôi, nhìn kỹ thì cũng chẳng xấu xí cho lắm. Và lại gã thích thứ khí khái tưởng như bình lặng mà thật ra gặp việc gì cũng bề nghệ của nàng, không ngăn nổi mình càng nghĩ càng vui sướng, bèn vung tay, “Bát Bưu!”

Tám hộ vệ dừng mãnh cầm roi vàng đáp trả vang dội, cất bước tiến lên.

“Sính lễ!”

Tám người đều rút từ trong ngực áo ra một cái gói nhỏ bằng vải vàng, dâng lên một cách trân trọng.

Bảo bối quý hiếm gì đây?

Phượng phu nhân lại giận dữ đến dựng ngược chân mày, đang định giẫm bẹp mất cái gói vải này, song bắt gặp ánh mắt không đồng tình của Phượng Thi Vi, đành nuốt giận lùi lại một bước.

“Dâng sính lễ quý giá nhất của dân tộc ta, cho nữ nhân của ta.”

Hách Liên Tranh cất cao giọng, “Cũng như chim điều hâu không rời bỏ không trung, đàn dê không rời thảo nguyên, mọi dũng sĩ của Hô Trác Thập Nhị Bộ, đều không rời nó!”

Bát Bưu động tác đều tăm tắp, vén lớp vải vàng.

Một đồng nhỏ mịn như bột, lóa mắt như tuyết.

Muối ăn.

Cả căn viện phỉ cười thành tiếng, Phượng phu nhân trợn trừng đôi mắt, Phượng Tri Vi dờ khóc dờ cười, An đại nương co ro sau vại nước, cười đến run rẩy toàn thân: “Muối ăn ... Sính lẽ muối ăn ...”

Hách Liên Tranh lại ngẩng cao đầu, mặt mày nghiêm túc, không hề nao núng vì bị mọi người cười nhạo, thần thái bề ngỗ, “Đàn bà Trung Nguyên, đúng là không hiểu biết!”

“Quả đúng là sính lễ quý giá.” Phượng Tri Vi mỉm cười gật đầu, “Hô Trác Bộ nằm ở chốn hoang vu trên biên cảnh phía Bắc, cách xa bờ biển, muối ăn vốn là thứ quan trọng không thể thiếu trong cuộc sống. Thiếu tơ lụa gấm vóc còn có thể mặc y phục da dê da bò, thiếu thịt cá gà vịt có thể thay bằng thịt dê sữa bò, nhưng thiếu muối ăn, dũng sĩ của Hô Trác Bộ sẽ không còn sức lực rong ruổi sa trường. Thế tử, ngày dùng cách thức này để nói cho tôi biết, tôi là người không thể thay thế phải không?”

Hách Liên Tranh sáng bừng đôi mắt, thần thái rạng rỡ cười nói, “Ta biết ngay hoàng kiếm bà cô không phải hạng nữ tử phàm tục chỉ thấy vàng bạc châu báu mà!”

“Tôi đã là độc nhất vô nhị như thế,” Từ đầu đến cuối Phượng Tri Vi vẫn đứng yên, cúi xuống nhìn Hách Liên Tranh, “Vậy đến khi cưới Chính phi, ngài nên dùng sính lễ gì để bày tỏ sự độc nhất và quý giá của nàng?”

Hách Liên Tranh nghiêm túc suy nghĩ một lát, rồi đáp: “Bát đựng muối!”

... Quả đúng là đại vương muối ...

Phượng Tri Vi nhìn Hô Trác Thế tử lấy một bát muối đi cưới nữ nhân trong thiên hạ, liền cảm thấy vương đình Hô Trác thật là tiết kiệm ...

Nàng bình thân nhìn sang, thấp thoáng nét cười, từ góc độ hơi ngẩng đầu của Hách Liên Tranh, vừa vặn nhìn vào đôi mắt nàng. Nét cười này

phảng phất sự bất đắc dĩ mơ hồ và nỗi buồn tinh tế, tựa như vô số tia lửa nhỏ lấp lánh trong bầu trời đêm màu xanh tím dày đặc sương mù, xa xăm, mờ ảo, mỹ lệ mà không thể nắm bắt.

Một đôi mắt như thế, kết hợp với thần sắc rạng rỡ trên gương mặt, gã thấy mặt nàng dường như không vàng nữa, mày cũng không rử, từng nụ cười từng cái nhíu mày đều mang sắc thái vừa đoan trang lại phong lưu, như áng mây bay lượn trên bầu trời, lặng lẽ che phủ, tắm ướt những người bên dưới; thấy cao, thấy xa, rồi lại thấy dịu dàng.

Hách Liên Tranh vốn rất không thích ngẩng đầu nhìn lên bất cứ kẻ nào, nhưng không hiểu vì sao, lúc này đây gã không hề cảm thấy tư thế này có gì bất thường. Dường như nàng cúi người đứng trên đó, còn gã đứng dưới hành lang ngẩng đầu nhìn lên, chính là lẽ đương nhiên phải thế.

Đang lúc ngẩn ngơ, chợt nghe cô gái đứng trên cao kia tươi cười rạng rỡ, nói: “Thiếp nghe nói nam nhi thảo nguyên cầu hôn nữ nhi đều phô bày vũ lực, thể hiện uy nghi và khí khái như hùng ưng. Thế tử có bằng lòng thể hiện phong thái trước mặt thiếp không?”

Hách Liên Tranh nghe đến chữ “thiếp”, nháy mắt đã liên tưởng đến trưởng vài hoa mỹ, ánh nến đỏ thắm, tân nương đầu đội mũ hoa, da thịt trắng mịn như mỡ đông ... Lập tức mặt mày hớn hờ đáp: “Được! Nam nhi chiến thắng, mới xứng đáng cưới nữ tử ưu tú nhất!”

“Vậy thì tốt.” Phượng Tri Vi “mảnh mai yếu ớt” uyển chuyển ngồi xuống, nói, “Thiếp không biết võ công, cũng không thể để ngài thử sức với hộ vệ trong Thu phủ. Thiếp có một nha hoàn tùy thân cực kỳ thân thiết, xưa nay vẫn luôn mến mộ phong thái của hùng ưng thảo nguyên, ngài có chịu chỉ bảo nó một chút không?”

“Nha hoàn tùy thân của cô ấy à?” Hách Liên Tranh cười lớn, “Ta không đánh nhau với nữ nhân, nhưng nếu là nha hoàn ‘tùy thân’ của cô, ta

cũng không ngại chinh phục cô ấy cho cô vui lòng.”

Gã nhấn nhá vào hai từ “tùy thân” và “chinh phục”, Phượng Tri Vi nhìn gã với vẻ hứng thú, vẫy vẫy tay, gọi: “Y Y, có người muốn chinh phục người.”

Sắc xanh thiên thủy hoa lệ, tấm mạng che bằng tơ mềm hoa lệ, đứng chờ bên cạnh, nhô ra một nửa quả hồ đào cũng rất hoa lệ, Cổ nha hoàn từ lâu đã cực kỳ sốt ruột, giờ chầm chậm tiến lên phía trước.

Cổ thiếu gia phong tư quốc sắc, tà áo đón gió, khi thong thả tiến lên như thế, ngoại trừ vóc dáng thật sự hơi cao là một khuyết điểm nhỏ, thì thật ra cũng có mấy phần phong vị. Trong mắt người Trung Nguyên, họ cảm thấy cô gái này rất cao, bước chân rất rộng, nhưng Hách Liên Tranh và Bát Bưu thấy vậy đều sáng mắt lên.

“Nữ tử Trung Nguyên cũng có khổ người cao cỡ này ư! Hách Liên Tranh ngoảnh đầu lại cười với Bát Bưu.

Một nam tử xăm hình phi ưng màu chàm trên mặt chống cằm, nhìn chằm chằm Cổ thiếu gia, “Xem ra cũng không tệ!”

“Tam Chuẩn vừa ý nàng ta rồi hả?” Hách Liên Tranh cười sang sảng, “Vậy người lên nhé, nếu thắng ta sẽ thưởng Y Y cho người.”

“Tạ ơn Thế tử!” Tráng hán tên Tam Chuẩn kia tràn đầy hăng hái cởi áo, lộ ra những bắp thịt cường tráng khắp thân thể. Hách Liên Tranh còn dằn dò với theo một cao, “Nhẹ tay chút thôi, đừng đá thương mỹ kiều nương.”

“Ngài chớ lo.” Tam Chuẩn hờ hững vung roi, “Thuộc hạ phải thương bà xã nhà mình chứ.”

Phượng Tri Vi thong thả bóc hồ đào, nghe mấy người kia tự hỏi tự đáp, mới chầm rãi nói: “Thế tử, ngài cũng biết rồi đấy, người Trung

Nguyên chúng tôi nói chuyện có nhiều hàm ý, tuy nó là chỉ bảo, nhưng cũng coi như đấu võ. Đấu võ thì bao giờ cũng có thắng thua, phải chăng chúng ta cũng nên có gì đặt cược?”

“Đặt cược?” Hách Liên Trang tròn mắt có vẻ khó tin, “Lẽ nào cô cảm thấy mình vẫn còn phần thắng?”

“Phải có cá cược thì chơi mới vui.” Phượng Tri Vi mỉm cười dịu dàng, “Nếu ngài đã nắm chắc mười phần thắng, không thèm hỏi ý tôi đã đem Y Y của tôi thưởng cho người khác, lẽ nào lại không dám đánh cược sao?”

“Của cô chính là của ta, nha hoàn của cô cũng là người của ta.” Hách Liên Tranh liếc xéo, nói: “Cần gì phải hỏi ý cô? Thôi được rồi, đánh cược thì đánh cược, cô đã muốn cược thì dù có thua sạch sẽ cả người cũng chớ trách ta.”

“Dám chơi dám chịu.” Phượng Tri Vi mỉm cười, “Ai dám quyết nợ, từ giờ trở đi sẽ phải bò giật lùi ra khỏi kinh thành.”

“Thành giao!” Hách Liên Tranh sáng khoái nói, “Cả đời bản Thế tử chưa quyết nợ bao giờ.”

“Được.” Phượng Tri Vi cười tít mắt, chống tay lên má, nhìn gã với vẻ hứng thú, “Nếu thiếp thắng, chuyện làm thiếp dừng nhắc lại nữa, từ nay về sau mỗi lần gặp tôi, ngài phải gọi tôi một tiếng tiểu di.”

“To gan!”

Tám sợi roi múa lên vun vút, nhắm thẳng vào mặt Phượng Tri Vi.

Giữa cơn kinh phong lấp lánh ánh vàng, Phượng Tri Vi vẫn ngồi yên không nhúc nhích, lông mày cũng không hề động, tỉ mỉ bóc vỏ hồ đào.

Hách Liên Tranh nhìn Phượng Tri Vi đăm đăm, cánh tay dựng thẳng, tám ngọn roi lao tới vun vút lập tức ngừng lại dữa không trung.

“Cũng to gan đấy.” Lần đầu tiên Hách Liên Tranh nheo mắt lại, “Vậy nếu cô thua thì sao?”

“Nếu thiếp thua.” Phượng Tri Vi thối thối lớp vỏ ngoài hồ đào, sóng mắt trong veo liếc tới, “Dĩ nhiên ngài muốn đến thảo nguyên thiếp phải đến thảo nguyên, muốn tặng nha hoàn phải tặng nha hoàn, trời Nam đất Bắc, làm bạn cùng ngài. Bất cứ việc gì trên thế gian, chỉ cần thiếp làm được, thì sẽ tùy ngài ... yêu cầu.”

Phản ứng đầu tiên của Hách Liên Tranh khi nghe những lời này là mình thua thiệt rồi. Nàng vốn là thiếp của ta, đương nhiên ta muốn đến thảo nguyên phải đến thảo nguyên, muốn tặng nha hoàn phải tặng nha hoàn rồi. Nhưng nghe đến câu cuối cùng, giọng nói êm ái yêu kiều, bay bổng như hoa đào trước gió xuân, phảng phất như bay xuống đáy lòng, ngửa ngửa mà lại không biết gãi vào đâu. Trong phút ngơ ngẩn gã chợt nghĩ, quả hồ đào kia, là bóc cho ta ăn sao...

Trong phút ngẩn ngơ ấy, gã không nhớ nổi mình đã nói những gì, sau đó chợt thấy người trong viện tỏ ra kinh ngạc, mà Phượng Tri Vi cũng đã vỗ tay bồm bộp, khen một câu: “Thế tử sáng khoái!”

Câu khen này khiến Hách Liên Tranh không còn thấy thua thiệt, hào sảng ngồi xuống đợi được “tùy ngài yêu cầu”, lại nghe Phượng Tri Vi nói tiếp: “Phía thiếp sẽ cho nha hoàn này xuất chiến, còn phía Thế tử thì sao? Ngày muốn xa luân chiến, loạn chiến, tề chiến(*) hay là để ngài nhập cuộc sau cùng?”

(*) Xa luân chiến là bên đông hơn lần lượt nhảy vào đánh một người, loạn chiến là tất cả lao vào đánh lẫn nhau không phân biệt phe phái, tề chiến là bên đông cùng lúc lao vào đánh một người.

Hách Liên Tranh nghe sao cũng thấy không khoái, nhướn mày hỏi: “Cô chẳng qua chỉ đưa một nha hoàn ra nhờ chỉ bảo, ta tham gia làm gì? Xa luân chiến làm gì? Cho Tam Chuẩn lên đi.”

“Nhưng thiếp đã đặt cược mọi thứ vào Y Y nhà mình.” Phượng Tri Vi nhướn mày cười, “Thế tử có dám không?”

“Có gì mà không dám?” Hách Liên Tranh ngạo nghễ nói, “Tam Chuẩn, chỉ bảo cho kĩ.”

“Ngài yên tâm! Tối nay ngài và lão tam đều kịp động phòng.” Bát Bửu cười còn tự tin và ngạo nghễ hơn cả Hách Liên Tranh.

Phượng Tri Vi đứng dậy, đến bên Cỗ nha hoàn, đau lòng khôn xiết mà thở dài: “Ây, Y Y đáng thương nhà tôi chỉ là một cô gái mảnh mai yếu ớt, vì tôi mà phải động thủ với dũng sĩ uy vũ nhất dưới trướng Hô Trác Thế tử ...”

“Cô ấy cũng có thể đánh cược.” Hách Liên Tranh càng tỏ ra hào phóng, chỉ tay không hề so đo.

Phượng Tri Vi lập tức ghé sát vào tấm mạng che của Cỗ nha hoàn, hạ giọng nói: “Mau cược, mau cược.”

Cứ ngỡ Cỗ nha hoàn khó bắt chuyện sẽ không đoái hoài gì đến nàng, ai dè y lại đáp: “Đánh xong rồi nói sau.”

Phượng Tri Vi hơi ngớ người, ngược lên nhìn Cỗ nha hoàn. Không phải chứ, người thật sự nghĩ đến chuyện đánh cược sao? Hôm nay khói lửa trong bếp nhà ai đã ám lên người ngồi rồi?

Nàng ngây ra hơi quá đà, dựa vào quá gần mà chẳng nhận ra, gương mặt ngẩng lên suýt chạm vào cằm Cỗ Nam Y. nếu không cách một tầng mạng che, thì có lẽ hàng mi dài mà cong kia đã quét lên mặt Cỗ Nam Y rồi.

Cố Nam Y chẳng thèm để tâm đến điều gì, vừa cụp mắt, vầng trán thiếu nữ sáng bóng đã lọt vào tầm mắt. Y giật mình, chợt nhận ra cô gái này dường như đã tựa gần hơn một chút, gần quá mức rồi.

Không hiểu sao đáy lòng lại hơi lẩn cấn, cảm giác này không hề thoải mái, tựa như thấy một quả hồ đào mới mọc dưới vách núi, tỏa hương mùi dấm, lại khiến người ta tiếc nuối vì không với tới.

Cố Nam Y ngẫm nghĩ, nhưng không nghĩ ra tiền căn hậu quả dẫn đến cảm giác này, thế là y lựa chọn phương án trực tiếp nhất: đẩy Phượng Tri Vi ra, rồi chậm rãi cất bước mà không ngoái đầu lại.

Đám thuộc hạ của Hô Trác còn đang đùa giỡn, trêu gẹo Tam Chuẩn đêm nay sắp vào động phòng, không hề để ý đến y. Hách Liên Tranh ngồi một bên vừa uống trà vừa thỉnh thoảng liếc sang Phượng Tri Vi, tỉ mỉ ngẫm nghĩ những động tác của nàng, càng nhìn càng thấy đẹp, giống như trà càng uống càng thấy ngon.

Thế rồi Cố Nam Y tiến lên vài bước, nhóm Bát Bưu bỗng đứng im bật.

Hách Liên Tranh cảm nhận được sự tĩnh lặng này, vừa ngoảnh đầu nhìn Cố Nam Y, một ngụm trà nóng suýt nữa đã sặc trong cổ họng.

Không biết từ bao giờ, trong tay Cố Nam Y đã thêm một thanh kiếm ngọc hình thù kỳ lạ. Chất ngọc kia toàn thân đỏ như máu, là huyết ngọc cự kỳ hiếm hoi; chuôi kiếm lại có màu vàng, mơ hồ thấy hoa văn hình bảo tháp chạm nổi.

Bảo tháp màu vàng, thân kiếm màu máu, sự kết hợp này rõ ràng rất không hài hòa, lại khiến trong lòng người ta vô cớ trào lên cảm giác lạnh lẽo.

Còn tư thế đứng thẳng của Cố Nam Y, rõ ràng bốn phía mở toang, nhìn kỹ lại mới thấy chẳng có chỗ nào bỏ ngỏ, mà là một khối nguyên vẹn, không một vết nứt.

Bộ pháp, vũ khí, khí chất rõ ràng không phải nhân vật đơn giản, nếu đến giờ phút này vẫn không nhìn ra y có vấn đề, thì Hô Trác Thế tử và Bát Bưu dưới tay gã tiếng tăm lừng lẫy khắp thảo nguyên coi như sống uổng.

Sắc mặt Tam Chuẩn trở nên nghiêm túc, nhìn sang Hách Liên Tranh.

Hách Liên Tranh chậm rãi buông chén trà, ngửa đầu nhìn trời một lúc sau vẫn kiên quyết phát tay với Tam Chuẩn.

Tam Chuẩn nghiêm mặt, không nói nửa lời, thận trọng rút từ sau lưng ra một đôi chùy vàng, sải bước tiến lên.

Bây giờ Phượng Tri Vi lại sinh ra vài phần kính trọng đối với Hách Liên Tranh.

Đã nhìn ra Cố Nam Y không dễ chơi, lại vẫn bằng lòng đặt cược những điều kiện liên quan đến danh dự và cuộc đời mình vào thuộc hạ, buông tay để gã nhập cuộc, sự tin tưởng và giữ lời của vị Hô Trác Thế tử này đối với thuộc hạ, người thường chẳng thể sánh bằng.

Một người như vậy, có thể khiến người ta ngậm cười đi vào chỗ chết.

Tam chuẩn sải bước tiến lên, trong lòng có sự cảm kích và tôn kính chủ nhân, máu nóng sục sôi, trào lên khiến huyết Thái Dương giần giật. Gã nhắc nhắc đôi chùy vàng nặng trĩu trong tay, nhớ tới chiến tích bất bại của mình, lại nhìn Cố Nam Y uể oải phía đối diện, chợt nhận ra mình đã nhìn lầm rồi.

Nào có dáng dấp của cao thủ? Xem kìa, trong tay y còn nắm một quả hồ đào.

“Vù!”

Khi chùy vàng đồ sộ mang theo kinh phong hung mãnh đập xuống, trông nó như một vầng thái dương rơi xuống từ chân trời. Luồng kinh phong kia ào tới mãnh liệt, dường như muốn đập cho Cố Nam Y lún sâu xuống đất.

Gió cuốn bay ống tay áo của Cố Nam Y, dáng dấp cao gầy của y xem ra cũng sắp bị gió cuốn đi.

“Keng.”

Một tiếng trong vắt, ngân nga không ngừng, âm vang chưa dứt, ánh vàng chột thu.

Một vết màu đỏ cắm lên mặt chùy vàng, chính là kiếm ngọc trong tay Cố Nam Y. Trong khoảnh khắc thân chùy hạ xuống, nó vung ra như chớp, xuyên qua quả chùy!

Chùy vàng cứng rắn, chất ngọc lại mỏng nhẹ; lấy một thanh kiếm ngọc xuyên qua chùy vàng đang đập xuống, cần có nội lực và nhãn lực đến chừng nào?

Hách Liên Tranh đổi sắc mặt.

Nhóm Bát Bửu vẫn không dám tin, đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh.

Phượng Tri Vi chán ngán nằm vò ra bàn đá dưới mái hiên, ngón tay gõ mặt bàn cạch cạch, thầm nghĩ cây gậy đỏ râu hai khối cầu vàng này trông rất giống một loại kẹo que từng vẽ trên cuốn sách vạn năng kia, hay hôm nào mình làm thử theo hình dạng này, để khao thưởng Cố nha hoàn?

Kiếm ngọc vẫn xuyên qua chùy vàng, Tam Chuẩn mặt mũi xám ngoét. Cố Nam Y ngẩng đầu nhìn cái chùy kia, ngón tay khẽ động, ánh đỏ xẹt qua,

chùy vàng nhẹ nhàng khéo léo bị xẻ ra, hai khối cầu biến thành bốn.

Rồi y tung cước đá bay chùy vàng, uể oải quay lưng.

Bất thành linh, Tam Chuẩn nhanh tay nhặt nửa khối chùy rơi trên mặt đất, găm lên giận dữ rồi tiếp tục lao bổ tới.

Cố nha hoàn không thềm ngoảnh đầu lại, tung một cước đá gã về, ánh đỏ lóe lên, bốn mảnh biến thành tám mảnh.

Tam Chuẩn lăn một vòng trên đất rồi đứng lên, tóm một trong tám mảnh chùy, lại nhào lên.

Cố nha hoàn lại đá, một trong tám mảnh chùy biến thành vụn vàng bay đầy trời.

Tam Chuẩn ngã lăn ra đất, rụng vài cái răng, nhổ “phì” hết răng gãy ra, Có một chiếc lung lay vương vís, gã thò tay vào miệng nhổ mạnh, hung hăng giẫm nát dưới chân, rồi lập tức tóm lấu cái ghế đá bên cạnh, “hây da” một tiếng, lại nghiêng nghiêng ngã ngã nhào tới.

“Đủ rồi!” Hách Liên Tranh cầm chén trà ném ra, găm lên, “Tam Chuẩn, đủ rồi! Thua thì thua!”

“Không!” Giọng Tam Chuẩn còn đanh thép hơn gã, “Tôi có thể thua, có thể chết, nhưng chủ nhân lòng lẫy thảo nguyên của tôi không thể gọi một nữ nhân Trung Nguyên là tiểu di!”

Gã nhào lên, ghế đá nhắm thẳng vào đầu mà nện xuống. Cố Nam Y thoáng xoay cánh tay, ghế đá và đầu Tam Chuẩn đồng thời bị kẹp dưới nách y, Y gập cánh tay, ghế đá thành tro, giữa lớp bụi mù mịt ập thẳng vào mặt, Tam Chuẩn phun ra một ngụm máu, sau đó bị Cố nha hoàn quăng xuống mặt đất như quăng một cái túi gai rách rưới.

Tam Chuẩn bị ném xuống đất, vùng vẫy cả buổi vẫn không đứng dậy được, vậy mà cơ thể gã vẫn nhúc nhích, bò lê trên mặt đất, định với tay tới gót chân của Cố Nam Y.

Giữa khoảnh đất la liệt bụi bặm và vết máu, gã ngẩng gương mặt nhếch nhác, khóe mắt đã nứt ra, máu tươi chảy xuống.

Thề chết chứ không để chủ nhân chịu nhục!

Phượng Tri Vi lộ vẻ xúc động.

Không ngờ thuộc hạ của Hách Liên Tranh lại trung thành đến thế, nếu cứ tiếp tục, thì sẽ kết thành kẻ thù không đội trời chung.

Nàng do dự một thoáng, rồi nghĩ hay mình gọi Cố Nam Y về, dứt khoát lùi một bước, kết thúc chận triển với kết quả hòa là được. Hách Liên Tranh cũng là người thông minh, từ giờ trở đi hiển nhiên sẽ không đến quấy rầy nàng nữa.

Ai ngờ nàng ra ám hiệu mà Cố nha hoàn lại không thèm để ý, chậm rãi quay lại nhìn Tam Chuẩn, lợm lợm mòng che mặt không gió mà phất hơ.

Phượng Thi Vi ngạc nhiên, thầm nghĩ chuyện gì vậy nhỉ, hôm nay hình như Cố thiếu gia nổi giận rồi?

Y cũng biết nổi giận? Y hiểu thế nào là nổi giận ư?

Nàng còn chưa nghĩ xong thì đã thấy Tam Chuẩn túm chân Cố Nam Y, hung tợn cắn xuống, mà kiếm ngọc trong tay Cố Nam Y đang đâm xuống như một tia chớp ...

“Xoẹt.”

Một vệt màu xanh bắn tới, đỡ thanh kiếm của Cố Nam Y trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc.

Người kia nhắc một băng ghế đá đỡ kiếm ngọc mảnh mai, hơi run rẩy vì gánh nặng quá sức, lại nhướn mày cười lớn, nói: “Thua thì thua! Gã không nhận thua thì ta nhận!”

Tam Chuẩn nước mắt đầm đìa, còn muốn tiếp tục lao lên, Hách Liên Tranh tung cước đá văng gã ra ngoài.

Hách Liên Tranh thả lỏng lực đạo, kiếm ngọc của Cố Nam Y lập tức đè xuống, ghế đá vỡ ra, ngay đến trường bào của Hách Liên Tranh cũng bị cắt ra làm đôi, suýt nữa rút lên cả quần xuống.

Hách Liên Tranh làm như không có chuyện gì, tiện tay vứt một cành liễu buộc tà áo lại, đầu tiên là nhìn chăm chăm Cố Nam Y, đôi mắt lấp lánh nhiều màu, khen một câu: “Tuyệt!”

Sau đó sải bước đến trước mặt Phượng Tri Vi, ngắm nghía nàng rất lâu rất kĩ, rồi lạy dài, gọi to: “Tiểu di!”

Phượng Thi Vi giật mình đến độ bóp nát hồ đào trong tay.

Gã gọi thật kì!

“Vị cao thủ này còn một ván cược nữa.” Hách Liên Tranh không hề đỏ mặt, xoay người thản nhiên nói. “Cứ nói ra một lượt đi, chúng ta sẽ chấp nhận hết.”

Phượng Tri Vi thấp thỏm không yên, hôm nay Cố nha hoàn hơi khó lường, nàng không biết y sẽ đưa ra điều kiện gì, nhưng tuyệt đối đừng có bày ra chuyện gì không thể giải quyết êm thấm.

Cố Nam Y hờ hững đứng đó, chỉ vào mấy gói muối đặt gọn một bên.

“Kẻ thua, phải ăn sính lễ.”

“...”

Căn viện lặng ngắt, Phượng Tri Vi thoáng sơ ý, lại bóp nát một quả hồ đào ...

Hách Liên Tranh đột ngột quay đầu, nhìn chăm chăm Cố Nam Y rất lâu, ánh mắt lóe sáng, bật cười ha hả, rồi cầm một gói muối lên ăn.

“Đừng, ngài đừng làm thế, để chúng tôi ăn! Chúng tôi ăn!” Sau một hồi ngơ ngẩn, Bát Bửu chen nhau lao lên, giành giật gói muối trong tay Thế tử.

Người đứng trong sân ngơ ngác nhìn các dũng sĩ thảo nguyên giành giật muối mà ăn, đều cảm thấy hôm nay trái gió trở trời rồi ...

Vươn cổ ép mình nuốt xong mấy gói muối, Bát Bửu ai nấy mặt mũi xám ngoét nhăn nhó hung tợn, chỉ có Hách Liên Tranh vẫn giữ được khí chất bình thản, phui phui bụi muối trên người, siết thắt lưng bằng càn liễu bên hông, bước đi theo hình chữ nhất(*), mỗi cử động đều thấp thoáng lộ ra hai bắp đùi cường tráng, cứ thế đi một mạch đến trước mặt Phượng Tri Vi, nhìn nàng đắm đắm.

(*) Chỉ tư thế đi khép chân sao cho dấu chân hai bên nối lại thành một đường thẳng.

Phượng Tri Vi thản nhiên đối mặt với gã, cười tí mắt: “Nam nhi thảo nguyên, hôm nay thật sự khiến tiểu di ta phải rửa mắt mà nhìn!”

Bát Bửu mặt mày xám ngoét, Hách Liên Tranh lại đột nhiên bật cười.

Nụ cười của gã rất khác với ngày thường, đôi mắt hồ phách pha tím lóe lên hào quang, mang theo chút giảo hoạt, tựa như một con cáo thảo nguyên nửa đêm chui ra khỏi hang.

Thế rồi gã phui phui y phục mà đi, vừa đi vừa nói với chất giọng khàn đi vì muối: “Quên nói cho cô biết ... Ở thảo nguyên chúng ta, tiểu di vẫn có

thế cưới về.”

“...”

Xưa nay tiếng lành đồn gần tiếng dữ đồn xa, câu chuyện Hô Trác Thế tử đến phủ Thu Đô đốc cầu hôn cháu gái đằng ngoại của Thu Đô đốc, kết quả bị cự tuyệt rất mất mặt, chưa đầy vài ngày đã truyền khắp trong triều ngoài nội.

Cụ thế đã xảy ra chuyện gì, mọi người đều không rõ, chỉ biết từ ngày rời khỏi Thu phủ, Bát Bưu lừng danh kia trông thảm hại vô cùng, lại thêm Hô Trác Thế tử liên tiếp nhiều ngày ngậm miệng như hến, chỉ lấy tay ra hiệu thay lời, có điều động tác tay của gã lại chẳng ai hiểu nổi.

Vì thế trong ngoài triều đình càng truyền ra vô số phiên bản, ngày đến Phượng Tri Vi cũng nghe đến ngán tai. Có người nói Thế tử bị dung mạo xấu xí của vị Phượng tiểu thư kia dọa sợ chết khiếp, phải chạy vào rừng rú; có người nói Phượng đại tiểu thư la lối om sòm khiến Thế tử nổi giận bỏ đi. Mà phổ biến nhất là những người khịt mũi khinh thường hai cách giải thích trên, nói thật ra gã bị bà mẹ kinh thế hãi tục trước sau không đổi của Phượng đại tiểu thư - đại cô nãi nãi Thu gia la lối om sòm mà bỏ đi.

Phượng Tri Vi nghe những lời đồn này, trong lòng mặc niệm một khắc cho Phượng phu nhân vô tội bị mang tiến oan.

Lại mặc niệm cho bản thân một khắc – không muốn nổi danh vẫn nổi danh, bây giờ tiếng tăm của nàng còn lan xa hơn thực nữ danh tiếng nhất Đế Kinh là Hoa Cung Mi, con gái của Thượng thư bộ Lễ Hoa Văn Liêm vài phần.

Nhưng dù sao đi chăng nữa, dạo gần đây cuối cùng nàng cũng được yên ổn một hồi, kế tiếp lại nhận một nhiệm vụ mới. Thiên Thịnh đế muốn chứng tỏ thành tựu của mình trong văn hóa và quân sự, nên định biên soạn một bộ Thiên Thịnh chí, nội dung tập hợp đủ kinh, sử, tử, tập, thiên văn địa

lý lịch sử văn vật phong thổ tập tục dân gian, bổ nhiệm Thứ phụ Hồ Thánh Sơn làm chủ biên, Viện trưởng Tân Tử Nghiễn và Ti nghiệp Ngụy Tri của thư viện Thanh Minh làm phó chủ biên, tập hợp những nhân tài kiệt xuất là học trò của Thanh Minh và Thứ cát sĩ của Hàn Lâm viện vào một nhà, nhất định phải biên soạn ra một bộ sách xuất sắc đồ sộ tiền vô cổ nhân hậu vô lại giả.

Những người biên soạn sách đều tập trung trong một thiên điện gần kho sử sách của hoàng gia ở ngoại đình, mấy vị chủ biên và phó chủ biên còn được thu xếp chỗ ở trong cung, để những lúc cần thiết khi công việc bề bộn xong muộn, họ có thể nghỉ lại trong cung.

Dạo gần đây Phượng Tri Vi đi lại như con thoi giữa thư viện Thanh Minh và trong cung. Về phía Thu phủ, để tránh bị phát hiện, nàng dứt khoát phái người canh gác xung quanh Tụy Phương trai, nếu có người đến gần thì giả thần giả quỷ dọa người ta chạy mất, lại “cáo ồm không ra”, ngày qua tháng lại người trong Thu phủ đồn rằng nơi này có hồn phách của Ngũ di nương tác quái, thành ra càng chẳng có ai dám tiếp cận Tụy Phương trai.

Sáng sớm hôm đó nàng lại đến Thanh Minh, còn chưa kịp ngồi ấm chỗ thì cái quần trắng nửa xuyên thấu của ông chủ đẹp trai đã lọt vào tầm mắt, “Tiểu Tri, Tiểu Tri ...”

“Viện trưởng có gì căn dặn?” Phượng Tri Vi khách khách khí khí chào hỏi, nghĩ bụng ông chú này gọi nàng như thế, tám phần là sắp có chuyện gì rồi.

“Tiểu Tri, chớ có khách khí như vậy mà.” Tân Tử Nghiễn kéo tay nàng, tươi cười rạng rỡ, “Ấy da, vừa rồi ra còn nhắc đến cậu, cậu xem, dạo gần đây thật sự quá bận rộn, Hồ phu tử mang danh chủ biên chứ thật ra ông ấy chỉ lo chính sự thôi đã bận tới tận mắt mũi rồi, việc soạn sách đều đổ lên đầu ta. Thư viện Thanh Minh này thực tình là không quản nổi, cậu xem,

cậu giữ chức Ti nghiệp, phải chăng cũng nên lãnh nhiệm vụ cai quản Chính sử viện?”

Phượng Tri Vi cười cười, nàng biết hiện giờ sự chú ý của Ninh Dịch đối với Thanh Minh đã chuyển sang Quân sử viện, bởi chiến tranh đã cận kề, lực lượng quân sự ưu tú chính là tài nguyên mạnh mẽ nhất. Còn đám công tử ăn chơi trong Chính sử viện trước kia y ra sức khống chế thì bây giờ từng bước cầm quyền và củng cố địa vị, đã mất đi giá trị lợi dụng ban đầu, cho nên Tân Tử Nghiễn mới yên tâm giao Chính sử viện cho nàng.

Nghe nói dạo gần đây đám công tử ăn chơi kia không có người quản thúc nên đã quậy phá từng bừng, nếu xử lý không tốt sẽ rất dễ đắc tội với tầng lớp quan lại trong Đế Kinh. Ông chú làm vậy vì sợ gần đây nàng thuận buồm xuôi gió quá, muốn xem nàng trở thành trò cười ấy hả?

“Viện trưởng à.” Phượng Tri Vi tha thiết ngắm nhìn gương mặt bừng bừng phấn chấn của Tân Tử Nghiễn, “Dạo gần đây xem ra ngài bận rộn quá, quả đúng là vàng võ gãy mòn, mặt ủ mày chau đó.”

“Đúng đó.” Tân Tử Nghiễn lập tức trưng ra bộ mặt ủ rũ, túm ống tay áo nàng lên chùi nước mũi, “Cậu dù gì cũng nên thương xót cho ta ...”

“Chính sử viện có rất nhiều học sinh lại lịch không tầm thường.” Phượng Tri Vi còn ủ rũ hơn, “Ta thấp cổ bé họng, đánh không được, mắng không xong, đúng là bất lực ...”

“Đánh cũng được mắng cũng xong.” Tân Tử Nghiễn chùi nước mũi quen tay, đáp cũng quen miệng luôn, “Xảy ra chuyện gì ta sẽ gánh vác thay cậu.”

“Được.” Phượng Tri Vi lập tức hết ủ ê, tiện tay nhắc luôn tấm áo tay rộng bằng vải bông thêu hoa mới may của Tân Tử Nghiễn vắt trên ghế, lau mồ hôi vô hình trên mặt, thông thả bước ra ngoài, vừa đi vừa nói, “Vậy tiểu đệ đành bất chấp khó khăn thay ngài cai quản một lần ...”

Viện trưởng đại nhân ngồi xồm trên ghế, nhìn tấm áo khoác quý giá giờ nhăn nhúm vo viên, lại dõi mắt nhìn theo bóng dáng Phượng Tri Vi khoan thai rời đi, bỗng dưng cảm thấy, dường như, có lẽ, đại khái, có thể là ... mình lại thua thiệt với tiểu tử này rồi ...

“Ngũ hoa mã này, Thiên kim khôi này ...” Còn cách tiết học buổi chiều nửa canh giờ, phòng ăn đã sớm bày sẵn cơm canh vẫn ồn ào như mọi khi. Một đám người quây quần quanh chiếc bàn chơi đoán số(*), kẻ thua phải bắt chước con rùa bò trên mặt bàn, tiếng cười rộ lên rung trời.

(*)Đoán số: Trò chơi phổ biến trong những bữa tiệc rượu. Ban đầu hai người đưa hai bàn tay ra trước mặt, nắm lại, sau khi có hiệu lệnh thì đồng loạt xòe ra, người này sẽ đoán xem người kia xè ra bao nhiêu ngón tay và đọc lên thành một câu có chứa từ may mắn (như Nhất định trúng, Tứ quý phát tài, Thập toàn phúc ...), ai đọc nhanh hơn và đúng hơn thì thắng.

Đám đó đều là hạng con em nhà giàu không hy vọng gì vào khoa cử, tương lai sẽ dựa vào tập ấm của gia đình. Trước kia Tân Tử Nghiễn còn tọa trấn trong thư viện, những kẻ này đều ngoan ngoãn nghe lời; nhưng bây giờ Tân Viện trưởng bận túi bụi, không rảnh quản thúc bọn họ, thì đám công tử đó cũng dần dần quậy phá tung trời.

Đúng lúc quậy phá hăng say nhất, lại có người ôn hòa nhã nhặn đứng ngoài hiếu kỳ hỏi: “Các vị huynh đài, đang làm gì thế?”

“Bị ngu hử, chơi đoán số mà không biết à?” Một người thuận miệng đáp, “Muốn vào chơi không? Một lượng bạc một ván, đưa trước mười lượng.”

“Không có bạc, thứ này có được không?” Người kia nhẹ nhàng hỏi, đưa ra vật gì đó qua khe hở giữa đám đông.

Kẻ đang ngồi xồm trên ghế tiện tay cầm lấy đặt nó lên bàn, cảm giác hơi là lạ, bèn ngăm ngửa cẩn thận thì hóa ra là lệnh bài chứng minh thân

phận của cấp cao trong thư viện, hai chữ Ti nghiệp được khắc lên mặt lệnh bài màu đồng cổ.

Kẻ kia giật mình, vừa quay lại đã thấy Phượng Tri Vi cười tít nhìn mình, nói: “Diêu công tử, tinh thần hăng hái ghê.”

“Là người à.” Con trai của Thủ phụ Đại học sĩ Diêu Anh là Diêu Dương Vũ, từng bị Cố Nam Y giẫm gãy ngón tay, vốn đã bị hai chữ Ti nghiệp kia dọa cho hết hồn, nhưng thấy đối phương là kẻ tử địch Ngụy Tri, trong lòng bỗng nổi lên ngọn lửa vô danh, khóe miệng nhếch lên, giọng điệu dài ngoằng, “Sao vậy? Ti nghiệp đại nhân cũng muốn chơi thử một lần sao? mười lượng bạc, ai chơi cũng có giá này ...” Hắn nhón tay nhặt lệnh bài xoay xoay, nhoáng cái đã quăng véo lệnh bài ra ngoài, “Lệnh bài cũ nát của người, không đáng giá!”

Lệnh bài rơi “cách” xuống đất, âm vang trong trẻo, mọi người đều im thin thít.

“Không đáng giá hả?” Phượng Tri Vi vẫn giữ nguyên nụ cười, “Vật do hoàng gia chạm khắc, Nội Vụ ti giám sát chết tạo, bệ hạ đích thân phong thưởng, cha người tận tay trao ... Ta rất muốn dùng nó đổi mười lượng bạc, chỉ e bệ hạ không ưng, cha người không chịu, pháp độ tôn nghiêm của đường đường hoàng triều Thiên Thịnh ta không đồng tình. Nhặt lên cho ta!”

Đoạn đầu nàng vẫn mỉm cười thong thả mà nói, đến câu cuối cùng ngữ điệu bỗng trở nên đanh thép, bẻ ngoặt bất ngờ như một luồng kiếm quang. Mọi người vốn đang chờ dẫn lắng nghe, trong nháy mắt đều bị giọng nàng chấn động đến run rẩy cả người.

Diêu Dương Vũ nhìn chằm chằm Phượng Tri Vi với vẻ khó tin, hăng chưa bao giờ thấy một Phượng Tri Vi luôn luôn ôn hòa đến khi nổi giận lôi đình lại đáng sợ đến thế, như cánh chim loan mới rồi còn đang uyển chuyển

bay lượn trên vòm trời bao la, vừa nghiêng đầu đã lộ ra cái mỏ dài sắc nhọn.

Hắn còn đang ngậy ra tại trận chưa kịp phản ứng, Phượng Tri Vi đã nhắc chân lên, “rắc” một tiếng đá gãy chân cái ghế mà hắn đang ngồi xồm lên.

Diêu Dương Vũ bất ngờ không kịp trở tay, thân thể nghiêng đi ngã chống kênh ra đất, rơi xuống ngay cạnh chân Phượng Tri Vi, miệng ngáp bùn đất.

Phượng Tri Vi một chân dẫm lên lưng hắn, tò một chân khều cái lệnh bài kia lên, đặt “cạch” xuống bàn, rồi lấy lại nụ cười tao nhã: “Các vị, bây giờ nó có đánh giá hay không?”

Đám công tử ngậy ra như phồng, hồi lâu mới phản ứng lại, gật đầu lia lịa.

Phượng Tri Vi vung tay lên, đám gác viện đóng cửa lại.

“Vậy bắt đầu chơi nhé.” Phượng Tri Vi bình thản nói, “Các người phải chơi, ta chơi với các người. Lệnh bài của ta vô giá, các người cũng thừa nhận rồi, nên ta sẽ đặt lệnh bài Ti nghiệp này, các người vẫn chỉ đặt một lượng bạc một ván, mọi người đều phải tham dự, chơi đến khi ta thua thì thôi. Ta một ngày chưa thua, các người phải chơi trọn một ngày, không được rời chỗ không được ăn cơm không được đi ngủ không được đi giải quyết nỗi buồn.”

Nàng mỉm cười trước vô số bộ mặt tái xanh: “Chơi vui hết mình thì thôi.”

Sau lưng nàng, mấy vị giám thị có thâm niên đi theo vốn định xem trò hay, giờ rửa thềm – vô sỉ!

Dùng một tấm lệnh bài vô giá chơi đoán số với những người cược bằng bạc, vĩnh viễn sẽ không thua trắng, vậy chẳng phải là ép người ta thua sạch hay sao? Còn không cho ăn cơm không cho uống không cho đi – chiêu thức ấy mà đem so với chiêu trách mắng và đuổi học, chỉ trị phần ngọn không trị tận gốc trước kia, thì còn ác hơn nhiều.

Đám công tử lại bắt đầu chơi – đây lần đầu tiên chúng chơi đoán số mà không hề cam tâm tình nguyện. Phượng Tri Vi đề tiện không gì sánh nổi – trên danh nghĩa nàng cũng không ăn cơm không rời chỗ không đi ngủ không giải quyết nỗi buồn giống như bọn họ, nhưng nếu những việc trên kia nàng vẫn làm như thường, thì thư viện từ trên xuống dưới ai dám ngăn cản? Nàng ra ngoài, đám công tử định chuồn gấp, nhưng không được, có Ngự tiền tứ phẩm đối đao hành tẩu Cổ đại gia ở đó, lấy cái nón trắng che mặt của y làm cột mốc, tỏ rõ sức mạnh tuyệt đối và uy hiếp tuyệt đối. Y đứng trước bàn, tay cầm hồ đào, uy trùm phòng ăn, độc bá một phương.

“Tôi tiêu chảy ...” Có người muốn mượn cớ đi ngoài để trốn.

Cổ thiếu gia búng vỏ hồ đào, kinh phong vù vù, dọa cho một bụng chất thải sợ quá phải nghẹn lại.

“Tôi bị bệnh nặng ...” Có người ngã vật ra đất co giật, tính đường giả bệnh mà thoát thân.

Cổ thiếu gia búng vỏ hồ đào, kinh phong vù vù, đánh ngất người thì khỏi còn bệnh tật gì ráo.

“Không chơi nữa! Ta mới thấy ép mua ép bán, chứ chưa gặp ép người ta chơi bao giờ!” Giở hết chiêu trò rồi, có người đâm mạnh bạo.

Cổ thiếu gia búng ra một mớ vỏ hồ đào, kinh phong vù vù, đổi lại một cái đầu xanh mét như màu hồ đào.

Có người nhân lúc đông đúc nhốn náo, chầm chậm nhích ra bên ngoài định chuẩn, nhưng tay vừa hân hoan chạm vào then cửa, trước mắt đã đột ngột đổ xuống cơn mưa rào rào, cửa gỗ vừa dày vừa nặng nhoáng cái đã thủng lỗ chỗ, ánh sao ngợp trời ngoài kia lọt vào, một đôi mắt mỹ lệ cười tít nhìn hân xuyên qua những lỗ thủng do hồ đào gây ra – Ngụy Ti nghiệp ăn uống no say đến đây thay ca.

Người ấy trợn mắt trắng dã, ngất xỉu tại chỗ.

Hồ đào đại trận, quỷ thần tránh xa.

Ba ngày ba đêm sau, trong phòng ăn ngổn ngang những người gục ngã, chỉ còn hai người đứng được.

Hiển nhiên là Ti nghiệp đại nhân và hồ đào hộ vệ của nàng.

“Đời ta chỉ cầu một trận thua mà không được ...” Phượng Tri Vi cô độc đứng giữa đám người, bùi ngùi than thở.

Cổ thiếu gia ăn quả hồ đào thứ tám trong ngày hôm nay.

Từ đó trở đi, thư viện Thanh Minh không còn ai chơi mấy trò giải trí như đoán số hay bài cử(*), đám công tử kia bị giày vò ba ngày ba đêm thấy chơi đoán số thì lẩn như chạch, nhác thấy con chim nhỏ vẽ trên lá bài đã buồn nôn.

(*)Bài cử: Một trò chơi bắt nguồn từ trò xúc xắc nhưng phức tạp hơn nhiều, mặt chược cũng là một biến thể của nó. Một bộ bài gồm 32 quân hình chữ nhật dẹt, mỗi quân khắc những chấm tròn từ 2 đến 12 chia làm 2 màu, một xới bài có 4 người chơi, có chia bài, rút bài, so điểm với những quy tắc phức tạp.

Thư viện Thanh Minh tạm thời tĩnh lặng hơn rất nhiều, nhưng âm ỨC một thời gian, đám công tử lại nhàn rồi đến phát ngán, lần này không chơi

mấy trò bị thư viện cấm như đoán số, bài cừu, mà chơi hần môn đá cầu – trò giải trí cao quý, cường thân kiện thể, bệ hạ cũng khởi xướng chơi trò này, Ngụy Ti nghiệp nhà người không còn lời nào để nói chứ?

Trên quảng trường trước Chính sử viện, những trận cầu náo nhiệt nổ ra, bắt đầu có những vụ cá cược trong âm thầm lén lút.

Chơi được hai ngày, Ti nghiệp đại nhân và hồ đào hộ vệ nhà mình vác xác tới.

Đám công tử chơi cầu vừa thấy hai người này, chân đã mềm nhũn ra. Nhưng hôm nay Ti nghiệp đại nhân lại vô cùng hòa nhã, chỉ đóng vai khán giả thuần túy. Mọi người thấy Ti nghiệp đại nhân không có động tĩnh gì, lá gan cũng dần dần to lên.

Xem đến hiệp thứ 3, Phượng Tri Vi hỏi Cố thiếu gia: “Đã hiểu chưa?”

Cố thiếu gia đáp: “Cướp cầu, đập vào cửa bên đối phương.”

Phượng Tri Vi khen ngợi trí tuệ của Cố thiếu gia, đề nghị y xuống sân chơi thử, Cố thiếu gia bèn xuống.

Đội đá cầu rơi vào tận thế.

Khi người bắt kế là từ góc độ nào dùng quỹ đạo nào áp dụng biện pháp nào làm động tác giả nào tả xung hữu đột định chuyển cầu dắt cầu xoay cầu qua phòng tuyến cất bước qua vạch ngăn nhưng vào khoảnh khắc tiếp cận mục tiêu gần nhất người vừa ngẩng đầu đã thấy ai kia ăn hồ đào đứng trước mặt người như tượng ngọc vạn năm vừa phun vỏ hồ đào vào mặt người vừa tiện tay nhẹ nhàng khéo léo giật quả cầu của người sau đó ném thẳng vào cửa nhà người thì người sẽ cảm thấy bóng đêm trước mắt trời đất sụp đổ đau khổ tột cùng hy vọng hóa tro.

Đội trưởng đội đá cầu – công tử Diêu Dương Vũ, sau lần thứ mười tám bị chặn đường, chột ôm lấy quả cầu trên đất, ngửa mặt lên trời khóc ra máu mà rằng: “Ông trời ơi! Ông nhìn lầm hiền ngu, làm trời cũng uổng!”

Cố thiếu gia cầm lấy quả cầu, đập bẹp mặt hắn.

“Phạm quy.”

Cố thiếu gia ăn hồ đào, bình tĩnh nói.

Thư viện Thanh Minh chào đón thời kì bình yên nhất ổn định nhất từ xưa tới nay.

Ti nghiệp đại nhân của thư viện Thanh Minh thật sự trở thành nhân vật nắm thực quyền thứ hai mà danh tiếng đủ sức uy hiếp đến Viện trưởng đại nhân, nên học sinh trong thư viện, đặc biệt là đám công tử mà gặp Ti nghiệp đại nhân thì chỉ hận không thể bước thụt lùi.

Ti nghiệp đại nhân nói bằng giọng hòa nhã vô tội: “Thật ra ta rất dễ nói chuyện mà.”

Ti nghiệp đại nhân dễ nói chuyện chế ra một cái còi, Ti nghiệp đại nhân dễ nói chuyện suy nghĩ đến việc thư viện Thanh Minh từ nay về sau chìm trong bầu không khí nặng nề, không có trò giải trí là một hiện tượng không tốt, bèn một lần nữa đặt ra chế độ quản lý giờ giấc luyện tập trong thư viện.

Mỗi ngày vào canh năm, khi trời còn chưa sáng, Ngự tiền tứ phẩm đối đao hành tẩu Cố thiếu gia đều bay lên đỉnh tháp trên quảng trường của Chính sử viện, thổi cái còi kia lên.

Tiếng còi vừa réo, tất cả học sinh trong Chính sử viện phải xuống giường chạy bộ ngay lập tức, bất kể chuyện này có khổ sở đến nhường nào.

Bởi Cố thiếu gia rất thừa hơi, nên chỉ cần một người chưa tới là tiếng còi vẫn không ngừng dội xuống inh ỏi, cho họ nghe đến phát điên thì thôi.

Tiếng còi của Cố thiếu gia như được chấp thêm cánh, bay qua thư viện bay vượt đồi thông bay đến kinh thành phồn hoa nằm ngoài mười dặm. Trong một khoảng thời gian rất dài, bách tính trong kinh thành không cần phu điểm canh gọi dậy buổi sáng; trong một khoảng thời gian rất dài, Hoàng đế bệ hạ không cần sai người đánh trống báo thức; có tiếng còi của Cố thiếu gia là đủ rồi.

Canh năm ra thao trường, chạy một vòng quanh đồi thông, được phép tụt lại đằng sau nhưng không được phép lười biếng. Thư viện phái y quan ngồi xe đi cùng, kẻ nào dám giả bệnh đều nhận được thư bay bằng hồ đào từ Cố thiếu gia nhà Ti nghiệp đại nhân.

Vô số học sinh tính đường biếng nhác, nhận được hồ đào thơm phưng phức, mặt mũi đều xám ngoét như tro.

Chạy xong thì luyện quyền, mời cao thủ trong quân đến chuyên môn thao luyện. Học sinh trong Quân sự viện leo tường nhìn ngó, ra ý: con bà nó, còn hung mãnh hơn cả chúng ta!

Trên dưới bình đẳng, tuyệt không có gì khác biệt, các học sinh nhà nghèo trong thư viện vỗ tay tán thưởng, trưởng bối những nhà trong kinh có con cháu học tập ở thư viện cũng khen hay – đám con cháu mình dạo gần đây ngoan ngoãn hơn hẳn, tính tình dễ chịu, thân thể cũng phổng phao lên nhiều, ăn cơm ngon miệng, thói xấu lưu luyện chốn trắng hoa cũng sửa luôn, về nhà gục đầu xuống là ngủ li bì. Đi phiêu kỹ á? Không rảnh!

Dạo gần đây tinh thần của Phượng Tri Vi cũng tốt, học sinh dậy sớm thì nàng cũng dậy sớm, luyện võ công một cách vui vẻ. Sự tích huy hoàng về Cố thiếu gia đã dạy nàng một bài học sâu sắc: Trên đời này, năm dăm phải cứng mới là lão đại.

Nhưng có một chuyện lại nảy sinh rắc rối, mà rắc rối còn không nhỏ.

Dạo gần đây Hách Liên Tranh thường xuyên đến “tán tỉnh tiểu di”, người này bị hạ vai vế bị ép ăn muối cũng không rút được kinh nghiệm, gần như ngày nào cũng đến trình diện, một đấng quần quít lấy nàng, một đấng đeo bám Cố Nam Y võ công trác tuyệt, mà hình như hứng thú đối với Cố Nam Y còn lớn hơn một chút.

Cố thiếu gia chẳng thèm để ý đến gã, lần nào cũng tổng cổ gã đi theo phong cách của họ Cố - đơn giản, thô bạo.

Phượng Tri Vi liều mạng trốn tránh gã, bởi Hách Liên Tranh là người duy nhất ngoại trừ Ninh Dịch có thể đồng thời nhìn thấy Ngụy Tri trên triều đình với Cố hộ vệ của y, lẫn Phượng Tri Vi trong khuê phòng và “Y Y” của nàng. Mà Cố “Y Y” cho dù đã che mặt, thì phong cách hành sự cũng vĩnh viễn không đổi, nàng sợ Hách Liên Tranh nhìn ra manh mối.

Chạy trời không khỏi nắng, cuối cùng cũng có một lần Hách Liên Tranh gặp Cố hộ vệ trên đường vào cung, buông lời khiêu khích bị đập, Nửa canh giờ sau bên ngoài Tụy Phương trai trong Thu phủ, gã lại bị Y Y đập thêm cú nữa.

Liên tiếp hai lần ăn đập, Hô Trác Thế tử xoa xoa mặt, bỏ đi với thần sắc có phần đăm chiêu.

Phượng Tri Vi nhìn theo bóng lưng gã, trầm ngâm cả buổi rồi hỏi Cố Y Y: “Huynh nói xem, có cần phải diệt khẩu không?”

Cố thiếu gia bóp nát một quả hồ đào, đưa cho nàng xem.

“Không được, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.” Phượng Tri Vi lại tự mình gạt bỏ, ngẫm nghĩ cả buổi rồi gượng cười nói, “Tại sao tôi lại muốn quay về chứ?”

Quay về Thu phủ, lý do có rất nhiều. Bởi nàng đã thề phải quay lại, bởi nàng muốn điều tra xem trước kia Ninh Dịch đã làm gì trong Thu phủ, bởi ... nàng muốn trông nom mẹ.

Nàng muốn giúp người mẹ đã bị chèn ép nhịn nhục mười năm trong Thu phủ nay có thể ngẩng cao đầu mà sống, tìm lại địa vị và tôn nghiêm của Hoảng Phượng Nữ soái năm nào trong Thu phủ - ngôi nhà của bà.

Những điều ấy không thể bù đắp hay thay thế bằng việc nàng lén lút đón mẹ ra ngoài, cho mẹ hưởng phúc, nên nàng mới chấp nhận mạo hiểm để trở về.

Nhưng hy vọng càng ấm nóng, sự thật càng nguội lạnh.

“Thôi đành được chẳng hay chớ, phái người quan sát Hách Liên Tranh cẩn thận vậy.” Phượng Tri Vi mỉm cười ảm đạm, “Cũng may Hách Liên Tranh chắc là sắp về rồi, đến lúc đó trời cao Hoàng đế ở xa, gã cũng chẳng làm gì được ta nữa.”

Câu này mới nói được một ngày, thì rạng sáng hôm sau khi tiếng còi của Cổ thiếu gia cất lên, nàng bất ngờ gặp một gương mặt quen thuộc đứng giữa hàng ngũ.

Cổ thiếu gia ngưng thối còi, phi vèo xuống khỏi tòa tháp. Đám học sinh ngây người ngẩng đầu nhìn lên, không biết Cổ đại nhân hôm nay lại đổi sang tính cách gì.

Giữa hàng, đôi mắt người kia lấp lánh như đá quý, gã giơ tay lớn tiếng báo danh: “Học sinh Hách Tranh mới nhập học, xin ra mắt Ti nghiệp đại nhân! Cổ đại nhân!”

Phượng Tri Vi nhìn thấy ánh mắt ung dung của gã, lặng lẽ thờ dài, lập tức cười giả lả: “Học sinh mới thật à?”

“Dạ!” Người kia giương đôi mắt sáng rực nhìn nàng chăm chú, “Mới đến không thể mới hơn.”

“Trông các hạ cao to lực lưỡng thế này, nên vào Quân sự viện thì hơn.” Phượng Tri Vi cười khẽ, giở rào rào xuống sổ học tịch, “Chỉ bằng để ta thu xếp cho ngài vào Quân sự viện?”

“Khỏi.” Hách Liên Tranh kiên quyết lắc đầu, “Tiểu di của tôi nói, phải lấy trí phục người.”

Phượng Tri Vi: “...”

Phượng Tri Vi hiếm khi ghen hòng thế này, còn đang suy tính xem mình phải làm thế nào để đẩy vị anh tài lấy trí phục người ấy sang bên Quân sự viện, thì bỗng nghe ngoài cửa nổi lên một trận huyên náo, rồi có vị chưởng viện rào bước đến gần, thì thảo bên tai Phượng Tri Vi: “Có một thiếu niên họ Phượng gào lên rằng mình là nội đệ(*) của Hách Liên Thế tử, đòi được nhập học, ngài xem ...”

(*) Nội đệ: Em vợ.

Hô Trác Bộ rất được trọng vọng ở Thiên Thịnh, Hách Liên Tranh lại có một đôi mắt đặc biệt, mọi người hầu hết đều nhìn ra thân phận của gã.

“Nội đệ?” Phượng Tri Vi ngớ người.

Sau đó mọi người thấy một thiếu niên xông vào, vừa lách qua đám hộ vệ truy đuổi vừa lớn giọng hô: “Tỷ phu của ta ở trong đó, để tỷ phu ta bảo lãnh cho ta!”

Nó liền thấy Hách Liên Tranh, vội vàng lao tới, túm ống tay áo gã mà gào lên: “Tỷ tỷ đệ là thiếp của huynh, huynh thế nào cũng phải dẫn đệ theo!”

Phượng Tri Vi nhìn chăm chăm hai người kia, mỉm cười, ngón tay chấp sau lưng xao vào nhau rin rít.

Hồi lâu, nàng mới lạnh lùng nói: “Cuồng đồ ở đâu tới, mau tổng cổ ra!”

“Ấy, đừng.” Hách Liên Tranh kịp phản ứng, đưa tay kẹp Phượng Hạo lại, mỉm cười bảo Phượng Tri Vi, “Đây quả đúng là nội đệ tôi, xin đại nhân châm chước một lần.”

“Không được.” Phượng Tri Vi lạnh nhạt nói, “Thư viện không có cái lệ này.”

Phượng Hạo muốn lao lên kéo ống tay áo Phượng Tri Vi khẩn cầu, lại bị Hách Liên Tranh kẹp chặt không thể cựa quậy. Hách Liên Tranh búng tay lên trán nó, nạt: “Nội đệ, yên nào!”

“Rộp”, không biết là ai bóp vỡ quả hồ đào.

“Thôi thế này đi, chẳng phải thư viện cho phép mang theo hộ vệ sao?” Hách Liên Tranh thương lượng, “Cứ coi như đệ ấy là hộ vệ tôi giữ lại vậy.”

Phượng Tri Vi trầm ngâm giây lát, Phượng Hạo nóng lòng muốn vào thư viện Thanh Minh như thế, lại bất chấp thể diện như thế, nếu cứ khẳng không cho nó vào, chỉ e nó sẽ mượn cái danh “nội đệ của Hô Trác Vương thế tử” đi lừa đảo bịp bợm bên ngoài, không biết còn dính vào phiền toái gì nữa, chẳng thà đặt nó trong tầm mắt mình mà kèm cặp. Vả lại nhìn bộ dáng của Hách Liên Tranh, không chừng còn uốn được Phượng Hạo vào khuôn phép ấy chứ.

Nàng vẫy vẫy tay, cụt hứng bỏ đi. Hách Liên Tranh kẹp Phượng Hạo đang hớn hở ra mặt, nhìn theo bóng lưng nàng, thần sắc có vẻ đăm chiêu.

Đêm ấy, một tên ma mới trong Chính sử viện leo tường vào viện của Ti nghiệp đại nhân, bị tóm cổ.

Đêm ấy, Cố đại nhân bùng nổ.

Đêm ấy, Ti nghiệp đại nhân công bố nội quy học tập mới, cả thầy một trăm tám mươi tám điều, phần lớn trong số đó là nhằm vào học sinh mới nhập học.

Đêm ấy, Sở vương điện hạ còn đang xử lý công vụ trắng đêm trong cung nhận được bản danh sách khách mời trong lễ mừng thọ của Thường Quý phi vào ngày mốt do bộ Lễ đưa tới, trong đó có hai cái tên khiến Sở vương điện hạ nhìn chăm chăm, cứ như có thể nhìn ra hoa nở trong đó.

“Hô Trác Thế tử Hách Liên Tranh, vị hôn thê Phượng Tri Vi.”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Gặp Nhau Khi Mưa Rào Giội Hoa Lê

Type: HK

Đầu tiên hãy nói về sự kiện leo tường.

Đêm đó theo lời đương sự leo tường, thời tiết rất đẹp, sao trời lấp lánh, hương hoa ngào ngạt, tình cảm trong lòng xao xuyến. Quy định canh hai thối còi đi ngủ của thư viện là vô nhân đạo, gã đã quen ngủ vào canh ba, lên giường vẫn trần trọc thao thức. Mất ngủ thì rất dễ ra cửa đi lung tung, rồi gã thấy một đóa hoa rất đẹp, muốn thưởng thức hương thơm, chẳng qua gã không để ý bông hoa kia lại không khéo mọc trên đầu tường viện của Ti nghiệp đại nhân mà thôi.

Đêm đó theo lời đương sự bị leo tường, thì trên đầu tường không có hoa.

Đêm đó theo lời người đi săn dưới chân tường là Cổ đại nhân, thì: trời tối, đổ mưa, canh bốn, khinh công.

Xâu chuỗi bốn cụm này, thì có nghĩa vào lúc canh bốn nửa đêm, dưới trời mưa đưa tay ra không nhìn rõ năm ngón, có người vận khinh công muốn bay qua bức tường không nở hoa của Ti nghiệp đại nhân.

Về chuyện phiên bản của ai có tính chân thật cao hơn, dĩ nhiên không cần hỏi.

Thật ra trong đêm đó người leo tường kia mới leo được nửa người qua tường, sau đó cúi đầu, thì đã thấy dưới chân tường có người ngẩng đầu lên,

đôi mắt nấp sau tấm mạng che ngồi sáng như sao Bắc Cực. Mà cửa sổ nhà chính cũng mở đánh “két” một tiếng, một người ló đầu ra, ăn mặc nghiêm chỉnh kín đáo, cười hết sức dịu dàng, nói: “Đến rồi hả.”

Hách Liên thế tử đang ngồi chân trong chân ngoài trên đầu tường hết sức chán nản- gã cứ đinh ninh cho dù không mò vào phòng người ta được, thì mình nửa đêm xộc vào phòng, Ti nghiệp đại nhân liệu có ăn mặc trễ nải lao ra cho gã được dịp ngắm đã đời không, kết quả người ta còn mặc nhiều y phục hơn gã.

Gã ngồi trên bức tường âm ẩm nhơm nhớp, chào hỏi Ti nghiệp đại nhân: “Đến rồi ạ.”

“Phong cảnh trên tường có đẹp không?”

“Đẹp lắm.”

“Ngắm nghĩa đã đủ chưa?”

Hách Liên Tranh ngẩng đầu, nhìn quanh bốn phía, đáp: “Chưa đủ.”

“Thế hả?” Phượng Tri Vi khép cửa sổ, “Vậy cứ ngồi ngáy ra đó đi.”

Hách Liên thế tử lắc đầu phản đối- kẻ kia thật chẳng đáng yêu chút nào, thế này thì còn gì là mặt mũi? Lấy tư cách gì bắt ta ngồi lại trên này? Thế tử ta thích đi thì đi, thích ở thì ở.

Gã muốn leo xuống, lại cảm thấy leo trèo trước mặt Cố Nam Y thật sự rất mất mặt. Thế là gã đạp cả hai chân lên, chuẩn bị dùng tư thế chim ưng tiêu sái cất cánh bay lên từ đầu tường.

Đúng vào khoảnh khắc hai chân dạng ra sắp bay mà chưa bay kia.

Cố thiếu gia đột ngột vung tay, bầu trời sáng ngời ánh bạc.

Hách Liên Tranh lập tức hóa đá giữa không trung....

Đúng vào khoảnh khắc gã nhấc móng lên, vô số đinh bạc thon dài đã xuyên qua đũng quần dài đặc biệt rộng của gã một cách vô cùng chuẩn xác, rồi ghim vào đầu tường.

Thủ pháp ám khí tối cao, chuẩn xác, tinh vi, xê dịch nhiều lần trong đường tơ kẽ tóc... Những điều này vẫn chưa thể khiến Hách Liên Tranh toát mồ hôi lạnh.

Gã toát mồ hôi, vì có một cây đinh bạc lướt thẳng qua bộ phận cực kỳ quan trọng của gã, ghim vào vị trí cận kề chỗ đó, thiếu điều quẹt ra tia lửa.

Cố thiều gia chỉ cần nhắm chính xác hơn một chút thôi, ưng trống thảo nguyên từ giờ trở đi sẽ thành ưng mái thảo nguyên.

Hách Liên Tranh ngây ra một chập, bấy giờ động tác bay của gã còn đang dang dở, thân thể vừa bay lên, những cái đinh ghim vào quần gã liền kéo lại, cái quần lập tức rách toạc.

Hách Liên Tranh vội vã bùm đũng quần, rơi xuống đầu tường trong vô thức, định nhổ cỏ dại đầu tường che đi bộ phận quan trọng đang hở toang hoác.

Bức tường bên dưới đột ngột lung lay.

Hách Liên Tranh cứ ngỡ đây là ảo giác, nhất định là mình mù đầu rồi. Nhưng sau đó chấn động ngày càng kịch liệt, rồi gã thấy Cố thiều gia rút một thanh kiếm ngọc, cắt phăng những mảng tường, xung quanh gã một cách ngay ngắn như cắt đậu phụ, nhẹ nhàng khéo léo, khiêng nó lên trên vai.

Tường xây nên từ đá trát vữa cơm nếp(1), vô cùng rắn chắc, bị gỡ hẳn một mảng cũng không vỡ ra. Cố thiều gia bèn khiêng luôn mảng tường kia

lên, trên tường có Hách Liên thế tử tôn quý đang ngồi dạng chân hai bên, khiêng cả người lẫn tường đi thẳng một mạch ra ngoài, như tiết mục xiếc trồng người.

(1) Một loại vữa cổ của Trung Quốc, tạo ra bằng cách trộn cơm nếp chín giã nhuyễn với vôi, nước và một số thành phần khác. Đây là chất liệu được dùng để xây nên Vạn Lý Trường Thành và vô số lăng mộ Hoàng gia.

Vừa đi vừa thôi còi inh ỏi.

Các học sinh lập tức lao tới trong cơn mơ màng, xếp thành hàng hai bên đường.

Rồi chúng hè nhau dụi mắt, dụi hết lần này đến lần khác, dụi nữa dụi mãi.

Dù có dụi thế nào đi chăng nữa, thì sự thật vẫn không thay đổi.

Cổ đại nhân phong thái đẹp đẽ, vững vàng tiến tới, trên vai khiêng một mảng tường, trên tường là Hách Liên Thế tử với cái quần rách bươm phát phơ trong gió.

Thế tử ngồi trên tường cao, không rảnh để mắt tới đám đông ngửa đầu kinh ngạc bên dưới, vôi vàng quơ trái giật phải một hồi, kếp mấy mảnh vãi thất lạc tứ tung về che vị trí quan trọng.

Cũng đành chịu thôi, vị trí này rất cao, người ta thoáng ngửa đầu lên là thấy hết trơn hết trọi.

Đám người ngày càng bu đen như kiến, Hách Liên Tranh ngồi trên tường cao liếc thấy Phượng Hạo đang lẩn tránh, vôi vàng la to: “Nội đệ, ném cho ta cái quần...”

Cậu em vợ ban ngày còn ôm đùi gã khóc lóc, nhoáng cái đã lặn mất tăm.

‘Hừ!’ Hách Liên Tranh hậm hực mắng. “Chẳng đáng xách dép cho tỷ tỷ người!”

Tình hình này thật không ổn, Hách Liên Tranh đảo mắt, xung quanh, đây chẳng phải là điều phố sao? Đường đường là Thế tử, biết giấu mặt đi đâu bây giờ?

Gã nổi máu cùn, chẳng qua là cời tròng thôi, mọi người đều là nam nhân với nhau, sợ quái gì?

Thế là gã chuẩn bị bất chấp tất cả vung tà áo đón gió nhảy xuống khỏi bức tường, vận dụng khinh công cấp độ cao nhất lách khỏi trùng vây là xong.

Nhưng khi gã định biến kế hoạch thành hành động, thì chợt phát hiện những cái đinh bạc vốn đang ghim vào quần gã không biết đã biến mất từ bao giờ. Chúng đều tan ra thành một bãi chất lỏng màu bạc bên dưới, dính cực chắc, không những dính chặt đùi, mà dính chặt cả bộ phận then chốt nữa.

Lần này Hách Liên Tranh thật sự không dám cựa quậy- lỡ đâu người bay lên rồi mà cậu em vĩnh viễn ở lại với bức tường, vậy thì hỏng hản.

Cho nên gã đành thành thật để Cố Nam Y khiêng đi, tiến ra đường lớn, băng qua quảng trường, người trên tường cao trở thành trung tâm của vạn người, tấm mình trong vinh quang được muôn người ngưỡng mộ, tiến thẳng đến bên dưới tòa tháp của Chính sử viện.

“Đừng mà...” Hách Liên Tranh chịu thua không chịu nhận tội ngẩng đầu nhìn lên tháp cao, lơ mơ hiểu được ý đồ của Cố thiếu gia, liền giật mình hoảng sợ.

Cố thiếu gia bắt đầu leo tháp một cách bình tĩnh.

Y leo một mạch đến đỉnh tháp, trên đó có một sân thượng nhỏ. Cố thiếu gia đặt mảng tường lên sân thượng, tìm hai tảng đá chống hai bên, rút kiếm, xoẹt xoẹt viết vài chữ trên mảng tường bên dưới Hách Liên Tranh, sau đó không thèm liếc gã lấy một cái, đã đi xuống.

Hách Liên Tranh run lấy bầy trên bức tường đặt ở đỉnh tháp cao mười trượng.

Trông rất giống một đóa hoa sen màu đen thện thùng trước cơn gió lạnh...

Mặt tường bên dưới, mấy chữ to dùng phôi ra ngạo nghễ.

“Quân leo tường, diều phốt thị chúng!”

Hách Liên Thế tử cũng không thị chúng được bao nhiêu, một chuyện động trời như thế chẳng mấy chốc mà truyền đến tai Tân viện trưởng. Viện trưởng đại nhân tức tốc chạy về từ chỗ biên soạn, đích thân giải cứu Thế tử gia kim quang lấp lóe khí lạnh dào dạt.

Chất keo do cái đỉnh tan chảy mà thành, thật ra chẳng có gì đặc biệt, từ từ rồi cũng bong ra, ngoại trừ giữ lại mấy cọng lông của Thế tử gia trên tường làm kỉ niệm vĩnh cửu, thì cũng không có gì tổn thương- Phượng Tri Vi hành sự luôn có chừng mực, ngay cả kẻ báo tin cho Tân Tử Nghiễn đến giải cứu cũng do nàng sắp xếp.

Hách Liên Tranh vô cùng hối hận, nếu sớm biết thứ này không đáng sợ đến thế, thì đáng ra lúc ấy gã nên nhảy xuống. Bây giờ thì hay rồi, cặp đùi gã đã bị cả thư viện thưởng thức.

Cả thư viện thưởng thức cũng không thành vấn đề, nhưng có sao người nên thưởng thức nhất lại không thưởng thức được cơ chứ?

Hách Liên Thế tử cực kỳ chán nản.

Đáng chán hơn nữa là, bắt đầu từ ngày hôm sau, Ti nghiệp đại nhân bèn công bố một bản viện quy cho học sinh dài đến hơn một vạn chữ, cả thấy một trăm tám mươi tám điều, phân tích tỉ mỉ, vô cùng chặt chẽ, đập thẳng vào mắt là mấy điều quy định đại loại như “Không được leo tường, không được ngắm cảnh trên đầu tường, không được để lại bất cứ bộ phận thân thể riêng tư nào trên vật dụng công cộng của thư viện, vi phạm một điều phạt nghìn lượng bạc.”

Bởi vậy, Hách Liên Thế tử tiêu tốn mất một nghìn lượng bạc chỉ vì mấy sợi lông của gã bị đóng đinh vĩnh viễn trên đầu tường.

Nhưng bản thân Hách Liên Thế tử vừa bị thị chúng vừa bị lột tiền lại chẳng có cảm giác gì, nam nhi chốn thảo nguyên, chuyện có lớn bằng trời cũng chỉ là ngọn gió thổi qua rừng núi Hô Trác, chớp mắt là rửa sạch trơn.

Tường không leo được, gã bèn thành thật đi gõ cửa nhà Ti nghiệp đại nhân, mang theo bên người viện quy một trăm tám mươi tám điều kia, lại còn nghiêm túc rà soát để xác nhận gõ cửa không nằm trong phạm vi xử phạt của viện quy.

Phượng Tri Vi bình tĩnh mở cửa, làm như chuyện đêm đó chưa từng xảy ra, nghe xong mục đích đến của Hách Liên Tranh thì nhú mày.

“Thế tử.” Nàng mỉm cười nói, “Ngụy Ti nghiệp phải tham gia lễ mừng thọ của Thường Quý phi.”

Ấn ý ở trong đó, là Phượng Tri Vi hiển nhiên không thể tham gia.

“Ngụy Ti nghiệp đã phải bù đầu soạn sách, lại bận việc chỉnh đốn thư viện, nên mệt mỏi ngã bệnh.” Hách Liên Thế tử lách qua bên cạnh Phượng Tri Vi để vào nhà, nàng quay lại thì thấy gã đã thoải mái ngồi trên sập mỹ nhân, tháo ủng, gác đôi chân to cồ cộ lên bàn đọc sách.

Phượng Tri Vi cực lý phần nộ, lại hoàn toàn không nói nên lời- nàng vội vã lao ra ngoài hít thở bầu không khí trong lành.

Cố thiếu gia sạch nhất thiên hạ lại càng bị mùi ủng khủng khiếp đến không tài nào miêu tả được này hun cho tơi bời hoa lá chạy xa nghìn dặm, phi thẳng lên nóc nhà, cảm thấy phải để ngọn gió trên cao tẩy rửa mới xua tan đi cái mùi có thể làm người ta suýt ngạt thở vừa rồi.

Hách Liên Tranh thư thái nằm trên sập mỹ nhân mà Phượng Tri Vi vừa nằm, vui mặt vào cái đệm mềm mại cọ tới cọ lui, say mê hít hà mùi hương lẫn khuất như có như không kia, thậm nghĩ nữ tử này tuy thay đổi nhiều gương mặt, nhưng thường giả làm nam nhân, chắc chắn không thể tô son điểm phấn. Không biết mùi hương này từ đâu tới, nữ nhi thảo nguyên tuy khỏe mạnh anh dũng, nhưng nếu luận về khí chất phong tư, thì đúng là không có cửa so sánh với nữ tử Trung Nguyên..

Gã say sưa trong mùi hương của Phượng Tri Vi, hoàn toàn quên rằng mấy hôm trước mình còn tỏ ra cực kỳ khinh miệt nữ tử Trung Nguyên.

Khi Phượng Tri Vi hít thở xong xuôi quay về, thì đập vào mắt là cảnh Hách Liên Tranh đang ôm cái đệm trái sập của nàng vò tới vò lui, vò cho vỏ đệm bằng gấm mềm đang phẳng phiu trở nên nhăn nhúm, trong lòng bỗng dưng nổi giận, lạnh lùng nói: “Thế tử, Ngụy Ti nghiệp không ngã bệnh, cũng không cần ngài bố trí cho ngã bệnh. Nếu ngài không muốn phạm vào điều viện quy thứ một trăm tám mươi chín, hay lại bị thị chúng lần nữa, thì tôi khuyên ngài vẫn nên về sớm một chút thì hơn.”

“Ngã bệnh.” Hách Liên Tranh ngẩng đầu, nói vô cùng quả quyết. “Vừa nãy, tôi tớ trong Ngụy phủ đã đến chỗ biên soạn để xin nghỉ thay Ngụy đại nhân rồi, chỗ biên soạn ngày mai cũng xin nghỉ với Đại học sĩ.”

“Cho dù tôi ‘ngã bệnh’,” Phượng Tri Vi im lặng hồi lâu, cố nén cơn giận dữ, rồi mỉm cười, “Phượng Tri Vi cũng sẽ ốm.”

“Phượng Tri Vi phải đi.” Hách Liên Tranh hình như không phát giác ai kai đã chạm gần đến ngưỡng bùng nổ, gã rung ửng, tràn đầy hào hứng nói, “Vừa nãy, ta đã xác nhận với bộ Lễ rằng ta sẽ đưa vị hôn thê Phượng Tri Vi tham dự, danh sách đại khái đã được bộ Lễ báo cho Nội các xét duyệt xong rồi.”

Phượng Tri Vi lặng thinh, ngấm ngấm nhìn đăm đăm vào Hách Liên Tranh từ trong bóng đêm, tự hỏi mình phải dùng cách gì mới có thể thủ tiêu nam nhân này một cách êm thấm.

“Cô nhìn ta như thế làm ta thấy kỳ kỳ.” Hách Liên Tranh ngồi dậy, tỏ ra hứng thú, vuốt cằm ngắm nghía Phượng Tri Vi, “Giống như loài xích ửng đặc biệt nham hiểm trên núi Bạch Đầu ở thảo nguyên Hồ Luân, nấp trong núi rừng tối om om, rồi bất thành lình bắn ra khỏi ngọn cây, mổ người ta một cú, cực độc, cực hiểm, cực mạnh- ấy, nhìn sang đây cho ta xem nào.”

Trên đời còn có một nam nhân mặt dày mày dạn đao thương đâm không thủng dầu muối ngâm không thấm thế này ư!

Phượng Tri Vi chợt phác giác, thật ra Sở vương điện hạ rất dễ nói chuyện, thật ra Tiểu Cố thiếu gia rất đổi ôn nhu, thật ra nam tử trong thiên hạ mặt mũi trông đều khả ái, trước kia đúng là nàng đã đặt yêu cầu quá cao.

“Ta bảo ngươi này, Ngụy Ti nghiệp tốt nhất đừng nên đi.” Hách Liên Tranh chợt thu nét mặt tươi cười, “Với thân phận hiện giờ của ngươi, rất được yêu mến, nhưng cũng vô cùng nguy hiểm. Mấy vụ khánh yến trong cung này, các bên có quan hệ phức tạp, chỉ cần thoáng sơ suất không chừng đã rơi vào bẫy người ta. Ngươi phải biết rằng, càng là thứ quý giá mà mọi người khó đoạt, lỡ đâu đến cuối cùng không lấy được, thì kẻ khác sẽ càng muốn phá hủy nó.”

Tiếng Hán của gã không thể nào sánh với những kẻ sĩ uyên bác, nói năng còn hơi lộn, xộn, nhưng ẩn ý trong đó lại hết sức rõ ràng. Phượng Tri Vi nghe mà rung mình ớn lạnh, mới nhận ra trước kia mình đánh giá gã hơi sai.

Lần đầu gặp, gã dùng ngón tay gõ pha lê trên xe ngựa của khuê tú, nàng cảm thấy gã lỗ mãng ngang ngược, lần sau gặp, trên kim điện ôm xác xông vào, dưới thềm ngọc ngang nhiên móc gan, nàng cảm thấy gã hung ác mà quyết đoán; lần thứ ba gặp lại, gã đến Thu phủ cầu thân, Tam Chuẩn vì gã mà liều mạng chiến đấu, gã vì Tam Chuẩn mà khảng khái nhận thua, một tiếng tiểu di gọn gang lưu loát, một gói muối mặn không hề đắn đo, nàng lại cảm thấy gã giỏi dùng người và có phong độ của đại tướng, cho đến khi gã leo đến thư viện, nửa đêm leo tường bị bắt đi điều phố thị chúng, gã cũng chỉ cười xòa cho qua, nàng lại cảm thấy khí độ của gã không hổ là nam nhi thảo nguyên. Tổng hợp lại, gã là một nam nhi thảo nguyên khí phách ngút trời, là dạng nam nhi linh hoạt co được duỗi được, ai ngờ gã cũng thấu hiểu những tranh đoạt nham hiểm trong triều đình, thấu hiểu những mưu mô tính toán.

Thấy ánh mắt nàng có vẻ sững sốt, Hách Liên Tranh cười cười, trong nụ cười lần đầu tiên để lộ một tia chua chat, sau đó hạ giọng bảo: “Trên thảo nguyên, cũng có tranh đoạt lợi ích...”

Phượng Tri Vi im lặng, thầm nghĩ quyền mưu đấu đá quả nhiên là ở đâu cũng phổ biến như nhau.

Hai người đều rơi vào trầm ngâm, không khí trong phòng trở nên tĩnh mịch. Gió mùa hạ thổi qua cửa sổ khép hờ, thổi bay mái tóc đen của Hách Liên Tranh. Dưới làn tóc đen, đôi mắt kia ngời sáng như lưu ly, màu hổ phách nguyên chất đan xen với sắc tím âm u huyền bí, làm ánh trăng cũng phai màu.

Mà vạt áo hé mở của gã, mơ hồ để lộ lồng ngực màu mật ong nhạt, da thịt trơn bóng. Phong thái uể oải co người trên sập mỷ nhân nhỏ hẹp, giống như một con mèo bụi giấu đi những vuốt sắc.

Nét quyến rũ tràn đầy hương vị nam nhi, mê ly mà cuồng dã.

Phượng Tri Vi hơi mất tự nhiên, nhìn sang chỗ khác, nàng nghe Hách Liên Tranh nói bằng giọng tha thiết khẩn cầu, “Đi theo ta nhé...Danh sách đã báo lên thì không thể sửa đổi, hẳn là cô cũng không muốn tiểu thư Phượng gia lại bị người trong cung chú ý đấy chứ?”

Người thông minh ghê há! Phượng Tri Vi hậm hực trợn mắt với gã, thấy giọng điệu người này tuy khẩn cầu nhưng nét mặt lại không giấu nổi sự đắc ý, trong lòng càng buồn bực hơn.

Nàng trợn mắt lên, sóng mắt lay động, khóe miệng bất giác khẽ cong, thay đi vẻ thanh nhã thường ngày, lại thêm vào mấy phần kiêu my. Hách Liên Tranh thấy vậy, trong lòng rung động không kiềm chế nổi, bèn vui vẻ chạy qua, kéo tay nàng bảo: “Tiểu di, trên thảo nguyên của chúng ta có tục ăn cơm trước kêng, cô xem hay là chúng ta thử một lần...”

“Bịch!”

‘Tồm!’

Tiếng trước là tiếng Hách Liên Tranh bị Cổ thiếu gia tóm cổ quăng đi.

Tiếng sau là tiếng ủng của gã văng ra, đập vào đầu gã rồi lại bay tít qua sân, rơi xuống hồ nước trong ngoại viện.

Ba ngày sau, cá trong hồ đều phơi bụng trắng hếu, thê thảm trôi trên mặt nước, nghe đâu là bị chết ngạt...

Qua hai ngày nữa là đến đại thọ năm mươi tuổi của Thường Quý phi. Là em học của Hoàng hậu, sau khi Hoàng hậu hoẵng, Thường Quý phi một mình nắm hết quyền hành trong cung, là nữ nhân có thực quyền nhất trong cung suốt bao nhiêu năm qua. Lễ mừng thọ của bà, cung đình tổ chức vô cùng long trọng.

Chính yến tổ chức vào buổi tối, nhưng từ sáng sớm đã phải vào cung mừng thọ. Buổi sáng là người thân trong cung, buổi chiều là các mệnh phụ nội ngoại và những khách mời còn lại. Buổi trưa sẽ ăn mì mừng thọ ở điện Long Khánh, khách nam và khách nữ chỉ đến tiệc tối mới ngồi cùng nhau, còn những lúc khác đều bố trí tách ra. Phượng Tri Vi nghe kể về nghi lễ phức tạp kia, tự dưng cảm thấy mình vừa leo lên con thuyền hải tặc của Hách Liên Tranh.

Sáng sớm thức dậy ăn mặc trang điểm, Hách Liên Tranh đã phái người đến tặng y phục trang sức từ lâu. Không phải là trang phục dân tộc của Hồ Trác Bộ, mà là váy lụa tơ tằm vô cùng quý báu của Giang Hoài, sắc lam rất nhạt của nước dần dần mờ đi, cho đến gần váy và cổ tay thì biến thành màu trắng tuyết, tựa như sắc lam nhạt khi nhìn qua ánh nắng thấy đường phân cách giữa trời và biển. Bốn góc thấp thoáng những hoa sóng trắng, trong trẻo mà xa xăm, kiểu dáng xiêm áo thì giản đơn mà những món trang sức ở những chi tiết nhỏ lại vô cùng tinh xảo. Thắt lưng của Đế Kinh đệ nhất tú “Này Nhụy hiên”, trang sức là trọn bộ hải châu quý giá, ngay đến cúc chìm trên cổ áo cũng làm bằng ngọc trai Hoàng Hải rất hiếm gặp, màu sắc phù hợp với màu váy áo, tôn nhau lên và hài hòa thành một khối.

Các cô gái trẻ trời sinh đã ưa chuộng những bộ cánh lộng lẫy, gương mặt nghiêm túc của Phượng Tri Vi cũng vì thế mà có phần giãn ra. Nàng vuốt ve chất vải mềm mại kia, thầm nghĩ cái tên dã nhân Hách Liên Tranh trông thế mà lại có con mắt tinh tường đối với y phục của nữ nhân.

Ngoài cửa chợt có tiếng động, nàng quay lại nhìn thì thấy Phượng phu nhân đang tựa vào bên cửa, nhìn nàng bằng ánh mắt phức tạp.

Phượng Tri Vi nao nao, đây là lần đầu tiên mẹ con nàng gặp nhau sau sự kiện cầu thân lần trước, trong nhất thời dđefu hơi mất tự nhiên. Một lúc sau Phượng Tri Vi mới ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Mẹ có việc gì à?”

Phượng phu nhân chăm chú nhìn con gái đứng đón gió, ánh ban mai rực rỡ buổi sớm chiếu lên tay áo màu lam nhạt, dập dềnh như biển. Mà tư thế một nửa gương mặt chìm trong bóng nắng vụn vờ của nàng, lại toát ra vẻ cao quý an tường khiến người ta ngưỡng mộ. Phong thái xuất chúng ngày xưa bị áo thô mặt mộc che khuất, đến sáng sớm nay đột nhiên bừng tỉnh.

Lòng Phượng phu nhân hơi đau xót...Tri Vi của bà, đáng ra phải phong tư trác tuyệt như thế.

“Mẹ đến nói cho con biết...” Con gái nhìn sang chỗ khác khiến đáy lòng Phượng phu nhân như bị mũi kim đâm nhẹ, vội vàng chuyển chủ đề, “Đệ đệ con đã nhập học thư viện Thanh Minh.”

Không phải nhập học, mà vào làm tôi tớ cho người ta. Phượng Tri Vi cười nhạt trong lòng, nhè nhẹ gật đầu tỏ vẻ đã biết.

“Tri Vi.” Phượng phu nhân nhìn sắc mặt lạnh nhạt của nàng, do dự hồi lâu mới nói: “Ngày đó mẹ không đồng ý đưa nó đến núi Thủ Nam học, là bởi vì...”

Phượng Tri Vi ngoái đầu, chờ bà giải thích.

Đây là người mẹ nàng đã bầu bạn hơn mười năm, bất cứ lúc nào, nàng cũng sẵn lòng cho bà cơ hội để giải thích.

Nhưng Phượng phu nhân chỉ mở miệng, đẩy mắt lóe lên một tia đau khổ mà người ta không dễ nhìn ra, rốt cuộc vẫn chẳng nói nên lời.

Phượng Tri Vi nở một nụ cười tự trào.

Không nói thất vọng, bởi nàng đã thất vọng quá nhiều lần.

“Chuyện này con đã biết rồi, mẹ không có việc gì khác cần căn dặn chứ?” Nàng hỏi còn khách khí hơn xưa.

Phượng phu nhân mím môi, do dự giây lát rồi nói: “Cũng không có gì, nhưng con tiến cung, nếu gặp Trần ma ma bên cạnh Công chúa Thiều Ninh thì hãy nhớ hỏi thăm bà ấy giùm mẹ. Bao năm không gặp, mẹ rất nhớ bà ấy.”

Phượng Tri Vi nhú mày, nàng lại không muốn thấy Thiều Ninh.

“Với thân phận này của con,” Nàng khách khí đáp, “Không dễ có dịp trò chuyện riêng với Công chúa, nhưng nếu gặp được thì con nhất định sẽ giúp mẹ thăm hỏi bà ấy. Vị Trần ma ma này, là bạn cũ của mẹ phải không?”

“Không phải...Phải” Phượng phu nhân dường như đang xuất thần, tâm trạng bất an đáp một câu không phải, rồi lập tức bưng tỉnh mà chữa lại. Phượng Tri Vi cau mày nhìn bà dăm dăm, Phượng phu nhân bỗng nảy sinh một tia bối rối, vội vàng nói: “Y phục của Hạo nhi còn chưa chuẩn bị tươm tất, mẹ đi đây.”

Phượng Tri Vi dõi mắt nhìn theo bóng dáng bà vội vã rời xa, cảm thấy trong nửa năm nay, hình như mẹ lại già thêm một chút. Tấm lưng kia hơi còng xuống, cứ như bị vô vàn tâm sự đè nặng.

Nàng khe khẽ thở dài, không muốn nghĩ nhiều nữa.

‘Ngẩn ngơ chuyện gì thế?’ Sau lưng có người cười hỏi, giọng điệu rất quen thuộc.

Phượng Tri Vi quay đầu, Hách Liên Tranh đang đứng trước cửa, dưới ánh mặt trời. Hôm nay gã không mặc trang phục chính thức của vương tộc thảo nguyên mà lại ăn vận phục sức của nam tử quý tộc Thiên Thịnh, một

bộ trường bào màu lam nhạt giống nàng, cài ngọc quan màu xanh thẫm, phong thái sáng láng, rực rỡ như một viên đá quý cỡ bự biết đi.

Hách Liên Tranh nhìn nàng, trong tích tắc đáy mắt gã lóe lên một tia kinh diễm, sau đó cười bảo: “Cực căng, không ngờ cô ăn diện vào trông cũng bắt mắt ghê.”

Phượng Tri Vi xoa xoa gương mặt vàng vọt với hàng mày rử của mình- mắt người mù hay sao mà không nhìn ra dung mạo “tuyệt tục” của tiểu di người?

Hách Liên Tranh mặt mũi hớn hở, nhìn Phượng Tri Vi từ đầu đến chân. Gã không hề cảm thấy Phượng Tri Vi mặt vàng mày rử này có chỗ nào khó coi, trong mắt gã, mặt vàng ấy à? Cái đó gọi là sáng loáng như vàng! Mày rử? Đó là tướng sống thọ trời sinh! Dù sao thì bất kể người ta nói gì, gã vẫn cảm thấy tiểu di mặt vàng nhà mình rất thú vị, cực kỳ thú vị.

“Đi thôi.” Hách Liên Tranh đến kéo nàng.

Phượng Tri Vi bỗng lách người, tránh khỏi gã.

“Thế tử, có điều này tôi phải nói rõ với ngài trước.” Nàng bình thản nói. “Chuyện này ngài tiền trạm hậu tấu, hôm nay vì ngài mà tôi buộc lòng phải lấy thân phận này vào trong cung dự tiệc. Nhưng tôi cảnh cáo trước, như thế không có nghĩa là tôi đồng ý với ngài, lại càng không cho phép nó xảy ra lần thứ hai.”

Hách Liên Tranh nghiêng đầu nhìn nàng, cười nói: “Hiếu mà, hiếu mà, nữ tử Trung Nguyên các cô coi trọng nhất là danh phận. Cô không thấy ta viết ‘vị hôn thê’ trên danh sách sao, nếu ta thật sự không để tâm đến cô, thì đã sớm viết là Thế tử phi rồi.”

“Tôi không thích thịt dê, cũng không có hứng hầu hạ mười vị chủ mẫu.” Phượng Tri Vi cười nhẹ, “So với làm một trong số những cơ thiếp

của thảo nguyên vương, tôi thà làm chủ mẫu trong một gia đình bình thường ở Đế Kinh.”

“Biết đâu cô có thể tiến thêm một bước thuyết phục ta, khiến ta cam tâm tình nguyện phá bỏ lệ thường của vương tộc thảo nguyên, chỉ cưới một vị Chính phi là cô.” Hách Liên Tranh hai tay chống gối, nhìn nàng bằng ánh mắt lấp lánh, “Mỹ nhân, hãy dụng tâm với ta hơn một chút.”

“Đại vương, vậy cũng được thôi.” Phượng Tri Vi cười, đi đằng trước, “Đợi khi ngài đủ sức khuất phục tôi đã.”

Hách Liên Tranh đứng yên tại chỗ, nhìn theo bóng lưng mảnh mai mà kiên quyết của nàng, sự hứng thú trong đôi mắt lại càng thêm đậm- rõ ràng câu nói này nghe có vẻ cuồng vọng, nhưng nói ra từ miệng nàng lại mang sức mạnh khiến người ta không dám khinh thường.

Trong thân thể mảnh mai của nàng, dường như chứa đựng sự uyên bác và kiên cường mà người thường khó bì kịp, ngấm ngấm tỏa sáng trong đêm.

Lên xe ngựa Hách Liên Tranh an bài, có hai thị nữ nhỏ lanh lợi bước tới hầu hạ. Phượng Tri Vi rút kinh nghiệm, hôm nay không dám mang theo Cổ Y Y cải trang nữa, nên nàng đã bóc vài cân hồ đào để an ủi Y Y nhà nàng.

Cổ thiếu gia ngày nào cũng ăn rất nhiều hồ đào, nhưng đều ăn theo lần, mỗi lần tuyệt đối chỉ ăn tám quả, giống như thói quen ăn thịt của y vậy. Ăn xong tám quả, một lúc sau lại ăn thêm tám quả, số lượng mỗi ngày nhất định phải là bội số của tám.

Để lấy lòng Cổ Y Y nhà mình, Phượng Tri Vi đem chia đều hết số hồ đào, treo thành từng túi từng túi nhỏ trên thắt lưng Cổ thiếu gia. Thế nên các học sinh trong thư viện Thanh Minh chỉ cần nghe tiếng hồ đào va chạm vào nhau, là biết ngay Cổ đại nhân cuống ma che lùa mỏng đã đến.

Xe ngựa đi được nửa canh giờ, dừng lại trước cửa cung, cung nữ bên trong ra đón Phương Tri Vi lên chiếc kiệu nhỏ đưa vào nội cung, còn Hách Liên Tranh thì được nội thị đưa đến ngoại đình.

Xe ngựa còn chưa dừng hẳn, Hách Liên Tranh đã vội vàng xuống ngựa, cấp tốc chạy ra đứng trước xe rồi chìa tay. Hành động này khiến những quan viên nội thị lui tới xung quanh đều dừng chân lại ngó, không biết tiểu thư nhà ai lại khiến Thế tử xưa nay ngang ngạnh phóng túng phải để tâm đến thế.

Màn xe vén lên, một bàn tay đưa ra, trắng mịn, mảnh mai, được ánh nắng chiếu vào, trông tinh tế đến gần như trong suốt. Trên ngón tay thon dài không đeo trang sức, chỉ có một viên hải châu cực lớn màu xanh thẫm, tỏa ra ánh hào quang thâm trầm lắng đọng, tôn lên vẻ thanh khiết và tinh tế của bàn tay kia.

“Đẹp thay! Bàn tay búp măng!” Một vị Thứ cát sĩ của Hàn Lâm viện lắc lư cái đầu ngâm nga.

Nối tiếp bàn tay ngọc ngà là một dải tay áo màu lam nhạt, màu lam cực nhạt như mặt biển phẳng lặng nổi lên những bọt song trắng xóa dưới ánh nắng mặt trời lúc hừng đông, không có châu ngọc trang sức dư thừa, thanh nhã mà cao quý.

“Đẹp thay! Xiêm áo như hoa!” Một vị Học sĩ Xuân Thân điện lắc lư cái đầu ngâm nga.

Ánh mắt mọi người đều bị thu hút, cửa cung rơi vào thinh lặng trong khoảnh khắc.

Vài con ngựa phi đến như bay, dừng vó trước cửa cung, lại chẳng ai chú ý.

Hách Liên Tranh đôi mắt lấp lánh, khoe miệng tươi cười, dặt bàn tay mỹ lệ kia, khiến mọi người bất giác ngậm ngùi thở dài.

Người ngồi trong xe bước ra, dưới ánh nắng mờ khuất, bóng dáng nàng cực kỳ mảnh mai tha thướt, đường cong tinh tế như mỹ nhân cô(1), cũng như bàn tay ngọc ngà kia, nó không để người ta thất vọng.

(1)những chiếc bình lọ thắt eo ở giữa, trông giống vòng eo của mỹ nhân nên gọi là mỹ nhân cô.

“Đẹp thay! Dáng dấp tuyệt diệu!” Hồ Đại học sĩ đi ngang qua cũng dừng chân lại, đứng bên Thứ cát sĩ Hàn Lâm viện và Học sĩ Xuân Thân điện, cùng nhau lắc lư cái đầu.

Mọi người lại thở dài không rõ là thứ gì.

Hách Liên Tranh dương dương đắc ý.

Mỹ nhân được Hách Liên Tranh điều xuống xe, mọi người nhìn cảnh này, cảm thấy dường như bước chân nàng cũng hết sức nhẹ nhàng khéo léo, phong vận tuyệt vời.

Thế rồi mỹ nhân ngẩng đầu lên.

‘Á ừm....’

Trước là một chữ “á” kinh ngạc, sau đó nhận ra mình thất lễ, bèn vội vàng swuar thành một chữ “ừm” lấy lệ.

“Thương thay! Dung nhan!” Ba lão già say mê truy tìm những tạo vật đẹp đẽ, phẩy tay áo đánh “phật” bỏ đi.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau.

Phong thái mỹ lệ nhường ấy, cố sao lại đi với gương mặt vàng vàng, chân mày hơi rủ xuống, tướng mạo y chang kẻ sa cơ lỡ vận?

Đáng tiếc đáng tiếc, lãng phí lãng phí.

Hách Liên Tranh không hề bị ảnh hưởng, gã vẫn đưa tay ra đỡ ống tay áo của Phượng Tri Vi tựa như đang nâng niu một báu vật, đưa nàng đến chỗ đặt kiệu vào cung.

Phượng Tri Vi đã sớm nghe trọn phản ứng của mọi người, nhưng nàng cũng chỉ mỉm cười nhàn nhạt- người đời ngu dốt, không phân rõ xấu đẹp. Có thể gạt đi thành kiến về vẻ bề ngoài như Hách Liên Tranh, liệu có mấy người?

Nhưng mới đi được vài bước, chợt có cảm giác lưng mình bị kim châm.

Nàng ngoái đầu, liền bắt gặp Ninh Dịch đang chấp tay đứng cách đó không xa, đưa đôi mắt hững hờ quan sát.

Ánh mắt y không hề đặt vào nàng, mà dừng lại trên bàn tay Hách Liên Tranh đưa ra dìu nàng. Trong nháy mắt ấy Phượng Tri Vi bỗng nảy sinh ảo giác, dường như ánh mắt kia có gì đó rất sắc bén, sắc bén như dao.

Nàng vừa ngoái đầu, ánh mắt của Ninh Dịch cũng nhẹ nhàng rời đi, rơi vào khoảng không. Phượng Tri Vi cười cười, cũng nhìn đi chỗ khác.

Ngồi lên kiệu đi vào cung, trước tiên vào học lễ nghi trong thiên điện, sau đó đi theo tốp vào bái kiến Thường Quý phi. Quý phi nương nương đoan trang sang quý, thoạt nhìn dung mạo còn chưa quá bốn mươi tuổi, nhưng lớp phấn son dày cũng không che nổi vẻ mệt nhọc in trên đuôi mày khóe mắt, xem ra phải cai quản hơn mười năm trong cung mà không gục ngã cũng là một chuyện cực kỳ hao tổn tinh lực.

“Vị này chính là Phượng tiểu thư đúng không?” Phượng Tri Vi đứng tít cuối hàng mà chẳng hiểu sao Thường Quý phi vẫn nhìn thấy, mỉm cười gọi nàng đến gần.

Phượng Tri Vi gục đầu ai oán thở dài, đến khi ngẩng đầu lên đã kịp nở một nụ cười ôn tồn, vận dụng lễ nghi hoàn hảo nhất mà nàng vừa học được sáng nay, thông thả cất gót sen đi tới, bỗng chốc cảm thấy ánh mắt bốn phía đổ dồn vào mình, mỗi ánh mắt đều chứa đầy ẩn ý.

Thường Quý phi mỉm cười ngắm dáng nàng đi, cảm thấy cô gái này lễ nghi rất đẹp rất khí chất rất khá, đến khi bất ngờ nhìn rõ gương mặt nàng, bà mới thoáng giật mình. Nhưng những quý nhân trong cung như bà đã sớm luyện cho mình sự thâm trầm tiết chế, lập tức lấy lại dáng vẻ bình thường, kéo tay Phượng Tri Vi niềm nở trò chuyện vài câu. Sau khi bày tỏ xong sự coi trọng đối với Hô Trác thế tử, bà liền buông tay, lập tức thu xếp cho mọi người đến thiên điện ăn mì thọ, lại triệu các mệnh phụ nội ngoại đứng tuổi và có sắc phong vào nội điện chuyện trò. Với thân phận của Phượng Tri Vi thì hiển nhiên không nằm trong số này, đành phải chán ngán ngồi lại trong thiên điện.

Trong thời gian đó nàng thấy Công chúa Thiều Ninh ăn vận lộng lẫy bước vào, cung nữ trong cung Thường Quý phi vừa thấy nàng ta lập tức mỉm cười nghênh đón, xem ra hai bên rất quen thuộc. Phượng Tri Vi nhớ lại, Thiều Ninh là con của Hoàng hậu, Thường Quý phi cũng coi như dì của nàng ta.

Nàng ngồi đó ăn mì, trong lòng thầm nghĩ vừa rồi khi mình yết kiến Thường Quý phi, trong ống bút bên cạnh ghế của bà có hai chú khỉ nhỏ, chắc hẳn chính là đôi bút hầu Ngũ hoàng tử đưa ra ngày ấy. Nhưng không biết do trong điện thiếu ánh sáng hay vì lý do nào khác, mà màu lông của hai chú khỉ nhỏ kia vốn rực rỡ sắc vàng, hình như đã xỉn đi một chút.

Nàng ngồi đó trầm tư, người ta lại đang ngắm nghía nàng, ngắm nghía xiêm y hoa mỹ của nàng, xem hết một lượt lại đảo quanh một vòng trên mặt nàng, ánh mắt trùng trùng, mang theo sự mỉa mai dữ dội.

Phượng Tri Vi một mực vờ như không nhận ra- ánh mắt không thể giết người, chỉ sức mạnh là có thể.

“Đây là Phượng tiểu thư đấy ư?” Vẫn có người không nhận nổi, mỉm cười ngồi sát cạnh nàng, “Trông mặt mũi lạ hoắc.”

Phượng Tri Vi liếc nhìn tiểu thư lộng lẫy sang trọng này, hình như là tiểu thư của phủ quốc công nào đó? Không có hứng nhớ rõ.

Nàng mỉm cười, khe khẽ gật đầu, đùa vẫn không ngừng gắp, tỏ ý mình đang ăn mì rất chăm chú.

Tiểu thư kia thấy nàng không đáp lời, gương mặt không giấu nổi giận dữ, hừ lạnh, một người khác cùng đi với cô ả lập tức tiếp lời: “Dĩ nhiên là lạ mặt rồi, Phượng tiểu thư ở Thu phủ, e là không có cơ hội nào để tiến cũng thì phải?”

“Cũng đúng.” Có người sán lại gần, cười khẽ, “Có vị Thu đại cô nãi nãi kia ở đó, Phượng tiểu thư muốn tiến cung, chỉ e cũng không dễ dàng đến thế.”

Phượng Tri Vi liếc cô ả, tiểu thư kia bắt gặp ánh mắt của nàng, lập tức co rúm người, ý cười đông cứng lại trên mặt. Sau đó lại thấy Phượng Tri Vi kéo bát mì của mình ra xa một chút, thản nhiên nói:

“Vị tỷ tỷ này, phiền tỷ cười nhẹ nhàng một chút. Phấn trên mặt tỷ rơi hết vào bát mì của tôi rồi.”

“Người....” Cô ả kia cứng họng líu lưỡi, gương mặt xinh đẹp rạng rỡ trong nháy mắt đã trở nên xanh mét.

“Các vị tiểu thư xin hãy tự trọng!” Chợt có giọng nữ chín chắn truyền tới, mọi người ngẩng đầu nhìn lên, mới thấy một vị ma ma trung niên không biết đã đứng trước cửa điện từ bao giờ, vận một bộ cung trang màu thiên thanh, khí độ trang nhã. Bà nhìn mấy vị tiểu thư khuê các gây chuyện kia, gần giọng nói, “Trong cung không phải là chỗ bàn tán chuyện thị phi của người ta, xin các vị tiểu thư ngừng lại.”

Trong điện im bật, ma ma kia tiến lên mấy bước, ngăm nghía Phượng Tri Vi, đáy mắt liếc qua một tia cười, rồi đột ngột xoay người bình tĩnh nói với mấy chục người trong điện: “Cô nãi nãi Thu gia là đệ nhất nữ kiệt của hoàng triều Thiên Thịnh ta. Năm đó Thiên Thịnh ta còn chưa lập quốc, đại tướng dưới trướng bệ hạ là Ân Chí Lượng đã trở giáo tại trận trong chiến dịch ải Thiên Thủy, khiến quant a thảm bại. sau đó lại chết thêm mấy vạn người trong trận chiến ở Hồ Dã, lão Tướng quân Thu Chấn tử trận, đại quân tháo chạy hơn mấy mươi dặm, Ân Chí Lượng thừa cơ đề nghị muốn chia đều cương vực với triều đình ta. Bấy giờ các tướng liên tiếp bại trận, mất hết sĩ khí, bệ hạ cũng có ý muốn nhượng bộ, chỉ có cô nãi nãi Thu gia lâm trận không lùi, cỡi giáp trụ trên xác phụ thân khoác lên người mình mà ra trận, một trận đánh bại quân phản nghịch, ba trận đẩy lùi Ân quân mấy trăm dặm. Sau là thân nữ nhi mà được phong làm Nguyên soái, gây dựng Hòa Phượng quân, dẫn mười vạn dũng sĩ đuổi thẳng cổ Ân Chí Lượng ra khỏi trung tâm của Trung Nguyên, cuối cùng họ Ân lập ra nước Tây Lương, từ đó trở đi phải ru rú trong xó hoang dã ấy, không còn sức lực mà tranh thiên hạ với triều đình ta. Nhân vật khiến nữ nhi trong thiên hạ tự hào như thế, công tích huy hoàng định quốc an bang như thế, há lại đến phiên đám con gái ngồi hưởng phúc của bậc cha chú, cả ngày thêu hoa trong khuê phòng, nhàn hạ rảnh rỗi ghen tuông tị nạnh như các cô tùy ý bình phẩm?”

Một tràng tuôn ra lưu loát sang sảng, cả căn điện lạnh ngắt như tờ. Phượng Tri Vi nghe bà kể, đôi mắt lấp lánh- nàng chỉ biết mẹ đã trải qua những chuyện phi phạm trong dĩ vãng, nhưng lại không biết tường tận, đây cũng là lần đầu tiên nàng nghe kể về sự tích năm xưa của mẹ một cách rõ

ràng như thế. Vị ma ma này xem ra rất hiểu chuyện năm ấy, nghe giọng nói và nhìn sắc mặt bà, lại nhìn đến dáng vẻ phục tùng của các tiểu thư kiều căng này, thì có lẽ cũng không phải một cung nhân bình thường.

Có lẽ đây chính là vị ma ma bên cạnh Công chúa Thiều Ninh mà mẹ muốn nàng thăm hỏi giùm. Nàng vẫn còn nhớ mang máng, vị ma ma này là nhũ mẫu của Thiều Ninh, hầu hạ nàng ta từ nhỏ đến lớn. Thiều Ninh có địa vị cao quý trong cung, vị ma ma này hiển nhiên cũng được người ta tôn trọng.

“Đa tạ ma ma.” Phượng Tri Vi đứng dậy, sửa sang xiêm áo rồi thi lễ.

Nàng vừa đứng lên, tiểu thư bên cạnh từng làm khó dễ lúc trước đột ngột nghiêng người, sau đó “ào” một tiếng, bát mì trên bàn trước mặt Phượng Tri Vi bị cô ả hất tung, nước dùng mì lập tức vấy đầy lên váy áo Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi còn chưa kịp phản ứng, cô ả kia đã hét ầm rồi nhảy dựng lên, ghen hòng nhìn mặt bàn lênh láng nước- vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Cớ sao mình bỗng dưng cảm thấy thất lưng mềm oặt, sau đó lại nghiêng người sang đập vỡ bát của người ta?

Mình đang định tạ lỗi với cô nương Phượng gia này, vừa hay tạo ấn tượng tốt trước mặt Trần ma ma, sao lại xảy ra chuyện này chứ?

Tiểu thư kia ngậy ra tại chỗ, Phượng Tri Vi lại nâng gấu váy dơ bẩn, mếu máo nói: “Vị tỷ tỷ này, tiểu muội đã làm gì đắc tội với tỷ? Tỷ làm thế, muội biết phải làm sao... làm sao...” Nàng giận dữ đến run rẩy toàn thân, hình như đã ghen ngào không nói nên lời.

Cung nhân trong điện đều nhìn mấy cô ả kia bằng ánh mắt không đồng tình, có người vội vàng đến chính điện bẩm báo. Cô ả “gây họa” kia run rẩy hồi lâu, nhìn dáng vẻ cực kỳ tủi thân của Phượng Tri Vi, bỗng dưng “hu hu” bật khóc còn tủi thân hơn.

Cô ả vừa khóc, Phượng Tri Vi lại ngừng khóc, lập tức nghiêm nghị nói: “Đây là chốn nào, giờ là lúc nào? Đại thọ của nường nường, mà cô dám khóc trên điện?”

“Người đâu, mời các vị tiểu thư về phủ từ mà khóc!” Đại ma ma trong cung Thường Quý phi vừa tới, vừa nhìn thấy cảnh này, lập tức nổi giận cau mày, không thềm nhiều lời lập tức tổng cổ mấy người ra ngoài.

Phượng Tri Vi mỉm cười đứng nguyên tại chỗ, ai oán nâng váy thở dài. Trần ma ma nhìn nàng,

Trong ánh mắt thấp thoáng ý cười tán thưởng, chậm rãi nói: “Phượng tiểu thư, chỗ tôi có mấy bộ xiêm y thời trẻ trông rất hợp với cô, nếu cô không chê thì chớ ngại đi thay áo, để tránh thất lễ trọng thọ yến buổi tối.”

Phượng Tri Vi chỉ chờ câu này, lập tức cảm tạ rồi theo Trần ma ma rời điện. Trên đường đi, Trần ma ma đi trước từ đầu đến cuối không hề ngoái lại, sống lưng thẳng tắp. Một ma ma trong cung đình, mà dáng điệu khí chất còn hơn mấy phần đám phu nhân được sắc phong kia.

Mãi đến khi bước vào Ngọc Minh cung của công chúa, thay xiêm y trong phòng bên cửa trắc viện, Phượng Tri Vi mới thi lễ: “Gia mẫu nhờ Tri Vi hỏi thăm ma ma, đa tạ ma ma vừa rồi đã lấy lại thanh danh cho gia mẫu.”

“Dù gì ta cũng đã được gặp cháu.” Trần ma ma không còn vẻ lạnh nhạt vừa rồi, bà cầm tay Phượng Tri Vi, ánh mắt đọng lại trên đôi mày nàng vẽ cho rủ xuống, lúc này mới gật đầu hỏi: “Cháu và mẹ có khỏe không?”

Phượng Tri Vi thầm nghĩ, rõ ràng là bạn thân của mẹ, sao vị ma ma này có vẻ còn quan tâm đến mình hơn vậy? Rồi bà cẩn thận hỏi thăm tình hình Phượng phu nhân, lại hỏi về nàng và đệ đệ, nàng trả lời từng câu một, Trần ma ma tỉ mỉ nghe xong, vỗ tay nàng nói: “Cháu về thưa lại với mẹ,

mấy năm nay vất vả cho bà rồi, xin bà chớ lo nghĩ quá nhiều, mọi chuyện đều ổn cả.”

Lại dăm dăm nhìn nàng, sắc mặt đã hơi ngẹn ngào: “Cháu rất tốt.”

Hai câu nói này, Phượng Tri Vi nghe sao cũng thấy kì quái, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười đồng ý, lại chối khéo ý tốt của Trần ma ma muốn đưa nàng về chỗ Thường Quý phi, nói rằng lúc này trở về ngôi trong điện cũng chỉ tổ bức bội, chi bằng ngôi lại trong ngự uyển đằng trước, lát nữa hẵng đi. Trần ma ma cũng không ép nàng, cứ để nàng đi.

Ngự uyển trong hậu cung Thiên Thịnh rất rộng, Phượng Tri Vi rơi vào suy tư, dần dần đi sâu vào bên trong, vòng qua vài tòa núi giả, chợt thấy sau núi giả có một cái giếng, cảm thấy hơi quái lạ.

Nàng ngồi xuống bên mép giếng, chậm rãi xoa lên những tảng đá xung quanh. Bề mặt đá có vài vết mài mòn, nhưng xem ra chúng đã có từ lâu.

Nàng ngoảnh đầu nhìn quanh, thấy bốn phía không người- nơi này vốn rất vắng vẻ, ít người lai vãng- bèn bám vào thành giếng mà bò xuống.

Bò đến một chỗ sâu bằng thân người, nàng đá mũi chân, quả nhiên đá trúng một chỗ lõm. Nàng khẽ nhấn lên chỗ lõm ấy, đá trên thành giếng di chuyển, lộ ra một cánh cửa.

Một mùi ẩm mốc thoang thoảng bay ra, Phượng Tri Vi ngửi kĩ, không thấy có gì lạ.

Qua các triều đại các đời vua, hoàng cung thường có những địa đạo; mà khi thời đại thái bình kéo dài, có một vài địa đạo dần dần mất đi tác dụng, bị chôn vùi không ai nghe đến nữa, có lẽ địa đạo này cũng vậy. Phượng Tri Vi không định hấp tấp chui vào ngay- ai biết đầu bên kia dẫn

tới nơi nào? Lỡ đâu là chính điện của Thường Quý phi? Lỡ đâu là dưới ngự tọa của Hoàng đế? Nàng còn chưa chán sống.

Nhưng sắc trời đột ngột tối sầm, chỉ nghe tiếng rào rào, trong nháy mắt trời đã đổ mưa.

Phượng Tri Vi thầm kêu xui xẻo rồi, đảo mắt nhìn ra xung quanh thì mái đình gần nhất cũng cách đó mấy chục trượng, chạy được qua đó xiêm áo cũng đã ướt đầm. Nàng cúi đầu, thấy địa đạo kia cũng coi như sạch sẽ, chi bằng vào đó tránh mưa trước.

Nàng chậm chậm tiến vào, địa đạo dài nhưng hẹp, hình như nó không được dùng vào việc gì quan trọng. Mùi bùn đất xung quanh chậm rãi ngấm vào, Phượng Tri Vi cảm thấy nơi này đã nhiều năm không người lai vãng.

Đi được một chập, ánh sáng trước mặt dần dần mạnh lên, Phượng Tri Vi vô cùng kinh ngạc- lẽ nào đầu bên kia không bị bịt lại? Không sợ bị người ta phát hiện ra sao? Động tai lên nghe ngóng, ngoại trừ tiếng mưa rơi nghe lảng máng thì không còn bất kỳ âm thanh nào khác, có thể khẳng định đầu bên kia không phải cung Quý phi náo nhiệt hoặc là chính điện hoàng cung.

Nàng lại tiến thêm một bước, bỗng trước mặt trở nên rộng rãi sáng sủa, giữa quãng sáng, một mỹ nhân ăn mặc kỳ lạ tiến thẳng về phía nàng.

Nàng ta vạt áo phơ phất, mặt mày tỉnh nhả, hơi nghiêng người về phía trước, dải lụa tơ tằm bay lượn như người trong tiên cung.

Phượng Tri Vi giật mình dừng bước, nghĩ không ra có sao ở đây lại có người đứng ngoài cửa đón tiếp. Bản năng mách bảo nàng chạy trốn, rồi lại cảm thấy có chỗ nào đó bất thường, quay lại ngắm kỹ vài lần, mới phát hiện thân thể nữ tử kia nửa trong nửa đục, tư thế không hề biến đổi, thì ra nàng ta là một pho tượng ngọc thủy tinh khảm trên vách tường.

Có điều tay nghề điêu khắc tinh xảo tuyệt luân, từng sợi tóc đều tạc ra cảm giác phiêu dật tung bay. Vừa thoát ra khỏi địa đạo tối om đã rơi vào quang sáng hỗn loạn, sẽ rất dễ khiến người ta nhìn lầm.

Pho tượng này dường như là vô giá, lại đặt ở cửa ra của địa đạo này, xem ra thật sự có chút quý dị.

Phượng Tri Vi tiến lên vài bước, sau lưng bức tượng mỹ nhân kia là một khối thủy tinh lớn, xuyên qua khối thủy tinh có thể lơ mơ nhìn thấy cảnh vật bên ngoài, nào cây cối sum suê, nào cầu vòm nước chảy. Có một góc mái cong nhô ra, rủ xuống một chiếc chuông vàng chuyển màu đen, xem ra là một gian cung thất, có điều tất cả cảnh vật đều toát ra vẻ suy tàn tĩnh mịch.

Đứng trong đây không nghe thấy tiếng mưa rơi bên ngoài, cơn mưa bụi dày vẽ những đường ngang xéo trên mặt thủy tinh trong suốt. Nấp trong địa đạo, xuyên qua bóng tối tĩnh lặng nơi đây, nàng ngẫm cơn mưa hoang hoải ngoài đó, tựa như cách một tầng “Tiền Trần kính” xa xôi trong truyền thuyết, ngẫm những việc đã phôi bụi trong ký ức từ lâu, chuyện xưa đã ngả vàng, mỹ nhân sớm già nua, đâu đó vang lên tiếng hồ cầm ai oán, một giấc Nam Kha(1).

(1)Giấc Nam Kha: Chuyện kể rằng Thuần Vu Phần nằm mơ thấy mình đến nước Đại Hòe, thi cử đỗ đạt, lấy được Công chúa, trở thành Thái thú một vùng, nhưng về sau thua trận mất đất, bị tước hết phẩm vị trở thành thường dân, đúng lúc ấy chàng tỉnh dậy và thấy mình nằm dưới gốc hòe cạnh một tổ kiến lớn, cuộc đời đầy thăng trầm vừa rồi chỉ là một giấc chiêm bao. Về sau điển cố giấc Nam Kha được dùng để chỉ sự hư ảo của cuộc đời cũng như vinh hoa phú quý.

Đáy lòng Phượng Tri Vi chợt trào lên cảm giác thê lương không tên.

Rồi nàng chợt thấy có người thong thả đi tới, giữa cơn mưa như trút nước y không che ô không khoác áo tơi, bước lên cầu vòm với phong thái tựa du hồn.

Người ấy ngẩn ngơ đứng trên cầu giữa cơn mưa, mưa rào trong chớp mắt đã thấm ướt vạt áo, chảy xuống từ kim quan, lần theo mái tóc đen nhánh, ngấm vào chân mày tóc mai. Hàng mày kia đen như bóng tối, tôn lên đôi mắt âm u, gương mặt hơi tái, vẻ đẹp và nét lạnh lùng đến kinh tâm động phách.

Mưa rơi lặng lẽ, người ấy đứng trong mưa, gió không cuốn nổi ống tay áo ướt đầm, một đoá hoa tàn trên gấu áo run rẩy rơi xuống.

Phượng Tri Vi bất giác chìa tay ra, dường như muốn kéo người này chợt trốn khỏi cơn mưa rét căm căm kia, nhưng chỉ chạm vào vách thủy tinh buốt giá.

Người đứng trên cầu cũng đã chầm chậm quỳ xuống.

Y quỳ gối trong mưa, hướng về cung thất đằng kia, đôi môi mấp máy, thì thào gọi hai chữ.

“Mẫu phi.”

Dưới cơn mưa tầm tã, người kia quỳ gối giữa mặt đất lạnh giá, nhìn về phía cung ngọp hoa tàn trong gió muộn mưa buốt, khẽ khàng gọi tên người quan trọng với y nhất trên đời, mà trong lòng lại hiểu rõ mình vĩnh viễn sẽ không được hồi đáp.

Cách một bức tường, là hoàng cung rực rỡ gấm hoa, vui vẻ náo nhiệt tưởng chừng gần trong gang tấc, mà với y lại xa tận chân trời.

Phượng Tri Vi dỗi mắt từ xa nhìn ngấm bóng hình người kia, chợt thảng thốt nhớ lại y mà nàng đã gặp mấy ngày nay, lạnh lùng, thâm trầm,

sắc bén, một người mà có hàng nghìn bộ mặt, biến ảo không ngừng, nhưng chưa bao giờ thấy y bi thương như lúc này.

Phượng Tri Vi lặng lẽ lùi lại một bước.

Nàng biết, có dạng người chỉ cho phép bản thân xuất hiện trước mắt người khác trong hình ảnh rực rỡ lóe mắt, mà không muốn bị người ta thấy phồn hoa tan biến sau lưng mình.

Nàng vốn đứng ở trước vách thủy tinh, không biết phải mở ra bằng cách nào, bước lùi này vừa hay lùi vào trong lòng mỹ nhân thủy tinh kia. Không biết chạm vào chỗ nào, cánh tay mỹ nhân kia bỗng dừng động đậy, sau đó vách thủy tinh lặng lẽ trượt ra.

Phượng Tri Vi ngoái đầu, thấy mỹ nhân thủy tinh đã đổi tư thế, hai tay ôm quanh người, vầng trán hơi nghiêng, mấy phần kiều diễm mấy phần quyến rũ.

Nàng ngậy người, mơ hồ cảm thấy thiết kế có phần thô tục, mỹ nhân thủy tinh trang nhã cáo quý là vậy, mà tư thế này xem ra thật sự có chút khinh nhờn.

Vách thủy tinh mở ra, Phượng Tri Vi mới phát giác trong này là một ngọn núi giả, trên mặt thủy tinh quay ra ngoài quét một lớp màu lục nhạt, phẳng phất như màu rêu xanh, khi nhìn từ bên trong ra bên ngoài sẽ không ảnh hưởng gì, nhưng nhìn thoáng qua từ bên ngoài lại rất dễ coi nó là vách núi giả, chẳng trách Ninh Dịch đứng trên cầu không phát hiện ra nàng.

Trong khoảnh khắc vách thủy tinh trượt ra, rốt cuộc Ninh Dịch cũng có linh cảm mà quay lại.

Mưa rơi như màn, y đứng trên cầu ở bên kia tấm màn, nhìn nàng.

Mưa bay như tơ, nàng đứng dưới cầu ở bên này tấm màn, ngẩng đầu nhìn lại.

Sắc nước dẹt dẹt nghiêng, tựa như tâm tình miên man lúc này.

Nếu ánh mắt hóa thành sợi tơ, thì giờ phút này cũng là mưa bụi, vô hình vô sắc mà lạnh lạnh dai dẳng, dây dưa cắt không đứt gỡ không thoát.

Rất lâu sau, Ninh Dịch mới vịn thành cầu chậm rãi đứng lên, đi về phía nàng, nước mưa chảy xuống thành dòng từ gò má y, giọt rửa cho tóc càng thêm đen mà càng thêm đậm, mà môi y lại trắng tái, dường như đã đánh mất tất cả độ ẩm.

Qua trùm khắp kinh hoa, người lẻ loi tiêu tụy.

Y đi đến bên cạnh Phượng Tri Vi, dường như muốn hỏi điều gì, ánh mắt chợt dừng lại trên vách thủy tinh sau lưng nàng, sắc mặt lập tức biến đổi. Y lách mình vòng qua Phượng Tri Vi, tiến vào địa đạo.

Sắc mặt tái xanh của Ninh Dịch khiến Phượng Tri Vi có phần bất an, theo y quay lại, thì thấy y đang ngẩn ngơ nhìn pho tượng mỹ nhân thủy tinh kia, môi mím rất chặt, không còn huyết sắc.

Y ngẫm bức tượng kia, trong ánh mắt đan xen chút gì đau đớn chút gì hoài niệm chút gì vui sướng chút gì hồi tưởng, phức tạp khó lòng tả xiết. Phượng Tri Vi nhìn hai gương mặt đứng đối diện với nhau, đường nét hao hao khiến nàng thở dài có phần hoảng hốt.

Ninh Dịch ngẩn ngơ nhìn ngẫm rất lâu, cuối cùng tiến lên một bước, với tay muốn chạm vào gương mặt pho tượng thủy tinh, ngón tay y vươn ra rất nhẹ rất thận trọng, dường như y sợ mình mạnh tay quá, mọi thứ trước mắt sẽ vỡ tan như cõi mộng.

Nhưng khi đến gần một bước, y đảo mắt qua, mới phát hiện tư thế đặc biệt của pho tượng thủy tinh kia.

Ninh Dịch ngậy ra tại chỗ, lại ngăm nghía tỉ mỉ một lượt.

Chợt đáy mắt y nổi lên cơn giận sâu sắc, như mặt biển trước cơn giông tố, sóng dữ cuộn trào như muốn nhấn chìm cả trời đất.

“Vù!”

....

Tia sáng lóe lên, bổ xuống như điện chớp, kế tiếp là một loạt tiếng vỡ loảng xoảng, châu nứt ngọc tan.

Phượng Tri Vi giật mình lùi lại một bước, trong lòng tiếc nuối pho tượng thủy tinh giá trị liên thành kia từ nay đã không còn nữa.

Mỗi bước đi vang lên những tiếng rạn vỡ vì giẫm lên đồng thủy tinh vụn trên mặt đất, mà phía đối diện, Ninh Dịch tóc dài xõa ra, chống kiếm mà đứng.

Vách thủy tinh đã bị phá hủy một nửa, mà pho tượng thủy tinh lại hoàn hảo không một vết nứt. Chung quy Ninh Dịch vẫn không nỡ phá hủy bức tượng có lẽ là duy nhất trên đời ấy.

Y đứng rất lâu, bờ mi dài rủ xuống, từ góc độ của Phượng Tri Vi chỉ nhìn thấy đường cong chỗ cằm của y co lại, dường như đang nín thở.

Trong địa đạo yên ắng vô cùng, mà nàng hình như chỉ nghe thấy hơi thở của một mình mình. Thứ cảm giác này cùng với sắc mặt trắng tái đến cực độ của y, đều khiến nàng kinh tâm. Nàng không敢 ngăn nổi mình tiến lên vài bước, muốn làm điều gì đó.

Vừa đi đến trước mặt Ninh Dịch, y đã đột ngột ngã xuống.

Trời mưa sầm sập, giữa đất trời chỉ còn tiếng mưa rơi rào rào, mặt đất mọc đầy rêu xanh vô cùng trơn trượt, Phượng Tri Vi gian nan cõng Ninh Dịch ra khỏi núi giả, vừa ló đầu ra đã lập tức bị mưa xối vào mặt, ướt đẫm toàn thân.

Nàng lau một vệt mưa, thầm mắng bản thân, rõ thật là, chui vào địa đạo tránh mưa cái gì chứ? Phí hoài công sức, số mình đã định sẵn phải tắm mưa rồi.

Lại mắng cả Ninh Dịch, rõ thật là, đang yên đang lành nổi điên lên làm gì? Cứ giữ cái vẻ thong dong lạnh lùng như mọi khi không tốt sao? Xem ra còn phải học hỏi nàng nhiều!

Đi qua khoảnh sân này sẽ đến cung thất hậu viện, tuy đã bỏ hoang, nhưng dù sao cũng sạch sẽ khô ráo, có lẽ còn tìm được thuốc men, có lợi cho người bệnh. Trước đó Phượng Tri Vi nhìn Ninh Dịch ngất xỉu, suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vẫn công y ra khỏi địa đạo.

Màn mưa như một bức tường, hồ nước mọc đầy rêu xanh toát lên sắc lam lục nhạt, phản chiếu thân hình gầy yếu, chật vật công người, đi một bước trượt một bước, tiến lên phía trước.

Một đoạn đường ngắn ngủi, vậy mà nàng đi mất một lúc khá lâu, mưa to đến độ không tài nào mở mắt ra. Phượng Tri Vi gần như nhắm nghiền hai mắt, lần mò theo những cây cột dưới mái hiên cong mà đi.

Nàng thở phào, đưa tay vặn mở cửa phòng bị khóa, vác Ninh Dịch vào nhà chính. Căn phòng âm u, mọi vật dụng bên trong đều dùng vải xám che lại. Phượng Tri Vi không đặt Ninh Dịch lên giường, vì toàn thân y ướt đẫm, thả y lên giường khác nào ngủ trong vũng nước. Nàng đặt Ninh Dịch lên ghế, ôm tất tần tật đệm chăn trên giường xuống, bọc kín Ninh Dịch từ đầu đến chân, sau đó bắt mạch cho y.

Vừa bắt mạch, Phượng Tri Vi đã nhíu mày. Ninh Dịch dường như không đơn giản là gặp mưa cảm lạnh hay đau đón nóng vội tổn thương tới tim gan, mạch tượng của mệnh mạch phế, tỳ trên tay phải y hồng(1) và trầm hơn mạch tâm, can, thận trên tay trái, rõ ràng phế, tỳ từng bị thương nặng. Triệu chứng này là tâm tình buồn đau khiến vết thương cũ tái phát, nếu không kịp thời xử lý, chỉ e hậu họa khôn lường.

(1) Hồng chỉ trạng thái mạch khi thịnh thì ào ạt dữ dội, khi suy lại yếu ớt.

Thể chất y lạnh lẽo, đầu tiên là phải xua lạnh, bằng không sẽ chỉ khiến vết thương cũ thêm nặng.

Phượng Tri Vi đứng trong căn phòng u ám, ngẩng đầu lên trời, ngẫm nghĩ, sau đó nhắm nghiền hai mắt.

Nàng thò tay vào ổ chăn bọc kín Ninh Dịch, không nói nhiều lời, cười.

Trường bào, thắt lưng, áo ngoài, áo giữa, quần, áo trong...

Ban đầu động tác của Phượng Tri Vi rất lưu loát, sau dần trở nên chậm chạp, mang tai hơi ửng hồng, song trước sau không dừng tay lại.

Mặt đất xếp chồng một đồng y phục ướt đẫm, nhìn số lượng y phục, thì thứ nên cởi đều đã cởi, không nên cởi cũng cởi luôn rồi.

Bàn tay của Phượng Tri Vi, khi rút ra khỏi ổ chăn, bỗng dừng khựng lại.

Da thịt dưới ngón tay trơn bóng, lại có một chỗ hơi gồ lên. Nàng do dự sờ sờ, xác định đó là một vết sẹo, hơn nữa còn là một vết sẹo vô cùng dở tợn.

Đây có lẽ chính là vết thương cũ khiến y ngất đi. Có điều con em hoàng tộc cao quý, làm gì có cơ hội chịu một vết thương nặng đến thế?

Ngón tay chậm rãi vuốt ve lên chỗ gồ ghề kia, vết sẹo dài mà rộng, lồi lõm không đều, có thể tưởng tượng ra cảnh thê thảm khi đó.

Phượng Tri Vi nhớ lại những lời đồn về y trong kinh...Bảy tuổi bệnh nặng suýt chết rồi lại sống, về sau tính tình thay đổi hẳn, lẽ nào lần ấy không phải bệnh, mà là bị thương?

Đầu ngón tay lơ đãng chạm vào da thịt hoàn hảo của y, cảm giác lạnh lạnh trơn nhẵn nơi ngón tay khiến Phượng Tri Vi thoáng đỏ mặt, vội vã rút tay về, cố gắng suy nghĩ sang chuyện khác để tránh né sự xấu hổ vào lúc này.

Nàng vừa nghĩ cái tên Hách Liên Tranh kia chân thốt thật, liệu có một ngày Cổ Nam Y sẽ chán ngấy hồ đào hay không, vừa dùng ổ chặn ra sức chà xát thân thể Ninh Dịch, sau đó ôm một mớ đệm chặn khác trùm lên cái chặn ướt đầm ban đầu, rút cái chặn ướt kia ra từ bên dưới, vậy là chỉ còn chặn khô bọc quanh Ninh Dịch.

Sau đó nàng bế Ninh Dịch kèm theo chặn, đặt cả lên giường.

Người ấy vẫn chìm trong cơn mê, song dịp thở dồn dập trước kia đã hơi ổn định hơn một chút. Phượng Tri Vi dùng chặn chà xát mạnh lên thân thể y, kích thích mạch máu lưu thông, sắc xám xanh trên mặt tan biến, hàng mi mệt mỏi sụp xuống, in bóng mờ mờ lên đường cong dưới khóe mắt. Sự đối lập rõ nét giữa đen và trắng này lại mang vài phần yếu đuối hiếm gặp, khí chất nhã diễm bức người ngày thường giờ phút này chỉ còn mềm và nhẹ, thanh dật như một đám mây nhỏ bé.

Phượng Tri Vi bận bịu đến mướt mồ hôi, nhìn cái kẻ thư thái thoải mái vui mình trong mộng đẹp này, chợt nảy sinh cảm giác cău kinh và ghen tị, vỗ vỗ gương mặt y, “Ngủ say ghê!”

Vỗ xong cảm thấy vô cùng sướng khoái, thế là lại vỗ bộp bộp hai nhát nữa, ây, canh kĩ thời gian vỗ vài cái, sau này làm gì có dịp này nữa.

Đặt Ninh Dịch lên giường, thấy tóc y vẫn còn ướt, nàng lại giúp y gỡ kim quan rút trâm cài, rũ tóc y ra, sợ tóc y ướt nằm xuống rồi sẽ mắc chứng đau đầu kinh niên, bèn kéo y dịch ra ngoài, thả mái tóc dài đen nhánh buông rũ xuống giường.

Sau đó lại bận rộn tìm đá lửa lò than, gỡ mấy tấm trèm đồ đạc bằng vải xám xuống đem nhóm lửa. Vừa gỡ lớp vải xuống, lập tức không nén nổi một tiếng khen ngợi- vật dụng trong phòng này, thoạt nhìn có vẻ đơn sơ mộc mạc, nhưng thật ra đều vô cùng tinh xảo hoa mỹ, từ mỗi chi tiết đều nhìn ra giá trị xa xỉ. Vả lại tất cả đồ dùng đều không mang kiểu dáng của Thiên Thịnh, các góc cạnh chứa những đường cong kì dị, mang vẻ đẹp đặc thù của dị tộc.

Nhưng lúc này nàng không có tâm trạng đâu mà ngắm nghía kĩ càng, nàng lục lọi khắp nơi tìm nhwunxg thứ mình cần. Thật may nơi này cái gì cũng có đầy đủ, nàng còn thấy cả đệm cối và mõ trong một ngăn kéo.

Tìm được đá lửa rồi, nàng kéo ra một chậu sứ từ gầm giường, ngồi dưới sập đánh lửa hong y phục cho y, sấy đầu tóc cho y, lại lấy một chiếc lược chải mái tóc ướt ẩm nước cho y.

Tóc y rất đẹp, nằm trong tay mềm mại như gấm vóc. Có một lọn bết vào trên trán, Phượng Tri Vi bèn cúi xuống giơ ngón tay nhẹ nhàng giúp y gỡ ra.

Ninh Dịch tỉnh lại đứng vào khoảnh khắc ấy.

Giữa bóng tối mê loạn và đau khổ, y vùng vẫy lần mò thoát ra, đến khi mở mắt, trong chớp mắt đất trời đều không thấy, chỉ thấy ngón tay thon thả như bạch ngọc, nhẹ nhàng lướt qua trước mắt.

Tầm mắt lại lần lên trên, thấy một khuôn cằm tinh xảo, một cánh môi mềm mại, tươi sáng rực rỡ trên nền khung cảnh xám xịt bốn phía.

Mà bốn bề trường rủ màn che ánh lửa lách tách, có hơi thở ấm áp ngấm qua xương ập đến.

Bóng tối lạnh buốt đau đớn vừa rồi, phảng phất như một cơn mơ.

Hay là, đây mới là mơ?

Ngón tay trước mắt bạn rộn như cánh bướm bay múa giwuax muôn hoa, khiến y nhìn mà chập chờn mê ảo. Trong phút ngẩn ngơ, y thấy cảnh tượng này vô cùng quen thuộc, tựa như rất nhiều rất nhiều năm về trước, từng có một cung thất như thế, từng có một người như thế, ôn nhu mà tỉ mỉ, thay y gỡ đi lọn tóc đâm mồ hôi rủ xuống trán.

Nháy mắt, lòng y vui sướng vô bờ.

Những thứ y đã mất, đều đã trở về rồi sao?

Y khe khẽ rên lên, tóm được ngón tay kia, kéo đến bên gò má, khẽ khàng tựa lên.

“Mẫu phi...”

Ngón tay ấm áp chạm vào gò má lạnh lẽo, cảm giác mềm mại ấm áp ngấm vào xương tủy. Y lim dim đôi mắt, say sưa đến độ không muốn buông ra.

Phượng Tri Vi háo đá bên giường, nhìn ngón tay mình bị Ninh Dịch lôi kéo cọ cọ, nhất thời không biết nên rút ra hay là tiếp tục để y lợi dụng.

Rõ ràng người này còn chưa tỉnh lại, nàng hơi do dự, lỡ đâu mình kéo tay sẽ đánh thức y, y phát hiện ra sự thật then quá hóa giận thì biết phải làm

sao. Nhưng lỡ đâu mình không rút tay về, đợi y tự tỉnh lại càng then quá hóa giận thì biết làm thế nào?

Ngón tay chẳng qua mới run nhè nhẹ, người kia cũng đã bừng tỉnh.

Ánh mắt mới rồi còn mơ màng chợt ngưng đọng lại, y ngược hàng mi, liếc một cái nhìn rõ người ngồi trước mặt.

Nhìn quanh bốn phía, ánh mắt của Ninh Dịch dần trở nên sắc sảo. Y buông ngón tay Phượng Tri Vi, hỏi bằng giọng trầm trầm: “Sao nàng lại ở đây?”

Y không hề có vẻ then quá hóa giận, ngược lại trong nháy mắt đã khôi phục sự sắc bén trầm lạnh vẫn phô ra trước mặt nàng thường ngày. Sương mù trong đôi mắt như mặc ngọc đã tan đi hết, sự cảnh giác chưa từng buông bỏ cũng trở lại ngay lập tức.

Phượng Tri Vi xoa xoa ngón tay lên váy, quay lại hong y phục y, mỉm cười đáp: “Tìm một chỗ tránh mưa, vô ý bước vào đây.”

Ninh Dịch ngẩn ngơ nhìn theo bóng lưng nàng, vừa mới tỉnh dậy y vẫn còn chút mịt mờ, ồ chần ấm áp dễ chịu khiến y uể oải không muốn cự quây, liền nửa nằm nửa ngồi, thoáng dờ dẫm nhìn nàng hong ngoại bào, áo giũ, quần, nội y,...

Nội y?

Nội y!

Ninh Dịch lập tức tung chăn, liếc một cái, rồi lại đắp xuống.

Sau đó bắt đầu thần thờ.

Phượng Tri Vi còn đang bình tĩnh giơ nội y lên, sắp soi xem còn chỗ nào chưa hong khô không.

Nàng không giơ lên còn đỡ, vừa giơ lên Ninh Dịch đã chịu hết nổi, giận dữ quát: “Bỏ xuống!”

Phượng Tri Vi ngoái lại nhìn y với ánh mắt vô tội, thở dài, rõ thật là, sao mà bản tính thế, chẳng phải ta làm vậy vì muốn người được thoải mái sao? Bằng không ta mặc xác nội y của người khô hay ướt, chỉ cần đảm bảo không ai nhìn ra ngoại bào người bị ướt là được rồi.

Thu y phục, nàng hết sức hiền lành gấp từng cái một rồi mới đưa cho y, cái khố ngắn bằng tơ tằm đặt lên trên cùng, khiến Ninh Dịch thấy mà kinh ngạc.

Không nhịn nổi, y ngược mắt lên nhìn nàng. Cô gái kia tỏ ra đàng hoàng chừng chặc không hề gian trá, hình như còn có chút ngượng ngùng, nhưng y vẫn cảm thấy nàng nhất định là cố ý.

Nhưng cũng nhờ cảm giác xấu hổ này mà khói mây nặng trĩu đè nơi đáy lòng đã tan đi một chút. Y thở dài, vận nội tức chảy một vòng trong cơ thể, phát hiện vết thương cũ tuy có phát tác, có điều không chuyển biến xấu, cũng không nhiễm lạnh trong cơn mưa tầm tã ấy.

Đều là nhờ nàng cả.

Y phục được đặt chỉnh tề bên cạnh y, y ngơ ngẩn nhìn cô gái ấy. Trận mưa to đã tẩy đi lớp hóa trang trên mặt nàng, khuôn mặt chỉ nhỏ nhắn bằng bàn tay, thanh tú đến động lòng, sóng mắt mơ mơ màng màng, toát ra sự trong veo như cơn mưa rào rào ngoài cửa sổ. Búi tóc rối tung, nàng liền xả luôn ra, những khi cúi người mái tóc sẽ rủ xuống, đậu lại trên mu bàn tay, mềm mại như muốn đâm sâu tận đáy lòng.

Như có ma xui quỷ khiến, y đột ngột trở tay, nắm lấy mái tóc nàng.

Phượng Tri Vi khẽ “ai da” một tiếng, đập lên tay y, rút tóc mình ra rồi nói: “Đừng có lộn xộn.”

Giọng nói mềm nhẹ, mang theo ý cười, đó là sự dịu dàng trước sau như một của nàng, lại thêm chút dung túng và sẵn sóc hiểm thấy. Ninh Dịch bỗng nhận ra trong cội lòng băng giá của mình đã thắp lên một ngọn nến nho nhỏ ở một góc ngách nào đó, không nóng bỏng, lại vĩnh viễn ấm áp ngời sáng.

Y vội vàng mặc nội y trong chăn, bấy giờ mới ngấm nghĩa kĩ càng bốn phía, ánh mắt dần dần tối lại, rồi nói: “Nàng lấy đâu ra đồ đặc để nhóm lửa?”

Kế đó lại cau mày hỏi: “Nàng động vào đồ đặc của bà ấy?”

“Tôi chỉ biết ngài cần lửa.” Phượng Tri Vi quay lưng về phía y, hình như không nghe ra sự bức bối trong giọng y, “Đồ đặc có quý đến đâu, cũng không sánh bằng sinh mạng.”

Ninh Dịch trầm ngâm, đảo mắt nhìn quanh, hồi lâu mới hạ giọng buồn bã nói: “Vẫn chẳng thay đổi gì hết...”

Gió ùa vào qua song cửa, Phượng Tri Vi mặc y phục hơi ẩm lập tức hắt hơi, không thềm đoái hoài đến nỗi lòng thương xuân tiếc thu của y.

Ninh Dịch khẽ ấn lên ngực, lấy một viên thuốc từ túi ngoại bào uống xuống. Nghe tiếng hắt hơi của Phượng Tri Vi, y do dự giây lát rồi bảo: “Nàng gỡ luôn mấy cái màn trướng này đi mà đốt.”

“Ngài nữ sao?” Phượng Tri Vi ngoái lại mỉm cười với y.

“Chẳng qua ta không muốn nàng liên tục hắt hơi trong bữa tiệc tối nay, rồi để lộ chân tướng đó thôi.” Ninh Dịch ôm chăn ngồi dậy, sắc mặt bình thản.

Người này vĩnh viễn nghĩ một đằng nói một nẻo, Phượng Tri Vi cũng lười để ý đến y, đốt cho chậu sưởi cháy lên bùng bùng, lại nghe người đằng

sau nói: “Kéo đến cạnh giường đi.”

Người coi cô nương ta là nha hoàn của người ấy hả?

Đương nhiên bất mãn thì bất mãn, Phượng cô nương quen sống hai mặt vẫn cười tí mắt, kéo chậu sưởi qua chỗ y.

“Nàng lại đây một lát.” Ninh Dịch tiếp tục thản nhiên sai bảo.

Phượng Tri Vi ngoan ngoãn bước qua, ngồi bên mép giường.

Người ngồi sau xốc chân lên, lại thản nhiên sai bảo: “Vào đây đi, ta chia cho nàng một nửa.”

Phượng Tri Vi lập tức đứng lên, ngỏ lời: “Tóc tai rối quá, tôi phải đi chải đầu.”

Eo nàng đột ngột bị y túm lấy, không dùng đến nội lực, thủ pháp lại cực khéo. Thân thể Phượng Tri Vi lập tức mềm nhũn ra, sau đó bị kéo vào một nơi ấm áp.

Trái tim đập thành thạch, giữ nguyên trạng thái cứng đờ rụt vào một chỗ không cửa quây, Phượng Tri Vi mỉm cười lấy lòng dưới vuốt sói: “Điện hạ, nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Ta cũng không định ‘thân’ với nàng.” Hơi thở hoa diễm mát lành của người sau lưng càng thêm nồng đậm, còn thêm chút hương thuốc thoang thoảng, ngửi vào thấy tịch mịch mà thấm lạnh, lực đạo trên eo cũng không giảm một phân, từng tắc từng tắc kéo nàng đang liều chết chống cự vào ổ chăn, “Nàng tưởng nàng đẹp đến nỗi làm ta không kiềm chế nổi sao?”

Phượng Tri Vi bám ngón tay vào mép giường, trầm ngâm giây lát rồi nói: “Tôi nghĩ tôi có thể.”

Người phía sau phát sắc, sau đó ho khù khụ, đưa tay ra dứt khoát điểm lên huyết tê của nàng, nhét nàng vào ổ chăn, bực bội nói: “Nàng mặc nguyên y phục thì làm sao hong khô được? Ta không sợ bị nàng ngấm ướt thì nàng còn sợ cái gì?”

“Tôi sợ ngài đó.”Phượng Tri vi rút cuộc không đeo nổi mặt nạ nữa, nàng trợn mắt nhìn y, có vẻ còn tức nước vỡ bờ hơn y, “Ngài đối xử với ân nhân cứu mạng của ngài như thế sao? Ngài cứ làm vậy sao này tôi làm sao gả chồng được?”

“Gả chồng?” Ninh Dịch đang giận dữ ra mặt, sau khi nghe thấy câu này thần sắc y bỗng trở nên phức tạp, nở một nụ cười lạnh lạnh, nói, “Xem ra nàng thật sự mơ tưởng được làm Hô Trác Vương phi.”

“May mà không phải Sở Vương phi.” Phượng Tri Vi cười còn giả hơn y.

Ninh Dịch đắm đắm nhìn nàng một lúc lâu, bỗng dưng bật cười, cười xong chẳng thèm đoái hoài gì đến nàng nữa, mà bắt tay vào lột y phục.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 28.2

Type: Le Nguyen

Phượng Tri Vi thê thăm ngã vật ra đó, nhớ đến câu chuyện của Đông Quách tiên sinh(*), cảm thấy Sở vương điện hạ chính là con sói vô lương tâm kia.

(*) Chuyện kể rằng có con sói bị trúng tên thảo chạy, nửa đường gặp Đông Quách tiên sinh, bèn mở lời xin ông cứu mạng. Đông Quách tiên sinh động lòng thương, giấu nó đi và cứu sống nó, nhưng sau đó con sói lại đòi ăn thịt ân nhân cứu mạng của mình. Điển tích này về sau dùng để chỉ chuyện lấy oán báo ơn.

Lại cảm thấy phong thủy đúng là xoay vòng, người này rõ ràng đang trả thù, quả báo kiếp này đến cũng nhanh, nếu nàng biết sớm thì lúc trước đã để lại cho y cái khổ rồi.

Váy áo của nữ nhi tương đối lằng nhằng, Ninh Dịch giăng co cả buổi mới cởi xong váy ngoài, vắt lên mép giường hong khô trên lửa, vừa ngoảnh đầu đã thấy cô gái kia nhắm tịt hai mắt, không biết đang la hét gì trong miệng.

Y ghé tai lại gần lắng nghe cẩn thận, mới nghe nàng lẩm bẩm hết lần này tới lần khác: “Vị này là thái giám vị này là thái giám vị này là thái giám...”

Ninh Dịch trừng mắt nhìn cái kẻ nham hiểm có thể tình bơ chọc người ta tức chết kia, rất muốn vung một bạt tai tát chết nàng ta cho rồi.

Nhưng trông được một lúc, thấy người nằm bên dưới lúm đồng tiền yêu kiều như hoa, môi đỏ răng trắng lấp lánh ánh ngọc, nếu cố ý làm lơ những lời lẽ thốt ra giữa hai hàm răng kia, thì vẫn đẹp để lạ thường.

Hơn nữa cái miệng líu líu lo lo kia, cũng nên nghỉ ngơi rồi.

Y đột ngột cúi xuống.

... Đôi môi ai trong lành thơm tho đến thế, chứa đựng xuân sắc vô biên suốt nghìn vạn năm qua, vừa chạm vào đã kinh diễm, tiến sâu là sẽ mất hồn, không kiềm chế nổi, chỉ muốn hung hăng gõ mở ải răng công thành đoạt đất, chiếc lưỡi ôn nhu của nàng trong giây phút này chính là giang sơn vô hạn của y.

Ban đầu chỉ muốn lấp kín cái miệng líu lo kia, hoặc là dọa dẫm mang tính trừng phạt con người ngoài mềm trong cứng kia. Nhưng một khi đã chạm đến ôn nhu của thể gian, thì giống như lữ khách mệt mỏi gặp chốn nghỉ ngơi ấm áp, chỉ muốn đắm chìm vào đó không muốn buông ra.

Chuyện đời lắm đắng cay, cuối cùng đã gặp được vị ngọt mà cuộc đời này chưa từng nếm trải, trong nháy mắt chợt muốn phóng túng bản thân, trợn đời say đắm trong vị ngọt của nàng. Ninh Dịch thở dốc một tiếng trầm trầm, nắm ngón tay lùa vào mái tóc sau đầu nàng, ôm lấy bờ vai yếu ớt mỏng manh của nàng, môi lưỡi càng cắn sâu, hòa trộn mùi vị của nhau vào làm một, không thể phân biệt rạch ròi.

Mưa xối rào rào, nhưng trong tiếng mưa ồn ã vẫn nghe ra tiếng ai khẽ khàng thở dốc, gần trong gang tấc, không chừa ra một khe hở cho hai bên trốn thoát khỏi nhau.

Chậu lửa bỗng nổ lẹp bẹp, hoa lửa bùng lên.

Đóa hoa bùng nổ giữa bóng tối, tựa như mười trượng khói lửa đánh thức một cơn say thoáng qua. Ánh mắt Ninh Dịch lập tức trong veo trở lại,

y trở mình rời ra khỏi nàng.

Y nhè nhẹ vuốt ngực, một cơn ngạt thở khiến y khẽ ho không dứt, đôi môi chảy ra một vết đỏ rất mảnh, y đưa tay lên lau sạch.

Vết thương giày vò này, vị thuốc hung hãn này, lại khiến y suýt nữa không kiềm chế nổi.

Lồng ngực Phượng Tri Vi hơi phập phồng, vết ửng đỏ trên mặt còn chưa tan, nhưng huyết tê đã bị điểm khiến nàng không thể động đậy. Nàng nhìn trừng trừng lên đỉnh màn, muốn nhìn đỉnh màn kia thành khuôn mặt của ai đó, dùng ánh mắt của mình đốt ra một lỗ thủng.

Y phục cũng không cần phải hong, bởi vì, chỉ riêng nhiệt độ trên người mình cũng đủ hong khô chúng rồi.

Ninh Dịch điều hòa hơi thở, giữ chút khoảng cách, vừa ngoái đầu lại thấy sắc mặt nàng bình tĩnh mà ánh mắt hung hăng, thì không nén nổi một nụ cười.

Nụ cười vừa chớm nở đã tắt lịm, y lại kéo Phượng Tri Vi về phía mình, tiện tay cởi áo ngắn của nàng đi hong, chỉ chừa lại áo giữa màu nguyệt bạch, để nàng gối lên khuỷu tay mình, rồi mới thản nhiên nói: “May thật... Bằng không nàng sẽ hại ta làm chuyện không phù hợp trong cung của mẫu phi, mắc phải sai lầm.”

Nói hết như nàng dụ dỗ y vậy – Phượng Tri Vi rõ ràng có thể lên tiếng, lại tức tối đến độ không muốn nói gì thêm, lập thế cả đời dù ngày sau y có phôi thai trước mặt nàng, nàng cũng tuyệt đối phải bình tĩnh bước qua xác y, tiện chân giẫm bẹp cái bản mặt y.

“Đây là Di Lan cư.” Ninh Dịch ôm nàng vào lòng, vuốt ve mái tóc nàng, cảm thấy giờ phút này tâm trí mình rất bình lặng, nghe tiếng rào rào dội tới từ đằng xa, nhưng chẳng thể lung lay cảm giác an tường dưới đáy

lòng, bỗng dưng không ngại đem những tâm sự chưa bao giờ thổ lộ với bất cứ ai ra che sẻ với nàng.

“Sau khi mẫu phi ta ‘chết’, bà sống ở nơi này.” Y nói, “Mười năm.”

Phượng Tri Vi “ừm” một tiếng lấy lệ, chuẩn bị thiếp đi – người sẵn lòng kể, nhưng ta chưa chắc đã vui lòng nghe đâu.

Đôi mắt vừa mới nhắm, đã đột ngột mở ra – y nói gì cơ?

Sau khi chết, bà sống ở nơi này?

Phượng Tri Vi sợ hãi, nổi da gà toàn thân, lúc này mới nhớ lại thân thế của Ninh Dịch mà mọi người đều biết. Mẫu phi của y là Công chúa của một tộc nhỏ ở Đại Liêu, bị bắt làm tù binh rồi trở thành người phụ nữ của Thiên Thịnh đế. Khi ấy Thiên Thịnh còn chưa lập quốc, nghe đồn nữ tử tuyệt thế kia đã chết vì băng huyết vài tháng sau khi sinh Ninh Dịch. Mà đến năm Ninh Dịch lên bảy, Thiên Thịnh mới lập quốc.

Phượng Tri Vi còn nhớ lần đầu tiên nghe kể về xuất thân của Ninh Dịch, nàng đã cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, đến bây giờ rốt cuộc cũng nghĩ ra – sinh con được mấy tháng rồi chết vì băng huyết ư?

Băng huyết dễ xảy ra nhất là vào lúc sinh con, sau đó tỷ lệ sẽ ngày càng giảm. Mà khi Ninh Dịch chào đời, gia tộc Ninh thị là ngoại thích quyền nghiêng thiên hạ ở vương triều Đại Thành, giàu sang tột cùng, vị thuốc quý hiếm nào mà không có; sao có thể giống với những nhà nghèo xác xơ, do thiếu thốn thuốc men và dinh dưỡng, nên xảy ra băng huyết sau khi sinh?

Bây giờ chân tướng đã vén lên một nửa từ chính miệng đương sự - thì ra bà ấy không chết, còn sống thêm mười năm, có điều có sao phải dùng đến cách này để lén lút sống tiếp?

“Năm thứ mười ba của đời vua cuối Đại Thành, Phụ hoàng khởi binh,” Ninh Dịch nhàn nhạt nói, “Đại Liêu lúc bấy giờ còn là ngoại phiên của Đại Thành, thừa cơ tuyên bố thoát ly khỏi kiếp phiên thuộc của Đại Thành, tự lập làm nước riêng. Khi ấy phụ thân còn mải lo chiến sự với Hoàng đế Đại Thành, chuyện này ngoài tầm tay với; mãi đến ba năm sau khi đại cục đã ổn định, Phụ hoàng mới đánh một trận với Đại Liêu ở biên cương phương Bắc. Mẫu phi của ta bị bắt chính trong trận chiến này, trở thành người phụ nữ của Phụ hoàng.”

“Bà ấy là con gái tộc trưởng của vương tộc Lạc Nhật nằm ở biên giới Đại Liêu. Nữ tử trong tộc Lạc Nhật được gọi là ‘Thiên đế chi sủng’, xưa nay vẫn là đối tượng tranh đoạt của quần hùng khắp nơi. Đối với Phụ hoàng ta mà nói, danh hiệu ‘Thiên đế chi sủng’ của nữ tử tộc Lạc Nhật rất phù hợp với dã tâm và mộng tưởng của ông. Nhưng mẫu phi ta bị bắt lại không phải do Phụ hoàng cố ý đánh cướp, bà ấy xuất hiện theo một cách thức kỳ lạ, là cất tiếng hát mà giáng xuống từ trên trời, rơi lên lưng ngựa của Phụ hoàng.”

Phượng Tri Vi không nén nổi một tiếng “ồ”, đây là thiên ngoại phi tiên sao?

“Hôm ấy tuyết rơi dày, mười dặm rừng thông tuyết đọng hơn một thước, đại quân của Phụ hoàng lợi tuyết mà qua.” Ninh Dịch dõi mắt nhìn dòng nước chảy dưới mái hiên, ánh mắt xa xăm dường như vượt qua màn mưa, trông thấy cảnh tượng kinh diễm trước vạn quân nơi biên giới Đại Liêu trong một ngày đông nhiều năm về trước, “Khi đại quân vượt qua rừng thông, mẫu phi rơi xuống khỏi một ngọn cây, khi ấy bà khoác một bộ áo tang trắng, ôm con sóc nhỏ hát lên một bài ca với âm điệu kỳ quái. Mọi người ngẩng đầu lên nhìn bà, ai nấy đều ngỡ rằng trong nháy mắt có thiên tiên hạ phàm.”

Phượng Tri Vi neho mắt, nghĩ đến ngày hôm ấy, tuyết bay, thông xanh, áo giáp màu xanh đen, mũi thương sáng loáng, tất cả đều cứng rắn lạnh giá;

mà thiếu nữ ôm con sóc, áo trắng tung bay đáp xuống, là hình ảnh tươi đẹp và mềm mại đến nhường nào?

“Mẫu phi xuất hiện rất kỳ lạ, trọng tướng trong quân một số nói là điềm lành, một số lại bảo là điềm gở, suýt nữa cãi nhau thành đánh lộn, Phụ hoàng phải cương quyết động đoán, kiên trì giữ bà lại. Khi ấy mọi người không ai biết thứ tiếng của mẫu phi, cũng không ai hiểu nổi bài ca của bà. Về sau mẫu phi cũng từ từ học được một chút tiếng Trung Nguyên, nhưng trước sau không thích nói chuyện.”

“Sang đến năm thứ hai, khi mẫu phi mang thai ta, Lệ đế - Hoàng đế cuối cùng của Đại Thành trốn sang Đại Liêu, Phụ hoàng lại giao chiến trực diện với Đại Liêu. Chiến sự lần đó bất bại, Đại Liêu hợp sức với đám tàn quân Lệ đế mang tới, hạ liên tiếp bảy huyện, chiếm cứ một phần lãnh thổ lớn nằm về phía Đông sông Hô Diên. Trong quân xuất hiện cảm giác hoảng loạn, mà lời đồn cũng bắt đầu rộ lên từ khi đó.”

“Thám tử?” Phượng Tri Vi không nhin nổi, buột miệng hỏi.

Ninh Dịch liếc nàng, khóe môi nổi lên ý cười rấp lạnh, “Phải, nhưng cũng không phải, mà là chủ đề cũ ‘Thiên đế chi sủng’ được khơi lên. Có một thần tử xuất thân từ Đại Liêu nói, cái gọi là ‘Thiên đế chi sủng’, hoàn toàn không phải là có cô gái này tất sủng đế, mà ý nói nữ tử tộc Lạc Nhật có năng lực tiên tri bẩm sinh, có thể dự đoán tương lai liên quan đến bản thân và bạn bè thân thuộc, dường như được thiên thần sủng ái, nhìn thấy tương lai – sau đó bài ca mà bà hát khi rơi xuống ngựa của Phụ hoàng cũng được diễn giải ra.”

“Lời bài ca ấy thế nào?”

“Không biết.” Ninh Dịch lắc đầu, “Những người biết đều đã chết, hiện giờ người sống mà biết lời bài hát ấy, chỉ có mình Phụ hoàng.”

“Có lẽ là điềm xấu...” Phượng Tri Vi lẩm bẩm.

“Đúng vậy.” Ninh Dịch ngẩng đầu lên, ngón tay vô thức co giật, vô tình phất qua trước mặt Phượng Tri Vi, hơi lạnh buốt khiến nàng giật mình run lên.

Ninh Dịch nhận ra nàng đang run rẩy, bèn đưa tay giải huyết cho nàng. Phượng Tri Vi ngồi ra xa y một chút, ngẫm nghĩ, cúi người kéo chậu sưởi lại gần hơn.

“Nàng thương ta chịu rét phải không?” Người phía sau khẽ hỏi, giọng nói trầm mà êm.

“Đâu có.” Phượng Tri Vi chối bay chối biến, “Y phục còn chưa khô, tôi kéo lại gần để hong thêm một chút.” Nàng rút một cái gối nhét vào ổ chăn để ngăn cách, Ninh Dịch cười cười, không ép buộc nàng. Phượng Tri Vi nhìn nụ cười của y lại cảm thấy xấu hổ, đành phải kiếm chuyện mà nói: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó thì thế này.” Ninh Dịch bình tĩnh nói, “Trong quân từ trên xuống dưới đều yêu cầu Phụ hoàng trừ khử yêu nghiệt, đó là khoảng thời gian đặc biệt, Phụ hoàng cũng không còn đường khác. Hai tháng sau mẫu phi sinh ta ra, bỗng có tin đồn bà bị băng huyết sau khi sinh, ‘nằm miết trên giường bệnh’ hai tháng nữa thì đi.”

“Những điều này đều do ma ma kể cho ta nghe thuở nhỏ. Từ khi chào đời ta chưa từng được gặp mẫu phi, cũng cứ đinh ninh rằng bà đã chết. Khi ấy Phụ hoàng thương ta sớm mồ côi mẹ, bèn bế ta đến chỗ Hoàng hậu – bấy giờ Thiên Thịnh còn chưa lập quốc, bà ấy vẫn chưa phải Hoàng Hậu. Đến đó được hơn mười ngày thì ta bắt đầu lâm bệnh nặng, nghe nói là bệnh sốt ở trẻ con, đại để là không cứu sống được. Hoàng hậu bầm lên Phụ hoàng, Phụ hoàng thở dài một chập rồi cũng thôi.”

“Nhưng đêm hôm đó khi ta đang thoi thóp chờ chết, trong viện của Hoàng hậu bỗng có ma quỷ tác quái. Khi ấy mọi người đều đinh ninh ta sắp

chết đến nơi, nên chỉ cử một ma ma già trông coi ở đó. Bà ta đang ngủ gà ngủ gật thì vô tình thấy có một bóng trắng lướt qua, khiếp hãi la to, mọi người bừng tỉnh chạy tới, lại phát hiện ta đổ mồ hôi khắp người, vậy là qua cơn nguy hiểm.”

“Bấy giờ việc này được coi là chuyện lạ, nhưng mọi người cũng không để ý lắm. Ta sống ở chỗ Hoàng hậu, dám tới tở không tận tâm, thường xuyên bị thương. Thái tử khi đó đang vào tuổi quây phá, thường khoái nhét những thứ quái gở vào miệng ta, ma ma đi theo ta không dám ngăn cản, bà thường ôm ta ngồi ngoài cung rơi lệ.”

Giọng điệu của Ninh Dịch hết sức bình tĩnh, dường như câu chuyện đang kể không phải chuyện đời mình, dường như đó chỉ là một tích xưa, những vui buồn của nhân vật đã sớm đọng lại trong lịch sử, hoá thành những mảnh thuỷ tinh vương vãi trên đất, vỡ vụn dưới nhịp chân tiến về phía trước.

“Có một đêm ma ma khóc lóc một hồi rồi ngủ thiếp đi, đến khi tỉnh lại thì thấy ta đang ngủ ngon lành trên bậc thềm bên cạnh. Bà ấy nhớ rành rành là mình đã ôm ta vào lòng, nên vô cùng kinh ngạc, về sau bà ấy cũng không dám ôm ta khóc lóc trong viện nữa. Nhưng sau đêm ấy, chỗ Hoàng hậu lại bắt đầu bị ma quỷ tác quái.”

“Ma quỷ trên đời này, thật ra nhiều khi đều sinh ra từ tâm tư con người.” Phượng Tri Vi khẽ nói.

Ninh Dịch nhìn nàng, đáy mắt lướt qua một tia cười, “Náo loạn vài lần, Hoàng hậu thấp thỏm không yên, bèn nói ngày sinh của ta xung khắc với mình, đưa ta sang chỗ Thường Quý phi. Khi ấy Thường Quý phi chỉ mang thân phận thiếp, cũng chẳng có gan làm gì, ta cũng yên ổn sống đến năm lên bảy, cho đến khi Thiên Thịnh lập quốc.”

Lửa trong chậu sưởi dần dần lụi đi, bốn bề càng thêm u ám. Trong không khí thoang thoảng mùi bụi bặm, những món đồ đạc chìm trong bóng tối vô bờ, trông cũng nặng nề tang thương như câu chuyện cũ này.

“Ngài... đến bao giờ mới gặp lại bà?” Phượng Tri Vi nín nhịn rất lâu, cuối cùng vẫn hỏi.

“Nàng rất thông minh, nàng đúng là rất thông minh...” Ninh Dịch vuốt ve mái tóc nàng, trong tiếng thở dài dường như chứa đựng ý vị chưa dứt, “Thiên Thịnh lập quốc, khi ấy ta vẫn còn nhỏ, còn ở trong cung. Hoàng cung Thiên Thịnh được xây dựng lại trên nền móng hoàng cung Đại Thành cũ, quy mô vô cùng đồ sộ, rất nhiều nơi ta chưa từng đi qua. Mãi đến năm ta lên chín, trong một lần giúp đại ca nhật điều, ta ngã trật chân, mọi người cầm điều hò hét chạy đi, nói là đi tìm thái y cho ta mà chờ mãi thái y vẫn không đến. Ta đau đớn vô cùng, lăn xuống triền núi giả, lại phát hiện một gian nhà cư. Trước kia khu vực đó gọi là phế cung, lúc nào cũng cửa đóng then cài, bình thường cũng không cho ai vào đó, nhưng hôm ấy không biết vì sao nó lại mở cửa.”

Khoé môi y nở một nụ cười, trong mắt lấp lánh tia sáng hân hoan, “... Cửa mở, một nữ tử để tóc tu hành bước ra... Đó là lần đầu tiên ta gặp bà ấy...”

Y khẽ ho hai tiếng rồi quay mặt đi, trong khoảnh khắc ấy Phượng Tri Vi bắt gặp tia sáng loé lên rồi vụt tắt trong khoé mắt y, lấp lánh như kim cương.

“Khi ấy ta không biết bà là ai.” Một lúc sau Ninh Dịch đã lấy lại bình tĩnh, tiếp tục điềm nhiên như không, “Chỉ cảm thấy bà ấy rất đẹp, lại thêm ánh mắt rất thiện lương rất ấm áp. Trong chín năm cuộc đời, ta chưa từng thấy sự ấm áp này, nhất thời không quen, cũng quên luôn mình phải cảnh giác với người ta, vậy mà lại để bà ấy tới gần. Bà ấy ôm ta vào nhà, băng bó giúp ta, làm một loại bánh có hương vị độc đáo cho ta ăn, ta đã chín tuổi

đầu bà còn định dứt bánh cho ta. Ta nán lại đó hơn một canh giờ mà bà vẫn một mực yên lặng, cho đến khi ta lễ phép cáo từ, bà ấy lại rơi lệ.”

Lần này là Phượng Tri Vi quay mặt đi, chỉ cảm thấy mũi mình cay cay, cổ họng nghẹn ngào.

Những người mẹ trên đời!

“... Sau khi trở về, ta không tài nào quên được bà. Về sau lại đến đó thêm vài lần, ta biết nơi bà ở bị coi như cấm địa, lần nào đến chơi cũng phải cẩn thận vô cùng. Nhưng ta bận lo bài vở, các huynh đệ theo dõi sát sao, trong vòng một năm cũng chỉ chợp được vài cơ hội. Mỗi lần ta đến, bà ấy đều vui đến luống cuống tay chân. Có lần do ta quá mệt mỏi, bất giác ngủ thiếp đi, hai canh giờ sau tỉnh lại thì thấy bà vẫn túc trực một bên quạt mát cho ta, do không nghỉ ngơi một khắc nào nên cổ tay sưng tấy cả nên.”

Ninh Dịch dừng lại, xoa lên cổ tay mình, dường như muốn thông qua cảm giác của chính mình để cảm nhận sự đau đớn của mẫu thân nhiều năm về trước. Động tác y rất nhẹ, mà ánh mắt lại dần dần lạnh đi.

“Bảy lần... Ta đã đến bảy lần... Đến lần thứ tám khi ta tới đó... thì cảnh còn người mất.”

Năm ấy y lên chín. Chín tuổi mới gặp mẹ mình lần đầu tiên, rồi đến năm mười tuổi, y đã vĩnh viễn mất bà.

Y vẫn còn nhớ rõ như in mọi chuyện xảy ra khi ở bên bà, nhớ rõ từng ngày gần như là lén lút đến gặp bà. Bảy lần, mỗi lần đều khắc sâu trong lòng, đếm rõ mồn một.

Bảy lần, cho suốt cuộc đời.

Con đường phía trước lẫn con đường bỏ lại đằng sau đều thê lương lạnh lẽo đến thế, chỉ có quãng đường này được điểm tô rực rỡ bằng những

sắc màu vĩnh viễn không phai.

Phượng Tri Vi nhìn vào ánh mắt y, không đành lòng hỏi đến kết cục lạnh lùng kia. Hồng nhan bạc mệnh, căn nguyên là thế.

Có lẽ bà cứ sống một cuộc sống găng gượng và bí mật như vậy suốt mười năm, cũng chỉ mong có ngày được gặp đứa con yêu dấu một lần, để ánh sáng tình thương của mẹ có thể soi rọi trái tim đứa trẻ bị chôn chng đnh bạc ác mài mòn, ngày càng thêm tăm tối, bù đắp nỗi mất mát do mồ côi mẹ và thiếu thốn tình thương cho cuộc đời đã định trước là trống vắng của y.

“Về sau ta nghe ngóng được, ngày giỗ của bà, chính là hôm nay.”

Lễ mừng thọ vui vẻ uy nghi người người tăng bốc của người ta, lại là ngày giỗ thê lương hoang hoải không ai nhớ đến bà.

“... Đến khi biết được chân tướng, ta đã hối hận không sao kể xiết. Nếu sớm biết bà đang đợi ta, thì dù bài vở có bận bịu chừng nào, dù các huynh đệ có nuôi ý đồ không tốt đến đâu, dù phải liều mạng quên ăn quên ngủ, ta cũng phải đến chỗ bà thêm vài lần... Nhưng lẽ đời xưa nay không mua được thuốc ăn năn, quãng thời gian một năm quý giá nhất trong cuộc đời ta, lại cứ thế bị ta hoang phí.”

“Không, không phải là hoang phí.” Phượng Tri Vi thành khẩn nói, “Ngài cuối cùng đã gặp được bà ấy, ở bên bà ấy một thời gian rất dài. Những ngày tháng ấy bà đã rất vui vẻ, mà ngài cũng thế, vậy là đáng giá rồi.”

“Vui vẻ?” Ninh Dịch tạm ngừng, rồi lặp lại một lần nữa, “Vui vẻ ư?”

Y bỗng dừng bật cười, tiếng cười trầm thấp mà ngọt ngào, đi kèm những vệt đỏ tươi. Y lấy mu bàn tay lau đi, cúi đầu ngấm sắc máu rục rở, giọng nói cũng trở lên thê lương như sắc máu kia, “Ta cũng từng định ninh

bà ấy vui vẻ, hơn mười năm nay ta đều nghĩ thế, nhưng mới đây thôi, ta biết mình sai rồi!”

Phượng Tri Vi trấn động, nghĩ đến pho tượng thủy tinh tư thế kiêu my kia.

“Nàng thấy địa đạo kia rồi chứ?” Ninh Dịch bỗng nhiên chỉ về hướng ấy, “Phụ hoàng ta, vị Phụ hoàng kia của ta, quả nhiên vẫn không nỡ buông tha sắc đẹp của bà. Ông ta không tiện đến nơi này, bèn đào ra địa đạo ấy. Pho tượng ông ta chế ra, là cái quái... cái quái gì vậy!”

Bi thống công tâm, nghịch huyết dâng trào, Ninh Dịch nói chưa dứt câu đã phun ra một ngụm máu, chống tay xuống cạnh giường không ngừng ho khan, không thốt nên lời nữa.

Phượng Tri Vi do dự giây lát, cuối cùng chậm rãi vươn tay, truyền một chút chân khí giúp y dẫn khí xuôi dòng. Nhớ lại tư thế thô tục của pho tượng thủy tinh, nàng cũng hiểu vì sao Ninh Dịch lại bị phản đến thế - nếu Thiên Thịnh đế đã tạo một cơ quan ngọc nữ canh cửa trong địa đạo mình thường lui tới, còn dùng diện mạo của mẫu phi Ninh Dịch, qua đó thấy được nội tâm bỉ ổi, vậy thì đối với bản thân nữ tử hồng nhan không già kia, ông ta làm sao thật sự để bà chuyên tâm tu hành cho đặng? Mà mẫu phi của Ninh Dịch, vì muốn gặp con thơ thêm vài lần, đã phải ôm sầu nhịn nhục đến nhường nào, để chịu đựng qua quãng thời gian đằng đẳng ấy?

Nỗi khổ của bà dai dẳng đến thế, nung nấu thành đêm tối vô tận, mà vẫn không chịu buông tay đi tìm tự do, chỉ để đổi lấy niềm vui ngắn ngủi khi gặp đứa con thơ đại.

Cho nên bà lặng thinh không nói, có lẽ bà sợ một khi mở miệng, mình sẽ không kiềm được nước mắt.

“... Bà ấy là một người ngoan đạo, đã làm gì là làm rất chuyên tâm...”
Ninh Dịch chống tay lên cạnh giường, hạ giọng nói, “Bà rõ ràng đã xuất gia

tu hành, lại vẫn bị buộc phải... Cõi lòng bà khổ sở đến chừng nào...”

Y cúi đầu, quay mặt về chậu sưởi lặng thinh không nói. Hồi lâu, có vật gì đó nặng nề rơi xuống, trong chậu sưởi vang lên một tiếng “bép”.

Bàn tay Phượng Tri Vi đặt ở hậu tâm y khẽ giật, có một tích tắc rướn về phía vai y, cuối cùng lại chậm rãi nâng lên, treo lơ lửng giữa không trung, rồi chậm rãi thu về.

Nàng ngồi trên sập, hàng mi khẽ rũ, ánh lửa đỏ sậm chiếu lên mặt nàng, giữa đôi mày thấp thoáng lộ ra thần sắc đau đớn.

Ninh Dịch xoay người lặng lẽ nhìn nàng, đột ngột đưa tay ra nắm những ngón tay nàng, gọi: “Tri Vi...”

Đây là lần đầu tiên y gọi tên nàng. Phượng Tri Vi chấn động, ngẩng đầu lên.

Đôi mắt mơ màng sương khói trời sinh của nàng, do vừa bị thấm ướt, nên có vẻ trong veo lạ thường, phản chiếu cả đất trời tươi đẹp, làm người ta muốn vắt kiệt tình trường cả đời trong một đôi mắt như thế.

Câu nói y chôn sâu dưới đáy lòng, vẫn luôn do dự không chắc, rồi lại thường xuyên ngập ngừng, cuối cùng không nhịn nổi phải thốt ra.

“Tri Vi, dẫu người trong thiên hạ đều trở thành kẻ thù của ta, thì ta vẫn mong nàng không nằm trong số ấy.”

Phượng Tri Vi lại run rẩy, phía đối diện, trên dung nhan tái nhợt của Ninh Dịch là ánh mắt trầm mà tối, thâm y vô hạn, nghìn mối tơ vương, trong nháy mắt đã gáy lên dây tơ trong lòng nàng.

Xưa nay nàng chưa từng gặp ánh mắt như thế, cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình và y đối xử thành khẩn với nhau. Từ lần đầu gặp gỡ,

hai bên đã sa chân vào bàn cờ của nhau, tranh đấu, nghi ngờ, dò xét, tránh né, đủ mọi cung bậc, chỉ có lòng tin là chưa bao giờ tồn tại.

Nhưng lúc này đây y đang nắm tay nàng, tha tha thiết thiết, ở khoảng cách gần nhất, khe khẽ gọi tên nàng.

Mưa rơi ngoài cửa, người nằm trong chăn, chậu sưởi toả ra hơi ấm, dường như đã hun cho người ta dậy sóng trong lòng.

Nàng nhìn y, suýt nữa đã buột ra một câu: “Sẽ không đâu!”

Bỗng dưng có tiếng người ồn ào phá vỡ khoảnh khắc tĩnh lặng này, bước chân giẫm lên nền đất ướt mưa phát ra những tiếng lộp nhộp, trong thoáng chốc đã áp sát gian nhà này.

Có người lớn tiếng hô hào:

“Qua bên này xem, có ở đây không!”

Phượng Tri Vi và Ninh Dịch đồng thời giật thót.

Vị hôn thê của Hô Trác Thế tử và Sở vương điện hạ, y phục trẻ nải ở cùng nhau trong gian phòng tối. Chuyện này nếu bị phát hiện, sẽ gây lên sóng to gió lớn nhường nào!

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Tuyền Phi

Type: Huyền

Phượng Tri Vi giật thót, trở mình bật dậy, vợ lấy y phục của mình, vừa mặc vừa lao đến bên cửa sổ ngó ra, thì thấy một đám thị vệ đã ào vào tiền viện.

Nàng vội vàng cài khuy áo, chợt nhớ ra vào hôm Thiên Thịnh để thưởng Phong Quân hiên cho Ninh Dịch, trong một vườn hoa nhỏ nào đó, Công chúa Thiều Ninh từng đưa mắt nhìn về một cung thất mà nói một câu kịch hay còn chưa hạ màn. Bây giờ nhìn kỹ lại, cung thất nằm sau vườn hoa khi đó, chẳng phải chính là nơi này sao?

Thiều Ninh từ lâu đã để ý tới nơi này, biết Ninh Dịch sẽ đến tế bái mẫu phi?

Chỉ trách mình bị mưa to che mờ mắt, lại bị Ninh Dịch làm cho phân tâm, nên không nghĩ đến vấn đề này.

Loáng thoáng nghe tiếng cười của Công chúa Thiều Ninh truyền đến: “... Thế tử, căn viện này thuở nhỏ ta từng đến chơi, bây giờ đã hoang phế nhiều năm. Nhưng cứ tìm thử xem sao, biết đâu ý trung nhân của ngài cũng nhất thời sơ suất mà đi lạc vào...”

Phượng Tri Vi đột ngột xoay người, ánh mắt bắt gặp Ninh Dịch cũng bật dậy cùng lúc, trong tích tắc hai người đều hiểu ra mục đích của Thiều Ninh. Nàng ta quả nhiên muốn nhắm vào Ninh Dịch, dù sao đi chăng nữa, vào lễ mừng thọ của Thường Quý phi mà y lại xuất hiện trong này, người

khác có thể không biết ngọn ngành, nhưng trong lòng Thiên Thịnh để nhất định sẽ hiểu, nhất định sẽ khó chịu vô cùng. Dù sao mẫu phi của Ninh Dịch thuở sinh tiền đã chịu đủ khổ đau, lại có nguyên nhân chết ly kỳ và thân phận đặc thù.

Bằng không Ninh Dịch cũng sẽ không bỏ lại tất cả hộ vệ, một mình xuất hiện trong này. Đây vốn là chuyện cực kỳ bí mật.

Về phần Phượng Tri Vi, chẳng ai lường trước được nàng sẽ xuất hiện ở đây, nàng chỉ là một kẻ xui xẻo đụng chuyện mà thôi.

Nhưng nếu bị phát hiện ở cùng với Ninh Dịch trong Di Lan cư này, danh dự tổn hại chỉ là chuyện nhỏ, lỡ xảy ra chuyện lùm xùm thì nàng cũng sẽ bị liên lụy.

Ánh mắt hai người giao nhau chớp nhoáng, đều hiểu thấu trong lòng.

Cả hai đồng loạt lao về phía giường, động tác ăn ý mà nhanh nhẹn - một người tức tốc đẩy chậu sưởi vào gầm giường, một người ngấm ngấm vận nội lực nhanh chóng xé tan chăn đệm trên giường, lại lẳng lặng xô đổ hết ghế, bày ngốn ngang trong phòng.

Phượng Tri Vi vội vàng thu dọn chậu sưởi, ngạc nhiên nhìn Ninh Dịch xới tung mọi thứ lên, nhất thời không hiểu ý y là gì, thì đã thấy y nghiêng đầu nhìn sang hậu viện, sau đó phi thân lên nhảy ra khỏi cửa sổ đằng sau.

Phượng Tri Vi ngớ người - y bỏ rơi mình mà chạy? Bốn phía xung quanh nhất định đã bị vây kín biết chạy đi đâu?

Nàng lao đến bên cửa sổ, chợt thấy hậu viện hóa ra chính là vườn hoa mà Công chúa Thiệu Ninh hẹn gặp mình ngày nào. Những loài kì hoa dị thảo đến từ phương Bắc mà nàng gặp hôm đó được trồng ở đây, chết héo quá nửa, nhưng cũng có vài cây còn sống.

Phượng Tri Vi nhảy qua cửa sổ rơi xuống vườn hoa, nghe tiếng chân thị vệ đã bước vào căn viện hai lớp (*), hướng thẳng tới nơi này. Ninh Dịch lại vẫn không gấp không vội, tỉ mỉ tìm kiếm vật gì trong vườn hoa, vừa tìm vừa dặn dò gấp gáp: “Nàng dịch dung lại như cũ đi.”

(*) Cấu trúc nhà cổ của Trung Quốc thường gồm bốn gian nhà quay mặt vào một khoảng sân, gọi là một “viện”. Viện hai lớp lại chia ra làm hai sân trước sau, giữa hai sân ngăn cách bằng một gian nhà.

Phượng Tri Vi không nhiều lời, lập tức lấy long mày giả và đất sét đã chuẩn bị sẵn sàng, nhanh chóng khôi phục khuôn mặt da vàng mày rử.

“Tìm ra rồi!” Ninh Dịch đột ngột khẽ reo lên vui mừng, hái xuống một quả màu đỏ thắm từ thân cây dã khô một nửa, đưa cho Phượng Tri Vi, “Ăn đi!”

Phượng Tri Vi đưa tay ra đón lấy, không hỏi câu nào, nuốt ực xuống bụng.

Quả này vừa nuốt xuống, thân thể dâng trào sóng nhiệt, sắc mặt nàng lập tức biến thành khô đỏ, lại mỉm cười với Ninh Dịch điềm nhiên như không.

Ninh Dịch ngần ngừ, ánh mắt bỗng trở nên phức tạp, rồi y đưa tay ra bắt mạch cho nàng, thoáng chạm vào đã nhíu mày nói: “Có khi không kịp...” Ngón tay khẽ run, một luồng chân lực ào ạt tuôn vào kinh mạch Phượng Tri Vi.

Lúc này Phượng Tri Vi đã lờ mờ hiểu ra ý đồ của y, bèn buông lỏng đề phòng, mặc cho chân lực y ào ạt tuôn vào, phủ tạng nhói đau, chân khí lập tức trở nên hỗn loạn.

Trong căn phòng phía sau vang lên những tiếng động, có người đẩy cửa bước vào, một loạt những tiếng bước chân nhốn nháo, rồi có người lớn

tiếng hô: “Phòng này đã có người ở lại!”

Ninh Dịch đang lục lọi trên người, hình như muốn tìm vật gì đó. Phượng Tri Vi cười cười, đột nhiên vớ lấy một cái cuối trồng hoa đã gỉ sét bên tường.

“Nộp mạng đây...”

Nàng gào lên một tiếng quái gở, bổ thẳng đầu cuối về phía Ninh Dịch!

Ninh Dịch đứng đối diện nhẹ nhàng tránh né, ý cười nơi đáy mắt lóe lên rồi tắt lịm, thay bằng vẻ mặt hơi sùng sốt.

Cô gái này vậy mà đã hiểu ra ý đồ của y, thông minh vượt xa tưởng tượng của y, đa mưu túc trí gần như ma quỷ!

Đám thị vệ nghe có tiếng động, rầm rầm chạy về hướng đó, hô: “Trong vườn hoa có người!”

Một đám thị vệ túa ra, chia làm hai hàng tiến vào con đường dẫn đến hậu viện. Công chúa Thiệu Ninh, Ngũ hoàng tử, Hách Liên Tranh sải bước tiến ra từ giữa, Ngũ hoàng tử cười nói: “Lục đệ ở trong này phải không? Sắp khai yến rồi mà còn chạy lung tung, Phụ hoàng hỏi đệ đó, còn không mau theo ta về.”

Thiệu Ninh nhướn mày, ánh mắt lấp lóe, tựa cười tựa không.

Hách Liên Tranh cau mày. Ban đầu gã nghe nói Phượng Tri Vi bị bắt nạt trong cung của Thường Quý phi, muốn đi tìm nàng; cung nhân lại nói nàng đến chỗ ma ma của Công chúa, gã bèn đi tìm Công chúa Thiệu Ninh, kết quả đã không tìm thấy Phượng Tri Vi còn bị Thiệu Ninh kéo đến nơi này, lòng gã đang cực kỳ sốt ruột.

Mấy người ôm những tâm tư riêng, nhưng bước chân ai cũng nhanh lẹ. Thiều Ninh cười nói có phần đặc ý: “Các người đứng ngây ra đó làm gì, còn không mời giùm ta...”

Nàng ta cũng đột ngột ngây ra.

Đằng trước, trong vườn hoa đổ nát đang diễn ra cảnh đánh đấm từng bừng. Một cô gái mặt vàng tóc tai bù xù, đằng đằng sát khí xanh mặt nhe nanh, cầm cái cuốc trồng hoa gỉ sét, đôi mày dựng ngược, chặt chém hăng say, đông một búa tây một chày truy sát Ninh Dịch, miệng không ngừng la to: “Nộp mạng đây... tên cuồng đồ này...”

Còn Ninh Dịch một tay chấp sau lưng, cau mày không ngừng tránh né. Mọi người liếc một cái là nhìn ra y căn bản đang tránh chứ không đánh; cô gái mặt vàng kia chém cây cối xung quanh tươi bởi hoa lá, lại không chạm nổi vào một vật áo của y.

Ninh Dịch vừa tránh vừa nhú mày quát khê: “Đủ rồi! Dừng tay! Cô điên rồi hả! Bị làm sao thế!”

“Có chuyện gì vậy?” Thiều Ninh ngó chăm chăm, ngây ra.

“Phượng...” Hách Liên Tranh cũng ngó chăm chăm, rồi nhanh chóng lao lên, “Phượng Tri Vi! Sao nàng lại ở đây! Nàng đang làm gì thế!”

Phượng Tri Vi bị gã kéo mạnh ra, cái cuốc trong tay không khống chế nổi, bắn ngược lên, đập “bộp” vào đầu Hách Liên Tranh, sừng lên một cục xanh lè.

Hách Liên Tranh “a” một tiếng, che đầu, nhưng vẫn không buông tay Phượng Tri Vi. Gã siết chặt tay nàng, tức tốc hỏi: “Nàng làm sao thế, nàng làm sao thế?”

“Nộp mạng đây nộp mạng đây...” Phượng Tri Vi vờ như không nghe thấy, cái cuốc trong tay múa may ra gió.

Ngũ hoàng tử cũng đã phản ứng lại, liên tưởng theo một hướng mình tự cho là đúng, mắt không khỏi lóe lên dị quang, nói: “Đây chính là vị hôn thê của Thế tử ư? Sao vị hôn thê của Thế tử lại đi truy sát lục đệ ta? Lẽ nào...”

Hắn đưa ánh mắt mờ ám vào trong phòng, nơi đó, bàn ghế ngã chổng kèn, chần nệm rách bươm, một mớ hỗn độn.

Hách Liên Tranh biến sắc.

Nét kinh ngạc trong mắt Thiều Ninh lụi đi, tia vui mừng trở lại.

“Sắc mặt lục ca không tốt.” Nàng ta lập tức hỏi, “Có gì không ổn sao?”

Nàng ta cứ ngỡ chỉ cần tóm được Ninh Dịch, thời cơ đến sẽ gán cho y tội danh “lòng mang oán hận”, ai dè quơ bữa lại trúng mả lưới này. Nếu có thể mượn cơ này chọc cho Hách Liên Tranh nổi giận, thì mục đích chưa thành từ lần hăm hại trước, đến lần này sẽ đạt được!

“Ma! Yêu ma!” Phượng Tri Vi ánh mắt đờ đẫn, vung cuốc trồng hoa nhìn quanh một hồi, đột ngột bổ một nhát cuốc về phía Hách Liên Tranh, “Vô Thường, rút ngay!”

Hách Liên Tranh kinh hãi nhảy ra, rồi lập tức nhảy về định túm lấy Phượng Tri Vi, nhưng nàng đã chạy ra ngoài, chỉ còn một thị vệ gào lên: “Hắc Vô Thường, người cũng muốn đến bắt ta? Đi chết đi...”

Nàng vung về múa may cuốc trồng hoa, gặp thần giết thần gặp Phật giết Phật, mọi người xung quanh thấy nàng không hề có nội lực, rõ ràng là người không biết võ công, nên chẳng ai ra tay mà thi nhau chạy trốn.

Bấy giờ Công chúa Thiều Ninh và Ngũ hoàng tử cũng nhìn ra có điều gì không ổn, hoài nghi liếc mắt nhìn nhau. Phía bên kia, Ninh Dịch hai tay trống không lạnh lùng nói: “Truy sát cái gì chứ? Cô ta là một kẻ điên! Lúc trước ta đang đứng trong ngự hoa viên trú mưa thì cô gái này đường đột xông đến. Ta không muốn so đo với nữ nhân, cũng không muốn dây vào phiền toái, nên vẫn một mực tránh né, thế mà cô ta đuổi theo đến tận đây... Đó là cô gái đi cùng Hách Liên Thế tử ư? Vừa hay vừa hay, xin hãy mang đồ của ngài đi giùm.”

Phượng Tri Vi đang扮 giả điên cũng phải ném cho Ninh Dịch một cái nhìn oán hận – người mới là “đồ” ấy! Không, người còn không bằng đồ vật!

Thiều Ninh há hốc miệng, ánh mắt khó giấu nổi vẻ thất vọng. Ngũ hoàng tử đột ngột đưa tay ra kẹp lấy uyển mạch của Phượng Tri Vi bắt thử sơ sơ, rồi cũng phải nhíu mày. Trong cơ thể cô gái này quả nhiên khí tức hỗn loạn, mạch động kỳ quái, hình như có chứng điên tiềm tàng.

Hắn quay sang Hách Liên Tranh với vẻ ngờ vực, thầm nghĩ vị hôn thê có vấn đề hay không, hiển nhiên Hô Trác Thế tử phải rõ ràng nhất.

Ánh mắt của Hách Liên Tranh lại xoáy vào bàn tay hắn nắm cổ tay Phượng Tri Vi, mày rậm rướn lên, rảo bước tiến tới, nói: “Điện hạ, tay vị hôn thê của ta đặt nhầm trong tay ngài rồi.”

Ngũ hoàng tử ngẩn người, rồi vội vàng xấu hổ buông tay, sắc mặt thoát xanh thoát đỏ. Hách Liên Tranh lại không thèm để ý đến sắc mặt của hắn, đưa tay kéo Phượng Tri Vi lại gần. Phía đối diện, ánh mắt Ninh Dịch lóe lên, rồi y quay đầu sang chỗ khác.

“Vị hôn thê của Thế tử mắc chứng điên ư?” Thiều Ninh hỏi rất thẳng thắn, “Trước kia có không?”

Phượng Tri Vi thần thờ vung cái cuốc, trong lòng đã có chút bất an, không biết Hách Liên Tranh sẽ đáp lại thế nào. Nếu gã cũng tỏ ra hoài nghi, thì cho dù hôm nay có qua cửa, ắt cũng để lại hậu hoạn.

“Nàng ấy à...” Hách Liên Tranh ôm chặt Phượng Tri Vi vào trong lòng, “thâm tình” vuốt ve mái tóc nàng, ánh mắt ý vị sâu xa, giọng nói càng ngân nga ác, “Nàng ấy à...”

Phượng Tri Vi bị gã nhìn đến độ toàn thân nổi da gà, lẽ nào tiểu tử này đã đoán ra chuyện gì thật rồi? Gã thông minh đến thế ư?

“Nàng ấy à...” Hách Liên Tranh vẫn tiếp tục ngân nga, mấy người kia bị dụ, ai nấy mắt sáng bừng bừng, ngay đến Ninh Dịch quay đi vờ như không để ý cũng phải nhú mày.

Phượng Tri Vi không nhin nổi, lẳng lặng véo Hách Liên Tranh một cái rõ đau.

Hách Liên Tranh lập tức đổi sắc mặt, nghiêm túc đáp: “Có.”

“Vậy hả...” Thiều Ninh tối sầm mặt lại.

“Mọi người cũng biết mà, “Hách Liên Tranh tiếp tục sờ soạng, mặc cho ngón tay Phượng Tri Vi cấu véo, đôi mắt tựa đá quý vẫn sáng long lanh, lại còn ra vẻ ngại ngùng mở miệng, “Lần trước ta đến Thu phủ cầu hôn bị đuổi ra, khụ khụ... Lần đó, thật ra, chính là như thế...”

“Ra vậy...” Lúc này mọi người đều có vẻ vờ lẽ.

Mọi người đều biết câu chuyện Hách Liên Thế tử cầu thân bị đuổi ra khỏi Thu phủ, nhiều ngày ngậm miệng không nói. Bấy giờ đã lưu truyền rất nhiều phiên bản, trong đó còn có người nói Phượng tiểu thư la lối om sòm, chẳng qua mọi người không tin đó thôi. Bây giờ chính miệng đương sự kể

ra, lại đem so với tình hình hiện tại – thì ra Phượng tiểu thư thật sự mắc chứng điên! Chẳng trách Hách Liên Thế tử ngại mở miệng.

“Thế tử với Phượng tiểu thư quả là tình sâu nghĩa nặng.” Ngũ hoàng tử cười gượng mấy tiếng, “Tình sâu nghĩa nặng...”

Hách Liên Tranh cười ha hả” “Đó là chuyện đương nhiên, nam nhi thảo nguyên thích những nữ nhân đặc biệt nhất.”

Phía đối diện, Ninh Dịch vẫn ngậm tăm bỗng dưng bật cười, “Nhân quang của Thế tử quả nhiên là đặc biệt, bội phục, bội phục.”

Hách Liên Tranh ngược hàng mi lên nhìn y, khoe miệng lại nở một nụ cười ý vị sâu xa, “Nào có đặc biệt bằng Vương gia, bội phục, bội phục.”

Những lời này Phượng Tri Vi nghe kiểu gì cũng thấy không ổn, đang định tiếp tục khổ sở giả điên, vung vẩy cuốc trồng hoa vù vù, muốn nhân dịp này thoát khỏi ma trảo thừa cơ chấm dứt của Hách Liên Tranh. Ai dè cái tay kia kẹp vào eo nàng như kìm sắt, sau đó Hách Liên Tranh cúi mặt xuống, ra vẻ thân thiết thử độ ấm trên trán nàng, lại giơ bàn tay bịt miệng nàng lại, khẽ thì thào bên tai nàng: “Đừng giả vờ nữa, có mệt không hả.”

Phượng Tri Vi chấn động cõi lòng, thì ra gã biết thật!

Hách Liên Tranh nhìn sắc mặt nàng, khoe mắt lẳng lặng quét qua Ninh Dịch, gương mặt vẫn luôn tươi cười rạng rỡ có hơi khó chịu, dấu dẫu môi, càng ôm Phượng Tri Vi chặt hơn. Gã còn phô bàn tay đặt lên eo Phượng Tri Vi ở vị trí Ninh Dịch liếc mắt một cái là thấy, sau đó vung tay giật lấy cái cuốc trồng hoa gỉ sét kia, tiện tay ném đi, “cộp” một tiếng, đậu ngay gần dưới chân Ninh Dịch, chỉ cách mũi chân y có chút xíu.

Ninh Dịch không hề nhúc nhích, khoe mắt không liếc cái cuốc trồng hoa, lại càng không thèm nhìn gã. Hách Liên Tranh cũng không nhìn y, làm như vừa rồi mình tiện tay ném cuốc đi thật, thản nhiên cười nói với Công

chúa Thiều Ninh và Ngũ hoàng tử: “Người phụ nữ của ta khó chịu trong người, ta đi tìm thái y.” Rồi chẳng chờ hai người trả lời, kệp Phượng Tri Vi lướt đi chân không chạm đất.

Ngũ hoàng tử và Thiều Ninh nhìn Hách Liên Tranh kệp theo Phượng Tri Vi nghênh ngang bỏ đi, đưa mắt nhìn nhau, hồi lâu Ngũ hoàng tử mới chuyển đề tài, “Đây là đâu nhỉ, trước kia ta chưa đến bao giờ.”

Thiều Ninh cụt hứng, im lặng không đáp, Ninh Dịch lại cười bảo: “Xưa nay chưa từng đặt chân đến, nhưng vẫn có thể tìm đến nhanh như vậy, ngũ ca thật đúng là quan tâm đến huynh đệ.”

Ngũ hoàng tử càng thêm xấu hổ, đành phải đổi đề tài một lần nữa, “Không ngờ cô nương của Phượng gia kia không những xấu, mà còn có chứng điên, cũng chỉ có nam tử thảo nguyên sơ cuồng mới nhắm trúng nàng ta.”

Ngày thường tính tình hẩn lạnh lùng, không hay nói chuyện, hôm nay chẳng qua chỉ thuận miệng tìm lời để che đậy, ai ngờ Ninh Dịch nghe xong câu này, sắc mặt càng lạnh lẽo hơn, nhàn nhạt nói: “Kẻ không có mắt trên thế gian, nhiều lắm!”

Rồi phất tay áo bỏ đi.

Thiều Ninh và Ngũ hoàng tử nhìn nhau, cả hai đều cười gượng gạo.

Hách Liên Tranh xách Phượng Tri Vi đi một mạch ra ngoài, Phượng Tri Vi ra sức cầu véo gã: “Buông ra, buông ra.”

“Giả vờ à, sao cô không giả vờ tiếp đi?” Hách Liên Tranh đi đến một đoạn hành lang không người mới buông nàng ra, chống tay lên cột hành lang, cười hì hì nhìn nàng, “Đến đây, đến cào ta đi.”

Sắc mặt đang cười, mà ánh mắt lại không cười mấy may.

Phượng Tri Vi chậm rãi sửa sang lại tay áo, ngồi xuống lan can, hỏi: “Làm sao ngài phát hiện ra được?”

“Cô ăn quả hồi xuân à?” Hách Liên Tranh ngồi xuống bên cạnh nàng, “Cô đừng quên lãnh thổ của Hô Trác Bộ cận kề Đại Liêu, ta đã từng thấy loại thực vật Bắc Cương này rồi, không ngờ trong hoàng cung Thiên Thịnh vẫn còn một cây sống sót. Quả này được gọi là hồi xuân, nhưng thật ra không cứu được mạng, chẳng qua trong phút lâm chung mà ăn một quả thì có thể kích thích huyết khí trong người, kéo dài hơi tàn thêm được một khắc, thông thường đều dành cho bệnh nhân hấp hối có tâm nguyện dang dở dùng. Người bình thường ăn nó, ngoại trừ mạch đập nhịp nhàng và hơi thở rối loạn, thì không có lợi gì hết.”

Rồi gã kéo dài giọng ra: “Nhưng lại thích hợp để giả điên.”

Phượng Tri Vi cười cười, vươn vai: “Giả điên quả nhiên không phải việc mà người bình thường có thể làm, mệt ghê.”

“Dù không nhận ra quả hồi xuân này,” Hách Liên Tranh nhìn nàng dăm dăm, “ta cũng tuyệt đối không cho là cô sẽ đột ngột hóa điên.”

“Sao cơ?”

“Người như cô, sao có thể phát điên được?” Hách Liên Tranh dẫu môi, “Cô có ép cho cả thiên hạ phát điên, thì cô cũng sẽ không điên.”

Phượng Tri Vi cười ha hả, vỗ vỗ đầu gã, nói: “Đa tạ ngài giải vây hôm nay.”

“Đây là việc nam nhân nên làm.” Hách Liên Tranh tiện tay nắm lấy tay nàng, định đưa lên xoa má mình, “Chỉ có tên không Ninh Dịch kia là không phải nam nhân!”

“Sao cơ?” Phượng Tri Vi ngoái lại mỉm cười nhìn gã, ngón tay nhẹ nhàng búng lên mí mắt gã. Lông mi Hách Liên Tranh giật giât, đành phải buông tay ra.

“Quả hồi xuân là y bảo cô ăn đúng không? Lẽ nào y không biết thứ này hại thân? Giả điên cũng là y bảo cô giả chứ gì? Y thì ổn rồi, thoát ra rồi, còn cô về sau biết làm thế nào? Nữ tử Trung Nguyên các cô chẳng phải coi trọng nhất là thanh danh sao?”

“Nếu ngài đã biết nữ tử Trung Nguyên coi trọng nhất là thanh danh, thì tại sao vừa rồi lại xác nhận ta có chứng điên?” Phượng Tri Vi không đáp mà hỏi ngược lại.

“Bởi vì cô cần.” Hách Liên Tranh đáp rất đơn giản lưu loát.

Phượng Tri Vi run rẩy trong lòng, rồi nàng sửa lại sắc mặt, cười nói: “Trung Nguyên còn có một câu: Giữa hai cái hại thì chọn cái ít hại hơn, nghĩa là giữa hai hậu quả tệ hại thì chọn lấy hậu quả ít nghiêm trọng hơn. Chuyện trên đời, vốn không thể vận sự hoàn mỹ được.”

Nàng lẳng lặng vận nội tức của mình, cơ thể nàng tuy bị quả hồi xuân đảo loạn hơi thở, nhưng luồng chân khí hùng hậu dồi dào mà Ninh Dịch truyền sang đã nhanh chóng bình ổn tác hại của thứ quả kia, cũng rất có lợi cho kinh mạch thất thường của nàng.

Dù sao đi chăng nữa, trong chuyện này Ninh Dịch đã tận lực rồi; mà ở vào thời điểm đặc biệt, đây cũng là lựa chọn của nàng.

Lúc cần quyết đoán mà lại do dự, ắt sẽ gây loạn; có thương tiếc nhiều hơn cũng không ảnh hưởng đến lựa chọn đối với đại cục.

Ninh Dịch là người như thế, nàng cũng vậy.

“Cô chỉ đang bao che cho y thôi.” Hách Liên Tranh đứng bật dậy tỏ ý không hài lòng, mắng, “Gian tình!”

Phượng Tri Vi dở khóc dở cười nhìn gã, đành phải đánh trống lảng, “Váy tôi lại bẩn rồi, biết làm sao đây?”

“Cô vẫn nên quay về tấm cung của Công chúa.” Hách Liên Tranh nói, “Trước đó Trần ma ma đã gột sạch vết bẩn bám trên váy cô rồi hong khô trên bếp lò, bây giờ cô đi thay lại váy áo cũ là vừa, đến buổi tiệc tối chung ta còn có thể xuất hiện xứng đôi bên nhau.”

Gã mặt này hơn hử nói: “Một đôi người ngọc!”

Phượng Tri Vi đã xoay người, chợt lão đảo muốn ngã.

Thay y phục xong thì cũng gần đến giờ tiệc tối, yến hội vốn được tổ chức trong điện Lang Gia nhưng sau cơn mưa trời xanh trở lại, ngoài điện Lang Gia bốn bề rộng rãi, thêm đá được nước tẩy rửa, gió mát hiu hiu nước non xanh biếc, so với gian điện nặng nề thì càng thêm phần phong nhã. Thiên Thịnh đế nhất thời nổi hứng, cho chuyển hết các bàn tiệc mừng thọ ra ngoài quảng trường trước điện Lang Gia, mâm tiệc chính đặt ở đình Trí Sảng mé bên điện, bốn bề treo cao vô số cung đăng hình quả dưa, ánh đèn sáng rực, chiếu lên mặt người thắm đỏ như say.

Đón gió trong, nhìn sóng biếc, cầm thạch phản chiếu sắc trời bóng nước, người ngồi trong tiệc như ngồi trên thuyền, giữa khung cảnh khoáng đãng phong nhã là thế mà uống rượu thì cũng thật thú vị. Phượng Tri Vi ngồi bên cạnh Hách Liên Tranh, hết sức vừa lòng.

Đương nhiên, nếu ánh mắt bốn bề không đổ dồn vào mình một cách đặc sắc, thì nàng còn vừa lòng hơn.

Tiểu thư Phượng gia có bệnh điên, trước kia từng phát tác một lần khi Hồ Trác Thế tử cầu thân, vừa rồi ở trong cung lại phát tác với Sở vương, tin

tức này chỉ trong một canh giờ ngắn ngủi đã gắn thêm cánh, bay vào lỗ tai từng người một.

Các vương công quý tộc, mệnh phụ nội ngoại đều nhìn Phượng Tri Vi với ánh mắt chất chứa tò mò, nhìn Hô Trác Thế tử với ánh mắt tràn đầy khó hiểu và thương hại.

Khó hiểu gã dựa vào đâu mà vừa ý một cô gái đã điên còn xấu, thương hại giống man di thảo nguyên quả nhiên đầu óc chẳng ra gì, ngay đến nhân quang cũng không bình thường.

Ánh mắt của các tiểu thư chưa chồng sẽ không bao dung ôn hòa đến thế, mà như lưỡi dao đóng băng – Hách Liên Tranh tuần lãng xuất chúng, hợp với giấc mơ của rất nhiều thiếu nữ khuê phòng ái mộ anh hùng. Tuy các nàng chỉ thích nằm mơ chứ chưa chắc đã muốn được gả đến thảo nguyên làm một trong mười bà vợ, nhưng thấy một thứ tốt đẹp bị người khác chiếm giữ thì chẳng ai vui vẻ cả. Đặc biệt là khi ngọn cỏ mỹ miều trên thảo nguyên kia lại bị cắm lên bãi phân bò như Phượng Tri Vi, quả đúng là sự sỉ nhục lớn nhất đối với các mỹ nhân ở Đế Kinh, tuyệt đối không thể nhìn.

Các tiểu thư rất đau lòng, các tiểu thư ôm ngực chau mày, lấy chiếc gương con từ ống tay áo soi dưới gầm bàn - chỉ thấy ta đẹp đẽ như hoa mày ngài tự cánh cung, sao có thể thua con bé mặt mày vàng vọt đôi mày chữ bát lộn ngược kia chứ?

Phượng Tri Vi thường thức những ánh mắt muôn hình vạn trạng này, lẳng lặng uống rượu, thầm nghĩ với khả năng lan tỏa của lời đồn, nếu dùng nó để đánh trận hoặc đấu tranh chính trị, thì sẽ còn đặc sắc đến nhường nào.

Người được mừng thọ còn chưa tới, vị trí tối cao còn bỏ ngõ, dưới mâm chính là chỗ ngồi của vợ chồng Nhị hoàng tử, rồi lần lượt đến Ngũ, Lục, Thất, Thập hoàng tử. Ngoại trừ Ninh Dịch và Thập hoàng tử vẫn còn

trẻ tuổi, thì những người khác đều đã có Vương phi. Nghe đâu Ninh Dịch lần lựa chưa chịu cưới vợ, một phần vì thân thể y không khỏe, tự nhận mình không dám làm lỡ làng những cô gái tốt nhà người ta, phần khác là vì y thường lưu luyến chốn thanh lâu tiểu quán, bậc trưởng bối nhà khác sợ y “thân thể cũng không khỏe” trong chuyện kia, nên mới lần lựa đến bây giờ. Nhưng sau khi Thái tử rút đài, thể lực Ninh Dịch dần dà mạnh lên, chuyện thành hôn cũng bắt đầu được bàn tán sôi nổi. Hình như hiện giờ tôn nữ của Thứ phụ Hồ Thánh Sơn, diệt nữ của Thường Quý phi và Hoa Cung Mi – con gái của Thượng thư bộ Lại Hoa Văn Liêm là ba người có thanh thế nhất.

Con gái công khanh chưa chồng và tiểu thư khuê các con nhà quan lại trong kinh từ tam phẩm trở lên ở sườn Tây ngoài điện, dùng bình phong thấp bằng sa mỏng để che, mang ý nghĩa tượng trưng. Kỳ quặc hơn là, ở phương hướng quay về các Vương gia lại không có lớp sa này, nói cách khác, Ninh Dịch muốn ngắm nghía tỉ mỉ các vị tiểu thư là chuyện rất dễ dàng. Cách bố trí này có phần không hợp quy tắc, nhưng thâm ý trong đó thực sự khiến người ta phải suy ngẫm.

Phượng Tri Vi nhìn tấm bình phong bằng sa đặt đó mà khác nào không đặt, tựa cười tựa không, thầm nghĩ vị nào là Hồ tiểu thư vị nào là Thường tiểu thư nhỉ. Ninh Dịch ngồi ghế trên cảm nhận được ánh mắt nàng quét qua, bèn ngược mắt, ánh mắt như sóng gợn xoay chuyển, các quý nữ trong mâm đều cảm thấy y đang nhìn mình, không nhin được mà ưỡn ngực lên cao hơn.

Ánh mắt của Ninh huynh đài thật đúng là nhận nước trăm sông, chứa đựng vạn vật, như cảnh hoa lay động, độc chiếm phong tao... Phượng Tri Vi cười khẽ, thu ánh mắt về, tự rót rượu cho mình.

Ừm, “Cổ Nguyệt Thuần” này quả nhiên không hổ là cố tửu của hoàng gia, đậm đà trong trẻo, vào miệng lại thấy giòn ngọt.

Hách Liên Tranh thấy Phượng Tri Vi hóa ra cũng biết uống rượu, hơn nữa uống xong phong thái lại tiêu sái, nên càng thích hơn, vội vàng đích thân rót rượu cho nàng, ân cần nói: “Uống nhiều một chút, uống nhiều một chút, rượu này ngay đến hoàng cung cũng không hay lấy ra.”

Rượu trong ngự yến cung đình có sẵn định lượng, mỗi mâm một bình, để đề phòng ai đó không biết kiềm chế, uống say rồi thất lễ. Hách Liên Tranh rót từng chén từng ly rượu cho Phượng Tri Vi, vừa rót vừa nuốt nước miếng, vừa nuốt nước miếng vừa căn răng tiếp tục rót.

Một bình rượu chẳng mấy chốc mà vơi đi quá nửa, ánh mắt Phượng Tri Vi vẫn tỉnh táo như khi uống ly rượu đầu tiên. Hách Liên Tranh trơ mắt nhìn cái bình rỗng không, lộ ra sắc mặt bi tráng.

... Sao nàng vẫn chưa say chứ, sao nàng vẫn chưa say chứ? Gã hi sinh rượu ngon cố nhịn cơn thèm uống chỉ để chuốc say nàng, sao nàng vẫn chưa say chứ!!!

“Thế tử.” Phượng Tri Vi lại nốc cạn một chén, bỗng mỉm cười hạ giọng nói, “Quên nói cho ngài biết một bí mật.”

“A?” Hách Liên Tranh nghiêng đầu lại gần.

“Với độ rượu này,” Phượng Tri Vi chỉ bầu rượu, mỉm cười ôn nhu, “trong điều kiện bình thường tôi có thể uống hai bình.”

Hách Liên Tranh , “...”

Hai người cúi đầu ghé tai cười nói bên đó, trông hết sức thân mật, khiến Ninh Dịch ngồi đối diện đột ngột buông ly rượu đã đưa lên miệng, lại liếc mắt qua. Lần này tất cả quý nữ đều cảm thấy y hình như đang lạnh lùng nhìn mình, bộ ngực ưỡn lên lập tức co lại.

Các quý nữ bị ánh mắt Ninh Dịch đả thương, ngoảnh đầu nhìn lại Phượng Tri Vi ngồi đó hưởng thụ Thế tử rót rượu, phong thái tự nhiên, thần thái lơ đãng rơi vào tầm mắt các nàng càng giống như đổ dầu vào lửa – con bé xấu xí này, bãi phân bò độc chiếm cỏ thơm, thế mà còn dương dương đắc ý không lấy đó làm nhục! Vậy mà còn hưởng thụ Thế tử rót rượu, ngay đến sắc mặt sợ hãi cũng không có!

Con người ta một khi đã bị thương, tự nhiên muốn tìm chỗ trú ẩn. Họ không dám khiêu khích trâm anh quý tộc ngồi kín chỗ, nhưng một con bé xấu xí điên cuồng xuất thân mờ ám, thì vẫn có thể ăn hiếp bắt nạt được.

“Vương công công!” Bên cạnh cách một lớp bình phong, chợt có nữ tử ngang nhiên đứng lên, gọi thái giám quản sự trong cung, “Nơi này mùi vị hơi thối, kính nhờ ngài đổi tôi sang bàn tiệc khác.”

Phượng Tri Vi ngấm nghĩa ly rượu, nghiêng đầu nhìn nữ tử thần thái cao ngạo kia. Ừm, rất đẹp, có lẽ còn là một tài nữ, nhìn thoáng qua sự tự phụ xa cách in trên nét mày là hiểu, tài nữ đều có vẻ mặt khiến người chê cười chán kia.

Nữ tử kia vừa dứt lời, lập tức lại có người khác đứng lên, phất tay áo thật mạnh, “Cũng xin công công đổi bàn tiệc khác cho tôi, gái điên rất hun người!”

Phượng Tri Vi lại ngó sang, vui rồi, càng hay, người quen tam tiểu thư Thu phủ là Thu Ngọc Lạc. Quả là làm khó cô, ngồi cách ta những mười vạn tám nghìn dặm, làm sao hun đến cô? Với lại, cô nổi giận với ta, khóe mắt lại liếc sang hướng thượng tọa làm gì chứ.

Thu Ngọc Lạc đứng giữa sân, khóe mắt cũng không thèm liếc Phượng Tri Vi lấy một cái, giận dữ đến độ lồng ngực phập phồng, sóng gió cuộn trào, cảm tức đến nổi hai má đỏ bừng, mặt như hoa đào, khiến vài vị Vương

gia đã có vợ cũng không kiềm nổi liếc mắt, sau đó bị Vương phi bên cạnh ngoài mặt mỉm cười dưới tay cấu véo.

Người duy nhất trong số các Vương gia không thèm liếc nhìn Thu tiểu thư hoa đào cuộn sóng chính là Ninh Dịch, y trò chuyện với Thất hoàng tử ở mâm bên, cẩn thận lấy từ trong tay áo ra bộ xuân cung đồ (*) tuyệt đẹp, hai huynh đệ lấy bầu rượu che, ngắm nghía đến sáng rực đôi mắt, bị Thất vương phi phát hiện, dưới gầm bàn nổ ra một trận náo loạn không ngớt.

(*) Xuân cung đồ: Tranh khiêu dân nam nữ thời xưa.

Thu Ngọc Lạc vô cùng thất vọng, vì thất vọng nên cảm xúc dễ dàng kích động, vừa kích động đã không kiềm chế nổi. Thu tiểu thư giãy ra khỏi Thu phu nhân đang nghiêm giọng ra lệnh cho mình ngồi xuống, tự mình ra tay dời bàn tiệc, “Các người không đổi, ta đích thân đổi.”

Biết đổi đi đâu được chứ, bàn tiệc của mỗi người đều đã định sẵn rồi, chẳng qua là làm phách thể thôi. Trong lòng Thu Ngọc Lạc cũng hiểu điều đó, cúi người xuống khẽ nâng kỉ án, làm động tác hờ cho có, cốt cho Sở vương diện hạ thấy cá tính độc đáo của mình là đủ.

Cô ả vừa cúi người xuống, thái giám hiển nhiên phải đi can ngăn, bỗng có người giơ cao bầu rượu tiến lại gần, cười nói: “Chớ can chớ can, ta cũng cảm thấy nơi này rất thối, trên người ai cũng trát vài cân (*) phấn, đúng là làm người ta chết ngạt.” Rồi gã chỉ huy thái giám, “Đi, mau chuyển chỗ cho vị tiểu thư người nặng bảy mươi cân phấn nặng ba mươi cân trang sức bốn mươi cân tổng trọng lượng một trăm năm mươi cân này... Đây, ta thấy chỗ kia tốt lắm, gió lớn, chỗ cao, rộng rãi lại dễ chịu, xem cảnh xem người hay là bị người xem đều thuận tiện... chỗ kia kia.”

(*) Một cân cổ của Trung Quốc bằng 0,5kg.

Mọi người nhìn theo hướng ngón tay gã chỉ...

Là trên nóc đình Trí Sảng...

Phượng Tri Vi ngồi nguyên tại chỗ giơ cao ly rượu, cười mát mẻ đổ thêm dầu vào lửa, “Thế tử, ngài tính toán quá kém, rõ ràng là một trăm bốn mươi cân.”

“Còn thêm mười cân mụn nữa.” Hách Liên Tranh nâng cao bầu rượu với một vết mụn nhỏ đến gần như không thể nhìn thấy, bị phẩn che khuất trên trán Thu Ngọc Lạc, cười nói: “Kính mụn.”

Căn điện lặng ngắt, kinh ngạc vì sự cay nghiệt của Hô Trác Thế tử đến quên cả phản ứng.

Bị Hách Liên Thế tử giơ tay cộng thêm mình mấy chục cân, lại bị vạch trần tâm tư, Thu Ngọc Lạc hóa đá tại chỗ, vừa xấu hổ vừa giận dữ muốn chết; còn Hách Liên Tranh đã cầm bầu rượu sải bước quay về, dương dương đắc ý cười với Phượng Tri Vi. Phượng Tri Vi thở dài, thầm nghĩ sao lại không cho mình cơ hội để thể hiện chứ? Nhưng miệng lưỡi của Hách Liên huynh hóa ra cũng rất lợi hại...

Bốn bề lặng ngắt, trông sắc mặt Thu Ngọc Lạc càng lộ rõ vẻ thê lương luống cuống. Thất hoàng tử ngồi trên thượng tọa nhìn cảnh này, cảm thấy không nổi, bèn nhìn sang Ninh Dịch dò hỏi, Ninh Dịch lại bình thản nói: “Nữ nhi không biết tiến lùi, đây là chốn nào chứ? Ắ đang nói ai hun người? Ta đã sớm nghe đồn trong kinh có một vài cô ả chê cười Hô Trác Bộ là man di thảo nguyên, hôm nay lại dám làm Thế tử khó xử? Lời này mà để Phụ hoàng nghe được, người sẽ trách tội xuống ngay.”

Thất hoàng tử giật mình, hẩn quản lý một nửa sự vụ trong ngoài triều đình, chuyện này hẳn không thể làm ngơ, lập tức liếc mắt ra hiệu cho Vương phi. Vương phi hiểu ý, vẫy tay gọi Phượng Tri Vi lên.

Làm vậy là muốn vỗ về an ủi, bày tỏ thái độ của hoàng gia đối với cô gái đi cùng Hô Trác Thế tử, qua đó thể hiện sự tôn trọng đối với Hô Trác

Thế tử, Phượng Tri Vi không còn cách nào khác, đành phải đi lên. Vương phi nắm lấy tay nàng, khen hết đầu tóc khen đến váy áo, khen xong y phục lại khen ngón tay, chỉ không khen gương mặt nàng.

Phượng Tri Vi ôn hòa lương thiện cung kính cần kiệm khiêm nhường đứng nghe, thầm nghĩ người khen mặt tôi đi người khen mặt tôi đi người khen mặt tôi đi, người khen nổi bản mặt tôi tôi mới bội phục người...

Rồi nàng nghe Vương phi yêu kiều nói: "... Sắc mặt cô rất khá, tuy là không trắng, nhưng vàng rất đều đặn."

Phượng Tri Vi run lên.

Thất hoàng tử phun ra một ngụm rượu đánh "phụt".

Ninh Dịch bàn bên bắt đầu ho hắng.

Một lúc sau, Phượng Tri Vi chớp chớp mắt, đáp lại với sự kiềm chế mạnh mẽ: "Không bằng người trắng rất đều đặn."

Thất vương phi run lên.

Thất hoàng tử phun rượu lên mặt bàn như mưa giội hoa lê.

Ninh Dịch ho hắng dữ dội.

Hồi lâu, Thất hoàng tử cười nói: "Kể cũng là một diệu nhân."

Thất vương phi bèn kéo tay Phượng Tri Vi, nói: "Ta thật sự thích cô, chi bằng cô ngồi lại bên cạnh ta đi."

Phượng Tri Vi đang định chối khéo, chợt nghe Ninh Dịch bàn bên bình thản nói: "Bàn của Thất đệ đã chật chội lắm rồi, sao có thể nhét thêm một người nữa? Chi bằng sang ngồi chỗ ta, dù sao cũng đang trống."

Câu nói này vừa ra khỏi miệng, tiểu thư các nhà vẫn đang đóng tai lên nghe kinh ngạc nhìn nhau, nhất quyết không tin vào tai mình. Thu Ngọc Lạc hồn bay phách tán ngồi phịch xuống, mặt xám ngoét như tro.

Mọi người nhìn chòng chọc vào Phượng Tri Vi bằng ánh mắt như lang như sói, không hiểu vì sao con điên xấu xí này chẳng những được Hô Trác Thế tử yêu mến, mà còn có thể lọt vào mắt xanh của Sở vương điện tuy phong lưu nhưng thực ra vô cùng kén chọn!

Các nàng chỉ mong Sở vương ngoái nhìn một cái mà không được, ả ta đã được Sở vương mời mà còn trưng ra sắc mặt khó coi như thế!

Sắc mặt Phượng Tri Vi đúng là khó coi, nàng lườm Ninh Dịch, thầm nghĩ những lời vô sỉ như thế mà người cũng nói ra được sao.

“Những lời vô sỉ như thế mà ngài cũng nói ra được...” Trong tích tắc Phượng Tri Vi còn tưởng mình sơ ý buột ra những lời từ tận tâm can, nhìn lại mới phát hiện Hách Liên Tranh đã kịp thời xông ra, cười hì hì kéo nàng, nói, “Vị hôn thê của ta mà ngồi chỗ ngài thì còn ra thể thống gì? Ngài trêu ghẹo nữ nhi nửa kinh thành, còn muốn trêu vào người phụ nữ của ta? Nếu có bản lĩnh này, thì ngài ứng phó với đám búp bê bụi phấn kia của ngài đi.” Nói rồi hất hàm về phía Thu Ngọc Lạc, cười ha hả kéo Phượng Tri Vi đi.

Gã thân phận cao quý, lại là nam nhi thảo nguyên khoáng đạt phóng túng, ngay đến Hoàng đế còn phải nhường ba phần, huống chi là những Hoàng tử này. Các Hoàng tử đều bật cười ha hả, chế nhạo Ninh Dịch. Ninh Dịch mỉm cười không nói, ánh mắt lướt qua đám người, đọng vào ánh mắt Hách Liên Tranh ngoái lại nửa đường.

Phượng Tri Vi đi bên cạnh, chợt cảm thấy bên người hình như có đốm lửa nổ tanh tách...

Náo loạn một hồi như thế, các tiểu thư sao còn dám nói thêm một câu nào. Thu Ngọc Lạc mặt mũi xám ngoét ngồi xuống, Thu phu nhân muốn

buông lời trách cứ lại không đành lòng, hồi lâu mới thở dài, ghé tai con gái nói: “Ngọc Lạc, nghe mẹ một câu, vĩnh viễn đừng trêu vào Phượng tỷ tỷ của con.”

Thu Ngọc Lạc cắn môi dưới không đáp, Thu phu nhân thấp thỏm lo lắng nhìn con gái, nghĩ thầm đứa trẻ này không biết lễ thiệt hơn trong đó, cô nương Phượng gia này là nhân vật lợi hại cỡ nào? Bị đuổi ra khỏi phủ không bao lâu, không một xu dính túi, thế mà đã ngoi lên thành cận thần thiên tử quyền uy ngất trời, ngay đến Thuần Vu gia và Yến gia mới được tấn phong làm hoàng thương cũng qua lại thân thiết với nàng. Sau đó không bao lâu, nàng đã cất nhắc thiếu gia Thu gia đang làm trong đại doanh Hồ Uy sang vị trí khác, đặt dưới tay Thuần Vu Mãnh ở Trường Anh vệ, tỏ rõ cho Thu phủ biết dù nàng không động được vào Thu phủ thì cũng dư sức động đến thiếu gia Thu gia. Còn nữa, hồi trước lão gia vừa đi viễn chinh thì nàng đã trở lại, nói không chừng trong chuyện này cũng bàn tay ma quỷ của nàng nhúng vào. Cứ nghĩ đến chuyện ngay cả đại sự bình gia nàng cũng có thể giở trò bên trong, Thu phu nhân bỗng cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Bà vỗ vỗ tay con gái, định về nhà khuyên bảo con cẩn thận, thì một nữ tử ngồi kế bên lại đột ngột nghiêng người hạ giọng nói với Thu Ngọc Lạc: “Là Ngọc Lạc muội muội phải không? Đừng buồn mà, đợi lát nữa con điên kia sẽ tha hồ đẹp mặt.”

Thu Ngọc Lạc sáng bừng mắt, nhìn nàng ta với ánh mắt tràn trề hy vọng, hỏi: “Hoa tỷ tỷ có cách gì sao?”

Nữ tử kia chính là Hoa Cung Mi con gái Thượng thư bộ Lại, người trước đó đã làm khó dễ đầu tiên, nói Phượng Tri Vi dơ bẩn. Nhưng tính tình nàng ta khôn khéo hơn Thu Ngọc Lạc, thấy tình thế không ổn bèn dừng tay trước. Vị Hoa tiểu thư nổi tiếng là mỹ nữ kiêm tài nữ trong kinh này cẩn nhẹ môi dưới bằng hàm răng tinh tế, khẽ thì thào vài câu bên tai Thu Ngọc Lạc. Sắc mặt Thu Ngọc Lạc thoáng nổi lên một vết hưng phấn,

nói: “Quý phi tinh thông văn chương, ghét nhất là kẻ dốt nát kém cỏi... Tỷ tỷ ra một chiêu, khiến ả ta phạm húy tự tìm đường chết mới được.”

Hoa Cung Mi cười mà không đáp, mặt mày thấp thoáng vẻ tự phụ.

Nếu luận về tài hoa của nữ nhi khuê các trong thiên hạ, ngoài nàng ta ra còn có ai?

Nàng ta muốn con bé xấu xí hôm nay đã dám chơi trội phải rơi khỏi tầng mây, ngã xuống bụi bặm!

Đang trò chuyện thì bệ hạ và Quý phi giá lâm, mọi người đứng dậy lạy đón, nhạc hay cất lên, ca múa rộn ràng, cùng nhau uống rượu mừng thọ, điện bên bờ nước đón gió tới, hương rượu ngập tràn, phú quý phong lưu.

Rượu qua được ba tuần, đến lúc Hoàng tử, Hoàng nữ dâng lễ vật. Ngũ hoàng tử đã tặng trước đôi bút hầu lông vàng quý hiếm kia, được Quý phi yêu thích vô cùng, tham gia thọ yến cũng mang theo. Hẳn là con ruột của Quý phi, hiển nhiên không ai tranh giành với hẳn, người ta chỉ tặng vài món lễ vật không mất chừng mực mà vẫn đủ trân quý. Kể ra thì tấm bình phong bằng ngọc bích của Nhị hoàng tử chạm khắc trông hơi thô, không hợp nhãn hoàng gia, nhưng Nhị hoàng tử có vẻ tự đắc, mỉm cười giảo hoạt, dường như không mấy may biết lễ vật của mình đơn giản. Ninh Dịch đứng bên liếc hẳn, khóe môi lướt qua một nụ cười bình thản.

Phượng Tri Vi nhìn sắc mặt hai người, thầm nghĩ lẽ nào lễ mừng thọ này còn có một ý nghĩa khác?

Hoàng tử dâng lễ vật xong xuôi, dựa theo trình tự thọ yến những năm trước của Quý phi, thì sẽ tạo cơ hội cho tiểu thư mọi nhà thi thố tài năng. Đây cũng là thông lệ bất thành văn trong cung – Vương phi của các Hoàng tử trước đó, phần lớn được tuyển chọn trong hoàn cảnh tương tự.

Ninh Dịch và Ninh tể đều chưa cưới Chính phi, cho nên hôm nay có thể coi là một yến tiệc cầu thân quy mô lớn.

Phượng Tri Vi chợt vỡ lẽ, chẳng trách hôm nay các cô nương tề tựu đông đủ đến thế, ăn vận phong tao đến thế.

Chợt nghĩ tới những chuyện đã trải qua khi làm tiểu tư trong kỹ viện, cảm thấy những cô gái ngồi bên bàn sau tấm bình phong bằng sa thoát nhìn rất giống những cô nương trong Lan Hương viện ăn mặc trang điểm lộng lẫy, ngồi trong từng gian phòng nhỏ chờ tiếp khách. Còn hai vị ngồi trên cao kia, hiển nhiên chính là những vị ân khách giàu sang hào phóng.

Địa vị không giống nhau, nhưng hoàn cảnh thì tương tự. Ánh mắt các cô nương nhìn những chàng rể vàng đều tràn ngập khát khao.

Phượng Tri Vi nghĩ mà vui vẻ, không nhịn nổi bật cười thành tiếng.

Nàng cười đến khó hiểu, ánh mắt Ninh Dịch phía trên lại lập tức quét qua, thản nhiên liếc một cái, khẽ nhú mày.

Nàng ta làm sao vậy? Biết đây là tiệc tuyển phi biến tướng, còn vui vẻ như thế?

Y bỗng dừng cảm thấy tâm trạng hơi tệ.

“... Dù sao cũng nên có chút tiền thưởng mới được.” Bên trên Quý phi bàn bạc với Hoàng đế, Thiên Thịnh đế bật cười, sai người mang đến vài túi tiền kim tuyến đựng những đỉnh vàng nhỏ làm phần thưởng, nói, “Để tụi nhỏ bày trò chơi cho nàng vui.”

Quý phi lại dặn gò các Hoàng tử, Công chúa, “Các con cũng chớ keo kiệt, để người ta nhìn vào mà chê cười.”

Các Hoàng tử đều tươi cười mở túi, nhưng ánh mắt của mọi người lại đổ dồn vào Ninh Dịch và Ninh Tế, đặc biệt là Ninh Dịch.

Suy cho cùng người khác chỉ đóng góp lấy lệ để làm nể, hôm nay chỉ có vật mà Ninh Dịch đưa ra mới khiến người ta quan tâm.

Từ đầu đến cuối Ninh Dịch vẫn mỉm cười không nói, Công chúa Thiều Ninh che miệng cười bảo: “Ta nghèo lắm, còn muốn được nường nường thưởng cho vài món nữa kìa, nên sẽ không tham gia vào trò vui này. Nhưng lục ca lại rất giàu, chương quản bộ Hộ có ai không phải thần tài chứ? Muội thấy cuộc vui hôm nay huynh cũng nên đưa loan bội ra, để xem ai có điểm phúc lấy được nó.”

Lời này vừa thốt ra, các vị tiểu thư đều vui vẻ ra mặt. Các Hoàng tử Thiên Thịnh đều có loan bội, mới chào đời đã được ban thưởng, dùng cho việc lập phi trong tương lai. Nhưng trước kia các Hoàng tử không nhất định phải lấy loan bội làm phần thưởng trên bàn tiệc, dù sao mới gặp nhau một lần, tài học cũng không thể đại diện cho tất cả, tùy tiện lấy loan bội ra làm phần thưởng thì quá mức khinh suất. Mọi người nhanh chóng nghĩ ra đạo lý bên trong, dần dần bớt kích động, lại ngồi xuống yên ổn.

“Quản lý bộ Hộ là công việc Phụ hoàng cắt cử tạm thời thôi. Ca ca chẳng qua cũng chỉ lĩnh sổ tiền tiêu hằng tháng ngang với muội, một phần cũng không hơn.” Ninh Dịch liếc Thiều Ninh, mỉm cười nhàn nhạt, Thiều Ninh sắc mặt cứng đờ - phong ấp và tiền tiêu hằng tháng của nàng ta quá hậu hĩnh, trước kia khi Thái tử còn tại vị không ai dám hỏi đến, nhưng bây giờ trong triều đã có lời dị nghị. Có vài vị Ngự sử còn dâng tấu chương, lấy Công chúa Dịch Thành của hoàng triều Đại Thành từng làm loạn quốc gia ra làm ví dụ, nói Hoàng nữ mà được phong ấp ban thưởng hơn hẳn Hoàng tử thì không phải phúc của hoàng triều, yêu cầu cắt giảm phong ấp và hộ vệ của nàng ta. Ninh Dịch đâm ra một câu này, nàng ta lập tức không dám nói tiếp.

“Nhưng mà...” Ninh Dịch đột ngột cười cười, “Câu nói sau cùng của muội muội, cuối cùng cũng nói đúng được một lần.”

Y nở một nụ cười nhàn nhạt điên đảo chứng sinh, lấy từ trong ngực áo ra một ngọc bội màu lục, nhẹ nhàng đặt trên khay vàng mà thám giám quỳ xuống dâng lên.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 30

Type: balaxatt

Loan bội đặt xuống, trong điện lặng ngắt như tờ, người ta nghe rõ tiếng vàng ngọc va vào nhau trong treo.

Trái tim của vô số người bắt đầu đập thành thạch.

Sở vương phong lưu khắp đế kinh, song sự phong lưu của y chủ yếu là hướng ra ngoài, chứ hình như không có hứng thú phát triển vào trong. Những người rảnh rỗi có thể không ngừng nghe nói y vùng tiền hoang phí cho vị hoa khôi nào đó ở thanh lâu nào đó, nhưng khó mà thấy y nạp thiếp cưới vợ. Đến nay trong vương phủ của y chỉ vẹn vẹn vài cơ thiếp, mà còn là của Hoàng đế ban thưởng, Thái tử tặng, các huynh đệ nhét cho.

Nghe nói ban đầu đội ngũ cơ thiếp còn tương đối đông, rồi cứ qua một khoảng thời gian lại vừa hay chết đi một hai người, bây giờ chỉ còn vài người trụ lại được, đều cẩn thận biến mình thành văn vật sống, Sở vương không đến đào xới thì kiên quyết không mơ đến ngày thấy ánh mặt trời.

Rất nhiều người nghĩ phải chăng y sơ suất đánh mất loan bội rồi, đời này không định phô ra trước mắt thế nhân.

Đến hôm nay, coi như cuối cùng cũng có cái để mong chờ.

“Hôm nay Dịch Nhi thật hào hứng”. Đáy mắt Thiên Thịnh để lóe lên sự kinh ngạc, ông nhìn lướt một vòng qua gương mặt của tất cả khuê tú.

Ông khá hiểu đứa con này, nếu trong tiệc mà không có người mà y cảm thấy hứng thú, thì y sẽ không lấy loan bội ra.

Đương nhiên, ông nhìn qua tất cả, chỉ bỏ sót một mình Phượng Tri Vi.

“Phụ nữ có chồng”, đã xấu còn điên, liên quan gì đến nàng.

“Những năm qua đều chơi các trò hề về thi từ”. Thường Quý Phi bàn bạc với Hoàng đế, “Hôm nay có thể chơi trò khác mới mẻ hơn”.

“Thử hỏi xem đám nhỏ có ý tưởng gì hay không?” Hoàng đế mỉm cười căn dặn.

“Bệ hạ, nương nương”. Một cô gái áo vàng đứng lên, việc tốt quyết chẳng nhường ai, đầu tiên là quay bốn phía vái chào một cách duyên dáng, phong thái tao nhã, khiến mọi người đều khen ngợi, phong tư tuyệt hảo!

Lại nhìn gương mặt dịu dàng mỹ lệ, mày ngài cong cong, là tài nữ nổi danh khắp đế kinh, con gái thương thư bộ Lại – Hoa Cung Mi.

Nhìn đâu cũng thấy thích hợp, ngoài nàng ta ra, còn ai xứng đáng nữa chứ.

Hoa Cung Mi đảo đôi mắt sáng, hết sức hài lòng vì mình được mọi người chú ý, thần thái càng thêm ung dung, giọng nói lại càng thêm dịu dàng, lại cười thưa : “Bệ hạ, nương nương, các vị điện hạ, thần nữ có một chủ ý nông cạn.”

“Nói đi”. Sắc mặt Thường Quý phi có phần lạnh nhạt, bà hơi cúi vì nàng ta đoạt mất hào quang của điệt nữ nhà mình.

“Triều đình ta hiện đang có chiến sự, muôn vàng tướng sĩ oai hùng sắt thép, thân là nữ nhi khuê các, dầu không thể cùng ra chiến trường, nhưng cõi lòng luôn ngóng trông theo.” Hoa Cung Mi mỉm cười, “Thần nữ đề

ngiht, hôm nay chúng ta mô phỏng cách đối chiến trên sa trường, cho các bên tự do khiêu chiến, lại lấy tiếng trống trận để tính thời gian, đánh ba tiếng trống phải xong câu văn, vượt quá thời gian này là thua, để bày tỏ lòng kính trọng đối với những tướng sĩ tằm máu vì nước trên tiền tuyến, cũng để trợ uy cho Thiên thịnh ta toàn thắng Đại Liêu, không biết ý các quý nhân như thế nào ạ?”

Đây là hình thức kiểm tra cả tài năng lẫn sự nhanh trí, khiêu chiến lẫn nhau, đánh ba tiếng trống là phải đáp trả, so với kiểu ra một đề cho mọi người thông thả viết thì không biết khó hơn gấp bao nhiêu lần.

Thường Quý phi nhúu mày, diệt nữ nhà mình tuy có tài văn chương có điều không đủ nhanh nhẹn, đang nghĩ xem phải làm sao để bác bỏ, thì Thiên Thịnh đế ngồi bên đã nhướn mày cười nói: “Hay, cách này hay lắm, để xem đánh ba tiếng trống, chúng nữ tranh tài, mới mẻ thú vị, cứ như vậy đi.”

Thường Quý phi than thầm, hiểu rõ Thiên Thịnh đế canh cánh chiến sự, đề xuất này của Hoa Cung Mi coi như nói trúng ý nguyện của ông, đành phải mỉm cười sai người đi lấy trống. Chẳng bao lâu sau trống đã được đưa tới, đặt ở tiền đường bên dưới bậc thềm.

“Không biết các thần nữ có đủ tư cách để mới Sở Vương diện hạ tự tay đánh trống chẳng?” Hoa Cung Mi liếc nhìn Ninh Dịch, tươi cười.

Ninh Dịch nâng ly rượu, nhẹ nhàng nhấp môi, ngược mắt mỉm cười với nàng ta.

Hoa Cung Mi mừng rỡ.

“Không được”.

Hoa Cung Mi xấu hổ đứng ngậy ra như phỗng, Thất hoàng tử ngồi bên đã cười bảo: “Lục ca làm sao có thể đi đánh trống? Lỡ đâu huynh ấy muốn

thiên vị tiểu thư nhà nào, dùi trống kia chần chừ chẳng hạ xuống, thì biết phải làm sao?”

Khấp sánh cười ồ, nhanh chóng hóa giải cảnh khó xử của Hoa Cung Mi. Nàng ta cũng lợi hại vô cùng, thừa dịp cười nói: “Dạ, may mà có Vương gia gợi ý, là tiểu nữ suy nghĩ không chu đáo. “Một câu nhẹ nhàng gạt qua, rồi nàng ta cúi người trước thủ tọa, “Vẫn nên mời bệ hạ đích thân chỉ định người đánh trống thì tốt hơn.”

“Vậy xin phiến Hách Liên thế tử.” Thiên Thịnh để đảo mắt, cảm thấy Hách Liên Tranh là khách ngoài, ít mối quan hệ dây dưa hơn bất kỳ ai khác, chọn gã là thích hợp nhất.

Hách Liên Tranh rất bất mãn, lẩm bẩm: “Ta nổi trống tức là lên chiến trường, cố gì lại bắt ta nổi trống vì trò chơi của một đám đàn bà con gái.”

Phượng Tri Vi liếc gã, nhắc nhở, “ Thế tử, người ngồi bên cạnh ngài cũng là đàn bà đấy.”

Quầng sáng nhàn nhạt từ những ngọn đèn đỏ rọi lên mặt ông bốn bề yên tĩnh, chỉ nghe tiếng lật giấy soàn soạt. Mọi người nín thở, nhìn chăm chăm vào sắc mặt Thiên Thịnh để.

“Người là tiểu di.” Hách Liên Tranh không hề đỏ mặt, “Tiểu di là bề trên.”

“Đi đi.” Phượng Tri Vi đẩy gã, “Vì cái việc con con này mà kháng chỉ thì thật không đáng.”

Hách Liên Tranh đưa tay lên nốc cạn ly rượu, xắn ống tay áo sải bước qua đó, vừa đi vừa bồng chồn không yên, ngoái đầu lại dặn: “Nhưng cô đừng tham gia, người ta cưới vợ không phải chuyện của cô.”

“Làm gì có chuyện đó.” Phượng Tri Vi đuổi gã, “Ai cưới vợ cũng không liên quan đến tôi”.

Nàng rót một ly rượu uống xuống, nghĩ thầm chơi cái gì mà chơi chứ? Thiên Thịnh để rõ ràng để mắt đến Hoa Cung Mi, luật chơi khó cỡ này chẳng phải là dàn xếp cho nàng ta thắng? Cũng phải, tuy Hoa gia ở vào vị trí cao, nhưng là một gia tộc có thể lực yếu ớt, Thiên Thịnh để nhất định là không muốn Ninh Dịch cưới một tiểu thư danh gia có thể lực hùng hậu, khác nào hổ mọc thêm cánh.

Hách Liên Tranh ngồi dưới cái trống, tung đi tung lại dùi trống trong tay. Hoa Cung Mi ngẩng đầu mỉm cười đứng giữa đám đông, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua các bàn tiệc, những cô gái chạm ánh mắt của nàng ta đều thấp thỏm bất an, sợ bị nàng ta thách đấu. Nụ cười của Hoa Cung Mi bởi thế càng thêm đắc ý.

Cuối cùng cũng có người không cam tâm bị chèn ép.

“Bệ hạ, thần nữ có ý kiến khác.” Cô gái đứng lên mặt áo tím, xinh xắn thanh tú, phong tư yếu điệu mà giọng nói lại có phần vang dội, “Tài văn chương chia làm cao thấp, cấu tứ nhanh lẹ chưa chắc đã đại diện cho tài năng xuất chúng. Cách so này là không công bằng!”

Thiên Thịnh để gạt mình, Thường Quý phi nhận ra đây là tôn nữ của Thứ phụ Hồ Thánh Sơn, lập tứ cười bảo: “Hồ tiểu thư có cách gì hay, hãy cứ nói đừng ngại.”

Tiểu thư Hồ gia Hồ Tĩnh Thủy cúi, người, cao giọng nói: “Nếu đã nhằm tạo uy cho chiến sĩ tiền phương, thì mọi người đều đồng ý tham gia cuộc thi này. Phương án của thần nữ là Thế tử đánh ba tiếng trống, mỗi người viết ra đề mục của bản thân rồi nộp lên, sau đó đề bệ hạ và nương nương dựa vào độ khó mà chọn ra ba đề mục đứng đầu gọi là tam giáp, cho các thần nữ tự xin trả lời. Nhưng trước khi có người xin trả lời, ta chỉ báo

tên người ra đề mà không nói rõ nội dung đề mục, để các thần nữ tự khiêu chiến đề mục, bệ hạ nghĩ sao ạ?”

Trong lòng Hồ Tĩnh Thủy hiểu rõ, một khi để cho Hoa Cung Mi tùy ý khiêu chiến như thế, khí thế của người khác chưa chi đã yếu đi vài phần. So với phương án để nàng ta một mình chơi trội thì chẳng thà kéo hết mọi người xuống nước, không chừng còn nảy ra một người có thể khuất phục nàng ta. Cho dù không ai có thể ngăn chặn nàng ta, thì chọn ra tam giáp đứng đầu cũng phòng ngừa nàng ta độc chiếm đầu bảng, nghiêm nhiên trở thành người được chọn cho vị trí Sở Vương phi.

Những quốc yến tuyển người kiểu này vốn cũng chỉ là quy tắc bất thành văn, là một ý đồ, chứ không có quy định nào nói người đứng đầu nhất định phải là Vương phi. Dù sao việc lập phi cũng là việc hệ trọng, phải cân nhắc đến rất nhiều điểm.

Nàng ta tự nhận dù mình không chiếm được ngôi đầu bảng, thì tam giáp cũng không thành vấn đề; mà Hoa Cung Mi tự phụ quá mức, chắc gì đã không cúp đuôi chạy về ở câu hỏi của người nào đó.

Phượng Tri Vi bình thần uống rượu, thầm nghĩ vị Hồ tiểu thư này tâm kế đa đoan, với cách so tài này, dù câu trả lời đằng sau không xuất sắc, nhưng chỉ cần ra được câu hỏi hay, được chọn làm tam giáp đứng đầu thì cũng vớt vát được chút mặt mũi, còn hơn là bị chèn ép đến ngạt thở.

Hoa Cung Mi cũng không có ý kiến gì, đổi đi đổi lại cách thức thi tài thì đã làm sao? Có thể thay đổi sự thật là nàng ta đứng đầu Đế Kinh không?

Thiên Thịnh để trầm ngâm giây lát, dù ông có lòng muốn dàn xếp nhưng không tiên làm quá, lập tức đồng ý. Nội thị liền đi phát giấy bút cho tất cả mọi vị khách, trừ các Hoàng tử ra.

Ninh Dịch bỗng bật cười nói: “Cách này rất hay, các vị tiểu thư vất vả rồi, tiểu vương xin kính các vị một chén trước.”

Y nhẹ nhàng bước xuống thềm, chấp tay kính rượu, tự mình uống cạn trước tiên. Đôi mắt như mặc ngọc quét qua, mặt mũi ai nấy đều đỏ gay như ráng chiều, vội vàng cạn chén.

Phượng Tri Vi nâng chén lên, trong chén nổi bập bèn một viên sáp.

Vừa nãy, Ninh Dịch lựa lúc mọi người ngửa đầu uống rượu, búng một viên sáp vào trong ly rượu của nàng.

Phượng Tri Vi lẳng lặng nhặt viên sáp ra, nghiền nát trong tay áo, thu được một tờ giấy nhỏ viết: “Sách lược bình phiên.”

Đây là gian lận hả? Phượng Tri Vi vò nát tờ giấy, có phần dăm chiêu – triều đình Thiên thịnh chỉ có một vị phiên vương khác họ, đó là Trường Ninh Vương phong ở Tây Bình Đạo. Năm ấy trong các khai quốc công thần, lão Trường Ninh vương gần như giúp Thiên Thịnh để đánh hạ nửa giang sơn, nếu nói khoa trương một chút thì khi ấy lão Trường Ninh vương muốn tự lập mình làm Hoàng đế cũng được, cuối cùng lại nhường lại cho Thiên Thịnh để, cho nên sau khi lập quốc đã được phong thưởng rất hậu hĩnh. Tuy nhiên, Đế vương chính là như thế, tặng người quà sớm muộn gì cũng sẽ đòi về, cho người ăn sớm muộn gì cũng bắt người phải nôn ra. Và lại tiểu Trường Ninh Vương mới lên kế vị là Lộ Chi Ngạn lại nuôi quân tự giữ, bằng mặt không bằng lòng với triều đình, những quan viên trong đất của hắn đều do hắn tự chọn, triều đình không thể can thiệp vào. Cho nên mấy năm nay, Thiên thịnh để nhìn bề ngoài có vẻ bình chân như vại, ân sủng đầy đủ, nhưng đáy lòng nhất định đã khắc sâu chuyện này.

Ý của Ninh Dịch là muốn nàng dùng đề mục này để tranh đoạt tam giáp đứng đầu sao?

Dùng đề mục này?

Phượng Tri Vi cười cười, trong nét cười thấp thoáng vẻ giễu cợt. Ngước mắt nhìn lên, Hoa Cung Mi đứng chếch phía đối diện không hiểu

sao rạng rỡ mặt mày, gương mặt kíc động đến nổi ửng đỏ.

Thế này là sao? Uống say rồi hả?

Hách Liên Tranh đã sớm mất kiên nhẫn, hét to: “Nổi trống!”

Các tiểu thư vội vàng bày giấy bút ra.

“Tùng...tùng...tùng...”

Tiếng trống rất thong thả, nhưng có kéo dài đến đâu cũng đến lúc phải dừng.

Phượng Tri Vi vẫn cứ thờ ơ uống rượu, cho đến khi tiếng trống thứ hai tắt dần mới lười nhác viết xuống vài chữ.

Những cuộn giấy được phong kín rồi nộp lên, Thiên Thịnh để xem qua từng cuộn một.

Quầng sáng nhàn nhạt từ những ngọn đèn đỏ rọi lên mặt ông, bốn bề yên tĩnh, chỉ nghe tiếng lật giấy soàn soạt. Mọi người nín thở, nhìn chăm chăm vào sắc mặt Thiên Thịnh để.

Chỉ có hai người, thần thái vẫn tự nhiên như trước.

Một người là Ninh Dịch, vẫn không ngừng xem xuân cung, cứ như người tuyển không phải là phi tử của y.

Người kia là Phượng Tri Vi, đang len lén mang “Cổ Nguyệt Thuần” trên bàn bên cạnh về bàn mình.

Nàng không phải sâu rượu mà, thật đó, nàng chỉ thương Hách Liên Thế tử đến giờ còn chưa uống được mấy ngụm thôi.

Ánh đèn sáng rực, chiếu rõ mọi biểu cảm trên gương mặt của thiên Thịnh đế. Phần lớn thời gian là sóng yên biển lặng, bỗng ông nhẹ nhàng “ơ” lên một tiếng, cầm một cuộn giấy lên đọc.

Có người siết chặt khăn tay.

Có người ngồi thẳng dậy.

Thiên Thịnh đế đọc một hồi rồi lại buông xuống, mọi người thở dài thườn thượt không biết là thất vọng hay vui sướng.

Thiên Thịnh đế càng lật càng nhanh, trái tim mọi người dường như cũng bị lật đi lật lại, đảo lộn đến không phân cao thấp, bất ngờ Thiên Thịnh đế ngừng tay.

Ông nhặt cuộn giấy kia ra, đọc đi đọc lại, bỗng dừng phì cười.

Thường quý phi ngồi bên cạnh tò mò ngó sang, rồi rút khăn tay ra che miệng.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau hết sức tò mò, Công chúa Thiều Dịch cậy mình được nuông chiều, cất bước lên đài, thò đầu ra ngó, rồi vui vẻ ôm bụng cười ha ha đi xuống.

Ninh Dịch vẫn bình thản xem xuân cung cuối cùng cũng hơi sốt ruột, buông xuân cung đồ xuống ngoái đầu nhìn lại. Thất hoàng tử đã đứng dậy bước qua, liếc nhìn một lượt, đi xuống với vẻ mặt kì quái, vừa nhìn thần sắc kia là biết đang phải khổ sở nhịn cười.

Ninh Dịch ngược mắt nhìn hăn, Thất hoàng tử im bật không nói, liếc xéo sang y, liếc trái một cái lại liếc phải một cái. Ninh Dịch dẫn mạnh ly rượu đánh “cốp” ột tiếng, rượu văng tung tóe.

Thất hoàng tử hoảng sợ, biết y đã bị khiêu khích đến đỉnh điểm rồi, bèn vội vàng chạy sang ghé tai y thì thầm vài câu.

Ninh Dịch mặt mũi tái xanh.

Nhìn kĩ, thì thấy ly rượu bằng vàng ròng trong tay y hình như đã hơi biến dạng.

Phượng Tri Vi nhìn ly rượu kia với vẻ thương hại, cảm thấy những thứ đặt gần Sở vương điện hạ đều thật đáng thương.

Thiên Thịnh đế cười cả buổi, mới đặt cuộn giấy kia sang một bên, là vị trí số một.

Thường quý phi lại đưa tay che miệng, thất lưỡng Thiều Ninh vừa thẳng lại đã tiếp tục cong xuống. Thất hoàng tử ghé tai Vương phi thì thào, Vương phi vội vã tìm khăn tay, những Hoàng tử còn lại đều tò mò ló đầu lên nhìn, sau đó ồ lên, mỗi người rúc vào trong một xó mà cười.

Chén rượu trong tay Ninh Dịch đã vỡ vụn thành những mảnh vàng mỏng.

Y ngược lên, đảo mắt một vòng rồi dừng lại trên người Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi bắt chước Cố thiếu gia, trưng ra bộ mặt ngốc với y.

Ninh Dịch giật mình, ánh mắt thấp thoáng nét hoài nghi. Bấy giờ Thiên Thịnh đế đã chọn đủ đề mục tam giáp, lại liếc đề mục tam giáp kia, thoáng chốc sắc mặt có phần phức tạp, rồi lại cười nói: “Những đề mục hôm nay kể cũng rất khá, những thế gia hoàng triều Thiên Thịnh ta, thật nhiều tài nữ.”

Hoa Cung Mi tỏ ra đắc ý, bắt đầu sửa sang y phục, chuẩn bị lĩnh thưởng.

“Chọn ba đề tài này đi.”. Thiên Thịnh để buộc ba dây băng tơ tằm mang ba màu vàng, bạc, trắng lên ba cuộn giấy, rồi ra hiệu cho nội thị công bố.

Mọi người ngồi thẳng lại, ánh mắt sáng rực.

Nội thị lấy cuộn giấy thứ ba, đầu tiên là báo tên thám hoa.

“Con gái Thượng thư bộ Lại, Hoa thị.”

Mọi người ồ lên, Hoa Cung Mi tái mặt.

Tại sao không phải là trạng nguyên!

Đề mục của Hoa Cung Mi chỉ đứng thứ ba, điều này nằm ngoài dự liệu của mọi người. Họ ngậy ra một lúc, phần đông lại cảm thấy vui mừng.

Thu Ngọc Lạc tài năng thua kém, tự cảm thấy mình không mong lọt vào tam giáp, thấy Hoa Cung Mi hồn xiêu phách lạc thì vừa hả hê lại có phần lo lắng, sốt ruột hỏi nàng ta: “Biết làm sao bây giờ? Tỷ tỷ điên của muội liệu có thể đứng thứ nhất được không?”

Tâm tư của Hoa Cung Mi không đặt ở Phượng Tri Vi, vị hôn thê của Hồ Trác thế tử không phải đối thủ cạnh tranh của nàng ta, chỉ bất bình vì Phượng Tri Vi nổi trội như vậy mà thôi. Giờ lại nghe câu này, bèn cười nhạt đáp: “Người trong thiên hạ có chế sạch, cũng không đến lượt tỷ tỷ của muội!”

“Cuốn Bảng Nhân” Nội thị báo: “ Tôn nữ của Càn Nguyên các Đại học sĩ Hồ Thánh Sơn, Hồ thị.”

Hồ Tĩnh Thủy khẽ mỉm cười, rồi lại tỏ ra hơi thất vọng và ngạc nhiên.

Nàng ta chuẩn bị rồi mới đến, đề mục đã được chỉ bảo, sao còn có người vượt qua được nàng ta?

“Cuốn trượng nguyên.” Nội thị ngân nga dài ngoẵng, mọi người ngóng nhìn bằng đôi mắt sáng trưng, nín thở - hai cô giá ưu tú nhất, có tài danh nhất chẳng qu chi đứng thứ hai và thứ ba, còn ai có thể vượt qua các nàng?

Các tiểu thư đưa mắt nhìn nhau, thấy ai cũng có thể, mà ai cũng không thể.

Nhưng chẳng ai liếc Phượng Tri Vi lấy một cái.

Ninh Dịch tự rót tự uống, thần thái đã khôi phục vẻ khoan thai tự đắc, còn vương chút hả hê.

Hách Liên Tranh ngán ngẫm nghịch dùi trống, dù sao cũng không thể là Phượng Tri Vi, nàng sẽ không cố ý đi tranh vị trí Vương phi trong hoàn cảnh này. Cô gái này, chí hướng cao xa lắm.

Phượng Tri Vi tự rót tự uống – dù sao cũng không thể là nàng, đề mục kia của nàng không chộc người ta tức chết là may mắn lắm rồi.

Giọng nói lạnh lạnh của nội thị xuyên qua quảng trường bát ngát, giữa bầu không khí lạnh ngắt như tờ.

“Phượng Tri Vi”

Ồ lên kinh ngạc.

Xôn xao.

Vô số người đứng bật dậy, khi phát hiện mình thất lễ lại vội vàng ngồi xuống.

Họ ngồi xuống cả rồi, mới phát hiện ra còn có người đứng ngậy ra như tượng, hoàn toàn không phản ứng. Đó là Thu Ngọc Lạc và Hoa Cung Mi, phu nhân hai nhà vội ra sức ấn các nàng ngồi xuống.

Ninh Dịch uống rượu càng thêm vui vẻ, đến nỗi bắt đầu ho khan, trên mặt nổi lên một tầng đỏ nhàn nhạt, càng ngời sáng như trăng, khiến những cô nương không có duyên với tam giáp muốn chết cho rồi.

Dùi trống trong tay Hách Liên Tranh rớt xuống, suýt nữa nện trúng chân.

Phượng Tri Vi thoáng sơ sẩy, cũng bóp nát ly rượu của mình thành vụn vàng.

Không phải chứ, đề mục đó của nàng, đặt Trạng nguyên?

Thiên Thịnh để ngồi bên trên lại cười nói: “Nữ nhi không có tài chính là đức, phụ nữ tham gia chính sự không phải phúc khí của quốc gia, nên có vài đề mục tuy hay nhưng không thích hợp đề xướng. Nữ nhi ấy mà, nên quan tâm đến những chuyện nữ nhi cần quan tâm, cho nên cuốn TRạng nguyên này, có vẻ đùa cợt thô thiển, song thật ra rất mới mẻ, đặc sắc, lại có dũng khí, trẫm rất thích nó.”

Ông nói đến câu “phụ nữ tham gia chính sự”, Thường Quý phi đang có vẻ hơi kém vui lập tức tái mặt, vội vã tiếp lời: “Dạ, thần thiếp cũng nghĩ cuốn Trạng Nguyên hoàn toàn xứng đáng.”

Bà vừa nói vậy, mọi người lại càng thêm tò mò, không biết con diên xấu xí của Phượng gia cố sao lại lọt vào mắt xanh của bệ hạ và nương nương, được khen ngợi nức nở thế này, ngay đến tiểu thư Hồ gia và Hoa gia cũng phải xếp sau nàng, còn điệt nữ của Thường quý phi thì không có tên trên bảng.

Phượng Tri Vi lại hồi hận muốn đập đầu vào tường cho xong.

Nàng sai rồi!

Để thể hiện tài hoa, đề mục của các vị tiểu thư đều nói về chính sự trọng yếu, trái lại khơi lên bất mãn trong lòng Thiên thịnh đế. Thế nên khi so sánh, đề mục chơi xỏ của nàng đã được Thiên Thịnh đế nâng lên cao, đem ra nhắc nhở đám phi tần hậu cung thích nhúng tay vào chuyện ngoài phận sự.

Quả đúng là một lần lỡ bước di hận ngàn năm!

“Xin các vị tiểu thư tự mình khiêu chiến các đề tam giáp”. Trong tiếng truyền báo của nội thị, tiếng trống của Hách Liên Tranh lại nổi lên từng tưng, lần này gã đánh vừa nặng vừa dừ, suýt nữa là đánh vỡ mặt trống.

“Thần nữ xin được giải cuốn Thám hoa”. Cô gái áo hồng e thẹn đứng lên, chính là diệt nữ của Thường quý phi. Xem ra nàng ta là người ưa chắc chắn, không cần có công chỉ mong vô tội, tranh trước cuốn thám hoa.

Nội thị mở cuốn giấy của Hoa Cung Mi.

“Với loạn tam vương năm Trường Hưng thứ hai mươi hai của Đại Thành, phải giải quyết như thế nào mới không gây tổn hại đến gốc rễ của quốc gia.”

Phượng Tri Vi giật mình.

Đây không phải là câu sách lược bình phiên trá hình sao? Loạn tam vương năm Trường Hưng thứ hai mươi hai của Đại Thành, chính là loạn phiên vương khác họ. Đề mục của Hoa Cung Mi, sao lại giống gợi ý của Ninh Dịch đến thế?

Hoa Cung Mi nghe đọc đề, sắc mặt còn khó coi hơn khi nghe báo nàng ta đứng thứ ba.

Vừa rồi Sở Vương xuống điện kính rượu, khi đi qua chỗ nàng ta đã búng ngón tay, bắn một viên sáp vào ly rượu của nàng ta. Khi ấy nàng ta

vui mừng khôn xiết, vội vàng lặng lẽ nhặt ra xem. Trên tờ giấy của Sở vương viết “Sách lược bình phiên”, nàng ta lập tức hiểu ý điển hạ làm vậy là muốn gợi ý cho mình. Còn ai hiểu rõ bộ hạ hơn các Hoàng tử sớm hôm bầu bạn bên bộ hạ có chứ?

Nàng ta mừng rỡ đến độ cõi lòng như muốn nổ bung, việc này không đơn thuần là điện hạ gợi ý cho mình, mà còn lời mờ nói cho mình biết, mình là ứng viên Vương phi được điện hạ để ý. Nguyên vọng trong mơ nàng ta còn nghĩ đến bất ngờ trở thành sự thật, trong chớp mắt nàng ta suýt nữa đã để lệ trào khóe mi.

Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà chỉ là Thám hoa.

Ngắm lại những lời Thiên Thịnh để nói ra ban nãy, nàng ta hình như đã hiểu ra ý tứ của Ninh Dịch, sắc mặt tái mét.

Phượng Tri Vi nhìn sắc mặt nàng ta, lời mờ đoán ra vài phần, khóe miệng lướt qua ý cười nhàn nhạt. Thật ra Hoa Cung Mi đích xác có vài phần kiến thức, lại không bị niềm vui che mờ lý trí, biết sửa đề mục triều đại thành ra mơ hồ. Nếu nàng ta thực sự hỏi về sách lược bình phiên như nguyên văn Ninh Dịch, thì đừng nói là không lấy được Thám hoa, chỉ e sẽ lập tức bị hạch tội.

Trường Ninh vương còn chưa để lộ dã tâm làm phản, triều đình và ngoại phiên vẫn còn hòa hảo ít ra là ở bề ngoài, bình phiên chính là bí mật lớn nhất trong lòng Thiên THịnh đế, làm sao có thể bị tiết lộ bừa bãi trong hoàn cảnh này, để rồi đánh răn động cỏ? Một khi có người nói ra, để bày tỏ sự đường hoàng quang minh và trấn an phiên vương Trường ninh, thì Thiên THịnh đế chỉ đành xử tội nặng kẻ “lòng nuôi ý đồ chia rẽ, tàn tổn thương tình cảm giữa trăm và trụ cột quốc gia” là Hoa Cung Mi.

Hiện giờ, nàng ta dùng cách thức này để đưa ra đề mục ấy, cũng coi như một hành động thông minh, bộ hạ cũng có thể giả vờ hồ đồ, cho nàng

ta một cơ hội thứ hai.

Phượng Tri Vi nhàn rồi gảy móng tay, trong lòng mơ hồ cảm thấy, thật ra chính mình cũng đã rơi vào bàn cờ của Ninh Dịch .

Kẻ tên Ninh Dịch này, rất giỏi nắm bắt tâm lý của người ta.

Thoạt nhìn có vẻ như y cùng lúc ném cho nàng và Hoa Cung Mi hai viên sấp đặt bẫy, nhưng dụng ý hoàn toàn không giống nhau. Đối với Hoa Cung Mi, là muốn tước đoạt đi cơ hội đạt Trạng nguyên của nàng ta, chinh cho nàng ta thất bại; đối với nàng, lại muốn nàng đăng vị.

Hoa Cung Mi một lòng mê luyện y, lại là người tự phụ, nhất định sẽ gian lận theo viên sấp của y.

Còn nàng, Ninh Dịch biết nàng sẽ không ngoan ngoãn nghe lời, hơn nữa có thể suy ra lẽ thiệt hơn trong đó, tuyệt đối không dùng đến đề mục này. Không những không dùng đến, mà còn có thể hoài nghi y muốn hãm hại nàng, cố ý đi ngược chiều, chọc y một phen.

Nàng quả thật không ngăn nổi mình chọc vào y.

Khơi gợi sự chú ý của Thiên Thịnh đế.

Như y dự liệu, như y mong muốn.

Phượng Tri Vi âm thầm căn rằng, nghĩ bụng chỉ có Sở vương và Cố lão ngọc là khó nuôi.

Ba tiếng trống vang lên, Thường tiểu thư kể ra cũng có chút tài học, lập tức rủ rỉ cất lời, ngoại trừ những đấu pháp thông thường đại loại như tìm tướng giỏi, điều trọng binh, còn úp mở nói đến cách thức phân hóa các phiên, lừa địch chủ quan, kiềm chế binh lực và thay quân, an định triều thần và lòng dân, ngụ ý là trong đó nên sớm chuẩn bị, chớ ngại hư tình giả

ý, khi thời cơ đến sẽ giáng một đòn sấm sét. Thiên thịnh để chẳng ừ hử gì cả, lại cầm đáp án Hoa Cung Mi lên ngó ngó, gật đầu ý đã qua cửa, Thường tiểu thư thở phào rồi ngồi xuống.

Trong lòng lại hiểu rõ, Thường thị đã hết hy vọng rồi. Tuy Thường gia không phải là vương khác họ, nhưng cũng là ngoại thích số một quyền thế nghiêng trời, không phải phiên vương, còn hơn hẳn phiên vương. Vậy mà giờ đây tiểu thư Thường gia lại nói ra những lời này ngay trên điện, chẳng phải càn khiến Thiên Thịnh để thấp thỏm trong lòng?

Quả nhiên Thường quý phi nhìn diệt nữ, ánh mắt có phần bất mãn.

Tiếp theo là cuốn Bảng nhãn, “Xin hỏi phương pháp giải Liên Hoa câu tiền.”

Liên hoa câu tiền là một loại tên Đại Liêu mới sáng chế ra gần đây, trong đầu mũi tên có móc, chạm đến da thịt người là bung ra, khoét rộng vết thương máu chảy không ngừng dẫn đến tử vong. Binh tướng Thiên Thịnh chết vì thứ vũ khí này nhiều vô số kể, đề mục này đưa ra, liên hệ mật thiết đến thời sự, lại quan tâm đến tướng sĩ, quả nhiên đánh trúng tâm tư của Thiên Thịnh đế, chẳng trách chiếm được vị trí thứ hai.

Sảnh đường lặng ngắt như tờ, đề mục này không thể đáp tùy ý, thà không được tỏa sáng còn hơn ăn nói lung tung, bằng không một khi bị chọn dùng, khi ra chiến trường không hiệu quả thì vạ lây tới sinh mệnh nghìn vạn tướng sĩ, tuyệt đối không thể nói chơi.

Phượng Tri Vi cụp mắt xuống, kiên quyết không định chơi trội thêm lần nữa.

Đề mục này không ai dám trả lời, Thiên Thịnh đế khó giấu được vẻ thất vọng, khoát tay ra hiệu đọc đề tiếp theo.

Lần này mọi người xốc lại tinh thần, ánh mắt sáng rực.

“Đề Trạng nguyên...”

“Để tôi”. Hoa Cung Mi ngạo nghễ đứng lên, ném cho Phượng Tri Vi một cái nhìn khiêu khích.

Phượng Tri Vi mỉm cười vô tội với nàng ta, đáp đi, hi vọng cô có thể đáp được.

Nội thị liếc mắt qua đề mục, đầu tiên là ngơ ngác, sau đó phì cười.

Hắn vừa cười đã biết mình gây họa, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội. Mọi người thở dài, Hách Liên Tranh không nhìn nổi nữa, sải bước tiến lên đưa tay giật lấy cuộn giấy, “Cho ta xem có trò vui khó lường gì nào...”

Giọng gã đột ngột ngừng, sắc mặt biến đổi một cách kì quái, sau đó cười ồ: “Đúng! Chuẩn! Quá chính xác!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ lẽ nào vị này cũng sắp cười đến quên đọc đề?

Cũng may Hách Liên Tranh vừa cười vừa liếc xéo Ninh Dịch vừa lên giọng đọc: “Làm nữ nhi ghét nhất là điều gì?”

Hoa Cung Mi giật mình.

Mọi người đều giật mình.

Chẳng ai có thể ngờ, cuốn Trạng nguyên lại là đề mục gần như đùa giỡn như thế.

Làm nữ nhi ghét nhất là điều gì?

Là xuất thân tầm thường?

Là không đẹp cũng chẳng tài?

Là tuổi hoa trôi mất?

Là phu quân thay lòng đổi dạ?

Là tiểu thiếp leo lên đầu mình?

Là con rơi của chồng có tiền đồ hơn con mình?

Là người mình âm thầm ngưỡng mộ bất ngờ tới chơi, lục tung các tủ y phục lên mới phát hiện tất cả váy áo mình đều chưa đủ lộng lẫy.?

Là người khác ặc váy áo y hệt mình, trang điểm cũng giống mình như đúc?

Là ra cửa chạm mặt tình địch ba mươi năm trước đã tranh chồng với mình đến chết đi sống lại, rồi phát hiện váy áo nàng ta may bằng chất liệu quý giá hơn mình, đi cạnh phu quân quan chức cao hơn phu quân mình?

Trong tích tắc mọi người đều cảm thấy mình biết đáp án, tích tắc sau mọi người lại cảm thấy đáp án của mình còn khuya mới đủ.

Đáp án rất nhiều – phụ nữ vốn là một giống loài vĩnh viễn không thỏa mãn, người muốn nàng biết thế nào là đủ, còn khó hơn bảo chan Hách liên thế tử hết thôi.

Hoa Cung Mi ngây ra tại trận, nàng ta đã từng nghĩ đến rất nhiều câu hỏi liên quan đến chính trị lịch sử thiên văn địa lý tinh tượng nghề nông nữ công,... tự phụ rằng với tài học của mình, bất cứ vấn đề nào đều có thể đáp được một chút, ai ngờ lại là đề mục bao quát tất cả mà cũng chẳng chứa thứ gì.

Câu hỏi đơn giản nhất cũng chính là câu hỏi khó nhất, bởi mọi câu trả lời đều có thể là đáp án, nhưng cũng đều có thể sai.

Nàng ta ngâ y ra tại chỗ, chỉ cảm thấy lòng mình giá buốt, nghĩ đến viên sáp của Sở vương hôm nay, nghĩ đến đề mục quái gở này, lại nhìn phong thái nhàn nhã, thần sắc thanh đậm của Phượng Tri Vi, thoát nhìn lại có chút gì đó thâm sâu khó lường.

Có lẽ, nàng ta thật sự nhìn lầm rồi ...

“Chuyện nữ nhi ghét nhất là ...” Nàng ta lấp bắp, phản phát nét bi thương “.... Là bị phu quân lừa gạt.”

Ninh Dịch cười cười, điềm nhiên như không tự rót rượu cho mình.

Phượng Tri Vi cười cười, ngồi xa xa trên bàn tiệc, kính rượu cô gái dũng khí đáng khen mà vận số lại đen đui này.

Cô sai rồi.

Một khi đã lừa gạt cô, thì sẽ không trở thành ohu quân cô.

Hách Liên Tranh lắc đầu, ngân nga nhẩn nhá, đọc đáp án bằng giọng quái gở.

“Làm nữ nhi, ghét nhất là điều gì?”

“... là Sở Vương điện hạ đẹp hơn nàng.”

Đọc xong đáp án, Hách Liên Tranh quăng cuộn giấy cười sảng sặc, sảnh đường lại có một khoảng yên tĩnh. Mọi người liếc mắt Phượng Tri Vi mặt vàng mày rử, lại nhìn Ninh Dịch dung nhan thanh tuyệt, nghĩ đến câu “Sở vương điện hạ còn đẹp hơn nữ nhi”, muốn cười mà không dám cười, đều nín nhịn đến mặt mày méo mó, thần sắc quái gở.

Nhìn cười xong, quay đầu ngẫm lại, câu hỏi rất bình thường, còn có vẻ tùy tiện, thờ ơ, nhưng trong đó lộ ra can đảm trêu chọc Hoàng tử trên điện

và sự tiêu sái dám giấu cột mình, quả thật không phải nữ nhi bình thường có thể nói ra.

Ninh Dịch đã sớm bị cô gái này chọc tức, lúc này bị mọi người hết nhìn Phượng Tri Vi lại nhìn sang y để so sánh, trái lại điềm nhiên như không – dù sao chẳng nữa cô cũng thừa nhận ưu điểm của ta, ta đẹp hơn cô vẫn hơn là ta ngốc hơn cô.

Dựa vào sự hiểu biết của y đối với Phượng Tri Vi, cô gái này hết sức nham hiểm, nếu không ở vào hoàn cảnh này, thì có trời mới biết câu hỏi của nàng liệu có phá cách hơn nữa hay không.

Thiên Thịnh đế bật cười ha hả, đang định ban thưởng thì Hoa Cung Mi đột ngột tiến lên, nhúu mày, giận dữ mở miệng, “Bệ hạ, đề mục này một là không có tài học, hai là không có chiều sâu. Đường đường là cung yấn hoàng gia, nếu để một đề mục như thế đứng đầu, há chẳng bị chê cười là Thiên thịnh ta không có nhân tài sao?”

“Vốn chỉ là một trò chơi.” Thiên Thịnh đế cười: “Chẳng qua là một trò tiêu khiển trong khuê các của các người, nghiêm túc mà làm gì?”

Lời này nói ra, sắc mặt mọi người đều biến đổi, không hiểu sao Hoàng thượng lại đổi giọng, còn Thường quý phi lại thở phào.

Phượng Tri Vi gõ gõ ngón tay xuống mặt bàn, tựa cười tựa không, lúc này nàng đã hiểu ra tâm tư của Thiên thịnh đế. Ông vốn để ý đến Hoa Cung Mi, muốn nhân dịp cung yấn này chỉ hôn Hoa Cung Mi cho Ninh Dịch, nhưng chuyện này không như ý ông, Hoa Cung Mi mắc mưu Ninh Dịch, ra một đề mục như thế, dù sao đi chẳng nữa cũng không thể chọn đứng thứ nhất, còn Hồ tiểu thư, do Hồ Thánh Sơn là phe Sở vương nên cũng không nằm trong diện cân nhắc; diệt nữ của Thường quý phi cũng không được. Vừa hay xuất hiện một người như nàng, đã là “vị hôn thê của

Hồ trác thế tử”, ông bèn dứt khoát chọn nàng đứng thứ nhất, biến chuyện này thành một trò chơi bình thường để xí xóa cho qua chuyện.

Dù sao yến hội luận văn tuyển phi này, xưa nay vẫn không tuyên bố chính thức. Lần này Thiên THịnh đế muốn giả vờ hồ đồ, mọi người cũng đành giả vờ theo.

Suy cho cùng vụ tuyển phi hôm nay cũng chỉ là giả, mà phụ tử đấu trí, Ninh Dịch mượn tay Phượng Tri Vi nàng, dùng kế để tránh bị Thiên THịnh đế chỉ hôn mới là thật.

“Phải rồi.” Ninh Dịch cười, nhẹ nhàng lấy lại loan bội, đặt vào một miếng ngọc bội bình thường để thay thế, “Chẳng qua chỉ là một trò chơi để ai nấy đều vui vẻ thôi.”

Đúng là ai nấy đều vui vẻ, khi Hồ tiểu thư đề nghị mọi người cùng ra đề mục, người tham gia bao gồm cả phu nhân của các công khanh, thì tính chất chọn lựa của cuộc thi này đã thay đổi. Ninh Dịch vừa nói vậy, mọi người cũng dần dần hiểu ra ẩn ý trong đó, đều nhìn Hoa Cung Mi bằng ánh mắt thương hại.

“Nhưng thứ nên thưởng vẫn cứ phải thưởng.” Ninh Dịch giơ miếng ngọc bội trắng kia lên vẫy vẫy với Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi đành phải bước qua, vờ vịn tạ ơn phần thưởng, đưa tay ra nhận lấy ngọc bội. Ninh Dịch đưa ngọc bội qua, lại thừa cơ miết lên ngón tay nàng, cười khê mà nói: “Nàng ghét ta đẹp hơn nàng thật à?”

Phượng Tri Vi cười giả lả: “Làm gì có chuyện đó?” Sao ngọc bội lại nằm yên thế này? Nàng dùng sức mạnh hơn mà giật.

Ngọc bội nằm trong tay Ninh Dịch , vẫn không hề nhúc nhích.

“Ta có thể vì nàng mà biến thành xấu xí, chỉ để xứng đôi với nàng.” Y siết chặt ngọc bội, vẫn mỉm cười như cũ, cười như sóng nước dập dềnh, dường như ngôn từ nói ra cũng trở nên lấp lánh, khiến kẻ khác không phân rõ thật giả.

Phượng Tri Vi tiếp tục cười giả lả, “Làm gì có chuyện đó!” Ra sức giật ngọc bội.

“Nàng chẳng bao giờ tin ta cả.” Ninh Dịch cười, ngọc bội vẫn không hề nhúc nhích.

“Làm gì có chuyện đó!” Phượng Tri Vi không nhin nổi nữa, giật mạnh.

Ninh Dịch đột ngột buông tay.

Phượng Tri Vi đột ngột phát lực lại bị hẫng, đen đui ngã ngửa ra đằng sau.

Hách Liên Tranh vội lao ra đỡ.

Nhưng tốc độ cũng không nhanh bằng Ninh Dịch, y lập tức vươn tay ra tóm lấy cổ tay Phượng Tri Vi, giữ chặt lấy nàng, cười bảo: “Phượng tiểu thư chớ nên mừng rỡ đến phát điên.”

Ngón tay của y đặt lên uyển mạch của Phượng Tri Vi, chạm khẽ một cái rồi buông ra ngay, trên mặt thấp thoáng ý cười.

Phượng Tri Vi ngẩn người, rồi lập tức y lo cho mình ăn quả hồi xuân sẽ để lại hậu hoạn, nên mới nghĩ cách bắt mạch cho mình.

Đôi má bỗng nổi lên sắc đỏ nhàn nhạt, nàng nhìn sang chỗ khác để che đi.

Hai người đưa lưng về phía mọi người, nên không ai chứng kiến màn giành giật ngọc bội này, chỉ có Hoa Cung Mi đứng bên cạnh là thấy loáng thoáng. Đáy mắt nàng ta lóe lên nỗi phẫn hận, rồi bất ngờ chậm rãi tiến lại gần, cười khê: “Nếu đã là trò chơi thì thần nữ muốn mời tỷ tỷ Phượng giac chơi thêm một lần nữa, tỷ tỷ Phượng gia có dám nhận lời không?”

Có người không biết chừng mực như cô sao?

Thôi cũng được, nếu đã bị Ninh Dịch gài bẫy, ra đề mục sai thành ra chơi trộm ngoài ý muốn, thì cũng không cần phải ngượng ngùng che đậy thêm nữa, khiến người ta nghi hoặc.

Phượng Tri Vi cười nhạt, quay lại nhìn nàng ta.

Hoa Cung Mi bắt gặp ánh mắt của nàng, nụ cười trên mặt đã hơi đông lại.

“Không dám” Phượng Tri Vi bình thản nói.

Hoa Cung Mi ngẩng người, thấy ánh mắt của Phượng Tri Vi lạnh lẽo đến thế, nàng ta còn tưởng là sắp phát điên, ai dè lại chỉ nói ra câu này, liền nở nụ cười có phần mỉa mai, đang định nói tiếp.

Nhưng Phượng Tri Vi đã chấp tay quay về bên bàn, vừa đi vừa cười nói, “Ta sợ cô thua thêm lần nữa, then quá hóa giận mà làm liều.”

“Cô...” Hoa Cung Mi hít sâu một hơi, giận quá hóa cười, nói; “Đừng lảm lời như thế, cô đã đồng ý, vậy hãy chơi trò đối câu đơn giản nhất nhé? Một nén nhang, bốn mươi câu, ai dừng lại là thua. Ta thật muốn xem, Phượng tỷ tỷ làm gì để khiến ta then quá hóa giận làm liều đây?”

Đối câu không khó, có điều trong thời gian một nén hương ngắn ngủi liên tục đối bốn mươi câu, gần như đến thời gian suy nghĩ còn không có, cần phải nhanh lẹ đến đường nào?

Ai ai cũng biết tiểu thư Hoa gia đúng là nổi danh Đế kinh vì lối tư duy nhanh lẹ, lập tức chấn động tinh thần.

“Cũng được.” Thiên thịnh đế cực kỳ khoái trá, “Phần thưởng đừng vội trao, hãy xem phong thái của hai vị tiểu thư đã”.

“Xưa nay ta mến mộ nhất là nữ nhi nhanh nhẹn.” Ninh Dịch vỗ tay cười, “Ai thắng, cửa chính của Sở Vương phủ vĩnh viễn rộng mở với người đó!”

Những lời này có ẩn ý gì? Hoa Cung Mi sáng mắt lên, một ngọn lửa hi vọng nhen nhóm, Phượng Tri Vi lại bĩu môi khinh thường – kẻ này lại chơi trò giả vờ thần bí của y!

“Mời” Phượng Tri Vi không chịu nói thừa lấy một chữ.

Khói mỏng vẫn vờ, đầu que hương có tia sáng lập lòe.

Hoa Cung Mi lập tức cất tiếng.

“Không thơ chớ mời khách dưới mai.”

Phượng Tri Vi tiếp lời còn nhanh hơn.

“Có nhạc thường hợp tiên trên mây!”

Câu đối đầu tiên của hai người gần như kết cùng một lúc, Hoa Cung Mi biến sắc, ráng đọc nhanh hơn.

“Khói mờ chèo gần hát ngư ca”

“TRăng tỏa sông dài nghe tiếng nhạc!”

“Tiếng xuân rửa phai mặt hoa đào!”

“Gió thu nhuộm thắm mào phù dung!”

“Thơ xong quăng bút nhìn trời cười!”

“Rượu say chống kiếm đập tuyết đi!”

“Trà cũng say người cần chi rượu!”

“Sách vẫn thơm ta cứ gì hoa”

...

Trong nháy mắt đã đối được mười câu nhanh như chớp, Hoa Cung Mi biến sắc, Phụng Tri Vi không thềm liếc nhìn nàng ta lấy một cái, mỉm cười nâng ly rượu trên bàn uống, uống hết chén này đến chén khác.

“Hợp tan toàn do duyên số cả, để phí hoài bờ vai xuân sắc trước mưa bụi!”

“Đúng sai đều từ tình sinh kiếp, chỉ đối lấy đôi mây thu sương sau phong ba!”

Câu ngắn không được thì chơi câu dài, Hoa cung Mi nghiêng răng lại.

“Nhìn người bị giáng khỏi trời xanh, kiếm bay đằng Tây đến, long tuyền mãi múa, ngoài lầu nghe mưa, còn ai hỏi mái tóc bạc tích mịch như tuyết, rèm sâu một vệt trăng mênh mang!”

“Đợi ta dừng bước chốn hồng trần, thuyền dong phương Đông đi, phụng tiêu ngân nga, trên đảo tuyết trắng, mà quên đi hoa đào rơi u sầu tựa mộng, tiêu lâu nửa đời gió hiu hiu!”

“Hay!” Có người không nhìn được mà vỗ tay, kiểu ứng đối không cần phải suy nghĩ như thế này cao minh hơn nhiều sao với bên ra đối, dù sao nhiều khả năng bên ra đối đã chuẩn bị từ trước.

Thân thể Hoa Cung Mi bắt đầu run lên nhè nhẹ, nhưng hình như vẫn chưa tuyệt vọng. Nàng liếc nhìn Ninh Dịch với vẻ si mê, nhớ lại lần đầu tiên gặp gỡ trong bữa tiệc xuân nhiều năm trước, nét phong lưu của người ấy từ đó đã in sâu vào tâm hồn thiếu nữ, sau này mọi câu văn thơ dài ngắn của nàng đều viết cho y. Nhưng tương tư miên man bao nhiêu, hiện thực lại lạnh lẽo bấy nhiêu. Cho đến hôm nay, vốn định mình được bệ hạ để ý, tâm nguyện của mình nhất định sẽ thành, ai ngờ cứ từng bước đi sai, từng bước gục ngã. Bây giờ, ngay đến một con bé xấu xí chẳng hề có tài danh, cũng không địch nổi.

Chợt bi ai ủa tới.

“Hỏi mệnh trời đầy vơi, người ra đi sao rồi? Nhớ chàng năm ấy, thắt lưng vàng, bào the tía, chén bạch ngọc, kiếm linh xà, thưởng trăng Lương Viên, ngắm hoa Lạc Dương, cười vinh hoa lui tới, gió thổi qua người. Ngờ đâu cửa họa tình không lối thoát, hững hờ rơi vào máu đào trúc xanh, nên thành một khúc thanh huyền buồn thương.”

Cô gái này, cuối cùng đã tuyệt vọng rồi sao?

Phượng Tri Vi mỉm cười nhìn nàng ta chăm chú, Hoa Cung Mi thấy nàng không đổi ngay lập tức như trước kia, sắc mặt tươi lên, rồi lại thấy Phượng Tri Vi ngửa đầu dốc chén, uống cạn một hơi.

Rượu cạn, lời ra.

“Than tạo hóa thăng trầm, kiếp sau làm sao nổi? Nhớ khanh mới gặp, vòng ngọc bích, tiêu trúc xanh, làn thu thủy, tiếng yến oanh, gặp nạn cung cấm, mạo hiểm đại nội, than hồng trần hợp tan nửa đời bèo trôi. Sớm biết lưới trần rách lòng sinh hận, thì đã dâng tấm lòng son sương tuyết, tấu lên tiếng ngân tranh tài bi ai.”

Câu này vừa xong tiếng khen như nước triều, Hoa Cung Mi lùi lại một bước, mặt mày xám ngoắt, Phượng Tri Vi thản nhiên rót rượu – ta cảnh tỉnh

cô, hoàng gia là vùng nước sâu, vẫn nên nghĩ thoáng đi thì hơn.

Đáng tiếc có người lại nhìn không ra, Hoa Cung Mi biến sắc liên tục, rồi cuối cùng không kiềm chế nổi, giận dữ mắng mỏ.

“Nhìn dung mạo mày tàn tạ như hoa cúc!”

“Trông mặt mũi người đáng ghét như dao phay!”

“Nhìn hành động mày ngu si như trẻ con!”

“Trong mặt mũi người đáng ghét như dao phay!”

“Nhìn lời lẽ mày cay nghiệt như bà điên!”

“Trông mặt mũi người đáng ghét như dao phay!”

Mọi người cười phá lên không thể kiềm chế, Phượng Tri Vi giơ tay ném ly rượu đi, vừa vịn rơi xuống dưới chân Hoa Cung Mi, “Hoa tiêu thư, nén hương đã hết, mình cũng nên dừng lại thôi. Nay tiểu muội dùng một bài thơ số, luận về tác hại của chữ tình, chỉ mong gợi được một nụ cười của tiêu thư.”

Nàng chấp tay đứng trước đình, gió đêm hiu hiu thổi tay áo phất phơ bay, dưới ánh đèn mờ ảo, phong tư phiêu dật tựa thần tiên. Mọi người nhìn bóng lưng nàng, trong phút chốc ngẩn ngơ quên mất gương mặt khó coi và tai tiếng điên khùng, chỉ cảm thấy cô gái này tưởng gần mà lại rất xa, ngân nga dạo bước như đi trên mây.

Gương mặt tươi cười của Phượng Tri Vi lại nhìn về hướng thủ tọa. Nơi đó, Ninh Dịch đưa tay đỡ trán, ánh mắt xoay chuyển dưới ánh đèn đỏ nhạt, lẳng lặng nhìn nàng không hề chớp mắt.

“Cầu thập toàn thập mỹ, quên cử tử nhất sinh, tưởng như bát diện uy phong(*), thật ra là thất khiếu bất thông, lãng quên đến lục thân bất nhận,

xoa nắn đến ngũ tạng bất sinh, quấn quýt đến tứ chi vô lực, điên đảo đến tam xan bất thành, cuối cùng rơi vào cảnh nhị địa tương vọng, chẳng thà vút bỏ - một tấm lòng si!”

(*) Bát diện uy phong là oai phong lừng lẫy, thất khiếu bất thông là mắt, mũi, miệng, tai đều tắc nghẽn; lục thân bất nhận là không nhận những người thân như cha, mẹ, anh, em, vợ, con, nói cách khác là mất hết nhân tính; tam xan bất thành là không nuốt nổi ba bữa cơm; nhị địa tương vọng nghĩa là đứng ở hai nơi mà ngóng trông nhau.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 32: Nhận Lỗi Với Ta

Type: shiriboss

Một bài thơ tiêu sái, quyết đoán, vừa đọc ra đã khiến sánh đường trầm trồ.

Hoa Cung Mi lão đảo lù về, vịn tay lên kỉ án, ngây ngẩn hồi lâu, rồi nước mắt rơi lã chã như chuỗi ngọc đứt dây.

Ninh Dịch ngắm nghía ly rượu trong tay, ý cười nơi khóe môi mỏng như hoa rơi.

Chẳng thà vứt bỏ một tấm lòng si, chẳng thà vứt bỏ một tấm lòng si.

Cô gái thông minh tuyệt đỉnh này, lại dùng đến cách thức ấy để cự tuyệt y.

Có điều, dù cự tuyệt như thế, nhưng y cũng đã thoáng thấy một vài tâm tư trong cõi lòng thâm trầm diệu vợi của nàng.

Có một dạng nữ tử, như Bồng Lai nằm ngoài cương vực, xa xôi ngoài núi biển trời cao, muốn đến gần thì trước hết phải băng qua tầng tầng lớp lớp sương mù.

Trăm hoa chậm chậm che mờ mắt, song chỉ cần y trước sau đứng trên cao, thì sợ gì mây trôi che mắt?

Y cười, nâng chén, từ xa kính rượu Phượng Tri Vi.

Phượng Tri vi nhướn mày, cũng chẳng chấp tay thi lễ từ xa, mỉm cười về chỗ ngồi, không chịu nói thừa lấy một câu.

Ánh mắt ngạc nhiên và bội phục của mọi người dán sát theo nàng, không ai ngờ được cô gái họ Phượng xuất thân mờ ám này lại là viên minh châu phủ bụi bao năm qua. Đến giờ một khi lau chùi, bóng loáng sạch bụi, nàng còn mạnh mẽ hơn những cô tiểu thư thế gia liên tiếp tham gia các hội thơ, giành được thanh danh lừng lẫy không biết bao nhiêu lần!

Bấy giờ mới nhớ đến người mẹ tự lập một mình đi một hướng, chịu đủ lời đàm tiếu của Phượng Tri Vi, đại tiểu thư Thu Minh Anh của Thu phủ, năm xưa cũng là nữ nhi hào kiệt lừng danh Đế Kinh, được ca tụng là văn võ song tuyệt, thi thư cầm kỳ đều giỏi. Chẳng qua sau này bà cầm quân ra trận, được phong làm Nữ soái, võ công chiến tích rực rỡ chói lòa che đi văn chương hoa mỹ, lại khiến cho người ta quên mất bà cũng từng ăn vận nhẹ nhàng, ứng khẩu thành thơ.

Không cần hỏi cũng biết, Phượng tiểu thư vẫn luôn sống cùng mẫu thân, tài hoa xuất chúng nhường này, hiển nhiên là nhờ mẫu thân ngày đêm dạy bảo.

“Không hổ là hậu duệ của Hỏa Phượng Nữ soái năm nào.” Nhìn nàng đăm đăm rất lâu, dường như có chút đăm chiêu, cuối cùng Thiên Thịnh đế chậm rãi mở miệng, “Gia học sâu xa, danh bất hư truyền.”

Câu “gia học sâu xa” này, tuyệt đối không thể đánh đồng với câu “gia học sâu xa” mang đầy hàm ý mỉa mai trong quá khứ, một khi nói ra từ miệng Thiên Thịnh đế, thì đã thay cho một loại thái độ rồi.

Mọi người lập tức hiểu ngầm trong lòng.

“Hỏa Phượng Nữ soái văn võ song tuyệt, năm xưa tiếng tăm lừng lẫy khắp Đế Kinh, Phượng tiểu thư không hổ là hậu duệ của danh môn ...”

“Nhớ năm nào Nữ soái phong thái anh hùng hào hiệp, khiến người ta say mê ...”

“Đã lâu không gặp Nữ soái, hẳn là phong hoa còn hơn năm nào ...”

Phượng Tri Vi đặt bàn tay lên bàn, ngoài mặt mỉm cười khiêm tốn, bình tĩnh lắng nghe, nhưng một nửa gương mặt chìm trong ánh sáng đỏ nhạt của cung đăng, không ai nhìn rõ thần sắc trên đó.

Không ai nhận ra trong mắt nàng lấp lánh ánh sáng, bóng nước chực trào.

Mẹ.

Trong xuân yến nhiều năm về trước, người cũng từng ứng khẩu thành thơ, một bài thơ khiến cả điện kinh ngạc.

Người cũng từng mỉm cười cài hoa bước qua cung vào điện, thân mang vinh quang đứng giữa vạn người.

Người cũng từng đối mặt với sự khiêu khích trên kim điện, ném một ly rượu, rượu vừa cạn thơ cũng tuôn ra.

Giờ con đang tái hiện phong thái tài hoa khảng khái ngạo nghễ của người năm ấy, đấu rượu làm trăm câu thơ, cười ngạo trước Đế vương.

Chung quy đổi lại một phen cảm thán của Đế vương khi nhớ lại chuyện cũ.

Có câu này của ông, từ giờ trở đi sẽ không còn ai dám lấy chuyện năm xưa ra nhục mạ người.

Đôi mắt nàng bừng sáng, nàng muốn uống thêm một chén nữa, để vị cay xè thuần ấm kia dâng lên thành cơn ngây ngất trong lòng, nhưng lại

không thấy ly rượu nữa – ly rượu đã bị nàng ném đi để phục vụ màn kịch kia.

Mới chỉ là tiếng nhạc đã chấn động lòng người, Thiên Thịnh để liền thay đổi thần thái hờ hững xưa nay, đánh rơi cái chén, khẽ ngồi thẳng người lên.

Quầng sáng đỏ thắm từ những ngọn cung đăng xung quanh đột ngột tối đi, lấp lóe ánh sáng đỏ mờ nhạt.

Bỗng ánh sáng đỏ bùng lên, trên ao sen trước điện chợt có một người bay lên múa trên một đóa sen khổng lồ!

Khoác một dải lụa vàng yêu diễm, vạt vũ y đón gió, búi tóc linh xà gương mặt phù dung, đôi mày uốn lượn như yêu, mi tâm điểm một đóa hoa ba la màu vàng kim, sáng rực như nổi tương tư.

Nàng ta ôm cây đàn tỳ bà màu vàng, ngón tay thon thon đánh ra những tiếng lạnh lạnh, nhẹ nhàng cất bước giữa hoa sen sau cơn mưa, lá sen lay động hết xòe rồi úp, sóng xanh nước biếc bắn lên nhẹ nhẹ. Dáng vẻ nàng ta nhẹ nhàng uyển chuyển diễm lệ như ảo ảnh, eo thon ngón mềm, lật tới lật lui như tơ lụa, mềm mại đến khó tin. Các động tác lại càng thêm mị hoặc, rõ ràng là điệu múa phi thiên đoan trang, nhưng khi nàng ta nháy lại toát ra vài phần diêm dúa, Nét diêm dúa ấy nấp sau vẻ đoan trang, như ẩn như hiện, trái lại càng rung động lòng người hơn cả điệu múa yêu kiều kia.

Nữ tử trên tiệc, ái nấy sắc mặt ửng hồng; nam tử trên tiệc, ái nấy hít thở dồn dập.

Thiên thịnh để cố gắng kiềm chế, nhưng vẫn không nén được hơi thở gấp gấp, cảm thấy cô gái kia múa ở đằng xa, rõ ràng chỉ thấy lờ mờ dung nhan, nhưng nụ cười này đôi mày này tựa dung hoa nở rộ, dường như chỉ dành riêng cho mình.

Nhị hoàng tử dâng vũ nương lập tức tiến lên cười nói: “Phụ hoàng, đây là vũ nương đến từ tây lương, từ nhỏ đã được gột rửa đến xương tủy bằng những dược thảo đặc biệt, hun đúc nên khí chất trong lành, thân thể mềm mại như bông, phong vận rất khác nữ tử Trung Nguyên ta, người thấy sao ạ?”

“Hay lắm!” Thiên Thịnh để không nhịn nổi một tiếng khen ngợi, rồi lại nhận ra mình luống cuống, vội vàng nghiêm mặt lại, “Đang lúc chiến sự, nên tiết kiệm chi tiêu, không được hoang phí vào ca múa. Nếu chuyện này đến tai tiền phương, thì sẽ không hay cho lắm.”

“Phụ hoàng, mừng nương nương đại thọ năm mươi tuổi, nếu ngay cả ca múa cũng không thì thiệt thòi cho nương nương quá.” Nhị hoàng tử cười nói, “Huống chi điệu múa của nàng ta cũng là điệu chiến vũ ‘Dương Quan Liệt’ của triều đình chúng ta.”

“Đây là ‘Dương Quan Liệt’ ư?” Thiên Thịnh để ngạc nhiên, cẩn thận nghiêng người tới ngắm nghía, rồi lẩm bẩm, “Chiến vũ có thể múa thành như thế này sao? Quả đúng là kì diệu ...”

Nhị hoàng tử lộ rõ vẻ vui sướng.

Sắc mặt Thường Quý phi lại hơi phức tạp, mấy phần ca hứng mấy phần bất đắc dĩ. Những phi tử tuổi già nhan sắc tàn phai, nếu muốn duy trì địa vị của mình trong cung, thì việc có thể làm cũng chỉ là hiến người đẹp cho Hoàng đế.

Điệu múa kết thúc, nữ tử kia bay xuống hoa sen, uyển chuyển bước tới, yếu điệu bái lạy dưới thềm, giọng nói không hề êm ái mà lại hơi khàn khàn, trái lại càng dụ dỗ người ta nuôi mộng đẹp, khiến người ta liên tưởng đến tất cả những gì kiều diễm ôn nhu. Mà căn cổ và khuôn ngực nàng ta hơi nghiêng xuống khi bái lạy, là mục tiêu mọi nam tử trong thiên hạ mơ ước.

Mặt mày Thiên Thịnh để rạng ngời vui sướng, khi nữ tử kia ôm tỳ bà uyển chuyển cất bước, vẫn không quên ngoái lại nhìn ông bằng ánh mắt kiều my, khiến Thiên Thịnh để suýt nữa đã mất tự chủ mà đuổi theo.

Các hoàng tử nhìn nữ tử ấy rời đi với ánh mắt phức tạp, chỉ có Ninh Dịch tuy ban đầu tỏ ra vô cùng hứng thú với vũ nương kiều diễm kia, nhưng lúc này trái lại đã trở nên bình tĩnh, nấp mình sau ngọn đèn đỏ mờ chậm rãi uống rượu.

Phượng Tri Vi nhìn y, thầm nghĩ người này rõ ràng có vết thương cũ tái phát, sao lại uống rượu không hề kiêng dè như thế, lẽ nào do tâm trạng không yên? Lại nghĩ đến chuyện hiến cơ lần này, sao lại để Nhị hoàng tử ra mặt? Đây là ngày sinh của mẫu thân Ngũ hoàng tử cơ mà.

Trong lòng nàng mơ hồ cảm thấy bất an, túm lấy Hách Liên Tranh vẫn mãi miết uống rượu.

Trên thủ tọa, Thiêu Thịnh để tâm trạng rất vui, càng nhìn Thường Quý phi càng thấy vừa mắt, cười bảo: “Lần trước trẫm định viết một chữ Thọ cho nàng, đến cuối cùng lại bận bịu mà quên mất. Hôm nay trẫm sẽ bù lại cho nàng ngay tại đây, nàng thấy sao?”

Thường Quý phi sáng bừng đôi mắt, Hoàng đế tự tay viết chữ Thọ là vinh dự lớn lao, vội vã sai người đưa bút mực lên. Giấy mực bút nghiên đã sẵn có, trước kia phát xuống vẫn còn thừa nhiều, giờ lập tức được đưa lên.

Thiên Thịnh để chấp bút chấm mực ngay trên bàn, bút vung lên như rồng bay phượng múa, một chữ Thọ to bằng cái đầu đã xong trong chốc lát.

“Rắn rỏi tiêu sái, loan phượng lượn bay!” Thường Quý phi luôn miệng khen đẹp.

Hai con bút hầu được Thường Quý phi mang theo xưa này cứ thấy bút mực là hơn hờ. Ngửi thấy mùi mực, chúng chui ra khỏi ống bút, kêu chút

chít đi bê tờ giấy vuông vắn kia.

Thiên Thịnh để cười ha hả, buông tay ra.

Ánh vàng chợt lóe!

Hai con bút hầu chạm được vào tờ giấy, bỗng dừng trở nên hấp tấp, rít lên một tiếng đánh gọn rồi lao ra như điện, nhắm thẳng vào mặt Thiên Thịnh để!

Gần trong gang tấc, thế như chớp điện, Thiên Thịnh để đang buông tay, vui vẻ cười lớn, thị vệ còn cách khá xa, Thường Quý phi kinh hãi đến quên mọi động tác, làm sao kịp đi cứu?

“Vù!”

Lại thêm một luồng sáng vàng bay vọt lên từ dưới thềm, đi sau mà đến trước, đánh bay hai con bút hầu. Hai con vật nhỏ xúu kêu chít chít, lăn một vòng dưới mặt đất, len lỏi qua cẳng chân những thị vệ đuổi tới rồi mất hút.

Dưới thềm, Ninh Dịch nghiêng người về phía trước, sắc mặt trắng tái, chén vàng trong tay đã biến mất.

Thiên Thịnh để hoàn hồn sau cơn kinh hãi ấy, liếc nhìn y, gắng gượng giữ bình tĩnh, nói bằng giọng khàn khàn: “Ninh Dịch, đi tra xem ...”

Lời còn chưa dứt, ông bỗng dừng lão đảo rồi ngã xuống.

Trên mu bàn tay, in hai vết cào đen sẫm.

Một bữa thọ yến hoàng gia, khép lại bằng sự kiện Hoàng đế bị ám sát.

Chẳng ai ngờ được hai con bút hầu ngày ngày theo hầu bên cạnh Thường Quý phi, vậy mà đến đúng thọ yến lại sinh ra vấn đề.

Thọ tinh trong nháy mắt biến thành tai tinh(*), Thường Quý phi khóc như mưa như gió, tháo trâm thính tội, nhưng chẳng ai nhàn rồi mà để ý đến bà – Thiên Thịnh để thân trúng kỳ độc, hôn mê chưa tỉnh.

(*) Thọ tinh là người được chúc thọ, ở đây là Thường Quý phi. Cũng có thể hiểu thọ tinh là ngôi sao phù hộ người ta sống lâu, đối lập với tai tinh – ngôi sao mang đến xui xẻo, đây là một cách chơi chữ.

Bà muốn phân bua cũng rất khó giải thích cho rõ ràng, hai con bút hầu kia sớm hôm quanh quẩn bên cạnh bà, lại mang theo kỳ độc, không nghi bà thì nghi ai?

Nhưng mấu chốt vấn đề lúc này thật ra đã không còn là tra rõ hiềm nghi – Hoàng đế vừa ngã xuống, mọi người không thể không nghĩ, lỡ đầu độc này trị không khỏi, thánh giá về miền cực lạc, thì ngôi vị chí tôn đang sau ông, sẽ để ai ngồi?

Đây thật sự là một mệnh đề khiến người ra vừa nghĩ đã không nén nói kích động.

Nhốn nháo, nhốn nháo một cách nghiêm trọng.

Tin tức trong kinh còn đang bị phong tỏa, thì ngoại phiên duy nhất là Trường Ninh vương đã phái người vào kinh thành, nói là Vương gia vẫn an bộ hạ và Hoàng tử, đồng thời bày tỏ lòng nhớ nhung của Vương gia đối với Hoàng đế - hiển nhiên Trường Ninh vương đã nắm được tin tức, hẳn muốn thăm dò. Một mai Hoàng đế băng hà, tình cảnh nhớ nhung này nhất định sẽ lên đến đỉnh điểm, Trường Ninh vương tám chín phần mười là khó lòng kiềm nén lòng nhớ nhung da diết của mình, bèn cử đại quân sung túc với những vó ngựa sắt của mình cùng đến Đế Kinh mà bày tỏ.

Nhị hoàng tử vốn cai quản một phần công việc trong đại doanh Hồ Uy, nghe đâu dạo gần đây liên tiếp triệu tập các tướng lĩnh để họp.

Có mấy vị thần và Thượng thư thuộc phe Thất hoàng tử đề nghị trong tình trạng quốc gia vô chủ, các lão sẽ chỉ định một vị thân vương giám quốc. Còn cụ thể là chọn ai - những người kia tỏ ý, vị Vương giãno cũng được cả, nhưng trong quang thời gian đặc biệt này, điềm loạn mọc lên, quốc gia cần gấp một người sáng suốt và đức độ để vỗ về bốn phương.

Có tiếng là sáng suốt đức độ bên ngoài, hiển nhiên là Thất hoàng tử.

Nghe đồn trong cung cũng chết vài vị phi tử, không rõ lý do.

Giữa khung cảnh loạn cào cào xung quanh, Ninh Dịch vốn nên tích cực hành động nhất, trái lại hoàn toàn không động đậy, chỉ làm những việc mình nên làm - trước lúc hôn mê Thiên Thịnh để từng nói việc này giao cho y điều tra, y cũng vờ vịt chủ trì điều tra việc này như thật, hình như không hề cảm thấy gì trước cơn bão những lời đồn đại nổi lên bên ngoài.

“Chuyện này có vấn đề rất lớn.” Phượng Tri Vi ngồi trong Ngự phủ của mình, trò chuyện với Y Y nhà nàng, “Có hai khả năng, một, là Ninh Dịch làm, hai, là Hoàng đế tự mình làm.”

Cổ thiếu gia thấy Phượng Tri Vi lại trưng ra điệu bộ phân tích thể cục triều chính, bèn thông thả bày lên một túi hồ đào, nhặt ra một quả lớn, lại nhặt thêm một quả nhỏ, cực kỳ ăn ý.

Phượng Tri Vi rất tự nhiên nhận lấy rồi bóc hạt nhỏ hơn ra, nói: “Huynh còn nhớ hôm các Hoàng tử tụ tập trong phủ tôi uống rượu không, khi ấy Ngũ hoàng tử đã lấy bút hầu ra khoe, tôi còn nhớ như in lúc đó màu lông bút hầu vàng chói rực rỡ. lần này xem lại, thì phát hiện ra nó đã xuống sắc đi nhiều, trong cung nào có chuyện thiếu ăn, cho nên tuyệt đối không phải do không đủ dinh dưỡng. Tôi ngờ rằng vấn đề không nằm ở thời mực kia, bởi bút ấy mực ấy mọi người đều dùng, không có gì khác thường. Vấn đề phải nằm trên hai con khi, nhưng có rất nhiều người đã từng tiếp xúc với hai con khi này, chuyện này căn bản là không thể tra ra được.”

“Ninh Dịch.” Cố thiếu gia nhận quả hồ đào đã bóc sạch sẽ rồi ăn, cũng không biết y nói vậy nghĩa là hung thủ là Ninh Dịch, hay y muốn ăn hồ đào Ninh Dịch.

“Cũng có thể chính là Thiên Thịnh đế.” Phượng Tri Vi bóc quả lớn hơn, “Ông ta muốn nhân chuyện này để xem tâm địa các con ra sao, điều này có thể nhìn ra chút manh mối từ những hành động hiện giờ của Ninh Dịch. Kẻ khác đều rục rịch nổi dậy, vậy mà y còn đang diễn trò, là diễn cho ai xem? Ai còn có thể xem được? Chẳng phải là Thiên Thịnh đế hay sao? Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tôi tuyệt đối không tin một người vị kỷ như Thiên Thịnh đế, lại không ngại dùng khổ nhục kế để thử đám con. Ông ta còn có nhiều cách hay hơn để thử, tội gì phải làm khổ bản thân? Vậy thì, Ninh Dịch đang diễn trò cho ai xem?”

“Nếu kẻ ra tay là Ninh Dịch, y vất vả lắm mới lật đổ được Thiên Thịnh đế, lại án binh bất động bỏ lỡ cơ hội này một cách uổng phí, vậy lý do là gì?” Phượng Tri Vi nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi, vô thức đưa hồ đào lên miệng mình.

Bỗng có bàn tay với tới bóp lên quai hàm nàng, đoạt mất quả hồ đào đã ngậm vào miệng được một nửa, đem bỏ vào miệng mình.

Nhưng suy diễn âm mưu tràn ngập trong đầu Phượng Tri Vi nhoáng cái đã bay lên chín tầng mây, nàng trợn mắt há mồm nhìn quả hồ đào còn dính nước miếng của mình chui tọt vào miệng Cố thiếu gia.

“Của ta.” Cố thiếu gia hài lòng nói.

Cũng không biết rốt cuộc y nói cái gì là của y.

Phượng Tri Vi: “...”

Hồi lâu, nàng nén xuống sắc mặt đỏ ửng, vỗ vỗ Cố thiếu gia, tận tình khuyên bảo: “Thiếu gia, tôi đã nói với huynh rồi, làm vậy là không đúng

đâu, không sạch sẽ.”

“Người không sạch?” Cố thiếu gia vặc lại.

Phượng Tri Vi: “...”

“Ta không sạch?” Cố thiếu gia hỏi tiếp.

Trên đời này làm gì có ai sạch sẽ hơn người! Ngày nào ta cũng giặt nội y cho người nên ta biết! Phượng Tri Vi rưng rưng: “...”

“Hồ đào không sạch?” Lần này Cố thiếu gia giọng nghiêm túc, vấn đề này còn quan trọng hơn hai vấn đề trước.

Phượng Tri Vi hít sâu một hơi: “...”

“Vậy thì có chỗ nào không sạch?” Cố thiếu gia suy nghĩ theo đường thẳng hiếm khi tỏ ra mờ mịt như bây giờ.

“Thế này nhé,” Hơi thở của Phượng Tri Vi đã mong manh như tơ nhện, nhưng nàng vẫn cố gắng giải thích, “Những thứ giặt ra từ miệng là không sạch ...”

Cố thiếu gia đột ngột nhích lại gần.

Y luôn đứng cách nhười ta ngoài ba thước, xưa nay không chủ động đến gần ai, đây là lần đầu tiên y nhích lại gần người khác. Phượng Tri Vi bàng hoàng đến quên cả cử động, đã thấy lụa mỏng tung bay, gương mặt như ẩn như hiện đằng sau tấm lụa ngày càng áp sát, trong朦胧 lung trước mắt dường như có quang hoa lóe sáng, Phượng Tri Vi lập tức nhắm nghiền mắt lại.

Rồi cảm nhận được một ngón tay lạnh lạnh đợm hương hồ đào, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi mình.

Ngón tay cử động rất nhẹ, tựa như mang theo vài phần do dự, thoát đầu là chạm nhẹ, rồi vỗ vỗ một cách tinh tế; hình như kinh ngạc vì cảm giác mềm mại trơn bóng dưới đầu ngón tay, nên nó lại sờ sờ.

Thân thể Phượng Tri Vi run lên, nàng cuống quýt nghiêng đầu tránh ra, mở mắt thì thấy Cố thiếu gia đã trở về chỗ cũ, nghiêng đầu, nhìn những ngón tay vừa xoa lên môi nàng, hình như đang tìm bụi bặm bám trên đó.

Phượng Tri vi dở khóc dở cười, đang định đánh lạc hướng để y đừng chú ý đến vấn đề “sạch sẽ” này nữa, ai ngờ gã kia không còn đáng sợ nhất chỉ có đáng sợ hơn, sẫm soi xong thấy trên tay mình không có bụi, lại dùng ngón tay vừa sờ lên môi nàng để sờ lên môi mình.

Ngón tay như tuyết, nhẹ nhàng chạm môi, môi thắm như lửa, khuôn cằm như ngọc.

Cái tư thế chạm tay lên môi kia, đầu hơi nghiêng với vẻ mặt ẩn chứa vài phần mê hoặc, tỏa ra hơi thở ngọt ngào trong trẻo, là sự cám dỗ rất tự nhiên.

Phượng Tri Vi đứng bật dậy, không dám mặt dày nhìn ngón tay kia thêm một chút nào nữa, chạy đi như bay.

Quyết định rồi!

Cả đời này nàng sẽ không bao giờ ăn hồ đào nữa!

Ngày ấy sau khi rời cung trở về, Thu phu nhân tức tốc đổi viện cho mẫu tử Phượng phu nhân, mà Phượng Tri Vi nổi bật trong yến tiệc cũng bắt đầu nhận được đủ loại thiệp mời. Ngôi vị đệ nhất tài nữ Đế Kinh đã đổi chủ, mà đệ nhất tài nữ mới lên cũng không đặt chân đến bất cứ chốn xã giao nào – nàng ngã bệnh.

Nếu còn muốn tiếp tục sống với thân phận Ngụy Tri này, thì Phương Tri Vi không thể thu hút sự chú ý của người đời thêm nữa. Bữa cung yến hôm ấy bị Ninh Dịch gài bẫy, chỉ viết chơi chơi mà thành ra tỏa sáng, vốn không phải chủ ý của nàng. Nếu không ẩn giấu tài năng, thì khó tránh gieo mầm tai vạ.

Đầu tiên là ốm một trận, không gặp khách lạ đã, sau lại lấy cớ dưỡng bệnh để “xuất kinh”, kéo thân phận Phương Tri Vi ra khỏi tầm mắt mọi người một cách hợp lý rồi tính sau.

Trước khi cáo bệnh, nàng đến viện của Phương phu nhân chuyển lời Trần ma ma.

“Mẹ biết rồi.” Phương phu nhân ngồi trong góc tối, sắc mặt mơ hồ không rõ, chỉ gật gật đầu.

Nhưng Phương Tri Vi lại nghe ra cảm giác mệt mỏi và thê lương từ giọng nói của bà.

“Con làm rất tốt,” Phương phu nhân ngẩng đầu lên nhìn nàng, khóe miệng thấp thoáng ý cười, “Chuyện trên cung yến, mẹ đã nghe nói rồi.”

Phương Tri Vi khẽ ho, lại hơi lúng túng không biết phải trả lời ra sao. Bao năm qua mẹ rất ít khi khen nàng, vì bà là một người mẹ nghiêm khắc, từ khi bắt đầu nhớ được mọi chuyện nàng đã bị ép học rất nhiều thứ, không chỉ có kinh sử tử tập, thi từ ca phú, mà còn cả thiên văn toán số địa lý binh pháp, thậm chí bà còn bày ra những cuốn sách sử tiền triều dày cộp, cùng nàng “lấy sử làm gương”, xem xét lẽ được mất của các đời văn thần võ tướng cầm quyền qua các triều đại.

Mẹ không dạy nàng những việc con gái nên học nhất như nữ công cắt may chủ trì nội trợ, nàng từng đinh ninh là mẹ không biết. Nhưng trước khi mặc giáp ra trận, mẹ cũng đường đường là đại tiểu thư Thu phủ, tiểu thư của danh gia vọng tộc sao có thể bỏ qua những môn này?

Giờ đây đột ngột nghe mẹ khen thế, gương mặt nàng cũng hơi ửng hồng, trong lòng rộn ràng một niềm vui nho nhỏ.

“Có điều ... con không nên làm thế.” Phượng phu nhân bất ngờ đổi giọng. Nàng nhìn mẹ ngạc nhiên, Phượng phu nhân đứng lên, nhìn về hướng hoàng thành với đôi mắt ưu thương, “Từ lâu mẹ đã dặn con, đừng theo đuổi những thứ cao xa, đừng ham phô trương, đừng tranh phong đầu độc ... Giờ con mới ra ngoài một chuyến mà đã quên cả rồi ...”

Phượng Tri Vi lùi lại một bước, nghẹn họng nhìn Phượng phu nhân.

Nàng đã bao giờ theo đuổi những thứ cao xa, đã bao giờ ham phô trương, đã bao giờ tranh phong đầu độc, đã bao giờ ... nông nổi như thế?

Chẳng qua là một nguyện vọng nhỏ bé trong lòng, nguyện vọng nổi lên từ khi nàng nghe kể sự tích về Hỏa Phượng Nữ soái nhiều năm về trước. Nàng mong có thể dựa vào sức mình để giúp nữ tử sáng rõ bị ép rơi xuống bụi bặm kia một lần nữa ngẩng cao đầu, để bà một lần nữa được người đời thừa nhận vì sự xuất sắc của con gái mình.

Nàng muốn tìm lại cho bà vinh quang đã mất, dầu vinh quang ấy không thể trở về với con người bà, thì chí ít bà cũng phải được người ta đối xử công bằng.

Thì ra, mẹ nghĩ như thế sao?

Thì ra dù nàng có làm bất cứ việc gì, mẹ cũng chỉ coi là sự khing cường thôi sao?

Cõi lòng chùng xuống từng tắc một, rơi xuống giữa làn nước loang loáng ánh trăng, trào ra hơi lạnh vô biên ... Lúc nào cũng vậy, chẳng bao giờ thay đổi, nàng dâng trọn tấm lòng hăng say cho người ấy, nhưng lần nào cũng bị vứt bỏ như một đôi giày nát.

Ánh mắt nhất thời không biết nên đặt vào đâu, nàng cup xuống theo thói quen, lại nhác thấy chiếc khăn lau mồ hôi mà Phượng phu nhân vắt trên ghế.

Chiếc khăn màu lụa thông, đang thêu đang dở một con đại bàng giương cánh tinh xảo, nhìn qua là biết thêu cho Phượng Hạo.

“Ha ha ...” Phượng Tri Vi bật cười nhuộm màu mai mĩ, rõ thật là, đau lòng làm gì cơ chứ, nói cho cùng vẫn là do mình ngốc, chẳng trách được người ta.

“Con biết rồi.” Nàng thu tay áo, ánh mắt không còn lảng tránh, mà nhìn Phượng phu nhân đăm đăm một hồi, “Người yên tâm, không có lần sau đâu.”

Nói rồi nàng bước ra khỏi cửa, không hề ngoái lại.

Bóng sáng ảm đạm trong căn phòng xao động như sóng nước, bị nàng bỏ lại đằng sau không hề do dự. Trong ánh sáng nhàn nhạt bỗng bênh ấy, nàng không nghe thấy một tiếng thở dài sau lưng, cũng nhẹ bằng như sắc nước.

Phượng Tri Vi “mắc bệnh đậu mùa”, Tụy Phương trai đuổi hết kẻ hầu người hạ, đóng cửa không tiếp khách. Ngụy Tri y quan chính tề, vẫn hoạt động sôi nổi trên vũ đài là triều đình Thiên Thịnh.

Thế cục cuộn cuộn sóng ngầm, các quan viên đua nhau gập gối cầu kết, các vương phủ ngựa xe như nước. Ngũ hoàng tử đáng ra phải quay về Giang Hoài sau thọ yến của Quý phi, lại lấy cơ muốn hầu hạ thuốc thang cho Hoàng đế để nán lại. Hẳn là kẻ tình nghi trong vị án Hoàng đế bị mưu sát, nhưng không hề đóng cửa phủ nghe chất vấn – mà thực ra bây giờ cũng chẳng có ai đến chốn vấn hấn. Thái tử hoẵng, Hoàng đế bệnh, Hoàng hậu mất sớm, Thường Quý phi chờ chịu tội, Sở vương cự tuyệt chủ trì chính sự, từ trong ra ngoài không ai có thể làm chủ, ai muốn làm chủ người khác

cũng không đồng ý. Nội các lấp chỗ này lại hớt chỗ kia. Các Đại học sĩ ngày ngày chạy đến tẩm cung của Hoàng đế đến sùi bọt mép, người sau sùi ác hơn người trước.

Còn bộ Công ban đầu vốn do Ngũ hoàng tử chủ trì hết lần này đến lần khác dâng thiếp lên Nội các, chỉ trích bộ Hộ cố ý lần nữa việc cấp phát bạc công để sửa chữa cổng Cửa Thành. Bộ Hộ bèn mĩa ngược lại rằng bộ Công chưa làm xong công trình kênh đào Thông Hàng, khiến mùa hè năm nay lũ lụt phương Nam đập vỡ bờ đê, thuyền quan vận chuyển lương tiền bạc đóng thuế không thể thông hành, làm lỡ công việc thu bạc của bộ Hộ. Hai bộ Hộ, Công cãi nhau chí chóe không dàn xếp nổi, lôi ra vụ điệt nhi của Thượng thư bộ Công và những nhà giàu phía Nam trông coi việc thủy vận có dấu hiệu mờ ám, nghe đâu còn đánh chết người mà vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật, khơi ra chuyện bộ Hình lách luật dung túng thủ phạm. Bộ Hình không chịu kém miếng, tung ra vụ án ngày xưa ngày xưa kho lương ở biên cảnh phía Bắc từng lấy gạo mốc giả làm gạo mới đưa ra chiến trường, hại quân ta thua trận, tuyên bố mình đã nắm được nhiều chứng cứ mới – như một quả cầu tuyết(*), sáu bộ tranh cãi loạn cào cào.

(*) Quả cầu tuyết ban đầu chỉ có một nhúm tuyết nhỏ trong lõi, càng lăn càng cuốn thêm tuyết bên ngoài và to ra.

“Nếu bệ hạ không tỉnh, mọi chuyện sẽ bùng phát lên mất.” Sau một lần vào cung, Hồ Đại học sĩ thấp thỏm lo âu than thở với Phụng Tri Vi.

“Lão tướng nên chọn càn khôn mà đi, không biết cây nhà ai rắn chắc một chút nhỉ?” Phụng Tri Vi đùa giỡn.

“Khắp thiên hạ này chốn nào chẳng phải là đất vua, bá chủ một cõi ai chẳng phải thần dân của vua.” Hồ Đại học sĩ vuốt vuốt chòm râu chuột, liếc xéo nàng, lắc lư bỏ đi mất.

Phượng Tri Vi mỉm cười nhìn ông đi xa, thầm nghĩ phe Sở vương dạo gần đây cũng xáo trộn, ví như Diêu đại Thủ phụ có vẻ hơi bồn chồn bất an, trái lại Tân Tử Nghiễn và Hồ Thánh Sơn vẫn giữ nguyên phong thái bình chân như vại. Tân Tử Nghiễn dứt khoát dọn đến ở chỗ biên soạn sách, giao lại thư viện Thanh Minh cho nàng

Vậy cứ ngồi yên xem biến đi, Phượng Tri Vi cũng chiếu theo lệ cũ, ngày ngày dẫn Cố đại nhân nhà nàng đi làm.

Thư viện Thanh Minh hiện vẫn còn đứng độc lập khỏi phong ba, tự có phong thái xa rời nhân thế. Tất nhiên cũng có người toan lô kéo, ví như Thượng thư bộ Công mượn cớ muốn nhờ bình phẩm đánh giá để tặng cho Phượng Tri Vi vài cuốn sách cổ quý báu. Phượng Tri Vi cầm lấy lật lật vài trang, rồi khách khách khí khí trả về, cứ qua lại như thế vài lần, người ta cũng không tặng nữa.

Phượng Tri Vi thật ra cũng hơi nghi hoặc, nàng kiêm nhiệm hai chức trong Nội các và thư viện, không có giao tình với sáu bộ, thế mà vị Thượng thư bộ Công này lại đột ngột xun xoe bợ đỡ, thực khiến người ta phải suy nghĩ sâu xa. Nhưng ai mà chẳng biết, sáu bộ bây giờ là vùng nước đục, không thể đứng vào. Có thời gian câu kết với họ, chỉ bằng đi bóc hồ đào với Cố Y Y hay uống rượu với Hách Liên Thế tử.

Bây giờ Hách Liên Tranh không leo tường nữa, mà trực tiếp mang rượu đến thăm viếng Ti nghiệp đại nhân. Cuối cùng gã cũng dò ra khuyết điểm duy nhất của tiểu di nhà gã – mê rượu, vì thế hôm này “Đại Mạc Túy”, ngày mai “Thiên Cốc Thuần”, ngày mốt “Giang Hoài Xuân”, đều là những loại rượu ngon khiến Phượng Tri Vi không thể từ chối, chuốc cho tiểu di gã lẫn Y Y của tiểu di gã ngày ngày mặt mày rạng rỡ đáy lòng nở hoa.

Ban đầu Hách Liên Tranh cũng mở cờ trong bụng, dần dà mặt gã mới chảy ra - tiểu di lại lừa người! Tửu lượng của tiểu di thực chất không phải

hai bình, nàng cạn nghìn chén vẫn không say!

Thế là Hách Liên Thế tử rấp tâm muốn chuốc say tiểu di để loạn luân một lần, vậy mà đã vô số lần bùng bùng phẫn chấn mò đến, rồi lại rút lui không cờ không trống ...

Tâm tình không vui dĩ nhiên phải tìm người giải tỏa, mà cái túi xả giận tuyệt vời chính là đệ đệ của tiểu di nhà gã, nội đệ thân yêu của gã. Thế là Phượng Hạo đáng thương, cứ mỗi lần Hách Liên Tranh uống rượu với Phượng Tri Vi, lại không ngừng bị sai bảo “Đi hâm rượu!” “Lấy khăn lau mồ hôi!” “Công ta về!”

Phượng Hạo xưa này tuy không có số làm công tử nhưng lại có điệu bộ của công tử, quen được cưng chiều, làm sao chịu được nỗi khổ này. Song lạ một nỗi, tuy sắc mặt nó khảm lăm như hàm cầu, vậy mà vẫn ngoan ngoãn nín nhịn, không hề giống với sát khí khi nó cầm cục gạch tương ngã tiểu công gia hồi trước. Phượng Tri Vi lặng lẽ chứng kiến, trong lòng nảy ra một mối nghi hoặc.

Nàng còn một nghi vấn vẫn luôn canh cánh trong lòng, cuối cùng trong một bữa nhậu đông người, nàng hỏi Diêu Dương Vũ ban đầu đã quen Phượng Hạo trong hoàn cảnh nào.

Đám công tử kia từ lâu đã bị Phượng Tri Vi và Cố Nam Y thu phục, bây giờ Phượng Tri Vi bắt bọn họ ằng ằng bọn họ tuyệt đối không dám gờ gờ. Diêu Dương Vũ Diêu công tử nghe Phượng Tri Vi hỏi câu này, liếc xéo đôi mắt chệnh choáng, vỗ vai Ti Nghiệp đại nhân nhà mình mà cười, “Chúng tôi nào có để ý đến tiểu tử kia? Chẳng qua có lần đi chơi với Sở vương điện hạ bên ngoài, bắt gặp tiểu tử này thò đầu ra ngó, chúng tôi muốn đuổi nó đi, điện hạ lại có vẻ rất vui, để nó lại, bảo rằng nó thật đáng thương, đưa nó đi chơi cùng cũng không sao cả, cho nó ngắm cảnh phồn hoa ở Đế Kinh cũng tốt. Tiếc là tiểu tử này không có tiền, các huynh đệ định cho nó vay tạm, nhưng điện hạ lại không đồng ý, nói chỉ có vay tiền

chơi bạc chứ làm gì có vay tiền phiêu kỹ? Thu phủ nhà cao cửa rộng, tiện tay lấy ra bao nhiêu mà chẳng đủ ... Về sau không hiểu sao tiểu tử này lặn mất tăm mất tích, bây giờ lại thò cái mặt ra ... Tôi rất chướng mắt tiểu tử này, thật chẳng hiểu sao điện hạ lại để ý đến nó ...”

Lại là Ninh Dịch.

Trong nháy mắt, Phượng Tri Vi nhớ lại lần đầu gặp gỡ trong Thu phủ, nhớ đến mảnh khóa vàng dưới giường của Ngũ di nương ở Tụy Phương trai, nhớ Phượng Hạo không ngừng vò tiền mẹ để kết giao với đám công tử kia ... Trong những chuyện này dường như đều thấp thoáng bóng dáng của Ninh Dịch, nấp phía sau màn, lại đâu đâu cũng có.

Y muốn biết điều gì sao?

Trên người Phượng Hạo, có thể mang bí mật gì khiến y cảm thấy hứng thú?

Vả lại mấy ngày nay, Phượng Hạo vẫn bị Hách Liên Tranh sai tới sai lui, nhưng trên mặt vẫn không giấu nổi vẻ hưng phấn mơ hồ, nó lại gây ra chuyện gì rồi?

Phượng Tri Vi gác ly rượu bên môi, lần nữa không uống, trông mặt mũi có vẻ hào hứng vô cùng, mà thật ra thứ nổi lửng lơ trong ly rượu đều là tâm sự.

Tâm sự còn chưa uống cạn, thì ác khách đã tới.

“Đại nhân!” Một người chủ sự dẫn theo một toán người hấp tấp chạy tới, sắc mặt hoảng loạn, “Bộ Hình và Cửu Thành nha môn phái người đến đây, nói thư viện chứa chấp trọng phạm, muốn bắt chúng ta vào nha môn bộ Hình!”

“Phản rồi!” Diêu công tử ngựa non háu đá nghe được câu này, liền đứng bật dậy xắn tay áo, “Dám đến thư viện Thanh Minh bắt người? Từ hồi Thiên Thịnh lập quốc đến nay chưa bao giờ xảy ra chuyện hoang đường đến thế! Để tôi đi tổng cổ chúng!”

Hắn bồng bồng khí thế dẫn một đám người định đi.

“Khoan đã!”

Lời người này nói Diêu Dương Vũ nào dám không nghe, hắn quay lại giận dữ nói: “Ti nghiệp đại nhân, tôi biết không được gây sự, nhưng làm gì có cái lý để chúng nó trèo lên đầu mình mà không đánh trả?”

“Có chuyện gì ta còn chưa biết rõ, nóng vội mà làm gì?” Phượng Tri Vi ăn vận nhẹ nhàng, nhàn tản cầm chén đứng đó, mỉm cười nói, “Dù sao cũng phải cho người ta cơ hội nói rõ.”

Chỉ về phía cửa chính đằng xa, nàng bảo: “Mở cửa, đừng để người ta đứng chắn trước cửa đến phát mệt, cho người ta vào nói chuyện đi.”

“Ti nghiệp!” Diêu Dương Vũ vội nói, “Tụi nha dịch bộ Hình và chó săn của Cửu Thành nha môn, là đám tai vạ nhất ...”

“Cho người ta vào.” Phượng Tri Vi liếc mắt sang, Diêu Dương Vũ run rẩy rồi ngậm mồm. Trước mặt có luồng gió mát thổi qua, Phượng Tri Vi đã nhẹ nhàng cất bước qua bên cạnh hắn, nói bằng giọng bình thản.

“Nếu từ hồi Thiên Thịnh lập quốc đến nay, thư viện Thanh Minh chưa bao giờ xảy ra chuyện hoang đường, vậy thì thư viện trong tay ta cũng sẽ không.”

Phượng Tri Vi đã đi ra, Diêu Dương Vũ vẫn còn ngơ ngác đứng đó, hỏi Hách Liên Tranh với vẻ mặt mờ: “Sao tao cảm thấy Ti nghiệp đại nhân nói ra câu nào cũng cực kỳ chính xác vậy?”

“Dĩ nhiên rồi.” Hách Liên Tranh hào tình vạm vỡ giang rộng đôi tay ôm lấy bầu trời, “Tiểu di ... à nhằm Ti nghiệp nhà ta, là mạnh mẽ nhất! Như loài ưng mắt đỏ ẩn nấp trong rừng rậm, tàn nhẫn một cách nham hiểm, mạnh mẽ một cách dịu dàng!”

Gã vui vẻ đuổi theo Phượng Tri Vi, để lại Diêu Dương Vũ tiếp tục ngỡ ngác.

“...Đây là khen ngợi hả?”

“Nay có người Giang Hoài tên Khương Hiếu, vào năm Trường Hi thứ mười một đã ám sát nhân chứng trung vụ án gian lận kênh đào Thông Hàng, về sau giấu tên chạy trốn, nấp trong thư viện Thanh Minh với tên giả là Giang Đào. Giờ bộ ta đến đây để bắt về quy án.”

Người của bộ Hình nói dăm ba câu tỏ rõ mục đích đến, Phượng Tri Vi vẫn tươi cười, nhưng đáy lòng lại hơi chùng xuống.

Thư viện Thanh Minh vẫn bị cuốn vào vùng nước đục!

Cuộc tranh chấp trên triều đình dây dưa đến cả sáu bộ kia, cuối cùng cũng vạ đến Thanh Minh. Nghe đồn diệt nhi của Thượng thư bộ Công và nhà giàu phương Nam đứng ra lo việc thủy vận, đứng giữa bỏ tiền đầy túi, bị phát hiện lại giết người diệt khẩu, về sau tìm mãi vẫn không ra, ai ngờ lại ẩn vu thị(*), vậy mà lại trốn trong thư viện Thanh Minh!

(*) Có câu “Tiểu ẩn vu đã, đại ẩn vu thị” nghĩ là người ở ẩn thông thường sẽ tìm chốn hoang vu yên tĩnh, trái lại người ở ẩn cao tay hơn thì náu mình trong phố chợ ồn ào vẫn giữ được tâm hồn thanh thản. Ở đây dùng với nghĩa bóng, tức là hung phạm không trốn ở nơi vắng người, lại lộ mặt ở chỗ đông đúc.

Chẳng trách vài ngày trước Thượng thư bộ Công đã ra sức tìm cách kết thân với mình.

Phượng Tri Vi vừa thầm khen mình quả là có con mắt nhìn xa trông rộng, vừa cười hỏi: “A, thật không? Các vị đại nhân cũng biết đấy, thư viện có cơ cấu đặc biệt, cho phép học sinh dùng tên giả nhập học. Nếu có kẻ được người khác giúp đỡ, trước khi xảy ra chuyện đã tẩy trắng lai lịch rồi dùng tên giả nhập học, thư viện cũng khó lòng phân biệt rõ ràng.”

“Ti nghiệp đại nhân khéo miệng ghê.” Dẫn đầu là một vị chủ sự bộ Hình, ông ta chớp mắt, cười mà như không, “Nhưng dù nói sao đi chăng nữa, thì cũng phải giao ra người cho ta.”

“Dạ được.” Phượng Tri Vi lập tức chỉ huy thuộc hạ dẫn người của bộ Hình và Cửu Thành nha môn đi tìm gã Khương Hiếu kia, còn dặn riêng là chớ đánh rần động cỏ.

Không ngờ lát sau đã thấy một đám người thở hồng hộc chạy về, vị Chủ sự bộ Hình nổi giận dùng dùng, lòng Phượng Tri Vi chùng xuống.

“Nó chạy rồi!” Chủ sự bộ Hình nhìn chăm chăm vào Phượng Tri Vi bằng ánh mắt âm u, “Chỉ bắt được một tên báo tin!”

Mấy nha dịch đẩy một người ra, ánh mắt Phượng Tri Vi lạnh toát.

Hóa ra là Phượng Hạo!

“Ta không làm! Ta không làm!” Phượng Hạo hoảng hốt giãy giụa trong cánh tay cứng như kìm sắt của đám nha dịch, “Ta không làm mà!”

“Cạch”, một cái bọc rơi dưới chân nó, Cái bọc bung ra, để lộ mấy thỏi vàng ròng, còn có vài tờ ngân phiếu.

“Nếu không phải ngươi, thì ngươi làm gì trong phòng Khương Hiếu? Không phải ngươi, thì một thư sinh nghèo như ngươi lấy đâu ra vàng? Không phải ngươi, thì cứ sao ngươi lại có ngân phiếu của ngân hiệu Hối

Phong ở Giang Hoài? Ngân hiệu Hồi Phong, chính là ngân hiệu do ngoại tổ của Khương Hiếu mở ra!”

Hỏi có dăm ba câu đã khiến Phượng Hạo cứng họng, một lúc sau nó mới thân thờ nói: “Vây này là cậu ấy tặng cho ta ... Cậu ấy là bạn tốt ta mới quen gần đây ...”

“Khương Hiếu có một tên bạn tốt ở Đế Kinh, nghe nói năm xưa cũng nhúng tay vào vụ án đó.” Chủ sự bộ Hình ở một nụ cười nhạt, “Ta thấy chính là người!”

Bên cạnh ông ta, Phó Chỉ huy sứ của Cửu Thành nha môn vung tay lên, hung hãn nói: “Lục soát cho ta! Khương Hiếu còn có đồng đảng! Tìm xem chúng có còn ẩn náu trong Thanh Minh Không!”

“Khoan đã!”

“Ti nghiệp đại nhân có lời gì muốn nói ư?” Chủ sự bộ Hình quay sang, trưng ra bộ mặt ta - biết - ngay - mà, “Tệ ti điều tra Thanh Minh, là có thủ lệnh của Sở vương điện hạ.”

Phượng Tri Vi cười lạnh lẽo.

Ninh Dịch quả nhiên không muốn mình nắm giữ bất cứ quyền lực gì, thấy mình nhanh chóng phát lên ở Thanh Minh, y lại muốn đuổi mình ra ngoài.

Bằng không, rõ ràng bộ Hình và Thanh Minh đều là thế lực của y, thì có sao bộ Hình lại tìm đến Thanh Minh kiếm chuyện lằng nhằng?

Bằng không, Tân Tử Nghiễn sao lại khôn khéo lựa đúng thời gian này để buông Thanh Minh ra?

Hôm nay nếu để bộ Hình lục soát Thanh Minh với quy mô lớn, thì ngày mai mình sẽ không trụ nổi ở Thanh Minh nữa.

Hôm nay nếu không cho bộ Hình lục soát Thanh Minh, thì nhất định vẫn chưa giải quyết được vấn đề.

“Ti nghiệp đại nhân muốn cản trở điều tra sao?” Chủ sự bộ Hình áp sát từng bước.

Phượng Tri Vi đưa tay ra ngăn cản Hách Liên Tranh sắp bùng nổ và Cổ Nam Y muốn đánh nhau, trầm ngâm một lúc lâu.

Gương mặt nàng vẫn bình thản, trong ánh mắt lại dần dần nổi lên thần sắc thanh u, rực rỡ phân rõ trắng đen, như một ngọn núi đen đồ sộ nằm giữa cánh đồng tuyết trắng xóa.

Chủ sự bộ Hình và Phó Chỉ huy sứ của Cửu Thành nha môn thấy ánh mắt như thế, trong lòng đều chấn động, không hiểu sao lại hơi chột dạ, lơ mơ nhớ ra vị Ngụy đại nhân này tuy còn rất trẻ, nhưng nghe đâu tuyệt đối không dễ trêu vào. Có điều hôm nay họ đến với mục đích đằng hoàng chính đáng, lại có thủ lệnh của Sở vương điện hạ; vị này dù có lợi hại hơn nữa, thì cũng không dám kháng vương lệnh chứ?

Sự trầm ngâm của Phượng Tri Vi khiến bầu không khí xung quanh càng thêm căng thẳng, có nha dịch đã đặt tay lên chuôi đao, mà hộ vệ của thư viện Thanh Minh cũng khẩn trương nhích lại gần.

Phía xa, đám học sinh bị nha dịch ngăn cản gào to: “Bọn kia mau rút! Bọn kia mau rút!”

Phượng Tri Vi cười cời.

Rồi nàng băng quơ nói: “Lục soát đi.”

Người của bộ Hình và Cử Thành nha môn đều thở phào nhẹ nhõm.

Học sinh bốn phía sững sờ đưa mắt nhìn nhau, khó giấu nổi ánh mắt thất vọng.

Diêu Dương Vũ dẫn theo người bắt đầu mải mồm giận dữ.

Hách Liên Tranh đột ngột ngoái đầu, liếc một cái, nhìn vào đôi mắt Phượng Tri Vi.

Đôi mắt ấy phủ lên một tầng sương mù nhàn nhạt, không nhìn rõ đủ loại tâm tư.

Nhưng Hách Liên Tranh vừa cau mày, chợt không nói gì nữa. Gã lùi lại một bước, đứng tựa vào gốc cây, định bụng tiếp tục quan sát.

Người của bộ Hình và Cử Thành nha môn đã mừng vui hí hửng, bừng bừng háng hái chia nhau ra lục soát.

“Chút! Chỗ của công tử gia mà các người cũng dám lục lọi?” Diêu Dương Vũ đứng chặn ngang cửa phòng, tung cước đá bay một gã nha dịch.

Nha dịch rút thanh đao đeo trên thắt lưng đánh “roẹt” một tiếng, nhưng sợ quyền thế sau lưng công tử Diêu gia nên không dám ra tay.

“Những người cản trở quan lại điều ra, đều mời ra khỏi thư viện!” Phía xa xa, Phượng Tri Vi đứng chấp tay, cất giọng lạnh lùng.

“Hừ! Đồ nhát gan! Trước kia ta nhìn lầm người rồi!” Một gã công tử mới mấy ngày trước còn tiền hô hậu ủng Phượng Tri Vi, giờ hung hãn nhổ nước bọt.

Phượng Tri Vi liếc nhìn gã, ánh mắt không hề lay động, quay đầu sang bên cạnh thì thảo với Cố Nam Y vài câu.

Cố thiếu gia gật đầu, nhoáng cái đã biến đâu mất dạng. Người đứng xung quanh đang bận lúc soát, không ai để ý xem y đã đi đâu.

Lục soát quả nhiên chỉ mang tính tượng trưng, một lát sau, đám nha dịch dần dần tụ họp lại.

“Có tìm ra cái gì không?”

“Không còn gì khả nghi nữa, xin lỗi vì đã quấy rầy, đại nhân có thể tiếp tục công việc.” Chủ sự bộ Hình gật đầu rồi định đi, bọn họ vốn không cần phải lật đổ Thanh Minh, chỉ cần lục soát là đã đạt được mục đích.

“Thật sự không còn vấn đề gì nữa sao?” Phượng Tri Vi vô cùng khách khí.

Chủ sự bộ Hình nhìn nàng bằng ánh mắt thương hại - tiểu tử này vẫn còn quá non nớt, tiếc là đầu người có khách khí đến đâu, cũng không vẫn hồi được sự thật là Thanh Minh đã rớt xuống nghìn trượng ...

“Không còn.” Ông ta hơi mất kiên nhẫn, xoay người.

“Khoan đã.”

Chủ sự bộ Hình dừng bước.

“Ông không có vấn đề, nhưng tôi có.”

Chủ sự bộ Hình đột ngột xoay người, ánh mắt hung ác.

“Các hạ lục soát tất cả các phòng phải không?” Phượng Tri Vi vờ như không thấy ánh mắt của ông ta, thản nhiên cười hỏi.

“Phải.”

“Bích Linh viện cũng lục soát luôn phải không?”

Bích Linh viện là nơi ở của Viện trưởng và những nhân vật trọng yếu trong viện.

Chủ sự bộ Hình do dự giây lát, muốn đáp là không, nhưng vừa rồi rõ ràng đã nói toàn bộ các phòng, đành tiếp tục đáp: “Phải.”

“Cho nên tôi có câu hỏi.” Phượng Tri Vi đưa tay ra, “Các người điều tra phòng của học sinh tôi không quản, nhưng người ở trong Bích Linh viện hiện đang vắng mặt, nếu bây giờ tôi quản thư viện thì sẽ phải chịu trách nhiệm với họ. Các người lục soát phòng của ông ấy, lỡ có gì thay đổi mất mát ... Tôi không yên tâm.”

Nếu người không yên tâm, thì tại sao vừa rồi không đi với chúng ta? Chủ sự bộ Hình trong lòng thầm rửa, mà ngoài miệng lại ôn hòa, “Chúng ta không hề động đến bất cứ vật gì trong phòng ...”

“Mắt thấy mới tin.” Phượng Tri Vi đưa tay mời, không cho phép hoài nghi, “Mời.”

Chủ sự bộ Hình do dự hồi lâu, Phượng Tri Vi lạnh lùng nói: “Tôi còn phải ăn nói với Tân Viện trưởng ...”

Chủ sự bộ Hình và Cửu Thành Phó Chỉ huy sứ đưa mắt nhìn nhau, nhớ lại lời dặn dò trước khi đi của Sở vương, rằng ngoại trừ yêu cầu lục soát ra thì không được vô lễ với Ngụy Ti nghiệp, nếu Ngụy Ti nghiệp cương quyết không cho lục soát thì cũng không được dùng đến sức mạnh, họ ngầm hiểu điện hạ đối xử với Ngụy Ti nghiệp rất đặc biệt, nên buộc phải gật đầu.

Bây giờ mọi người đã loáng thoáng nhận ra tình hình có gì đó không ổn, giờ đổi lại là Chủ sự bộ Hình mặt mũi ỉu xiu, ai nấy đều đi theo với đôi mắt sáng rực.

Còn cách Bích Linh viện một quãng rất xa, đã phát hiện cửa biện mở toang hoác.

Chủ sự bộ Hình “ơ” một tiếng, thầm nghĩ vừa rồi hình như đâu có dữ dội thế này, hình như mình chỉ đứng ngoài cửa ngó vào trong thôi mà.

“Ây da, thế này là sao đây?” Phượng Tri Vi vừa thấy căn viện đã trưng ra bộ mặt như trời long đất lở, rảo bước lao tới, “Ây da các người ... các người ...”

Nàng đứng trong viện, mặt mày đau đớn, trông có vẻ “giận” đến run rẩy.

Trong viện cây cối ngã sõng soài, đồ đạc xáo trộn lung tung thành một mớ lộn xộn. Chủ sự bộ Hình và Cửu Thành Phó Chỉ huy sứ đờ đẫn nhìn nhau, dùng ánh mắt hỏi đối phương “Ông làm hả?” “Ông làm á?”

“Ây da các người ...” Tiếng hét kinh hoàng của Phượng Tri Vi vọng lên từ tầng hai như một tiếng sét, mọi người căng thẳng trong lòng, vội vàng chạy tới, ba bước nhập lại còn hai bước, chợt thấy cửa phòng Tân Viện trưởng mở toảng bốn bề, sách vở rơi lung tung dưới đất.

Chủ sự bộ Hình thoáng nhẹ nhõm trong lòng, thầm nghĩ vứt loạn xạ mấy quyển sách không phải tội chứ?

Nhưng nét mặt mọi người lại hoàn toàn không cho thấy điều này, Cửu Thành Phó chỉ huy sứ nhìn chăm chăm những cuốn giấy nằm chổng chơ trên đất, sắc mặt tái xanh.

Cuốn Phòng trung thuật tam thập bát pháp đề lên cuốn Đại Thành vinh hưng sử, Ngọc nữ công lược chất đồng bên cạnh Thảo loạn thần tặc tử thư, mỗi cuốn in một dấu chân bự chẳng, Bĩ dực tề phi nhất bách linh bát chiêu dùng những phong thư lộn xộn làm thẻ đánh dấu, tên người nhận trên phong thư rõ ràng là: “Tự trình Sở vương điện hạ đài thứ ...”

Xuân cung sách cấm cùng bay, mật thư cùng sách chép tay một màu(*).

(*) Chế từ hai câu thơ nổi tiếng “Lạc hà dữ cô vụ tề phi, thu thủy cộng trường thiên nhất sắc.” trong bài Đăng vương các tự nổi tiếng của Vương Bột.

Chủ sự bộ Hình trợn mắt há mồm, thầm nghĩ Đại Thành vinh hưng sử là sách cấm số một, từ lâu đã có lệnh tiêu hủy toàn bộ, ngay đến tác giả cuốn sách còn bị liên lụy đến chín họ, Tân Viện trưởng dùng hòm cất giữ đặt trong phòng mình làm gì? Thảo loạn thần tặc tử thư lại là chiến thư mà dư nghiệt Đại Thành năm đó viết khi đánh Thiên Thịnh, muốn nhắc tên cũng không được. Còn những phong thư này ... Quan hệ thân thiết giữa Viện trưởng và điện hạ, cho đến giờ vẫn là bí mật chỉ có vền vện vài người biết, sao bây giờ lại bị vạch trần ra thế này...

Chủ sự bộ Hình và Phó Chỉ huy sứ đưa mắt nhìn nhau, cuống quýt nhích người đi ngăn cảm đám nha dịch phía sau, lại thấy Phượng Tri Vi vượt lên trước một bước, giẫm lên những bức thư kia.

Động tác này khiến hai người buông lỏng, vô cùng cảm kích Phượng Tri Vi biết lẽ thiệt hơn trong đó mà sẵn sàng che đậy. Nhưng Phượng Tri Vi cũng chỉ có hai bàn chân, đã giẫm lên bức thư, thì hiển nhiên không che được đám bí pháp xuân cung và sách cấm. Đám học sinh thò đầu vào, ra sức kinh hô “A! Á! Ó!”

Thanh danh của Viện trưởng đại nhân, trong nháy mắt đã bốc hơi như nước sông dưới ánh mặt trời. Mà gay go hơn nữa, là cuốn sách cấm đã có lệnh bất cứ kẻ nào cũng không được tàng trữ.

“Ây da các người ...” Phượng Tri Vi lại kêu ầm lên, hai người vừa ngẩng đầu, chợt thấy trên giá bác cổ đặt một cái bình vàng tráng men bị cắt làm hai mảnh.

Phượng Tri Vi nhìn nó chăm chăm, kinh hãi hô to: “Giá vạn lượng vàng!”

Trong đầu hai người ù ùng tiếng sấm.

Phượng Tri Vi lại tất tảo lao vào căn viện cách vách, một lúc sau, lại nghe “Ây da các người ...”

Bây giờ chỉ cần nàng thốt ra câu này, hai người kia lập tức tối sầm mặt mũi.

Phượng Tri Vi ôm một cái giá kiếm đứt đôi ra, quăng xuống đất rầm rầm, chấp tay hướng về phía hoàng thành, nét mặt nghiêm nghị, “Đây là chỗ ở của Thập hoàng tử trong thư viện, đồ đặc trong đó rất nhiều thứ được ngự ban, đây là giá kiếm bằng gỗ tử đàn mà ngài ấy yêu thích nhất ...”

Hai người kia nhìn giá kiếm dưới đất, bắt đầu lùi lại.

Phượng Tri Vi lại lao sang một căn viện khác, Chủ sự bộ Hình và Phó Chỉ huy sứ lại đưa mắt nhìn nhau, lặng lẽ dịch chân, ngẫm nghĩ xem có nên chuồn trước hay không.

Cơ mà có hai người vững vàng đứng đó, chặn ngang đường đi, Hách Liên Thế tử mỉm cười rạng rỡ như ánh dương, nhẹ nhàng nói: “Còn chưa xem đến phòng ta đâu, trong đó cũng có rất nhiều vật dụng ngự ban!”

Cố thiếu gia lẳng lặng nhìn bọn họ, mảnh vỡ sắc nhọn của bình vàng tráng men trong tay y lấp lóe hàn quang.

“Ây da các người ...” Phượng Tri Vi lại gào lên.

Thò đầu một đao rụt đầu một đao, hai người kia không tránh nữa, bị phản đi theo.

Phượng Tri Vi nghiêm mặt giơ một tấm gương bát bức lằng hoa lưu ly bảo thạch đã rạn nứt, “Vật yêu thích của Công chúa!”

“...”

“Ngụy đại nhân,” Chủ sự bộ Hình bắt đầu lau mồ hôi, ngầm hiểu cho dù biết rõ Phượng Tri Vi vu oan cũng vô ích, chỉ hận bản thân chủ quan khinh địch, “Đây là sai sót của tề ti, tề ti xin trở về bẩm báo lên trên, nhận tội với Công chúa, Hoàng tử, nhất định sẽ bồi thường.”

Nói rồi ra hiệu cho nha dịch giải Phượng Hạo đi.

“Khoan đã!”

Đám người kia sống lưng cứng đờ, mặt mũi nhăn nhó, không muốn, nhưng cũng đành phải quay người lại.

“Các người muốn lục soát, ta cho các người lục soát.” Phượng Tri Vi cười nhạt, chấp tay tiến lên, thông thả bước một vòng, “Nhưng ta đã cho phép các người phá hoại thư viện, đập vỡ vật dụng, xâm hại nơi ở của quý nhân, hủy hoại cống phẩm ngự ban chưa?”

“Ta đã cho phép các người tự tiện vào Bích Linh viện chưa?”

“Ta đã cho phép các người xâm phạm phòng của Hoàng tử chưa?”

“Ta đã cho phép các người đụng vào vật phẩm trong khuê phòng của Công chúa chưa xuất giá chưa?”

“Vào cửa, dễ thôi! Truy tìm trọng phạm, có thể! Lục soát khắp viện, thoải mái!” Phượng Tri Vi sửa lại dáng vẻ bình tĩnh ôn hòa lúc trước, giọng nói trong nháy mắt đã trở lên sắc bén như dao, đứng giữa đám đông vung mạnh tay áo, “Nhưng ta phải cho các người biết, lục soát được, đi không được!”

“Đóng cửa ...” Nàng ngân nga thật dài.

Nín nhịn uất ức bao lâu, giờ này đám học sinh mặt mày hớn hờ gào thét hăng say lao đi đóng chặt cửa lớn thư viện, cười sang sảng giữa tiếng đóng cửa rầm rầm.

“Tội phá hủy vật phẩm ngự ban, đã có Công chúa, Hoàng tử tính sổ với các người.” Phượng Tri Vi lạnh lùng nói, “Ta sẽ thỉnh tội đúng sự thật với Công chúa, Hoàng tử, nhưng những trân phẩm bị phá hủy này chính là tài sản của người khác, ta có trách nhiệm trông viện, chuyện này hiển nhiên đòi bồi thường từ các người.”

“Muốn bồi thường, thì cũng phải cho chúng ta về nhà lấy tiền chứ!” Gã Chỉ Phó Huy sứ kia tính tình không dễ chịu cho lắm, cười nhạt, “Lẽ nào người còn muốn giam giữ chúng ta?”

Phượng Tri Vi nghiêng đầu nhìn hắn, khiến ánh mắt hung ác của hắn bất giác co lại, rồi mới thản nhiên nói: “Người nói chuẩn đấy.”

Nàng mỉm cười khinh miệt, “Cái đám xuất thân nha môn là xảo trá nhất, kẻ đọc sách thật thà như chúng ra không đấu lại được. Chuyện hôm nay nếu thả các người đi mất, sau này bai bãi chối tội, ta tìm ai mà khóc bây giờ? Lẽ nào còn muốn ta ứng bằng tiền túi? Vậy đương nhiên phải để các người chịu thiệt một chút rồi.”

“Người dám!”

“Rất đen đủi.” Phượng Tri Vi mỉm cười, “Rồi người sẽ biết ngay thôi, ta dám.”

“Đến đây, cởi áo cho các đại nhân, lột hết những thứ đáng tiền xuống đây!” Phượng Tri Vi nhướn mày sai bảo, đám học sinh “đọc sách thật thà” nhao lên rồi nổi cơn hăng hái, lao vào rầm rầm, mà Hách Liên Tranh là kẻ lao vào trước nhất.

Một đám học sinh như sói như hổ lại có gốc gác, trong chốc lát đã lột ra một đám lợn da trắng.

Phượng Tri Vi xoay người, phóng mắt nhìn về hoàng thành phía xa.

“Không dạy nô tài là lỗi của chủ. Trẻ con phạm lỗi, dĩ nhiên phải chờ người lớn đến nhận tội lãnh về.”

“Người.” Nàng chỉ một tên nha dịch vẫn còn mặc quần.

“Đi mời chủ nhân cao nhất của người đích thân đến đền tiền.”

Nha dịch kia nhìn nàng kinh ngạc, thầm nghĩ người điên rồi, ta có thân phận gì mà bảo ta đi mời Sở vương chứ?

Phượng Tri Vi không thèm đếm xỉa đến hăn nữa, khoan thai chấp tay xoay người, bóng lưng in lên vầng trăng mới nhú, ngạo nghễ mà cao xa.

“Gọi Sở vương điện hạ đến nói chuyện với ta.”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Phát Cản Ấy Là Dịu Dàng Nhất

Type: Le Nguyen

Gọi Sở vương điện hạ đến nói chuyện với ta.

Đây là câu nói ngạo mạn nhất của cấp dưới với cấp trên, tính từ thuở hoàng triều Thiên Thịnh lập quốc tới nay.

“Không đi hả?” Phượng Tri Vi mỉm cười với nha dịch đứng ngay ra như phỗng kia, “Nếu để ta nhắc đến lần thứ hai các hạ mới chịu đi giục Sở vương, thì chỉ e đến lúc đó ngay cả quần cũng không có mà mặc.”

Nha dịch kia lập tức chạy vụt đi mất dạng như một làn khói.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, Chủ sự bộ Hình và Phó chỉ huy sứ Cửu Thành nha môn ngồi xôm sau đám người, cất giọng cảm phần: “Ngụy Tri, người sĩ nhục mệnh quan triều đình, đã không tự trói mình thỉnh tội trước ghế điện hạ, còn dám cả gan làm càn, muốn điện hạ đến gặp người? Điện hạ đến rồi thì người hãy chờ bị hạch tội, bị cách chức, bị hạ ngục!”

“Hả? Thật không?” Phượng Tri Vi không thêm để tâm, “Vậy cứ chờ điện hạ đến rồi hẵng nói.”

“Điện hạ sẽ đích thân đến gặp người sao?” Phó chỉ huy sứ cười nhạt, “Người làm ra chuyện liều lĩnh này, còn muốn điện hạ đến gặp người? Lẽ nào người còn chuẩn bị lĩnh thưởng?”

“Cũng chưa chắc.” Phương Tri Vi cười khẽ, đăm đăm thắt lưng, “Ây, mỗi eo quá.”

Lập tức có người chạy như bay đi mang ghế mây tới.

“Nói nhiều quá, ta khát.”

Mấy người đánh nhau để giành suất pha trà cho Ti nghiệp đại nhân.

...

Cây đa lớn cao vút như tán ô, tỏa bóng râm mát cả một vùng. Phương Tri Vi khoan thai tự đắc ngồi trên ghế tử đằng dưới bóng cây, trà thơm bốc khói trong tách sứ men xanh. Nhấp một ngụm lại cười tít, liếc sang đám lợn trắng kia.

Cổ thiếu gia ăn hồ đào bên cạnh nàng, Hách Liên Tranh ngồi dưới tán cây chơi đoán số với một đám học sinh.

Dưới gốc cây là một đám quan viên và tuần bổ, thoát y một nửa, ngồi xõm thành một vòng tròn run rẩy trong gió thu.

Khi Ninh Dịch bước ra khỏi kiệu lớn, đập vào mắt y chính là cảnh tượng khiến người ta vô cùng tức ngực ấy.

“Điện hạ...” Chủ sự Hình bộ và Phó Chỉ huy sứ đại nhân thoáng thấy kiệu lớn đỉnh vàng nỉ lục kia, sắc mặt lập tức biến đổi. Lại thấy Ninh Dịch vận một bộ triều phục chính thức bước từ bên trong ra, biết ngay y đi thẳng từ trong triều tới đây, lại càng khiếp hãi, cuống quýt nhào lên định thỉnh an, rồi chợt nhận ra bộ dạng này quá thất lễ, lại rủ nhau ngồi xõm xuống.

Cả đám người nhếch nhác vừa trốn trong bóng râm che mặt chắn mờn thỉnh an Ninh Dịch, vừa oán hận ngoảnh mặt nhìn chăm chăm vào

Phượng Tri Vi – tiểu tử to gan liều lĩnh! Vương gia đến đây thật rồi, chờ vận xui đi!

Phượng Tri Vi vẫy vẫy tay, đám học sinh biết điều lui ra, trước khi đi còn liếc nhìn nàng có vẻ lo lắng, rồi lại được nàng trấn an bằng nụ cười ung dung.

“Vương gia quang lâm, Thanh Minh vẻ vang vô cùng,” Phượng Tri Vi mỉm cười đưa tay dẫn lối, “Nơi đây có trà thơm gió mát, tao nhân nhã khách, bóng xanh như ô, rất thích hợp để tán gẫu.”

Hách Liên Tranh đứng ỳ ra đó không đi nhịn hết nổi mà bật cười – tao nhân, quả đúng là tao nhân(*), vị Chủ sự bộ Hình kia hôi nách chết bỏ.

(*) Chữ “tao” trong “tao nhã” đồng âm với chữ “tao” mang nghĩa “mùi xú uế.

Ninh Dịch mặc một bộ triều phục chính thức màu vàng tía thêu mãng long năm vuốt, đội vương quan mạ vàng gắn thạch anh tím, thoạt nhìn không thanh nhã trong trẻo như ngày thường, nhưng có thêm vài phần khí chất sang trọng nghiêm trang. Y đứng cách Phượng Tri Vi hơn ba bước, nhìn lướt qua bình trà xanh, đĩa điểm tâm đặt trên bàn mây nhỏ và đám nam nhân trần trụi, tựa cười tựa không.

Quả nhiên là phong cách của Phượng Tri Vi.

Khiêm tốn xong xuôi, kể đến là to gan bằng trời.

Khắp thiên hạ cũng chỉ có một nữ tử này dám giấu năm đấm trong vỏ bông mềm, ngậm con dao sắc sau cái lưỡi khéo, thoạt nhìn cứ ngỡ nhượng bộ từng bước nín nhịn cầu toàn, mà thật ra vẫn kiên định thao túng đến trời long đất lở.

“Nếu đã là ngồi uống trà thơm, tán gẫu dưới gió thu, thì để chừng đó tao nhân nhả khách bên cạnh thật chẳng thú vị chút nào.” Nụ cười của Ninh Dịch kiêu gì cũng không mang thiện chí, “Đây không phải đạo đãi khách của các hạ.”

Hai gã quan lại xui xẻo lộ ra sắc mặt khiếp hãi như bị sét đánh – chẳng phải Vương gia nên lập tức nổi giận, nghiêm trách, hạ lệnh giải cứu bọn họ, cách chức Ngụy Tri ngay tại chỗ hay sao?”

Chẳng phải Ngụy Tri nên lập tức thả người, quỳ xuống, luôn mồm giải thích nhận lỗi, cầu xin Vương gia tha thứ sao?

Thế mà Vương gia lại giả vờ như không thấy họ, còn nói cười vui vẻ với tiểu tử này?

Thế mà tiểu tử này lại dám thản nhiên đối đáp, còn dám mời Vương gia uống trà?

Vẻ mặt bọn họ cực kỳ méo mó, khiến Phượng Tri Vi nhìn mà ngứa mắt. Liếc sang Ninh Dịch, nàng chậm chạp ngoái đầu, “VẬY xin phiền Thế tử và Cố huynh, hãy mời đám tao nhân này đến biệt viện đi.”

“Không đi.” Hách Liên Tranh từ chối thẳng thừng, “Không thể để cô nhảy múa một mình với sói.”

“Ta mới là người cảm thấy mình đang nhảy múa với sói.” Ninh Dịch thong thả ngồi xuống, tiện tay bưng tách trà của Phượng Tri Vi lên.

Trong đôi mắt Hách Liên Tranh phi ra con ngựa hùng dũng nhất thảo nguyên, nó huơ móng về phía Ninh Dịch, “Điện hạ có chịu múa võ với ta không?”

“Thế tử, cho phép ta nhắc nhở ngài một câu.” Ninh Dịch không thèm nhìn gã, “Hiện giờ ngài không phải Thế tử, mà là một học sinh bình thường

trong thư viện Thanh Minh. Nếu Ti nghiệp đại nhân và thân vương đương triều bàn bạc sự vụ quan trọng mà không thể xua đi đám học sinh dưới quyền, thì ngài bảo đại nhân về sau phải làm gì để lập uy đây?”

Hách Liên Tranh cười nhạt, “Không làm học sinh nữa là được!”

“Được thôi.” Ninh Dịch phát tay, “Mời đến chỗ chủ sự của thư viện xóa bỏ học tịch, rồi lát nữa cùng quay về cung thỉnh an bệ hạ với bản vương. À, tiện đây báo trước cho ngài một câu, phạm là đệ tử tự nguyện xóa bỏ học tịch trong thư viện, về sau sẽ không cho phép đặt chân vào thư viện một bước.”

“Có quy định này sao?” Hách Liên Tranh không bị dọa dẫm, nhướng mày liếc xéo.

“Sẽ có ngay thôi.” Ninh Dịch mỉm cười nhìn gã, “Tân viện trưởng sẽ lập tức thêm điều này vào nội quy học viện.”

Hách Liên Tranh gườm gườm nhìn y, nếu ánh mắt có thể hóa thành vật thể, thì nhất định sẽ là cái mỏ dài cứng cáp của loài ưng mắt đỏ ở biên cảnh phương Bắc, mổ xuống vỡ nát xương người.

Ninh Dịch vẫn giữ nguyên nét cười như thép luyện trăm lần, người cứng rắn như thép, ta chẳng thềm để tâm, nắm đấm đánh vào không khí, mỏ dài mổ vào năm bông.

Một lúc sau, Hách Liên Tranh mới hung hãn ngoảnh đầu, xách hai tên quan xui xẻo kia lên, sải bước rời đi. Cố Nam Y lướt qua, đuổi đám nha dịch đi như lừa dê, trước khi đi còn thả một quả hồ đào lên chiếc bàn nhỏ, bóp nát đánh “rắc” một tiếng, sau đó mới bồng bênh lướt đi.

Ninh Dịch dĩ nhiên không hiểu y làm vậy là có ý gì, còn tưởng Cố thiếu gia tặng y hồ đào ăn, rất vui vẻ nhặt lên ăn luôn, cười nói: “Hồ đào này thơm quá.”

Phượng Tri Vi ngênh đầu, thích thú nhìn y ăn hồ đào. Ninh Dịch nhai nhai, cảm thấy ánh mắt của cô gái kia thật sự có gì đó không ổn, nổi hết da gà, chịu không thấu phải đặt hồ đào xuống, “Chẳng qua mới ăn của nàng một quả hồ đào, nàng nhìn gì ta thế?”

Phượng Tri Vi chậm rãi pha trà, nhẩn nha nói: “Nhìn quả hồ đào kia tan xương nát thịt trong miệng ngài, thật đúng là hả giận...”

Không đợi Ninh Dịch đang mù mờ vì câu nói kia hỏi lại, nàng đã đổi sắc mặt, “Vừa rồi Vương gia thật sự khiến ti chức lạ lắm vô cùng, hóa ra ngài bắt đầu quan tâm ti chức có thể lập uy trong thư viện hay không?”

“Đây là hưng sư vấn tội à?” Ninh Dịch liếc nàng.

“Đâu dám.” Phượng Tri Vi cười giả lả.

“Nàng đang giận ta sao?” Ninh Dịch hỏi rất bình tĩnh, Phượng Tri Vi lại cảm thấy những lời này nghe kiểu gì cũng ra cảm giác bùng bùng phẫn chấn.

“Ngài muốn tôi giận ngài sao?” Nàng lấy bất biến ứng vạn biến, lấy nụ cười giả dối vạn năm ứng phó với đệ nhất gian vương.

“Giận ta còn hơn là nàng hoàn toàn hờ hững với ta.” Ninh Dịch đuổi người dưới bóng lá xanh, khéo mắt liếc nàng với độ cong đẹp dễ kinh người.

Phượng Tri Vi không tiếp lời – trước những câu tán tỉnh không phân rõ thật giả này, nàng đều giả vờ điếc tạm thời.

“Nàng lại không để ý xem ta có giận hay không,” Ninh Dịch không cần biết nàng phản ứng ra sao, tự mình nói tiếp, “Thật ra ta cũng không nhất thiết phải để tâm xem nàng nghĩ gì, phải không?”

“Vương gia đang đòi nợ cũ sao?” Phượng Tri Vi cười tíu mắt, thoát nhìn hết sức thành khẩn, “Hôm nay mời ngài đến đây, tôi cũng muốn tiện thể giải thích một chút – lần đó, tôi không cố ý cứu Công chúa Thiều Ninh.”

“Nhưng nàng không hề muốn giúp ta giết muội ấy.” Ninh Dịch đánh trúng trọng tâm, “Ngay từ đầu nàng đã mang lòng lừa dối.”

Phượng Tri Vi im lặng, hồi lâu mới nói: “Tôi không thể để một khuôn mặt như thế chết trước mặt mình.”

Những lời nói này có ý gì, hai người đều hỏi rõ, Ninh Dịch trầm ngâm một lát, Phượng Tri Vi ngược mắt nhìn y, “Đây là điều tôi vẫn luôn muốn hỏi, ngài có đáp án chăng?”

Ninh Dịch lại trầm ngâm giây lát, trong giây lát ấy Phượng Tri Vi lại thấy đôi mắt y có vẻ mịt mờ thoáng qua, rồi y lắc đầu, “Lần đầu tiên gặp nàng, ta cũng vô cùng kinh ngạc.”

Nói vậy nghĩa là không rõ nguyên nhân. Phượng Tri Vi chăm chú nhìn vào mắt y, cảm thấy tuy y hình như vẫn còn giấu chuyện gì, nhưng bản thân những lời này không giống như đang lừa gạt nàng.

“Tôi rất xin lỗi vì Thiều Ninh không chết, mang đến cho ngài rất nhiều phiền toái.” Một lúc sau nàng hạ giọng nói, “Nhưng tôi chỉ có thể làm như vậy.”

“Vậy mới nói giữa chúng ta chính là như thế.” Ninh Dịch cười có phần cay đắng, “Không muốn đối đầu, mà rồi vẫn bị đủ loại lý do đẩy về hai hướng trái ngược.”

“Nhưng tôi không hiểu vì sao lại đối đầu?” Phượng Tri Vi đứng lên, cúi đầu nhìn xuống Ninh Dịch dăm dăm, “Nói cho tôi biết, vì sao phải kiềm hãm sự phát triển của tôi ở Thanh Minh? Vì sao lại đặt tôi dưới quyền Điều

Anh, đâu đâu cũng bị quản thúc? Vì sao lại cho rằng tôi sẽ đổi đầu với ngài? Còn nữa, vì sao ngài để ý đến Phượng Hạo như vậy?”

Nàng cúi xuống, gương mặt gần trong gang tấc, dù đeo mặt nạ nhưng đôi mắt vẫn lấp lánh dập dờn, hàng mi dài ngay ngắn như lược. Ninh Dịch không kiềm nổi, vươn tay ra vuốt ve, Phượng Tri Vi lập tức tránh né như bị điện giật.

“Chúng ta đang bàn công việc.” Nàng xịu mặt nói, “Chuyên tâm chút đi.”

Ninh Dịch cảm thấy vẻ mặt có phần tức tối và ngượng ngùng hiếm hoi của nàng hết sức đáng yêu, nhìn ngắm rất lâu không nỡ rời đi, rồi mới nói: “Nàng đã cứu Thiều Ninh hai lần, giữa nàng và muội ấy có thể tồn tại mối quan hệ dây dưa không rõ, thậm chí ngay cả dung mạo cũng giống nhau đến giật mình. Nàng nắm giữ rất nhiều bí mật của ta, lại chưa chắc đã đứng về phía ta. Nàng nói xem, đứng ở góc độ là kẻ bề trên, có nên kiềm hãm nàng, thậm chí là diệt khẩu nàng hay không?”

“Vương gia chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mời chào “Quốc sĩ” như tôi hay sao?” Phượng Tri Vi nhú mày, cảm thấy lời giải thích của Ninh Dịch có chỗ nào đó không khớp.

Ninh Dịch lặng thinh, chén trà nâng đến môi rất lâu chưa uống. Hơi nước vẫn vờ bốc lên, gương mặt y khuất sau làn hơi nước nhạt nhào không rõ.

Phượng Tri Vi cũng không nói gì, ngón tay xoa lên mép chén trà, cảm giác ấm áp mà cõi lòng nguội lạnh.

Hồi lâu, Ninh Dịch mới nhẹ nhàng nói: “Tri Vi, nghe ta khuyên một câu, hãy rời bỏ quan trường, trở về Thu phủ, ta sẽ có cách để Hách Liên Tranh phải đi. Mai sau, nàng sẽ là của ta...”

Y đưa tay vào ngực, làm động tác muốn móc vật gì ra.

Tay lại bị giữ chặt.

Bốn bề tĩnh lặng, lát sau Ninh Dịch cup mắt xuống nhìn ngón tay trắng như tuyết đè lên bàn tay mình.

“Nàng đang tỏ ra rằng mình từ chối?”

Phượng Tri Vi thu tay về, nhàn nhạt nói: “Chúng ta hãy nói rõ ràng chuyện hôm nay trước đã, sau đó bàn đến chuyện này cũng chưa muộn.”

Chậm rãi thu tay về, Ninh Dịch im lặng hồi lâu, rồi nói: “Được, vậy trước hết hãy nói cho ta biết, một nữ tử như nàng, có sao không chịu lấy chồng sinh con như những nữ nhân khác, mà lại muốn mạo hiểm trà trộn chốn quan trường?”

Phượng Tri Vi tiếp tục trầm ngâm, chớp tay phóng mắt nhìn những ráng mây phía chân trời xa vời vợi, tóc dài xòa bay trong gió, che thêm ánh mắt vốn đã nấp sau màn xương.

“Ở Đế kinh có lẽ chưa có một ai từng gặp phụ thân tôi.” Hồi lâu, Phượng Tri Vi chậm chạp mở miệng, dường như nói sang một chủ đề khác, “Trong kí ức của tôi, trước năm tôi lên bốn, ông ấy từng tồn tại.”

“Ông ấy tồn tại một cách bận rộn, hờ hững, như thần long thấy đầu không thấy đuôi.”

Ninh Dịch ngẩn ngơ nhìn nàng, mơ hồ cảm thấy nam tử từng nổi danh đến tận Đế kinh, khiến nữ kiệt một thời cương quyết bỏ nhà ra đi rồi lại nản lòng quay về kinh, chính là mấu chốt của vấn đề.

“Trước năm lên bốn cuộc sống của tôi vẫn rất sung túc. Tôi ở trong một ngọn núi sâu, tuy là nơi hẻo lánh, nhưng vẫn được cung cấp đầy đủ

mọi thứ. Có điều cha tôi thường xuyên đi vắng, thi thoảng mới về nhà một lần, mỗi khi trở về, đa phần là mệt mỏi buồn đau. Mà mẹ thấy cha, dù rằng vui mừng, song sắc mặt luôn nhuốm màu bi thương.”

Ninh Dịch nhíu mày, thoáng nghi hoặc. Nếu đã bất chấp tất cả bỏ nhà đi để kết hôn, lại có một trai một gái, thì đôi phu thê này đáng ra phải vô cùng nồng thắm, sớm chiều quấn quýt bên nhau mới đúng, cứ sao lại thành ra như thế?

“Cũng bởi thế mà từ khi bắt đầu hiểu biết, tôi đã dần dần không mong đợi cha về nhà nữa. Có mặt cha, không khí căng thẳng, tâm trạng sa sút, không còn cảnh hòa thuận ấm áp của ba mẹ con ngày thường. Trong mắt tôi, một nam nhân như thế, khiến mẹ phải vò võ phòng không một mình nuôi nấng các con, khiến các con có cha mà như không cha, về đến nhà lại không thể làm người khác vui vẻ, thì chẳng thà không có còn hơn.”

“Trong kí ức tôi từ đó đến giờ, mẹ cũng luôn luôn nói với tôi, tuy hầu hết nữ nhi trên đời đều là dây tầm gửi, nhưng một vài người lại không có may mắn được dựa vào nam nhân. Nếu phải đợi một tương lai bị vận mệnh vứt bỏ, chi bằng trước tiên hãy học cách dựa vào bản thân và yêu quý bản thân.”

“Bởi thế mà mẹ dạy tôi rất nhiều thứ, nhưng không hề dạy đệ đệ. Mẹ nói đệ đệ tư chất kém cỏi, mẹ nói tôi là trưởng tử, nếu đệ đệ không nên người thì tương lai mẹ và đệ ấy đều phải nhờ tôi nuôi dưỡng. Đây là trách nhiệm của tôi, tôi vẫn luôn ghi nhớ.”

“Nói xằng!” Ninh Dịch nhin hết nổi phải vặn lại, “Ở đâu ra cái lý để một nữ tử yếu đuối như nàng nuôi dưỡng cả nhà cơ chứ?”

“Phượng gia không có nữ tử yếu đuối.” Phượng Tri Vi bình tĩnh nhìn y, “Nếu nữ nhi Phượng gia mà yếu đuối, thì đã sớm bị người ta giẫm xuống bụi trần.”

Ninh Dịch nhìn nàng, đột ngột đưa tay ra cầm lấy tay nàng. Bàn tay nằm trong tay y lạnh lạnh trơn nhẵn, lòng bàn tay đã gờn gợn vài vết chai, những lớp da hơi sần này chạm vào tay, khơi lên cơn đau nhói nhói không biết bắt nguồn từ đâu.

Phượng Tri Vi cup mắt nhìn xuống hai bàn tay giao nhau, cười cười, rút tay mình ra.

“Năm tôi lên bốn, cha thật sự không về nữa.” Nàng tiếp lời, “Không còn được cha cung ứng, trong nhà dần dần thu chẳng đủ chi, mẹ chẳng đành dừng, phải đưa chúng tôi về kinh.”

“Đây là khởi đầu cho chuỗi ngày tôi đối mặt với Đế Kinh.” Phượng Tri Vi cười với Ninh Dịch, “Bắt đầu từ ngày đông giá rét quỳ gối trước Thu phủ, gọi mãi không ai ra mở, còn bị hắt một chậu nước rửa chân lạnh cóng, cuộc chiến giữa tôi với Đế Kinh, với Thu phủ, với sự bài xích ức hiếp sỉ nhục của người đời, đã không thể vãn hồi được nữa.”

“Vào lúc tôi cần nhất, không ai đứng bên che mưa chắn gió cho tôi, hết thầy cảm ghét, sỉ nhục, làm khó, hãm hại, tôi phải tự mình che chắn, còn phải nghĩ cách che chắn cho người thân của mình. Tôi sống những ngày mệt mỏi, mỗi bước đi đều phải đề phòng, nhưng dù có mệt mỏi hơn nữa cũng không thể lùi lại đằng sau. Một khi đã lùi, thì vận mệnh cả đời sẽ bị người ta mặc sức định đoạt.”

“Chúng tôi là nỗi nhục của Thu phủ, mọi người đều mong chúng tôi biến mất, nếu không muốn biến mất, thì sẽ phải trả giá.” Phượng Tri Vi cup mắt xuống, “Tôi cứ sống như thế suốt mười năm, hằng năm mỗi khi Tết đến ngồi trong tiểu viện ăn bữa cơm tất niên bủn xỉn nhất, nghe tiếng cười nói vui vẻ truyền ra từ nhà chính, tôi đều thề với chính mình, rồi sẽ đến một ngày tôi dựa hoàn toàn vào bản thân, đứng trên người khác, khiến những kẻ từng cúi xuống nhìn tôi phải rơi vào trần ai, ngẩng đầu nhìn tôi.”

Nàng cười tí mắt nhìn Ninh Dịch, nhưng trong ánh mắt vẫn không mang ý cười, “Ngài nói xem, tình ý là gì? Thề nguyện sống chết là gì? Hỏa Phượng Nữ soái vì nam nhân kia mà vứt bỏ tất cả, bất chấp tất cả, nhưng đổi lại được gì? Nam nhân đã bạc bẽo như thế, làm sao xứng đáng để nữ nhân phải dốc hết tấm lòng hừng hực như lửa?”

Ninh Dịch há hốc miệng, trong nháy mắt cảm thấy những lời muốn nói đều nghẹn nơi cổ họng. Y biết Phượng Tri Vi sống rất cực khổ, song không biết nàng chỉ dựa vào bờ vai yếu ớt của bản thân để chống đỡ đằng đằng bao năm. Nàng luôn luôn mỉm cười, nhưng nụ cười ấy chẳng bao giờ là thật. Sự quyết đoán tàn nhẫn nấp sau sự ẩn nhẫn của nàng, được nuôi dưỡng chính từ chặng đường gian nan suốt gần ấy năm sao?

Chỉ có những người từng sa chân vào con đường lầy lội, mới càng khao khát muốn vẫy vùng.

“Phu quân là gì, thế nào gọi là có thể nương tựa?” Phượng Tri Vi càng cười càng rực rỡ, đôi mắt sáng như mũi dao, “Ai là phu quân? Là Vương gia ngài sao?”

Nàng hỏi rất thẳng thắn mà cay độc, Ninh Dịch không ngờ nàng lại hỏi ra câu ấy, nhất thời ngây ra như tượng.

“Ngài tưởng rằng ngài có thể nương tựa sao?” Tiếng nói Phượng Tri Vi rất trầm mà giọng điệu lại sắc bén, “Thứ ngài học chính là thuật đăng long, đường ngài đi chính là kế khốn long, việc ngài làm chính là chuyện diệt long, món ngài cầm chính là đao đồ long, thẳng ắt rong chơi thiên hạ nhìn xuống muôn dân, bại ắt cả nhà để tang hình骸 nhuộm máu. Cả đời hành sự nguy hiểm như đi trên dây thép mỏng, bại, ắt phải bỏ mạng cùng ngài, thẳng, chẳng qua chỉ chiếm một chỗ trong hậu cung ba nghìn của ngài. Ngài lấy gì để hứa hẹn trọn đời mỹ mãn?”

“Ngài tưởng rằng ngài có thể nhượng bộ hoặc hi sinh vì ai đó sao?” Nàng mỉm cười dịu dàng, nhưng câu nói lại sắc như dao, “Lòng ngài tựa sắt đá, sẽ không vì bất cứ ai mà tự lùi bước. Ngay đến một thư viện Thanh Minh nhỏ bé ngài cũng không chịu để tôi thể hiện tài năng; ngay đến một tiểu lại nhỏ bé như tôi cũng khiến ngài cảnh giác bất an, mỗi khắc đều thăm dò mỗi bước đều phòng bị; tương lai dù tôi trở thành một trong ba nghìn giai lệ của ngài, liệu ngài sẽ cho tôi nắm giữ tự do như thế nào đây?”

“Tựu chung lại, nếu luận về thành tích bài thi của học sinh thư viện Thanh Minh,” Nàng cười khẽ, buông lỏng tay áo, rót trà cho Ninh Dịch, “Sở vương Ninh Dịch, không đạt yêu cầu!”

Ninh Dịch đặt tay lên chén trà, im lặng giây lát, rồi chợt phá lên cười.

“Ta sai rồi.” Y đặt chén trà xuống, ánh mắt sáng như sao, “Dù ta muốn ôm nàng vào lòng, nhưng giai nhân không cảm kích thì biết phải làm sao. Ta coi như đã hiểu, một nữ nhi như nàng, quả đúng là không ai vây khốn được, muốn vây khốn nàng, thì trước hết phải khuất phục được nàng đã!”

Phượng Tri Vi cười nhẹ không đáp.

“Chúng quy phải do nàng cam tâm tình nguyện.” Ninh Dịch khẽ than, “Nhưng mà...”

Y đột ngột dừng lại, sắc mặt lộ ra nét bất an và bất đắc dĩ. Phượng Tri Vi rất hiếm khi thấy vẻ mặt này của y, mà y cũng đã chuyển đề tài.

“Ta không đạt yêu cầu, thế còn bọn họ thì sao?” Y thoáng nhìn về phía hậu viện, cho đến lúc này mới lộ ra chút phẫn nộ vì bị từ chối, “Họ thì hạng giỏi, hạng xuất sắc ư?”

Phượng Tri Vi chớp chớp mắt: “Ai cơ?” Giả ngốc giống y như thật.

Mặt Ninh Dịch càng đen lại, cúi đầu xuống uống trà không nói gì nữa.

Phượng Tri Vi nhìn nét mặt y, hiếm khi cảm thấy tâm tình thoải mái thế này, mím môi cười nói: “Hô Trác Thế tử hùng cứ thảo nguyên, nhưng vẫn chưa thể yên tâm kê cao gối ngủ. Hô Trác Thập Nhị Bộ tuyệt đối không phải một khối thép nguyên lành, các bộ tộc hàng năm đều không ngừng tranh chấp, phân chia đồng cỏ. Thế tử tuy là con của Đại phi, nhưng thảo nguyên vương rất nhiều thâm chấp, kết hôn tùy tiện, quan hệ giữa các bộ tộc vô cùng phức tạp, những mấy mươi người có quyền thừa kế vương vị, bên giường có vô số kẻ ngủ say¹! Cho dù thật sự củng cố địa vị, thì chẳng qua cũng chỉ là một trong mười bà vợ trong vương trướng, chịu đựng vài chục năm gãi ngứa căng rồi, phong tục thảo nguyên còn cho con cưới mẹ kế, em lấy chị dâu... Không đạt yêu cầu!”

1 Lấy ý từ câu nói của Triệu Khuông Dận ám chỉ nước Nam Đường của Lý Dục: “Bên cạnh giường, há lại để kẻ khác ngủ say”, nghĩa là không thể để nước khác tồn tại kế bên, đe dọa nước mình.

Ninh Dịch ngược nhìn lên một ngọn cây phía xa xa, cành lá trên đó không gió cũng tự lao xao, rung lắc dữ dội.

Tâm trạng y rất tốt, cười hỏi: “Cố Nam Y?”

Lần này Phượng Tri Vi trầm ngâm, nàng vừa trầm ngâm, sắc mặt Ninh Dịch đã hơi đổi, lá cây trước mắt cũng không xao động nữa.

Rất lâu sau, Phượng Tri Vi mới chậm rãi nói: “Ngài hỏi sai rồi.”

Ninh Dịch gõ tay lên mặt bàn, cười nói: “Ta rất mong mình hỏi sai, tốt nhất là sai hết.”

Y rót trà cho Phượng Tri Vi, sắc mặt đã khôi phục về bình tĩnh trước đó, “Tri Vi, nàng lúc nào cũng thông minh, nhưng tình cảm không thể phân tích bằng kiểu phân tích chính trị. Chuyện tình cảm, nếu biến thành một hai ba bốn cộng trừ nhân chia, thì còn gì thú vị để nói?”

“Xin vương gia chỉ giáo.” Phượng Tri Vi nhượng mày, thầm nghĩ kẻ thiên hạ đệ nhất vô tình như người cũng đòi bàn chuyện tình cảm với ta?

“Đừng tính toán hơn thiệt, đừng bàn đến tương lai, chỉ hỏi trong lòng mình lúc này.” Ninh Dịch nắm lấy bàn tay nàng đang cầm chén trà, “Trái tim nàng.”

Phượng Tri Vi cup mắt xuống, nhìn bàn tay y siết chặt lấy tay nàng. Bàn tay y khê cong lại, không cho nàng lùi bước, nam tử này, mỗi động tác đều không muốn chừa đường lui cho người ta.

Nàng biết y coi trọng nàng, dung túng nàng, nhưng sự dung túng và coi trọng ấy, liệu được bao nhiêu? Một khi đã động tới tranh đoạt lợi ích, y còn có thể nhượng bộ mấy phần?

Trao trái tim mình ra, với người bình thường đó là hạnh phúc; nhưng với y và nàng, đó lại là mạo hiểm.

Huống chi...

Còn có gương mặt giống người khác đến giật mình của nàng, ngày nào còn chưa tìm ra đáp án, thì ngày đó nàng vẫn không dám bắt cần.

“Trái tim tôi, nằm ở chỗ nó nên thuộc về.” Phượng Tri Vi rút tay lại, mỉm cười nhẹ bâng, “Hoặc đến một ngày sóng to gió lớn sẽ khiến nó nghiêng ngả lật nhào.”

“Ta không muốn lật nhào nó, ta chỉ muốn nắm giữ nó.” Ninh Dịch cười ngạo nghễ, “Rồi nàng sẽ thấy, không phải nam nhân trong thiên hạ đều bạc bẽo như phụ thân nàng.”

Phượng Tri Vi cup mắt mỉm cười, thầm nghĩ người mà không bạc bẽo, người dám nói người không bạc bẽo, đại ca người nằm dưới đất sẽ khóc nấc lên cho coi.

“Chuyện của Khương Hiếu nhất định vẫn phải xử lý.” Ninh Dịch đã quay về chính sự, “Lão ngũ làm loạn không ra thể thống gì, bộ Hình và bộ Hộ không thể để mặc hãn nhào nặn. Hôm nay nàng gây sự như thế là đã đẩy mình vào ngõ cụt, ngày mai lão ngũ đến thăm hỏi nàng, thì nàng biết phải làm sao?”

“Dám đắc tội ngài, tôi dĩ nhiên phải có cách bồi tội.” Phượng Tri Vi cười, “Ngài đã hao tổn bao nhiêu tâm trí vào bút hầu, giờ cũng chỉ cần thêm một mối lửa thôi. Việc phóng hỏa này, tôi sẽ làm.”

Ninh Dịch nhìn nàng, tựa cười tựa không.

“Tôi là ‘Quốc sĩ’, mà khắp thiên hạ đều biết lời tiên tri của Đại Thành, ai có Quốc sĩ sẽ có được thiên hạ. Trong tình hình hiện tại, nếu Ngũ hoàng tử muốn tạo thế lực để đoạt vị, thì ắt phải lung lạc tôi. Trước đó, tôi phải tỏ thái độ quyết liệt với ngài...” Phượng Tri Vi đảo tròn mắt, ghé vào tai Ninh Dịch, cười hì hì nói: “Bây giờ chúng ta hãy đóng một vở kịch trước đi.”

Nàng đột ngột cắn một nhát lên vành tai Ninh Dịch!

Ninh Dịch như bị sét đánh, một kẻ Thái Sơn sụp trước mắt cũng không đổi sắc, trong nháy mắt đã ngây ra như tượng.

Mà Phượng Tri Vi đã kịp lật bàn.

“Điện hạ lại dám sỉ nhục văn nhân!” Trong khi bàn ghế ngã chống kèn, nước trà chảy lênh láng, nàng xé cổ tay áo mình đánh “xoẹt”, đưa tay kéo đứt cúc vải trên cổ áo, lao vào vũng nước trà nhảy nhót loạn xạ, vẩy đầy nước trà lên vạt áo của mình và Ninh Dịch. Rồi nàng nhặt lên một mảnh sứ vỡ, vừa lao ra ngoài vừa vung vẩy nó kề lên cần cổ mình, “Thương thay! Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục!”

Một chuỗi động tác nhanh như chớp, Ninh Dịch còn đang nhắm nháp cảm giác đau đớn xen lẫn với khoan khoái như trời long đất lở từ nhát cắn vừa rồi, nhớ lại rung động khi đôi môi mềm mại của nàng lướt qua vành tai mình, nháy mắt sau cô gái kia đã lập bàn xé áo đập chén, lại còn diễn trọn vẹn màn kịch một khóc hai nháo ba thắt cổ, từ đầu đến cuối không hề cho y thời gian để phản ứng.

Nếu gặp kẻ đầu óc ngu đần hơn, thì làm sao bắt kịp tốc độ của nàng?

Vừa làm loạn đã gây xôn xao dữ dội, mọi người xung quanh bị đánh động, nhào ra từ đủ mọi hướng, chỉ thấy Ti nghiệp đại nhân quần áo luộm thuộm gào khóc đòi tự sát, bèn trợn mắt há mồm đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ mới rồi mình ngó từ xa còn thấy họ trò chuyện vui vẻ với nhau, sao nháy mắt thế cục đã xoay vần rồi.

Rồi họ nhận ra Sở vương điện hạ đang sa sầm mặt mũi, người ướt nước trà sắc mặt đỏ ửng, nhìn sao cũng thấy không ổn. Cũng có người tinh mắt, nhìn thấy dấu răng mờ mờ in trên vành tai điện hạ.

Sở dĩ có thể phát hiện dấu răng, là bởi vì trên đó còn dính một mẩu lá trà bé xíu.

Mọi người phát hiện ra điểm mới, đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều nhìn ra sự tò mò hóng hớt đang nhảy múa trong ánh mắt đối phương.

Dấu răng! Cổ áo! Tai tiếng! Tư tình!

Trí tưởng tượng bay cao bay xa của văn nhân với mọi chuyện luôn khiến người ta lộn ruột, gần như tất cả mọi người đều dừng lại đầu đuôi sự việc chỉ trong nháy mắt: thì ra lý do Sở vương cư xử đặc biệt khách khí với Ngụy Ti Nghiệp là vì sở thích đoạn tụ của y lại phát tác nên hôm nay mới thừa dịp Ngụy Ti nghiệp đắc tội y để cưỡng ép Ngụy Ti nghiệp dĩ nhiên y kiên quyết từ chối nhưng hiem khi có dịp ở riêng với nhau Sở vương điện hạ bèn nổi lòng lang dạ sói xé tay áo kéo cổ áo định dùng sức mạnh ghé

miệng lại gần chuẩn bị cưỡng hôn trong cơn giận dữ Ngụy Ti nghiệp vì bảo vệ tiết tháo đã cắn một nhát lên vành tai điện hạ mới thoát thân Ngụy Ti nghiệp bằng thanh ngọc khiết không chịu nổi nhục nhã muốn tự sát phải sự việc chính là như thế tuyệt đối không sai.

Một vài tay buôn dưa lê đang phát rầu, nghe nói Công chúa Thiều Ninh cũng có ý với Ngụy Ti nghiệp, đôi huynh muội này định xài chung chồng hay định trở mặt vì Ngụy Ti nghiệp đây?

“Lam nhan họa thủy...” Một vị phu tử già đầu tóc bạc phơ buồn bã ngửa mặt lên trời thở dài.

Những kẻ biến thái nhàn rỗi không có việc gì làm, chỉ biết ngồi lê đôi mách vẫn tương đối ít, còn đa số là xông lên ngăn cản Ngụy Ti nghiệp đang “bi phần không thôi”, người giết mảnh sứ người khuyên giải vỗ về.

“Đại nhân, sống bê bối còn hơn chết huy hoàng...” Đây là một người cởi mở.

“Đại nhân, thật ra làm thế cũng chẳng sao...” Đây là một người thật thà.

“Đại nhân, thật ra ngài cũng không thiệt thòi mà...” Đây là một người phóng túng.

“Đại nhân, trong lòng tôi ngài vĩnh viễn bằng thanh ngọc khiết...” Đây là một người thừa cơ

thổ lộ.

Phượng Tri Vi một đằng buông lỏng mảnh sứ vỡ, một đằng vô thanh thắng hữu thanh, vỡ vĩnh lấy nước mắt bi phần tố cáo ai kia là đồ cầm thú, một đằng còn chớp chớp mắt như rút gân, không ngừng xua đuổi nam chính điện hạ đang thoáng thất thần.

Đi thôi, người đi thôi, mau thừa cơ nổi giận chuồn đi thôi, còn đứng gần tò te ra đó làm gì? Còn vuốt ve vành tai bày ra bộ mặt hoài niệm như thế nữa? Ta biết người muốn sờ lên vành tai để ra hiệu cho kẻ khác chú ý đến dấu răng trên đó, nhưng cũng không cần phải sờ lâu như thế diện nhập vai như thế chứ? Người thử xem vẻ mặt phờ phợt của người kia, nói người là ẩm trà bụi¹ thì không ai không tin.

1 Chỉ nam nhân làm tạp dịch cho kỹ viện thời xưa.

Phượng Tri Vi rơi lệ - chạm mặt Vương gia điện hạ quả thực rất bi ai, không giả điên cũng phải vờ bời nhọ mình, còn đâu thanh danh cả đời nàng nữa...

“Làm càn!” Ninh Dịch cuối cùng cũng chịu hoàn hồn, thoát khỏi trạng thái kia, lưu luyến ngắm nhìn đôi môi hồng hàm răng trắng của Phượng Tri Vi, vừa nghĩ không biết bao giờ mới có lần sau, để mình tái diễn cảnh này cũng tốt, vừa nổi giận phất tay áo, “To gan làm loạn! Ăn nói quàng xiên! Chờ bản vương trở về sẽ triệu tập Ngự sử hạch tội người!”

“Hạ quan phụng bồi! Chẳng qua là một cái mạng hèn mà thôi!” Phượng Tri Vi nhảy lên gân cổ cãi lại, toát ra khí khái văn nhân có thể giết không thể sờ.

“Chờ xem ta cách chức hạ ngục người!” Điện hạ gầm gừ bỏ đi.

“Lúc nào cũng sẵn sàng!” Phượng Tri Vi xắn tay áo hùng hổ lao lên, bị đám đông liều mình tóm lại.

Đám học sinh nghĩ Ti nghiệp đại nhân vì thư viện mà không ngại đắc tội với thân vương quyền thế ngút trời, suýt nữa còn phải hiến dâng tiết tháo, hi sinh cỡ này khiến trời đất cũng phải cảm động, ánh mắt nhìn Phượng Tri Vi càng thêm lưu luyến tận xương.

Ninh Dịch “nổi giận bùng bùng” dẫn theo đám Chủ sự bộ Hình và Phó Chỉ huy sứ của mình bỏ đi, đám quan lại xui xẻo kia dù được cứu cũng không thấy hả giận – thì ra điện hạ thật sự có ý với gã thư sinh mặt trắng kia, bị cản chằng qua cũng chỉ dọa dẫm rồi có làm gì đâu, mối thù của chúng ta suốt đời cũng đừng mong báo.

Phượng Hạo cũng tiện thể bị xách đi, Phượng Tri Vi đã nói rất rõ ràng với Ninh Dịch – không nghi ngờ? Không nghi ngờ cũng phải khiến nó bị nghi ngờ, cứ nhốt mầm tai họa này vào đại lao bộ Hình độ sáu tháng đến một năm rồi tính sau.

Thư viện trở về với vẻ yên tĩnh, Phượng Tri Vi bảo Cố thiếu gia xếp mở sách cấm trong phòng Tân Tử Nghiễn về vị trí cũ – đây vốn là sách được thu thập để biên soạn Thiên Thịnh chí, xếp chồng dưới đất trong thư khố chuẩn bị thống nhất tiêu hủy. Còn những phong thư mật này, chẳng qua do Phượng Tri Vi nhờ Cố thiếu gia viết bừa, bởi với sự cẩn thận của Tân Tử Nghiễn và Ninh Dịch, dù có lén qua lại cũng sẽ không để lại nét bút làm chứng cứ. Tiếc là gã Chủ sự bộ Hình kia chỉ là một thuộc hạ bên ngoài, không đủ tư cách biết chuyện bên trong, cho nên vừa thấy phong thư mật kia đã luống cuống tay chân.

Cố thiếu gia vẫn không thay đổi, mỗi khi ngoảnh đầu lại tìm quả hồ đào của mình mà không tìm thấy thì sẽ mất hứng. Hách Liên Tranh trưng ra bộ mặt quan tài, cả ngày trời không thềm mở miệng với Phượng Tri Vi.

Đến hôm sau mới chịu nói chuyện, lời thoại như sau:

“Ngài sao thế?”

“Không sao cả, ngựa lở tai thôi.”

“...”

“Đang lo gì thế?”

“Lo phụ vương ta thẳng cảng, ta nên lấy kế mẫu hay lấy tẩu tẩu.”

“...”

Xưa nay tin đồn vẫn lan truyền nhanh hơn thánh chỉ, mới qua một ngày ngán ngủ, tin đồn Sở vương điện hạ động thủ với Ngụy Ti nghiệp đã truyền khắp triều đình. Cũng theo con đường truyền miệng giữa đám nam nhân nhiều chuyện này, mà đã dần dần suy diễn ra một số phiên bản như yêu lén rồi ghen tuông, phiên bản hẹn riêng rồi cản tai, phen bản chia phe đánh lộn.

Nghe đâu Sở vương điện hạ tuyên bố, dạo gần đây còn bận lo nghĩ cho thánh giá long thể an khang, không rảnh so đo với đám lộng thần ngang ngược kia, chờ bệ hạ tỉnh lại sẽ cho y đẹp mặt!

Nghe đâu Ngụy đại nhân tuyên bố mình phú quý bất năng dâm uy vũ bất năng khuất bần tiện bất năng di¹, ai muốn lấy quyền uy ra chèn ép y, thì y sẽ không ngại tắm máu trên triều đình để chứng minh mình trong sạch!

1 Trích từ Mạnh Tử, nghĩa là giàu sang không thể cám dỗ, uy quyền không thể khuất phục, nghèo hèn không thay chí hướng. Đây là ba tiêu chuẩn làm đại trượng phu của Mạnh Tử.

Hai người gặp nhau trong triều, lấy “Phì!” “Hừ!” làm lời mở đầu và kết thúc.

Đến đêm hôm ấy, Phượng Tri Vi nhận được thiệp mời của Ngũ hoàng tử. “Lâm Nguyệt lâu” mở tiệc, mời Ngụy đại nhân là Ti nghiệp của thư viện Thanh Minh.

Hai canh giờ sau, Ti nghiệp đại nhân đã uống đến đỏ bừng mặt mũi, được Ngũ hoàng tử đích thân tiễn về.

“Tiểu Ngụy”, Ngụy đại nhân đã biến thành Tiểu Ngụy thân thiết, Ngũ hoàng tử nắm tay Phượng Tri Vi, vẻ mặt tha thiết thành khẩn, “Người yên tâm, có ta ở đây, lão lục sẽ không thể động vào một cọng lông người.”

“Điện hạ.” Phượng Tri Vi nước mắt rưng rưng, nắm ngược lại tay Ngũ hoàng tử, mặt mũi trông hết sức tủi thân, “Đa tạ ngài trượng nghĩa...”

“Lão lục càng ngày càng không ra làm sao!” Ngũ hoàng tử bưng bưng cảm phần, “Đúng là ngang ngược mà! Sao dám đối xử với nhân tài đất nước như thế chứ!”

Phượng Tri Vi buồn bã ảm đạm, cảm động đến rơi nước mắt, “Vương gia là bậc địa hiền!”

Ngũ hoàng tử tràn đầy cảm thông, vỗ vỗ vai nàng, hạ giọng bảo: “Chuyện của ta, xin nhờ...”

“Chuyện nhỏ.” Phượng Tri Vi nói năng dứt khoát, “Vương gia muốn xem sách trong Ngự thư phòng của bộ hạ, chuyện này rất tiện với vi thần, chỉ cần Vương gia trả đúng lúc là được.”

“Điều này thì người yên tâm.” Ngũ hoàng tử cười, vẻ mặt thành khẩn, “Tuy Kim quỹ yếu lược do Đế vương chuyên cất giữ, nhưng thật ra bộ hạ cũng từng đồng ý cho ta mượn đọc, chẳng qua công việc bận rộn nên quên mất. Nay Vương phi đổ bệnh mà bộ hạ lại không khỏe, ta cần gấp cuốn sách này, đành phải phiền người. Ta chỉ mượn về để chép lại mấy phương thuốc cần dùng, rồi lập tức trả lại.”

“Vương gia đã nói vậy, vi thần còn gì không yên tâm nữa chứ.” Phượng Tri Vi cười.

“Cẩn thận một chút...” Ngũ hoàng tử chân thành nói, “Tuy không phải việc gì quan trọng, nhưng dù sao cũng khiến người phải liên lụy gánh vác, người biết chuyện càng ít càng tốt, người hiểu chứ?”

“Vi thần hiếu mà, Vương gia yên tâm.” Phượng Tri Vi tỏ ra cảm động.

Hai người lại thân thiết trò chuyện một hồi, rồi mới lưu luyến cáo biệt.

Xe ngựa lộc cộc chạy qua con phố dài yên tĩnh, ánh trăng thanh lãnh như tuyết.

Phượng Tri Vi ngồi trong thùng xe sáng lờ mờ, chậm chậm lấy một chiếc khăn tay trắng muốt, lau đi lau lại bàn tay.

Nửa khuôn mặt nàng chìm sau bóng tối trong xe, nhìn không rõ sắc mặt, chỉ có sóng mắt mờ mịt hơi sương chậm chậm xoay vòng dưới bóng trăng lấp lánh.

Mím cười, lạnh lẽo.

Tang tang tang, tiếng chuông trong hoàng thành vang lên vài tiếng, đèn đuốc bốn bề dần dần tắt lịm. Vào canh hai, cửa cung khóa lại, nội thành đóng kín.

Hôm này là ngày Phượng Tri Vi trực ở Nội các.

Hành lang như một con kênh biếc lơ lửng trôi trong ánh trăng xanh, bóng đen của những mái hiên cong vút ở cung điện đằng xa phản chiếu xuống đây, như một tảng đá lặng lẽ nằm dưới lòng kênh.

Hai đội thị vệ tuần đêm đi khỏi, chỗ ngoặt ở hành lang hiện ra một bóng người dài ngoẵng.

Hài đế mềm chạm đất không gây tiếng động, thoăn thoắt lướt qua hành lang, vội vàng chạy ra sau một ngọn núi đá điểm tuyết cây hoa.

Có người đứng đó lặng lẽ chờ.

“Lấy được chưa?” Đẳng xa có ánh đèn lồng chiếu lại, soi lên gương mặt Ngũ hoàng tử. Ánh mắt hắn đặt vào cái hộp mà người đi tới ôm trong lòng, có vẻ vội vã.

“Sao điện hạ lại đích thân đến đây?” Người đi tới chính là Phượng Tri Vi, nàng thoáng kinh ngạc nhìn bốn phía.

Ngũ hoàng tử không đáp, cũng nhìn quanh, hỏi: “Vị Cố đại nhân kia không đến sao?”

“Y làm sao đến được?” Phượng Tri Vi bật cười, “Danh sách người trực đêm không thể sửa chữa tăng thêm, y không phải người trực ban trong Nội các, cũng không thể ngủ lại trong cung.”

Ngũ hoàng tử gật đầu, ánh mắt lóe sáng.

Phượng Tri Vi liền cười bảo, “Để ngày mai tôi đưa thẳng đến quý phủ không hơn sao, ngài tội gì phải chờ ở đây rồi vội vã đưa tới đưa lui thâu đêm như vậy chứ.”

“Bởi vì...” Ngũ hoàng tử nhận cái hộp, đưa tay ra sờ để xác định đây chính là vật mình muốn, rồi chậm rãi mỉm cười, trong mắt lóe lên tia sáng kì lạ, “... Người chết ở trong này thì tiện hơn.”

Phượng Tri Vi đột ngột ngắc đầu.

“Xèo...”

Âm thanh rất nhỏ, nghe như tiếng ngọn lửa lướt qua mái tóc. Phượng Tri Vi “a” một tiếng, chậm chậm ngã ra đằng sau, thân thể mềm nhũn ngã ngồi vào lan can.

Nàng bàng hoàng nhìn Ngũ hoàng tử, ánh mắt nhanh chóng ngập tràn vẻ đau đớn và tuyệt vọng.

“Người...”

“Ta rất cảm tạ người.” Ngũ hoàng tử cười, gương mặt xưa nay luôn lạnh lùng bị ánh trăng chiếu xuống, méo mó đến dữ tợn, “Cảm tạ người đã làm vật hi sinh cho hoàng đồ đại nghiệp của ta.”

“Người...” Phượng Tri Vi run run rẩy rẩy chỉ vào Ngũ hoàng tử, ngón tay vươn ra nhuốm máu đỏ tươi.

“Đợi ta đi rồi, sẽ gây ra tiếng động, mà người, sẽ chết trong tay thị vệ vì tội ‘ăn cắp bí mật quan trọng trong Ngự thư phòng’.” Ngũ hoàng tử xưa nay vẫn luôn kiêu lời, đến hôm nay lại không nhịn nổi nỗi hân hoan đặc ý trong lòng, muốn nói rõ mọi chuyện, “Nói để người chết cho rõ ràng, vật trong hộp này, vốn không phải là Kim quỹ yếu lược.”

“Làm sao có thể chứ...” Phượng Tri Vi thoi thóp thở, cố gắng chất vấn, lúc chưa đáng chết thì kiên quyết không chết.

“Ta biết người rất khôn khéo, nhất định sẽ mở hộp ra kiểm tra. Thực ra trong cái hộp này, bề ngoài quả thực là sách, mở ra xem nội dung cũng là sách thuốc. Nhưng ở giữa nó rỗng không, ẩn giấu bí mật lớn nhất của hoàng thất.”

Ngũ hoàng tử mở hộp, lật sách ra, lật giở vài tờ, ngón tay đặt lên gáy sách mà kéo, một trang sách từ từ trượt ra, để lộ một cái rãnh, quan sát kĩ thì thấy trang sách kia không làm bằng giấy, mà làm từ ngọc.

Ngũ hoàng tử lấy ra một mảnh lụa màu vàng từ cái rãnh kia, giở ra ngắm nghía, nở một nụ cười nhạt.

“Quả nhiên vẫn điền tên Thái tử.” Hãn cười nhạt nói, “Quả nhiên còn chưa kịp sửa.”

“Đây là di chiếu truyền ngôi sau khi bệ hạ châu trời.” Hần vẫy vẫy mảnh lụa vàng trong tay, “Thoạt nhìn đơn giản, nhưng thật ra chất liệu đặc biệt, trong thiên hạ chỉ có một mảnh, mà toàn bộ văn tự đều dùng cách thức riêng để thêu lên, nhìn từ góc độ đặc biệt mới thấy, cho nên khắp thiên hạ chẳng ai làm giả được. Nhiều năm trước khi vừa lập Thái tử, bệ hạ đã niêm phong bảo quản nó trong Ngự thư phòng, mẫu phi có lần vô ý biết được rồi nói lại cho ta. Ta hao phí mấy năm để thăm dò kiểu thêu này, lại hao phí thêm mấy năm để tìm ra tú nương biết cách thêu này. Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ cần chờ cơ hội lấy thứ này ra, rút chỉ thêu lại, sau đó thì...”

Hần bật cười, giơ cao mảnh lụa vàng trong tay, “Cái tên bên trên đáng ra nên đổi từ lâu mà vẫn chưa đổi, vậy ta cũng không cần khách khí nữa!”

“Thì ra là vậy...” Phượng Tri Vi ồ lên thán phục, “... Ngài đúng là không khách khí chút nào, nên mọi người cũng không cần phải khách khí.”

Ngũ hoàng tử đang định đi, nghe nàng nói chuyện ngày càng lưu loát thì ngạc nhiên xoay người.

“Bùng.”

Bốn bề đèn đuốc sáng trưng, soi rọi gương mặt tái xanh của mọi người.

“Cách.”

Trên vách núi giả lộ ra rất nhiều nỏ cứng, mũi tên lấp lánh thanh quang lạnh lẽo dưới ánh trăng, bao vây lấy Ngũ hoàng tử từ khắp các phương hướng.

Có người bước tới từ đầu bên kia của hành lang, ăn vận nhẹ nhàng, mỉm cười thanh nhã, đóa mạn đà la vàng kim toát ra màu sắc yêu diễm dưới ánh sao.

“Ngũ ca quả là tâm kế sâu xa.” Y nhẹ nhàng vỗ tay, tay áo và nụ cười phiêu diêu trong cơn gió đêm chớm thu.

Có người đứng cạnh lan can hành lang, mặc một bộ áo đơn, được tổng quản thị vệ dìu lên, toàn thân run rẩy nhè nhẹ.

“Nghịch tử!” Ông gầm lên, “Trước người hạ độc hại trăm, sau người dùng quỷ kế đoạt chiếu thư, lại còn giết người diệt khẩu, mưu đồ soán vị, không ngờ người đã phát điên phát rồ đến nông nỗi này!”

Có người uể oải ngồi dậy từ lan can, rút từ trong ngực ra một cái bánh nướng chấm tương hải đường, cắn một miếng ngon lành. Nước tương đỏ tươi chảy xuống khóe miệng, nàng tiện thể đưa ngón tay lên lau rồi liếm sạch.

Ngũ hoàng tử lùi lại một bước, nhìn ba người mang ba sắc thái khác nhau, mặt mũi xám ngoét.

“Hay! Hay lắm!” Hồi lâu, hắc tuyệt vọng bật cười, “Hay cho kẻ giấu trời vượt biển, rút củi đáy nồi!”

Bất chợt quay đầu, đôi mắt như rắn độc nhìn chăm chăm vào Phượng Tri Vi, “Ngụy Tri, người mưu mô lắm!”

Phượng Tri Vi nhìn vào đôi mắt hắc, trong lòng nảy sinh cảnh giác – khi rơi vào tuyệt cảnh, chuyện hắc nên làm nhất một là chạy trốn, hai là quỳ xuống cầu Thiên Thịnh để niệm tình phụ tử mà tha mạng cho hắc, có sao còn có thể hung hãn như vậy?

Một câu nói chợt lóe lên trong nàng như một tia chớp.

“Người sẽ chết trong tay thị vệ vì tội ăn cắp bí mật quan trọng trong Ngự thư phòng.”

... Nếu mình bị hãn ám sát, thì chỉ có thi thể bị phát hiện, làm sao hãn dám chắc thị vệ sẽ bao che cho hãn, giết mình thêm lần nữa?

Mà hạng thị vệ nào, mới có thể phát hiện ra thi thể mình đầu tiên?

Trừ phi tổng quản thị vệ...

Phượng Tri Vi bỗng nhảy dựng lên, chạy trốn về phía Ninh Dịch.

Nhưng đã muộn mất rồi.

Sau lưng có một luồng sức mạnh ập tới, đẩy nàng về phía Ngũ hoàng tử. Ngũ hoàng tử cười nhạt tiến lên túm tóc nàng, kéo mạnh đến nỗi da đầu nàng đau như xé.

Vùng eo chợt lạnh, có vật gì sắc lẹm trong nháy mắt đã đặt lên.

Cùng một lúc, nàng nghe phía sau có tiếng rút kiếm của tổng quản thị vệ và tiếng gầm giận dữ của Thiên Thịnh đế.

Còn có tiếng cười sang sảng lạnh buốt của Ngũ hoàng tử.

“Ninh Dịch!” Hãn cười nói, “Phụ hoàng và tiểu tử này, người chỉ có thể cứu một người!”

“Người cứu ai?”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 34: Không Cưới Ai Ngoài Người

Type: Trần Huyền

Người cứu ai?

Trong hành lang, Thiên Thịnh đế bị tổng quản thị vệ kè kiếm lên cổ, dưới hành lang Phượng Tri Vi bị Ngũ hoàng tử gí chủ thủ vào chỗ hiểm ở eo.

Đây dường như là vấn đề hoàn toàn không cần phải cân nhắc.

Những mũi tên nhọn trên núi giả nhắm thẳng vào Ngũ hoàng tử, không hề lơ lửng vì Phượng Tri Vi đang nằm trong tay đối phương. Trong số thị vệ trực đêm ở cung thành thì Trường Anh vệ và Ngự Lâm quân mỗi bên quản một nửa, những người xuất hiện lúc này là Trường Anh vệ di Ninh Dịch quản lý.

“Vi Vĩnh!” Thiên Thịnh đế nổi giận quát, “Người loạn trí rồi! Dám bức ép trẫm! Người tưởng mình có thể sống sót rồi cung ư?”

“Vi thần không định sống sót rồi cung.” Sau lưng ông, tổng quản thị vệ Vi Vĩnh đẩy Phượng Tri Vi ra rồi kè kiếm ép thiên tử, giọng điệu bình tĩnh, ánh mắt lại cực kỳ u ám, “Thường gia có an tái tạo với vi thần, xưa nay vẫn chăm sóc mẹ già cho vi thần. Cái mạng này, hiển nhiên là của Thường gia.”

“Thường gia.” Thiên Thịnh đế cười nhạt, “Thường gia!”

“Vi Vĩnh, mau buông kiếm xuống.” Ninh Dịch cuối cùng cũng mở miệng, không thèm liếc mắt đến Ngũ hoàng tử và Phượng Tri Vi dưới hành lang, từ đầu đến cuối vẫn nhìn đắm đắm vào hai người trên hành lang, “Lầm đường biết sửa vẫn chưa muộn, chỉ cần người quay đầu ngay bây giờ, ta đảm bảo mẹ già người vẫn bình an vô sự.”

Vi Vĩnh chỉ cười thâm lắc đầu, lặng thinh không nói.

“Người muốn gì đây?” Ninh Dịch nhú mày chuyển sang Ngũ hoàng tử, “Ngũ ca, người tội gì phải chuốc lấy khổ? Tội gì phải lường bại câu thương? Phận làm con, há có thể bức bách cha thế này? Người làm thế chẳng phải là ép hoàng tộc họ Ninh ta phụ tử tương tàn sao?”

“Đủ rồi!” Ngũ hoàng tử cười nhạt, “Người còn không hiểu phụ hoàng cương nghị quyết đoán của chúng ta sao? Năm ấy lão tam đã chết thế nào người quên rồi sao? Trên cầu Vọng Xuyên phụ hoàng cũng từng nói sẽ bỏ qua chuyện cũ, từ rày trở đi phụ tử vẫn hòa thuận. Nhưng khi hãn quỳ gối buông kiếm xuống, chờ đợi hãn lại là gì?”

Ninh Dịch biến sắc, trong tích tắc ánh mắt hóa đen. Thiên Thịnh để giận dữ hừ một tiếng, nghe tiếng hừ giận dữ này, sắc mặt Ninh Dịch lập tức trở lại bình thường, y bình thản nói: “Người cứ u mê không tỉnh như thế sao?”

Y đột ngột lùi lại một bước, ánh mắt quét qua một xó tối.

Ngũ hoàng tử tức thì cảnh giác co tròn mắt lại, trực giác mách bảo hãn đang rơi vào nguy hiểm, vừa đảo mắt đã thấy cửa Ngự thư phòng phía đối diện mở rộng, đèn đuốc sáng trưng, trống vắng không còn ai cả, ánh mắt liền sáng rực lên.

“Chúng ta đừng nói chuyện ở đây.” Lưỡi đao của hãn gí sát vào eo Phượng Tri Vi, đẩy nàng tiến về phía trước, “Vào Ngự thư phòng bàn luận cho tử tế, còn nữa, lập tức tuyên các thần tiến cung!”

“Ngũ ca vẫn nên bớt chuyện đi.” Ninh Dịch cười nhạt, “Đến đâu cũng chỉ có một kết cục đó thôi, không dừng lại phí hơi sức.”

Y nấp mình trong chỗ tối của hành lang, nhìn không rõ vẻ mặt. Y càng không muốn di chuyển, Ngũ hoàng tử lại càng bất an, nghĩ bụng bên ngoài chắc chắn đã bị y bố trí thiên la địa võng, chẳng thà tiến vào Ngự thư phòng còn dễ che chắn ám tiễn.

“À, ta nói này Ngũ hoàng tử.” Phượng Tri Vi ghé tai hắn thì thào, “Tuyệt đối đừng đặt chân vào Ngự thư phòng, người xem những chỗ sau bình phong dưới thư án rất dễ đặt mai phục, đến lúc đó người tự dính vào xui xẻo cũng đừng liên lụy đến ta.”

Đúng là nói xằng! Ngũ hoàng tử cười nhạt, bình phong trong Ngự thư phòng dệt bằng tơ sống màu trắng sữa, ngọn đèn chiếu rọi đến con kiến cũng nhìn rõ, đáy thư án chật hẹp, không thể giấu được người. Hai kẻ này móc ngoặc với nhau có ý bày ra nghi trận trái lại càng thêm khả nghi.

Hắn động tai lên, mơ hồ nghe trong bóng đêm có tiếng kéo cung răng rắc, đáy lòng không khỏi căng lên. Hắn nhớ mình từng nghe nói dưới tay lão lục là một đám người giỏi, trong đó còn có cao thủ chế tạo vũ khí. Tiếng kéo cung này, phải chăng chính là loại nỏ cứng cực kỳ chính xác với tầm bắn xa nào đó?

“Vào Ngự thư phòng!” Ánh mắt hắn lướt quá bức địa đồ giang sơn treo đối diện cửa thủ phòng, đập vào mắt là ký hiệu đất phong thiên Trường Ninh với màu lam và Mân Nam với màu đỏ thẫm. Lại thấy bức hoành phi với những chữ lớn “Thánh Ninh Vĩnh Cố” treo trên Ngự thư phòng, trong lòng mơ hồ nổi lên một ý niệm, càng cảm thấy đây là đường sống duy nhất trong tử cục trước mắt, liền gấp gáp đẩy Phượng Tri Vi, lại ra hiệu cho tổng quản thị vệ bắt bệ hạ lui vào trong phòng.

“Ây da toi rồi.” Phượng Tri Vi bước đi lê lết vất chân liên tục, “Ngũ hoàng tử ngài gí ghê quá, chân tôi mềm nhũn ra rồi.”

“Đừng có giở trò bịp bợm!” Ngũ hoàng tử bây giờ không tin Phượng Tri Vi chút xíu nào, mũi dao đâm vào thịt ba phân, “Vào thư phòng! Ninh Dịch, tuyên các thần cho ta!”

Dòng máu ri rí chảy xuống trên nền áo xanh, Phượng Tri Vi cúi đầu nhìn xuống, thở dài.

Ánh mắt của Ninh Dịch liếc qua, chẳng tỏ thái độ gì.

“Ngũ ca, người không cần uống phí tâm tư để kiểm kẹp một tiểu thần.” Y đột ngột mở lời, “So với bệ hạ, thì y còn chưa đủ sức nặng.”

“Lục đệ, người không cần uống phí tâm tư khuyên nhủ ta buông tay. “Ngũ hoàng tử cười nhạt, “Có đủ sức nặng hay không cũng chẳng hề gì, đem theo làm cái đệm lưng cũng tốt!”

Hắn tiến từng bước vào Ngự thư phòng, chủy thủ trong tay toát ra hàn quang.

“Tuyên các thần, phụ hoàng sẽ đứng trước mắt các lão, lập ra huyết thệ của Ninh thị, chuyện hôm nay tuyệt đối không truy cứu, nếu trái lời trời tru đất diệt, hoàng triều Ninh thị mới được một đời đã vong! Sau đó tổ chức lễ tiễn ta rời kinh đến phiên, phong ở Mân Nam đạo, từ giờ trở đi phụ tử sống yên ổn, vĩnh viễn không gặp!” Ngũ hoàng tử căn môi, vẻ mặt kiên quyết.

“Người vào trước đi!” Hắn ra lệnh cho Ninh Dịch, “Không được nán lại phía sau!”

“Mọi người lùi lại!” Hắn nhìn chăm chăm Thiên Thịnh đế và Ninh Dịch. Thiên Thịnh đế sầm mặt lại, vẫy vẫy tay, những cây nỏ trên núi lặng

lễ thu về.

Bốn bề rơi vào tĩnh lặng, chỉ nghe tiếng gió và nhịp thở gấp gáp của một vài người.

Ninh Dịch cười nhạt, đi trước dẫn đầu. Y bước giật lùi vào Ngự thư phòng trong khi mắt vẫn không rời Thiên Thịnh đế, căng thẳng chú ý đến an nguy của Thiên Thịnh đế bị kìm kẹp, không để ý đến ngạch cửa bên dưới, lỡ vấp chân, đẩy ngã chậu cây đặt gần cánh cửa. Y vội vàng đứng dậy, tiện tay nâng chậu cây lên.

“Lão lục, giờ không phải là lúc nhũn chân!” Ngũ hoàng tử buông lời châm chọc, hất đầu, Vi Vĩnh liền bắt Thiên Thịnh đế bước qua ngạch cửa.

Do chậu cây Ninh Dịch nâng lên vẫn chưa được xếp lại ngay ngắn, chặn mất gần một nửa phần cửa bên trái, nên Vi Vĩnh đành ép Thiên Thịnh đế sang bên trái, còn mình thì nghiêng người lách qua.

“Vèo!”

Hàn quang như tuyết!

Từ ngạch cửa bên phải đột ngột có ánh tuyết lóe lên, gút rào bay từ dưới lên, nhắm thẳng vào Vi Vĩnh!

Hoàn toàn không cho người ta thời gian để phản ứng, lấy nỗ bật mạnh, bắn vào nửa thân dưới của Vi Vĩnh, máu chảy đầm đìa!

Vi Vĩnh hét thảm một tiếng, đưa tay ra tóm lấy Thiên Thịnh đế.

Cái bóng màu nguyệt bạch chợt lóe lên, Ninh Dịch lướt qua như một tia chớp, kéo Thiên Thịnh đế lại, nhưng không hề động thủ với Vi Vĩnh, mà chỉ lướt qua bên cạnh hắn rồi lao thẳng vào Ngũ hoàng tử.

Y lao ra bằng tốc độ nhanh nhất trong đời, loáng thoáng nghe tiếng hừ đánh gọn của Vi Vĩnh phía sau, hình như còn có tiếng gió rít gào nhằm vào giữa lưng, nhưng y cũng bất chấp.

Mọi chuyện diễn ra trong nháy mắt, Ngũ hoàng tử chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên ánh tuyết, kế đó Ninh Dịch đã lao bổ đến. Hắn đứng giữa một mớ hỗn độn không kịp suy nghĩ hay hành động gì, ngậy ra như phỗng.

“Đừng giết y!” Cùng lúc đó là một tiếng hô đánh giọng, một cái bóng trắng chạy tới như bay.

Mái hiên cong trên đỉnh đầu đột ngột vỡ toang, giữa đám bụi mù một ống tay áo xanh nhạt lặng lẽ thò ra, vươn tay định kéo đầu Ngũ hoàng tử. Nhìn bàn tay kia thì chỉ cần kéo một cái, đầu của Ngũ hoàng tử sẽ vĩnh viễn cáo biệt thân thể hắn.

Tiếng hô kinh hãi vừa nổi lên, Ngũ hoàng tử đã bất ngờ tỉnh lại. Trong mớ lộn xộn hắn chỉ cảm thấy gió mạnh tấp vào mặt, quang cảnh trước mắt hỗn loạn, hoàn toàn không phân biệt nổi người nào lao tới. Hắn biết hôm nay mình chẳng còn may mắn gì nữa, đôi mắt lóe lên tia tàn nhẫn, đao trong tay liền bổ xuống!

Nhiều chuyện hỗn loạn, xảy ra cùng một lúc...

Ninh Dịch đã lao đến!

Công chúa Thiều Ninh chỉ mặc một lớp áo đơn không biết từ bao giờ đã nhào tới bên mạn sườn, lấy thân mình xô vào đao của Ngũ hoàng tử.

Bàn tay của Cố Nam Y ngồi ở mái hiên trên đỉnh đầu Ngũ hoàng tử thò ra, sắp sửa kéo đầu Ngũ hoàng tử...

Do xảy ra cùng một lúc, cho nên...

Công chúa Thiều Ninh không đập vào đao của Ngũ hoàng tử mà lại đập vào tay của Cố Y Nam, đẩy bàn tay lệch đi một phân.

Do lệch đi một phân, tay y chỉ đánh vào ngực của Ngũ hoàng tử, khiến hắn ơ hờ lùi lại một bước. ns đã đuổi tới nơi, hoàn toàn có thể cứu Phượng Tri Vi kịp thời, nhưng không tóm được nàng, mà lại đập lên bàn tay của Cố Y Nam chụp ngược về.

Ba người muốn cứu người đồng thời va vào nhau, Ngũ hoàng tử trái lại không ai quản.

Đao gí vào eo, khê đề xuống là mất mạng.

Đao đã đề xuống.

Áo xanh nhuộm đỏ.

Trong nháy mắt ánh mắt Ninh Dịch cũng đỏ ngầu.

Y vung tay đâm Ngũ hoàng tử một kiếm, tay kia kéo Phượng Tri Vi về, che lên vết thương của nàng. Nhưng kiếm kia còn chưa kịp chạm vào Ngũ hoàng tử, Ngũ hoàng tử đã ngã gục như một khúc gỗ, mà y cũng đột ngột nhận ra cảm giác khi chạm tay vào miệng vết thương kia hình như có gì đó quái lạ.

Y cúi đầu nhìn xuống, trên tay y dính dính, ngòn ngọt, đỏ đỏ, thơm phức.

Là nước tương hải đường sốt dẻo.

Y ngửi thấy hơi thở của cô gái đứng đối diện cũng mang theo hương hải đường thoang thoảng. Nàng như cười như không, nói: “Bánh nướng chấm tương hải đường của ta đâu chỉ có một cái.”

Trong thoáng chốc Ninh Dịch đã hiểu, khi Phượng Tri Vi đưa sách, do không biết Ngũ hoàng tử sẽ xuống đao ám sát nhằm vào bộ phận nào trên người nàng, nên trước đó có lẽ đã dọn bánh nướng vào tất cả những chỗ hiểm trên người, trên eo nhất định cũng có. Lúc trước nàng từng lê lết vấp ngã, có lẽ là để điều chỉnh vị trí của bánh nướng, cũng có ý đồ phân tán sự chú ý của Ngũ hoàng tử kéo hẳn phát hiện.

Ngũ hoàng tử căng thẳng quá mức, thế là bị bánh nướng tương hải đường của nàng lừa gạt hai lần.

Mùi hương thoang thoảng truyền đến, đôi mắt nàng nhẹ nhõm cất chứa ý cười trong veo. Ninh Dịch cũng chợt buông lỏng, trên mặt nổi lên một tầng ửng đỏ nhàn nhạt, y nhìn nàng, nói bằng giọng hơi khàn khàn: “Vậy là tốt rồi...”

Ngũ hoàng tử nằm vật ra đất, bị đao kiếm vây quanh, hẳn chỉ bị Phượng Tri Vi thừa cơ khống chế huyết đạo chứ vẫn chưa chết. Giờ phút này từ góc độ của hắn, vừa hay ngắm trọn vẻ mặt của Ninh Dịch, trong khoảnh khắc đã bừng tỉnh, ngẫm nghĩ, lại bật cười lạnh lẽo.

Hắn cười, vừa cười vừa ho, cất giọng mỉa mai Phượng Tri Vi, “Nhìn xem, người không đoán sai chứ, y nên cứu ai, thì sẽ cứu người đó.”

Một lời tan nát cõi lòng.

Ninh Dịch biến sắc, đang định mở lời, gương mặt bỗng nhiên ửng hồng, ho nhẹ một tiếng rồi chọn cách im lặng.

Phượng Tri Vi không hề nhìn Ninh Dịch, khẽ cười cúi đầu nói với Ngũ hoàng tử: “Đừng cười người mà chẳng ngắm đến ta, nếu đổi lại là ngài thì cũng lựa chọn như thế thôi.”

Giọng nói dịu dàng, không hề oán trách, rơi vào tai Ninh Dịch lại khiến y cảm thấy hình như trong lòng mình đột ngột bị một nắm cát chà

xát, mài giữa thoi ráp đến phát đau, bèn mở miệng muốn cất lời.

Một bàn tay bất ngờ vươn ra, ôm Phượng Tri Vi đi mất.

Cố Nam Y dụi dụi Phượng Tri Vi vào lòng mình, lạnh lùng nói: “Vương chân, tránh ra.”

Ninh Dịch lùi lạc một bước, vịn vào cột hành lang. Y nhìn Phượng Tri Vi, đột nhiên cảm thấy mình không cần giải thích gì thêm.

Nếu nàng cũng cho là như thế, thì lời y nói chắc gì đã có tác dụng.

Nếu nàng không nghĩ như vậy, thì người đời có nói sai cũng vô ích.

Y chờ Phượng Tri Vi mở miệng, với trí tuệ của nàng, hẳn có thể nhìn ra trong khoảnh khắc ấy y tính toán không sai. Nếu không phải nửa đường gặp ngã rẽ, thì hoàn toàn có thể cứu được nàng.

Phượng Tri Vi vẫn không hề liếc nhìn Ninh Dịch lấy một cái, chỉ ngoan ngoãn tựa vào người Cố Nam Y, uể oai xoay người trong ngực y.

Sắc mặt của Ninh Dịch tối sầm như lúc hoàng hôn lịm tắt, hồi lâu y mỉm cười mất mát, nhưng trước sau vẫn đứng yên tại chỗ không hề nhúc nhích.

Y không biết...

Phượng Tri Vi vừa quay người, đã để lộ nét đau đớn thoáng qua trong vòng tay bảo vệ của Cố Nam Y.

Tay nàng nhẹ nhàng ấn lên thắt lưng. Nơi đó, dưới lớp tương hải đường đỏ thắm, có một dòng chất lỏng cũng màu đang lặng lẽ rỉ ra.

Độ dày của bánh nướng là hữu hạn.

Sức lực của Ngũ hoàng tử trong lần bộc phát cuối cùng, cũng tuyệt đối không nể nang ai.

Nàng độn thêm bánh, thừa dịp Ngũ hoàng tử phân tâm để nhích người ra, những vẫn khó tránh khỏi bị thương.

Đáng lẽ có thể tránh được, chẳng qua do sai sót ngẫu nhiên không đúng lúc.

Sắc mặt Phượng Tri Vi cũng tối sầm như lúc hoàng hôn tắt lịm, nàng cũng mỉm cười mất mát, thầm nghĩ những lời đối đáp trong thư viện ngày ấy vẫn còn văng vẳng, đáng ghét là mình lại đoán trúng.

Từ đầu đến cuối nàng không ngoái lại.

Nàng cũng không biết...

Thiên Thịnh để đứng sau lưng Ninh Dịch, kinh ngạc nhìn chăm chăm vào bóng lưng con trai.

Vi Vĩnh vẫn giữ nguyên tư thế phẫn khởi quăng đao chết trên ngạch cửa, khóe miệng in một nụ cười khoái trá.

Ninh Dịch vịn cột hành lang, đứng thẳng tắp.

Một lưỡi đao đâm sâu vào lưng y, máu tươi đầm đìa.

Năm Trường Hi thứ mười sáu, là một năm có nhiều biến động.

Ngay sau vụ án Thái tử mưu nghịch, lại xảy ra vụ án Ngũ hoàng tử đại nghịch.

Tuy trong thánh chỉ ban bố trên triều không nói tí mĩ về tội trạng của Ngũ hoàng tử, chỉ nói lòng ôm oán hận, mưu đồ gây rối, phế làm thường dân, phải dời cung ra ở chỗ khác, nhưng ai ai cũng biết, vị Hoàng tử cuối

cùng có khả năng cạnh tranh ngôi vị Hoàng đế nhất của gia tộc Thường thị, cũng ngã xuống từ đây.

Thường Quý phi bị liên lụy là điều đương nhiên, tuy điều tra ra được bà không hề dính líu đếm âm mưu của con mình, nhưng cũng không thể giữ lại địa vị cao quý trong hậu cung. Bà bị giáng xuống làm tần, chuyển sang Tây Lục cung.

Khi Ngũ hoàng tử uy hiếp Thiên Thịnh đế, hẳn không hề nghĩ đến chuyện phải đưa bà đi, mà bà lại trả cái giá lớn nhất vì con trai mình.

Không kết thúc một cách sơ sài như vụ án của Thái tử, lần này Thiên Thịnh đế có vẻ rất muốn đuổi cùng giết tận, giao hãn án này cho Sở vương truy xét. Trong quá trình thâm nhập khi tra án, Bố chính sứ Mân Nam Cao Thiện là người tìm ra bút hầu trước kia đương nhiên cũng không tránh khỏi bị điều tra hạch tội, từ đó tra ra để tìm được bút hầu lấy lòng Cao Dương hầu, Cao Thiện đã không ngại xói tung mười vạn dặm núi cao ở Mân Nam, tắm máu tộc người gioi nuôi thú lạ. Đôi bút hầu kia, chính là báu vật mà tộc trưởng tộc ấy phải bỏ biết bao nhiêu năm mới dưỡng thành.

Từ sự kiện bút hầu, lại liên đới tra ra nhiều tội trạng khác như Bố chính sứ Mân Nam tham ô trái luật, ăn bớt bạc đóng thuế, lén lút nhờ Cao Dương hầu mưu chức. Cao Thiện bị cách chức hỏi tội, Cao Dương hầu bị đoạt tước.

Nửa tháng trước còn gióng trống khua chiêng làm lễ mừng thọ cho Thường Quý phi, nửa tháng sau đã gióng trống khu chiêng thu quyền của Thường gia. Thường thị không cam tâm thất bại hoàn toàn, khi Thiên Thịnh đế tiếp tục hạ lệnh cho Thường gia phải từ bỏ chức Mân Nam tướng quân và giao nộp binh quyền, vùng duyên hải phía Nam xuất hiện hải tặc, làm hại ngư dân, Cao Dương hầu bèn lấy cớ hải cảnh chưa yên mà để quan viên triều đình phái đi thay thế ngôi chơi xơi nước, không chịu giao binh quyền.

Trời cao Hoàng đế ở xa, chuyện này cứ tạm thời treo đó. Thiên Thịnh đế dường như đã chịu một đả kích lớn trong chuyện lần này, từ đó quả thực sinh bệnh, những vẫn gắng gượng lên triều xử lý những kẻ không an phận trong khi ông trúng độc nằm liệt giường, người thì bãi miễn kẻ thì giáng chức, người thì chính đốn kẻ thì thay thế.

Nhị hoàng tử thường xuyên mở tiệc uống rượu tâm tình với các tướng lĩnh trong đại doanh Hồ Uy bị phái đến Mân Nam, phụ trách trấn an các bộ tộc bản xứ ở mười vạn dặm núi cao bị kích động gây rối do Cao Thiệu hành sự ngang ngược, đi uống rượu Hầu Nhi (1), tâm tình với các cô nương bản xứ răng đen móng bự.

(1): Tương truyền vào đầu mùa đông những con khỉ trong núi sẽ hái rất nhiều hoa quả thả vào một cái hốc (Thường là hốc cây) là thức ăn dự trữ. Nhưng nếu mùa đông năm đó không thiếu thức ăn, thì chúng sẽ quên cái hốc này đi, hoa quả bị bỏ quên trong đó sẽ lên men thành một loại rượu quý giá, gọi là rượu Hầu Nhi.

Có người nói Nhị hoàng tử đen đủi, cũng có người nói Nhị hoàng tử may mắn. Nghe nói trong cái đêm Ngũ hoàng tử gây sự, Nhị hoàng tử ở ngay trong đại doanh Hồ Uy; có một doanh trại nửa đêm điểm danh, đã nai nịt gọn gàng chuẩn bị ra khỏi cổng, nhưng mới đi được mười dặm đã bị ngăn cản phải quay về. Nếu không, chỉ e Nhị hoàng tử ngay đến rượu Hầu Nhi cũng không được uống.

Về phần đám quan viên nhân lúc Thiên Thịnh đế trúng độc năm đó mà sôi nổi đòi lập Hiền Vương, đa số bị điều đi hoặc bãi miễn. Ngay đến Thủ phụ Diêu Anh cũng bị liên lụy vì trong thời gian ấy đã thông qua nội đệ của Thất hoàng tử để cho vay nặng lãi ở bảy châu sáu huyện thuộc Hà Tây đạo, bị thánh chỉ khiển trách, phạt một năm bổng lộc.

Sáu bộ tranh cãi loạn xạ, đến khi Hoàng đế tỉnh lại thì im phăng phắc. Sở vương điện hạ nhận thánh mệnh đích thân xử lý, Thượng thư bộ Hộ bị

phạt bổng lộc, Thượng thư bộ Công bị giáng chức và điều sang bộ Lễ làm Thị lang. Sở vương điện hạ nói, việc công quản không tốt thì đi quản chuyện ca hát, ca hát vẫn không quản nổi thì cho về miền núi quản dân.

Thoại nhìn bộ Hộ bộ Công đều bị phạt, nhưng người sáng suốt vừa nhìn vào đã biết, bộ Hộ dưới quyền Sở vương không thương tổn nguyên khí, mà bộ Công vốn thuộc quyền quản lý của nt giờ thuộc về Thất hoàng tử lại tổn thất nặng nề. Song quan trọng hơn là so sánh thái độ buồn lòng cho Ninh Dịch tự do xử lý mà Thiên Thịnh để thể hiện ra trong chuyện này với thái độ có phần cảnh giác sau vụ án Thái tử mưu nghịch, thì có thể thấy sự tín nhiệm của Thiên Thịnh để đối với Ninh Dịch đã tăng cao hơn bao giờ hết.

Trong lúc ông sinh bệnh, Ninh Dịch vẫn luôn túc trực trong cung, nên bây giờ hình như Thiên Thịnh để chỉ tin đứa con này, còn ra về có y bên cạnh mới ngủ được.

Trong lúc đó hậu cung còn xảy ra một chuyện không lớn không nhỏ, Thiên Thịnh để phong cho vũ nương đã hiến vũ trong bữa tiệc mừng thọ của Thường Quý phi hôm ấy làm phi, ban cho ở tẩm cung của Thường Quý phi.

Chỉ nghe người nay cười, không thấy người xưa khóc, chuyện này cũng gọi nên chút sóng gió chốn hậu cung, nhưng ngoài chút sóng gió ấy ra, thì hình như không ai để ý, mà hình như cũng không liên quan đến bất kì ai.

Trai qua chuyện lần này, trong triều cũng có một vài lão thần không thuộc phe phái cả ai dâng thư yêu cầu Thiên Thịnh để sớm lập hoàng trử, nói rằng trừ vị bỏ trống không phải là kế lâu dài, để quốc gia được yên ổn thì phải sớm lập danh phận. Thiên Thịnh để chẳng ừ hử gì, giữ lại tấu chương không trả. Có người nói bệ hạ từng hứa hẹn sẽ phong Sở vương

làm Thái tử, nhưng Sở vương kiên quyết từ chối, cũng không biết là thật hay giả.

Việc trong triều được Ninh Dịch dùng thủ đoạn sấm sét nhanh chóng dẹp yên, Thiên Thịnh để dốc hết tinh lực để đối phó với Thường gia không nghe lời, đang lúc chuẩn bị điều động binh lực Hoàng Hải đi đánh dẹp hải tặc, dùng vũ lực bức bách Cao Dương hầu phải giao lại binh quyền, thì Phượng Tri Vi dẫn theo sứ giả của Yên gia ở Hoàng Hải, cầu kiến trong đêm.

Ngự thư phòng đã được tu sửa, mọi thứ trong vẫn như bình thường. Khi Phượng Tri Vi bước qua ngạch cửa lại tỏ ra cực kỳ cẩn thận, chọc cho Thiên Thịnh để bật cười.

Ninh Dịch ngồi trên chiếc ghế tựa bên dưới, tư thái và nét mặt đều có vẻ uể oải, khí sắc cũng hơi nhợt nhạt. Trời còn chưa lạnh mà sau lưng y đã lóat đẹn gấm, tóc đen xõa dài trên vai tôn lên đôi mắt đen nhánh, trong nét trang nhã sinh ra vài phần thanh lệ mê người. Phượng Tri Vi còn đang ngạc nhiên vì muện thế này rồi mà Ninh Dịch còn ở trong cung, ai ngờ Ninh Dịch lại ngược mắt nhìn sang. Ánh mắt hai người giao nhau, rồi cả hai lập tức lảng đi chỗ khác.

Nội thị dâng canh nhân sâm lên, Thiên Thịnh để tay đưa một bát sang cho Ninh Dịch, lại ra hiệu cho y không cần đứng dậy, “Dường bệnh cho tốt, đừng cựa quậy.”

Phượng Tri Vi giật mình, nàng đâu có nghe nói người này mắc bệnh.

“Tạ ơn phụ hoàng.” Ninh Dịch vẫn cúi thấp người, chậm rãi uống canh nhân sâm, không nhìn Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi lại cảm thấy vòng eo dạo gần đây tương đối yếu ớt của nàng lại bắt đầu âm ỉ đau, song ngoài mặt vẫn cười tươi như hoa, dâng cuộn giấy trong tay lên.

Cuộn giấy trải ra trên thư án, Thiên Thịnh đế vừa thấy đã tỏ ra hoan hỉ: “Bản đồ bố phòng của hải tặc Hoàng Hải!”

Phượng Tri Vi ra hiệu cho Yên Hoài Thạch- Huynh đệ à, đã đến lúc người lên sân khấu rồi.

“Bệ hạ, đây là bản đồ phân bố các thế lực hải tặc Hoàng Hải, do Yên gia ở Hoàng Hải dốc nhân lực vật lực trong nhiều năm, căn cứ vào kinh nghiệm buôn bán lâu đời trên biển mà vẽ ra.” Yên Hoài Thạch lời ít ý nhiều, “Đám hải tặc Hoàng Hải, đều ở trong đó.”

Lúc này ngay cả Ninh Dịch cũng đến gần ngắm nghía kĩ càng vài lần, lại liếc Phượng Tri Vi, nàng nở một nụ cười thật thà phúc hậu với y.

“Hay!” Thiên Thịnh đế vỗ án tán thưởng, “Dịch Nhi, con lập tức đến chỗ văn thư trong Hạo Quân hiên, phái khoái mã chuyển bản đồ này đến cho Hoàng Hải tướng quân... Mà khoan... sao chỉ có vài nhúm thế này?”

Ông ngần ngừ nhìn bản đồ, mày rậm rướn lên, trong mắt dần dần lộ ra vẻ tỉnh ngộ.

“Khốn kiếp!”

Một lúc sau, Thiên Thịnh đế đột ngột vỗ bàn, chấn động khiến cung dâng nghiêng ngả, đám nội thị vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

“Thường thị lại vô sỉ đến mức này ư!” Gân xanh trên trán Thiên Thịnh đế nổi lên, “Chỉ có vài mống hải tặc mà diệt gần ấy năm vẫn chưa xong, năm nào cũng đòi tiền đòi lương đòi tăng hạn mức với triều đình! Những con số tiểu phi báo lên hằng năm là cái quái gì vậy!”

“Chỉ e là đầu cửa những bách tính vô tội ở đất Hoàng Hải.” Phượng Tri Vi đổ thêm dầu vào lửa.

Tay Thiên Thịnh để run lên, trong nháy mắt đã giận đến nổi đôi môi cũng gằn gập, lại quay sang hỏi Ninh Dịch: “Dịch Nhi, con thấy thế nào?”

Ninh Dịch cầm lấy tấm bản đồ kia, nhàn nhạt nói: “Trước đã có kết luận Thường thị không thần phục, giờ chẳng qua tội trạng được sáng tỏ... Nếu Ngụy đại nhân đã cầu kiến trong đêm để dâng lên bản đồ này, thì ắt phải có kế hay, phụ hoàng chớ ngại nghe thử.”

Ánh mắt lướt ra khỏi bản đồ, vừa hay bắt gặp Phượng Tri Vi đang nhìn sang. Hai ánh mắt lại giao nhau, rồi lại tự động lảng đi.

Hai người đều ngẫm hiểu trong lòng, nhiều năm qua hải tặc ở Hoàng Hải có tiếng là ngang ngược, cho nên năm nào triều đình cũng phải phát lương tiền bổ sung binh lính, đến nỗi thu nhập cả năm phải đưa ba phần đến Hoàng Hải. Thường gia ở Hoàng Hải cũng nhờ nắm giữ được lực lượng này mà hùng bá một phương, ngay đến Bố chính sứ Mân Nam lân cận cũng béo mập căng tròn. Bây giờ Yên gia vạch trần chuyện đánh hải tặc là giả, tình hình thực tế không nghiêm trọng đến thế, thì tương lại Thường gia sẽ rất dài, người lên thay thế chắc chắn sẽ bị cắt giảm rất nhiều quyền hành. Mà vừa hay, lần này người đi thay thế chức Mân Nam Tướng quân, lại chính là người của Ninh Dịch.

Phượng Tri Vi không tin Ninh Dịch không nghĩ đến điều này, nhưng y lại không gây khó dễ, rộng rãi để mặc cho nàng làm, quả là vượt ngoài dự tính của nàng, những lời giải thích nàng đã nghĩ sẵn từ đầu cũng không cần dùng đến.

Ninh Dịch cup mắt xuống, chậm rãi vớt bột nổi lên trên chén trà... Nàng muốn bắt chấp tất cả mà tiến lên, ta miễn cưỡng kéo lại cũng chẳng để làm gì. Nếu đã như thế, thì đành khuất phục nàng trong lĩnh vực nàng am hiểu nhất thôi.

Ánh mắt mới xoay chuyển trong giây lát thì một khắc sau Phượng Tri Vi đã cười thưa: “Không cần uống phí binh lực của triều đình, điều trọng binh Hoàng Hải từ xa đến không những mệt người tốn cửa, mà một khi điều động đến tuyến Tây, còn có thể khiến phiên Trường Ninh cận kề rục rịch. Thật ra những đại tộc bản địa ở Hoàng Hải đa số dựa vào buôn bán trên biển mà trở nên giàu có, bao năm qua chịu đủ sự quấy nhiễu của Thường gia cấu kết với hải tặc, từ lâu đã có lòng muốn đền đáp quốc gia. Bây giờ chỉ cần bệ hạ cho bọn họ một danh phận, thì riêng lực lượng hộ vệ của những thế gia đó hợp sức lại cũng đủ quét sạch đám đạo tặc trên biển không có Thường thị chống lưng. Như thế, triều đình tiết kiệm bạc, không cần động đến đại quân, mà thế gia ở Hoàng Hải cũng quét sạch mối họa bao năm qua, được thỏa tâm nguyện, sao lại không vui vẻ mà làm?”

“Hay.” Thiên Thịnh để nghe đến độ hai mắt sáng bừng, mỉm cười nhìn Phượng Tri Vi và Yên Hoài Thạch, “Nếu đã như vậy, thì ngày mai ta sẽ gọi Nội các nghĩ cách xử lý. Các người có lòng, trẫm rất khen ngợi.”

Phượng Tri Vi mỉm cười, dâng bốc vài câu Hoàng đế thánh minh rồi lập tức đứng dậy cáo từ. Ninh Dịch cũng đứng dậy theo nói: “Để ta đi tiễn công thần nhà ta nào.”

Hai chữ “nhà ta” nói ra rất khế lại mang ý cười, Phượng Tri Vi nghe vậy liền ngoảnh đầu đi, tở lại không cảm nhận được gì, ông tránh được một cuộc chiến tốn kém tiền bạc, tâm tình rất tốt, vung tay thả người đi, ngẫm nghĩ rồi lại dặn dò, “Vết thương của người còn chưa lành, cẩn thận một chút.”

Phượng Tri Vi bĩu môi, thầm nghĩ người này lại đóng kịch.

Mấy người bước ra ngoài, Ninh Dịch đi rất chậm chạp, Phượng Tri Vi cực kỳ sốt ruột nhưng cũng đành phải kiềm chế, chờ y chậm rãi lê lét theo cùng. Ninh Dịch lặng lẽ liếc nhìn nàng, thầm nghĩ người này có điểm ấy là

hay nhất. Giả, mười phần giả, cực kỳ giả, và rất giả cho nên sẽ vĩnh viễn không hành sự tùy hứng, vậy là rất tốt, rất tốt.

Y nhìn Phượng Tri Vi cúi đầu thành thành thật thật đi bên cạnh y, đi một bước lại kéo lê ba bước, trên mặt nở nụ cười ôn hòa, mà bàn tay dưới ống tay áo đã siết lại thành nắm đấm, tức thì cảm thấy rất khoái trá.

Yên Hoài Thạch thấy cảnh này không ổn, vội vàng kiểm soát không biết đường để kéo đám nội thị chuồn lẹ như bay.

Bốn bề trống vắng, Phượng Tri Vi cũng không đóng kịch nữa.

Àng đi lướt qua Ninh Dịch, rảo bước vòng ra trước mặt y, vừa cười vừa nói: “Ha ha không dám làm phiền Vương gia tiền xa, ha ha xin dừng bước xin dừng bước, hạ quan tự mình đi, tạm biệt, tạm biệt.”

Ống tay áo đột ngột bị người giữ chặt, Phượng Tri Vi không hề bất ngờ, khuỷu tay huých về phía sau. Nghe sau lưng vang lên một tiếng “ây da”, nàng không thèm để ý mà cứ cắm cổ chạy, Ninh Dịch lại không chịu buông tay, ra sức túm chặt kéo nàng quay lại. Động tác này đụng vào thắt lưng Phượng Tri Vi, nàng cũng “ây da” một tiếng.

Nàng chống thắt lưng hít thở phì phò, mày liễu dựng ngược dùng dưng quay lại, bỗng thấy Ninh Dịch tái mặt tựa vào tường, đang không ngừng thở dốc.

Hai bên nhìn nhau, một người hỏi: “Nàng thật sự bị thương?”

Một người hỏi: “Ngài làm sao vậy?”

Hỏi xong ai nấy đều trầm ngâm, hồi lâu Ninh Dịch nhẹ nhàng nắm tay Phượng Tri Vi, cảm thấy lòng bàn tay nàng nóng hôi hổi. Phượng Tri Vi lại cảm thấy ngón tay y lạnh ngắt, bàn tay giần giật, bản năng mách bảo nàng phải sưởi ấm ngón tay lạnh lẽo này, nhưng lại lập tức rút về.

Ninh Dịch không phát hiện ra động tác của nàng, vẫn trầm mặc, rồi đột nhiên nói: “Tri Vi.”

Phượng Tri Vi khẽ “ừm” một tiếng.

“Nàng thật sự kiên trì đi trên con đường này sao?” Ánh trăng mờ ảo, ngay cả thần sắc trong mắt Ninh Dịch cũng không nhìn rõ, chỉ nghe giọng y sao mà trữu nặng.

Phượng Tri Vi chậm rãi quay đi, cỏi lòng trong nháy mắt đã rồi như tờ vò.

“Nàng nên biết.” Ninh Dịch từ tốn nói, “Có một số thứ ta nhất định phải chiếm được, và lại ta đã đi đến bước đường này, bây giờ cũng chẳng thể lùi lại được nữa. Có đôi khi là kẻ bề trên cũng thân bất do kỷ, dù muốn lùi lại đằng sau, thì thuộc hạ cũng sẽ không cho phép, nàng... hiểu chứ?”

Phượng Tri Vi lặng thinh không nói, hồi lâu mới nở một nụ cười.

“Hoàng gia có mật vệ, tên là Kim Thước vệ.” Ninh Dịch bắt ngừng chuyển sang một chủ đề chẳng mấy may liên quan, “Chìa khóa vàng thô, không gì không phá nổi, giải được mọi vụ trọng án lâu ngày chưa có đáp án trong thiên hạ, truy tìm đủ loại tội phạm nguy hiểm ít người biết đến. Chiếc chìa khóa này chỉ nằm trong tay bộ hạ, ngay đến Hoàng tử cũng chưa chắc đã biết rõ.”

Phượng Tri Vi ngược lên nhìn y bằng ánh mắt nghi ngờ.

“Ta chỉ nói cho nàng biết có tổ chức này tồn tại thôi.” Ninh Dịch nhìn đăm đăm vào mắt nàng, mỉm cười nhàn nhạt, “Cho nên chúng ta làm thần tử phải luôn cẩn thận hơn nữa.”

“Con người ta muốn sống sót, vốn đã phải cẩn thận bội phần.” Phượng Tri Vi cười cười.

Ninh Dịch nhìn nàng đăm đăm, chợt đưa tay ra vén một lọn tóc rối bên trán nàng, Phượng Tri Vi lùi một bước, gấp gáp nói: “Coi chừng có người thấy.”

“Ta biết nàng đang trách ta.” Ninh Dịch lại không lùi, cất giọng bình thản, “Yên tâm, xung quanh ta không ai có thể rình mò.”

Phượng Tri Vi rùng mình, thầm nghĩ sự nắm vững của Ninh Dịch về cung cấm đã vượt ngoài sức tưởng tượng của mình, bèn cười nói: “Trách gì cơ?”

“Đến bao giờ nàng mới bỏ được cái tật khoái giả ngu này?” Giọng Ninh Dịch có phần yếu ớt, một luồng gió xẹt qua bên tai nàng.

Phượng Tri Vi cảm thấy hai người dựa vào nhau quá gần, lại nghiêng đầu đi, vừa nghiêng đi thì đôi môi Ninh Dịch đã lướt qua bên tai nàng. Vành tai lập tức đau nhói, nàng khẽ “ây da” một tiếng, đưa tay lên sờ, một giọt máu đỏ tươi nở rộ trên đầu ngón tay.

Phượng Tri Vi nổi giận ngẩng đầu lên lườm y, nghĩ bụng sao người này lại nhỏ nhen như thế chứ, lần trước cắn y một nhát không phải chỉ để đóng kịch thôi sao? Mới đó mà đã muốn trả thù. Còn nữa, lần trước thật ra nàng chỉ cắn một nhát nhẹ hều, y cắn đau như thế để làm gì?

Vừa ngược mắt đã thấy khóe môi y cũng dính một vệt máu, tôn lên màu da trắng như ngọc và sóng mắt dập dờn, dưới ánh trăng mờ vẻ thanh nhã đã tan đi hết, chỉ còn nét quyến rũ ma mị, như yêu thần Bà La diễm lệ khát máu trong truyền thuyết.

Ninh Dịch chăm chú nhìn chằm chằm nhỏ như hạt ngọc san hô đậu trên vành tai trắng nõn của nàng, ánh mắt hơi trầm xuống, rồi đột ngột khẽ đẩy nàng ra, nói: “Có người đến đây, đi thôi.”

Phượng Tri Vi bị y đẩy ra, thân thể còn chưa xoay mà trên mặt đã kịp đổi sang nụ cười nguy trang vạn năm bất biến, nghênh đón nội thị với sắc thái bình thường, trong lúc giơ tay lên mời đã lẳng lặng lau đi vết máu trên vành tai, sau đó vội vàng đi mất.

Ninh Dịch nhìn theo bóng lưng nàng, chậm rãi tựa lan can ngồi xuống.

“Dù sao cũng phải nếm thử xem máu nàng có vị gì.” Y khẽ ho vài tiếng, cẩn thận tỉ mỉ chạm vào sắc máu trên đầu ngón tay, nhẹ nhàng chấm lên môi, sóng mắt lưu động, mỉm cười nói, “... Máu chảy ra từ tim đen, hóa ra cũng có màu đỏ.”

Mấy ngày sau, thánh chỉ hạ xuống, Ngụy Tri có công với quốc gia, bổ nhiệm làm Thị lang bộ Lễ.

Đồng thời triều đình tuyên bố mở Thuyền bạc tổng vụ ti ở Hoàng Hải, cho gia chủ Yên gia giữ chức Ti quan đứng đầu, thống lĩnh mọi việc thuyền bè thông thương ở Hoàng Hải, trực tiếp chịu trách nhiệm với bộ Hộ ở triều đình, không chịu sự quản lý của Bộ chính sứ ti ở địa phương.

Tin phía sau không khiến nhiều người chú ý cho lắm, chẳng qua là một thương nhân được phong chức thôi, nhưng tin phía trước lại khơi lên bao lời ca tụng của mọi người. Trước khi nhập các, các thần trong Nội các đều phải đến sáu bộ đánh bóng thành tích, tích lũy chút kinh nghiệm chính vụ. Một người xuất thân là Học sĩ đến bộ Lễ làm Thị lang, chính là tín hiệu cho thấy tương lai sẽ nhập các. Ngụy Thị lang còn trẻ như thế đã là quan lớn tam phẩm, tiền đồ trong tương lai đâu chỉ là vô lượng. Trong phút chốc Ngụy phủ đã tấp nập ngựa xe, người đến chúc mừng miên man không dứt.

Ngụy đại nhân lại không rảnh để nhận lời chúc của mọi người – trong ngày đầu tiên nàng đến bộ Lễ nhậm chức, nhiệm vụ đầu tiên nhận được chính là sàng lọc tư liệu về con em thế gia và quan lại được dâng lên từ khắp mọi nơi, căn cứ vào gia thế tài học để tuyển chọn sơ bộ, báo danh

sách lên cho Thiên Thịnh để – Thiên Thịnh để cuối cùng đã hạ quyết tâm muốn tuyển phò mã cho Thiều Ninh.

Thiều Ninh nghe được tin này, làm sao chịu đồng ý? Khóc cũng khóc rồi, quậy cũng quậy rồi, lại còn vây đuổi chặn đường Phượng Tri Vi khắp nơi. Phượng Tri Vi cũng chạy nháo chạy nhào tránh mặt nàng ta khắp nơi – Tỷ tỷ, cô ngốc quá, nếu bệ hạ đã giao chuyện này cho ta thì hiển nhiên không định gả cô cho ta rồi. Cho dù bệ hạ có ý này, thì lục ca nhà cô cũng tuyệt đối không để chuyện này xảy ra. Cô càng làm loạn lại càng bị gả đi nhanh hơn, đứa con nít chết tiệt nhà cô sao lại chẳng chịu hiểu ra cơ chứ?

Thiều Ninh lại không hiểu được những khúc mắc sâu xa trong đó, nàng ta cho rằng con đường tình yêu luôn trắc trở, nhưng tiền đồ lại tươi sáng. Tiền đồ tươi sáng cần hai người nắm tay nhau tiến tới, sao có thể bỏ mặc nàng ta bước đi một mình? Cho nên dạo gần đây Phượng Tri Vi bị Thiều Ninh quấy rối, kêu khổ thấu trời.

Hôm ấy sau buổi chiều, nàng lại bị Thiều Ninh chặn đường dưới điện.

Phượng Tri Vi vội vã bái chào, “Chào Công chúa, chúc Công chúa buổi sáng tốt đẹp sức khỏe dồi dào, vì thần còn có chuyện quan trọng xin lỗi không thể phụng bồi, tạm biệt tạm biệt.” Thiều Ninh vừa mới mở miệng, nàng đã tuồn xong một tràng rồi vội vã chạy biến ra ngoài.

“Người đứng lại cho ta!”

Phượng Tri Vi đón gió chạy đi, trưng ra bộ mặt “Ta chẳng biết gì cả ta không nghe gì hết” với đám quan lại nở nụ cười quái quỷ mà ngó theo nàng.

“Người đừng làm thế mà!” Thiều Ninh đuổi theo, gào lên sau lưng nàng, “Đừng làm đừng làm!”

Nụ cười mờ ám của đám quan lại hóa thành kinh sợ - Chuyện gì đây chuyện gì đây chuyện gì đây? Làm gì làm gì làm gì?

Phượng Tri Vi đón gió, mồ hôi ướt đầy mặt... Công chúa xin người hãy ăn nói rõ ràng một chút, nói năng kiểu đó chết người như chơi đấy.

“Ngụy đại nhân ngày đừng chạy...” Một nội thị mồ hôi đầm đìa đuổi tới, “Bệ hạ tuyên ngài vào!”

Thiền Ninh đỏ mắt lên, biết sau buổi chiều hôm nay Thiên Thịnh đế sẽ chọn ra người làm phò mã, lần này ông triệu Ngụy Tri vào là để hỏi thăm tình hình cụ thể.

“Hôm nay người không được đi!” Nàng ta khế cắn môi, rồi đột ngột vỗ tay, “Người đâu!”

Một đám thị vệ chạy ra từ góc, mắt lóe lên hung quang cản Phượng Tri Vi lại.

Phượng Tri Vi nhướn mày, Ngụy Tri là một thư sinh chỉ biết vài ba món võ mèo quào, không thể đánh nhau với thị vệ, lòng bàn chân trượt dài định chuồn đi.

“Bắt hãm lại cho ta!” Thiền Ninh thét lớn, thị vệ dõn lên, nhoáng cái đã tóm được Phượng Tri Vi.

“Trói lại!”

Phượng Tri Vi bị trói lại bằng thắt lưng lụa vàng, khiêng lên, thu hút mọi ánh nhìn.

Sắc mặt Thiền Ninh xanh mét, đôi mắt ửng đỏ, kích động đến nỗi cả người phát run, túm váy đi theo đằng sau tiến thẳng đến Ngự thư phòng.

“Hai ta cùng đến gặp phụ hoàng!”

“Ta sẽ nói người lừa phỉnh chiếm đoạt thân xác ta, ngự hoa viên thề ước trọn đời, bây giờ người không gả cho ai ngoài ta, ta cũng không cưới ai ngoài người!”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 35: Chuốc Rượu

Type: HK

Hay hay hay, Ngự Tri không gả cho ai ngoài cô, cô cũng không cưới ai ngoài Ngự Tri.

Phượng Tri Vi giận quá hóa cười, cười hì hì nói giữa không trung: “Công chúa, đã có ai nói với người, miễn cưỡng ép uống thường sẽ thành công cốc chưa?”

“Bản cung chỉ biết,” Thiều Ninh khí thế hùng hồn đáp, “lúc đáng làm mà không làm, đến cuối cùng cũng thành công cốc!”

“.....”

Tám tráng hán nâng chiến lợi phẩm trời cứng như cương thi của công chúa Thiều Ninh, thu hút mọi ánh nhìn. Cương thi Phượng Tri Vi đóng cửa giữa không trung, nhìn trời thở dài nói: “Dạo gần đây, nam sắc thật khiến người lảo đảo...”

Một đám nội thị tránh tránh né né đi theo đằng sau để xem trò vui, đều đau thắt lưng...

Rầm rầm náo loạn đi đến Ngự thư phòng, bệ hạ lại vắng mặt, nhân họ đến Phong Quân hiên. Lại xông vào đó, người còn chưa đến, cửa sổ lầu hai bất ngờ mở tung, một người nhô ra nói: “Ôi, đây chẳng phải là Ngự đại nhân đó sao? Ấy da, sao khi đi thì đứng thẳng mà khi về lại nằm ngang thế này?”

Phượng Tri Vi nhìn thẳng lên trên đó, gương mặt cười cợt đến suýt rơi cả lông mày của Hách Liên Tranh lọt vào tầm mắt, sao gã này lại ở đây chứ?

“Chào buổi sáng Thế tử.” Nàng cười tít, lên tiếng chào hỏi, “Xin thứ cho hạ quan mang giày trụ trên người, không thể thi lễ.”

Bên cạnh Hách Liên Tranh bất thành linh nhô ra một người nữa, y bưng chén trà, ngắm nghía Phượng Tri Vi kĩ càng, nói: “Nhìn ngang thành dãy nghiêng thành đỉnh, tư thế này của Ngụy đại nhân quả là rất khiêu khích.”

Phượng Tri Vi he hé mắt, ngắm nghái người trên lầu kĩ càng một lượt, đáp: “cao thấp gần xa thấy khác ngay, vẻ mặt này của điện hạ thật khiến người ta phải suy ngẫm mà tỉnh ngộ.”

Hách Liên Tranh hết sức vui vẻ, cười ha ha, “Lư Sơn chẳng rõ chân diện mục, điện hạ, Ngụy đại nhân cũng đâu phải hạng thần tử tầm thường mặc người ức hiếp!”

“Chỉ vì đang đứng trên tường này.”(1) Ninh Dịch bưng chén trà bình thản xoay người, “Bức tường trên ngọn tháp của thư viện Thanh Minh, mới cao làm sao.”

(1) Bốn câu trên lấy ý từ bài thơ Đề Tây Lâm bích của Tô Thức đời Tống, tả ngọn Lư Sơn. Trong câu cuối, Ninh Dịch đã sửa chữ “sơn” thành chữ “tường” để đá xoáy Hách Liên Tranh.

Hách Liên Tranh: “...”

“Thieu Ninh, con làm cái gì thế!” Bên này đang đấu võ mồm, bên kia lại mở cửa sổ, Thiên Thịnh để mặt mũi tái xanh đứng bên cửa sổ, trợn mắt nhìn xuống dưới lầu.

Thiền Ninh quật cường ngẩng đầu lên, lớn tiếng nói: “Phụ hoàng, con không cần ai khác, con và Ngụy Tri ở ngự hoa viên...” Mới nói được một nửa, chợt nghe Phượng Tri Vi đang lơ lửng giữa không trung nhắm nghiền hai mắt, la lên còn to hơn: “Bệ hạ xin thứ cho vi thần mang giáp trụ trên người không thể thi lễ, vừa rồi vi thần mộng du trong ngự hoa viên, nghe được một kịch bản, nội dung là tể ước trọn đời trong ngự hoa viên, thụ sinh ngốc không hiểu phong tình. Vi thần cảm thấy kịch bản này rất hay, rất hài hước, vậy mà Công chúa lại không thích. Vi thần cảm thấy Công chúa không thích nhất định là lỗi của vi thần, tại vi thần không thể kể lại kịch bản một cách sinh động khiến Công chúa cảm tâm tình nguyện thích nó, vi thần hổ thẹn vô cùng, đành tự trói mình đến đây tạ tội với ngài... A, đa tạ Công chúa phái thị vệ khiêng giùm vi thần đến đây, vi thần sơ suất trói mình chặt quá.”

Trên lầu có người bật cười, đám thần đang làm việc trong hiên, nghe một tràng này đều liếc mắt nhìn nhau, nghĩ bụng tiểu tử Ngụy Tri đúng là xảo quyệt, tình bơ ôm mọi chuyện vào mình lại nói rõ ngọn nguồn, vừa chặn họng Thiền Ninh vừa giữ thể diện cho hoàng gia, chẳng trách bệ hạ vừa thấy hân đã vui vẻ ra mặt.

Thiên Thịnh để đứng nghe trên lầu, trông có vẻ hết chịu nổi, miễn cưỡng cau mày quát: “Một đám trẻ ranh, chuyện vặt vãnh như thế mà cũng chạy đến Phong Quân hiên làm loạn? Mau quay về cho trẫm, Thiền Ninh! Con càng ngày càng không ra thể thống gì, muốn trẫm cấm túc con luôn không?”

Thiền Ninh ngẩng đầu lên, sắc mặt trắng tái, ngẫm hiểu tâm tư của mình đã bị Ngụy Tri lấp tịt. Kẻ này thâm trầm như biển, lòng rắn như đá, nàng ta không đấu lại, cũng không chiếm được. Thuyết phục mềm mỏng, dây dưa từ từ, ép uống cứng rắn- đều không chạm nổi vào hân một phân.

Nàng ta quật cường ngẩng mặt lên, hốc mắt dần dần ngấn lệ. Nhưng vì tư thế ngẩng đầu quá cao kia, mà nước mắt thủy chung cũng không rơi, như

hai viên trân châu long lánh, rưng rưng run rẩy dưới ánh mặt trời.

Thiên Thịnh để thấy ái nữ tỏ thái độ này, có phần kinh ngạc vì đứa trẻ này có vẻ như đã động tình thật sự, trong lòng mới thoáng do dự lại nghe Ninh Dịch sau lưng cười nói: “Tiểu muội thật càn quấy, đường đường là thiếu niên anh tài tiền đồ vô lượng, là trọng thần triều đình mà bị muội quấy rầy như thế, bảo người ta sau này biết phải sống sao.”

Thiên Thịnh để bưng tỉnh, ánh mắt lại trở nên ngụi lạnh. Đúng vậy, trong triều thiếu gì những kẻ đọc nhiều thi thư, nhưng phần lớn đều là thư sinh cổ hủ, thi thoảng mới được vài người hiểu rõ chính vụ, song thường là tính tình cao ngạo, khó lòng cộng tác. Ngụy Tri là nhân tài hội tụ đủ tài hoa kiến thức hiếm gặp gần đây, lại thêm còn trẻ đã hiểu đời, đợi thêm một thời gian nữa, tất có tài trờ phụ. Một người như thế đi làm phò mã cho Công chúa, từ nay trở đi đứt duyên với hoạn lộ, là chuyện vô cùng đáng tiếc.

Huống chi ông không thấy Ngụy Tri này có tình ý với Công chúa, nên dù có thương ái nữ đến đâu, ông cũng không nên chấp vá một cách miễn cưỡng.

“Thiều Ninh!” Ông hạ quyết tâm, nghiêm giọng nói: “Con về đi! Không được quay lại nữa! Đây không phải nơi con có thể đến !”

Lại sai người cưỡi trời cho Phượng Tri Vi, Phượng Tri Vi vươn tay đuổi chân, hành lễ với Thiên Thịnh để, cười nói: “Bệ hạ khoan dung, không trách tội vi thần thất lễ, cũng xin người đừng trách tội Công chúa. Sắp đến ngày lành rồi, xin đừng làm Công chúa mất vui.”

Nàng vừa nói như vậy, Thiên Thịnh để lại càng cảm thấy mình nhất định phải cấm túc Thiều Ninh. Một người đã sắp nghị hôn còn chạy lung tung trời người, chuyện này mà truyền ra sẽ làm hoàng gia mất mặt, lập tức vỗ lan can, quát: “Mời Công chúa trở về! Không cho bất cứ kẻ nào ra khỏi cung Ngọc Minh!”

Nói vậy có nghĩa là cấm túc không kỳ hạn, lần này Công chúa Thiều Ninh lại không khóc không quây, chỉ tái mặt ngửa đầu, hậm hực nhìn phụ hoàng, rồi ngoảnh đầu bước đi. Trong phút ngoảnh đầu, một giọt nước mắt rơi xuống cát bụi.

Phượng Tri Vi chấp tay đứng quay lưng về phía nàng ta, sắc mặt bình tĩnh- đối với Thiều Ninh, lúc cần quyết đoán mà không quyết đoán, trái lại sẽ hại nàng ta. Hôm nay đã cự tuyệt rõ ràng một phen, ắt hẳn từ giờ trở đi nàng ta cũng có thể thu hồi trái tim thiếu nữ đặt sai người.

Ngẩng đầu thấy Ninh Dịch đang tựa song nhìn xuống, ánh mắt tựa cười tựa không, rồi đột nhiên y mấp máy môi với nàng.

Phượng Tri Vi nhú mày nhìn lên, hồi lâu mới đoán ra hai chữ ấy.

“Tim đen.”

Thiên Thịnh để chọn con trai của Vĩnh An hầu Vương thị cho Công chúa Thiều Ninh, dự tính sang năm sẽ thành hôn. Phượng Tri Vi cũng coi như làm xong một việc, sau khi rời cung liền quay về Thu phủ trước tiên. Đạo gần đây Phượng phu nhân đã vài lần đến Tụy Phương trai, nếu Phượng Tri Vi không bố trí người ngày đêm ngăn cản thì Phượng phu nhân đã xông vào rồi.

“Hạo nhi mất tích rồi.” Phượng phu nhân vừa thấy nàng, cũng không hỏi tại sao nàng đi vắng lâu như thế, mà hỏi thẳng, “Con có thể giúp mẹ tìm nó không?”

Phượng Tri Vi nhìn bà, trong lòng nổi lên vô vàn nghi vấn, thản nhiên đáp: “Trong đại lao bộ Hình.”

‘Sao cơ?’ Phượng phu nhân kinh hãi.

Phượng Tri Vi kể vắn tắt lại mọi chuyện, sắc mặt Phượng phu nhân biến đổi, hồi lâu mới nói: “Đệ đệ con chỉ tham tiền thôi, con vẫn nên nghĩ cách cứu nó ra đi, nó làm sao chịu được khổ cực như thế?”

“Sao mẹ dám chắc con có thể cứu đệ ấy ra?” Phượng Tri Vi cười, Phượng phu nhân biến sắc, sau đó cũng cười.

“Con là con gái của mẹ, con có thể làm gì và không thể làm gì, mẹ hiểu rất rõ. Vả lại nếu con đi cầu Hồ Trác Thế tử, thì ắt hẳn Phượng Hạo sẽ được thả ra.”

Cõi lòng Phượng Tri Vi chùng xuống, hồi lâu mới cười nhạt nói: “Lần trước đến cầu thân mẹ đã đánh đuổi người ta ra khỏi cửa, bây giờ lại muốn đi cầu người ta?”

“Con không đi thì mẹ đi!” Phượng phu nhân quay đầu đi thẳng, “Mẹ chỉ vừa ý tính cách trượng nghĩa của nam nhi thảo nguyên, chứ đâu có ý bắt con dâng cho người.”

Phượng Tri Vi ngẩn người, mơ hồ cảm thấy hôm nay mẹ hơi là lạ, bèn dịu giọng nói: “Được, con sẽ thả đệ ấy ra, nhưng mà...”

“Nhưng gì?”

“Cứu đệ đệ ra rồi, cả nhà chúng ta sẽ rời khỏi Đế Kinh, được chứ?” Phượng Tri Vi nhớ lại lời Ninh Dịch, nhìn đăm đăm vào Phượng phu nhân, từ tốn nói, “Sống ở Đế Kinh chẳng hề dễ dàng, chúng ta tìm một nơi non xanh nước biếc mà sinh sống, được không?”

Phượng phu nhân đột ngột dừng bước.

Từ góc độ của Phượng Tri Vi, chỉ nhìn thấy những ngón tay bà vặn vẹo lại với nhau dưới ống tay áo.

Phượng Tri Vi biết xưa nay chỉ có những lúc tâm thần chấn động, mẹ mới làm ra động tác này. Nàng nhìn đắm đắm vào đôi tay kia, bỗng mở miệng: “Con không hỏi mẹ về thân phận của đệ đệ, con không hỏi mẹ vì sao lại bồi dưỡng con thành người như thế, bởi lý do chẳng qua là con muốn bảo vệ đệ ấy. Vì mẹ, con chấp nhận. Con chỉ muốn nhắc nhở mẹ, nếu Phượng Hạo là báu vật của mẹ, thì có sao mẹ còn muốn đặt chân vào chốn đế đô tình hình phức tạp? Nếu mẹ nghĩ đại ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triều, thì con nói cho mẹ biết, cách này không thích hợp với Phượng Hạo. Đệ ấy sống ở nơi sông núi xa xôi ít người biết đến, thì mới có thể sống lâu hơn.”

Phượng phu nhân chấn động, vẫn không quay lại, bàn tay vịn vịn đột ngột buông lỏng.

Hồi lâu, bà mới quay lại, chăm chú nhìn Phượng Tri Vi, “Đây là những lời thật lòng của con?”

“Phải.”

“Con không hề lừa luyến Đế Kinh?”

“...Phải.”

“Được.” Phượng phu nhân nhìn nàng, trong tích tắc ánh mắt bà đan xen nỗi thất vọng và thư thái, lại không hề do dự. “Vậy chờ con cứu đệ đệ ra, một nhà ba người chúng ta sẽ rời khỏi Đế Kinh.”

“Được,” Phượng Tri Vi cố nén xuống cảm giác chua chát và nhói đau đột ngột gợn lên nơi đáy lòng, nói rành rọt từng chữ, “Đưa Phượng Hạo về, chúng ta sẽ đi, từ nay sông núi xa xôi, vĩnh viễn không trở lại Đế Kinh.”

Rời Thu phủ, Phượng Tri Vi đang chuẩn bị viết thư cho Ninh Dịch, nhờ y thả Phượng Hạo ra, thì bỗng dừng nhận được chiếu chỉ tuyên nàng vào cung, đành phải tất bật đi ngay. Bước vào Phong Quân hiên, nàng thấy Hách Liên Tranh đang nhìn bản đồ Bắc Cương ăn nói hùng hồn, thì ra Thu

Thượng Kỳ báo thắng trong trận chiến đầu tiên với Đại Liêu. Tin tức truyền về Đế Kinh, do Hồ Trác cũng tham gia chiến sự nên Thiên Thịnh để gọi riêng gã tới, cũng có ý chung vui.

Phượng Tri Vi chúc mừng, Thiên Thịnh để lộ ra nét mừng rỡ, rồi lại có vẻ bức mình, ném mạnh chồng thư trong tay lên mặt bàn, nói; “Vừa có một đồng tấu thư từ Hoàng Hải- Thường gia quả nhiên là lũng đoạn sâu xa, vừa chiếu cao mở Thuyền bạc sự vụ ti, tấu chương đã dâng lên như tuyết rụng, đa phần nói Hoàng Hải đạo đã có Thông hàng ti, bây giờ mở thêm Sự vụ ti là hoàn toàn dư thừa. Lại còn kèm theo thỉnh nguyện thư vạn người của phụ lão Hoàng Hải, nói thế gia nắm giữ các nghề ở Hoàng Hải, dân chúng khổ không sao tả xiết, bây giờ lại còn cấp chức quan vẻ vang cho đám thế gia ấy, phụ lão Hoàng Hải sẽ không còn đất dung thân. Người xem câu này ‘Cớ sao bệ hạ lại tiếp sức co đám sâu mọt tha hồ đục khoét, đẩy vạn dân Hoàng Hải ta vào chốn nước sôi lửa bỏng!’ Lại còn dám mắng trẫm!”

“Bên đó đang cực kỳ náo loạn.” Hồ Thánh Sơn ung dung tiếp lời, “Dân chúng luân phiên tấn công các đại thế gia ở Hoàng Hải, cướp đoạt hàng hóa, đánh chìm thuyền hàng, người làm thuê bãi công. Bên các thế gia cũng bắt đầu phản kích, khống chế giao thương qua lại, trở tay thu mua lúa gạo, giá cả bắt đầu tăng cao, vậy mà quan phủ vẫn ngoảnh mặt làm ngơ, trái lại còn đòi triều đình cứu trợ. Buồn cười, Hoàng Hải lúa gạo sung túc, là nơi buôn bán sầm uất nhất Thiên Thịnh, đòi cứu trợ cái nổi gì?”

“Nhân họa!” Một vị các thần nghiêm nghị nói.

Phượng Tri Vi cười cười, ngầm hiểu đây là đòn phản kích của Thường gia. Họ chắc hẳn đã nhìn ra ý định thật sự khi mở Thuyền bạc sự vụ ti, một mặt muốn giữ cho âm mưu cấu kết với hải tặc của mình không bị bại lộ, mặt khác cũng muốn thăm dò quyết tâm diệt trừ Thường gia của triều đình.

“Bệ hạ nghĩ sao?” Nàng cười hỏi.

“Quốc sách há có thể tùy tiện sửa đổi? Há có thể bị bọn đạo tặc kìm hãm?” Thiên Thịnh đế lạnh nhạt nói, “Nhưng có một chuyện cần phải đề phòng, thế gia ở Hoàng Hải thế lực vốn đã mạnh, bây giờ lại được triều đình chống lưng, lỡ đâu lại bành trướng quá nhanh, chẳng phải sẽ trở thành Thường gia thứ hai sao?”

“Sự vụ ti chỉ là một tổ chức tạm thời.” Phượng Tri Vi nói, “Vi thần hiểu sơ sơ về thế gia ở Hoàng Hải, nhiều năm qua vẫn bị quan lại Hoàng Hải dưới quyền thống lĩnh của Thường gia chèn ép, khổ không sao tả xiết. Bây giờ triều đình tỏ thái độ, tất nhiên sẽ đối lấy sự ủng hộ toàn lực của bọn họ; chờ việc của Thường gia xong xuôi, Thuyền bạc sự vụ ti có thể sửa lại cơ cấu, đến lúc đó cho thế gia một chức tước vẻ vang là được, bộ hạ không cần lo lắng quá mức.”

“Người nói rất đúng.” Thiên Thịnh đế nhìn nàng, ánh mắt sáng rực, “Sự vụ ti thành lập vốn gian nan, cần một nhân tài khôn khéo quyết đoán để giao thiệp với quan phủ các cấp. Còn một chuyện khó hơn, đó là khống chế thế gia, trước mắt đang thiếu một năng thần nắm rõ tình thế và một mực trung thành với triều đình đi giải quyết chuyện này.”

Phượng Tri Vi ngăn người, lão gia này nói rõ lắm, thì ra là để nhắm nhe gở đầu mình, chỉ chờ nàng đứng ra gánh vác.

“Bộ hạ...” Nàng trầm ngâm nói, “Vi thần tài năng nông cạn, thật sự không nên tự ý xung phong. Nhưng nếu việc này là do vi thần hiến kế, bây giờ Hoàng Hải sinh loạn, vi thần phải gánh trách nhiệm. Có điều phía thư viện và chỗ biên soạn sách...”

“Người không thể thì còn ai có thể? Trẫm biết người trung thành vì nước!” Thiên Thịnh đế mừng rỡ ra mặt, “Chỗ biên soạn sách thêm người cũng không thừa, bớt người cũng không thiếu, không sao. Còn phía thư viện, nếu tạm thời thiếu người quản lý, chỉ bằng người hãy chọn vài người con em thế gia đi cùng, tránh wor lại rồi sinh chuyện. Tương lai họ theo

người trái đời, cũng dễ nhận một chức danh thực, cho người tự tay chọn lựa.”

Phượng Tri Vi giật mình, không ngờ Hoàng đế lại hào phóng đến vậy. Nói thế tức là cho phép nàng bồi dưỡng thực lực của bản thân, đã nói đến nước này mà còn từ chối ắt gặp họa, bèn vội vã quỳ xuống tạ ơn: “Thần tuân chỉ.”

“Đội tẩm lựa chọn một bộ phận thị vệ Trường An theo người đi Hoàng Hải, tiểu tử Yên gia kia cũng về cùng với người.” Thiên Thịnh đế nói, “Hoàng Hải còn xảy ra nhiều chuyện, người hãy lập tức lên đường, dù sao người ở Đế Kinh cũng không có người nhà phải từ biệt.”

Phượng Tri Vi lại đỡ người, đành phải vâng dạ. Nghĩ đến chuyện mình không kịp từ biệt mẹ, cũng không kịp lôi đệ đệ ra khỏi đại lao bộ Hình, đành phải đưa mắt ra hiệu cho Ninh Dịch. Ai ngờ kẻ kia làm như không hiểu, chỉ mỉm cười với nàng, cười đến độ mặt mày nở hoa, khiến người xem cũng hoa mắt luôn.

Cười cái quái gì mà cười! Trông như kẻ si tình! Phượng Tri Vi rửa thầm, nhưng cũng thấy mình may mắn- đi xa nhà, được tự do, không cần phải thấy nụ cười mê hồn của Sở vương điện hạ trong bất cứ hoàn cảnh nào, rất tốt.

Xưa nay lệnh vua đã yêu cầu ra đi trong ngày, thì chậm một canh giờ cũng là kháng chỉ. Phượng Tri Vi không kịp quay về Thu phủ, một mặt vội vã viết thư ngay trong xe ngựa báo cho Phượng phu nhân biết việc này, nói rõ chuyện Hoàng Hải rồi lại nhắc đến chuyện rời kinh, Phượng Họa đã nhờ người chiếu cố, xin cứ yên tâm; một mặt phái người đi báo tin cho Cố Nam Y và viết thư báo tin cho Yên Hoài Thạch chạy ra cửa thành, chọn ra mấy người tích cực như Diêu Dương Vũ. Diêu Dương Vũ vẫn luôn bất mãn, định nhình mình nhiều lần đắc tội Ti nghiệp đại nhân, chuyện tốt lần này

nhất định không tới lượt, ai ngờ Phượng Tri Vi đã bỏ qua chuyện cũ, hẳn mừng rỡ đến độ hận không thể quỳ xuống lau giày cho Ti nghiệp đại nhân.

Trong đám người, Phượng Tri Vi thấy một gương mặt quen thuộc cũng ý vào ưu thế cao to chen vào, ai chen lên trước mặt gã cũng bị đẩy về, ai chen lên trước mặt gã cũng bị đẩy về....

Phượng Tri Vi chịu hết nổi, gắt gỏng: “Hách Liên Tranh ngài đứng dẹp ra giùm, ở đây không có việc cho ngài làm!”

“Là học sinh ưu tú nhất của thư viện, không phải ‘một trong’,” Hách Liên Tranh nghiêm nghị nói, “việc này phải có phần ta.”

“Là người quản lý tối cao của thư viện hiện giờ, không phải ‘một trong’,” Phượng Tri Vi cười giả lả, “việc này tôi không phê chuẩn, hơn nữa trong thâm tâm tôi cũng không đồng ý với câu nói trên của ngài.”

“Ta đi tìm tiểu di.” Hách Liên Tranh buông tay bỏ đi, “Tiểu di dạy ta lấy đức phục người, ta không tranh cãi với người, ta gọi tiểu di ta đến nói lý với người.”

Phượng Tri Vi dờ khóc dờ cười, đành kéo gã sang một bên, “Ngài làm sao đi được? Bộ hạ cũng sẽ không cho phép!”

“Phụ vương cho ta thời hạn một năm để đến Đế Kinh thăm viếng thiên tử, du ngoạn nâng cao kiến thức.” Hách Liên Tranh cười nói, “Ngày nào cuộc chiến giwuxa Thiên Thịnh và Đại Liêu còn chưa chấm dứt, ngày đó ta không thể trở về. Cô cũng biết mà, ta coi như một nửa con tin.”

Phượng Tri Vi nhướn mày, thầm nghĩ người thật sự không hề có tính tự giác của con tin.”

“Ta đi theo cô bộ hạ rất yên tâm.” Hách Liên Tranh cười hì hì, “Ta ở lại Đế Kinh ông ấy mới đau đầu.”

“Vậy thì đi.” Phượng Tri Vi bắt đầu đếm ngón tay, “Tôi có mấy yêu cầu nho nhỏ.”

“Được!”

“Không được rình mò không được leo tường không được nhắc đến tiểu di trong bất cứ hoàn cảnh nào không được thử đến gần xe ngựa của tôi không được hưởng chế độ gì đặc biệt lúc nào cũng phải tuân thủ viện quy của thư viện và phục tùng bất cứ điều luật nào mới được tôi thêm vào vì bất cứ lý do nào trong bất cứ thời điểm nào.”

“Được!”

Phượng Tri Vi hoài nghi nhướn mày nhìn Hách Liên Thế tử hôm nay đặc biệt dễ nói chuyện.

Còn Thế tử gia khắp khởi mừng thầm đi chuẩn bị hành lý, vừa đi vừa than thở, “Dù sao đi chăng nữa, cứ đi theo cái đã rồi tính sau, bằng không con vịt tiểu di nấu sập chín của ta sẽ bay vào miệng người mất...”

“Gã nói gì thế?” Phượng Tri Vi hỏi Cố thiếu gia mới chạy tới nơi.

“Gã, con vịt.”

Cố thiếu gia ăn hồ đào nói một câu ngắn gọn súc tích.

Xe ngựa của khâm sai lộc cộc lăn bánh ra khỏi cổng thành Đế Kinh, Phượng Tri Vi ngoái nhìn Đế Kinh phồn hoa, trong lòng chợt dâng lên một nỗi buồn bã- đây là lần đầu tiên nàng rời xa Đế Kinh, phải đối mặt với thế cục hiểm ác tiền đồ mờ mịt, mà người thân còn chưa biết nàng đã ra đi. Trong phút giây ngỡ dường như nàng thấy mẹ mình tựa cửa nhìn theo, gương mặt đượm buồn, tức thời cảm thấy lòng mình hơi chùng xuống. Thế sự biến ảo khôn lường, thân bất do kỷ, việc đã hẹn trước với mẹ, xem ra đành chờ mình quay về từ Hoàng Hải rồi tính sau.

Nàng lắc đầu, chỉnh đốn lại tâm tình, vừa cười bản thân sao bỗng dừng lại đa sầu đa cảm, vừa trò chuyện vài câu với quan viên đi đưa tiễn, mơ hồ nghe ai đó nói với vẻ ước ao “Đại nhân được nghe tận tai những lời bổ ích của điện hạ, thật khiến người ta ngưỡng mộ...”, cũng vào tai này ra tai kia.

Những người bên cạnh nàng đều có vẻ hưng phấn, Yên Hoài Thạch mặt mày rạng rỡ, hẳn đã theo đúng người, bây giờ đã làm hoàng thượng còn được chức quan, có thể nói là áo gấm về làng, Thủ lĩnh hộ vệ Trường Anh cũng là người quen, đội trưởng Thuần Vu Mạnh lúc này thần sắc hớn hở, đang ngồi thì thà thì thọt với Yên Hoài Thạch.

Đám tiểu tử trong thư viện Thanh Minh mặt mũi tươi tỉnh, trên nóc xe ngựa Cổ thiếu gia đang ăn hồ đào. Y thích những chỗ cáo ráo rộng rãi, không cần biết vị trí kia có gì không ổn, ai nấy đều ngựa đầu nhìn y y cũng cảm thấy rất vui. So với nhìn mặt người ta, thì y thích nhìn đỉnh đầu họ hơn.

Mọi người đều hân hoan vui vẻ, nàng có lý do gì để buồn bã?

Phượng Tri Vi trưng ra bộ mặt cười giả lả, chậm rãi bước lên xe ngựa, vừa vén màn xe lên, trong nháy mắt đã hóa đá.

Bồ đào mỹ tửu chén dạ quang, kìa ai đang ngủ trong chăn nàng.

Người ấy ngủ trên tấm đệm êm bằng tơ vàng của nàng, dựa vào gối mềm bằng nhung nỉ của nàng, ngược đôi mắt còn thâm thuần xao động hơn sắc rượu, nhìn nàng xuyên qua chất rượu đỏ thắm, nói: “Màu rượu này thật đẹp.”

Phượng Tri Vi nhếch nhếch khóe môi cứng đờ, trong lòng nhanh chóng cân nhắc mình nên hành đại lễ chào hỏi hay là lén lén lút lút đẩy người xuống xe? Rồi nàng nghe người kia tiếp tục biến thái nói: “Giống như màu máu nàng vậy.”

Phượng Tri Vi lập tức quyết định theo phương án sau, ngửa đầu hô: “Đào sãy!”

Một thanh kiếm màu đỏ lập tức bắn xuống như điện từ trên nóc xe, nhắm thẳng vào đỉnh đầu ai kia.

Ai kia vẫn lè mề uống rượu, không thềm nhúc nhích, rượu trong chén cũng chưa hề nổi lên một gợn sóng.

Kiếm sắc lao tới, nhìn tư thế kia cứ ngỡ sẽ xuyên thấu đỉnh đầu trong chớp nhoáng, đến vị trí chỉ còn cách thiên linh một tấc lại bất ngờ lệch đi, một đường đỏ rực ghê người, lướt qua chén thủy tinh.

Một giọt rượu đỏ thẫm bị kiếm phong phoir lên, xoay tít mù như một viên ngọc san hô, bay vào cánh môi chờ đợi đã lâu. Ninh Dịch bày ra vẻ mặt dư vị vô tận, cười nói: “Đa tạ Cố huynh rót rượu.”

Phượng Tri Vi thở dài, hô: “Hột đào!”

Huyết kiếm thu về, để lại một lỗ thủng trên nóc xe, bị người ấy dùng một quả hồ đào vạn năng bịt kín.

Ruột đào- giết! Vỏ đào- cắt! Đào sãy- dọa! Hột đào- ngưng! Phấn đào- xử lý tùy thích, hồ đào- ta muốn!

Đây là ám hiệu hồ đào mà Phượng Tri Vi và Cố Nam Y mười nghìn cứu ra gần đây.

Cố thiếu gia thích dùng ít chữ nhất để biểu đạt ý nghĩa phong phú nhất.

Phượng Tri Vi thở dài, ngồi xuống phía đối diện, lấy ra một chiếc chén thủy tinh khác từ bên dưới vách ngăn của chiếc bàn nhỏ trong xe, vội vã dốc cạn bình rượu nho kia, đầu tiên là dâng nói lên: “Rượu!”

Cố thiếu gia đưa tay xuống nhận chén, trong chớp mắt đã đưa trả cái chén không, trong lòng chén không có một quả hồ đào

Ta muốn!

Phượng Tri Vi bi ai nói: “Chỉ có một bình này thôi.”

“Cố huynh, chỗ ta còn nửa ly rượu, người uống không?” Ninh Dịch thấy Phượng Tri Vi đưa rượu lên trước tiên, sắc mặt đã đen đi một nửa, hỏi bằng giọng lạnh lùng.

Câu trả lời của Cố thiếu gia là một quả hồ đào có con sâu ngoe nguẩy bên trong.

Ninh Dịch đưa mắt hỏi Phượng Tri Vi xem y muốn biểu đạt điều gì. Phượng Tri Vi quan sát con sâu kia rất lâu, rồi trầm ngâm nói: “Có lẽ y muốn nói- hừ!”

Ninh Dịch giần giật khóe miệng, vung tay hủy thi diệt tích quả hồ đào có sâu kia.

“Tôi nói này điện hạ, chỉ là Thuyền bạc sự vụ ti của Hoàng Hải, đâu đáng để ngài rời kinh đô chứ?” Phượng Tri Vi vừa vội vàng cất bình rượu nho quý giá kia đi vừa hỏi, “Ngài yên tâm về Đế Kinh đến vậy, lại không yên tâm về tôi đến thế?”

“Nàng đúng là quá coi trọng bản thân.” Ninh Dịch cười khẽ, “Ta cũng giống như nàng thôi, là khâm sai lĩnh hoàng mệnh rời kinh, phụ trách tuần tra hai đạo quân thủy bộ trên tuyến Hoàng Hải, nghi trọng khâm sai của ta còn ở phía sau.”

“Thường thị có ý đồ mưu phản?” Phượng Tri Vi trong thoáng chốc đã kịp phản ứng.

“Chỉ là phòng xa thôi.” Ninh Dịch bình thản nói, “Kinh doanh bấy lâu, năm nào cũng bổ sung binh lính, tướng lĩnh dưới trướng đa phần là đệ tử thân tín bản địa, bây giờ ai mà không biết thực lực của Mân Nam Tướng quân Thường Mẫn Giang này rồi cuộc đến đâu. Kim Khải Hưng được phái đi thay chức Mân Nam Tướng quân cũng không đủ tư cách để khuất phục hẳn, không phái một khâm sai đủ phân lượng đi, đến lúc đó lỡ đâu gặp chuyện bất trắc lại không đấu lại được.”

‘Ngài đi rồi, chuyện trong kinh biết phải làm sao?’ Phượng Tri Vi không hề cảm thấy giờ là thời cơ tốt để Ninh Dịch rời khỏi Đế Kinh.

“Lão nhị đến chỗ rừng núi xa xôi, lão thất vừa mới bị bệ hạ phái đi Giang Hoài đạo tiếp nhận công việc còn dang dở của lão ngũ lúc trước, bây giờ bên cạnh bệ hạ chỉ để lại lão thập.” Ninh Dịch không tỏ ra quá ưu tư, “Không sao đâu.”

Không ngờ Thiên Thịnh để lại phái hết những đứa con đã trưởng thành đi làm ngoại sai, nhưng nếu là vậy thì chẳng trách Ninh Dịch đồng ý rời kinh. Chỉ cần có mặt Hồ Thánh Sơn và Tân Tử Nghiễn, phe Sở vương sẽ không xảy ra chuyện gì, người ở lại trong cung lại là lão thập từ nhỏ đã thân thiết với y, hậu phương không có gì đáng lo.

Phượng Tri Vi lại nghĩ đến một vấn đề, cười nói: “Bệ hạ thật yên tâm về sức khỏe của mình, sao ông ấy không nghĩ mình tuổi cao sức yếu, lại trải qua cơn bệnh nặng, lỡ xảy ra chuyện gì, các con đều ở xa tít ngoài Đế Kinh, thì biết làm sao được?”

“Có lẽ ông ấy cảm thấy, các con vắng mặt thì mình có thể sống lâu hơn một chút.” Ninh Dịch trả lời không hề kiêng kị, ánh mắt toát ra vẻ lạnh lẽo.

Phượng Tri Vi cười, trong tay áo đã nghe tiếng chít chít, kể đó cổ tay áo khẽ rung, hai con vật vàng óng ả chui ra.

“Bút hầu?” Cuối cùng Ninh Dịch cũng tỏ ra kinh ngạc, “Thứ này không chết? Nàng lấy đâu ra vậy?”

“Đêm đó Ngũ hoàng tử hành thích trong Ngự thư phòng, trước khi rời đi tôi phát hiện ra chúng nấp dưới một đoạn hành lang bên ngoài căn viện.” Phượng Tri Vi nhẹ nhàng vuốt ve bộ lông vàng óng của bút hầu, “Hai con vật nhỏ xíu này trốn trong một kẻ hở dưới hành lang của Ngự thư phòng, đêm đêm chui vào liếm giá mực(1), thế mà cũng béo tròn. Xưa nay tôi vẫn thích những món đồ chơi như thế, biết nếu giao chúng cho thị vệ thì sẽ bị một đao đâm chết, bèn lén lút mang về đây.”

(1) Dụng cụ dùng để đặt thỏi mực đang mài dở, tránh dây bẩn ra những vật khác.

Hai con bút hầu chạy tới nhảy lui trên ngón tay Phượng Tri Vi, lớp lông vàng óng ả chà lên ngón tay nàng. Ninh Dịch thấy thế, ánh mắt căng thẳng, có ý muốn đưa tay ra ngăn cản, rồi đến nửa đường lại thu về.

Phượng Tri Vi đã nhìn rõ động tác của y, khẽ mỉm cười.

Khi mang bút hầu về, Cố Nam Y không cho nàng động vào, xách hai con vật nhỏ ra ngoài, một thời gian sau mới mang về giao lại cho nàng. Màu lông hơi xỉn của bút hầu đã lấy lại sắc vàng óng ả như hồi mới gặp, bút hầu này thật sự đã bị người ta động tay động chân. Nàng nghĩ người này rốt cuộc là Ngũ hoàng tử mà người đời vẫn đinh ninh, hay là Ninh đại vương gia đây? Bây giờ xem ra, quả nhiên là người sau.

Tuy Cố Nam Y im như thóc, nhưng nàng cũng đoán ra, trên lông bút hầu và trong vuông giấy lúc đó chắc chắn phải có chất thuốc khơi lên cơn nóng nảy ở bút hầu, bởi chỉ có hai thứ này là về sau mới được mang lên.

Nếu người rat ay quả đúng là Ninh Dịch, với tính cách đã giương cung là không thu tên lại của y, thì y ắt phải chuẩn bị đoạt đế vị từ đầu, cố sao lại dừng tay sau khi Thiên Thịnh đế trúng độ chứ? Rồi lui tít sang một bên?

“Phụ hoàng không trúng độc.” Ninh Dịch nhìn ra nghi vấn trong đôi mắt nàng, hồi lâu mới mở lời, có phần cay đắng, “Kẻ nào muốn làm loạn, thì kẻ đó xui xẻo.”

Phượng Tri Vi giật mình, trong khoảnh khắc cõi lòng nàng lạnh buốt- Hoàng đế quả nhiên không trúng độc!

Nhớ lại câu nói của Thiên Thịnh đế khi ngã xuống “Dịch nhi, đi tra xem”, nàng bất thành linh toát mồ hôi lạnh đầm đìa- một người bị đâm dẫn đến trúng độc, làm sao có thể diễn đạt ý mình một cách trọn vẹn và rõ ràng đến vậy trong khoảnh khắc ngã xuống? Mà cái câu “Dịch nhi, đi tra xem” kia lại hiểm ác đến chừng nào! Nếu Ninh Dịch không đoán ra Thiên Thịnh đế không trúng độc, mà dựa vào quyền lực được trao qua câu nói này để đẩy can qua, vậy thì giờ đây, thứ đang chờ đợi y sẽ là gì?

Tâm kế hoàng gia, xoay chuyển khôn lường, một giây bất cẩn, ý trời lạnh băng!

Nàng thoáng thất thần, chợt thấy ngón tay bị người ta nắm lấy, rồi nghe tiếng cười khe khẽ của Ninh Dịch vang lên bên tai, “Tay nàng lạnh quá, đang lo lắng cho ta sao?”

Phượng Tri Vi chợt bừng tỉnh, mỉm cười với y, “Dạ phải, tôi lo không thu được tiền rượu nho.”

“Nữ nhân vô tình...” Tiếng cười trầm thấp của Ninh Dịch vang lên bên tai, hơi ấm thổi qua khiến nàng hơi nhồn nhột. Nàng lùi lại, Ninh Dịch bèn tiến thêm một bước, ghé vào tai nàng cười nói: “Nàng vô tình, ta lại không dám vô tình. Câu nói trước kia là ta lừa nàng đó, ta thật sự lo lắng cho nàng...”

Phượng Tri Vi lập tức nở nụ cười giả lả với y, chuẩn bị phản bác, lại nghe y giở giọng thân mật “...Lo nàng trái có sỏi phải có hùm, bị người ta xơi tái cũng không biết..”

Người mới đúng là đồ biết ăn thịt người!

Trong lòng Phượng Tri Vi rất bức, muốn đẩy y ra, lại sợ mình đẩy mạnh quá khiến người ngồi bên trên phát hiện, đến lúc đó khắp cỗ xe ngựa tinh xảo đều thủng lỗ chỗ vì hồ đào thì không ổn cho lắm. Nhưng trong xe ngựa nhỏ hẹp thật sự không biết nấp vào đâu, trước mắt tên kia cứ dựa dẫm vào đầu vai nàng không chịu dịch ra. Người này vừa rời kinh, tạm thời cách ly với sự quý quyết chốn hoàng thành, đã tỏ ra nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ngay đến thần sắc nhưng trọng trên mặt mày dường như cũng phai nhạt đi đôi chút. Phượng Tri Vi lập tức trở nên rầu rĩ, trên con đường dài dằng dặc sau này, biết làm sao để cự lại thói lạm quyền của điện hạ đây?

Đánh, thì đánh không lại; mắng, cũng mắng chẳng xong. Người ta địa vị cao hơn nàng, thủ đoạn tàn nhẫn hơn nàng, đối nhân xử thế độc ác hơn nàng, tâm địa cứng rắn hơn nàng....

Ánh mắt xoay chuyển, nàng bỗng bật cười nhắc lên một bình rượu, nói: “Có thật thế chẳng? Xin lấy danh tước Lũng Tây là ‘Bán Giang Hồng’, kính tạ điện hạ quan tâm.”

Ninh Dịch lười nhác tựa vào nàng, hết sức hài lòng vì ưu điểm khiến người ta không thể cự quây của xe ngựa, phất tay ra hiệu cho phép nàng tiến lên hầu hạ, Phượng Tri Vi cười giả lả cầm lấy cái chén, rồi đột ngột đưa tay bịt mũi y. Ninh Dịch “a” lên một tiếng há miệng ra thwor theo bản năng, Phượng Tri Vi liền đưa tay dốc cả bình rượu vào.

Động tác của nàng rất nhanh, Ninh Dịch không ngờ cô gái này lại nham hiểm đến thế, còn chưa kịp hoàn hồn đã nốc nguyên một bình rượu vào bụng, ho sặc sụa một hồi. Trên da thịt màu ngọc xuất hiện những mảng hồng, trong mắt nổi lên sắc nước nhàn nhạt xao động, thần quang thoát hợp thoát tan, nét thanh diễm khác hẳn với ngày thường khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Tiệc thay Phượng Tri Vi xưa nay không phải hạng tầm thường, nàng không hoa mắt cũng chẳng chóng mặt, không thèm liếc mỹ nhân say rượu lấy một cái, mỉm cười nhắc bình rượu trên nhãn đề “Bán Giang Xuân”, mà thật ra là liệt tửu “Tam Nhật Túy” chốn đại mạc lên ném đi, phúi phúi tay, gọi tên khờ nhà nàng.

“Phấn đào!”

Cố thiếu gia phiêu diêu lướt xuống khỏi trần xe, nhắc Sở vương điện hạ cao quý lên. Trong ánh mắt sừng sốt của mọi người, y sải bước xuống cuối đoàn xe, tìm một cỗ xe ngựa chở hàng thoát nhìn cũ nát nhất, rồi nhét điện hạ vào trong.

Mọi người kinh ngạc đến rớt cằm còn đang sững sờ không hiểu Sở vương điện hạ mọc từ đâu ra, lại sững sốt vì sao điện hạ bị đối xử như thế, thì đằng kia Phượng Tri Vi đã nhoài người ra hô về phía xa: “Cố huynh, đó là Sở vương điện hạ, không thể thất lễ...”

Nàng hết giậm chân lại gọi lớn, vẻ sốt ruột hiện rành rành trên mặt. Cố thiếu gia đứng vững vàng trên nóc xe, nhấn nha ăn hồ đào phần mình, mãi đến khi cảm thấy Phượng Tri Vi diễn hơi quá lỗ, mới bắn vèo ra một cái vỏ hồ đào.

Phượng Tri Vi vội rụt người về, nằm xuống uống rượu.

Mọi người giật mình, à té ra không phải Ngụy đại nhân cần rờ, cũng phải thôi, gã hộ vệ võ công siêu phàm của hãn nghe đâu ngay đến Thái tử cũng dám đánh, ai mà ngăn nổi chứ? Họ bèn vội vàng lao lên giải cứu Ninh Dịch ra khỏi đó.

Hách Liên Tranh chạy tới, mừng rỡ khôn xiết đẩy mọi người ra, “Đế ta! Đế ta!” rồi kệp cứng lấy điện hạ cao quý, cười hì hì đưa y lên cỗ xe ngựa thứ hai, không đặt lên ghế ngồi mà lại ra sức nhét y xuống sàn xe bên dưới ghế ngồi.

Ninh Dịch bị một bình rượu siêu mạnh chuốc say trong chớp mắt, dưới sự sắp xếp nham hiểm của Hách Liên Tranh, y chỉ kịp đưa tay lên, chỉ vào Phượng Tri Vi phía xa xa rồi đen đui say đến ngất xỉu đi.

Vụ chuốc rượu trôi qua được vài ngày, Phượng Tri Vi lại không hề vui vẻ chút nào, rốt cuộc nàng cũng nếm trải quả đắng của trò đùa ác kia- hóa ra tửu lượng của điện hạ lại rất kém, người này chỉ uống được có vài chén, thừa một giọt cũng đủ khiến y say mềm suốt đêm, huống chi Phượng Tri Vi đã chuốc cho y cả một bình rượu mạnh.

Chính vì không thể uống rượu, cho nên phần lớn thời gian ở Đế Kinh y đều nâng ly rượu, nhưng bên trong thông thường đều là nước trắng. Bấy giờ Phượng Tri Vi mới hiểu tại sao trong thọ yến của Thường quý phi, vết thương cũ của người này rõ ràng đã tái phát mà còn có thể nốc rượu liên tục.

Con em hoàng gia, trong bất cứ thời điểm nào cũng không dám để lộ một khuyết điểm nào của mình, bởi mỗi khuyết điểm đều có thể trở thành nhược điểm đưa mình vào chỗ chết.

Phượng Tri Vi thở dài, bi ai ngồi giặt khăn tay ven bờ sông đang đi giúp ai đó say rượu đến nỗi toàn thân nóng bừng hạ nhiệt. Người này cũng thật thần kì, rõ ràng đã say mềm đến độ chẳng biết trời trăng gì nữa, thế mà lại vẫn nhận ra một người là nàng. Y nằm trong xe ngựa, ai đến hầu hạ đều vung tay bảo cắt, chỉ khi nàng đến mới lảng lạng nằm yên, bày ra tư thế xin chàng cứ tùy ý hái thiếp.

Phượng Tri Vi tự nhủ với lòng mình- ta là chính nhân quân tử ta là chính nhân quân tử ta không phát hiện cảnh xuân hừng hực ta không phát hiện cảnh xuân hừng hực ta không phát hiện ta không phát hiện ta không phát hiện....

Nàng lặng lẽ tụng hơn mười lần, bưng chậu nước vào trong xe ngựa, nhắm nghiền hai mắt cởi áo cho y. Ngón tay mới cởi được vài cái khuy, Ninh Dịch bất thành linh cất giọng ngân nga uể oải: “Nàng chớ nên mạnh tay...”

Tay Phượng Tri Vi phát run, suýt nữa đã giật tung khuy áo. Người kia nhắm mắt lại, bồi thêm một câu nữa: “Dịu dàng một chút...”

Phượng Tri Vi mỉm cười, cười hết sức ngọt ngào mà hỏi: “Có chóng mặt không?”

“Chóng mặt...”

Ngón tay Phượng Tri Vi cởi áo linh hoạt như gió, Ninh Dịch thoải mái khép hờ hàng mi dài.

“Có dễ chịu không?”

“Dễ chịu...Day day vai trái cho ta.”

Dưới ngón tay nàng, người kia lười nhác đi vào giấc ngủ chập chờn, vạt áo khép hờ, da thịt trơn nhẵn nhuốm màu hồng nhạt, đường nét tinh xảo mà mạnh mẽ, hương rượu thoang thoảng và hơi thở trong lành hoa diễm chỉ thuộc về y đan vào nhau giữa những nhịp hô hấp, quanh quẩn trong xe ngựa chật hẹp, quyến rũ không cùng.

Phượng Tri Vi đặt khăn vải lạnh toát sang một bên, xoa xoa ngón tay mình cho nóng, cười tí mắt day vai trái cho y, cất giọng nhẹ bằng như tơ nhện.

“Say rượu có cảm giác gì?”

“...Sao vàng bắn tứ tung...”

“Lần sau sẽ uống cùng ngài...”

“Ờ...”

Mi mắt Ninh Dịch dần dần khép lại, những câu trả lời càng thêm hờ hững.

Phượng Tri Vi nhìn y đắm đắm, chậm rãi cài khuy áo cho y, từng khuy từng khuy, khẽ khàng.

Giong nàng khiến người ta say đắm như say màu hoàng hôn, không hề cảnh giác.

“....Kẻ tên Phượng Tri Vi này thật là phiền toái...”

“Phải, thân thể của nàng...”

Ninh Dịch đột ngột mở bừng đôi mắt.

Đôi mắt phủ sương mấy ngày trời, thoáng chốc đã trong veo như nước.

Ánh mắt sáng rực như thế, khiến Phượng Tri Vi nhìn mà run rẩy cõi lòng.

Hai người một nằm một ngồi, nhìn thẳng vào nhau, bầu không khí xung quanh rơi vào tĩnh lặng, có tiếng quạ kêu quàng quạc không biết vọng từ đâu đến.

Hồi lâu, Ninh Dịch mới nhìn đi chỗ khác, nói: “Ra ngoài.”

Phượng Tri Vi lẳng lặng bưng chậu nước lên, chui ra khỏi xe ngựa, một lúc sau lại thấy Yên Hoài Thạch bị triệu đến trước xe ngựa, khom lưng xuống nghe vài câu, vẻ mặt hẩn tràn đầy kinh ngạc, lại gần nàng nói: “Điện hạ bảo muốn quay về đội ngũ đằng sau của ngài ấy, sai chúng ta phái người hộ tống.”

“Người làm đi.” Phượng Tri Vi bình thản nói, “Tuyển những hộ vệ tốt nhất để đưa đi, trong ba trăm Trường Anh vệ cử đi hai trăm người, mấy ngày nay sức khỏe điện hạ không tốt, không còn hơi sức tự bảo vệ mình, bảo bọn họ cẩn thận một chút.”

“Cử đi nhiều thế, lỡ bên chúng ta xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?” Yên Hoài Thạch bồn chồn lo lắng.

“Chẳng qua chỉ đi hộ tống một chuyến, đưa đến nói an toàn rồi sẽ trở lại, lo cái gì chứ.” Phượng Tri Vi cười, “Nếu thật sự xảy ra chuyện, thì có mang theo nhiều người hơn nữa cũng vô ích thôi.”

Chẳng mấy chốc, Thuần Vu Mạnh đã dẫn theo hai trăm hộ vệ hộ tống cỗ xe ngựa kia trở về. Từ đầu xuống cuối, Ninh Dịch không hề xuống xe, Phượng Tri Vi đứng dưới trời chiều, đôi mắt nhìn theo cỗ xe ngựa đi về phương xa, thầm nghĩ Ninh Dịch ắt hẳn sẽ nghĩ rằng nàng cố ý chuốc rượu cho y để hỏi chuyện. Nhưng thật ra khi chuốc rượu nàng hoàn toàn không ngờ y không uống được, thật ra vừa rồi chỉ là một ý niệm nảy ra chớp nhoáng...

Nàng nở một nụ cười miễn cưỡng, thôi thì đành để mặc cho y nghĩ sao cũng được. Lòng tin giữa nàng và y vốn đã ít ỏi vô cùng, dù bay giờ có tụt về điểm xuất phát, thì chẳng qua cũng chỉ là kết cục đến sớm một chút thôi.

Ráng chiều bao phủ bầu trời, hắt lên hàng mi đôi mày người ta tựa như nhuộm vàng. Phượng Tri Vi ngắm sắc trời chiều như lửa kia, không hiểu sao trong lòng thấp thỏm lo âu, bèn lệnh cho đoàn xe tìm chỗ nghỉ chân sớm.

Gần đây không có dịch quán, đành đến một trấn nhỏ tên là Đông Đôn tìm một khách điểm để nghỉ ngơi. Khách điểm nhỏ lại sạch sẽ, ngay đến chăn nệm cũng vừa thay mới. Phượng Tri Vi hơi kinh ngạc, ông chủ bèn

cười nói: “Mấy hôm trước có rất nhiều khách quý đến trọ, họ chê tiểu điểm chần nệm sơ sài rồi trả tiền để thay mới.”

Phượng Tri Vi ngổn ngang trăm mối, hờ hững đáp “ờ”, ông chủ lấy ra một đỉnh bạc từ trong tay áo, nâng niu như hiến báu vật, cười bảo: “Từ ngày tiểu điểm khai trương đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi được thấy một đỉnh bạc lớn đến nhường này!”

Phượng Tri Vi liếc sang lại “ờ”, khoát tay ra hiệu cho ông ta lui ra. Ông chủ bước lết quẹt ra cửa. Trong đầu Phượng Tri Vi bỗng dưng lóe lên một tia sáng, bèn xoay người vội vã nói: “Ông chủ, cho tôi mượn đỉnh bạc kia xem thử một chút.”

Cầm đỉnh bạc trong tay, là bạc nguyên chất thượng hạng với tỉ lệ chín mươi sáu có hoa văn hình tổ chim. Phượng Tri Vi lật ngược lại nhìn xuống đáy, hai chữ “Trường Ninh” bất ngờ đập thẳng vào mắt.

Người thử, thấy thoang thoảng mùi cá tanh.

Dân gian không được phép đúc tiền riêng, nhưng có một địa phương sở hữu đồng tiền thông dụng của mình, đó chính là phiên Trường Ninh nằm kề Mân Nam đạo. Trường Ninh vương rất tự chủ, ngay đến bạc cũng dùng hàng tự cung tự cấp, loại bạc này thông dụng ở cả Mân Nam đạo nằm kề bên có nền kinh tế gắn bó mật thiết với phiên Trường Ninh.

Hơn nữa mùi cá tanh kia...

Người của Thường gia Mân Nam đã xuất hiện trên con đường duy nhất dẫn từ Đế Kinh đến Mân Nam!

Bàn tay cầm bạc của Phượng Tri Vi tức thì lạnh buốt.

Mục tiêu hiện giờ của Thường gia là ai?

Là mình, kẻ sắp thiết lập Thuyền bạc sự vụ ti, cắt đứt đường lui của bọn họ?

Hay là Ninh Dịch, kẻ sắp thu hồi binh quyền của khắp một dải đất phương Nam, đồng thời tìm hãm Thường gia?

Ninh Dịch!

Hai trăm hộ vệ, lẻ loi trên đường, say rượu mềm nhũn, nguy hiểm sát sườn!

Phượng Tri Vi đứng phắt lên, sải bước chạy ra khỏi phòng, trở mình lên ngựa, xông thẳng vào màn đêm sâu thẳm mơ hồ!

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 36: Hoạn Nạn Có Nhau.

Typers: Quan Vũ

Bấy giờ đang vào bữa cơm chiều, đám hộ vệ và các học sinh Thanh Minh ăn cơm ở tiền viện, Cố Nam Y ở phòng cách vách nàng. Trước đó Phượng Tri Vi thấy y sai người đưa vào một thùng nước, có lẽ lúc này y đang tắm rửa nên càng không vào tận nơi để gọi, khi rào bước qua cửa sổ phòng y nàng gấp gáp gõ lên chấn song, nói: “Cố huynh, xin hãy lần ngược con đường chúng ta đi đến đây để tìm tôi!”

Trong phòng không nghe tiếng gì cả, nàng cũng không kịp nói lại lần nữa, vội vã dắt ngựa trở mình nhảy lên, vừa xoay đầu đã thoáng thấy bên ngoài tường viện có vài bóng đen lướt qua, kể đó phía tiền viện vang lên tiếng hô hoán và tiếng bàn ghế đổ nhào.

Lòng nàng căng thẳng, bấy giờ mới biết Thường gia mạnh tay đến thế, còn cách một tỉnh đã phái hai tốp người, đồng thời ám sát nàng và Ninh Dịch!

Trong khoảnh khắc Phượng Tri Vi nắm lấy dây cương, lòng bàn tay nàng nóng lên – hai nơi gặp nạn cùng lúc, đại đội nghi trượng của Ninh Dịch vẫn còn tụt lại đằng sau, hộ vệ của nàng chia ra hai ngả, thực lực yếu kém, có thể nói hai bên đều rơi vào nguy khốn!

Đội ngũ của nàng bị đánh úp, nàng làm sao có thể bất chấp tất cả mà đi?

Ninh Dịch bị tập kích đúng thời điểm yếu ớt nhất, chuyện này do nàng gây nên, nàng làm sao có thể bỏ mặc?

Do dự chưa đầy một tích tắc, rồi ánh mắt chợt lóe lên, nàng ngửa đầu cất giọng gọi vào không trung.

“Các học sinh Thanh Minh mang thân phận cao quý, nhất định phải bảo vệ họ, bằng không tôi cũng khó tránh khỏi tội lỗi, xin nhờ!”

Nói rồi thúc ngựa ra đi, để lại đằng sau tiếng kêu la trong tiền viện.

Nàng biết bên cạnh mình vẫn có hộ vệ ẩn thân, rốt cuộc họ ẩn nấp vào đâu thì nàng cũng chưa từng đi sâu tìm hiểu. Bây giờ phải tùy cơ ứng biến, mấy người Hách Liên Tranh và Diêu Dương Vũ không thể gặp chuyện bất trắc, đành phải kéo họ ra xài một lần.

Còn về phần nàng, Cố Nam Y nhất định sẽ đuổi theo.

Bóng dáng Phượng Tri Vi mất hút ngoài cửa viện, nàng không biết, ngay sau khi nàng vừa đi khỏi, Cố Nam Y mới bước ra từ một góc đường cách đó mấy trăm thước, chậm rãi trở về khách điểm – nhà xí của khách điểm dựng lên kế bên một con phố, nằm rất xa; đêm nay Cố Nam Y hơi đau bụng tiêu chảy, ngồi xổm trong nhà xí một hồi, vừa rồi không hề tắm rửa trong phòng.

Y vừa trở lại, đã nghe tiền viện có tiếng động, định sang đó thì hai cái bóng xám đã bay lướt xuống, quỳ gối trước mặt y, gấp gáp nói: “Nàng ta đi rồi, có nhắn lại xin ngài trở về theo đường cũ, lại căn dặn chúng tôi bảo vệ đội ngũ bên này.”

Cố Nam Y nhíu mày, chậm rãi nói: “Đường cũ...”

“Chúng tôi đã phái người đi theo bảo vệ nàng ta trên đường, nhưng con ngựa này là thần cầu, để lâu e rằng sẽ không theo kịp,” Gương mặt

người áo xám ẩn sau tấm mặt nạ, ánh mắt sáng lấp lánh, “Nhưng bên đây thực lực yếu kém, đối phương lại võ công cao cường, nếu muốn bảo vệ bên này không bị xâm hại, thì chúng tôi không thể rút thêm người sang đó... Tông chủ, một mình ngài có thể tìm được đường không?”

Cố Nam Y ngẫm nghĩ, gật đầu, lại chậm rãi nói: "Yên tâm, nàng có thể tự bảo vệ mình."

Người áo xám thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không yên tâm khua tay múa chân diễn tả tỉ mỉ đường đi cho Cố Nam Y. Cố Nam Y đứng nghe không hề nhúc nhích, trông có vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Nói cả buổi, Cố Nam Y cũng tả lại chính xác, rồi phiêu diêu xuất phát về phương hướng chính xác. Người áo xám ngăm nhìn bóng lưng của y, nhớ đêh những điểm kì quặc ở chủ nhân, thật sự có phần không yên tâm, âm thầm thở dài, nghĩ bụng nếu Tổng lệnh đại nhân có mặt ở đây thì hay rồi. Chi tiếc Tổng lệnh đại nhân ở lại

Đế Kinh, phải ứng phó kẻ phản đồ họ Tân bên cạnh và mặt vệ Kim Thước của hoàng gia, không thể dứt ra... Chẳng biết Tông chủ đại nhân mù đường bậc nhất thiên hạ có thể tìm thấy nàng ta một cách thuận lợi hay không...

Trên đời này, ước mơ luôn đẹp đẽ, nhưng sự thật lại luôn tàn khốc...

Con ngựa Phượng Tri Vi đang cười là một con ngựa Liêu hạng nhất mà Yên gia không tiếc tiền của bỏ ra mua, mạnh mẽ mà dai sức, một đường nhanh như chớp giật, trong nháy mắt đã chạy được hơn mười dặm.

Theo suy tính của Phượng Tri Vi, đoàn người của Ninh Dịch sẽ không thể đi quá nhanh, cùng lắm là ở cách đây chừng ba mươi dặm. Mà ngoài ba mươi dặm hẳn phải có một dịch trạm, tám phần sẽ nghỉ ngơi lại ở đó.

Trời đã sắp vào giữa thu, gió đêm lạnh lẽo, mồ hôi toát ra lúc trước bây giờ đóng băng lại sau lưng, rét buốt thấu xương. Phượng Tri Vi vẫn đang cưỡi ngựa, tốc độ chưa giảm mà tay đã chậm chậm rút ra một thanh nhuyễn kiếm màu đen từ thắt lưng.

Kiếm rất dài, quấn vài vòng quanh eo, hai bên thân kiếm đều mài lưỡi, trong đó một bên lưỡi hình răng cưa, mũi kiếm có ba cạnh, thân kiếm đen tuyền không phản quang - thoát nhìn đã biết là lợi khí giết người vô cùng âm hiểm, rất hợp với khí chất vốn có của nàng.

Đây là vũ khí nàng thiết kế cho bản thân, chưa bao giờ sử dụng, hẳn là hôm nay có thể thử nó lần đầu.

Lại đi qua một rừng cây, đã sắp đến dịch trạm.

Tít đằng xa, dịch trạm chìm trong bóng tối tịch mịch, thoát nhìn không có gì khác thường.

Cây cối trong rừng thưa thớt, rải rác hai bên đường đi, đủ cho ngựa chạy xuyên qua. Ngựa của Phượng Tri Vi là tuấn mã thần, phóng qua rừng cây không hề ngừng nghỉ, cất vó phi thẳng.

Phượng Tri Vi nhìn chăm chăm xuống mặt đất.

Chợt nhuyễn kiếm trong tay nàng chỉ xuống bên dưới, chém một nhát.

"Keng!"

Rõ ràng vẫn chưa thấy gì cả, nhát chém đột ngột này đã khơi lên tiếng leng keng, hình như có vật gì đứt đoạn, một vệt sáng loang loáng bắn ra hai bên.

Nghe loáng thoáng thấy tiếng người la hét, Phượng Tri Vi cười gằn, nhuyễn kiếm chém ngang, cây cối hai bên đường đổ xuống rầm rầm. Bóng

người sau gốc cây bay thẳng lên trời, nhuyễn kiếm siêu dài của Phượng Tri Vi thoát hiện rồi thu về như một con rắn độc.

Bóng người vừa lão đào, Phượng Tri Vi đã lướt qua bên cạnh gã, tóc dài tung bay trên lưng ngựa, lướt qua đám cây cối đổ gãy ngổn ngang.

Xuất kiếm, chặt cây, chém người, phi ngựa vượt rừng, chẳng qua chỉ trong nháy mắt.

Bóng người kia nằm co quắp trên mặt đất, mà Phượng Tri Vi đã lướt qua rừng cây, trường kiếm khều lên một vòng dây thép thân kiếm đầm đìa vết máu.

Khóe môi nàng vẽ lên một nụ cười nhạt, thoát nhìn còn lạnh lẽo hơn sắc máu xanh lam này.

Vừa rồi nhìn xuyên qua rừng cây từ xa, thấy dịch trạm không có lấy một ngọn đèn dầu, nàng đã sinh lòng cảnh giác - Trường Anh vệ được huấn luyện bài bản, bất cứ lúc nào cũng có người châm đèn gác đêm.

Nếu dịch trạm thật sự gặp phải phục kích, thì lúc này đám sát thủ rất có thể đã mai phục trên con đường huyết mạch gần đó, chặn đường giết sạch những người đến tiếp viện. Mà ở phía trước dịch trạm, chốn mai phục tốt nhất chính là rừng cây kia.

Người đến cứu viện dĩ nhiên lòng nóng như lửa đốt, thúc ngựa thẳng tiến, còn có cách nào hay hơn là chăng dây thép giữa những gốc cây để ngáng chân ngựa của đối phương, khiến ngựa ngã người cũng bị thương?

Đối phương chờ nàng sa vào dây thép sơn đen trong đêm tối mịt.

Nàng chờ đối phương sa vào trường kiếm sơn đen quấn quanh eo nàng.

Đều là người đã chuẩn bị trước, ai tàn nhẫn hơn sẽ thắng.

Sau một kiếm đả thương kẻ địch, Phượng Tri Vi không hề ngoái lại, không thèm liếc nhìn chiến lợi phẩm đầu tiên trong đời chết dưới kiếm mình. Nơi này đã có người mai phục, cho thấy Ninh Dịch quả thực đã nghỉ chân trong dịch trạm, nguy hiểm còn chờ phía trước!

Hổ khẩu(*) đau như xé, mà nàng cũng không xem. Tuy ngày ngày khổ luyện võ công, nhưng dù sao nàng vẫn thiếu kinh nghiệm thực chiến, góc độ vận sức không chuẩn, nên cây đồ thì hổ khẩu cũng nứt toác.

(*) Khoảng giữa ngón cái và ngón trỏ.

Chỉ có một điều lạ, ấy là rõ ràng nàng luyện võ rất chậm nhưng sức lực lại tăng tiến cực nhanh. Tuy không thể so sánh với tốc độ luyện chân khí của người khác, cơ mà một đũa con nít cũng biết, thực lực mới luyện trong gân một năm làm sao đủ để chặt đứt thân cây chứ?

Giờ không phải lúc nghĩ ngợi nhiều, Phượng Tri Vi một tay thúc cương, điều hòa chân khí, trong cơ thể trào lên một luồng nhiệt, hòa tan vào các kinh mạch.

Tuần mã lách mình một cái, đã sắp thoát ra khỏi rừng cây.

Trong khoảnh khắc nó vượt ra khỏi rừng cây, Phượng Tri Vi đột ngột nghiêng người, nép mình xuống dưới bụng ngựa.

""Vù!"

Trong bóng đêm, một mũi tên bắn ra từ nỏ mang theo làn gió tanh tươi bay vút qua vị trí nàng vừa ngồi.

Phượng Tri Vi luồn qua dưới bụng ngựa, phóng về hướng mũi tên vừa bay tới, trong nháy mắt đã đụng vào lồng ngực một người. Nàng không hề

ngẩng đầu lên, vung khuỷu tay, ra sức huých vào chỗ xương sụn trên cổ họng đối phương.

Chi nghe tiếng "rắc" rất khê, cổ họng người kia phát ra tiếng vỡ vụn. Phía bên trái lại có kinh phong ủa tới, nàng dùng một tay chụp cổ họng đã vỡ nát của người trước mặt, rồi kéo thi thể kia sang sườn bên trái, đẩy mạnh.

Một tiếng trầm đục vang lên, dường như có chất lỏng âm ẩm dính dính bắn tung tóe, Phương Tri Vi thoáng rùng mình - năm đấm này mạnh quá, đây là một cao thủ nội lực!

Những kẻ xuất hiện võ công người sau cao hơn người trước, nhưng cũng chỉ đổi lại ý cười lạnh lẽo trên khóe môi nàng. Thi thể trong tay vừa bị đối phương đấm vỡ bụng, nhuyển kiếm của nàng phục sẵn từ lâu đã lẳng lẳng xuyên qua lỗ thủng máu thịt bấy nhầy kia, nhắm thẳng vào đối phương!

Chỉ nghe một tiếng "xoẹt" khe khê, cao thủ nội lực đánh úp bên trái đã bụm vào hạ thân lão đảo lùi lại, ánh mắt kinh hoàng – võ công của địch thủ chưa chắc đã cao, nhưng ra tay hết sức tàn nhẫn, hết sức xảo quyệt!

Hắn nhin đau lẫn mò tìm hỏa tiễn tín hiệu giắt ở thắt lưng, tay vừa cử động thì nhuyển kiếm dài ngoằng kia đã đột ngột vung ra, có vệt đen lóe lên xuyên qua khoảng không, một bàn tay máu me đầm đìa rơi xuống đất.

Trên tay còn cầm hỏa tiễn tín hiệu.

Người kia há miệng muốn kêu đau, một vật gì đó hình tròn đã bay tới, bịt kín miệng hắn lại. Vật này mùi vị tanh hôi, khiến hắn lập tức không thốt nên lời.

Trước khi chết, hắn chỉ thấy một bóng người mảnh mai vọt tới, nhặt hỏa tiễn tín hiệu, sau đó thân kiếm lạnh lẽo thon dài lóe lên, chìm vào bóng

tối.

Chớp mắt, đã giết ba người.

Ba thi thể lạnh ngắt nhìn trời, cho đến chết vẫn không biết người đã đánh qua trăm trận như mình lại mất mạng trong tay một kẻ mới vào nghề.

Tay ma mới kia vừa đưa tay áo lên che miệng, vẻ mặt như muốn nôn, vừa giẫm lên thi thể của bọn họ không hề do dự, phóng vút ra ngoài.

Dịch trạm vẫn chìm trong bóng tối.

Phượng Tri Vi lại loáng thoáng nghe được một vài âm thanh rất nhỏ, trong không khí lơ lửng mùi máu tanh nồng nặc.

Nàng nghiêng người dựa vào tường, ghé tai lên tường, nghe tiếng ai trầm thấp: "Đếm đi!"

Lòng Phượng Tri Vi chùng xuống.

Đếm cái gì? Đếm số thi thể chẳng?

Trên mặt đất vang lên thứ âm thanh soàn soạt kì lạ, sau đó có người kinh ngạc “ơ” một tiếng, nói: "Đại vương!"

Cõi lòng Phượng Tri Vi lại chùng xuống – Đại vương? Ninh Dịch? Ninh Dịch đã gặp chuyện rồi sao?

Vừa nghĩ đến đây, toàn thân nàng đã lạnh toát, kiếm trong tay lại siết thêm chặt.

Có người vội vàng chạy tới, hạ giọng báo: "Thiếu hai người, không thấy Đại vương đâu!"

"Rà soát!"

"Đã rà soát ba lần rồi!"

Nam tử ra lệnh đầu tiên hình như hơi trầm ngâm trong giây lát, đoạn nói: "Đêm dài lắm mộng, chúng ta còn nhiệm vụ hộ tống, coi chừng đại đội khâm sai đuổi kịp đến đây. Các người trước hết hãy cải trang, tản ra bốn phía rà soát, ai bị thương thì khỏi cần đi, sau đó sẽ họp nhau ở bến đò Qua Diệp. Còn chỗ này, đốt đi."

"Dạ!"

Người kia bước ra khỏi viện, những người còn lại đang bố trí phóng hỏa. Tiếng soàn soạt trên mặt đất càng lớn hơn, nghe giống như tiếng cát chảy rời rạc tự động chui vào trong chai.

Âm thanh kia nghe mà rợn tóc gáy, Phượng Tri Vi thoáng cau mày.

Vừa mới cau mày, hơi thở cũng mạnh hơn một chút, người đứng bên kia tường chợt ngừng bước chân.

Tiếng bước chân ngừng lại, Phượng Tri Vi bèn không chút do dự, đột ngột xoay người sát bức tường.

"Cách."

Gần như cùng lúc, một thanh đao màu xanh đã xuyên tường đâm sang, cận kề thắt lưng của Phượng Tri Vi!

Chỉ cần động tác vừa rồi nàng chậm đi một chút, thì lúc này thanh đao đã xuyên qua bụng nàng.

Thân thể Phượng Tri Vi vừa xoay xong, mũi đao cũng vừa ló ra trên mặt tường, nàng không nhiều lời, trở tay, xuyên tường!

Người đâm! Thì ta cũng đâm!

Lưỡi đao màu xanh của đối phương còn chưa kịp rút ra, thì trường kiếm màu đen của Phượng Tri Vi đã xuyên tường sang với động tác giống hệt. Người bên kia tường kinh ngạc "ơ" lên một tiếng, hình như không ngờ Phượng Tri Vi lại có phản ứng tàn nhẫn kinh người đến vậy. Hắn cười nhạt, lại đưa bàn tay không ra kẹp lấy mũi kiếm của Phượng Tri Vi.

Bàn tay kia rắn như sắt thép, một kẹp một kéo, không chỉ kéo ra nhuyễn kiếm, mà ngay cả một mảng mặt tường cũng đổ xuống rầm rầm!

Giữa màn bụi mịn mờ, người kia kẹp thanh kiếm của Phượng Tri Vi, cười nhạt, "Bắt chước ta, tự tìm chết!"

Bỗng có người cũng cười nhạt trên đầu hắn, "Kẹp kiếm ta, tự tìm chết!"

Trong tiếng cười, có hắc quang pha sắc xanh lam lóe lên, đâm thẳng vào đỉnh đầu hắn từ bên trên.

Người nọ giật mình, bấy giờ mới phát hiện mình chỉ đoạt được một đoạn kiếm gãy. Còn trường kiếm trong tay Phượng Tri Vi vẫn hoàn hảo không chút sút mẻ, đang lao tới với sát khí âm lãnh.

Đây lại là một công năng nữa của món vũ khí trong tay Phượng Tri Vi - tự gãy. Lấy cảm hứng từ một lần nàng quan sát con thằn lằn, cảm thấy cực kỳ hứng thú với chuyện thằn lằn đứt đuôi tự cứu mình, cho nên đầu nhuyễn kiếm có đến ba khúc, bất cứ lúc nào cũng có thể đứt.

Trường kiếm đâm xuống, gần trong gang tấc. Lốp bụi mù từ đoạn tường vỡ che kín tầm mắt, võ công người kia lại siêu phàm, thấy trường kiếm đâm xuống, hắn đột ngột giậm chân, mặt đất tức thì bị giẫm ra một cái hố to. Hắn lộn xuống hố, trường kiếm của Phượng Tri Vi lướt qua chỉ cách đỉnh đầu hắn có một phân.

Một kiếm đâm hụt, chiêu thế dùng hết, Phượng Tri Vi lơ lửng giữa không trung, thân thể lộ đầy sơ hở. Đôi mắt người kia đằng sau tấm mặt nạ chột lóe tia sáng xanh, chỉ đưa một tay ra điểm, ngực Phượng Tri Vi đã đau nhói, phun ra một ngụm máu tươi, hơi thở nghẹn lại, thân thể rơi xuống, thẳng vào tầm tay hắn.

Nụ cười độc ác của kẻ kia gần trong gang tấc.

Cái chết cũng cận kề.

Phượng Tri Vi đột ngột vùng tay.

Trong tay là một viên gạch xây tường góc cạnh rõ ràng!

"Hãy xem chiêu Cửu Chưng Cửu Sái Vạn Pháp Mật Tông Vô Địch Bát Lăng Thích của ta đây!"

“Bốp!”

Viên gạch đập vào một bên tai đối phương, tạo ra một vết rách. Phượng Tri Vi âm thầm tiếc rẻ, người kia phản ứng quá nhanh, quay đầu đúng lúc, bằng không đã sớm đập cho đầu hắn nở hoa rồi.

Đòn tấn công này dùng toàn lực, lại đập đúng vào vị trí có nhiều huyết đạo một bên đầu, khiến người kia choáng váng lùi lại một bước. Phượng Tri Vi đáp xuống đất, viên gạch giấu sau lưng trong chớp mắt đã bị bóp nát, vừa ho khù khụ vừa mỉm cười ôn hòa, đưa tay lên, trong tay lúc này là cây hỏa tiễn tín hiệu, cười nói: “Ta không đánh lại người, chờ ta tìm người đến đây đã.”

Người kia đầu váng mắt hoa, không nhìn rõ hình dạng cây hỏa tiễn tín hiệu trong tay Phượng Tri Vi, còn tưởng là hỏa tiễn của nàng, bên tai đau rất lại chẳng phát hiện ra hung khí, không biết "Cửu Chưng Cửu Sái Vạn Pháp Mật Tông" là cái gì. Hắn xuất thân từ Mân Nam, sinh ra đã kiêu kỳ

với cái mớ nào mặt tông nào quý cổ, bèn hừ lạnh, huýt lên một tiếng kì lạ, sau đó thân thể nhoáng lén, rồi biến mất trong lớp bụi mù.

Đám thuộc hạ của hãn vốn đã tản ra phóng hỏa, giờ thấy thủ lĩnh bị thương bỏ chạy đầu tiên, thì lập tức biến mất ở khắp các phương hướng một cách bài bản. Phượng Tri Vi thấy bóng dáng bọn họ đã mất hút mới thở phào nhẹ nhõm, lão đảo tựa vào tường, bấy giờ mới phát hiện chân mình đã mềm nhũn.

Toàn thân thấm mồ hôi lạnh toát, lồng ngực đau nhói từng cơn như bị khuấy trộn, trong nhất thời Phượng Tri Vi suy yếu đến nỗi không nhắc nổi chân lên, gục mặt xuống đất, nôn ra mấy ngụm máu tươi với nước trắng thì cảm giác ghê tởm kia mới phai đi một chút. Nhớ lại những nguy hiểm trên chặng đường đã qua, nàng lại đầm đìa mồ hôi, ngẫm hiểu mình thoát được một nửa nhờ vào khả năng tùy cơ ứng biến, nửa còn lại dựa vào vận may. Nếu không nhờ những kẻ đối phương bố trí bên ngoài tương đối yếu kém, lại e ngại bị người phát hiện, thì với trình độ tay mơ của nàng, muốn chết cũng chẳng có chỗ chết, làm sao có thể ép chúng phải đi.

Lúc này ngọn lửa đã bùng lên bốn phía, khói đặc sặc mũi, Phượng Tri Vi vùng vẫy bò lên, chống kiếm bước vào bên trong. Trên mặt cát vàng ở ngoại viện còn in lại một vài dấu vết trườn bò, nàng nhớ lại một truyền thuyết ở đất Mãn, trong lòng dấy lên từng cơn rét buốt.

Phượng Tri Vi bước qua cánh cửa vào nội viện thì bị vật gì ngáng chân vấp ngã, nhìn theo ánh lức, thì ra là một hộ vệ Trường Anh mặt mũi dữ dằn nằm chết dưới đất.

Phượng Tri Vi cúi đầu nhìn lướt qua, phát hiện thân thể người kia không có vết thương nào, sắc mặt nhuốm một màu vàng đất kì lạ. Nàng nhớ đến tiếng soàn soạt như cát chảy ấy, ngón tay đặt trên chuôi kiếm siết lại thật chặt.

Nàng đi thẳng một mạch, trên mặt đất ngổn ngang những thi thể, có người trên tay còn bưng bắt cơm, gương mặt đọng lại nỗi khiếp hãi, hiển nhiên họ cũng bị phục kích vào đúng giờ cơm.

Nàng nhìn lý từng người một, không ngừng lấy kiểm lật những thi thể nằm sắp lên, khẽ gọi: "Điện hạ..."

“Điện hạ...”

Mùi khói làm nàng sặc, không ngừng ho khù khụ, trong tiếng gọi nàng dần dần rơi vào tuyệt vọng - nếu Ninh Dịch chưa chết, đối phương làm gì chịu đi? Nếu Ninh Dịch chưa chết, có sao lại không đáp trả tiếng gọi của nàng?

Đếm từng thi thể một, ngay cả tay dịch thừa ở dịch trạm và thi thể binh lính nàng cũng tìm đủ, hai trăm mười hai người, tính ra thì ngoại trừ Thuần Vu Mạnh và Ninh Dịch, hẳn còn có vài Trường Anh vệ không ở trong hai căn viện đằng trước.

Chỉ còn lại căn viện cuối cùng là chưa tìm tới, thể lửa mỗi ngày một lớn. Căn viện cuối cùng là nơi bén lửa đầu tiên, giờ đã hoàn toàn chìm trong biển lửa. Phượng Tri Vi chống kiếm nhìn về nơi đó, trong ánh mắt lóe lên một thoáng do dự - lửa cháy lớn đến vậy, dù có người bên trong cũng không sống nổi, nếu đi vào có thể còn hại bản thân mất mạng.

Nhưng sự do dự ấy vừa lóe lên, thì một tích tắc sau nàng đã nhảy vào vại nước trong viện, rồi chui ra với thân thể ướt đẫm. Nàng cời ngoại bào bịt kín mũi miệng, vừa ho khù khụ vừa lao thẳng vào ngọn lửa nóng cháy.

Vừa bước vào, nàng đã biết chuyện mình vào đây là ngu ngốc cỡ nào, lửa lớn chừng này thì ai mà sống nổi cơ chứ!

Gần như trong nháy mắt, y phục ướt đẫm của nàng đã bị sấy khô, nháy mắt tiếp theo làn khói cay xè đã hun cho nàng không ngừng rơi lệ. Những

cây xà gỗ trên đỉnh đầu phát ra những tiếng kẽo kẹt, lung lay muốn đổ, liên tục có những đoạn xà ngang cháy đứt rơi xuống âm ầm, bắn lên vô số tia lửa. Nàng bay nhảy giữa đồng đồ đạc, kéo ra từng khối thi thể từ bên dưới những khúc gỗ cháy rừng rực, mỗi lần kéo ra một thi thể còi lòn lại chùng xuống, phát hiện không phải y nàng lại thở phào. Hết tìm lại tránh như thế được vài bước, trên người nàng đã dần dần bén lửa.

Phượng Tri Vi tuyệt vọng nhìn quanh bốn phía - Ninh Dịch, người ở đâu?

Ngọn lửa liếm qua bên cạnh nàng, một lọn tóc đen bị lửa thiêu cháy, tan chảy bên má nàng, nháy mắt đã sùi bọt. Nàng thoáng mờ mịt lùi về phía sau, chân đột ngột giẫm lên một vật gì đó.

Cúi đầu xuống nhìn, cũng là một khối thi thể Trường Anh vệ, trước đó nàng đã xem rồi, nhưng lúc nay nhìn lại thì thấy động tác của nó hơi kì lạ. Nàng liếc mắt qua, mấy khối thi thể đều ở gần đây cả.

Nơi này tuyệt đối không phải nhà chính, mà giống một căn bếp, phía đối diện đặt một cái bếp lò, cách vách là gian nhà xếp để đồ linh tinh. Nhưng nhìn những vật bị thiêu thì biết chẳng có chỗ nào che được lửa, tại sao bọn họ đều chết ở đây?

Tư thế của những thi thể này đều là mặt quay ra ngoài lưng hướng vào trong, giống như đang che chở thứ gì vậy.

Phượng Tri Vi vừa phúi những đốm lửa bén lên người, ánh mắt lại quét một lượt khắp căn phòng.

Cái bếp lò kia...

Không ổn.

Ánh mắt Phượng Tri Vi chợt lóe sáng, bỗng dừng tiến lên một bước rồi ngồi xổm xuống, đưa tay tóm lấy một cánh cửa nhỏ bằng lá sắt, thoát nhìn rất giống cửa bếp lò, rồi kéo thật mạnh!

"Vút!"

Một luồng sáng trắng đột ngột bắn ra từ khoảng tối đằng sau cánh cửa bằng lá sắt!

Phượng Tri Vi ngồi cách một thước trước cánh cửa bằng lá sắt, sau lưng là biển lửa bao trùm không có nơi tránh né!

"Cạch!"

Trong khoảnh khắc nghìn cân treo sợi tóc Phượng Tri Vi quả quyết đóng sập cánh cửa bằng lá sắt.

Tiếng nổ vang lên, trên cánh cửa bằng sắt dày cỡ ngón tay đâm ra một mũi thương, cắm lên trên cửa, cách mí mắt của Phượng Tri Vi vèn vèn một tấc!

Nếu nàng phản ứng chậm một chút, mũi thương này đã lấy mạng nàng.

Nếu nàng phản ứng sai một chút, mũi thương này cũng sẽ đẩy nàng vào biển lửa.

Nguy hiểm lúc này khiến Phượng Tri Vi xưa nay vẫn luôn bình tĩnh cũng phải nổi trống ngực. Đến khi nhìn rõ hình dáng của mũi thương kia, nàng lập tức mừng rỡ.

Là mũi thương chuyên dụng của Trường Anh vệ!

"Thuần Vu!" Nàng gọi bằng giọng khàn khàn, "Ta là Nguy..."

Cánh cửa bằng lá sắt đột ngột mở ra, một bàn tay kéo nàng vào nhanh như chớp!

Cánh tay của đối phương thật ra không hề mạnh mẽ, mà Phượng Tri Vi lại hoàn toàn không giãy giụa. Xác định không phải kẻ địch, nàng sẽ cực kỳ phối hợp.

Trong lúc bị kéo vào, nàng mơ hồ cảm thấy có vật gì lướt qua bên cạnh, để lại một tiếng "đình" trên cửa sắt, nhưng cũng chưa kịp nhìn cho rõ ràng.

Phía sau cửa sắt vẫn nóng bỏng, nhưng so với biển lửa bên ngoài lại khác một trời một vực, trong không khí có hơi thở lành lạnh. Phượng Tri Vi chớp mắt một hồi trong bóng đêm mới thấy loáng thoáng Thuần Vu Mạnh ngồi bên cạnh mình, sau đó không hiểu sao có tia sáng lục lóe lên. Thuận theo tia sáng, nàng thấy cách đó không xa là Ninh Dịch đang ngồi quay lưng về phía nàng.

Phượng Tri Vi mừng rỡ muốn chạy qua, lại bị Thuần Vu Mạnh giữ chặt. Vừa nhích chân, nàng mới phát hiện ra dưới chân mình kẹt cứng, có tiếng nước chảy, chợt ngẩn ra, nói; "Đây..."

Lời chưa ra khỏi miệng đã bị Thuần Vu Mạnh bịt kín, rồi nàng thấy Thuần Vu Mạnh vừa bịt chặt miệng nàng vừa chậm rãi rút cây trường thương bị kẹt kia, động tác rất nhẹ nhàng, cứ như sợ phát ra tiếng động. Lòng nàng chết sững, mơ hồ hiểu ra - không được phát ra tiếng? Tại sao lại phải giữ yên lặng?

Tại sao Ninh Dịch từ đâu đến cuối không hề ngoảnh lại?

Phía đối diện lại lóe lên tia sáng màu lục, Phượng Tri Vi đột ngột tròn hai mắt.

Cuối cùng nàng cũng nhìn rõ, ánh sáng màu lục kia không phải ánh đèn gì cả, mà là đôi mắt của một vật nào đó!

Vật kia hình dáng mơ hồ, chỉ lớn bằng con thỏ nhỏ, ngồi xồm đối diện với Ninh Dịch, thò móng vuốt ra chỉ vào Ninh Dịch từ phía xa. Chỉ là một hình hài nhỏ bé, không hiểu vì sao lại chứa đựng khí khái như chúa tể muôn loài.

Đôi mắt kia hết đóng lại mở, mỗi lần mở ra đều lóe lên tia sáng màu lục, màu lục này không hề ma mị, trái lại còn trong sáng đẹp đẽ, tựa như dòng nước biếc ngày xuân, khiến người ta lưu luyến.

Phượng Tri Vi cũng không ngăn nổi mình nhìn nó một cách mê man, rồi trước mắt đột ngột tối sầm, nàng lại bị Thuần Vu Mạnh che kín đôi mắt. Kể đó nàng cảm thấy nước mắt mình rơi lã chã, đôi mắt nhói đau một hồi.

Bàn tay của Thuần Vu Mạnh rất bận rộn, vừa muốn bịt miệng lại vừa muốn che mắt nàng, đành phải trở tay viết mấy chữ nguệch ngoạc trong lòng bàn tay nàng: Vương gia không cho phép lên tiếng, cũng không được nhìn thứ kia.

Phượng Tri Vi nhìn Ninh Dịch ngồi phía đối diện, từ đầu đến cuối y vẫn không hề nhúc nhích, ngồi trước mặt thứ kia như một tảng đá. Nàng hơi kinh ngạc, thứ kia vừa nhìn đã thấy hết sức quý dị, không chừng đây chính là "đại vương" mà đám người kia nói. Có sao Ninh Dịch rõ ràng đang ngồi ngay trước mắt nó, nó cũng chỉ móng vuốt vào y, lại không hề động thủ?

Nhìn lại lần nữa mới phát hiện ra, móng vuốt của thứ kia vẫn liên tục di chuyển chậm chạp không hề có mục đích, cảm thấy nơi nào có tiếng động, đầu vuốt lại búng ra một vật nhỏ xíu màu xám nhạt, mà không biết đó là vật gì.

Thì ra là nó bị mù, một đôi mắt diêm lệ đến thế mà không dùng được, thính giác lại cực kỳ nhạy bén. Chẳng trách Ninh Dịch vẫn không hề nhúc nhích, chẳng trách y không cho mình phát ra một tiếng động nào.

Thuần Vu Mãnh viết vào lòng bàn tay nàng: "Đó là nhãn cổ Mân Nam, tuyệt đối không được nhìn."

Phượng Tri Vi viết: Biết rồi. Chốn Mân Nam nhiều rừng sâu núi thẳm, có một vài dị tộc sống sâu trong rừng núi, am hiểu bói toán vu cổ dị thú độc trùng, nhưng nhân khẩu thưa thớt, rất hiếm khi rời núi. Thường gia trấn thủ Mân Nam đã lâu, có thể tìm ra nhân tài dạng này cũng không có gì lạ, song không biết thứ nhãn cổ này là giống dị cổ gì.

Thuần Vu Mãnh lại viết: "Đây là một hầm băng dưới lòng đất, hôm qua có một đoàn người vận chuyển băng cho Bố chính sứ Lũng Tây nghỉ lại nơi này, băng được cất vào trong hầm, nên chúng ta trốn ở chỗ này mới bình an vô sự."

Thì ra nước dưới sàn là băng bị tan chảy, chẳng trách có hơi lạnh lạnh. Phượng Tri Vi gật đầu, trong lòng lại âm thầm lo lắng, cứ giằng co ở đây như thế, biết phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ ngày nào cái thứ kia còn chưa đi, thì ngày ấy mấy người phe mình còn bị nhốt trong này?

Bấy giờ nàng mới hiểu vì sao lúc ấy gã thủ lĩnh kia lại ra đi dứt khoát như thế, không thèm tìm lại "đại vương", thì ra gã rất yên tâm với đại vương nhà mình.

Nàng viết vào lòng bàn tay Thuần Vu Mãnh, "Người đã nhìn nhãn cổ kia chưa?"

Thuần Vu Mãnh đáp: "Điện hạ chắn trước mặt ta. Ta không thấy được."

Phượng Tri Vi gật đầu, trong lòng suy nghĩ nên làm sao để đuổi đại vương quái gở kia đi. Nhưng nàng không được nhìn nên cũng không thể mò ra phương hướng chính xác, mục tiêu lại nhỏ, lỡ đâu ra tay mà không trúng, độc vật ở đầu vuốt đại vương đã lao tới, thì biết ngăn cản thế nào?

Đây có lẽ là nguyên nhân Ninh Dịch chờ đến bây giờ vẫn chưa ra tay.

Phượng Tri Vi âm thầm bồi phục định lực của Ninh Dịch – nước đá trong đây lạnh lẽo thấu xương, nàng chạy vào từ trong đám cháy bên ngoài, mang theo hơi nóng hầm hập mà giờ này cũng bắt đầu thấy lạnh buốt tim gan. Hôm qua Ninh Dịch rõ ràng đã say đến độ cả người mềm nhũn vô lực, mà hôm nay gắng gượng ngồi đó chống đỡ đến tận bây giờ, chẳng biết y chịu đựng bằng cách nào nữa.

Đang ngồi thừ ra khó xử, cổ tay áo lại đột ngột động đậy. Hai con bút hầu chui ra, nhìn đông ngó tây một hồi, hình như rất ghét hơi lạnh bữa vậy bốn phía. Phượng Tri Vi chợt động lòng, nhớ ra trong ngọn lửa nóng rực vừa rồi, hai con bút hầu vẫn yên yên ổn ổn nằm trong túi nơi tay áo nàng, không kêu không quậy, xem ra chúng không sợ lửa.

Rất hiếm gặp loài thú nào không sợ lửa, giống bút hầu này quý hiếm lạ lùng, xuất xứ từ một nơi còn thần bí mệnh mang hơn là mười vạn dặm núi cao ở Mân Nam, liệu có điểm nào kì diệu chăng?

Nàng lặng lẽ xoay cánh tay sang một hướng khác, nhắm thẳng vào nhân cổ kia.

Hai con bút hầu ngẩng đầu lên, chợt thấy đôi mắt biếc diễm lệ ấy. chúng đột ngột kêu chít chít, nhảy bắn lên như tia chớp.

Ánh văng chợt lóa, đôi mắt xanh biếc kia xoay về bên này. Nghe tiếng kêu chít chít ấy, ánh mắt lập tức chớp giật liên hồi, lập lòe như đốm ma trời, sau đó hạ giọng gầm gừ, giọng điệu cảnh giác mà uy hiếp.

Hai con bút hầu không thèm để ý, giữa không trung chia ra hai hướng trái phải, vẽ ra hai vệt cong màu vàng, hóa ra chúng chọn chiến thuật bọc đánh nhà binh, bao vây nhân cô.

Ánh mắt xanh biếc kia chớp giập càng nhanh, móng vuốt giơ cao, khắp không gian bay loạn xạ những vật thể nhỏ màu xám nhạt, nghe kĩ còn thấy tiếng vo ve tựa như một vật sống.

Nhưng những vật sống bay loạn xạ này thấy hai con bút hầu lông vàng kia thì đều dạt ra xa, hai con bút hầu nháy mắt đã áp sát ngay mặt nhân cô, nhảy lên, tám chiếc móng vuốt cào loạn một hồi.

Nhân cô kia hạ giọng gầm gừ, cũng không dám ham đánh nữa, nhảy "bịch" xuống khỏi cái bàn mình vừa ngồi. Hóa ra nó di chuyển như một con ếch, trong một nhịp nhảy lên rồi rơi xuống đã phóng thẳng ra ngoài. Hai con bút hầu chút chút đuổi theo đằng sau, nhưng cũng không đuổi theo quá xa, thấy nhân cô đã chạy ra khỏi hầm băng, chúng liền quay về bàn tay của Phượng Tri Vi.

Xem ra hai loài vật này là khắc tinh của nhau, Phượng Tri Vi cũng được một tin vui bất ngờ, nàng chỉ mang suy nghĩ thử chơi xem sao mà thả bút hầu, không ngờ ra một đòn đã đắc dụng.

Thuần Vu Mạnh lên tiếng hoan hô, cười nói: "Huynh lấy đâu ra thứ đồ tốt như vậy chứ?" rồi vội vàng đi mở cửa. Bấy giờ Ninh Dịch mới chậm rãi ngoảnh đầu, hỏi: "Người đến rồi?"

Cửa sắt mở ra, ánh sáng ở gian ngoài lọt vào, trong nháy mắt Phượng Tri Vi cảm thấy ánh mắt y hơi rệu rã. Rồi Ninh Dịch khép hàng mi lại, thân thể ngã về phía sau, Phượng Tri Vi không kịp suy xét, vội tiến lên một bước đỡ lấy y, chạm tay vào lạnh lẽo như băng, mồ hôi trên người Ninh Dịch vậy mà đã thấm ướt nhiều lớp áo.

"Thuần Vu, người qua đây công Vương gia ra ngoài." Nàng quay lại gọi Thuần Vu Mãnh. Ninh Dịch đưa tay giữ chặt ống tay áo nàng, ngửi ngửi người nàng, khẽ cười bảo: "Nồng nặc mùi máu tanh với mùi khói lửa."

Phượng Tri Vi cũng cúi đầu xuống ngửi, cười nói: "Còn có mùi mồ hôi khó ngửi và mùi khai của khí."

Ninh Dịch lại cười, hỏi: "Máu của kẻ khác nhiều hơn, hay máu người nhiều hơn?"

Phượng Tri Vi giúp Thuần Vu Mãnh dìu Ninh Dịch đặt lên lưng hắn, lơ đãng vặn lại: "Ngài tự xem là biết mà?"

Ninh Dịch mỉm cười nhàn nhạt, giờ này sắc mặt y trắng bệch, khiến đôi người đen nhánh càng thêm nổi bật, trĩu nặng như vực sâu nghìn năm không ai động tới, ánh lửa bóng nước cũng để lại một gợn sóng.

Tâm trí của Phượng Trí Vi còn đặt ở bên ngoài, nàng nói: "Nếu con quái vật ấy bị thương thua chạy, thì đám người kia sẽ biết mình ám sát không thành, chưa biết chừng còn quay trở lại. Chúng ta không thể nán lại đây thêm một khắc nào nữa, phải đi ngay bây giờ."

"Đi đâu được?" Thuần Vu Mãnh hỏi.

Phượng Tri Vi vừa nghĩ Cổ tiểu ngọc còn chưa đến, chín mươi chín phần là lại lạc đường, vừa nói: "Bên ta cũng bị tập kích, chỉ e những người sống sót không đủ sức bảo vệ chúng ta. Hay mình quay lại tìm đại đội nghi trượng của điện hạ, ba nghìn hộ vệ là đủ yên tâm rồi."

"Không được." Ninh Dịch đột ngột lên tiếng, "Có gian tế."

Phượng Tri Vi giật mình, lập tức hiểu ra, Ninh Dịch rời khỏi đội ngũ của mình là một quyết định đột xuất, sau khi đi ắt hẳn cũng đã phái khoái mã quay về báo tin cho đại đội, đặt ra địa điểm tụ họp. Nếu đội ngũ hai bên

không có gian tế, thì sát thủ làm sao dám khẳng định y ở lại trong dịch trạm này?

Bây giờ quay về đại đội khác nào chui đầu vào lưới, quay về đội ngũ của nàng cũng có thể mang tai vạ đến cho bọn họ. Tính ra thì mục tiêu của đối phương chính là Ninh Dịch và nàng, không nên liên lụy đến đám cậu ấm Thanh Minh cao quý kia.

Phượng Tri Vi do dự giây lát rồi nói: "Hay mình đến quan phủ bản địa, đưa ấn tín ra cho quan viên địa phương phái người hộ tống."

"Cũng không được." Ninh Dịch vẫn gặt phắt đi, "Người quen rồi sao? Nơi này là địa phận Lũng Tây, phu nhân của Bố chính sứ Lũng Tây Thân Húc Như là di biểu tử của Cao Dương hầu Thường Mẫn Ninh, năm ấy Thân Húc Như lên làm Bố chính sứ hoàn toàn là dựa hơi vợ. Chúng ta đi gặp quan phủ với bộ dạng này, chưa biết chừng trong nha môn Bố chính sứ đã đặt sẵn 'Lệnh truy nã cướp' về mặt chúng ta, vừa hay chui đầu vào lưới."

"Hắn dám!" Thuần Vu Mạnh dựng ngược chân mày, Phượng Tri Vi lại không hề lên tiếng, có gì mà không dám? Chừ "lợi" đặt lên hàng đầu, xưa nay lúc nào chẳng có người vì nó mà không ngại đùa giỡn với quốc pháp. Nếu Thân Húc Như móc ngoặc với Thường gia làm chuyện bất chính, thì vì tiền đồ của bản thân, hắn dám cả gan lạng lẽ giết chết mấy người chúng ta cũng không phải chuyện vô lý. Đến khi gặp rắc rối cứ đẩy vài kẻ ra chết thay, còn mình chuyển sang địa phương khác vẫn làm quan như thường.

Bằng không, dịch trạm này cũng không phải nơi xa xôi hẻo lánh gì cho cam, chúng giết người phóng hỏa tanh bành như thế, có sao chẳng có một ai đến đây tra hỏi?

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Đi từ núi Kị Dương bên này, đến địa phận Kị Dương mà tìm Tri phủ Kị Dương. Bành Tri phủ là môn hạ của Hồ Đại học sĩ, có tiếng là thanh

liêm, ắt sẽ không thông đồng với đám Thân Húc Như đâu." Ninh Dịch nhắm mắt lại, nói rành rọt, "Trước khi đến đó, không được bại lộ thân phận."

Phượng Tri Vi thầm nghĩ kẻ này đứng ở địa vị cao, mà ngay đến lai lịch và danh tiếng của một viên Tri phủ ở một tỉnh xa xăm cũng nắm chắc, hẳn là trước kia uống xong rượu hoa bên ngoài lại về phủ tranh thủ thời gian, chong đèn thâu đêm học bù.

Phương án này ba người không ai phản đối, bấy giờ thế lửa ở gian ngoài đã dần dần lụi đi, ba người bộ dạng nhếch nhác đỡ nhau ra ngoài. Thuần Vu Mạnh đi qua đám cháy, thấy thi thể đồng đội nằm la liệt, hai hàng lệ chảy dài.

Đứng chỗ cánh cửa sắt, hắn chi vào một cái xác cháy xém mà kể: "Ta bảo lão Quách hộ tổng điện hạ vào trong, nhưng hắn không chịu, ra sức đẩy ta vào, còn bản thân thì dẫn một đám huynh đệ giữ vững nơi này, lấy lưng chặn cánh cửa này, mới không bị phát hiện..." Hắn lau nước mắt, nghẹn ngào không nói nên lời.

"Người yên tâm, thù này nhất định phải báo." Ninh Dịch không mở mắt ra, cũng không liếc mấy trăm khối thi thể kia lấy một cái, sắc mặt lạnh nhạt không một gợn sóng, ngữ điệu lại rành rọt kiên định.

Phượng Tri Vi lại không đau lòng vì cái chết của đồng đội cũng không thề thốt phải báo thù. Nàng đi lực lợi tìm kiếm trong đám cháy, lò ra một ít vàng vụn bị nung chảy thành muôn hình vạn trạng, vội vàng thu lại.

Thuần Vu Mạnh dờ khóc dờ cười nhìn nàng, Phượng Tri Vi nói hết sức hùng hồn: "Nhìn ta làm gì? Trên người người có tiền không? Trên người điên hạ có tiền không? Chúng ta sắp phải mai danh ẩn tính lên đường, không có tiền thì làm sao thuê xe ngựa, làm sao mua lương khô, làm sao trị thương được?"

Thuần Vu Mãnh giật mình, hồi lâu mới lắc đầu nói: "Trông huynh khí chất còn cao quý hơn vương tôn công tử, vậy mà hành sự lại nhỏ nhặt hơn con nhà nghèo."

Ninh Dịch nằm trên lưng hắn thoáng ngoái đầu, liếc nhìn Phượng Tri Vi, đột ngột hỏi: "Người bị thương à?"

Phượng Tri Vi nhú mày, thầm nghĩ người bị lửa thiêu phát ngốc rồi à, ta một thân đầy thương tích, nào vết trầy vết bỏng vết đập, đến bây giờ người mới thấy sao?

"Đừng lề mề nữa, chúng ta ra ngoài trước đã." Thoát khỏi đám cháy rẽ vào đường nhỏ, Phượng Tri Vi đánh kí hiệu trên cây cối ven đường rồi nói, "Nếu phải lên núi Kị Dương, thì trước hết phải chuẩn bị chút lương khô từ dưới chân núi. Lưng chừng núi trước mặt có một thôn nhỏ, chúng ta đến xin ngủ trọ, nghỉ ngơi một lát. Đối phương không lường được chúng ta sẽ chạy vào núi, nơi đó hẳn là an toàn."

Người ta có câu ngắm núi chạy chết ngựa(*), sơn thôn kia thoạt nhìn nằm ngay trước mắt, thế mà ba người đi mãi đi mãi, đi đến nửa đêm rạng sáng khi trời tối nhất mới gõ được cửa một nhà thợ săn.

(*) Tức là nhìn lên đỉnh núi thì thấy gần, nhưng chạy được đến đó lại rất xa, nghĩa bóng là mục tiêu nhìn có vẻ đơn giản nhưng đạt được lại là vấn đề lớn.

"Lão trưởng, ba huynh đệ cháu ra ngoài du ngoạn, đại ca ngã trật chân, xin lão trưởng hãy làm ơn làm phúc cho ba người chúng cháu ngủ nhờ một đêm với."

Người miền núi chất phác, ông lão ra mở cửa lập tức cười ha ha: "Bước ra khỏi cửa ai mà không gặp khó khăn, vào đi, vào đi."

Phòng nhỏ đơn sơ mà ấm cúng, ba người vất vả bồn ba trong máu lửa thâu đêm, đến giờ đều cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm. Ông lão rót nước trà màu vàng sậm, Thuần Vu Mạnh khát khô cả cổ, bưng lên uống cạn một hơi. Phượng Tri Vi lại vội vàng lấy từ trong tay áo ra một hạt đậu bằng vàng, đưa cho ông lão kia, nói: "Đại ca cháu rơi xuống nước, xin nhờ lão trượng tìm một bộ y phục cho huynh ấy thay."

"Nhà ở miền sơn cước không có y phục đẹp, để ta đi tìm một bộ đồ sạch sẽ cho cháu." Ông lão cười ha hả đáp, quay lưng đi tìm y phục. Phượng Tri Vi đưa chén nước cho Ninh Dịch, Ninh Dịch vẫn nhắm nghiền hai mắt, bình thản nói: "Không uống."

"Quý khách cảm thấy màu nước này không sạch chứ gì?" Ông lão kia cầm một bộ đồ vải tiến lại, cười nói, "Trong đó là nước rể hồng đăng chỉ mọc ở núi Kị Dươmg ta, uống vào bổ máu an thần, là loại nước tốt, mỗi tội trông không được đẹp thôi."

Phượng Tri Vi cười bảo: "Đại ca cháu khó ở trong người, huynh ấy không uống thì cháu uống." Chén trà đã đặt lên miệng, nàng chợt nhớ ra một chuyện, bèn hỏi: "Xin hỏi lão trượng, muốn đến bến đò Qua Diệp thì phải đi đường nào?"

"Quý khách muốn đến bến đò Qua Diệp thì sao phải đi qua đây?" Ông lão kia kinh ngạc nói, "Nó nằm ở hướng ngược lại."

Phượng Tri Vi yên tâm, “ờ” một tiếng, đang định uống nước thì chợt cảm thấy buồn nôn, thậm biết mình kao lực quá độ, nội thương từ một chưởng trước đó đã phát tác, không muốn nôn trước mặt Ninh Dịch, liền nói: “Phiền lão trượng thu xếp cho huynh đệ chúng cháu một chỗ ngủ, ở đâu cũng được, có chỗ nằm là tốt rồi.”

“Còn một gian phòng trống, các cháu chan nhau một chút có sao không?”

Phượng Tri Vi gật đầu, ông lão đi thu xếp chỗ ở. Gian phòng nhỏ kia dựa vào sườn núi, sau lưng là vách đá dựng đứng, Phượng Tri Vi phiến muộn trong lòng, tự ra cửa tìm chỗ đểนอน, ngồi sau vách đá cả buổi mới đỡ hơn một chút. Do ngồi xồm quá lâu nên lúc đứng lên nàng thấy chân hơi nhũn mắt hơi hoa, bèn lùi lại một bước, vịn tay lên một tảng đá.

Nàng lấy lại bình tĩnh, chuẩn bị quay về, ngoái đầu nhìn lại tảng đá kia, hình như là một tấm bia. Bia này dựng lên ở cửa thôn, xem ra là viết tên thôn.

Trên bia mọc đầy dây leo, che khuất cả chữ viết. Nàng nhìn nét bút mờ mờ lộ ra, đáy lòng rung động.

Đưa tay vén dây leo ra, trên bia là bốn chữ “Thôn Hoa Nghiêm Đỗ.”

Bên dưới còn giải thích văn tắt, ý là thôn này có ba họ Hoa, Nghiêm, Đỗ, nên mới có tên này.

Phượng Tri Vi liếc vội một lượt, tim đập thình thình.

Hoa Nghiêm Đỗ...

Hoa, Nghiêm, Đỗ...

Bến đò Qua Diệp!

Cái câu “họp nhau ở bến đò Qua Diệp” mà nàng nghe từ bên kia tường ở dịch trạm, thì ra hẳn định nói là Hoa Nghiêm Đỗ! (*)

(*) Trong tiếng Trung “Hoa Nghiêm Đỗ” phát âm gần giống “bến đò Qua Diệp”, khiến Phượng Tri Vi nhầm lẫn.

Cách một bức tường, đối phương lại dùng giọng địa phương, làm mình nghe nhầm!

Nàng chết sững trong gió đêm, chợt nhớ lại sắc mặt tự nhiên như thường của ông lão kia khi mình lấy ra hạt đậu vàng.

Một người dân miền sơn cước, bạc cũng rất hiếm khi được thấy, tại sao lại tỏ thái độ tự nhiên như thế với vàng, giống như đã gặp vô số lần?

Một người dân miền sơn cước, đưa một bộ áo vải một chén nước trà, cũng lấy của người ta một hạt đậu vàng?

Phượng Tri Vi nhảy dựng lên, vội vã chạy về trong cơn gió lạnh, đến cách cửa mấy trượng thì dừng lại bình ổn hơi thở sửa sang quần áo, rồi mới gõ cửa.

Ông lão vẫn cười ha hả đón tiếp, ân cần hỏi nàng cảm thấy thế nào. Phượng Tri Vi nhìn bộ mặt tươi cười kia, chỉ cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Nàng mỉm cười hàn huyên với ông lão kia rồi vội vã trở về phòng sau, khi đẩy cửa ngón tay còn run rẩy, sợ rằng đằng sau cánh cửa chính là hai khối thi thể đầm đìa máu tươi.

Cửa mở, Ninh Dịch và Thuần Vu Mạnh đều ngủ say. Thuần Vu Mạnh ngủ say đến độ ngáy vang vọng nước miếng chảy dài, còn Ninh Dịch vẫn chưa nằm xuống. Y chỉ ngồi, lúc cửa mở vai y thoáng căng ra rồi lập tức buông lỏng.

Phượng Tri Vi thở phào nhẹ nhõm, biết đối phương có lẽ còn đang truy lùng dưới chân núi, chưa kịp đến đây hội họp, liền bước vội đến bên giường Thuần Vu Mạnh lay hấn dậy: “Dậy mau, dậy mau!”

Thuần Vu Mạnh vẫn ngủ say như chết.

Một kẻ võ công đầy mình, mà ở vào hoàn cảnh này lại ngủ say đến thế, không cần nói cũng biết là có vấn đề. Phượng Tri Vi nghĩ đến chén trà kia, âm thầm hối hận mình vẫn chưa đủ lòng cảnh giác.

Ninh Dịch bên kia thản nhiên nói: “Mặc kệ hă, chúng ta đi thôi.”

Phượng Tri Vi đột ngột quay đầu.

“Ông lão kia vừa mở miệng là ta đã biết có vấn đề rồi.” Ninh Dịch lời ít ý nhiều, “Những gia đình thợ săn ở Kì Dương phần lớn là di dân trốn chiến loạn Bắc Cương năm đó, giọng nói thiên về phương Bắc. Kẻ này nói giọng địa phương thành ra dễ lộ tung tích, hơn nữa thái độ quá thành thực.”

Người này đến cả việc ấy cũng biết, kiến Phượng Tri Vi hơi kinh hãi, vội vàng nâng Ninh Dịch dậy, lại đi lay Thuần Vu Mạnh, Thuần Vu Mạnh hình như cũng biết có gì đó không ổn vùng vẫy một hồi mới mở được mắt ra, buông một câu: “Đi...” rồi lại ngủ tiếp.

Phượng Tri Vi nhìn hă, chợt hỏi: “Nếu ngay từ đầu ngài đã biết lá có vấn đề, thì tại sao không ngăn hă uống trà?”

“Thế nào cũng phải có người uống, bằng không sẽ khiến đối phương nảy sinh nghi ngờ, lại càng thêm phiền toái.” Ninh Dịch vẫn giữ nguyên vẻ mặt ấy, bình thản, không liếc nàng lấy một cái, “Nàng uống? Hay là ta uống? Ta thấy chi bằng để Thuần Vu uống.”

Phượng Tri Vi nhìn hă, người này cười khẽ như hoa, người này tâm địa như băng.

“Hai người đi...” Thuần Vu Mạnh mồ hôi ướt đầu, vùng vẫy tỉnh lại, chập vạt chống đao bỏ xuống giường, đao đầu tiên chém ngay lên cánh tay mình, máu tươi chảy đầm đìa khiến thần trí bừng tỉnh, hạ giọng nói, “Đi đi... tôi chống đỡ cho...”

Ninh Dịch quay đầu, nhìn hă rất kỹ càng, sau đó nói: “Được.”

Y ngồi ngay ngắn, bình tĩnh căn dặn Phượng Tri Vi, “Chạy đi từ vách núi phía sau. Vách núi này không cao, chúng ta có thể leo xuống, đi cửa

trước sẽ bị kẻ khác chặn đường.”

Phượng Tri Vi im lặng hồi lâu, lấy hai con bút hầu nhét vào ngực áo Thuần Vu Mãnh, vỗ vỗ tay hăn, rồi nâng Ninh Dịch dậy, bò ra ngoài từ đằng sau, đầu không ngoảnh lại.

Vách núi ẩm ướt nhẵn thín, gió núi ào ào, rêu xanh trên vách đá trơn trượt không gì bằng. Phượng Tri Vi và Ninh Dịch chẳng ai dám buông tay, ngón tay bám chặt bò xuống dưới từng đoạn. Nàng cảm thấy tay y lạnh lẽo thấy xuống, y cảm thấy tay nàng nóng bỏng thấu tim.

Bên dưới chính là nửa đoạn vách đá dựng, nhô ra lờm chờm trong bóng đêm.

Phượng Tri Vi cúi người nhìn vách đá kia, thầm nghĩ nếu là ngày thường thì không thành vấn đề, nhưng lúc này mình mang thương tích trong người, thật sự hơi khó khăn.

Chợt nghe xa xa có tiếng thét giận dữ, là tiếng thét của Thuần Vu Mãnh, bi phẫn vang lên từ khung cửa sổ phía sau căn nhà nhỏ.

Tiếng thét kia như một thanh kiếm sắc xuyên thấu màn đêm, rung động khiến đá vụn quanh lăn rào rào xuống vách núi.

Gió núi càng thêm dữ dội, không ngừng càn quét, tay áo bị gió cuốn đập vào mặt, nặng nề mà đau đớn. Trong phóng có người dùng tính mạng mình hò la chém giết, ngoài phòng có hai người nấp trên núi đá trơn trượt, không hề nhúc nhích, kiên quyết giữ yên lặng.

Gió lạnh thấu xương, mái tóc rối của hai người tung bay trong cơn gió lạnh, từng sợi từng sợi cắt lên gương mặt. Âm thanh kia vang lên như xé tim gan người ta, mà một tích tắc sau đã im bật.

Khoảng lặng đến đột ngột, cũng như khi nó bùng nổ bất ngờ.

Bốn bề trở lại với tính mệnh, sự tịch mệnh càng thêm nặng nề bức bối.

Ngoại trừ tiếng gió núi, dường như tiếng hít thở cũng ngưng đọng lại. Ninh Dịch cup mắt, không tỏ thái độ gì, Phượng Tri Vi ngoảnh đầu đi, ánh mắt ngời sáng.

Một lúc sau, Ninh Dịch đẩy đẩy Phượng Tri Vi, ra hiệu cho nàng xuống trước.

Phượng Tri Vi nhắm chuẩn vào một khối đá nhô ra khỏi vách núi, cẩn thận di chuyển xuống, sau đó đỡ Ninh Dịch. Y chậm rãi leo xuống, khi sắp sửa đặt chân lên tảng đá, thân hình y đột ngột nghiêng ngả.

Trong lúc cấp bách, Phượng Tri Vi chống đầu gối thật mạnh vào vách đá, cuối cùng cũng giữ chặt được bàn chân Ninh Dịch. Do dùng sức quá mạnh, đầu gối lập tức đã thành một mảng máu thịt lẫn lộn.

Ninh Dịch run rẩy, muốn rút chân về theo bản năng.

Phượng Tri Vi đưa tay lên túm lấy vạt áo y.

“Ninh Dịch, đôi mắt ngài...” Nàng ngẩng đầu lên, hỏi rành rọt:

“Phải chăng đã mù?”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Kiều Diễm

Type: shiriboss

Ninh Dịch run rẩy toàn thân.

Phượng Tri Vi chống một đầu gối vào vách đá, ngửa đầu lên nhìn y, nhớ tới ánh mắt rệu rã đầu tiên của y trong hầm, nhớ động tác đầu tiên của y khi gặp lại mình là người mùi máu lửa, nhớ y không biết mình bị thương, nhớ y từng đối mặt với nhãn cổ, mà cái thứ kia, nàng mới sơ ý liếc sơ qua nước mắt đã chảy ròng ròng.

Cũng tại nàng sơ suất, nên Thuần Vu Mạnh đã bị Ninh Dịch kéo ra để tránh nhìn thẳng vào thứ kia, thì Ninh Dịch đối mặt trực diện với nhãn cổ làm sao có thể may mắn tránh thoát?

Ninh Dịch trên đỉnh đầu nàng cũng đã bình tĩnh lại, thản nhiên nói: “Không sao đâu, thứ này ta cũng biết chút lai lịch, có cách để giải, nhưng tạm thời chưa giải được.”

Phượng Tri Vi “ừm” một tiếng, ngửa đầu cười nói: “Vậ bây giờ hãy để tôi làm đôi mắt cho ngài.”

Giọng nàng nhẹ bằng, mang theo nét thư thái ngày thường không có được, một câu nhẹ nhàng mà như cơn gió núi mãnh liệt va vào Ninh Dịch khiến lòng y chấn động không thôi. Y cúi mặt xuống hơi chênh chếch, dùng tầm mắt chỉ còn một màu xám trắng để “nhìn” Phượng Tri Vi. Tuy không thấy gương mặt kia nữa, mà có thấy cũng không phải mặt thật, nhưng y vẫn có thể tưởng tượng ra vẻ mặt nàng lúc này. Đôi mày khê

nhướn, đôi mắt mơ màng như nước hồ thu phản chiếu ánh trăng, lấp la lấp lánh.

Nữ tử này, càng vào lúc nguy nan càng nhìn rõ nhan sắc, có thể thấy nàng nhường bước chịu thua, nhưng không thể thấy nàng khóc lóc mịt mờ.

Trên đỉnh đầu vẫn im lặng, Phượng Tri Vi thoáng kinh ngạc, ngẩng đầu lên thì Ninh Dịch đã quay đi, đáp: “Được.”

Đáp rất đơn giản, có điều Phượng Tri Vi lại cảm thấy chữ này dường như chứa đựng ẩn ý đặc biệt nào đó. Song đứng ở góc độ của nàng, lại không nhìn thấy sắc mặt của Ninh Dịch.

“Cẩn thận một chút.” Phượng Tri Vi do dự giây lát, rồi vẫn đưa tay ra giữ chặt khoeo chân Ninh Dịch. Nàng đứng bên dưới y, chỉ có tư thế này mới có thể đảm bảo Ninh Dịch bị mù sẽ không trượt chân. Nhưng tư thế này trông gần giống nửa ôm, mặt áp vào chân y - Phượng Tri Vi nghiêng mặt đi, tự nhủ với lòng tùy cơ ứng biến tùy cơ ứng biến, cơ mà vàng tai vẫn ửng hồng không thể khống chế được.

Khi nàng ôm chân Ninh Dịch, Ninh Dịch lại chấn động. Cách một lớp áo thu hơi dày, trong nháy mắt dường như y có thể cảm nhận được gương mặt nàng cười khê mà áp sát. Gương mặt nhỏ nhắn, vành tai có lẽ đã ửng hồng, da thịt tinh xảo như ngọc san hô, mịn màng như sứ mỏng gần trong gang tấc, gần đến nỗi y dường như cảm nhận được hơi thở ấm áp của nàng lướt qua khoeo chân ... Chân y bỗng dưng mềm nhũn, hơi thở trở nên dồn dập.

Chân mềm nhũn, ngón tay run rẩy mò mẫm trên mặt vách đá lạnh lẽo thấu xương. Trong thoáng chốc y đã tỉnh táo lại, ngửa đầu “nhìn” sắc trời, nhìn không thấy, cũng có thể cảm nhận được màn đêm trước buổi bình minh đã bị ánh mặt trời xanh sẫm phá tan.

Y hít một hơi lấy lại bình tĩnh, cẩn thận di chuyển xuống dưới. Nếu bây giờ y trượt chân thêm lần nữa, thì sẽ liên lụy đến hai mạng người.

Phượng Tri Vi một mặt cố gắng tìm chỗ đặt chân, một mặt cẩn thận ôm chân y, hướng dẫn y chỗ đặt chân chính xác. Sắc trời tối đen, nàng vừa phải lo bên dưới vừa muốn che chở bên trên, mới leo được vài bước đã cảm thấy đầu váng mắt hoa, không nhìn nổi một hơi thở gấp. Đầu vừa choáng váng, mặt đã đập vào khoeo chân Ninh Dịch, khiến đầu gối y cũng đập vào vách đá.

Chỗ đầu gối y đập vào lại là một mỏm đá nhọn, máu tươi túa ra, đau đớn một chập. Nhưng Ninh Dịch mặc kệ, vội vàng cúi mặt xuống, luôn miệng hỏi: “Tri Vi, nàng làm sao thế?”

Người bên dưới áp mặt vào khoeo chân y, không đáp lại. Ninh Dịch chết sững, trái tim vẫn giữ nguyên sự bình tĩnh dù đã mất đi thị lực, bỗng vì sự im lặng của nàng mà nổi trống thình thình. Y mò mẫm sờ thử Phượng Tri Vi, nhưng chỉ chạm vào đỉnh đầu nàng. Mái tóc nàng rối tung, có sợi dài sợi ngắn không đều, khác xa vẻ đẹp mượt mà như gấm ngày thường, hẳn là một hồi xông pha giữa biển lửa đã thiêu cháy mái tóc đẹp đẽ kia nhiều rồi.

Bàn tay Ninh Dịch dừng lại một lúc trên mái tóc rối rung, ngón tay hơi cuộn lại, lòng càng thêm bối rối. Y khẽ cắn răng, đang định buông tay ra khom lưng xuống thì Phượng Tri Vi đột ngột mở lời, tiếng nàng quanh quẩn nơi khoeo chân y, mà ngữ điệu lại vẫn ẩn chứa ý cười, “Ừm ... Mỗi lần nghe ngài gọi tên tôi, tôi đều cảm thấy là lạ không quen ...”

Ninh Dịch thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Vừa rồi nàng làm sao thế?”

“Không có gì đâu.” Phượng Tri Vi ngoảnh mặt đi, giọng nói đã trở lại bình thường, “Tôi hơi mệt chút thôi.”

Ninh Dịch lại cảm thấy chỗ khoeo chân có gì đó không ổn, hình như hơi ươn ướt. Y thử đưa tay ra sờ, lại bị Phượng Tri Vi nhẹ nhàng kéo ra, rồi y nghe giọng nói oán trách của nàng: “Ngài bám vào vách đá cho chắc, sờ lung tung cái gì.”

Nếu là ngày thường, y sẽ găm kỹ những lời ấy, gấp dịp là đem ra chế giễu, song lúc này lại hoàn toàn không có tâm tư đó. Ninh Dịch lẳng lặng thu tay về, tăng tốc độ leo xuống.

Khi đã leo được quá nửa, trên vách đá truyền đến tiếng người. Có kẻ thò đầu nhìn xuống bên dưới, hai người nép sát vào vách đá không dám cựa quậy, rồi lại nghe có người quát: “Đi tìm mau! Hai người! Xuống đó xem xem!”

Phượng Tri Vi căng thẳng trong lòng, vội vã leo xuống. Có điều dám sát thủ xuất thân Man Nam này vốn đã quen leo vách núi, trên người lại lảnh lặt, chỉ thấy hai cái bóng đen vù vù leo xuống, chẳng mấy chốc đã tới gần.

Phượng Tri Vi rút ra thanh kiếm quấn quanh eo, suy nghĩ xem phải làm sao để đâm chết hai kẻ này trong nháy mắt, để tránh người bên trên phát hiện ra. Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy thật sự rất khó. Chỉ cần để một kẻ chạy thoát, thì hai người phe mình bám trên vách đá chỉ còn một con đường chết.

Trên đỉnh đầu, Ninh Dịch dừng tay, ngẩng đầu lên, đôi mắt đã mất đi tiêu cự ra sức “nhìn chăm chăm” vào sát thủ.

Y đột ngột nói: “Trong thắt lưng của ta có con dấu của khâm sai và ấn giám của Sở vương, trước khi nàng đến Kị Dương nhớ phải tìm ra.”

Phượng Tri Vi ngẩn người, nghĩ bụng chẳng phải người sẽ đi cùng ta sao, còn chưa kịp hỏi lại thì một tên sát thủ đã leo xuống đến nơi.

Phượng Tri Vi đang định xuất kiếm.

Ninh Dịch bất ngờ gõ gõ lên vách đá.

Đối phương vốn vẫn chưa phát hiện ra Ninh Dịch, nghe tiếng gõ này liền nghiêng đầu, liếc mắt thấy Ninh Dịch bèn đưa tay ra tóm, mừng rỡ hò reo: “Ở đây này ...”

Ninh Dịch chợt ôm cổ hắn!

Y vừa nghe thấy chữ đầu tiên đã phân biệt phương hướng một cách chuẩn xác, ôm cổ tên sát thủ đang mừng rỡ, hai chân đạp vào vách đá, lướt qua đỉnh đầu Phượng Tri Vi. Hai người lăn lăn, rơi thẳng xuống vực!

Phượng Tri Vi chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên, một cái bóng đen cực lớn bay vù qua đỉnh đầu mình, rồi nghe tiếng “bịch” ùng đục.

Nàng nghe âm thanh trầm đục này mà lạnh buốt cõi lòng, ngẩng đầu nhìn sang tên sát thủ thứ hai bên cạnh, kẻ kia đang leo ngon lành theo sau tên đi trước, chợt thấy đồng bọn bên dưới mất tăm mất tích, còn đang chết sững chưa kịp phản ứng lại, thì Phượng Tri Vi đã ngoảnh đầu, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Xoẹt!”

Kiếm của nàng xuyên qua bên dưới khuỷu tay, trong khoảng khắc đã đâm vào mi tâm của đối phương.

Lại thêm một tiếng rơi trầm đục, Phượng Tri Vi căn môi, dùng tốc độ nhanh nhất để leo xuống. Dưới chân vách đá đen kịt, những mòm đá nhô ra che bớt ánh sáng lọt xuống bên dưới. Giữa khoảng không mờ mịt, nàng sờ soạng khắp xung quanh, khe khẽ gọi: “Ninh Dịch ...”

Trên vách đá có người nói vọng xuống: “Có phát hiện ra ai không?”

Phượng Tri Vi nhớ lại giọng nói của tên sát thủ lên tiếng lúc trước, phỏng theo mà đáp: “Đang tìm, dưới này rộng lắm ...”

Tiếng chửi bới của người trên vách đá được gió núi thổi tới, mơ hồ không rõ. Phượng Tri Vi chẳng đoái hoài tới hẳn, lòng nóng như lửa đốt, mồ mẫm khắp xung quanh. Nàng đụng vào một khối thi thể có lỗ thủng ở mi tâm, ném đi lại lần mò một thân thể cách đó không xa, trong phút ngẩn ngơ lại nhớ đến đám cháy, nàng không ngừng kéo ra những thi thể cháy xém khét lẹt, tâm trạng không ngừng biến đổi giữa sợ hãi và vui mừng, kéo một khối thấy không phải, kéo thêm khối nữa cũng không phải ...

Cảm giác này thật sự rất tệ, nàng chỉ mong sao nó không đến lần thứ ba trong đời.

Người dưới tay nàng vẫn nằm im không hề nhúc nhích, thân thể lạnh ngắt, hình như còn đè lên một thân thể khác. Phượng Tri Vi nhớ lại tư thế khi Ninh Dịch rơi xuống, trong lòng lạnh buốt, thầm nghĩ lẽ nào y bị đè nén đến độ máu thịt lẫn lộn?

Vừa nghĩ đến cảnh này, chợt nhận ra mặt mình lạnh lạnh. Đưa tay lên sờ, ngón tay thấm nước ươn ướt. Nàng ngơ ngẩn nhìn ngón tay mình, luồng sáng nhàn nhạt chiếu xuống từ trên vách đá in trong vệt nước lấp lánh trên ngón tay nàng, như một tấm gương nhỏ, phản chiếu muôn vàn tâm trạng trong phút giây này.

Đã bao lâu nàng chưa rơi lệ?

Lần rơi lệ gần nhất là vào lúc nào?

Là bảy năm về trước, khi tiểu thư Thu gia đánh mất trâm vàng, đổ cho nàng ăn cắp, bỏ đói mẹ con nàng năm ngày trời?

Là mười năm về trước, khi mẹ quý trước cửa Thu phủ ba ngày trời, suýt nữa đã bệnh nặng mà qua đời?

Là mười một năm về trước, khi mẹ thiêu cháy căn nhà rồi đưa hai tỷ đệ nàng rời khỏi ngọn núi họ đã ẩn cư?

Là mười hai năm về trước, khi nàng vô tình bắt gặp mẹ đốt vàng mã cho một người chưa biết tên, rồi bị trách móc nặng nề?

Nàng đã không còn nhớ rõ nữa, chỉ biết giọt lệ rơi lúc này vô cùng xa lạ, mà vô cùng chân thật.

Nước mắt dần khô trên đầu ngón tay, nàng ngơ ngẩn hồi lâu, dồn chút sức lực cuối cùng, muốn đẩy thi thể này ra, để lộ Ninh Dịch bên dưới. Khi còn chưa xác định được Ninh Dịch có thật sự bỏ mạng hay không, nàng không muốn lãng phí thời gian cho việc khóc lóc.

Nếu xác định y đã bỏ mạng, nàng cũng sẽ không phí thời gian khóc lóc. Y, Thuần Vu, lại thêm mấy trăm vệ sĩ đã chết, tính mạng của những người này - việc nàng phải làm, thật sự còn nhiều lắm.

Tay vừa mới vươn ra, chợt có tiếng người khàn khàn uể oải nói: “Rốt cuộc nàng muốn đợi đến bao giờ mới chịu sờ ta?”

Bàn tay Phượng Tri Vi đông cứng giữa không trung, đến khi lấy lại phản ứng, lập tức siết lại thành nắm đấm, đấm vào ngực người bên dưới một cú không nặng cũng không nhẹ.

Cất tiếng “ây da”, trong giọng nói Ninh Dịch pha thêm chút ý cười, “Đúng là một bà thím độc ác.”

Lại hỏi: “Vừa rồi nàng đứng ngây ra đó cả buổi làm gì thế?”

Phượng Tri Vi mím môi không nói, chạm vào thân thể nằm bên dưới y, thấy nó đã lạnh ngắt, chắc là trong khi rơi xuống Ninh Dịch đã giết chết đối phương, dùng đối phương làm tấm đệm thịt. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm, liền hỏi: “Ngài không bị thương chứ?”

“Không sao.” Ninh Dịch đáp, “Hình như chỉ bị trật chân thôi.”

“Không ngã hỏng đầu óc chứ?”

Ninh Dịch kinh ngạc, nghĩ bụng nàng mới giống như vừa ngã hỏng đầu. Đang định xía lại nàng, chợt nhớ đến giọng nàng run rẩy gọi mình ban nãy, côi lòng mềm nhũn, thành thành thật thật đáp: “Ờ.”

“Vậy là tốt.” Phượng Tri Vi cười cười, bỗng dừng ngã gục trong lòng y, “Cuối cùng tôi cũng có thể ngất đi ...”

Khi Phượng Tri Vi tỉnh lại, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đau nhức, cứ như đã trải qua một quãng lặn lội rất xa, hay vừa mới đánh nhau một trận tương đương với hàng vạn người trong mơ vậy.

Nàng có chút ngẩn ngơ, thần thờ nằm ngủ ở đó, lại cảm thấy trên người ấm áp. Cúi đầu nhìn xuống, ngoại bào của Ninh Dịch đang đắp trên người nàng.

Vàng dương đã mọc lên, nhưng chiếu xuống đáy vực chỉ là những tia sáng lơ lờ. Ninh Dịch ngồi đối diện với nàng, chỉ mặc trung y, đang nhắm mắt điều hòa hơi thở. Giữa sương khói màu ngà, trông mắt mày y đẹp dễ khác thường.

Phượng Tri Vi đưa mắt nhìn xung quanh, cảm thấy chỗ này không giống nơi mình ở lại tối hôm qua. Bên dưới là thảm cỏ mềm mại, cách đó không xa là nước chảy róc rách. Ninh Dịch bị trật chân, chẳng biết đã làm thế nào để đưa một thiếu nữ phổng phao như nàng đến đây.

Lẽ nào là túm chân nàng kéo đến đây? Phượng Tri Vi vội vã kiểm tra khắp thân thể mình, sợ nó hằn thêm vô số vết xây xước.

Những cử động nho nhỏ của nàng phát ra rất nhiều âm thanh, khiến Ninh Dịch ngồi đối diện bị đánh thức. Y mở to mắt, nghe những động tác

nhỏ đầy căng thẳng của cô gái đối diện, không nén nổi một nụ cười, thầm nghĩ nữ nhi đúng là nữ nhi, muôn thừa vãn mâu thuẫn như thế. Ý chí có thể mạnh mẽ, gặp biến không sờn, nhưng lúc nào cũng không quên lo lắng một vài việc nhỏ nhoi vặt vãnh.

Y khẽ mỉm cười, nhìn đắm đắm vào sóng mắt nàng, mang theo thoáng dịu dàng mà bản thân y cũng không thể nhận ra.

Y nhớ trước đó nàng đã bình tĩnh hỏi xong hai câu, xác định y không sao cả mới chịu ngất xỉu trong lòng y, khiến người ta dở khóc dở cười, nhưng cũng gợi lên cảm giác nhói đau trong lòng - một cô gái kiên định đến thế!

Nhớ lại dáng vẻ mềm mại nhẹ nhàng của nàng khi ngất đi trong lòng mình, gờ xuống vẻ lạnh lùng ngày thường, ngoài mặt ôn nhu mà trong lòng tránh xa người ta nghìn dặm, nhẹ nhàng yếu ớt như một cánh hoa đào, mang nét thú vị đặc biệt mà khi tung hoành trên triều đình nàng không có, khiến y nhất thời không nhận nổi...

Gương mặt Ninh Dịch, có một tích tắc thoáng ửng hồng.

Vừa vặn bị Phượng Tri Vi ngẩng đầu lên trông thấy, liền hỏi: “Ngài tỉnh rồi sao? Ấy, sắc mặt ngài trông hơi lạ.”

Ninh Dịch sờ sờ lên mặt mình, vừa sờ một cái đã khôi phục lại như thường, cười nói: “Thật sao?”

Phượng Tri Vi nhìn gương mặt Sở vương điện hạ với vẻ thán phục, thầm nghĩ hạng người này khỏi cần mặt nạ làm gì, muốn đỏ mặt là đỏ mặt, muốn bình thường lại bình thường.

“Chúng ta đang ở chỗ nào đây?” Nàng nói, “Trong truyện thường kể, nhân vật chính rơi xuống vách núi đều tỉnh lại trong sơn động, sau đó chầm lên một đồng lửa cháy rừng rực.”

“Không phải dưới vách núi nào cũng đều có động, không phải ai cũng vừa khéo mang theo ống đánh lửa như thế.” Ninh Dịch không khỏi bật cười, “Vả lại nè đúng lúc người ta đang tìm kiếm nàng mà đi đốt lửa, nàng có gốc không đó?”

Phượng Tri Vi cười cời, ngồi dậy hỏi: “Chân bị thương có nặng lắm không?”

“Không sao.”

Nhưng nàng đã bước qua giúp y cởi giày, nói: “Hay để tôi xử lý một chút, bằng không chẳng đi đứng được còn tệ hơn.”

Nàng cẩn thận day day mắt cá chân sưng vù của Ninh Dịch, dùng lực vừa vặn. Ninh Dịch tựa vào núi đá, mắt khép hờ ra chiều khoan khoái lắm, đột ngột hỏi: “Hình như nàng đã học môn này rồi phải không? Thủ pháp còn thành thạo hơn mấy người trong phủ ta.”

Phượng Tri Vi cười cười, đáp: “Năm xưa mẹ tôi chinh chiến sa trường, thân thể đầy vết thương, vào những ngày mưa dầm sẽ phát tác, cho nên từ nhỏ tôi đã học môn này.”

Ninh Dịch lặng thinh không nói, hồi lâu mới bảo: “Phượng phu nhân thật vất vả.”

Hình như y không muốn nói nhiều về chủ đề này, lười nhác nửa nằm nửa ngồi, cảm thấy ngón tay kia nhẹ nhàng linh hoạt ấm áp, cõi lòng khoan khoái như ngâm mình trong làn nước ấm. Còn đang ngây ngất, chợt nghe cô gái kia bảo: “Được rồi.” Không nhin nổi mà mở mắt, ngạc nhiên hỏi: “Sao nhanh thế?”

Phượng Tri Vi thản nhiên tươi cười, “Rất xin lỗi nhưng kẻ hèn này không được dụi dằm tỉ mỉ săn sóc như mấy vị trong phủ điện hạ đã biết

xoa bóp còn có thời gian có kiên trì muốn ấn bao lâu thì ấn bấy lâu muốn ấn thế nào thì ấn thế ấy.”

Ninh Dịch nghiêng đầu “nhìn” nàng, trong nháy mắt ánh mắt rệu rã kia dường như bừng sáng, nét mặt có phần quái gở, hình như đang cố nín cười, hỏi: “Nàng đang ghen?”

Phượng Tri Vi “a” lên một tiếng, xoa xoa mặt, nảy ra một suy nghĩ long trời lở đất – ta đang ghen ta đang ghen ta đang ghen? Làm sao thế chứ làm sao có thể chứ làm sao có thể chứ...

“Người xuất thân phú quý vĩnh viễn không hiểu nổi tâm lý thù hằn của những kẻ vùng vẫy trong nghèo hèn nhìn lên quý tộc trời sinh.” Một lúc sau nàng buồn rầu đáp, cảm thấy đạo lý này không thể chính xác hơn.

Ninh Dịch vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái, hồi lâu mới cất giọng chậm rãi, vui vẻ nói: “Vừa rồi ta chưa nói hết, là mấy ... bà tím trong phủ ta.”

Sau giây phút trầm lặng, Phượng Tri Vi đáp với vẻ mặt tươi cười như hoa: “Ây da, điện hạ, trời sáng bảnh mắt rồi, chúng ta nên nghĩ cách rời khỏi đây thôi.”

...

Sau đoạn đối thoại quái gở này, trông Ninh Dịch rất tươi tỉnh, khoe môi lộ ra một nụ cười quý quyết. Phượng Tri Vi nhìn bộ mặt này của y chợt cảm thấy buồn phiền, vội vàng đánh trống lảng: “Đám người bên trên đã đi chưa nhỉ?” Rồi trả ngoại bào cho y, để ý đến vết đứt trên thắt lưng bộ y phục đó, có lẽ là do găng gượng cởi ra.

“Nếu phát hiện chúng ta còn sống, làm sao chúng bỏ cuộc dễ thế.” Ninh Dịch vừa mặc áo vừa thản nhiên nói, “Muốn đi khỏi núi Kị Dương này là chuyện không dễ dàng đâu.”

Phượng Tri Vi ôm gối ngồi đối diện y, nhìn y mặc áo, “ừa” một tiếng.

Nửa khắc sau...

Phượng Tri Vi ngồi ôm gối, nhìn y mặc áo.

Một khắc sau...

Phượng Tri Vi ngồi ôm gối, không thể nhịn thêm nữa, bèn chớp chớp mắt hỏi: “Điện hạ, lẽ nào ngài không thạo mặc áo cho lắm?”

Ninh Dịch dùng ngón tay đã vật lộn với vạt áo cả buổi, ngẫm nghĩ không hề xấu hổ rồi gật đầu, sau đó phê bình nàng, “Nàng đã phát hiện ra từ lâu mà không chịu ngỏ lời.”

Phượng Tri Vi bĩu môi, thầm nghĩ hỏi kẻ nào mặt dày tâm đen đến cùng cực, ấy chính là Sở vương điện hạ.

Nàng chậm rãi lê bước sang hầu điện hạ mặc áo, Ninh Dịch thỉnh thoảng lại bắt bẻ nàng: “Tay nàng cũng chẳng linh hoạt cho lắm!”

“... Cái thắt lưng này đeo không đúng thì phải?”

“Nàng đang cài khuy áo hay là siết chết ta?”

Phượng Tri Vi mỉm cười tiếp tục, thi thoảng lại siết thắt lưng thêm chặt, “... Dù sao tôi cũng không mất đến một khắc còn chưa mặc xong y phục.”

“... Có gì không ổn cơ chứ? Nàng có thể tự thắt cho mình không?”

“... Thật muốn siết chết ngài, buộc thế này làm sao đủ chặt?”

Sắc mặt hai người đều tái trắng, khi cài nút chốc chốc Phượng Tri Vi còn ho lên vài tiếng, nhưng không ai nói gì, vẫn mỉm cười như cũ.

Nguy cơ chưa tan, hiểm cảnh đã bày ra trước mắt. Một người mù, một người nội thương, trên đỉnh đầu còn có cường địch rình mò, con đường phía trước ẩn giấu âm mưu – chính vì như thế, mà càng thêm bình tĩnh hơn hẳn ngày thường.

Hai người đều là kẻ ngồi trên cao, đều biết căng thẳng chỉ khiến bản thân mình rối loạn. Sau một đêm bôn ba, nhiều lần bị thương, tinh thần lại càng cần phải buông lỏng.

Nói thì dễ mà làm thì khó, song họ là cùng một hạng người, đều biết đối phương có thể làm được.

Mặc xong y phục, Phượng Tri Vi xé một vạt ống tay áo, băng bó đơn giản đầu gối bị thương của Ninh Dịch, lại tự xử lý một lượt các vết thương của mình, sau đó nâng Ninh Dịch đứng lên.

Hai người nhìn nhau, nụ cười tắt lịm trong nháy mắt. Ninh Dịch thản nhiên nói: “Đi thôi.”

Phượng Tri Vi mím môi, chậm rãi cuốn thanh kiếm vào vị trí chỉ cần vươn tay là có thể rút được.

“Nước ở đây có sự lưu thông, đi xuyên theo dòng chảy ắt sẽ thấy đường.” Ninh Dịch nói, “Ta đoán chừng chẳng bao lâu nữa, những kẻ bên trên phát hiện ra hai người kia đi mãi không về, sẽ phái người leo xuống xem sao.”

“Đi thôi.” Phượng Tri Vi nắm ống tay áo y đi trước dẫn đường, cảm thấy vết thương của mình hình như đã khá hơn một chút. Có lẽ lúc trước khi nàng ngã xỉu đi, Ninh Dịch đã cho nàng uống thuốc hoặc là truyền chân khí cho nàng.

Nàng không biết tình hình hiện tại của Ninh Dịch, cũng không biết sau khi trúng nhãn cổ sẽ có triệu chứng gì. Nhưng khí sắc của Ninh Dịch không

tốt chút nào, lẽ ra dù có say rượu mất sức thì qua vài ngày cũng khỏe lại, sự suy yếu hiện giờ của y hẳn là do nhãn cổ kia gây ra.

“Nàng có thể nắm tay không?” Đi được một đoạn, Ninh Dịch lên tiếng sau lưng nàng, “Ổng tay áo rất dễ rách.”

Phượng Tri Vi còn đang do dự, Ninh Dịch đã nắm lấy tay nàng, hai bàn tay một nóng một lạnh của họ chạm vào nhau, khiến hai người đều run rẩy. Ninh dịch cười nói: “Chúng ta hãy nhìn xuống tay xem, cũng rất xứng đôi đó.”

Phượng Tri Vi không đoái hoài đến y, lại nghe y nói tiếp: “Đợi đến ngày nắm tay nhau trong hoàng lăng, nàng không còn nóng ta cũng không còn lạnh, càng tốt.”

Phượng Tri Vi ngẩn người, nghĩ ngợi một lúc mới hiểu ra điện hạ lại vòng vo tam quốc để bàn đến chuyện hôn nhân, ngay đến chuyện chết rồi sẽ chôn ở đâu cũng tự mình thu xếp ổn thỏa, một câu “Ai chôn cùng ngài trong hoàng lăng chứ?” sắp ra khỏi miệng lại thu về, nghĩ đến câu “hoàng lăng” kia, không hiểu vì sao cõi lòng chợt dâng lên cảm giác thê lương. Tựa như nhìn thấy gian mộ thất cao xa vời vợi, ánh đèn xanh cháy mãi, long quan đồ sộ, thềm ngọc trắng tinh. Ngủ trong lớp lớp quan tài nạm ngọc dát vàng ấy, là một dung nhan thế nào?

Mà đợi đến khi mình già đi, sẽ chôn trong ngôi mộ nào? Bao biến cố xảy ra trong suốt cuộc đời, cuối cùng sẽ viết trong trang sử của ai đây?

Nhớ đến giao hẹn rời khỏi Đế Kinh với mẹ, nàng không nhịn nổi mà buột miệng nói: “Nếu tôi rời khỏi Đế Kinh, vĩnh viễn biến mất, ngài sẽ nghĩ sao?”

Ninh Dịch trầm ngâm một lát rồi đột ngột siết chặt tay nàng, đáp rành rọt: “Đi tìm nàng.”

“Nếu không tìm thấy thì sao?” Phượng Tri Vi cảm thấy hôm nay mình hơi khó hiểu, cứ nhằm lúc này mà hỏi những chuyện vô căn cứ.

“Nàng không thoát được đâu.” Ninh Dịch “nhìn” nàng, ngữ điệu bình tĩnh, “Cường thổ trong thiên hạ, mưa gió đất nước chung quy đều thuộc về ta. Dù xương cốt nàng có tan thành tro bụi, thì đó cũng là bụi của ta, xương của ta.”

Phượng Tri Vi im lặng, hồi lâu mới xoa xoa cánh tay, miễn cưỡng cười nói: “Bệ hạ, đừng nói năng đáng sợ như thế chứ.

Ninh Dịch cũng cười, nhưng trong ánh mắt lại chẳng hề có ý cười.

Phượng Tri Vi nhìn y, nàng biết nếu mình có mỉm cười thì ánh mắt cũng không chứa ý cười. Tiếng thét của Thuần Vu Mạnh bên trên vách đá dựng vẫn quanh quẩn bên tai, mỗi tiếng đều cắt vào lòng người đau nhói. Họ không nhắc đến chuyện này, ai cũng né tránh, nhưng không có nghĩa là họ sẽ quên.

Hai người lần theo dòng chảy tiến về phía trước, nơi đây là một cái khe dựng đứng, từ từ dẫn vào trong núi. Vào núi rồi Phượng Tri Vi mới bắt đầu yên tâm, dù sao núi Kì Dương cũng rất rộng lớn, đối phương lại không thể giống trống khua chiêng đi tìm, hai người tản vào trong núi lớn, so ra còn an toàn hơn trước kia một chút.

Đi được một đoạn, nghe tiếng bụng của cả hai đều réo lên ùng ục, không khỏi nhìn nhau gượng cười. Phượng Tri Vi nhìn quanh bốn phía, không dám tách khỏi Ninh Dịch để đi săn thú, bèn nói: “Hay mình thương lượng với hàng xóm bên trên chia nhau chút đồ ăn.”

“Vị hàng xóm bên trên nào cơ?”

Phượng Tri Vi chỉ lên cây thông trên đỉnh đầu, một con sóc đang vui vẻ nhảy nhót. Ninh Dịch tập trung nghe, nói: “Ta cảm thấy thịt của vị hàng

xóm này có lẽ còn ngon hơn.”

“VẬY ngài đi thương lượng với nó, bảo nó cắt thịt hiến vương đi.”
Phượng Tri Vi nửa cười nửa không, “Hạ quan ngu dốt vụng về, không làm nổi việc đó.”

“Nàng thật già mồm.” Ninh Dịch cười nhạo nàng, “Giết người như thái rau, giết một con sóc lại không nổi.”

“Con người ác độc hơn cả giống súc sinh.” Phượng Tri Vi thản nhiên nói, “Loài vật rất ít khi vô duyên vô cớ khiêu khích ngài, phản bội ngài, giẫm đạp ngài, thương tổn ngài, nhưng con người thì có.”

Ninh Dịch ngắm nàng từ góc chếch, đôi mắt đẹp long lanh như ngâm trong thủy ngân, rồi y bật cười đẩy nàng, “Phượng công công còn chưa đi hái quả thông à, chờ người thuyết giáo xong thì bản vương chui vào hoàng lăng là vừa.”

Phượng Tri Vi lờm y, tự leo lên cây. Ninh Dịch tựa vào gốc cây chờ đợi, liên tục có những phiến lá thông nhỏ xiu rơi xuống, lướt qua mặt y hơi ngứa ngứa. Y ngửa mặt lên, “nhìn quanh” bốn phía, tuy không nhìn thấy, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra cảnh đẹp của núi rừng đương độ sang thu. Sắc mây của núi rừng trùng điệp như sóng lượn, cứ một tầng xanh lại xen với một tầng vàng, ánh nắng buổi chiều rắc sắc vàng óng ánh xuyên qua ngọn cây, khiến tán cây sáng rực như vàng.

Mà nữ tử mảnh mai kia đang bận rộn trên đỉnh đầu y, y có thể cảm nhận được thân cây khe khẽ rung động, cành lá lao xao. Nàng đang cất giọng mềm mại dịu dàng thương lượng với một con sóc, thương lượng đào rỗng cái hang của nó. Con sóc vừa may mắn lại vừa xui xẻo kia dần dần thua cuộc và lùi bước trước cái lưỡi dẻo quẹo của nàng, lẩn trốn như chuột, để lại kho tàng của mình cho đại vương chốn sơn lâm đục khoét.

Tổ sóc ấy nằm ở đầu mút một cành cây thô, y nghe tiếng nàng leo qua từ một cành cây khẳng khiu, giẫm lên cành lá khe khẽ rung.

Y chợt nổi lòng đùa giỡn.

Tiến lên một bước, tính chuẩn vị trí, y “a” lên kinh hãi, rồi đập một cú vào thân cây.

Đập rồi mới nhớ ra chân mình bị trặc, đau đớn như kim đâm, lần này lại “a” lên một tiếng thành thực.

Phượng Tri Vi nghe hai tiếng “a” này, trong lòng kinh hãi, vội vàng nhìn xuống bên dưới xem sao. Bất ngờ thân cây lay động, dưới chân lại là cành nhỏ không thể đứng vững, cũng “a” lên kinh hãi, chiến lợi phẩm đầy ắp trong tay liền rơi xuống khỏi cây.

Nhắm trúng vào lòng Ninh Dịch.

Mà nàng cũng rơi trúng vào lòng Ninh Dịch.

Ninh Dịch đã sớm chờ ở vị trí chính xác, vươn tay ra đón cô gái nhỏ vào lòng, ung dung nói: “Mỹ nhân chui vào lòng, há lại không thu nạp?”

Phượng Tri Vi rơi vào lòng y, đã biết ngay mình vừa mắc bẫy, trong lòng nổi giận, đẩy y nói: “Hôn quân ngồi trên chi bằng thích sát đi cho rồi!”

Ninh Dịch bị nàng đẩy về phía sau, lão đảo tựa vào thân cây, nhưng hai cánh tay vẫn không chịu buông ra, ung dung thông thả ghé vào tai nàng nói: “Vậy nàng thích sát đi, ta chờ.”

Phượng Tri Vi vừa ngẩng đầu lên đã bắt gặp dung nhan y gần trong gang tấc, mắt mày thanh nhã sáng bừng, mang theo một sức mạnh kì lạ khiến kẻ khác phải choáng váng. Giọng y nhẹ nhàng mà rời rạc, tựa như làn

sương giăng giữa núi rừng buổi sớm, nhìn không thấy sờ không được, mà miên man quán quýt như tơ nhện.

Cõi lòng run lên, nàng vội vàng quay mặt đi tránh né, cầm lên một nắm lá thông đâm vào tay y, quát: “Đâm này(*)!”

(*) Chữ “thích” có nghĩa là “ám sát”, cũng có nghĩa là “đâm”

Ninh Dịch “ây da” một tiếng rồi buông tay ra, khẽ thở dốc, cười nói: “Đúng là đâm thật, nữ nhân này độc ác ghê ...”

Phượng Tri Vi không đoái hoài tới y, nhặt những quả thông rơi rụng lên đưa cho Ninh Dịch, người nọ không nhận, dựa vào gốc cây lười nhác nói: “Không cần nổi.”

Nói vậy chẳng phải là muốn bắt mình đập vỏ cho y sao? Phượng Tri Vi lạnh lùng nhắc nhở ai đó, “Điện hạ, ngài bị thương ở mắt chứ không phải ở răng.”

“Nàng chưa bao giờ nghe về chất độc nhãn cổ à?” Nét mặt Ninh Dịch khiến người ta khó phân biệt thật giả, “Nghe nói nó là con cháu của loài rắn Chúc Cửu Âm ở chốn U Minh dưới lòng đất, đôi mắt nó nổi thẳng đến U Minh, từ khi sinh ra đã lấy vạn độc vào tròng mắt của đồng nữ làm thức ăn, sau khi trưởng thành sẽ là vạn độc chi tông. Mà chính vì vô vàn oán khí của người chết ngưng đọng vào thân thể nó, cho nên kẻ nào trúng phải ắt sẽ mù, rồi thất khiếu dần dần mất hết khả năng mà chết, nên rằng ta không tốt là chuyện đương nhiên.”

Phượng Tri Vi nhìn Ninh Dịch với vẻ hoài nghi, cảm thấy trông y không thâm hiểm đến thế; nhưng người này mắt đã mù vẫn không chịu hé răng một lời, phải chờ nàng tự phát hiện ra. Nghĩ đến đây nàng lại hơi mềm lòng, thở dài, cầm hạt thông lên cắn từng hạt một.

Đại vương đứng đối diện nhàn hạ hưởng thụ hạt thông đã bóc sẵn, còn không quên nhắc nhở nàng, “Cẩn thận, đừng để dính nước miếng đó.”

Phượng Tri Vi uất ức, cắn vỡ liên tục vài hạt thông.

Một nhúm hạt thông nhỏ nhất đặt trong lòng bàn tay, tỏa ra hương thơm thoang thoảng, có phần ướt át. Ninh Dịch cúi đầu xuống “nhìn”, tâm trạng vẫn hơi rầu rĩ vì bị mù lại đột nhiên nổi lên niềm vui vẻ, dường như bị mù mà được thế này cũng không phải là thiệt thòi cho lắm.

Dùng tâm mà cảm nhận mọi thứ thì phong cảnh cũng đẹp hơn, hơi thở của nàng nghe càng thêm rõ, mà hạt thông ngày thường y không hề cảm thấy thơm, cũng tỏa ra mùi hương thoang thoảng say đắm lòng người.

Y chậm rãi nhai nhúm hạt thông kia, nở một nụ cười bình thản.

“Thứ này ăn không no được đâu, vẫn nên tìm thứ gì khác để ăn.” Phượng Tri Vi nói, “Đợi lát nữa đi xa hơn, xem xem ở đâu có hoàng tinh phục linh thì đào lên.”

Ninh Dịch đột nhiên dừng bước, cùng lúc đó Phượng Tri Vi cũng ngậm miệng lại.

Sau gốc cây phía đối diện, có người sải bước tới gần, bỗng chốc dừng chân, dùng giọng phương Bắc kinh ngạc hỏi: “Các người là ai?”

Phượng Tri Vi quan sát đối phương, đây là một tiểu phu bình thường, gánh một gánh củi đầy, đầu mút đòn gánh còn treo một ít lâm sản đào được và một con thỏ hoang, thoạt nhìn không có gì khả nghi cả.

“Vị đại ca này.” Nàng khách khí nói, “Huynh đệ chúng tôi lạc đường trong núi, bị thương một chút. Đây là nơi đâu, huynh có biết còn đường nào gần đây dẫn ra khỏi núi không?”

“Đây là chân phía Nam của núi Kị Dương,” Tiều phu kia đáp, “Có thấy ngôi chùa hoang phế đằng trước kia không? Từ nơi đó đi thẳng về hướng Nam, đi chừng một ngày đường là có thể xuống núi. Xem ra các người bị thương không nhẹ đâu, trời có vẻ sắp mưa rồi, nhà ta nằm ngay ở sườn núi phía trước, hay là đến nhà ta nghỉ ngơi một lát đi.”

Lúc này Phượng Tri Vi nào dám đi tìm chỗ trọ, mỉm cười từ chối: “Chúng tôi còn phải lên đường, nếu trời mưa thì đành trú chân trong ngôi chùa cổ.” Lại hỏi món ăn dân dã kia có thể bán cho nàng không, tiều phu kia lắc đầu bảo: “Chỉ là chút lâm sản, đưa tiền bạc làm gì chứ, cầm đi cầm đi.”

Phượng Tri Vi tạ ơn, tiều phu liền đưa đồ cho nàng. Phượng Tri Vi do dự giây lát, lại nói: “Xin đại ca nếu gặp người nào dò hỏi tung tích của chúng tôi thì cứ nói là chưa gặp chúng tôi bao giờ.”

“Được rồi, được rồi!” Tiều phu kia luôn miệng đồng ý, cười hì hì ngấm hai người, lăm bậm bằng giọng to tướng, “Chẳng phải là đôi vợ chồng trẻ nam giả làm nữ bỏ nhà trốn đi sao?”

Phượng Tri Vi chỉ vờ như không nghe thấy, tiều phu kia mỉm cười mờ ám, gánh bó củi đi qua sát bên cạnh họ.

Đầu vai Ninh Dịch bỗng nhún xuống.

Ngón tay Phượng Tri Vi đã đặt lên tay y nhanh như tia chớp.

Ninh Dịch ngẩng đầu lên “nhìn” Phượng Tri Vi, nàng vẫn không buông tay, chậm rãi lắc đầu, thái độ kiên quyết.

Ninh Dịch nhú mày, không cự quạ gì nữa.

Tiều phu kia hoàn toàn không biết động tác của hai người, lại càng không biết trong tích tắc vừa rồi mình đã đi lướt qua tử thần, thoải mái hát

hồ đi xa.

“Không ngờ Phượng Tri Vi lại có tấm lòng như Bồ tát.” Sau một hồi trầm ngâm, Ninh Dịch thản nhiên mở miệng, giọng nói có phần châm biếm.

“Tôi chỉ giết những kẻ đáng chết, giết oan người vô tội chỉ tự tạo ác nghiệp.” Phượng Tri Vi ngồi xuống, rửa phục linh trong nước suối, giọng nàng cũng thản nhiên.

“Đợi đến khi hãn ta chỉ đường cho kẻ khác đến truy sát chúng ta, nàng sẽ biết hãn ta không phải người vô tội. Nhưng đến lúc đó, hai ta cũng chẳng còn mạng mà đi giết kẻ đáng chết.”

“Làm sao ngài dám chắc hãn nhất định sẽ chỉ đường cho kẻ khác đến truy sát chúng ta?”

“Người chết vì tiền, chim chết vì mồi.” Ninh Dịch thản nhiên nói, “Một khi có người hứa sẽ cho nhiều tiền, hãn nhất định sẽ nói ra. Nếu nàng đủ thông minh, thì vừa rồi không nên ngăn cản ta.”

“Nhưng cũng có khả năng hãn căn bản sẽ không gặp những kẻ đang truy tìm chúng ta.” Phượng Tri Vi không ngẩng đầu lên, “Ngài không thể lấy mạng người ta chỉ vì một chuyện có thể sẽ xảy ra được.”

“Phượng Tri Vi, ta thật đúng là không nhìn ra nàng có lòng từ bi như thế.” Ninh Dịch cười nhạt, “Nhất tướng công thành vạn cốt khô, kẻ làm đại sự không câu nệ tiểu tiết, nàng có hiểu không?”

“Tôi hiểu.” Phượng Tri Vi đứng lên, đưa phục linh đã rửa sạch cho Ninh Dịch. “Cho nên ngài mau ăn đi, sau đó chúng ta sẽ đến nhà hãn.”

Ninh Dịch cầm lấy phục linh, thoáng ngẩn ngơ. Phượng Tri Vi không hề nổi giận, khiến y cảm thấy mình vừa đắm vào cục bông, cảm giác hụt hẫng này thật là khó chịu.

Thế rồi y hiểu ra ẩn ý của Phượng Tri Vi - vừa rồi nàng đã nói mình muốn đến ngôi chùa cổ, nếu những kẻ truy lùng thật sự hỏi gã tiều phu này, thì tất nhiên sẽ tìm đến ngôi chùa cổ. Họ trốn gần nhà tiều phu này, trái lại là an toàn nhất.

Hai người bị thương như họ chạy không nhanh, nếu cứ chạy long nhong khắp núi rừng cho đến khi mệt lử để người ta truy lùng, chỉ bằng chơi trò bịt mắt bắt dê với đối phương, tha hồ nghỉ ngơi mà lấy lại sức.

Y im lặng hồi lâu, cảm thấy giọng điệu mình vừa rồi phải chăng là quá nặng. Nhưng Phượng Tri Vi đã dặt tay y, vừa gặm miếng phục linh của mình vừa nói: “Mau ăn đi, đợi lát nữa chưa chắc đã có thời gian đâu.”

Lại vô vớ con thỏ treo bên hông, “Nếu tôi thật sự sai lầm, thì hãy để tôi nướng con thỏ này lên để thay lời xin lỗi.”

Ninh Dịch cười cười, nghiêng đầu nhìn nàng, “Nếu người sai là ta, thì ta sẽ tặng nàng miếng ngọc bội đeo bên hông để thay lời xin lỗi.”

“Cái đó thì miễn đi.” Phượng Tri Vi nhanh chóng ăn xong, “Phiền ngài.”

“Ta sẵn sàng để nàng làm phiền.”

“Nhưng tôi không muốn lợi dụng ngài.” Phượng Tri Vi đáp trả rất nhanh, sau đó khẽ “suyt” một tiếng. Hai người thấy tiều phu kia bước vào một căn nhà lẻ loi giữa lưng chừng núi, bèn lặng lẽ nấp gần đó, phát hiện ra trên vách núi mà căn nhà dựa lưng vào còn có một cái động. Cửa động bị dây leo che lấp không dễ gì phát hiện, quả đúng là vị trí tốt, liền trốn vào bên trong.

Ninh Dịch trông có vẻ mệt mỏi vô cùng, vừa đặt chân vào động đã nhắm nghiền đôi mắt, cũng không thể Phượng Tri Vi bắt mạch cho mình. Nàng ngồi xuống điều hòa hơi thở, tai vẫn động lên nghe ngóng.

Trên vách động, bóng nắng dần dần nhạt đi, hoàng hôn từ từ buông xuống như đôi cánh quạ đen. Khi trời chập tối quả nhiên đổ xuống một cơn mưa nhỏ, rì rào rơi lên dây leo.

Ninh Dịch bỗng dừng mở mắt.

Phượng Tri Vi ngồi thẳng người lên.

Cách đó không xa có tiếng bước chân giẫm lên nước lép nhép, tiếng cửa viện mở ra đánh “kẹt”, tiếng tiều phu mở cửa hỏi han, kể đến là một chất giọng kì lạ hỏi: “... Hai người trẻ tuổi ... vóc dáng cao bằng chừng này ... bị thương ... có gặp không?”

Tiều phu kia đồng dạng đáp lại: “Không gặp, tôi vừa đi kiếm củi về!”

Mấy người kia hình như hơi thất vọng, đang định rời đi. Phượng Tri Vi thở phào, mỉm cười liếc nhìn Ninh Dịch. Người nọ dĩ nhiên biết ý nàng là gì, mỉm cười khe khẽ.

Lại nghe bên kia bỗng có người mở miệng: “Nếu người mới đi kiếm củi về thì hẳn phải có chút thu hoạch, đưa ra đây cho chúng ta nào.”

Giọng nói này chính là kẻ thủ lĩnh tập kích dịch trạm đêm đó, giọng nói của hắn hơi kì quái, khiến người ta nghe một lần là không sao quên nổi.

Tiều phu ập ứng một hồi, hình như mang vài thứ ra. Thủ lĩnh kia nhận lấy, dường như đang nhìn mấy thứ ấy, bốn bề lặng ngắt như tờ.

Phượng Tri Vi bỗng thấy bất an.

Kể đó trong viện vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Trong tiếng kêu thảm thiết ấy, thủ lĩnh kia lạnh lùng bảo: “Đây không phải đồ mới! Đồ của người đã đem cho ai rồi? Bọn chúng hiện đang ở đâu? Nói!”

Đáy lòng Phượng Tri Vi chấn động, cảnh tượng trước mắt, hai người chưa bao giờ nghĩ tới. Cũng đúng thôi, sát thủ được Thường gia cách xa nghìn dặm phải đi chấp hành nhiệm vụ này, kẻ nào không thông minh tàn nhẫn chứ?

Tiếng la thảm thiết đã lạc đi, tiều phu kia cất giọng khàn khàn: “Ngôi chùa cổ ở phía Nam ngọn núi ... ngôi chùa cổ ... đừng giết tôi ... đừng giết tôi ...”

Giọng người tiều phu im bặt, thế rồi gã thủ lĩnh kia tàn nhẫn nói: “Đi!”

Đám người nhanh chóng bỏ đi, một lúc lâu sau, có tiếng vật nặng bị ném xuống vách núi.

Phượng Tri Vi nhắm mắt lại, không biết đây có thể coi như tội nghiệt của mình hay là của kẻ khác.

Sau khi im lặng một hồi, nàng vừa định đứng lên rồi hỏi sơn động này thì Ninh Dịch đã bất ngờ giữ vai nàng lại.

Rồi nàng nghe thấy một người nói: “Tìm suốt một ngày còn chưa có gì bỏ bụng, mình vào đây nướng chút đồ núi rồi đưa sang cho lão đại, đợi lát nữa xử lý xong hai đứa trong ngôi chùa rách nát, chúng ta phải mau mau trở về. Nướng nhiều một chút, lão đại nói đến lúc đó chúng ta không tiện vào thành trấn mua đồ ăn đâu.”

Tên còn lại đồng ý, bọn chúng lần lượt gỡ từng con mồi treo trên vách tường xuống, nhóm bếp lửa lên.

Phượng Tri Vi liếc sang Ninh Dịch, y gật đầu đứng dậy, vịn vai nàng bước ra ngoài.

Hai người thân nhiên mở cửa viện, đánh thẳng vào trong.

Hai kẻ đang nướng mấy món thức ăn rừng nghe bên ngoài có tiếng động, vừa quay đầu đã thấy hai người đỡ nhau đi tới, trên áo vải có vết cháy có vết máu, người cao hơn hình như còn đi đứng không tiện, dựa vào người thấp hơn, thoạt nhìn có vẻ rất chật vật.

Nhưng nét mặt hai người vẫn ung dung bình tĩnh, bộ dạng kia không giống kẻ nghèo hèn xuất hiện trong một căn nhà rách nát miền sơn cước, mà trái lại giống như vương tôn quý tộc đang tuần tra lãnh địa. Vả lại dung nhan của người cao hơn tựa như ánh trăng lộ ra giữa tầng mây, khiến hai đứa đều ngây ra mà nhìn.

Trong lúc ngẩn ngơ, chợt nghe người cao hơn nói: “Ba bước về bên trái.”

Bọn chúng lại ngẩn ra, rồi chúng thấy một luồng kiếm quang màu đen vọt tới trong chớp mắt, nhanh đến độ khiến người ta không kịp suy nghĩ, vội vàng lộn nhào tránh đi. Lăn một cái người dính đầy đốm lửa, còn chưa kịp phui, đã thấy người cao hơn nhú mào , nói: “Chín bước bên phải.”

Kiếm quang màu đen lại áp sát, chúng tiếp tục tránh né, đầu vai vừa động bàn chân vừa thò ra, người cao hơn nghe tiếng gió đã lập tức nói: “Đằng sau ba bước.”

Đường lui bị chặn, vừa định lao lên phía trước, chân còn chưa kịp dời, đã nghe tiếng hô: “Một bước phía trước chệch trái”.

Thanh kiếm dài đáng ghét kia lại cuốn tới, “xoẹt” một tiếng cuốn theo một dòng máu tươi.

“Bảy bước trái.”

“Bốn bước sau chệch phải.”

“Năm bước trước.”

Thanh kiếm dài mềm mại xoay xoay chuyển chuyển, lấp kín bốn bề dưới sự gợi ý của người kia. Hai kẻ kia dần dần nhận ra, đối phương hình như bị thương, trên kiếm không dồi đủ thực lực, nhưng lại phối hợp chặt chẽ không một khe hở. Chỉ một thanh kiếm đã vây kín hai người, vòng vây ngày càng siết chặt, máu tươi ngày càng tuôn rào rạt, giống như mèo vờn chuột, bình tĩnh mà tàn nhẫn, từ từ thu hái sinh mệnh của bọn chúng.

Loại đấu pháp dùng đao mềm cắt nát này, còn khiến người ta khổ sở hơn là một đao đâm chết. Cuối cùng chúng hồn vía lên mây, quăng kiếm ngã gục xuống đất, “Đừng giết tôi ... đừng giết tôi ...”

“Xoẹt.”

Mũi kiếm dài khác thường quét qua cổ họng hai tên ác ôn, máu tươi phun ra hòa vào cơn mưa miên man rả rích bên ngoài.

“Chỉ chờ câu này của người.”

Phượng Tri Vi thu trường kiếm lại bên hông, thản nhiên nói.

Nghỉ ngơi trong tiểu viện một hồi, ăn chút thức ăn núi rừng, Ninh Dịch tính toán thời gian, lên tiếng: “Đám người đó hẳn đã đến ngôi chùa cổ, rồi chừng hừng ra về.”

“Ngài nói xem, bọn chúng sẽ xuống núi hay quay lại tìm tiếp?”
Phượng Tri Vi hỏi.

“Bọn chúng không dám ở lại đây quá lâu, chuyện ở dịch trạm nhất định đã bị phát hiện. Ba nghìn hộ vệ trong dàn nghi trượng khâm sai của ta còn đó, chẳng ai có cách gì khiến họ tiêu tan. Cho dù là diễn kịch, Thân Húc Như cũng phải lựa lời ăn nói với triều đình,” Ninh Dịch bổ sung thêm, “Hơn nữa nghe đoạn đối đáp vừa rồi giữa hai kẻ kia, thì bọn chúng đã chuẩn bị xuống núi.”

“Vậy chúng ta đi thôi, bọn chúng lục soát trong chùa cổ không thấy ai sẽ không đến nữa, mà chỗ này trái lại rất dễ bị chúng phái người quay lại lấy thức ăn.” Phượng Tri Vi nâng Ninh Dịch dậy.

Cơn mưa bên ngoài vẫn miên man rả rích, Phượng Tri Vi tìm một manh áo tơ liền mũ khoác lên cho Ninh Dịch, còn mình thì chuẩn bị hùng dũng đi co ro trong mưa. Ninh Dịch lại không để nàng phân trần, đưa tay kéo nàng chui vào tấm áo tơ rộng rãi. Phượng Tri Vi do dự giây lát, một lần nữa viện ra câu tùy cơ ứng biến, nếu mình dầm mưa đổ bệnh thì lấy ai làm đôi mắt cho vị điện hạ này đây?

Hai người khoác chung một tấm áo tơ đi trong cơn mưa, nhìn từ đằng xa giống như một người dính liền. Bởi dựa vào nhau quá gần, nên trong lúc đi cánh tay và đôi chân không ngừng cọ sát, muốn nhường cũng chẳng có chỗ mà nhường, càng nhường thì phần da thịt phơi bày ra bên ngoài càng dễ dàng chạm vào nhau, hai bên đều có phần gượng gạo. Ninh Dịch quay đầu đi, ánh mắt dăm dăm dõi vào khoảng không dù chẳng nhìn thấy gì cả. Phượng Tri Vi cup mắt xuống, lẳng lặng đếm từng bước chân của mình.

Cơn mưa bên ngoài ri rỉ hắt vào trong, mặt đất lầy lội, bàn chân bước lên tạo ra những tiếng lép nhép. Thế giới bên trong áo tơ lại vô cùng tĩnh mịch, hai người đều cảm nhận được hơi thở của đối phương. Mùi cỏ cây thoang thoảng lẫn vào trong áo tơ, không biết tim ai thành thành rung động, có lẽ đó là nhịp tim của cả hai người.

Thi thoảng quay đầu nhìn sang sườn mặt đối phương, họ đều cảm thấy những đường cong mỹ lệ phác ra hình bóng vô cùng tinh xảo trong đêm mưa, nhìn thêm lần nữa là sẽ quên mất đường đi...

Rõ ràng không tiện di chuyển, vướng va vướng víu, nhưng bước chân lại nhanh lạ thường, mới chớp mắt mà tầng mái cong tàn tạ của ngôi chùa cổ đã lọt vào tầm mắt.

Hai người dừng lại đằng xa, tập trung nghe động tĩnh bốn bề. Trong tiếng mưa thu rả rích, chỉ nghe tiếng dế kêu lần cuối quẩn quại thê lương. Lại đợi thêm một lúc nữa, cuối cùng mới xác định bọn kia không tìm thấy người nên đã bỏ đi.

Phượng Tri Vi thở phào nhẹ nhõm, bước vào ngôi chùa cổ, vội vàng cởi áo tơ, lên tiếng: “Lục soát xong chỗ này, bọn chúng nhất định sẽ đình ninh chúng ta đã đi cả đêm xuống núi, dù sao cũng vượt qua rồi ...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe tiếng gió vang lên!

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 38: Sống Chết Không Rời

Type: tuyen nguyen

Tiếng gió vừa nổi lên, Phượng Tri Vi lập tức đưa tay ra kéo Ninh Dịch, nhưng y đã kịp kéo nàng ra sau lưng mình nhanh như tia chớp.

Động tác của hai người đều nhanh, nhưng bị áo tơ quây kín, thành ra hành động không tiện; mà họ lại đồng thời muốn bảo vệ đối phương, trái lại khiến khuỷu tay đụng nhau suýt nữa là vấp ngã. Phượng Tri Vi rút trường kiếm ra, “xoẹt” một tiếng chém đứt áo tơ, giữa đám lá cỏ lá tả bay, chỉ thấy trước mắt có luồng sáng trắng chói lòa.

Hơn mười thanh trường kiếm sắc nhọn lạnh toát nhoáng lên trước mắt nàng như một dòng nước mùa thu, nhắm trúng vào chỗ hiểm của hai người, chỉ cần đâm một nhát về phía trước, lập tức sẽ có Phượng Lỗ Chỗ và Ninh Lỗ Chỗ.

Phượng Tri Vi nhướng mắt nhìn, cười cười, “Kiếm tốt.” Lẳng lặng viết trong lòng bàn tay Ninh Dịch: “Mười hai người, dùng kiếm, đông, ba người, nam, hai người, tây, hai người, bắc, một người, đông nam, hai người, tây nam, hai người.”

Ninh Dịch véo bàn tay nàng, ý nói nàng chớ hành động xúc nổi.

Phượng Tri Vi cũng hiểu rõ điều đó, nếu là đám người kia thì kiếm đã sớm vung ra, huống chi nàng nhớ vũ khí của đối phương cũng không phải là kiếm.

“Các vị định làm gì thế?” Nàng nhướn mày lạnh lùng hỏi, “Huynh đệ ta đi chơi núi, sợ ý trượt chân, đến ngôi chùa cổ này trú mưa, tuy quấy nhiễu đến các vị, nhưng các vị cũng đâu cần phải chỉ kiếm vào chúng tôi chứ?”

Vừa rồi nàng đã để lộ kiếm, muốn giả làm thường dân cũng không được nữa, chi bằng trực tiếp dùng giọng điệu giang hồ, xem ta thân phận này cũng khá gần đối phương.

Đối phương có mười hai người, đều mặc áo vải nền xám viền xanh, mặt mày sắc sảo, tựa như dân giang hồ thuộc một môn phái nào đó. Nghe nàng nói vậy, người dẫn đầu lạnh lùng nói: “Tấm áo tơ này là kiểu người miền núi thường dùng, nếu người gặp một hộ dân miền núi mượn áo tơ, thì tại sao không nghỉ lại trong nhà người ta, mà còn chạy đến ngôi chùa tàn tạ này trú mưa?”

Câu này như trúng vào chỗ hiểm, Phượng Tri Vi thầm kinh hãi, đang suy nghĩ xem phải trả lời ra sao thì Ninh Dịch đã cười bảo: “Người miền núi đó chỉ có một gian phòng nhỏ, trong phòng bốc mùi nồng nặc, huynh đệ chúng tôi không ngửi nổi mùi này, thà đi tìm chỗ khác còn hơn.”

Người dẫn đầu thấy hai người tuy mặc áo vải tầm thường, nhưng quả thực có khí chất cao quý ung dung như con em thế gia, những lời này nghe cũng đáng tin, sắc mặt đã có phần do dự. Phượng Tri Vi liền đưa tay đẩy kiếm của bọn họ ra, cười nói: “Đều là đồng đạo võ lâm, gặp nhau cũng là duyên phận, có sao phải nói chuyện bằng đao kiếm chứ?”

Mi tâm người kia lướt qua chút căm ghét, thầm nghĩ hai thằng công tử các ngươi học chút công phu thô thiển của võ sư tại nhà, cũng dám mặt dày nói mình là người trong võ lâm.

Hắn nhíu mày quan sát hai người, bấy giờ trên mặt hai người đều dính máu lẫn bùn cố ý không lau đi, nhưng vẫn nhìn ra dung mạo. Ánh mắt hắn

quần quanh trên gương mặt Ninh Dịch, trông mắt chột co lại, hỏi: “Huynh dài nói rất đúng, quả là thất lễ, xin hỏi quý tính của hai vị là gì? Sao lại ra nông nổi này?”

Nào có ai chỉ kiếm vào mặt người ta còn hàn huyên với người ta chứ? Phượng Tri Vi âm thầm chửi rửa, nhưng ngoài mặt vẫn mỉm cười đáp: “Chúng tôi là người ở Lũng Nam, đến Kị Dương thăm hỏi bạn bè ở tạm ít lâu. Huynh đệ chúng tôi họ Điền, nghe nói núi Kị Dương có phong cảnh đẹp để mới đến dạo chơi, ai dè bất cẩn trượt chân rơi xuống một vách đá thấp, lại lạc mất khỏi đoàn tùy tùng, đang tính đường mau mau xuống núi đây.”

Nàng thở dài dặt tay Ninh Dịch, nói: “Các vị hẳn cũng đã nhận ra, ca ca tôi, huynh ấy... đôi mắt không được sáng, từ nhỏ mắt đã mang tật, đến Kị Dương cũng để vui chơi cho khuây khỏa.”

Vẻ nghi ngờ trên gương mặt người thủ lĩnh kia cuối cùng cũng nhạt đi đôi chút.

Phượng Tri Vi vẫn mỉm cười bình thản, ngón tay cầm kiếm lại siết thật chặt. Mấy vết kiếm quang kia gí sát trước người Ninh Dịch, chỉ cần đâm nhẹ một nhát thì nàng có là thần tiên cung Đại La cũng không cứu nổi.

Cho nên nàng đành phải chủ động lấy đôi mắt của Ninh Dịch ra mà nói chuyện – hiện giờ chuyện Ninh Dịch bị mù ngoài nàng ra chẳng còn ai biết, nếu đám người này cũng truy tìm họ, thì chỉ dựa vào đặc điểm “mù” này, đối phương có thể sẽ xóa bỏ hoài nghi.

Thủ lĩnh kia cuối cùng cũng vung tay, ra hiệu cho những người khác thu kiếm về.

Phượng Tri Vi âm thầm thở phào, trải qua hiểm cảnh vòng kiếm ép sát, dù lát nữa có bị mười hai người vây công, thì cũng đỡ hơn cảnh người làm dao thót ta làm thịt cá.

“Huynh dài nghỉ đêm trong chùa cổ, mai còn muốn đi đâu?” Mười hai người tản ra, ai nấy đều tự châm lửa tìm chỗ nghỉ ngơi, không biết là cố ý hay vô tình mà chúng vẫn bao vây hai người vào giữa. Phượng Tri Vi vờ như không hề nghe thấy, vẫn cười hì hì hàn thuyên.

“Vào núi.” Thủ lĩnh kia tỏ thái độ không muốn nói nhiều với nàng.

Ngôi chùa cổ hoang tàn, bám đầy bụi bặm, cáo hoang chuột đất bị tiếng người nói kinh động, chạy trốn tứ tung. Cơn mưa rả rích rơi trên mái hiên, xa xa dâng lên lớp sương mù mờ mịt.

Một gã đại hán đi tới, đẩy mạnh Ninh Dịch một cái, quát: “Chó ngoan không ngáng đường, xê ra!” Chen đến bên cạnh thủ lĩnh ngồi xuống, lấy từ trong túi ra một cái gói giấy tẩm dầu.

Ninh Dịch thoáng lão đảo, Phượng Tri Vi vội vàng đỡ lấy. Trong quầng sáng của ngọn lửa, nàng thấy y không hề giận dữ, mà vẫn mỉm cười.

Nụ cười này trong trẻo mà đẹp đẽ, yếu ớt chập chờn dưới ánh lửa, như một đóa yêu hoa lặng lẽ nở rộ trong bóng tối.

Không ai thấy nụ cười này của y, đại hán kia đang vội vã lấy đồ ăn trong gói giấy ra, bỗng gã thủ lĩnh kia nhíu mày hỏi: “Đây chẳng phải là lá thư chương môn nhận được rồi lại đột ngột mất tích sao? Ngưu Kỳ, người thật bừa bãi, dám lấy nó đi bọc đồ ăn, chương môn mà biết thì sẽ lấy môn quy ra trị người!”

“Thư thiếc gì chứ, có gì quý hiếm đâu.” Đại hán tên Ngưu Kỳ kia nhếch mép cười, giũ xấp giấy bóng loáng dầu mỡ thành tiếng rào rào, “Ra đi vội quá, không có gì bọc thịt bò, đệ tiện tay vớ lấy một xấp giấy trên bàn chương môn, dù sao chương môn cũng đọc nó rồi.”

Ánh mắt của Phượng Tri Vi dừng lại ở tờ giấy nằm trên cùng, trong lòng đột nhiên chấn động.

Kẻ ngón tay của đại hán để lộ một góc con dấu đỏ tươi, thể chữ trên con dấu là Cửu Diệp Triện* thường dùng – “Lũng Tây phủ Thư Biện ti ấn”.

(*) Loại chữ triện để khắc lên ấn, thông dụng từ triều Tống trở đi, một chữ có nhiều nếp gấp đối xứng, không nhất thiết là chín nếp mà số nếp có thể nằm trong khoảng từ năm đến mười.

Đây là loại con dấu nửa chính thức mà thư biện của quan phủ thường dùng, các cấp quan lớn ở biên cương đều có thư biện gồm những phụ tá thân tín của mình, phụ trách xử lý mọi việc từ trong ra ngoài. Để tiện cho công việc, thư biện này thường có con dấu riêng, ở một mức độ nào đó thì nó tượng trưng cho ý kiến của quan lớn ở biên cương, ví như thư biện của Lũng Tây phủ, cũng chính là phủ phụ tá của Thân Húc Như.

Lúc này thấy đám giang hồ thảo mãng có lá thư của phụ tá Thân Húc Như viết cho chương môn chúng, hàm nghĩa trong đó chẳng nói cũng biết – chín mươi chín phần là Thân Húc Như sợ hai người chưa chết, mới mượn gió bẻ măng mời đám giang hồ đến truy sát. Chết trong tay đám giang hồ, thì đúng là muốn tra cũng không biết tra từ đâu.

Ngưu Kỳ đặt xấp giấy kia sang một bên, cầm kiếm lên xắt thịt bò. Phượng Tri Vi ngồi ngay cạnh hắn, ngón tay lạng lẽ giở ra, phát hiện trong lá thư dày cộp kia hình như còn có tranh vẽ.

Tranh gì cơ chứ?

Lẽ nào là tranh chân dung của Ninh Dịch và mình?

Vậy vì sao những người này còn chưa nhận ra?

Phượng Tri Vi ngẫm nghĩ một hồi rồi vỡ lẽ, bức tranh trong phong thư này ban đầu hẳn là muốn đưa cho bọn chúng; nhưng lại bị Ngưu Kỳ tùy tiện cầm đi bọc thịt bò, chương môn kia không tìm được thư có lẽ cũng cho qua, đại khái chỉ tả lại tướng mạo hai người bằng miệng. Cho nên vừa rồi

gã thủ lĩnh kia thoáng hoài nghi nhưng không tài nào đối chiếu được, mà đám giang hồ này tám chín phần mười là không biết chữ, nhìn qua trang đầu tiên thấy một mớ chữ loằng ngoằng thì chẳng ham hồ giờ đến cuối nữa, vì thế bức họa kia đến giờ vẫn chưa bị phát hiện.

Tuy nhiên chẳng mấy chốc sẽ bị phát hiện, bởi gã Ngưu Kỳ kia đang lấy dần từng tờ giấy viết thư đi bọc thịt bò phân phát cho mọi người, rồi sẽ lật đến bức tranh kia ngay thôi.

Lòng Phượng Tri Vi nôn nóng, bỗng nàng ôm bụng, rên rỉ thành tiếng.

Tiếng rên này lập tức thu hút sự chú ý của đối phương. Bọn chúng đều ngừng nhai quay sang, Ngưu Kỳ cũng ngừng tay, Phượng Tri Vi mặt mũi nhăn nhó, nói: “Chẳng biết tại sao bụng tôi tự dung đau nhói, hay đã ăn nhầm thứ gì bậy bạ rồi?”

Người trong giang hồ xưa nay luôn cẩn thận, đặc biệt miễn cảm với các chất độc, nghe được câu này ai nấy đều buông thịt bò xuống, ngấm nghĩa với vẻ nghi ngờ. Ngưu Kỳ bèn bảo: “Hắn không ăn thịt bò của chúng ta, các người sợ gì chứ!” Tuy mồm nói thế, nhưng tay lại lấy xấp giấy kia bọc nốt chỗ thịt bò còn thừa lại.

Phượng Tri Vi kêu đau “ây da” “ây da”, đứng lên nói: “Không được, tôi phải đi nhà xí.” Rồi loạng choạng chạy ra bên ngoài, bỗng lão đảo, vấp chân ngã vào đồng lửa.

Đống lửa văng tung tóe, mọi người đều tránh đi. Tia lửa bắn vào xấp giấy bọc thịt bò, lập tức bốc cháy.

Phượng Tri Vi mừng thầm, nhưng Ngưu Kỳ đã vội vàng chạy tới, cầm xấp giấy liên tục dập lửa, nói: “Đừng đốt đi vội, bằng không dầu mỡ dính ra làm bẩn bao vải thì ta cũng không khoác nó lên vai được.”

Phượng Tri Vi bất đắc dĩ nhìn hẩn cẩn thận thu bao vải đựng đồ lại. Lúc này Ninh Dịch đột ngột đứng lên dìu nàng, bảo: “Cẩn thận một chút, chắc là gặp mưa bị cảm lạnh thôi, để ta đỡ đệ đi nhà xí.”

Mọi người thấy họ rời đi, thủ lĩnh kia hất hàm, ra hiệu cho Ngưu Kỳ bám theo sau.

Phượng Tri Vi vịn vào Ninh Dịch tiến về phía trước, nhưng khéo mắt lại nhìn chăm chú chuyện xảy ra sau lưng, ánh mắt xẹt qua nỗi thất vọng – đối phương vẫn chưa yên tâm về họ, phái người đi theo, hơn nữa Ngưu Kỳ lại không mang cái gói chứa bức họa theo.

Nàng ghé tai Ninh Dịch, nhanh chóng kể lại đầu đuôi mọi chuyện. Ninh Dịch thoáng trầm ngâm, rồi thì thào bên tai nàng: “Tiêu diệt từng phần.”

Phượng Tri Vi im lặng, thầm nghĩ tuy phương án này mạo hiểm, nhưng bây giờ cũng chẳng còn cách nào khác. Hai người không thể thoát khỏi đám người này, cũng tạm thời không có cách nào thủ tiêu bức họa, Ngưu Kỳ quay về tiện tay lật ra xem là thấy ngay. Nên dù sao đi chăng nữa, Ngưu Kỳ cũng không thể trở về.

Nếu muốn giết Ngưu Kỳ, thì việc này sẽ không che giấu được lâu. Một khi đối mặt với vòng vây của bọn chúng, hai người sẽ hoàn toàn không còn đường sống, cho nên đã giết một người là nhất định phải giết hàng loạt, ra tay trước mới chiếm được sinh cơ.

Giết thế nào để đạt hiệu quả cao nhất, đây là một vấn đề hết sức quan trọng.

Việc cấp bách trước mắt là giết Ngưu Kỳ.

Hai người vừa đặt chân vào nhà xí, Ngưu Kỳ đã sải bước theo vào, giành trước một nhà xí, cởi quần ra tháo dạ âm âm, ngửa đầu cười nói: “Me

kiếp, dễ chịu quá!”

Ninh Dịch ngán ngẩm nhú mày, Phượng Tri Vi ửng hồng đến tận mang tai, nhìn sang chỗ khác, ôm bụng bò sang nhà xí bên cạnh, vừa kêu “ây da, ây da” vừa cởi quần.

Ngưu Kỳ nghiêng đầu liếc nàng, cười bảo: “Cởi có cái quần cũng mất cả buổi, cứ như đàn bà ấy...”

Lời còn chưa dứt, hắt chột thấy một mũi kiếm đen sì chui ra khỏi miệng mình.

Ngưu Kỳ trợn đôi mắt nâu, u mê không hiểu vì sao trong miệng lại thò ra một thanh kiếm, rõ ràng tiểu tử bên cạnh còn đang cởi quần mà.

Cổ họng đau như xé, ánh mắt hấn vô lực gục xuống dưới, thấy một mũi kiếm đen sì nhuộm máu chậm rãi rút ra từ trong tay nam tử mù kia.

Thân thể đột ngột bay lên, ngã vào nhà xí, câu cuối cùng hắn được nghe trong đời là “Chó ngoan không ngáng đường, xê ra.”

Ninh Dịch trả kiếm lại cho Phượng Tri Vi, vừa rồi khi y dịu nàng, kiếm cũng đã sang tay.

Lúc này hai người đứng trước nhà xí thương lượng hành động tiếp theo.

“Nàng có mang theo độc được không?” Phượng Tri Vi lục lọi trên người mình tìm những thứ hại người, rồi lại ảo não vỗ đầu. Nàng đi quá vội vàng, chỉ mang theo chút kim sang được, ngoài ra chẳng có gì cả.

Tuy đám người kia rất cảnh giác, không dễ hạ độc, nhưng chẳng có cách gì dễ dàng đánh gục cả nhóm người hơn là hạ độc.

Ninh Dịch lắc đầu, thầm nghĩ cái tay Ninh Trùng kia rất hay mang theo mấy thứ này, chỉ tiếc ngày ấy nhận được tin tức đã vội chạy đi ngay, cũng không hiểu sao hắn không đuổi theo mình.

Phượng Tri Vi ngán ngẩm nhìn y, phía đối diện, khóe mắt Ninh Dịch hơi xếch lên, do nhìn không rõ mà dâng lên hơi nước mờ mờ, mang vẻ đẹp mông lung khác thường. Đáy lòng nàng vừa động, chợt nảy ra một suy nghĩ, hỏi: “Nước mắt ngài có độc không?”

Ninh Dịch nhìn nàng bằng ánh mắt kì quái, thầm nghĩ ngay cả chuyện này mà nàng cũng nghĩ ra được, liền cự tuyệt rất dứt khoát, “Ta thà đi giết từng tên một.”

Phượng Tri Vi đang cắn răng suy nghĩ phải làm sao để nặn ra mấy giọt nước mắt cá sấu, có nên bất thành linh đấm y một cú vào bụng cho y đau đến rớt nước mắt, thì thấy Ninh Dịch đã nhìn xa trông rộng mà lùi lại cách nàng ba bước.

“Thôi được rồi.” Phượng Tri Vi không biết làm sao, đành đi đỡ y, “Chúng ta nghĩ cách khác.”

Ninh Dịch đáp “ừ”, vừa đưa tay ra thì Phượng Tri Vi đã “ây da”, ngồi xồm xuống đất, cất giọng hoảng hốt: “Ngưu Kỳ người...”

Ninh Dịch giật mình, vội vàng cúi xuống định kéo nàng. Phượng Tri Vi ngẩng đầu lên, “bịch” một tiếng, đầu đã cộng trùng vào mũi y.

Ninh Dịch “a” lên ôm mũi, trong nháy mắt lệ đã tuôn ra. Phượng Tri Vi không hề ngượng ngập, rút ra một mảnh vàng lá vội vàng hứng lấy.

Rồi nàng giở giọng cảm thán: “Lấy vàng hứng lệ, mới coi như xứng đáng với giọt nước mắt quý giá của điện hạ.”

Ninh Dịch ôm cái mũi đau nhức, một lần nữa ngấm ngấm xác nhận cô gái trước mặt mình thật ra chính là một con sói mẹ không dễ nuôi trong nhà.

Sói mẹ nhìn điện hạ ôm mũi, đôi mắt phía trên ngón tay rưng rưng lệ, xem ra thật sự là yếu đuối đến thú vị, khác xa vẻ sắc sảo và ngưng trọng của y ngày thường, cứ như đã biến thành con người khác. Trong khoảnh khắc chút lương tri ít ỏi đáng thương nổi lên, nàng mỉm cười day day mũi y, nói: “Không đau đâu mà không đau đâu mà.”

Ngón tay mảnh mai của nàng lướt qua gương mặt Ninh Dịch, mềm dịu như gió xuân, giọng nàng mang ý cười và cảm giác áy náy nhẹ nhẹ, khiến người nghe cảm thấy có sợi bông cọ vào mặt, nhồn nhột trong lòng. Tay Ninh Dịch run lên, rồi đưa ra nắm lấy ngón tay nàng.

Y nắm ngón tay nàng trong lòng bàn tay mình, nắm ngón nhẹ nhàng cuộn lên. Phượng Tri Vi muốn giãy ra theo bản năng, nhưng bàn tay Ninh Dịch đã cuộn chặt lấy, không buông.

Ổng tay áo rộng phủ xuống, che đi tư thế có phần ám muội. Ninh Dịch dắt tay nàng trở về, Phượng Tri Vi còn đang bưng chỗ nước mắt kia, không dám mạnh tay, đành phải đi theo y, vừa đi vừa lẩm bẩm: “Tiếc là quá ít...”

Hai người đi đến bên bờ giếng trong viện, một gã hán tử đang múc nước ở đó, Phượng Tri Vi liền gọi: “Đại ca, cho tôi xin ít nước uống, tiện thể rửa tay luôn.”

“Thiếu gia vẻ vời thật!” Hán tử kia đưa thùng nước sang, Phượng Tri Vi bèn nâng thùng nước lên uống, lại vốc một ít nước lên rửa tay, nói cảm ơn. Ba người cùng trở về, gã thủ lĩnh thấy Ngưu Kỳ không theo về, liền hỏi: “Ngưu Kỳ đâu?”

“Vị đại ca kia ấy hả?” Phượng Tri Vi che miệng cười, “Nói là ăn nhiều thịt bò quá, nên bụng hơi ăm ạch ấy mà.”

“Tiểu tử này rõ là tham ăn!” Người kia mắng một câu rồi không nghi ngờ gì nữa, đặt thùng nước kia vào chính giữa, gọi mọi người đến uống nước, ai nấy đều ghé vào thùng nước uống no nê thì thôi.

Phượng Tri Vi mỉm cười nhìn, ân cần thêm cúi vào đồng lửa.

Ăn uống xong xuôi, mỗi người lại tự tìm chỗ nằm ngủ trong đại điện, vẫn vây hai người vào chính giữa một cách ăn ý, cũng phân công một người gác đêm ngoài cửa đại điện. Sự cảnh giác đặc trưng của người trong giang hồ, với bất cứ ai cũng không buông lỏng.

Ánh lửa trong ngôi chùa cổ dần dần yếu đi, bốn bề dâng lên màn sương nhàn nhạt. Phượng Tri Vi lặng lẽ ngủ bên cạnh Ninh Dịch, hai mắt mở to chờ độc tính phát tác, nàng cũng không biết nước mắt của Ninh Cá Sấu rốt cuộc có thể phát huy tác dụng đến chừng nào, dù sao cũng chỉ vền vền vài giọt, pha loãng trong cả một thùng nước, hiệu quả chắc chắn sẽ giảm đi nhiều.

Ninh Dịch nhắm mắt lại, không hề nhúc nhích, vẫn nắm chặt ngón tay nàng, Phượng Tri Vi muốn rút cũng rút không nổi, bèn gãi tay y, dùng móng tay cào cào vào lòng bàn tay y. Ninh Dịch rút lại, nàng mừng rỡ, ra sức cào cào, kết quả người ta bị gãi quen, trái lại không thêm rút về nữa, Phượng Tri Vi ảo não thở dài, Ninh Dịch bên cạnh quay sang, mỉm cười chăm chú nghe nàng thở dài, cảm thấy vô cùng khoan khoái.

Bàn tay hai người đùa giỡn với nhau, dùng cách này để xua tan cơn buồn ngủ không ngừng dâng lên. Từ đêm qua đến tối nay, hai người vẫn liên tục bên nhau với thân thể đầy thương tích, vẫn đặt mình vào tình thế căng thẳng, tinh thần lẫn thể xác đều mệt mỏi đến tận cùng. Mà lúc này xung quanh nổi lên tiếng ngáy, ánh lửa lại ấm áp, nếu không tìm được việc gì để phân tâm thì sẽ ngủ thiếp đi ngay lập tức.

Không biết đã qua bao lâu, đến khi Phượng Tri Vi sắp đầu hàng cơn buồn ngủ mà nhắm nghiền đôi mắt, thì Ninh Dịch bỗng dưng véo thật mạnh vào lòng bàn tay nàng.

Phượng Tri Vi bừng tỉnh, lập tức nhận ra một nam tử nằm cách mình không xa đang phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ.

Phát tác rồi sao?

Phượng Tri Vi mừng rỡ, rồi nàng phát hiện ra đám người còn lại không có động tĩnh gì cả. Có lẽ do công lực của chúng có người cao người thấp, cho nên thời gian phát tác cũng có người ngắn người dài.

Người này vừa phát ra tiếng động, tên gác đêm đã vội vàng chạy tới, cúi đầu khẽ gọi: “Phi Tử, người làm sao thế?”

Hắn bỗng cảm thấy hậu tâm mình lạnh toát.

Đáy lòng hắn cũng lạnh toát, bản năng mách bảo hắn quay đầu lại, nhưng đầu hắn vĩnh viễn không thể xoay được nữa.

Phượng Tri Vi nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể gục xuống của hắn, đặt hắn ngồi tựa vào khoảng tối đằng sau cột nhà, thoạt nhìn giống như đang điều hòa hơi thở.

Kẻ bị độc tính phát tác cảm thấy mặt mình nóng bừng lên, có thứ chất lỏng ấm áp rơi đầm đìa trên mặt, mở mắt ra chợt thấy bốn bề dâng lên màn sương dày đặc, phía sau màn sương thấp thoáng một khuôn mặt tươi cười dịu dàng, rồi nụ cười ấy trở nên dữ tợn, ngày càng áp sát.

Hắn ngẩn ngơ, muốn đưa tay ra nắm thanh kiếm đặt bên cạnh, lại cảm thấy cánh tay mỏi nhừ, sau đó lồng ngực đau đớn. Trong ý thức cuối cùng của hắn, có thứ gì đó phóng lên cao rồi đổ rào rào xuống mặt mình, đó là một thứ chất lỏng ấp ấp lại hơi tanh tanh giống như lần trước.

Một người ngủ gần đó lơ mơ phát hiện ra tiếng động ở góc này, hần mở mắt ra, trong lòng lại “ơ” lên một tiếng, thầm nghĩ sao ngọn lửa đã tắt mất rồi? Mà sương mù buổi sáng cũng dày thật.

Sương mù hình như còn có thể lay động, thấp thoáng lộ ra một bóng người. Hần mở to mắt ra nhìn, nhưng nhìn thế nào cũng chẳng thấy rõ, trong lòng đã biết có gì đó không ổn, liền dựa vào cảm giác mơ hồ để đoán hướng đối phương đi tới, rồi bất chợt lộn nhào về hướng ngược lại.

Vừa lăn tròn, đã cảm thấy thắt lưng đau nhói, sau đó thân thể nhẹ bẫng đi, lơ mơ thấy chân mình lăn lông lốc vào một góc nhà.

Phía đối diện, Ninh Dịch nhận nhiệm vụ làm rối loạn tầm mắt địch bình thần thu tay áo. Bên cạnh y, Phượng Tri Vi rút thanh đao đã chờ ở đó từ lâu.

Nàng vừa rút thanh đao của mình, Ninh Dịch đứng đối diện vẫn luôn tập trung nghe ngóng chợt chỉ tay ra sau lưng nàng. Phượng Tri Vi đầu không ngoái lại, trường kiếm từ bên dưới mạn sườn của nàng trở tay vung ra như một tia chớp.

Người kia ôm cổ họng ngã vật xuống đất, đến chết vẫn không hiểu vì sao góc độ sử dụng kiếm của đối phương lại quỷ dị đến thế. Thanh kiếm đâm ngược ra từ dưới mạn sườn, tại sao cuối cùng lại đâm đến cổ họng mình?

Liên tục giết chết bốn người, kiểu gì cũng gây ra tiếng động đánh thức tất cả mọi người.

Trong nháy mắt bừng tỉnh, chúng đều hoài nghi nhìn mình vẫn còn ngủ mê – sao sắc trời lại âm u như thế? Vạn vật dường như đều bị che phủ trong mây mù, chỉ nhìn thấy đường nét mờ ảo.

Lợi dụng khoảnh khắc ngơ ngẩn ấy, Phương Tri Vi vung tay đâm ra một kiếm, nhắm vào cổ họng một người phía đối diện.

Kiếm quang đâm vào cổ họng, nàng không rút kiếm về, mà kéo thi thể kia di chuyển một bước linh hoạt, bổ nhào đến trước mặt một người ở phía chênh chếch.

Trong tầm nhìn mơ hồ của người kia chỉ thấy một thân thể đang tới gần, hiển nhiên sẽ coi đây là kẻ địch, khẽ gầm một tiếng xuất chưởng đánh ra, nhoáng cái đã đập nát bấy cái đầu xui xẻo kia.

Vừa đập xuống, bàn tay chợt đau nhói, một thanh kiếm màu đen xuyên qua bàn tay hắn, nhắm thẳng vào mi tâm.

Nháy mắt lại giết thêm hai người.

Những người này ở gần nàng nhất, động tác chậm chạp nhất, võ công rõ ràng là thấp nhất.

Phương Tri Vi chọn bóp quả hồng mềm trước.

Hiển nhiên tay thủ lĩnh kia võ công cao nhất, nhưng hắn ngủ trên bệ thờ trong cùng, lách được đến trước mặt hắn thì đã bị phát giác từ lâu, chi bằng nhân lúc này khi đối phương còn chưa kịp phản ứng mà giết dần từng người một.

Giữa những cột máu tươi xối ào ào, có người ôm cổ họng ú ớ ngã xuống, có người cuốn theo những đốm lửa nhỏ ào ào ập tới, kinh phong mãnh liệt, đầu nhìn không rõ nhưng cũng chẳng ảnh hưởng đến phương hướng động tác.

Phương Tri Vi rùng mình, nàng biết tiếp theo người sau sẽ khó ứng phó hơn người trước. Vả lại có một điều rất hiển nhiên, võ công càng cao thì trúng độc càng nhẹ.

Luồng kinh phong kia rất dữ dội, đập thẳng vào mặt khiến người ta ngạt thở. Phượng Tri Vi nâng kiếm, mới nâng lên nửa chừng đã cảm thấy lồng ngực đau đớn, cánh tay rũ xuống không nghe lời mình nữa.

Đúng lúc nàng tự nhủ mạng mình thôi thế là xong, thì thân thể đột ngột bị người ta đụng trúng. Trong lúc lộn nhào bay ra, nàng thấy Ninh Dịch lướt ra như một tia chớp, thay nàng lướt đến bên dưới người kia, quỳ xuống ngả người ra đằng sau, trượt qua theo thế Thiết Bản Kiều, khuỷu tay lật lại, lóe lên một luồng sáng.

“Xoẹt”, máu tươi trộn lẫn nội tạng tuôn ra ào ào, một vết thương đáng sợ chạy dài từ ngực xuống đến bụng. Kẻ kia la hét điên cuồng, liều mạng nhảy lên, trong cơn mưa máu dưới ánh trăng, Ninh Dịch sắc mặt như tuyết, cười nhạt chém ngang một đao.

Người kia nặng nề rơi xuống đánh “bịch”, khi chạm đất máu tươi phun ra bắn thẳng vào mặt Ninh Dịch.

Trong tiếng gầm giận dữ xung quanh, Phượng Tri Vi đã lấy lại hơi, lúc này nhào tới, đưa tay kéo Ninh Dịch trốn vào thiên điện, vừa bước qua cửa lập tức nhấc chân đá một cú thật mạnh lên cửa điện để đóng nó vào.

Gần như đúng vào khoảnh khắc cửa điện đóng lại, đủ loại ám khí lao tới như mưa đập gió vùi, liên tục cắm vào cửa điện tạo ra những tiếng phập phập, khiến tấm gỗ vốn đã mục nát phân nửa tróc ra từng mảng bắn ra bốn phía.

Phượng Tri Vi nghe tiếng ám khí bắn ra mạnh mẽ, âm thầm cảm thấy may mắn vì mình phản ứng đủ nhanh. Sau cơn kinh hoàng mới hơi bình tĩnh, nàng quay lưng tựa vào cửa điện, định thở dốc lấy hơi.

Bỗng Ninh Dịch vươn tay, kéo nàng ra.

“Rắc!”

Nơi Phượng Tri Vi vừa dựa vào xuất hiện lỗ thủng, một mũi giáo ba cạnh lấp lóe ánh lam nham hiểm kẹt lại trong đó.

Nếu không nhờ Ninh Dịch nhanh tay kéo nàng ra, thì giờ này mũi giáo ba cạnh đã đâm vào lưng nàng rồi.

Phượng Tri Vi thở ra một hơi thật dài, lẩm bẫm: “Ngài lại cứu mạng tôi một lần...”

“Không cần tính đếm làm gì.” Ninh Dịch mặt mày tái trắng, thản nhiên nói: “Nàng cũng đã cứu ta rất nhiều lần.”

Phượng Tri Vi nghe tiếng động ở gian ngoài, thở dài nói: “Chất độc này vẫn không đủ mạnh, chỉ làm mờ thị lực của bọn họ, chứ không gây tổn hại quá lớn đến võ công. Giờ chúng ta phiền phức rồi đây...”

Nàng nói được một nửa bỗng dừng im bặt, nhớ lại tiếng rên rỉ trần trọc của người đầu tiên phát tác. Đây là chất độc chảy ra từ cơ thể Ninh Dịch, đã pha loãng vào cả một thùng nước, chia ra uống vào bụng rất nhiều người mà còn đủ dội đến thế, khiến đám giang hồ cường tráng giỏi chịu đựng không nén nổi một tiếng rên rỉ. Vậy Ninh Dịch trực tiếp trúng phải độc này, thì còn khổ sở đến nhường nào?

Vậy mà từ cái đêm y trúng độc cho đến bây giờ là hai ngày, nàng chưa nghe y rên rỉ lấy một tiếng, kêu khổ lấy một câu.

Phượng Tri Vi nhìn sắc mặt nhợt nhạt của Ninh Dịch, nhất thời không biết nói sao cho phải.

Ninh Dịch chỉ chống tay vào tường, cẩn thận nghe ngóng động tĩnh ở gian ngoài. Vừa rồi không có cách nào tiếp cận cửa lớn ở ngoại điện, trong lúc khẩn cấp họ buộc phải chui vào thiên điện này. Thiên điện không có cửa sổ, cánh cửa duy nhất đã đóng lại, chất độc không thể khiến đối phương hoàn toàn mất sức chiến đấu. Họ đã giết bảy người, còn lại năm

người, là những kẻ võ công khá cao cường. Tình thế lúc này, đã tòi tệ đến không thể tòi tệ hơn.

Gian ngoài ồn ào một hồi rồi chìm vào im lặng, hẳn bọn chúng đã biết họ không thể chạy thoát, lại lo ngại chất độc trong người mình, nên mới tạm thời muốn điều tức ép độc ra.

Bầu không khí yên ắng đến căng thẳng, nặng nề đè nén lòng người.

Hồi lâu, Ninh Dịch vịn tường ngồi xuống, vẫy vẫy tay với Phượng Tri Vi, “Đến đây, ngồi xuống.”

Phượng Tri Vi cười cười, bước qua, tìm mấy tấm màn vải cũ chất thành một đống rồi đốt lên, ngồi trước đống lửa mà sưởi ấm cùng Ninh Dịch.

Hai người đều là nhân kiệt, đều có sự bình tĩnh mà người thường không thể sánh bằng. Nhích lại gần ngọn lửa đang từ từ bốc cao, nghe tiếng mưa rơi rả rích như có như không bên ngoài, trên gương mặt phản chiếu ánh lửa ửng hồng là thần sắc nghiêm nghị không hề sợ hãi.

Hồi lâu, Phượng Tri Vi mở lời: “Ninh Dịch.”

“Ừ.”

“Lần này chúng ta không được may mắn cho lắm.” Phượng Tri Vi ho khan vài tiếng, lặng lẽ lau đi vệt máu tươi in trên khóe miệng, nghiêng đầu mỉm cười với Ninh Dịch, “Có thể phải chết trong đây.”

Nàng mỉm cười với Ninh Dịch như thế, lại cảm thấy nụ cười cũng dần dần đông cứng trên gương mặt, tim đập lúc nhanh lúc chậm như nổi trống, trước mắt từng cơn tối mịt. Hai ngày hai đêm bốn ba cực nhọc hết sức căng thẳng, bị nội thương vẫn không được nghỉ ngơi, nàng biết mình đã như nỏ mạnh hết đà. Mà tệ hơn nữa là, luồng nhiệt trong cơ thể xưa nay vẫn luôn

ổn định, giờ lại mơ hồ có xu hướng dao động. Cảm giác này giống như ngọn núi lửa ngủ yên đã lâu, chỉ chờ một trận bùng nổ ngay sau đó.

Nàng thật sự chết đến nơi rồi... chết vì mệt mỏi.

Mơ hồ nghe Ninh Dịch khẽ “ừm”, nói: “Không phải tại nàng đánh không giỏi(*).”

(*) Nguyên văn là “Phi chiến chi tội”, xuất xứ từ lời than thở của Hạng Vũ trước khi chết, ghi lại trong thiên Hạng Vũ bản kỷ thuộc Sử ký của Tư Mã Thiên. Hiểu rộng ra là ta thất bại do trời hại, không phải lỗi của ta.

“Phải.” Phượng Tri Vi mệt mỏi cup mi mắt xuống, cảm thấy mí mắt mình nặng tựa nghìn cân, “Chẳng qua do tôi bị ngài lây xui xẻo đó thôi.”

“Trái lại, ta cảm thấy mình mới là người bị nàng hại.” Ninh Dịch một bước cũng không nhường.

Phượng Tri Vi không còn hơi sức đâu mà đấu võ mồm, uể oải đáp: “Ờ...”

Mu bàn tay bỗng dưng đau nhói, Ninh Dịch bất ngờ thò tay sang véo nàng rất mạnh, “Tri Vi, đừng ngủ, đừng ngủ.”

Phượng Tri Vi lặng lẽ nở một nụ cười, chợt nghe Ninh Dịch hỏi: “Tại sao nàng muốn tới cứu ta?”

Phượng Tri Vi mệt lử, không muốn trả lời, Ninh Dịch lại không ngừng véo nàng, “Trả lời mau! Nàng dám phớt lờ câu hỏi của bản vương à? Nàng thật sự muốn đến cứu ta hay là có mục đích khác? Ngày ấy tại sao nàng muốn moi chuyện? Rốt cuộc nàng đã biết những gì?”

Nam nhân này ồn ào quá... Phượng Tri Vi dùng tư duy lúc này đã vô cùng chập chập để ngẫm nghĩ mấy câu hỏi của Ninh Dịch, chỉ cảm thấy đầu óc càng nghĩ càng xoắn tít mù, liền ngã bịch vào lòng người, thì thào: "... Đây là những câu hỏi ngu ngốc..."

Ninh Dịch ôm lấy nàng, nháy mắt sau đầu óc cũng choáng váng. Ban đầu y cứ ngỡ mình cũng mệt mỏi, rồi lại nghĩ mình bị Phượng Tri Vi đụng trúng. Kế đó chớp mũi chợt ngửi thấy một mùi hương kì lạ, y giật mình vỡ lẽ.

Đám giang hồ kia đang đun hương độc ngoài cửa!

Phượng Tri Vi giao chiến lâu dài, sức cùng lực kiệt nên mắc mưu trước. Y lo lắng cho nàng, nhưng đôi mắt lại không nhìn rõ, nên không hề phát hiện.

Bấy giờ y cũng cảm thấy sự mệt mỏi trong cơ thể nháy mắt đã dâng lên ào ào kèm theo cơn đau mãnh liệt. Hơi thở y nghẹn lại, chân mày khé mắt lộ ra sắc xanh nhạt.

Chính mình... cũng sắp gục ngã rồi...

Ôm chặt Phượng Tri Vi trong lòng, thân thể mảnh mai của nàng cuộn lại thành một khối nho nhỏ trong vòng tay y, như một đứa bé con. Có vài chỗ mềm mại chạm vào y, ấm áp nhu nhuyển, khiến người ta liên tưởng đến mọi vật yêu kiều non mịn trên thế gian. Lúc này đây y lại hoàn toàn không có tâm trí mà mơ mộng, chỉ muốn ôm chặt nàng vào lòng, cứ thế ngồi xuống, cho đến cuối con đường.

Lẽ ra y phải không cam lòng, một mảnh hùng tâm, vương đồ bá nghiệp, lại gãy kích trong một ngôi chùa đổ nát ở núi Kị Dương, đây là chuyện hoang đường biết mấy. Nhưng đến khi thật sự rơi vào hoàn cảnh này, dường như y cũng không còn hơi sức đâu mà ảo não hay không cam

tâm. Có lẽ khung cảnh yên bình và tĩnh lặng này rất khó có được, nên dù có rơi vào kết cục ấy, thì cũng không quá khó chấp nhận.

Y dần dần sụp mắt xuống, không định lay Phượng Tri Vi dậy nữa. Những ngón tay mảnh mai run rẩy, đặt lên hàng mày bờ mi của nàng.

Hàng mày bờ mi nàng ngưng đọng vài giọt mồ hôi nhỏ, như hạt sương sớm đọng trên cánh hoa. Ánh lửa lép bép lụi dần, tiếng mưa đêm nghe lúc gần lúc xa, có vô số hạt mưa bụi miên man hắt vào qua kẽ tường đổ nát.

... Trong phút ngẩn ngơ, bỗng nghe văng vẳng có tiếng nhạc cất lên từ phương xa, đó là tiếng tiêu.

Tiếng tiêu réo rắt, thê lương, biến ảo mà xa xôi diệu vợi, từ bầu trời văng vẳng truyền lại, từ Ngân hà phát phơ rủ xuống, tỏa sáng dọc đường, âm thanh truyền xa nghìn dặm, trong khoảnh khắc đã vượt núi cao biển rộng, đi thẳng vào lòng người.

Một khúc Giang sơn mộng.

Giang sơn trong mộng, giang sơn như mộng, đã bao năm trăm trở như thế, trọn một đời ai buông bỏ hào tình, dầu khí thế hào hùng như bình bạc vỡ tung, phú quý trăm năm rồi cũng vùi sâu dưới lớp đất vàng, bá nghiệp hoàng đồ bỏ lại đằng sau, bốn bể cô độc, cơn gió muộn màng nghỉ chân nơi ấy.

Tâm trí hỗn loạn rối bời của Ninh Dịch dần dần tỉnh lại khi tiếng tiêu tới gần, mà Phượng Tri Vi nằm trong lòng y cũng đột nhiên cửa quây.

Ninh Dịch cúi đầu, nhẹ nhẹ vỗ lên vai nàng, “Tri Vi, dậy nào, nàng nghe xem.”

Phượng Tri Vi ngọ nguậy rồi ngẩng đầu lên, nhắm mắt nghe tiếng tiêu kia. Đầu vai hơi nhún xuống của nàng mảnh mai như cánh bướm ngày

đông, dường như sau hai ngày đêm lại gầy thêm rất nhiều, Ninh Dịch cảm thấy lòng bàn tay mình đặt trên đôi vai ấy cũng nhoi nhói đau.

Tiếng tiêu ngày càng áp sát, trong đó dường như ẩn chứa sức mạnh thần kì vượt trội. Những người đứng ở gian ngoài cũng ngừng tay, rộ lên một trận xao động kinh hoàng.

Phượng Tri Vi ngẩng đầu lên, nàng và Ninh Dịch đưa mắt nhìn nhau, đều tìm thấy trong mắt đối phương nét vui mừng.

Lúc này hai người vẫn bài hoải rãi rời, đành lẳng lẳng tựa lưng vào nhau, tập trung nghe tiếng tiêu kia. Dưới cơn mưa đêm, ngôi chùa cổ lặng ngắt như tờ, ánh lửa nguội lạnh mưa phùn xa xăm, họ ngồi bệt xuống đất giữa màn sương mờ mịt, trong đại điện sâu thẳm, vạt áo bị sương đêm thấm ướt chậm rãi xòe ra.

Bỗng cảm thấy lòng mình yên ả, trong lòng chẳng còn vương bận gì. Giang sơn này chẳng qua là một giấc mộng, thế gian muôn hình vạn trạng, nhân gian đau khổ hận thù, hùng tâm vạn trượng, bí ẩn vô tận, trong khoảnh khắc này tất cả dường như đều có thể sáng khoải buông tay, đối lấy một trận cười lớn mà đi, từ bỏ hồng trần.

Phượng Tri Vi không hề nhận ra mình đang dựa rất gần vào Ninh Dịch.

Ninh Dịch không hề nhận ra mình đang vịn vai nàng.

Thời khắc tĩnh lặng nhất trong cuộc đời, sống đến tận đây mới dờ xuống hàng rào ngăn cách trong lòng, để đến gần nhau nhất.

Một lúc sau, Ninh Dịch mới nhẹ nhàng nói: “Khúc nhạc này trong tiêu sái chứa khí chất thanh quý, trong thể lương chứa thái độ bề ngễ, một nhân vật giang hồ bình thường tuyệt đối không thể tạo ra được.”

Phượng Tri Vi “ừm” tán đồng, “Quả là một nhân vật khiến người ta ngưỡng mộ.”

Hai người nhìn về phương hướng ấy, chờ người kia đến gần để ngắm nhìn chân diện mục, chợt nghe ở vị trí gần hơn nổi lên tiếng huýt dài, cao vút tầng mây, như tia sét bổ vào không trung, trong chớp nhoáng đã tới gần!

Tiếng tiêu im bặt, cũng không tới gần thêm nữa.

Hai người trong điện giật mình, Ninh Dịch nghe tiếng huýt gió kia, trong mắt càng lộ rõ vẻ vui mừng.

Tiếng huýt gió ấy ban đầu còn ở đằng xa, nháy mắt sau đã tới gần, sau đó ngoại điện vang lên một trận hò hét, Phượng Tri Vi mơ hồ nghe thấy gã thủ lĩnh kia kinh hoàng nói: “Thiên Chiến...”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết, liền đó là một tiếng “bịch” rất lớn, đập vào cánh cửa thiên điện, rung động khiến cả gian điện dường như đều chao đảo. Một lúc sau, có một dòng máu đỏ tươi dính dính chậm rãi chảy vào theo khe cửa.

Phượng Tri Vi nhìn dòng máu đó, nghĩ đến võ công của tay thủ lĩnh kia, cảm thấy cho dù vào lúc sung sức nhất thì mình cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn. Mà người vừa tới đây chỉ tung một đòn chính diện đã đủ lấy mạng hắn, võ công người này thật sự rất cao cường.

Nghĩ đến câu “Thiên Chiến” kia, trong lòng nàng thoáng động – là Thiên Chiến thế gia? Là họ Chiến, minh chủ chấp chương giang hồ, vững vàng khổng chế hai phe hắc bạch trong bấy nhiêu năm?

Gia tộc này xuất hiện thấp thoáng trong chốn giang hồ, sự tồn tại của họ tựa như thần thánh, chẳng trách người bên ngoài lại kinh hoàng đến vậy. Nhưng người trong gia tộc này được mệnh danh là hậu duệ của hoàng tộc,

xưa nay vẫn chẳng dính dáng đến người trong triều đình, cố sao lại ra tay vì họ?

Nhìn sắc mặt của Ninh Dịch thì rõ ràng y đã nhận ra, nhưng là ai chứ?

Còn người thối tiêu kia, vì sao nghe tiếng huyết gió của người trong Thiên Chiến thế gia, cũng không tới nữa?

Phượng Tri Vi đang định bước ra cửa nhìn xem là ai, thì chợt nghe một tràng tiếng tay áo xé gió vù vù. Người họ Thiên Chiến ngoài điện nghe thấy âm thanh đó không ngừng áp sát, chợt khẽ hừ lạnh, sau đó im bật.

Kế đó nàng nghe được một giọng nói quen thuộc.

“Ở trong này hả? Vào xem sao!”

Lại nghe một chất giọng khác cũng quen thuộc muốn chết, xen lẫn với tiếng nhai nuốt, lạnh lùng nói: “Ồn, thối!”

Phượng Tri Vi đâm vào cửa điện đánh “rầm”.

Hách Liên Tranh, Cố Nam Y!

Rõ thật là! Lúc thì chẳng có lấy một người, lúc thì cả đám góp mặt đông đủ!

Phượng Tri Vi rưng rưng nước mắt, quay đầu nhìn sang Ninh Dịch, khe khẽ mỉm cười.

Hách Liên Tranh thấy Phượng Tri Vi, lập tức há to miệng, “ơ” một tiếng, không nói gì.

Cái miệng lúc nào cũng ăn hồ đào của Cố thiếu gia ngừng lại, tiện tay nhét hồ đào vào cái miệng há to của Hách Liên Tranh đứng bên cạnh, bay

về đến, đưa tay túm lấy Phượng Tri Vi kéo về, sờ khắp một lượt từ trên xuống dưới.

Sau đó lấy ra từ trên người một mớ thuốc viên, nhét vào miệng Phượng Tri Vi giống như cho nàng ăn đậu tằm, không để nàng cơ hội phát biểu ý kiến.

Sờ vương điện hạ so ra còn đáng thương hơn, không ai hỏi han gì, còn phải đi giải cứu Hách Liên Tranh suýt nữa đã bị hồ đào làm nghẹn chết.

Hách Liên Tranh lấy lại nhịp thở, mắng to: “Tên mù đường nhà người, nếu không nhờ có ta người làm sao tìm đến chỗ này được? Qua cầu rút ván! Vô sỉ!”

Cố thiếu gia căn bản không nghe lọt lời người khác nói, y đâu có khái niệm thế nào là mắng người đâu.

“Có thuốc gì chữa được mắt không?” Phượng Tri Vi phải mất một lúc lâu mới nuốt xong cái mớ hầm bà lằng này, chỉ vào Ninh Dịch, người nọ lại thản nhiên nói: “Khỏi hỏi y làm gì, y không có bản lĩnh này đâu.”

Cố thiếu gia khoanh tay, sờ sờ hồ đào, hoàn toàn không phản ứng trước sự khiêu khích của điện hạ.

Phượng Tri Vi thấy bên cạnh thi thể của gã thủ lĩnh nằm gần cửa có một bình sứ nhỏ, trên viết “thuốc giải Trường Túc hương”, đoán chừng chính là thuốc giải của thứ hương độc họ đã trúng phải ban nãy. Nhìn bình sứ được đặt ngay gần ở đó, thì hẳn là nó bị người của Thiên Chiến thế gia lục ra để chuẩn bị đưa cho họ. Nhưng không hiểu sao, Cố Nam Y và Hách Liên Tranh vừa đến thì người họ Chiến kia cũng tránh đi rồi.

Phượng Tri Vi lờ mờ cảm thấy, trong khoảng thời gian từ khi tiếng tiêu bắt đầu cất lên đến khi họ được cứu thoát, đã xảy ra những chuyện không

bình thường. rất hiển nhiên, người thổi tiêu tránh mặt Thiên Chiến thế gia, Thiên Chiến thế gia lại tránh mặt Cổ Nam Y – chuyện này khá là thú vị.

Đương nhiên hiện giờ không thể nghiên cứu sự thú vị này được, vì Cổ tiêu gốc sẽ không đáp lời nàng.

Uống thuốc rồi nghỉ ngơi một lát, Cổ thiếu gia truyền chút chân khí cho Phượng Tri Vi. Trước sự khẩn cầu của nàng, y miễn cưỡng bắt mạch cho Ninh Dịch, nhét cho Ninh Dịch một viên thuốc từ màu sắc cho đến mùi vị đều khiến người ta cực kỳ khó chịu, khi lấy viên thuốc ra còn có vẻ cực kỳ miễn cưỡng, xem ra chỉ cần Ninh Dịch tỏ ra một chút xú do dự thì y sẽ lập tức thu hồi.

Đáng tiếc điện hạ không hề tỏ ra miễn cưỡng chút nào, không chỉ nhận thuốc mà còn mỉm cười cảm ơn, không chỉ cảm ơn mà còn nuốt xuống ngay, làm Cổ thiếu gia lập tức đưa tay vào ngực áo lấy hồ đào, lấy đúng tám quả.

Trong lúc nghỉ ngơi, họ nghe Hách Liên Tranh kể rõ đầu đuôi hành trình truy đuổi. Đêm đó Cổ thiếu gia quả nhiên lạc đường, đến một nơi cách dịch trạm kia ba mươi dặm thì bắt đầu đi vòng vòng vèo vèo, mãi đến khi Hách Liên Tranh lo lắng cho Phượng Tri Vi mà đuổi tới, dọc đường gặp y mới kèm y đi cùng. Hai người đuổi tới dịch trạm, thấy vô số thi thể cháy sém, đáy lòng cũng lạnh đi phân nửa. Sau đó họ lại thấy kí hiệu của Phượng Tri Vi dưới chân núi Kị Dương, liền đuổi theo một mạch. Nhưng tìm kí hiệu trong núi nào phải chuyện dễ dàng, cho nên mới dây dưa đến tận bây giờ.

Phượng Tri Vi nghe kể bọn họ cũng đi qua thôn Hoa Nghiêm Đổ kia, không kiềm chế được mà hỏi: “Ngài có gặp Thuần Vu Mạnh không...”

Hách Liên Tranh có vẻ buồn bã, lắc đầu.

Phượng Tri Vi cụp hàng mi xuống, trầm ngâm không nói, Hách Liên Tranh cất giọng căm thù: “Hộ vệ của chúng ta đã chết mất mấy chục người, bên phía địch trạm thì toàn quân chết sạch! Lũ khốn này thật quá đáng!”

“Nợ còn thiếu, rồi cũng sẽ phải trả.” Ninh Dịch đứng lên, bảo Phượng Tri Vi tìm mấy tờ giấy gói thịt bò lấm lem dầu mỡ đóng con dấu của phủ Lũng Tây, thu lại cẩn thận, rồi thản nhiên nói, “Chúng ta đi thôi, vẫn giữ nguyên kế hoạch đến Kị Dương. Kị Dương cách Phong Châu thủ phủ Lũng Tây không xa, đây là đất của Thân Húc Như, chúng ta cũng nên tâm sự với Thân Húc Như thật tử tế.”

Cố thiếu gia lễ mễ đứng dậy, đưa tay ra xách Phượng Tri Vi lên. Trong vòng tay y, Phượng Tri Vi nổi giận quay đầu, nói: “Tôi tự mình đi được!”

Đáng tiếc Cố thiếu gia vừa thương hương tiếc ngọc lại không đủ thương hương tiếc ngọc, đã sớm quẳng nàng lên lưng mình, lao vút đi như chớp...

Từ núi Kị Dương đi xuống mười dặm là đến phủ Kị Dương. Phượng Tri Vi bàn bạc với Ninh Dịch, dù sao mình cũng không quen biết Tri phủ Kị Dương là Bành Hòa Hưng, để tránh đánh rắn động cỏ, trước tiên hãy dùng thẻ bài đeo bên thắt lưng Trường Anh vệ để cầu kiến, khi đã chắc chắn Bành Tri phủ đáng tin thì hãy xem xét tình thế rồi bộc lộ thân phận sau.

Bành Tri phủ thoạt nhìn khí chất văn nhã, tiếp đãi họ hợp với phép tắc, thu xếp cho họ ở trong nội viện, lại phái người đi mời thầy thuốc. Có điều trong ánh mắt ông luôn thấp thoáng vẻ ưu tư, dường như có tâm sự gì.

Phượng Tri Vi ân cần thăm hỏi vài câu, Bành Tri phủ nở một nụ cười gượng, lắc đầu nói: “Đa tạ đã quan tâm, cường long cũng không áp chế nổi độc xà, các người không quản được chuyện ở đây đâu...”

Phượng Tri Vi bật cười ha hả, nói: “Chúng tôi là hộ vệ hoàng gia cơ mà.”

“Hộ vệ hoàng gia...” Bành Tri phủ cười gượng, lắc đầu bước ra cửa, “Ở Lũng Tây, Thân gia mới là hoàng gia, một gã hộ vệ thì gánh vác được việc gì chứ...”

Phượng Tri Vi cười cười, bảo Hách Liên Tranh đi thám thính tin tức. Một lát sau, Hách Liên Tranh vẫn chưa trở về, thì đã nghe mang máng tiền viện có tiếng huyên náo.

Tiền viện chính là công đường và cũng là nơi làm việc của Tri phủ, đây là vị trí đầu não của một huyện, kẻ nào dám đến nơi này quấy phá chứ?

Lại nghe giọng trách mắng đanh thép của Bành Tri phủ, chất chứa bi phẫn: “bản phủ là Tiến sĩ năm Trường Hi thứ mười, từ đó đến nay giữ chức Tri phủ Kị Dương, nhận lệnh của Hoàng đế, trung thành vì nước, có gì sai sót mà bị đại nhân cách chức như thế chứ!”

Hình như còn có tiếng tranh chấp, Phượng Tri Vi đứng nghe từ xa, nở một nụ cười nhạt.

Một lát sau, Hách Liên Tranh trở về, sắc mặt có vẻ vừa phẫn nộ lại vừa hưng phấn, “Bố chính sứ Lũng Tây Thân Húc Như nói Bành Tri phủ bị nghi ngờ ăn hối lộ, cách chức đợi tra xét tại chỗ, chức Tri phủ sẽ để Phủ thừa Thân Quân Hâm tạm thời thay thế. Ờm, giải thích một chút, vị Phủ thừa đại nhân này là đường huynh họ hàng xa của Thân Húc Như.”

Vừa dứt lời thì đã thấy một đám người xông vào, người dẫn đầu quát to: “Tân lão gia nhậm chức, sắp tới Kị Dương sẽ phải giới nghiêm! Những hạng ất ơ đều không được phép ở trong đại viện của Tri phủ! Mau báo lý lịch, sau đó rút ra ngoài cho ta!”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Cầu Hoan

Type: shiriboss

Đám người kia tuy cũng mặc sắc phục của nha dịch, nhưng giọng nói lại hơi khác người bản địa. Kẻ dẫn đầu có vẻ ngang ngược ngạo mạn, đội mũ ô sa bằng tổ kim, mặc áo cổ tròn màu đỏ thêu những hoa văn nhỏ lộn xộn, thắt lưng da sần sùi, xem ra là một viên quan tứ phẩm.

Bên cạnh hắn có một nam tử mặt trắng đi theo, vận sắc phục tông ngũ phẩm(*), cười nhạt chỉ vào căn viện, nói: “Nha môn ta hôm nay đóng cửa, không tiếp khách lạ. Lưu đại nhân - Tả tham nghị dưới trướng Thân đại nhân sẽ đích thân chủ trì việc bàn giao, kẻ nào nhàn rỗi hãy tránh ra ngoài!”

(*) Tông ngũ phẩm là cấp bậc quan thấp hơn ngũ phẩm nhưng cao hơn lục phẩm.

Bành Tri phủ chạy lại, giận dữ nói: “Cho dù cách chức bàn giao công việc thì cũng chẳng liên quan gì đến người khác, các người thật quá ngang ngược!”

“Lão Bành,” Nam tử mặt trắng tên Thân Quân Hâm liếc xéo sang ông, “Người mau câm miệng, giờ là lúc nào rồi, Bồ tát nặn bằng bùn qua sông khó lòng tự bảo vệ mình, còn muốn quản những chuyện mình không nắm chắc. Ta thấy người nên nghĩ kĩ xem mình phải viết tấu chương nhận tội như thế nào đi!”

“Hôm nay ta tiếp đãi hộ vệ hoàng gia!” Bành Tri phủ giậm chân, “Các người thật càn rỡ!”

“Câm mồm!” Vị Tham nghị tứ phẩm Lưu đại nhân kia cất giọng âm trầm, “Hộ vệ hoàng gia thì đã làm sao? Chẳng qua là một hộ vệ lục phẩm, lẽ nào người còn mơ tưởng mình có thể dựa vào người ta để thoát tội? Hôm nay có ta ở đây, không ai có thể bao che cho người!”

“Hoang đường!” Bành Tri phủ lạnh lùng nói, “Hộ vệ hoàng gia cấp bậc tuy thấp, nhưng lại là hộ vệ ngự tiền của bệ hạ, một khi rời kinh sẽ đại diện cho danh dự của hoàng gia. Các người thật là hoang đường ngang ngược không có giới hạn, ngay đến thân vệ của thiên tử cũng không thêm đặt vào mắt nữa sao?”

Lưu Tham nghị kia nghiêng đầu, nhìn ông bằng ánh mắt kì quái, một lúc sau mới bật cười sảng sặc, ghé vào tai ông, cười nói: “... Người nói đúng rồi đó, ở Lũng Tây, ở ba phủ bảy châu dưới tầm quản lý của nha môn Bộ chính sử, Thân đại nhân, mới là bầu trời của các người!”

Bành Tri phủ lùi lại một bước, sửng sốt nhìn Lưu Tham nghị, hồi lâu mới thở dài nặng trĩu, “Từ lâu đã biết Thân thị cuồng vọng, nhưng không ngờ lại đến mức này!”

“Người mau cởi mũ ô sa và quan bào rồi cút vào thư phòng, không được ra ngoài một bước, chờ đại nhân xử lý!” Thân Quân Hâm có người chống lưng, kiêu căng ngút trời, đưa tay ra hùng hổ đẩy ông. Mấy nha dịch xông lên, vung tay tháo mũ quan của Bành Tri phủ.

“Ta có tội gì?!”

“Ăn hối lộ!”

“Người có thể đi lục soát nội viện của ta!” Bành Tri phủ vùng vẫy, chỉ tay vào nội viện, “Tìm ra quá mười lượng bạc người hãy áp giải ta vào kinh!”

“Vào kinh?” Lưu Tham nghị liếc xéo ông, “Thân đại nhân không trừng trị nổi người sao? Nha môn Bố chính sứ được phép toàn quyền xử trí những quan lại phạm tội bên dưới!”

“Ta vô tội!”

“Không tôn kính Thân đại nhân chính là tội!” Thân Quân Hâm rít gào, lại chỉ vào căn viện của Phụng Tri Vi, “Mấy gã hộ vệ lục phẩm tép riu kia, dám không ra ngoài tham bái Lưu đại nhân chính là tội!”

“Bốp!”

Một chiếc giày bay ra từ trong viện, đập trúng mặt Thân Quân Hâm, chuẩn xác và mạnh tay.

Thân Quân Hâm gào lên, trước mắt nổi đầy sao, chợt nghĩ thấy một mùi vị không tài nào tả nổi, bị hun suýt nữa thì té xỉu.

“Tội cái đầu người chứ tội! Tham bái tên chết tiệt nhà người ấy!” Một người cửa lớn không đi lại phi cửa sổ sải bước tiến ra, đi một chiếc giày, đứng trong viện xắn tay áo dựng ngược lông mày mà chửi, “Mẹ kiếp, người Hán thật chẳng còn tính người! Bần thỉu!”

Sau cánh cửa sổ hé mở, Phụng Tri Vi đang chơi cờ mù(*) với Ninh Dịch, hần lắc đầu thở dài.

(*) Cách chơi cờ mà hai bên không dùng bàn cờ, chỉ dùng lời miêu tả các nước đi của mình, đòi hỏi phải có trí nhớ và trí tưởng tượng tốt.

Hách Liên Tranh lập tức ngoái đầu lại, cười xòa: “Ta không nói người.”

Phụng Tri Vi bình tĩnh đáp: “Không sao đâu, đúng là bần thật.”

“Nếu Bát Bửu của ta có mặt ở đây,” Quai hàm Hách Liên Tranh nổi gân xanh, “thì đã sớm cho hăn ăn roi từ đầu rồi!”

“Ngài cũng có thể cho hăn ăn roi mà.” Phượng Tri Vi lạnh lùng nhắc nhở.

“To gan!” Thân Quân Hâm bị đập ngất xỉu, bấy giờ mới phản ứng, nổi giận đùng đùng, “Dám ra tay đánh người trong nha môn Tri phủ! Chán sống rồi hả! Bay đâu...”

“Vút!” Hách Liên Tranh vung roi đẩy hăn ra xa mười bước, lăn xuống đất ăn bùn.

“Phản rồi!” Lưu Tham nghị kia xem ra cũng biết chút võ công, hăn tiến một bước giẫm lên ngọn roi của Hách Liên Tranh, “Thằng nhãi ngang ngược này từ đâu chui ra thế? Gô cổ nó lại cho ta!”

Hách Liên Tranh khễ rung cổ tay, hăn liền ngã sấp xuống. Gã vừa tức vừa cười, lắc đầu nói: “Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, thủ lĩnh ngang ngược đi mắng người ta ngang ngược. Lão tử cứ ngỡ hồi xưa ở thảo nguyên mình đã ngang ngược lắm rồi, ai dè vẫn còn kém quá xa!”

“Người dám đánh mệnh quan tòng tứ phẩm của triều đình!” Lưu Tham nghị vung tay muốn rút đao.

Đao còn chưa kịp rút, tay đã bị giẫm lên, ngẩng đầu thì thấy một người đang đứng vững vàng trên tay phải hăn, cúi người nhìn xuống hăn.

Lưu Tham nghị không nhìn thấy mặt đối phương, chỉ thấy một đôi mắt ngời sáng như sao buổi sớm ẩn sau lớp lụa trắng.

Rồi hăn lại thấy người kia lễ mễ tháo thẻ trên thắt lưng hăn, ngăm ngúa, chậm rãi nói: “Tòng tứ phẩm.”

Lại thông thả tháo một tấm thẻ bài nền lam chữ vàng từ thắt lưng mình, trên viết “Vĩnh Thần điện Ngự tiền đối đao hành tẩu”, đập vào mặt hăn, nói: “Tứ phẩm.”

“...”

Sau đó, Tứ phẩm đối đao hành tẩu Cố đại nhân vững vàng “hành tẩu” qua người Lưu Tham nghị.

“Phản rồi phản rồi phản rồi phản rồi!” Lưu Tham nghị và Thân Quân Hâm ôm đầu lồm cồm bò dậy, la hét ầm ĩ, hết đập lại đá ép đám nha dịch xông lên. Tiếc thay đám nha dịch này làm sao tiếp cận được Hách Liên Tranh? Chúng đều bị gã đá ra ngoài như những quả bóng da.

Bành Tri phủ đang giận dữ đến run rẩy toàn thân, không ngờ phía bên này lại đột ngột bùng phát, nhất thời đứng ngây ra tại chỗ.

“Các người mới phản ấy!” Hai bên đang náo loạn ầm ĩ thì một quân cờ bắn vèo ra, cửa sổ mở rộng, Phượng Tri Vi lộ gương mặt bình tĩnh mà lạnh lùng ra, “Hách Liên Thế tử của Hô Trác Bộ ở Bắc Cương đi cùng Giám sát ngự sử chuyên trách Lũng Tây đạo, giá lâm Kị Dương phủ của người, vậy mà các người lại dám can rõ như thế!”

Một chuỗi danh hiệu dài ngoằng báo ra, đủ chấn động đám quan viên nha dịch đứng đầy sân đang nhắm nhe xông lên. Dáng vẻ hống hách kiêu ngạo trong nháy mắt đã thu lại, chúng đứng ngây ra như phỗng, đưa mắt nhìn nhau – không phải chỉ là mấy gã hộ vệ lục phẩm thôi sao? Sao đã biến thành Ngự sử với Thế tử rồi?

Phượng Tri Vi ngồi ngay ngắn bất động, chậm rãi uống trà. Nàng đã bàn bạc với Ninh Dịch, Thân Húc Như chắc hẳn đã có được một vài tin tức, muốn chặn họ lại ở Kị Dương để xuống tay trước, cho nên mới vu cáo Bành Tri phủ để phái thân tín trấn giữ Kị Dương. Bây giờ thế lực nơi này đã bị Thân thị nắm giữ, chẳng thể trông chờ Bành Tri phủ phái binh hộ

tổng, mà đại đội ngũ khâm sai của họ vẫn chưa đuổi kịp tới nơi, nên bây giờ vẫn chưa phải lúc tiết lộ thân phận. Một khi thân phận bại lộ, lỡ đâu Thân thị bí quá hóa liều, dốc hết binh lính trong phủ ra đánh, chỉ dựa vào sự bảo vệ của Cố Nam Y và Hách Liên Tranh, thì e rằng cũng chẳng có kết cục tốt.

Trước kia chỉ vì sơ suất, không ngờ Thường gia lại móc ngoặc quá sâu với quan lớn trong nội địa như thế và Thân thị lớn mật như thế, nên không chuẩn bị tốt lực lượng phòng vệ từ sớm, khiến hai người suýt nữa đã bỏ mạng. Lúc này, Phượng Tri Vi hiển nhiên sẽ đặt mục tiêu ổn định lên hàng đầu.

Sau khi họ xuống núi, những hộ vệ náu mình của Cố Nam Y đã chia nhau truyền tin tức ra ngoài, Hách Liên Tranh cũng báo tin cho Bát Bưu tìm tới. Còn Ninh Dịch thì nhả thị vệ Ninh Trường thích đi đó đi đây nhà mình, rằng không cần đến ba nghìn hộ vệ khâm sai, mà chỉ cần tinh Lũng Nam kế bên điều động phủ quân đến bảo vệ là đủ. Đô chỉ huy sứ Lũng Nam là người nhà của Thuần Vu Mạnh, cũng chính là vây cánh của Sở vương.

Việc cần làm bây giờ, chính là chờ.

Nếu tạm thời không thể ra mặt với thân phận Ninh Dịch và Ngụy Tri, thì đương nhiên chỉ còn Hách Liên Tranh hoặc Cố Nam Y có thể đứng ra. Cũng may chuyện Hách Liên Thế tử dùng thân phận học sinh của thư viện Thanh Minh để theo Phượng Tri Vi xuất kinh chỉ có Hoàng đế rõ, Thân Húc Như không thể biết được.

Để tránh trường hợp trong tay những người này cũng có bức hoạ của hai người, Phượng Tri Vi và Ninh Dịch đã thay đổi mặt nạ khác, đều là kiểu thư sinh.

Nàng vừa mở miệng nói ra câu này đã đủ chấn động mọi người đứng trong viện. Ai ai cũng biết, Giám sát ngự sử tuy cấp bậc không cao, nhưng lại có thể giám sát trăm quan, dâng sớ thẳng lên Hoàng đế, là một chức vụ quan trọng có thực quyền mà đám quan lại đều phải kiêng dè. Những năm qua các Giám sát ngự sử đều là khách ngồi ngồi ghế trên của Thân đại nhân, huống hồ còn thêm Hô Trác Thế tử địa vị cao quý quan trọng!

Lại nhìn vào khung cửa sổ mở rộng, một người nửa nằm ung dung ăn hồ đào, hai người nhàn nhã đánh cờ trên sập. Nhìn sắc mặt và phong thái kia, toàn thân toát ra khí chất của Đế Kinh, đừng nói là Giám sát ngự sử, dẫu là Vương gia cũng giống mấy phần.

Còn Hách Liên Tranh chỉ cười nhạt, kéo thắt lưng, trên lệnh bài bằng vàng trong lòng bàn tay khắc hình mãnh cầm Hải Đông Thanh(*) vỗ cánh muốn bay, mấy chữ chạm vàng “Thừa tạo ti chế tác vào năm Trường Hi thứ bảy” trông hết sức rõ ràng, nhìn nghiêng dưới ánh mặt trời thấy ánh sáng bảy màu, đúng là nét chữ mà chỉ Thừa tạo ti chuyên nhận hoàng mệnh ngự chế lệnh bài cho những người có thân phận từ vương công trở lên mới có, không ai giả mạo được.

(*) Có tên gọi khác là cắt Bắc Cực, đây là một loài chim ưng bay rất cao và rất nhanh, có thể săn con mồi lớn hơn mình, được các dân tộc du mục phương Bắc rất mực tôn thờ, có địa vị tương đương với loài Phượng của người Hán.

Lưu Tham nghị ngậy ra tại chỗ, sắc mặt biến ảo khôn lường. Thân Quân Hâm trơ mắt mà nhìn, Bành Tri phủ cũng đứng như trời trồng, nhất thời không biết nên vui hay nên buồn.

“Quý phủ thật có khí phách!” Phượng Tri Vi tiếp tục uống trà, vẫn không ngẩng đầu lên, “Gặp Hô Trác Thế tử cao quý được phong tước vương, cũng không chịu hành lễ sao?”

Hô Trác Bộ là thảo nguyên vương, hưởng tước vương bậc hai của Thiên Thịnh.

“Bái kiến Hô Trác Thế tử!” Chuyện xảy ra bất ngờ, Lưu Tham nghị và Thân Quân Hâm bị khí thế của nhóm người Phượng Tri Vi uy hiếp, khí thế kiêu căng vừa rồi lập tức tan sạch, ngây ra một hồi, rồi đành phải phủ phục xuống hành lễ. Đám nha dịch hoang mang luống cuống, quảng vũ khí trong tay, bảo nhau bái lạy rầm rầm.

Hách Liên Tranh vung tay, không nói năng gì ngoảnh đầu bước đi. Tuy Phượng Tri Vi đã dặn gã dừng ngại giả vờ, nhưng Thế tử gia không có hứng vờ vĩnh với đám khốn nạn này. Một việc khó nhằn như thế, vẫn nên giao cho nữ nhân đeo mặt nạ là Phượng Tri Vi làm thì hơn.

Gã ngửa tay, rất ngửa tay, bẻ khớp xương răng rắc.

Phượng Tri Vi không cách nào khác, đành phải leo xuống khỏi sập, bưng chén trà tựa cửa sổ dưỡi dài, nói: “Tại hạ là Đào Nhất Hi, Giám sát ngự sử của Lũng Tây đạo, bái kiến các vị đại nhân.”

Miệng nàng nói bái kiến, nhưng thắt lưng chẳng thềm khom lấy một cái.

Đám Lưu Tham nghị trái lại rất nhanh thích ứng với điệu bộ này – xưa nay mấy ông Giám sát ngự sử các đạo đều là như thế, chức quan thì nhỏ mà khệnh khạng thấy ớn, gặp Thân đại nhân cũng chưa chắc đã chào hỏi. Họ vội vàng đáp lễ: “Không dám không dám, tiếp đãi Đào đại nhân không được chu đáo rồi ...” Nói đến đây bỗng sinh lòng chột dạ, hai người do dự, đưa mắt nhìn nhau.

Phượng Tri Vi nhìn thấu tất cả, mỉm cười lạnh lùng sau làn hơi nước bốc lên từ chén trà, rồi nàng lên tiếng, “Chuyện vừa rồi chỉ là hiểu lầm, cũng tại Đào mỗ không báo rõ thân phận của mình từ trước, không trách hai vị được.”

Hai người đều thở phào nhẹ nhõm, bật cười ha hả, “Tại ơn đại nhân thứ lỗi.”

Phượng Tri Vi lại thông thả cất lời: “Tuy Đào mỗ nhận lệnh giám sát Lũng Tây đạo, thế nhưng cũng không có quyền can thiệp vào việc thay đổi nhân sự trong quý phủ ...”

Hai người cười càng thêm vui vẻ.

“Nhưng nếu cảnh náo loạn vừa rồi đã lọt vào mắt Đào mỗ ...” Phượng Tri Vi nhíu mày ra chiều phiền não, bày ra bộ mặt khó xử - các người làm vậy ta muốn lấp liếm giùm các người cũng rất khó, “... thì Đào mỗ cũng không thể hoàn toàn hờ hững bỏ qua ...”

Hai người chết sững, nhìn nhau, rồi lại cười nịnh: “Cũng chỉ là tạm thời bàn giao, tội của họ Bành kia còn chưa có kết luận. Nếu đại nhân đã đến đây, thì không thể không mời đại nhân chủ trì chuyện này.”

Lập tức sai người chuẩn bị tiệc rượu, mời “Thế tử và Ngự sử đại nhân và Hộ vệ đại nhân” đến dự.

Hai người hộ không thể miễn cưỡng giật chiếc mũ ô sa trên đầu Bành Tri phủ xuống, Bành Tri phủ nhìn mấy người một lúc lâu như rơi vào mộng du, rồi dẫn theo nha dịch trong phủ mình ra sảnh trước xử lý công việc như bình thường.

“Hủ nho!” Thân Quân Hâm hung hãn nhìn theo bóng lưng của Bành Tri phủ mà nhổ một ngụm nước miếng, “Đợi đấy, ta sẽ cho người đẹp mặt!”

Phượng Tri Vi nhìn cảnh đó, nửa cười nửa không, theo hai người bước vào phòng khách ngồi xuống. Hách Liên Tranh chẳng thèm nhìn mặt ai, nghênh ngang ngồi lên ghế trên, lúc ngồi xuống còn ngạo nghễ liếc sang Ninh Dịch.

Còn Ninh Dịch không thèm nhìn gã lấy một cái – vì nhìn cũng có thấy gì đâu.

Cố thiếu gia vừa ngồi xuống đã tiện tay thu dọn hai ghế bên phải và hai ghế bên trái y, một mình chiếm cứ nửa cái bàn, khiến những người khác phải chen chúc nhau trong nửa cái bàn còn lại.

Lần này Phượng Tri Vi không uống rượu, mấy ngày này nàng vừa nhìn thấy rượu đã tránh xa ba gian nhà, vừa cười gượng “Huynh đệ không giỏi uống rượu không giỏi uống rượu” vừa tiện tay thu luôn bình rượu trước mặt Ninh Dịch.

Ninh Dịch mỉm cười nhàn nhạt, uống trà.

Tuy y đã mù, nhưng thần thái vẫn tự nhiên, ánh mắt cũng không ngây dại, phần lớn thời gian y cụp mắt xuống, chẳng ai nhìn ra đôi mắt y có vấn đề.

Phượng Tri Vi thích nhất điểm này ở y - diện hạ đóng giả ai cũng giống, đóng giả người mắt sáng thì nhìn chẳng giống người mù chút xíu nào, ha ha.

“Xin lấy rượu nhạt, kính dâng ...” Lưu Tham nghị bị đánh cho hết đường phản ứng, sắc mặt có vẻ miễn cưỡng. Thân Quân Hâm lại láu lỉnh nâng chén muốn giảng hòa.

Câu kính rượu còn chưa nói dứt, Cố thiếu gia túm lấy một đĩa thịt kho tàu, bước khỏi bàn tiệc như mộng du.

“Kính dâng ...” Thân Quân Hâm bắt đầu lắp bắp.

Cố thiếu gia đếm thịt bằng giọng bình thản, “Một, hai, ba...”

“Kính dâng ...” Thân Quân Hâm cầm chén, hoàn toàn quên mất mình đang định nói gì.

“Bốn, năm, sáu ...”

“Kính dâng ...” Bàn tay Thân Quân Hâm cầm ly rượu đã bắt đầu run rẩy, rõ ràng người kia chỉ đang bình thản đếm thịt, cố sao hẳn lại cảm thấy có hơi lạnh toát ra từ tận đáy lòng?

“Bảy, tám, chín!”

Hách Liên Tranh cầm bầu rượu nhảy lên cửa sổ.

Phượng Tri Vi kéo Ninh Dịch lùi lại ba bước, còn nhanh tay lẹ mắt giúp điện hạ cầm luôn chén trà trước mặt y đi.

Lưu Tham nghị và Thân Quân Hâm há hốc miệng, không hiểu vì sao mới chớp mắt mọi người đều đã rời bàn tiệc.

“Cạch!”

Nguyên đĩa thịt kho tàu nấu nướng tỉ mỉ úp mặt xuống bàn.

Trên bàn lập tức xuất hiện một cái lỗ lớn bằng mặt đĩa, chín miếng thịt vô tội đậu lại trên mũi giày hai kẻ chủ nhân.

“Tám miếng.” Cố thiếu gia chậm rãi nói.

“...”

Thân Quân Hâm và Lưu Tham nghị hoàn toàn bị giày vò đến nỗi không biết phản ứng ra sao, muốn nổi giận song nhìn mặt bàn bị y nhẹ nhàng đập ra một cái lỗ, nghĩ bụng đầu mình chắc gì đã chịu được một cú đập cỡ này, đành phải nuốt nước miếng, an ủi bản thân, rằng người đến từ Đế Kinh luôn có chút gì đó không giống người thường.

“Tám miếng.” Cố thiếu gia hết sức kiên nhẫn lặp lại một lần nữa.

Y rất thích ăn thịt kho tàu, nhưng chín miếng là không chấp nhận được.

Tám miếng ... là tám miếng gì?

Đầu óc Thân Quân Hâm vẫn hữu dụng hơn, ánh mắt mắt quét qua mặt đất rồi vỗ lể, bèn ướm hỏi: “Thịt thừa ra phải không?”

Cố thiếu gia nhìn hăn bằng ánh mắt “ngươi là đồ ngu, tại sao đến bây giờ mới hiểu, trước kia Phượng Tri Vi nói một lần là hiểu hết vấn đề”.

Phượng Tri Vi đón nhận ánh mắt của Cố thiếu gia, nở một nụ cười tội - rất – vinh - hạnh, thầm nghĩ hai tên ngốc các ngươi, mới đập một cái đĩa đã đáng là gì. Nhớ năm ấy trong thư viện Thanh Minh, mỗi bữa cơm ta đều bị tổng cho một mớ thịt kho tàu, hại ta sau một tháng tăng tám cân, khổ sở vô cùng. Đạo gần đây tính tình Cố thiếu gia đúng là càng ngày càng dễ chịu, ha ha.

Chín miếng thịt không thể tha thứ vội vàng bị dọn đi, Thân Quân Hâm rút ra bài học, sau đó trứng bồ câu cũng dâng tám quả, cua hấp tám con, khoai sọ chưng bột gạo tám củ. Ngay đến con ba ba làm món Bá Vương Biệt Cơ(*), để đạt đến số tám hoàn mỹ, hăn cũng cho chặt bốn chân của một con ba ba khác nổi lên con ba ba gánh trách nhiệm nặng nề trên bàn, lấy con ba ba tám chân thần kì để thực hiện yêu cầu cao của Cố thiếu gia về số tám.

(*) Một món ăn làm từ ba ba, cách chế biến là dùng một cái cổ gà dụ ba ba thò đầu ra rồi cắt tiết nó, đổ tiết vào nồi nước sôi.

Cố thiếu gia chẳng buồn liếc mắt, chỉ vui đầu ăn thịt của mình.

Phượng Tri Vi đau lòng nhìn con ba ba tám chân chỉ có một trên đời – tay đầu bếp này đầu óc thật nhanh nhạy, tiếc là vừa rồi nàng quên chưa nói, yêu cầu tám miếng của Cố thiếu gia chỉ giới hạn với thịt.

Thân Quân Hâm vẫn chưa hết hoảng hốt, cũng không dám kính rượu nữa mà thành thành thật thật mời mọi người ăn cơm. Trong bữa tiệc lại nhắc đến việc buộc tội Bành Tri phủ, nhưng nếu được Giám sát ngự sử đích thân dâng sớ, thì sẽ càng danh chính ngôn thuận.

“Ta chỉ là một Giám sát ngự sử thất phẩm, sao có thể xử lý một Tri phủ ngũ phẩm chứ ...” Phượng Tri Vi ngáp dài.

Tay áo bỗng lay động, bị nhét vào một xấp gì đó rất dày. Thân Quân Hâm sán lại gần nàng, cười nịnh nọt: “Giám sát ngự sử có quyền giám sát trăm quan, được chứ, được chứ.”

Phượng Tri Vi thu tay vào trong tay áo, vân vê xấp ngân phiếu kia, cười càng thêm dịu dàng, “Thật sao? Đâu có, đâu có.”

“Dạ đúng, dạ đúng ...”

Phượng Tri Vi rút ngân phiếu ra, vỗ bồm bộp lên mặt Thân Quân Hâm, tán thưởng từ tận đáy lòng: “Thân đại nhân thông minh cơ biến, tương lai nhất định tiền đồ vô lượng!”

Mặt Thân Quân Hâm bị vỗ phát tím, mỉm cười xấu hổ: “Ngài quá khen, quá khen ...”

“Theo ta thấy, việc này thật ra cũng không gấp lắm.” Phượng Tri Vi cười tí mắt ghé vào bên tai Thân Quân Hâm, “Lão Bành vẫn có thanh danh rất lớn ở vùng này, hai vị cố gì phải làm loạn lên bằng thủ đoạn ác ôn lấy? Lỡ đâu kích động dân chúng nổi dậy thì biết xử lý thế nào? Từ từ sẽ xong, từ từ sẽ xong thôi ...”

“Đại nhân nói rất đúng.” Thân Quân Hâm mặt mày nhăn nhó, “Nhưng quan trên có một số việc muốn hoàn thành ngay ...”

“Chuyện này khỏi nói với ta cũng được.” Phượng Tri Vi hờ hững khoát tay, “Chuyện nội bộ trong phủ Lũng Tây các người, có lẽ không thích hợp để quan lại kinh thành chúng ta xử lý cho lắm, không dám nghe, không dám nghe đâu.”

Nàng vừa nói vậy, Thân Quân Hâm lại có chút bất an, suy nghĩ một lát rồi nói: “Cũng không có gì, hôm trước gia huynh gọi huynh đệ đến, nói rằng Án sát sứ đại nhân của bộ Hình chuyển đến một vài công văn truy nã, trong số đó có hai tên cướp, sắp tới sẽ lén lút chạy vào phủ tôi. Ngài muốn huynh đệ nhận chức rồi lùng bắt cho kỹ, nếu bắt được thì phải lập tức báo lại.”

Hắn nhích sát lại gần, thì thào vào bên tai Phượng Tri Vi: “Gia huynh nói, hai tên cướp này đã gây ra một số việc kinh thiên động địa trong kinh thành, liên quan đến mấy chuyện ... đại loại là bí ẩn trong cung đình, cho nên tuyệt đối không thể phô trương, mà chỉ được ngấm ngấm truy bắt.”

Đúng là cướp thật, nhưng liên quan gì đến bí ẩn trong cung đình chứ? Bí ẩn gì cơ? Sở vương điện hạ không biết uống rượu à? Phượng Tri Vi mỉm cười liếc Ninh Dịch, thầm nghĩ người này thật sự hiểu rất cận kề về Thân Húc Như. Nàng mỉm cười xoay xoay cái chén, nói: “Ừm, ừm, vụ bắt cướp ấy à, kể ra thì huynh đệ có thể góp chút sức lực đấy.” Nàng chu môi về phía Cố thiếu gia, “Vị này chính là Tứ phẩm đối đao hành tẩu Y đại nhân, là chức vụ bộ hạ ngự phong, chuyên bảo vệ Thế tử và thăm dò dân tình khắp nơi trong đất Thiên Thịnh. Trước khi được phong quan, ngài ấy là cao đồ của chương môn phái Tuyết Sơn Vô Cực, võ công đầy người ... Người cũng thấy rồi đấy, đừng nói là cái đĩa, có là cái đầu cũng đập vỡ ngon lành. Từ nhỏ ngài ấy đã luyện được công phu đập đầu, ngày nào cũng phải đập tám cái vỏ cứng, trên đời không có lớp vỏ nào ngài ấy không đập vỡ nổi ...”

Thân Quân Hâm và Lưu Tham nghị nghe nàng nói mà rung mình ớn lạnh, đều cảm thấy hộp sọ mình hình như đang phát ra một tiếng vỡ vụn na ná cái đĩa vừa rồi...

Hách Liên Tranh nhìn Cố thiếu gia ngồi yên như tượng với vẻ thông cảm, thâm nghĩ cần phải có định lực mạnh mẽ đến nhường nào mới chống đỡ nổi những lời ba hoa chích chòe của nữ nhân kia, vị Cố đại nhân này quả là người không thể nhìn mặt biển không thể đong đếm, không thể không ngưỡng mộ sự nhẫn nại của y.

Ninh Dịch vốn đang chậm rãi uống trà bỗng “phụt” một tiếng, trà đã uống lập tức phun trở lại chén, liền dứt khoát tiện tay cầm chén trà của Phượng Tri Vi lên – dù sao nàng cũng bận lừa người, uống không hết đâu.

“Rắc.” Cố thiếu gia bình tĩnh bóp nát lớp vỏ thứ tám trong ngày hôm nay – là vỏ hồ đào.

Tuy bị Phượng Tri Vi dùng giọng điệu kinh dị dọa cho run bắn người, nhưng đôi mắt Thân Quân Hâm vẫn bừng sáng. Hắn đã thấy tận mắt lệnh bài Ngự tiền đối đao hành tấu đeo bên thắt lưng Cố Nam Y, trong vương triều Thiên Thịnh, Ngự tiền đối đao hành tấu vốn là một chức suông, rất ít người được phong, phần lớn là phong cho hộ vệ có công hoặc hộ vệ cao thủ của vương tước. Nay vị Y đại nhân này nhận lệnh bảo vệ Hô Trác Thế tử, hiển nhiên y nhất định là cao thủ đương thời.

Tuy tính tính cao thủ hơi lập dị, nhưng hai người vẫn không ngần nổi tim mình đập thành thịch. Có một cao thủ như thế ở đây, thì thi hành nhiệm vụ mà Bố chính sứ đại nhân giao cho chẳng phải là làm chơi ăn thật sao?

Hai người nhìn nhau, nhớ lại gần đây Thân đại nhân luôn thấp thỏm không yên vì hai tên cướp kia, nhất thời cảm giác muốn lập công cầu sủng bùng lên. Thân Quân Hâm lấy từ trong ngực áo ra hai tờ giấy, đưa cho Phượng Tri Vi, “Đại nhân, đây chính là hai tên cướp đó. Nghe đâu bọn

chúng vượt mái băng tường không gì không biết, hơn nữa mồm miệng nhanh nhẩu rất giỏi lừa gạt. Bối chính sứ đại nhân đã căn dặn, tuyệt đối không cho hai tên có cơ hội mở miệng, không biết Y đại nhân có thể ...”

Phượng Tri Vi cầm bức họa của Ninh Dịch lên, tấm tắc khen ngợi: “Tranh này vẽ y như thật! Nhìn bản mặt lấm lét gian xảo này, nhìn thần sắc bỉ ổi này, đủ biết đây đúng là tên ác tặc tội ác tày trời, âm hiểm gian trá, khiến người ta phẫn hận sục sôi, râu tóc dựng ngược. Thân đại nhân yên tâm, bắt gian trừ ác là chuyện chúng ta quyết không chối từ!”

Ninh Dịch cũng nhích lại gần, cầm lấy bức họa còn lại của Phượng Tri Vi, cũng vờ vịt “ngắm”, cười bảo: “Phải rồi, bức tranh này cũng tả rất thật. Chỉ cần nhìn mũi tịt mắt hí này, nhìn đôi mày đậm hình chữ bát này đủ biết hẳn đúng là phường gian tặc lừa dối như kẹo chuyên môn lừa gạt, khiến người ta lòng đầy căm giận, bầm tím ruột gan. Thân đại nhân yên tâm, trăm yêu trừ ma là chuyện chúng ta không nhường ai cả!”

Phượng Tri Vi cầm bức họa của y, y lại cầm bức họa của Phượng Tri Vi, hai người dịu dàng nhìn nhau, mỉm cười ngọt ngào.

Nữ nhân coi trọng dung mạo, hậm hực nhìn chăm chăm vào bức họa nửa giống nửa không giống kia, nghĩ bụng không biết là tên khốn nào vẽ ra tranh này, rõ ràng mũi ta cao hơn mắt ta to hơn!

Nam nhân lòng dạ khó lường, thừa lúc nữ nhân coi trọng dung mạo còn đang so đo vấn đề dung mạo sai lệch, dùng bức họa che chắn, lảng lảng đẩy qua chén trà vừa bị mình phun nước miếng vào.

Nữ nhân coi trọng dung mạo âm thầm oán giận, đặt bức họa xuống hằm hằm uống cạn chén trà trước mặt.

Uống cạn rồi mới nhận ra nam nhân bên cạnh đang bưng chén trà, mặt mày tươi rói, trong ánh mắt tràn ngập vẻ mờ ám.

Phượng Tri Vi thoáng hoang mang, thầm nghĩ mới rồi người này còn chỉ cây dâu mắng cây hòe, sao chưa chi đã có vẻ hờn hờ thể này. Nàng không thềm đoái hoài đến y nữa, tiện tay đưa hai bức họa cho Cố thiếu gia, cười nói: “Y đại nhân, phiền huynh.”

Cố thiếu gia cúi đầu ngắm nghía, cầm lên một cái đùi gà chấm vào nước tương rồi tô tô lên lông mày Phượng Tri Vi trên bức họa.

Phượng Tri Vi rưng rưng nước mắt nhìn y, thầm nghĩ Cố thiếu gia nhà ta quả là tri kỷ, có thể nhìn ra dung mạo ta đẹp để nhường nào, chẳng như ai kia, đôi mắt sinh ra chỉ làm vật trang trí.

Rồi Cố thiếu gia lại ngắm nghía bức họa của Ninh Dịch, hung hăng đâm chân gà qua bằng một tư thế tràn đầy căm ghét.

“Toạc”, chân gà đâm xuyên qua bức họa, khuôn mặt Ninh Dịch rách nát tan tành ...

Hách Liên Tranh co giật đôi mày, cảm thấy mặt mình dường như cũng bị người ta hung hãn đâm thủng.

Phượng Tri Vi nhìn Ninh Dịch còn đang uống trà với vẻ mặt phơi phới, chẳng biết chuyện gì đang xảy ra, mà cười vô cùng khoái trá.

“Thân đại nhân yên tâm, việc này cứ để chúng tôi gánh vác.” Phượng Tri Vi lại ngáp một cái, Lưu Tham nghị và Thân Quân Hâm lập tức biết ý cáo từ.

“Tại hạ nhận hoàng mệnh giám sát Lũng Tây đạo.” Phượng Tri Vi hình như mới nhớ ra chuyện chính, cười nói, “Đã thị sát xong vùng Kì Dương này, rất tốt, dân tình yên ổn, kho lương sung túc. Đây là công trị vì của phủ đài đại nhân, tương lai nhất định phải dâng tấu xin ban thưởng cho phủ đài đại nhân rồi.”

Thân Quân Hâm hơi biến sắc, không biết nàng đang nói mình hay nói Bành Tri phủ, dù sao người quản lý Kị Dương từ trước đến nay cũng không phải hăn.

“Còn nữa, tấu chương này nên viết thế nào thì còn phải bàn bạc kĩ càng với Thân đại nhân.” Phượng Tri Vi ngoái lại mỉm cười, “Nên ta muốn hỏi hai vị đại nhân, hai ngày nữa Thế tử muốn đến Phong Châu, đến đó không thể không gặp Thân đại nhân. Vậy các người muốn ở lại đây, hay là muốn đi cùng chúng ta?”

Hai người đều mừng rỡ, nghĩ bụng tiếp đãi Thế tử và Giám sát ngự sử cho chu đáo cũng coi như một công lao, sao lại bỏ lỡ một dịp tranh công trước mặt Bô chính sử đại nhân chứ? Bèn vội vàng đáp: “Nếu Thế tử muốn đến Phong Châu, thì chúng hạ quan đương nhiên phải đi theo hộ tống.”

“Hay, hay lắm.” Phượng Tri Vi nhanh chóng tiếp lời, “Nếu các người đã muốn theo Thế tử đến Phong Châu, cũng không nhất thiết phải vội vàng tiếp nhận công việc bên này làm gì. Ta thấy hay là cứ để Bành Tri phủ tạm thời thay thế, đợi đến khi huynh đệ điều tra rõ tội trạng của hăn thì hẵng dâng biểu vạch tội, để triều đình công khai phê công văn cách chức, cũng dễ ăn nói với phụ lão địa phương.”

Thân Quân Hâm ngậy người, mơ hồ cảm thấy ý kiến này có chỗ nào đó không ổn, rồi lại chẳng nghĩ ra là không ổn ở đâu. Hăn vừa do dự, thì Ninh Dịch đã thân nhiên nói: “Chi bằng Thân đại nhân cứ đi Phong Châu trước, bao giờ về hẵng bàn giao mọi việc, tránh cho mấy này này vất vả bọn bề làm không nên việc, trái lại không tốt.”

Y vừa nói vậy, Thân Quân Hâm thoáng rung mình, nghĩ đến uy tín của Bành Tri phủ ở bản địa, tức thì gật đầu như bồ củi. Hăn liếc xéo Ninh Dịch, ánh mắt mang theo chút phỏng đoán. Tuy Hách Liên Tranh vẫn chưa giới thiệu nam tử này là ai, xem ra cũng chỉ là một tuy tùng, nhưng một kẻ lồi đời trên quan trường như Thân Quân Hâm lại cảm thấy, nam tử vẫn một

mức bình thân uống trà không ăn gì này, khí thế chẳng những không thua kém bất kì ai ở đây, mà thậm chí còn vượt trội hơn là đẳng khác.

Có lẽ là một vị quan lớn nào đó không thích để lộ thân phận nên mới cải trang vi hành chẳng? Hãn không dám nói thêm gì nữa, cẩn thận lui ra ngoài.

Trước đó Bành Tri phủ mới chỉ thu xếp một căn viện cho mọi người, còn chưa kịp chia phòng. Viện này tổng cộng bốn gian, có thể chia mỗi người ngủ một gian, nhưng hiện giờ Phượng Tri Vi làm sao dám để Ninh Dịch ngủ một mình? Nàng do dự không biết nên cho Hách Liên Tranh hay là Cố thiếu gia ở cùng y thì hơn, vừa quay sang Hách Liên Tranh, đã thấy Thế tử gia bắt đầu cười cười cời giầy.

Ninh Dịch và Phượng Tri Vi lập tức đồng thanh hô: “Hách Liên ngài ngủ một mình đi.”

Phượng Tri Vi lại tính quay sang Cố thiếu gia, Cố thiếu gia giờ cao bức họa của Ninh Dịch lấm lem dầu mỡ bị chân gà đâm thủng một lỗ.

Phượng Tri Vi liền nói dứt khoát: “Cố huynh, huynh cũng ngủ một mình đi.”

Hách Liên Tranh kháng nghị, “Không được, một là ta ngủ cùng tiểu di, hai là ta ngủ cùng điện hạ.”

“Ta không muốn làm người đầu tiên của vương triều Thiên Thịnh chết ngạt vì mùi giầy.” Ninh Dịch tỏ rõ thái độ cự tuyệt.

“Biết bao nhiêu bà vợ ở thảo nguyên dám bỏ nghìn vàng để mua một chiếc giầy của ta đấy!” Hách Liên Tranh không chịu thua kém.

“Tiểu di nhà người vĩnh viễn sẽ không thành bà vợ thảo nguyên của người.”

“Không phải bà vợ thảo nguyên của ta thì cũng không phải Vương phi của người!” Hách Liên Tranh mỉa lại, “Một nam nhân đã ngủ với vô số nữ nhân!”

“Nghe nói nam nhi thảo nguyên trưởng thành sẽ được một phụ nữ mạnh khỏe trong tộc dạy bảo chuyện giường chiếu, gọi theo kiểu văn hoa là lễ trưởng thành.” Ninh Dịch không hề nổi giận, khóe mắt hơi cụp xuống, cười nhạt, “Một nam nhân đã ngủ với nữ nhân quá tuổi.”

“Người ...”

“Yên nào!” Phượng Tri Vi không thể nín nhịn thêm nữa, bùng nổ.

Chuyện quái quỷ gì đây!

Chẳng qua chỉ là việc chia phòng, có sao lại biến thành công kích cá nhân, cứ như sét đánh chằm ngồi hỏa hoạn. Nhìn hai nam nhân lá ngọc cành vàng này, so trình độ chửi mắng văn hoa còn cao tay hơn mấy bà thím nhà hàng xóm.

“Ngài và Cố nam y mỗi người ở một gian nằm cách vách, ta ngủ trong gian phòng nhỏ bên ngoài phòng này.” Nàng đẩy hai tên kia ra ngoài, đóng sầm cửa lại.

Còn chưa kịp thở phào, thì đã nghe người kia lạnh lùng sai bảo: “Đưa nước đến đây, ta muốn tắm rửa.”

Sai người mang nước đến, Phượng Tri Vi đợi cả buổi, thầm nghĩ Vương gia độc ác nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội bắt nàng làm tên hầu; kết quả là trong phòng vắng lặng như tờ, ngay đến tiếng nước cũng không nghe thấy. Phượng Tri cảm thấy không quen, ngậy ra một hồi rồi tự leo lên giường điều hòa hơi thở, điều hòa một hồi vẫn không tài nào trấn định, thầm nghĩ y không nhìn thấy gì thì làm sao tắm được?

Đang nghĩ ngợi, chợt nghe có tiếng “cạch”, Phượng Tri Vi thoáng giật mình, cầm một tấm khăn vải lên bịt kín đôi mắt rồi chạy vào trong phòng.

Do không thấy gì, nên nàng vừa vào phòng đã gọi khẽ: “Này, Ninh Dịch, ngài không sao chứ? Ninh Dịch?”

Không ai đáp lời, chỉ có những nhịp thở nặng nhẹ không đều. Sau đó chợt nghe “cạch” một tiếng, Phượng Tri Vi lại âm thầm hoảng hốt, sờ soạng cả buổi vẫn không thấy gì, không còn cách nào khác, nàng đành phải đưa tay kéo tấm khăn xuống.

Khăn vải hạ xuống, cảnh vật trước mắt bừng sáng, dưới ngọn đèn dầu là một bồn nước nóng bốc hơi nghi ngút, Ninh Dịch đứng ngay gần bên cạnh bồn nước, mỉm cười nhìn về phía nàng, ngón tay gõ vào thành bồn, qua một chốc lại gõ đánh “cạch” một tiếng.

Phượng Tri Vi tức giận, quay đầu trở ra, ống tay áo bỗng dừng bị Ninh Dịch níu lại, rồi nàng nghe y giọng vô tội: “Ta không nhìn thấy gì, khó khăn lắm mới lần mò đến bên cạnh bồn nước, bị y phục vướng víu vấp ngã một cú.”

Bây giờ Phượng Tri Vi mới nhớ ra điện hạ quả thực không thạo mặc y phục cho lắm, huống chi bây giờ còn nhìn không rõ, đáy lòng mềm nhũn, đành phải ngoái đầu.

Vừa ngoái đầu đã ngẩn ngơ, lúc này mới thấy rõ dáng vẻ hiện giờ của Ninh Dịch, gương mặt lập tức đỏ bừng.

Dưới ánh nến, người kia đã tháo mặt nạ, cời ngoại bào, xoa mái tóc dài, áo trong cũng hơi phanh ra. Mái tóc như gấm rủ trên đầu vai màu ngọc, xương quai xanh tinh tế nằm ngang như một nét bút tuyệt diệu khắc thành, da thịt trơn bóng trên lồng ngực hé mở, tràn đầy sức mạnh và sự dẻo dai, toát ra tia sáng xoay chuyển như minh châu trong sắc hồng nhạt, tôn lên đôi

mày dài như cánh chim, cánh môi mỏng manh đỏ thắm, toàn thân đẹp đẽ như ngọc tạc, phong hoa tràn trề.

Người nọ nhìn từ nghìn góc độ toát lên nghìn nét phong hoa, chỉ có vẻ phong tình này là khó gặp một lần, nên càng khiến người ta ngưỡng mộ, ngay đến Phượng Tri Vi cũng phải đứng ngây ra như tượng một lúc rồi mới dời mắt đi.

Nàng cup mắt xuống, nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh: “Nếu đã vậy, thì hãy để hạ quan hầu hạ điện hạ.”

Giọng nàng kính cẩn lạnh nhạt đúng kiểu cấp dưới nói với cấp trên, cứ như nàng thật sự là nam tử Ngụy Tri. Ninh Dịch hơi nhướn mày, trong mắt lóe lên sự sắc bén - nữ nhân này, thoát khỏi hiểm cảnh là trở mặt liền!

Ngoài mặt lại vẫn tươi cười như trước, giang hai tay ra, nói: “Cởi áo cho ta.”

Dưới ánh đèn, tư thế giang rộng hai tay hơi hơi ngửa đầu của y tựa như một con phượng hoàng kiêu hãnh ngẩng đầu, chứa đựng sự nghiêm trang cao quý không cho phép kinh nhờn. Phượng Tri Vi chậm rãi lết lạt gần, nghiêng mặt đi từ từ cởi từng khuy áo cho y. Dưới ánh nến, lớp áo trong bằng tơ trắng tinh chậm rãi rơi xuống như một dải mây, mềm mại phủ lên chân hai người.

Đai lưng, quần dài, áo trong ...

Y phục lớp lớp rơi xuống, lặng lẽ chất thành đống dưới chân hai người. Phượng Tri Vi không biết phải nhìn vào đâu, đành cúi gằm xuống đất, vừa cúi xuống đã thấy đôi chân thon dài của người nọ, không nóng không vội đá mớ y phục rơi đầy đất, tiến về phía nàng.

Phượng Tri Vi không phải chưa cởi y phục cho Ninh Dịch bao giờ, lần trước trong cung thất bỏ hoang nàng cũng từng lột sạch đồ của y. Nhưng đó

dù sao cũng là hành động bên dưới lớp chăn, chứ bây giờ là đối mặt trực diện, nàng đâu có to gan và bình tĩnh đến đâu, cũng không thể ngăn mình mặt đỏ tim đập. Thấy Ninh Dịch hình như đang bước về phía mình, nàng cuống quýt lùi lại đằng sau.

Dưới quầng sáng vàng nhạt, đôi chân thon dài da thịt trơn nhẵn lại đột ngột chuyển hướng, bước vào bồn tắm.

Có tiếng nước vang lên, bắn vào gương mặt nóng bừng của Phượng Tri Vi. Nàng thở phào nhẹ nhõm, vội co cẳng chuồn đi, lại nghe người kia hỏi: “Bột tắm đâu rồi?”

Phượng Tri Vi đành đưa bột tắm sang.

“Khăn vải.”

Đưa khăn vải.

Hơi nóng bốc lên hừng hực, điện hạ cao quý thông thả sai phái: “Kì lưng.”

Phượng Tri Vi mỉm cười: “Điện hạ, tôi đã chuẩn bị đủ mọi thứ cho ngài, bây giờ mắt ngài không cản trở việc tắm rửa nữa, xin cáo lui, cáo lui.”

“Rắc!”

Trên xà ngang đột ngột vang lên một tiếng nứt.

Phượng Tri Vi vừa xoay người giật mình đánh thót, quay lại tiến thẳng đến bên bồn nước. Trong màn hơi nước nóng nàng không nhìn rõ người nọ, bản năng mách bảo nàng rút kiếm ra, bỗng từ trong bồn nước vọt ra một cánh tay trơn bóng, tóm lấy nàng kéo nàng vào trong bồn nước!

Phượng Tri Vi bất ngờ không kịp đề phòng, bị kéo vào bồn nước, trong lúc hoảng loạn đã cầm đầu uống vài ngụm nước luôn, rồi lại nhớ ra

đây là nước tắm của Ninh Dịch, tức thì nổi giận, nhưng vừa mở mắt đã thấy lờ mờ trong nước ... “rào” một tiếng, vội vàng ngoi đầu lên.

Vừa ngoi đầu lên đã gặp: “Ninh Dịch, ngài đang giờ trò gì đấy ...”

Lại nghe trên xà ngang có tiếng người uể oải nói: “Chủ nhân, xong rồi, nàng đã rơi vào bồn.”

Ninh Dịch mỉm cười ngửa đầu lên, “Đa tạ.”

Ninh Trường ngồi trên xà ngang trịnh trọng đáp: “Không có chi.”

Phượng Tri Vi tức muốn xì khói, hóa ra đôi chủ tử này móc ngoặc với nhau mà đùa bỡn nàng. Đang định trèo ra ngoài, Ninh Trường trên xà ngang lại vung nắm đấm đập vỡ mái nhà, ngửa đầu nói với một người đứng trên đó: “Không sao cả, người có muốn vào xem không?”

Ninh Dịch mỉm cười, muốn ôm nàng đứng lên.

Phượng Tri Vi thầm nghĩ nếu để Cố tiểu ngọc thấy giờ này Ninh Dịch và mình đang chen chúc trong một cái bồn tắm, rồi lại quậy tung lên cho Hách Liên Tranh biết, thì đời này nàng chẳng còn mặt mũi đâu mà gặp người, đành nói: “Cố Huynh, không sao đâu, tôi đang tắm rửa.”

Cố Nam Y trên mái nhà “ờ” một tiếng, kể đó là giọng nói tràn đầy hứng khởi của Hách Liên Tranh: “Tắm rửa là tắm rửa à, tiểu di có cần ta kì lưng cho không ...” rồi nghe có vật gì đó rớt thẳng xuống đất đánh “bịch”.

Ninh Trường vẫn ngồi nghiêm chỉnh trên xà ngang, có hẳn ngồi ở đó, Phượng Tri Vi toàn thân ướt sũng không tài nào đứng lên được, đành tiếp tục ngồi thừ ra trong bồn tắm. Bồn tắm chật hẹp, lại chen chúc với Ninh Dịch, nàng muốn trốn cũng không được muốn tránh cũng chẳng xong, muốn nhìn cũng không biết nhìn đâu muốn sờ cũng không biết sờ chỗ nào, dù muốn rút kiếm phá bồn cũng không thể ra tay được.

Cái tên không mặc y phục kia chẳng hề cảm thấy ngượng ngập chút xíu nào, vẫn ung dung ôm nàng, lại còn không nóng không vội bàn bạc chính sự với Ninh Trường.

“Người đã đi đâu?”

Ninh Trường không xấu hổ chút nào, “Khi tôi đến đón ngài, nửa đường lại nhận được tin Ngũ hoàng tử mất tích.”

Tin tức này khiến toàn thân Ninh Dịch cứng ngắc, Phượng Tri Vi cũng ngẩng đầu lên – Ngũ hoàng tử đã chạy trốn khỏi hành cung giam lỏng mình ư? Chẳng trách Thường gia dám làm ra chuyện này, nói cách khác ... là Thường gia nhất định sẽ phản!

Chẳng trách Ninh Trường nhận được tin này thì bỏ mặc luôn Ninh Dịch, trực tiếp chạy đi xử lý. Nhưng gã hộ vệ này cũng thật lơ đãng, dám buông tay chạy đi như thế. Ninh Dịch rõ ràng dạy bảo kẻ dưới rất nghiêm, nhưng hình như lại vô cùng dung túng cho hộ vệ này, hẳn có gì đặc biệt chứ?

“Bây giờ hắn đang ở đâu?” Ninh Dịch quả nhiên không hề nổi giận, cất giọng trầm nghiêm.

“Cuối cùng tôi cũng tìm ra nhóm người kia, đi theo một mạch, bây giờ chúng đã ra khỏi địa phận Lũng Tây,” Ninh Trường đáp, “Nếu không nhận được tin tức bên này muốn tôi gấp rút trở về, thì đáng ra tôi đã có thể giết sạch bọn chúng.”

Phượng Tri Vi nhướn chân mày, người của Thường gia phải đi cứu viện Ngũ hoàng tử nhất định là cao thủ siêu cấp, hành tung nhất định là vô cùng bí ẩn, sao Ninh Trường có thể nhẹ nhàng tìm ra đám người kia, lại còn suýt nữa giết sạch? Năng lực phi phàm đến thế sao?

Liên tưởng đến lòng khoan dung của Ninh Dịch đối với hộ vệ này, lại thêm vừa rồi Cố thiếu gia không đá Ninh Trường rơi xuống, Phương Tri Vi đã lơ mờ hiểu ra.

Ninh Trường nói xong, cười hì hì nhìn xuống dưới từ trên xà ngang, nói: “Vương gia, nước lạnh rồi, mau lên một chút.”

“Người xéo đi được rồi.”

Trên xà ngang chỉ còn một cái hốc, Ninh Trường quả nhiên lập tức cuốn xéo. Phương Tri Vi thở dài, hỏi: “Quậ thế đã đủ chưa?”

Bên cổ chợt ấm lên, Ninh Dịch ướm sừng nhích lại gần, mặt mũi gác cằm lên đầu vai nàng, hơi thở nóng rực phả vào vành tai nàng, khẽ thì thào: “Tri Vi ... sau khi xuống núi mọi chuyện đều quay về điểm xuất phát sao? Vậy hãy cho phép ta phóng túng một lần ... Sau đêm nay, nàng phải làm Ngụy Tri không ngừng tiến lên phía trước, ta cũng phải tiếp tục những tranh đoạt vĩnh viễn không dứt của ta ... Lão ngũ đã trốn rồi, hành trình từ Mân Nam đến Hoàng Hải nhất định sẽ đầy gió tanh mưa máu ... Tri Vi, Tri Vi ... Cứ đi tiếp, chúng ta không ai biết con đường kia càng đi càng gần hay là càng đi càng xa ... Đêm nay ... nàng có thể ... có thể ... hoàn toàn gần gũi với ta một lần không ...”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Quan Tâm

Type: shiriboss

Nàng có thể hoàn toàn gần gũi với ta một lần không?

Phượng Tri Vi chưa bao giờ nghĩ một người có tấm lòng sắt đá như Ninh Dịch, cũng sẽ có ngày hạ giọng cầu xin.

Là do vết thương và chất độc trong người khiến y nhất thời trở nên yếu ớt, hay là vì mơ hồ đoán trước tương lai, nên cảm xúc dâng trào?

Nàng đông cứng trong nước, nước ấm dần lạnh mà thân nhiệt lại dần nóng. Thân thể y gần trong gang tấc, chỉ cách nàng một lớp y phục mỏng manh. Hơi thở thuộc về y hiện diện khắp nơi, dần dần ngập ngừng chui vào cơ thể nàng. Mỗi cử chỉ dù là rất nhỏ của y đều khiến nàng run rẩy, như tia chớp xuyên qua tầng mây trước cơn giông tố, mũi sét quay cuồng nhảy múa, chấn động nhịp đập của bầu trời.

Cầm y gác lên vai nàng, hai người đều cảm thấy trơn bóng, làn nước bóng loáng, da thịt trơn bóng, hơi thở mượt mà ... Hơi nước mịt mờ uốn lượn, trong người có ta trong ta có người, khiến người ta nhớ lại hết thảy quần quýt và êm dịu ... Nàng ngượng ngùng quay đi, nhưng cũng chỉ đổi lại đôi môi y tiện đường lướt qua gò má nàng, như một cơn gió nóng bỏng nhảy nhót lướt qua mặt hồ lăn tăn, khơi lên những vòng sóng gợn.

Nàng chìm trong cảm giác bập bênh, lặng lẽ rồi lại trào dâng, run rẩy đến không thể khống chế, muốn nói rồi lại cảm thấy toàn thân mềm nhũn không còn sức lực. Thân thể gần gũi đến không thể gần gũi hơn kia dường

như đã xâm lấn vào tâm trí nàng, vắt ngang qua dãy núi ý thức, che đi sự tỉnh táo, mở miệng là phát ra tiếng thở dốc khe khẽ, khiến người ta nghe mà ngượng ngùng. Nàng càng không dám nói gì, bởi đôi môi y đã chờ sẵn ở đó.

Môi y đầu tiên chạm nhẹ như chuồn chuồn lướt nước, sau đó cuồn cuộn nhiệt như bão táp mưa sa, đánh thẳng vào lãnh địa của nàng, in những vết trần trở lên từng tấc đất, muốn làm chúa tể thống trị nàng. Cằm cổ trắng như tuyết của nàng nhanh chóng nổi lên một tầng ửng đỏ mờ ám, như ánh trăng đỏ nhạt chiếu lên lớp tuyết dày.

Có một khoảnh khắc, trái tim đập quá gấp gáp đã đẩy nàng lún sâu vào choáng váng, đánh mất khả năng suy nghĩ và tiếng nói. Ngay từ đầu y đã không chờ đợi câu trả lời của nàng, ngôn ngữ chỉ là một lời tuyên bố, hành động mới là chuyện nam nhân phải làm. Y dò tìm dưới nước, túm lấy thắt lưng nàng, một vòng mảnh mai, mượt mà linh hoạt, tựa như dùng một bàn tay cũng đủ nắm giữ. Y thoáng ngừng trong giây lát, dùng đầu ngón tay lưu luyến nâng niu tình yêu của tạo hóa với nữ tử này, rồi thân hình nhẹ nhàng di chuyển, ngón tay chậm rãi trượt đi.

Phượng Tri Vi cảm nhận được sự tồn tại của một vật cứng, trong đầu nổ đùng một tiếng, mây mù trong nháy mắt đã tiêu tan.

Còn Ninh Dịch khẽ thở dốc, “ào” một tiếng nhô lên mặt nước, ôm nàng định bước ra khỏi bồn tắm.

Bỗng y cảm thấy có vật gì cứng cứng chạm vào bụng mình.

“Điện hạ.” Hơi thở của nàng hơi rối loạn, khó khăn thốt ra hai chữ rồi ngắt quãng một hồi, sau đó mới dần dần bình phục, ngữ điệu mang sự lạnh nhạt mà y yêu thích nhất, đồng thời căm ghét nhất, “Không muốn nghe câu trả lời của tôi sao?”

Hai người ngâm nửa mình dưới nước, nhìn thẳng vào nhau trong bồn tắm, một thanh nhuyễn kiếm màu đen chắn ngang ở chính giữa.

Bọt nước xoay vòng, nhỏ xuống tong tong từ thân thể trần trụi của Ninh Dịch, dưới ánh nền da thịt y toát lên ánh sáng bóng bẩy như ngọc. Hơi thở nam tử trong trẻo mà nồng nàn ập thẳng vào mặt, Phượng Tri Vi cup mắt xống, chỉ dám nhìn vào thanh kiếm của mình.

“Câu trả lời của nàng, cũng chỉ như thế mà thôi.” Ninh Dịch đã lấy lại vẻ trấn định, không đếm xỉa đến thanh kiếm kia, tiến lên một bước nhỏ trong bồn tắm.

Phượng Tri Vi quả nhiên thu kiếm về.

“Nàng xem,” Ninh Dịch cười chắc nịch, “Nàng không nỡ đả thương ta.”

Y đưa tay ra vuốt ve đôi mày ướt đẫm của Phượng Tri Vi, nói với vẻ mặt yêu thương có phần phức tạp: “Nàng vĩnh viễn che giấu bản thân, khống chế bản thân, bức bách bản thân ... Vừa rồi nàng rõ ràng đã động lòng, cứ sao không chịu phóng túng một lần?”

“Tôi không thể đả thương ngài, có vậy thôi.” Phượng Tri Vi trầm ngâm trong giây lát rồi cup mắt xuống, nở nụ cười nhàn nhạt, “Hơn nữa, điện hạ à, nghe nói nữ tử chưa nếm trải sự đời, khi tiếp xúc với nam tử mình không căm ghét, thì luôn dễ dàng mất kiểm chế. Tôi nghĩ, ngài cũng không phải là ngoại lệ như ngài tưởng đâu.”

Ninh Dịch im lặng, hồi lâu bật lên một tiếng cười lạnh.

“Bây giờ đôi mắt ngài không nhìn được, tôi nghĩ ngài nhất định không để ý,” Phượng Tri Vi mỉm cười, “Mũi kiếm này không hề nhắm vào ngài ... mà nó chỉ về phía tôi.”

Sắc mặt Ninh Dịch biến đổi.

“Ngài tiến lên, nó quả thực sẽ lùi lại, nhưng là lùi vào vị trí hiểm yếu của tôi.” Phương Tri Vi thản nhiên nói, “Tôi không biết ngài đang nghĩ gì, nhưng tôi cảm thấy trái tim và thân xác tôi chưa thể hiện dâng ngay bây giờ. Cho nên xin lỗi, điện hạ, xin hãy để tôi uy hiếp ngài.”

Một thoáng im lặng.

Tiếng nước nhỏ tí tách trong màn đêm yên tĩnh như chiếc đồng hồ cát nhỏ giọt thời gian.

Ninh Dịch “nhìn” về phía Phương Tri Vi, trong tầm mắt xám trắng chẳng nhìn rõ thứ gì, nhưng y vẫn có thể mừng tượng ra dáng vẻ của nàng hiện tại - sắc hồng tan hết, chân mày đen nhánh, trong ánh mắt là vẻ kiên cường ngưng đọng, phảng phất như sắc mặt nàng trong lần đầu gặp gỡ trên hồ băng ở Thu phủ vào mùa đông năm ngoái, khi nàng tung cước giẫm kẻ khác xuống dưới chân, lạnh lùng cắt tóc bỏ đi.

Bình tĩnh, ngang tàng, đượm chút vô lại.

Có một số việc, thật ra đã biết không thể cưỡng cầu, cũng cưỡng cầu không nổi, nhưng vẫn khẳng khẳng muốn làm. Chính bản thân y cũng không hiểu nổi vì sao mình lại làm như thế, cứ như bắt đầu từ khi gặp nàng, có một số việc sẽ rối loạn trình tự, có một vài suy nghĩ sẽ vượt ngoài tầm kiểm soát.

Trong ngôi chùa cổ, nàng nằm trong lòng y nghe tiếng mưa đêm, ngoan ngoan mà uyển chuyển, khoảnh khắc gần gũi khi ấy y muốn quên cũng khó lòng quên nổi. Nhưng xuống núi rồi, nàng lại quay về với phong thái kình cần xa cách đáng ghét, khiến y tự dưng muốn làm điều gì đó, mong níu giữ được nàng cuộn tròn trong lòng y.

Lúc này y chưa hẳn đã mong chiếu hữu nàng, mà chỉ muốn nàng hiểu đâu mới thật sự là nàng, muốn cô gái đã quen đeo mặt nạ đến nỗi thường xuyên không phân biệt rõ thực tại và hư ảo kia đối mặt với lòng mình một lần.

Ninh Dịch chậm rãi đưa tay lên xoa mặt - quả nhiên, nàng vẫn là nàng, đáng ghét lại vô tình, còn y dường như đã không còn là y nữa.

Mũi kiếm lẳng lặng chắn ngang, lạnh buốt như nước trong bồn.

Chợt nghe nàng khẽ hắt hơi, rồi dịu dàng nói: “Điện hạ, coi chừng cảm lạnh, hay để tôi đỡ ngài?”

Ninh Dịch cup mắt xuống, trong tích tắc đã lấy lại sắc mặt âm trầm sắc bén, đẩy nàng ra, “rào” một tiếng đứng lên khỏi mặt nước. Mơ hồ nghe tiếng nàng hít một hơi, rồi vội vàng nhảy ra khỏi bồn tắm.

Đỉnh đầu vang lên tiếng gió, một tấm áo ngủ mềm mại phủ xuống đầu y. Nàng cất giọng bình tĩnh, nói: “Để tôi hầu ngài mặc áo.”

“Không cần đâu.” Ninh Dịch đẩy nàng ra, giẫm chân lên mớ y phục ngổn ngang dưới đất, đi đến bên giường không ngoái đầu lại, đưa tay kéo tấm màn xuống.

“Nàng đã uy hiếp ta thành công.” Bóng dáng y lơ mơ in trên tấm màn, giọng nói lạnh nhạt.

“Chẳng qua chỉ dựa vào sự quan tâm của ta đối với nàng.”

Ninh Dịch đứng sau tấm màn lặng thinh không nói gì nữa, Phượng Tri Vi im lặng hồi lâu, rồi nhẹ nhàng khuân bồn tắm ra ngoài.

Vừa mở cửa, đã thấy một đôi tay chờ sẵn, nhận lấy bồn tắm.

Đè nén tâm sự phức tạp, nàng cười nói: “Cảm ơn.”

Cố thiếu gia nằm trên bậc thềm bên ngoài phòng, quảng bồn tắm kia ra títt đằng xa. Cái bồn rơi xuống đất không một tiếng động, y cũng lặng im.

Phượng Tri Vi thoáng kinh ngạc, phát hiện thì ra y không ăn hồ đào, vả lại hiếm khi thấy y không ngủ trên giường hoặc chỗ cao, lại ngủ trước cửa phòng Ninh Dịch mà y căm ghét như thế này.

Phượng Tri Vi ngoái đầu lại nhìn, sắc mặt hơi ửng đỏ - này giờ y vẫn nằm đây? Đã ... nghe thấy hết mọi chuyện?

Ngẫm nghĩ, cảm thấy thật sự không nên hỏi, chợt nghe Cố Nam Y nói: “Xin lỗi.”

Phượng Tri Vi ngẩn người, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, không ngờ lời này lại thoát ra từ miệng của Cố thiếu gia.

Y có loại cảm xúc tên là “xin lỗi” này ư? Nàng nghĩ y căn bản không biết từ này dùng như thế nào.

Sau phút ngẩn ngơ, nàng bỗng bật cười, chợt cảm thấy tâm trạng mình khá hơn, kéo Cố Nam Y đứng dậy, “Dừng ngủ trước cửa nhà người ra, mau quay về phòng đi. Cũng đừng xin lỗi tôi, đây không phải lỗi của huynh.”

Cố Nam Y để mặc cho nàng kéo mình rời khỏi cửa phòng Ninh Dịch, vẫn lặp lại một câu: “Xin lỗi.”

“Được rồi được rồi xin lỗi thì xin lỗi.” Phượng Tri Vi biết y là một kẻ cố chấp, nếu không chấp nhận lời y nói, có lẽ y sẽ tua đi tua lại đến sáng mai. Bỗng Cố Nam Y đột ngột chỉ vào nàng rồi chỉ vào bồn tắm, “Đừng tắm cho kẻ khác.”

Phượng Tri Vi ngớ ra, sắc mặt thoáng chốc đã đỏ bừng.

Cố Nam Y vẫn chưa chịu bỏ qua, kéo nàng đi đến trước cửa phòng Hách Liên Tranh rồi nói: “Gã cũng vậy.”

Phượng Tri Vi dờ khóc dờ cười, lo sợ lỡ đâu y định đi một lượt qua tất cả các phòng thì đời này nàng chẳng còn mặt mũi đâu gặp người ta nữa, đành kéo y đến một vườn hoa nhỏ bên ngoài căn viện, “Không tắm, nhất định không tắm, chúng ta đi chơi cho khuây khỏa.”

Đêm thu, bầu trời cao ráo thoáng đãng, tai nghe tiếng côn trùng khê gáy, mũi ngửi hương hoa quế lãng đãng trong gió. Phượng Tri Vi tìm một thảm cỏ sạch sẽ, ngồi xuống, ngửa đầu mỉm cười với Cố Nam Y, vỗ vỗ lên mặt đất.

Nàng nhìn y với vẻ ranh mãnh, thầm nghĩ Cố thiếu gia sạch sẽ như thế xa cách nghìn dặm như thế, nhất định sẽ không ngồi xuống đất đâu.

Ai dè Cố Nam Y lại cúi đầu ngấm nghĩa rồi ngồi xuống thật. Tuy vẫn còn ngồi cách nàng một thân người, nhưng phá lệ như thế đã đủ khiến Phượng Tri Vi trợn mắt há mồm.

Đêm nay Cố thiếu gia hơi lạ thì phải ...

Nàng nhổ một nhánh cỏ ngọt, lau sạch rồi đưa sang. Cố thiếu gia nhận cỏ, chậm rãi nhai.

Ánh trăng u mỹ, ánh sao lay động, gió thổi tung tấm mạng che của nam tử bên cạnh, thấp thoáng thấy khuôn cằm như tuyết và đôi môi thắm đỏ ẩn hiện.

Y cầm một nhánh cỏ trên tay, khiến ngón tay càng trắng muốt như ngọc.

Cố Nam Y khẽ nghiêng đầu, tư thế chăm chú ăn cỏ ngọt của y mang ý vị hồn nhiên trong sáng khó gặp được trên thế gian vẫn đục này, khiến

những kẻ đi giữa hồng trần cảm thấy toàn thân mình đều vương bụi bẩn.

Phượng Tri Vi bỗng cảm thấy một đũa u ám như mình ngồi bên cạnh một Cố thiếu gia như thế thì quả là khinh nhờn y, bèn tự giác nhích người sang bên cạnh.

Cố thiếu gia cũng lập tức nhích theo.

...

Phượng Tri Vi ngồi yên, dờ khóc dờ cười. Đêm nay Cố thiếu gia thật đáng yêu, hay mình thử tâm sự một chút nhỉ.

Ở chung bấy lâu, biết y tính tình quái gở, nàng không định thăm dò chuyện gì - chỉ thử một lần duy nhất, nghe câu trả lời hùng hồn của y “Ta là người của người”, cảm thấy như sét đánh ngang tai.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, hoa nở rất thơm, ngọn cỏ rất ngọt, thiếu gia rất ngoan, hẳn là không có sấm sét gì chứ?

“Tại sao huynh lại lạc đường?” Bắt đầu hỏi từ vấn đề đơn giản.

Một vấn đề đơn giản đủ làm khó Cố thiếu gia, y ngừng tận diệt ngọn cỏ, ngẩng đầu lên ngẫm nghĩ cẩn thận, hồi lâu mới đáp: “Không nhớ nữa.”

Không nhớ nữa? Thế đồng võ công kia huynh nhớ kiểu gì hay vậy?

“Đường nào chẳng giống nhau.” Cố thiếu gia chậm rãi nói, “Đường xá rối loạn, mặt mày võ vụn, vải vóc thô ráp, tiếng động ồn ào.”

Phượng Tri Vi kinh ngạc nhìn y – y đang mô tả cảm giác của mình sao?

Đây phải chăng là lần đầu tiên y bộc lộ cảm giác của mình ra với người ta? Mọi con đường đều lộn xộn như nhau, chẳng thấy có gì khác;

mọi khuôn mặt đều vỡ vụn thành nhiều mảnh nhỏ, phải từ từ chấp vá mới hiện ra đầy đủ; y phục mặc trên người, dù may bằng chất vải mềm mại đến đâu, y đều cảm thấy thô ráp, cọ vào da thịt khiến người ta không chịu nổi; tiếng người nói xung quanh, luôn luôn ồn ào náo động bên tai.

Cảm giác ấy kinh khủng và đáng sợ đến nhường nào?

Hơn mười năm nay, y luôn sống trong một thế giới như thế sao?

Phượng Tri Vi đột nhiên cảm thấy lòng mình hơi đau xót, giống như bị đầu ngón tay ai nhẹ nhàng bấu lấy mà di di lên.

“Huynh ... bao năm qua huynh đã sống như thế nào?”

Cố Nam Y nghiêng nghiêng đầu, không hiểu câu hỏi của nàng cho lắm, đến đây bằng cách nào? Đi tới chứ sao nữa(*).

(*)Nguyên văn là (Jǐngyàn) có thể hiểu là “trải qua (cuộc sống)”, cũng có thể hiểu là “đi tới”.

“Ý tôi là, ai là chăm sóc cho huynh, huynh đã lớn lên như thế nào?”
Lúc này Phượng Tri Vi không hề muốn cố tình thám thính chuyện gì, chỉ là trực giác nàng muốn biết, giữa trời đất hỗn loạn này, y đã trưởng thành ra sao.

“Dưới ba tuổi, cha, sau năm tuổi, bác, ngoài ra còn có những người khác.”

Phượng Tri Vi nghe ra một khoảng trống trong đó.

“Vậy từ ba tuổi đến năm tuổi thì sao?”

Cố Nam Y không đáp, thân hình đột ngột run lên.

Cái run này khiến Phượng Tri Vi cũng run rẩy theo, trong nháy mắt sắc mặt nàng chợt tái trắng - mất đi người thân duy nhất, một đứa bé ba tuổi trời sinh đã có phần thiếu thốn, trong hai năm ấy, y đã sống ra sao?

Không dám nghĩ, nếu nghĩ, sẽ ớn lạnh từ đầu ngón tay đến tận tim.

Có lẽ bản thân Cố Nam Y cũng không dám nghĩ - một kẻ xưa nay vẫn luôn bình tĩnh dửng dưng như y, mà nhớ lại những ngày tháng ấy cũng phát run, vậy tuổi thơ ấy phải kinh khủng đến nhường nào?

Phượng Tri Vi đột ngột đưa tay ra, đặt lên mu bàn tay của Cố Nam Y.

Nàng chẳng biết làm sao, chỉ muốn sưởi ấm cho đứa bé ba tuổi của hơn mười năm về trước. Trong quãng thời gian lẻ loi lạnh lẽo kia, hẳn là chưa có một ai sưởi ấm bàn tay y.

Đáy lòng nàng mơ hồ nổi lên cảm giác chua xót và dịu dàng, quên đi khoảng cách nam nữ, quên Cố Nam Y chưa bao giờ thích bất cứ kẻ nào tiếp cận, giây tiếp theo rất có khả năng quãng nàng lên chín tầng mây.

Nhưng Cố Nam Y vẫn không hề nhúc nhích.

Y cụp mắt xuống, cẩn thận ngắm nghía bàn tay bị bàn tay khác đặt lên, phản ứng đầu tiên quả thật là muốn đẩy nó ra hay ném nó đi. Nhưng lòng bàn tay mịn màng kia truyền đến cảm giác ấm áp mơ hồ, cảm giác bờ ngõ mà kì quặc nơi da thịt chạm nhau chợt khiến y cảm thấy không biết nơi nào đang rung động.

Đây là một cảm giác vô cùng xa lạ, giống như thành lũy nghìn năm bị tia chớp đánh vào tạo ra một khe hở, khiến người bên trong thấy được phong cảnh bao la bát ngát bên ngoài.

Dấu phong cảnh kia chỉ hiện ra trong một khe hở chật hẹp, cũng đủ khiến người ra chìm đắm đến mê mẩn.

Cố Nam Y cảm thấy cảm giác này thần bí không sao tả được, khiến một người không đủ kiên nhẫn như y bỗng dưng nảy ra ý muốn thăm dò. Sau nhiều lần cân nhắc, y chọn cách lấy ngón tay túm chặt thảm cỏ trên mặt đất, không hề nhúc nhích, nhằm kiểm chế y muốn hất bàn tay kia ra, khiến cảm giác kì lạ kia dừng lại trên mu bàn tay mình lâu hơn chút nữa, cho đến khi y hiểu rõ mới thôi.

Phượng Tri Vi không biết sự hi sinh và tranh đấu mãnh liệt trong lòng Cố thiếu gia lúc này, càng không biết thảm cỏ dưới bàn tay của Cố thiếu gia đã bị phá hủy thành một diện mạo hoàn toàn mới. Tay nàng thoáng dừng lại trên mu bàn tay của Cố Nam Y, chợt nhớ ra tính tình quái gở của y, vội vã thu về.

Cố thiếu gia rút tay lại, xoa xoa lên mu bàn tay mình.

Động tác này khiến Phượng Tri Vi thấy mà khó xử, còn tưởng y ngại mình bẩn, bèn vội vàng nói lảng sang chuyện khác, đưa tay hái từ trên cây xuống một phiến lá hẹp dài, cuộn lại rồi nói: “Dạy huynh một phương pháp tránh bị lạc đường.”

“Giống cây này mọc khắp đại giang nam bắc của Thiên Thịnh,” Nàng cẩn thận đưa cho Cố Nam Y nhìn rõ đường gân trên lá cây kia, “Gân lá này hết sức kì lạ, giống như một gương mặt người. Về sau chúng ta đi đến đâu, nếu lạc mất nhau, thì dù có gấp gáp đến đâu bất tiện đến đâu, chúng ta cũng đừng quên vẽ lại họa tiết này dưới gốc loài cây này khi đi ngang qua, về sau muốn tìm ra nhau cũng tiện.”

“Có kí hiệu.” Cố Nam Y nói.

Phượng Tri Vi hiểu ý của y là hai người vốn đã có kí hiệu liên lạc, mỉm cười lắc đầu, “Kí hiệu kia là giữa huynh với tổ chức của huynh, giữa tổ chức của huynh với tôi, không phải giữa tôi và huynh. Huynh không cần

dùng nó để tìm tôi, huynh chỉ cần để lại kí hiệu là đủ. Tôi biết đường, tôi sẽ đi tìm huynh.”

Nàng nhớ lại ngày ấy mình tất tả đi cứu Ninh Dịch, cứ đinh ninh chỉ là mấy chục dặm đường còn có hộ vệ ẩn thân ở đó, Cố Nam Y không thể không tìm ra mình, nên mới không kịp thời để lại kí hiệu dọc đường, làm cho Cố tiểu ngọc mất dấu nàng.

Nói để lại kí hiệu cho y tìm nàng chỉ là giả, nàng sợ một ngày kia tiểu ngọc sẽ lạc đường, lại quên mất ám hiệu trước đó, hoặc tổ chức của y có trục trặc gì, ám hiệu không thể dùng, đến lúc ấy nàng biết đi đâu để tìm y?

Dù y mạnh mẽ, nhưng vẫn yếu ớt, cứ nghĩ đến chuyện để một người như y một mình hành tẩu giang hồ, trước mắt nàng lại hiện lên hình ảnh một đứa bé ba tuổi ngu ngơ vừa mất cha, lẻ loi đi mãi, con đường phía trước phủ tuyết mênh mang.

“Được rồi.” Nàng mỉm cười, cuộn lá cây lại, đặt bên môi nhẹ nhàng thổi lên, “Tôi sẽ thổi sáo lá, lần theo kí hiệu của huynh để đi tìm huynh.”

Cố Nam Y chăm chú nhìn nàng, cũng hái xuống một phiến lá, bắt chước nàng cuộn lại, đặt bên môi thổi lên từng đoạn ngắt quãng.

Ánh trăng rót xuống từ không trung, làn điệu ngắt quãng thổi vỡ ánh sao trên bầu trời. Trong khúc nhạc đã dần dần trở lên lưu loát, Phượng Tri Vi ngậm một nụ cười chìm vào giấc ngủ.

Không biết đã qua bao lâu, trong cơn mộng lung nàng nghe y nói:

“Thổi sáo, tìm cây, tìm ra người.”

Gió rất nhẹ, hoa rất thơm, chim hót rất trong trẻo, hơi thở rất ... nặng nề.

Khi Phượng Tri Vi mở mắt, nàng thấy một khuôn mặt bụi chẳng đen sì đang gí sát trước mắt mình.

Nàng hoảng sợ, vội vàng lùi lại đằng sau, dụi dụi mắt mới nhìn rõ khuôn mặt mũi chẳng ra mũi mắt chẳng ra mắt kia thuộc về Hách Liên Thế tử. Gã đang ngồi xổm ở vị trí rất gần nàng, gí cái bản mặt bí xị “Nữ nhân hư hỏng nhà cô, cô phản bội ta làm tổn thương ta hủy hoại ta phụ tình ta” về phía nàng.

Gã làm cái quái gì thế, có kẻ nào ăn bột điểm tâm của gã sao?

Phượng Tri Vi lười nhác bò dậy, chống tay xuống đất mới cảm giác có gì đó không ổn, lại nhìn xuống cái gối đầu của nàng vừa rồi, ai dè lại chính là đùi của Cố tiểu ngọc.

Nàng ngơ ngác nhìn Cố tiểu ngọc đang hít thở nhịp nhàng, liếc mắt thấy một “mái lều” phồng lên cách vị trí đầu nàng đặt lên ban nãy chỉ một ngón tay, lập tức bốc hỏa bừng bừng.

Cố tiểu ngọc mở mắt ra, bình tĩnh mắt đối mắt với nàng cách một lớp mạng che, bình tĩnh hất tay nàng ra, rồi lại bình tĩnh đẩy khuôn mặt của Hách Liên Tranh, cúi đầu nhìn xuống quần mình, chậm chạp lướt ra ngoài giải quyết vấn đề buổi sáng.

Y vừa lướt đi lại vừa thổi chiếc sáo lá, nhịp điệu trôi chảy, vang xa nghìn dặm.

Hách Liên Tranh chỉ theo bóng lưng y bằng ngón tay run rẩy, chỉ một hồi mới phát hiện làm thế hoàn toàn vô ích, gã không biết đã thương người cách một quãng xa, đành phải quay lại nổi trận lôi đình chỉ vào Phượng Tri Vi. Kẻ đầu sỏ khẽ mỉm cười, bẻ ngón tay gã sang một hướng khác, nói: “Thế tử buổi sáng tốt lành, à, nhà xí ở bên kia.” Thế rồi thong thả bước đi.

Mới đi được hai bước, đã thấy một người nghiên nghị đứng chắn trước mặt nàng, nhìn nàng bằng ánh mắt chỉ hận rèn sắt không thành thép, “Ta muốn bỏ nửa khắc để xử lý người, tránh cho chủ nhân của ta sau này lại phải đau đầu.”

Phượng Tri Vi không biết sự tích về “nửa khắc” này, nhưng cũng hiểu ra ẩn ý của Ninh Trường, bèn chỉ vào mũi mình, đáp: “Cũng được, nhưng rất có thể hậu quả sẽ là người được sáng khoái trong nửa khắc, rồi đau đầu cả đời.”

Cổ tiểu ngọc tiến lại, dùng hồ đào để thăm hỏi, diễn tả cho Ninh Trường biết đau đầu cụ thể là như thế nào, thủ tiêu cuộc thảo luận mệnh đề nghiêm túc về sự sống cái chết và tương lai diễn ra vào buổi sáng một cách sáng khoái và dứt khoát.

“Phủ quân Lũng Nam đã điều động xong.” Ninh Trường đến gần, túm nàng lại, “Ý của ta vượt sông Khúc Thủy từ đất Lũng Nam nằm gần Phong Châu nhất, như thế sẽ ít kinh động đến vùng đó hơn.”

“Nếu vương gia nhà người yên tâm để người chỉ huy, thì người không cần hỏi lại ta.” Phượng Tri Vi cười nói, “Có một số kẻ không dùng đến cũng phí đi, phái đoàn của chúng ta hiển nhiên phải được Thân Quân Hâm sai người hộ tống, tiến thẳng vào phủ Bố chính sứ Lũng Tây. Người chỉ cần dẫn theo ba nghìn phủ quân Lũng Nam đợi tiếp ứng là đủ.”

Nàng trở lại căn viện, Thân Quân Hâm quả nhiên đã đến thăm hỏi, đến nơi cùng lúc còn có Bát Bưu - hộ vệ tùy thân của Hách Liên Tranh. Phượng Tri Vi mỉm cười nhàn nhạt, hay lắm, người đã đến đông đủ rồi.

“Huynh đệ còn có nhiệm vụ giám sát Lũng Nam đạo”, Phượng Tri Vi cười hỏi Thân Quân Hâm, “Chuyến này chuẩn bị hởi hành đến thành Phong Châu bái kiến Thân đại nhân, ý hai vị thế nào?”

“Dạ được ạ, được ạ!” Thân Quân Hâm tràn đầy vui vẻ, ân cần nói, “Lưu đại nhân và bản phủ sẽ đích thân hộ tống, chúng tôi đã đếm một nghìn phủ binh bản địa của Kị Dương đi theo hầu hạ bên Thế tử và các đại nhân”

“Vậy là tốt rồi, làm phiền các ngài.” Phượng Tri Vi tươi cười, “bao giờ gặp được Thân đại nhân, nhất định sẽ nhắc đến tên các đại nhân trước mặt ngài ấy.”

Hai người kia cười tí mắt, khoe tròn hàm răng.

Hách Liên Tranh ghé tai Bát Bưu thì thào: “Sau này các người tuyệt đối không được cưới vợ người Hán.”

Bát Bưu gật đầu cho là chí lý, lại hỏi Hách Liên Tranh, “Còn Thế tử thì sao?”

Hách Liên Tranh đau đớn đáp: “Ta có lẽ đã không kịp nữa rồi ...”

Ninh Trường bỗng dừng thò cái đầu to bự vào giữa bọn họ, thành khẩn hỏi: “Có cần ta giúp các người ngăn cản vĩnh viễn không?”

Thế là ầu ẩu.

Một khắc sau, Ninh Trường phúi phúi bụi bặm trên y phục, nghênh ngang bỏ đi ...

Đoàn người leo lên xe ngựa đã chuẩn bị sẵn sàng, lên đường dưới sự bảo vệ của phủ binh mà Thân Quân Hâm đặc phái. Khi bước ra Ninh Dịch vẫn giữ nguyên sắc mặt bình thản, chẳng khác chi ngày thường. Mọi hoạt động của Phượng Tri Vi cũng trở lại như thường, nhưng từ đầu đến cuối vẫn cụp mắt trước mặt y – dù sao sao điện hạ cũng không nhìn thấy.

Cố thiếu gia nằm trên nóc xe, thổi lá cây thành một làn điệu, lặp đi lặp lại, mãi mà không dứt.

Hách Liên Tranh ngăm nghía, cảm thấy mọi chuyện dường như đang biến đổi.

Dọc đường đi, Thân Quân Hâm và Lưu Tham nghị hân hoan vui sướng, tiến về tương lai huy hoàng vẽ ra trong tưởng tượng, mà hoàn toàn không biết mình đã sớm bị người ta lừa gạt, bước lên một con đường không có lối về.

Trước cửa phủ, Bành Tri phủ đứng đó rất lâu, nhìn theo những người đến từ triều đình xuất hiện một cách li kì rồi giải thoát ông khỏi cảnh khốn cùng cũng li kì nốt, đáy mắt lướt qua chút hoang mang, hồi lâu mới nhìn sắc trời, khẽ nói: “Sắp trở trời rồi(*)...”

(*) Tác giả chơi chữ, “trở trời” có nghĩa là thời tiết thay đổi, cũng có nghĩa là sắp có biến chuyển về chính trị.

Đến chiều ngày hôm sau, xe ngựa tiến vào thành Phong Châu, Thân Quân Hâm muốn phái người báo trước cho nha môn Bố chính sứ, lại bị Phượng Tri Vi ngăn cản.

Nàng nói: “Thế tử không thích lễ nghi phiền phức, mà tại hạ chỉ là một Giám sát ngự sử thất phẩm quèn, không xứng đáng được Bố chính sứ đại nhân ra đón tiếp, chúng ta tự mình đi thăm viếng thôi.”

Lại tiếp: “Nếu đã đến nơi rồi, thì các phủ binh cũng không cần phải đi theo nữa. Kị Dương bỏ trống, lỡ có trộm cướp gì thì lấy ai chống chọi, vẫn nên phái họ quay về thì hơn.”

Nàng nói gì Thân Quân Hâm cũng đồng ý lia lịa, lệnh cho thuộc hạ theo giúp dẫn người quay lại. Lưu Tham nghị thì nhú mày, thầm nghĩ cũng đâu đến nỗi cổng thành còn chưa qua đã vội vàng phái phủ binh trở về như

thế chứ. Nhưng lúc này tâm lý muốn leo cao đang chiếm phần hơn, nên cũng không khuyển can gì.

Nha môn Bồ chính sứ không nằm ở trung tâm thành Phong Châu, nghe nói Thân Húc Như đại nhân là người phong nhã, yêu thích cảnh non xanh nước biếc, nên đã cho xây dựng nha môn ở ven hồ Linh Tuyền trong thành Phong Châu, nằm ở phía Tây thành.

Khi bước vào cổng thành, Thân Quân Hâm muốn tiến lên biểu lộ thân phật quát gọi người mở cửa, nhưng Phượng Tri Vi đã khoát tay, cười nói: “Cần gì phải lôi quan uy ra chứ? cứ thế ẩn giấu thân phận để trải nghiệm trước dân tình ở Phong Châu cũng hay. Suốt dọc đường, huynh đệ đều đi như thế mà.”

Thân Quân Hâm cười ha hả, luôn mồm khen phải, thành thành thật thật xếp hàng đi qua cổng thành, còn Lưu Tham nghị lại nhú mày.

Vào thành rồi, xe ngựa đều tăng tốc độ, Bát Bưu nửa cố ý nửa vô tình vây Thân Quân Hâm và Lưu Tham nghị vào chính giữa. Thân Quân Hâm hoàn toàn không phát hiện ra, khi đi qua mé Đông thành hẳn bảo nhà mình ở ngay gần đó, xin mời các vị vào chơi, nhưng bị Phượng Tri Vi mỉm cười cự tuyệt. Thân Quân Hâm còn nói muốn về nhà căn dặn phu nhân một câu, lại bị Hách Liên Tranh chẳng nề nang gì gạt đi.

Cho đến lúc này, ngay đến Thân Quân Hâm vẫn nuôi giấc mộng đẹp thẳng chức cũng đã nhận ra có điều gì không ổn, bèn quay sang Lưu Tham nghị trao đổi một cái liếc mắt, Lưu Tham nghị liền đưa mắt ra hiệu cho một gã tùy tùng đi bên cạnh mình.

Gã tùy tùng kia quay đầu ngựa, chạy thẳng về phía vòng vây hợp thành từ Bát Bưu, cười nói: “Lần trước đại nhân nhà tôi định mang cho Bồ chính sứ đại nhân chút cao nha phiến, nhưng lại để quên trong phủ Thân đại nhân, đại nhân nhà tôi sai tôi đi lấy.”

Bát Bưu liếc mắt nhìn nhau, tránh ra một con đường, Lưu Tham nghị và Thân Quân Hâm vẫn căng thẳng dõi theo bấy giờ mới có vẻ nhẹ nhõm.

Gã tùy tùng kia vừa rời khỏi đội ngũ, lập tức thúc ngựa chạy băng băng, vừa rẽ sang một góc đường vắng vẻ thì đột nhiên trước mắt lóe lên hàn quang, cổ họng lạnh ngắt.

Gã ôm cái cổ họng đầm đìa máu tươi, ngã xuống đất, hình ảnh cuối cùng thu vào tầm mắt là bóng một người áo xám nhảy vọt qua bờ tường.

Bên này vẫn cười đùa chuyện phiếm như trước, hai người kia thấy Phượng Tri Vi thần sắc không đổi nên cũng ngờ mình quá đa nghi. Và lại người đi báo tin cho nha môn Bố chính sứ đã được phái ra ngoài, phủ binh nha môn có đến hai nghìn người, ngoài thành còn có quân đội đóng giữ, cũng chẳng có gì phải lo lắng, nên cũng dần dần lấy lại vẻ tự nhiên.

Đi chưa bao lâu đã tới thành Tây, Phượng Tri Vi thấy nha môn Bố chính sứ bao quanh là nước biếc, khí thế hùng vĩ, bèn giơ roi cười khê: “Trước mặt soi xuống nước biếc, sau lưng dựa vào núi xanh, đúng là một mảnh đất phong thủy đáng để cho người ta du ngoạn!”

Thân Quân Hâm cười ha hả, mặt đầy đắc ý nói vài câu với tên gác cổng chạy ra đón. Đám người đó sửa lại sắc mặt, vội vàng thông báo vào bên trong.

Chẳng mấy chốc bốn cánh cửa đã mở rộng, một nam tử trung niên mặc áo bào xanh, mặt trắng lún phún râu dẫn một đám quan phụ tá ra ngoài tiếp đón, cười bảo: “Không biết Thế tử quang lâm, chưa kịp tiếp đón từ xa, xin chịu trách tội!”

Phượng Tri Vi mỉm cười tiến tới, ngó đăm đăm vào dung mạo thanh tú kia, ngắm nghía kẻ thống trị tối cao ở Lũng Tây trông rất giống một học giả già trong thôn làng – chính hai bàn tay mềm mại này, đã sai người vẽ lại chân dung của họ? Chính cái miệng thoạt nhìn không có gì đặc biệt này,

muốn một hơi nuốt trọn hai vị khâm sai, trong đó có một vị còn là Hoàng tử thân vương đương triều?

Nhìn vị Bố chính sứ đại nhân đã hại mình và Ninh Dịch suýt nữa thì bỏ mạng này, Phượng Tri Vi mỉm cười càng thêm thân thiết vui vẻ.

Hách Liên Tranh nhìn chăm chăm vào Thân Húc Như, rất muốn làm theo lời Phượng Tri Vi dặn đi dặn lại, rằng phải trưng ra tuyệt kỹ đóng kịch là sở trường của người Hán. Nhưng vừa thấy bản mặt tròn xoe được chăm sóc kỹ lưỡng kia, gã lại nhớ đến tình cảnh chật vật của Phượng Tri Vi khi tìm thấy nàng trong ngôi chùa cổ trên núi Kị Dương. Thân thể đầm đìa máu me, lấm lem bùn đất, mái tóc rối bù cháy nham nhở sợi dài sợi ngắn, vừa trông thấy họ, đôi mắt xưa nay vốn bình tĩnh trong thoáng chốc bùng lên nổi vui mừng khôn tả, khiến gã nhìn mà chua xót không nói nên lời.

Cứ nghĩ đến đây, gã lại không hoàn thành nổi yêu cầu khó khăn mà Phượng Tri Vi giao phó, nắm đấm giấu trong ống tay áo siết chặt, vang lên tiếng răng rắc.

Phượng Tri Vi tiến lên, tinh bơ huých đầu vai vào gã, chen lên giành việc hành lễ và hàn huyên với Thân Húc Như. Cũng may Hách Liên Tranh có thân phận cao quý nhất ở đây, chỉ có người khác phải hành lễ với gã, còn gã chỉ việc ngửa đầu hừ hừ biểu lộ thần sắc tôn quý và kiêu căng của Thế tử là đủ. Chuyện này gã đã vô cùng am hiểu từ trước khi gặp Phượng Tri Vi, bây giờ chẳng qua chỉ cần làm lại y như cũ là được.

Lúc này Thân Húc Như hoài nghi liếc nhìn Ninh Dịch đeo mặt nạ vừa bước từ trên xe xuống. Phượng Tri Vi thân nhiên như thường, giới thiệu: “Đây là bằng hữu của Thế tử, là người Lũng Nam, tiện đường đi cùng để về nhà thăm người thân.”

Thân Húc Như “ồ” lên rồi không nghĩ nhiều nữa, ôm cánh tay Phượng Tri Vi cười nói: “Chẳng mấy khi Thế tử và Đào đại nhân, Y đại nhân quang

lâm, không thể không nán lại một lúc. Phong cảnh của Phong Châu tôi, xứng đáng thưởng lãm một lần.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Phượng Tri Vi nheo mắt, “Khi chưa được thấy thứ tôi muốn thấy, thì ngài có đuổi tôi cũng không chịu đi đâu.”

Hai người nhìn nhau cười lớn, Thân Húc Như để Hách Liên Tranh đi trước, còn mình và Phượng Tri Vi nắm tay nhau đi sau, kế đến là một đám quan lại cấp dưới mặt mày rạng rỡ.

Phượng Tri Vi để ý thấy nha môn Bố chính sứ này canh phòng nghiêm ngặt, gần như cứ ba bước gặp một trạm năm bước gặp một đồn, xem ra Thân Húc Như truy sát hai người không thành, trong lòng cũng cực kỳ chột dạ.

Đi một mạch đến trước một căn buồng sưởi trong hậu viện, Phượng Tri Vi ngửa đầu nhìn lên tấm biển, cười nói: “Đình Thăng các ... Chử đẹp!”

Thân Húc Như cười vô cùng đắc ý, xem ra là bút tích của chính hãn, “Mời!”

“Mời!”

Mọi người bước vào buồng sưởi, Phượng Tri Vi vẫn khoác tay Thân Húc Như, sắc mặt có vẻ vừa mừng vừa sợ. Đám quan lại cấp dưới trong nha môn đều ngấm ngấm cười chê tay Giám sát ngự sử này thật không biết chừng mực, gương mặt tươi cười của Thân Húc Như có vẻ hơi mất tự nhiên, nhưng cũng chưa nói gì.

“Phủ nha của đại nhân được đặt vào vị trí trước mặt soi xuống nước biếc, sau lưng dựa vào núi xanh, đúng là một mảnh đất phong thủy quý giá!” Phượng Tri Vi vừa đi vừa cười.

Thân Húc Như đang định khiêm tốn vài câu, trong lúc vô ý quay đầu thấy Bát Bưu của Hách Liên Tranh cũng theo vào buồng sưởi, hăn ngăn người đang định ngăn cản, thì chợt nghe Phượng Tri Vi bên cạnh tiếp tục cười nói: "...Đại nhân vui xương ở đây, kể ra cũng không uống!"

Vừa dứt lời, Lưu Tham nghị đi theo đằng sau lập tức biến sắc, muốn chạy trốn, nhưng trước mắt vút qua những mũi nhọn đủ màu, tám cây trường tiên của Bát Bưu quất ra vù vù, trong nháy mắt đã đan xen thành lưới, giữ chặt hăn và Thân Quân Hâm.

Hách Liên Tranh tung cước đá lên cánh cửa gian buồng sưởi.

Cổ Nam Y phát ổng tay áo, đẩy một tên võ quan đang nhắm nhe lao ra treo lơ lửng trên tường.

Lưỡi kiếm của Phượng Tri Vi đã lạnh lùng gí sát vào hậu tâm của Thân Húc Như, mà Ninh Dịch không biết từ bao giờ đã đi tới trước mặt Thân Húc Như, chấp tay bình thản "ngắm" hăn.

"Các người ... các người ..." Một chuỗi biến hóa chỉ diễn ra trong khoảnh khắc, đa số người ở đây còn chưa kịp phản ứng lại. Thân Quân Hâm mặt mày tái trắng, lớn tiếng lắp bắp mà không nói nên câu.

"Chúng ta đa tạ người đã hộ tống dọc đường, giúp chúng ra tiến vào nha môn Bố chính sứ mà không gặp trở ngại gì, đa tạ, đa tạ." Phượng Tri Vi thân thiết quay sang nhìn hăn, "Xin cho phép ta tự giới thiệu lại một lần nữa, tại hạ là Thị lang bộ Lễ, khâm sai phụ trách thuyền bạc sự vụ ti Hoàng Hải, Ngụy Tri."

Thân Húc Như bị kiềm chế, nghe thấy cái tên này liền run rẩy.

Một vị Tham nghị không rõ nội tình lớn tiếng hỏi: "Ngụy đại nhân, ngài làm gì thế ..."

“Chúng ta muốn làm gì, người hỏi Thân đại nhân khắc rõ.” Người mở miệng lần này chính là Ninh Dịch, y thong thả bước đến trước mặt Thân Húc Như, nhìn thẳng vào hắn, gỡ mặt nạ của mình xuống.

“Bản vương, là Ninh Dịch.”

Cả gian phòng khiếp hãi không nói nên lời, thân thể Thân Húc Vương run rẩy càng thêm dữ dội, hồi lâu mới cắn răng nói: “Không biết Vương gia giá lâm, hạ quan thất lễ, nhưng Vương gia đang làm gì thế này ...”

“Bốp!”

Hách Liên Tranh tức nước vỡ bờ, một vủ đánh gãy gần mười cái răng của hắn.

Ninh Dịch mặt mày tái nhợt, ánh mắt tràn đầy căm ghét, trong tiếng la hét của Thân Húc Như, y bình thản nói: “Ta làm gì hả? ... Giết người chứ sao.”

“Người không thể giết ta!” Thân Húc Như rơi vào tay kẻ khác, thậm chí biết mình xui xẻo, nhưng vẫn cố níu kéo chút kỳ vọng cuối cùng, “Trong phủ ta có hơn một nghìn hộ vệ! Các người dùng tư hình giết ta cũng không thể thoát ra ngoài! Ta là đại quan ở biên cương! Cho dù có tội, cũng phải áp giải vào kinh cho Đại Lý tự thẩm tra xử lý. Dù người là thân vương, nhưng dám tự tiện sát hại đại quan ở biên cương thì cũng ...”

“Xoẹt.”

Dao quá nhanh, nên máu tươi tạm thời chưa kịp bắn ra. Nói quá nhanh, nên đao đã đâm vào ngực vẫn kịp nói hết câu, “... có tội.”

Sự yên tĩnh vừa rồi đã biến thành lặng ngắt, ngay đến tiếng hít thở cũng đông cứng lại. Mọi người mở mắt trừng trừng, sắc mặt trắng bệch như chết, không tài nào tưởng tượng nổi Bồ chính sứ đại nhân, người nắm

quyền cao nhất trong tỉnh, có quyền hô phong hoán vũ ở Lũng Tây lại bị đâm chết nhẹ nhàng đến vậy, chỉ có tiếng cười sảng khoái của Hách Liên Tranh quanh quần trong căn phòng.

“Ha ha, Đình Thăng các hay là Đĩnh Thi(*) các!”

(*) Nghĩa là nằm thẳng cẳng.

Thân hình Thân Húc Như mềm nhũn rồi gục xuống, Phượng Tri Vi cầm ghét ném thi thể hắt đi.

“... Phải, cho dù mang vô số tội lớn, thì với thân phận này của người, muốn thống khoái giết người cũng không được. Người sẽ được lĩnh vàng phủ lên gông cùm, hộ tống lên kinh, người sẽ chui vào Đại Lý tự, chờ đợi quá trình thẩm tra xử lý dai dẳng. Trong quá trình ấy, người sẽ dùng đến những mạng lưới quan hệ mà ngày xưa người đã kết giao, họ sẽ tự nguyện hoặc miễn cưỡng giúp người chạy vạy bào chữa ... Đợi đến cuối cùng, có lẽ án chém nóng sẽ biến thành chém nguội(*), đợi mãi đợi mãi, người có thể đợi đến một dịp đại xá để gây dựng lại mọi thứ ...” Ninh Dịch thông thả lấy một vuông khăn gấm trắng tinh lau tay, rồi ném lên khuôn mặt tràn ngập kinh hãi của Thân Húc Như, “... Do đó, người nên chết ngay bây giờ.”

(*) Không giết ngay mà tạm thờ giam cầm phạm nhân trong tù, đợi đến mùa thu sẽ thẩm tra một lần nữa rồi mới quyết định có chém hay không.

Có tiếng ồn ào náo động như núi lở ập đến, xen vào giọng nói nhẹ nhàng của y.

Đó là ba nghìn quân dưới quyền Đô chỉ huy sứ Lũng Nam mà Ninh Trường dẫn tới, lựa lúc bọn họ bước vào phủ mới xông vào. Đám phủ vệ canh phòng nghiêm ngặt của Thân Húc Như gặp phải quân chính quy

chuẩn bị sẵn sàng mà đến, không chịu nổi một đòn, cả tòa nha môn Bồ chính sứ nhanh chóng bị khống chế.

Trong buồng sưởi vẫn vương mùi Long Diên Hương, một chén chè xanh đặt ở đó, vĩnh viễn không còn ai uống. Mặt đất lấm tấm những vệt máu như hoa mai, Ninh Dịch bình thần giẫm lên rồi bước qua.

Bóng dáng Ninh Trùng toàn thân nhuốm máu, chém giết hăng say mà tàn khốc nhoáng lên một cái, rồi xuất hiện trước buồng sưởi.

“Một khắc rồi!”

Trong vòng một khắc rồi, đã làm xong trọn gói từ giết người đến khống chế phủ nha đến xóa sổ mọi dấu vết.

“Giỏi lắm.” Ninh Dịch khẽ ngẩng đầu lên, chăm chú ngửi mùi máu tanh đang dần dần loang ra không khí, mỉm cười giữa đám người đang run rẩy bối rối và co rúm lại, “Đúng là mùi máu của kẻ khác ngửi lên thấy thơm hơn.”

Mùa thu năm Trường Hi thứ mười sáu, xảy ra vụ án chấn động kinh hoa – Lũng Tây phủ mưu sát thân vương và khâm sai, Bồ chính sứ Lũng Tây Thân Húc Như cầu kết với Thường thị ở Mân Nam, khi nghi trượng khâm sai tiến vào địa phận Lũng Tây đã tiến hành chặn giết. Hành vi này lớn mật, chấn động triều đình.

Trên thư án của Thiên Thịnh đế, những chứng cứ rõ ràng rành rành đã chứng minh độ chân thực của sự kiện thoát nhìn có vẻ khó tin này - bức thư mật và thư biện của Lũng Tây phủ gửi cho chương môn của Trường Sơn kiểm phái trên giang hồ, bức họa của Ninh Dịch và Ngụy Tri mà Thân Húc Như đưa cho Thân Quân Hâm. Trong khoảng thời gian ngắn, Ninh Dịch đã thu thập được chứng cứ liên quan đến việc Thân Húc Như cầu kết với Thường gia - Bồ chính sứ tiền nhiệm của Thân Húc Như đã bị Thường gia giúp Thân Húc Như hãm hại mà chết, sau đó hai nhà nhiều lần qua lại cả

công lẫn tư. Trước đó không lâu, Thân Húc Như còn viện cố năm nay Lũng Tây mưa nhiều khiến lương thực ảm mốc để thỉnh cầu triều đình phát lương, sau đó vận chuyển một lượng lương thực lớn đến Mân Nam.

Thiên Thịnh đế nổi trận lôi đình, hạ lệnh lập tức áp giải Thân Húc Như vào kinh, những người liên quan đến vụ án thì thẩm tra xử lý tại chỗ. Chiếu lệnh mới phát ra được vài ngày, Sở vương đã phúc đáp, rằng Thân Húc Như đã dền tội, đám quan viên dính líu đến vụ án và những người có liên quan, tổng cộng là ba trăm ba mươi sáu mạng, toàn bộ bị hành quyết ngay tại chỗ.

Nháy mắt, đã chém hơn ba trăm đầu người!

Thiên hạ kinh hãi!

Nghe nói khi Thiên Thịnh đế nhận tấu chương này đã trầm mặc rất lâu, cả điện nín thở, ai nấy đều bị thủ đoạn chém giết mau lẹ của Sở vương chấn kinh. Y dám không đợi chiếu thư đã chém đầu vô số quan viên, trong đó còn có một vị đại quan nhị phẩm chốn biên cương!

Chuyện khiến người ta kinh hãi hơn cả là trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như thế, y căn bản đã điều tra rõ những tội trạng mà Thân thị nhúng tay vào, nào tra nào giết, không hề có trở ngại. Năng lực lương quyết bậc này, khiến lòng người ta chấn động không thôi.

Tấu chương mà Sở vương dâng lên viết như thế này: “Thân thị kiêu ngạo, lĩnh vương mệnh mà nuôi ý đồ phản kháng, lại thương tổn đến điện hạ, không còn cách khác, xử tử tại chỗ ...” Nhưng ai ai cũng hiểu, có trời mới biết Thân Húc Như chết như thế nào, có trời mới biết phải chăng trước khi Ninh Dịch dâng tấu chương lên, thì máu của đám quan viên này đã nhuộm đỏ đất Phong Châu!

Máu chảy ở Phong Châu, quả thực chỉ có Phong Châu là rõ ràng nhất. Liên tiếp rất nhiều ngày, đoạn đầu đài uống đầm máu tươi, những kẻ đá

tảng động đầy vết máu. Cuối cùng Ninh Dịch phải vội vã ra đi, không đủ kiên nhẫn ngày ngày giết người đúng giờ, bèn dứt khoát chọn mười dặm phố dài náo nhiệt nhất ở trung tâm thành Phong Châu, cứ cách trăm thước lại trói một người. Y đứng trên lầu Thiên Nguyên cao nhất trong thành gõ một tiếng chiêng là máu chảy thành sông, trăm cái đầu người rơi xuống đất!

Kiểu giết người này đã chấn động dân chúng Phong Châu, qua rất nhiều năm vẫn mãi không phai nhạt. Liên tiếp nhiều ngày, cứ đến buổi tối, phố phường vốn nhộn nhịp bóng hoa trở nên vô cùng vắng vẻ, ngay đến một bóng người cũng không có.

Sở vương vừa ra tay đã giết phắt đại quan biên cương, nhưng lại không bị trách tội vì hành vi lớn mật của mình. Thiên Thịnh để tỏ thái độ ngầm ngầm đồng ý – ông không đề cập đến chuyện giết Thân Húc Như, mà phái người cười khoái mã đưa đến thuốc trị thương tốt nhất trong cung.

Chuyện này cũng khiến vây cánh của Sở vương vẫn luôn thấp thỏm bất an, sợ nó sẽ khơi lên lòng nghi kỵ của Đế vương, được thở phào nhẹ nhõm. Phượng Tri Vi lại biết thật ra căn bản không cần lo lắng – Ngũ hoàng từ trốn đến Mân Nam, Thường gia thế tất phải phản. Ninh Dịch đi chuyển này chắc chắn sẽ khơi gợi chiến tranh, mà khí thế sát phạt trên người y vừa hay có thể uy hiếp lòng người đang bấp bênh ở Mân Nam và Hoàng Hải một phen, cũng có lợi cho việc thu hồi chính đồn binh quyền. Điều Thiên Thịnh đang cần lúc này không phải bàn tay an ủi vỗ về, mà là lưỡi đao rỏ máu.

Vì lý do này, nên họ phải gấp gáp lên đường. Cho Thường gia càng nhiều thời gian, thì cho mình càng ít cơ hội. Khi triều đình bắt đầu tiếp nhận công việc ở Lũng Tây, Ninh Dịch và Phượng Tri Vi cũng ngay lập tức gióng buồm thẳng tiến Hoàng Hải.

Hoàng Hải cận kề với Mân Nam, tuy Thường gia lĩnh chức Mân Nam Tướng quân, nhưng gia tộc lại ở Hoàng Hải đạo, ở hai nơi đều có phủ đệ và

thế lực. Phượng Tri Vi bàn bạc với Ninh Dịch, quyết định hợp hai đội làm một, đến Hoàng Hải trước.

Thả thuyền nhẹ xuôi theo sông Khúc Thủy, cho đến khi Hách Liên Thế tử say sóng đến ngày thứ bảy, phải vịn mạn thuyền ra ý mình nán lại thêm một ngày là nhất định sẽ chết, thì thuyền lớn của khâm sai không biết đâm vào đâu đánh “đùng” một tiếng.

Phượng Tri Vi vội vàng lao lên mặt thuyền, liếc mắt thấy trên bờ sông cách đó không xa có một đám đông nhấp nhੌm phải đến hơn một vạn người. Tiếng hò hét huyền náo truyền tới, dâng cao như thủy triều!

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Kinh Biển

Type: Dobby

“Đáy thuyền vỡ rồi!” Yên Hoài Thạch tái mặt chạy tới. Dạo gần đây hãn số cũng không được yên ổn, con đường này khi đến thì thuận buồm xuôi gió, khi đi lại ngặt nghèo trắc trở. Bị tập kích trong địa phận Lũng Tây, hộ vệ tử thương chỉ là chuyện nhỏ, cái chính là lạc mất Phượng Tri Vi và Ninh Dịch. Khi ấy hãn nóng ruột đến nỗi đánh mất mọi chủ ý, cũng may về sau hai người bình an vô sự, nên Yên Hoài Thạch sau nhiều ngày liên tục ăn không ngon ngủ không yên mới buông được tảng đá lớn trong lòng – ai cũng có thể gặp chuyện, riêng hai người này tuyệt đối không thể xảy ra sự cố. Một khi Phượng Tri Vi gặp chuyện bất trắc, với tình hình hiện tại của Hoàng Hải, thì các thế gia chắc chắn sẽ bị thế lực quan phủ bản đại với tác phong mạnh mẽ nuốt chửng.

Cho nên suốt quãng đường còn lại, Yên Hoài Thạch cẩn thận từng li từng tí, hận không thể ngủ luôn trên ngạch cửa phòng Phượng Tri Vi. Bây giờ Hoàng Hải đã hiện ra trước mắt, mới tính tạm thời thở phào, thì đã gặp phải chuyện này!

“Xem ra cách thức Hoàng Hải các người chào đón khâm sai cũng thật đặc biệt.” Ninh Dịch được Ninh Trường đỡ ra, lẳng lặng đứng nghe tiếng hò hét như sóng thần cách đó không xa, trên mặt nở một nụ cười lạnh nhạt.

Yên Hoài Thạch nhìn đám đông đen nghịt ước chừng có đến hàng vạn người trên bờ, hít một hơi, ngón tay vịn vào mạng thuyền co lại thật chặt –

dù đã biết tình thế Hoàng Hải đang rất tồi tệ, nhưng hẳn tuyệt không ngờ rằng nó có thể tồi tệ đến mức này.

Hách Liên Tranh nhào người lên mạn thuyền, vừa nôn oẹ vừa thoi thóp nói: “Dầu vạn người ngăn cản, ta vẫn chẳng dừng chân...”

Mọi người còn đang kinh ngạc người này sao lại biết khoe chữ, thì kể đó đã nghe gã nói tiếp trong cơn ói mửa: “Không ngại dẫn đại quân, giết sạch cho thoả chí...”

“...”

Phượng Tri Vi nheo mắt nhìn ra đằng sau biển người, nơi ấy có đội ngũ nghi trượng nghênh đón của quan phủ địa phương Hoàng hải, còn có nhiều người của thế gia đứng tiếp đón. Họ bị đám đông khổng lồ này đẩy tít ra đằng sau, chen lấn xô đẩy đến độ lung lay không vững, thoạt nhìn hết sức đáng thương.

Nàng lấy ống nhòm từ tay Yên Hoài Thạch, nhắm vào phương hướng kia. Tầm nhìn hình tròn của ống nhòm bao phủ đám quan viên vận áo đỏ thắt lưng tía, có người đang nghiêng đầu ghét tai, có người mặt mũi tươi cười, có người liếc xéo sang thuyền lớn. Đứng đầu là một hán tử đen mặt được hộ vệ vây kín xung quanh, che một cái lọng cực lớn, kê nguyện một cái ghế thái sư ra, ung dung ngồi đọc sách giữa hàng vạn người.

Ống nhòm chậm rãi lướt xuống bên dưới, thắt lưng bằng da tê giác trên người ông ta lọt vào tầm mắt. Thì ra là quan lớn nhị phẩm, Bố chính sứ Hoàng Hải đạo, Chu Hi Trung.

Không như đất Lũng Tây căn cõi, Hoàng Hải đạo là nơi khai thác thông thương trên biển từ sớm nhất, là tỉnh sở hữu cơ quan hải quan và Thuyền bạc ti đứng đầu cả nước. Năm đại thế gia trong địa phận Hoàng Hải phát lên như điều gặp gió, hoạt động mậu dịch trên biển kéo theo kinh tế địa phương phát triển, vô cùng sung túc, dân tình cũng tương đối văn minh.

Nói dễ nghe là văn minh, chứ nói khó nghe chính là cứng đầu; Chi Hi Trung cai quản Hoàng hải nhiều năm, có thể đè nén các thế gia thế lực hùng hậu ở Hoàng Hải đến ngạt thở, khiến Yên gia không thể không tính đường đến Đế Kinh tìm phương hướng mới, có thể dạy dỗ đám con dân cứng đầu trở nên ngoan ngoãn dễ bảo, đủ hiểu năng lực của ông ta đến đâu, một kẻ dựa hơi vợ như Thân Húc Như tuyệt đối không thể sánh bằng.

Từ khi Nội các bàn bạc những việc ở Hoàng Hải, Phượng Tri Vi đã biết chuyến đi Hoàng Hải này không hề đơn giản. Một vị Bô chính sứ dám kích động cũng có thể kích động tất cả các quan viên dưới quyền đoàn kết phản đối quốc sách, còn có thể chỉ huy vạn dân thỉnh nguyện, một người như thế, không ai có thể lơ là cảnh giác.

Bây giờ, ông ta đã thể hiện với Ninh Dịch rằng mình là một kẻ không thể khinh thường – Ninh Dịch mang theo ba trăm ba mươi sáu đầu người ở Lũng Tây, khí thế ào ào mà đến, ông ta bèn chỉ huy vạn dân Hoàng Hải “nhiệt liệt chào mừng” trên bến sông, không hề khiếp sợ uy thế của Ninh Dịch, rắp tâm đánh y một đòn thị uy.

Một đám da dịch mặc áo đen viền đỏ đứng giữa đám người vờ dẹp loạn cho có, chứ thật ra họ đang đuổi đám người của năm đại thế gia dẫn đầu là Yên thị đến đây đón thuyền ra tít đằng sau.

Chợt có người hô lớn.

“Tổng cổ đám quan lại vợ vẫn làm điều ngang ngược!”

Như đồng củi khô được châm mỗi lửa, “bùng” một tiếng tức thì bốc cháy, hơn một vạn người bắt đầu la hét ầm ầm.

“Tổng cổ hôn quan triều đình!”

“Chúng ta không cần Thuyền bạc sự vụ ti!”

“kẻ nào chống lưng cho môn phiệt, kẻ đó hãy cút ra khỏi Hoàng Hải!”

“Cút về Đế Kinh đi!”

“Tôm!” Không biết từ đâu ném ra một gốc rau xanh, vẽ lên một đường cong màu xanh đục, roi tôm xuống mặt sóng thông với biển ở vị trí cách thuyền lớn ngoài mấy trượng.

Cứ như được nhắc bài, trong nháy mắt hàng vạn người đồng loạt ném rau xanh, phi trứng thôi. Trên không trung đạn lạc bay chi chít, nhắm thẳng vào quan thuyền của khâm sai.

Đa phần những vật bị ném đều rơi xuống nước, nhưng cũng có một ít vật thể bay có lực ném mạnh độ chính xác cao đập lộp bộp lên thân thuyền lớn, bung ra đủ thứ sắc màu.

“Thật là quá đáng!” Đám học sinh của thư viện Thanh Minh máu nóng sục sôi lại xuất thân từ quý tộc, cứ đình ninh chuyển đi này béo bở nhất định sẽ được đón tiếp hoành tráng, ai dè trên đường đi suýt nữa thì mấy mạng oan uổng, thuyền còn chưa cập bờ đã hứng một đòn thị uy, ai nấy nổi giận đùng đùng, có Diêu Dương Vũ dẫn đầu, cả đám bắt đầu xắn tay áo, “Đại nhân, hãy thả một con thuyền ba lá, chúng tôi sẽ bảo vệ mọi người xuống bờ, đánh chết cái đám làm loạn kia!”

“Điện hạ.” Yên Hoài Thạch vội vàng kéo Ninh Dịch, lại đi kéo Phượng Tri Vi, “Đứng trên mũi thuyền nguy hiểm lắm! Phải đề phòng có kẻ lén bắn tên, nên tránh xuống khoang thuyền thì hơn!”

Ninh Dịch vẫn đứng yên, Phượng Tri Vi cũng không hề nhúc nhích, hai người chấp tay cùng đứng trên mạn thuyền, bình tĩnh đối mặt với cơn giận dữ của vạn dân Hoàng Hải. Gió biển thổi tung mái tóc đen dài, phần phật tung bay trong gió.

Một gói cá khô rơi đánh “bộp” xuống dưới chân Ninh Dịch, mớ cá khô vụn ra, văng lên giày y. Đám hộ vệ xoè ô định che cho y, lại bị Ninh Dịch bình thân đẩy ra.

“Dân chún Hoàng Hải quả nhiên rất sung túc.” Ninh Dịch cười với Phượng Tri Vi đứng bên cạnh, “Người xem, còn có người ném cả cá khô, loại cá khô này trên kinh thành bán với giá năm trăm đồng một gói.”

Phượng Tri Vi gật đầu hết sức đồng cảm, “Chưng cách thuỷ, trộn với dầu vừng, dấm, tỏi, hành, thì ngon biết mấy.”

Yên Hoài Thạch đi lòng vòng khó xử, không hiểu sao hai người này còn có tâm trạng để hàn huyên mấy chuyện đó. Thuyền lớn không biết va phải đá ngầm hay bị kẻ nào cố tình phá hoại, đã bị vỡ đáy, chẳng bao lâu nữa sẽ chìm ngấm; bọn họ một là chờ quan phủ địa phương phái thuyền lớn đến đón, hai là dùng thuyền nhỏ tự có mà từ từ chở người đi. Nhưng một khi dùng đến thuyền nhỏ, thì khác nào thò đầu ra hứng trận mưa rau xanh trứng gà của vạn dân, hắn làm sao có thể để Ninh Dịch và Phượng Tri Vi bị đối xử như thế?

Nếu cho Ninh Dịch và Phượng Tri Vi lên thuyền nhỏ đi trước, cập bờ rồi dân chúng hè nhau xông lên, thì ai dám đảm bảo họ sẽ được an toàn chứ? Nếu cho hộ vệ cập bờ trước để bố trí phòng vệ, lỡ thuyền lớn đắm, Ninh Dịch và Phượng Tri Vi chật vật rơi xuống trước mặt quan viên vạn dân Hoàng Hải, thì từ rày trở đi làm sao chỉ huy được quan viên Hoàng Hải nữa?

Mà lúc này đây, chính quyền Hoàng Hải lại đang “bị ngăn cản” sau lưng vạn dân, trông chờ bọn họ phái thuyền ra cứu thì nhất định là mơ hão. Đây rõ ràng là một thế cục hiểm sắc, rắc tâm muốn đẩy Ninh Dịch và Phượng Tri Vi vào cảnh chật vật.

Chu Hi Trung được mệnh danh là “Chu thiết diện”, quan trường Hoàng Hải lại gọi ông ta là “Chu bá vương”, tính cách cứng cỏi ngạo mạn. Ngay đến khâm sai ông ta cũng dám chinh, muốn người này xử nhũn gần như là chuyện bất khả thi.

“Ta đi bảo thuyền lớn nhà ta đến đây đón người!” Yên Hoài Thạch ngẫm nghĩ hồi lâu rồi căn rắng nói.

“Không được.” Phượng Tri Vi gạt đi, “Dân chúng Hoàng Hải đang bị quan phủ kích động, nói thế gia các người cấu kết với cấp cao ở Đế Kinh. Bây giờ trước mặt vạn dân, vừa đến đã dùng thuyền của Yên gia nhà người thì vừa vặn chứng thực cái họ gọi là cấu kết, đổ thêm dầu vào lửa, tương lai càng không thể văn hồi.”

“Vậy biết phải làm sao?!”

Ninh Dịch cười cười, chợt mở miệng: “Ngụy Tri, chuyện cá hấp mà người nói với ta rất thú vị đấy.”

Phượng Tri Vi sóng mắt lay động, cười đáp: “Chỉ có một vị cá hấp thì quá là đơn điệu... Cố huynh.”

Cố thiếu gia ăn hồ đào phiêu diêu lướt tới.

“Chúng ta đừng để lãng phí lương thực,” Phượng Tri Vi chỉ mớ đồ ăn nổi lênh bênh trên mặt nước, “Huynh nhìn xem có gì ăn được thì nhặt về hết đi.”

Cố thiếu gia gặt đầu, ném vài chục quả hồ đào xuống.

Hồ đào bay ra, rơi xuống mặt nước. Cố Nam Y tung mình bay xuống khỏi mạn thuyền, đập lên quả hồ đào gần nhất.

Quả hồ đào nhỏ xíu, chìm nổi bập bênh trên mặt nước. Thân thể dong dỏng của Cố Nam Y cũng theo đó mà nhấp nhô, nhưng không nghiêng không lệch. Ông tay áo màu xanh thiên thủy của y bay phấp phật trong gió biển như một dải mây trôi, ánh nắng buổi sớm chiếu lên vai y, khiến toàn thân y toát ra quầng sáng nhàn nhạt màu nước, tựa như một pho tượng ngọc ôn nhuận. Y vươn ngón tay, ánh hào quang đậu lại trên đầu ngón tay y lấp lánh rực rỡ như một mũi kim cương nhọn.

Dân chúng Hoàng Hải chưa từng gặp một nhân vật có phong tư như thế, trong nháy mắt đã quân phải tiếp tục vận động ném đồ ở cự ly xa, há hốc miệng, ngỡ mình được thấy thần tiên hạ phàm.

Ánh mắt của hàng vạn người đổ dồn vào một người, nếu đổi lại là người khác ít nhiều cũng có phần luống cuống tay chân. Nhưng Cố thiếu gia xưa nay vẫn coi người ta là cận bã, ngoài từ Phượng Tri Vi, nên không nóng không vội đuổi tay ra, trên tay cầm sẵn một cái giỏ.

Giỏ.

Hơn một vạn dân há hốc mồm, đến độ nước miếng rỏ xuống mà còn không biết – người này cười lên một quả hồ đào vượt biển mà tới đã đủ kinh khủng lắm rồi, cười hồ đào lưng đeo giỏ vượt biển mà tới coi như hoàn toàn đột phá hình tượng thần tiên.

Ờ, thần tiên đeo giỏ vượt biển tuy chưa thấy bao giờ, nhưng hình như cũng rất đẹp.

Thần tiên lấy giỏ thần ra, thông thả hết bay lại đậu theo những quả hồ đào nổi bập bênh trên mặt biển, đi đến đâu nhặt hết những thứ ăn được đến đấy, nào rau xanh nào trứng gà nào cá khô nào tôm cua.

Hơn một vạn dân há hốc miệng “a” lên, trên bến tàu dường như nổi lên một tầng sấm chớp – thì ra là một vị thần tiên cười hồ đào đeo giỏ vượt biển mà tới nhặt rác.

Cố thiếu gia đi trọn một vòng trên con đường hồ đào, nhặt hết những thứ đồ ăn thấy được vào trong giỏ, cuối cùng còn lướt nhanh một vòng trên mặt biển, thu hết hồ đào về - không được lãng phí đó là hồ đào.

Y lướt thành một đường cong tuyệt đẹp, thân hình phiêu dật lướt trên mặt biển, bắn lên những tia nước màu lam nhạt, hơn một vạn dân chúng hoa mắt mê mẩn, đồng loạt thở dài.

Cố thiếu gia hoàn toàn không biết mình đã biểu diễn cho dân chúng Hoàng hải một tiết mục đặc biệt mà bọn họ đến chết cũng không quên nổi. Y chỉ chăm chăm hoàn thành nhiệm vụ của Phượng Tri Vi, ôm giỏ bay về thuyền lớn, đặt xuống trước mặt nàng.

Phượng Tri vi mỉm cười tiếp nhận, rồi khoé miệng nàng co giật – Cố thiếu gia mua đồ ăn không cần biết tốt xấu, chỉ cần xuất hiện trong nước trước mặt y là y vớt tuốt, nên trong sọt có rau xanh nát mũi giày thối, còn có cả một mớ sửa xui xẻo bị y vớt lên theo.

Nàng vớt những thứ không ăn được xuống biển, cười nói: “Hôm nay cho các người nếm thử tay nghề của ta.” Lại nói vài câu với Cố Nam Y.

Cố thiếu gia đứng trên mạn thuyền, dân chúng đã sớm quên mình đến đây với mục đích gì và phải làm những gì, đồng loạt ngửa đầu lên nhìn y.

“Điện hạ nói, thì ra dân chúng Hoàng hải lại sung túc đến thế.” Cố thiếu gia đều đều thuật lại lời Phượng Tri Vi nói, giọng y có vẻ không cao, nhưng vừa mở miệng thì hơn một vạn người đều nghe thấy rành mạch.

Phượng Tri Vi ngẩng bằng ống nhòm, thấy Chu Bố chính sứ ban đầu còn ngồi yên như tượng mà đọc sách giữa đám người, cuối cùng cũng buông sách xuống, ngẩng đầu lên.

“Nha môn Bố chính sứ của Hoàng Hải mấy hôm trước còn thỉnh nguyện lên triều đình, nói rằng Hoàng Hải gặp thiên tai, lương thực giảm

sút, cầu xin triều đình cứu trợ thiên tai.” Cỗ Nam Y có trí nhớ cực tốt, nhắc lại không sai dù chỉ một chữ, “Khâm sai đại nhân đến đây, cũng định thị sát tình hình thiên tai ở Hoàng hải, xem bao giờ cần thiết thì mở kho phát lương và giảm miễn thuế khoá. Nay vừa tới địa phận Hoàng Hải đã thu được năm cân cá khô, mười con cua, một số rau xanh trứng gà, có thể thấy Hoàng Hải cũng không gặp cạn lương, thiên tai chỉ là chuyện bịa đặt hư cấu, nên cũng không cần giảm thuế làm gì.”

Hơn một vạn dân lại “a” lên, ngoại đầu lại giận dữ nhìn đám quan phủ.

Quan viên Hoàng Hải đưa mắt nhìn nhau, Chu Hi Trung đứng dậy.

“Điện hạ nói, không biết vì sao dân chúng Hoàng Hải lại lãng phí lương thực như thế?” Cỗ Nam Y tiếp tục nhắc lại từng chữ, “Điện hạ trên đường xuất kinh, đi qua ba tỉnh Giang Hoài, Lũng Tây, Lũng Nam tới địa phận Hoàng Hải, ngoại trừ miền đất trù phú Giang Hoài có thể coi là ấm no, thì Lũng Tây đại hjan, dân chúng ba vùng gánh chịu thiên tai; Lũng Nam gặp lũ quét chặn đường, dân chúng bảy huyện không đủ áo cơm. Dọc đường đi điện hạ liên tiếp mở kho phát lương, do không thể hoá giải hết mối nguy cho dân chúng, không còn cách nào khác, toàn bộ hộ quân của khâm sai đều cắt bớt lương thực của mình để dọc đường cứu trợ thiên tai. Ngay đến điện hạ cũng không dám ăn uống gì, chỉ đề chờ đi một phần ăn, mong cứu thêm một mạng sống. Không ngờ hôm nay đến địa phận Hoàng Hải lại được vạn dân chào đón bằng cá khô, quả thực vô cùng long trọng, điện hạ nghĩ đến dân chúng hai vùng Lũng Tây, Lũng Nam còn khổ cực đói rét, không dám lãng phí, bèn bái tạ phụ lão ban thưởng, cũng xin lấy làm nguyên liệu nấu ăn.”

Tiếng hò hét của dân chúng Hoàng Hải đã trầm xuống, họ đưa mắt nhìn nhau, không ai ngờ khâm sai đại nhân lại đi thu gom đồ ăn đem nấu, còn nói ra những lời như vậy. Chu Hi Trung đứng thẳng tắp nơi đó, sắc mặt âm trầm.

“Điện hạ tạ ơn phụ lão ban thưởng, cũng xin hỏi phụ lão Hoàng Hải – đều là con dân trong thiên hạ, có người lưu lạc trên đường kêu gào đói rét, có người khinh thường đồ ăn, coi thịt cá như bùn đất, chứ vị không cảm thấy nhẩn tâm sao? Không cảm thấy hổ thẹn trong lòng sao?”

Đám người xôn xao có phần bất an, khi những đạo lý họ vẫn tự cho là chính nghĩa bị phủ định hoàn toàn, bỗng dưng trở thành kẻ vô cớ gây sự, thì ai nấy đều có chút e ngại nghi ngờ. Nghe kể về cảnh khổ cực vì thiên tai ở Lũng Tây, Lũng Nam, đều là người dân, họ rất đồng cảm, lại cảm thấy lời lẽ của vị khâm sai đại nhân này thật sự cảm động hơn đám khâm sai miệng đầy quan cách trước kia nhiều lắm. Đại đa số mọi người đều bình tĩnh trở lại, tỏ ra hơi ngượng ngùng.

Hách Liên Tranh há hốc miệng nhìn Ninh Dịch và Phượng Tri Vi – Lũng Tây, Lũng Nam gặp thiên tai là sự thật, nhưng hình như người mới hôm qua một đứa còn uống cánh tổ yến, đứa kia còn gặm chân ba ba cơ mà? Ai bỏ bữa ở đây chứ?

Người Hán ơi là người Hán... thật là đáng sợ.

“Cũng xin hỏi các cấp quan phủ Hoàng hải – không thiên tai mà báo có thiên tai, có lương thực mà báo không lương thực, dối trên lừa dưới, chẳng coi thiên uy ra gì, các vị không thấy hổ thẹn với khâm sai lặn lội đường xa tới mong cứu tế sao? Không thấy hổ thẹn với bệ hạ ở Đế Kinh hết lòng lo nghĩ cách cứu trợ thiên tai ở Hoàng Hải sao?”

Đám quan lại Hoàng Hải kia rõ ràng nổi lên xôn xao.

“Hôm nay, ngay tại nơi này, chúng ta sẽ ăn hết những thức ăn dân chúng ban thưởng rồi mới xuống thuyền.” Đây là lần đầu tiên trong đời Cổ thiếu gia nói nhiều như thế, đã sớm mất hết kiên nhẫn, cứng nhắc phát biểu tuyên ngôn cuối cùng với một vạn người, “Cũng xin mời Bồ chính sứ Hoàng Hải Chu đại nhân lên thuyền dùng bữa. Quan phủ có nhiệm vụ giáo

hoá, dân chúng Hoàng Hải không hiểu lương thực quý giá thế nào, vậy đành để đích thân khâm sai đại nhân và quan phủ Hoàng Hải dốc sức làm mẩu. Điện hạ sẽ đích thân so đũa, Ngụy đại nhân sẽ đích thân vào bếp, xin mời Chu đại nhân lên thuyền nhóm lửa.

“...”

Yên Hoài Thạch vẫn một mực chăm chú lắng nghe, nghe đến câu cuối cùng thì lão đảo, Hách Liên Tranh vừa bò dậy đã ngã bổ chửng.

Dân chúng Hoàng Hải đồng thanh “ha ha”, trên bến tàu lại cuốn lên một cơn gió xoáy tạo thành từ khí lưu.

Cứ đình ninh sẽ tung một đòn thị uy với người ta, ai ngờ người ta không hề bị uy hiếp, nhẹ nhàng nói mấy câu đã đẩy bọn họ vào hoàn cảnh khó xử, dù thuyền đã sắp đắm cũng không chịu xuống, ném cái gì nhặt cái ấy, còn muốn nấu làm đồ ăn, muốn nấu nướng thì cũng thôi đi, còn muốn Chu đại nhân nhóm lửa!

Người không thể không nhóm – điện hạ còn đi so đũa, người nhóm lửa đã đáng gì?

Lý do đường đường chính chính như thế, muốn nói là làm khó dễ cũng không được. Hơn một vạn dân đang nhìn, người ta có thể tiết kiệm lương thực vì dân chúng, người châm một mối lửa cũng không chịu? Người không lên con thuyền rách nát sắp chìm kia nhóm lửa? Người không thương dân!

Uy thế địa vị mà Chu đại nhân gây dựng hơn mười năm trong lòng dân chúng, cũng sắp bốc hơi sạch sẽ.

Hiểm! Hiểm lắm!

Chu Hi Trung xanh mặt, không ngờ khâm sai sẽ làm đến nước này, quả đúng là đường đường chính chính, trở tay làm mây lật tay làm mưa, trước mắt người bị ép lên Lương Sơn đã sớm biến thành bản thân ông ta. Ông ta phá hỏng con thuyền này, bây giờ chính ông ta lại phải bước lên con thuyền rách nát ấy, có đảm ông ta cũng chịu chung cảnh chật vật, còn nếu không đảm, thì cái sự tích Bồ chính sứ nhóm lửa cũng theo ông ta suốt đời.

Chi Hi Trung xưa nay chỉ biết Sở vương phong lưu, Ngụy Tri trẻ tuổi, trong mắt ông ta Ngụy Tri bất quá là lòng thần a dua nịnh hót, cho nên lơ là cảnh giác, kích động gây rối, ai dè lại bị hố nặng.

Trên thuyền lớn, Cố Nam Y không để Chu Hi Trung có thời gian suy xét, đứng từ xa chỉ vào ông ta, nói: “Điện hạ bảo, nếu Chu đại nhân đã xem xong cuốn Hải ngoại chư quốc kí, thì hãy mau mau lên thuyền nhóm lửa.”

Chu Hi Trung vô thức quăng cuốn sách lên ghế, phụ tá của ông ta vội vàng dẹp đi cả quyển sách lẫn cái ghế, tán lọng.

“Đi gọi đội sửa thuyền đến.” Chu Hi Trung lạnh lùng sai bảo Tả Hữu tham nghị, “Thuyền sẽ chìm trong nửa khắc nữa, bảo bọn họ phải sửa xong thuyền cho ta; không cần biết là dùng cách gì, ít nhất cũng phải cam đoan trong vòng một canh giờ thuyền không đắm được. Lẽ nào dám để ta rơi xuống nước, thì ra cho kẻ đó rơi đầu!”

“Dạ!”

Chu Hi Trung cười gằn một tiếng, sửa sang y phục, cao giọng nói: “Bồ chính sứ Hoàng Hải Chu Hi Trung, dẫn theo các quan lại dưới quyền ở Hoàng hải cung thỉnh thánh an, mong Sở vương điện hạ bình an!”

Dân chúng Hoàng Hải tránh đường, giữa đám người Chu Hi Trung dẫn đầu, quan viên Hoàng Hải đồng loạt quỳ xuống, cúi lạy thuyền lớn từ đằng xa.

Yên Hoài Thạch tránh mặt đi, thở phào nhẹ nhõm, trong tích tắc suýt nữa hẳn đã rưng rưng lệ - hẳn cứ ngỡ hôm nay hoặc là bị đám đông đánh đập hoặc là đắm thuyền rơi xuống nước, không ngờ còn có kết quả này, Chu bá vương nói sao làm vậy cuối cùng phải xuống nước.

Ninh Dịch đứng trên mũi thuyền xa xa, tay vịn lên mạn thuyền, sắc mặt vẫn bình thản, cằm bào màu nguyệt bạch thanh nhã như trúc, đoá mạn đà la màu vàng rực rỡ thêu trên áo choàng đen thẫm khoe sắc yêu diễm, tung bay trong gió như sóng triều. Y bình thản nhìn sang bên này, rõ ràng cách xa đến thế, nhưng mọi người đều cảm thấy ánh mắt âm trầm lạnh lẽo của y bao phủ trên người mình.

“Hạ quan được điện hạ dạy bảo một phen, sợ hãi vô cùng.” Chu Hi Trung tiếp lời, “Tự biết tội lỗi nặng nề, xin điện hạ cho phép hạ quan chỉ huy những quan viên Hoàng Hải từ tứ phẩm trở lên, cùng lên quan thuyền nhóm lửa.”

Phượng Tri Vi này giờ vẫn nhặt rau trên sàn thuyền chọt nhướn mày.

Trước bao con mắt nhìn chăm chăm, một người lên thuyền nhóm lửa sẽ hết sức ngượng ngùng, cho nhiều người cũng lên thì đỡ nổi bật hơn, còn tỏ rõ sự đồng lòng của quan phủ, biến một chuyện xấu hổ thành một màn biểu diễn tập thể vô cùng vui vẻ của quan trường – chủ ý cũng được đấy.

Mang theo một đồng người lên, để lấy thịt dè người ấy hả? Phượng Tri Vi cười cười.

Không ai trả lời ông ta, Ninh Dịch hờ hững xoay người, chỉ có Cố thiếu gia đứng trên mạn thuyền quơ quơ thanh củi với Chu Hi Trung – mau nhóm lửa!

Có người thả xuống mấy con thuyền lá, đám quan lớn ăn mặc lộng lẫy của Hoàng Hải đạo leo lên thuyền, các học sinh của thư viện Thanh Minh

xếp thành hai hàng chờ sẵn, dùng ánh mắt biểu thị sự đặc ý vô cùng, muốn làm nhục quan viên Hoàng hải.

Đám đông trên bờ đã tản đi khá, nhưng còn rất nhiều người cố nán lại, không biết đang chờ chuyện gì.

Đám quan viên lên thuyền, Ninh Trường chờ ở cửa khoang, phát cho mỗi người một bó củi.

“Điện hạ dặn các vị không cần hành lễ,” Ninh Trường nói, “Cá khô chưng lửa chưa đủ to, phiền cách vị đại nhân nhanh tay một chút.”

Chu Hi Trung cầm bó củi kia, thừa biết Ninh Dịch và Phượng Tri Vi cố ý làm nhục nhưng cũng không thể không nhận, gương mặt đen sì sừng tím, một vài thuộc hạ ngày thường vẫn quen với vẻ uy nghiêm của ông ta giờ liếc nhìn ông ta, muốn cười mà không dám cười, nhin cười rất khổ sở.

Yên Hoài Thạch đưa bọn họ vào phòng bếp trên thuyền, con thuyền này là quan thuyền được Yên gia bỏ vốn tôn tạo lại, bề ngoài không có gì đặc sắc, nhưng bên trong lại tinh xảo đủ đầy, dưới cái bếp lớn trét một lớp bùn dày, lại trải lên trên hai tấm kim loại, không sợ làm hư hại sàn thuyền. Yên Hoài Thạch khom lưng trước Chu Hi Trung có vẻ khoái trá, chỉ vào miệng bếp kia, cười nói: “Mời.”

Chu Hi Trung nhìn miệng bếp trống hơ trống hoác, cố nén giận hỏi: “Sao đến cái ghế tựa cũng không có?”

“Đại nhân nói thế là sai rồi.” Phượng Tri Vi cầm con cua thông thả bước tới, cười bảo, “Nghe nói đại nhân cũng xuất thân từ nhà nghèo, tuy quân tử tránh xa nhà bếp, bây giờ ngài lại được ăn sung mặc sướng, nhưng chắc ngài cũng biết, ngồi ghế tựa thì không thể nhóm lửa được.”

“Nguy đại nhân,” Một vị Tham nghị khom lưng với nàng, “Có thể tìm cho đại nhân chúng tôi một cái ghế con không? Mấy người chúng tôi ngồi

xồm cũng được.”

Phượng Tri Vi nghiêm nghị nói: “Vừa rồi sau khi thuyền bị đâm, ghế con trên thuyền đều bị đem đi lấp lỗ thủng, thật sự xin lỗi.”

Đám quan viên Hoàng Hải bị phần ngậm miệng, một lúc sau Chu Hi Trung giận dữ vén vạt áo, ngồi xồm xuống châm lửa. Sau mông ông ta, một chuổi dài cũng đành ngồi xồm.

Châm lửa cả buổi vẫn chưa lên, Cố thiếu gia đưa thứ củi hơi ướt, khói đặc xông lên bốn bề, làm cả đám quan lại liên tục ho hắng, mặt ai cũng đen sì như sơn.

Vất vả lắm mới nhóm xong lửa, Ninh Trường còn chạy đến thúc giục liên hồi: “Đũa đã so đủ rồi... Cá đã chưng xong chưa?”

“Bát đã chia xong... Sao cua vẫn chưa lên bàn?”

Chu Hi Trung mặt trầm như nước, ông ta đương nhiên sẽ không nhóm lửa lên thật, nhưng cũng không thể cứ thế là bỏ đi. Chỉ thương một đám quan to dưới quyền, công mông đi làm chuyện cả đời chưa từng làm, còn phải chịu đựng ánh mắt sắc lẹm như dao của cấp trên.

Ninh Dịch ngồi ở sảnh trước uống trà với Đô chỉ huy sứ và Đề hình án sát của Hoàng hải đạo. Ba ti của địa phương, Đô chỉ huy sứ, Bố chính sứ và Án sát sứ đều là đại quan biên cương, nhưng Chu Hi Trung lại độ bá Hoàng Hải. Lần này Ninh Dịch giá lâm, để tránh bị hai ti này ngăn cản, ông ta không phái người báo tin từ trước. Nha môn hai ti này lại không ở Phong Châu, họ vừa nhận được tin tức liền đuổi tới đây.

Khi hai ti đến nơi, thấy Chu Hi Trung nhóm lửa trên thuyền, trong lòng thật sự khoái trá. Đô chỉ huy sứ Lữ bác giả vờ giả vệt nói: “Đám hạ quan cũng nên tiến lên nhóm lửa.” Án sát sứ Đào thế Phong xưa nay vẫn xích mích với Chu Hi Trung, bèn tiến lên bật cười ha hả: “Này này lão Chu,

ông đốt lửa chưa đúng rồi, hướng gió chưa chuẩn, cận thận coi chừng đốt luôn mình đó!”

Chu Hi Trung bình thản chống đỡ, dừng dừng lạnh nhạt. Ninh Dịch thản nhiên nói: “Ba ti Hoàng hải phải đồng tâm hiệp lực, hai vị cũng nên đi nhóm lửa.”

Lữ Bác và Đào Thế Phong chết sững, Ninh Dịch lại nói: “Nhưng các người đến chậm, không có chỗ mà ngồi, thôi hãy đến sảnh trước chờ đi.”

Lữ Bác và Đào Thế Phong cười tí mắt, đi theo Ninh Dịch ra sảnh trước uống trà. Chu Hi Trung ngồi xồm trước miệng bếp, ngón tay siết đến phát ra tiếng răng rắc.

Một vị Tham nghị ghé tai ông ta, thì thào nói: “Đại nhân, việc này...”

“Ngày tháng còn dài!” Chu Hi Trung cắn răng nói, “Dù sao Sở vương sớm muộn gì cũng phải đến Mân Nam, không có thân vương giữ trận, ta muốn xem Ngụy Tri này có thể khơi ra sóng gió gì ở Hoàng Hải.”

“Cộp!” Một bó củi bỗng dưng rơi xuống bên chân ông ta, dọa ông ta nhảy dựng lên. Ngẩng đầu thì thấy Cố thiếu gia lướt thẳng tới, nói: “Tắt rồi!”

Phượng Tri Vi thò đầu ra ngó, “Ấy da, tắt rồi, châm lại đi!”

“...”

Vật vã gần một canh giờ, bữa cơm tiêu chuẩn cao mới được bưng lên bàn. Cua hấp, cá khô hấp, trứng hấp, rau xào, trai xào thập cẩm, canh rong biển tảo tía tôm khô.

Ninh Dịch ngồi ngay ngắn trên thủ tọa, bình thản mời một câu, “Mời.”

Để người ta không nhìn ra đôi mắt y có vấn đề, trước mặt y đặt một cái đĩa nhỏ, đồ chung tất cả đồ ăn. Người khác chỉ nghĩ đây là nề nếp của hoàng gia, tự nhiên không nghĩ ngợi gì.

Y mở màn, mọi người bèn nhắc đĩa theo. Chu Hi Trung tất bật cả buổi giờ cũng đói, thầm nghĩ diện hạ dù sao cũng không dám hạ độc giết mình trên thuyền đâu, bèn gắp một miếng cá khô.

Mới ăn được một miếng, chợt thấy có gì đó không ổn. Phượng Tri Vi ngồi đối diện không hề nhắc đĩa, chỉ nâng chén trà chậm rãi uống, nhìn ông ta cười tủm tỉm. Nụ cười kia rất mực ôn hoà, nhưng nhìn sao cũng cảm thấy hình như không mang thiện ý.

Chu Hi Trung ngạc nhiên hỏi: “Ngụy đại nhân không ăn sao?”

“Bụng hạ quan không tốt lắm, không ăn được mấy món hải sản này.” Phượng Tri Vi tươi cười, “Mời ngài, mời ngài.”

Chu Hi Trung “ừm” một tiếng, ăn được hai miếng, bỗng dừng “cạch” một tiếng.

Ăn cơm trong hoàn cảnh này, ai cũng cực kỳ thận trọng tỉ mỉ, không phát ra một tiếng động nào. Cho nên tiếng “cạch” này nghe đặc biệt rõ ràng, mọi người đều ngừng đĩa, ánh mắt đổ dồn vào ông ta.

Chu Hi Trung ngồi đó chết lặng, khuôn mặt đen sì từ từ tím lại, sau đó ôm lấy quai hàm đầy răng vỡ của mình.

Bấy giờ Phượng Tri Vi mới “ghé tai” Cố Nam Y “thì thào hỏi” bằng chất giọng mọi người đều nghe thấy, “Này, vừa rồi mớ cá khô kia huynh đã rửa chưa đấy?”

Cố thiếu gia lớn tiếng đáp: “Vớt ra từ nước biển.”

Nói thế nghĩa là, nước biển cũng là nước, còn rửa lại làm gì?

“...”

Thương thay cho Bồ chính sứ đại nhân bị cát chèn đầy kẽ răng không ăn nổi, thương thay cho đám quan viên Hoàng Hải tất bật cả buổi cũng không được ăn, mà Đô chỉ huy sứ và Án sát sứ chịu chung số phận bị bỏ đói lại cười hết sức khoái trá – thấy Chu bá vương liên tiếp bị thu phục thật là hả hê...

Bữa cơm qua quýt cho xong, thuyền cũng tạm thời được tu sửa hoàn thiện, cập vào bờ. Mọi người xuống, đám đông trên bờ vẫn còn đến quá nửa.

Yên Hoài Thạch nhìn đám người đông như kiến cỏ, mặt đờm vẻ ưu tư, nói với Phượng Tri Vi, “Xem ra những người đến đây hôm nay không chỉ do Chu Hi Trung xúi bẩy, mà dễ chừng còn có bàn tay Thương gia nhúng vào. Nếu thế thì hơi phiền phức đây, đông người như thế, nếu trong đám này có ai bắn lén thì ngay đến hung thủ cũng không tìm nổi.”

“Nhưng vẫn phải đi qua đám đông này,” Phượng Tri Vi nói, “Vẫn còn rất nhiều người đang mong ngóng, lúc này mà ép Chu Hi Trung phải mạnh tay giải tán, nếu người của hắn muốn giở trò, khiến bọn họ quậy phá thêm một trận thì càng hỏng bét... Người hãy phái người, dù sao đi nữa cũng phải bảo vệ diện hạ.”

Nàng ngoái nhìn Ninh Dịch, thầm nghĩ không biết có cách nào chữa trị đôi mắt cho y. Nghe ẩn ý của Ninh Trùng, thì đại khái phải chờ đến lúc đi Mân Nam mới có thể tìm ra cách chữa.

Nàng không biết Ninh Dịch nghĩ gì, người này lúc nào cũng che giấu cảm xúc cực giỏi; nhưng Ninh Dịch bị thương ở mắt, nàng ít nhiều cũng có trách nhiệm. Con đường này phải giữ được an toàn, dù sao đi nữa cũng không thể xảy ra sai sót lần thứ hai.

Khi xuống thuyền, hộ vệ xuống trước, dựng hàng rào bảo vệ trên bến tàu, lại cho tam ti sứ Hoàng hải đi trước dẫn đường, Ninh Trùng và Phượng Tri Vi một trái một phải đi bên cạnh Ninh Dịch, học sinh của thư viện Thanh Minh vây quanh bên ngoài; lại bố trí một lớp thị vệ ngoài cùng, tạo thành vòng vây trùng trùng giống như thành đồng vách sắt.

Phượng Tri Vi nhờ Hách Liên Tranh và Cố Nam Y đi trước và sau đội ngũ học sinh, dặn đi dặn lại bọn họ phải bảo vệ kĩ đám học sinh này – đây đều là đám cậu ấm ở Đế Kinh, dù là ai cũng không được sơ suất.

Ninh Dịch nghe những tiếng động xung quanh, lặng véo ngón tay Phượng Tri Vi, khe khẽ cười nói: “Chẳng mấy khi thấy người quan tâm đến ta như thế.”

Phượng Tri Vi nghiêm nghị đáp: “San sẽ ưu phiền với điện hạ, là bốn phận của hạ quan.”

Ninh Dịch cười cười, bỗng nhiên ghé đến bên tai nàng, nhẹ giọng nói: “Thật ra bản vương rất mong được nghe nàng nói: “Hầu hạ chần gối cho Vương gia, là bốn phận của thiếp.”

Phượng Tri Vi vốn đã hơi căng thẳng, vừa phải để ý đám đông vừa phải để ý đội ngũ của mình, thấy vào lúc này mà người nọ còn có tâm tư để đùa giỡn, có giận cũng không biết trút vào đâu, bèn tươi cười như hoá nói: “Dạ phải, tiện thiếp cầu mong đến kiếp sau Vương gia có thể đạt được tâm nguyện này.”

Lời mời nói ra được một nửa, nàng bỗng dừng im bật. Một bà già không biết từ đâu chui ra, đứng loạng chọng không vững giữa đám người, nghiêng nghiêng ngả ngả lao về phía đội ngũ. Một thị vệ đi ngoài cũng vội vàng đưa tay ra đẩy, bà già kia bị đẩy một cái đã ngã, lăn ra nhanh như chớp. Cái giỏ bà ta ôm lúc này vượt qua dưới chân đám thị vệ, lẳng thẳng về phía Ninh Dịch đứng giữa đoàn người.

Trong nháy mắt Phượng Tri Phi thấy tấm vải và mấy vật dụng linh tinh che trên cái giỏ rơi ra, để lộ những viên đạn đen sì bên trong!

Là đạn nổ!

Cái giỏ lăn về phía nàng và Ninh Dịch, một thị vệ nhấc chân lên đá, Phượng Tri Vi hét to: “Đừng...”

Tiếc rằng đã muộn.

Một tiếng nổ đùng vang lên, khối đạn nổ tung giữa vòng vệ và đám người đông nghịt.

Máu thịt bắn văng ra!

Tiếng la thét khóc than nổi lên!

Khi khối đạn bùng nổ, Phượng Tri Vi xoay người ôm lấy Ninh Dịch, nhưng Ninh Dịch đã ôm nàng trước một bước, sau đó lại có một người nữa lao tới ôm lấy họ. Một luồng khí khổng lồ phụt ra khiến người ta đứng không vững, ba người đồng loạt ngã xuống đất, lăn lung tung giữa làn khói bụi mờ mịt. Bốn vế vang lên những tiếng khóc lóc kêu la thảm thiết hỗn loạn, mấy nghìn dân chúng bị tiếng nổ lớn chấn kinh, nhao nhao tản ra bốn phía. Trong bóng đêm che trời lấp đất, mọi người chen ép lẫn nhau, va chạm vào nhau, những viên đạn nổ rơi vãi lung tung liên tục bị người ta giẫm lên, lại phát ra những tiếng nổ ầm ầm liên tục, sau đó lại thêm một tràng máu thịt tung toé chạy trốn khóc than... Trong nháy mắt bến tàu yên ả đã biến thành địa ngục trần gian đầm máu.

Phượng Tri Vi không biết mình đã lăn bao lâu, lăn bao xa, những xác người đầm đìa máu tươi cứ liên tục rơi xuống người nàng, những bước chân chạy trốn cứ liên tục giẫm lên người nàng. Nàng không kịp suy nghĩ, cũng không bò dậy nổi, đành phải ôm chặt lấy Ninh Dịch. Ninh Dịch cũng trở tay ôm nàng, dần dần lấy thân thể mình che lên người nàng. Lúc này

vừa ngã xuống là nàng ôm y, nhưng không biết tự bao giờ đã biến thành y bảo vệ nàng.

Trên bến tàu có vô số người, khiến vụ nổ có sức sát thương không gì sánh nổi. Trong khung cảnh hỗn loạn như tận thế này, mọi người giống như những con thú chọi bị nhốt kín trong bình, điên cuồng va húc, nghiền nát mạng người, mới lần được một quãng ngắn ngủi mà hai người đã bị người ta giẫm đạp vô số lần. Người phía trên hết lần này đến lần khác thử nâng họ dậy, nhưng lần nào cũng bị luồng khí bùng nổ và đám đông như thủy triều chen ngã, cuối cùng đành phải lấy thân thể mình che cho họ, lại gắng gượng ngẩng đầu lên, tìm ra phương hướng giữa khói bụi cay xè và vô số cẳng chân, che chở hai người lăn lộn lê lết.

Giữ khung cảnh hỗn loạn trời đất mịt mù, Phượng Tri Vi mơ hồ nghe tiếng Cố Nam Y: “Vi!”

Đây là cách xưng hô mà Phượng Tri Vi đã bàn bạc kỹ càng với Cố Nam Y. Chữ “Vi” đọc như chữ “Nguy”¹, vậy là dù ở vào trường hợp nào, chữ này cũng không khiến kẻ khác hoài nghi.

¹Trong tiếng trung, chữ “Vi” và “Nguy” phát âm giống nhau, chỉ khác về độ dài âm.

Phượng Tri Vi mừng thầm, Cố thiếu gia không sao cả! Nàng cất giọng hô to: “Tôi ở đây!” Nhưng mọi người xung quanh đều đang la hét om sòm, nàng lại không có nội lực hùng hậu không gì sánh nổi như Cố Nam Y, gọi rõ cổ họng, cũng không thể khiến Cố Nam Y nghe thấy.

Lúc này nàng cảm thấy thân thể mình chấn động, rơi vào một chỗ lõm, không lặn đi nữa. Mà người xung quanh cũng thưa thớt dần, chậm rãi bỏ dậy quan sát, nơi này là chỗ sửa thuyền bên dưới bến tàu, có một sườn dốc để kéo thuyền, đã ra khỏi phạm vi của bến tàu.

Bấy giờ nàng mới cảm thấy toàn thân đau nhức, khớp xương tựa hồ nứt toác cả ra. Lại quay đầu nhìn sang Ninh Dịch, y cũng vô cùng nhếch nhác, trên tay sưng lên một khối u xanh tím, gương mặt cũng bị trầy xước. Y bình tĩnh đưa tay ra vuốt ve nàng trước, hình như muốn xác định xem nàng có bị thương hay không. Phượng Tri Vi thở phào, nói: “May mà có Ninh Trùng bảo vệ chúng ta, còn phải mau mau đi tìm những người khác, không biết họ đã bị thương đến thế nào rồi...”

Ninh Dịch lắc đầu, “Không phải Ninh Trùng.”

Phượng Tri Vi ngẩn người, lúc này mới nghe dưới chân mình có người thoi thóp nói: “Ti nghiệp đại nhân, là tôi đây...”

Phượng Tri Vi cúi đầu nhìn xuống, “ơ” một tiếng, hoá ra là cậu ấm đầu bảng Diêu Dương Vũ, phá gia chi tử của Diêu Anh.

“Xin lỗi xin lỗi.” Phượng Tri Vi vội vàng nâng hân dậy. Trông Diêu Dương Vũ còn nhếch nhác hơn hai người, trên người chi chút vết máu và những dấu chân to đùng.

Khi bắt đầu phát nổ, hân đang đi bên cạnh Phượng Tri Vi. Tiểu tử này phản ứng mau lẹ, nghe được tiếng nổ lập tức lao tới, che chở họ lăn một mạch đến tận đây.

Phượng Tri Vi ngạc nhiên vì hoá ra Ninh Trùng lại không có mặt, Ninh Dịch bình thản nói: “Khi bắt đầu phát nổ, ta đẩy hân về phía đám học sinh.”

Phượng Tri Vi tức khắc hiểu ra ý của y – vụ nổ xuất phát từ giữa nhóm thì vệ, bên cạnh chính là đám học sinh, ngoài thì vệ ra thì người gặp nguy hiểm nhất chính là bọn họ, cho nên Ninh dịch mới đẩy Ninh Trùng đi cứu đám học sinh trước.

Lại ngẫm nghĩ sâu hơn, đáy lòng Phượng Tri Vi chợt rung động. Đám học sinh do nàng dẫn đi Hoàng Hải, nàng phải hoàn toàn chịu trách nhiệm với họ, chẳng liên quan gì đến Ninh Dịch. Trong lúc nguy hiểm cận kề, y lại coi nhẹ bản thân, phải hộ vệ võ công cao cường nhất bên cạnh mình đi cứu đám học sinh trước, là vì nàng ư?

Mà Ninh Trừng làm hộ vệ, phải đặt việc bảo vệ chủ nhân lên hàng đầu. Sau khi bị Ninh Dịch đẩy đi, hẳn chịu cứu đám học sinh trước, cũng vì hẳn hiểu tâm tư của của Ninh Dịch ư?

Ý nghĩ này lên trong đầu, nhưng ngoài mặt lại không hề biến sắc, Nàng leo lên sườn dốc, đạn đã dần ngưng nổ, khói bụi tan đi hết, xác người nằm la liệt trên mặt đất, một vài người dân bị thương đang khổ sở rên rỉ trong vũng máu, thảm cảnh này tựa như địa ngục trốn nhân gian.

Phượng Tri Vi ngơ ngác đứng nhìn, khoé mắt ươn ướt, khẽ nói: “Không biết đã thương vong bao nhiêu người...”

Ánh mắt nàng chợt ngưng đọng lại, thấy trong làn khói chưa tan đi hết hình như có một vài bóng người đi lại như con thoi, hình đang tìm thứ gì. Rồi nàng nghe Ninh Dịch sau lưng quát lên một tiếng: “Ai!”

Trong giây lát, nàng xoay người lại, không hề nghĩ ngợi đã đẩy mạnh Ninh Dịch ra. Khi đẩy, nàng cũng đồng thời cảm nhận được Ninh Dịch cũng đang đẩy nàng cực kỳ chuẩn xác, hai người ra tay tạo nên tác động kép, cả hai đều mất khống chế với bản thân, ngã ngửa ra đằng sau. Thế rồi một luồng kiếm quang “xoẹt” một tiếng bay qua khoảng trống giữa hai người!

Lờ mờ nghe thấy một tiếng kêu đau, Phượng Tri Vi chẳng nói chẳng rằng, rút nhuyễn kiếm ra khỏi thắt lưng. Ninh Dịch nghe tiếng gió để phân biệt phương hướng, tay cũng đã nhắm thẳng đến thắt lưng thích khách. Một

tâm thanh nặng nề vang sau mà tới trước kia bị đánh đến lão đảo, lăn hai vòng trên mặt đất, chuồn đi mất dạng.

Hai người không thể đuổi theo, đành oán hận nhìn kẻ đó đi xa. Phượng Tri Vi cắn môi giận dữ: “Thật độc ác! Để giết chúng ta, chúng không ngại kích nổ giữa năm nghìn người, sát thương rất nhiều người vô tội. Mà như thế vẫn chưa chịu bỏ qua, còn muốn nhân lúc loạn lạc giết thêm lần nữa!”

Nàng vừa ngoái đầu lại đã thấy Diêu Vương Vũ ôm cánh tay, loáng thoáng thấy một vết máu, chắc là vừa rồi khi thích khách xuất hiện, hấn định đi chặn nên bị thương. Phượng Tri Vi vội vàng tiến lên giúp hấn băng bó, trong lòng thoáng hổ thẹn – khi thích khách tới thì nàng chỉ tâm niệm phải cứu Ninh Dịch trước, lại quẳng ân nhân cứu mạng xui xẻo kia sáng một bên, đúng là mất hết lương tâm mà.

Diêu Dương Vũ lại chẳng coi chuyện này vào đâu, cười nói: “Ti nghiệp đại nhân đích thân giúp tôi băng bó, có bị thương thêm một lần nữa cũng đáng.”

Ninh Dịch vốn đang có cảm giác áy náy, nghe được câu này sắc mặt liền trầm xuống. Phượng Tri Vi nhìn y, dở khóc dở cười, thầm nghĩ thi thoảng người này cũng rất nhỏ nhen.

Phía xa, có bóng người bay lên từ làn khói đen nhàn nhạt, tay xách theo hai người, không ngừng nhìn đông ngó tây ở giữa không trung. Phượng Tri Vi nhận ra bóng người ấy là Cố Nam Y, lập tức mừng rỡ, vẫy tay nói: “Tôi ở đây này!”

Cố Nam Y ngẩng đầu lên, buông tay ra, hai học sinh xui xẻo được y cứu rớt “bịch” xuống đất, Cố Nam Y đã nhẹ nhàng lướt sang.

Y vừa tới đã kéo Phượng Tri Vi ra khỏi vòng tay Ninh Dịch, cẩn thận sờ soạng một lượt, xác định nàng không sao. Phượng Tri Vi không còn

cách nào khác đành để mặc y sờ, nàng biết Cố thiếu gia không ưa giao tiếp với người khác rất kiên trì trong chuyện này, nếu không bằng lòng hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Xác định không có gì đáng ngại, Cố thiếu gia mới buông tay ra, đột ngột nói: “Không có cây.”

Phượng Tri Vi ngây người, mãi mới nhớ ra những lời mình đã nói trước đó, xem ra y đã nhớ như in. Hoá ra vừa rồi lạc mất Phượng Tri Vi thì y muốn tìm cây, nhưng xung quanh bến tàu này toàn đất trống, bói đâu ra cây chứ.

“Không sao đâu, “ Nàng cười nói, “Tôi ở đây rồi.”

Dọc đường đi xuyên qua bến tàu khắp nơi la liệt xác người, lại kiểm kê thương vong, khi phát nổ Yên Hoài Thạch còn ở lại trên thuyền thu xếp công việc về sau, chưa xuống bến, là người may mắn nhất trong bọn. Thị vệ đã chết hơn mười người, học sinh bị thương bốn người, cũng may Phượng Tri Vi an bài thoả đáng nên khi bắt đầu hỗn loạn, ba đại cao thủ là Hách Liên Tranh, Cố Nam Y và Ninh Trùng đều ra tay bảo đảm an toàn cho các học sinh ở vị trí nguy hiểm nhất là trung tâm vụ nổ.

Đám học sinh đều cảm kích từ tận đáy lòng. Trong lúc loạn lạc, khi tất cả mọi người đều đang bỏ chạy thực mạng, thì Phượng Tri Vi và Ninh Dịch lại chẳng màng đến an nguy của bản thân, đặt việc bảo vệ họ lên hàng đầu, phần tâm ý này thật sự hiếm thấy.

Khi viên đạn phát nổ, quan viên Hoàng Hải cũng đứng cách đó không xa. Lúc này đám quan viên vẫn hồn xiêu phách lạc, ai nấy ngồi bệt ra đất không đứng dậy nổi. Một viên Tham nghị bị nổ đứt một cánh tay, nằm dài ra đất không ngớt kêu la, Chu Hi Trung ngồi giữa một đám hộ vệ, mặt mũi tái xanh, không giống sắc mặt người.

Bốn bề bốc lên một làn khói đen, vết máu loang lổ đầy đất, trên bến tàu sót lại vô số chiếc giày, có chiếc chủ nhân của nó đã vĩnh viễn không thể xỏ vào nữa. Dân chsung chạy thoát khỏi tử thần dần dần xúm lại, tìm kiếm người thân thất lạc của mình, thi thoảng lần mò mò, rồi bật ra một tiếng khóc thét đau xé ruột gan.

Giữa khung ảnh thê lương vắng vắng những tiếng kêu gào, Chu Hi Trung ngơ ngác chứng kiến tất cả. Có thuộc hạ đến gần định đỡ ông ta, lại bị ông ta hung hăng đẩy ra.

Phượng Tri Vi và Ninh Dịch đều nhìn sang ông ta – người này cứng cỏi ngạo mạn, nhưng nghe nói rất thương dân, cũng có tiếng là thanh liêm, bằng không đã chẳng được phụ lão Hoàng Hải yêu quý đến vật. Bây giờ ông ta lại vì tư tâm của mình mà kéo hàng vạn người ra bến tàu thành nguyện, khiến họ bị người ta hại thương vong vô số, tâm tình ông ta lúc này, chắc hẳn khó nói thành lời.

Ninh Dịch bỗng nhìn về phía Phượng Tri Vi, nàng hiểu ẩn ý của y – đây chính là thời cơ tốt nhất để bắt Chu Hi Trung, lấy cớ không tận tâm giữ gìn trị an, gây ra thương vong quá lớn, tạm thời cách chữa ông ta chờ trị tội. Quan viên Hoàng Hải răm rắp nghe lời ông ta, nhổ đi cái gai này, về sau khi Ninh Dịch rời đi, Phượng Tri Vi ở lại Hoàng Hải hành sự sẽ bớt đi rất nhiều cản trở.

Nhưng một lúc sau, Phượng Tri Vi lại lắc đầu.

Nàng xoay người, nhìn bến tàu loang lổ máu tươi, nhìn dân chúng ánh mắt thê lương, rồi đáy mắt xưa nay vẫn phủ một tầng sương mù dịu dàng, chợt nổi lên sắc máu uy nghiêm.

Sắc máu kia như ánh lửa bập bùng cháy trong đôi mắt nàng, làn hơi nước mờ màng vĩnh viễn không tiêu tan kia, dường như bị một tầng máu che phủ.

Cuộc đời nàng quen mỉm cười đối diện với tất cả, nhưng không có nghĩa là nàng không bao giờ bị chọc giận.

Nếu dung lời lung lạc không phá được lũy sắt lạnh lùng này thì nàng cũng không ngại dùng sức mạnh sắt đá để hủy diệt nó!

“Xoẹt.”

Nhuyễn kiếm màu đen chém nứt mặt đất lát đá tảng, khe nứt rất sâu, như đôi môi mím chặt sau khi thốt ra lời thề.

“Hoàng Hải Thường thị! Chờ ta!”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 42: Tặng Thiếp

Type: Mèo Băng

Thường thị có đợi chờ Phượng Tri Vi hay không thì chưa thể biết được, nhưng năm đại thế gia Hoàng Hải do Yên gia dẫn đầu đã chờ nàng từ rất lâu.

Năm đại thế gia trước đó bị đẩy ra khỏi đám đông, bị dân chúng Hoàng Hải và quan phủ ngăn cản đầy thù địch, đúng là trong họa có phúc, trong vụ án nổ nguy hiểm này lại không may may thương tổn.

Bấy giờ một đám già trẻ lớn bé tiến lên khấu đầu, còn chưa kịp thi lễ thì Phượng Tri Vi đã bảo: “Miễn lễ, giờ không phải là lúc làm mấy cái nghi lễ suông này. Các vị hãy tạm thời phân công cho những người đến đây đưa người bị thương đi cứu chữa, người chết thì giúp khâm niệm hoặc báo tin cho người nhà, bao giờ xong việc hẵng thi lễ cũng chưa muộn.”

Ninh Dịch đã sớm rời đi, phân phó quan viên Hoàng Hải giải quyết những việc có liên quan.

Năm đại thế gia bưng tỉnh ngộ, đây chẳng phải chính là một cơ hội để mua chuộc long dân Hoàng Hải đó sao? Vội vàng phân công xuống, Yên gia hành động chớp nhoáng, chẳng lều trại ở bốn góc bến tàu làm trạm xá tạm thời, lại thu xếp lều trại nghỉ ngơi cho Ninh Dịch và Phượng Tri Vi không chịu rời đi. Phượng Tri Vi không đặt chân vào lều lấy một bước, mà đích thân dẫn theo Cố Nam Y lòng quanh bốn phía, gặp ai bị thương nặng chảy máu không ngừng thì để Cố Nam Y điểm huyết, rồi đợi quan phủ hoặc thế gia gọi thầy thuốc tới xử lý.

Dân chúng lặng lẽ nhìn vị thiếu niên khâm sai gây yếu này giúp họ khiên những thi thể cực kỳ ghê rợn mà không chút ngần ngại, ngồi xuống bên những người bị thương máu thịt be bét, xắn tay áo bắt đầu xử lý miệng vết thương, điểm huyết, cầm máu, băng bó, chỉ đạo thuộc hạ phải quán lý những người bị thương chính xác như thế nào. Người bị thương thì nhiều mà thầy thuốc lại ít, ai nấy đều tất bật, cuối cùng Ngụy đại nhân đích thân cứu chữa người bị thương luôn, quỳ nửa gối xuống mặt đất lầy lội, ôm căng chân sung vù của ngư dân, nhẹ nhàng cởi những chiếc giày dính đầy vẩy cá và vết máu hình như không người thấy mùi máu tươi trộn lẫn với mùi của hải sản khiến người ta buồn nôn. Gương mặt nhể nhại mồ hôi hòa với máu và tro bụi, bình tĩnh mà đau xót.

Sự căm ghét trong lòng họ đang tiêu tán, cảm động đang nảy chồi, một vài người dân ban đầu tránh nàng rất xa, giờ bắt đầu xúm lại, chung tay di chuyển người bị thương, rửa sạch miệng vết thương, lấy vải đưa thuốc...

Trên quảng trường bến tàu, những tiếng khóc than chửi rủa, hoảng loạn bối rối dần dần tan biến, thay vào đó là bầu không khí cứu chữa khẩn trương mà có trật tự. Phương Tri Vi liếc mắt một cái là có người tự động tiến lên giúp đỡ, quan phủ, dân chúng, hộ quân của khâm sai, ba lực lượng này sau một nghi thức nghênh đón không hề hữu hảo, vì một tai nạn mà lần đầu tiên tiến hành hợp tác chặt chẽ.

Đám học sinh được nuông chiều từ bé của thư viện Thanh Minh, sau một hồi đứng ngoài quan sát cũng xắn tay áo gia nhập đội ngũ. Diêu Dương Vũ nằm trên cáng, tự ra chủ ý, lớn tiếng chỉ huy hộ vệ của Phương tri Vi làm chân sai vặt cho thầy thuốc.

Đối mặt với tai nạn, lòng người ngày thường vẫn chia rẽ ly tán, mới dễ dàng xích lại gần nhau vì sự thương xót. Phương Tri Vi nhìn đám người bận rộn khắp nơi, trong lòng mơ hồ dâng lên cảm khái.

Mặt trăng đã mọc, trải qua quá trình xử lý hiệu quả suốt một ngày, quảng trường đã trở về với yên tĩnh, chỉ có tiếng rên rỉ mơ hồ trong lều trại trôi bồng bềnh giữa trời biển một màu.

Phượng Tri Vi vẫn chưa nghỉ ngơi, đi dạo xung quanh quảng trường. Ban ngày hỗn loạn một hồi, chết mấy chục người, bị thương mấy trăm, những người thật sự chết hay bị thương vì chất nổ không nhiều lắm, trái lại chết vì bị giẫm đạp rất nhiều. Nàng lo lắng trong cảnh hỗn loạn ấy, sẽ có một số kẻ thừa dịp sơ hở xâm nhập vào, rất khó phát hiện.

Một mảnh trăng lạnh lẽo chiếu lên những vũng máu rải rác khắp quảng trường, cả quảng trường thoát nhìn tựa một đám lục bình nhuộm sắc máu. Phượng Tri Vi chậm chậm cất bước, thi thoảng nhặt lất một vài mảnh khóa vàng, túi tiền, túi thuốc,... những vật kỉ niệm chứa đầy yêu thương này, giờ đã mất đi chủ nhân hằng nâng niu chúng.

Cố Nam Y đi theo sau lưng nàng, y không biết Phượng Tri Vi đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy bóng lưng trước mắt thoát nhìn hơi cô đơn, đôi vai mảnh khảnh gánh cả ánh trăng tròn.

Y bỗng tiến lên một bước, khoác tấm vải vẫn vắt trên khuỷu tay lên vai Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi chỉ cảm thấy đầu vai mình bỗng dừng oằn xuống, suýt chút nữa còn tưởng là thích khác, nghiêng đầu thấy Cố thiếu gia khoác lên vai nàng nửa tấm vải căng lều thừa ra vẫn cầm trên tay này giờ, mới dờ khóc dờ cười.

Huynh đang làm gì? Phượng Tri Vi túm lấy góc lều, nhú mào đưa mắt hỏi y.

Cố thiếu gia đứng đó, không nói cũng chẳng nhúc nhích, Phượng Tri Vi kinh ngạc nhận ra, đôi mắt y đằng sau tấm mạng che hình như đang đảo

vòng vòng – chẳng phải y không bao giờ nhìn thẳng vào người ta, chỉ thích cụp mắt xuống nhìn một thước ba tấc trước mặt mình sao?

Xem ra đoán được câu trả lời của Cố thiếu gia là chuyện không khả thi lắm. Phượng Tri Vi thở dài, đoán chừng phải chăng Cố thiếu gia gọi nàng đi dựng lều trại? Chợt nghe Cố thiếu gia mở miệng.

“Mặc cho khỏi lạnh.”

Phượng Tri Vi lại giật mình, một lúc sau mới phản ứng lại – y sợ nàng lạnh?

Y đang giúp nàng khoác thêm “y phục”?

Nàng ngậy ra tại chỗ, cầm lấy tấm vải căng lều nặng trĩu, nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, trong lòng hơi chua chát. Trong phút ngẩn ngơ, nàng chợt nhớ ra đây hình như là lần đầu tiên Cố Nam Y biểu lộ rõ ràng một thứ tâm tình na ná như “quan tâm”.

Những ngày đầu quen biết, y đá nàng xuống giường, cho nàng ngủ trên tấm gỗ lót chân giường, vớt y phục nàng giặt mà y không hài lòng vào nhà xí. Dù y bảo vệ nàng, nhưng những lúc túm lấy nàng cũng thường nặng tay nặng chân không biết giảm bớt lực độ.

Bắt đầu từ bao giờ, chốn mộng muội đã mở ra để một tia nắng chói chang?

Ánh trăng âm u, quảng trường vắng ngắt, nàng và y lặng lẽ nhìn nhau trong làn gió đêm thu.

Rất lâu sau, nàng kéo tấm vải dựng lều bao chặt lấy thân thể mình, cứ như kia là một tấm áo choàng thực thụ, mỉm cười nói: “Ừm, rất ấm áp...”

Cố thiếu gia vừa ý gật đầu, y cũng cảm thấy rất ấm áp, xem ra rất ấm áp.

Phượng Tri Vi lại đang phát rầu, kéo theo tấm áo choàng vài lều náy, biết đi đứng thế nào đây?

Đi chưa được mấy bước, lỗ tai Cố Y Nam bỗng động đập, sau đó Phượng Tri Vi cũng phát hiện ra.

Trước mắt là một đồng tạp vật, toàn là mấy thứ chậu lười linh tinh mà ngư dân thường dùng. Một âm thanh yếu ớt truyền ra từ bên dưới mớ tạp vật đó.

Phượng Tri Vi nhập ba bước thành hai, gạt mớ tạp vật ra, bỗng rùng mình ớn lạnh.

Bên dưới mớ chậu lười có một người phụ nữ trẻ tuổi đã chết, nằm xoay lưng ra ngoài, thân thể cong lên thành một hình cung kì lạ. Bên dưới bụng nàng ta đặt một cái chậu, trong chậu là một đứa bé đang khóc oe oe.

Rõ ràng, khi bạo loạn nổi lên, người phụ nữ này bị dòng người đẩy đến nơi này đè ép đến chết, nhưng từ đầu đến cuối vẫn giữ khư khư đứa bé dưới người mình. Nàng ta sợ khi mình ngã sẽ đè lên đứa bé, nên không những oằn lưng ra chống đỡ những cú giẫm đạp, mà còn đặt đứa bé vào trong chậu.

Cái chậu kia không nhỏ, nếu lúc ấy nàng ta chịu lấy chậu che kín thân thể, thì chắc hẳn đã giữ được mạng mình. Nhưng có lẽ nàng ta đã trọng thương đến cạn kiệt sức lực, chỉ có thể lựa chọn bảo vệ đứa bé mà thôi.

Phượng Tri Vi nhìn chiếc chậu kia, hốc mắt đã hơi ươn ướt.

Những người mẹ trên đời, ngày thường họ có thể bình thường đến gần như vụn vặt, chỉ đến những lúc bị vây giữa gian nan khổ cực mới thấy được

sức mạnh của tình yêu đủ để vượt qua sự sống và cái chết.

Nàng bế đứa bé kia lên, nó quả nhiên không hề có thương tích, nhưng đã đói phát khóc. Vừa được người bế lên, nó lập tức dùng những ngón tay non nớt đi siết chặt bàn tay nàng.

Phượng Tri Vi bất giác cười cười, áp mặt mình lên gò má mịn màng non nớt của nó, lấy tấm vải căng lều bọc kĩ nó lại.

Vừa bọc nó lại, nàng chợt phát hiện ra, y phục của đứa bé này vô cùng tinh tế, mang vẻ xa hoa kín đáo. Mảnh khóa vàng trên cổ không đề chữ, lại nạm một khối hắc diệu bảo thạch to cỡ. Phần đầu bảo thạch toát ra màu tím sẫm, hòa quang tỏa ra bốn phía.

Lại ngắm nghía người phụ nữ đã chết, ăn vận bình thường, không đeo một món trang sức nào, trong lòng Phượng Tri Vi dấy lên sự nghi hoặc, lẽ nào, nàng ta không phải mẹ của đứa bé này?

Mảnh khóa này hết sức quý giá, nàng ngắm nghĩ, tháo xuống rồi cất đi.

Ôm đứa bé kia vào lòng, nó lập tức ngừng khóc, vui vẻ mút đầu ngón tay. Phượng Tri Vi nổi lòng nào ngừng khóc, vui vẻ mút đầu ngón tay. Phượng Tri Vi nổi lòng đùa bỡn, nhét đứa bé vào lòng Cổ thiếu gia.

“Huynh ôm nó đi nào.”

Cổ thiếu gia không dưng bị nhét cho một “vật thể”, liền nhảy dựng lên như phải bỏng, phản ứng đầu tiên chính là quăng đi, Phượng Tri Vi hồi hợp nhìn y, chuẩn bị sẵn sàng để đón lấy, nhưng động tác quăng đi mới làm được một nửa, đứa bé kia hình như đã phát hiện ra, bật khóc oe oe. Cổ thiếu gia kinh hãi, lập tức thu tay lại, ôm chặt đứa bé, đứng ngây ra một chỗ không nhúc nhích.

“Đúng rồi, không được ném, không được ném”. Phượng Tri Vi thở phào, mỉm cười chỉ dẫn y, “Huynh xem, nó có dễ thương không?”

Cố Thiều gia im lặng hồi lâu, thương lượng với nàng, “Không được.”

“Được.” Phượng Tri Vi kiên trì.

“Không được...”

“Được...”

“Không được không được...”

Cố thiều gia chưa bao giờ chịu nói nhiều cũng bắt đầu dùng điệp từ, xem ra đã chần động cùng cực rồi. Phượng Tri Vi nở một nụ cười gian trá, cầm bàn tay y cho y sờ thử gương mặt tinh tế của đứa bé kia, “Huynh sờ thử xem, đây là trẻ con... Nó vừa thơm, lại vừa ấm áp.”

Cố thiều gia trúng một tia sét còn chưa kịp phản ứng, lại thêm một tia sét nữa giáng xuống. Ngón tay bị kéo lên mặt đứa bé, mới chạm vào đã run rẩy, sau đó nhanh chóng rút phắt lại cứ như bị sét đánh trúng lần nữa.

“Có phải nó rất mềm rất mịn rất thơm không?” Phượng Tri Vi mỉm cười, nhìn y bằng ánh mắt xấu xa, “Huynh cũng từng mềm mại thơm tho như thế, được ôm trong vòng tay mẹ. Huynh chắc hẳn cũng đã nghe những bài dân ca của mẹ, và được cha vuốt ve khuôn mặt như thế.”

Cố Nam Y lại run rẩy, dường như thoáng thất thần trong giây lát, dường như trong giây phút ấy y đã được ngôn từ của Phượng Tri Vi và cảm giác mềm mại ấm áp trong lòng đưa đến một thế giới xa xăm và bờ ngõ. Nơi ấy có sắc màu, có âm nhạc, có những nụ cười, có những thứ mà trọn đời y không thể có.

Ôm trong lòng thân thể mềm mại nhỏ bé khiến y cảm thấy gượng gạo, đáng lẽ y nên ghét bỏ, đáng lẽ y nên trực tiếp quăng đi như trước giờ vẫn thế. Nhưng khi giọng nói mềm mại nhẹ nhàng của nàng lướt qua trước mặt, y nghe ra trọng giọng nói ấy chưa đựng một cảm giác không giống như ngày thường. Y không biết cảm giác ấy là gì, nhưng trực giác mách bảo cho y biết, rằng y không thể cự tuyệt, không thể ném đi.

Trong giọng nói của nàng, chứa đựng khát khao và mong mỏi.

Khát khao và mong mỏi thế giới của y không chỉ giới hạn trong một thước ba tấc và tám miếng thịt, không chỉ là một khoảng không lạnh nhạt, hy vọng y có được tình cảm phong phú, cuộc sống đủ đầy.

Khát khao và mong mỏi y hiểu ra rằng, trong nhân gian nhất định tồn tại những thứ khiến người ta vì nó mà rơi lệ, tranh cãi, vui sướng, reo hò.

Cố thiếu gia ôm đứa bé một cách cứng nhắc, cánh tay bắt đầu run rẩy. Phượng Tri Vi nhìn y, cảm thấy đáng vẽ Cố thiếu gia ôm đứa bé thật sự vô cùng đáng yêu vô cùng dễ thương, có điều một đại cao thủ bị ép buộc ra nông nổi này thực hơi ác, vẫn nên để mọi chuyện đến từ từ thì hơn.

Nàng bế đứa bé đi như một sự ban ơn, lần đầu tiên trong đời Cố thiếu gia thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức nhảy đi một nhịp lên xuống đã chui tọt vào căn lều tí đáng xa.

Cố thiếu gia trơ trơ như tảng đá, bị ai kia vô lương tâm ép uống đến nỗi phải chật vật chạy trốn, mà ai kia còn không hề lấy làm hổ thẹn, cười nhất một hồi mới bế đứa bé đi tìm Yên Hoài Thạch, bảo y tìm một nhũ mẫu đến, sau đó bước vào căn lều của Ninh Dịch.

Ninh Dịch cũng chưa ngủ, ngồi dưới ánh đèn chống khuỷu tay lặng lẽ trầm tư. Quầng sáng vàng vọt đậu lại trên hàng mi y, xem ra y có phần mệt mỏi, bờ mi dài như một cái bóng nhàn nhạt hình vòng cung dưới đôi mắt, lộ ra vẻ ôn nhu hiếm gặp.

Nghe tiếng động, y ngẩng đầu lên, hỏi: “Đêm hôm khuya khoắt còn ra ngoài tìm kiếm cái gì...”

Đứa bé bất ngờ nắc lên một tiếng nho nhỏ.

Ninh Dịch nói được nửa chừng thì nghẹn cứng.

Hôm nay Phượng Tri Vi đã dọa được hai người, tâm tư nặng trĩu cũng nhẹ nhàng hơn, cười hỏi: “A? Điện hạ muốn nói gì ạ? Tiếp tục đi chứ?”

“Trẻ con ở đâu ra vậy?” Ninh Dịch kéo nàng lại, Phượng Tri Vi kể rõ mọi chuyện, nhưng không nhắc đến mảnh khóa vàng kia.

Ninh Dịch đưa tay ra vuốt ve khuôn mặt đứa bé, đứa bé kia không sợ người lạ, bật cười khanh khách, cất tiếng ọ ẹ gậm nắm tay. Ninh Dịch dường như có chút đắm chiêu, bỗng dừng mỉm cười, “Trong nháy mắt vừa rồi, ta cứ nghĩ đến tương lai mười năm sau.”

“A?”

“Ta đang phê duyệt công văn, nàng ôm con trẻ bước vào giúp ta.” Khóe mắt xếch lên của Ninh Dịch toát ra mấy phần trêu chọc mấy phần nghiêm túc, khẽ cười, “Rồi ta phớt lờ nàng, nàng liền lật bàn.”

Phượng tri Vi không nén nổi nhoen cười, thầm nghĩ người này lại vòng vo vo trêu chọc nàng, cười đáp: “Điện hạ đúng là rất giỏi tưởng tượng.”

Ninh Dịch lại đưa tay ra nhẹ nhàng xoa lên gương mặt nàng, hỏi: “Không thể trở thành sự thật sao?”

Giọng y trầm thấp, quanh quẩn trong căn lều yên tĩnh như tiếng suối chảy, Có cơn gió se se lạnh lọt qua kẽ hở căn lều, cuống bay phong thư đặt trên bàn, y đưa khuỷu tay nhẹ nhàng chặn lại.

Phượng Tri Vi ngồi thẳng người lên.

“Chuyện mười năm về sau, ai biết sẽ ra sao chứ?” Nàng mỉm cười nhàn nhạt, nhưng trong ánh mắt tuyệt nhiên không có ý cười, lại thêm vài phần buồn bã và hoang mang hiem gập, “Biết đâu khi ấy sẽ nhìn nhau như người xa lạ, biết đâu chỉ là quên biết sơ sơ, biết đâu vẫn y hệt như bây giờ, tôi đứng dưới thềm mái ngài, ngài ở xa tít trên cao, biết đâu... biết đâu gặp lại sẽ thành thù.”

Mấy chữ cuối cùng thốt ra, hai người đều run rẩy. Phượng Tri Vi quay mặt đi, Ninh Dịch trầm mặc rất lâu, rồi chậm rãi hỏi: “Lý do?”

Phượng Tri Vi cười đáp: “Tôi chỉ lấy ví dụ thôi mà.”

Nàng ôm đứa bé đứng lên, “Tôi đi xem nhũ mẫu đã đến chưa.”

Ninh Dịch lặng lẽ nghe tiếng bước chân nàng rời xa, không tỏ thái độ gì. Một lúc sau y mới chậm rãi dời khuỷu tay này giờ vẫn đè lên mặt bàn, cầm phong thư bị đè bên dưới lên xem.

Xé niêm phong kín mít, khăn cấp nghìn dặm, bên trên khắc kí hiệu bí mật thuộc về tình báo ti của y, cho thấy đây là một phong thư mật hết sức khẩn cấp.

Y vuốt ve phong thư ấy rất lâu, không cần mở ra, nội dung bức thư cũng khắc sâu trong lòng.

Rất lâu sau, y giờ phong thư ấy lên, châm vào ngọn nến.

Ngọn lửa vàng vọt bén vào phong thư, lá thư cuộn lên một góc màu xám trắng, tàn tro rơi lả tả, đọng lại một mớ trên bàn.

Lá thứ cháy hết, ngọn nến cũng lụi tàn. Nhưng y không thay nến mới, mà chống khuỷu tay lên trước án, mặc cho bóng đêm nặng trĩu đè nén

xuống.

Rất lâu sau, không biết từ đâu, thoát ra một tiếng thở dài dằng dặc.

Bước ra khỏi lều của Ninh Dịch, Phượng Tri Vi bàn bạc với Yên Hoài Thạch, đưa những đứa bé mất cha mẹ hoặc người thân trong cơn biến loạn này đến nuôi dưỡng trong nhà từ thiện do Yên gia mở ra.

“Đây là cơ hội tốt cho Yên gia nhà người mua chuộc lòng người.” Phượng Tri Vi chăm chú nhìn đứa bé kia bú sữa ngon lành, sắc mặt bình thản, “Quan dân Hoàng Hải phải đối thiết lập bạc sự vụ ti, trong sự kiện này thế gia các người biểu lộ quan điểm đối lập, tuy không sai, nhưng đây không phải cách tốt nhất. Các người đã phô trương xong khả năng khống chế kinh tế của mình thì nên bắt đầu lung lạc, chứ nếu chỉ chăm chăm cật mạnh, sẽ chỉ khiến người ta đoàn kết lại mà cảnh giác người.”

Yên Hoài Thạch hết sức tán thành, nhưng ngoài mặt có vẻ khó xử. Phượng Tri Vi hỏi: “Sao thế?”

“Có hai việc khó.” Yên Hoài Thạch nói: “Một là dân chúng Hoàng Hải tính tình cứng cỏi, sự căm ghét tích tụ bao năm qua với thế gia chúng tôi khống thế dễ dàng tiêu tan như thế. Nhà từ thiện mà thế gia chúng tôi mở, trước giờ khống ai hỏi han, thà đi xếp hàng chờ quan phủ chăm sóc, chứ không thêm đến chỗ chúng tôi.”

“Chuyện này dễ thôi.” Phượng Tri Vi nói, “Đưa đứa bé này vào nhà từ thiện của các người, kèm theo các cô nhi bơ vơ mất nhà trong sự kiện lần này nữa. Dân chúng trải qua chuyện đêm nay, dĩ nhiên sẽ có điều bất mãn với quan phủ Hoàng Hải. Các người phải giỏi lợi dụng cơ hội, bước tiếp theo làm như thế nào thì phải trông vào bản thân các người. Dù sao đi chăng nữa, cứ giải trừ ác cảm trước đã rồi tính sau. Nếu quan phủ ngăn cản, ta sẽ thay người xử lý.”

Yên Hoài Thạch nhìn nàng dạt dào cảm kích, một lúc sau mới nói: “Ta không biết phải cảm tạ huynh thế nào...”

Phượng Tri Vi xua tay, cười nói: “Người sai lầm rồi, thật ra ban đầu là người giúp ta. Nếu không có người, ta căn bản không vào được thư viện Thanh Minh, cũng không có những cuộc hội ngộ sau này. Ở Đế Kinh, tất cả những chi phí ăn mặc của ta và Cố huynh đều do một tay người thu xếp, những lễ nghĩa qua lại sau khi đặt chân vào quan trường, nếu không nhờ tài lực hùng hậu của người chống đỡ, thì ta cũng không thể ứng phó ung dung như thế. Chúng ta là bằng hữu, cần gì phải nhất nhất buông ra những lời khách khí này. Việc khó thứ hai là gì?”

Yên Hoài Thạch thở dài, “Việc khó thứ hai, là ta sợ phụ lòng coi trọng của huynh.”

Phượng Tri Vi ngạc nhiên, Yên Hoài Thạch tiếp: “Một lời khó nói hết, rồi huynh sẽ biết thôi... Trưởng lão của Yên gia ta muốn cầu kiến huynh, huynh có chịu gặp một lần chăng?”

“Được.” Phượng tri Vi chăm chú nhìn hẩn hồi lâu, mỉm cười gật đầu.

Nhìn Yên Hoài Thạch vôi vàng bước ra, Phượng Tri Vi nhú mày nhấp một ngụm trà, thầm nghĩ tiểu tử này có ẩn tình gì khó nói? Hẩn giới giang tháo vát như thế, có công rất lớn với Yên gia, còn ai đủ sức làm khó hẩn?

Màn che lều vén lên, một đoàn người nối đuôi nhau bước vào, già trẻ gái trai gì cũng có. Yên Hoài Thạch đi đầu, cung kính vén màn, chờ mọi người tiến vào hết mới bước vào sau cùng.

Mọi người bước qua bên người hẩn, thành nhiên đón nhận sự cung kính của hẩn, kể cả mấy vị nam nữ đi sau cùng, thoạt nhìn tuổi tác vai vế gần bằng hẩn cũng vậy.

Chân mày Phượng tri Vi nhướng lên, đáy mắt lướt qua nét cười.

Các vị trưởng lão của Yên gia đều đã thấy mặt Phượng Tri Vi vào ban ngày, nhưng những người theo sau thì đêm nay mới đến. Họ được trưởng lão dẫn theo bái kiến khâm sai đại nhân, giờ thấy khan sai đại nhân tuổi trẻ như thế, chần qua mới mười lăm mười sáu, thì đều có vẻ ngạc nhiên.

Phượng Tri Vi cảm nhận được có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chú, nàng nhướn mày nhìn lại, cô gái ngồi sau chót đội ngũ vẫn không hề thu lại ánh mắt của mình, còn ngẩng mặt mỉm cười với nàng.

Rõ thật là... không hiểu quy tắc.

Phượng Tri Vi dừng dung nhìn nàng ta mỉm cười, không hề nhúc nhích. Cô gái ấy ngẩn ngơ, ý cười đông cứng trên mặt, đáy mắt lộ ra mấy phần giận dữ nghiêm trang.

“Yên thị ở Hoàng Hải, tham kiến khâm sai đại nhân, đại nhân kim an!” Ông lão đứng đầu run lấy bấy hành lễ, nhưng người con lại cũng quỳ. Mấy người trẻ tuổi đứng cuối cùng liếc mắt nhìn nhau, cũng miễn miễn cưỡng cưỡng quỳ xuống.

Phượng Tri Vi tiến lên một bước nâng mấy vị trưởng lão dậy, “Các vị đều là tiền bối cao tuổi, tuyệt đối không thể hành đại lễ.”

Nàng đỡ các vị trưởng lão, họ còn đang khiêm tốn tạ ơn, thì mấy người trẻ tuổi đằng sau đã phúi phúi bụi, tự mình đứng lên.

Yên Hoài Thạch cúi đầu, chân tay nhanh nhẹn chạy tới giúp Phượng Tri Vi đỡ mấy ông lão dậy, “Mời thái công an tọa, khâm sai đại nhân rất kính trọng người già...”

Hắn đỡ cánh tay trưởng lão đi đầu, Phượng Tri Vi để ý thấy cánh tay ông lão kia run lên, dường như trong tích tắc muốn hất tay Yên Hoài Thạch ra, rồi lại chống chế được bản thân, đầu tiên là mỉm cười với nàng tỏ lòng cảm tạ, sau đó quay sang bảo Yên Hoài Thạch: “Người ở đây chỉ tổ vương

tay vướng chân, đừng có chọc giận khâm sai đại nhân phiền chán, còn không mau tránh ra.”

Giọng ông lão rất bình tĩnh, ai không hiểu chuyện không chừng còn có thể nghe ra sự thân thiết không khách khí. Nhưng đôi mắt Phượng Tri Vi chợt lóe sang, cảm nhận được sự ghét bỏ bị kiềm chế từ những lời này.

Mấy thành viên trẻ tuổi trong Yên gia liếc mắt nhìn nhau, nửa cười nửa không.

Yên Hoài Thạch khẽ đáp “ạ”, rồi cay đắng rút lui. Khi hần sắp vén màn cửa, Phượng tri vi bỗng mở lời: “Hoài Thạch, người đi đâu đấy?”

Người trong Yên gia ngơ ngác, Yên Hoài Thạch chận rãi xoay người đáp: “Tôi đi dâng trà cho mọi người. Nơi này đơn sơ, không có tôi tớ...”

“Dâng trà cũng không phải việc của người.” Phượng Tri Vi ngồi trên thượng tọa, nửa cười nửa không, “Gặp mặt Yên gia, làm sao vắng công thần như người được? Qua đây ngồi đi.”

Nàng vừa thốt ra những lời này, người của Yên gia lại ngơ ngác. Yên thái công dẫn đầu cố gắng nhẫn nhịn, cuối cùng nhịn hết nổi, đành hỏi dò: “Đại nhân cất nhắc Hoài Thạch là phúc của Yên gia chúng tôi, nhưng có sao lại gọi nó công thần?”

Phượng tri Vi bị hỏi đến đờ người.

Yên Hoài Thạch không được coi là công thần của Yên gia nhà ông sao?

Không nhờ Yên Hoài Thạch đã kết giao với ta, Yên gia nhà ông có trở thành hoàng thương được không?

Không nhờ Yên Hoài Thạch tận tâm tận lực vì ta, rồi ta có qua có lại, Yên gia nhà ông có thể thống lĩnh Thuyền bạc sự vụ ti, tương lai sẽ được một chức tước rạng rỡ tổ tông?

Nhưng những lời này nàng không tiện nói ra, đành trầm ngâm ngó sang Yên Hoài Thạch, thì thấy Yên Hoài Thạch đang cười khô. Phượng Tri Vi thầm biết có gì đó không ổn, Hoài Thạch vô cùng khôn khéo với việc buôn bán và giao thiệp, vào kinh thành như cá gặp nước, nhưng từ ngày trở lại Hoàng Hải, mới đầu còn có vẻ vui mừng phấn chấn, về sau tâm trạng lại hơi bất an. Sự hoạt bát ngày xưa hoàn toàn biến mất, bây giờ lại có vẻ nuốt giận không dám phác tác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Lúc này Yên thái công đã tiếp lời: “Yên gia được đại nhân ưu ái, được ban thưởng hậu hĩnh, nếu không nhờ đại nhân, Yên gia làm sao có được ngày hôm nay. Cháu nội thảo dân là Hoài Viễn lại được đại nhân đề bạt, giành được danh hiệu hoàng thương ở kinh thành, ân đức này đến giờ vẫn chưa có dịp gặp mặt tạ ơn...”

Phượng Tri Vi càng nghe càng thấy ông ổn, Hoài Viễn là ai?

Nàng vẫn nhớ như in, sau khi bệ hạ phê chuẩn danh hiệu hoàng thương kinh thành, Yên gia đã phái người tới giải quyết những chuyện liên quan. Nàng bận bịu công việc, không hỏi đại diện hoàng thương kinh thành của Yên gia rốt cuộc là ai; mà đáng ra cũng không cần phải hỏi, đương nhiên là Yên Hoài Thạch, lẽ nào sự thật không phải như thế? Vậy vì sao Yên Hoài Thạch vẫn im lặng?

Nàng đưa ánh mắt nghi ngờ nhìn sang Yên Hoài Thạch, Yên Hoài Thạch tránh né ánh mắt nàng.

“Vụ hoàng thương hoàn toàn do Hoài Thạch huynh đệ bàn bạc với bản quan mà ra, muốn tạ ơn thì cứ tạ ơn hẳn là được.” Phượng Tri Vi hất cằm chỉ sang hẳn.

“Liên quan gì đến hẳn?” Yên thái công còn chưa mở lời, cô gái ngồi tít cuối hàng đã đột ngột cất giọng lạnh lùng, “Vụ hoàng thương rõ ràng là đại ca ta làm!”

“Hoài Doanh!” Một nam tử trung niên hạ giọng quát, “Coi chừng thất lễ!”

Nàng ta tỏ vẻ căm phẫn, ngạo nghễ quay đầu đi.

Phượng Tri Vi chậm rãi buông chén trà.

Nàng không hề tỏ ra tức giận, cũng không tỏ thái độ gì khác, nhưng chính sự bình thản và trầm luân ấy khiến bảy tám người ngồi xung quanh đều cảm thấy bầu không khí trong lều trở nên âm trầm lạnh lẽo. Họ vốn đang ngồi rất rộng rãi, mà tự nhiên cảm thấy chật chội, ai nấy đều bất an cực quấy thân thể.

Phượng Tri Vi vẫn trầm ngâm, mọi người cũng dần dần có vẻ hổ thẹn, nhìn nàng hơi bối rối.

Một lúc sau Phượng Tri Vi mới thản nhiên nói: “Trà nguội rồi.”

Nói vậy là có ý gì? Người trong Yên gia bị sự lặng im của Phượng Tri Vi đè nén đến bất an, nghe câu nói không liên quan này của nàng họ đều đưa mắt nhìn nhau. Yên Hoài Thạch đứng lên từ góc tối ở gần cửa, nói: “Chỗ này không đủ người hầu hạ, để tôi đi pha trà.”

“Khoan đã.” Phượng Tri Vi cười cười, “Người là một đại nam nhân, hấp tấp đi pha trà rót nước làm gì? Yên gia các người là đại tộc ở Hoàng Hải, quy củ nghiêm ngặt, ở chỗ nghị sự toàn nam tử này, ai nên đi hầu hạ, thái công đương nhiên phải biết, không cần người bận tâm.”

Yên thái công giật mình, mặt mày tái trắng, lập tức bảo: “Dạ, là lão hủ thất lễ. Hoài Doanh, con không mau đi pha trà rót nước cho khâm sai đại

nhân và các vị thúc bá huynh đệ đi!”

“Cháu không đi!” Cô gái kia ngẩng cao đầu, mặt phẫn giận dữ đến trắng bệch, ngay cả ngón tay cũng đang run rẩy, “Cháu là đại tiểu thư Yên gia, làm gì có chuyện phải hầu hạ người khác!”

“Hoài Doanh, không được tùy tiện!” Nam tử trung niên lúc trước lại trách móc, nhìn khuôn mặt kia hẳn chính là phụ thân của Yên Hoài Doanh, lúc này trông đã có vẻ cuống cuồng lo lắng.

Yên thái công cũng cau mày, thậm chí nghe nói khâm sai đại nhân trẻ tuổi nên mới dẫn theo vài tiểu bối mình vừa lòng đến bá kiến, nói không chừng mấy đứa còn trẻ sẽ dễ nói chuyện hơn, cũng có ý muốn kết thân. Ai ngờ Hoài Doanh ngày thường cũng khá, mà đụng đến chuyện Hoài Thạch là mất sạch bình tĩnh, lần này phải xử lý sao đây?

Khâm sai đại nhân thoát nhìn trẻ tuổi, nhưng mấy đứa trẻ nhà mình sao bì kịp. Ông đã nghe người ta kể chuyện xảy ra trên thuyền lớn gần bến tàu vào ban ngày; có thể ép Chu bá vương lên thuyền nhóm lửa, há lại là kẻ tầm thường? Hoàng Hải không phải chưa từng đón tiếp khâm sai, có người còn bị Chu bá vương ép đi ngay tại trận!

Khuôn mặt già nua trở nên căng thẳng, ông muốn mau mau dàn hòa. Nhưng Phượng Tri Vi không thềm liếc họ lấy một cái, lại bưng chén trà lên, chậm rãi thổi đi những bọt nước nổi trên bề mặt, thổi một hơi, rồi cười nhạt một tiếng.

Nghe tiếng cười này, mọi người đều không ngồi yên nổi nữa, huống chi đại nhân bưng trà tức là tiền khách, đành phải đứng dậy cáo từ.

Cô gái kia ùng ùng đứng dậy trước nhất, tung cười đá bay cái ghế con sang một bên. Phượng Tri Vi gầy gầy nhấp chén trà, bình thản nhìn nàng ta, ánh mắt lướt qua chút khinh miệt.

Yên Hoài Thạch đi theo tiền họ ra ngoài, Phượng Tri Vi chợt lên tiếng: “Hoài Thạch, người ở lại đây.”

Từ trong bóng tối của màn cửa, nàng bắt gặp Yên thái công nghiêng người, lờm Yên Hoài Thạch một cái cảnh cáo rồi mới bỏ đi.

“Chuyện này là sao?” Phượng Tri Vi đặt chén trà xuống, hỏi thẳng vào đề.

Yên Hoài Thạch trầm ngâm không đáp, Phượng Tri vi nhớ đến sắc mặt giọng nói của những người vừa rồi, càng nghĩ càng giận, nghiêm nghị nói: “Đừng chắc mẫm Thuyền bạc sự vụ ti chỉ có thể cho Yên gia các người thống lĩnh, bệ hạ từng cho ta quyền tự quyết tại chỗ, năm đại thế gia của Hoàng Hải là Yên, Trần, Hoàng, Lý, Thượng Quan, nhà nào lên cũng được!”

“Đừng!” Yên Hoài Thạch vội vàng nói, “Bọn họ chỉ chĩa mũi dùi vào tôi, tuyệt đối không dám nuôi lòng bất kính với huynh.”

“Chĩa mũi dùi vào người cái gì chứ? Tại sao người phải nhượng bộ? Rốt cuộc vì sao họ lại có thái độ thù hằn với người?” Ánh mắt Phượng Tri vi sắc nhọn như kim, liên tiếp đặt ra ba câu hỏi.

Lúc trước ở ngoài thư viện Thanh Minh mới gặp Yên Hoài Thạch, nàng vẫn định ninh vị con cháu Yên gia này hao hết tâm tư tìm con đường mới ở kinh thành, để mong gây dựng thành quả, tăng thêm cơ hội được kế thừa gia chủ. Bây giờ xem ra, e là không có chuyện dễ dàng như thế; đừng nói là gia chủ, lập được công lao lớn đến như thế cũng có thể bị người ta cướp đoạt.

Yên Hoài Thạch không phải kẻ ngốc, khiến hấn cam tâm tình nguyện nhượng bộ, hẳn phải có một lý do.

Yên Hoài Thạch vẫn lắc đầu, hình như ả tình gì khó nói. Phượng Tri Vi nhìn hẩn, trầm mặc hồi lâu rồi nói: “Ngày mai người bảo Yên gia thu xếp cho chúng ta một tòa nhà, ta và điện hạ sẽ ở lại đó.”

Yên Hoài Thạch run bắn, ngẩng đầu lên. Hẩn biết tính cách Phượng Tri Vi vô cùng thận trọng, khi chưa quan sát Yên gia kỹ càng cũng chưa giải quyết được mâu thuẫn giữa thế gia với quan phủ và dân chúng, thì sẽ không tùy tiện tỏ thái độ thiên vị bất cứ bên nào để khơi gợi mâu thuẫn. Bây giờ nói ra câu này, là quyết tâm muốn giúp hẩn.

“Ngụy huynh đệ... Đại nhân... Tôi...” Yên Hoài Thạch mấp máy môi, run rẩy không nói nên lời.

“Ta đã nói với người rồi, đừng gọi là đại nhân. Chúng ta quen biết từ thuở hàn vi, đến bây giờ nhà cửa chúng ta ở Đế Kinh cũng liền một khối. Chỉ cần không phản bội, vĩnh viễn là huynh đệ.” Phượng Tri Vi cười, “Còn nữa, ta thích cái người thông minh lanh lợi muốn mua y phục của ta khi mới gặp nhau ở thư Thanh Minh, chứ không phải kẻ xa lạ đang nhượng bộ từng bước của bây giờ.”

“Hay là chính mình.” Nàng đứng lên, bước ra ngoài, “Chuyện gì cũng có giới hạn thôi, không cần biết có ả tình gì khó nói, không cần biết vì sao người bị đối xử bất công, một khi tới giới hạn thì người đừng nhịn nữa. Người muốn nhịn, ta cũng không cho người nhịn.”

“Thường thị sắp xảy ra biến cố, nếu Hoàng Hải không thể mau mau đoàn kết làm một, thì chắc chắn sẽ bị thế lực của Thường thị không chế. Thuyền bạc sự vụ ti chỉ là một cái cớ, ta ắt phải thông qua thành công này để thu phục cả Hoàng Hải. Hoàng Hải, ắt của ta.” Ánh trăng bên ngoài trướng mạ lên bóng dáng mảnh mai của Phượng Tri Vi, giọng nàng ôn nhu mà lạnh lạnh, “Cho nên, Yên gia, ắt phải là của người.”

Đêm đó nghỉ tạm trong lều trại, ngày hôm sau đến ở trong biệt thự “Khế Viên” của Yên gia dưới sự sắp xếp của Yên Hoài Thạch. Ninh Dịch không hề dị nghị về quyết định này của Phượng Tri Vi, còn quan phủ Hoàng Hải dị nghị ác liệt, nhưng dị nghị cũng vô ích.

Mâu thuẫn giữ thế gia Hoàng Hải và dân chúng, Phượng Tri Vi đã sai người dò hỏi kỹ càng. Trước kia Hoàng Hải là vùng đất cằn cỗi, sau khi gỡ lệnh cấm biển, một vài nhân sĩ có nhãn quang chuẩn xác hành động mau lẹ đã sớm phát tài. Có phát triển ắt phải có xâm chiếm, có khuếch trương ắt phải có cướp đoạt, trong quá trình tranh đoạt hải vực dồi dào và các loại tài nguyên, khó tránh khỏi liên lụy đến dân chúng vô tội. Bổ chính sứ tiền nhiệm khi cai trị Hoàng Hải đã cấu kết quá sâu với thế gia, làm rất nhiều chuyện tổn hại đến dân chúng; hơn nữa toàn bộ dân chúng Hoàng Hải phần lớn là người làm thuê cho thế gia, nên còn tồn tại mâu thuẫn giữa chủ tớ, có thể nói lời ân oán dây dưa đã lâu.

Từ ngày lên cai quản Hoàng hải, Chu Hi Trung lại không dễ dãi như người tiền nhiệm, khẳng khái cho rằng thế gia đại tộc là mối hại của quốc gia, một khi có mối quan hệ lợi ích sâu xa với quan phủ, ắt sẽ gây hậu họa. Ông ta áp dụng chính sách thuế cao quản chặt với năm đại thế gia, nghiêm khắc đến gần như hà khắc, cũng hạn chế thế gia phát triển, nâng đỡ lợi ích của dân chúng, cho nên rất được dân chúng Hoàng hải yêu mến.

Phượng Tri Vi biết những điều nàng cũng yên tâm được một nửa. Quan lại cấu kết với thương nhân bền chắc như thép mới là cục xương cứng không gặm nổi, dù sao Chu Hi Trương cũng còn khí phách, trải qua sự kiện ở bến tàu, nếu đàm phán thêm thì chuyện phát triển Thuyền bạc sự ti cũng chưa chắc là bất khả thi. Nhưng không biết trong quan trường Hoàng Hải có bao nhiêu người là tay chân Thường gia cài cắm, ví như trong năm đại thế gia kia ắt có bàn tay Thường thị nhúng vào, nhưng không rõ là nhà nào thôi.

Mân Nam cần cỗi, Hoàng Hải lại dồi dào. Thường gia muốn phản, thì Hoàng Hải là vùng đất nhất định phải tranh. Thuyền bạc tử xử lý hải khẩu đã không còn là việc quan trọng nhất của Phượng Tri Vi lúc này, việc nàng phải làm là khống chế Hoàng Hải trong tay.

Quan phủ Hoàng Hải còn đang xử lý sự kiện bến tàu phát nổ, Phượng tri Vi cũng không vội đi bàn chuyện. Thuyền bạc sự vụ tử sẽ đặt ở đâu, xây dựng như thế nào, lựa chọn ai làm chủ sự đều là những việc cần quan tâm, nhưng trước khi tiến hành những việc này, ắt phải xác định chức Tổng biện Sự vụ tử sẽ rơi vào tay ai. Nàng vẫn mong đó là Yên gia, song nhất định phải là Yên gia của Yên Hoài Thạch.

Giờ xem ra một việc nhỏ xíu như thế cũng gặp khó khăn, khiến nàng đành phải đích thân đến dạy dỗ Yên gia từ trên xuống dưới, lâu nay họ khư khư giữ vùng Hoàng Hải, đã sắp không hiểu đạo lý đối nhân xử thế ở Trung Nguyên rồi.

Đêm đầu tiên ở Khế Viên, Yên gia dốc toàn lực tổ chức một bữa tiệc đón tiếp long trọng. Khế Viên đã đổi mới hoàn toàn những vật trang trí, giăng đèn kết hoa rực rỡ. Gia chủ đương nhiệm của Yên gia là Yên Văn Hoành, con trai thứ hai của Yên thái công, đích thân đứng trước cửa Khế Viên đón khách. Trên đài các rộng lớn dựa biển hứng gió, bày ra mười bàn yến tiệc hải sản tươi, đều là những hải sản quý giá bậc nhất. Gia chủ của năm đại thế gia đều đến bồi tiếp, họ nhìn Yên thái công bằng ánh mắt tràn đầy ước ao.

Giờ Thân(*) mở tiệc, khách khứa đã tụ tập kín nhà từ lâu, có nam có nữ. Dân tình Hoàng Hải tương đối cởi mở, năm đại thế gia lại là thương nhân, không có nhiều quy củ như ở Trung Nguyên, rất nhiều tiểu thư trực hệ của năm đại thế gia cũng đến dự tiệc.

(*): Tức từ ba giờ đến năm giờ chiều.

Dưới ánh đèn chiếu rọi khắp sảnh đường, một đôi nam tử vô cùng xuất chúng bước ra, một người thanh nhã cao quý, người kia thoải mái ung dung. Họ đứng đó, thẳng tắp như một đôi cây ngọc, khiến mọi người nhìn mà đáy lòng rung động, bàn của các tiểu thư mắt ai cũng sáng lấp lánh.

Ninh Dịch địa vị cao quý, bây giờ mắt lại không nhìn rõ nên chỉ xuất hiện qua loa một lát. Sau khi được mọi người tham kiến, y ngồi ở bàn chủ một hồi, nâng một ly rượu với người bên dưới; khi mọi người vội vã nâng chén lên theo, y lại đặt ly rượu xuống rồi quay về phòng.

Phượng Tri Vi đứng dậy kính cẩn đưa tiễn, Ninh Dịch nghiêng người, thoát nhìn tựa như đang nhìn nữ nàng điều gì, mà ngữ điệu lại mang theo ý cười nhàn nhạt: “Ta nghĩ thấy một cái bàn có mùi tanh... Nàng nên cẩn thận một chút.”

Phượng Tri Vi mặt mày nhăn nhó ngấm một bàn hải sản tươi xanh xanh đỏ đỏ hình như chưa qua chế biến, nghe nói đều là đồ mới vớt lên từ biển, để lưu giữ vị tươi ngon, ngay đến vỏ cũng chưa thêm bóc, trông thực sự là kinh khủng, hạ giọng nói: “Tại sao tôi ghê cứ như ngài đang vui sướng hả hê?”

“Đó là vì nàng quá nhỏ nhen.” Ninh Dịch mỉm cười bên tai nàng, hơi ẩm phả vào tai khiến nàng nhồn nhột. Nàng khẽ nghiêng đầu, nghe tiếng y nói, “Ừm... nếu ăn chưa no, thì đêm nay hãy đến phòng ta...”

Tôi đến mới là chuyện lạ!

Người ngồi dưới nhìn họ bằng ánh mắt ngưỡng mộ, thầm nghĩ họ thân nhau ghê, Ngụy đại nhân đúng là được điện hạ yêu mến...

Ninh Dịch vừa đi, Phượng Tri Vi đã gọi Yên Hoài Thạch: “Yên huynh đệ, ngồi xuống đây.”

Bàn của nàng ngoài nàng và Cố Nam Y ra thì chỉ còn toàn gia chủ của năm đại thế gia, tập trung những người có thân phận cao quý nhất. Nàng vừa cất tiếng gọi, đã chấn động cả sảnh đường.

Yên Hoài Thạch đứng dậy từ bàn cuối cùng, chỗ ngồi của con em các chi khác trong Yên gia, nâng chén mà chả tỏ thái độ gì, bình thản vượt qua con đường đầy những ánh mắt kì quái dõi theo, ngồi xuống bên cạnh Phượng Tri Vi.

Từ khi tâm sự với Phượng Tri vi, vẻ phiền muộn trong ánh mắt hằn dần dần tiêu tan, hẳn trở lại là Yên Hoài Thạch với đôi mắt linh hoạt như thuở ban đầu.

Vô số người đổ dồn ánh mắt theo từng bước chân hẳn, muốn nói lại ngừng.

Những ánh mắt này nhìn hẳn đăm đăm và mãnh liệt thì ra những người biết mặt và tẩy chay Yên Hoài Thạch không chỉ nằm trong Yên gia? Ánh mắt của năm đại thế gia, cũng nào có thân thiện cho cam.

Cố Nam Y ngồi cạnh nàng, nhìn chăm chăm những món hải sản tươi sống còn nguyên vỏ, bày tám miếng một đĩa, cảm thấy thứ này thoát nhìn cũng na ná hồ đào, không biết có ăn được như hồ đào không. Nhưng sau khi bóp nát một vỏ sò, bắn máu đầy mặt Yên thái công ngồi bên cạnh, thì y quả quyết đứng lên, lướt ra hậu viện.

Vẫn nên đi ăn hồ đào thì hơn...

Hai nam nhân không có nghĩa khí đều bỏ đi khỏi bữa việc hải sản tươi sống, Phượng Tri Vi không chạy vào đâu được, đành phải bất chấp khó khăn, đem cái món mềm mại, dính máu, thoát nhìn rất giống bộ phận nào đó bắn ra từ vụ nổ hôm đó mà Yên thái công đã ân cần gắp cho mình, cắn răng nhắm mắt, tê dại nuốt chửng.

Thật đúng là luân lạc, phải ăn tươi nuốt sống...

Miền cưỡng nuốt vài miếng lấy lệ xong, Phượng Tri Vi bèn kiên quyết cự tuyệt, chỉ uống rượu tới tấp. Liên tục có người thay phiên nhau kính rượu nàng. Ngụy đại nhân tửu lượng cao, uống cạn bằng hết.

Kính rượu hết một vòng, mấy vị gia chủ còn lại trong năm đại thế gia nhìn nhau, ho khẽ một tiếng, đang định hỏi han chút chính sự, thì Phượng Tri Vi đột nhiên nói: “Làm phiền mọi người kính ta nhiều rượu như thế, ta cũng nên đáp lễ, nhưng tửu lượng ta không cao, xin để Yên huynh đệ thay ta đáp lễ.”

Yên Hoài Thạch đứng lên nhận lời, mọi người đều ngơ ngác. Yên thái công biểu cảm phức tạp, vừa vui mừng vì khâm sai đại nhân đang bày tỏ thái độ rõ ràng với Yên gia, lại do dự vì đối tượng tỏ thái độ lại không phải người ông mong muốn. Ông ngây ra như phỗng, ánh mắt lấp lóe, một lúc sau mới ướm hỏi: “Đại nhân, tửu lượng Hoài Thạch e là không cao. Hoài Viễn là trưởng tôn dòng thứ của Yên thị, xưa nay uống rượu rất khá, hay để nó thay ngài đáp lễ?”

Đúng là không biết nặng nhẹ trên dưới, lời nàng cũng dám nói ra!

Phượng Tri Vi trong lòng âm ỉ giận, lại chỉ nhướng mắt, nửa cười nửa không liếc nhìn ông ta. Ánh mắt lướt qua, toàn thân ông lão run rẩy.

“Yên Hoài Viễn là ai?”

Phượng Tri Vi hỏi một câu mà chấn động khiến cả bàn run rẩy, cách đó không xa, một thanh niên có dáng vóc cao quay lưng về phía nàng này giờ vẫn chăm chú lắng nghe, chột cứng chờ người buông rơi chiếc đĩa. Những người ngồi bên cạnh hẳn đều biến sắc, đặc biệt là Yên Hoài Doanh, nàng ta giận dữ ra mặt.

“Rượu của tại hạ, không phải ai cũng có thể kính thay.” Phượng Tri Vi đã rút kiếm ra khỏi vỏ thì sẽ không rút nửa vời, nàng nâng chén lên, từ từ bước xuống, “Xin nói một câu bất kính, nếu thực sự muốn luận tư cách thay ta kính rượu, thì chỉ e các vị đang ngồi đây đều không đủ, chứ đừng nói là một đứa cháu đời thứ ba của Yên gia.”

Yên thái công đứng lên, cười xòa xấu hổ. Phượng Tri Vi không đoái hoài đến ông, tự bước xuống thêm, cầm bình rượu đi giữa các mâm tiệc, vừa tiện tay rót rượu cho các bàn, vừa cười nói: “Nhưng Hoài Thạch huynh đệ thì khác, hẳn quen biết với bản quan từ thuở hàn vi, nếu không nhờ hẳn dốc sức nâng đỡ, thì bản quan đã không có ngày hôm nay, chúng ta là giao tình áo vải thực sự. Mà cũng nhờ hẳn dâng tấu lên bệ hạ, nên hôm nay Thuyền bạc sự vụ ti mới được thiết lập, trong quá trình đó, hẳn góp công rất lớn. Đừng nói là thay bản quan kính rượu, hôm nay dù bản quan kính hẳn một chén, cũng là xứng đáng.”

Yên Hoài Thạch vội vàng khiêm tốn tạ ơn, Phượng Tri Vi cầm tay hẳn nhìn nhau mà cười. Phong thái tri kỷ đối đãi nhau chân thành của hai người khiến mọi người vội vàng sán lại tâng bốc, Phượng Tri Vi quay về bàn tiệc, rót rượu cho Yên thái công, rủ rỉ nói, “Làm người phải có lương tâm, tình bạn thua hẳn hàn không được phép quên, bằng không còn thua loài heo chó, thái công ngài nói xem có đúng không?”

Yên thái công cười cười xấu hổ, lắp bắp: “Phải... phải...”

“Có qua có lại, biết ơn báo đáp, luận công khen thưởng, thưởng phạt phân minh.” Phượng tri Vi lại rót rượu cho ông, mỉm cười dịu dàng, “Yên gia có được uy thế ngày hôm nay, mười sáu chữ này hiển nhiên cũng là khuôn mẫu gia tộc trong gia tộc – thái công ngài bảo có đúng không?”

Yên thái công giơ tay uống cạn ly rượu, rượu uống quá nhanh, nhanh đến phát sắc, liên tục ho hắng. Phượng Tri Vi bất động, cầm bình rượu mỉm

cười nhìn ông ta, “Thái công đừng quá kích động, mà quên hồi đáp lời của bản quan.”

Yên Hoài Thạch chen lên một bước, nhẹ nhàng vỗ lưng Yên thái công, cười bảo: “Ông mắc chứng đau xóc hông, may mà vượt xuôi một chốc là đỡ.”

Lúc này mấy trăm người ngồi kín trong đây đều im phăng phắc, dù là tên ngốc cũng biết, khâm sai địa nhân hóa ra là một kẻ lòng dạ nham hiểm, dám gây khó dễ trước mặt toàn bộ thế gia Hoàng Hải, ép Yên thái công oai phong trên thương trường nhiều năm ra nông nổi này dễ như bỡn.

Trong nhất thời mấy trăm người im ắng đến độ không nghe thấy cả tiếng hít thở, chỉ nghe tiếng ho hắng của Yên thái công quanh quẩn đây đây. Họ đều biết đây là khâm sai đại nhân công khai tỏ thái độ, trong trường hợp này nếu Yên gia làm mất mặt hăn, thì cái chức Tổng biện Sự vụ ti này thực sự rất khó nói cuối cùng sẽ rơi vào nhà ai.

Người của Yên gia nhân sắc mặt rất khó coi – chức Tổng biện không thể đánh mất, nhưng cũng tuyệt đối không thể để Yên Hoài Thạch mà bọn họ kiêng dè sâu sắc lên nắm giữ.

Ánh mắt Yên Hoài Doanh lạnh đi, nàng ta muốn đứng lên, lại bị Yên Hoài Viễn giữ lại. Hăn liếc xéo Phượng Tri Vi tư thái thông dong bên trên, lạnh lùng nói: “Tiểu muội bình tĩnh đừng nóng, cần gì phải nổi giận vào lúc này.”

Sau đó lại đưa mắt nhìn cha hăn là gia chủ Yên gia Yên Văn Hoàn đang ngồi ở mâm trên.

Yên Văn Hoàn kiểm soát rời mâm, ngồi xuống bên cạnh hăn, Yên Hoài Viễn hạ giọng nói: “Phụ thân, khâm sai đại nhân khí thế ào ào, nhất định muốn ra mặt vì tên tạp chủng kia, người xem...”

“Con đừng nóng vội nhất thời.” Yên Văn Hoành là người cẩn thận, “Chúng ta từ từ chung sống với khâm sai đại nhân, có thể còn có cơ xoay chuyển...”

“Không được.” Yên Hoài Viễn căn răng nói, “Phụ thân, người không thấy khâm sai đã sỉ nhục con thế nào ư? Không thấy khâm sai đã bức bách gia gia đến nông nỗi này sao? Hôm nay ở chốn này, hắn bất chấp tất cả bày tỏ thái độ, còn muốn ép gia gia tỏ thái độ; một khi chúng ta nhượng bộ, thì tương lai tên tạp chủng kia nhất định sẽ leo lên đầu chúng ta!”

“Vậy con bảo...”

Yên Hoài Viễn mím môi thành một đường chỉ, dùng đũa chấm vào rượu, viết lên mặt bàn một chữ “Ninh”.

“Chuyện người nói mấy hôm trước...” Hắc nói, “Bây giờ xem ra không làm không được!”

“Làm gì mà gấp gáp thế!” Yên Văn Hoành trợn mắt há miệng, “Vả lại tình hình bây giờ không thể tiến hành được... Huống chi đó cũng chỉ là lời nói mà thôi, tiểu muội của con dù sao đi nữa cũng là đại tiểu thư của Yên gia ta!”

“Vậy thì hãy để mặc người râu xé đi!” Yên Hoài Viễn ngả người vào lưng ghế tựa, cười nhạt, “Cha nghĩ mà xem, nếu cho tên tạp chủng kia lên làm gia chủ, mọi người sẽ trải qua những ngày tháng thế nào? Nghĩ xem hơn hai mươi năm về trước, Yên gia đã đối xử với nó thế nào!”

Yên Văn Hoành biến sắc.

“Con đi!” Yên Hoài Doanh này giờ vẫn ngồi một bên im lặng không nói, bỗng kiên quyết mở lời, “Phụ thân chớ do dự, ca ca nói rất đúng, lúc cần quyết đoán mà không quyết đoán ắt sẽ gây họa; lúc này mà không hạ quyết tâm, đợi đến khi chức gia chủ của Yên gia đổi người thì đã muộn!”

“Con...” Yên Văn hoành nhìn nàng ta, ánh mắt phức tạp. “Lần trước hai người bàn bạc việc này, con đã nghe được, con bằng lòng!” Yên Hoài Doanh cắn môi, nhớ lại lần đầu gặp mặt trên bến tàu, gã Ngụy Tri kia đã sỉ nhục mình; đường đường là đại tiểu thư Yên gia, lại bị hắt ép đi pha trà rót nước! Nàng ta là tiểu thư dòng dõi của Yên gia, ở Hoàng Hải có thân phận cao quý như Công chúa, đã bao giờ phải chịu nhục nhã đến nhường này? Mỗi lần nhớ lại vẻ mặt bình thản mà khinh miệt của gã Ngụy Tri kia, thần thái nhàn nhạt bức người toát ra từ khuôn mặt kia, nàng ta chỉ hận không thể tung một cước đá ngã hắn, bắt hắn phải quỳ xuống xin lỗi trước mặt mình.

Dựa vào đâu mà một gã tiểu tử xuất thân nghèo hèn lại dám nhìn nàng ta như thế, đối xử với nàng ta như thế?

Một người quen được nuông chiều, chưa bao giờ chịu sỉ nhục, một khi đã chịu một lần, thì sẽ mất hết khả năng tiếp nhận và bao dung. Ngọn lửa phản nộ bùng rục cháy trong lòng nàng ta, ngay cả lòng tự tôn và tự ái mà một tiểu thư thế gia cần có, cũng đã bị hận thù đốt sạch.

Huống chi hôm nay vừa gặp trước đình, phong thái của người kia quả thực cũng khiến người ta mê mẩn...

Một sự hi sinh không tính là hi sinh, có thể đổi lại sự yên ổn của phụ thân huynh trưởng, đổi lại ngôi gia chủ của Yên gia vĩnh viễn ở lại chi thứ, đổi lại tên tiểu tử họ Ngụy kia từ nay về sau không dám khinh thường, vậy cũng đáng!

“Làm chủ mẫu của một nhà thương gia nào đó, không bằng làm thiếp của con rồng cháu phượng!” Nàng ta cắn răng, cất giọng căm hận, “Con mang thân phận con gái thương gia, không mong làm Chính phi của Sở vương, nhưng thừa sức làm thiếp. Tên tạp chủng kia ý vào một chức quan tam phẩm, thế đã là gì? Có sánh bằng hoàng thân quốc thích không?

“Tiểu muội...” Yên Hoài Viễn cầm tay nàng ta, lặng lẽ rơi lệ, “Ca ca xin lỗi muội.”

“Đêm dài lắm mộng... Hôm nay cứ... cứ như vậy đi...” Yên Hoài Doanh cũng rơi lệ, cầm hận lau đi, cắn môi, gương mặt loáng thoáng ửng đỏ, “Dù sao... cũng chỉ đến thế...”

Nàng ta ngượng ngùng không tài nào nói tiếp, vết ửng đỏ trên mặt càng lúc càng đậm, đáy mắt lại dâng lên một vệt âm hiểm.

Sở vương phong lưu, nhất định sẽ không từ chối ta. Ngụy Tri, người hãy chờ ngày ta trở mình, giẫm người dưới lòng bàn chân!

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Hầu Hạ

Type: Huyền

Phượng Tri Vi còn đang mỉm cười nâng chén, chăm chú nhìn Yên thái công. Trán ông lão nổi đầy gân xanh, mãi mới ấp úng thốt ra được một câu: “Phải...”

Phượng Tri Vi cười càng thêm vui vẻ, nắm tay Yên thái công, giọng chân thành tha thiết: “Yên thị quả nhiên không phụ lòng trông mong của bản quan...”

Ánh mắt của Yên thái công lóe lên sự căm phẫn, trong khoảnh khắc đã bị nụ cười gượng gạo che lấp, ông khom người xuống thật sâu.

Phượng Tri Vi liếc nhìn ông ta, cười cười, tự mình nâng chén rời đi. Bất cứ việc gì cũng nên dừng lại đúng lúc, bức bách quá căng, ép ông lão ngất xỉu thì lợi bất cập hại.

Nàng hơi nhú mào, cảm thấy bụng dạ mình ăn hải sản tươi sống có hơi ăm ạch.

Chợt cảm thấy sau lưng lạnh toát, đứng ngồi không yên. Nàng chắc chắn là có thích khách, đột ngột xoay người, lại chỉ nhìn thấy một đôi mắt ẩn chứa mũi nhọn sắc lẹm, đang nhìn thẳng vào mình.

Là vị đại tiểu thư Yên gia kia sao.

Phượng Tri Vi điềm nhiên như không đón nhận ánh mắt kia, rồi lại hờ hững nhìn sang chỗ khác. Nàng sẽ không đi đấu mắt với nữ nhân kia, có đáng không?

Bỗng nổi lòng bồn chột, nàng mỉm cười nâng chén, kính rượu Yên Hoài Doanh đang nhìn nàng chăm chăm không rời phía đằng xa.

Mọi ánh mắt trong sảnh đường lập tức đổ dồn về hướng ấy, Yên Hoài Doanh không ngờ Phượng Tri Vi sẽ kính rượu mình từ xa, không kịp né tránh, bị người ta bắt gặp mình đang “si mê” nhìn Ngụy đại nhân. Nàng ta ngơ ngác, trong nháy mắt gương mặt đã ửng đỏ, mà mọi người đều nở một nụ cười thấu hiểu – à, thì ra là thiếu nữ hoài xuân, luyện mộ thiếu niên anh hùng.

Đây là chuyện tốt, ha ha.

Yên Hoài Doanh đảo mắt, nhìn sắc mặt của mọi người. Nàng ta không phải kẻ ngốc, nhìn ra ẩn ý miên man trong ánh mắt mọi người, bèn nổi trận lôi đình, giận dữ đến lồng ngực phập phồng, song cũng không thể mở miệng thanh minh cho bản thân.

Phượng Tri Vi vừa nâng chén, không thốt một lời vẫn lộ hết phong lưu, tiểu thư Yên gia trong thoáng chốc đã trở thành “người ái mộ” của nàng.

Bên này nổi giận muốn vỡ phổi, bên kia Phượng Tri Vi đã quay về chỗ ngồi, làm như chưa có chuyện gì xảy ra. Nàng cảm thấy bụng mình ngày càng khó chịu, đành phải uống hết chén này đến chén khác, dùng rượu đè nén cảm giác.

Yên Hoài Thạch ngồi bên cạnh nàng, chuyện trò vui vẻ với những người cùng ban. Năm đại thế gia mấy lần định khơi lên câu chuyện về Thuyền bạc ti, nhưng đều bị Yên Hoài Thạch nhẹ nhàng ngăn lại.

Thấy sắc trời đã không còn sớm, gia chủ Hoàng gia sốt ruột, cuối cùng không nhịn nổi phải nói toẹt ra: “Đại nhân, một khi thành lập Thuyền bạc sự vụ ti, hẳn công việc sẽ rất rắc rối. Hoàng gia của tôi tuy nhân tài mỏng manh, nhưng cũng có vài người miễn cưỡng dùng được, xin dâng chút tài hèn sức mọn cho đại nhân.”

Thượng Quan gia có nhiều đất đai lập tức tiếp lời: “Không biết đại nhân đã tính toán xem Sự vụ ti sẽ xây dựng ở đâu chưa? Chỉ cần vừa ý bất cứ mảnh đất nào, Thượng Quan gia nhất định sẽ dốc sức trợ giúp!”

Trần thị, Lý thị cũng vội vàng bày tỏ hai nhà có thể giúp đỡ từ nhân lực đến vật lực. Phượng Tri Vi cầm ly rượu ngồi nghe, nửa cười nửa không, ai nói gì nàng cũng gật đầu hết, sau mỗi lần gật đầu nàng chẳng ừ hử gì, cuối cùng mới bình thản nói: “Các vị gia chủ không so đo cái lợi riêng, hăng hái giúp sức, tấm lòng yêu nước chân thành này, bản quan xin cảm tạ ở đây trước, đợi bao giờ về kinh, chắc chắn sẽ thỉnh công cho thế gia Hoàng Hải trước mặt bệ hạ.”

Đám gia chủ mừng rỡ, Phượng Tri Vi lại nói: “Bản quan chủ trì việc này ở Hoàng Hải, chủ yếu là phụ trách giao thiệp và hợp tác với quan phủ địa phương. Những việc vặt vãnh ấy, các vị gia chủ cứ bàn bạc với Yên huynh đệ là được.”

Đám gia chủ vẫn chưa hết vui mừng thì đã ngơ ra, đưa mắt nhìn nhau, Thượng Quan gia chủ tính tình nóng nảy nhất, lại uống rượu nhiều, mặt mũi sừng đỏ, hất ngược lông mày nói: “Muốn chúng tôi và một tên tạp chủng hậu bối...”

Ông ta mới nói được một nửa đã bị gia chủ Lý thị bên cạnh kéo ống tay áo, lập tức tỉnh ngộ, vội vàng ngậm miệng, nhưng Phượng Tri Vi đã nghe thấy hết.

Nàng chưa biến sắc, nhưng ánh mắt đã trầm xuống.

Tạp chủng, một từ cay độc như thế, lại dùng với Yên Hoài Thạch; thân thể của hắn xem ra còn phức tạp hơn tưởng tượng của mình.

Hắn gánh cách xưng hô như thế, chịu sự kỳ thị như thế, mà lớn đến bây giờ?

“Thượng Quan tiên sinh!” Nàng buông ly rượu, giọng nói nhẹ nhàng bay bổng suốt buổi tối, lần đầu tiên biến thành nặng nề và lạnh lẽo, “Ngài uống nhiều rồi!”

Thượng Quan gia chủ hoảng sợ đứng lên, đang định nói gì, thì Phượng Tri Vi đã dặt tay Yên Hoài Thạch lạnh lùng im lặng rồi tiệt, nói: “Tan tiệt.”

Mọi người vội vã đứng lên, Phượng Tri Vi không buồn đếm xỉa, nghênh ngang bỏ đi. Đám gia chủ thế gia cực kỳ muối mặt, nhanh chóng cáo từ; người của Yên gia tiễn họ rồi đi, lại tề tựu trong sảnh.

Yên thái công lặng thinh, Yên Văn Hoàn thở dài nặng trĩu, hồi lâu mới nói: “Hồi đó nó rời nhà bảo là lên Đế Kinh, tưởng đâu chỉ đi chơi bởi lâu lỏng thế thôi, còn mong tổng cổ nói đi sẽ bớt lo. Không ngờ tiểu tử này tâm tư sâu sắc, lại đu bám được một kẻ đang đắc thế trên triều đình, đúng là người tính không bằng trời tính!”

Yên thái công lắc đầu chua chát, “Bây giờ nó có chỗ dựa vững chắc, gan cũng to hơn. Tưởng đâu nắm giữ được con tiện nhân Trần thị và nữ nhân của nó, là nó sẽ biết đường nhượng bộ, ai ngờ đêm nay trông nó giống như đang nuôi ý đồ lưỡng bại câu thương. Thôi cũng được, nếu gia chủ tương lai của Yên gia là nó, thì chúng ta đang nắm thóp nó, nó cũng chẳng dám làm gì đâu.”

“Thái công! Người thật sự muốn truyền chức gia chủ đời sau cho nó?” Người trong Yên gia kinh hải thất sắc, “Không được! Khấp Hoàng Hải ai chẳng biết thân thể của tiểu tử này? Một khi tên tạp chủng này lên làm gia

chủ thì sẽ là vết nhơ với Yên gia trăm năm truyền thừa, nó sẽ hủy hoại Yên gia mất!”

“Phụ thân, chi bằng cứ kéo dài trước đã.” Yên Văn Hoành đề nghị, “Chờ khâm sai đại nhân đi rồi, nó còn đặc ý vào đâu nữa?”

Yên thái công nhìn đứa con thứ với ánh mắt chứa vài phần thất vọng, nghĩ bụng nói còn không quyết đoán bằng cháu mình, lại nghĩ đến đứa con trưởng bỏ nhà ra đi, trong lòng đau xót, bắt đầu ho khù khụ, một lúc sau mới quát: “Mày lại hồ đồ rồi! Khâm sai đại nhân có đi thì Sự vụ ti vẫn còn! Tương lai triều đình ban tước phong quan, nhất định cũng ban cho Tổng biện Sự vụ ti, chỉ cần nó làm chứ Tổng biện này, thì gia chủ Yên gia nhất định phải là nó!”

Khi người của Yên gia vẫn còn ngơ ngác như sét đánh ngang tai, thì Yên Hoài Viễn đột ngột đi tới, ghé tai Yên thái công thì thảo vài câu.

Ông lão đầu tiên giật mình, sau đó trên mặt lộ vẻ cay đắng nhìn sang Yên Hoài Doanh cúi đầu yên lặng, lại nhìn người Yên gia mặt mày hoảng hốt, hồi lâu mới thở ra một hơi thật dài, lẩm bẩm: “Cũng chỉ còn cách này...”

Yên Hoài Viễn thở phào nhẹ nhõm, tỏ vẻ vui mừng, rồi lại quay người, nhìn muội muội mặt đỏ bừng bừng mà rơi lệ.

“Yên gia ta dâng lên đại tiểu thư lá ngọc cành vàng cho người làm thiếp, điện hạ nhất định sẽ vui mừng...” Yên thái công thở dài, “Các người nói rất đúng, để thành đại sự không câu nệ tiểu tiết, chuyện này liên quan đến vận số trăm năm của Yên gia, Hoài Doanh... ủy khuất cho cháu rồi.”

“Vì Yên gia, cháu làm gì cũng xứng đáng.” Yên Hoài Doanh đứng dậy thi lễ, “Gia gia, xin người tin tưởng cháu, cháu nhất định sẽ can chân hản lại, bắt tên khâm sai khốn kiếp kia rút ra khỏi Hoàng Hải.”

“Cháu đừng nóng vội, cứ làm tốt bốn phận của mình là được.” Yên thái công nói, “Hoài Viễn nói rất đúng, việc này không thể chậm trễ, chọn ngày không bằng xông bừa, nếu ta đề nghị việc này một cách rùm beng, nhất định sẽ bị khâm sai ngăn cản. Văn Hoành, con lập tức đi thu xếp mọi việc, tối nay sẽ đưa tiêu thư... đi luôn.”

“Dạ!”

Phượng Tri Vi không biết tính toán của đám người Yên gia kia, bụng nàng quặn thắt từng cơn, đi chưa được bao xa đã phải tựa vào một dải lan can gần mặt nước, dùng lan can đá cứng rắn đè lên bụng mình, cười nói: “Lần này người có thể kể chuyện của mình rồi chứ?”

Yên Hoài Thạch siết chặt lan can, quay mặt ra gió biển thổi trên nước biếc, đôi mắt lấp lánh, một lúc sau mới hạ giọng: “Tôi là con trai duy nhất của chi trưởng, nhưng lại không phải con ruột của cha tôi. Mẹ xuất giá đến năm thứ hai thì cha giong buồm đi xa, có một đêm, thúc gia tôi xông vào phòng... sau đó... thì có tôi...”

Phượng Tri Vi quay phắt lại.

Đứa con của loạn luân?

Ở Thiên Thịnh, ở Hoàng Hải coi trọng huyết mạch chính thống của dòng tộc, thân thế này thê thảm đến thế nào!

Chẳng trách Yên gia ghét hãn như hủi, chẳng trách gia chủ thế gia mắng hãn là tạp chủng! Chẳng trách hãn một mình chạy đến Đế Kinh, lập công lao lớn đến thế cũng không được thừa nhận.

Có thể mượn tượng ra một đứa trẻ có xuất thân như thế, ở trong thế gia đại tộc sẽ có địa vị và cuộc sống như thế nào. Hãn cứ chịu đựng những sỉ nhục và thù hằn ấy mà lớn đến bây giờ?

Phượng Tri Vi nhớ lại lần đầu gặp gỡ hân hoan trước cửa thư viện Thanh Minh, thiếu niên kia tươi cười sang sảng, linh động cơ biến, thoáng liếc mắt là nhận ra giá trị của ấn giám trong tay nàng, từ đó dẫn dắt nàng gõ cửa lớn của thư viện Thanh Minh, mở ra cảnh rực rỡ trong đời.

Nàng mím môi, đáy lòng mơ hồ nổi lên cảm giác chua chát, một lúc sau nàng nói: “Hoài Thạch, chúng ta không thể lựa chọn thân thể của mình, nhưng có thể lựa chọn tương lai cho bản thân.”

Yên Hoài Thạch nhìn nàng dăm dăm có phần căng thẳng, sợ phải thấy nàng tỏ thái độ ghét bỏ khinh thường như những người khác. Tuy sắc mặt ấy bao năm qua hắn đã nhìn đến quen, mà Ngụy Tri tỏ thái độ ấy cũng hợp lẽ thường, nhưng hắn cảm thấy, nếu Ngụy Tri tỏ thái độ này, hắn sẽ tổn thương còn hơn trước.

Nhưng không, Ngụy Tri quả có kinh ngạc, có điều sau phút kinh ngạc, ánh mắt nàng toát ra nét ưu thương nhàn nhạt. Khi ánh mắt ấy chứa xót xa ấy nhìn hắn, hắn chợt nhận ra những cay đắng mình đã tích tụ trong bao năm qua, trong nháy mắt đã tràn đầy lồng ngực, muốn tuôn ra ngoài.

Vội vàng nhìn sang chỗ khác, Yên Hoài Thạch ngấm nhìn phong cảnh bốn phía, cố ra vẻ ung dung.

“... Mẫu thân người giờ đang ở đâu?” Rất lâu sau, Phượng Tri Vi mới khẽ hỏi.

Yên Hoài Thạch cứng đờ người, hồi lâu mới đáp: “Bà ấy... tu hành trong một am ni cô nằm ở ngoại thành Dĩnh Châu... Gia gia tôi nói bà ấy làm bại hoại gia phong, không cho phép đặt chân vào cửa...”

“Đây đâu phải lỗi của mẫu thân người? Mẫu thân người chỉ là một nữ tử yếu ớt, gặp phải chuyện bi thảm này, Yên gia đã không an ủi chiều cố thì chớ, còn muốn đuổi bà ấy ra khỏi cửa?” Ánh mắt Phượng Tri Vi lạnh lùng, rồi lập tức thở dài – nàng nhìn nhận như thế cũng là vô ích, người đời

không nhìn nhận như thế, người đời trọng nam khinh nữ, chuyện nam nữ, không cần biết người khởi xướng, cuối cùng mọi lỗi lầm đều đổ lên đầu nữ nhân.

Có lẽ chỉ có nàng là khác, mẹ nàng xuất thân từ nhà tướng, gia phong cởi mở, về sau lại càng phá bỏ lệ cũ, lãnh binh làm Nữ soái; trong cảm nhận của mẹ không có tư tưởng trọng nam khinh nữ, hiển nhiên cũng ảnh hưởng đến nàng. Mà từ khi nàng có được quyển sách thần bí kia, trong từng câu chữ mà chủ nhân nó nổi hứng viết ra, nàng cũng tìm thấy bản ngã và sự độc lập thuộc về nữ tử.

Yên Hoài Thạch nhìn nàng bằng ánh mắt hơi khó tin, những chuyện thế này, người đời đều cho là nữ tử không giữ kỷ đức hạnh, cả gia tộc đều lấy làm hổ thẹn. Cho dù là bản thân hẳn, hồi nhỏ cũng oán hận mẹ rất nhiều năm vì lý do này, hận bà tại sao không liều mạng chống cự, tại sao sau chuyện đó không tự sát, tại sao lại muốn sinh hẳn ra?

Nhưng hôm nay Ngụy Tri lần đầu tiên nghe kể về việc này, vậy mà câu đầu tiên đã bày tỏ lòng bất bình thay cho mẹ hẳn. Ngón tay Yên Hoài Thạch siết chặt lan can đá, cõi lòng chấn động, hít một hơi thật dài.

“Cái người... thúc gia kia của người đâu?” Một lúc sau Phượng Tri Vi khó khăn hỏi.

Yên Hoài Thạch im lặng rất lâu, rồi đáp: “Ông ta bị đánh một trận rồi đuổi ra khỏi nhà, giờ đang ở Vĩnh Châu trông coi cửa hàng địa phương.”

Phượng Tri Vi nở một nụ cười nhạt.

Người bị bức gian rơi vào thảm cảnh, nhốt mình trong am ni cô cho qua ngày đoạn tháng, liên lụy đến đứa con cũng bị thiệt thòi, lớn lên trong cảnh khốn khổ ỉn nhục.

Mà kẻ bức gian hủy hoại danh tiết trong sạch của người ta, chẳng qua chỉ bị đánh một trận, đổi sang đất khác sống cuộc đời ung dung như trước.

“Lần này Yên gia lấy chuyện này uy hiếp người?”

“Phải.” Yên Hoài Thạch khẽ nói, “Lần trước triều đình sắc phong hoàng thương, trưởng lão nói với tôi, tôi lập công gia tộc rất vui mừng, nhưng tương lai tôi còn phải quay về Hoàng Hải, chức hoàng thương kinh thành chỉ bằng cứ báo tên Yên Hoài Viễn. Tôi cũng hiểu mình không thể bỏ rơi mẹ, nên đồng ý. Về sau thiết lập Sự vụ ti, gia tộc lại gợi ý cho tôi, cứ làm cho tốt, bao giờ trở về sẽ mở từ đường cân nhắc việc đưa mẹ tôi về phủ, nên tôi đã rất vui mừng... Mẹ tôi sống trong am ni cô, thật sự rất khổ...”

“Sau đó lại lật lọng?” Phượng Tri Vi lạnh lùng hỏi.

“Sau đó... khi đến Hoàng Hải, bọn họ lại bắt đầu đổi giọng qua quýt, đến giờ vẫn không cho tôi một tin chính xác.” Đôi mắt Yên Hoài Thạch lóe lên vẻ bi phẫn, “Tôi và mẹ tôi... cứ bị chèn ép trong tay bọn họ. Tôi cũng không muốn tranh vị trí gia chủ này, gia chủ Yên gia không thể để tôi làm. Tôi cố gắng như vậy, cũng chỉ hy vọng có thể được Yên gia thừa nhận, cho mẹ tôi trở về, sống nốt quãng đời còn lại bên tôi. Thương cho bà ấy cũng là con gái thế gia, là tiểu thư Trần gia, lại rơi vào cảnh hai bên đều cắt đứt quan hệ, phải sống nửa đời khổ cực trong am ni cô. Lần trước tôi gặp bà ấy, bà ấy đã già, không nhìn ra diện mạo...” Yên Hoài Thạch rốt cuộc không nói nổi nữa, bắt đầu nghẹn ngào.

“Cho nên người chọn cách nhượng bộ, trong chờ bọn họ tự dừng lương tâm trời dậy.” Phượng Tri Vi cười gằn.

Yên Hoài Thạch im lặng không đáp, hồi lâu mới nói: “Tôi sai rồi.”

“Người sai rồi,” Phượng Tri Vi nói không hề nể nang, “Đối với đám bạc bẽo gọi là người thân này, người dùng nhiệt huyết để sưởi cũng không

sưởi ấm được bọn họ. Nếu cứ nhượng bộ từng bước, chi bằng dốc sức vật lộn một phen. Nếu người là gia chủ Yên gia, thì ai dám bắt nạt mẹ con người chứ?”

“Hôm qua huynh nói thế, tôi lại nhìn sắc mặt bọn họ, thì đã ngộ ra rồi.” Yên Hoài Thạch nói, “Bọn họ sẽ không giữ lời hứa, những lời gợi ý này chẳng qua chỉ để dỗ tôi quay về, lại dỗ dành tôi nhường chỗ, sau đó qua cầu rút ván, kết quả là tôi chẳng có gì cả, còn có thể bị người ta đá bay. Không thể trở nên mạnh mẽ để bảo vệ bản thân, còn nói gì đến bảo vệ mẹ tôi nữa? Lùi lại là chết, tiến lên là hiểm, dù có chết tôi cũng phải chết một cách thống khoái.”

“Có ta ở đây, sẽ không để người chết.” Phượng Tri Vi ôm đầu, cười nói, “Khuya rồi, sau này còn phải đánh một trận ác liệt, hãy đi nghỉ ngơi sớm một chút.”

“Để tôi tiễn huynh về phòng.”

“Không cần đâu.” Phượng Tri Vi dựa sát vào lan can, vẫy tay, “Đi mau đi mau.”

Bóng dáng Yên Hoài Thạch vừa mới đi khuất Phượng Tri Vi đã bò lên lan can, “ộc” một tiếng nôn đến nghiêng trời lệch đất.

Nàng vừa ói vừa thở dài ây da ai da, rõ thật là, một ao nước biếc đẹp đẽ là thế, mà bị mớ hải sản tươi này phá hoại.

Nôn một trận kinh thiên động địa, nàng lười nhác nhoài người lên lan can. Bụng nàng trống không, đồng rượu ban nãy nốc cạn lực bắt đầu tác quái. Nàng kinh hãi nhận ra, nàng có tửu lượng trăm chén không say, vậy mà hình như đã say mất rồi.

Đầu vác vất, mắt nố đom đóm, thân thể hoàn toàn vô lực giống như bị rút sạch xương cốt. Nàng nhoài người lên lan can như một tờ giấy nát

vụn, nhớ lại cái lần Ninh Dịch bị mình chuốc say, thì ra say rượu lại khó chịu đến thế.

Lương tâm Phượng Tri Vi bỗng trỗi lên trong một khắc, quyết định cứ phơi mình trên lan can như thế, coi như sự trừng phạt vì hôm ấy đã chuốc say Ninh Dịch.

Thật ra nàng đi không nổi nữa, dù sao bốn phía tạm thời cũng không có ai. Lan can này cũng đủ rộng, ngủ trên này, cứ buồn nôn lại nôn xuống hồ, thuận tiện biết bao.

Nhưng lại có người không muốn tác thành cho thói chây lười của nàng. Thân thể nàng bỗng dưng nhẹ bẫng, nàng bị người ta xách lên.

“Ai, đừng lắc... đừng lắc mà...” Lên rồi lại xuống, Phượng Tri Vi đầu hoa dĩa dầy đảo lộn, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, nhưng chẳng kịp nữa rồi, vô số vết bắn đã bắn lên ống tay áo màu xanh thiên thủy mềm mại tinh tế của ai kia.

Phượng Tri Vi bị thương nhắm nghiền hai mắt, chờ mình bị ném đánh “bốp” xuống bụi trần.

Không bị quảng ngã như dự đoán, thân thể nàng rơi xuống một đoạn rồi ngừng, sau đó lại bay lên cao. Phượng Tri Vi mở tròn hai mắt, thì thấy Cố thiếu gia xách nàng ra trước mặt y, cẩn thận ngắm nghía mặt nàng.

Dải lụa trắng mềm mại rơi trên mặt nàng, Phượng Tri Vi đưa tay ra phất, cười tí mắt bảo: “Thiếu gia, tôi say rồi, lần trước tôi say xong chỉ biết cắm đầu ngủ, lần này đỡ say đỡ tỉnh, tôi không biết mình sẽ làm ra chuyện gì. Hay là huynh đưa tôi về phòng đi, căn viện nhỏ mái đỏ cong cong ở sườn Đông ấy.”

Cố thiếu gia không đáp lời, vẫn quan sát nàng như cũ. Phượng Tri Vi ôm đầu, cất giọng nỉ non: “Hoặc là huynh mau mau xách tôi lên, hoặc là

buông tôi ra cho tôi tự đi, cái cảm giác mê man trên không không với đến trời dưới không chạm đến đất này...”

Nàng còn chưa nói hết câu, bỗng thấy mặt mình lạnh lạnh, tấm mạng che mặt kia đã rủ xuống. Hơi thở ngậy ngô mà trong trẻo như lá thông của Cổ Nam Y cận kề, lướt qua bờ môi nàng.

Trong cơn mơ màng, Phượng Tri Vi chỉ cảm thấy có vật gì lạnh lạnh lướt qua gò má nàng, thoáng nhìn mới nhận ra là cái mũi của Cổ thiếu gia đang kề sát vào môi nàng, tỉ mỉ ngửi mùi rượu kia, hình như đang phỏng đoán đây là loại rượu gì.

Tấm mạng che chồng chất nhiều tầng trên mặt nàng, đôi môi y gần trong gang tấc, da thịt hai bên nhẹ nhàng cọ xát, hơi thở của y bao phủ khắp người nàng. Nàng cứng đờ người, quên sạch những gì muốn nói.

Tối nay, Cổ thiếu gia sợ mớ hải sản tươi sống kia nên không uống rượu, giờ y chỉ muốn ngửi thử mùi rượu tương đối mới mẻ này thôi. Nhưng y áp sát nàng như thế, chợt nhận ra đằng sau mùi rượu là vật gì đó thơm tho mềm mai, lấp lánh và ôn nhuận như đám mây, như đóa hoa kiêu diễm, lại là một thứ cảm giác xa lạ hoàn toàn mới mẻ, lần đầu tiên khiến y đứng ngây ra như phỗng.

Trong lúc ngẩn ngơ, Phượng Tri Vi đã kịp phản ứng, đẩy y ra. Cổ thiếu gia bị đẩy tình, liền buông tay; Phượng Tri Vi rơi “bịch” xuống đất...

Phượng Tri Vi ngã sòng soài, hậm hực đứng lên, thầm nghĩ nếu sớm biết số mệnh đã định mình phải rơi xuống, thì ban nãy còn vùng vẫy làm gì?

Vừa quay lại, chợt thấy cách đó không xa trên con đường hẹp quanh co, một cỗ kiệu nhỏ chậm chậm lướt qua.

Phượng Tri Vi nheo mắt.

Nàng đã uống nhiều rượu, nhưng đầu óc vẫn còn chưa hổng, trong vườn canh giữ nghiêm ngặt, giờ đã quá nửa đêm, ai còn dám nghênh nghênh ngang ngang rước một cỗ kiệu vào đây?

Nhìn theo hướng kiệu, thấy nó đi tới Tĩnh Tâm hiền ở hậu viện, là nơi ở của nàng và Ninh Dịch.

Vậy là, kiệu này muốn đi tìm ai?

Sau khi rời khỏi bữa tiệc, Ninh Dịch vẫn chưa trở về phòng ngay, mà ngồi điều hòa hơi thở trong sân một lúc. Đêm thu sương dày trăng sáng, khí của trời đất rất có lợi cho nội công của y. Mấy hôm nay y vẫn luyện công không ngơi nghỉ, ép thứ cổ độc kì dị kia vào sâu trong đan điền, để qua một thời gian nữa khi đến Mân Nam tìm thuốc trị liệu thì bệnh tình vẫn chưa chuyển biến quá nặng.

Ninh Trừng đã khuyên y vài lần, muốn y mau mau tới Mân Nam, kéo dài một ngày nguy hiểm cũng tăng thêm một chút. Y cũng nghe, cũng đồng ý, nhưng vẫn nấn ná ở lại ngày này qua ngày khác.

Ninh Trừng ngủ trong một đình hóng mát cách y không xa, lẫn qua lộn lại phát ra một vài tiếng động, có vẻ rất bất mãn, Ninh Dịch không đếm xỉa đến hẳn, luyện một hồi rồi thản nhiên nói: “Ta phải nhập định, ngoại trừ chuyện của nàng hoặc chuyện liên quan đến an nguy, thì những việc khác đừng quấy rầy ta.”

Ninh Trừng đáp “dạ”, biết nội công của y một khi nhập định sẽ hoàn toàn vong ngã, cẩn thận ngồi dậy trong đình, sắp xếp lớp phòng vệ xung quanh chặt chẽ hơn.

Hắn ngồi đối diện chủ nhân, nhìn mặt mày y dạo gần đây có phần tiêu tụy, sắc mặt dần dần toát ra vẻ khó chịu, hậm hực ngồi đó, phòng mang trợn mắt.

Rồi hần nhặt lên một cục đất, hai ngón tay ra sức chọc chọc, chọc cho những hạt đất vụn ra, lăm bằm mằm: “Nữ nhân! Nữ nhân!”

Hần thoải mái chọc chọc kẻ địch trong tưởng tượng, dù sao lúc này điện hạ cũng không biết.

Trước mắt bỗng vang lên tiếng động, có người đang thì thào nói chuyện. Hần nhíu mày bước sang hành lang, thấy một cổ kiệu nhỏ dừng lại trước cửa.

Một thanh niên hình như là người của Yên gia đang ăn nói nhún nhường với đám hộ vệ gác cửa, Ninh Trừng bước tới nghe được vài câu, nhíu mày, đang định đuổi đi theo bản năng, đột nhiên dừng lại.

Rồi hần bước qua, hỏi: “Tối hầu hạ điện hạ sao?”

Ngày thường hần ít khi lộ diện nên Yên Hoài viễn không biết là ai, nhưng cũng nhìn ra địa vị của người này bên cạnh Sở vương, bèn vội vàng đáp phải, tiến lên một bước ghé vào tai hần cười nói: “Xá muội ngưỡng mộ phong thái của điện hạ, tình nguyện dâng mình hầu hạ giường chiếu, đây là phúc của Yên gia...”

Trong ánh mắt Ninh Trừng lóe lên chút ghét bỏ, đưa tay đẩy hần ra, nói: “Tránh xa một chút, miệng người thối quá.”

Sắc mặt Yên Hoài Viễn trong nháy mắt tái xanh, kể đó lại sừng đỏ. Ninh Trừng không thèm liếc hần lấy một cái, vung tay lên ra lệnh: “Lục soát.”

“Đại nhân không thể...” Yên Hoài Viễn cuống quýt lao ra ngăn cản, không dám chõ miệng vào Ninh Trừng nữa, nghiêng đầu đi khẩn cầu, “Đây là xá muội, đại tiểu thư của Yên gia!”

“Ta không cần biết là đại tiểu thư hay nhị tiểu thư của Yên gia.” Ninh Trùng bình bình đậm đậm nói, “Ta chỉ biết đây là nữ nhân các người đưa đến thị tẩm, đây không phải thanh lâu sở quán gì, đây là nơi ở của Hoàng tử điện hạ, không cho phép bất cứ kẻ nào muốn vào là vào. Nếu các người không chịu nổi quy củ của hoàng gia, thì quay về đi.”

“Ca ca, cho hăn lục soát đi!” Trong kiệu truyền ra giọng nói ghen ngào nén khóc của Yên Hoài Doanh, mang theo mấy phần cương quyết bi thương, “Bước qua cánh cửa này, muội sẽ không còn là tiểu thư Yên gia nữa!”

Bước qua cánh cửa này, nín nhịn nổi nhục nhã này, vứt bỏ thân phận tiểu thư Yên gia, nhưng vẫn còn tương lai đẹp đẽ đang chờ!

Yên Hoài Viễn hiểu được ý nàng ta, hăn chẳng qua cũng chỉ giả vờ ngăn cản mà thôi, lập tức buông tay ra. Hộ vệ vén rèm kiệu, lục soát cổ kiệu sạch sẽ từ trên xuống dưới kể cả Yên Hoài Doanh, rồi gật đầu với Ninh Trùng.

Ninh Trùng nhìn sang phía tiền viện, đáy mắt lóe lên sự hưng phấn và khoái trá, hươ hươ tay.

Kiệu nhỏ được lặng lẽ khiêng vào.

Yên Hoài Viễn vâng dạ lui ra, nhìn Tĩnh Tâm hiên đằng xa được vây quanh bởi những bức tường hoa thấp chạm rồng, đáy mắt lóe lên sự đặc ý.

Hăn vội vàng bỏ đi theo một con đường khác, không hề nhận ra đằng sau bụi hoa trước mặt có hai bóng người đang đứng.

Phượng Tri Vi lẳng lặng chấp tay đứng đó, chỉ cảm thấy dạ dày trống rỗng bị men rượu thiêu đốt đến khó chịu. Yên gia sẽ có hành động, sẽ giở trò với Ninh Dịch, điều này nàng đã đoán ra từ trước, nhưng chuyện tặng người vẫn vượt quá dự liệu của nàng.

Thật sự không ngờ Yên gia lại mất tự trọng đến chừng này, ngay đến đại tiểu thư dòng dõi cũng có thể dâng lên như thế.

Càng bất ngờ hơn nữa, là Ninh Dịch lại thu nhận.

Từ ngày gặp nạn nửa đường, vành đai bảo vệ xung quanh Ninh Dịch và nàng đã thăng cấp đến độ vững vàng như thép. Bình thường Ninh Dịch sẽ không ngủ sớm như thế, vừa rồi Yên gia đưa đại tiểu thư tới y nhất định phải biết, nếu không được y cho phép, Yên Hoài Doanh chắc chắn không thể đặt chân một bước vào viện.

Phượng Tri Vi đứng trong bóng tối loang lổ, cười cười.

Sở vương phong lưu khắp Đế Kinh, quen y bấy lâu, ngoại trừ lần gặp gỡ trong kỹ viện, những lúc khác nàng thật sự chưa từng cảm nhận được thói “phong lưu” của Sở vương. Nhưng đến đêm nay, cuối cùng nàng cũng được nếm mùi rồi.

Cũng phải, người ta đã nhin lâu lắm rồi, từ ngày rời kinh đến giờ, ba mươi một ngày dư mười tám canh giờ không có nữ nhân, kể ra thật đúng là vô nhân đạo.

Phượng Tri Vi đưa tay vuốt ve bụi hoa đọng đầy sương đêm, cảm thấy ẩm ướt lạnh lẽo, tựa như cái dạ dày càng lúc này đang không ngừng đảo lộn. Nàng bỗng dưng mất hứng quay về viện ngủ, xoay người nói: “Cố huynh, chúng ta đi dạo đi.”

Cố Nam Y nhìn nàng, cách một tầng mạng che cũng thấy được đôi mắt y tỏa sáng rực rỡ như sao buổi sớm, “Người mệt rồi, người phải đi ngủ.”

Phượng Tri Vi ngược mắt nhìn y, hồi lâu mỉm cười, chậm rãi nói: “Phải đó, tôi mệt rồi, tôi muốn ngủ. Nhưng đêm nay trong viện có khách,

tôi cũng nên nhường nhịn một chút, ngày mai đi tìm một căn viện khác mà ngủ.”

Cố Nam Y vẫn không chịu đi, y lý giải ý của Phượng Tri Vi thành giường bị người ta chiếm mất, ngâm nghĩ thật lâu do dự thật lâu, rồi nhẫn nhịn nói: “Vậ người ngủ cùng ta.”

“...”

Phượng Tri Vi đã quay người đi bỗng dừng lão đảo, vội vàng vịn lên gốc cây, vừa tức vừa buồn cười nhìn đôi mắt sáng lấp lánh của Cố Nam Y, suy nghĩ một lúc, buộc lòng phải nhắc nhở y: “Huynh ghé nhất là ngủ chung với người khác mà.”

Cố thiếu gia lấy ra một quả hồ đào thông thả ăn, dùng giọng điệu hết sức bình thản mà bày tỏ sự hi sinh vĩ đại của mình, “Ta là người của người, có thể ngủ.”

“...”

Phượng Tri Vi lại ngã dúi lụi, bụi hoa bị nàng đụng trúng, cánh hoa rung lả tả. Cố thiếu gia phui sạch những cánh hoa vụn trên đầu nàng, kéo ống tay áo nàng, nói: “Đi, ngủ.”

...

Được rồi thiếu gia, ta biết ý huynh muốn nói huynh là hộ vệ của ta, huynh có thể hi sinh một chút nhường giường cho ta ngủ. Nhưng huynh có thể đừng có lược bớt từ ngữ như thế, đừng có lời ít ý nhiều như thế không, cứ nói năng kiêu đó sẽ chết người đấy.

“Đêm nay tôi không muốn ngủ.” Phượng Tri Vi ôm gốc cây, giữ vững trận địa, “Thật sự không muốn ngủ.”

Cố thiếu gia lại rất kiên trì, “Người không thoải mái, đi ngủ đi.”

Phượng Tri Vi biết Cố thiếu gia tính tình bướng bỉnh, một khi đã kiên trì muốn làm chuyện gì thì sẽ vô cùng đáng sợ, nhìn y ăn hồ đào là đủ biết. Nàng rất sợ Cố thiếu gia không đủ kiên nhẫn thuyết phục, vung tay đánh nàng bất tỉnh lôi đi ngủ thì phiền phức to. Chợt cảm thấy bụng mình sôi ùng ục, hơi quặn đau, vội vàng nói: “Đợi lát nữa hãy ngủ, bây giờ bụng tôi không khỏe, muốn đi nhà xí.”

Cố thiếu gia buông tay, Phượng Tri Vi nhìn trái ngó phải, thấy cách đó không xa chệch về phía trước có một nhà xí xài chung, vội vã giăng thoát khỏi Cố Nam Y, chạy về hướng đó.

Nàng lao vào nhà xí, bấy giờ mới cảm thấy bụng mình đúng là đau đốn kịch liệt, thì ra bao tử của mình không hợp với đồ hải sản tươi Hoàng Hải, đêm nay làm phản đến cùng. Nàng ngồi đó, không nhắc mình lên nổi, chợt nghe tiếng Ninh Trừng vọng lại từ xa, hình như đang sắp xếp người.

Nàng giật mình, bấy giờ mới để ý căn nhà xí cầu kì này nằm sát sườn Tĩnh Tâm hiên. Yên gia tài lực hùng hậu, không ngại lãng phí, để thuận tiện cho người đi dạo trong vườn, họ đã xây rất nhiều nhà xí. Mà toàn bộ kiến trúc của tòa Khế Viên này đều coi trọng vẻ đẹp tinh tế, mọi bức tường viện đều là tường hoa chạm rồng, mang tính trang trí hơn là che đậy, cho nên cái nhà xí gần như không ai xài đến này mới dựa lưng vào phòng nàng, là căn phòng nằm ở tầng trong cùng của Tĩnh Tâm hiên, chệch đi một đoạn chính là cửa sổ sau của phòng Ninh Dịch.

Vị trí này không ổn cho lắm, nàng thở dài, muốn đứng dậy bỏ đi, nhưng cái bụng lại làm phản, đành tiếp tục ngồi xuống.

Lúc này Ninh Dịch đã kết thúc quá trình nhập định, đang định đứng lên, chợt nghe tiếng bước chân của Ninh Trừng đi ra khỏi phòng mình.

Y cũng chẳng nghĩ ngợi nhiều, thuận miệng hỏi: “Giờ là lúc nào?”

“Canh ba.” Ninh Trùng đáp.

Ninh Dịch cảm thấy giọng điệu tiểu tử này có gì đó là lạ, nhưng vẫn không nghĩ ngợi nhiều, lại hỏi, “Bữa tiệc đằng trước đã tan chưa?”

“Gã họ Ngụy kia còn chưa trở về,” Ninh Trùng hậm hực đáp, “Mau mau trở về thì tốt.”

“Người đang nói gì thế?”

“A, không có gì.” Ninh Trùng nói, “Chủ nhân, ngài nên đi nghỉ thôi, gã họ Ngụy kia chắc cũng sắp về rồi.”

Ninh Dịch im lặng không nói, thầm nghĩ nữ nhân kia đúng là con sâu rọu, bảo: “Đi chuẩn bị trà giải rượu và điểm tâm.”

“Tôi nhớ một canh giờ trước ngài vừa dùng điểm tâm xong.” Ninh Trùng lúc nào cũng thích bày tỏ suy nghĩ của mình.

“Ta lại đói rồi, không được hả?” Ninh Dịch thản nhiên liếc qua, Ninh Trùng ngậm miệng tránh đi, vừa đi vừa lẩm bẩm, “Đã không nhìn thấy mà còn lờm người ta ghê gớm như thế.”

Ninh Dịch nghe thấy rõ ràng, mỉm cười bất đắc dĩ trong bóng đêm vắng lặng.

Người ta đều nói y nuông chiều gã hộ vệ này một cách khó hiểu, dung túng cho hắn vô pháp vô thiên, như một con khỉ, không giống tác phong bình thường của y chút nào. Chỉ mình y mới biết, có Ninh Trùng ở bên, đám mây nặng nề u ám này mới lộ ra một tia sáng đầy màu sắc khiến lòng người trở nên thư thái.

“Ta muốn ăn bánh xộp nhân hạt thông và bánh bạc hà, không thích bánh cuốn mỡ ngan ngấy dầu!” Y đột ngột nhớ ra, lại nhắc Ninh Trùng một

câu.

“Biết rồi!” Ninh Trừng trả lời có phần bức bối, giơ một ngón tay lên, lăm bắm, “Chẳng phải nàng ta không thích bánh cuốn mỡ ngan sao!”

Đi qua hành lang gấp khúc, trở về phòng, Ninh Dịch vừa mở cửa ra, đã dừng bước.

Rồi y mỉm cười.

Ý cười của y chìm một nửa trong ánh trăng một nửa trong bóng tối trước cửa phòng, tịch mịch mà ưu nhã, đôi mày xếch hất lên thành một độ cong lưu loát, thoát nhìn mang theo cảm giác vui vẻ mơ hồ. Ánh trăng nghiêng nghiêng rơi xuống, nụ cười kia nở rộ trong sắc trắng, trong treo mà ngời sáng.

Y chống tay cạnh cửa, không đẩy ra ngay, mà chỉ nhàn nhã tựa cửa, chợt nảy ra ý nghĩ muốn thưởng thức kĩ càng cảm giác vui sướng nhàn nhạt mà thần bí, chỉ có bản thân mới hiểu lúc này.

... Nữ nhân này, còn có tư tâm ấy; rõ ràng đã kết thúc rồi, lại chui vào từ cửa sổ đằng sau.

Nhớ lại trong bữa tiệc tối trước khi rời đi y đã nửa đùa nửa thật hẹn nàng vào phòng mình, nàng đáp lại bằng giọng vừa nghe đã thấy rất giả. Y biết nàng sẽ không đến, chẳng qua chỉ cười cười rồi thôi.

Ai ngờ hóa ra nàng lại đến đây thật, do uống rượu ngà ngà say, nên mới chịu thu lại bản tính dè dặt ngày thường sao?

Tâm tình y bỗng thăng hoa.

Y nhẹ nhàng bước qua, ngửi hương thơm nhẹ nhàng khoan khoái chỉ tỏa ra ở người mới tắm rửa xong. Mùi thơm này đan xen với mùi trầm vẫn

vơ đốt trong lò hương, khiến bầu không khí mang theo dư vị ám muội mà nỉ non.

Ninh Dịch khẽ mỉm cười, thầm nghĩ nàng thật nhanh nhẹn, chưa chi đã chải đầu rửa mặt xong rồi.

Y đang tính gọi Ninh Trừng bừng điểm tâm lên, nhưng vừa mới quay đầu, chợt nghe một tiếng cười duyên trong trẻo vang lên trong bóng đêm, khiến lòng người rung động, kể đến một thân thể ấm áp thanh xuân nhào vào trong lòng y.

Phượng Tri Vi ngồi xổm trong nhà xí lâu đến nỗi đôi chân tê rần.

Đã mấy lần nàng cảm thấy mình đỡ hơn rồi, tháo dạ xong rồi, chỉ muốn đứng lên. Nhưng vừa đứng dậy, mới chợt cảm thấy bụng mình lại dâng trào sục sôi.

Nàng ngồi xổm lâu đến nỗi đầu óc quay cuồng, hai chân phát nhũn, cái mớ hải sản tươi này vẫn chưa chịu buông ta nàng.

Đêm đã về khuya, hậu viện chìm trong yên ắng, nên dù nàng không hề muốn nghe, thì vẫn nghe rõ mồn một mọi tiếng động bên phía Ninh Dịch.

Nàng nghe tiếng Ninh Dịch mở cửa, nghe tiếng y đứng lặng trong phòng, không hề khiến trách không hề cự tuyệt không hề thắc mắc, trong phòng Ninh Dịch là sự yên lặng như vốn dĩ phải thế.

Rồi nàng quay sang cười nhạo bản thân - có sao phải khiến trách phải cự tuyệt phải thắc mắc? Nàng còn mong đợi điều gì đây? Yên Hoài Doanh có thể đặt chân vào căn viện này, vốn đã được y đích thân chấp thuận.

Ây da, ngày mai chạm mặt Yên tiểu thư, liệu có cần gọi một tiếng tân di nương không? Nàng ôm bụng, cảm thấy đêm nay thật sự là xúi quẩy, đời nàng nhất định đã gây thù với hải sản tươi rồi.

Lại nghe có người sai bước tiến đến, vừa đi vừa nói: “Vi, Vi, ra đây.”

Nàng đã ngồi quá lâu, nên Cổ Nam Y lo lắng đến tìm nàng.

Phượng Tri Vi giật nảy mình, thầm nghĩ Ninh Dịch cũng không biết nàng ăn tạp đau bụng phải vào đây giải quyết nỗi buồn, nếu nàng lên tiếng trả lời, thì Ninh Dịch sẽ nghĩ gì chứ?

Hấp ta hấp tấp sửa soạn bản thân gọn gàng định phi ra ngoài nghênh đón, nhưng Cổ Nam Y không nghe tiếng nàng trả lời, lại càng thêm lo lắng. Y ngẫm nghĩ, biết mình không thể chui vào nhà xí nữ, bèn dứt khoát tung chưởng vỗ lên.

“Rầm”, y đã đánh đổ phân nửa căn nhà xí.

Thân thể nữ nhi kia nhào vào trong lòng Ninh Dịch.

Trong nháy mắt, y cảm thấy mềm mại như tơ, trơn bóng như tơ. Trong bóng đêm một thân thể êm dịu như mây ôm chầm lấy y, mùi hương thược dược nồng nàn ập tới, nàng ta run rẩy trong lòng y, khẽ lên tiếng gọi ần chứa mấy phần nhút nhát mấy phần xót xa: “Điên hạ...”

Ninh Dịch mới đầu còn vui vẻ, kể đó liền cảm thấy có gì không ổn.

Phượng Tri Vi sẽ không mềm mại như thế, thơm tho như thế. Nàng cũng không bao giờ khép hờ vạt áo, trang điểm lộng lẫy mà nằm trong phòng y chủ động hiến thân, cầu xin được hầu hạ y.

À không, Phượng Tri Vi cũng mềm mại như thế, thơm tho như thế nhưng sẽ không bao giờ cho y nếm thử.

Phượng Tri Vi chịu để yên không đẩy tay y ra, đã coi như ông trời có mắt.

Chắc là nữ nhân do Yên gia đưa tới đây...

Lòng y dâng lên cảm giác trống vắng. Một tích tắc trước còn vui vẻ thư thái, đến lúc này chỉ còn lại nỗi thất vọng nhạt nhòa, sau thất vọng là đôi chút giận dữ, rồi lại không biết mình giận dữ vì điều gì.

Nữ tử trong lòng có đôi tay như cành liễu, bám víu lên vai y. Cánh tay nàng ta khe khẽ run rẩy, dường như không am hiểu tư thế cầu hoan này cho lắm, động tác có phần cứng nhắc, siết chặt cổ ý khiến y cảm thấy không thoải mái.

Y cười gằn, bất chợt nảy sinh lòng ghét bỏ đối với mùi hương thược dược.

Từ sau phải nhổ sạch những cây thược dược trong phủ!

Còn nữa, không biết Ninh Trừng làm ăn kiểu gì, mà lại để kẻ khác bò lên giường y như thế!

Đang định đẩy nữ nhân không rõ xuất xứ này, chợt nghe một tiếng động lớn.

Tiếng rầm rầm vang lên từ vị trí cách cửa sổ đằng sau phòng y không xa, kể đó y nghe một tiếng thét kinh hoàng, lại là tiếng của Phượng Tri Vi.

Y giật mình, toan lao ra, nhưng nữ tử trong lòng lại siết y thật chặt. Ninh Trừng nhú mào, đang định tung một chiêu đập chết nữ nhân này, nhưng tay mới đưa lên một nửa đã đột ngột dừng lại.

Tại sao Phượng Tri Vi lại đứng ngoài cửa sổ phòng y?

Nàng đang làm gì?

Y ngậy ra tại chỗ, ánh mắt biến ảo, thì đoạn đối thoại ngoài cửa sổ truyền đến rõ mồn một.

“Huynh làm gì thế?!” Giọng Phượng Tri Vi có chút hốt hoảng.

“Lâu quá rồi.” Là giọng bình thản của Cố Nam Y, “Đi, lên giường.”

Phượng Tri Vi hình như bị bụi bám xong lên làm sạch, ho hắng khù khụ.

Ninh Dịch khe khẽ bật cười.

Nụ cười này thoát nhìn vẫn là nụ cười ban nãy khi y mở cửa phòng, nhưng quan sát kĩ mới thấy điểm bất đồng. Nếu nụ cười ban nãy trong trẻo, sáng láng, mang theo tia sáng nhàn nhạt lấp lánh tươi tắn như giọt sương, thì bây giờ lạnh lẽo, mị hoặc, mang theo hương thơm yêu diễm mà âm đậm tự đóa mạn đà la nở trong đêm.

Yên Hoài Doanh ngửa đầu ngắm nụ cười này của y, gần như si mê.

Ninh Dịch cười xong, lại nâng bàn tay lên, chậm rãi đặt lên bả vai nàng ta, đôi tay dùng sức, “xoẹt” một tiếng xé rách xiêm áo của nàng ta.

Bả vai tròn trịa trắng như tuyết lộ ra, bóng bẩy như minh châu.

Yên Hoài Doanh khẽ kêu lên, thật sự không ngờ trong hoàn cảnh biết chắc có người đang rình mò, điện hạ còn gấp gáp như thế, đây là ngài muốn mình... lập tức thị tẩm sao? Nàng ta xấu hổ đỏ mặt lấm lét liếc nhìn ra bên ngoài, có phần sợ hãi cũng có phần vui sướng, cảm thấy có gì đó không ổn, nàng không dám cự tuyệt.

Ninh Dịch lại đưa tay lên cởi khuy trên cổ áo mình, để lộ một dải da thịt trơn mịn bóng loáng. Yên Hoài Doanh đỏ mặt, ánh mắt nửa trốn nửa không, một lúc sau lại nhẹ nhàng vùi mặt vào lồng ngực y.

Khóe môi Ninh Dịch vẽ lên một nụ cười khó hiểu, ôm nàng ta đến trước cửa sổ đằng sau, rồi mở bung cửa sổ ra.

Bên ngoài một bức tường hoa cách cửa sổ đằng sau không xa, Phượng Tri Vi đang vùng vẫy chui ra khỏi nhà xí. Nàng thật sự không ngờ Cố Nam Y sẽ tung một chương phá vỡ nhà xí, xiêm áo còn chưa kịp sửa sang hoàn chỉnh đã bị Cố Nam Y xách cổ ra, trong lúc gấp gáp hoảng loạn nàng không kịp mở miệng nói gì, việc đầu tiên là vội vã chỉnh đốn lại bản thân. Đúng vào lúc Cố Nam Y xách cổ định nàng đi, thì chợt nghe có tiếng cửa sổ sau phòng Ninh Dịch mở ra. Nàng ngẩng đầu, thấy Ninh Dịch y phục đã phanh một nửa, ôm lấy nữ tử cũng cởi áo quá nửa. Bàn tay y siết chặt lên đầu vai không còn một tấc vải của nàng ta, mặt nàng ta vùi sâu trong lồng ngực hé mở của y.

Thấy y nở một nụ cười nhàn nhạt, mơ hồ mang theo hàm ý phong lưu như lần gặp nhau trong kỹ viện thuở mới quen, lười nhác vẫy tay với nàng, cười nói: “Ngụy Thị lang, bản vương mới nạp một tiểu thiếp, rất hiếu lòng người, hầu hạ bản vương đến sức cùng lực kiệt. Nếu người cũng ở đây thì hãy tiện đường vào đi, giúp ta múc một chậu nước rửa mặt súc miệng.”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 44: Ban Thiếp

Type: Le Nguyen

Ánh mắt của Phượng Tri Vi chậm rãi ngược lên.

Quét từ trên xuống dưới.

Đầu tiên là quét đến bàn tay Ninh Dịch, sau lại rơi vào xiêm áo của Yên Hoài Doanh, rồi tiếp tục quét tới phần eo hai người.

Nàng cứ quan sát tỉ mỉ một lượt như thế, không hề tỏ ra tức giận, làm như không nghe thấy cái câu tràn đầy sỉ nhục và khiêu khích kia.

Ninh Dịch đợi một lúc không thấy có động tĩnh gì, nhướng mày định nói gì đó, bỗng nghe Phượng Tri Vi chậm rãi mở miệng: “Dốc sức vì Vương gia, là vinh hạnh của hạ quan.”

Ninh Dịch chờ đợi đã lâu, nghe được câu này của nàng, hàng mi rủ xuống, chẳng nói chẳng rằng, ôm Yên Hoài Doanh rời xa cửa sổ.

Yên Hoài Doanh vừa ngưỡng ngừng lại vừa đắc ý, không nhin nổi mà xoay mặt trong lòng Ninh Dịch, nở một nụ cười khiêu khích với Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi chăm chú nhìn nàng ta bằng ánh mắt thương hại, trái lại khiến Yên Hoài Doanh ngơ ngẩn.

Yên Hoài Doanh vừa quay mặt đi, Ninh Dịch đã lập tức phát hiện, lờ mờ cảm nhận được tâm trạng đột ngột thăng hoa của nữ tử này, chân mày

khẽ nhúu, không dễ nhận ra.

Vừa quay người đi, y đã kéo sập cửa sổ lại. Cửa sổ vừa khép, y liền đẩy Yên Hoài Doanh trong lòng mình ra.

Yên Hoài Doanh bất ngờ không kịp đề phòng, thân hình ngã ngửa trên giường, cứ định ninh là điện hạ nóng lòng khó nhịn muốn nàng ta hầu hạ, bèn khẽ “ừm” một tiếng, rồi ngoan ngoãn nằm yên trên giường.

Nàng ta nằm đó, tim đập như nổi trống. Dù sao cũng là xử nữ, lại xuất thân từ thế gia, không hề biết phải lấy sắc hầu người như thế nào, chỉ biết cuộn tròn trên giường, ngón tay túm chặt chăn nệm. Chết gấm dệt bằng tơ bóng thắm hết mồ hôi toát đầy bàn tay, nàng ta ngưng thở chờ đợi, mà người kia vẫn chìm trong bóng tối, mãi không chịu đến gần.

Trong mơ hồ, chỉ nghe thấy nhịp thở của y, ban đầu còn hơi dồn dập, rồi dần dần thành ngân nga.

Chợt có tiếng “rầm” vang lên, khiến Yên Hoài Doanh giật mình, vội vàng ngồi dậy. Ngoái đầu nhìn lại thì thấy cửa đã bị đục mở ra, Phượng Tri Vi bưng một chậu nước to dùng, loạng choạng sai bước tiến vào. Chậu nước kia lớn đến kinh người, hai tay nàng suýt nữa không ôm xuể, mà nước lại mức đầy, sóng sóng sánh sánh, ngay đến Ninh Dịch đứng gần cửa cũng bị sánh ướt giày.

“Nước đến rồi đây.” Phượng Tri Vi thở hồng hộc nói, “Hạ quan nghĩ điện hạ nhất định vô cùng vất vả, di nương nhất định cũng rất vất vả, cho nên mức nhiều nước hơn một chút; đừng nói là rửa tay, muốn tắm hần là cũng đủ.”

Nàng bê chậu nước bự đến nỗi đủ để bơi lội, đứng ở cửa mỉm cười với vẻ vô tội.

Mọi thứ trong phòng thoát nhìn đều rất ám muội – chần đệm xộc xệch, đèn nền chưa châm, nam nữ xiêm y thoát nửa chừng, trong không khí trôi nổi mùi hương thược dược nồng nàn.

Ánh mắt của Phượng Tri Vi lại lướt qua xiêm áo bị xé rách của Yên Hoài Doanh.

Ninh Dịch ới Ninh Dịch.

Người chỉ thích diễn trò thử lòng người ta thôi.

Nếu người đã thật sự động vào nữ tử này, thì chắc chắn phải biết, để hầu hạ người, nàng ta đã mặc một bộ áo lót mỏng hở cổ, là một kiểu y phục thời thượng ở hải ngoại. Chưa cần bàn nó đẹp hay xấu, nhưng rất dễ xé – tách cổ áo ra là có thể cởi ngay, tội gì phải tốn hơi tốn sức xé rách nó từ bả vai chứ?

Còn nữa, nửa thân trên người ôm người ta rõ chặt, tại sao dưới chân người lại khê lúi lại đằng sau một bước? Bàn tay người đặt trên bả vai nàng ta, sao nhìn kiểu gì cũng giống như đang mắc kẹt chứ không phải sờ?

Căn bản người rất ghét người ta tới gần mình đó thôi.

Phượng Tri Vi xoa xoa cái bụng đang âm ỉ đau, nghĩ mình đã phải đơn độc đối phó với bữa tiệc hải sản đến thượng thố hạ tả thì thôi đi, còn bị hai nam nhân kia trước sau giày vò, một kẻ khờ dại một người quái gở, chẳng ai làm nàng bớt lo. Thương thay cho tấm thân đa sầu đa bệnh của nàng, làm sao chịu nổi dung mạo khuynh quốc khuynh thành của bọn họ chứ.

Nàng thở dài, đón nhận ánh mắt Yên Hoài Doanh liếc qua với vẻ mặt buồn chán, cảm thấy cái váy mỏng manh của nàng ta rất dị hợm, không nhìn nổi mà bật cười.

Yên Hoài Doanh cứng họng líu lười nhìn nụ cười của nàng, không tưởng tượng nổi vào lúc này mà hắn vẫn còn cười được. Nàng ta đang thầm nghĩ hàng vạn lần xem sau khi được diện hạ sủng hạnh, mình nên sỉ nhục Ngụy Tri thế nào. Mà bây giờ hình như cũng sắp đến lúc có thể sỉ nhục kẻ này – còn có gì há hê hơn là bắt hắn phải hầu hạ mình. Nhưng khi Ngụy Tri thật sự bùng chậ nước tiến vào, nàng ta không tài nào tìm ra một tia phần hận mà nàng ta hằng mong chờ trong đôi mắt Ngụy Tri. Một ánh mắt trong sáng thấu triệt như thế, bình thản mà khoan dung nhìn tới nàng ta, khiến nàng ta bất giác bắt đầu chỉnh trang lại xiêm y đã bị xé rách, bỗng dưng cảm thấy mình rơi xuống đất bụi.

Ninh Dịch trầm ngâm không nói, cẩn thận lắng nghe nhịp thở của Phượng Tri Vi. Hình như nàng vẫn đứng đó, ngắm nhìn một cách hứng thú, nhịp thở không hề dậy sóng, không buồn không vui, không phiền không giận. Y đứng trong bóng tối lắng nghe, dùng một phong thái bình tĩnh, trong vắng lặng, để mặc cho tâm tư mình từ từ rơi xuống làn nước sâu.

Bỗng lại có tiếng động vang lên, là tiếng ván gỗ đập xuống đất. Cái chậ lớn rơi xuống dưới chân, nước lại văng ra tung tóe. Y không kịp tránh né, chiếc giày bên kia cũng ngấm ướt, rồi lại nghe Phượng Tri Vi cười nói: “Hạ quan không giỏi hầu hạ người khác, chân tay rất vụng về, vẫn nên để di nương làm thì hơn.”

Hai chữ “di nương” hơi nặng nề, rít lên giữa kẽ răng.

Ninh Dịch đột nhiên chậm rãi mỉm cười.

Ta còn tưởng nàng thật sự lợi hại đến nỗi bất động như núi chứ.

Con tiểu hồ ly lòng dạ sâu xa này, rốt cuộc vẫn hơi mất kiểm chế.

Y cười có phần đắc ý, loáng thoáng ánh hào quang lấp lánh trong khóe mắt y, tâm tư đã rơi xuống đáy vực sâu lại từ từ nổi lên.

Y đáp “ừ”, ngồi xuống, đột ngột quay mặt đi, cất giọng lạnh lùng: “Người không nghe thấy gì sao?”

Y không hề nhìn về phía Yên Hoài Doanh, nàng ta nhất thời không kịp phản ứng, Phượng Tri Vi liền mỉm cười chỉ cho nàng ta thấy chậu nước kia.

Yên Hoài Doanh ngây ra như phỗng, bấy giờ mới nhớ ra câu nói vừa rồi của Ngụy Tri “Vẫn nên để di nương làm thì hơn.”

Điện hạ gọi nàng ta đi hầu hạ thật sao?

Yên Hoài Doanh chờ người ra một lúc mới chậm rãi bò xuống giường, kéo lại bộ áo ngủ cổ rộng của phương Tây đã rách kia, miễn cưỡng che đi đầu vai, lê từng bước lại gần.

Nàng ta chưa bao giờ hầu hạ người khác, nhất thời không biết bây giờ mình phải làm gì. Phượng Tri Vi liếc nàng ta, thấy gương mặt nàng ta đã mất hết vẻ ngang ngược, lộ ra một chút hoang mang, thì âm thầm thở dài.

Việc gì phải vì ham muốn của bản thân, hoặc vì một chút hận thù hư ảo, mà chôn vùi cuộc đời mình?

Những đứa trẻ được nuôi dưỡng trong nhà giàu, lòng dạ vẫn quá nhỏ nhen, chỉ một việc vặt vãnh cũng bị phóng đại vô biên, không ngừng tự dọa dẫm mình, cho đến khi bị nguy hiểm mình tự tưởng tượng ra đẩy lên Lương Sơn.

Nàng thật sự không muốn làm khó nàng ta, không phải vì thương hại cảm thông, mà vì cảm thấy bị gia tộc hi sinh, từ thiên kim tiểu thư lưu lạc thành một cô gái thị tẩm đã đủ thảm rồi, còn không thể có được hồi đáp. Nếu nàng còn hành hạ nàng ta thêm nữa, khiến đứa trẻ này thắt cổ trong phòng Ninh Dịch thì bọn họ còn phải chuyển nhà.

“Dù sao tay hạ quan cũng ướt rồi, hay là để hạ quan làm. Ban này dính phải ít bùn, đúng lúc diện hạ cho xin ít nước để rửa tay.” Nàng cười dàn hòa, ngồi xuống trước mặt Ninh Dịch chuẩn bị giúp y cởi đôi giày ướt.

Ai ngờ Ninh Dịch lại đá mũi chân vào đầu gối Yên Hoài Doanh, thản nhiên nói: “Tay Ngụy đại nhân dính bẩn, người không nghe thấy sao? Còn không mau hầu hạ đại nhân rửa tay?”

Yên Hoài Doanh cứng đờ ra đó, không cự quạ gì.

Cú đá lên đầu gối không hề nặng, nhưng nháy mắt đã đá nát lòng nàng ta. Chỉ một câu ấy thôi, đã khiến nàng ta đột ngột hiểu ra, mình sai rồi.

Nàng ta nghĩ sai rồi, cái truyền thuyết lấy quyền thế dựa hơi hoàng thân quốc thích có thể điều võ dương oai với đại quan đương triều, chỉ là một câu chuyện truyền kỳ bịa đặt. Nhân vật chính trong đó, không phải Hoàng tử đã trải qua muôn vàn sóng gió như Ninh Dịch, cũng không phải quan viên lòng dạ thâm sâu như Ngụy Tri.

Trước mắt hạng người này, bất cứ chuyện hoang đường nào cũng không thể xảy ra, đừng ai nuôi ý đồ đổi chỗ.

Mà nàng ta, vừa mới vì suy nghĩ hoang đường và chủ quan mà thực sự sỉ nhục bản thân, cũng vĩnh viễn không thể vãn hồi.

Là tự nàng ta vứt bỏ chính mình – nếu trước kia nàng ta có thể bái lạy dưới chân Ngụy Tri, thì từ giờ trở đi còn không đủ tư cách lại gần Ngụy Tri trong vòng ba thước.

Đôi môi nàng ta run rẩy, muốn bùng nổ muốn khóc lóc, muốn thoải mái làm những việc mà một tiểu thư Yên gia như nàng ta nên làm như mười mấy năm qua, nhưng nàng ta chẳng dám làm gì cả. Ninh Dịch không phải Ngụy Tri, nàng ta dám giở tính đại tiểu thư trước mặt Ngụy Tri, vì nàng ta biết Ngụy Tri sẽ không thật sự so đo với mình. Cho dù là vì khinh

thường nên mới không thềm so đo với nàng, thì chung quy vẫn không có hậu hoạn. Nhưng đứng trước mặt Ninh Dịch, nàng ta lại không dám làm thế. Nam tử thanh nhã dù im lặng vẫn có vẻ nghiêm nghị sắc bén này, chỉ cần hờ hững liếc mắt qua, nàng ta sẽ cảm thấy mọi lời lẽ của mình đều đông cứng lại trong mạch máu.

Nàng ta tin chắc, chộc giận Ngụy Tri có lẽ chỉ gặp xui xẻo, nhưng chộc giận Ninh Dịch, thì ắt phải bỏ mạng.

Tuy không dám bùng nổ, nhưng chung quy nàng ta vẫn không làm được. Nàng ta cứng đờ tại chỗ, ngón tay đâm sâu vào lòng bàn tay, không tiến lên, cũng không lùi lại.

Phượng Tri Vi hình như không thấy nàng ta, cũng không nghe thấy lời Ninh Dịch sai bảo nàng ta. Nàng tự mình vốc nước rửa sạch tay, thản nhiên nói: “Không dám nhận sự hầu hạ của Yên tiểu thư, hay là thôi đi.”

Đây là lời nhắc nhở cho Ninh Dịch biết thân phận của đối phương. Quả nhiên nàng thấy đôi mày Ninh Dịch khẽ động dậy, trong lòng càng hiểu rõ thêm vài phần – ngay cả thân phận đối phương y cũng không biết, làm sao có gì ám muội cho được? Với sự cẩn thận của Ninh Dịch, dù có phong lưu hơn nữa, cũng không thể tầm hoan với một nữ nhân lai lịch không rõ.

“Nếu đã như thế...” Ninh Dịch biết thân phận của Yên Hoài Doanh rồi, khóe mắt cũng chỉ lộ ra nét cười lạnh, thản nhiên nói, “...thì nữ nhân không hiểu quy củ kia, bản vương không đủ kiên nhẫn mang theo bên người từ từ uốn nắn. Ngụy đại nhân, người thiếp này, ta thưởng cho người đó.”

Phượng Tri Vi ngẩn người.

Yên Hoài Doanh ngẩng phắt đầu lên, trong tích tắc ánh mắt nàng ta tràn đầy sự kinh hoàng, không dám tin.

“Điện... điện hạ, ngài nói... nói gì cơ...”

Ninh Dịch lại không có hứng thú nói thêm với nàng ta dù là một câu, chỉ quay sang Phượng Tri Vi, hừ giọng mũi, “Hử?”

Phượng Tri Vi thở dài, uể oải đáp: “Hạ quan tạ ơn ngài ban thưởng.”

“Vậy là tốt.” Tâm tình Ninh Dịch có vẻ rất vui, y vẫy tay nói, “Nếu là thiếp của người, thì còn đứng trong phòng bản vương làm gì? Còn không đi ra ngoài?”

“Thiếp không đi!” Đến lúc này, Yên Hoài Doanh đã bất chấp cả sợ hãi. Chuyện đã rơi vào kết cục tệ hại nhất, dù nàng ta khiếp sợ Ninh Dịch đến đâu, cũng không thể không vẫy vùng vì vận mệnh của bản thân.

“Cộp” một tiếng, nàng ta quỳ rạp xuống mặt đất đổ đầy nước, quỳ trước chân Ninh Dịch, ôm lấy đầu gối y, nước mắt nhanh chóng chảy đầy gương mặt, “Điện hạ... điện hạ, thiếp sẽ học... thiếp sẽ chăm chỉ học quy củ, ngài đừng đuổi thiếp đi mà... thiếp là người của ngài, vừa rồi ngài... vừa rồi ngài còn...”

Nàng ta khóc nức nở, chỉ một câu mà nói đứt quãng mập mờ, mong có thể dùng ám chỉ mập mờ trong câu nói này, để khiến Ngụy Tri ghét bỏ thân xác hoa tàn nhụy rữa của nàng ta, từ đó chủ động từ chối.

Những lời này còn chưa nói hết, Ninh Dịch lập tức nhíu đôi mày dài, nửa cười nửa không quay mặt đi, hỏi: “Vừa rồi làm sao?”

Yên Hoài Doanh làm sao nói ra miệng nổi, chỉ ôm đầu gối y khóc hu hu, nước mắt nước mũi sơ ý dính vào y bào của Ninh Dịch. Phượng Tri Vi thấy không ổn, nhân lúc Ninh Dịch còn chưa phát hiện, nàng đưa tay xách nàng ta ra, đặt sang bên cạnh.

Thật ra không phải nàng trân trọng tính mạng đại tiểu thư này, nàng chỉ sợ lỡ đâu Ninh Dịch mất hứng tung một cước đá chết nàng ta thật, tạm thời nàng vẫn chưa muốn trở mặt với Yên gia.

Yên Hoài Doanh lại định ninh là Ngụy Tri cố ý không cho nàng ta cơ hội, nổi bi phần tràn trề lập tức tìm được chỗ phóng thích, bèn quay lại, khẽ phát ra một tiếng hừ giận dữ từ cổ họng, ra sức húc đầu về phía nàng.

“Người không cho ta sống, thì ta sẽ chết trong tay người!”

Phượng Tri Vi đánh ra một chưởng, dứt khoát gọn gàng hất nàng ta ra khỏi cửa phòng!

“Hãy nhớ! Bây giờ ta là phu quân của người, là trời của người! Người cãi vớ với ta, chết trong viện này thì cũng chẳng có ai ra mặt vì người đâu!”

Nàng dùng sức khéo léo, Yên Hoài Doanh bị hất ra khỏi cửa mà mặt mũi không bầm dập, lại bị chưởng phong kia ủa vào mặt, ép cho đôi mắt nhắm nghiền lại.

Lập tức có người tiến lại xách nàng ta đi.

“Chăm sóc Yên di nương cho tốt, để nàng tỉnh dưỡng trong phòng.” Phượng Tri Vi nhàn nhã ung dung bước đến bên cửa, căn dặn nô tì Yên gia được phái đến hầu hạ, “Yên di nương vui vẻ đến mất kiểm soát, các người đừng nổi điên theo nàng, bằng không di nương các người làm ra việc gì sai trái đều tính lên đầu các người.”

Nô tì Yên gia đã nghe được những âm thanh trong phòng từ lâu, vừa rồi còn mừng rỡ vì tiểu thư được sủng ái, giờ này cứ như bị dội cho một chậu nước lạnh, không dám hó hé gì, luôn mồm vâng dạ.

Đám người lui ra, Phượng Tri Vi cảm thấy hơi mệt, thở dài một hơi, đang định rút lui bỗng có người đưa tay ra, kéo nàng vào trong lòng mình.

Lưng nàng kề sát vào lồng ngực Ninh Dịch, cảm nhận được hơi ấm của da thịt, chợt nhớ ra vừa rồi có một khuôn mặt từng uyển chuyển mềm mại vùi vào lồng ngực này. Đôi mắt lóe sáng nhàn nhạt, nàng lặng lẽ lùi lại một chút, cười nói: “Đã khuya rồi, sáng mai còn phải dậy để bàn bạc với quan phủ Hoàng Hải, ngài vẫn nên ngủ đi thì hơn.”

“Mỗi lần nàng mất hứng, lại đổi cách xưng hô trang trọng với ta.” Ninh Dịch không buông tay, giọng nói có phần rầu rĩ, “Nghe cực kỳ khó chịu.”

Phượng Tri Vi lập tức nói: “Dạ, dạ, ngài còn chưa đi ngủ sao?”

“Phải hưng hăng hơn một chút.” Ninh Dịch ôm lấy vai nàng, gác cằm bên tóc mai nàng, khẽ khàng thổi những sợi tóc ngắn tản ra bên tai nàng, “Ngữ điệu phải lạnh lùng hơn một chút, xa cách hơn một chút.”

Phượng Tri Vi co giật khóe miệng, “Ngài còn chưa chịu đi ngủ!”

“Quá máy móc.” Ninh Dịch nghịch tóc nàng, quấn từng vòng lên ngón tay, “Nghe rất giả.”

Chuyện quái quỷ gì đây? Điện hạ cuồng tự ngược sao?

Phượng Tri Vi vừa giận vừa buồn cười, tức nước vỡ bờ thốt ra một chữ, “Ngủ!”

Lời vừa nói ra liền cảm thấy mình lỡ miệng, mặt còn chưa kịp ửng hồng thì Ninh Dịch đã bật cười ha hả.

“Nàng xem, Cố Nam Y nói ‘ngủ’ với nàng đã tính là gì? Ta có thể khiến nàng nói ‘ngủ’ với ta.” Y nắm tay Phượng Tri Vi, xoay người bước về phía giường, “Bản vương chiêu hiền đãi sĩ, rất nghe lời can gián. Nàng nói ngủ, vậy ta ngủ.”

Phượng Tri Vi: “...”

Thấy Ninh Dịch thật sự kéo nàng về phía giường, Phượng Tri Vi nhẹ nhàng đẩy y ra, “Đừng lộn xộn.”

Ninh Dịch ngồi xuống bên mép giường, kéo tay nàng, ngẩng đầu lên nhìn nàng. Tuy y đã mù, ánh mắt thường xuyên như mịt mờ, nhưng ánh mắt nhìn nàng chưa bao giờ sai phương hướng, trong trẻo mà chăm chú, khiến người ta nhìn thấy cái bóng ngược của mình in trong đôi mắt y.

“Tri Vi, nàng xem.” Y bình tĩnh nói, “Một chuyện như thế, nàng không nổi giận, ta không chột dạ, hai ta đều không dễ dàng rơi vào sai lầm mà người đời thường mắc phải. Nhưng nàng không cảm thấy đó cũng là một loại bi ai sao? Vĩnh viễn thận trọng, vĩnh viễn bình tĩnh, vĩnh viễn phán đoán trước rồi mới hành động, dầu muốn nổi điên mà khóc lóc một lần nổi loạn một lần hoàn toàn vứt bỏ một lần, cũng không thể làm được.”

Phượng Tri Vi im lặng một lúc, rồi cười bảo: “Ngài lại nói đùa rồi, nếu thật sự náo loạn, thì ngài có vui không?”

“Không, ý ta không phải là thế.” Ninh Dịch thở dài, cầm bàn tay nàng chậm rãi đặt lên mặt mình xoa xoa, “Tri Vi, bỗng dưng ta rất mong nàng chỉ là một nữ tử đơn thuần, giống như hàng nghìn hàng vạn nữ nhân bình thường khác, nếu bị sỉ nhục sẽ tức giận, bị phản bội sẽ căm phẫn, khi thất vọng sẽ nổi loạn, khi bị thương sẽ khóc.”

Phượng Tri Vi dần dần bình tĩnh, ngón tay nàng chạm vào mặt Ninh Dịch, da thịt bên dưới ngón tay ấm áp mà bằng phẳng, đáy lòng lại nhấp nhô không đều, trắc trở như sông núi.

Căn phòng tối đen không một tia sáng, đôi người nàng lại lấp loáng một tia sáng kì lạ. Nàng lặng lặng ngắm nhìn Ninh Dịch, trong khoảnh khắc ấy sóng mắt trào dâng.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau trong căn phòng tối, hơi thở ấm áp của y lướt qua lòng bàn tay nàng. Nhưng khi hơi ấm ngấm ngủi kia trôi qua, thì chỉ còn thấp thoáng hơi lạnh ẩm thấp, trong đêm cuối thu cảm giác lạnh lạnh này mãi không tiêu tan, dường như muốn ngấm vào trong xương cốt.

Một lúc lâu sau, Phượng Tri Vi nhẹ nhàng rút ngón tay ra.

“Rồi sẽ có một ngày tôi trở thành một nữ tử đơn thuần như thế.” Nàng cất giọng dịu dàng, trong nụ cười thấp thoáng vài phần tươi mát, “Nhưng một nữ tử đơn thuần chỉ phù hợp với nam tử đơn thuần và một cuộc sống đơn thuần, đến khi đó, tôi hi vọng sẽ có một gian nhà nhỏ, vài mẫu ruộng tốt, thêm một người đơn giản và phù hợp, khi tôi bị sỉ nhục người ấy sẽ đứng ra chống đỡ cho tôi, khi tôi bị phản bội người ấy sẽ vung đao chém người, khi tôi thất vọng sẽ cùng tôi sưởi ấm bên bếp lò, từ từ dỗ dành tôi; khi tôi bị thương bật khóc sẽ mất kiên nhẫn mắng tôi, sau đó ôm tôi cho tôi tha hồ khóc.”

Ninh Dịch rơi vào trầm ngâm, ngón tay y đặt lên mép giường, đầu ngón tay trắng tái.

“Chuyện xảy ra hôm nay, rất vô căn cứ.” Sau một lúc lâu y nói, “Nhưng trong suốt cuộc đời, rồi sẽ có lúc con người ta vì một ý niệm biết rõ không thể xảy ra mà muốn làm chuyện đại đột.”

“Nhưng đó cũng không phải là đại đột.” Y chậm rãi chìm vào giấc ngủ, đôi mắt khép lại, “Cuối cùng ta cũng khẳng định được...”

Khẳng định điều gì, y không nói tiếp, mà Phượng Tri Vi cũng không hỏi, chỉ giúp y cởi giày và áo ngoài. Ninh Dịch có vẻ rất mệt mỏi, nhắm mắt phất tay cho nàng lui ra.

Tiếng bước chân của Phượng Tri Vi biến mất ngoài cửa, Ninh Trường lặng lẽ tiến vào.

“Trong vòng ba ngày, người đừng xuất hiện trước mặt ta.” Ninh Dịch không nhìn hẳn, nhắm mắt lại.

“Ồ? Đừng là sao.” Ninh Trường kinh hãi, “Thiếu mất tôi làm sao bảo vệ được ngài?”

“Thiếu người làm loạn ta mới được bình an.” Ninh Dịch không đoái hoài đến hẳn.

Ninh Trường lờm y, một lúc sau mới nói: “Nữ nhân kia quá khó đối phó, tôi làm vậy là hạ thuốc mạnh đúng bệnh.”

“Người căn bản không mò ra bệnh của nàng, còn hạ thuốc gì nữa?” Ninh Dịch uể oải nói, “Bớt tưởng mình thông minh đi.”

“Theo tôi thấy, chỉ cần phế võ công của nàng ta, phái người phục giết Cổ Nam Y, đuổi cổ Hách Liên Tranh, bắt chấp tất cả đưa nàng ta vào phủ, thế chẳng phải là xong rồi?” Ninh Trường cảm thấy trong chuyện này chủ nhân thật sự không sáng suốt chút nào.

“Vậy người chờ nàng vào phủ được ba ngày thì đi hết xác, của nàng hoặc của ta.”

Ninh Trường không phục, “Tôi đâu phải hạng giá áo túi cơm.”

“Chớ coi thường Phượng Tri Vi.” Ninh Dịch thản nhiên nói, “Tất cả ôn nhu nhẫn nại của nàng đều là vẻ bề ngoài, chỉ vì nàng không thích vô duyên vô cớ gây thù chuốc oán. Nhưng một khi chạm tới giới hạn của nàng, thì sự tàn nhẫn tuyệt tình trong xương cốt nàng, có mười Ninh Trường như người cũng không thể sánh được.”

Ninh Trường còn định nói gì đó, Ninh Dịch đã chặn lời: “Ra ngoài mau, nhớ kĩ, ba ngày.”

Ninh Trường hậm hực bỏ đi, Ninh Dịch đột nhiên dặn dò: “Gửi thư vào trong kinh, dùng con đường của mật vệ, hẳn rằng không cần hành động, đợi ta trở về kinh rồi tính sau.”

Ninh Trường ngoái lại nhìn y, Ninh Dịch chìm trong bóng đêm không hề nhúc nhích. Ninh Trường lặng lẽ quay về phòng mình, bày giấy ra, đầu tiên viết lại những lời Ninh Dịch dặn dò, ngẫm nghĩ, ở nửa sau bức thư còn nghiêm túc viết: “Lòng vương đã loạn, đệ rất lo lắng, tiên sinh đại tài, nhất định có thể tự quyết.”

Viết xong hẩn chậm rãi gấp phong thư lại, lộ ra sắc mặt kì quái mà cương quyết dưới ánh nến.

Một đêm huyên náo, Yên Hoài Doanh ở phòng bên cạnh liên tục nổi điên, khóc lóc làm loạn đòi gặp Sở vương. Phượng Tri Vi hoàn toàn không đếm xỉa đến nàng ta, sai người bịt miệng nàng ta, trói lại quăng lên giường, rồi chuyển sang phòng khác lặng lẽ ngủ nốt nửa đêm còn lại. Nhưng nàng ngủ không yên ổn, hình như cứ liên tục nằm mơ, trong mơ Ninh Dịch đứng xa tít trên điện Kim Loan, nói với nàng, Tri Vi Tri Vi, trong cuộc đời có vô số chuyện rắc rối, chúng ta đều không thể là chính mình.

Khi tỉnh dậy nàng nhìn lên nóc màn, ngơ ngẩn nửa ngày trời, thầm nghĩ tên Ninh Dịch này thật đáng ghét, chỉ vào trong mộng mới chịu nói thật với nàng.

Rửa mặt rời giường, Cố thiếu gia đã đứng ăn hồ đào trước cửa phòng nàng. Đêm hôm qua nàng lừa Cố Nam Y, nói mình muốn đi đánh Ninh Dịch, Cố thiếu gia mới chịu vui vẻ thả nàng đi, sáng sớm hôm nay mới thấy mặt nàng đã bảo: “Nói phét.”

Phượng Tri Vi chợt dạ: “Đánh rồi, nhưng không đánh lên mặt, huynh không nhìn thấy đó thôi.”

Nói ra câu này nàng càng thêm chột dạ, cảm thấy dường như thật sự có chuyện như thế.

Xong bữa điểm tâm, Phượng Tri Vi chuẩn bị đến nha môn Bố chính sứ chính thức bàn bạc việc thành lập Thuyền bạc sự vụ ti. Yên Hoài Thạch và mấy vị có vai vế trong thế gia vội vàng đến thỉnh an, Yên Hoài Thạch đã biết chuyện Yên gia dâng thiệp đêm qua, sắc mặt trông rất khó coi. Mấy vị trưởng bối Yên gia dáo dác nhìn về căn phòng của Ninh Dịch bằng ánh mắt mong chờ.

“Yên huynh.” Phượng Tri Vi chuyện phiếm vài câu, rồi dừng dừng nói, “Nhờ điện hạ cất nhắc, đêm qua ban thường một mỹ nhân cho huynh đệ làm thiệp.”

Yên Hoài Thạch ngẩn người, kể đó ánh mắt tràn đầy mừng rỡ, cười nói: “Thật hả, vậy chúc mừng Ngụy đại nhân.”

Mấy người của Yên gia tái mặt nhìn nhau, một lúc sau mới ướm hỏi: “Chúc mừng đại nhân, phải chăng là mỹ nhân kinh thành được điện hạ mang theo hầu hạ?”

“Các vị đúng là quý nhân hay đăng trí.” Phượng Tri Vi mỉm cười thoải mái, “Khi chúng ta đến đây đâu có mang theo nữ nhân nào? Chẳng phải là người Yên gia đưa tới đêm qua sao?”

Người của Yên gia lộ ra vẻ mặt như sét đánh ngang tai, gia chủ những thế gia còn lại không biết ẩn tình trong đó, chỉ nghĩ Yên gia dâng nữ nhân, được khâm sai đại nhân yêu thích, đều chúc mừng với vẻ ghen tị lộ ra mặt. Yên thái công cảm tạ với gương mặt cứng đờ, khi chấp tay, ngón tay đều run bần.

Cũng có người nhìn ra có gì đó không ổn, len lén cử người nhanh nhẩu đi thăm dò, bằng khả năng nghe ngóng của những người này, chẳng bao lâu

sau, câu chuyện Yên gia dốc hết vốn liếng dâng đại tiểu thư làm thiếp, lại bị Sở vương đẩy xuống cho cấp dưới đã lan truyền khắp Phong Châu.

Lần này đòn thật sự rất độc, đánh cho Yên gia từ trên xuống dưới hồn bay phách lạc. Phượng Tri Vi đứng đứng nhìn họ, cũng không nhiều lời với họ làm gì, tự khởi kiện, dẫn theo đám cận ẩm ở thư viện Thanh Minh đến nha môn Bố chính sứ Hoàng Hải.

Cố Nam Y và Ninh Trừng cũng đi theo nàng, Ninh Trừng cực kỳ không cam tâm – Ninh Dịch không phải khâm sai Hoàng Hải đạo, không tiện trực tiếp tham gia vào công việc điều hành Thuyền bạc ti, bèn phái hắc đi theo mượn cớ làm hộ vệ cho Phượng Tri Vi, nhưng thật ra là đại diện cho Sở vương, có ý muốn làm chỗ dựa cho nàng. Ninh Trừng cảm thấy hắc đường đường là ái tướng của Sở vương, lại phải đi làm hộ vệ cho một tên quan tam phẩm, lại còn là một tên quan tam phẩm hắc nhìn không vừa mắt, quả thực là sự sỉ nhục to lớn đối với hắc.

Phượng Tri Vi cũng không muốn thêm một tên hắc đi theo mình, chuyện đêm qua về sau nàng ngẫm nghĩ lại, đương nhiên hiểu ra đây là trò quỷ của Ninh Trừng, cũng chẳng muốn nhìn hắc thêm lần nào. Nhưng bọn họ đều không lay chuyển nổi Ninh Dịch, điện hạ nói, không mang theo Ninh Trừng, vậy tên phế vật này biết phải làm gì? Cút về kinh đi.

Phượng Tri Vi không thể hại đệ nhất cao thủ bên cạnh Ninh Dịch cút về, đành mặc xác cho hắc đi bên cổ kiện của mình, đối đáp với Cố Nam Y cười ngửa.

Ban đầu nàng không để ý gì cả, chỉ định chớp mắt, nhưng nghe được một lúc lại cảm thấy không ổn – Ninh Trừng hình như đang thăm dò thân phận lai lịch của Cố Nam Y.

“Võ công của Cố huynh quả là thâm sâu khó lường,” Ninh Trừng thao thao bất tuyệt, “Bao giờ chỉ bảo cho ta một chút đi...”

Cố thiếu gia dùng cách bóp nát tám quả hồ đào một lượt, để cảnh cáo Ninh Trường rằng lúc này y không đủ kiên nhẫn.

“Ninh tiên sinh.” Phượng Tri Vi vén rèm kiệu, “Cố huynh không thích trò chuyện với người ta, ngài đừng quấy rầy y. Ngài còn muốn biết chuyện gì thì chớ ngại lên kiệu, tại hạ trò chuyện thoải mái với ngài một lần.”

Ninh Trường bị nàng phá vỡ dự định, vẫn không hề xấu hổ, đáp: “À, không có gì đâu, chẳng qua ta với Cố huynh mới gặp đã thân thiết, chỉ mong được kết nghĩa kim lan với y thôi.”

Phượng Tri Vi nhìn hẩn nửa cười nửa không, thầm nghĩ nếu người có bản lĩnh kết nghĩa kim lan với Cố Nam Y, thì ta đây đủ sức bắt Ninh Dịch mặc nữ trang khiêu vũ rồi.

Cố kiệu dừng lại trước nha môn Bố chính sứ Hoàng Hải, trước cửa lại vắng vẻ không người, hỏi ra thì biết Chu đại nhân làm việc quần quật mấy ngày liền, ngã bệnh nằm liệt giường, giờ đang đóng cửa không tiếp khách.

Hỏi, Tả Hữu tham chính có mặt không? Đáp, đã ra ngoài xử lý việc công, đi truy tra hung thủ của vụ nổ ở bến tàu.

Hỏi, Tả Hữu tham nghị có mặt không? Đáp, ra ngoài xử lý việc công.

Hỏi, các thủ đạo có mặt không, đáp ra ngoài xử lý việc công.

Lại đến phủ Tri châu Phong Châu, đáp hôm nay là ngày nghỉ của quan sở, không tiếp khách. Do thôn Nhâm Tập xuất hiện tình trạng tử vong hàng loạt, nên Tri châu đại nhân đã đến đó giải quyết.

Phượng Tri Vi nghe Thông phán đại nhân giải thích với giọng điệu tràn đầy áy náy, chỉ cười cười. Hách Liên Tranh và đám cậu ấm của thư viện Thanh Minh nào có được sự kiên nhẫn tuyệt vời của nàng, liên tiếp bị hăng, đã bắt đầu kêu la ầm ĩ.

“Chơi gì kì vậy!”

“Cố ý sập cửa vào mặt chúng ta!”

“Đi tìm Chu Hi Trung thôi!”

Phượng Tri Vi ngồi ở tiền đường phủ Tri châu, không đi đâu hết, mặc cho Thông phán kia sốt ruột như ngồi bàn chông theo hầu, một mặt nghe đám cậu ấm tru tréo một mặt mỉm cười uống trà.

Trà uống đủ rồi, nàng mới nói: “Tuy hôm nay quý sở nghỉ làm, nhưng chắc vẫn có người chứ? Bản quan có chút việc muốn mượn người của quý sở, chuyện này không khó chứ?”

“Tùy ngài sai bảo.”

Rất nhiều nha dịch bị gọi đến, ngơ ngác chờ nàng ra lệnh. Phượng Tri Vi chậm rãi uống trà, thản nhiên nói: “Hôm nay nếu không có công vụ, chỉ bằng mọi người hãy ra ngoài tản bộ. Ta biết các người quen thuộc phong tục ở địa phương này, nên mới mời các người đến, phụ trách chỉ đường cho các ngài đây. Các ngài muốn đi đâu chơi, các người cũng phải đi cùng, xong việc các ngài sẽ ban thưởng hậu hĩnh.”

Đám nha dịch đều sửng sốt, đám học sinh đều hưng phấn. Diêu Dương Vũ chạy lại, ghé tai Phượng Tri Vi hỏi: “Đi đâu cũng được á?”

Phượng Tri Vi liếc hẳn, “Đi đâu cũng được.”

“Thật sự đi đâu cũng được?” Diêu Dương Vũ sáng mắt lên.

“Thật sự đi đâu cũng được.”

Diêu Dương Vũ phấn khởi đến độ liên tục cười hì hì, Phượng Tri Vi chỉ dừng dừng nói: “Chớ keo kiệt làm gì, hãy đưa các huynh đệ nha dịch cùng đi chơi bởi, nếu gặp ai đó kiểu như người quen ở quan phủ địa

phương... À, người biết đấy, khâm sai ngoại trừ chức vụ mình nắm giữ, còn có trách nhiệm giám sát an ninh chính trị địa phương. Các người là tùy viên, bản khâm sai cho các người quyền lực ngang bằng... Ha ha.”

“Ha ha!” Không hổ là đời thứ hai lớn lên trong chốn quan trường kinh đô, con trai của Thủ Phụ Đại học sĩ, Diêu Dương Vũ trong nháy mắt đã hiểu ra ẩn ý của Phượng Tri Vi, mặt mày hớn hở vỗ tay, tụ tập đám học sinh bên cạnh mình, nói: “Các huynh đệ, hôm nay chúng ta vâng hiến mệnh đi phiêu kỹ thôi!”

“Phụt”, Phượng Tri Vi, Ninh Trường, Hách Liên Tranh đồng loạt phun ra một ngụm trà...

“Rõ thật là...” Mọi người reo hò bước ra khỏi cửa, Phượng Tri Vi lẩm bẩm, “Cần gì phải nói trắng ra như thế chứ.”

“Rõ thật là...” Ninh Trường nhìn thẳng, lẩm bẩm, “Chẳng trách đêm qua không kích động nổi nàng ta.”

“Rõ thật là...” Hách Liên Tranh như bị kim cắm vào hông, xoay sang trái vặn sang phải, “Cần gì phải quang minh chính đại như thế, hại người ta phải giả làm thánh nhân trước mặt nàng, muốn đi cũng chẳng dám đi...”

“Rõ thật là...” Phượng Tri Vi nhào người sang, tò mò hỏi Hách Liên Tranh mặt mũi nhăn nhó ngồi im, “Sao phải ở lại? Lẽ nào ngại...”

Hách Liên Tranh đã chịu đủ kích thích, lớn tiếng la: “Tiểu di của ta nói, phải giữ thân như ngọc.”

Phượng Tri Vi liếc gã, bảo: “Tiểu di người nói, lần này có thể đi.”

Hách Liên Thế tử đứng bật dậy, vội vã đuổi theo đám người kia. Gã chạy rất vội vã, không nghe rõ một câu Phượng Tri Vi còn chưa nói hết.

“... Nếu đi sẽ bị loại...”

Ngày đầu tiên khâm sai đến Hoàng Hải, quan viên Hoàng Hải bị ép lên thuyền, chống mũi lên nhóm lửa.

Ngày thứ ba khâm sai đến Hoàng Hải, quan trường Hoàng Hải bị một cơn lốc “Hành động bắt phiêu kỹ”, quét đi sạch sẽ.

Ngày hôm ấy không phải ngày nghỉ của nha môn, nhưng Chu đại nhân lại ra lệnh, xét thấy gần đây mọi người bận rộn, nên cho phép nghỉ ngơi tại công sở một ngày. Cái gọi là nghỉ ngơi tại công sở, tức là trên danh nghĩa vẫn là ngày làm việc, nhưng thực tế lại cho phép nghỉ ngơi.

Sự quản lý của Chu Hi Trung đối với quan viên cũng không phải là hai bàn tay đều bằng thép, mà là việc công nghiêm khắc, việc tư nói lỏng.

Ông ta có tác phong cứng cỏi, đặt ra yêu cầu cao với cấp dưới, nhưng đôi khi cũng sợ áp lực quá lớn sẽ ép người ta điên, nên với một vài hoạt động buông thả lén lút, thông thường ông ta vẫn mắt nhắm mắt mở cho qua.

Cho nên vào ngày nghỉ này, đám quan lại mang tiếng là “làm việc công”, nhưng thực chất đều ra ngoài vui vẻ hết mình.

Thế là họ “vui vẻ” đùng mặt đám cậu ấm đến từ Đế Kinh, trong hoàn cảnh xa hoa phóng túng.

Bọn nha dịch đưa các tùy viên của khâm sai Đế Kinh đi chơi, đương nhiên phải đến những chỗ cao cấp nhất của Phong Châu, đây cũng là nơi Bố chính sứ và những quan viên trong nha môn Tri châu thường lui tới. Đám cậu ấm phụng mệnh phiêu kỹ, cứ ra sức lung lạc đám nha dịch; mấy người này bình thường đã bao giờ được thấy cảnh xa hoa ở những nơi này, lòng dạ phơi phới đến quên sạch mọi thứ, gặp vị quan lớn nào quen mặt, đều kề tai cậu ấm khoe khoang, “Ngài xem kìa, đó là Tả tham chính Vương

đại nhân trong nha môn Bồi chính sứ, lần trước thằng con tôi cưới vợ ngài ấy đã tặng tôi một chữ ‘phúc’ đấy...”

“Ngài xem kìa, hì hì, đó là Phân thủ đạo Tề đại nhân trong nha môn Bồi chính sứ, làm khách trong màn của Kiều Hồng cô nương!”

Đám cậu ấm nâng ly rượu ôm mỹ nhân lắng nghe, nghe rằng cười lớn, “Ngài nhận rõ chứ?”

“Không thể sai được!”

Đám cậu ấm hô to một tiếng, vung tay lên, đám hộ vệ khâm sai xộc ngay vào cửa, xách cổ các vị đại nhân đang chơi bởi vui vẻ lên, trói hai tay ra sau lưng, bịt mắt bằng vải đen, dùng một sợi dây thừng dắt đi.

Một viên quan cấp bậc tương đối cao gào lên: “Láo xược! Các người là ai! Mau thả ta ra! Ta là Tả tham chính trong nha môn Bồi chính sứ!”

Có người ghé tai hăn nói: “Ngài khẳng định ngài là Tả tham chính đại nhân?”

“Phải!”

“Ngài khẳng định muốn chúng tôi tháo miếng vải đen chứ?”

“Mau tháo!”

Tấm vải che mắt được tháo ra ngay, ánh mặt trời rực rỡ chiếu tới. Tả tham chính đại nhân bất ngờ phát hiện mình đang đứng giữa một đám đông trên đường phố, dân chúng xung quanh vây kín trong ba vòng ngoài ba vòng, ai nấy đều nhìn hăn với bộ mặt há hốc miệng chờ đợi.

Tả tham chính lập tức cúi đầu, la lớn: “Ta không phải! Mau bịt mắt!”

...

Tình trạng này xảy ra với mọi hội sở thanh lâu cao cấp ở Phong Châu, dân chúng Phong Châu có phúc, được xem miễn phí một vở kịch xuân cung quan trường quy mô lớn, đủ để bàn tán say sưa.

Hai vị đồng môn Diêu Dương Vũ và Hách Liên Tranh tràn đầy tinh thần đào bới chuyện riêng tư của người ta, nghe nói một vị Đốc lương đạo đại nhân khẩu vị độc đáo, thích những món dân dã ở ngoại thành Phong Châu, bèn cất công thức khoái mã chạy đi, sau khi vui vẻ gặp gỡ vô số thôn nữ, cuối cùng thắng lợi hợp quân với Lương đạo đại nhân.

Hách Liên Tranh và Diêu Dương Vũ dương dương đắc ý áp giải Lương đạo đại nhân giễu quanh phố chợ, trên vai còn treo lủng lẳng một chuỗi ớt đỏ chót dưới què.

Trong vòng nửa ngày, đã tóm được bốn mươi tám quan viên đủ mọi cấp tụ tập ăn chơi trong các thanh lâu, trong đó có hai viên đại quan tòng tam phẩm, một viên quan tòng tứ phẩm, mười tám viên quan ngũ phẩm, sáu viên quan thất phẩm, hai viên quan cửu phẩm và một số thư biện tiểu lại không chính thống¹ các cấp, bất kể chức quan cao hay thấp, tất cả đều trói quặt hai tay che kín mặt, dùng một sợi dây thừng dắt đến nha môn Tri châu.

1 Trong hệ thống hành chính thời xưa, quan nằm trong biên chế triều đình, được hưởng bổng lộc từ triều đình, còn lại được quan tuyển dụng riêng để giúp việc, không nằm trong biên chế, lương bổng do quan tự trả.

Chuyện này lập tức chấn động Phong Châu, dân chúng đuổi theo dọc ba con phố, xem đám quan viên ngày thường oai vệ trên cao, giờ bị dắt như châu chấu dạo khắp phố phường. Tuy trước đó Phụng Tri Vi đã dặn phải che mặt, không báo danh, cũng không nói rõ là chuyện gì, nhưng tiếng lành đồn gần tiếng xấu đồn xa, chỉ trong nháy mắt toàn bộ Phong Châu đều biết, hôm nay quan phủ Hoàng Hải ăn chơi thác loạn tập thể, bị khâm sai bắt cho bằng hết.

Trước bộ mặt xám ngoét như tro của vị Thông phán nha môn Tri châu đi cùng, Phượng Tri Vi mỉm cười dắt đám châu chấu xâu dây thừng kia, tiến thẳng vào nha môn Bố chính sứ.

Chu Hi Trung đã nhận được tin, xanh mặt ra đón tiếp. Thấy đám châu chấu xâu dây thừng kia, da mặt ông ta co giật, lập tức sai người dẫn bọn họ vào phủ, lại xua đuổi đám đông đang quây quần ngó nghiêng.

Phượng Tri Vi không cản trở ông ta, làm việc gì cũng không nên ép người quá đáng, chỉ cần cho ông ta nhìn rõ là được.

Chu Hi Trung xua đuổi đám đông rồi theo vào đại đường, lập tức hạ lệnh cởi trói, lần này Phượng Tri Vi lên tiếng trước.

“Chu đại nhân.” Nàng nhàn nhã uống trà, “Ngài làm thế là có ý gì?”

“Hỏi rất hay,” Chu Hi Trung xoay phắt người lại, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, “Ngươi đại nhân làm thế là có ý gì?”

Ông ta nhìn Phượng Tri Vi trẻ tuổi đến gần như yếu ớt, trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Hôm nay ông ta chỉ muốn phớt lờ Phượng Tri Vi một phen, khiến tên hậu bối này hiểu rõ lợi hại, tiếp theo ngồi xuống bàn bạc việc của Thuyền bạc sự vụ ti thì cũng dễ nắm lấy thế chủ động.

Đồng thời cũng có một phần tư tâm trong đó – ông ta tung hoành Hoàng Hải nhiều năm, chưa bao giờ nếm một vết đau như thế này. Một đợt thỉnh nguyện rước đại họa tới, đến bây giờ còn chưa xử lý xong, trái lại biến khâm sai thành người tốt. Nếu không ra oai với tiểu tử ranh con này, chỉ e từ giờ trở đi thuộc hạ sẽ coi thường ông ta hơn.

Nhưng ông ta tính ngược tính xuôi, cũng chỉ thấy khâm sai tính tình nhẫn nại âm nhu, mà không ngờ khi tiểu tử này bùng nổ cũng dữ dội như

sấm sét, vung tay một cái là tóm sạch quan trường Hoàng Hải, dắt từng ấy đại quan đi điều phố!

Hôm nay nếu không làm cho ra nhẽ, từ giờ trở đi ông ta lùi dần từng bước, không còn uy thế gì nữa.

Nếu Phượng Tri Vi đã dám bắt châu châu, thì còn coi con châu châu bự như ông ta ra gì.

“Ý ta là thế này.” Phượng Tri Vi nghiêm nghị nói, “Hôm nay không phải ngày nghỉ theo luật của triều đình Thiên Thịnh, thế mà quan viên các cấp không có mặt ở chỗ làm của mình, lại tụ họp trong tửu lâu, rong chơi sở quán, phụ ơn phó thác của triều đình. Hạ quan giữ chức khâm sai quèn của Hoàng Hải đạo, có trách nhiệm giám sát quan lại địa phương, nếu nhắm mắt làm ngơ chuyện này, chẳng phải đã làm tổn thương con mắt nhìn người sáng suốt của bộ hạ?”

Nàng đường hoàng đoan chính, câu đầu tiên đã lôi Thiên thịnh đế ra. Chu Hi Trung biết nàng sẽ viện lý do này, đã chuẩn bị xong lý lẽ để vạch lại, nhưng vì câu cuối mà nghẹn lại trong cổ họng, một lúc sau mới lạnh lùng nói: “Quan viên triều đình cũng do bộ hạ ủy nhiệm, Ngụy đại nhân hành động bất chấp mặt mũi và tình cảm, lẽ nào không quan tâm con mắt nhìn người sáng suốt của bộ hạ, không coi thể diện triều đình ra gì?”

“Đại nhân nói vậy là sai rồi,” Phượng Tri Vi mỉm cười, “Chỉ có đại nhân biên cương từ nhị phẩm trở lên là bộ hạ đích thân ủy nhiệm, nếu hôm nay Chu đại nhân cũng vui vẻ gặp hạ quan ở những chỗ kia, hạ quan thật sự không dám lấy một sợi dây thừng trói đại nhân lại, làm tổn thương con mắt nhìn người sáng suốt của bộ hạ. Rất may đại nhân thanh danh vang dội, chuyện như thế dĩ nhiên không làm, mà đây cũng chỉ là những vị Tham chính, Tham nghị...” Nàng cười cười, “Đều là quan viên địa phương mà đại nhân dăng sớ tiến cử.”

Chu Hi Trung nghẹn họng, còn Phượng Tri Vi cũng đã ngừng cười, đặt chén trà trong tay lên bàn. Tiếng đồ sứ va đập trong trẻo, khiến đàn châu châu kia nghe thấy là đồng loạt run rẩy.

“Chu đại nhân đã hỏi xong rồi, bây giờ đến lượt hạ quan hỏi.” Nàng nói rành rọt, “Hạ quan nhận lệnh khâm sai Hoàng Hải, đến đây giải quyết việc Thuyền bạc sự vụ ti, đây là quốc sách của triều đình, không được sơ suất. Hạ quan không hiểu vì sao đại nhân cứ làm khó hết lần này đến lần khác? Nghênh đón ở bến tàu, ngài kích động vạ người thỉnh nguyện, đến ngày bàn việc ngài lại cố ý cho quan viên giải tán, đại nhân rắc tâm muốn chống đối triều đình ư? Chống đối quốc sách? Hay chống đối bệ hạ?”

Nàng vẫn luôn ôn nhu hòa hoãn, lúc này lại đánh thép bức người. Chu Hi Trung chấn động trong lòng, biết đây mới là chân diện mục của Ngụy Tri, nhưng ngoài mặt vẫn không nhường một bước, cất giọng lạnh lùng: “Nước lấy dân làm gốc, triều đình cũng nên tuân theo ý nguyện của dân! Thế gia Hoàng Hải ức hiếp đồng nghiệp, lũng đoạn thị trường, nếu Thuyền bạc ti bị thế gia lắm giữ, thì chúng sẽ càng lộng hành hơn nữa, dân chúng Hoàng Hải không chịu đâu!”

“Ức hiếp đồng nghiệp, lũng đoạn thị trường cũng vì bị quan phủ bức bách, nếu không vì quan phủ Hoàng Hải kích động mâu thuẫn giữa thương nhân và dân chúng, khiến họ tấn công các cửa hiệu của thế gia ở khắp nơi, khiến mâu thuẫn nảy sinh, thì đâu đến nỗi thế gia phải dùng thủ đoạn khống chế kinh tế để phản công?”

“Dân chúng Hoàng Hải từ xưa đã đối địch với thế gia! Một nửa hoạt động buôn bán của Hoàng Hải thuộc về Yên thị, một nửa ngư dân thuộc về Hoàng thị, một phần ba đất đai bị Thượng Quan gia nắm giữ, gần bảy phần mười dân chúng từng bị thế gia chèn ép! Nếu không được quan phủ bảo vệ, thì không biết đã có bao nhiêu ngư dân bị thế gia ép buộc, bỏ mạng trên biển!”

“Nếu không có thể gia hùng cứ mặt biển phát triển buôn bán, thì Hoàng Hải nhà ông lấy đâu ra cuộc sống sung túc, dân chúng ấm no? Nếu thể gia và quan phủ thật sự lưỡng bại câu thương, thì ai là người chịu thiệt? Vẫn là dân chúng! Chu đại nhân thoát nhìn có vẻ chân thành vì dân, thật ra ánh mắt hẹp hòi đến thế!”

“Ngụy đại nhân bị vườn đẹp thiếp xinh của Yên gia mê hoặc tâm trí mất rồi! Bản phủ chưa bao giờ nói mình không cho phép thể gia buôn bán mở rộng cơ nghiệp, nhưng tuyệt đối không tán thành cho thể gia làm quan! Giàu có vô biên đã khó khống chế lắm rồi, một khi đã nắm giữ thêm quyền thế, tương lai Hoàng Hải thật đáng lo ngại!”

Hai người chất vấn một hồi, ai cũng nói năng lưu loát rõ ràng không ngừng không nghỉ như sấm vang chớp giật, khiến đàn châu chấu kia nghe mà run như cây sậy, trong cơn khiếp hãi cũng bắt đầu bội phục gã Ngụy Tri kia. Một kẻ ôn nhu ấm áp như thế, vậy mà khí thế không hề thua kém Chu bá vương tung hoành Hoàng Hải.

Chu Hi Trung và Phượng Tri Vi cũng đã ngừng lại.

Hai người đều là kẻ thông minh, nói đến nước này, những điều khó xử trong lòng đều đã rõ ràng, một lúc sau Phượng Tri Vi nói: “Chu đại nhân, xin mượn một chỗ nói chuyện.”

Chu Hi Trung lặng lẽ dẫn nàng vào thư phòng.

Hai người đều lấy lại bình tĩnh, Chu Hi Trung còn rót cho Phượng Tri Vi chén trà.

“Trong tay hạ quan đang nắm giữ tấu chương buộc tội, liên quan đến bốn mươi tám quan viên Hoàng Hải từ cao xuống thấp.” Phượng Tri Vi bình tĩnh uống trà, “Tấu chương này đêm nay sẽ giao cho dịch trạm gửi về Đế Kinh, hay là cứ thế xé bỏ, là do đại nhân quyết định.”

“Người đang uy hiếp ta.” Chu Hi Trung vẫn giữ nguyên thần sắc.

“Phải.” Phượng Tri Vi đáp rất thoải mái.

Chu Hi Trung cười nhạt, một lúc sau hỏi, “Người muốn gì?”

Phượng Tri Vi nhẹ nhõm trong lòng, ngoài mặt vẫn tỉnh bơ, thản nhiên nói: “Thuyền bạc sự vụ ti đặt ở Phong Châu, thiết lập phân nhánh ở huyện Thượng Dã, cho Yên Hoài Thạch làm Ti quan, các chức phó cho mỗi thế gia chọn một người đảm nhiệm. Sự vụ ti chức quyền độc lập, không chịu sự can thiệp của quan phủ Hoàng Hải, chịu trách nhiệm trực tiếp từ bộ Hộ.”

“Người có biết vì sao ta lại phản đối lập Sự vụ ti không?” Chu Hi Trung không trả lời ngay, một lúc sau mới đáp, “Chính vì người muốn cho Yên gia làm chủ Sự vụ ti. Trong các thế gia Hoàng Hải, ngoại trừ Yên gia lớn nhất, thì những nhà còn lại thế lực khá cân đối. Mấy năm nay để cân bằng thế cục, khiến họ kiềm chế lẫn nhau, ta đã mất rất nhiều công sức; để ngăn cản thế gia dần dần tiếm nhiệm thói hư tật xấu cho quan trường, trong lúc ngủ ta cũng không dám nhắm mắt. Bây giờ người lại muốn chống lưng cho Yên gia thượng vị, người đã bao giờ thử tưởng tượng, với sự giàu có vô biên của Yên gia, một khi bước vào quan trường, thì quan trường Hoàng Hải sẽ dậy lên bao nhiêu sóng gió? Người cũng biết Yên gia có một vài nhân vật không an phận, cũng có kẻ tự xưng là hậu duệ hoàng tộc, được thần trao cho thiên mệnh, tuy chỉ là câu nói đùa, nhưng cũng không thể lơ là cảnh giác. Một gia tộc như thế bước vào quan trường, quan phủ bản địa không có quyền khống chế, lỡ đâu tương lai xảy ra chuyện gì, thì ta biết phải ăn nói với bệ hạ ra sao? Huống hồ năm đại thế gia móc ngoặc dọc ngang, quan hệ phức tạp, trong số đó ắt còn có kẻ cấu kết với Thường thị. Bây giờ còn chưa biết đó là ai, mà người đã muốn cân nhắc bọn họ, làm sao coi được?” Đôi mắt Chu Hi Trung tối lại, “Bệ hạ có mật báo cho ta, ta biết người thành lập Thuyền bạc sự vụ ti vì muốn mượn sức thế gia để quét sạch hải tặc Hoàng Hải. Nhưng thế gia như một lưỡi dao sắc, lỡ dùng không thạo sẽ tổn thương đến chính mình, người, hãy suy nghĩ kỹ càng.”

“Vấn đề mấu chốt ở chỗ đại nhân không yên tâm về thế gia, nhưng nếu trong thế gia có một kẻ chủ sự phù hợp đáng tin cậy, ta dám chắc những lo lắng của đại nhân sẽ không bao giờ xảy ra, thì ngài tính sao?” Phượng Tri Vi bình thản nói.

“Người nhắc đến Yên Hoài Thạch ư?” Chu Hi Trung cười nhạt, “Người dám khẳng định hẳn chắc chắn đáng tin? Vả lại người nên biết rằng, chống lưng cho Yên Hoài Thạch thượng vị sẽ khó khăn hơn hẳn người khác, không chỉ những thế gia còn lại không nghe, mà chính Yên gia cũng không chịu. Đây thật sự là một lựa chọn mất lòng cả hai bên, coi chừng cuối cùng ngay đến bản thân người cũng không bảo vệ được.”

“Đó là việc của ta.” Phượng Tri Vi không hề nao núng, “Ta chỉ cần một lời hứa từ đại nhân.”

“Được.” Chu Hi Trung lạnh nhạt nói, “Chỉ cần người thu phục được Yên gia và dàn xếp được với các thế gia còn lại, không để thế gia và Hoàng Hải bị Thường thị lũng đoạn, thì ta sẽ giúp người thiết lập Thuyền bạc sự vụ ti, có gì phải sợ chứ?”

“Được.” Phượng Tri Vi đứng dậy, khẽ khom lưng, “Những tấu chương buộc tội của tạ hạ tạm thời giữ lại chưa gửi đi, xin đại nhân hãy chờ xem.”

“Người còn trẻ, tiền đồ xán lạn, chỉ mong đừng bước vào đường chết.” Chu Hi Trung nhìn nàng chăm chú, trong mắt dường như chứa thâm ý, “Bản phủ cần duy trì Hoàng Hải ổn định, có một số việc, người phải tự mình thu xếp ổn thỏa.”

...

Ánh mắt Phượng Tri Vi khẽ lóe lên, nàng mỉm cười rời đi, khi bước qua sân châu chấu kia, đàn châu chấu đều rút người lại.

Đám phán coi như đã dàn xếp thuận lợi một nửa, đám học sinh đều có vẻ hết sức hưng phấn, hò reo ầm ĩ rằng những ngày đi theo Ngụy Ti nghiệp là những ngày vui vẻ, ngay đến quan viên tòng tam phẩm cũng có thể đánh, hạnh phúc hơn lúc ở Đế Kinh nhiều. Chỉ có Hách Liên Tranh là tương đối ủ rũ, bởi tiểu di gã đã nói, trên người gã có mùi son phấn, thôi, tránh xa một chút.

Hách Liên Thế tử cảm thấy vô cùng oan uổng, rõ thật là, cô đã nói có thể đi mà.

Rõ thật là, nữ nhi thảo nguyên nói lời nào lời nấy vang vang như đao thép, cứ sao gã lại đi thích một cô gái bịp bợm hai mặt miệng đầy dối trá chứ...

Cỗ kiệu của Phượng Tri Vi rời thành, đi về phía Khế Viên ở ngoại ô. Quãng giữa Khế Viên và thành Phong Châu, phải vượt qua một ngọn núi nhỏ và mấy sơn thôn.

Mới đi chưa được bao xa, chợt thấy một thốt khoái mã phóng tới như bay, vội vàng nói mấy câu với hộ vệ, lập tức được đưa tới trước mặt Phượng Tri Vi.

“Có chuyện gì?” Phượng Tri Vi ra hiệu cho kiệu dừng lại, nhận ra đây là một vị quản gia trong Khế Viên.

Quản gia hấp tấp ghé tai nàng nói mấy câu.

Phượng Tri Vi đứng bật dậy.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 45: Vây Khốn

Type: HK

Vị quản gia này của Khế Viên là người năm xưa đã theo mẫu thân Yên Hoài Thạch xuất giá, coi như là một trong số thân tín ít ỏi của Yên Hoài Thạch ở gia tộc Yên thị. Lúc tới đây ông ta có vẻ hoảng hốt, mặt nhễ nhại mồ hôi, gấp gáp báo tin cho Phượng Tri Vi. Ngay sau khi Phượng Tri Vi rời đi, Yên gia mở từ đường muốn trục xuất mẫu tử Yên Hoài Thạch ra khỏi tông môn. Điện hạ biết chuyện muốn ngăn cản, nhưng căn cứ theo thông lệ ở Hoàng Hải, từ đường của dòng họ rất thiêng liêng, không thể xâm phạm, sau khi đóng cửa không cho phép bất cứ người ngoài nào mở ra. Một khi mạo phạm, không chỉ kết thù với gia tộc đương sự, mà cả Hoàng Hải đều nổi giận. Điện hạ bị ngăn lại trước từ đường Yên gia, tuy không ngoan cố bước vào, nhưng lại hạ lệnh cho một nghìn hộ vệ vây quanh từ đường, phao tin chỉ cần mẫu tử Yên Hoài Thạch bên trong bị thương tổn, thì những kẻ trong từ đường cũng phải ngồi chờ chết đói. Hai bên giằng co tại chỗ, mà những tá điền nhân công của Yên gia xung quanh với con em ở gần đó nghe tin chạy tới, lẳng nhẳng dây dưa cũng được mấy nghìn người, lại vây một nghìn hộ vệ và Ninh Dịch vào giữa, đến nay đã gần ba canh giờ.

Phượng Tri Vi ngậy ra tại trận, không ngờ mình mới chỉ bỏ đi có vài canh giờ mà Yên gia đã nổi lên sóng to gió lớn như vậy. Nàng biết Hoàng Hải hết sức coi trọng việc thừa tự trong gia tộc, thứ quy củ dòng tộc địa phương kéo dài trăm nghìn năm này, quả thực xưa nay không thể mạo phạm. Bằng không một khi đã khiến nhiều người nổi giận, thì rất dễ khơi lên cơn giận dữ của quần chúng, náo loạn đến không thể vãn hồi.

Năm Thiên Thịnh thứ ba, Hoàng Hải đã xảy ra một biến cố bắt nguồn từ từ đường. Khi đó Bố chính sứ Hoàng Hải vì truy tìm một trọng phạm mà đuổi theo vào một từ đường, lỡ tay đẩy ngã bài vị tổ tông đối phương. Thế là gia chủ đương sự tắm máu từ đường, dân chúng Hoàng Hải giận dữ vây công, trong vòng nửa ngày mấy vạn người tụ tập lại, vây khốn vị Bố chính sứ kia mười tám ngày. Tướng quân Hoàng Hải đến giải cứu, nhưng biên quân Hoàng Hải đa số cũng là người bản xứ, không chịu ra tay với phụ lão, khiến vị Bố chính sứ kia rốt cuộc phải chết đói.

Sự bảo vệ của dân chúng đối với từ đường một phần do ngu muội và cố chấp, càng là những tỉnh biên viễn dân trí chưa mở mang thì càng như thế. Họ coi trọng việc từ đường bị xâm phạm là sự xỉ nhục lớn nhất, mọi người đều một dạ căm thù, ngay cả ân oán ngày thường đều có thể quẳng sang một bên. Triều đình rút kinh nghiệm, từ đó trở đi, chuyện trong dòng tộc ở những tỉnh biên viễn bị coi là cấm kỵ, không hề can thiệp.

Nói cách khác, nếu không xử lý không tốt chuyện hôm nay, thì đừng nói mẫu tử Yên Hoài Thạch, ngay cả Ninh Dịch đều có thể gặp tai ương!

Người ngày càng tụ tập đông, lở đâu có loạn, trong lúc hỗn loạn họ gây ra thương tổn gì cho Ninh Dịch, sau đó đám đông hô hào giải tán, thì muốn tìm ra hung thủ cũng không được.

Phượng Tri Vi siết chặt bàn tay, tạm thời không toát mồ hôi, trái lại cảm thấy lòng bàn tay mình bắt đầu khô nóng bừng bừng. Nàng nhắm nghiền hai mắt lấy lại bình tĩnh, nói: “Hách Liên Tranh, phiền ngài lấy con dấu của tôi, lập tức đưa các học sinh quay lại Phong Châu, chứng minh thân phận, rồi nhờ Chu đại nhân lập tức phái phủ binh đến cứu. Sau đó hãy ở lại Phong Châu, không cần quay lại đây nữa.”

“Để Diêu Dương Vũ đi đi!” Hách Liên Tranh từ chối ngay, “Ta sẽ ở lại đây.”

“Để Vương Hoài đi đi!” Diêu Dương Vũ không chút do dự, “Chúng tôi trước giờ luôn cần ngài bảo vệ, cứ như gánh nặng ấy. Bây giờ ngài lại muốn đuổi chúng tôi rời khỏi chỗ nguy nan , không đi!”

“Để Dư Lương đi!” Người tên Vương Hoài cự tuyệt.

“Hoàng Bảo Tử đi!” Dư Lương cũng cự tuyệt.

...

Người này đùn đẩy người kia, chẳng ai chịu quay về. Phượng Tri Vi đột ngột quát lớn, “Cút về hết cho ta!”

“Diêu Dương Vũ , người đi theo ta, những người còn lại đều quay về!” Hách Liên Tranh dựng ngược chân mày, giọng nói vang rền như sấm.

Bát Bưu kịp thời dùng ngọn roi hung hồn nổi gió , cho thấy ý kiến của chủ nhân là không thể cãi lại.

Đám học sinh im phăng phắc, thúc ngựa quay về. Vương Hoài nước mắt đầm đìa, “Ti nghiệp đại nhân hãy bảo trọng...”

“Trong hai canh giờ mà ta chưa thấy phủ binh Phong Châu xuất hiện, thì đừng ai mong bảo trọng!” Phượng Tri Vi không đáp lại sự kích động của người ta, mà đáp một câu vô tình vô nghĩa.

Đám học sinh lao đi như điên, ánh mắt Phượng Tri Vi thoáng lướt qua vị quản gia kia, rồi hỏi: “Người đến đây rất nhanh, hình như không đi đường lớn, có đường tắt không?”

“Tiểu nhân thuộc nằm lòng những đường tắt xung quanh, đi xuyên qua Hồng Sơn tới đây.” Quản gia kia nói, “Trong núi có một thôn nhỏ, có đường mòn xuyên núi, đi thêm một quãng không xa chính là từ đường Yên giaở thôn Cửu Tiết, có thể rút ngắn một nửa quãng đường.”

“Vậy còn đông dài làm gì, đi thôi.” Ninh Trường túm ông ta lên, chạy đi.

Phượng Tri Vi xuống kiệu, cười chung một con ngựa với Cố Nam Y, Bát Bưu và ba trăm hộ vệ bám theo cùng đi vào núi. Đi được một lúc, đường núi gập ghềnh, bèn bỏ ngựa lại đi bộ, lại đi thêm một lúc nữa, quản gia kia nói: “Sắp đến thôn Nhâm Tập rồi, ơ, khói nồng nặc quá.”

Phượng Tri Vi mơ hồ cảm thấy cái tên này nghe khá quen tai, không biết đã nghe ở đâu, thì đột ngột đằng trước vang lên tiếng gầm giận dữ của Ninh Trường.

Phượng Tri Vi âm thầm căng thẳng, rảo bước tiến tới, thì thấy cổng thôn phía trước đã dùng một then gỗ ngăn lại. Thôn xóm sau then gỗ tỏa ra rất nhiều khói đen, vài nha dịch đi qua đi lại trước then, dựng các bó củi, sắc mặt căng thẳng, còn có mấy nam tử vận quan phục đứng tí đằng xa.

Quản gia ngạc nhiên nói: “Lúc trước khi tôi đi qua đây còn chưa thấy cái then này.”

Lúc này, nha dịch đã tiến lên, to tiếng hô: “Chỗ này phong tỏa, không ai được phép tiến vào, về đi, về đi!”

Lời còn chưa dứt, đã bị ngọn roi của Hách Liên Tranh quật ngã, “Tránh ra!”

“Người phản rồi!” Gã nha dịch kia che mặt, “Ông chỉ muốn tốt cho mày thôi...”

“Người là ‘ông’ của ai hả!” Hách Liên Tranh lại bồi thêm một roi, đẩy hắn ngã lên cái then.

“Các hạ là nhân sĩ phương nào, tại sao lại tự tiện đánh người?!” Mấy nam tử vận quan phục tiến lại, liếc thấy Hách Liên Tranh, họ đều ngần

người.

Phượng Tri Vi đã bình thản nói: “Lưu Tri châu.”

“Khâm sai đại nhân!” Người kia chính là Tri châu Phong Châu Lưu Thụy, thấy Phượng Tri Vi vội vàng thi lễ, “Sao ngài lại tới nơi này?”

Phượng Tri Vi nhớ lại lần trước đến thăm viếng hẳn lại không gặp được, đúng là họ đã nói hẳn đến thôn Nhâm Tập gì đó, đang định hỏi han, lại nghe Lưu Thụy hỏi tiếp: “Đại nhân nghe nói thôn này xảy ra ôn dịch, nên mới tới đây xem xét phải không?”

Ôn dịch?

Phượng Tri Vi nhú mào, bấy giờ mới biết vì sao lại cài then đóng thôn không cho ai đi qua cả.

“Ta đến không phải vì việc này.” Nhưng chỉ trong nháy mắt nàng đã bình tĩnh trở lại, nói một cách vắn tắt, “Tháo then ra, ta muốn đi qua.”

“Đại nhân, không được đâu!” Lưu Tri châu vội vàng ngăn cản. “Trong thôn này xảy ra ác dịch, trong vòng một đêm bảy hộ dân gần như chết sạch, chúng tôi đang định đốt thôn, bên trong đã châm lửa, ngài không thể đi qua đây được!”

“Dập lửa đi.” Phượng Tri Vi vẫn nói bằng giọng không cho phép từ chối, nhắc chân định đi.

Lưu Tri châu còn định nói nữa, thì Phượng Tri Vi đột ngột xoay người nhìn hẳn dăm dăm.

Sắc mặt nàng bình thản, song ánh mắt lại rắn như thép, nghiêm nghị đến không thể nhìn gần, khiến câu nói của Lưu Tri châu lập tức nghẹn lại ở cổ.

“Người còn ngăn cản ta thêm một câu, ta sẽ mời người cùng ta đi xuyên qua thôn.”

Lưu Tri châu nghẹn ngào đứng đó, Ninh Trường đã sớm tung cước đá văng then xông vào. Phượng Tri Vi tiến lên, đầu không ngoảnh lại, vừa đi vừa nói: “Đằng trước có nguy hiểm, ta và Ninh Trường qua đó là được, những người khác đều ở lại đi.”

Không ai đáp lời, mọi người chẳng đoái hoài gì đến nàng, tò tò đi theo.

Phượng Tri Vi cũng không nói gì cả, Cố Nam y sẽ không bỏ lại nàng, Hách Liên Tranh và Diêu Dương Vũ cũng thân lừa ừa nặng, đảm hộ vệ có trách nhiệm hộ vệ, lâm trận nao núng cũng là tội chết.

Nếu đã như thế, thì ôn dịch hay ác dịch, cũng cùng nhau tiến tới!

“Đại nhân!” Có người đuổi theo, “Thảo dân là Lý chính ở thôn Cửu Tiết dưới chân núi, dù sao cũng phải xuống núi, thảo dân sẽ dẫn đường cho ngài! Thảo dân còn nhận biết được vài loại dược thảo phòng dịch, cũng có thể chỉ cho đại nhân.”

Phượng Tri Vi gật đầu, đoàn người không chút do dự đẩy những tấm chắn ra, giẫm tắt đồng lửa, đi thẳng một mạch.

Lưu Tri châu sững sờ nhìn theo bóng lưng cương quyết của mọi người, chỉ cảm thấy tâm trí rung động, một lúc sau mới giậm chân , nói: “Mau quay về Phong Châu báo tin.”

Thôn chết.

Thôn nhỏ nằm giữa lòng núi, khắp nơi nổi lên những ngọn lửa nhỏ, tỏa ra khói đen khét lẹt. Những căn nhà lợp mái tranh đều toát ra sự im lặng chết chóc, ngay đến thi thể cũng không thấy đâu cả, nhưng có thể dự đoán

được, trong những căn nhà tranh bốc lửa nhất định đều có người chết bất thành linh.

Lý chính của thôn Cửu Tiết vội vã đi trên đường, vòng qua tất cả vật thể, ánh mắt dường như đang tìm kiếm thứ gì, chạy thẳng về một hướng,

Hắn đột ngột dừng chân trước một luống rau, chẳng nói chẳng rằng đi bới đất.

Ánh mắt Phượng Tri vi dừng lại, thấy đất của luống rau kia có vẻ ẩm ướt lỏng lẻo, dễ dàng nhận thấy nó vừa được xới lên. Trên mặt đất có một bàn tay trẻ con gầy gò mềm oặt giơ lên, ngón tay bầy ra tư thế gãi, hướng thẳng lên trời, dường như muốn hướng lên trời cao hờ hững để tìm kiếm một lẽ công bằng.

Có một đứa trẻ bị chôn sống ở đây!

Diêu Dương Vũ “a” lên, định tiến lên bới đất, bị Phượng Tri Vi đưa tay ra cản lại.

Bị chôn ở chỗ này, tám phần là người mắc dịch bệnh, không ai được phép đụng vào. Nàng còn muốn đi qua núi, còn muốn đến từ đường, nàng không thể mang theo ác bệnh này mà đi.

Lòng thương hại vô nghĩa, chỉ hại thêm nhiều người.

“Nếu người muốn dẫn người này đi, thì người hãy đi một mình.” Đứa trẻ kia được đào ra, mặt mũi lấm lem bùn đất, cũng may nó chỉ bị chôn qua quýt, thời gian cũng không dài, hình như vẫn còn hơi thở.

“Đại nhân! Đây là cháu tôi, nó không mắc bệnh!” Lý chính kia ôm đứa trẻ quỳ xuống trước mặt nàng, “Cháu tôi từ nhỏ đã lạ lùng, chưa bao giờ mắc bệnh, giữa hè muối không đốt nó, độc vật trong núi tránh né nó, nó

không hề nhiễm ôn dịch! Lưu đại nhân không tin lời tôi nói, khẳng khẳng muốn chôn nó, tôi, tôi...tôi mới đòi đi theo ngài, muốn cứu nó ra!”

Hắn đưa đứa trẻ sang, quả nhiên trên mặt nó không thấy luồng khí xanh đen chỉ có ở người mắc bệnh dịch.

Phượng Tri Vi nghe thấy câu “độc vật trong núi tránh né nó”, trong lòng rung động, nhớ lại, sau trong những ngọn núi lớn ở Hoàng Hải và Mân Nam luôn có một vài truyền thuyết thần kì. Đứa bé này có thể có điểm gì kì lạ, giữ nó lại chưa chắc đã là chuyện xấu.

“Đi thôi.” Nàng xưa nay không phải người do dự không quyết, đã quyết là sẽ không lãng phí thêm thời gian, liền vẫy tay, đoàn người tiếp tục rảo bước về phía trước. Cố Nam Y đi cuối cùng, búng ra một đốm lửa, đậu lại trên một mái tranh khô, “bùng” một tiếng bốc cháy rừng rực, khắp thôn làng dần dần bao phủ trong ánh lửa tĩnh mịch mà méo mó.

Trong ánh lửa, bóng lưng Phượng Tri Vi kiên quyết ra đi, đầu không ngoảnh lại.

Trong núi, họ ăn một chút dược thảo mà Lý chính kia tìm được, đi chẳng bao lâu đã xuyên qua ngọn núi.

Còn chưa tới từ đường Yên gia, mới đứng đằng xa đã thấy trên đường người ta nườm nượp đổ về một hướng, như một đàn kiến họp nhau lại từ khắp các phương hướng , chảy vào một điểm cuối.

“Đây là người trong thị tộc Yên gia ở gần đây.” Lý chính nói, “Yên gia là một đại gia tộc phát triển đã mấy trăm năm, nhân khẩu rất đông, khắp Phong Châu, số người có quan hệ họ hàng dây mơ rễ má với Yên gia tính ra cũng chừng mấy vạn. Đương nhiên những mối quan hệ này bình thường cũng chẳng để làm gì, Yên gia không thể quan tâm đến chừng ấy người, nhưng gặp phải những chuyện liên quan đến dòng họ, theo quy củ của

Hoàng Hải, từ đường bị xâm nhập, vạ lây đến chín đời, không ai có thể chối bỏ trách nhiệm, nên mọi người đều tới.”

Phượng Tri Vi đi theo đám người được một lúc, đã thấy đám đông phía trước quả đúng là biển người núi người, ai nấy giơ cao đinh ba gậy gỗ, đứng ngoài nửa dặm đã ù tai vì tiếng la hét ồn ào, hoàn toàn không thể trông thấy từ đường bên trong, dĩ nhiên cũng không thấy Ninh Dịch và ba nghìn hộ vệ của y.

“Cút!”

“Thằng nào dám xông vào từ đường, giết!”

“Lôi người bên trong ra đi!”

Đám đông chen chúc nhau chặt như nêm cối, họ tuyệt đối không thể chen vào trong, trừ phi giết người.

Một khi giết người, mọi chuyện cũng thật sự không thể vân hồi.

“Ta đi tiếp ứng ngài ấy!” Ninh Trừng không nhiều lời, định phóng qua đầu đám đông.

Phượng Tri Vi đưa tay ra giữ hãm lại, “Khoan đã!”

Nàng chăm chú quan sát đám đông, sắc mặt nghiêm trọng.

Để Cố Nam Y và Ninh Trừng gắng gượng cướp đường cùng không phải là không thể, nhưng nàng lo trong đám đông khổng lồ này có mặt thám của Thường gia trà trộn giống như lần trước. Một kẻ nhân lúc hỗn loạn ra tay, dù không thương tổn đến Cố Nam Y và Ninh Trừng đang lơ lửng giữa không trung, nhưng hãn chỉ cần giết bừa vài người, thì chuyện này cũng không thể giải quyết. Đến khi đó đừng nói là khống chế Hoàng Hải, có thể thoát khỏi Hoàng Hải hay không cũng là vấn đề.

Xem ra Ninh Dịch cũng lo lắng điều này, cho nên từ đầu đến cuối y không ra lệnh cho hộ vệ xung đột với đám đông vây kín bên ngoài.

“Không thể hành động hấp tấp, người rất đông, chỉ cần sơ suất một chút là không khống chế được tình hình.” Nàng ngẫm nghĩ, bảo Ninh Trùng: “Bảo cho điện hạ biết, chúng ta đã tới rồi.”

Ninh Trùng lờm lờm nàng, không cam tâm cho lắm, Phượng Tri Vi lạnh lùng nói: “Người có tin không, nếu hôm nay người không nghe lời ta, thì ngày mai người sẽ phải cút về Đế Kinh.”

Ninh Trùng không còn cách nào khác, đành bắn tín hiệu. Gần như ngay lập tức, từ giữa đám đông đằng xa cũng bắn ra một tín hiệu màu vàng, tín hiệu kia bay thẳng lên cao, đến giữa chừng thì ngừng lại, chênh chếch bắn ra một vật gì đó vượt qua khỏi đám đông.

“Cố huynh!”

Phượng Tri Vi vừa hô, Cố Nam Y đã tung người nhảy lên, thu vật ấy vào trong tay.

Dân chúng vây bên ngoài chỉ cảm thấy đỉnh đầu mình có gì đó nhoáng lên, hoàn toàn không nhìn rõ bóng người, Cố Nam Y đã trở về bên cạnh Phượng Tri Vi.

Bên trong ống tròn màu vàng đựng một cuộn giấy, bên trên dùng than viết vài chữ, “Dùng lợi giải tán người.”

Trước mắt Phượng Tri Vi bừng sáng.

Vừa hay ăn khớp với ý tưởng của nàng.

“Lý chính.” Nàng hỏi Lý chính của thôn Cửu Tiết , “ ‘Kho thường bình’, gần đây nhất, là ở đâu?”

Kho thường bình là kho lương cấp huyện mà triều đình xây dựng khắp nơi, không được triều đình phê chuẩn thì không thể sử dụng, bình thường dùng để cứu trợ và dự trữ, cũng dùng để bình ổn giá lương thực.

“Trong huyện Bình Dã cách đây ba mươi dặm, có hai kho.” Lý chính đáp, thoáng nghi ngờ hỏi, “Ngài hỏi chuyện này làm gì? Kho thường bình nằm dưới quyền quản lý trực tiếp của Đốc lương đạo trong nha môn Bộ chính sử, nhưng không có thủ lệnh của Chu đại nhân thì không được mở kho, hơn nữa gần đây cai quản đặc biệt nghiêm ngặt.”

Đương nhiên phải nghiêm ngặt rồi, trong khoảng thời gian gần đây, vì vụ Thuyền bạc ti mà thế gia và quan phủ đang đấu đá, giá gạo ở Hoàng Hải tăng cao, Chu Hi Trung đương nhiên muốn nắm chặt kho thường bình trong tay mình, để chuẩn bị đem ra bình ổn vật giá trong tương lai, đặt mình vào thế bất bại. Phượng Tri Vi cười lạnh, đưa tay ra vẫy gọi Hách Liên Tranh và Diêu Dương Vũ, “Thế tử gia, công tử gia!”

Hách Liên Tranh nghe Phượng Tri Vi dặn dò xong, chớp chớp mắt hỏi: “Nếu khẳng khẳng không chịu, thì có thể giết không?”

Phượng Tri Vi cười nhạt, câu chữ rít ra từ kẽ răng, “Vây có thể giết.”

Hách Liên Tranh và Diêu Dương Vũ dẫn theo Bát Bưu và hai trăm hộ vệ, một lần nữa nghe lời tiểu di gã đi “có thể giết”, sau khi tới huyện Bình Dã, gã và Diêu Dương Vũ chia hai ngả, mỗi người đến một kho lương. Hai người hẹn nhau, xem ai đòi được nhiều lương thực hơn, ai thua sẽ phải cắm một ngọn cỏ vào miệng giả làm chó bò trên mặt đất ba vòng.

“Quản gia.” Phượng Tri Vi lại gọi quản gia Khế Viên tới, “Lập tức quay về Khế Viên, triệu tập mọi người, huy động mọi khoản tiền trên sổ sách mà các người có thể huy động, dùng khoái mã vận chuyển đến huyện Bình Dã, phải làm thật nhanh, càng nhanh càng tốt.”

Quản gia biết việc này quan trọng, không thối mắc một lời, thì lễ rồi lập tức rời đi.

“Lý chính, người đi triệu tập tất tột mọi người hữu dụng trong thôn, thu thập tất cả chiêng trống, rồi khua âm lên dọc đường cho ta, nói rằng quan trên ban bố cáo, xét thấy thủy triều và vật giá ở Phong Châu dâng cao ảnh hưởng đến sinh hoạt của người dân Phong Châu, nên triều đình hiện đang mở kho phát lương ở huyện thành Bình Dã, cứu trợ thiên tai. Những cụ già trên sáu mươi tuổi ở Phong Châu và các huyện xung quanh được lĩnh mười thăng gạo, năm lượng bạc, ngư dân Phong Châu và các huyện xung quanh gặp thiên tai được lĩnh mười thăng gạo, ba lượng bạc; công nhân làm thuê trong các xưởng đóng thuyền lớn dùng thẻ đánh số lĩnh mười thăng gạo, một lượng bạc. Việc cứu trợ thiên tai chỉ có hiệu lực trong ba ngày, phải đích thân đến kí nhận, quá hạn không chờ.” Phụng Tri vì rút một xấp ngân phiếu lớn đưa cho Lý chính, “Không cần biết là dùng cái gì, chỉ cần gõ nghe kêu thì đều lấy ra. Nhất định phải để mọi người đều nghe thấy, số bạc này là tiền công cho các người, bao giờ đám đông bị giải tán, ta sẽ cho các người thêm một lượng đúng bằng chừng này nữa!”

Lý chính cầm xấp ngân phiếu trong tay, kích động đến nổi bàn tay cũng phát run, nhưng vẫn còn hơi do dự, “Lấy đâu ra lương thực chứ, quan trên không có công văn đưa xuống...”

“Lời ta nói chính là công văn.” Phụng Tri Vi cười nhạt, “Người chỉ cần phái người lập lại nguyên văn cho ta là được!”

“Các người.” Phụng Tri Vi chỉ vào Ninh Trường và một trăm hộ vệ còn lại, “Cởi lớp áo bên ngoài, chen vào đám đông, không cần phải làm gì cả. Chờ đám đông tản ra, các người chỉ cần để ý xem đứa nào không chịu đi, mặt mũi đáng ngờ thì vây lại cho ta!”

“Dạ!”

Mọi người lĩnh mệnh rồi đi, Phượng Tri Vi chấp tay nhìn trời, nghĩ điểm cứu trợ thiên tai đặt ở huyện Bình Dĩ, đám người này vội vàng chạy đi, bên kia hẳn là đã chuẩn bị ổn thỏa hết rồi.

Chắn không bằng khơi(1), khuyên can không bằng trực tiếp dụ dỗ. Nếu cứ phí nước bọt tận tình khuyên bảo ở bên ngoài hoặc là xông vào gây sự, thì chi bằng dùng một đồng bạc vẩy vẩy đằng xa, cho bọn họ tự động giải tán.

(1) Tương truyền khi vua Nghiêu lên ngôi đã phái Cỗn đi trị thủy, ông ta chỉ biết đắp đê xây đập cho cao để ngăn lũ, dần dần nước lũ không có chỗ thoát, nhiều lần phá vỡ đê, nạn hồng thủy không sao trị dứt được. Đến khi vua Thuấn lên ngôi, biết việc này đã cho xử tử Cỗn và cho con trai ông là Vũ kế tục công việc này. Thay vì đắp đê xây đập, Vũ dùng cách đào kênh mương khơi thông dòng chảy, dẫn nước vào đồng ruộng, đồng thời nạo vét lòng sông, giúp nước lũ có chỗ thoát đi, tránh được nạn hồng thủy, do đó có câu “chắn không bằng khơi”. Nghĩa bóng của nó là không nên giải quyết vấn đề theo kiểu đơn giản thô bạo, mà nên tìm cách khéo léo khơi thông chỗ bế tắc.

Muốn mở kho phát lương, chắc chắn sẽ bị quan coi kho lương cản trở, cho một vị Thế tử có địa vị đặc biệt như Hách Liên Tranh và Diêu Dương Vũ con trai Thủ phụ ra mặt thì còn gì thích hợp hơn.

Kế đó nàng kéo Cỗ Nam Y đi, tìm hai thôn dân đổi sang áo vải.

“Cỗ huynh.” Nàng nghĩ đến một chuyện, nói với Cỗ Nam Y, “Đợi đến khi đám đông bắt đầu sơ tán, huynh hãy đứng trên cao để ý giúp tôi xem có gì không ổn thì báo hiệu cho tôi biết.”

Cỗ Nam Y bình tĩnh ăn hồ đào, vĩnh viễn đứng cách nàng ba bước, vươn tay ra là có thể với được.

Chẳng mấy chốc, Lý chính đã khua chiêng âm ầm, dẫn theo hơn mấy chục tiểu tử trẻ khỏe đi dọc con đường hè hét tiến tới, chiêng trống không đủ, có người gõ nổi gang, có người gõ chấu, âm thanh hỗn loạn mà to rõ lập tức át đi tiếng người ồn ào huyên náo.

Những người đứng ngoài nghe thấy nội dung bố cáo đầu tiên, đều ngạc nhiên mừng rỡ quay đầu lại. Sau đó tin tức bay qua đám đông như một trận gió, dần dần lan tỏa từ ngoài vào trong, truyền đến đâu dậy sóng đến đấy.

Những người này, phần lớn đều nằm trong đối tượng được cứu trợ thiên tai mà Phượng tri Vi tóm tắt lại. Phượng Tri Vi biết trong số đó có rất nhiều công nhân làm thuê cho Yên gia, cố ý thêm đối tượng này vào. Hơn nữa dân chúng Hoàng Hải rất nhiều người sống thọ, rất nhiều gia đình có cụ già trên sáu mươi tuổi, vả lại phần thưởng cho cụ già lại đặc biệt hậu hĩnh, thế là cả nhà sẽ bảo vệ cụ già lên đường đi lĩnh gạo lương tiền bạc cứu trợ thiên tai. Chẳng mấy chốc, những người quanh đây sẽ rủ nhau đi bằng sạch.

Lại giới hạn thời gian, giới hạn địa điểm, chờ những người này từ từ đến huyện kể bên rồi quay về thì mọi chuyện đã xong xuôi.

Tin tức tốt lành luôn truyền bá cực nhanh, chờ Lý chính đi hết một vòng thì mọi người đều đã biết, đưa mắt nhìn nhau lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên và mừng rỡ.

Lý chính này là lão Lý chính ở thôn Cửu Tiết, thôn dân đều biết mặt, dù sao chuyện thế này cũng chẳng ai dám bịa đặt, lập tức có người hét to: “Đi lĩnh gạo lương nào!”

Một tiếng hô được nghìn người đáp lại, vô số người quăng gậy gõ gạch đá trong tay đi, trong nháy mắt đã giải tán được xấp xỉ một nghìn

người. Một số người chạy đến được nửa đường thì do dự dừng lại, nghe tin này lập tức ngoảnh đầu đi thẳng.

Suy cho cùng một việc có quan trọng đến đâu cũng không thể quan trọng hơn cái dạ dày mình, vả lại từ đường đã bị người ta xông vào đâu mà lo.

Phượng Tri Vi quan sát từ trên cây, thở phào nhẹ nhõm, trái tim từ khi nghe được tin ấy vẫn treo lơ lửng, cõi cùng cũng hơi buông lỏng được một chút.

Vừa buông lỏng, chợt cảm thấy đầu mình váng vất, suýt nữa đã ngã xuống khỏi cây. Cố Nam y đưa tay ra kéo nàng lại, sau lớp mạng che đôi mắt sáng rực rỡ nhìn nàng khó hiểu.

Phượng Tri Vi cười cười, nói: “Cây cao quá.”

Nàng lặng lẽ bắt mạch cho mình, rồi cup mi mắt xuống.

Cố Nam Y quay sang, bỗng dừng búng ngón tay, bắn ra một năm hồ đào.

Hồ đào bay xuống như mưa, nhắm vào sau lưng đám người đang tản ra.

Một hán tử chen chúc trong đám đông, nhìn đoàn người dần dần giải tán, ánh mắt lộ ra vẻ nóng vội, lật ống tay áo, bàn tay hắn cầm một thanh chủy thủy rực rỡ bóng loáng.

Hắn đâm con dao vào ngực một nam tử vội vàng đi lĩnh gạo lương!

Dao còn chưa đâm vào thịt, hắn đã há mồm chuẩn bị la hét: “Giết người kia...”

Nhưng bất ngờ, một cái bóng màu vàng bay tới, “cộp” một tiếng đánh trúng chũy thủy của hắc. Chũy thủy gãy làm đôi, vật màu vàng kia rơi xuống đất, thì ra là một quả hồ đào nhỏ.

Cùng lúc đó, bốn bề vang lên đủ thứ âm thanh hỗn loạn, một tiếng la “Bắt trộm vật đi!” gần như phát ra đồng thời với tiếng la của hắc, trực tiếp át đi câu “Giết người kìa”.

Có vài người đột nhiên chen đến bên cạnh hắc, người dẫn đầu tóm lấy tay hắc thô lỗ bẻ “rắc” ra sau lưng, khiến hắc tức thì chìm vào cơn mê.

Chuyện này chỉ xảy ra trong chớp nhoáng. Liên tục lặp lại năm lần, năm lần đều bị đập tắt trong thoáng chốc. Dân chúng chắc mẩm là bắt trộm vật, vừa sờ xuống túi tiền của mình vừa bỏ đi nhanh hơn.

Mấy nghìn người dần dần tản ra hết.

Mật thám của thế gia hoặc là Thường gia, bị tóm cổ.

Phượng Tri Vi thở phào một hơi dài, lộ ra ý cười mệt mỏi.

Nàng vẫn lo người quá đông, mật thám trà trộn bên trong một khi kích động, chỉ cần có chút xích mích với hộ quân của Ninh Dịch cũng có thể bị khuếch đại lên vô cùng. Dù Ninh Dịch vẫn an toàn lành lặn, nhưng bị người ta lợi dụng cái cơ này mà châm lửa thổi gió, thì hậu quả khó lòng tưởng tượng.

Ít nhất chuyện nàng đã hứa với Chu Hi Trung sẽ không thể hoàn thành, không thể thành lập Thuyền bạc ti cũng không thể hợp nhất các thế gia mà khống chế, càng miễn bàn đến chuyện hợp nhất Hoàng Hải không để Thường gia xâm nhập.

Ban đầu nàng còn hơi thắc mắc, tại sao trong vòng mấy canh giờ mật thám vẫn chưa thể xúi bẩy thành công. Bây giờ khi đám đông tan rã, rất

cuộc cũng thấy tình hình phía trước.

Bên ngoài từ đường Yên gia bề thế rộng rãi, giờ đang đắp vại gốc đại thụ, lấp kín mọi phương hướng xung quanh từ đường. Đội khiên trong hộ quân của Sở vương đặt khiên lên thân cây, che chắn vững vàng khung cảnh bên trong.

Ninh Dịch vừa phát hiện ra dân chúng bị kích động xông đến, đã lập tức hạ lệnh chặt gãy mấy gốc đại thụ trăm tuổi trước cửa từ đường, làm thành tấm khiên vững vàng ngăn cách, tránh tiếp xúc với dân chúng bên ngoài.

Trong tình thế này, dù kẻ nào cố ý muốn lợi dụng tây chân vô tình tiếp xúc để sinh sự thì cũng bó tay- còn gốc cây rộng cả trượng cơ mà!

Nếu không nhờ y quyết đoán kịp thời, chỉ e hôm nay chưa đợi được Phượng Tri Vi đến đã sinh loạn rồi.

Kỳ thật khi Ninh Dịch phát hiện dân chúng vây mình lại cũng có thể rút lui đúng lúc, nhưng y lại chọn cách ở lại hiểm địa, hiển nhiên một phần là vì tin tưởng Phượng Tri Vi có thể giải quyết; mà phần lớn hơn, là vì y không muốn lùi bước trước Yên gia.

Trước quyết định bảo vệ Yên Hoài Thạch của Phượng Tri Vi, y chưa bao giờ bình luận, nhưng lại dùng hành động của bản thân để chứng minh đầy đủ thái độ của mình.

Phượng Tri Vi leo xuống cây, cảm thấy mình càng thêm chóng mặt, nóng lên một chập rồi lại lạnh đi một chập. Nàng miễn cưỡng mỉm cười, tụt lại vài bước sau Cổ Nam Y.

Trước gốc đại thụ, hộ quân thấy nàng, mở lá chắn ra.

Cố Nam y lại gần kéo ống tay áo nàng, muốn đưa nàng bay qua đại thụ. Phượng Tri Vi nghiêng người tránh ra, cười nói: “Để tôi tự đi.”

Nàng bò lên đại thụ, cất bước nhẹ nhàng, vừa đi vừa phất tay ra hiệu lui đi. Hộ vệ cầm khiên thấy hôm nay nàng quyết đoán và nghiêm túc khác xa ngày thường, không ai dám tiến lên quấy nhiễu, bèn lui tít ra xa.

Nàng bò lên gốc cây, những tấm khiên xòe ra như mặt quạt.

Nàng nhìn thấy người đứng sau gốc cây, trước từ đường.

Giữa lớp lớp hộ vệ, người kia tựa nghiêng vào một gốc cây, bên dưới trải áo choàng màu đỏ vàng. Có lẽ do ra đi quá vội, nên y chỉ mặc áo bào màu nguyệt bạch dát viền vàng, khoác một lớp áo mỏng màu đen thêu một đóa mạn đà la vàng, dải lụa màu vàng nhạt rủ xuống từ thắt lưng, đan xen với tấm áo choàng dưới chân, hóa thành một vẻ đẹp hoa diễm.

Y đang đánh cờ.

Lọt giữa vạn người, ở chốn nguy nan, trong tình huống y bức bách người người bức bách y hai bên vây khốn lẫn nhau, trong hiểm cảnh chỉ cần hơi sơ ý một chút là một đốm lửa thiêu cháy cánh đồng, y lại đang đánh cờ với bản thân.

Y dựa vào gốc cây, phong thái nhẹ nhàng, trước mặt là một bàn cờ gỗ tạm thời gọt ra, dùng hai loại lá cây làm quân cờ, một bên lục một bên vàng, hai bên đều tham chiến. Y mím môi, chăm chú “ngắm” bàn cờ, nhìn điệu bộ kia thì hẳn là đang suy ngẫm xem phải làm sao để dùng tướng quân bên lục của mình ăn soái bên vàng cũng của mình nốt.

Phượng Tri Vi đứng trên cao nhìn xuống, ngắm Ninh Dịch phía xa. Ánh hoàng hôn xuyên qua tầng lá cây loang lổ, chiếu xuống cuối hàng mây y. Y có vẻ ung dung, hàng mi dài vẽ lên một đường cong ưu mỹ dưới khóe mắt, mang cảm giác tĩnh mịch ấm áp lạ thường.

Nhìn sắc mặt ấy, Phượng Tri Vi chợt cảm thấy âm thầm đau xót.

Nàng cũng mím môi, cố đè nén tâm tư bỗng dâng trào thành một sợi mỏng, ép nó trở lại trong lòng.

Ninh Dịch ngồi bên dưới nghe thấy tiếng động, ngoái đầu lại mỉm cười nhìn nàng, vẫy tay với nàng, nói: “Người tới rồi.”

“Dạ.”

Hỏi rất tùy tiện, đáp rất giản đơn, dường như chỉ là nàng làm xong công việc trở về, gặp nhau trong Khế Viên, buông một lời chào nhẹ bằng như thế.

“Qua đây.” Ninh Dịch lại gọi nàng.

Phượng Tri Vi chậm rãi leo xuống, dừng lại đằng xa trước mặt y khoảng một trượng.

Ninh Dịch nghe tiếng bước chân của nàng, nhú mày cười bảo: “Sao hôm nay mặt mày nhăn nhó vậy, bị dọa rồi à?”

Phượng Tri Vi cười cười, vẫn không nhích lại gần, hỏi: “Bên trong thế nào rồi?”

“Vẫn y như cũ.” Ninh Dịch đứng dậy, phất loạn bàn cờ bằng lá cây, tiến lại kéo tay nàng, “Có gì ăn không? Ta đã một ngày chưa có gì bỏ bụng, sắp chết đói rồi.”

Phượng Tri Vi nghiêng người đi, tránh né rất xa, đáp: “Không có.”

“Hôm nay ngươi làm sao thế?” Ninh Dịch nhú mày, dừng chân, “Ngươi trách ta không cương quyết cướp người ra phải không? Chuyện từ đường của dòng họ rất quan trọng, nếu để xảy ra chuyện gì sẽ không có lợi

cho công việc sau này của người ở Hoàng Hải, cho nên ta chọn cách chờ...”

“Không, không phải.” Phượng Tri Vi lập tức gạt đi, “Không thể cưỡng quyết cướp người, nếu đổi lại là tôi thì cũng chỉ còn cách ấy.”

“Cũng chưa chắc.” Ninh Dịch cười lạnh, “Tính nhẫn nại của bản vương chỉ có chừng mực thôi, nếu Yên gia thật sự dám không nể mặt triều đình, thì bản vương cũng không cho bọn họ đường lui.”

Y đi đến trước mặt Phượng Tri Vi, nàng lại lùi thêm vài bước, khi y sắp bắt được ống tay áo nàng, thì nàng lách qua bên cạnh y. Hương thơm dịu dịu của nàng lướt qua chóp mũi y, phảng phất mang theo một mùi hương khác. Ninh Dịch giật mình, bản năng mách bảo y ngửi thêm, nhưng nàng đã lướt sang phía bên kia.

Y lẳng lặng đứng đó, sắc mặt dần dần tái đi, nhưng không nói gì nữa, chỉ lạnh lùng bảo: “Người đã đến đây, thì việc này ta không nên vượt quá chức trách, người hãy tự quyết định đi.”

Nói đoạn y xoay người, Phượng tri Vi im lặng không nói, nhìn hộ quân của Sở vương tập kết thành đội chuẩn bị rời đi.

Chợt có tiếng bước chân dồn dập vang lên, Phượng Tri Vi nhìn lại thì thấy một cô gái xinh xắn lạnh lợi, váy vải trầm gỗ, tất tả chạy tới trước gốc cây, gặp đại thụ liền vén váy lên đến eo buộc lại rồi leo lên, đội khiên lập tức chìa giáo ra ngăn cản, quát: “Ai!”

“Hoa Quỳnh là người của thôn Thiên Thủy thuộc Phong Châu , Hoàng Hải, xin cầu kiến điện hạ.” Cô gái ấy ngẩng đầu lên, để lộ gương mặt ngăm đen, mặt mày thanh tú, ăn nói đặc biệt rõ ràng.

Ninh Dịch quay sang chỗ khác.

Cô gái kia cúi lạy trên gốc cây, nói: “Điện hạ, dân nữ đến mở cửa cho ngài!”

Phượng Tri Vi và Ninh Dịch đều quay phắt lại, trong mắt lóe lên một tia vui mừng- từ đường chỉ có người trong Yên thị mới được bước vào, những kẻ khác nếu vào đều là kẻ thù của dòng tộc. Trong tình thế này của Yên gia, bất cứ người nào thuộc Yên gia cũng không chịu mở cửa cho bọn họ, chỉ còn cách giăng co; nếu có một người của Yên gia mở cửa, thì chẳng còn vấn đề gì nữa.

“Người là ai?” Ninh Dịch hết sức bình tĩnh, “Người họ Hoa, không phải họ Yên, không phải người của Yên gia mà gọi mở cửa là tử tội, người chớ tự đâm đầu tìm chết.”

“Điện hạ.” Hoa Quỳnh dập đầu, cất giọng lạnh lạnh, “Trong từ đường này có mẹ chồng và chồng của dân nữ, nếu không thể đồng sinh, thì chi bằng cộng tử!”

Hai người đều giật mình, “Chồng?!”

Phượng Tri Vi “hự” một tiếng, không ngờ Yên Hoài Thạch đã có phu nhân ở Hoàng Hải, sao chẳng nghe hản nhắc gì? Còn nữa, dù gì Yên Hoài Thạch cũng là con cháu Yên gia, cô gái này là phu nhân hản, cũng nên ăn ngon mặc đẹp, sao lại ăn mặc như một ngư dân thế kia?

Ánh mắt Phượng Tri Vi dừng lại trên tay chân nàng ta, cô gái này đi chân đất giày cỏ, ống quần xắn cao, trên cổ tay và cổ chân còn có vết bầm do dây thừng mài qua, có nơi đã mài đến rách da thấy xương, máu chảy đầm đìa.

Nàng ta làm thế nào để đến đây? Vượt ra khỏi dây thừng? Chạy thẳng một mạch? Cho nên giày rơm rách nát, thân thể đầy vết thương?

“Để cô ấy qua đây.” Phượng Tri Vi ra lệnh, hộ vệ liền tránh đường. Hoa Quỳnh hơi chật vật leo xuống cây, cũng không tiến tới hàn huyên với họ, mà chạy thẳng đến cửa từ đường.

Vừa bước qua, vừa rút từ sau lưng ra một đôi đinh ba.

Phượng Tri Vi lại “hự” một tiếng, trợn mắt há mồm.

Đây không phải là đến làm loạn chứ?

Nàng không yên tâm cho lắm, đành phải đi theo nàng ta. Hoa Quỳnh đi đến trước cửa từ đường, bắt đầu gõ cửa, vừa gõ vừa lên giọng: “Yên Trường Thiên, trưởng tôn dòng đích đời thứ bảy trăm ba mươi hai của Yên thị, cầu kiến Tông chủ!”

Phượng Tri Vi và Ninh Dịch đưa mắt nhìn nhau, thầm nghĩ gần đây giao thiệp với Yên gia mà chưa bao giờ nghe thấy cái tên này, lại còn là trưởng tôn Yên thị?

Vả lại đây rõ ràng là một cái tên con trai, cô gái này chẳng phải đã nói tên mình là Hoa Quỳnh sao?

Cửa từ đường e dè cẩn thận mở ra một khe, một khuôn mặt thò ra một nửa, hình như là gã Yên Hoài Viễn kia. Đầu tiên hắt xanh mặt liếc Ninh Dịch và Phượng Tri Vi, sau đấy mới nhìn sang Hoa Quỳnh, hình như khẽ run lên, rồi lập tức mở mồm chửi rủa.

“Con góa non này! Tiện nhân! Yên Trường Thiên cái gì chứ? Yên Trường Thiên là ai? Yên gia đến giwof mới chỉ nhập phổ bảy trăm ba mươi một đời, lấy đâu ra đời thứ bảy trăm ba mươi hai? Một đứa khác họ như người dám đến gõ cửa từ đường, dám ăn nói bậy bạ ở từ đường, ta giết người luôn bây giờ!”

“Người có gan thì giết đi!” Hoa Quỳnh không hề sợ hãi, “Chỉ cần người dám gánh cái tiếng ngỗ nghịch tổ tông, trước cửa từ đường giết chết trưởng tôn dòng đích của Yên gia nhà các người, thì ta phục người rồi!”

“Trưởng tôn dòng đích cái gì chứ, cút!” Yên Hoài Viễn nổi giận, đưa tay ra đẩy nàng ta.

Hoa Quỳnh bỗng dừng lại một bước, ngang nhiên vén áo ngoài lên, ưỡng bụng ra, hét lớn: “Yên Trường Thiên ở đây này!”

Hơn một nghìn người trong nháy mắt đã lặng ngắt như tờ.

Phượng Tri Vi hiếm khi há hốc miệng như thế.

Cố Nam Y ngơ ngác nhìn cái bụng nhô lên, rồi lại nhìn quả hồ đào trong tay.

Ninh Trường ngã bổ chửng xuống đất.

Dưới ánh mặt trời, cô gái vén vạt áo lên, bình thản lộ mình trước mặt hàng nghìn người. Cái bụng chỉ được một lớp áo đơn mỏng che phủ hơi nhô cao, xuyên qua lớp vải thưa, dường như có thể thấy vết rạn⁽¹⁾ của bà bầu bên trên.

(1)Trên bụng phụ nữ có thai thường xuất hiện nhiều vết rạn sạm màu do chịu ảnh hưởng của hormone thai kỳ và do da bụng bị giãn đột ngột.

Yên Hoài Viễn đứng trơ ra đó, bàn tay đông cứng giữa không trung, không biết đường rút lại.

“Trưởng tôn dòng đích đời thứ bảy trăm ba mươi hai của yên gia các người, giờ đang nằm trong bụng ta!” Hoa Quỳnh thần sắc đánh thép, hoàn toàn không để ý đến y phục xộc xệch của mình, thản nhiên đón nhận ánh mắt của Yên Hoài Viễn, nói rành rọt từng chữ, “Căn cứ theo lệnh đặt tên

nổi trong gia phả, thì đời thứ bảy trăm ba mươi hai có chữ đệm là ‘Trường’. Ta đặt cho nó cái tên Yên Trường Thiên . Yên Hoài Viễn, bây giờ, Yên Trường Thiên muốn vào trong đó!”

Giọng nàng ta oang oang, mồm miệng đặc biệt rành rọt nhanh nhẹn, hơn một nghìn người nghe thấy rõ ràng.

Ninh Dịch bỗng nhẹ nhàng khen: “Hay lắm!”

Phượng Tri Vi cảm khái thở dài: “Yên huynh có phúc!”

Yên Hoài Viễn hồn bay phách lạc, ngó chăm chăm vào bụng nàng ta rất lâu, rồi buông tay lùi ra đằng sau. Bên trong xì xào một trận, chẳng bao lâu sau có giọng nói già cả truyền ra, chính là Yên thái công, run rẩy nói: “Hoa Quỳnh, quả phụ không giữ nữ tắc không biết hổ thẹn nhà người! Lại dám ăn nói quàng xiên trước thành địa từ đường Yên thị, còn không máu cú về cho ta!”

“Ai ăn nói quàng xiên thì người ấy tự biết!” Hoa Quỳnh đốp lại, một câu cũng không nhường, “Có thần chủ bài vị của Đại Yên thị Thủy hoàng đế ở trên, các đời con cháu ai dám ở từ đường đổi trắng thay đen, đặt điều bịa chuyện, ắt bị trời phạt, gia tộc gặp họa! Lão gia, ông không sợ bị trời phạt sao!”

Yên thái công bị sặc, cuối cùng không nhịn nổi nữa, giận dữ nói: “Chỉ dựa vào một đứa con gái khác họ như người, ba hoa khoác lác rằng mình mang giọt máu của Yên gia, là Yên thị ta sẽ cho người bước vào từ đường? Người nằm mơ đi nhé!”

“Thế hệ này của yên gia các ông không tích đức, con cháu thừa thốt.” Hoa Quỳnh cười nhạt, “Từ năm ngoái khi đứa cháu ở chi thứ chết đuối dưới biển, bây giờ chỉ còn lại toàn con gái không được ghi tên vào gia phả. Giờ tôi đang mang trong mình trường tồn dòng đích của Yên gia các ông, mà ông dám nhốt tôi ngoài cửa? Yên gia các ông xưa nay luôn truyền

thừa cho con trưởng dòng đích, đại thiếu gia đời trước đã trốn đi, đến đời này ông lại muốn lấy ân oán đời trước ra xua đuổi Hoài Thạch. Nhưng đứa con trong bụng tôi, không trốn đi, cũng không phạm sai lầm, ông không có cớ gì mà ngăn cản nó!”

‘Người là cái thá gì? Một quả phụ khắc chết trượng phu, chưa bao giờ đặt chân vào cửa Yên gia chúng ta, cũng dám nói mình mang huyết mạch thần thánh của hoàng tộc Yên thị?’

“Hoài Thạch!” Hoa Quỳnh lập tức lùi lại một bước, la to, “Chàng có nghe thấy không? Bây giờ thiếp hỏi chàng một câu, chàng có cười thiếp không?!”

Một khoảng lặng ngắt, mọi người chấn động vì sự to gan của cô gái này, ai nấy ngậy ra như phồng, trong nháy mắt đã ngừng thở.

Cương quyết phoir bụng, cầu hôn trước mặt mọi người, một cô gái như vậy, bất chấp danh dự và vận mệnh cả đời mình, giờ này đang liều mạng cứu cho được tình lang.

Quãng im ắng ngẩn ngui khiến người ta cảm thấy gian nan, nhịp thở của mọi người đều bị kéo dài ra, dường như rất lâu sau đó, trong một góc sâu của từ đường, tiếng Yên Hoài Thạch văng vẳng vang lên.

Chỉ có một chữ.

“Cười!”

Chém đinh chặt sắt, một đi không trở về.

Có tiếng rầm rầm, hơn một nghìn hộ vệ quên mất thân phận của mình, đồng thanh khen hay. Ánh mắt Phượng Tri Vi sáng lấp lánh, chỉ cảm thấy dòng máu nóng đã nguội lạnh từ lâu, trong nháy mắt đã sục sôi.

Ninh Dịch vẫn không nói gì, nhưng lại đột nhiên nghiêng đầu sang nhìn nàng. Phượng Tri Vi không dám nhìn vào mắt y, lại nghe y khẽ thở dài.

Hoa Quỳnh ngửa đầu, dòng lệ rưng rưng trong mắt, nhưng vẫn không rơi xuống.

“Cho dù nó cưới người,” Yên thái công ngờ ngẩn một hồi, rồi cất giọng khản đặc, “người làm sao dám chắc đây là con trai? Con gái cũng không được bước vào!”

“Cũng dễ thôi.” Hoa Quỳnh mỉm cười khinh miệt.

Tim Phượng Tri Vi bỗng dừng nhảy lên.

“Xoẹt.”

Hoa Quỳnh trở tay rút đôi đinh ba kia ra, dưới ánh mặt trời đôi đinh ba đã mài sáng bóng phản chiếu tia nắng chói chang.

“Nhìn thử là biết!”

Ánh sáng lóe lên, đinh ba đâm vào bụng!

“Đừng....” Yên thái công hoảng hốt la to.

Trong khoảnh khắc ấy, ông đã sợ đến nỗi trái tim gì nua cũng chết lặng.

Trong từ đường không thể giết chết con cháu Yên gia, bằng không đương sự sẽ bị đánh què hai chân trục xuất khỏi Hoàng Hải.

Lỡ đâu nàng ta mỗ ra một đứa bé trai thật, thì cái mạng già của ông cũng không đủ đền bù.

“Bốp.”

Một quả hồ đào bay đến đúng lúc, giải cứu tính mạng Yên Trường Thiên.

Ninh Trường đã lướt qua, tịch thu đôi đỉnh ba kia, vừa thu đỉnh ba vừa vỗ vỗ vai Hoa Quỳnh, khẽ cười bảo: “Tính toán thời gian cũng vừa vặn đấy.”

Hoa Quỳnh hình như không nghe thấy gì, nàng ta đưa một tay lên che bụng. Động tác vừa rồi vẫn quá độc quá nhanh, mũi đỉnh ba sắc lẹm cắt đứt lớp da ở bụng, máu tươi rỉ ra trên mặt đất lát đá tảng.

Hơn một nghìn người ngậy ra tại chỗ- từ khi cô gái này xuất hiện, mọi người bị nàng ta đưa đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, từ lâu đã quên mở miệng.

“Chính ông không cần tôi chứng minh nhé.” Nàng ta mỉm cười, để lộ răng nanh trắng lóa, giống y như loài thú nào đó trong núi, “Vây bây giờ mở cửa ra đi, trưởng tôn dòng đích Yên Trường Thiên muốn vào trong đó.”

Yên thái công nhìn sững nàng ta rất lâu, lộ ra sắc mặt tuyệt vọng vì bại trong gang tấc, một lúc sau mới lặng lẽ vẫy tay.

Cánh cửa từ đường âm âm mở ra, ánh nắng này giờ vẫn bị cản lại bên ngoài kéo dài rồi vẽ ra một hình quạt khổng lồ đằng sau cánh cửa sắt đen thui.

Phượng Tri Vi nhìn Hoa Quỳnh đang ngạo nghễ vượt bụng mỉm cười giữa bóng nắng hình cung đang không ngừng mở rộng, rồi thở ra một hơi rất dài.

Kế đó nàng lùi lại một bước, tìm chỗ bằng phẳng ngồi xuống.

Ninh Dịch này giờ vẫn chăm chú nghe tiếng động từ đằng ấy, lập tức ngoái đầu nhìn về hướng của nàng.

“Ninh Trùng.” Phượng Tri Vi bình tĩnh căn dặn Ninh Trùng, “Lát nữa hãy trông coi chủ nhân người cho kĩ, đừng để y lại gần, ngoài ra, nếu được thì hãy giúp ta giữ Cố huynh lại luôn nhé.”

Rồi nàng ngã xuống về phía sau.

Trong nháy mắt, giữa bóng nắng chập chờn, hình như nàng thấy ai nhào tới.

Nghe tiếng ai đang hét chói tai.

“Tri Vi!”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 46: Phút Này Tình Nồng

Type: shiriboss

Người lao tới là Cố Nam Y, hét to là Ninh Dịch, Ninh Trùng chẳng thể giữ ai lại được.

Cố Nam Y võ công trác tuyệt, hiển nhiên là tới trước Ninh Dịch, vươn tay ra xách Phượng Tri Vi lên. Ninh Dịch cũng đã chạy tới nơi, nhưng không giành lại Phượng Tri Vi nằm trong tay y, mà động tác đầu tiên là đập vào tay y một cái.

Cố Nam Y không muốn tay chân tiếp xúc với bất kì kẻ nào trừ Phượng Tri Vi, vô thức rút tay lại. Phượng Tri Vi rơi xuống, vừa vịn rơi vào trong lòng Ninh Dịch – sau khi đập Cố Nam Y, Ninh Dịch liền vươn tay ra, chờ sẵn ở đó.

Ninh Dịch nửa quỳ trên mặt đất, ôm lấy Phượng Tri Vi, ngón tay chạm vào mạch nàng, sắc mặt biến đổi hẳn. Lúc này Ninh Trùng đã chạy tới, đưa tay ra kéo y: “Chủ nhân không được! Bệnh dịch ...”

“Câm miệng!”

Ninh Dịch đột ngột ngoảnh đầu, ánh mắt có phần phân tán “xoáy” vào Ninh Trùng, âm điệu lạnh lạnh.

“Rốt cuộc các người đã đi đâu?”

Ninh Trùng há hốc miệng, lắp ba lắp bắp thuật lại những chuyện đã trải qua ở thôn nhỏ phát dịch trong núi, Ninh Dịch càng nghe sắc mặt càng lạnh lẽo, hồi lâu mới hỏi: “Vì sao các người không bị gì?”

“Chúng thần đã ăn được thảo, thần cũng không biết tại sao nàng ta lại ... vừa này vẫn còn khỏe mạnh mà.” Ninh Trùng cũng không hiểu.

Cổ Nam Y đột nhiên nói: “Tiêu chảy.”

Ninh Trùng giật mình, đã hiểu ra ý của y, Tối hôm qua Phượng Tri Vi bụng đói ăn hải sản lại còn say rượu, thượng thổ hạ tả, hầu như không ngủ được, sau đó lại chạy tới Phong Châu đấu trí đấu dũng với Chu Hi Trung, rồi lòng nóng như lửa đốt chạy một mạch về từ đường xử lý sự cố, thể lực và tinh thần đã cạn đến đáy. Mọi người ai cũng khỏe mạnh hơn nàng, cho nên chỉ có nàng là không chống chọi nổi.

Ninh Dịch bặm môi, sắc mặt trắng như tờ giấy. Phượng Tri Vi nằm trong lòng y, thân thể nóng rực như lò lửa, hiển nhiên đã phát sốt một lúc rồi, bắt đầu từ bao giờ nhỉ? Vậy mà nàng vẫn không rên rĩ lấy một tiếng, vậy mà nàng còn đợi đến khi mọi chuyện đã kết thúc mới chịu ngã xuống!

Nhất định nàng đã biết mình nhiễm bệnh từ lâu, cho nên cứ kháng kháng cự tuyệt y tới gần, kết quả y còn tưởng ...

Ninh Dịch nửa quỳ dưới đất, cánh tay đang ôm Phượng Tri Vi nhè nhẹ run rẩy.

Hận thay y không nhìn thấy! Hận thay y không nhìn thấy!

Cổ Nam Y đứng đằng sau y, tay cầm một vốc hồ đào, ngo ngoe ngẩn ngẩn nhìn Phượng Tri Vi mặt mũi đã từ từ nhuốm sắc xanh đen ... Nàng bị bệnh à? Nhiễm bệnh từ bao giờ? Bệnh nàng ra sao? Cớ sao y lại không biết?

Tên Ninh Dịch kia, sao vẻ mặt y khó coi làm vậy? Nàng sẽ chết ư?

Nàng sẽ chết ư?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, y bỗng dưng hoảng hốt.

Chợt cảm thấy khó chịu ở đâu đó, dường như có thứ gì đè xuống lấp xuống, hơi thở hình như cũng không được thông suốt, đây thật sự là một cảm giác lạ lẫm, bao nhiêu năm qua y chưa từng trải.

Lòng y xưa nay vẫn là một hồ nước lạnh, đau đớn, khó chịu, vui sướng, mâu thuẫn ... những thứ tình cảm thuộc về người thường, y không có, y không hiểu.

Ba tuổi đã mất cha, y rất bình thản.

Năm lên tám nhũ mẫu chăm sóc y qua đời, trước khi chết còn nắm tay y nước mắt ròn ròn, nói: “Đứa trẻ đáng thương, một đứa bé như con vì sao còn phải gánh vác những chuyện này chứ ...”

Đêm đó, y hững hờ nhìn nhũ mẫu, rút bàn tay bị bà siết chặt ra, việc đầu tiên là lau đi nước mắt của bà nhỏ xuống mu bàn tay mình.

Sau đó quay lưng, bước qua đám người đang khom lưng chờ đợi y đứng chặn căn phòng.

Y là người thế nào? Thế nào? Không ai nói cho y biết, mọi người đều nhìn y bằng ánh mắt kì lạ, rồi thở dài lướt qua bên cạnh y.

Y không đoái hoài đến những ánh mắt vẻ mặt kia, chuyện của bản thân y, đối với y cũng chẳng khác nào chuyện của người dưng, ngăn núi cách sông diệu vợi, tựa như nằm ở một thế giới khác.

Nhưng vào khoảnh khắc này, y bỗng dưng muốn biết, y là người như thế nào.

Phải chăng vì y không giống như những người khác, nên rõ ràng y ở bên Phượng Tri Vi, lại không thể biết nàng đã xảy ra chuyện gì.

Nếu nàng chết đi ... Nếu nàng chết đi...

Y lùi lại một bước, cau mày xoa xoa lên lồng ngực nhói đau của mình, bắt đầu ra sức nhắm mắt điều hòa hơi thở ... Y nhất định cũng bị lây bệnh rồi, sắp chết rồi.

Phượng Tri Vi đột nhiên ngoẹo đầu, bắt đầu nôn mửa. Nàng chẳng ăn được bao nhiêu, trong bãi nôn phần nhiều là dịch ruột dịch mật. Nàng nôn dữ dội như thế, rất nhiều dịch mật xanh lè bắn ra như tên, không những bắn đầy người Ninh Dịch đang ôm chặt lấy nàng, mà đến Ninh Trường và Cổ Nam Y đứng cách đó không xa cũng không may dính phải.

Không ai né tránh, ngay cả Cổ Nam Y ưa sạch sẽ cũng không.

Ninh Dịch càng ôm chặt lấy nàng, đặt nàng lên đầu gối mình, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng, giúp bụng nàng không bị đè ép, tránh để cổ họng nàng tắc nghẽn dẫn đến ngạt thở vì nôn mửa quá dữ dội. Với đồng ô uế có mùi vị lạ thơm nhớp khắp người, y hình như không có cảm giác.

Lúc này vang lên một tràng tiếng bước chân lộn xộn, phủ quân Phong Châu do Tuần kiểm Phong Châu dẫn đầu đã tới.

Ninh Dịch đột ngột ngoái đầu, ánh mắt như lưỡi dao băng “nhìn xoáy” vào cánh cửa từ đường Yên thị đã mở ra một khe. Ánh mắt y xưa nay không lộ rõ vui buồn, lần đầu tiên tỏa ra sát ý bị chọc giận.

“Phá hủy từ đường Yên thị cho ta!”

“Điện hạ!”

“Kẻ nào dám chống cự, giết!”

Khế Viên rơi vào cảnh gió thảm mưa sầu.

Khâm sai đại nhân bị nhiễm bệnh dịch nguy trong sớm tối, tin tức này tuy đã được phong tỏa nghiêm ngặt, nhưng chuyện liên quan đến vận mệnh bản thân, Sở vương điện hạ lại đang nổi trận lôi đình nên mọi người đều hoảng loạn không yên, vội vàng đi đi về về, chạm mặt trên đường cũng chẳng dám bắt chuyện, chỉ kinh hoàng đưa mắt nhìn nhau, rồi hấp tấp xoay người đi thẳng, tiếp tục bốn ba để tìm đại phu.

Đại phu đến hết nhóm này tới nhóm khác, thuốc quý nghìn vàng đưa vào như nước đổ, lò thuốc dưới mái hiên hành lang đều sắc thuốc không ngừng nghỉ suốt mười hai canh giờ, đơn thuốc lả tả như tuyết rơi, mà sắc mặt của Sở vương điện hạ lại ngày càng tái xanh.

Sau cơn giận dữ hôm nào, y không bao giờ mở miệng chuyện trò với người bên cạnh nữa, cũng không cố thủ đủ mười hai canh giờ trước giường Phượng Tri Vi. Y không ngừng triệu kiến người, thăm vấn những tên mật thám mà Phượng Tri Vi bắt được trước từ đường Yên gia hôm ấy, phái khoái mã đưa mật tín yêu cầu triều đình cử thái y đến tận nơi cứu người.

Phượng Tri Vi bị căn bệnh ác tính quật ngã, vậy vùng bên lẫn ranh sinh tử. Trong thời khắc ngàn lâm vào hôn mê, Hoàng Hải cũng rơi vào tình cảnh long trời lở đất.

Ninh Dịch bị chọc giận đến tột cùng, rốt cuộc đã lộ ra bộ mặt thiết huyết vô tình của mình.

Ngày đó Yên gia bị gọi mở cửa từ đường, sau khi Hoa Quỳnh đỡ Trần thị và Yên Hoài Thạch đi lại khó khăn ra ngoài, Ninh Dịch vẫn không thu lệnh bao vây, trái lại cường chế đóng cửa từ đường Yên thị, giam giữ những người đang ở bên trong từ đường. Nhân dịp dân chúng ở các thôn trang xung quanh chạy tới huyện Bình Dã nhận lương thực và tiền bạc, bốn phía trống không, y phái ba nghìn hộ vệ của mình cùng với ba nghìn phủ

quân, đào một địa đạo bên dưới từ đường Yên gia trong vòng một ngày đêm, chôn xuống rất nhiều thuốc nổ rồi rút lui, sau đó chôn ngôi nổ. Chỉ nghe một vài tiếng đì đùng, từ đường thiêng liêng của đại gia tộc đệ nhất Hoàng Hải, từng thừa hưởng huyết mạch Đế vương, đã đứng sừng sững suốt mấy trăm năm, trong nháy mắt nứt toang rồi đổ sập. Lầu hoa nhà lớn ầm ầm đổ xuống trong nắng ban mai phớt đỏ ánh vàng như một cảnh quay chậm, thánh địa mà tộc nhân đã quỳ bái mấy trăm năm, trong khoảnh khắc hóa thành vách đổ tường xiêu.

Nam nhân có máu mặt trong Yên gia, lúc ấy hầu như đều ở trong từ đường. Từ đường kiên cố, sập nền không sập xà, không hủy diệt toàn bộ, nhưng cũng chết mất một người, bị thương vô số người. Gia chủ đương nhiệm của Yên gia bị đập vào đầu đến hôn mê bất tỉnh, Yên Hoài Viễn bị tường đá đổ đè gãy chân, trái lại Yên thái công không mất một cọng lông. Tộc nhân muốn công ông chạy nạn, ông lại đầm đìa nước mắt cự tuyệt, nằm bò trước bài vị hoàng chủ Yên thị bị nứt vỡ, đập đầu hô lớn: “Trời không dung Yên gia ta! Đức Duy đến chết cũng không còn mặt mũi mà gặp tổ tông!”, rồi đâm đầu chết trên bức tường chắn trước cửa từ đường, máu tươi chậm rãi ngấm xuống tường đá cẩm thạch trắng, lờ mờ hiện ra hình rồng bay vờn nhảy múa.

Khi ấy Ninh Dịch chấp tay bên ngoài từ đường, dưới ánh đuốc chập chờn gương mặt y trở trở vô cảm. Giữa bầu không khí tĩnh lặng vì nín thở xung quanh, y nghe tiếng khóc dậy lên một vùng, ngửi mùi khói lửa bụi đá, mỉm cười lạnh lùng.

“Trời à? Trời ở chỗ ta đây!”

Y quay lưng, dứt khoát bước đi, bỏ lại đằng sau đám tộc nhân Yên gia đang kêu khóc.

“Nếu nàng gặp chuyện, các người cũng phải chôn cùng!”

Cơn giận của kẻ mạnh, hủy trời diệt đất, cho đến ba ngày sau khi thôn dân chạy về từ huyện Bình Dã, đập vào mắt họ là từ đường Yên gia biến thành một đồng hoang tàn, nghe được lời đồn mà Ninh Dịch sai người phao lên, rằng Yên gia ức hiếp con nôi dôi, làm điều ngang ngược đến nỗi trời phạt, đất rung núi lở, từ đường bị hủy.

Chuyện yêu ma quỷ quái, dân chúng bao giờ cũng sẵn sàng tin theo; dẫu không tin, cũng không tài nào truy ra hung thủ. Sự cố đất nứt là thiên tai, không có chứng cứ biết làm ầm lên với ai?

Một vài thông dân bị liên lụy, nhà cửa cũng sụp theo; họ nhận được bồi thường hậu hĩnh chưa từng có từ quan phủ, nên cũng lặng lẽ chuyển đến nhà mới, giờ đang ung dung đếm tiền.

Ninh Dịch vừa ra tay, đã hủy diệt hoàn toàn cây cột chống nhân tâm của Yên gia, sau đó Yên Hoài Thạch lên làm chủ Yên gia bằng vũ lực. Dưới con mắt nhìn chòng chọc của ba nghìn hộ quân Sở vương đao tuốt vỏ tiến lên đây, người Yên gia câm như hến, đành cho Yên Hoài Thạch tạm thời thay mặt gia chủ Yên gia, để mặc cho Yên Hoài Thạch thay đổi trưởng lão tộc đường một cách nhanh chóng dữ dội, thanh tẩy toàn bộ người làm, thu hết thực quyền quản lý cửa hàng các nơi về tay mình. Tiếng nổ đì đùng không báo trước ở từ đường Yên gia kia, sự sụp đổ từ từ vĩnh viễn không thể cứu vãn của thánh địa Yên gia trong ánh nắng ban mai kia, đã hoàn toàn rửa trôi ý muốn kháng cự và ý chí của tộc nhân Yên gia. Cho dù biết rõ chuyện từ đường bị hủy có ẩn tình, thì cũng phải khiếp hãi tác phong sấm vang chớp giật nhanh chóng gọn gàng của Ninh Dịch.

Sau bước đầu giải quyết Yên gia, Ninh Dịch bèn gióng chống khu chiêng bắt đầu thanh trừ thế lực ẩn náu của Thường gia, một mặt thẩm vấn mấy tên mật thám, mặt khác âm thầm phong tỏa cổng thành. Thẩm vấn mật thám còn chưa moi ra tin tức gì, y đã sai người phao tin đồn, sau đó ôm cây đợi thỏ ở các cổng thành, trước sau đã tóm được mấy toán người Thượng Quan gia và Hoàng gia cải trang rời thành. Sau đó Thượng Quan gia bị tra

ra trong lô hàng viễn dương mới nhất có chứa hàng cấm, một người con cháu trực hệ của Hoàng gia cũng dính vào án hồi lộ, hai nhà đều rơi vào cảnh sợ bóng sợ gió.

Thượng Quan gia và Hoàng gia đương nhiên không cam lòng bị vây khốn, âm thầm liên lạc với Trần gia và Lý gia, nhưng cùng lúc đó Ninh Dịch lại thông qua Chu Hi Trung, tuyên bố thành lập Thuyền bạc sự vụ ti, bổ nhiệm Yên Hoài Thạch làm Tổng biện ti quan, gia chủ Trần gia và gia chủ Lý gia làm Phó Tổng biện, loáng cái đã dập tắt mưu đồ của Thượng Quan gia và Hoàng gia muốn cấu kết với hai nhà kia chống đối lại quan phủ.

Từ Thượng Quan gia và Hoàng gia, dần dần lại dính dáng đến một vài quan viên không thanh liêm trong quan trường Hoàng Hải. Chu Hi Trung mượn cơ hội này bắt đầu dứt khoát chỉnh đốn tác phong quan lại, lôi ra từng gã quan viên thuộc vây cánh của Thường gia, đáng chuyển thì chuyển, đáng cách chức thì cách chức, mà ánh mắt của Ninh Dịch cũng đã nhanh chóng chuyển sang Thường gia.

Từ ngày khâm sai đến Hoàng Hải, trong tòa nhà lớn của Thường gia ở Phong Châu đã không còn thuộc hạ trực hệ cư trú, chỉ có vài người hầu già trông coi nhà cửa. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, Thường gia chắc chắn phải để một người quản lý ở lại Phong Châu. Từ ngày đầu tiên đặt chân đến Hoàng Hải, Phượng Tri Vi đã sai người giám sát kỹ càng từng động tĩnh từ tòa nhà lớn của Thường gia; lần này sau khi bắt được mấy tên mật thám, Ninh Dịch lại không thăm vấn hết, mà đầu tiên y dùng thủ đoạn tàn nhẫn để cạy miệng bọn chúng, trong quá trình thăm vấn đã để vài tên không chịu nổi cực hình mà chết, trong lúc dụng hình lại chia ra nặng nhẹ, rồi tạo thời cơ cho hai tên mật thám khác liều mạng chạy thoát. Hai tên mật thám vết thương chồng chất tìm được đường sống trong đất chết, cứ ngỡ mình can đảm can trọng may mắn, ai ngờ đã sớm bị Ninh Trừng dẫn người

theo đuôi từ xa, moi ra tuyến trên của đám mật thám. Bằng cách lần dây tìm gốc, đã kéo ra một loạt thế lực Thường gia còn lưu lại Hoàng Hải.

Chỉ trong một thời gian ngắn, từ thế gia đến quan trường, từ Yên gia đến Thường gia đều đã trải qua một đợt càn quét lặng lẽ mà vô cùng dữ dội, trong khi dân chúng vẫn mù mờ chẳng hay biết. Nháy mắt đã xoay chuyển đất trời, chỉ có thế gia và quan trường nằm ở tâm cơn lốc xoáy, mới âm thầm hoảng sợ vì một loạt hành động không ngờ không nghĩ kia.

Hoảng sợ vì vị diện hạ kia cho đến bây giờ mới lộ ra chân diện mục – Hoàng Hải được chinh đốn nhanh đến thế, có thể nói là do Ninh Dịch nắm bắt được thời cơ tốt nhất mà hành động. Quan viên Hoàng Hải lén lút chê cười sự nhần tâm của Ninh Dịch – khâm sai Hoàng Hải đạo bệnh nặng nằm liệt giường sắp mất mạng, vị Sở vương kia thoát nhìn cũng khá thân thiết với Ngụy đại nhân, vậy mà ba ngày ba đêm không bước vào Khế Viên thăm hỏi!

Sau ba ngày ba đêm, Ninh Dịch căn bản đã giải quyết thuận lợi một phần công việc, mới trở về Khế Viên.

Hoàng Hải vừa yên ổn, y vẫn không hề tỏ ra vui mừng. Y làm những chuyện này, vì đây là việc Phượng Tri Vi dự định sẽ làm. Bây giờ nàng đã gục, nếu cứ nóng lòng sốt ruột tức trực bên giường bệnh thì chi bằng giải quyết hết công việc của nàng, để sau khi nàng tỉnh dậy sẽ chuyên tâm dưỡng bệnh, mà y cũng có thể một lòng một dạ chờ nàng tỉnh lại.

Mọi người đều đang chờ nàng tỉnh lại.

Cổ Nam Y cả ngày ngủ trên mái nhà nong nặc mùi thuốc kia, khe khẽ thổi kèn lá, thổi từ sớm đến tối, tựa hồ cứ thổi như thế thì sự ra đi mà y sợ hãi sẽ không xảy ra. Cổ Nam Y nhiều lần chạy ra ngoài, mỗi lần trở về đều cầm theo mấy thứ kì quặc cho Phượng Tri Vi uống. Ninh Dịch thấy thế

cũng không ngăn cản, đã đến nước này rồi, có bệnh thì vái tứ phương, cách nào Ninh Dịch cũng sẵn sàng thử một lần.

Phu thê Yên Hoài Thạch và Diêu Dương Vũ túc trực bên giường Phượng Tri Vi một tắc không đi một li không rời, đuổi cũng không xong; các học sinh của thư viện Thanh Minh bị Ninh Dịch đuổi ra ngoài viện không được bước vào thì cả ngày lượn lờ bên ngoài viện như du hồn.

Hách Liên Tranh và Diêu Dương Vũ đi cứu trợ thiên tai xong lòng bưng bưng phần khởi quay về, đang chuẩn bị ba hoa với Phượng Tri Vi rằng mình đã đánh quan trọng kho lương năm bẹp một đồng ra sao, nhận được tin này đều hóa đá. Nếu không bị đám học sinh giữ lại, thì Hách Liên Tranh đã đến Yên gia giết người.

Vô số người dốc hết tâm tư tìm hướng giải quyết, vô số được liệu nghìn vàng khó mua ném xuống, cũng kéo dài mạng sống của Phượng Tri Vi thêm ít nhiều. Đại phu nói căn bệnh ác tính này tiến triển rất nhanh, hiếm ai sống sót sau mười hai canh giờ, nhưng không hiểu vì sao, trong cơ thể Phượng Tri Vi dường như có một sức mạnh đặc biệt ngăn cản sự lan tràn chóng mặt của bệnh. Nhưng dù căn bệnh đã bị ngăn cản, thì nàng vẫn ngày càng suy yếu.

Mọi người đều đi tìm danh y mà mình biết, Hách Liên Tranh cũng phái Tam Chuẩn quay về thảo nguyên tìm đại vu y của vương đình bọn họ. Nhưng đường xá quá xa xôi, ngay cả thái y trong kinh cũng không thể đến nơi trong một sớm một chiều. Cố Nam Y ngày nào cũng lượn lờ mấy vòng ở cổng thành, đến khi trở về ai nấy đều tránh xa - họ lo mình bị nghiền thành bột phấn giống như hồ đào của y.

Tuy đây là bệnh truyền nhiễm, nhưng không ai chọn cách li bệnh nhân, mà đều chịu khó tắm gội rửa tay thay y phục, trước khi ra vào căn viện kia đều vào thiên phòng, tắm rửa bằng nước thuốc. Ninh Dịch biết, dù có vùi vãi đến nhường nào, thì lúc này cũng không thể có thêm người bệnh,

đặc biệt là y. Một khi y gục xuống, Phượng Tri Vi sẽ càng khó sống, nên y không ngại phiền phức, mỗi ngày ra ra vào vào vô số lần, cũng tắm rửa vô số lần, tắm nhiều đến nỗi da dẻ cũng bắt đầu sây sát.

Khi đêm đến, y không cần bất cứ ai hầu hạ, đích thân ngủ trong phòng Phượng Tri Vi, ngủ một canh giờ lại trở dậy, đi xem khí sắc của nàng. Bệnh trạng của Phượng Tri Vi khiến người ta kinh hồn bạt vía, lúc thì nóng rực như lửa, đến gần nàng ba thước đã cảm thấy hơi nóng bức người, lúc thì lạnh lẽo như băng, nhiệt độ trong phòng hình như cũng tụt xuống theo. Y chốc chốc đắp túi chườm đá cho nàng, đắp chưa được bao lâu đã vội vàng bỏ túi đá, đắp thêm chăn bông nhét thêm lò sưởi, một đêm lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần.

Có lần y mệt mỏi rã rời, mơ màng ngủ thiếp đi. Trong mộng lung y cảm thấy Phượng Tri Vi đã ngừng thở, liền nhảy bịch từ trên giường cao xuống, lao đến trước giường nàng, mắt y không thấy đường, lại chạy quá nhanh, gạt đổ ấm trà trên bàn, mảnh sứ vỡ của ấm trà cắt đứt ngón tay mà y không hề hay biết. Y đưa tay ra dò hơi thở của nàng, cho đến khi ngón tay đang chảy máu cảm nhận được hơi ấm mờ mờ tỏa ra từ mũi nàng, y mới thở phào nhẹ nhõm.

Đêm đó y lẳng lặng băng ngón tay rỏ máu, trầm ngâm rất lâu, không dám ngủ tiếp.

Mời qua vài ngày, Ninh Dịch đã gầy rộc đi, gương mặt nhợt nhạt đến nỗi nhìn thấy cả mạch máu xanh nhạt dưới da, nhưng đôi mắt y lại sáng bừng bừng như có ngọn yêu hỏa bốc lên, khiến người ta thấy mà phát sợ. Ninh Trừng thật sự không nhìn nổi nữa, có một tối hần xông vào phòng, chiếm lấy cái giường nhỏ kia kiên quyết không chịu nhường, bị Ninh Dịch tung cước đá bay ra ngoài. Ninh Trừng bám cửa khóc lóc thảm thiết, Ninh Dịch với tay lấy một bình sứ Thanh Hoa đập vào đầu hăn.

Ba ngày sau Cổ Nam Y ra tay, điểm huyết đạo của Ninh Dịch rồi quăng ra ngoài, còn y lại kéo một cái giường khác đến ngủ. Ngủ một giấc lại cảm thấy bức bối khó chịu, bèn dứt khoát nằm ngủ trên tấm lót chân trước giường. Y nằm trên tấm lót chân bằng gỗ gụ, từ từ cuộn tròn thân hình cao lêu nghêu của mình lại, trong cơn mơ màng y nhớ Phượng Tri Vi cũng từng cuộn người ngủ trên tấm lót chân kê trước giường ý thế này, mỗi lần tỉnh lại lúc nửa đêm y đều có thể nhìn thấy nàng nghiêng mặt nằm ngủ, ôm chặt chăn bông giống như thấp thỏm không yên, bờ mi dài rủ xuống, dưới mắt in một đường cong hình cung dịu dàng.

Khi đó y cảm thấy nàng ngủ thật sự rất ngon, tấm lót chân có lẽ rất thoải mái. Bây giờ y mới biết, hóa ra chẳng hề thoải mái chút nào.

Dù không thoải mái y vẫn nằm ngủ yên lành, mong chờ Phượng Tri Vi cũng sẽ đột ngột tỉnh giấc, nghiêng người nhìn y, giống như trước kia y hay nhìn xuống nàng lúc nửa đêm vậy. Đến khi ấy y nên nói gì nhỉ? Phải suy nghĩ kĩ càng mới được.

Nhưng chờ tới chờ lui, từ đầu đến cuối Phượng Tri Vi vẫn không nghiêng người nhìn xuống; y đã nghĩ ra mình nên nói gì, nhưng chẳng có cơ hội mà nói. Y nhắm mắt lại, cảm thấy mùi vị của muện phiền lại dâng lên. Trời đêm thu không hiểu sao lại giá buốt đến thế, lặng lẽ ngấm vào trong xương cốt y.

Sau này y không đợi nữa, y đã quen ngủ trên tấm lót chân, lâu rồi lại thấy tiện. Cảm thấy nàng nóng, bèn vươn tay đắp túi chườm đá cho nàng, cảm thấy nàng lạnh đi, thì vươn tay ra kéo chăn và đốt chậu than, không gây trở ngại gì đến giấc ngủ của y.

Có một đêm mưa bụi mịt mờ, Ninh Dịch ngồi trong phòng, Cổ Nam Y ngủ trên nóc nhà không buồn xuống. Trong mưa rơi, tiếng kèn lá nghe ngân nga dai dẳng, như miết vào lòng người nhói buốt. Mọi người đứng chờ trong viện, nghe tiếng cửa giấy chậm chạp mở ra, đại phu ưu tú nhất Hoàng

Hải bước ra khỏi cửa, gương mặt tái trắng, quỳ gối dưới mái hiên dập đầu với người trong phòng.

Ninh Dịch không bước ra, bên trong tĩnh mịch không còn tiếng động, từng luồng từng luồng khói trắng mờ phiêu lảnh không tan, ngưng kết thành một bức tranh thê lương lạnh lẽo trong màn mưa thu dày đặc.

Yên Hoài Thạch hồn vía lên mây quỳ “bịch” xuống đất giữa cơn mưa.

Hách Liên Tranh điên cuồng tru lên một tiếng “aaaa”, chạy băng băng ra ngoài, chẳng biết kẻ nào đen đuôi sắp phải hứng đòn đây.

Các học sinh của thư viện Thanh Minh thần thờ trong mưa, không biết thứ ướt đầm trên mặt kia là mưa hay là thứ gì khác.

Căn viện chìm trong bầu không khí chết lặng, đầu đại phu đập bình bình trên hành lang dài bằng gỗ, âm thanh trống rỗng, đánh vào lòng người đau nhói. Cơn mưa thu rơi ướt đầm cả đám lá cây ẩm đậm nhuốm vàng, thoát nhìn rất giống sắc mặt mọi người lúc này.

Trong phòng không đốt đèn, đằng sau cánh cửa khép hờ là khoảng không tối om không nhìn thấy gì cả, chỉ mơ hồ thấy bóng lưng gầy rộc của Ninh Dịch. Y quay lưng vào cơn mưa thu trong đình viện, không hề nhúc nhích.

Sau một quãng dài tịch mịch, y mới cất giọng bình thản.

“Cút.”

Đại phu hốt hoảng lui xuống, những nếp nhăn nhuốm đầy may mắn vì tưởng chết mà lại sống. Khi đi qua chỗ Hoa Quỳnh, ông ta hơi lão đảo, được Hoa Quỳnh tiện tay đỡ. Nàng ta có phần thương hại nhìn vị danh y nước tiếng khắp Phong Châu giờ này lại vô cùng chật vật, bèn nói: “Để tôi tiễn ngài ra.”

Nàng ta tiến đại phu một mạch tới cửa, đang định quay đầu, thì thấy người canh cửa Khế Viên hùng hổ bước vào, quăng mũ chửi bới: “Tên khốn nạn, giờ là lúc nào rồi mà còn có kẻ dám đến đây lừa đảo.”

Hoa Quỳnh nghi hoặc ló đầu ra xem, thấy cánh cửa Khế Viên không xa có một người đang thập thò ngó quanh, gã canh cửa đứng sau lưng nàng ta giận dữ nói: “Lượn lờ ở đó mấy ngày còn chưa đi! Thèm rở dãi phần thưởng hậu hĩnh mà phủ ta hứa ban! Ngay cả danh y đệ nhất Phong Châu cũng bó tay đầu hàng, thì cái tên đến đơn thuốc còn không biết viết kia làm được chắc? Đưa hắn đến trước mặt điện hạ, là tự đi tìm chết!”

Hoa Quỳnh lại ngăm ngửa người kia, nhìn vào ánh mắt tràn ngập mong mỏi của đối phương, nàng ta suy nghĩ, sau đó vẫy vẫy tay.

Ninh Dịch trầm tĩnh trong căn phòng khói sương lãnh đãng.

Sau màn sương khói là gương mặt nhợt nhạt của Phượng Tri Vi.

Nàng đã hết sốt và hết rét, cũng không còn cái kiểu nôn mửa dữ dội như sắp nôn ra cả gan ruột, khiến người ta nhìn mà kinh hãi nữa. Nàng chỉ lẳng lặng nằm ngủ nơi đó, tựa như một áng mây sắp trôi đi mất, nhẹ nhàng đến vô lực.

Ninh Dịch ngơ ngẩn nhìn nàng, hồi lâu, y mới chậm rãi bóc đi lớp mặt nạ da người mỏng như cánh ve trên mặt nàng.

Ngón tay y chậm rãi lần mò dưới lớp mặt nạ, chạm vào đôi mày hơi rủ xuống, xác định dưới lớp mặt nạ là gương mặt vàng mày rủ kia.

Người con gái này, sợ người đời phát hiện ra chân diện mục của mình, nên không ngại phiền phức mà mang hai khuôn mặt.

Ninh Dịch mỉm cười trống rỗng, bưng chậu nước đặt bên giường, nhúng ướt khăn vải rồi từ tốn vắt khô.

Dù sao đi nữa, người mang hai lớp dịch dung đương nhiên sẽ không dễ chịu; y muốn nàng nhẹ nhàng thoải mái một chút.

Y cầm khăn vải ấm, ngón tay lại lạnh căm, cầm trong tay cuộn khăn ẩm ướt, giống như cầm lấy trái tim mình. Trong cơn mơ màng, y nhớ lại lần đầu gặp gỡ ven hồ trong hậu viện Thu phủ, nàng nghiêng đầu, nửa người đứng trong nước, tay cầm lọn tóc ướt sũng của mình.

Ngón tay từ từ buông xuống, bắt đầu từ trên trán, lau đi lớp dịch dung từng chút từng chút một.

Nhìn chẳng thấy, mà lại rõ ràng như hiện ra trước mắt. Ngày ấy trong làn nước xanh, lớp dịch dung trên mặt nàng bị nước từ từ gột rửa, từng chút một, lộ ra vàng trán trắng trong, chiếc mũi như tạc từ ngọc, bờ môi hồng nhạt, hàng mày ngấm nước dài mảnh, đen như lông chim, đôi mắt mịt mờ hơi sương, nhìn người ta như cách một tầng sa mỏng ... Cuối cùng hợp lại thành một gương mặt thanh lệ.

Y ngừng tay, buông khăn vải, ngón tay khe khẽ cong lại, bắt đầu từ vàng trán, ôn tồn sờn man da thịt lành lạnh mà trơn láng ... Trong cơn mơ màng, tưởng như trở về cái ngày y vờ say rượu ở Ngụy phủ, hay trở về căn phòng tối nơi nàng lén gặp Thiều Ninh bàn mưu giết y, hay gian phế cung của mẫu phi, hay ngay trong căn phòng này trước đó ít lâu ... Y lần lượt chạm vào da thịt của nàng, mùi hương của nàng, chạm vào những cơn nóng lạnh của nàng, khám dới đầu ngón tay, giữa đôi mày, trong lòng, quen thuộc đến thế, quen thuộc đến giật mình.

Nhưng những thứ rất đổi quen thuộc này, từ hôm nay trở đi, thật sự phải quay về điểm xuất phát, hai bên lại hóa thành xa lạ ư?

Có một số câu hỏi không dám nghĩ đến, dù là chạm cũng không dám chạm vào. Cuộc đời y đã đối diện với vô vàn nguy hiểm đau đớn, y chưa từng sợ hãi cũng không thể sợ hãi, nhưng vào thời khắc này, y bỗng dừng

sợ hãi sự lạnh lùng của vận mệnh, một câu trả lời có thể khiến lòng người rạn vỡ.

Ngón tay y vòng vo trên gương mặt nàng hết lần này tới lần khác, có thể nàng trải qua bệnh tật đau đớn giày vò bấy lâu, thật ra đã không còn xinh đẹp như thuở ban đầu? Nhưng cũng có sao đâu, Phượng Tri Vi, vĩnh viễn vẫn là Phượng Tri Vi.

Hận mình không nhìn được, nhưng cũng vui, vì mình không nhìn được.

Nếu tận mắt trông thấy vẻ tái nhợt tiêu tụy kia, thì giờ này y phải làm sao để duy trì vẻ ngoài bình tĩnh?

Sóng lòng mãnh liệt như thế, vẻ bề ngoài sừng sững bất động đều là giả dối, giống như đá ngầm trải qua hàng vạn năm bị bào mòn, bề ngoài chẳng đổi nhưng bên trong đã sớm đục ra trăm khe nghìn lỗ.

Hình như có kẻ lết gối tiến vào, khẽ hỏi: “Điện hạ ... phải chăng ta nên chuẩn bị ...” Hắc ngạ quỷ nói không nên lời.

Là Yên Hoài Thạch.

Y quay lưng vào Yên Hoài Thạch, cẩn thận đeo mặt nạ cho nàng, ngón tay y khựng lại bên gáy này, rất lâu vẫn không nhúc nhích.

Mạch đập dưới tay dần dần nhẹ nhàng và chậm chạp hơn, y biết chẳng bao lâu nữa, những nhịp đập mong manh này cũng giống như dòng suối sắp khô cạn, sẽ ngày càng yếu đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất.

Cứ đợi chờ hơi thở của sự sống tan biến từng chút một như thế, là chuyện tàn nhẫn đến nhường nào.

Nhưng đến bây giờ, y thà rằng mình cứ như thế, từ mỗi âm thanh mạch đập, hồi tưởng lại những lần gặp gỡ từ khi biết nàng đến nay. Đời này y và nàng thoát nhìn giống như bắt tay hợp tác, nhưng thật ra mỗi người một nẻo, trong suốt cuộc đời có được một lần tâm ý tương thông thế này, cũng tốt.

Y lặng lẽ đếm, trong sương khói lượn lờ, chẳng phân biệt rõ là sắc mặt ai nhợt nhạt hơn ai.

Trên nóc nhà, Cố Nam Y lặng lẽ thối sáo.

Mưa vẫn cứ rơi, trong ngoài đều đã thấm ướt, đối với một kẻ y phục nhất định phải mềm nhẹ, nếu không sẽ không chịu nổi như Cố Nam Y, giờ này mặc y phục ướt đầm như thế khác nào cực hình, nhưng y vẫn không hề động đậy.

Sáo lá ngấm nước mưa, thối ra chẳng còn là âm thanh trong veo rạng rỡ. Trong tiếng sáo lá ngắt quãng, y nghe thấy tiếng nói dịu dàng của nàng.

“Thỏa thuận rồi nhé. Tôi thối sáo lá, lần theo ký hiệu của huynh, một mạch đi tìm huynh.”

Ta nào đã bắt cô thối, sao cô đã muốn chạy rồi.

Cách một tầng ngói, dường như y cũng cảm nhận được bên dưới có một luồng khí trữu nặng chậm rãi nổi lên, đợi đến khi nó hoàn toàn bay lên rồi tan mất, có lẽ cả đời này sẽ không còn ai thối sáo lá vì y nữa.

Luồng khí này y từng cảm nhận được một lần, khi nhũ mẫu qua đời, khắp gian phòng đầy ắp luồng khí này, khiến y cảm thấy không thoải mái, nôn nóng muốn bỏ đi.

Nàng cũng sắp như nhũ mẫu sao?

Y cũng sắp vĩnh viễn không được gặp nàng nữa sao?

Vậy y còn phải làm gì nữa đây?

Cố Nam Y cảm thấy mình hơi mệt mỏi, dạo gần đây y suy ngẫm rất nhiều điều. Đây không phải là y của ngày trước, rất nhiều năm trong quá khứ, đất trời trống rỗng đơn điệu của y chưa bao giờ chứa đựng nhiều nghi hoặc và bất an đến thế.

Y ngơ ngẩn ngồi đó, cảm thấy luồng khí kia lại yếu ớt bay lên thêm một đoạn. Y cau mày, đột nhiên xoay người, nằm úp sấp lên mái ngói.

Y ép chặt bản thân xuống.

Ngăn luồng khí này lại, không để cho nó bay lên!

Người trong viện, một nửa ngơ ngác nhìn Ninh Dịch nhắm mắt lặng yên trong phòng, một nửa thần thờ nhìn Cố Nam Y nằm bò trên nóc nhà trong cơn mưa.

Ai cũng muốn bày tỏ nỗi buồn đau của mình, rồi lại cảm thấy trước mặt hai người này, dù có bày tỏ thế nào cũng đều giống như thừa thãi, giống như giả vờ. Thoạt nhìn họ có vẻ không hề bị thương, Cố Nam Y trông còn hơi khác ngày thường, chứ Ninh Dịch thì thậm chí nét mặt không biến đổi.

Nhưng trong chính sự yên tĩnh ấy, người ta lại nghe tiếng còi lòng vỡ vụn.

“Điện hạ ...” Yên Hoài Thạch rưng rưng nước mắt, dập đầu thêm lần nữa, “Nên ... chuẩn bị rồi ...”

Tay Ninh Dịch khẽ run, “à” một tiếng hình như rất bình tĩnh, nhưng Yên Hoài Thạch lại thấp thoáng nghe ra sự run rẩy và thê lương.

Ninh Dịch vẩy tay, Ninh Trừng bưng lên một chậu nước, Ninh Dịch thân nhiên nói: “Các người đều ra ngoài cả đi, ta lau người cho nàng.”

Yên Hoài Thạch không nghĩ nhiều, cẩn thận lui ra ngoài. Ninh Trừng lại đực mặt ra đó nhìn y, cuối cùng cũng lẳng lặng rút lui.

Ninh Dịch lần mò xiêm y của Phượng Tri Vi, cẩn thận cởi từng khuy áo nàng. Trước kia đã rất nhiều lần y muốn gần gũi thân thể ấy, chỉ có thời khắc này là không hề tơ tưởng.

Khăn vải đắp nước ấm, cẩn thận mà lau. Trong phong tục Thiên Thịnh, phu thê ân ái mặn nồng, khi người kia chết đi có thể để người còn sống lau người cho mình.

Y mím môi, dùng ngón tay khẽ phác họa đường nét thân thể nàng, đây là nàng, còn chưa gặp đã mãi mãi bỏ lỡ, qua hôm nay sẽ vĩnh viễn không còn ngày gặp lại.

Tri Vi ... của ta ...

“Rầm!”

Cửa giấy đột ngột bị người kéo giật ra, mưa rơi đầy sân nhẹ nhàng hắt vào trong phòng, y giậm dứ ngoảnh đầu lại.

“Điện hạ!” Giọng nói rõ ràng lưu loát đặc trưng, đến từ tiểu quả phụ dũng cảm kia, “Vẫn còn một cách!”

Ba ngày sau, khi Phượng Tri Vi cuối cùng cũng mở mắt, thứ đầu tiên đập vào mắt chính là hoa cúc mùa thu nở rộ trên khung cửa sổ trong ráng chiều đỏ thắm.

Lọt vào tai là tiếng sao lá vang lên trên đỉnh đầu, khi nàng vừa tỉnh cơn mê nó vẫn còn ngắt quãng khô khan, nhưng khi nàng mở to đôi mắt, nó

bồng bềnh sáng mà uyển chuyển.

Chim chóc trong sân đều cất tiếng hót líu lo, bên xướng bên họa.

Nàng đảo đôi mắt còn hơi khô, phát hiện căn phòng đầy người, họ đang ngủ với đủ mọi tư thế. Ninh Trừng vắt mình trên xà ngang, vừa ngủ vừa rỏ dãi tí tách tí tách như mưa rơi. Hách Liên Tranh tắm trong “cơn mưa” này, gả ngủ với một tư thế ôm đầu cực kỳ quái đản, cứ như sợ tiếng ngáy của mình sẽ đánh thức ai đó. Yên Hoài Thạch gối lên đùi phu nhân nhà mình ngủ say như chết, Diêu Dương Vũ thì nằm phơi bụng ra, đè hẳn lên bụng Dư Lương mà ngủ.

Mà phía đối diện, Ninh Dịch ngồi đó, hình như đang nhắm mắt điều hòa hơi thở. Trong khoảnh khắc nàng vừa mở mắt ra, y cũng lập tức cảm nhận được mà mở mắt, khe khẽ mỉm cười với nàng.

Phượng Tri Vi cũng cười, trong lúc cười đôi mắt bỗng dừng chuyển đỏ.

Người này, là Ninh Dịch sao?

Ai bỏ dối y đánh y làm tội làm tình y, biến một Sở vương phong lưu mỹ mạo như ngọc tiếng thơm nức danh Đế Kinh, thành cái bộ dạng cậu không yêu ngoại không thương hệt như vừa bị đày đến Lưỡng Quảng chịu tù khổ sai ba năm thế này?

Còn mấy tên kia, người nào người nấy râu ria xồm xoàm cũng không biết đường cạo cho sạch sao? Lại còn đua nhau ngủ trong khuê phòng nàng?

Ánh mắt nàng xoay chuyển, cẩn thận lướt qua từng gương mặt mỗi một kia, rồi lại mỉm cười.

Người nàng mệt chết đi được, cứ như bị ai đó đánh đòn một trăm ngày, nhưng lòng lại ấm áp như ngâm trong suối nước nóng, máu trong người cũng chảy thông suốt.

Ninh Dịch nghiêng tai lắng nghe nhịp thở nàng hòa trong không khí, nở một nụ cười nhàn nhạt, sau đó đứng lên, hết kéo lại đá cả đám người kia, tổng cổ tuốt ra ngoài.

Thai phụ chưa cần y ra tay đã tự động đứng lên, kéo theo cả trưởng phu còn đang say giấc nồng, vừa chạy vừa không quên khép cửa lại, “Mấy người rảnh rồi, xin hãy tránh đi cho.”

Ninh Dịch mỉm cười cảm kích, cách một tầng cửa nói vọng ra ngoài: “Yên phu nhân trí dũng song toàn, chẳng biết tương lai có nguyện dốc sức vì triều đình chăng?”

“Dân nữ cảm thấy không phải là không thể.” Tiếng cười sang sảng của Hoa Quỳnh đã đi xa.

Cửa đóng lại, Ninh Dịch tiến tới trước giường, Phượng Tri Vi nằm trên giường mỉm cười nhàn nhạt với y, cất giọng khàn khàn: “Ngài mệt lắm phải không?”

Nàng còn chưa nói hết câu, chợt thấy mình rơi vào một vòng tay nồng ấm.

Người kia ôm chặt lấy nàng, thân thể run lên nhè nhẹ, khẽ hít một hơi bên tai nàng, từng câu từng chữ dường như thoát ra từ kẽ răng: “Tri Vi ... Tri Vi ...”

Y chẳng nói gì, cứ gọi tên nàng hết lần này tới lần khác, càng ra sức siết chặt nàng vào lòng mình, như thể chỉ sợ tay mình vừa buông lơ, nàng sẽ bay đi mất, vĩnh viễn không tìm lại được.

Tiếng gọi run rẩy bên tai, như một sợi dây đàn đồng thời khơi lên tiếng lòng của Phượng Tri Vi, tiếng khoan tiếng nhặt, giống như có gì đó đang nổi lên, lại như có gì đó đang đứt đoạn. Nàng hơi nao núng lùi ra, trong lúc lùi lại chạm vào xương bả vai y, cảm giác xương xẩu khiến đôi mắt nàng càng thêm đỏ.

Y đã buông nàng ra, cười bảo: “Nàng vừa tỉnh lại, không nên làm nàng mệt mỏi.” Y ngồi đối diện với nàng, mỉm cười nhìn nàng, rõ ràng không nhìn thấy, nhưng ánh mắt ấy lại giống như nhìn mãi chưa đủ.

Một tiếng “rầm” vang lên, trên nóng nhà thủng ra một lỗ, Cố Nam Y bay xuống từ lỗ thủng ấy. Phượng Tri Vi lại mở tròn mắt nhìn Cố thiếu gia, hít ngược một hơi, lẩm bẩm: “Từ giờ trở đi tôi nhất định sẽ không đổ bệnh ...”

Cố Nam Y nhìn nàng không chớp mắt, y phục lộn xộn nhiều ngày chưa thay giặt dính trên người, một lúc sau mới rề rà bước tới.

Phượng Tri Vi chờ y đứng lại cách nàng ba bước, nhưng Cố Nam Y không hề dừng lại. Phượng Tri Vi ngạc nhiên nhìn y cuối cùng cũng đứng lại cách nàng một bước.

Túi hồ đào lúc nào cũng treo vắt vẻo trên thắt y rơi vào tầm mắt của Phượng Tri Vi, nàng cầm lấy, chậm chậm đếm. Thấy quả hồ đào dính nước mốc lên, nàng khẽ hỏi: “Gần đây huynh không ăn hồ đào sao?”

Cố Nam Y gật đầu, vẫn chẳng nói nửa câu, chỉ nhìn nàng.

Y gầy, hơi nhếch nhác, hơi bẩn, không ăn hồ đào, cũng không thay y phục.

“Tôi không chết được đâu.” Phượng Tri Vi yên lặng hồi lâu, trong nháy mắt đã kiểm chế cơn ghen ngào, nói: “Tôi chết rồi, huynh lạc đường lấy ai đi tìm huynh đây?”

Cố Nam Y nhìn nàng chăm chú, lúc này mới móc một quả hồ đào, từ tốn ăn.

“Cái đó dính ẩm mốc lên rồi.” Ninh Dịch đột ngột lên tiếng, “Ninh Trường, theo Cố tiên sinh đi thay y phục, đổi hồ đào.”

Ninh Trường lao ra, cười hì hì muốn kéo Cố Nam Y đi.

“Cố huynh, đưa điện hạ đi tắm rửa, thay y phục, ăn cơm.” Phượng Tri Vi đồng thời mở miệng.

Ba người đều bị đuổi ra ngoài, không cho phép cự tuyệt, đến tối cả đám mới chạy về, vẫn là một người trên nóc nhà một người cạnh giường. Phượng Tri Vi đuổi cũng không đi, mà bản thân nàng cũng đang uể oải nên đành mặc kệ. Ninh Dịch ngồi tựa vào giường nhỏ bên cạnh nàng, rủ rỉ kể cho nàng nghe những chuyện xảy ra ở Hoàng Hải trong thời gian qua. Giọng y hời hợt, nhưng Phượng Tri Vi lại nghe ra nét kinh tâm động phách, một lúc sau nàng mới lơ đãng cười nói: “Không ngờ tôi mới ngủ một giấc, mà đã bỏ lỡ rất nhiều vở kịch hay.”

“Một giấc này của nàng, ngủ đến nỗi suýt nữa thì ta ...” Ninh Dịch nói đến nửa chừng chợt im lặng, Phượng Tri Vi trầm ngâm, cũng không truy hỏi. Hai người đều nằm trên giường, mở to đôi mắt nhìn lên trần nhà, bấy không khí kì quái mới hồ hởi tản ra khắp phòng.

Một lúc sau, Phượng Tri Vi chuyển chủ đề, hỏi: “Ôn dịch kia ghê gớm như vậy, người khác đều không qua nổi một đêm, tại sao tôi vẫn bình an vô sự?”

“Muốn tháo chuông phải nhờ người buộc chuông,” Ninh Dịch nói, “Nàng nhiễm dịch bệnh từ thôn nọ, nhưng cứu sống nàng cũng là người trong thôn.”

“Là đứa bé kia?” Phượng Tri Vi lập tức phản ứng.

“Phải, Lý chính kia lẽ mớ nghe nói Khế Viên tìm kiếm danh y, mới đoán có lẽ là người đi qua thôn đó đã nhiễm bệnh dịch. Hẳn cảm thấy đứa cháu nhà mình rất kì lạ, bèn dẫn thẳng bé đến cầu kiến. Nhưng người gác cửa Khế Viên làm gì chịu tin lời hẳn, bèn chặn hẳn ngoài cửa không cho vào, về sau Hoa Quỳnh tình cờ gặp được, mới đánh liều quyết định cho hẳn vào. Sau đó chúng ta cũng không biết phải xử lý ra sao, đây là một người sống sờ sờ chứ có phải thuốc đâu, may mà vị đại phu Cỗ huynh mời tới từ kinh thành đến đúng lúc, lấy máu tươi của đứa bé thêm vào đủ loại thuốc, mới kéo nàng về từ ngưỡng cửa Quỷ Môn quan.”

“Vậy đứa bé đó giờ đang ở đâu? Đại phu kia đâu?”

“Đại phu ở cùng với Cỗ huynh, đứa bé kia mất máu quá nhiều, còn đang tỉnh dưỡng.” Ninh Dịch cười, “Gã Hách Liên Tranh kia, hạ xuống một đao suýt nữa lấy mạng người ra luôn.”

“Chẳng ra làm sao cả ...” Phượng Tri Vi tinh thần uể oải, miệng lưỡi khô rát: “Hôm nào tôi phải giáo huấn gã thôi ...”

“Ngủ đi.” Ninh Dịch mỉm cười, dèm chăn cho nàng. Trong lòng Phượng Tri Vi mơ hồ suy nghĩ gì đó, nhưng nàng không còn sức mà mở mắt ra nữa, cứ thế mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi. Không biết đã qua bao lâu, chợt thấy có luồng gió phả vào mặt, hình như có người lao tới, rồi có tiếng ai đó va “cạch” vào thành giường. Nàng mở mắt ra, thấy Ninh Dịch đứng bên giường với vẻ mặt hoảng hốt. Y nghe thấy tiếng nàng cử động, vẻ lo lắng trên gương mặt mới dần dần tan biến.

Y tựa vào thành giường, cảm nhận được nàng đang kinh ngạc, trên mặt dần dần nổi lên vẻ ngượng ngùng, đưa tay dèm chăn cho nàng, khép khiễng xoay người trở về giường mình, cố gắng ra vẻ tự nhiên cười nói: “... Ta gặp ác mộng, cứ tưởng nàng ...”

Y còn chưa nói dứt câu, Phượng Tri Vi đã hiểu hết ngọn ngành.

Những ngày tháng nàng lơ lửng giữa sống chết, y vẫn luôn trông chừng như thế này sao? Trong những đêm dằng dặc đầy lo âu sợ hãi, y vẫn luôn hoảng hốt như thế này sao? Liên tục mơ thấy nàng ngừng thở, liên tục giật mình tỉnh dậy nhào tới xem nàng sống chết ra sao, đến nỗi đã thành thói quen, sau khi thoát khỏi nguy hiểm, vẫn gặp ác mộng rồi bừng tỉnh như trước.

Phải bao nhiêu lần bừng tỉnh giữa đêm, phải lo lắng sâu nặng và tha thiết đến nhường nào, mới hình thành nên thói quen gần như là bắt buộc ấy?

Phượng Tri Vi không nói nên lời, nàng nhìn thẳng lên nóc nhà, qua rất lâu mới chớp chớp mắt.

Rơi lệ.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 47: Tình Yêu Bao La

Type: shiriboss

“Đến đây, uống thuốc.”

“Hứ ... Ninh Dịch ngài nhìn xem!”

“Khỏi cần xem, Ninh Trừng sẽ không xuất hiện, Yên Hoài Thạch còn chưa đến, thích khách căn bản không tồn tại, đứa bé trong bụng Hoa Quỳnh không làm sao cả ... Ta nói này Phượng Tri Vi, chiêu này của nàng đã chơi chán rồi, đừng có đánh lạc hướng ta nữa. Uống thuốc.”

“Hứ.”

Ai kia muốn lừa người lại bị nhìn thấu, đành ngoan ngoãn cầm lấy chén thuốc.

“Ta bón cho nàng.” Ninh Dịch lùi lại, “Bằng không chẳng biết nàng lại giở trò gì để qua mặt ta nữa.”

“Ngài không nhìn rõ, bón cái gì mà bón.” Phượng Tri Vi tránh né, “Tôi sợ ngài đút vào lỗ mũi tôi mất thôi.”

“Ta nhìn thấy nàng.” Ninh Dịch đáp rất đơn giản, lại dường như có thâm ý.

Phượng Tri Vi im lặng, hàng mi rủ xuống. Nàng không phải trẻ con tùy hứng, đương nhiên biết thuốc đắng dã tật, có điều thứ thuốc này quá đáng sợ, dù là nước tiểu đồng tử cũng còn dễ uống hơn thứ này nhiều.

Nàng đã uống bao nhiêu ngày rồi, không những không quen thuốc, mà càng uống lại càng phát sợ.

Tỉnh lại được một thời gian, ngoại trừ thứ thuốc kinh khủng này, Phượng Tri Vi được hưởng thụ đãi ngộ tốt nhất từ nhỏ đến giờ - bạn bè vây xung quanh, điện hạ đích thân chiếu cố. Trong những ngày Phượng Tri Vi không đủ hơi sức để cự tuyệt, Ninh Dịch đã tỏ ra cực kỳ kiên nhẫn và cẩn thận. Đợi thêm mấy ngày nữa, khi Phượng Tri Vi đã đủ sức từ chối, thì có một số việc đã biến thành thói quen, từ chối nữa sẽ trái lẽ thường tình.

Sớm chiều chung đụng, xưa nay vốn là cách tốt nhất để tiêu tan ý muốn đối đầu lẫn sức kháng cự. Trải qua một hồi sinh tử, cũng dễ dàng khiến những người sống sót sau cơn phong ba mở lòng cảm thông. Vốn dĩ hai người rất ăn ý với nhau, càng về sau khoảng cách cứ từ từ rút ngắn, càng thêm thân thiết, bớt đi sự đề phòng, lại thêm mấy phần tình ý nồng ấm dịu dàng thăm thiết.

Ninh Dịch đứng trước giường, vẻ mặt yên bình, nước thuốc trong thìa bạc không chỉ có vị kinh khủng mà mùi hương cũng rất “khoa trương”, y hình như không hề ngửi thấy, còn cố ý đưa lên bên môi hít hà vài cái, mới chuẩn xác đưa tới bên miệng nàng.

Phượng Tri Vi thấy ánh mắt vốn lấp lánh sóng gợn của y giờ này đã nhuốm màu ảm đạm, trong lòng phiền muộn, bất giác nuốt xuống ngụm thuốc kia.

Bốn bề thật yên ắng, trên nóc nhà có tiếng lạo xạo mơ hồ như tiếng chuột gặm - Cố thiếu gia đang ăn hồ đào, nghe thật là thanh thoir.

Hiên ngang bất khuất uống sạch một chén thuốc, Phượng Tri Vi thở phào, còn chưa kịp mở miệng, khăn lau trắng tinh đã nhẹ nhàng đặt lên khóe môi nàng, “Đừng động dậỵ.”

Lau sạch nước thuốc còn dính trên môi xong, Phượng Tri Vi lại muốn mở miệng, lần này một thứ quả ngọt lịm nào đó đã rơi vào miệng nàng.

“Là ô mai muối của Lũng Tây,” Ninh Dịch hình như cũng đang ăn, “Ta thấy không tồi đâu.”

“Tôi bị coi như trẻ con mất rồi.” Phượng Tri Vi cười, “Khi tôi còn là trẻ con, có ốm cũng không được săn sóc như vậy.”

“Vậy bây giờ ta sẽ đền bù cho nàng.” Ninh Dịch cười cười, xoa xoa tóc nàng, “Đền gấp đôi.”

Trái tim Phượng Tri Vi lại run rẩy, nàng dời tầm mắt, nhìn ra cảnh thu ngoài ô cửa sổ, “Hôm nay thời tiết đẹp quá.”

“Ra bên ngoài ngồi chơi đi, hít thở không khí.”

Cố thiếu gia nhảy xuống, một tay xách người bệnh, một tay xách sập mềm, không phiền diện hạ phải hao tâm tốn sức đưa người ra ngoài làm gì, làm vị diện hạ đang định thừa cơ ôm ấp giai nhân đành hậm hực nổi gót theo sau.

Cố thiếu gia tay chân vụng về trái sập mềm cho Phượng Tri Vi, rồi thả nàng lên đó, lại vèo vèo đáp lên người nàng ba lớp chăn. Phượng Tri Vi bị chôn trong mớ chăn dày cộp, chỉ hở ra đôi mắt, gian nan ngo ngoáy nói “cảm ơn” với y.

Cố thiếu gia hài lòng bay lên nóc nhà tiếp tục chén hồ đào, Phượng Tri Vi quay sang Ninh Dịch cầu cứu, “Mau mau ... Đè chết tôi rồi.”

Ninh Dịch cười, bỏ đi hai lớp chăn, giúp nàng chỉnh lại tấm đệm bị trải lung tung, có phần đặc ý nói: “Nàng xem, nàng vẫn không thể thiếu ta được mà.”

Đúng là tự luyện mà, Phượng Tri Vi không chịu thừa nhận, “Tạm thời thôi.”

“Tạm thời cũng được,” Ninh Dịch ngồi xuống cạnh nàng, “Ta ghét nàng quá háo thắng.”

Phượng Tri Vi không đáp, hai người lặng lẽ ngồi xuống, sắc thu đã thâm màu, trong vườn nhuộm một màu phong đỏ đậm nhạt không đều, xen lẫn với đủ màu hoa cúc từ tím nhạt nhợt cho tới vàng rực rỡ, hoa mỹ mà quạnh hiu. Bầu trời cao vời vợi, thi thoảng có vài cánh nhạn từ Bắc bay về phương Nam, cánh chim đen mảnh vẽ lên một đường cong trắng toát, xua tan một áng mây bông.

Hai người một ngồi một nằm, đôi bên san sẻ cái lặng yên, nghe cánh hoa đầu cành rơi rụng lả tả, nghe cánh chim lướt qua ngọn cỏ ngấm sương, nghe giọt nước trong veo rỏ xuống từ lá sen úa tàn, có nhìn thấy hay không, cũng chẳng quan trọng cho lắm, cảnh ở trong lòng, người cũng ở trong lòng.

Bầu không khí yên lặng duy trì rất lâu, mãi đến khi từ phương xa mơ hồ vọng lại vài âm thanh vụn vặt, như tiếng bước chân vội vã hướng về phía tiểu viện. Phượng Tri Vi ngẩng đầu, chậm rãi mỉm cười.

“Bảo trọng” Nàng nói.

Ninh Dịch chậm chậm cúi người xuống, hơi thở ấm áp phả bên tai nàng, Phượng Tri Vi hơi rút lại, cũng không có chỗ để lùi, cảm thấy môi y cuối cùng dán lên tai nàng, trơn mà mềm, nhẹ bằng như giọng y vậy, “Chờ ta.”

Phượng Tri Vi lặng thinh không đáp, y khẽ cắn vành tai nàng, không mạnh không nhẹ, hơi đau hơi ngứa, mà hình như không phải đau ngứa ở vành tai.

Hơi thở mát lành hoa diễm của y, như áng mây mùa thu ung dung phủ xuống, còn ánh mắt lại tựa chiếc thuyền phiêu du, muốn chở trái tim ai trôi qua hai bờ xa cách.

Nàng không trả lời, y cũng không nhường, tiếng thở khe khẽ bên tai, vừa nhẹ vừa nhạt, như sợ kinh động đến vẻ mong manh của nàng lúc này. Nhưng trong cái cắn lại mang lực đạo ương ngạnh, Phượng Tri Vi đành mỉm cười bất đắc dĩ, đẩy y ra, lấy tay che tai, một lúc sau mới nói tiếp: “Nhất định phải chờ ngài, hai ta cùng nhau trở về kinh thành.”

Nàng vươn tay, thuận thế xoa xoa cằm Ninh Dịch. Sờ phải mấy sợi râu lún phún bèn mỉm cười nhẹ nhàng nhõ ra, đổi lại một tiếng cười trầm thấp của y. Sóng mắt nàng lưu chuyển, kiều mỵ nói: “Tôi nghĩ nhớ hình dáng ngài bây giờ, đến lúc đó nếu tôi kiểm tra thấy ngài gầy đi, thì tôi không tha cho ngài đâu.”

“Nàng định không tha cho ta thế nào?” Tiếng cười của Ninh Dịch ẩn chứa niềm vui âm ỉ.

“Giết ngài này, không đội trời chung với ngài này.” Phượng Tri Vi mỉm cười đáp.

“Được, ta chờ nàng kiểm tra.” Y buông tay, trong ý cười thêm mấy phần mờ ám, “nàng muốn kiểm tra thế nào thì kiểm tra thế đó, đừng nói là mặt, mà chỗ nào ... cũng được hết cả.”

Phượng Tri Vi rút tay về, lườm y, nghĩ bụng y không nhìn thấy, cũng hết cách với y rồi. Nàng lặng lẽ sờ vành tai mình, là bị cắn đỏ lên, hay là tự nó đỏ lên?

“Ngài mang đứa bé kia theo đi.” Nàng nói, “Trước kia tôi cứu nó, cũng vì nghĩ liệu có giúp ích gì cho mắt ngài không, ai ngờ cuối cùng lại để tôi dùng. Cả vị danh y kia nữa, ngài xem có nên đưa đi cùng không, cùng nhau nghĩ cách.”

“Đó là danh y của nàng.” Ngữ điệu Ninh Dịch bỗng nhạt đi, “Sẽ không dốc sức vì ta đâu.”

Phượng Tri Vi sửng sốt, nhìn sang Cố Nam Y. Quả thực, vị danh y kia vô cùng thần bí, cho đến bây giờ nàng vẫn chưa từng gặp mặt, Cố Nam Y cũng không hề nhắc đến người này. Nếu không nhờ người khác nói lại cho nàng hay, thì nàng cũng không biết có người này tồn tại.

Nàng không hỏi nữa, chuyển qua chuyện khác, “Ngài sang bên đó, phải chú ý đám cao thủ hồi trước đã phục kích chúng ta ở Lung Tây. Quan trường bên đó bị Thường gia thao túng nhất định còn ác liệt hơn, ngài nhất thiết phải cẩn thận đó.”

“Nàng hãy giữ vững Hoàng Hải, không để nơi này biến thành đường lui cho Thường gia, thì không còn gì phải lo lắng nữa.” Ninh Dịch nói, “Nàng tin tưởng ta, ta cũng tin tưởng nàng có thể giữ vững.”

“Tôi còn chờ ngài cùng trở về kinh với tôi mà.” Phượng Tri Vi mỉm cười, đẩy y, “Ngài đi đi.”

Ninh Dịch nhẹ nhàng nhéo lòng bàn tay nàng, mỉm cười, sau đó kiên quyết xoay người.

Phía xa, Ninh Trừng cũng đi theo y. Trước đó hắn ngồi xếp bằng trên hòn non bộ, nhìn về hướng này bằng ánh mắt quái đản. Ánh mắt kia hơi trống rỗng, hơi lạnh lùng, hơi do dự, hơi bất an.

Bóng dáng hai người xuyên qua tầng tầng lá phong đỏ rực, dần dần biến mất.

Bên ngoài khu vườn, ba ti của Hoàng Hải đang chờ xa giá của Sở vương.

Mà xa hơn nữa, bên ngoài thành, Hoàng Hải Tướng quân dẫn mười vạn biên quân Hoàng hải, đứng giữa cờ quạt đón gió bay phất phới và mũi thương nối nhau miên man như biển, chờ chủ soái chinh Nam tới.

Vừa mới hôm qua.

Năm Nam Tướng quân Thường Mẫn Giang nổi dậy, tôn Ngũ hoàng tử lên làm Hoàng đế, dẫn mười lăm vạn quân nổi dậy từ huyện Kiêu Quan của Mân Nam, giết Huyện lệnh Phương Đức tế cờ, quân đội đi một mạch, hạ liên tiếp năm huyện.

Triều đình vội vàng điều một cánh biên quân, cho hai cánh quân của trấn thủ Lũng Nam Tào Khả Bạng và Khổng Sĩ Lương tiến về phía Tây Nam, điều mười vạn biên quân Hoàng Hải lập phòng tuyến phía Nam, do khâm sai đại thần Mân Nam đạo - Sở vương Ninh Dịch làm chủ soái, nghênh chiến với phản quân.

Rất lâu sau khi bóng dáng Ninh Dịch biến mất, Phương Tri Vi mới thu ánh mắt về, đầm đăm đôi chân đã hơi đau mỏi, mỉm cười.

Cơ bệnh này sầm sập đối tới, gây thương tổn rất lớn cho thân thể nàng, nên muốn bình phục cần một khoảng thời gian tương đối dài. Chỉ có một chuyện nàng thấy khó hiểu, đó là luồng khí nóng rực trong cơ thể hình như càng hùng hậu hơn trước, mà cũng không còn nóng rực như xưa, trái lại còn có xu thế từ từ ổn định trong đan điền.

Dạo một vòng bên bờ sinh tử, không chừng lại là trong họa có phúc, nàng thầm nghĩ.

Ngoài vườn có tiếng bước chân truyền tới, trong đó có nhịp chân đặc biệt nhẹ nhàng dứt khoát của một người. Phương Tri Vi nheo mắt cười, nhất định là Hoa Quỳnh rồi.

Quả nhiên không sai, trong chốc lát Hoa Quỳnh đã đi vòng qua khúc quanh của hành lang, xuất hiện trước mặt nàng với sự nhanh nhẹn mà thai phụ không thể có. Đi bên cạnh cô ta là mẫu thân Trần thị của Yên Hoài Thạch, thị nữ đi sau bưng giỏ lựu tươi rói. Hoa Quỳnh nhón lấy một quả, mỉm cười giơ lên trước mặt nàng.

Phượng Tri Vi cũng mỉm cười nhìn cô ta, nàng thật sự rất thích Hoa Quỳnh, không chỉ vì lúc mới gặp cô gái này đã làm nàng chấn động, mà còn vì trong mấy ngày tiếp xúc, Hoa Quỳnh đã thể hiện phẩm chất hơn hẳn người thường. Cô ta cười mở nhưng không hề phóng túng, trong sự táo bạo quả cảm lại có sự tinh tế, khéo cân nhắc vì người khác, quyết cũng quyết được, thu cũng thu được, thực sự là một nhân tài.

“Hôm nay ngài có khỏe không?” Hoa Quỳnh ngày nào cũng tới, cô gái này không câu nệ lễ nghĩa xã giao, Phượng Tri Vi và Ninh Dịch từ lâu đã miễn cho cô cái khoản chào hỏi rườm rà.

“Cũng như tiết trời ngày hôm nay, rất khá.” Phượng Tri Vi thấy cô ta tỉ mỉ bóc quả lựu căng tròn đỏ thắm, mắt quét qua phía nóc nhà, Hoa Quỳnh lập tức ngẫm hiểu, cầm một quả ném lên. Cố thiếu gia nhận lấy, nháy mắt đã ném trả lại – không phải hồ đào, khỏi cần.

Hoa Quỳnh tiện tay bóc luôn quả lựu kia ra cho mình ăn, ý cười trong mắt.

Trần thị trái lại luôn răm rắp tuân theo quy củ, thi lễ chào Phượng Tri Vi. Thấy Hoa Quỳnh tự tiện ăn trước, không kìm được mà nhíu mày, mắng: “Quỳnh nhi! Cần thận lễ nghi.”

Hoa Quỳnh cười cười, Phượng Tri Vi vội vàng nói: “Không sao đâu, Yên phu nhân có mang mà, không thể bạc đãi thai phụ được.”

Nàng hòa giải, nhưng Trần thị không cười, ánh mắt lướt qua bụng Hoa Quỳnh, lông mày hơi nhíu, không dễ nhìn ra.

Mẹ chồng nàng dâu hai người ngồi xa nhau cả đoạn, một người dáng ngồi nghiêm chỉnh, một người tùy tiện dửng dưng, giọng điệu nói chuyện cũng hơi lạnh nhạt, hoàn toàn không có sự cảm kích và thân thiện như trong tưởng tượng phải có.

Ở từ đường Yên gia, mẫu tử Trần thị sinh tử mong manh, Hoa Quỳnh thoát khỏi sự giam giữ của Yên gia, chân trần bôn ba hơn mười dặm tới cứu người, không ngại vấy máu trước cửa từ đường, mới khiến cánh cửa từ đường mở ra. Ân sâu nghĩa nặng nhường này, đổi lại là nhà ai cũng sẽ kính như Bồ tát, tại sao Trần thị lại có thái độ này?

Ánh mắt Phượng Tri Vi dừng lại trên bụng Hoa Quỳnh, một nghi vấn vẫn giữ trong lòng từ lâu lại nổi lên, nhưng với thân phận của nàng bây giờ, dù thế nào cũng không thể hỏi ra miệng được.

Trần thị hỏi thăm mấy câu lấy lệ rồi muốn đi, bèn nháy mắt với Hoa Quỳnh. Hoa Quỳnh cười bảo: “Mẹ hãy đi trước đi, con sửa sang lại thư án cho Ngụy đại nhân rồi tới ngay.”

Trần thị muốn nói rồi lại thôi, cuối cùng cáo từ Phượng Tri Vi ra về. Phượng Tri Vi mỉm cười, quay sang Hoa Quỳnh.

Hoa Quỳnh nhìn thoáng qua nàng, không nóng không vội ăn sạch quả lựu, rồi sai thị nữ: “Không tẻ, ăn được đấy, mang thêm mấy quả nữa đến đi.”

Thị nữ đi rồi, ánh mắt Phượng Tri Vi dừng lại trên khay, bên trong còn mười mấy quả lựu, căn bản là ăn chẳng hết, còn phải mang thêm làm gì? Xem ra cô gái này rất thông minh, hẳn là muốn nói chuyện riêng với nàng đây.

Ngụy đại nhân có gì muốn hỏi, xin cứ hỏi đi. Hoa Quỳnh ngồi bên cạnh nàng, ung dung hất tóc.

Phượng Tri Vi dùng ánh mắt biểu lộ nghi ngờ với cái bụng cô.

Bụng Hoa Quỳnh không lớn lắm, ước chừng được năm sáu tháng. Nhưng năm sáu tháng trước, Yên Hoài Thạch còn đang ở Đế Kinh, không hề quay lại Hoàng Hải.

Cúi đầu nhìn xuống bụng mình, Hoa Quỳnh cười, lại nói ra một câu long trời lở đất, “Ngài đoán đúng rồi, đứa bé này, quả thực không phải của Hoài Thạch.”

Phượng Tri Vi ho khan, cho dù nàng đoán không sai, nhưng đột ngột nghe thấy câu nói thản nhiên này, nàng vẫn bị chấn kinh.

Hoa Quỳnh lập tức đưa tay vỗ lưng nàng nhè nhẹ, Phượng Tri Vi còn đang sửng sốt, Hoa Quỳnh đã thu tay về.

Cô khẽ vuốt ve bụng mình, ý cười nhàn nhạt, trong ánh mắt cuối cùng cũng nhuốm vẻ ưu thương: “Tôi là một cô gái quê mùa, cha tôi trước kia từng nhậm chức quan huyện, sau lại từ quan về quê cũ, mở một trường tư thực. Trường tư thực của nhà tôi lại nằm ngay cạnh am ni cô của mẹ Hoài Thạch, bà đã chịu nhiều chèn ép trong am, gia phụ và tôi thấy bà đáng thương, thường ngày hay qua lại giúp đỡ. Bởi thế tôi và Hoài Thạch quen nhau từ hồi bé xíu.”

A, là câu chuyện trai nhà giàu với gái nhà nghèo bị người ta kì thị đây mà.

“Ngài đừng tưởng đây là một câu chuyện thanh mai trúc mã.” Hoa Quỳnh lại chêm vào một câu khiến người ta kinh ngạc, “Hoài Thạch đâu có thích tôi.”

Phượng Tri Vi suýt nữa phun một ngụm trà lên đেম.

“Trần thị là một nữ tử thế gia điển hình, tuy bà cảm kích nhà tôi, nhưng không hề thích một nha đầu quê mùa như tôi. Hoài Thạch chịu ảnh hưởng từ mẹ, nên cũng chẳng mơ mộng gì với tôi. Nhưng chàng lại cảm kích sự quan tâm của gia đình tôi, nên đối xử khá tốt với tôi; trong mắt người ngoài, họ đã coi chúng tôi là một đôi rồi.”

Hoa Quỳnh từ tốn cắn quả lựu, khẽ nói: “Khi cha tôi qua đời, ông đã kéo tay tôi, nói đùa mồm không nên chòi mâm son, chớ kết thân với Yên gia, bằng không tương lại tôi sẽ phải chịu khổ. Tôi nghe lời cha, trở thành vị nữ tiên sinh tư thực đầu tiên, rồi gả cho một tú tài thi trượt cùng thôn.”

“Tú tài yếu đuối, cưới nhau chưa được bao lâu thì bệnh tật triền miên, tôi hầu hạ chàng hơn một năm rồi chàng mất, vì thế tôi bị mang tiếng là khắc chồng.”

“Vậy đứa bé này ...”

“Là của tú tài.” Hoa Quỳnh nói, “Mất cha từ trong bụng mẹ.”

Phượng Tri Vi rung mình ớn lạnh, thầm nghĩ, hôm đó ở từ đường cô gái này lý lẽ hùng hồn biết mấy, sát khí đằng đằng biết mấy, khí thế của cô khiến ai trông thấy cũng không thể hoài nghi Yên Trường Thiên không phải họ Yên.

Yên Trường Thiên thật sự không mang họ Yên ...

Nàng ta lại dám vác đứa con của người khác chạy tới đập cửa từ đường của đệ nhất gia tộc, mạo danh mà mặt không đổi sắc, lại dùng chính sự giả mạo này để cứu mạng hai người, gián tiếp thay đổi tình thế của Yên gia lẫn Hoàng Hải.

Lần đầu tiên trong đời Phượng Tri Vi nảy sinh sự bội phục với một người cùng giới.

Nhưng còn một vấn đề, có vẻ không đúng lắm.

“Hoài Thạch gần đây không ở Hoàng Hải, Yên gia cũng biết chuyện này, vì sao lúc ấy lại không hề tỏ ra dị nghị?”

“Một mặt là vì bị vòng vây của các ngài khi đó và khí thế của tôi trấn áp, nên quên đi việc tính ngày tháng.” Hoa Quỳnh giải thích, “Còn mặt khác, sau khi nghe tin khâm sai sắp đến Hoài Hải thành lập Thuyền bạc sự vụ tử, Hoài Thạch rất có thể sẽ trở thành Tổng biện, tôi biết ngay Yên gia nhất định sẽ không bỏ qua cho chàng. Nên tôi từng loan tin, rằng gần đây Hoài Thạch có lên về Hoàng Hải gặp tôi.”

“Vì sao?”

“Đứa bé này mất cha từ trong bụng mẹ.” Hoa Quỳnh khẽ xoa lên bụng, gương mặt cô tràn ngập vẻ rạng rỡ của người sắp sửa làm mẹ, “Không ai biết tú tài đã để lại con cho tôi. Tôi nghĩ, thân thể của Hoài Thạch hẳn là điểm yếu lớn của chàng. Trước kia Hoài Thạch không tạo thành uy hiếp, nên Yên gia sẽ không động tới chàng; nhưng một khi Hoài Thạch có chút tiếng tăm, Yên gia sớm muộn gì cũng phải lấy cớ này để đuổi chàng đi. Mà đối với Yên gia luôn coi trọng con nối dòng, không có tấm khiên nào hữu dụng hơn trường tôn dòng đích.”

Phượng Tri Vi ngẩn người nhìn Hoa Quỳnh.

Cô gái này còn thông minh hơn tưởng tượng của nàng, chỉ dựa vào suy đoán, mà đã sớm ra một quyết định vô cùng chính xác và có ảnh hưởng to lớn như thế.

Phía sau nụ cười trong trẻo ngời sáng của cô, là lòng dạ vừa tinh tế vừa dửng dưng.

“Cô ...” Một lúc sau Phượng Tri Vi mới hỏi ra miệng, “Yêu hẳn, phải không?”

Không có tình yêu sâu sắc đến tận xương tủy, tuyệt đối không thể làm đến nước này.

Khi mới nghe câu hỏi này, nụ cười của Hoa Quỳnh ầm ỉ đi một chút, rồi lại nhanh chóng nở rộ. Cô ta khẽ đáp, “Đúng vậy.”

Cô ta rất dứt khoát, hai chữ mà ẩn chứa hàm nghĩa sau xa, khiến Phượng Tri Vi rơi vào trầm tư.

Biết rõ trong lòng phu quân không có mình.

Biết rõ mẹ chồng không đón nhận mình.

Biết rõ làm thế sẽ bị người đời cười chê mình núp bóng trèo cao.

Vậy mà không ngại tự tổn thương danh dự, tổn thương thân thể, trước nghìn vạn người tung ra một lời dối trá tày trời, chỉ để cứu mạng người mình yêu.

Đến bây giờ Phượng Tri Vi mới thực sự hiểu rõ dũng khí của cô ta.

Tưởng đâu là lưỡng tình tương duyệt, thì xin gả tại trận dĩ nhiên là mười phần chắc chín.

Nhưng thật ra trong lòng cô ta vẫn ôm nỗi bất an, lúc xin gả trước cửaa từ đường cô ta hoàn toàn không nắm chắc. Lỡ đâu Yên Hoài Thạch nói “không”, thì chờ đợi cô ta chính là sự trả thù không chút lưu tình của Yên gia - kẻ khác họ gây rối trước từ đường, đánh chết thoải mái.

“Bây giờ cũng coi như tu thành chính quả.” Phượng Tri Vi nở một nụ cười mừng vui, “Từ nay về sau cô là phu nhân gia chủ Yên gia, chẳng còn ai có thể khinh thường cô nữa.”

“Không.”

Phượng Tri Vi đang chuẩn bị uống trà, nghe câu này tay muốn nhún ra, chén trà suýt rơi xuống đất, Hoa Quỳnh bèn đưa tay đỡ.

“Bà cô ơi, cô đừng có lần nào cũng dọa tôi hết hồn được không?” Phượng Tri Vi cười khở.

Hoa Quỳnh lại đặt chén trà xuống, nắm lấy tay nàng, “Dẫn tôi đi!”

Phượng Tri Vi chậm rãi ngược mắt nhìn cô ta, rồi lại từ từ cúp mắt xuống. Thấy cô ta níu tay mình, nếu không biết chắc Hoa Quỳnh sẽ không yêu nàng, thì suýt nữa nàng đã chắc mẫm cô ta lại là một Thiều Ninh thứ hai đặt trái tim nhầm chỗ.

“Yên phu nhân ...” Nàng đưa mắt ra hiệu chỗ bàn tay hai người giao nhau, nhắc nhở cô làm thế là không hợp lễ nghĩa.

Hoa Quỳnh lại chẳng buông ra, ánh mắt sáng ngời nhìn nàng chăm chú.

“Cô biết ta là ...” Phượng Tri Vi thoáng nghi ngờ, mặt nạ của nàng hết sức tinh xảo, nàng giả nam cũng rất có nghề, cô gái này làm sao nhìn ra chứ?

“Ánh mắt điện hạ nhìn ngài.” Hoa Quỳnh mím môi cười nói, “Tôi là người từng trải, tôi hiểu mà.”

Phượng Tri Vi im lặng hồi lâu, không ngờ sơ hở lại đến từ phía Ninh Dịch. Cũng may kiểu người bề ngoài thô thiển bề trong lại tinh tế như Hoa Quỳnh không nhiều lắm, càng chẳng được mấy người thấu hiểu tâm tư như cô ta, nên không cần lo lắng quá mức.

Nàng liền hậm hực nói: “Thật ra điện hạ là một tên đoạn tụ.”

Hoa Quỳnh cười ha hả, tiếng cười du dương, “Ngài đúng là hay then thùng ... Người như điện hạ, làm sao có thể là một tên đoạn tụ?”

“Y là người thế nào?” Phượng Tri Vi chợt muốn biết Ninh Dịch trong mắt người khác trông như thế nào.

“Điện hạ không phải kẻ đa tình, mà trái lại, ngài ấy rất tuyệt tình.” Hoa Quỳnh nói, “Ngài không tận mắt thấy Hoàng Hải trong thời gian qua, điện hạ thủ đoạn tàn nhẫn, khiến rất nhiều người kinh hãi. Ngài ấy đúng là người làm đại sự, nhẫn nại quyết tuyệt, không ra tay thì thôi, đã ra tay ắt phải sấm vang chớp giật. Người như thế lòng mang thiên hạ, không cho phép xảy ra bất cứ sai lầm nào ... Ngay cả trái tim mình cũng thế.”

Phượng Tri Vi mỉm cười, nói: “Đúng vậy, chinh đồn rất khá.”

“Chỉ ngang ngược ở chỗ ngài thôi.” Hoa Quỳnh làm một câu chốt danh thép rõ ràng.

Phượng Tri Vi nói không nên lời, trong ánh mắt thấp thoáng vẻ dịu dàng ấm áp, Hoa Quỳnh mỉm cười sáng khoái trước mặt nàng, ánh nắng ngày thu chiếu xuống khoảng sân bằng phẳng rộng rãi lát đá trắng sau lưng cô ta, tạo cảm giác mênh mông như biển khơi.

“Vậy vì sao cô lại muốn đi?” Một lúc sau Phượng Tri Vi chuyển chủ đề.

“Vì hạnh phúc của bản thân tôi.” Hoa Quỳnh nói, “Trong lòng Hoài Thạch không có tôi, tôi gả cho chàng cũng chẳng có gì thay đổi, ngày ấy xin được gả chẳng qua là kế sách ứng phó tạm thời của tôi thôi. Nếu chàng thật sự muốn nhận đứa bé này làm Yên Trường Thiên mà chẳng thắc mắc gì, thì dù chàng bằng lòng tôi cũng không đồng ý.”

“Đây là thứ cô xứng đáng được hưởng mà.” Phượng Tri Vi thản nhiên nói, “Không có hành động mạo hiểm vứt bỏ danh dự của cô, thì Hoài

Thạch không thể có ngày hôm nay. Nếu hắn chưa bỏ vợ cũ đã cưới vợ mới, thì đừng nói là người khác, chính ta cũng không bằng lòng.”

“Chàng chấp nhận cưới tôi, là tôi không bằng lòng gả.” Hoa Quỳnh cười ngạo nghễ, “Hoa Quỳnh tôi, há lại phải gả cho một người miễn cưỡng muốn lấy tôi? Nếu tôi gả cho chàng như thế, thì dù cả đời chàng kính tôi trọng tôi, cũng sẽ vĩnh viễn không yêu tôi.”

Phượng Tri Vi nhìn đắm đắm vào ánh mắt phức tạp của cô gái kia, chợt hiểu ra sự tự tôn và kiêu hãnh của cô ta. Cô ta gả cho Yên Hoài Thạch thế này, Trần thị và Yên Hoài Thạch khó tránh khỏi cảm thấy uất ức, một cô gái quê mùa mang đứa con của kẻ khác, quả thật không xứng với gia chủ Yên gia, huống chi tình cảm của Yên Hoài Thạch dành cho cô ta còn chưa được coi là tình yêu.

Nếu đổi lại là một người con gái khác, có lẽ sẽ cậy công lao này mà thân nhiên bước vào Yên gia, nhưng Hoa Quỳnh thì không thể.

“Chờ đến khi ngài rời khỏi Hoàng Hải, tôi muốn đi theo ngài.” Hoa Quỳnh nắm lấy tay nàng, tha thiết nói: “Ngài chỉ là một nữ tử áo vải, lại một bước lên mây, được triều đình nể trọng sâu sắc, khiến tôi vô cùng ngưỡng mộ. Xin cho tôi ở bên ngài, đưa tôi đi xem đất trời cao xa ngoài kia.”

“Cô nên hiểu rõ, một khi cô ra đi, Hoài Thạch không còn mang nợ cô nữa, rất có thể sẽ lấy người khác.”

“Nếu chàng dễ dàng quên tôi như thế, thì chàng đâu đáng để tôi lấy cái chết ra đe dọa, lưu luyến không quên?” Hoa Quỳnh mỉm cười bình thản, “Dẫu yêu, cũng phải có giới hạn tự tôn.”

Dưới ánh mặt trời, cô gái ấy đứng thẳng tắp, kiên cường vươn cao như dáng thông xanh. Gương mặt cô ta trong trẻo dưới nắng, đôi mắt sáng ngời.

“Tôi không cần bất cứ ai nể nang chiều ý vì ơn huệ của tôi, để rồi tác thành cho một mối tình không được coi là mỹ mãn. Tôi không cần sự bố thí của mẹ chồng lẫn trượng phu để làm phu nhân Yên gia, mang tên họ cao quý để sống yên ổn qua ngày. Tôi muốn làm một cô gái nắm giữ được bản thân, gột rửa rèn luyện trong biển trời bao la của vương triều Thiên Thịnh. Tôi muốn có một ngày Yên Hoài Thạch không thể không ngẩng đầu nghiêm túc nhìn tôi, tôi muốn có một ngày chàng hiểu ra tôi yêu chàng hơn nhiều hơn núi cao biển rộng, nhiều hơn tất cả.”

Sau làn đàm luận với Hoa Quỳnh, Phượng Tri Vi đã suy nghĩ rất lâu. Gương mặt rạng rỡ dưới ánh mặt trời của Hoa Quỳnh và những câu nói kia không ngừng lóe lên trong đầu nàng. Nàng bỗng dừng cảm thấy, chỉ có cô gái phóng khoáng hào hiệp như vậy, mới dám oang oang phát thệ với trời, rằng ta yêu chàng còn nhiều hơn núi cao biển rộng, nhiều hơn tất cả. Mà bản thân cô ta, quả thực cũng là một người rộng rãi khoáng đạt hơn núi cao biển rộng.

Trong lòng chợt dâng lên cảm giác ước ao và buồn bã mơ hồ, nàng cảm thấy cái tên Yên Hoài Thạch kia quả là may mắn khác thường, trong đêm vắng lặng ôm chăn ngẫm nghĩ, rồi không thấy buồn ngủ nữa. Nàng nghĩ đại quân của Ninh Dịch không biết đã đi đến đâu rồi, Hoành Hải và Mân Nam nằm cạnh kề nhau, y nhất định sẽ chạy suốt đêm ngày. Nghĩ đến đôi mắt mù lòa của y, y vì mình mà trì hoãn kế hoạch đi Mân Nam, cho nên đến bây giờ thì lực vẫn chưa bình phục. Y dẫn dắt đại quân trong tình cảnh ấy, chẳng biết sẽ bất tiện đến chừng nào? Lại nghĩ nhớ đâu không tìm ra vị thuốc thích hợp, mắt y lại để lần nữa bao lâu chưa trị, lỡ đâu y thật sự mù vĩnh viễn thì biết phải làm sao? Tuy y không cần đích thân ra trận, nhưng trên chiến trường đao thương nào có mắt, vậy ... biết phải làm sao?

Thân thể chợt vã mồ hôi lạnh, nàng muốn nói chuyện với Cố Nam Y, muốn mời vị danh y kia theo quan bảo vệ Ninh Dịch. Nàng ngẩng đầu lên, gõ vào tường.

Cố thiếu gia phiêu diêu đáp xuống, động tác đầu tiên là sờ trán nàng.

Phượng Tri Vi nhìn y dường như giật mình - Thần linh ời! Cố thiếu gia chủ động chạm vào người ta kìa!

Cố thiếu gia hoàn toàn không nhận ra ánh mắt của nàng, trong quãng thời gian này chuyện gì cũng đều phá lệ, sờ trán đã tính là gì. Y cảm thấy hình như nàng vẫn còn âm ỉ sốt, nên lại sờ mặt mình để so sánh.

Y sờ lên mặt mình, lớp mạng che không khỏi vén lên. Phượng Tri Vi ngơ ngẩn nhìn một góc dung nhan lộ ra giữa tấm mạng nửa vén nửa che, cảm thấy hơi thở của mình nghẹn lại nơi yết hầu, lại thầm hận đã quá nửa đêm rồi sao còn chưa thắp đèn lên chứ, trong bóng tối dễ bị hoa mắt. Nhưng nghĩ lại thì có thắp đèn lên e rằng cũng chẳng khác gì, càng nhìn rõ càng dễ gặp tai ương mà.

Để tránh gặp tai ương đến quên cả điều mình muốn nói, nàng vội vàng nhìn sang chỗ khác. Cố thiếu gia hình như đã so ra kết quả, cói hơi nóng tỏa ra do Phượng Tri Vi suy nghĩ lung tung là “phát sốt”, bèn vươn tay kéo ra một mớ chăn, rất thành thạo trải chăn lên tấm lót chân, sau đó cuộn người nằm xuống.

Phượng Tri Vi lại hoảng hồn – y làm gì đây?

Nàng không hề hay biết chuyện Cố thiếu gia đã ngủ bên giường mình trong lúc mình bệnh nặng, vì bản thân Cố thiếu gia sẽ không nói cho nàng biết. Nhưng nàng chờ cả buổi vẫn chưa thấy động tĩnh gì, nghiêng người nhìn xuống thì thấy Cố thiếu gia cứ thế ôm chăn ngủ mất tiêu rồi, vóc người cao cao cuộn tròn một cách kì cục trên tấm gỗ lót chân ngăn ngùn, ngủ như thế rõ ràng không thoải mái chút nào. Với thói quen luôn yêu cầu phải thoải mái hết sức của Cố thiếu gia, rất khó tưởng tượng y sẽ nằm ngủ trên tấm gỗ lót chân; nhìn dáng điệu thuần thực tự nhiên thế kia, thì rõ ràng không thể luyện thành trong ngày một ngày hai được.

Phượng Tri Vi nghiêng người vịn lên mép giường, ngẩn ngơ nhìn Cố Nam Y. Nhớ ngày nào Ninh Dịch nửa đêm lao vào đây, đụng trúng chân giường, cõil lòng nàng rung động, ngón tay gầy gầy trên mép giường gỗ khắc hoa, một miếng vụn gỗ rơi xuống mạng che mặt của Cố Nam Y.

Cố Nam Y mở mắt, thấy Phượng Tri Vi đang nghiêng người nhìn xuống, lập tức nhớ ra trước kia cứ đến đêm mình lại ngủ trên tấm lót chân chờ nàng tỉnh dậy, nhớ ra lời mình muốn nói nếu một mai nàng tỉnh dậy.

“Cám ơn cô.”

Phượng Tri Vi bám vào thành giường, tay chột nhũn ra, suýt nữa đã ngã lộn cổ xuống đất – hôm nay mình đã gặp quá nhiều chuyện bất ngờ rồi.

Cũng như một người không biết nói “xin lỗi” lại xin lỗi nàng, một Cố Nam Y vĩnh viễn không biết nói cảm ơn, hôm nay bỗng dưng lại nói cảm ơn nàng, lại nói vào thời điểm khó hiểu như bây giờ.

Y đang bị làm sao thế?

Cố thiếu gia giờ đang trở về những ngày Phượng Tri Vi lâm trọng bệnh, trong những đêm ấy, y ngủ trên tấm lót chân, tự hỏi mình hết lần này đến lần khác, rằng chờ nàng tỉnh lại nghiêng người nhìn mình, thì mình nên nói gì đây? Nói “Tỉnh rồi à?” quá thừa, nói “Ngủ có ngon không?” cũng thừa thãi nốt, nói “Không sao chứ?” đây là câu nói vô dụng nhất trên đời.

Đời y chưa bao giờ nói ra một câu thừa thãi, muốn nói, thì cũng phải lựa những câu cần thiết.

Trong những đêm ấy, y không đợi được nàng tỉnh lại. Trong sự đợi chờ gần như vô vọng ấy, trong những biểu cảm trĩu nặng xen lẫn với tiếng thở dài ấy, y lại dần dần hiểu ra, cảm giác bức bối xa lạ trong lòng mình, chính là sự sợ hãi và nóng ruột mà người ta hay nói. Tuy rất nhạt nhòa,

nhưng trong thế giới đã trống rỗng mười mấy năm trời của y, rốt cuộc nó cũng nảy sinh lần đầu tiên.

Giống như ngày trước khi nàng mỉm cười bóc hồ đào cho y, lòng y sẽ lâng lâng như gió; giống như khi nàng thổi sáo lá nói muốn tìm y, lòng y sẽ êm ái như mây; giống như khi nàng cười trộm thay nữ trang cho y mặc, lòng y sẽ trơn mềm như mưa. Bây giờ y đã hiểu rõ, đó chính là vui vẻ, hạnh phúc, phấn chấn ... tất cả những cảm xúc tươi sáng mà trước kia bọn họ thường nói.

Tâm trạng trĩu nặng khi lo nàng sẽ chết, gọi là sợ hãi; cảm giác lạnh lạnh khi nghĩ nàng sẽ chết, gọi là bi thương ... Trong mấy ngày này, rốt cuộc y đã hiểu ra.

Có lẽ vẫn còn cách cảm xúc thực sự một quãng xa, nhưng trong cuộc đời đã được định trước là nghèo nàn nhạt nhẽo của y, bắt đầu dần dần tô lên những sắc thái tươi đẹp.

Tất cả những điều đó, đều là Phượng Tri Vi cho y, người khác không thể có được.

Y bất chợt hiểu ra, câu duy nhất y nên nói với nàng, chính là “cảm ơn.”

Cảm ơn sự tồn tại của nàng, cảm ơn sự kiên nhẫn của nàng, cảm ơn nàng đã mở một con đường từ thành lũy khép kín của y, cho y thấy một mảnh đất trời rực rỡ.

Y không biết trước kia mình không hiểu được những điều này thì có gì không tốt, nhưng y cảm thấy bây giờ đã hiểu ra một vài điều, thì càng tốt.

Bởi nếu y hiểu ra, y sẽ không giống như lần trước, Phượng Tri Vi sắp chết mà y không hề hay biết.

Cho nên phải nói với nàng, cảm ơn cô.

Cố Nam Y cảm thấy, lời muốn nói nhất định phải nói ra, lần trước đã đợi quá lâu, suýt nữa thì vĩnh viễn không thể thổ lộ thành lời với nàng, lần này dĩ nhiên không thể bỏ qua được.

Y nói xong, cảm thấy tâm tư mình sáng tỏ, lại ôm chăn bông ngủ tiếp.

Còn cái người đáng thương nào đó lại vì y mà bàng hoàng đến không ngủ nổi. Phượng Tri Vi trợn mắt nhìn y, nhìn y ném ra một tảng đá đập trúng người ta rồi lăn quay ra ngủ, giận mà không có chỗ trút, bèn đưa tay lay lay y, “Này, này, đừng có ngủ, dậy giải thích rõ ràng cái coi.”

Cố thiếu gia mở mắt, ánh mắt trong veo như hồ nước thu, “Gì thế?”

Y đã quên mất tiêu rồi.

Phượng Tri Vi nhìn y bất đắc dĩ: “Huynh nói cảm ơn tôi.”

“Ờ,” Cố thiếu gia suy nghĩ, vỗ vỗ ngực mình, từ tốn nói: “Khi cô sắp chết, chỗ này rất khổ sở. Cảm ơn cô đã giúp ta hiểu được, cái gì gọi là khổ sở.”

Cảm ơn cô đã giúp ta hiểu được, cái gì gọi là khổ sở.

Phượng Tri Vi nhìn chăm chăm cái người đang đặt tay lên ngực mình, nam tử trịnh trọng nói cảm ơn nàng giúp y “hiểu được khổ sở”, từ từ cắn môi dưới, một lúc sau, vàng mắt dần dần nhuốm lên một tầng đỏ nhạt.

Ánh trăng nhàn nhạt khi tỏ khi mờ, Cố Nam Y chìm trong ánh trăng ấy, thoát nhìn khoan thai tĩnh lặng, chỉ có Phượng Tri Vi mới biết, sự khoan thai tĩnh lặng của y, không hề liên quan đến đẹp đẽ hay ấm áp.

Trên đời có một loại người, đắm chìm trong vực sâu băng lãnh, đối với họ những niềm vui đơn giản nhất và những nỗi đau mãnh liệt nhất, đều

nhàn nhạt như cách mấy đời.

Chỉ có những người vò võ lớn lên trong thế giới lạnh lẽo như băng ấy, mới hiểu được câu nói nhuộm màu hoang đường nhuộm màu thê lương này. Sức nặng của nó, còn vượt quá nghìn cân.

Phượng Tri Vi nhìn y, chỉ cảm thấy trong lòng trào lên cơn đau bức bối – quen biết y bao lâu, nàng gõ mở cánh cửa của y, nhưng trước tiên lại dạy cho y biết thế nào là bi thương và đau đớn.

“Không,” Một lúc sau, Phượng Tri Vi khẽ cúi xuống, nhào người lên thành giường, lẩm bẩm nói như phát thệ với nam tử như tạc từ ngọc đang thần thờ dưới ánh trăng: “Tôi không muốn để huynh chỉ hiểu được nỗi khổ sở, không, không chỉ có thế.”

“Tôi muốn huynh thoát khỏi ngục tù đang giam cầm mình, tôi muốn huynh trông thấy thế giới này không chỉ là một thước ba tắc đất trước mặt huynh, tôi muốn huynh đừng làm một người mỗi bát chỉ ăn tám miếng thịt nữa, tôi muốn huynh học được cách nhìn thẳng vào tôi, tôi muốn huynh biết khóc biết cười biết so đo biết tranh cãi, biết được, yêu.”

Tĩnh dưỡng một thời gian, còn chưa khỏe hẳn, Phượng Tri Vi đã bị cuốn vào một vòng xoáy bận rộn mới. Chiến sự ở Mân Nam đã khai màn, Ninh Dịch đã xông lên chiến tuyến, nàng cũng không thể tiếp tục nhàn nhã nằm dài cho qua ngày đoạn tháng. Tuy Ninh Dịch đã giúp nàng đặt nền móng ổn thỏa cho mọi chuyện ở Hoàng Hải, nhưng có rất nhiều việc nhỏ nhặt, nàng phải tự mình xử lý.

Đêm đó nàng còn bàn với Cố Nam Y về chuyện mời vị danh y kia đi chữa mắt cho Ninh Dịch, Cố Nam Y lại lặng thinh không nói, dồn ép mãi y mới hé răng: “Ta không ra lệnh cho hắn được.”

Những lời này khiến Phượng Tri Vi thoáng động tâm – nói vậy là có ý gì? Giọng điệu này thật giống như hai người cùng nằm trong tổ chức, mà

địa vị của họ lại ngang hàng, cho nên Cố Nam Y không thể sai khiến người kia được?

“Cho tôi gặp hần, nói chuyện với hần.” Phượng Tri Vi cảm thấy, nếu gặp được vị danh y này, có lẽ rất nhiều bí ẩn trong lòng cũng được giải đáp.

Ai ngờ Cố thiếu gia lại từ chối thẳng thừng. “Cô đã khỏe lại, thì hần phải quay về Đế Kinh, bên kia có thể có chuyện.”

Phượng Tri Vi bó tay, đành phải gác chuyện này qua một bên. Ngày nào nàng cũng không ngừng chạy qua chạy lại như con thoi giữa Sự vụ ti và quan phủ, đầu tiên là xử lý chuyện đoạt lương ngày trước. Khi Ninh Dịch còn ở đây thì nàng lâm trọng bệnh, Chu Hi Trung ôm một bụng lửa giận không biết trút vào đâu, đến giờ lại túm lấy nàng, cả ngày lải nhải đòi nàng đưa ra một lời giải thích. Tự ý mở kho lương thì cũng thôi đi, ấy vậy mà năm viên quan coi kho lương Bình Dã cũng chém tuốt thành hai nửa! Dù sao đi nữa cũng phải để lại một người gác kho chứ!

Phượng Tri Vi mỉm cười nghe Chu đại nhân oán trách xong, sau đó lập tức đẩy hai kẻ có liên quan là Hách Liên Tranh và Diêu Dương Vũ ra, tỏ ý muốn chém muốn giết muốn làm gì thì tùy ông. Chu Hi Trung thấy hai tên vô lại này thì giần giật khóe miệng, một tên là Thế tử của thảo nguyên vương không thể đắc tội, tên còn lại là con trai của Diêu Anh, quan chấm kỳ thi Hội cho ông ta, ông ta biết làm sao được? Cuối cùng đành phải giận dữ phất tay áo bỏ đi, lại thua thêm một ván.

Dù sao đi chăng nữa, mở kho lương ở một mức độ nào đó cũng đã bình ổn giá gạo trước mắt, hơn nữa hai nhà Hoàng gia lẫn Thượng Quan gia lo thân mình còn chưa xong, ba nhà còn lại cũng thu tay, vật giá những món hàng tiêu dùng ở Hoàng Hải bắt đầu đi vào ổn định. Chu Hi Trung bất mãn, chẳng qua là vì đây vốn là hậu chước quả ông ta định dùng để thu phục lòng dân khi thời cơ chín muồi, lại bị Phượng Tri Vi hốt tay trên, rút củi dưới đáy nồi làm người tốt đó thôi.

Nhưng lửa giận của ông ta đã nhanh chóng bị Phượng Tri Vi dập tắt. Phượng Tri Vi đưa ra đề xuất đoàn kết ba đại thế gia lại, nghiêm khắc trừng phạt Thượng Quan gia và Hoàng gia, những lợi ích sau khi hai nhà kia sụp đổ sẽ chia đều cho quan phủ và ba đại thế gia còn lại.

Đây dĩ nhiên là chuyện tốt, Chu Hi Trung vờ vĩnh bày tỏ dù sao đi nữa Ngụy đại nhân cũng nên lấy một phần, Phượng Tri Vi lại mỉm cười từ chối, nói mình chỉ là một khâm sai qua đường, không cần phải dây máu ăn phần vào làm gì. Triều đình đông người lắm của, chẳng nhằm nhé giành giật miếng bánh nhỏ nhoi này với địa phương làm chi, Hoàng Hải yên ổn thì Ngụy Tri hấn đẹp mặt, ngài ổn ta ổn mọi người đều ổn. Nhưng nàng chỉ có một yêu cầu nho nhỏ, chính là Yên gia thống lĩnh công việc cụ thể nên được chia nhiều hơn một chút, ngoài ra sẽ lấy một phần sản nghiệp cho Thuyền bạc sự vụ ti làm kinh phí khởi đầu, những lợi nhuận liên quan về sau cũng cấp cho Thuyền bạc sự vụ ti, coi như quân phí để tương lai các thế gia đối đầu hải tặc, thành lập Trình tập doanh trên biển.

Chu Hi Trung dĩ nhiên đồng ý, ông ta xuất thân từ thư sinh, không hề nắm rõ quy mô khổng lồ của tài sản thế gia, cũng không rõ “một phần” này nếu động tay chân vào sẽ chứa đựng bao nhiêu mờ ám, cửa hàng có hái ra tiền hay không, đất đai có giá hay không, mấy thứ đó đều do Yên Hoài Thạch thông thạo kinh doanh ra tay. Món lợi sau cùng lọt vào Thuyền bạc sự vụ ti, đương nhiên là màu mỡ nhất.

Trong lòng Phượng Tri Vi còn có một dự tính, bây giờ Thượng Quan gia và Hoàng gia sụp đổ chỉ là chuyện ngày một ngài hai, một khi đã sụp đổ, ắt sẽ có hàng vạn nhân công phải thất nghiệp; nếu tất cả đều bị ba nhà khác thu nạp, thì sẽ dung dưỡng cho ba nhà trở thành những gia tộc cực kỳ cường thịnh, tương lai khó bề thao túng. Chi bằng tức tốc lập ra Trình tập doanh trên biển, tuyển lấy những tinh anh trong đám người này đưa vào. Bọn họ đều là những tay thiện nghệ trên biển từ trước, thao luyện đơn giản là có thể ra tay rồi. Sau này một khi Thường thị gặp bất lợi trong cuộc

chiến ở Mân Nam, co cụm chiến tuyến, rất có thể sẽ chạy trốn bằng đường biển, móc ngực với đám cướp biển kia cùng nhau rối loạn, đến khi ấy nhóm người này chính là tân thủy quân Hoàng Hải sẵn có.

Nàng là khâm sai của Thuyền bạc sự vụ ti, tuy có quyền giám sát đối với mọi chuyện ở Hoàng Hải, nhưng không can thiệp được vào quân đội và chính quyền Hoàng Hải. Ninh Dịch tác chiến ở Mân Nam, nếu nàng muốn trợ giúp y, thì cũng chỉ có con đường này thôi.

Hôm ấy Phượng Tri Vi đi thị sát Sự vụ ti đang xây dựng, Yên Hoài Thạch làm việc rất mau lẹ, đã làm xong tầm tầm rồi; sự xa hoa lộng lẫy này có vẻ sắp vượt qua tiêu chuẩn nha môn Bối chính sứ. Phượng Tri Vi thấy Yên Hoài Thạch tinh thần phấn khởi, thầm nghĩ, người đã bị đè nén bao nhiêu năm, nên cứ theo ý người đi. Dù sao phu nhân người cũng sắp bị ta đưa đi mất, coi như bồi thường cho người vậy.

Từ Sự vụ ti trở về, nàng đi tới nha môn Án sát sứ, những mật thám của Thường gia bắt được gần đây và quan viên liên quan đều tiến hành thẩm vấn phía bên này. Nàng vừa ngồi vào chỗ, Án sát sứ Đào Thế Phong đã ra nghênh đón, cười ha ha mà rằng: “Ái chà, Ngụy đại nhân, đang định phái người đi báo cho ngài đây, ở chỗ ta có chút tin tức.”

“Tin gì?”

“Trong lao bổng dưng có mấy kẻ chết bất đắc kì tử.” Đào Thế Phong nói, “Là mấy kẻ mới bị bắt vào đây, từ đầu mỗi có được do thẩm vấn một người con đời thứ hai của Hoàng gia. Những kẻ này xuất hiện ở núi Ô Cát, nơi tiếp giáp giữa Hoàng Hải và Mân Nam, xem lộ trình của chúng thì có vẻ như chúng chạy theo đại quân. Người của chúng ta đi theo đường nhỏ chặn chúng lại, một đường truy đuổi, đám người đó vậy mà chạy tới Phong Châu, đến ngoài thành Phong Châu thì đã thương được mấy tên, bắt được mấy tên, còn chưa kịp thẩm vấn thì mấy tên bắt được đã chết tươi.”

Nói rồi dẫn Phượng Tri Vi đi xem thi thể. Mấy kẻ kia trợn mắt ngã trong nhà lao, toàn thân không có vết thương, song ánh mắt vô cùng hoảng sợ, trong nỗi hoảng sợ lại có vẻ mù mờ khác lạ. Phượng Tri Vi nhìn vẻ mặt này, lơ mờ cảm thấy hơi quen thuộc, trong lòng khẽ động.

Nàng ngồi xuống xuống tỉ mỉ tìm kiếm trên thi thể, Đào Thế Phong nói: “Ngỗ tác đã kiểm tra cẩn thận rồi, không có vết thương, quái thật, chúng đã bị giết bằng cách nào chứ ...”

Cố Nam Y đứng bên cạnh Phượng Tri Vi vẫn một mực im lặng, đột nhiên tiến lên một bước, chỉ vào cổ tay của một tên trong số đó.

Nơi cổ tay có một cái dấu vết vừa nhỏ vừa mờ, xem ra giống như bị thứ gì đó cào.

“Thứ này không thể dẫn đến cái chết, chẳng qua chỉ là một vết thương nhỏ ...” Đào Thế Phong còn chưa nói hết, Phượng Tri Vi vẫn luôn ngẫm nghĩ tỉ mỉ những vết cào kia đã quay lại, hỏi: “Đào đại nhân, các ngài bắt được những người này ở đâu?”

“Ở mười dặm ngoài thành Phong Châu, trong một hộ nông gia đã bỏ hoang.”

“Đưa ta tới đó!”

Sau nửa canh giờ, đoàn người đi nhanh như chớp đã xuống ngựa trước cửa ngôi nhà, quả nhiên là nhà hoang, bốn bề không một bóng người.

Phượng Tri Vi nhìn ngôi nhà nhỏ im lắng kia, trong lòng dấy lên nỗi lo sợ bất an, bảo những người khác chờ, còn mình và Cố Nam Y thì xuống ngựa đi vào bên trong.

Cẩn thận rà soát trong ngoài một vòng, không có người. Phượng Tri Vi mới thoáng thất vọng, Cố Nam Y đã đột ngột chỉ vào một chuồng lợn bỏ

hoang.

Phượng Tri Vi chậm rãi bước tới.

Tia nắng chiều đỏ vàng đọng trên những ngọn cỏ khô héo, bị gió lạnh cuối thu lên xào xạc.

Chuồng lợn đã hoang phế từ lâu, cánh cửa rách nát bị gió thổi lắc lư kèn kẹt, trên mặt đất rải đầy cỏ héo và phân lợn đóng cục, bốn bề không một tiếng động.

Phượng Tri Vi giẫm chân lên một cành cây khô, phát ra tiếng “răng rắc” rất nhỏ.

“Xoẹt!”

Một con dao mổ lợn gí sét loang lổ bổ vào mặt nàng nhanh như chớp.

Phượng Tri Vi cũng đồng thời kinh hô:

“Là người!”

HOÀNG QUYÊN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 48: Mê Cục

Type: Bảo Quyên

Dao mổ lợn bổ tới như chớp, Phượng Tri Vi lại nhìn gương mặt kia, kinh hô.

Trong tiếng hô có mấy phần vui vẻ mấy phần nghi hoặc.

“Rắc”, con dao mổ lợn khí thế hung hang đã gãy thành hai đoạn trong tay Cố thiếu gia, người nọ tru lên một tiếng, bỗng chốc lao vọt lên, biến bản thân mình thành đao mà đâm tới.

Thân hình hắn vừa nảy lên, hai luồng sáng vàng đã theo đó bay ra, kêu lên chít chít giữa không trung, tám chiếc móng vuốt hung hãn định cào về phía mặt Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi chỉ quát: “Là ta!”

Tia sáng vàng chợt ngưng lại, hiện ra một đôi khi chỉ lớn bằng ngón tay, con mắt to cỡ cộ tròn tròn lên nhìn chăm chăm vào Phượng Tri Vi, trong phút chốc mắt chúng sáng bừng, vui mừng kêu lên một tiếng “chít” muốn ôm nàng, rồi lại quên mất hình đang lơ lửng giữa không trung, thoáng cái đã rú nhau rơi xuống.

Vừa vặn rơi vào bàn tay Phượng Tri Vi đã vươn ra chờ sẵn.

Phía bên kia Cố Nam Y lại vươn tay ra, chộp kẻ tấn công lại. thân hể cao lớn của người kia gãy giữa trong tay y, nhưng Cố Nam Y vẫn không hề

động đây.

Phượng Tri Vi nằm hai con khi, nhìn gương mặt sừng vù giấu sau mái tóc rối tung của người đối diện, hít sâu một hơi, bật cười mà nước mắt rưng rưng.

Nàng nói: “Thuần Vu... người còn sống, tốt quá rồi.”

Nàng dặn dò mấy câu đơn giản với đám quan viên đi cùng, Đào Thế Phong khắp khởi vui mừng ngoài ý muốn. Thuần Vu Mạnh thân phận bất phàm, cha hãn là Phó soái chinh Bắc, bây giờ mình cứu hãn, cũng xem như có một phần công lao.

Từ ngày đến Hoàng Hải, Phượng Tri Vi vẫn vương vấn buồn đau, nay cũng lộ ra nét vui vẻ chân thành. Từ khi lạc mất nhau dưới vách dựng của núi Kị Dương Lũng Tây, sự hi sinh của Thuần Vu Mạnh nàng vẫn luôn canh cánh trong lòng. Lúc nửa đêm trăn trở không ngủ, nàng luôn nhớ tới thiếu niên kia sải bước về phía nàng trong nhà ăn của thư viện Thanh Minh. Mười mấy năm qua, hãn là người đầu tiên tiếp cận nàng mà không có ý đồ, hãn đã cho nàng cảm giác đặc biệt chân thành nhất.

Lần đầu tiên Phượng Tri Vi thật long cảm tạ trời xanh, ông trời thì thoảng vẫn có mắt.

Nhưng chỉ lát sau, nàng nhìn Thuần Vu Mạnh mà phát sầu – tên nhóc này bị làm sao thế?

Nhìn dáng vẻ hiện giờ của hãn, đừng nói là nàng suýt nữa đã không nhận ra hãn, dù cha mẹ hãn tới đây cũng sẽ lầm tưởng là người lạ.

Chưa nói đến vẻ ngoài nhếch nhác của hãn, xem ra hãn đã bị người ta bắt làm tù binh, tù binh đương nhiên không được đối xử tốt lành gì. Có điều đám người kia giết người không chớp mắt, cứ sao lại không giết hãn? Rất rõ ràng, thần trí của hãn có vấn đề, đến nàng còn chẳng nhận ra; hơn

nửa mặt hần sưng vù xanh tím, không giống như bị đánh đập, mà cứ như mắc phải chứng bệnh gì.

Nhét Thuần Vu Mãnh đang gà khóc giãy giụa vào trong xe ngựa, quay về Khế Viên, triệu đại phu tới, đại phu nói có thể hần đã ăn lầm có độc khiến cho thần kinh rối loạn, kê một đơn thuốc là ổn thôi. Phượng Tri Vi nhẹ nhõm thở phào, sau đó lại cảm thấy kì lạ. Ban đầu nàng cứ đinh ninh Thuần Vu Mãnh nhất định đã đói khát đến cùng cực mới đi ăn bậy cỏ cây, nhưng trông hần nào có gầy yếu gì cho cam, hai bé khi cũng được nuôi béo tốt, đứng thẳng lên cũng cao gần bằng củ cải, trong hoàn cảnh này sao còn có thể ăn vớ va vớ vẩn cơ chứ, thật khiến người ta khó hiểu.

Bấy giờ tì nữ dâng thuốc lên cho nàng, Phượng Tri Vi giờ chẳng bị ai giám sát, đời nào chịu uống, tiện tay đặt sang một bên. Không ngờ Thuần Vu Mãnh nhìn thấy, bèn bưng lên ừng ực uống hết, rồi còn thỏa mãn chép chép miệng, trông như dư vị còn chưa tan hết.

Phượng Tri Vi trợn mắt há hốc mồm nhìn hần, thuốc này từ mùi cho đến vị đều kinh khủng muốn chết luôn, có sao Thuần Vu Mãnh lại uống vui vẻ như thế chứ, nhìn vẻ mặt hần còn tưởng đấy là quỳnh tương ngọc dịch không bằng.

Lòng nàng khê động, sai người mang mơ ngọt tới, đặt trước mặt Thuần Vu Mãnh. Quả nhiên Thuần Vu Mãnh như nhìn thấy phân, nháy mắt đã nhảy ra tránh tít đằng xa.

... Khứu giác lẫn vị giác của Thuần Vu Mãnh, hình như đều loạn hết rồi...

Nhớ tới “nhân cố” mà Ninh Dịch trúng phải, Phượng Tri Vi rơi vào trầm tư, lẽ nào Thuần Vu cũng đã trúng cố?

Mắt tai miệng lưỡi mũi, thất khiếu thông nhau, nếu có thể giải được cố độc của Thuần Vu Mãnh, thì phải chăng cũng giải được cho Ninh Dịch?

“Cố Huynh”, nàng quay đầu hỏi Cố Nam Y, “Vị danh y kia, đã đi chưa?”

Cố thiếu gia im lìm không nói, nếu y đã chọn cách im lặng, có nghĩa là y không muốn đáp nhưng cũng không muốn nói dối.

“Đây là bạn tốt của tôi,” Phượng Tri Vi chỉ vào Thuần Vu Mạnh, tha thiết cầu xin: “Vì cứu mạng tôi mới ra nông nỗi này, xin giúp tôi chuyển lời tới vị tiên sinh kia, dù phải trả cái giá nào tôi đều bằng lòng, mời ngài ấy ra tay cứu người.”

Cố thiếu gia “à” một tiếng, đi ra cửa.

Một lúc lâu sau mới trở về, lắc đầu nguầy nguậy như trống bỏi.

Phượng Tri Vi chán nản, hạng người nào mà khó nói chuyện đến thế chứ. Không chịu chữa cho Ninh Dịch thì cũng đành thôi, tại sao cũng không chịu chữa cho Thuần Vu Mạnh?

“Hắn nói, cô nương nên bớt hao tâm tổn trí vì kẻ khác thì hơn.” Cố thiếu gia thuật lại lời của vị kia.

Phượng Tri Vi ngẩn người – lẽ nào vị danh y kia đã đoán trúng tâm tư của nàng, biết nàng muốn thông qua phương pháp trị bệnh cho Thuần Vu để chữa cho Ninh Dịch?

Cớ sao hắn một mực không chịu dính dáng đến Ninh Dịch?

Nhớ lại quãng thời gian dài như thế, những người đi theo bên nàng ngoài Cố Nam Y ra, còn đâu trước sau vẫn không lộ diện. Rốt cuộc họ không muốn cho nàng biết, hay là không muốn cho Ninh Dịch biết?

Tuy Ninh Dịch quả thực không thể tính là cùng phe với nàng, phòng bị đối với y là chuyện bình thường, nhưng Phượng Tri Vi cứ cảm thấy trong

sự phòng bị này hình như còn có nguyên nhân khác.

“Đi, tôi không nhọc long lo nghĩ thay người khác.” Phượng Tri Vi im lặng hồi lâu, rồi thản nhiên nói, “Tôi cũng tặng lại cho hần một câu tương tự, tiên sinh vẫn nên bớt nhọc long lo nghĩ thay người khác thì hơn, Phượng Tri Vi chỉ là một nữ tử bình thường, không đảm đương nổi sự chăm sóc của các vị, về sau... vẫn nên thôi đi.”

Lời nàng vừa dứt, đã loáng thoáng nghe có tiếng động vang lên đâu đó. Cố thiếu gia lẳng lặng ngồi xuống, ăn hồ đào.

Phượng Tri Vi nhìn y.

Y nhìn Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi lại nhìn y.

Y lại nhìn Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi cuối cùng cũng tức nước vỡ bờ, nhắc nhở y: “Cố huynh, vừa rồi tôi nói thế, có nghĩa là tôi không cần ai bảo vệ.”

“Ờ.” Cố thiếu gia chuyên tâm ăn hồ đào, “Bọn họ đã biết rồi.”

Phượng Tri Vi dẫn long xuống, “Bao gồm cả huynh nữa.”

Cố thiếu gia ngơ tay, ngó ngó nàng, sau đó rất rộng lượng mà ăn tiếp, “Không bao gồm.”

“Bao gồm.”

“Không bao gồm.” Cố thiếu gia đập vỡ vỏ hồ đào trên tay, “Ta là người của cô.”

Phượng Tri Vi hít sâu, “Huynh chính là huynh, không phải là người của ai hết, huynh phải làm chính bản thân huynh.”

“Cô không cần ta?”

Phượng Tri Vi “a” lên, cảm thấy hình không tài nào tiếp tục đối thoại với Cố thiếu gia.

Nàng không nói nên lời, Cố thiếu gia lại bắt đầu nghi hoặc.

“Cô không cần ta?” Y ngẩng đầu lên, nói ra nghi vấn với nóc nhà, nhưng giống như đang nói với bản thân mình, “Vậy thì ta, biết phải làm gì?”

“Làm chuyện Huynh muốn làm, hoặc là vân du bốn biển, hoặc là mở một cửa hàng nhỏ, hoặc là...” Phượng Tri Vi khẽ nói, “... cưới một người vợ, sống qua ngày.”

Cố thiếu gia lại siu nghĩ cẩn thận một hồi, kiên quyết lắc đầu, không đếm xỉa đến nàng nữa, tiếp tục cúi đầu ăn hồ đào. Phượng Tri Vi đành thở dài.

Căn phòng im ắng một lúc lâu, trên đỉnh đầu có tiếng tay áo xé gió, Cố thiếu gia lại hỏi nàng: “Cô nói không cần ta, ta cảm thấy trong lòng có một khoảng trống, đó gọi là gì?”

Cố Nam Y khó được một lần chủ động hiếu học, Phượng Tri Vi lập tức lấy lại tinh thần, ân cần dạy bảo: “Đó gọi là mờ mịt.”

“À, mờ mịt.” Cố thiếu gia tiếp tục cố gắng tìm kiếm mờ mịt.

Trên đỉnh đầu có người khe khẽ thở dài, nói: “Vô ích thôi.”

Tiếng theo người hạ xuống, Phượng Tri Vi chỉ cảm thấy trước mắt có tà áo trắng thoáng phất lên, một người đã đứng trong phòng. quay lưng về

phía nàng.

Thân hình cao gầy, mặc một bộ áo bào trắng khít người, dáng đứng thẳng mang một vẻ bình thản đặc biệt.

Phượng Tri Vi nhìn thân người nọ, mơ hồ cảm thấy quen mắt. Nàng chờ người ấy quay sang, người ấy quả thật cũng quay lại, nhưng trên mặt lại đeo một tấm gỗ. Đây rõ ràng là thứ mặt nạ kém cỏi nhất, nói thẳng ra cho nàng biết – ta cứ không muốn cho người xem mặt đấy.

Nàng cười mỉm đứng lên, “Vị này chắc hẳn chính là vị tiên sinh đã cứu mạng tại hạ, xin hỏi tôn tính đại danh? Xin nhận của tại hạ một vái.”

Người kia đứng im phăng phắc, lặng lẽ nhìn nàng dăm dăm. Phượng Tri Vi tiến lên một bước, hai gối mềm xuống sắp sửa dập đầu.

Người ấy giật mình, cứ tưởng nàng chỉ muốn khom người, ai ngờ nàng lại chuẩn bị quỳ xuống, vội vàng nâng nàng dậy. Ống tay áo người kia cuốn lên gió nổi mây trôi, tư thái đặc biệt phiêu dật. Phượng Tri Vi nhìn chăm chú vào động tác kia, trong nháy mắt linh quang lóe lên, giật mình nói: “Là ông!”

Nháy mắt, trong đầu nhoáng lên một ống tay áo màu đen, mây bay cuồn cuộn, một cuốn sách được ném vào trong lòng nàng.

Chuyện đó xảy ra sau khi nàng bị trục xuất khỏi Thu phủ, làm tiểu tư trong kỹ viện, “ngẫu nhiên gặp gỡ” kẻ mặc áo bào đen trọng, bị ép uống làm “nô bộc” một thời gian. Ở nơi đó, nàng học được thân pháp và võ công tâm pháp cơ bản, còn được một cuốn sách thần bí giúp nàng một bước lên mây.

Nàng ở cùng hắc y nhân hơn một tháng, nàng nhớ rõ dòng khí biến hóa khi hắn thi triển võ công. Một người dù có cải trang muôn hình vạn trạng, thì võ công cũng không thể thay đổi.

Nàng vẫn nhớ, lần đó trong tiểu viện kia, nàng bị Ninh Dịch áp giải đi “tìm hung thủ”, đúng lúc gặp hắc đang “quyết đấu” với Cố Nam Y, sau đó trong cơn mê mông lung, nàng bị Cố Nam Y bắt đi mất.

Sau đó Cố Nam Y mơ mơ hồ hồ bị lạc đường, rồi y đánh mất bản thân, được nàng nhặt về, y cũng cứ thản nhiên bị nhặt về như thế, nhặt về đến tận bây giờ.

Nàng lại nhớ đến hôm Thái tử bắt ép Công chúa Thiệu Ninh trên tỉnh trai, bên người hắc có một hắc y nhân, nhớ đêm đó Cố Nam Y có vẻ mặt khác lạ, từng giờ tay bóc vỏ cột nhà. Khi ấy trong lòng nàng còn cảm thấy lơ mơ không rõ, đến bây giờ cuối cùng cũng đã sáng tỏ - là hắc, ẩn núp bên cạnh Thái tử, Cố Nam Y đã quen biết hắc từ lâu, cho nên thấy ám hiệu trên cây cột bèn đưa tay bóc đi.

Ban đầu khi nhặt Cố Nam Y về, nàng cũng có lòng muốn dò xét, cứ tưởng đi không được bao xa sẽ có người đuổi theo, nhưng suốt dọc đường chẳng thấy ai cả.

Hóa ra gặp gỡ không phải do tình cờ, từng chỗ rẽ đều có người đang trăm phương nghìn kế chờ đợi người, không dùng cách này cũng sẽ dùng cách khác, để “tình cờ” gặp người.

Phượng Tri Vi nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng trong ánh mắt lại không có ý cười.

Nam tử đứng đối diện lẳng lặng nhìn nàng, một lúc lâu mới bất đắc dĩ mỉm cười, nói: “Lại mắc bẫy của cô nương rồi.”

Trong chốc lát suy nghĩ của Phượng Tri Vi xoay chuyển như chớp, toàn bộ sự việc từ lúc rời phủ đến nay đều lướt qua một lần, nhất thời cảm thấy dường như tất cả những chuyện ban đầu có vẻ rất tự nhiên rất đơn giản, thì bây giờ xem ra đều đã phức tạp hơn nhiều. Dường như ngay từ đầu, nàng đã bước đi trên con đường được kẻ khác an bài; nàng cứ ngỡ xưa

nay mình luôn làm chủ được bản thân, nhưng rất có thể vẫn luôn bị người thao túng.

Thứ cảm giác này không hề dễ chịu.

“Vì sao chứ?” Nàng yên lặng hồi lâu, rồi hỏi thẳng vào đề.

Bạch y nhân cúi người bắt mạch cho Thuần Vu Mạnh, thản nhiên đáp: “Cô nương, cần gì phải suy xét đến cùng, cô thấy cứ để như cũ không tốt sao?”

“Không tốt.” Phượng Tri Vi nói, “Không công không hưởng lộc, tôi không thể thản nhiên hưởng thụ sự bảo vệ này mà không truy hỏi nguyên do.”

“Giờ không phải là lúc để nói.” Bạch y nhân nói, “Nhưng xin cô nương tin tưởng, chúng ta không muốn hại cô.”

“Tôi biết, mạng của tôi cũng do ông cứu.” Phượng Tri Vi cười, “Nhưng người đời có đôi khi, kẻ có lòng tốt lại hay làm hỏng chuyện, ông nói có phải không?”

“Cô nương chớ lo chuyện này.” Bạch y nhân cười, “Chúng ta sẽ không can thiệp vào bất cứ hành động nào của cô nương, chỉ bảo vệ tính mạng cô thôi.”

“Chính vì như thế, tôi lại càng không yên tâm.” Phượng Tri Vi thở dài, “Tôi có tài đức gì, mà được các vị bảo vệ như thế? Rồi tổn phúc giảm thọ, tôi không gánh vác nổi.”

“Có gánh vác nổi hay không, chúng ta tự khắc biết.” Bạch y nhân không hề tiếp thu mấy lời nói khách sáo của nàng, tập trung chăm cứu cho Thuần Vu Mạnh, “Cô nương còn muốn ta cứu vị này không? Nếu không muốn, chúng ta không ngại đến sảnh trước rồi từ từ nói tiếp.”

Phượng Tri Vi giận quá hóa cười, quay đầu bước đi, “Tôi thấy tôi vẫn nên dạy bảo Cố huynh chu đáo thì hơn, rồi sẽ đến một ngày y nói rõ ràng cho tôi hay.”

“Vậy là tốt nhất.” Ánh mắt nhuốm màu ưu thương của bạch y nhân lướt qua Cố Nam Y đang hờ hững ăn hồ đào, “Nếu có thể, ta sẵn sàng dùng toàn bộ bí mật, để đổi lại y có thể đặt chân vào khoảng trời đất này.”

Để gian phòng lại cho bạch y nhân, Phượng Tri Vi đứng dưới ánh nắng chiếu vào căn viện, nhắm mắt cảm nhận ánh nắng mùa thu ấm áp chiếu vào mặt mình, đáng vẻ bình tĩnh mà lòng rối như tơ.

Những điều nàng đã lờ mờ đoán ra từ trước, đến hôm nay đã được chứng thực, nhưng nàng chẳng hề cảm thấy thoải mái như vừa được buông xuống một tảng đá to, mà trái lại càng thêm nặng nề - trên đời không có may mắn nào từ trên trời rơi xuống, tất cả mọi việc xảy ra ắt phải có nguyên nhân của nó.

Nhưng xem ra, đám người này dù sao đi chăng nữa cũng không chịu cho nàng một đáp án ngay bây giờ.

Đè nén nỗi bất an tự đáy lòng, Phượng Tri Vi mang theo hai con bút hầu, trở lại nha môn Án sát sứ, quan sát mấy thi thể kia một lần nữa. Trước kia chính vì nàng trông thấy những vết cào trên cổ tay thi thể, nên mới liên tưởng tới bút hầu. Bây giờ xem ra, đám người này ắt hẳn chính là những kẻ đã truy sát họ ở Lũng Tây lúc trước, sau khi đại quân Ninh Dịch lên đường lại nuôi ý đồ ra tay lần nữa, rồi lại bỏ dở giữa chừng vì một loạt các hành động gần đây của quan phủ Hoàng Hải. Nhưng vì sao chúng không chạy về Mân Nam, mà lại đi theo hướng Phong Châu nằm ở trung tâm Hoàng Hải, để tự tìm đường chết? Thật khiến người ta có phần khó hiểu.

Nàng nhìn chăm chăm vào đôi mắt của mấy thi thể kia, giờ này nàng cuối cùng cũng hiểu ra vì sao mình lại cảm thấy quái lạ khi nhìn vào chúng.

Thì ra họ bị “đại vương” giết, trước lúc lâm chung mắt đã mù rồi, cho nên ánh mắt mới kì lạ như thế.

Hiện giờ, con “đại vương” kia đang ở nơi đâu? Nó mở mắt ra ắt sẽ có người mù lòa, vậy nếu nó bị người ta đưa đến trước mặt ai đó, thì hậu quả sẽ ra sao? Nếu có thể tìm ra “đại vương”, đôi mắt của Ninh Dịch liệu có nhanh chóng bình phục hay không?

Nếu đám người này đã tới Phong Châu, thì thủ lĩnh vụ ám sát ở dịch trạm đêm ấy hẳn cũng ở quanh đó, “đại vương” chắc cũng ở chỗ hẳn. Phượng Tri Vi trầm ngâm, nửa muốn lệnh cho quan phủ địa phương truy nã toàn thành, nửa lại sợ trong số quan phủ Hoàng Hải có gián điệp của Thường gia, một khi bí mật bị bật mí, tiết lộ chuyện Ninh Dịch mù lòa, thì trái lại sẽ gây ra tai họa, nên nhất thời vẫn còn do dự.

Ngón tay nàng vạch vạch dưới đất, nghĩ đến nơi phát hiện ra đám sát thủ mà quan phủ vừa tiết lộ, đó là núi Ô Cát – nơi giáp ranh giữa Hoàng Hải và Mân Nam, lại nghĩ đám người này tự dung chạy về Phong Châu, khác nào tự tìm đường chết, rốt cuộc chúng muốn tìm ai nương nhờ? Trong lòng mơ hồ có chút bất an, nàng vô thức viết một vài manh mối đang suy nghĩ xuống đất, tính toán xem phải làm sao để tìm được người trong im lặng.

Cổ Nam Y ngồi xổm bên cạnh, ngắm gương mặt nhìn nghiêng cau mày trầm tư của nàng, bỗng cảm thấy vẻ mặt này tuy rất ưa nhìn, nhưng lại khiến người ta hơi khó chịu và bất an. Dáng vẻ ưu sầu ấy khiến người ta muốn đưa tay ra, vuốt phẳng nỗi phiền muộn in giữa đôi mày.

Y gặm hồ đào, nhìn mấy thi thể kia, nhìn chữ viết trên mặt đất, đột ngột bỏ hồ đào trong tay xuống, phóng thẳng ra ngoài, đầu không ngoảnh lại.

Phượng Tri Vi nghe tiếng động này, mới bừng tỉnh ngoái lại, nhưng y đã chạy ra ngoài mất rồi. Nàng ngạc nhiên nhìn theo bóng y, không hiểu người này lại nổi điên cái gì nữa.

Lần này Cố thiếu gia đi suốt cả ngày, bất vô âm tín. Ban đầu Phượng Tri Vi vẫn rất yên tâm, nàng thừa biết bên cạnh y bao giờ cũng có người đi theo bảo vệ, nhưng lâu dần cũng bắt đầu thấp thỏm không yên. Dù sao từ ngày quen nhau đến giờ, đây vẫn là lần đầu tiên Cố thiếu gia chủ động rời xa nàng lâu đến thế.

Đêm đã về khuya, nàng vẫn chờ đợi trong phòng, đứng ngồi không yên. Nàng nghĩ ngày thường con người ấy vẫn luôn đi theo mình, thì mình không cảm thấy quan trọng cho lắm; nhưng một khi người ấy đột ngột rời xa mình, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy trống vắng.

Trên đỉnh đầu có tiếng tay áo xé gió, nàng bất thành linh đứng dậy.

“Rầm.”

Một kẻ tử trên nóc nhà rơi “bụp” xuống ngay dưới chân nàng.

Phượng Tri Vi hoảng hốt, trong nháy mắt trái tim nhảy vọt lên cổ họng, vội vàng cúi đầu nhìn xuống, biến sắc.

Kẻ trên người cầm kim chi chít, đang rên rỉ lăn lộn dưới chân nàng, rõ ràng là tên thủ lĩnh sát thủ nàng từng lấy gạch đập ở dịch trạm đêm ấy.

Từ trên nóc nhà, Cố Nam Y nhẹ nhàng đáp xuống theo. Áo y vương bụi đất, hơi thở có phần bất ổn, hiển nhiên y đã bồn ba suốt một ngày dài.

Y đột ngột bỏ đi, chính là để kiểm tìm kẻ đó thay nàng sao?

Ánh mắt Phượng Tri Vi dừng lại trên thân thể cắm đầy kim của kẻ kia, vị trí cắm kim hết sức tinh diệu, cắm đâu cũng khiến kẻ khác đau đớn đến

cực hạn mà thần trí vẫn còn tỉnh táo, đây là thủ đoạn thâm vấn cao tay nhất. Nhưng đây không phải ngón nghề Cổ thiếu gia am hiểu, gần như ngay lập tức, Phượng Tri Vi đã liên tưởng đến bạch y nhân y thuật ngút trời kia.

Thiếu gia vì nàng mà ra lệnh cho lực lượng ẩn nấp giúp đỡ tìm người ư?

Phượng Tri Vi hiểu rõ con người Cổ Nam Y, trong từ điển của y không hề có hai chữ “chủ động”, y vĩnh viễn sẽ không ngồi đoán tâm tư của người khác để hành động, không ai có thể bắt ép y làm việc, y cũng không bao giờ bắt ép người ta làm việc. Nhưng lần này, hình như tất cả đều đã thay đổi.

Phượng Tri Vi mím môi, không hề hấp tập thâm vấn tù binh, mà từ từ ngồi xuống, cẩn thận đưa tay ra phỉu sạch bụi đất vương lên vạt áo y.

Cổ thiếu gia ngọ nguậy hơi mất tự nhiên, hình như muốn né tránh, nhưng rốt cuộc vẫn không nhúc nhích.

Không khí trong phòng đông cứng lại có phần quái lạ, tiếng kêu khóc lẫn lộn của tên tù binh nằm dưới đất cũng không thể phá vỡ.

Một lúc lâu sau, vẫn là Cổ thiếu gia lui trước. Ánh mắt y chất chứa nét dịu dàng ấm áp mà bản thân y cũng chưa bao giờ nhận ra, dừng lại nơi đỉnh đầu Phượng Tri Vi.

Sau đó Phượng Tri Vi nghe y thốt lên: “Lữ Bác.”

Tháng Mười năm Trường Hi thứ mười sáu, sau khi Thường gia thua chạy tan tác ở Hoàng Hải, thì quân cờ cài cắm sâu nhất vào Hoàng Hải đã bị lôi ra ánh sáng, vào đúng thời khắc quan trọng. Một trong tam ti của Hoàng Hải, Đô chỉ huy sứ Lữ Bác hóa ra lại là mật thám của Thường gia, phụng mệnh của Thường gia, phái sát thủ đến Lũng Tây truy sát Sở vương và đại thần khâm sai. Đám sát thủ kia ra tay hệt, sau đó bị ép phải

chạy tới Hoàng Hải tường đồng vách sắt, không còn đường lẫn trốn về Mân Nam, mới bí quá hóa liều muốn nương nhờ Lữ Bác, rồi bị bắt ở núi Ô Cát. Khi ấy Lữ Bác đang mua lương ở trấn Hội Long nằm cận kề núi Ô Cát, nhờ đó khâm sai đại thần Ngụy Tri tìm ra manh mối, bắt được thủ lĩnh sát thủ, bới ra chuyện bí mật và quan trọng này, truy ra Lữ Bác xem như có ảnh hưởng sâu xa. Do khi ấy Lữ Bác đang lo liệu lương thảo cho đại quân chinh Nam, cũng đã trộn lẫn thuốc độc trong lương thảo, nếu không nhờ Ngụy Tri phát hiện kịp thời, thu hồi quân lương trộn độc, đồng thời cấp tốc lấy lương thực dự trữ của thế gia bổ sung vào, thì đại quân chinh Nam ắt gặp kiếp nạn lớn.

Có thể nói, chuyện này căn bản càng đẩy nhanh sự diệt vong của Thường thị. Thường thị ẩn nấp mười mấy năm, chuẩn bị xuất ra chiêu sát thủ sau cùng để xoay chuyển tình thế, cuối cùng lại không chịu nổi một đòn liên thủ của Phượng Tri Vi và Cố Nam Y. Đúng là từ khi xảy ra vụ Lữ Bác, tất cả mọi người, bao gồm bản thân Thường thị, đều đã thấy ngày tàn của Thường thị sắp đến.

Sau khi Chu Hi Trung báo cáo việc này với triều đình, triều đình đã hạ xuống một chiếu chỉ khen ngợi dài dằng dặc. Cả triều đình đều đang bàn tán, vị khâm sai đại thân mười sáu tuổi này, sau khi hồi kinh ắt hẳn càng thêm nở mày nở mặt, thăng quan tiến chức thêm một bậc.

Nhưng Phượng Tri Vi lại không hề để ý đến những chuyện này, nàng chỉ quan tâm cách giải cổ độc. Cố Nam Y bắt được thủ lĩnh thích khách Mân Nam, cũng dùng chính thủ đoạn của hắn để bắt hắn giao “đại vương” ra, nhờ đó Phượng Tri Vi mới biết những chuyện Thuần Vu Mãnh đã trải qua – quả nhiên là bút hầu cứu hắn. Đêm đó Thuần Vu Mãnh liều chết ngăn cản, trọng thương đến hơn mười chỗ; cuối cùng khi nhóm thích khách kia chuẩn bị vung đao kết liễu hắn, thì bút hầu nhảy ra, đám thích khách lập tức giật mình hoảng sợ.

Trong truyền thuyết của Mân Nam, loại bút hầu này thật ra không phải là loài khi cứng cho người ta thưởng thức chơi đùa, mà là tổ tông của vạn loài độc Mân Nam. Loại tổ độc này, bản thân nó không mang độc, nhưng lại có thể uy hiếp các loại hoạt cổ1 của vu tộc Mân Nam, đi đến đâu vạn cổ tránh đường đến đó. Cổ và vật chủ tâm ý tương thông, tổ tông mà cổ sợ, thì vật chủ cũng không tài nào làm hại được, còn phải cung phụng chu đáo. Đám thích khách muốn thuần dưỡng bút hầu làm của riêng, bút hầu lại liều mạng che chở cho Thuần Vu Mãnh, nhờ đó Thuần Vu Mãnh mới giữ được mạng sống. Hắn bị bọn chúng đưa theo suốt dọc đường, cho đến sát vùng Phong Châu, những kẻ đó thân mình còn lo chẳng xuể, mới để cho Thuần Vu Mãnh trốn thoát.

1 Người sống luyện thành một dạng cổ, dùng làm “vỏ” để nuôi dưỡng một thứ cổ khác, vật chủ chính là chỉ bản thân người bị cấy cổ.

Còn thứ cổ mà Thuần Vu Mãnh trúng phải, chính là “thiệt cổ” dùng thi khí trong mộ cổ dưỡng thành; thứ này không phải là vật sống, bút hầu cũng đành bất lực.

Hiểu rõ lai lịch của thứ cổ kia, Phượng Tri Vi bèn giao thủ lĩnh thích khách cho bạch y nhân. Bạch y nhân tự xưng mình họ Tông tên Thần, Phượng Tri Vi nghĩ mãi cũng không ra trong thiên hạ có vị nào họ Tông tinh thông y thuật đến thế, chắc lại là một cái tên giả.

Ba ngày sau Thuần Vu Mãnh bắt đầu bình phục, cũng bắt đầu phân biệt các mùi như bình thường. Tông Thần lại nói vị giác của Thuần Vu Mãnh đã hỏng hẳn, từ nay về sau rất khó nếm được hương vị của đồ ăn. Phượng Tri Vi nghĩ bụng tên này tính ra vẫn còn thanh niên, đời này kiếp này không bao giờ thưởng thức được vị ngon của thức ăn nữa, bất giác trở nên buồn bã.

Cũng may Thuần Vu Mãnh là người tính tình phóng khoáng, sau khi tỉnh táo lại hắn không hề nhắc đến một câu, ăn gì cũng đều như hổ đói sói

vồ, khiến người ta lầm tưởng khẩu vị của hân vẫn hoàn toàn bình thường, dù đôi lúc sẽ nhầm lẫn gừng sống với thịt kho tàu, ăn uống ngon lành say sưa.

Sau khi chữa khỏi bệnh cho Thuần Vu Mạnh, Tông Thần liền bỏ đi, trước khi đi đã cho Phượng Tri Vi một gói giấy, nói là thuốc giải cổ mình nghiên cứu được. Phượng Tri Vi phái người phi khoái mã đưa tới Mân Nam, lại thêm mấy ngày, Yên Hoài Thạch vận lương từ đại quân chinh Nam trở về, cười hì hì tìm đến cửa.

Hân ra sức lau mồ hôi, làm như vất vả khó nhọc lắm, rồi đẩy một cái hộp tinh xảo đến trước mặt Phượng Tri Vi, nháy nháy mắt với nàng.

“Hí hí! Có người tặng nó cho ngài!”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 49: Thư Ngắn Tình Dài

Type: Nhã

Phượng Tri Vi liếc nhìn cái hộp kia, thầm nghĩ không hiểu sao gương mặt mình giấu sau lớp mặt nạ lại nóng bừng lên thế này, đương nhiên sắc mặt nàng vẫn không hề suy suyễn, giọng điệu cũng bình thản không chút xao động, tiện tay cầm cái hộp lên, thản nhiên nói: "Phiền Yên huynh mang nó tới đây, con đường vận lương đi về khổ sở, mau đi nghỉ sớm một chút."

Yên Hoài Thạch nhìn nàng, nén cười lui xuống, ra đến cửa tình cờ chạm mặt Hoa Quỳnh, bèn đưa tay kéo cô, "Tình thần đại nhân rất khá, nàng khỏi phải đến vấn an làm gì, đừng quấy rầy hứng thú của người ta." Nói đoạn cười ha hả.

Hoa Quỳnh nhìn hẩn thắc mắc, Yên Hoài Thạch cười nói: "À, ta phát hiện ra vị Ngụy huynh đệ này, mỗi khi thực sự vui vẻ, thì sẽ đặc biệt lạnh lùng đặc biệt khoái giở giọng nhà quan. Người này ấy mà, có anh minh cơ trí đến đâu, đừng chuyện tình cảm vẫn không tránh khỏi non nớt mất tự nhiên. Như vậy cũng hay, như vậy mới giống một người mười sáu tuổi chứ."

Hoa Quỳnh lại liếc hẩn, cuối cùng không nhịn được nổi bật cười "Chàng đùa đấy hả, họ là hai nam nhân, cái gì mà tình cảm với chẳng không tình cảm."

"Là nam hay là nữ có quan trọng gì?" Yên Hoài Thạch đảo tròn mắt, nửa cười nửa không, "Nàng chưa ra ngoài khơi xa, không biết có quốc gia dân phong hết sức văn minh. Năm mười tuổi ta theo tam thúc đến nước Phổ

ở hải ngoại, nam nữ nước đó ôm nhau khiêu vũ trên đường lớn, ấy mới gọi là phong lưu.”

“Thật á?” Gương mặt Hoa Quỳnh có vẻ ngưỡng mộ, “Thiếp rất muốn tới đó xem.”

Cô thấy trên mặt Yên Hoài Thạch thấp thoáng rịn mồ hôi, đáy lòng mềm nhũn, rút khăn tay ra thấm mồ hôi cho hắn. Yên Hoài Thạch đang cao hứng kể lể, không ngờ cô đột nhiên áp sát như thế, ống tay áo thoang thoảng hương thơm, lướt qua mặt mềm mại ấm áp, trong lòng chấn động, vô thức tránh né.

Hắn vừa né tránh, bàn tay Hoa Quỳnh cũng khựng lại. Yên Hoài Thạch lập tức bình tĩnh, vội vàng cười cười cầm lấy khăn tay của cô, “Nàng có thai rồi, còn phải chăm sóc cho ta nữa, để ta tự lau.”

Hoa Quỳnh nhìn hắn mỉm cười, đưa khăn tay cho hắn. Yên Hoài Thạch lau bừa mấy cái, do dự một hồi rồi nói:” Mẫu thân hỏi bao giờ thì tổ chức hôn lễ, nàng xem...”

“Chờ thiếp sinh con rồi hẵng bàn.” Sau một quãng dài im lặng, Hoa Quỳnh nói:”Với thân phận hiện giờ của chàng, hắn phải thiết đại tiệc mời khách, đến khi đó vác cái bụng bầu trông không hay lắm.”

Yên Hoài Thạch trông như vừa trút được gánh nặng, cảm kích mỉm cười nhìn cô, “Vậy cũng được, khi ấy nhất định phải tổ chức cho nàng một hôn lễ long trọng náo nhiệt nhất, mới không uổng ân huệ nàng đổ máu cứu giúp trước từ đường.”

“Hoài Thạch.” Hoa Quỳnh ngược mắt lên, ánh mắt sáng ngời chiếu thẳng vào hắn.”Giữa chúng ta, chỉ có ân huệ thôi sao?”

Yên Hoài Thạch không ngờ cô lại đột ngột hỏi câu thẳng thắn như thế, há hốc miệng, trong lòng nhất thời hỗn loạn.

Cô gái trước mặt, không thể coi là tuyệt sắc, nhưng vầng trán lại toát lên anh khí siêu quần, hoàn toàn không giống một nữ tiên sinh tư thục, vợ một tú tài thi trượt.

Mà bằng vào sự hiểu biết của hãn về cô từ nhỏ, thì cô xứng đôi với bất cứ nam tử nào trong thiên hạ.

Năm lên bảy, lần đầu tiên hãn biết mẫu thân ở am ni cô, chạy mấy mươi dặm trong đêm tối đó, bấu lấy cửa am cầu xin cả ngày mà các ni cô không chịu cho hãn vào. Hãn gào khóc thảm thiết, cô nghe tiếng khóc của hãn bèn tìm đến. Khi ấy cô mới tám tuổi đã biết sai lầm học sinh trong học đường nhà mình khiêng thang tới, giữa ban ngày ban mặt cô đưa hãn trèo tường đi gặp mẫu thân. Hãn ôm mẫu thân khóc lóc bên dưới, cô ngồi trên tường canh chừng cho hãn.

Năm hãn lên chín, do thường xuyên lén lút đi gặp mẫu thân, bị cấm túc trong nhà đúng lúc mẫu thân bệnh nặng muốn gặp hãn. Cô đã một mình chạy tới, trèo tường chui vào kho chứa củi, xách một con dao phay chém đứt then cửa, chẳng nói chẳng rằng kéo hãn đi.

Năm hãn mười hai tuổi, am ni cô được lệnh của gia chủ, không cho phép hãn tới thăm mẫu thân nữa, bốn bề canh chừng nghiêm ngặt. Cô cầm một cái cuốc, đào rộng lỗ chó chui ở chân tường phía Tây am ni cô, bảo hãn chui vào. Hãn cảm thấy mất mặt, không chịu chui, cô bèn đá vào mông hãn, mắng hãn đến tối tăm mặt mũi:”Đại trượng phu hành sự không câu nệ tiểu tiết, hôm nay người không chui nổi lỗ chó, mai này người sẽ không chịu nổi đấu đá tranh giành. Sau này giống ở Yên gia, người sẽ chết không có chỗ chôn!”

Hãn chui lỗ chó lén gặp mẫu thân rất nhiều năm, mãi về sau mới biết, cô còn chui lỗ chó lâu năm hơn hãn nhiều. Trước khi hãn tìm thấy mẫu thân, cô đã thông qua lỗ chó này, cách vài ngày lại mang bánh bao cho mẫu thân hãn thường xuyên bị bỏ đói.

...Xưa nay hấn vẫn luôn kính cô, phục cô, cảm kích cô, khi bị nhốt trong tù đường hấn nghe tiếng cô cãi cọ với Yên gia ngoài cửa, cỗi lòng hấn rung động, không nén được lệ nóng trào mi, nghe một tiếng hô “Chàng có chịu cưới thiếp không?”, hấn đã đáp chẳng hề do dự, đúng là tiếng lòng khi ấy.

Cưới, nhất định phải cưới, bằng không hấn sẽ không vượt qua nổi ải lương tâm kia. Cô là thê tử của hấn, đã nhận định, thì không nghĩ ngợi gì nữa.

Nhưng khi câu hỏi này ném đến trước mặt hấn, hấn bỗng dưng có cảm giác mờ mịt. Cưới, là nghĩa vụ là trách nhiệm là nhất thiết phải vậy, sau đó, còn gì khác nữa không?

Họ chẳng phải là thanh mai trúc mã lưỡng tình tương duyệt.

Họ là một đôi phu thê dở dở ương ương, bị một trận gia đấu tác hợp lộn xộn mà đến với nhau.

Trong suốt hai mươi năm qua, hấn đã vô số lần nghe mẫu thân dạy dỗ, rằng hấn là hậu duệ của hai đại thế gia Yên, Trần, là hậu duệ của dòng máu hoàng tộc Yên thị, vinh quang cao quý, chỉ xứng đôi với một nữ tử cao quý tương tự.

Nghe đã nhiều có lẽ cũng nên là như thế.

Cô gái đối diện nhìn hấn bằng ánh mắt trong veo, trong chớp mắt, lời mẫu thân dạy và hình ảnh cô bầu bạn bên hấn đã xẹt qua và đan xen lẫn nhau trong lòng hấn như một tia chớp. Hấn đứng ngây ra đó, không biết phải trả lời ra sao.

Hoa Quỳnh đã mỉm cười.

Cô ta bật cười sang sảng, đẩy Yên Hoài Thạch, nói:”Đúng là một câu hỏi ngốc nghếch, chẳng trách chàng cứng họng. Thiếp cũng thật là, sắp kết hôn rồi, còn hỏi chuyện này làm chi nữa.”

“Đúng thế.” Yên Hoài Thạch ngượng ngùng lấy khăn lau lung tung trên mặt,”Cũng sắp kết hôn rồi, sắp kết hôn rồi...”

“Chàng mau đi đi.” Hoa Quỳnh đẩy hẳn, nhìn Yên Hoài Thạch đi xa dần như đang chạy trốn.

Cô ta đứng rất lâu trong hành lang, vịn vào cột, nhìn chân trời bốn bề giăng mây, cơn gió rong chơi, rồi nhìn lại căn viện đằng sau, Phượng Tri Vi đang gấp gáp ôm cái hộp đặt ở cửa sổ ra chỗ khác một cách cẩn thận, lại khép cửa sổ vào, cứ như sợ một cơn mưa bất ngờ sẽ thấm ướt cái hộp kia.

Hồi lâu, cô ta nhẹ nhàng nở một nụ cười.

Phượng Tri Vi nào hay phu thê Yên thị từng có một cuộc chuyện trò hết sức quan trọng như thế trong hàn lang, nàng nhìn sắc trời bên ngoài, thầm nghĩ Cố thiếu gia hiếm khi đích thân ra ngoài, không biết đi làm gì nữa, đừng có dính mưa nhé.

Chiếc hộp Yên Hoài Thạch đưa tới lặng lẽ nằm trên bàn, chất gỗ màu xanh nhạt, có vân gỗ hoa lệ tự nhiên hình gió lửa mưa tuyết, cực kỳ thanh nhã, bên cạnh in một đoá hoa mạn đà la màu vàng, là kiểu hoa thêu trên áo choàng Ninh Dịch. Hoa lá yêu kiều, không hoàn toàn ăn khớp với tổng thể thanh nhã của hộp gỗ, lại sinh ra vẻ mỉa mai hoặc khác thường, cũng giống như cảm giác mà người tên Ninh Dịch gây ra cho người ta vậy.

Người này...làm một chiếc hộp cũng muốn biến nó thành bản sao của mình, Phượng Tri Vi không nén nổi nhoen cười, nhẹ nhàng vuốt ve nước gỗ trơn mịn. Nhưng nàng vẫn rất bội phục nhãn quang của Ninh Dịch, so với những thứ dung tục như vàng ngọc, thì bản thân cái hộp này rất phù hợp với sở thích của nàng.

Trong hộp, sẽ là thứ gì nhỉ?

Nhìn chiếc hộp này là biết bên trong không phải một thứ trang sức thông thường. Hay nó là một thứ đồ chơi quý hiếm của Mân Nam? Là linh đan dược nào đó cho nàng tẩm bổ? Hoặc chỉ là một trò đùa vui, mở nắp hộp sẽ nhảy ra hai con búp bê khác?

Y chỉ huy đại quân mà vẫn còn lòng dạ thanh thoi để mua quà cho nàng, thật khó cho y mà.

Phượng Tri Vi ôm má nhìn cái hộp, sóng mắt loang loang, cẩn thận nghĩ bên trong hộp là thứ đây. Nàng không vội vàng mở hộp ra, cảm thấy mình cứ đối mặt với quà tặng thế này, ôm tâm trạng vui vẻ nhẹ nhàng mà phỏng đoán, cũng rất tuyệt vời.

Đây là món quà đầu tiên nàng được người ta cẩn thận đưa tới tặng trong mười sáu năm qua, nàng phải kéo dài tâm trạng vui vẻ này thêm ít lâu mới được.

Qua nửa canh giờ, cuối cùng nàng cũng cảm thấy thoả mãn rồi, biếng nhác mở hộp ra.

Ngón tay đặt lên chốt khoá, hơi dùng sức, ờ? Sao không mở?

Kéo lên trên, đè xuống dưới, cạy bên phải, vặn bên trái... Vẫn chẳng nghe thấy tiếng “kịch” khi nắp hộp mở ra.

Lần này Phượng Tri Vi không lười biếng nữa, trở mình ngồi dậy, cầm lấy chiếc hộp nhìn trái ngó phải, sau đó khoé miệng cũng co giật theo.

Cái chốt khoá này, vốn không phải là chốt khoá, mà chỉ là một vật trang trí giả làm chốt khoá, thương thay cho nàng hoá ra đã lọt trông như thế!

Phượng Tri Vi cầm chiếc hộp dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ Ninh Dịch hiếm khi đùa dai thế này, trong ánh mắt dâng lên nét cười nhàn nhạt, dịu dàng ấm áp.

Lần mò một lượt hết trên dưới trái phải chiếc hộp, nàng phát hiện hoá ra chiếc hộp này có bề ngoài kín mít, chỉ có một khe hở cực hẹp dưới đáy.

Đây là chỗ mở hộp ư?

Phượng Tri Vi ngạc nhiên nhìn chiếc hộp, thầm nghĩ, chiếc hộp này căn bản không tài nào mở ra được.

Xem ra mấy suy đoán đại loại như linh đan diệu dược, trang sức báu vật, đều tiêu tan cả rồi.

Cái khe dưới đáy hộp vừa hẹp vừa dài, Phượng Tri Vi nhìn độ rộng ấy, trong lòng thoáng động, đưa ngón tay vào thăm dò, mơ hồ sờ thấy quả nhiên là vật gì đó giống như lá thư, rất nhiều, đều cắm dọc bên trong, còn một vài cái khác thì chen nhau trên khe hở, không tìm được cách nào để rút chúng ra trong một lần. Nàng đành phải ôm hộp vào lòng ra sức xóc xóc, để mấy thứ đang chen chúc trong khe hở văng bớt ra ngoài.

“Cạch”, một lá thư rơi xuống, bì thư màu lục nhạt in hoa mạn đà la màu vàng kim. Chất giấy của lá thư này rất đặc biệt, vừa trơn lại vừa cứng cáp.

Phượng Tri Vi mím môi, nhìn lá thư kia, không nén nổi một nụ cười, người này ầy mà, đúng là nghĩ ra cách!

Nhưng nàng cũng hơi thất vọng - nếu trong hộp này chứa thư, thì chắc hẳn không có gì đáng kinh hỉ rồi. Mắt Ninh Dịch không nhìn thấy gì, bản thân y không thể tự viết thư, mà thư người khác viết hộ thì đại khái cũng chỉ nói chuyện công việc thôi.

Nàng ngơ ngơ ngẩn ngẩn ngẫm phong thư rất lâu, chăm chăm đưa tay ra mở, lúc bóc đầu niêm phong nàng cực kỳ cẩn thận, như thể sợ làm hỏng bì thư vậy.

Nét mực thâm màu in trên tờ giấy vân hoa ép the mỏng màu nguyệt bạch, Phượng Tri Vi còn chưa xem thư viết gì, đã phì cười.

Đây là chữ kiểu gì thế?

Ban đầu rặt những khoanh mực tròn, căn bản không nhìn rõ nét chữ, về sau mới đẹp hơn một chút. Mà nét chữ kia xiêu xiêu vẹo vẹo, tuy nhìn ra được cấu tứ đẹp dễ nền tảng thâm hậu, nhưng hình dạng chữ viết lại quá khó coi. Chữ nào chữ nấy dưới đáy đều hơi bằng bằng, lại nhìn ra chút gượng gạo khó nói thành lời.

Nhưng trong nhát mắt, nụ cười của Phượng Tri Vi đã tắt lịm.

Đây là những chữ Ninh Dịch tự tay viết nên.

Đây là chữ của y, tuy bây giờ đã hoàn toàn thay đổi, nhưng vẫn lờ mờ nhận ra được. Cũng chính vì nét chữ thay đổi hoàn toàn, nàng mới có thể khẳng định những chữ này đều do y tự tay viết xuống từng chữ một, tron doanh trường vào lúc đêm khuya.

Có trời mới biết với đôi mắt mù loà, y đã lần mò viết được lá thư bằng cách nào. Xem ra cái đáy bằng của những con chữ kia, ắt hẳn là do y sợ mình viết nhảy dòng, nên mới dùng thước ngang chặn dưới mà viết.

Khẽ khàng “úi” một tiếng, Phượng Tri Vi thì thầm:”Chữ khó nhìn như thế mà y cũng dám viết ra, không biết ngượng tay gì cả.” Giọng điệu tuy oán trách song ánh mắt lại đang cười.

Nàng vê bắc đèn cho nó sáng hơn một chút, nheo mắt gí sát lại gần, đọc từng li từng tí.

Mấy khoảng mực tròn đẳng trước, nàng nghĩ chắc là tên nàng rồi.

“...Vi, thư này ta viết chữ nghĩa thế nào? Thực ra ta đã dùng quân báo để luyện từ lâu, Ninh Trừng chẳng biết ta định làm gì, cho đến khi hần nói mình có thể đọc được chữ trong những bản thân quân báo ta chép, ta biết ta có thể viết thư cho nàng rồi.

Hôm nay đại quân vừa mới xuất phát, ra khỏi thành Phong Châu ba mươi dặm thì hạ trại, bàn bạc với tướng lĩnh trong trướng mãi đến giờ Tuất (1). Tướng lĩnh chia ra làm hai phe, tranh chấp không thôi: phe lão thành của Tướng quân Hoàng Hải tuân theo quy củ, đề nghị cho quân tiên phong đi trước, trung quân áp theo sau; còn phe cấp tiến của Tướng quân Mân Nam mới nhậm chức đang nóng lòng muốn lập công thì đua nhau xin ra trận, đề nghị được dẫn khinh kỵ tinh nhuệ tấn công thì đua nhau xin ra trận, đề nghị được dẫn khinh kỵ tinh nhuệ tấn công bất ngờ, đánh cho Thường thị trở tay không kịp. Khi hai bên đang tranh cãi gay gắt, ta nghĩ nếu nàng ở đây thì sẽ chọn chủ ý nào nhỉ? Với cá tính xấu xa nham hiểm ngày thường của nàng, hần sẽ chọn cách dương đông kích tây ám độ Trần Thương, cho nên ta lệnh cho Tướng quân Hoàng Hải dẫn kỵ binh đánh huyện Lạc Đô trước, lại phải Tướng quân Mân Nam dẫn theo một vạn binh mã mai phục trên con đường Bá Hà mà chúng ta nhất định

Từ bảy đến chín giờ tối.

Phải qua, đợi Thường thị đưa quân về thì phục kích, đánh tan trận thế của chúng rồi bao vây ba mặt. Nàng thấy chủ ý này có ổn không?

Nhưng nàng không cần quan tâm đến chuyện này đâu, Mân Nam chắc chắn nằm trong tay ta rồi, nàng nghĩ ngơi cho tốt mới là chuyện quan trọng.

Hôm nay ra đi ngang qua huyện Phượng Vĩ, nơi này có loại phượng vĩ, chất gỗ chắc chắn nhẵn mịn, vân gỗ đẹp dễ tinh xảo, nhuộm lên nước lá

phượng vĩ, sẽ cho ra màu lục nhạt như màu cây non xanh tươi mơn mớn, xinh xắn vô cùng. Ta lệnh cho Ninh Trừng đóng thành một cái hộp, vẽ hình dạng cho hẳn xem, chẳng mấy chốc hẳn đã làm xong rồi mang tới, lại tự ý làm thêm một cái chốt khoá vàng, nói đây là kế dương đông kích tây mê hoặc kẻ địch. Ta đuổi cổ hẳn rồi, cho mi về Đế Kinh mà tha hồ dương đông kích tây.

Ngoài trường trống canh điểm bốn tiếng, tới đây gác bút, thấy chữ như thấy người, nhất thiết phải bảo trọng.”

Phượng Tri Vi đọc thư đến bốn lần, tỉ mỉ gấp thư lại, dờ khóc dờ cười nhìn cái chốt khoá lại mắng, “Cái gì xấu xa nham hiểm hả? Người thì có ấy!”

Nàng cầm thư đảo mắt nhìn quanh phòng, cảm thấy giấu ở đâu cũng đều không ổn, ngẫm nghĩ, rồi lại nhét lá thư vào trong khe hộp, ôm vào lòng xóc lung tung lên, xóc được một hồi, “cách” một tiếng, lại rơi ra một phong thư.

Phượng Tri Vi không thể nín cười, nàng cảm thấy mình như trở về thuở ấu thơ đi dạo với đệ đệ trên đường tìm kẹo ăn. Người bán kẹo rong cũng dùng một cái hộp, đương nhiên không được đẹp thế này, bố trí vài cơ quan đơn giản, xoay một cái là lăn ra một bức tranh. Màu đỏ là kẹo đường to, màu vàng là kẹo đường nhỏ, màu xanh chính là đường dẻo kéo kẹo.

Số nàng đen đủi, quay đi quay lại đều ra đường dẻo.

Bây giờ vận may của nàng đã khá hơn chưa?

Nhặt lấy phong thư, chỗ ghi tên người nhận đánh một chữ “ba”. Phượng Tri Vi ngây người, rồi lại nghĩ thư này có thể đã được sắp xếp theo thứ tự, nàng nhét thư trở vào hộp, thứ tự hẳn đã loạn lên rồi.

Loạn cũng có cái hay của loạn, nàng cười cười, mở thư ra.

“...Tri Vi, hôm nay hành quân đến Khê Tháp, cách chỗ hạ trại không xa có một hồ cỏ lau, rộng lớn hùng vĩ vô cùng. Ninh Trường nói cỏ lau rất đẹp, mỗi khi gió thổi qua sẽ đồng loạt đong đưa, trông như một vùng biển trắng bao la. Ta đứng ven hồ cỏ lau lắng nghe, hình như còn nghe thấy tiếng thủy triều. Có con chim nhỏ vút bay trên biển cỏ, cất tiếng hót véo von, thả rơi một sợi lông trắng xuống tay áo ta. Ta lệnh cho Ninh Trường đi hái bông cỏ lau to nhất đẹp nhất, buộc kèm lông chim và cỏ lau trên phong thư, mong nàng cũng nghe thấy tiếng gió.”

Trên phong thư đính kèm một sợi lông vũ trắng tinh và một ngọn cỏ lau đã hơi úa vàng, lấp lánh ánh huỳnh quang dưới ngọn đèn dầu. Ngón tay Phượng Tri Vi nhẹ nhàng mân mê sợi lông vũ nhỏ mịn và lớp tơ nhung nhạt màu của cỏ lau, nàng nghĩ đến nam tử thanh nhã mà đẹp đẽ đứng bên hồ cỏ lau kia, nghĩ đến chú chim trắng muốt bay vút qua đôi mày kiếm đen nhánh của y, nghĩ đến gió cuốn bay tay áo y, đoá mạn đà la màu vàng nhạt kiêu kì nở rộ trong làn gió, nghĩ đến những bông cỏ lau lay động như hoa tuyết, vỗ vào y bào màu nguyệt bạch của y, khắp nghìn dặm bồng lên ngọn lửa trắng.

Nét cười của nàng cũng ngày càng dịu dàng hơn, một bức tranh đẹp đẽ nhường ấy, nở rộ dưới nền trời trong lòng nàng.

Xóc một cái, một phong thư rơi xuống, chỗ ghi tên người nhận, đáng một chữ “bảy”.

“...Tri Vi, hôm nay ta đi từ khe An Lan ra biển, để tránh gây kinh động ta đã cho hành quân trong đêm. Tiếng sóng vỗ dập dờn suốt đêm nghe mới vắng vẻ tĩnh lặng làm sao, thân thuyền lắc lư lên xuống làm người ta mơ màng say, hơi mệt mỏi, rồi lại trăn trọc không ngủ được. Ta lại nhớ tới cái ôm ở từ đường, tiếng hô hào của dân chúng cũng không ngừng không nghỉ như tiếng sóng triều dâng, sau đó nàng ngả vào lòng ta, giống như nước biển bỗng dừng đảo lộn...Thế nên ta lại càng khó ngủ, ngồi dậy uống trà khuya trên sàn tàu, còn đá một kẻ lén lén lút lút theo hầu ta xuống biển, bảo hẳn không mò ra một viên ngọc trai cực phẩm thì không cho phép ngoi lên.

Sáng hôm sau hắt lên thuyền, ngọc trai không có, lại nộ lên một nhánh san hô nhỏ, chỉ to bằng nửa đầu ngón tay, nói là vô tình phát hiện ra, trời sinh đã có hình dạng nửa đoá hoa, tuy phẩm chất không được tốt lắm, nhưng hình dạng lại tinh xảo, là vật mà trời đất sáng tạo ra, còn quý hơn một trăm viên ngọc trai...Kẻ này mồm mép tép nhảy không cần đếm xỉa tới hắt làm gì, san hô đính kèm trên thư, nàng thấy đẹp thì tốt, không đẹp thì cứ việc đá nó xuống biển.”

Góc thư quả nhiên đính kèm một nhánh san hô nho nhỏ, màu đỏ thắm, trơn nhẵn bóng loáng, cánh hoa lớp lớp, thật sự giống hệt như một đoá hoa mẫu đơn, do tự nhiên sinh ra.

Quả là quý giá hơn hẳn một trăm viên ngọc trai.

Phượng Tri Vi lấy nước ấm làm mềm một góc lá thư, thật cẩn thận bóc nhánh san hô xuống, tìm một cái hộp đặt vào trong đó.

Xóc một cái, lại một phong thư rơi xuống.

Giờ là phong thư thứ “hai”

“...Tri Vi, ta nghĩ nàng cầm thư này nhất định không biết giấu vào đâu thì ổn, với tính cách đa nghi của nàng, vừa sợ bị người ta đánh cắp thư, lại sợ bị Cố Nam Y cầm đi bóc vỏ hồ đào, cho nên khả năng dễ xảy ra nhất là nàng sẽ nhét lại lá thư vào trong hộp, cuối cùng thứ tự ta an bài kĩ lưỡng sẽ bị nàng đảo loạn. Nhưng như thế cũng tốt, có rất nhiều chuyện, do không biết rõ nên lại càng đẹp đẽ, giống như khi nàng lấy thư, sẽ nghĩ rằng, lần này rơi ra là phong thư thứ mấy?”

Phải, vì không biết nên mới hay mới đẹp, mỗi lần đều rơi xuống một phong, chẳng bao giờ biết được lần này rơi xuống sẽ là phong thư thứ mấy. Nhưng dù đó là bản ghi chép lại tâm trạng của ngày nào, thì bản thân việc phỏng đoán cũng là một thú vị.

Người này đúng là con giun trong bụng nàng, ngay đến chuyện nàng giấu thư ra sao cũng đoán trúng, không sai tí nào.

“...Tri Vi, dùng phương pháp của nàng quả nhiên là chính xác, chúng ta thắng Thường thị trận đầu, sĩ khí dâng cao, có lẽ chẳng bao lâu nữa ta sẽ trở về. Nàng đã nói chờ ta cùng nhau về kinh, nên ta không cho phép nàng chạy trước đâu nhé. Ai chạy trước, phạt người đó trọn đời không được gặp người kia...”

Cách nào của ta chứ...Sóng mắt Phượng Tri Vi lay chuyển, người này đúng là đổi trắng thay đen, rõ ràng quỷ kế dương đông kích tây là của y, lại cứ muốn đổ lên đầu nàng.

“...Tri Vi, gió thu từng trận thổi qua lạnh lẽo, cái rét buổi đêm ủa qua góc doanh trại, khi đi tuần doanh ta đã mặc thêm áo khoác. Nàng nhớ buổi tối ra ngoài không được quên mặc y phục dày, lần trước ta bắt mạch cho nàng, căn bệnh kia là cảm lạnh, cho nên nàng phải chú ý ăn mặc cho ấm áp một chút, đừng để phát bệnh lần nữa.”

Mắt y đã không nhìn thấy gì, còn muốn đi tuần doanh sao? Phượng Tri Vi nhẹ nhàng vuốt ve bức thư trong tay, nghĩ đến số thuốc Yên Hoài Thạch mang đi, không biết Ninh Dịch đã dùng chưa nhỉ. Yên Hoài Thạch đưa lương đến đại doanh xong lập tức trở về ngay, hiệu quả dùng thuốc nhất định không được nhắc tới trong hộp thư này rồi, đợi hôm khác nàng lại phải viết thư hỏi han mới được.

Nghĩ đến từng phong từng phong thư của người kia, từng chữ tha thiết, nhưng y lại không nói muốn nàng viết thư trả lời, nàng không khỏi nhướn mày.

À, đương nhiên nàng cũng sẽ không hỏi âm, nhưng là người đưa thuốc giải, thì chuyện hỏi han bệnh tình của người bệnh là rất bình thường phải không?

Phượng Tri Vi đã tìm được lý do chính đáng cho mình, bèn nghiêm chỉnh cất mớ thư lại. Thư trong hộp chắc vẫn còn, nhưng nàng không định dốc ra hết trong một lần. Tâm tình nhua hoà đẹp đẽ như thế, nhoáng cái đã vung tay hết sạch, thì đúng là một sự lãng phí.

Đêm dài người lặng tiếng, tha hương trên đường, nỗi lòng muôn phần, trăm sự vướng thân... Vào những lúc như thế, chớ ngại mà ôm chiếc hộp ra, vỗ một cái, xóc một cái, sau đó đổ ra sự mong chờ vui vẻ và tâm tình đẹp đẽ.

Giữ lại, để những ngày tháng đằng đằng sau này, nàng vẫn còn một chỗ gửi gắm niềm vui sướng.

Nàng trải giấy viết thư, mài mực thấm bút, nằm bò ra bàn viết thư.

“...Ninh Dịch, thư của tôi bây giờ ngài vẫn chưa đọc được, dù sao cũng phải chờ mắt ngài sáng trở lại mới đưa cho ngài. À, tôi muốn hỏi ngài dùng thuốc rồi mắt có đỡ hơn chưa? - Tôi biết đây đúng là lời thừa, chờ ngài có thể đọc được bức thư này, tất nhiên là mắt đã đỡ, cho nên câu hỏi này ngài cứ xem như không đọc thấy.

San hô tôi nhận được rồi, rất đẹp, giống như một đoá mẫu đơn bé xiu, ngài nói xem nên làm nhẫn hay làm hoa cài đầu? Tuy tôi e rằng khó có dịp dùng tới, nhưng để nhìn thôi cũng tốt lắm rồi. Lông chim rất trắng, bông lau cũng rất đẹp, tôi nghĩ bao giờ chúng ta trở về kinh cũng sẽ đi ngang qua hồ cỏ lau kia, đến khi đó tôi muốn tận tai nghe tiếng hồ cỏ lau rì rào trong gió tựa như tiếng thuỷ triều, hoặc giả cũng có một cọng lông chim rơi xuống vạt áo tôi, ưm...Ngài có chịu cùng tôi nghe lại âm thanh đó một lần không?”

Ánh đèn dần dần leo lét, toát ra một quầng sáng màu vàng nhạt. Trong quầng sáng ấy, đôi mắt trời sinh đã mơ màng của Phượng Tri Vi càng thêm ướt át long lánh, tựa như hạt mã não đen ngăm trong thuỷ tinh vậy.

Nàng mân mê giấy viết thư rất lâu, khoé môi hé nở nụ cười nhàn nhạt như trước, lại không mang hơi lạnh hiu hiu ngày thường, mà ấm áp mềm mại, khiến người ta nhớ đến cọng lông chim trắng muốt và màu tơ lau trắng tuyết.

“Kẹt”. Cửa đột ngột mở ra.

Phượng Tri Vi quáng quàng đứng dậy, luống cuống thu dọn giấy viết thư trên bàn, trong lúc cuống quýt không tìm được chỗ để, đành phải nhét vào cái hộp kia, ôm hộp đi quanh phòng một lượt, sau đó nhét vào trong chăn.

Đúng như nàng dự đoán, người bước vào là Cố Nam Y, ngoài ra cũng chẳng còn ai nói vào là vào phòng nàng. Có điều bộ dạng của Cố Nam Y, thật sự vượt ngoài dự đoán của nàng.

Phượng Tri Vi ngơ ngác nhìn Cố thiếu gia ào ào bước thẳng vào phòng, cảm thấy hôm nay đã có quá nhiều chuyện ngạc nhiên lẫn vui mừng, đặc biệt là ngạc nhiên.

Phía đối diện, hai bên vai Cố thiếu gia mỗi bên có một con khỉ lông vàng oai phong lẫm liệt, trái gãi phải cào, ngó quanh nhìn quất khiến người ta lầm tưởng vị này là một kẻ diễn xiếc khỉ rong mât thôi.

Thế đã hết đâu.

Cố thiếu gia vươn cánh tay cứng đờ ôm một đứa bé...

Phượng Tri Vi ngơ ngác nhìn Cố thiếu gia “hoàn toàn mới” vai gánh khỉ vàng tay ôm trẻ con, mất một lúc mới lấy lại giọng nói của mình, “Huynh...huynh làm gì thế?”

“Đứa bé, khỉ.” Cố thiếu gia nói, “Ta, thử xem sao.”

Vẫn là phong cách nói chuyện không đầu không đuôi ngắt câu loạn xạ, cũng chỉ có Phương Tri Vi ở chung đã lâu lại giỏi giao tiếp mới có thể hiểu nổi. Nàng vừa nghĩ xong, cõi lòng cũng chân đông, “Ý huynh là, huynh muốn học cách sống chung với người khác, nên muốn bắt đầu bằng việc học cách sống chung với trẻ con và lũ khỉ?”

Cố thiếu gia gật đầu, đáp bằng giọng điệu chống đỡ một nỗi khổ lớn lao: “Ngày ấy rất khó chịu, cũng rất đặc biệt, vì thế thử chút.”

“Ngày đó ôm đứa bé này, huynh có cảm giác đặc biệt phải không?” Phương Tri Vi nhận ra đây chính là đứa bé mà hôm ấy hai người đã cứu trên bến tàu, cứu xong thì đưa đến nhà từ thiện của thế gia, ai dè Cố Nam Y vẫn còn nhớ, bây giờ lại muốn đem nó về thử xem sao.

“Lúc học võ cũng có cửa ải, vượt qua được thì thuận buồm xuôi gió.” Mỗi khi nói về võ công, Cố thiếu gia lại đặc biệt lưu loát, “Cho nên, cái này cũng thế.”

Phương Tri Vi lặng lẽ nhìn y, nàng biết vì mình suýt nữa bỏ mạng mà y hoàn toàn không biết, nên Cố Nam Y mới không ngừng tự trách, lần đầu lộ ra suy nghĩ muốn làm một người giống như bao người khác. Nào ngờ, y nói được thì cũng làm được, lại còn nảy ra ý nghĩ muốn nuôi nấng đứa bé kia, từ từ học cách làm một người bình thường.

Nhưng với một kẻ muốn sống cuộc đời bình lặng không sóng gió như y, thì hành động như thế chắc hẳn phải gây ra sự kháng cự đau đớn với bản tính của y?

Y đau khổ nhưng vẫn kiên trì, đơn giản vì y không muốn một lần nữa mất đi nàng mà chẳng hiểu vì sao.

Phương Tri Vi mím môi, trong lòng đã hơi quặn thắt. Cố Nam Y bắt đầu bằng lòng tiếp cận đám đông, đây là chuyện tốt mà nàng vẫn luôn mong mỏi và cố gắng làm. Nhưng bỗng nhiên, trong lòng nàng lại dâng lên

một nỗi sợ hãi và run rẩy không tên, tựa như thấy được gương mặt tái xanh của vận mệnh trong cõi âm u, đang nhe nanh cười nhìn xuống mọi thứ tốt đẹp và thuần khiết trên thế gian này.

Khiến cho thiếu niên vẫn luôn yên ổn sống trong thế giới của riêng mình, hiểu rõ và đối mặt với những tang thương phức tạp trên thế gian này, đây có đúng là chuyện tốt không?

Bước ra ngoài, có thể thấy đất trời tươi đẹp, nhưng càng thấy rõ hơn lòng người đen tối và máu đổ trên cõi nhân gian.

Vì lẽ ấy, trong khoảnh khắc nàng cảm thấy cõi lòng lạnh căm, có phần xao động.

“Cố huynh...” Nàng giơ tay muốn đỡ lấy đứa bé kia, nhìn tư thế cứng nhắc của Cố Nam Y nàng thật sự khó chịu thay cho y,”Có một số chuyện đừng nên miễn cưỡng, huống chi chăm sóc một đứa bé thì đừng nói là huynh, mà ngay cả người khác cũng rất khó làm được. Chi bằng chúng ta thử đổi sang cách khác xem...”

“Không.” Cố Nam Y tung người một cái, tránh né nàng, “Cái này có cảm giác.”

Hai con bút hầu trên vai y kêu chí choé rồi nháy mắt nhướn mày, túm lấy tóc Cố Nam Y đu qua đu lại, hoàn toàn không biết nếu đổi lại là trước kia, tổ tông vạn cổ nhà chúng nó sẽ lập tức biến thành bánh thịt cổ.

Phượng Tri Vi khuyên bảo không ăn thua, nháy mắt đã thấy Cố Thiếu gia ôm đứa bé đi thẳng đến ổ chăn của nàng. Trong cơn kinh hãi, nàng vội vàng đuổi theo, đẩy ổ chăn vào tít bên trong giường, quay đầu mỉm cười gượng gạo với Cố thiếu gia.

Cố thiếu gia làm sao ngờ được nữ nhân này có tật giật mình, tự động đặt đứa bé lên giường nàng.

Ngay sau đó, hai người ngửi thấy một mùi không được thơm tho cho lắm.

Cố thiếu gia nhìn Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi nhìn sang Cố thiếu gia.

Một lúc sau, Phượng Tri Vi co giật khoé miệng, nói:”Thiếu gia, huynh ôm nó về, thì huynh phải chịu trách nhiệm với.”

Cố thiếu gia không đấu võ mồm với nàng, loạt xoạt tháo tã ra. Phượng Tri Vi đau khổ nhắm mắt lại, biết chắc đêm nay giường mình sẽ phải thay mới từ trong ra ngoài rồi.

Đau khổ thì đau khổ, chứ làm sao có thể quăng Cố thiếu gia và đứa bé y muốn nuôi dưỡng sang một bên, không thèm ngó ngang gì tới? Phượng Tri Vi đành phải tiến lên giúp đỡ, vừa vén tã lên đã “á” một tiếng.

Trông đứa bé kia để quả đầu trái đào như bé trai nhà giàu hay để, nên nàng vẫn định ninh nó là con trai, thì ra lại là con gái.

Cố thiếu gia nhìn nàng bằng ánh mắt nghi hoặc, Phượng Tri Vi cảm thấy mình hơi khó mở lời, suy nghĩ một chút rồi bảo:”Đó là một đứa bé gái, không tiện cho lắm, lần sau tôi tìm một bé trai cho huynh nuôi.”

Cố thiếu gia vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt trong veo vô tội không rõ sự đời, bộ mặt in rõ dòng chữ:”Bé gái thì bé gái, ta chăm sóc trẻ con cô cảm thấy không tiện chỗ nào?”, khiến Phượng Tri Vi cảm thấy đầu óc mình quá đen tối, muốn tìm lỗ nẻ chui xuống cho rồi.

Được rồi nàng không nói nữa, Phượng Tri Vi thành thật xé tã trái giường, đầu tiên là thay tã cho bé, sau lại sai người đi tìm Hoa Quỳnh. Phượng Tri Vi rất tin tưởng vào năng lực xử lý công việc của cô ta, ở một mặt nào đó Hoa Quỳnh con lợi hại hơn cả nàng - mấy hôm trước “Yên di

nường” một khóc hai quây ba đòi thắt cổ, Phượng Tri Vi định bụng đuổi nàng ta ra ngoài. Nhưng Hoa Quỳnh đã ngăn nàng lại, thuận thực đưa đến am ni cô “phổ độ chúng sinh”, đồng thời lấy thân phận chú mẫu nhà họ Yên để yêu cầu nàng ta cầu phúc tám mươi năm cho Yên gia, nói cách khác là đời này Yên di nương không còn đườn ra nữa rồi.

Chẳng mấy chốc Hoa Quỳnh đã tới, thấy hai người tay chân luống cuống liền phì cười. Nghe Phượng Tri Vi kể rõ đầu đuôi, cô ta bảo:”Để thôi, để tôi đi tìm một nhũ mẫu được việc rồi thu xếp cho ở một phòng nhỏ trong viện Tây Khoá bên này.”

Phượng Tri Vi cứ tưởng Cố thiếu gia nhất định sẽ phản đối, không ngờ y lại chẳng ừ hử gì. Xem ra y đã hạ quyết tâm, bất kể gặp bao nhiêu sự phản đối, cũng kiên quyết không lùi bước.

Nhũ mẫu không thể mời đến ngay trong đêm đó, Hoa Quỳnh bèn ở lại viện của Phượng Tri Vi, thay họ chăm sóc đứa bé. Khi cô ta tắm cho đứa bé, Cố thiếu gia cũng thành thật ngồi một bên quan sát tỉ mỉ; khi cô ta cho đứa bé ăn cháo loãng, Cố thiếu gia cũng uống một nửa, tỏ thái độ cực kỳ bất mãn đối với thứ đồ không ngọt không đắng nhạt nhẽo vô vị này, cũng tỏ ra vô cùng khó hiểu vì bé con vẫn uống cháo loãng ngon lành. Y cảm thấy, thứ gọi là “trẻ con” này quả đúng là một điều kì diệu.

Hai con bút hầu nô đùa mãi cũng mệt, say ngủ trên vai y, y bèn dùng hai ngón tay xách chúng nó xuống, động tác vô cùng cẩn thận. Hoa Quỳnh tỏ ra thắc mắc, Cố Nam Y thản nhiên nói với cô ta:”Sợ lỡ đâu sơ suất, bóp chết nó.”

Hoa Quỳnh không nén nổi phì cười, cười xong rồi cũng thôi. Sau khi dỗ dành cho đứa bé ngủ, cô ta lại trở ra vườn hoa đi dạo.

Đi dạo một đoạn, bỗng nhiên chạm mặt Phượng Tri Vi mất ngủ ra ngoài dạo quanh. Hai người nhìn nhau qua một khóm hoa, mỉm cười, cùng

ngồi xuống bên bộ bàn ghế bằng đá trắng một cách hết sức ăn ý.

“Cô thật sự quyết định sao?”

“Đã quyết rồi.” Hoa Quỳnh vén tóc, “Tôi biết một thời gian nữa ngài sẽ đến Thượng Dã, nếu tôi đoán không lầm, thì có thể ngài sẽ dẫn theo Trinh tập doanh ra khơi diệt phi. Xem tình hình trước mắt của Thường gia, thì sớm muộn gì cũng phải trốn theo đường biển, phải chăng ngài định hội họp với điện hạ trên biển, giải quyết xong chuyện này thì đi thẳng về kinh?”

“Đúng thế.” Phượng Tri Vi cười, “Thuyền bạc sự vụ ti đã lập, thế gia đã khống chế xong, quan trường Hoàng Hải trên dưới có thóp gì ta đều nắm chắc trong tay, sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Công việc khâm sai của ở đây căn bản đã hoàn thành, mà điện hạ cũng đã nắm chắc thắng lợi. Ngài ấy là bậc thân vương chí tôn, không thể rời kinh quá lâu, sau khi chiến cục Mân Nam ổn định rồi, những chuyện còn lại tất nhiên phải giao cho Tướng quân Mân Nam xử lý. Ngài ấy và ta, sắp tới đều trở về kinh.”

“Vậy rất hay.” Hoa Quỳnh bình thản sửa sang xiêm y, “Sắp tới tôi sẽ lấy cớ ra ngoài sắm sửa vật dụng cho hôn lễ, rồi tới trấn Phong Lạc gần bến tàu Thượng Dã chờ ngài.”

Phượng Tri Vi nhìn vào đôi mắt tinh mịch của cô ta, biết cô gái này một khi đã hạ quyết tâm, thì trên đời không một ai có thể lay chuyển quyết ấy. Tương lai, cũng chỉ có thể xem rớt cuộc tâm ý của Yên Hoài Thạch là như thế nào.

“Ngài đừng nhìn tôi bằng ánh mắt lo âu buồn bã như thế.” Hoa Quỳnh cười sang sảng, “Thật ra tôi có câu này muốn nhắc nhở ngài.”

“Câu gì?”

“Điện hạ đối với ngài, không thể nói là tình không sâu,” Hoa Quỳnh nhìn thẳng vào mắt nàng, “Nhưng dù co sâu hơn nữa, cũng không sâu bằng xã tắc thiên hạ, ngài hiểu rõ chứ?”

“Cô đã gặp được bao nhiêu nam nhân chịu vì hồng nhan mà buông bỏ giang sơn?” Phượng Tri Vi yên lặng rất lâu, cũng không định che giấu làm gì, thản nhiên đáp: “Huống hồ điện hạ... Trước kia hẳn cô đã từng nghe một số việc về ngài, bằng vào trí tuệ của cô, hẳn cũng đoán ra ngài ấy hiển nhiên không cam lòng.”

Hoa Quỳnh thở dài, trong tiếng thở dài mang theo mấy phần thất vọng.

“Giống như cô thích Yên Hoài Thạch, nhưng cũng không chịu buông bỏ tự tôn để làm một vị phu nhân Yên gia bình thường,” Phượng Tri Vi đứng dậy, thong thả bước đi, “Ta cũng vậy thôi, có giới hạn mà ta không buông bỏ được.”

“Tri Vi, chúng ta là nữ nhân, không giống như nam nhân. Nam nhân động tâm, chỉ càng thêm hăm hở, càng tiến xa hơn trên con đường mình muốn đi; nhưng nữ nhân động tâm, lại thường lui nữa lui mãi, cho đến khi mất đi tất cả, cuối cùng chỉ đổi lại một thứ - thua.”

Phượng Tri Vi chấn động, hơi mím môi, hồi lâu mới chậm rãi nói: “Hoa Quỳnh, những người từng chết một lần, tâm tính hẳn suy nghĩ có khi sẽ thay đổi chút ít so với trước kia. Người ấy sẽ mềm lòng hơn một chút, nhẹ nhõm hơn một chút, miễn cảm với sự dịu dàng hơn một chút, cũng sẽ vì lần đối diện với cái chết ấy mà tiếc nuối khoảng thời gian đã hời hợt trôi qua trong quá khứ, sẽ muốn thử sống một cuộc đời tốt đẹp hơn, muốn học cách quý trọng những tâm ý khó có được, muốn thi thoảng phóng túng một lần, thuận theo tấm lòng mình - bởi không biết đến lúc nào mình sẽ đột ngột chết đi, để lại vô vàn nuối tiếc... Nhưng cô phải tin tưởng tôi, Phượng

Tri Vi vĩnh viễn là Phượng Tri Vi, bất cứ lúc nào, buông bỏ cũng có mức độ của nó thôi.”

Hoa Quỳnh nhìn đoá cúc tàn trước mặt, khoé miệng từ từ nở một nụ cười thê lương.

Cô ta đưa ta hái đoá khoa khô vàng kia, cười nói:”Cũng chưa chắc sẽ bi quan chán nản như chúng ta tưởng, con đường phía trước còn rất dài, tôi hy vọng họ có thể.”

Phượng Tri Vi không đáp lời cô ta, chấp tay nhìn ánh trăng phía chân trời, một mảnh trăng tàn vàng nhạt như hổ phách, toả ra ánh sáng âm u lạnh lẽo trên nền trời xanh biếc. Giờ này phải chăng y cũng đang đi tuần tra doanh trại trong sương đêm, cách mấy trăm dặm đường trường, cùng nàng chăm chú lắng nghe tiếng sương đọng đầu cành rõ xuống trong đêm khuya.

Đúng thế, ta hy vọng.

Người cũng có thể.

Tháng Mười hai năm Trường Hi thứ mười sáu, khâm sai đại thần Hoàng Hải đạo đến thị sát phân nha môn Thuyền bạc sự vụ ti Thượng Dã và Trinh tập doanh trên biển vừa mới thành lập. Sau đó khâm sai đến bến Thượng Dã đếm đủ hai vạn thuỷ quân Trinh tập doanh rời bến, dựa theo bản đồ phân bố hải tặc do Yên gia cung cấp, dọc đường quét sạch hải tặc đã chiếm cứ Hoàng Hải tác quái nhiều năm.

Cùng lúc đó, cuộc chiến giữa Mân Nam và Thường thị cũng đã đi vào giai đoạn kết thúc, Hoàng Hải bị Ninh Dịch và Phượng Tri Vi quét sạch đã không còn đường li cho Thường gia. Đại quân của Ninh Dịch vẫn luôn theo kế hoạch từng bước một lần về phía biển, ép Thường gia dồn ra biển lớn.

Sau đó Thường thị không còn cách khác, chuẩn bị chuyển quân về hướng biển, liên lạc với hải khẩu qua lại đã lâu, rắc tâm văn hồi thế cục.

Nhưng chúng lại gặp phải Trinh tập doanh trên biển làm bộ ngựa đứng sau, đang trên đường càn quét hải tặc mà tới.

Sau này, theo lời của một vị học giả quân sự, thì thời cơ đã nắm rất chuẩn.

Một đặng từ Mân Nam đẩy dòn ra biển, một đặng từ vùng duyên hải Hoàng Hải tấn tới, ở một điểm tập hợp đã tính toán từ lâu, khi cờ xí nền trắng thêu thủy thủ xanh biếc của hai vạn tân thủy quân đón gió tung bay lọt vào tầm mắt của tàn quân Thường thị, thì bọn chúng đồng loạt than thở nã nã.

Phượng Tri Vi mặc áo bào trắng ưu nhã đứng trên thuyền lớn, áo choàng đỏ thẫm như lửa cháy bùng bùng, ống nhòm cầm ngang trong tay, giữa tầm mắt hình tròn, chiến thuyền của Thường thị xuất hiện ở bên kia biển cả.

Tác phong hình như vẫn rất chinh tề, thuyền cũng đồ sộ chắc chắn, đáng tiếc ngay cả cờ xí cũng chưa kịp treo lên cho tử tế.

Khoé miệng Phượng Tri Vi động lại một nụ cười lạnh, ống nhòm khẽ nâng, nhìn chếch lên mây cao, trên đường chân trời thấp thoáng như có khói đen bốc lên, ánh lửa sáng bùng.

Những hòn đạn nổ tung ấy, những tiếng kêu rên gào khóc ấy, những người mất đi thân nhân mất đi sinh mạng trong vụ nổ ở bến tàu ấy...

Nàng từng hứa, phải báo thù.

Nàng từng chém kiếm lập thệ, muốn Thường thị rửa cổ mà chờ.

Bây giờ, coi như đã chờ được đến ngày ấy.

Ổng nhòm gác xuống, đặt trên mép thuyền kêu đánh “cạch” một tiếng. Sau lưng Phượng Tri Vi, Hoàng đại nhân, Tổng ti của phân nha môn Thuyền bạc sự vụ ti Thượng Dã, căng thẳng nhìn chăm chập vào động tác trên tay nàng.

Bàn tay trắng nõn nà vạch xuống một đường trong bầu trời xanh, một động tác mạnh mẽ gọn gàng không chút do dự.

“Bắn!”

Trong tiếng ra lệnh hùng hồn văng vẳng, trên biển vang lên tiếng nổ ầm ầm.

Lợi pháo khạc ra một ngọn lửa đỏ rực, bay thẳng về phía quân đội Thường thị, trong phút chốc đã thiêu rụi con thuyền nghênh ngang dẫn trước. Nước biển bị một lực lớn bắn lên, dựng một bức tường thủy tinh liên trời nổi dật giữa không trung.

Sau màn nước cao ngất, là tiếng ầm ầm khi hải quân giao chiến, là chiến thuyền bọc thép pháo nổ không ngừng, là nụ cười lạnh lẽo u ám của Phượng Tri Vi

Đôi mắt của Ninh Dịch, bệnh nặng của nàng, mấy trăm mạng người vô tội và vô số người bị tàn tật, món nợ chất chồng này, hôm nay ta sẽ trả lại!

Gió to thổi sóng lớn, nàng đứng giữa mây trời.

Tháng Mười hai năm Trường Hi thứ mười sáu, Trinh tập doanh trên biển mới thành lập lần đầu ra khơi, đã trực tiếp đối đầu với tàn quân của Thường gia, ghé mới sinh không sợ cọp, Trinh tập doanh lần đầu tiên nã pháo, phát pháo đầu đã đánh đắm một con tàu của đối phương, một trận đại chiến trên biển kéo dài hai ngày, nước biển nhuộm máu đỏ thẫm loang rộng đến hai trăm thước.

Thường thị vốn đang bỏ chạy trốn chết, gặp trận thảm bại này thì hồn bay phách lạc, nghe nói Thường Mẫn Giang ở trên con thuyền đi đầu bị pháo đánh đắm, ngay đến thi thể cũng không tìm thấy, còn Ngũ hoàng tử tuy đích thân chỉ huy, nhưng chung quy vẫn khó xốc lại sĩ khí, sau khi tàn quân dưới trướng Thường thị đầu hàng thì hãn cũng nhảy xuống biển tự sát.

Thường thị hùng cứ hai vùng Mân Nam và Hoàng Hải nhiều năm, đến hôm nay rốt cuộc bị nhổ tận gốc, thế lực tàn dư mai danh ẩn tính chia ra trốn vào đất liền, trong khoảng thời gian ngắn, chúng không thể vùng dậy thêm một lần nữa.

Còn hải tặc vốn bám vào Thường thị để sinh sống, thế lực bản thân không lớn như trong tưởng tượng, bị Phượng Tri Vi dẫn tân thủy quân quét dọn sạch sẽ, cũng mau chóng bị đuổi ra biển, sĩ khí khó phục hồi.

Trong tháng Mười hai năm Trường Hi thứ mười sáu, Phượng Tri Vi quay về Thượng Dã. Nàng ở đây chờ Ninh Dịch chuyển giao sự vụ trong quân cho Tướng quân Mân Nam, sau đó cùng nhau trở về kinh.

Hoa Quỳnh đã chờ nàng ở Thượng Dã từ lâu, khi thuyền của Phượng Tri Vi từ từ cập bến, hai người nhìn nhau, lộ ra nụ cười thấu hiểu.

Một nụ cười trống trải mang theo nỗi thê lương, lòng nghĩ từ nay tạm biệt Hoàng Hải, ngày về không hẹn, thiếu niên nhỏ bé đứng trước cửa am ni cô năm đó, đã không còn khóc lóc trong vòng tay cô nữa.

Một nụ cười trầm lắng ẩn chứa chờ đợi, lòng nghĩ hai bên đã chia tay mất tháng, mắt Ninh Dịch ắt hẳn đã lành rồi, mà Đế Kinh xa cách lâu ngày, rốt cuộc cũng có thể chờ y, cùng nhau bước trên đường về.

Nàng và Cố Nam Y bước từ trên sàn thuyền xuống, trên người nàng đeo chiếc hộp chưa từng rời thân trong những ngày liên tục chiến đấu trên biển, tâm trạng cũng rất sáng sủa.

Vừa đứng vững trên bến tàu, nàng còn chưa kịp mở lời, bỗng có một người áo xám lao tới nhanh như tia chớp, phóng đến trước mặt nàng, quỳ “bịch” xuống, dập đầu lạy trong nước bùn.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 50: Bảy Ngày Ở Đế Kinh

Type: Bảo Quyên

Mấy ngày trước đổ xuống một trận mưa, khắp nơi lầy lội, người kia lại quỳ gối trong vũng bùn như thế, hai đầu gối đập phịch xuống bùn làm bùn đất văng tung tóe, âm thanh nặng nề khiến Phượng Tri Vi chấn động.

Đáy lòng nàng bỗng trào lên một nỗi bất an, nàng cúi đầu nhìn nam tử có khuôn mặt bình thường kia, từ phản ứng của Cố Nam Y đứng bên cạnh, nàng cảm thấy đây có lẽ là người trong tổ chức của y.

Bốn bề vắng ngắt không một bóng người, nàng cho thuyền ngày đêm bơi gập tới đây, quan phủ địa phương còn chưa nhận được tin tức để đến nghênh đón. Đàng xa binh lính dưới sự chỉ huy của Thuần Vu Mạnh đã xuống thuyền theo thứ tự, Hoa Quỳnh thì ôm đứa bé kia lánh xa ra một bên.

“Nói đi.” Phượng Tri Vi hít sâu một hơi, nâng người ấy dậy, thản nhiên nói.

Sắc mặt người đó giống như vừa then vừa sợ, nói ào một mạch: “Xin cô nương chờ nên đợi Sở vương đi cùng nữa, lập tức đi theo chúng tiểu nhân!”

“Đi? Đi đâu?” Phượng Tri Vi cau mày.

“Chúng thuộc hạ tự có sắp xếp.”

Phượng Tri Vi nghe hai chữ “thuộc hạ” kia, lại cau mày.

Sau đó nàng thân nhiên nói:” Các hạ lặn lội đường xa, phía trước có dịch trạm phương, ta sẽ cho người thu xếp để người đến đó nghỉ ngơi. Ta còn phải bố trí cho binh sĩ quay về doanh làm việc, không tiếp nữa.”

Nói đoạn xoay người rời đi.

“Cô nương!”

Phượng Tri Vi làm như không hề nghe thấy.

Người kia hoảng hốt nhìn theo bóng dáng nàng, lại nhìn về phía Cố Nam Y. Cố Nam Y xưa nay vẫn bỏ mặc mấy chuyện này, việc của y rất đơn giản, chính là đi cùng Phượng Tri Vi, nàng quay lưng, thì y quay lưng theo.

Người kia không còn cách nào khác, đành tiến lên một bước, há miệng muốn nói, rồi nhớ tới lời căn dặn của Tổng lệnh đại nhân trước khi hănh lên đường, lại do dự ngừng bước.

“Cô nương tuy là người quyết đoán, không thiếu tàn nhẫn, nhưng trong lòng thật ra rất trọng tình nghĩa; một khi cô ấy biết được đầu đuôi chuyện này, thì chắc chắn sẽ không nể hà mạo hiểm. Người vốn có thể liên lạc trực tiếp với Tông chủ để Tông chủ mang cô nương đi, chỉ tiếc gần đây Tông chủ hình như đã vì cô nương mà thay đổi ít nhiều, e rằng người cũng không thể thuyết phục ngài ấy... Nhưng người tuyệt đối không thể để cô nương đi cùng với Sở vương nữa... Thôi, người cứ tùy cơ ứng biến đi...”

Trái cũng không được, phải cũng không xong, người áo xám ngẩn ngơ đứng đó, trơ mắt nhìn Phượng Tri Vi đi càng lúc càng xa, mà thật sự không ngoái đầu lại, trong phút nóng lòng, hănh lao lên phía trước.

“Cô nương!”

Hoàng Hải vào tháng Mười hai, đến khuya vẫn lạnh thấu xương như trước. Gió buốt mang theo hơi ẩm, còn khiến người ta khó lòng chống chọi

hơn thứ kinh phong hanh khô lạnh lẽo của phương Bắc. Những luồng khí tựa như ngưng tụ cả hạt băng kia khi tấp qua mình ngựa sẽ khiến người ta cảm thấy tóc mình cũng đông cứng luôn.

Roi ngựa vung lên vun vút, vụt xuống, tần suất cực nhanh, liên tiếp tạo ra một màn sáng loang loáng, có thể thấy kỵ sĩ trên lưng ngựa lòng nóng như lửa đốt, đã chẳng còn thương xót ngựa yêu.

Kỵ sĩ trên ngựa, là Phượng Tri Vi.

Nàng cười khoái mã đi trước, đám người Hoa Quỳnh và Cố Nam Y đuổi theo phía sau. Nàng không ngoảnh đầu lại, đuổi kịp hay không kịp, nàng cũng không thèm để ý.

Trong tai chỉ còn nghe tiếng gió thét gào, tiếng vó ngựa như mưa trút, còn có những lời vô cùng bất đắc dĩ của người áo xám kia.

“Cô nương, khoảng thời gian trước khi người rời kinh, Kim Thước vệ trong kinh phụ trách tra xét di án của tiền triều đã chuyển mục tiêu về phía người, cho nên Tổng lệnh đại nhân phải ở lại Đế Kinh chủ trì đại cục không dám rời đi. Ai ngờ người lại đổ một cơn bệnh nặng, Tổng lệnh không thể rời kinh tới Hoàng Hải, vào đúng lúc này lại xảy ra chút biến cố. Bây giờ nội ứng của chúng tôi biết được, Kim Thước vệ đã báo chuyện này lên Đế Vương, có thể sắp tới sẽ gây bất lợi cho người. Nhưng trước mắt Kim Thước vệ còn chưa biết người sẽ mang thêm một thân phận Ngụy Tri này, cho nên Tổng lệnh đại nhân phải thuộc hạ báo cho người biết, nhất định không thể chui đầu vào lưới, mời người tạm lánh đi theo chúng thuộc hạ.”

“Di án tiền triều? Di án gì?”

Không có câu trả lời, kẻ áo xám không chịu hé lộ thêm, nhưng Phượng Tri Vi biết sự tình nào có hời hợt qua quýt như thế? Kim Thước vệ, Ninh Dịch từng đề cập tới đội bí vệ hoàng gia này, họ là chuyên ti điều tra những việc quan trọng nhất của hoàng triều, liên quan đến hoàng tộc và án

đại nghịch, là một thanh đao vô hình trong tay Thiên Thịnh đế. Một khi đã bị lưỡi đao này chạm tới, há lại chỉ bị thương sơ bề ngoài?

Kim Thuộc vệ nắm đại quyền, hung hãn ngoan độc, không ra tay thì thôi, hễ ra tay là hủy diệt gia môn. Nàng ung dung tự tại ở bên ngoài, thế thì, còn mẹ nàng? Mẹ biết phải làm sao?

Câu trả lời của kẻ áo xám khi ấy, khiến nàng trong nháy mắt đã lạnh toát từ đầu tới chân.

“Phượng phu nhân khó khăn khôn xiết, khiến người ta kính trọng tự đáy lòng.” Hắc né tránh ánh mắt tha thiết của nàng, cúi đầu nhìn xuống mũi giày mình, giọng nói càng lúc càng thấp, “Nếu lần này có thể bình an vượt qua kiếp nạn, cô nương cũng sẽ hiểu ra rất nhiều chuyện.”

Những lời này đã ném trái tim nàng xuống đáy vực sâu, nàng không kịp tóm lấy người kia hỏi đầu đuôi gốc tích, tiện tay lấy mấy thứ rồi leo lên ngựa chạy về.

Trước lúc ra đi, nàng vội vàng để lại thư cho Ninh Dịch, chỉ nói có chuyện gấp nên sẽ về kinh trước, y bằng lòng bao che cho nàng cũng được, mà không muốn bao che thì nàng cũng không để ý. Nếu thật sự xảy ra đại họa động trời, thân phận Ngụy Tri này của nàng còn có thể duy trì được bao lâu? Nàng muốn giữ thân phận Ngụy Tri này để làm gì chứ?

Khoái mã tốt nhất của Yên gia vốn nằm ở chuồng ở Khế Viên, khi nàng vội vã chạy về đã dắt theo hết, giờ đang đi ngày đêm không ngừng nghỉ, thay ngựa không đổi người, mỗi ngày chỉ nghỉ ngơi hai canh giờ, thời gian còn lại ngay cả ăn cơm cũng ăn trên lưng ngựa – nàng không thể lãng phí một chút thời gian quý báu nào, đó không phải là thời gian, đó là mạng sống!

Hoàng Hải, Lũng Lam, Lũng Tây, Giang Hoài... chạy một mạch qua bốn tỉnh, nhanh như điện chớp.

Sáu ngày sau, ở Giang Hoài đạo nằm gần Đế Kinh nhất.

Đêm ấy.

Một thốt khoái mã băng qua quan đạo nhanh như chớp, cây cối xanh biếc bên đường nổi thành một dải bóng sáng mờ ảo. Kỵ sĩ trên ngựa bụi đất lấm lem đã không nhìn rõ mặt mày, ngồi trên lưng ngựa với tư thế lưng lay sắp ngã. Để tránh khỏi mệt quá độ mà rơi xuống, người kia quấn dây cương vào cổ tay mình, vì siết quá chặt nên cổ tay sưng tím một mảng.

Không xa về phía trước, là qua địa giới Giang Hoài, tiếp tục tiến lên, chính là Đế Kinh.

Người trên ngựa thở dài một hơi, nhẹ nhàng trút ra sự mệt mỏi cùng cực đọng lại trong xương cốt. Thế ngựa vẫn không ngừng không nghỉ, chạy băng băng vào khoảng tối mịt mù.

Phía trước đột nhiên xuất hiện vài bóng người như quỷ mị, dàn hàng ngang trước một ngã rẽ ắt phải đi qua.

Dây cương kéo chặt, tuấn mã hí dài dựng vó lên, tung vó đá giữa không trung, bị người cưỡi ngựa ghìm cương xuống thật chặt.

“Tránh ra.”

Người ngồi trên ngựa khản giọng đến không tài nào nghe rõ, nhưng ngữ điệu khác nào chém đinh chặt sắt.

Đám người trước mặt trơ lì và câm lặng như một dải đá ngầm.

Người trên ngựa chỉ nói ra hai chữ rồi khẽ ho khan, nằng hơi ngược mắt lên, đôi mắt mơ màng hơi sương ngập tràn tơ máu.

Từ từ giờ roi ngựa lên, cắn răng nén xuống cảm giác cánh tay run rẩy không thể khống chế mà động tác này mang lại, Phượng Tri Vi chẳng nói

chẳng rằng, dùng hành động chứng tỏ bản thân không thể lung lay.

Không ai động đây, không ai mở lời, rất rõ ràng, đối phương cũng vô cùng cương quyết – người muốn trở về, thì đạp qua người chúng ta đi.

Phượng Tri Vi cười lạnh, roi ngựa đang giơ ngang đột ngột quất xuống.

Một tiếng hí dài.

Tuần mã nổi điên, bắp thịt toàn thân đều kích động, trong nháy mắt vó tung như chớp, vẽ ra một đường thẳng màu đen nhánh, đâm thẳng vào đám người.

“Lùi!”

Một tiếng quất khê, mười mấy kẻ được huấn luyện bài bản lùi về phía sau, vây thành hình bán nguyệt.

“Tung!”

Chớp bạc lóe lên, như ánh trăng từ trên trời rơi xuống, trong chớp mắt ai nấy đều đồng loạt vung tay lên!

Một tấm lưới màu bạc khổng lồ che trời lấp đất, chụp thẳng xuống dưới, nhoáng cái đã trùm cả Phượng Tri Vi lẫn con ngựa vào trong lưới.

“Roạt!”

Khi tiếng “tung” kia vừa ra khỏi miệng, Phượng Tri Vi liền quyết đoán rút thanh đao đã chuẩn bị trong ngực từ trước.

Trong lưới, nàng vung đao cắt ngang, chớp sáng lập lòe dưới lớn rách toang, nháy mắt đã xông thẳng ra bên ngoài lưới.

Lao ra khỏi lưới rồi, nàng không hề tức giận chửi mắng cũng không tỏ vẻ vui mừng, cũng không thềm ngoái đầu lại, chỉ chống đao xuống đất mà tiến lên phía trước.

Khi vừa rơi xuống đất, nàng thoảng lão đảo, mấy ngày liền sống trên lưng ngựa đã sớm xóc nảy cho gân cốt nàng bải hoải rã rời, giờ rơi xuống đất chấn động đến độ toàn thân bắt đầu đau đớn điên cuồng, đau đến mức trong khoảnh khắc nàng đã cắn nát môi dưới.

Môi dưới bị cắn nát mà bước chân vẫn không ngừng, nàng khập khiễng kéo lê thanh đao của mình, tiếp tục về phía ấy.

Đến giờ phút này, toàn bộ suy nghĩ của nàng chỉ còn là “mau mau trở về kinh”, dù nghìn vạn người ngăn cản ta vẫn cứ đi, dù có nghìn vạn người cũng không thể ngăn bước chân ta.

Ngăn được ngựa ta, chứ không ngăn được thân ta. Ngựa bị chặn, ta còn có chân!

Đám người chặn ngựa kia, trong tay cầm mép lưới, đã quên đi mọi động tác, ngơ ngẩn ngoái đầu nhìn nữ tử đang vật lộn tiến về phía trước. Nhìn nàng lấm lem bụi đất nhếch nhác vô cùng, nhìn nàng môi khô lưỡi nứt mắt đầy tơ máu, nhìn nàng xiêu xiêu vẹo vẹo chống đỡ thân mình, dùng một tư thế kì quái, trông buồn cười lại khiến người ta chực rơi nước mắt, lê lết từng bước chân tiến về phía trước.

Thấy trong thân thể gần như là gãy yếu của nàng, bộc phát sự cố chấp không ai có thể ngăn cản.

“Cạch.”

Một nam tử buông mép lưới cầm trong tay ra.

“Cạch, cạch, cạch.” Càng thêm nhiều kẻ buông tay, tấm lưới khổng lồ rơi xuống đất.

Kẻ thủ lĩnh nhắm mắt thở dài, một lúc sau khẽ cắn môi, phất tay.

Lưới lớn buông ra, có người lặng lẽ bước qua thả con ngựa đang bị lưới vây bủa, dắt đến trước mặt Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi dừng bước, một lúc sau, từ khóe mắt tuôn ra vài giọt nước trong suốt, rửa trôi bụi bặm bám trên khuôn mặt nàng, giống như một khe mương sâu.

Kẻ thủ lĩnh lẳng lặng đỡ nàng lên ngựa, treo một bọc nước và túi lương khô mới bên hông ngựa.

Hắn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im bật.

Lại vang lên một loạt tiếng vó ngựa gấp gáp, Cố Nam Y vẫn theo sát không rời cũng tới nơi. Giờ này trông y cũng có phần nhếch nhác, áo bào bằng tơ luôn sạch sẽ mềm mại giờ ố đen ố vàng, từ lâu đã không nhìn ra màu sắc, sa trắng che mặt cũng đã biến thành sa vàng.

Đám người chặn đường trông thấy y thì hấp tấp thi lễ, song y chẳng thèm ngó ngang tới bọn họ, lập tức lướt qua bên cạnh Phượng Tri Vi, với tay ra tóm lấy nàng, đặt nàng lên ngựa y, sau đó gấp gáp chạy.

Những người kia bị bao phủ trong màn bụi bốc lên, nhìn bóng dáng hai người biến mất, yên lặng rất lâu, mãi một lúc sau, kẻ thủ lĩnh mới thở dài: “Thông báo cho các huynh đệ đằng sau, không cần phải ngăn cản.”

“Dạ.”

“Thông báo cho Tổng lệnh đại nhân.” Người nọ hạ giọng nói tiếp :” Cô nương quyết tâm, không ai cản nổi... Xin ngài ấy chuẩn bị sẵn sàng.”

“Dạ.”

Ngày thứ bảy.

Bụi đất cuồn cuộn dâng lên như sóng dưới vó ngựa, nơi đầu ngọn sóng, cổng thành nguy nga của Đế kinh sắp sửa lọt vào tầm mắt.

Khi Phượng Tri Vi trông thấy một góc cổng thành phía xa, nàng thở hắt ra một hơi dài, trong nháy mắt suýt nữa đã nằm mềm nhũn trong lòng Cổ Nam Y.

Sức mạnh ẩn chứa trong con người đúng là vô cùng vô tận, ba ngày trước nàng còn cảm thấy bản thân lúc nào cũng có thể rơi từ trên ngựa xuống, mà bây giờ nàng vẫn còn ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa; có điều tuy nói là trên lưng ngựa, nhưng thực ra phải dựa dẫm vào Cổ Nam Y mới xong.

Suốt dọc đường Cổ Nam Y cũng phá lệ - một mực không thay y phục, một mực không đẩy nàng ra.

Hành trình mà khoái mã bình thường phải đi mất nửa tháng, họ chỉ vượt qua trong bảy ngày.

Cổ đốc chút sức lực cuối cùng, nàng giục ngựa tiến về phía trước.

Lại nghe tiếng tiêu vang lên.

Tiếng kêu du dương kì ảo như từ trên mây vọng xuống, hợp với đám mây mỏng màu thiên thủy, xuyên qua mỗi gió dọc ngang, tấu lên điệu mê lương của cõi lòng vô tận.

Làn điệu kia mới đầu thì nhẹ nhàng, sau dần dần trào dâng, trải qua sấm rung chớp giạt, bỗng hóa thành mưa thu xao xác, trầm lắng miên man, bồi hồi bất tận.

Tiếng tiêu khá quen thuộc, Phượng Tri Vi ngẩn ngơ ghìm cương ngựa, cẩn thận lắng nghe, ánh mắt biến ảo, đột nhiên ngửa đầu.

Ở lưng chừng núi trước mắt, trên một gốc thông, có người áo trắng ung dung thổi tiêu.

Mấy tháng trước, bên ngoài một ngôi chùa cổ vô danh trên núi Kị Dương ở Lũng Tây, Phượng Tri Vi từng nghe tiếng tiêu của người này giữa cảnh khốn cùng, trong lần ranh sinh tử.

Một khúc giang sơn mộng, mộng đứt giang sơn.

Mấy tháng sau, trên một ngọn đồi không tên nằm ở ngoại thành Đế Kinh, người ấy lại dùng tiếng tiêu mời gọi Phượng Tri Vi đang chạy băng băng một mạch về Đế Kinh.

Tông thần.

Phượng Tri Vi nghe tiếng tiêu thê lương kia, nháy mắt trong lòng như đang bị đè nặng đá tảng. Rõ ràng nóng lòng như lửa đốt, hận không thể mọc thêm đôi cánh để lập tức bay về Đế Kinh, bỗng dừng lại cảm thấy chân nặng như chì, không thể nhấc lên được nữa.

Tim nàng đập bùm bùm, ngón tay run rẩy từng cơn, môi cũng không ngừng mấp má, đôi môi nứt nẻ vì thế mà ngấm ra máu tươi đỏ nhạt, nhưng nàng không tài nào thốt ra được một chữ.

Tông thần thổi xong một khúc, cây tiêu xanh ngọc cầm chênh chếch trong tay, nghiêng người nhìn xuống Phượng Tri Vi.

Trong khoảnh khắc ấy, ánh mắt hần dụi dàng xót thương, mang theo mấy phần buồn bã sâu kín.

Hắn nhìn Phượng Tri Vi càng lúc càng run rẩy dữ dội, bình tĩnh mà rầu rĩ nói:

“Tri Vi, xin lỗi cô... muộn rồi.”

Thời gian xoay ngược lại bảy ngày ở Đế Kinh.

Bảy ngày trước.

Vào lúc nửa đêm, cổng Hoàng thành đóng chặt, chợt nghe tiếng tên bắn vùn vụt xé rách bầu trời đêm. Sau đó cổng thành đỏ sẫm ầm ầm mở ra từ giữa, một con ngựa vùn vụt lao vào, giáp sắt giáp đỏ, lông chim vàng tóe điểm thắt lưng, lao vào cổng thành tối đen hun hút như một vệt dài màu đỏ vàng.

Người kia không phi ngựa thẳng vào nha môn Kim Thước vệ nằm sâu trong Hoàng thành, mà lại phi về hướng Tây Hoàng thành, nơi biên soạn Thiên Thịnh chí được thiết lập ở ngoại đình.

Có người nửa đêm bị đánh thức, đã ngồi chờ trong chỗ biên soạn.

Cửa nặng đóng kín, bóng nện bên song cửa âm u, nam tử mặc giáp đỏ lông vàng vội vã bấm báo, nam tử mặc áo chùng tay rộng có vẻ nghiêm trang.

Một lúc sau, người mặc giáp đỏ lông vàng rời đi.

Người mặc áo chùng tay rộng bước ra khỏi trung đình, phóng mắt nhìn phương Nam của Thiên Thịnh, đứng rất lâu mà chẳng nói năng gì. Màn đêm đen đặc, sương ướt đầm vạt áo.

Sáu ngày trước.

Một phong thư tuyệt mật gắn xi niêm phong đến từ Mân Nam, lặng lẽ nằm trên thư án của Phó Tổng giám đốc biên soạn.

Một đôi tay nhẹ nhàng mở phong thư, rút ra một lá thư chỉ vón vện vài chữ, nhưng giọng điệu kiên quyết.

Có vài chữ, vậy mà người đọc thư lại nhìn rất lâu, một lúc sau mới cất tiếng thở dài, ném mạnh lá thư sang một bên.

Người kia lặng lẽ ngồi thừ ra trên ghế rất lâu, đôi mày nhíu chặt, sắc mặt do dự khó quyết.

Trên bàn còn một chồng giấy viết thư hình dạng tương tự, ông rút ra, xem lại từng phong một, càng xem càng nhíu chặt đôi mày.

Bỗng tay ông khựng lại.

Một phong thư, ở dưới cùng có một nếp gấp nho nhỏ. Ông nghĩ ngợi, rồi dùng nước thuốc bí mật của Kim Thước vệ, ngâm qua phần đuôi giấy, một hàng chữ lặng lẽ hiện ra.

“Lòng vương đã loạn, đệ rất lo lắng, tiên sinh đại tài, nhất định có thể tự quyết.”

Ông cầm bức thư, trầm tư trong màn đêm u ám vô cùng vô tận.

Năm ngày trước.

Một hàng người áo xám lặng lẽ lướt qua giữa những mái nhà trùng điệp trong đêm, lướt vào một tòa tiểu viện nằm trong hậu viện Thu phủ.

Những người đó tiếp đất nhẹ nhàng, người đàn bà nằm trong phòng nhỏ trần trọc cả đêm không ngủ, giờ lập tức bừng tỉnh, ánh mắt sáng bừng.

“Xoẹt.” Ngọn đèn trong phòng được châm lên.

Người đàn bà khoác áo ngồi dậy, nhìn người bước vào với vẻ mặt bình tĩnh, cẩn thận nhìn hết một lượt đám người, hình như đã vỡ lẽ ra điều gì.

Từ tốn nói:” Chuyện đó... rốt cuộc đã tới rồi sao?”

“Phu nhân.” Người áo xám quỳ một gối xuống đất, “Người đã vất vả nhiều năm... Tổng lệnh đại nhân phái thuộc hạ tới đây, lập tức đưa người đi.”

“Mười mấy năm rồi, cuối cùng các người đã xuất hiện.” Phu nhân không tiếp lời bọn họ, nói với vẻ mặt có phần cảm thán, “Ta từng chờ đợi các người xuất hiện, lại sợ các người xuất hiện. Hôm nay, cuối cùng mọi chuyện cũng kết thúc.”

“Kim Thước vệ gần đây đã đổi chủ nhân mới.” Người áo xám cup mắt xuống, “Mười mấy năm qua vì né tránh sự tra xét của bọn họ, phu nhân người bước ra từ núi thẳm, mang theo tiểu chủ nhân ẩn nấp trong kinh thành. Nhưng đối phương thật sự lợi hại, nội giác của chúng ta báo lại, đối phương đã nắm giữ chứng cứ vô cùng xác thực, muốn ra tay ngay lập tức. Người thu dọn một chút, chúng ta phải đi ngay thôi.”

Phu nhân mỉm cười trầm lắng.

“Vì sao ta phải đi?”

Người áo xám ngạc nhiên.

“Lần này đi, giấc mộng của chàng cũng trôi theo dòng nước.” Sắc mặt phu nhân chợt tái nhợt, ánh mắt lại sáng ngời, “Ta không cần biết nội bộ các người bất đồng ý kiến ra sao, với ta mà nói, ta phải hoàn thành lời căn dặn của chàng. Giấc mộng cả đời chàng, ta đã thấy tia sáng hy vọng, có sao phải để công sức trôi sông trôi biển?”

“Nhưng mà...”

“Chuẩn bị đã bao nhiêu năm.” Phu nhân nói, “Cớ sao phải uống phí hoàn toàn?”

“Phu nhân.” Người áo xám hạ giọng, “Đây là chuyện liên quan đến tính mạng.” Phu nhân cười quái gở, “Chẳng qua có những cái mạng, từ trước tới nay đã chuẩn bị sẵn để hi sinh.”

Người áo xám lặng thinh không đáp, một lúc sau mới miễn cưỡng nói: “Tổng lệnh đại nhân vẫn cảm thấy việc này quá mạo hiểm... Đối phương...”

“Cơ nghiệp nghìn đời, mưu cầu trong nguy hiểm.” Phu nhân thản nhiên đáp, “Thế hệ của các người có lẽ coi trọng chuyện yên ổn và kéo dài huyết mạch hoàng tộc hơn, nhưng ta chỉ tâm tâm niệm niệm ước mong đến chết không đổi của chàng. Một người như chàng, cả đời không cam chịu thất bại, lại gặp phải vận mệnh như thế, nước nhà sụp đổ, tổ chức tan vỡ, nghìn dặm truy sát, đồng bạn rơi rụng, huynh đệ từng người chết đi trước mắt... Cuối cùng còn gặp phải sự phản bội phá hủy mọi thứ như vậy... Chàng chưa bao giờ nói ra, nhưng ta biết chàng hận, ta hiểu được nguyện vọng sâu cùng trong đáy lòng chàng. Chàng muốn chứng kiến sự suy vong của vương triều này, giống như vương triều này từng chứng kiến các huynh đệ của chàng bỏ mạng... Nguyện vọng này, chàng không làm được, mà một quả phụ như ta cũng không làm được. Nhưng ta tin, có người sẽ làm được.”

“Phu nhân.” Người áo xám vội vàng la lên, “Người đã đi ngược lại...”

“Đừng bảo ta đi ngược lại cái gì.” Phu nhân ngạo nghễ ngắt lời hẳn, “Ta hoàn toàn không phải người trong tổ chức của các người, không gánh trên lưng nhiệm vụ các người truyền lại nhiều đời. Với ta mà nói, ta chỉ cần dốc hết sức mình, hoàn thành di nguyện của tiên phu.”

Người áo xám lại im lặng, nghĩ đến Tổng chủ đại nhân tiền nhiệm, nam tử thiết huyết mà cương liệt ấy, trọn đời chỉ sống vì một giấc mộng, đồng thời dùng sự cố chấp của mình để gây ảnh hưởng lên nữ tử đứng

trước mặt hẳn đây, khiến bà trọn đời, cũng chỉ sống vì chấp niệm của ngài ấy.

“Đừng quên, chủ nhân của các người, thuở ấu là do ta dạy dỗ.” Phu nhân bông bật cười, “Chỉ có ta hiểu rõ nhất, nó rốt cuộc là người như thế nào; chỉ có ta hiểu rõ nhất, bị chuyện gì kích thích, chủ nhân của các người sẽ kiên quyết bước lên con đường ta muốn nó phải đi...”

“Chủ nhân chưa chắc đã phù hợp để đi trên con đường như thế...”

“Không, nó phù hợp.” Ánh mắt phu nhân lóe lên, mang theo mấy phần kiêu ngạo mấy phần an ủi, “Các người hãy nhìn tất cả những chuyện nó đã làm xem, các người hãy nhìn khâm sai đại thần mười sáu tuổi kinh động đến thiên hạ xem! Nó là vương giả trời sinh, rơi vào bụi trần mà không lu mờ ánh hào quang. Một người như thế, với huyết thống cao quý như thế, các người bằng lòng để nó buông bỏ thiên phú và sứ mệnh sinh ra đã định, cả đời cam chịu tầm thường, lấy chồng sinh con sống một cuộc đời tầm thường dưới sự bảo vệ của các người, làm một ả đàn bà tầm thường suy tính thiệt hơn sao? Các người cảm thấy, sống như vậy xứng với nó ư? Xứng với Tông chủ đời trước của các người ư? Xứng với hoàng triều Đại Thành các người vĩnh viễn trung thành ư?”

“Đây là ý của Tổng lệnh đại nhân.” Im lặng hồi lâu, người áo xám đáp, “Ngài ấy cho rằng, di mệnh của tiên hoàng chủ chính là giữ cho huyết mạch hoàng tộc lưu truyền. Còn chuyện giang sơn đổi chủ, triều đại thay nhau là kết cục không thể tránh khỏi của các triều đại, không cần phải để ý nhiều, chỉ cần chủ nhân mạnh khỏe, thì không đáng hi sinh tất cả vì nó.”

“Tổng lệnh đại nhân của các người kế thừa sự hào phóng tiêu sái của đời trước.” Phu nhân cười nhạt, “Nhưng ta lại không thể, đã bao năm trôi qua, mỗi khi ta nhớ chàng đã lặng lẽ rời đi như thế, nhớ lúc trước lúc lâm chung chàng đã cầm tay ta, tựa như muốn nói lại không thể thốt nên lời, thì ta đã biết, trọn đời này, có một việc, ta vĩnh viễn không thể nào buông bỏ.”

Vẻ mặt bà kiên quyết, chữ nào chữ nấy rành rọt sang sảng. Người áo xám ngẩn ngơ nhìn bà, biết đêm nay dù sao đi nữa cũng không thể hoàn thành nhiệm vụ.

“Đây là quốc gia của người...” Một lúc sau, người áo xám cười khố, “Tôi không ngờ người lại...”

“Chẳng có gì mà quốc gia với không quốc gia, cương thổ của Thiên Thịnh cũng là cướp từ Đại Thành, nói tí mĩ ra thì Thiên Thịnh cũng là phần thần của Đại Thành.” Phu nhân bình thản nói, “Ta chẳng quản thiên hạ, ta chỉ quản duy nhất một người.”

Người áo xám không nói thêm gì nữa, lẳng lặng nhìn người phụ nữ phóng khoáng tính nóng như lửa trong truyền thuyết. Hẳn từng lầm tưởng bao năm gian khổ nhẫn nhục kia đã sớm mài mòn sự sắc bén của bà, ai ngờ đến thời điểm thực sự đối mặt, mới phát hiện bản sắc bà chưa mất, vẻ sắc sảo còn vượt quá ngày xưa.

“Vậy nhé, ta đi ngủ đây.” Phu nhân không nói gì nữa, thối tắt đèn, cứ thế đắp chăn đi ngủ.

Người áo xám thở dài, tan vào bóng tối mịt mù.

“... Bảo trọng.”

Bốn ngày trước.

Thu phủ rơi vào một cơn hỗn loạn – Thu phu nhân đột ngột phát bệnh cấp tính, co quắp ngã xuống giường cấm khẩu. Thu phủ liên tục phái người đi mời danh y, người đến người đi như nước chảy.

Tiểu viện nào đó xưa nay chẳng bắt mắt ai, hiển nhiên bây giờ lại càng không bị người ta chú ý.

Mới sáng sớm tinh mơ, Phượng phu nhân đã trở dậy rửa mặt chải đầu như ngày thường, sắp xếp thu dọn đồ đạc trong phòng mình, lại vào tiểu viện mình đã ở trước kia, một lúc sau mới đi ra, sau cùng bà tới Tụy Phương trai của Phượng Tri Vi.

Trong khoảng thời gian Phượng Tri Vi rời kinh, cửa chính của Tụy Phương trai vẫn đóng im ỉm. Bên ngoài chỉ biết Phượng Tri Vi “mắc bệnh đầu mùa”, thi thoảng có người Thu phủ tới đưa đồ, vẫn thấy một cô gái che mặt cả ngày ngồi trong phòng không tiếp ai, có điều từ tối hôm qua trở đi, cô gái này đã biến mất, nhưng Thu phủ đang lúc rối tinh rối mù, nên chẳng ai phát hiện ra cả.

Phượng Phu nhân đi thẳng một mạch vào Tụy Phương trai, tìm kiếm một hồi trong phòng ngủ của Phượng Tri Vi, cầm vật gì đó trở ra.

Sau đó bà xuất phủ, lưng mang một bọc đồ, đi tới bộ Hình xin được thăm Phượng Hạo, đút lót rất nhiều bạc mới được đưa vào đại lao bộ Hình.

Phượng Hạo bị nhốt trong lao đã lâu, do đã được Ninh Dịch căn dặn từ trước nên nó cũng không phải chịu khổ chịu sở, còn được vỗ béo lên một chút, nhưng vẫn không được gặp người ngoài. Nhác thấy Phượng phu nhân xuất hiện, nó lập tức lao bổ lại, lắc rầm rầm hàng song gỗ, “Mẹ! Mẹ!”

“Con trai.” Phượng phu nhân ngồi xổm xuống trước cửa lao, nhìn kĩ mặt mày Phượng Hạo, thò tay nhẹ nhàng vuốt ve mớ tóc rối của nó.

“Mẹ, mẹ đến đưa con ra ngoài phải không?” Phượng Hạo mừng rỡ như điên, nắm lấy tay Phượng phu nhân, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào mắt bà, “Tốt quá rồi! Con chịu đủ lắm rồi! Mẹ, sao bấy lâu mẹ chẳng chịu đến thăm con!”

Phượng phu nhân không hề né tránh ánh mắt chờ mong của nó, bà lặng lẽ ngắm Phượng Hạo, ngắm nghía kĩ càng, một tắc cũng không bỏ

qua, dường như muốn khắc thật sâu tất cả những gì thuộc về đứa bé bà đã nuôi dưỡng mười sáu năm trời vào đôi mắt mình.

Ánh mắt bà quá đổi kì quái, ngay đến Phượng Hạo đang mừng rỡ như điên cũng cảm thấy có gì đó không ổn. Nó dần dần im lặng, nhìn mẹ, khẽ hỏi có phần rụt rè: “Mẹ, mẹ làm sao thế, mẹ không vui à?”

Bị giam gần nửa năm, Phượng Hạo được nuông chiều đến hư cũng bắt đầu biết cách nhìn mặt đoán ý. Một câu dò hỏi hết sức cẩn thận này, trong nháy mắt đã khiến đôi mắt Phượng phu nhân đỏ hoe.

Bà hít một hơi thật sâu, run run đưa tay vuốt ve Phượng Hạo: “Hạo Nhi... Hạo Nhi...”

Phượng Hạo bắt đầu mất kiên nhẫn, nghiêng đầu tránh né tay bà, “Mẹ, rốt cuộc có phải mẹ đến đưa con đi khỏi đây không? Nếu mẹ không đưa con đi, con sẽ chết! Sẽ chết đấy!”

Phượng phu nhân chấn động, chậm chạp rút tay về. Bà nhìn Phượng Hạo đăm đăm, ánh sáng lấp lánh trong đáy mắt dần dần phai nhạt, thay vào đó là vẻ kiên quyết cứng rắn như sắt thép.

“... Có vụ gì lớn à?” Mấy nha dịch vừa trò chuyện vừa tuần lao, “Vừa rồi thấy rất nhiều vệ sĩ giáp đỏ tiến về phía ngõ Tây Hoa đấy.”

“Ta chưa từng thấy vệ sĩ ăn mặc kiểu này bao giờ, nhưng xem khí thế này, chắc chắn, đúng là dọa người, có nhà ai phạm tội hả?”

“Vừa ra quân là đi những mấy nghìn người, chà chà!”

Chìa khóa kêu loảng xoảng loảng xoảng trên thắt lưng bọn nha dịch, Phượng phu nhân lắng tai nghe, khóe miệng dần dần nhếch lên thành một nét cười kì quái.

Đến lúc rồi.

Bà đột ngột đứng lên, thò tay ra, rút một cây búa nhỏ đã được mài sắc từ đáy bọc đồ.

Không chờ Phượng Hạo đang há mồm trợn mắt có phản ứng, bà vung búa lên, đầu búa bổ vào hàng rào gỗ.

“Rầm”, rào gỗ to bằng miệng bát bị cắt thành hai đoạn, vụn gỗ bắn tứ tung. Phượng phu nhân không ngại không nghỉ, búa thứ hai lại bổ xuống.

Phượng Hạo ôm đầu thét to, kinh hoàng lùi vào trong lao, trợn mắt nhìn Phượng phu nhân điên cuồng bổ cửa lao, khua lên những tiếng loảng xoảng – mẹ mình điên rồi! Bà muốn cướp ngực sao? Làm sao cướp được chứ? Ai đời lại đi chém cửa cướp ngực trước mặt người ta như thế chứ?

“Mẹ, mẹ điên rồi!” Nó thét lớn, hoảng hốt dựa vào tường nhà lao, gào lên với bên ngoài, “Bà ấy điên rồi! Ta không bảo bà ấy cướp ngực! Không phải ta, không phải ta!”

Tiếng động rầm rầm không hề che giấu đã đánh động đám nha dịch vừa đi khỏi, bọn họ quay phắt lại, gần như không dám tin vào mắt mình – trên đời lại có người dám công khai cầm búa chém cửa lao cướp ngực giữa ban ngày ban mặt, ngay dưới con mắt của nha dịch!

Do chuyện này quá khó tin, nên bọn họ cứ đứng đực ra đó, nhất thời quên luôn phản ứng. Phượng phu nhân dường như chẳng hề nghe thấy tiếng gào thét của Phượng Hạo, bổ dăm ba nhát đã phá được cửa lao, quăng búa xuống đất, sải bước vào trong lao, đưa tay tóm lấy Phượng Hạo chạy ra ngoài.

“Con trai, chúng ta đi!”

Phượng Hạo sợ đến đở người, bị bà kéo lão đảo tiến lên một bước. Rồi nó phản ứng lại, liều mạng lùi ra đằng sau, “Không không không... tôi không đi với bà, bà điên rồi, bà hại tôi!”

Bị giam trong lao không chết được, nhưng dùng vũ lực cướp ngục là tội chết.

Nó liều mạng muốn giãy ra, nhưng bàn tay Phượng phu nhân lại siết chặt lấy cổ tay nó giống như kìm sắt. Trong con giầy giữa kinh hoàng, nó lại nghĩ ngợi lung tung, võ công của mẹ hóa ra vẫn không hề sa sút? Mẹ luyện tập vào lúc nào nhỉ?”

Lúc này đám nha dịch đã phản ứng lại, xôn xao cả lên, có kẻ sợ hãi kêu gào, có kẻ lại gầm lên: “Tóm cổ bọn chúng!” Có kẻ nhanh chóng chạy đi báo tin cầu viện, bên ngoài càng thêm nhiều cái bóng lóe lên, siết vòng vây lại.

Phượng phu nhân nắm tay Phượng Hạo, tung cước đá cái bọc lên lưng, xông ra ngoài.

Ánh mắt Phượng Hạo vô thức chạy theo cái bọc rồi dừng lại trên mặt mẹ, chợt phát hiện ra sắc mặt Phượng phu nhân rất kì quặc. Người xuất hiện càng lúc càng nhiều, giữa muôn trùng vây mà bà lại nở một nụ cười cổ quái, nhưng nơi khóe mắt, đã có một giọt lệ lặng lẽ chảy ra.

Sau đó bà kiên quyết ngửa đầu lên, giọt lệ chảy theo khóe mắt ngấm vào tóc mai. Ánh sáng tù mù loe lét từ ngọn đèn đăng xa chiếu lên khuôn cằm ngửa lên của bà, đây là một tư thế bi thương mà kiên quyết đến không thể sửa đổi.

Nó bỗng dừng bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Đám đông ào ào lao tới, lấp kín đường ra. Tay nó nắm gọn trong tay mẹ, dùng hết bình sinh cũng không tài nào giãy ra nổi.

Rồi nó nghe mẹ mình ghé tai mà thì thào tha thiết:

“Hạo Nhi, xin lỗi con.”

...

Cùng lúc đó.

Lông vũ vàng như nước chảy, xuyên qua đường phố nhộn nhịp, tiến thẳng vào Thu phủ trong ngõ Tây Hoa, “rầm” một tiếng đá văng cửa lớn, tiến thẳng vào phủ trong tiếng kêu la hỗn loạn khắp viện, trong chốc lát đã bao vây hai tiểu viện mà Phượng Tri Vi và Phượng phu nhân ở.

Kẻ thủ lĩnh hét lớn: “Phượng Tri Vi ở đâu?!”

Ba ngày trước.

Mé Tây hoàng thành, ở một chốn gần lãnh cung có một cấm địa, xưa nay luôn có trọng binh canh gác, không cho phép người ta tiến vào, chỉ có vài người trong hoàng tộc mới biết. Nơi đó có một địa lao, là mật lao thuộc về Kim Thước vệ, canh gác nghiêm ngặt đứng đầu thiên hạ. Bị giam trong này, xưa nay đều là tội phạm quan trọng trong những trọng án liên quan đến hoàng tộc và tội đại nghịch.

Mật lao bỏ trống hơn mười năm, hôm nay cuối cùng cũng đón khách mới.

Ánh đèn nhợt nhạt, chiếu rọi vách tường sắt màu xanh đen. Phượng phu nhân ngồi xếp bằng dưới đất, nhắm mắt lặng im. Phượng Hạo kinh hãi co ro trước mặt bà, nhìn thiết lao thoát trông còn khủng khiếp gấp trăm lần đại lao bộ Hình.

Ánh mắt nó mỗi lần lướt qua những hình cụ vấy máu treo trên tường, thì đều phát run phát rét lên.

“Mẹ! Mẹ!” Nó quỳ gối lết đến trước mặt Phượng phu nhân, xiềng xích trên người kêu loảng xoảng, ra sức đưa tay lay lay người mẹ vẫn không hề nhúc nhích, “Đây là chỗ nào? Tại sao lại thành ra như thế? Nói cho con biết! Nói cho con biết đi!”

Phượng phu nhân từ từ mở mắt, ánh mắt bình lặng như hồ nước sâu.

“Đây là mật lao hoàng gia của Kim Thước vệ,” Bà lẳng lặng nhìn Phượng Hạo, “Cũng chính là thiên lao trong truyền thuyết.”

“Thiên lao!” Phượng Hạo hít một hơi lạnh toát, gương mặt tuấn tú vắn vẹo, “Mẹ! Chúng ta phạm phải tội gì, mà bị giam vào thiên lao?”

Nó bỗng dừng lời mờ hiểu ra, “Là vì mẹ cướp ngục đúng không?” Nó oán hận đứng lên, “Tôi có bảo bà làm vậy đâu, không hề!”

“Bà hãy đi giải thích rõ ràng với bọn họ!” Nó kéo Phượng phu nhân đứng dậy, “Nói với họ đây là việc tự bà muốn làm! Không dính dáng gì đến tôi hết, để bọn họ thả tôi ra ngoài, tôi rời khỏi đây rồi sẽ đến cứu bà!”

Phượng phu nhân bình thản nhìn nó hồi lâu rồi thở dài, nhắm mắt không nói gì nữa.

Phượng Hạo thấy mẹ mình mềm cứng đều không ăn thua, bèn xoay người đứng dậy, bỏ nhào đến bên cửa lao ra sức đập cửa, “Thả ta ra! Không phải ta cướp ngục mà! Ta vô tội mà!”

Chẳng ai thèm đếm xỉa đến nó, chỉ nghe những tiếng “vô tội vô tội vô tội vô tội” nổi nhau dội lại liên miên không dứt trong tường sắt âm u.

“Vô ích thôi.” Phượng phu nhân bình thản nói sau lưng nó, “Đây là thiết lao, cơ quan vô số, không cần người trông coi, hơn nữa bốn vách tường đều là sắt nặng, bất cứ âm thanh nào đều không thể truyền ra.”

“Bà điên rồi!” Phượng Hạo quay phắt người lại, mắt đỏ ngầu, nghiêng rặng nghiêng lợi nhìn chăm chăm vào Phượng phu nhân, “Bà muốn tự đâm đầu tìm chết, tại sao lại muốn kéo theo tôi!”

“Cũng không hẳn là đường chết.” Phượng phu nhân nhìn đứa con bằng ánh mắt phức tạp, trong đó có lẫn buồn đau lẫn vui vẻ.

“Mẹ nói sao cơ?” Phượng Hạo lập tức sáng mắt lên, bổ nhào tới.

“Mẹ con mang án cũ trên người, liên lụy tới con rồi.” Phượng phu nhân sửa sang đầu tóc rồi bởi cho con, ôn tồn nói: “Chuyện này con không biết, cũng không nên để con biết. Con hiếu mà, có một số việc, biết rõ lại không phải điều tốt.”

Phượng Hạo gật đầu, dù sao nó cũng đã lăn lộn nhiều năm trong thế gia đại tộc, đạo lý này nó vẫn hiểu rõ.

“Có câu người không biết không có tội, chuyện gì sai đều do mẹ chịu. Con chỉ cần nhớ kĩ, đừng ăn nói lung tung là được.” Phượng phu nhân nắm lấy bàn tay nó, lặp đi lặp lại, “Một ngày sau, dù có chuyện gì xảy ra, con cứ nói không biết là được, tuyệt đối phải nhớ cho kĩ.”

“Dạ.” Phượng Hạo gật đầu, “Con nói không biết, thì có thể ra ngoài đúng không?”

Phượng phu nhân nhìn nó dăm dăm, một lúc sau mới nói: “Có thể.”

Phượng Hạo miễn cưỡng mỉm cười, nhìn chăm chăm vào mắt Phượng phu nhân, khẽ nói: “Mẹ, con là con của mẹ, mẹ đừng lừa con nhé.”

Phượng phu nhân thấy Phượng Hạo toàn thân xộc xệch, trên mặt còn có vết xước nhỏ do bị tường sắt cọ lên khi Kim Thước vệ lời nó vào. Phượng Hạo không phải thiếu gia nhưng từ nhỏ đã được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, chưa từng trải qua nỗi đau da thịt, nếu là trước

kia thì đã sớm kêu đau thấu trời, nhưng hôm nay bị nguy cơ mất mạng đè nén, cũng quên bém cả chuyện làm nũng với bà.

Bà lấy ra một ống thuốc cao be bé từ trong tay áo, do dán sát vào người nên không bị Kim Thước vệ lấy mất, nhẹ nhàng xoay đầu con trai lại, “Mẹ bôi thuốc cho con nhé.”

Phượng Hạo ngoan ngoãn quay đầu lại, cảm thấy ngón tay mẹ dịu dàng cẩn thận lướt trên mặt mình, nghe bà nhẹ nhàng nói: “Hạo nhi, yên tâm đi, mẹ luôn ở bên con.”

Phượng Hạo dạ vâng, lòng dạ nhẹ đi một nửa, cơn đau trên mặt dần được xoa dịu, lại cảm thấy mệt mỏi dâng lên, ngáp một cái, ôm thắt lưng mẹ, “Con ngủ đây.”

Phượng phu nhân khẽ vỗ về nó, giống như thuở nhỏ. Phượng Hạo cảm thấy mệt mỏi vô cùng, tuy trong lòng luôn lóe lên cảm giác bất an mơ hồ, nhưng lại không cưỡng nổi cơn mệt nhọc ngấm vào cốt tủy này, năng nề ngủ thiếp đi trong lòng mẹ.

Phượng phu nhân nhẹ nhàng ôm lấy nó, cúi đầu nhìn con trai hơi nhàu mày ngủ, ngón tay tỉ mỉ phác lên gương mặt nó, từng đường từng nét, in sâu vào đáy lòng.

Trong lúc ngẩn ngơ, có giọt nước trong veo rơi xuống, khi nó sắp rơi xuống mặt Phượng Hạo thì Phượng phu nhân chìa tay ra, hứng được nhanh như cắt.

Bà ngấm ngấm giọt chất lỏng kia hồi lâu, từ từ, lại rơi nước mắt.

Hai ngày trước.

Từ khe sắt hẹp trên đỉnh đầu chiếu xuống một tia nắng, xem ra, trời đã sáng rồi.

Phượng Hạo vẫn còn chưa tỉnh.

Trên bậc thang sắt ở đỉnh đầu lại vọng đến tiếng bước chân chậm rãi mà nặng nề, tiếng bước chân kia tuy không đủ khí lực, song cũng khá vững vàng, nghe ra là bước chân của người ngồi trên ngai cao lâu năm mới có được.

Một góc hoàng bào lơ mờ xuất hiện nơi cuối cầu thang. Trong ánh đèn mịt mù, có người dừng bước ở đầu thiết lao phía đằng xa.

Phượng phu nhân nở một nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười của bà giấu trong bóng tối, không ai thấu được vẻ thần bí và thấu hiểu đó.

Người kia vẫn đứng đằng xa nhìn về phía bà, ánh mắt bụi ngùi, một lúc sau mới phát tay.

Có tiếng bước chân lộn xộn rút lui.

“Minh Anh.” Người kia mở miệng, giọng điệu không rõ là vui hay giận: “Tính ra thì, đã mười lăm năm không gặp người.”

Phượng phu nhân đứng dậy trong tiếng xiềng xích khẽ lanh canh, phong thái vừa phải đúng mực, thi lễ với đối phương, “Vâng, thưa bệ hạ.”

“Lần trước gặp người, là trong tiệc mừng công người thắng lợi về triều.” Thiên Thịnh đế lẳng lặng ngắm gương mặt người ấy, ánh mắt xa xăm như đang tìm lại trong ký ức nữ tử cương liệt rạng rỡ năm nào, “Khi ấy có tiểu thư thế gia mĩa mai người không giống nữ tử, không có phong phạm khuê tú, người bèn giận dữ ném chén làm thơ trên triều, trăm... vẫn luôn ghi nhớ rõ ràng.”

Phượng phu nhân mỉm cười nhàn nhạt, “Minh Anh đa tạ bệ hạ ưu ái.”

“Người là nữ soái đương triều, một đời nữ kiệt công trạng lẫy lừng, khi người còn trẻ đã lập công rất lớn với Thiên Thịnh,” Thiên Thịnh đế cất giọng trầm trầm, tiếc nuối vô vàn, “Vì sao sau đó lại giúp kẻ ác làm việc xấu, cưu mang dư nghiệt của Đại Thành?”

Phượng phu nhân im lặng, hồi lâu mới cười đáp: “Đều là oan nghiệt cả.”

Thiên Thịnh đế lại rơi vào trầm ngâm. Hai người ở xa cách nhau một tầng thiết lao đều im lặng, một người ôm quyết tâm lạnh giá chờ đợi kết cục cuối cùng, một người ngẩn ngơ giữa nỗi mịt mờ khó hiểu, như thấy lại nữ tử anh khí bừng bừng nhiều năm trước đây, trên kim điện quảng chén vàng, cất tiếng lạnh lạnh.

“Thần không dám cùng hạ phần son tằm thường này hiến nghệ chung, làm ô uế mặt mũi thiên triều ta.”

Khi ấy nữ tử kia như cầu vòng, tỏa sáng rực rỡ khắp cung điện nhợt nhạt, từ đó trở đi nhung nhàn ấy vẫn in trong tâm trí, cho đến hôm nay nhớ lại, mới giật mình kinh ngạc nhận ra thời gian thật vô tình.

Năm tháng đã trôi xa như tờ giấy cũ bị ngâm lâu trong ẩm mốc nên dính bết lại với nhau, chẳng lật giở nổi tâm trạng nặng nề lúc này.

Rất lâu sau, Thiên Thịnh đế cuối cùng cũng nói tiếp: “Phượng Tri Vi ở đâu?”

Phượng phu nhân giả đoá chấn động, một lúc sau mới nói: “Trước đó không lâu nó phát bệnh đậu mùa, rời kinh trị bệnh, bây giờ chắc hẳn đã về kinh rồi.”

Bà quay lại, nhìn Phượng Hạo đang ngủ ngon lành, đột nhiên rơi lệ. Tư thế sững sờ bất động mà bà vẫn một mực kiên trì dường như đã bị câu nói này nghiền nát hoàn toàn. Tay áo phất lên, bà quỳ xuống mặt đất.

“Bệ hạ... Minh Anh biết ngài sẽ không buông tha cho Tri Vi, Minh Anh chỉ xin... chỉ xin được chết cùng với nó...” Một giọt lệ rưng rưng trên khóe mắt bà, chực rơi mà chưa rơi, khiến người ta thấy mà cõi lòng muốn trầm xuống lại không trầm được, “...Còn nữa, Hạo Nhi vô tội... Xin bệ hạ tha cho nó...”

Thiên Thịnh để im lặng, một lúc sau hừ lạnh.

Phượng phu nhân cuối đầu, ngón tay gầy gầy trên khe sắt, móng tay mơ hồ rỏ máu.

“Bịch.”

Một cái gói nhỏ ném đến trước mặt bà, trong giọng nói của Thiên Thịnh để ẩn chứa cơn giận: “Minh Anh, đến giờ này mà ngươi còn lừa dối trẫm?”

Phượng phu nhân mở cái gói kia ra, nhìn kỹ một lượt những món đồ bên trong, càng nhìn sắc mặt càng xám như tro, miễn cưỡng bình tĩnh cất lại, dập đầu nói: “Minh Anh không hiểu bệ hạ có ý gì.”

“Ngươi đúng là ngu trung với Đại Thành đến không sao hiểu nổi!” Thiên Thịnh để gầm lên, “Lại chơi cái trò thay mặt đổi đào này.”

Thân thể Phượng phu nhân bắt đầu run rẩy, bà cắn môi dưới, cứng giọng giải thích: “Bệ hạ, người bị lừa rồi.”

“Trẫm sẽ không ngu ngốc đến thế đâu!” Thiên Thịnh để giận dữ không kiềm chế nổi, “Phượng Hạo cố sao còn có một mảnh khóa vàng? Ngày sinh tháng đẻ trên khóa ấy cố sao lại không ăn khớp? Vì sao còn có kí hiệu ngẫm của Đại Thành? Nó rõ ràng là đứa bé người nhận nuôi, tại sao người lại phải nói nó là con ruột? Kim Thước vệ tìm ra bà đỡ, manh mối chỉ thẳng vào Phượng Tri Vi, nhưng bà đỡ này vì sao lại chết bất đắc kỳ tử? Trẫm nói cho người biết, trẫm đã tìm ra cung phi cuối cùng của Đại Thành

năm đó, bà ta đã làm chứng đứa bé bỏ trốn năm đó là một Hoàng tử. Hơn nữa trăm cũng đã tìm ra bà đỡ thật sự cho người năm đó, Phượng Tri Vi mới là con gái ruột của người, Phượng Hạo là con nuôi, hơn nữa nó còn lớn hơn Phượng Tri Vi! Người cho nó đeo một cái khóa vàng quanh năm, sửa lại hết ngày sinh tháng đẻ của nó.”

Phượng phu nhâm cào mạnh ngón tay xuống đất, đầu ngón tay khe khẽ run, trên mặt lại tỏ ra kinh hãi tột cùng, buột miệng nói: “Tri vi là con ruột của thần? Làm gì có chuyện đó! Năm xưa đứa con đó của thần vừa sinh ra đã chết rồi...” Bà nói được nửa câu bỗng dừng im bật, lại tỏ ra thái độ khiếp sợ, như thể đột ngột nhớ ra điều gì, toàn thân bắt đầu run rẩy dữ dội.

“Quả nhiên bản thân người cũng bị người ta lừa rồi! Không đừng làm lá chắn cho kẻ khác!” Thiên Thịnh để không nhìn thấy dáng vẻ ẩn nhẫn của Phượng phu nhân, chỉ nhìn vào nét mặt bà, càng thêm khẳng định suy đoán của bản thân, “Trăm còn tưởng người trúng phải thứ cổ gì, thà dùng chính con gái ruột của mình để đổi lại sự sống cho dư nghiệt của Đại Thành, còn muốn bỏ lại nó, dẫn theo Phượng Hạo cướp ngục chạy trốn, thì ra, thì ra là như vậy!”

Phượng phu nhân “a” lên một tiếng, trong nháy mắt tuôn lệ đầy mặt.

Thiên Thịnh để nhìn vẻ mặt thê lương của bà, nghĩ hóa ra bà ấy đã bị lừa gạt mười mấy năm, suýt nữa đã để lại con gái ruột của mình chết thay cho kẻ khác, lòng không khỏi bui ngùi. Nhưng nghĩ đến chuyện dù có bị lừa thì bà cũng đã phạm vào tội đại nghịch mà hoàng triều kiêng dè nhất, trong lòng đau đến quặn thắt, sinh ra chút nóng nảy, cất giọng lạnh lùng: “Trăm không biết người còn che chở Phượng Hạo làm chi, lẽ nào người còn hy vọng mình sẽ còn sống sót trở ra, mai này Phượng Hạo sẽ cho người cái danh Thái hậu?”

“Bệ hạ...” Phượng phu nhân nặng nề dập đầu xuống đất bụi, “Ngài anh minh sáng suốt, Minh Anh không nói được gì, nhưng xin ngài hãy cho Minh Anh nói thêm một câu vì Hạo Nhi... Đứa bé kia chẳng biết gì cả... Ngoại trừ huyết mạch kia, nó chẳng là gì hết... Kim Thước vệ chắc hẳn đã điều tra về nó, nó chỉ là một đứa bé bình thường, được nuôi trong một gia đình bình thường... Nó, nó chẳng biết làm gì hết mà bệ hạ...”

“Diệt cỏ không diệt tận gốc, ắt sẽ hại đến thân mình.” Thiên Thịnh đế lạnh lùng nói, “Minh Anh, đây là lời người từng nói với trăm năm nào khi dẫn quân truy sát tàn quân Tây Lương.”

Phượng phu nhân bị chấn động mạnh, cuối cùng phủ phục xuống đất khóc nức nở.

“Tổ chức năm ấy, bây giờ ở đâu?” Thiên Thịnh đế hỏi sau quãng dài im lặng.

Phượng phu nhân lắc đầu, “Bệ hạ, ngài cũng biết mà, năm đó bọn họ bị Thái tử dẫn quân truy sát nghìn dặm, lại bị Sở vương chặn đường ở Thiên Tung cốc, toàn quân bị diệt... Ngay cả Hạo Nhi cũng là do Minh Anh nhặt được trong cốc từ lúc ấy, nhất thời mềm lòng nên mới thu nhận. Bao nhiêu năm qua, người của tổ chức kia chưa từng xuất hiện, nếu thật sự có kẻ còn sống, thì phải xuất hiện bên cạnh chúng thần từ lâu rồi... Nhưng bao nhiêu năm nay, chúng thần đã sống những ngày như thế nào... hẳn ngài cũng đã rõ.”

Thiên Thịnh đế giật mình, nhớ tới sự gian khổ của ba mẹ con Thu Minh Anh mười mấy năm qua, trong lòng cũng lung lay, trầm ngâm không nói gì.

Phượng phu nhân thừa dịp ông phân tâm, lui về phía sau, giải huyệng ngủ cho con trai.

Phượng Hạo lơ mơ tỉnh lại, vừa tỉnh dậy đã kêu to: “Á, ta chẳng biết gì cả, chẳng biết gì hết, đừng giết ta đừng giết ta!” Ánh mắt hoảng loạn, rõ ràng là gặp phải ác mộng.

“Con ngoan.” Phượng phu nhân ôm nó vào lòng, nhắm mắt lại.

Thiên Thịnh đế lẳng lặng nhìn hai mẹ con ngồi dưới đất ôm nhau, một lúc sau, ông xoay người.

“Con ngoan...” Phượng phu nhân không quay lại, từ đầu đến cuối vẫn luôn nhắm mắt ôm Phượng Hạo, nước mắt tuôn rơi như mưa.

“Đừng sợ...”

Một ngày trước.

Bóng nắng trước thiết lao ngăn ngui như thế, mặt trời dù có mọc lên hay lặn xuống, khi chiếu lên bức tường chẳng qua cũng chỉ là một vệt bóng nắng dài bằng ngón tay.

Phượng phu nhân nhìn chăm chăm vào bóng nắng kia, vẻ mặt không hề thay đổi, dường như chỉ muốn nắm chắc thời gian nhìn ánh sáng trên nhân gian thêm một chút nữa, e bỏ lỡ rồi sẽ tuột mất mãi mãi.

Phượng Hạo bấu vào song sắt nhìn ra bên ngoài, không nhịn nổi mà nói: “Mẹ à, hôm qua khi tỉnh lại, con thấy có người đi ra ngoài, bọn họ đã tới thăm vấn rồi phải không? Bao giờ thì chúng ta ra ngoài? Bao giờ thì thả con ra ngoài?”

“Nhanh thôi.” Phượng phu nhân thản nhiên nói, “Cũng sắp kết thúc rồi.”

“Vậy thì tốt quá.” Trong mắt Phượng Hạo lóe lên tia sáng mừng rỡ, “Mẹ cứ yên tâm, con ra ngoài rồi nhất định sẽ cứu mẹ.”

“Con là đứa con ngoan.” Phụng phu nhân mỉm cười với nó, “Mẹ tin tưởng con.”

Phụng Hạo kéo lê xích sắt nặng nề, làm nũng với Phụng phu nhân, “Nặng quá, con không ngủ nổi.”

“Chẳng mấy chốc mà xong rồi.” Phụng phu nhân nâng xiềng xích nặng nề kia trong tay, giúp nó giảm bớt gánh nặng, “Chẳng mấy chốc mà xong rồi.”

Có tiếng bước chân nặng nề truyền đến, nơi cuối cầu thang xuất hiện vài bóng người, giáp đỏ lông vũ vàng, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm trang, hai người đi trước trong tay bưng hai cái khay.

“Là người tới thả con sao?” Phụng Hạo mừng rỡ, lao lên lay cửa sắt.

Thân thể Phụng phu nhân run lên.

Mười ba tiếng lò xo đồng loạt vang lên, chiếc khóa nặng được chế tác tinh xảo mở ra, hai người dẫn đầu bưng khay tiến vào.

Trên khay thứ nhất, là một ly rượu.

Trên khay thứ hai có nhiều đồ hơn, gồm một viên thuốc và một bộ cung trang kiêu nữ.

“Phu nhân.” Nam tử dẫn đầu cất giọng cứng nhắc đều đều, “Bệ hạ nói, người thấy là sẽ hiểu, cũng xin người hãy tự mời rượu.”

Ánh mắt của Phụng phu nhân từ từ lướt qua bộ cung trang, cuối cùng khựng lại trên ly rượu kia.

Đôi mắt bà phủ một màu đen, không nhìn ra cảm xúc, tựa như ánh sáng trong cả đất trời đều bị chôn kín trong thâm tâm bà, không muốn bị bất kì ai chiếu sáng nữa.

Một lúc sau, bà chậm chạp đứng dậy, lúc đứng dậy, Kim Thước vệ lò mờ nghe thấy tiếng răng rắc phát ra từ xương cốt của bà.

Bà chậm rãi đi đến trước cái khay đầu tiên, cầm lấy ly rượu kia.

Bà cầm ly rượu, dường như đã bưng rất lâu, ngón tay dần dần hơi run rẩy, phương xa có ánh sáng mờ mờ chiếu lại, rượu trong chén gợn sóng lăn tăn.

Trong nháy mắt ấy, Kim Thước vệ đột nhiên cảm thấy, hình như nữ tử luôn bình tĩnh trước mắt đang tính đổ rượu này vào miệng mình.

Nhưng rồi hần lập tức thấy Phượng phu nhân bình tĩnh cầm ly rượu, xoay người tiến về phía Phượng Hạo.

Kim Thước vệ thở phào nhẹ nhõm, hần thấy bóng lưng Phượng phu nhân vẫn thẳng tắp như xưa, trong mắt lướt qua vẻ bội phục pha lẫn khinh thường, lui về sau một bước.

“Hạo Nhi, con có khát không?” Phượng phu nhân khẩn khoản bưng ly rượu, đứng trước mặt Phượng Hạo, “Uống ly rượu nhé.”

Từ khi ly rượu kia được nâng lên, Phượng Hạo đã đứng ngây ra đó, lúc này ánh mắt cũng đã đổi sang màu xanh mét hoảng sợ: “Mẹ... Mẹ... Mẹ muốn làm gì? Đây là gì?”

“Rượu.” Phượng phu nhân đưa ly rượu sang.

“Không! Không!” Phượng Hạo đột nhiên tru tréo lên, túm lấy xích sắt, vừa lăn vừa bò về phía góc tường, “Bà lừa tôi! Bà lừa tôi bà lừa tôi bà lừa tôi! Tôi không uống không uống không uống không uống!”

Nó điên cuồng gào thét, tay quơ quào lung tung định đẩy thứ đáng sợ kia ra. Phượng phu nhân né không kịp, rượu trong chén sánh ra mất một ít,

Kim Thước vậ vội vàng bước lên đỡ cái chén.

“Hai vị, ta không hoàn thành được chuyện bệ hạ căn dặn.” Phượng phu nhân mặt không đổi sắc giao lại chén vàng, quay về chỗ cũ, ngồi xuống đưa lưng về phía Phượng Hạo, “Kính nhờ.”

Hai gã Kim Thước vậ liếc nhìn nhau, gật đầu. Bệ hạ vốn không nói nhất định phải để Phượng phu nhân đích thân chuốc rượu, chỉ cần bà ta đồng ý tự mình dâng rượu, thì bệ hạ sẵn lòng tha thứ cho bà ta, cho bà ta một cơ hội.

Hai gã Kim Thước vậ cầm ly rượu, đi qua.

Phượng phu nhân lẳng lặng ngồi đó.

Bà xoay mặt vào trong, ánh sáng ngọn đèn xa xa chiếu tới, kéo dài cái bóng của những người sau lưng, lắc lư như bóng ma, chiếu lên vách tường.

Bóng người cường tráng và yếu ớt... Chén vàng rất lớn chứa đầy rượu độc, lay động... Thiếu niên nằm co trong một góc tường, không biết trốn vào đâu nữa... Thân thể bị bàn tay to ấn ngã xuống đất... Một cái bóng giẫm lên lưng, một cái bóng cạy mở miệng, rót ồng ộc ly rượu độc xuống...

Kêu gào, trốn tránh, van xin, cự tuyệt, giãy giụa, khóc lóc, hỗn hển thở...

Bà vẫn không hề nhúc nhích, không hề chớp mắt, lặng lẽ mà cố chấp, chứng kiến toàn bộ cảnh này.

Sau nửa khắc, tất cả lại trở về yên tĩnh.

Cái khay thứ hai được đặt nhẹ nhàng trước mặt bà.

“Phu nhân, sau khi dùng hóa công tán xon, xin hãy thay y phục.” Kim Thước vậ khẽ nói, “Bệ hạ chờ người trong cung Ninh An.”

Phượng phu nhân im lặng không đáp, đứng dậy đi đến chỗ Phượng Hạo nằm.

Đứa bé ương ngạnh hỗn hào, được bà nuông chiều, đến độ coi trời bằng vung kia, từ nay về sau rốt cuộc không thể thốt ra một lời nào trên nhân gian này nữa.

Phượng phu nhân quỳ trên mặt đất, ôm thân thể đứa bé kia vào lòng mình một lần cuối.

Bà tỉ mỉ vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng của con, cẩn thận phải đi bòn đất dính trên mặt nó.

Dưới ánh đèn, gương mặt vốn hồng hào của Phượng Hạo giờ chỉ còn một màu trắng bệch như ánh trăng. Không biết từ đâu nổi lên một cơn gió, rì rào nức nở trong tường sắt đen hun hút.

Phượng Hạo thoi thóp mở mắt ra.

Nó nhìn mẹ mình với vẻ ngỡ ngàng, giống như nhìn một người xa lạ, sau một hồi mới khe khẽ rên lên một tiếng ai oán, ngọ nguậy kéo tay bà, đem đặt lên bụng mình.

Giọng nó thều thào như tơ nhện sắp đứt trong gió đông.

“Mẹ... Con đau quá...”

Bàn tay kia vô lực hươ lên giữa khoảng không, muốn người thân bên cạnh tự mình thể nghiệm cơn đau đớn xuyên qua thủng bụng dạ, giống như từ nhỏ đến lớn đã rất nhiều lần như thế.

Nhưng bàn tay vô lực ấy vừa kéo ngón tay Phượng phu nhân, đã đột nhiên khựng lại, sau đó, đổ xuống không một tiếng động.

Nó nằm đó, đôi mắt tròn tròn, ánh sáng nơi đáy mắt tan biến từng tin một.

Giữa không trung thấp thoáng có làn hơi cuối cùng ai đó trút ra, lớn vồn thê lương trong tiếng khóc ai oán lúc đêm sâu.

Trước khi chết nó kêu đau, lần cuối trong đời nó muốn nắm lấy bàn tay người thân, không muốn nghĩ đến chân tướng lạnh lẽo đằng sau cái chết này.

Nó chỉ mong được mang theo hơi ấm lên đường, giống như trong cuộc đời ngắn ngủi của nó, mẹ vẫn luôn dành cho nó tất cả.

Cuộc đời này nó đã sống ích kỷ tùy hứng đảo lộn đúng sai, chỉ vì vận mệnh đã sớm an bài, nó nhất định sẽ phải chịu thiệt thòi.

Tay Phượng phụ nhân, cũng cứng đờ giữa không trung.

Bà nhìn chăm chăm rất lâu vào gương mặt vẫn còn rất non nớt ấy, dung mạo đứa con nuôi này, nhìn kĩ lại thấy có vài nét giống bà. Có lẽ là do mười mấy năm sống dựa vào nhau, dù không phải con đẻ, thì càng lớn càng giống bà.

Lúc này gương mặt phẳng phất nét quen thuộc ấy, lọt vào mắt bà, tựa như chày giã vào tim.

Ánh mắt bà từ từ dừng lại trên đôi mắt đến chết vẫn chưa nhắm kia, nhưng không đưa tay ra vuốt mắt cho nó.

Con à... Để cho con nhìn mẹ, luôn luôn nhìn thấy mẹ.

Từ ngày bắt đầu nhận nuôi con, mẹ từng thề với con, rằng trong cuộc đời ngắn ngủi của con, mẹ sẽ chỉ để con đau một lần... Chính là lần này đây.

Mà lần này, mẹ đã cứng chiều con đủ mười sáu năm để bù đắp, nhưng mẹ cũng biết không sao bù đắp nổi. Không có gì quan trọng hơn mạng sống.

Hạo Nhi.

Nhìn mẹ cho rõ.

Đây là người mẹ tuyệt tình nhất, người thân vô si nhất, nữ tử lạnh lùng ác độc nhất trong thiên hạ. Bà ta đã dùng thời gian mười sáu năm để chờ con, chết đi.

...

Ánh nắng trên tường, lại chuyển thành độ dài một ngón tay.

Hóa công tán đã nuốt vào bụng, y phục đã mặc lên người.

Sau khi đứng dậy, Phượng phu nhân không ngoảnh đầu nhìn Phượng Hạo thêm một lần nào nữa. Hai gã Kim Thước vệ lấy vải lĩnh vàng bọc thi thể kéo ra ngoài, thứ này còn phải giao cho bộ hạ tự mình khám nghiệm.

Khi Kim Thước vệ lại bước vào thúc giục, Phượng phu nhân bình tĩnh đứng lên. Khi bà bước ra khỏi cầu thang, mọi người đều cảm thấy trước mắt sáng chói lên.

Như lá phong đỏ động tuyết, sóng biếc ngưng thành băng, nữ tử ấy dung mạo tiêu điều mà đẹp rực rỡ, khiến ánh nắng cũng phải nhường.

Nữ tử ấy tha thướt mà lẳng động sâu thương, toát ra vẻ đẹp khiến lòng người rung động.

Phượng phu nhân mắt không liếc ngang, lưng đi thẳng tắp, chậm rãi bước về phía cung Ninh An.

Vạt váy dài kéo sau lưng bà, như một cánh chim trắng lướt qua sàn nhà lát đá cẩm thạch trắng sáng bóng như gương.

Gió thổi tung mái tóc bà, dưới làn tóc đen nhánh bỗng bay lên màu trắng hơn tuyết, khiến Kim Thước vội đi theo phía sau giật mình, đưa mắt nhìn nhau.

Họ còn nhớ khi Phượng phu nhân vừa bước vào trong lao, tóc bà vẫn tuyền một màu đen. Chẳng biết từ bao giờ, dưới làn tóc đen đã hóa thành tuyết trắng?

Nữ tử đằng trước vẫn luôn ngẩng đầu, đi qua hành lang xuyên qua vườn hoa rẽ qua lối nhỏ tiến vào cung... Đôi vai rất gầy yếu, bóng lưng lại thẳng tắp.

Không ai thấy thần thái dung mạo như tuyết, khóe môi đọng lại nét cười hờ hững của bà.

... Tri Vi, hẳn là con đã lánh đến nơi an toàn dưới sự bảo vệ của bọn họ rồi nhỉ?

Có thể con sẽ không lánh đi, với tính tình của con, rất có thể đang trên đường về kinh. Nhưng Hoàng Hải và Đế Kinh cách nhau quá xa, chờ con về tới nơi, tất cả đều đã kết thúc.

Con trở về cũng không sao, mẹ sẽ sắp xếp đường lui cho con chu đáo, cả đời con từ nay về sau không cần phải lo lắng về nguy cơ hiện tại nữa.

Rất nhiều năm trước, người mẹ yêu đã nói với mẹ rằng, làm chuyện gì cũng phải làm đến nơi đến chốn, làm đến mức tốt nhất.

Tri Vi.

Chỉ mong con cũng có thể như thế.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Tuyệt Sâu

Tầng tầng cung khuyết, chín khúc hoa đường(*).

(*) Chỉ nhà ở đồ sộ, to lớn.

Type: Trần Huyền

Vạt váy dài kéo qua thềm ngọc với lan can chạm trổ, tiến vào sâu trong cung điện u ám.

Trong bóng mờ thăm thẳm, có người thoáng luống cuống đứng dậy khỏi ghế.

Phượng phu nhân dừng lại, hơi ngẩng mặt lên, nở một nụ cười bình thản mà ưu thương.

Nụ cười như thế, in vào mắt Thiên Thịnh đế, phản phát như thấy một đóa hoa lặng lẽ bung cánh trên vách đá, nở rộ trong khung cảnh khô cứng khiến lòng người trở nên mềm mại.

“Minh Anh...” Ông vươn tay ra có phần si mê, dịu dàng gọi bà.

Phượng phu nhân chăm chăm nhìn ông, không lạy, mà chỉ mỉm cười bước lên.

Thiên Thịnh đế nắm lấy tay bà, mang theo cảm giác thương xót phức tạp, nói một thôi một hồi: “Minh Anh, nói cho cùng người cũng bị người ta lừa gạt, lại có công lớn với nước nhà, trăm thật sự không đành lòng giết người. Nhưng tội đại nghịch thế này, nếu không đưa ra một lời giải thích thì

nói không xuôi... Hậu cung phía bên kia có tòa cung điện bỏ đó không dùng, rất gần Hậu Quân hiên, cũng rất kín đáo... Người cứ ở lại đó, sau này đừng ra ngoài nữa là được.”

Phượng phu nhân cup mắt xuống, dáng vẻ ngoan ngoãn, gương mặt hơi cúi, không thấy được nét cười mỉa mai đọng trên khóe môi.

Đây vốn là một mật án hoàng gia không ai biết tới, cho ai sống, bắt ai chết, cần gì phải giải thích với ai?

Năm đó bà cứu giá cứu quốc, công lao ngút trời, đổi lại chính là sự khoan dung như thế này sao?

Một tòa cung điện hoang phế, những năm cuối đời, ông ta muốn từ nay về sau bà sẽ bị giam trong mấy thước cung thất, nửa bước không được ra ngoài, để một mình ông ta độc chiếm.

Ông ta ấy à... vĩnh viễn bạc bẽo ích kỷ như vậy.

Bà mỉm cười nhẹ nhẹ, mang theo chút ngẩn ngơ lẫn kiên quyết, khẽ đáp: “Xin tuân lời bệ hạ.”

“Minh Anh.” Trong mắt Thiên Thịnh để lóe lên một tia vui mừng, ông ta nắm tay bà, bước vào màn trướng lớp lớp: “Đến đây... Để ta ngắm nàng cho kĩ.”

Rèm rủ tầng tầng, vắt ngang trong điện sâu, vượt qua từng lớp giống như vượt qua đường đời hiểm trở bất tận. Những lớp sa bị gió thổi phất phơ ấy, tựa như tơ nhện khiến người ta không thể chạm vào, chạm phải liền đứt phụt.

Ông ta khoác vai bà, phía trước, rèm châu giường ngọc, phòng ngợp trầm hương.

Giờ này ai nắm lấy tay ai, khao khát muốn vươn tới cõi ôn nhu sau bao năm chờ đợi đặng đặng.

Giờ này ai dựa vào lòng ai, đợi chờ kết cục dứt khoát sau một đời gian khổ vầy vùng.

Thiên Thịnh để kéo Phượng phu nhân ngồi xuống, tiến lại gần ánh nến hồng lay động, ngắm nhìn tỉ mỉ mặt mũi người kia, ánh mắt như say. Một lúc sau, ngón tay dịu dàng đặt xuống cổ áo Phượng phu nhân.

“Bệ hạ...” Phượng phu nhân lại nhẹ nhàng né tránh.

Thiên Thịnh để gần người, mi tâm nổi lên thần sắc nặng nề u ám.

“Sáng thế này... Xấu hổ quá...” Gương mặt Phượng phu nhân hơi ửng đỏ, chỉ vào giá nến tạo hình thị nữ kia.

Thiên Thịnh để mỉm cười buông tay, Phượng phu nhân đứng dậy, thối tất ánh nến.

Bóng tối buông xuống, sau tấm rèm xuyên qua một tia nắng nhợt nhạt. Thiên Thịnh để lười biếng nằm xuống giường, chờ nữ tử kia uyển chuyển bước lại, chung cuộc mây mưa.

“Rằm.”

Âm thanh nặng nề, khiến cả chiếc giường rung lên nhè nhẹ.

Thiên Thịnh để mắt khép hờ, đang chìm đắm trong mộng đẹp, trong cơn mơ màng chợt cảm thấy xà nhà dường như bị đổ sập, hoảng sợ nhảy dựng lên.

“Có chuyện gì thế?”

Không ai đáp lời ông ta, cung nhân đều bị đuổi tí ra bên ngoài, trong bóng tối hình như dâng lên một thứ mùi nồng nặc như gỉ sắt, quen thuộc đến nỗi khiến lòng người sợ hãi.

“Minh Anh!”

Thiên Thịnh để xỏ chân vào giày nhẹ dưới giường, có cảm giác giày bị thấm ướt, loáng thoáng thấy Phượng phu nhân ngã xuống mặt đất, một vũng chất lỏng thâm màu lằng lạng loang ra trên sàn gạch vàng.

Ông ta lao tới, “xoẹt” một tiếng xóc màn che lên, ánh mặt trời chiếu thẳng vào, rọi sáng một vùng đỏ tươi rực rỡ.

“Bệ hạ...” Phượng phu nhân thoi thóp nằm trong vũng máu vườn tay về phía ông ta, ngón tay nhuộm máu như tạc từ ngọc, “Thần...”

Thiên Thịnh để ngây ra như phỗng, liếc thấy chân giường bọc vàng bên cạnh đầu bà đã nhuộm một màu đỏ rực kinh người, vừa rồi... Bà nhất định đã đập đầu vào đó, dùng chính huyết thái dương của mình, kiên quyết không giữ lại một chút sức lực nào, đập vỡ bản thân.

Trong khoảnh khắc vừa tức giận vừa buồn bã, còn đan xen mấy phần thất vọng và khó hiểu, ông ta né tránh vũng máu đang loang về phía chân mình, hỏi bà như đang mơ: “Vì sao... Vì sao... Người lại ghét trẫm đến thế...”

“Không phải...” Phượng phu nhân vẫn kiên trì đưa tay về phía ông ta, sắc mặt thê lương, máu tươi ồ ạt chảy ra từ thái dương, thấm ướt làn tóc mai, không thấy đáng sợ mà chỉ thấy buồn thương.

“Bệ hạ...” Trên hàng mi của bà, dần dần thấm ướt một hàng lệ, “... Minh Anh năm đó sinh con mất nhiều máu, về sau áo cơm được bữa nay mất bữa mai, nhiều năm nghèo khổ... đã mắc bệnh của phụ nữ... Thân thể

như thế này... làm sao xứng... sao xứng hầu hạ bệ hạ... Minh Anh coi bệ hạ như thần... Sao có thể dùng thân thể không sạch sẽ... khinh nhờn...”

Thiên Thịnh để ngẩn người ra đó, cảm giác nóng bỏng trong lòng nhảy mắt trào dâng, dồn lên tận hốc mắt, rốt cuộc cũng rơi lệ.

“Minh Anh!” Cuối cùng ông ta cũng tới gần bà, cầm cánh tay bà đang vươn tới, không né tránh máu tươi dính nhớp nữa, nước mắt rò rỉ xuống từng giọt, “Sao người không nói sớm chứ... Để thái y xem bệnh cho người là được, cho dù... cho dù trị không dứt... thì cũng không tổn hại đến lòng quý trọng của trẫm dành cho người...”

Rồi ông ta quay phắt lại, quát to: “Gọi thái y! Gọi thái y lập tức lăn đến đây cho trẫm!”

Cung nhân ngoài điện cuống cuồng chạy đi, Thiên Thịnh để ôm nữ tử ấy trong lòng ngực, chỉ cảm thấy một khoảng trống rộng mênh mông trong lòng.

“Một nữ tử... bản thủ bất trung như thần...” Phượng phu nhân ngược mắt buồn rầu nhìn Thiên Thịnh để, “Giữ thần lại... chung quy sẽ mang đến phiền phức cho bệ hạ... Các Hoàng tử nhìn chòng chọc như sói như hổ... Bệ hạ đi từng bước gian nan... Mấy năm nay thần đã thấy... cũng lo sợ thay cho ngài... Minh Anh không thể vì... một cái mạng hèn của thần... mà thần nhiên cầu được sống... mang đến cho bệ hạ... tai họa ngầm.”

Thiên Thịnh để chấn động, nhớ đến những đứa con như hổ đói rình mồi, nhớ đến Ngũ hoàng tử vừa mới thua trận tự sát, giữa dòng suy nghĩ lóe lên như ánh chớp, ông ta đã hiểu ra nỗi trăn trở của Phượng phu nhân là đúng, trong lòng càng thêm cảm động, nghẹn ngào nói: “Khó cho người rồi... lo nghĩ vì trẫm như thế... chỉ tiếc cho người.”

“Hai mươi năm trước... Minh Anh có thể chết vì bệ hạ...” Môi Phượng phu nhân nở một nụ cười dịu dàng như đóa hoa sen trắng, “Tuy

rằng... đã lạc mất một đoạn đường... nhưng cuối cùng Minh Anh vẫn còn có thể... chết vì bệ hạ... Minh Anh rất vui... rất... vui...”

Thiên Thịnh để ôm chặt lấy bà, cảm nhận được dòng máu nóng kia chảy không ngừng, cảm thấy sinh mệnh bà đang chảy mất từng giọt từng giọt một giữa những lời rủ rỉ thâm tình này, trong lúc đau đớn ông ta hốt hoảng cho rằng, bà quả thật đã chết vì mình, uất ức cầu toàn như thế, lại hiểu sâu đại nghĩa như thế, giống hệt như... hai mươi năm trước vậy.

“Hai mươi năm trước...” Phượng phu nhân nỉ non, mỉm cười, lộ ra tia vui vẻ rạng rỡ.

“Hai mươi năm trước...” Thiên Thịnh để thì thào lặp lại, hai mắt đắm lệ mông lung.

Vào khoảnh khắc ấy, thời gian dường như vùn vụt trôi ngược, thiếu nữ tóc đen mắt sáng hai mươi năm trước xuất hiện, giữa cát vàng nhuộm máu bổ ra một kiếm như ánh chớp lóe lên, chặt đứt bàn tay nắm một cây thương đang nhắm vào ngực hân.

“Chúa thượng! Thần tới cứu ngài!”

Hân mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt tươi cười của nàng với một thân giáp đỏ thẫm máu, với một mũi tên dài cắm trên bả vai. Vậy mà nàng vẫn không hề biến sắc, một tay đỡ lấy hân, lao về phía những kẻ địch vây quanh đông hơn mình gấp mấy chục lần.

Đó là một trận chiến vô cùng thảm thiết...

Hân bị thương nặng, mất đi sức chiến đấu, hoàn toàn dựa vào một mình nàng xung phong liều chết. Thiếu nữ mảnh mai dùng thắt lưng buộc chặt một kẻ nặng nề như hân trên lưng mình, ngạo nghễ nhảy vào giữa trận địa địch. Hân yếu ớt nhìn nàng vùng đao hạ đao, máu của kẻ khắc và máu của nàng bắn ra tung tóe, nhìn nàng công theo hân nằm bất động, nửa quỳ

xuống đất lê lết từng chút một, đầu gối mài lên mặt đất lởm chởm đá, máu thịt lẫn lộn... Những giọt máu nóng bỏng bắn vào trong mắt hắc, nóng bỏng hơn cả nước mắt. Hắc ôm nỗi lòng như thiêu đốt đó thề với bản thân... rằng nếu có thể sóng sót ra ngoài... nhất định... nhất định sẽ đối xử tốt với nàng...

Một lời thề như thế, khi ấy cảm thấy trọn đời không thể quên. Nhưng thời gian rồi cuộc đã vót mòn trí nhớ, dần dần cũng nhạt phai... Cho đến hôm nay, nữ tử ấy mỉm cười mang theo mấy phần hoài niệm, nhẹ nhàng nhắc lại chuyện của hai mươi năm trước.

Ông ta nắm chặt tay bà, máu đào tựa lửa như thể thiêu đốt con tim ông ta. Ông ta ghé tai bà, khẽ khàng nói: “Trẫm vẫn luôn nhớ đến nàng... Năm ấy trên kim điện nàng quẳng chén làm thơ, trong lòng trẫm...”

Đây là khúc mắc trong lòng ông ta, cho đến khi bà chết, ông ta cũng không quên hỏi cho rõ ràng – năm nào quẳng chén làm thơ trên kim điện, trong lòng ông ta rung động sâu sắc, sau đó liền chuẩn bị hạ chiếu phong bà làm phi. Ai ngờ chưa được bao lâu, bà đã bỏ trốn cùng kẻ khác, đó là lần đầu tiên trong đời ông ta phải đối mặt với sự cự tuyệt, đến từ bà.

“... Minh Anh chưa bao giờ dám yêu bệ hạ...” Phượng phu nhân tỉ mỉ xoa lên hàng râu lún phún của Thiên Thịnh đế, nở một nụ cười thê lương, “... Tam cung lục viện... bảy mươi hai phi tần... Minh Anh vọng tưởng cùng bệ hạ... một đời một kiếp sánh chung đôi... Nhưng chuyện đó là không thể... Cầu chẳng được... Ở lại Đế Kinh cũng chỉ thêm buồn... Minh Anh không... bỏ trốn cùng người khác... mà là thần bỏ đi một mình... Đến năm sau... vì giang hồ túng thiếu... nên mới gả cho người ta...”

Thiên Thịnh đế ngẩn ngơ nhìn bà, thê lương nói: “Minh Anh! Bao nhiêu năm qua trẫm đã hiểu lầm nàng!”

“Phải... Thần... bản thân... quá... tham lam...” Phượng phu nhân mỉm cười nhàn nhạt, bất cứ khi nào cũng có thể bị lưỡi kiếm chết chóc xuyên qua, “Đến chết... vẫn không đổi...”

“Đừng nói nữa...” Thiên Thịnh đế ôm bà nghẹn ngào, “Nói cho trẫm biết... nàng còn tâm nguyện gì chưa trọn vẹn?”

“Chỉ mong... bệ hạ an khang vui vẻ...” Phượng phu nhân đáp nhẹ nhàng, “Năm ấy... trên kim điện quảng chén làm thơ... thật sáng khoái...”

“Nàng có thể yên tâm mà đi.” Thiên Thịnh đế lệ nóng doanh tròng nhớ lại nửa năm trước, cô gái làm thơ trên kim điện, chính là Phượng Tri Vi con gái của bà, trong lòng dâng lên một chút dịu dàng, nhẹ nhàng nói: “Nàng muốn trẫm an khang vui vẻ, trẫm cũng muốn nàng rời đi không vương bận lo âu. Con gái của nàng, trẫm sẽ đối xử tốt với nó, nó rất giống nàng... Trẫm phong cho nó... phong cho nó làm Quận chúa... Ban hôn... với Hách Liên Tranh!”

“Tri Vi... rất giống thần...” Nhắc tới Phượng Tri Vi, Phượng phu nhân cuối cùng cũng nở một nụ cười rạng rỡ mà kiêu sa, siết chặt bàn tay Thiên Thịnh đế, “Quận chúa gì đó... chẳng quan trọng... Chỉ xin người nể mặt Minh Anh... Nếu nó có đại đột làm sai chuyện gì... Xin người hãy bỏ qua một chút... Ban hôn... Ngài xem xét mà làm... Thảo nguyên quá xa... Đau lòng...”

“Hách Liên Thế tử sẽ đối xử tốt với nó, nhưng trẫm sẽ theo ý nàng mà xem xét lại.” Thiên Thịnh đế ôm nữ tử nhẹ như lông vũ, thấy bà còn chút hơi tàn mỏng manh như tơ nhện, vật lộn không chịu ra đi, biết bà đang chờ người thân duy nhất. Ông ta nhẹ nhàng lau nước mắt, đặt bà lên giường, lạnh lùng nói với thái y đã tới:

“Dù sao đi nữa, cũng phải kéo dài mạng sống của bà ấy cho trẫm, để bà ấy được thấy Phượng Tri Vi trở về!”

“Vâng!”

Trong hoàng thành sóng ngầm trào dâng, một nữ tử hoàn thành sứ mệnh cả đời mình trong vũng máu.

Ngoài cửa thành Phượng Tri Vi đứng tựa vào gốc cây, nghe hết phong vân biến ảo trong bảy ngày này.

Mặt nàng lấm lem bụi đất, từ lâu đã trắng bệch không còn sắc máu, nhưng không rơi một giọt lệ. Dường như từ khi nghe thấy câu “Muộn rồi...”, tất cả nước mắt đều đã bị cái tin sét đánh kia hong khô.

Nàng tựa sát vào gốc cây ấy, bằng không sẽ không thể tiếp tục chống đỡ thân thể mình.

Mẹ và đệ đệ dính dáng đến vụ án hoàng tự của Đại Thành mà phải vào thiên lao, sau đó đệ đệ mất mạng, mẹ bị đưa vào cung Ninh An, có người thấy không lâu sau, thái y vội vàng chạy tới cung Ninh An.

Tông Thần an ủi nàng, “Có lẽ lệnh đường chỉ bị thương thôi...”

Phượng Tri Vi lắc đầu, Tông Thần ngậm miệng, câu nói này bản thân hẳn cũng không tin được – với tính cách mạnh mẽ của Phượng phu nhân, ẩn nhẫn hơn mười năm đến giờ, làm sao có thể tiếp tục nhịn nhục thêm? Từ khi bố búa cướp ngục, người phụ nữ vầy đã vĩnh viễn không định chừa lại đường lui cho mình.

“Tôi tới cung Ninh An.” Một lúc lâu sau, Phượng Tri Vi thản nhiên nói.

“Phượng cô nương.” Tông Thần thử khuyên nhủ nàng: “Làm vậy quá nguy hiểm...”

“Mẹ đang đợi tôi.” Phượng Tri Vi cất giọng đanh thép, tự đưa tay lên gỡ mặt nạ của Ngụy Tri xuống.

Tông Thần không can ngăn nữa, vỗ vỗ tay, đằng sau gốc cây có người đi ra, bưng theo nước sạch, y phục và đồ dùng rửa mặt chải đầu.

“Cô không thể đi gặp bà ấy với bộ dạng thế này. Hoàng đế rất đa nghi.” Tông Thần nói, “Cô rửa sạch bụi đường, ta sẽ cải trang cho cô.”

Phượng Tri Vi rửa mặt thay đồ rồi, hóa trang một lần nữa theo cách trang điểm của Phượng Tri Vi. Tông Thần lấy mỡ dê tỉ mỉ giúp nàng bôi lên lớp da bong không nứt trên môi, lại lấy ra một cái hộp, điểm lên mặt nàng mấy nốt rỗ hoa nhàn nhạt còn sót lại sau cơn bệnh đậu mùa.

Phượng Tri Vi soi gương, hầu như thật giả khó phân, thậm chí vị Tổng lệnh đại nhân này am hiểu dịch dung, chỉ e ngay cả mặt nạ của nàng cũng là tác phẩm của hắn.

Nàng ôm đầy bụng tâm sự đau đớn khổ sở, không muốn nói nhiều, vội vàng lên ngựa, chạy thẳng đến hoàng thành.

Me, hãy chờ con!

Cung Ninh An bao phủ trong bầu không khí tĩnh lặng chết chóc, khiến người ta ngạt thở.

Trong không khí vẫn lên một thứ mùi nồng nặc như gỉ sắt, các cung nữ bưng chậu vàng, khi đi vào là nước trong, lúc trở ra đã thành máu loãng.

Thiên Thịnh đế sắc mặt trầm như nước, ngồi ở ngoại điện, trong tay cầm cuốn sách, nhưng không đọc vào một chữ nào.

Phượng phu nhân đã không còn đường xoay chuyển, cú va đập mạnh như thế, bà không chừa lại đường lui cho mình, thái y nói bà đáng ra đã đi

từ lâu, nhưng vẫn kiên trì thoi thóp chút hơi tàn. Ông ta hiểu ra bà đang đợi Phượng Tri Vi, cũng lệnh cho thái giám lập tức truyền nàng vào, trong lòng lại không ôm hy vọng – Phượng Tri Vi bây giờ còn ở ngoài hoàng thành, cho dù đã chạy tới chờ sẵn ngoài cửa cung, thì chỉ e cũng không đến kịp.

Nàng cứ sao phải chịu giày vò như thế?

“Bệ hạ...” Thái y vội vàng bước ra khỏi màn trướng, “E là... không được nữa rồi...”

Lòng Thiên Thịnh để chết lặng.

Cuối cùng nàng vẫn không đợi được!

“Bệ hạ!” Có nội thị chợt tiến vào, không dám lớn tiếng, chỉ cất giọng gọi khẽ. Thiên Thịnh để sốt ruột ngược mắt lên, đang định nổi giận, lại nghe nội thị nhỏ giọng nói mấy câu.

Lông mày Thiên Thịnh để khẽ động, buông sách xuống.

“Đã đến đây rồi? Nhanh thế?”

Trong mắt lóe lên một tia vui mừng, Thiên Thịnh để cao giọng hô, “Mau tuyên!”

Bóng người lóe lên, một cô gái tóc dài váy đen xuất hiện trước cửa điện.

Nàng khe khẽ thở dốc, vầng trán rịn mồ hôi lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt trong tia nắng bên ngưỡng cửa.

Nàng rảo bước, đi một bước sắc mặt lại trắng đi một phần.

“Người đã đến rồi.” Thiên Thịnh để ngồi trên giường, vẻ mặt buồn đau, “Đến nhìn bà ấy đi.”

Phượng Tri Vi nghe thấy câu này, trong lòng nhẹ nhõm, suýt nữa đã ngã bệt trên đất. Nàng chạy như điên về kinh thành, trên đường đi đã sớm hao hết thể lực, rồi lại liên tục xông qua sáu tầng cửa cung, từ lâu đã cạn kiệt sức lực.

Nhưng giờ còn chưa phải lúc để ngã xuống, nàng vùng lên, đập đầu với Thiên Thịnh đế, rồi chẳng nói chẳng rằng xoay người bước vào nội điện.

Thiên Thịnh đế nhìn theo bóng dáng nàng bằng ánh mắt mừng vui, Phượng Tri Vi lúc này càng giống Thu Minh Anh, thì ông ta càng an tâm hơn.

Phượng Tri Vi đi thẳng vào nội điện, những người khác đã lánh cả ra ngoài.

Phượng phu nhân trên đầu đắp khăn trắng, che khuất đi vết thương. Bà nhìn thẳng lên nóc điện, ánh mắt đã rã rời.

“Mẹ!”

Phượng Tri Vi quy xuống, nhào tới trước giường.

Phượng phu nhân nghe thấy tiếng gọi kia, ánh mắt sáng rực lên trong tích tắc. Bà cố gắng chuyển tầm mắt, tìm kiếm bàn tay của Phượng Tri Vi.

“Con... quả nhiên đã đến...” Tiếng bà thều thào, khóe môi khẽ nhếch lên thành một nụ cười, “... Suýt nữa thì mẹ... đã chờ không kịp...”

Phượng Tri Vi nhắm mắt lại, siết chặt lấy tay bà, nhẹ nhàng nói như mộng du: “Con sẽ không để mẹ uống công chờ... Con đến rồi đây...”

Nàng đưa tay, nhẹ nhàng vén khăn trắng trên đầu Phượng phu nhân. Bà không còn sức lực ngăn cản nàng, nở một nụ cười dịu dàng buồn bã.

Phượng Tri Vi nhìn bà không chớp mắt, nhìn vết thương máu thịt lằn lộn, từng mảng máu thê lương lọt vào đáy mắt, in sâu dưới đáy lòng, in sâu vào ký ức trọn đời nhất định sẽ không bao giờ phai nhạt.

Nàng phải khắc ghi vết thương hiện giờ của mẹ, giống như khắc ghi tất cả những gì hoàng triều lạnh lẽo này đã cho họ, khắc ghi mười sáu năm vật lộn khổ đau này, nhớ rõ đúng vào lúc nàng định ninh mọi chuyện sắp trở nên tốt đẹp, thì có người hung ác đẩy nàng và người thân của nàng rời khỏi ánh mây mộng ước.

Nàng phải khắc ghi cuộc đời này lắm khổ đau, giống như vết thương máu thịt lằn lộn này, từ nay chỗ máu thịt bị cắt rời này sẽ sinh sôi trong đáy lòng nàng, vĩnh viễn không liền miệng.

Rèm châu vén lên, Thiên Thịnh đế bước vào, ông ta chung quy vẫn chưa yên tâm.

Phượng phu nhân không nói một lời, Phượng Tri Vi cũng im lặng. Nàng nhắm mắt, cảm thấy ngón tay của mẹ đang vẽ chữ trong lòng bàn tay mình.

Ngón tay yếu ớt vạch xuống mấy chữ không trọn vẹn, lại khắc xuống dấu ấn quan trọng nhất trong đời nàng, không nằm trong máu thịt, trong thể xác, mà nằm trong linh hồn, trong ác mộng.

“Tri Vi.” Thiên Thịnh đế dời ánh mắt, tránh né vết thương kinh người kia, vẻ mặt ôn hòa mà xót thương, “người phải nén bi thương...”

Phượng Tri Vi nghe giọng điệu ôn hòa đó, khóe môi lộ ra nụ cười lạnh lạnh. Nàng thấy ánh mắt Phượng phu nhân đột nhiên trở nên gấp gáp, bèn bóp ngón tay bà ra chiều trấn an.

Mẹ, mẹ yên tâm, con hiểu mà.

Nàng quay đầu lại, đã đổi thành sắc mặt cảm kích, “Bệ hạ...”

Ngón tay Phượng phu nhân cựa quậy, nắm lấy tay nàng, cố gắng đưa về phía Thiên Thịnh đế. Phượng Tri Vi do dự, mím môi, có phần sợ sệt nhìn Thiên Thịnh đế.

Thiên Thịnh đế nhìn thấy vẻ mặt và động tác của hai mẹ con, trong lòng nóng lên, vội vàng tiến lên một bước, đón lấy bàn tay Phượng Tri Vi được Phượng phu nhân đưa qua.

Ông ta đón lấy bàn tay Phượng Tri Vi, chạm vào rồi buông, sau đó hạ giọng nói: “Tri Vi, mẫu thân người có công với nước, bao năm qua trăm đã phụ lòng bà, giờ trăm sẽ bù đắp cho người. Từ nay về sau, trăm phong người làm Quận chúa Thánh Anh, cũng sẽ đối xử với người như con... Người... yên tâm...”

Nước mắt Phượng Tri Vi đã lặng lẽ tuôn rơi đầy mặt.

“Thần nữ tạ ơn!” Nàng nặng nề quỳ dưới chân Thiên Thịnh đế. Ngón tay bám chặt vào kẽ gạch vàng, lằng lằng dùng sức, lại lằng lằng vỡ òa. Máu tươi từ từ thấm ra, chảy vào kẽ gạch, nơi đó có một dấu vết sậm màu, là máu của Phượng phu nhân chảy ra không lâu trước đó.

Trong nỗi đau xé lòng ấy, nàng ngẩng đầu lên nhìn Thiên Thịnh đế, thân thiết vô ngần, cứ như nhìn cha ruột của mình.

Thiên Thịnh đế nghĩ đứa bé này có hoàn cảnh đáng thương, từ nay về sau chính là kẻ mồ côi cả cha lẫn mẹ, trong lòng xót xa, nước mắt trào ra.

Phượng Tri Vi quỳ dưới đất khễ quay người nhìn sang Phượng phu nhân, bà đã chứng kiến tất cả, khóe môi khễ cong lên.

Phượng phu nhân đang cười.

Tri Vi à... Tri Vi của bà.

Xưa nay vẫn luôn là đứa con gái yêu quý bà đã hết lòng hết dạ chở che.

Dù có đau buồn phần nộ muốn phát điên đến đâu, dù có bị khổ đau chèn ép đến độ muốn vùng lên mạnh mẽ, nàng vẫn tỉnh táo, bao giờ cũng lựa chọn phương án chính xác nhất. Cho dù lựa chọn này cần nàng dốc hết sức lực của bản thân, cho dù nàng cố gắng kiềm chế mỗi hận ấy tới mức xương khớp xương toàn thân đều rung lên răng rắc.

Bà thấy thù hận hừng hực của nàng hóa thành sắc màu đen kịt không tan trong đáy mắt, thấy sự ăn năn vô tận của nàng cuộn cuộn không ngơi trong lòng, thấy nàng mặc váy đen cười ngửa ô, rong ruổi nghìn dặm đất đai Thiên Thịnh, trường đao trong tay sáng như tuyết, chém đứt sự phồn vinh giàu có của một thời đại.

Phượng phu nhân khe khẽ mỉm cười, bình thản từ từ chớp mắt. Thế gian này quá nặng nề, bà không chịu nổi chút bụi trần nào đè nén mình nữa.

Trọn một đời khổ tâm phòng bị, cũng chỉ để chờ đợi kết cục dứt khoát cuối cùng này, để hoàn thành sự khởi đầu ngang ngược, để đón chờ buổi hoàng hôn nơi chân trời, nhấn chìm cờ xí hoàng triều nhà ai.

Bà mệt rồi, chuyện sau này, hãy giao cho những người đang tiếp tục tiến tới.

Cuối cùng cũng có thể mỉm cười quay về, ung dung đi gặp chàng.

À không... Còn thiếu một chút nữa... Còn thiếu một chút nữa...

Bà gắng gượng mở mắt, ra hiệu cho con gái tới gần mình.

Gương mặt nàng và đôi môi bà lạnh lẽo như nhau, như tuyết vĩnh cửu đóng băng nơi cực Bắc, từ nay về sau không còn hơi nóng nào có thể sưởi ấm.

“Đừng trách mẹ... Đừng trách... đệ đệ con.” Phượng phu nhân nở một nụ cười thoáng ray rứt, nỉ non bên tai Phượng Tri Vi: “...Nó sống... chính là để... thế mạng cho con.”

Mấy tiếng lượn lờ, tan đi theo gió, hơi thở như sương giá trên cửa sổ, lạnh lẽo mà phai nhạt đi.

Câu nói cuối cùng trong đời, vẫn trong trẻo như gió mà lại nặng trĩu như chùy, nện vào cõi lòng giờ đây đã tan nát của người con gái ấy.

“Á...”

Một ngum máu tươi, phun lên mặt nền gạch vàng.

Sắc trời trong cung, vẫn luôn gò bó trong một mảnh trời hình tứ giác, một khối vuông vuông vắn vắn, không để người vượt qua hàng rào quy củ.

Tựa như một cỗ quan tài, bắt thân xác vĩnh viễn ngủ say trong đó.

Phượng Tri Vi khoanh chân ngồi trong thiên điện của cung Ninh An, đối mặt với hai cỗ quan tài, đọc xong bức thư viết cho nàng mà Phượng phu nhân đã giấu trong thắt lưng.

Nàng chăm chú đọc như nuốt từng chữ, rất lâu rất lâu sau, mới đưa bức thư sát vào trường minh đăng (*), từ từ đốt rụi.

(*) Loại đèn được thắp sáng liên tục cả đêm lẫn ngày, chủ yếu dùng cho việc thờ cúng.

Giấy thư hơi cuộn lại nơi đầu ngọn lửa, bay xuống thành tro tàn.

Ánh lửa chiếu lên mắt nàng, lạnh lẽo vô ngần, tựa như một vực thẳm không bờ bến, tối đen nhìn không thấy đáy.

Màu trắng phất phơ trong gió đêm, nàng cầm đèn, đi lại giữa hai cổ quan tài như một bóng ma.

Có một cổ, là của Phượng Hạo.

Sau khi xét nghiệm đây chính là Phượng Hạo, theo lệ phải ném vào lò hỏa táng. Nhưng nàng khẩn cầu Thiên Thịnh để cho đệ đệ được toàn thân, Thiên Thịnh để thấy mắt nàng nổi đầy tơ máu, trầm ngâm một thoáng, rồi đồng ý.

“Đây là bệ hạ khoan dung.” Thái giám trả thi thể cho nàng cất giọng the thé: “Xưa nay đều đưa vào lò hỏa táng, không ai được toàn thân.”

Bệ hạ khoan dung.

Trước trường minh đăng leo lét, nàng khe khẽ mỉm cười.

Cho người một cái xác, cũng gọi là khoan dung.

Nhưng không sao cả, so với ta, ông đúng là khoan dung hơn, tương lai ông sẽ biết thôi.

Đứa bé kia lặng lẽ nằm ngủ, mắt mở thật to, trước khi chết tròng mắt còn lưu lại nét hoảng sợ đau đớn – nó ra đi rất vật vã, rất không cam lòng.

Phượng Tri Vi dăm dăm nhìn nó rất lâu, đưa tay từ từ xoa lên gương mặt lạnh như băng của nó, lần gần đây nhất mình chạm vào nó là bao giờ nhỉ? Chẳng nhớ rõ nữa, nàng ghét bỏ nó như thế, chưa bao giờ muốn chạm vào nó, hồi bé nàng cảm thấy nó là con quỷ đời nợ, lớn lên rồi nàng cho nó là mối liên lụy lớn nhất của nàng.

Nửa năm trước khi nó sắp chết thay nàng, nàng còn lén lút giở trò, nhốt nó vào đại lao bộ Hình.

Quãng thời gian cuối cùng trong cuộc đời nó, đã trải qua trong lao tù.

Cuối cùng, nàng mới là mối liên lụy lớn nhất, nàng mới là kẻ thực sự thiếu nợ người khác mà vĩnh viễn không thể trả.

Mẹ nói mẹ phụ lòng nó, ít ra mẹ còn cưng chiều nó mười sáu năm, ra sức đền bù cho nó. Còn nàng là kẻ thực sự thiếu nợ nó, thì lại đối đãi lạnh lùng với nó mười sáu năm trời.

Ngón tay nàng từ từ lướt qua gương mặt nó... Hạo Nhi... Cho tử vượt ve đệ một lần, là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng trong đời.

Cả đời này đệ sống vì tử, chết cũng vì tử, nhưng lại không có hơi ấm của tử. Giờ đây hãy để tử đền bù cho đệ, tuy đã muộn màng rồi.

Nhưng ngón tay nàng không vượt qua đôi mắt vẫn còn mở to của Phượng Hạo.

Hạo Nhi.

Tử để cho đệ nhìn tử, nhìn tử cho rõ.

Đây là người tử tử tuyệt tình nhất thiên hạ, người thân lạnh nhạt nhất, nữ tử ngu xuẩn nhất. Á đã dùng thời gian mười sáu năm, để cô phụ đệ.

...

Ánh sáng nơi ngọn đèn dầu từ từ leo lắt, như ánh lửa ma trời vụt sáng vụt tối.

Nàng đứng trước quan tài Phượng phu nhân.

Mẹ.

Con từng hỏi mẹ vô số lần, Hỏa Phượng Nữ soái phóng túng tuyệt diễm năm nào, đã bị ai dập tắt ánh hào quang và khí thế đanh thép một đời?

Mẹ hoàn toàn có thể không cho con câu trả lời, vì sao nhất định phải dùng cái chết, để nói cho biết kết cục duy nhất của câu hỏi này?

Chúng ta từng giao hẹn sẽ cùng nhau rời khỏi Đế Kinh, nhưng người tính không bằng trời tính, ông trời chưa bao giờ chịu thành toàn cho con dù chỉ là một giấc mơ nhỏ bé nhất. Mẹ vĩnh viễn không đợi con, con vĩnh viễn không thể ở bên mẹ, dạo núi chơi biển, trải qua cuộc sống thế ngoại đào nguyên.

Đây, phải chăng là vận mệnh.

Đến giờ con không dám nhớ lại mẹ đã sống qua mười sáu năm ấy như thế nào.

Đến giờ con không dám nhớ lại, lần đó con quay về Thu phủ, mẹ mang một bộ y phục mới may đến đưa cho con, con lại để mẹ đứng ngoài cửa chỉ vì mẹ không chịu đưa đệ đệ tới núi Thủ Dương. Ngày đó trời đổ một cơn mưa nhỏ, con đứng sau cánh cửa chờ nghe thấy tiếng mẹ rời đi, con đã chờ bao lâu? Chờ đến khi con sắp ngủ... Ngày đó y phục của mẹ nhất định đã ướt hết trong ngoài.

Cho đến hôm nay con mới hiểu được.

Mẹ không thể để nó bị đưa đến núi Thủ Dương, bởi rời nó quá xa, sự tình bại lộ sẽ không có ai chịu chết thay con.

Mẹ không thể để nó bị đuổi ra khỏi phủ, bởi ra khỏi phủ nó không thể tự bảo vệ mình, một khi gặp chuyện không may sẽ không có ai chịu chết thay con.

Mẹ.

Mẹ muốn dùng hai khối thi thể người thân duy nhất của con để nói cho con biết, thời gian không thể chảy ngược, có ăn năn hối hận đến đâu cũng không tài nào bù đắp được sai lầm lúc trước.

Cho dù hôm nay con ngủ trong quan tài này, đặt bản thân mình vào đáy quan tài, cũng vĩnh viễn không thể đổi lại khoảnh khắc mẹ mỉm cười chia nhau ăn một cái bánh bao với con, không thể đổi lại khoảnh khắc đệ đệ ở bên kia bàn, một mình ăn hết bát canh cải trắng.

Trong một năm này con đã hưởng đủ vinh hoa phú quý trên đời, nhưng đến hôm nay con mới hiểu ra rằng, điều con thật sự muốn, vẫn là ba người quây quần quanh bàn, đầu chạm đầu, uống một bát canh cải trắng kia.

Đuối không kịp, kéo chẳng về, thế gian này, bi thương vô hạn.

Ngọn đèn dần dần tắt lịm.

Vào lúc nửa đêm, tuyết bắt đầu rơi.

Tuyết rất lớn, chẳng bao lâu đã đóng một tầng dày.

Phượng Tri Vi lặng im thín thút, y phục mỏng manh, đi trong đất tuyết lạnh lẽo ngập quá mắt cá chân, buốt giá thấu xương, rồi lại không cảm thấy lạnh – từ hôm nay trở đi, không còn chuyện gì có thể khiến nàng lạnh nữa.

Từ hôm nay trở đi, nàng đã ngủ say trong tuyết sâu đóng băng vĩnh viễn, không có gì cả, một mình một bóng.

“Tri Vi, chờ ta.”

“Đến khi đó tôi muốn tận tai nghe tiếng hồ cỏ lau rì rào trong gió tựa như tiếng thủy triều, haojwc giả cũng có một cộng lông chim rơi xuống vật

áo tôi, ưm... Ngài có chịu cùng tôi nghe lại âm thanh đó một lần không?”

Chúng ta sẽ không bao giờ còn ở bên nhau, nghe tiếng cỏ lau xao xác nữa.

Khi Kim Thước vệ do Tân Tử Nghiễn đứng đầu phá tan cửa viện Tục Phương trai, thì tráng cỏ kia đã định trước sẽ vĩnh viễn lụi tàn.

Yêu hận đúng sai, mãi nằm trên đường.

Ninh Dịch.

Kim Thước vệ là của người, đúng không?

Quá tình điều tra về Phượng gia, đã bắt đầu từ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, đúng không?

Người chú ý đến Phượng Hạo, cũng bắt nguồn từ sự hoài nghi của người với thân thể ta và nó, đúng không?

Hóa ra xưa nay ta vẫn luôn là mục tiêu của người – không phải là tình yêu, mà là hoàng quyền sinh tử.

Hóa ra xưa nay ta vẫn luôn đứng ở bờ đối diện với người – không phải là vận mệnh, mà là dòng máu đối lập.

A... Ngốc biết bao, ngốc biết bao nhiêu.

Hóa ra trọn đời ta đã định trước sẽ không bao giờ được phóng túng, khi ta muốn ôm lòng phúng ngựa, vận mệnh lại muốn hung hăng ghìm dây cương của ta, quất thêm cho ta một roi thấu xương nhất nặng nề nhất.

Hóa ra tất cả mong chờ của ta, đều là giấc mộng lơ lửng trên mây, nhìn thì đẹp dễ đấy, nhưng thật ra bất cứ lúc nào cũng có thể bị sấm chớp chẻ đôi, bị cuồng phong thổi tan tác.

Hóa ra ta tưởng rằng với tay là chạm tới, thực tế lại xa tận chân trời, cách Sở hà Hán giới.

Tuyết vẫn vô tình rơi, gào thét thở than, không cần biết giờ này khắc này, có ai y phục mỏng manh thân mình lạnh giá, đứng mãi trong đêm tuyết hay không.

Phượng Tri Vi từ từ ngồi xuống một gốc cây lùn, dùng ngón tay, chậm chậm viết ra một cái tên.

Trong màn đêm ánh tuyết, nàng nhìn cái tên kia xuất hiện đến xuất thần, sau đó đưa bàn tay đã lạnh cứng đờ bưng, lặng lẽ che lên đó.

Mảng tuyết kia bị bàn tay không có hơi ấm của nàng ấp nóng, muôn vàn tâm sự, tất cả quạnh hiu, dần dần đều hóa thành dòng nước chảy trôi, tựa như một số thứ không thể níu giữ trong đời người, ví như sinh mệnh, ví như tình thân.

Lúc hừng đông, nàng đỡ hai cỗ quan tài, đạp tuyết rời khỏi cung Ninh An. Bóng lưng nàng thẳng tắp trong mưa tuyết hỗn loạn, đầu không ngoảnh lại.

Cái tên bị lòng bàn tay ấp chảy dưới gốc cây kia, bị nàng lãng lạng bỏ lại đằng sau. Tuyết lớn tầng tầng che phủ nơi đó, vĩnh viễn không thể gạt tuyết tìm lại nữa.

Đế Kinh năm Trường Hi thứ mười sáu, có cô gái mồ côi bị đuổi ra khỏi nhà, có tiểu tư kỹ viện ăn nhờ ở đậu, có Quốc sĩ vô song một bước lên mây, có thiếu niên khâm sai thuận buồm xuôi gió.

Đế Kinh năm Trường Hi thứ mười sáu, có Hoàng tử phong lưu ruổi ngựa kinh hoa, có Đế vương khai quốc lạnh lẽo bạc tình, có một đời Nữ soái nhẫn nhục cầu sinh, có thiếu niên vô tội ngây thơ chờ chết.

Đế Kinh năm Trường Hi thứ mười sáu, có buổi đầu gặp gỡ lạnh nhạt giữa hồ băng mùa đông, có nửa đêm đối ẩm nơi cầu vắng gió lộng, có dựa dẫm cầu sinh trong mưa phùn chùa cổ, có sinh tử cận kề trong gió mây Hoàng Hải.

Đế Kinh năm Trường Hi thứ mười sáu, có hồi ức rực rỡ nhất xán lạn nhất trong cuộc đời một người, trong đêm tuyết đầu tiên của năm, đã lặng lẽ sang trang.

Vùi lấp phồn hoa.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đại Phi

Cơn gió thổi tới từ ngọn núi tuyết cao xanh cuốn theo những vụn tuyết li ti, quét qua thảo nguyên rộng lớn, đến khi ulla vào mặt chỉ còn cảm giác sáng khoái và mát lạnh.

Đường chân trời vĩnh viễn nằm xa ngoài tầm mắt, một vệt nắng chiều hùng hực thiêu đốt trên nền trời màu xanh lam, chiếu lên mặt sông bao la hùng vĩ trước mắt, tỏa ra tia sáng lấp lánh như vàng.

Phượng Tri Vi chấp tay đứng bên bờ sông, thần thờ nhìn xuống mặt nước. Mái tóc dài tung bay phất phơ trước gió.

Rời khỏi Đế Kinh đã được vài ngày, vào hôm tuyết rơi dày ấy, Phượng Tri Vi chôn cất xong xuôi cho Phượng phu nhân và Phượng Hạo, sau đó thì đổ bệnh rất nặng. Lành bệnh rồi nàng cân nhắc kĩ càng, cuối cùng vẫn quyết định rời khỏi Đế Kinh.

Sự hi sinh nào cũng đều có giá của nó, mẫu thân chiều chuộng dè dặt mười sáu năm, đã chuẩn bị rất nhiều, cũng tạo ra vô số dấu hiệu giả mạo, chỉ mong một ngày kia khi vụ án hoàng mạch Đại Thành bị khơi lên, bà sẽ dễ dàng đẩy nó đi chịu nạn thay cho nàng, thậm chí không tiếc tự tìm cái chết để đổi lấy sự tha thứ và xót thương của Thiên Thịnh đế. Làm vậy không chỉ cho nàng cơ hội để sinh tồn, mà còn cho nàng năng lực để vùng lên.

Từ giờ trở đi, nàng sẽ không bao giờ rơi vào nguy cơ bị vạch trần thân thế, thậm chí có thể dựa vào sự áy náy của đế vương và thân phận Quận

chúa kia để từng bước tiến về phương hướng mà mẫu thân mong nàng theo đuổi.

Vì nàng, mẫu thân đã làm đến nước này, vào phút lâm chung cũng diễn kịch đến cùng với Thiên Thịnh đế. Phượng Tri Vi nàng làm sao có thể phụ bạc ân tình khổ tâm như thế, làm sao có thể uống phí hai sinh mạng kia?

Mà nếu Ninh Dịch đã muốn ra tay với nàng thì cũng không có chuyện lưu tình thêm nữa. Sau khi Ninh Dịch trở về kinh, chiến tích chinh Nam đại thắng chắc chắn sẽ giúp y tỏa sáng rực rỡ hơn, khi ấy nàng biết phải đấu với y thế nào đây?

"Có một số thứ ta nhất định phải chiếm được, vả lại ta đã đi đến bước đường này, bây giờ cũng chẳng thể lùi lại được nữa. Có đôi khi làm kẻ bề trên cũng thân bất do kỷ, dù ta muốn lùi lại đằng sau thì thuộc hạ của ta cũng sẽ không cho phép, nàng... hiểu chứ?"

Lời y nói còn vang vọng bên tai, mà cho đến hôm nay, nàng mới hiểu ra thâm ý trong đó.

Đáng tiếc, hiểu ra cũng đã quá muộn màng.

Sống ở Đế Kinh không hề dễ dàng, vậy trước tiên cứ lùi lại một bước nhìn biển rộng trời cao.

Chôn cất mẫu thân và đệ đệ chưa được bao lâu thì Hoa Quỳnh và Hách Liên Tranh đều đuổi tới, đúng lúc này, cuộc chiến tranh với Đại Liêu đã xuất hiện biến chuyển.

Đầu tiên, trong một trận chiến, quân Thiên Thịnh bị quân Đại Liêu mai phục dẫn đến đại bại, Chủ soái Thu Thượng Kỳ trọng thương.

Sau đó tra ra mới phát hiện vấn đề xuất phát từ Hô Trác bộ. Kim Bằng bộ thuộc Hô Trác Thập Nhị Bộ, do mùa đông năm nay tuyết rơi dày, đồng cỏ lại phân chia không đều nên nuôi lòng bất mãn, âm thầm cấu kết với Đại Liêu bán rẻ quân tình. Hô Trác lão vương nổi cơn thịnh nộ, tìm thủ lĩnh Kim Bằng bộ chất vấn, bị dũng Sĩ Kim Bằng bộ mai phục đánh chết. Hô Trác bộ tức khắc rối loạn, nghe nói sau khi lão vương qua đời, vì quyền thừa kế và phân chia thế lực trong bộ lạc mà ngày ngày đều đánh nhau đến chết người.

Hô Trác bộ thuộc lãnh thổ của Thiên Thịnh, hiển nhiên không thể để xảy ra chuyện như thế. Thiên Thịnh đế lập tức phê chuẩn thỉnh cầu quay về thảo nguyên của Hách Liên Tranh, phong Hách Liên Tranh làm Đại hãn của Hô Trác Thập Nhị Bộ, nhận tước Thuận Nghĩa vương quay về thảo nguyên tiếp vị, cũng hạ chiếu chỉ nghiêm khắc trách móc thủ lĩnh Kim Bằng bộ, yêu cầu gã lập tức giao nộp hung thủ ám sát lão vương, đồng thời quy thuận tân vương.

Chiếu thư là quan miện đường hoàng, nhưng ai nấy đều biết, bộ tộc thảo nguyên rất cường hãn, chỉ tin vào lý lẽ kẻ thắng làm vua. Nếu Thuận Nghĩa vương Hách Liên Tranh không thể trấn áp loạn lạc ở thảo nguyên, thì đây chỉ là một đạo thánh chỉ suông, nói không chừng bản thân gã cũng không được chết toàn thây.

Hách Liên Tranh lập tức đếm đủ thuộc hạ chạy về thảo nguyên, trước khi đi gã từ biệt Phượng Tri Vi, nàng thần nhiên nói: "Không cần từ biệt, tôi đi theo ngài."

Ngày hôm sau Thiên Thịnh đế liền hạ chỉ, phong Phượng Tri Vi làm Thánh Anh Quận chúa, ban hôn cho Hách Liên Tranh, phái Thiên lĩnh Trường Anh vệ là Thuần Vu Mạnh đi đưa dâu, ngay trong ngày hôm đó khởi hành theo Thuận Nghĩa vương tiến về Hô Trác Thập Nhị Bộ.

Phong hiệu mang chữ "Thánh" này khiến cả triều đình kinh hãi, Phượng Tri Vi lại chỉ giấu nụ cười mỉa mai dưới nét mặt dịu dàng - Quả nhiên, những gì mình không có được bao giờ cũng thần thánh nhất.

Hách Liên Tranh tuy vui nhưng cũng thoáng lo buồn, một mớ tâm sự khuấy đảo trong lòng, không thể nói ra miệng. Còn Phượng Tri Vi lại bình tĩnh tiếp chỉ trong ánh mắt phức tạp "thương thay vừa mới đậu lên đầu cành đã phải đi tìm chết" của mọi người.

Ngày ấy trên kim điện cao rộng, Thánh Anh Quận chúa ngẩng đầu bước xuống từng bậc thềm, dáng người thẳng tắp, đuôi váy dài kéo từng lớp qua bậc ngọc thềm vàng, bóng dáng nàng xoay người ngập tràn quả quyết.

Ngày ấy phái đoàn của Thuận Nghĩa vương bước ra từ chính điện, đi qua đài Cửu Long, dọc theo con đường lớn Ngọc Đường, vượt qua cửa Thần Thủy, ra khỏi cửa Vĩnh Ninh, rồi rời kinh đô.

Ngày ấy khâm sai Mân Nam, Chủ soái chinh Nam - Sở vương Ninh Dịch chiến thắng trở về kinh, dàn nghi trượng khâm sai đi vào từ cửa Trường An, vượt qua cửa Thần Thủy, đi dọc theo con đường lớn Ngọc Đường, tiến vào đài Cửu Long mà lên chính điện.

Họ đi lướt qua nhau.

Khi vó ngựa của khâm sai đại thần đạp lên những dải lụa đỏ trải đầy đất của đội ngũ đưa dâu, thì Đế Kinh đã trở thành một hồi ức.

Khi khâm sai đại thần bái tạ thánh ân trên kim điện, đón nhận một loạt yến tiệc, luận công, phong thưởng, thì đoàn ngựa dài dằng dặc của Thánh Anh Quận chúa đã tiến về thảo nguyên bao la nghìn dặm.

Gió chốn thảo nguyên rất hung hãn mà cũng rất lạnh lùng.

Phượng Tri Vi đứng bên bờ Xương Thủy sóng gợn lấp lánh, ngắm sắc nước vụn vỡ dần dần chìm trong đêm thâu, rất lâu sau, mới chậm rãi mỉm cười.

Nàng nhẹ nhàng lấy từ trong tay áo ra một vật vuông vức, sờ vào thấy nhẵn mịn, không cần nhìn cũng cảm nhận được hoa văn đẹp để tự nhiên sinh ra bên trên.

Trên thế gian này, những thứ đẹp để trời sinh, quá nửa là có độc.

Bây giờ nàng cũng coi như hiểu rõ.

Gió lướt qua mặt nước, thổi ống tay áo bay phất phơ. Trong gió có tiếng gì đang xào xạc khe khẽ, chẳng biết ấy là tiếng hồ cỏ lau vĩnh viễn nằm lại trên đường, rải đầy trời những lông tơ trắng đang rì rào, hay là mặt biển An Lan Dục dưới màn đêm, thủy triều dâng lên rồi rút xuống, sinh diệt không ngừng.

Ai đang lắng nghe tiếng cỏ lau ca hát, ai đang lắng nghe thủy triều làm thơ, ai đang lắng nghe giờ này khắc này, dòng Xương Thủy rì rào dưới làn gió đêm lồng lộng.

"Tôm."

Rất lâu rất lâu sau, trên mặt nước vang lên một tiếng khe khẽ, kể đó trở về cội hư không.

Đêm ở thảo nguyên lạnh buốt.

"Sao chúng ta không qua sông ngay trong đêm?" Trở lại nơi dừng trại, Hách Liên Tranh cau mày hỏi nàng.

"Ngài biết vì sao lại không thể mà." Phượng Tri Vi ngồi xuống bên cạnh gã. "Tuy bây giờ bờ bên kia chưa thuộc địa bàn của Kim Băng bộ,

nhưng Thập Nhị Bộ hiện đang rối loạn từ bên trong, ai mà biết Tỳ Hưu bộ ở bờ bên kia không nuôi ý đồ khác? Qua sông vào ban đêm là chuyện rất nguy hiểm."

Nàng nâng một cốc sữa dê, còn chưa bưng lên gần miệng đã nhúu mày.

"Không muốn uống thì đừng ép uống bản thân." Hách Liên Tranh giữ tay nàng lại.

Phượng Tri Vi không nhúc nhích, ánh mắt cụp xuống, lướt qua cổ tay mình đang bị người ta đè lên, Hách Liên Tranh lập tức ngưng ngừng rút tay về.

Phượng Tri Vi nhìn sang chỗ khác, cười cười như không có gì xảy ra, "Việc trên đời, chung quy không thể vì mình không thích mà không chịu làm."

Nàng ngửa đầu một mạch uống cạn cốc sữa dê, nhận cái khăn Hách Liên Tranh đưa sang để lau môi, thản nhiên mỉm cười với gã.

Hách Liên Tranh lặng im không nói - Gã biết giờ này nếu trò chuyện với nàng, thì nàng nhất định sẽ không nhịn nổi mà phun ra hết mớ sữa dê vừa uống, rồi đợi thêm một lát nàng sẽ tiếp tục uống, cần gì phải làm khổ nàng.

Gã nhìn sang hướng khác, không muốn để nàng thấy vẻ đau lòng in trong đáy mắt mình.

Tri Vi đã thay đổi rồi.

Thứ thay đổi ở nàng không phải là tính cách ngày thường - Nàng vẫn ôn hòa uyển chuyển như trước, nhưng chỉ có những người luôn luôn ở bên cạnh nàng mới biết, đằng sau nụ cười ôn hòa uyển chuyển của nàng là tịch liêu hoang vắng vĩnh viễn đông lại.

Nếu trước kia dưới vẻ ngoài dịu dàng của nàng ẩn chứa lạnh lùng và cay độc cùng cảnh tượng nóng bỏng trên nhân gian, thì giờ đây đằng sau nét dịu dàng ấy chỉ còn lại nỗi trống vắng.

Nàng hận mình không đủ trí tuệ, không đủ tàn nhẫn, nên không bao giờ cho phép mình phóng túng và nhân nhượng thêm nữa.

Bao gồm cả... tình cảm.

Ngày bệ hạ xuống chiếu ban hôn, gã đã kinh ngạc và vui mừng, nhưng khi gã ngẩng đầu lên nhìn thấy đôi mắt bình đạm không gợn sóng gió của nàng, trái tim cũng nặng nề chìm xuống.

Người treo trái tim mình lên gác cao ấy, là Phượng Tri Vi.

Nàng gần gũi hơn bất cứ thời điểm nào trong dĩ vãng, nhưng nàng cũng xa gã hơn bao giờ hết.

Thảo nguyên rộng lớn mệnh mang này cũng không trống trải bằng trái tim nàng.

"Nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai sắp sửa tiến vào địa bàn của Hồ Trác Thập Nhị Bộ, những ngày sau sẽ mệt mỏi lắm đây." Hách Liên Tranh nhận cái cốc từ nàng.

"Có lẽ... từ bây giờ trở đi đã bắt đầu mệt mỏi rồi." Phượng Tri Vi cau mày, nín nhịn cảm giác buồn nôn dâng trào.

Thở dài một tiếng nhẹ bằng, Hách Liên Tranh đứng lên, quyết định bắt đầu từ ngày mai sẽ không cho phép bất cứ thứ sửa dê nào xuất hiện trong trường của nàng, xem nàng lấy đâu ra sữa mà uống.

Gã cất bước ra khỏi trường, bước chân nhanh lẹ khơi lên một trận gió lạnh buổi đêm. Phượng Tri Vi nhìn theo bóng lưng gã, thầm nghĩ nam tử

ngang ngược thấp thoáng khí chất vô lại kia mấy ngày nay cũng trầm lắng hơn trước rất nhiều. Đây là cảm giác nặng nề do phụ vương đột ngột qua đời, tiền đồ gia tộc chưa biết sẽ đi về đâu sao?

Ai rồi cũng bị thế sự ép bức mà buộc lòng phải đổi thay, những ngày xưa nhẹ nhàng ấy đã như hoa rụng khỏi đầu cành.

Rèm cửa vén lên, Cố Nam Y hai vai gánh khí vàng, trong lòng ôm một đứa bé bước vào. Y vĩnh viễn cố chấp và kiên trì như thế - nuôi trẻ con hay nuôi khí cũng không ngoại lệ.

Phượng Tri Vi rất ngạc nhiên, vì trong lúc nàng không còn lòng dạ nào quan tâm đến y, đứa bé không hiểu sao vẫn chưa bị y nuôi chết mà lại còn trắng trẻo bụ bẫm, cũng chỉ thích được y bế chứ chẳng thân cận với người khác cho lắm.

Cũng phải, trẻ con luôn thân cận với người sớm chiều chung sống bên mình, ngủ cũng ngủ cùng nhau, không cần biết đây là nhũ mẫu, hay là "nhũ phụ".

"Ta nên đặt tên cho nó rồi." Nàng đón lấy đứa bé, hai con bút hầu nhảy lên ngón tay nàng gặm lấy gặm để.

Trên mảnh khóa lúc trước có ghi ngày sinh của đứa bé, bây giờ nó cũng sắp đầy tuổi rồi, nên có một cái tên chính thức.

"Tri Đạo." Cố Nam Y nói.

"Ừm, vậy huynh nói xem nên đặt tên gì?" Phượng Tri Vi cứ tưởng y đang nói rằng y biết đã đến lúc đặt tên cho đứa bé này.

"Tri Đạo."

"A?" Phượng Tri Vi sửng sốt.

"Tri Đạo." Cố Nam Y chỉ vào đứa bé.

Phượng Tri Vi cuối cùng cũng hiểu ra y muốn nói rằng cái tên y đặt chính là "Tri Đạo".

Nàng dờ khóc dờ cười, Cố Nam Y trịnh trọng ôm đứa bé lên, nói: "Cố Tri Đạo."

“...”

"Tôi bảo này, không thể đặt một cái tên như thế." Phượng Tri Vi thở ngắn than dài mất một lúc rồi mới giải thích với Cố thiếu gia, "Nó là một đứa bé gái, dùng cái tên như thế, sau này lớn lên nó sẽ hận huynh đấy."

Sau lớp mạng che, Cố thiếu gia thắc mắc nhìn nàng bằng đôi mắt còn sáng chói hơn ánh sao trên thảo nguyên, một lúc sau mới hỏi: "Vì sao?"

Cố thiếu gia rất ít khi mở miệng hỏi vì sao, cho nên gặp được cơ hội như thế Phượng Tri Vi nhất định sẽ không bỏ qua. "Tên của con gái phải thanh tao đẹp đẽ, bằng không sẽ bị người ta chê cười."

"Nhưng ta cảm thấy, Tri Đạo là hay nhất." Cố thiếu gia lễ mễ đáp lại.

Phượng Tri Vi im lặng, biết cái lần mình đổ bệnh nặng ở Hoàng Hải đã để lại một nút thắt trong lòng Cố Nam Y. Y cảm thấy tất cả mọi vấn đề đều xuất phát từ việc mình không biết, bởi vậy y vẫn tâm tâm niệm niệm chữ "biết", ngay đến đứa bé đen đui này cũng bị ép phải gọi là "Tri Đạo".

"Hay thế này đi, đặt tên cho nó là Tri Hiếu." Cuối cùng nàng đành thỏa hiệp. "Cố Tri Hiếu, Tri Hiếu chính là Tri Đạo, huynh xem, có phải tên này nghe xuôi tai hơn nhiều không? Hơn nữa nghe rất giống tên em gái tôi."

Cố thiếu gia suy nghĩ trong giây lát, gật đầu đồng ý với cái tên , này, rồi lại uốn nắn quan điểm của nàng. "Con gái cô."

Phượng Tri Vi ngã bổ chửng, suýt sặc.

Con gái của ta?

Nàng rất muốn uốn nắn lại y nhưng thật sự không dám, sợ rằng cứ dây dưa mãi với chủ đề này, Cố thiếu gia lại bồi thêm một câu "Con gái của ta" nữa thì chuyện bé xé ra to.

"Con gái nuôi của huynh." Nàng kiên quyết nói, "Của huynh."

Cố thiếu gia gật gù đáp: "Của ta chính là của cô."

Phượng Tri Vi hít sâu một hơi, quyết định mình thật sự không nên tiếp tục chủ đề này nữa. Cố Nam Y cũng cảm thấy chuyện này hoàn toàn không có gì phải bàn cãi, bèn chuyển chủ đề trước: "Ngụy Tri trên đường về kinh gặp núi lở, bị nước lũ cuốn đi, không rõ tung tích, Tông Thần nói vậy."

Phượng Tri Vi lại sửng sốt, Tông Thần không đích thân đến nói với nàng mà muốn Nam Y nói thay ư? Lát sau nàng liền hiểu ra, Tông Thần thấy nàng muốn kéo Cố Nam Y ra khỏi thế giới của y nên mới phối hợp cùng nàng.

Ngụy Tri tung tích không rõ... Nàng trầm ngâm, xem ra Ninh Dịch thật sự không định vạch trần chuyện nàng chính là Ngụy Tri, còn kiếm một cái cớ để giải thích chuyện nàng mất tích, để làm gì chứ? Lẽ nào y còn mong đợi rồi sẽ có một ngày nàng dùng thân phận Ngụy Tri để quay về triều đình?

Nàng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng chờ Ninh Dịch vạch trần nàng còn một thân phận khác, đây cũng là lý do nàng nhanh chóng theo Hách Liên Tranh rời kinh. Bắc Cương trời cao Hoàng đế xa, cho dù Thiên Thịnh để có

quảng hết công lao to lớn của Ngụy Tri sang một bên, muốn truy cứu tội khi quân của nàng thì cũng không phải là chuyện dễ.

Nhưng y một mực im lặng.

Nếu đã ra tay độc ác với nàng, cứ sao lại không diệt cỏ tận gốc? Đây thật sự không giống phong cách của Ninh Dịch.

Trước mắt chỉ có Ninh Dịch và Ninh Trừng biết nàng chính là Ngụy Tri, Tân Tử Nghiễn không biết, bằng không Thiên Thịnh để nhất định cũng biết.

Vì sao hai người kia chỉ ra tay có một nửa, nàng nghĩ đi nghĩ lại cũng không hiểu nổi. Nhưng nàng cũng không muốn hiểu, dù có ra tay như thế nào thì cũng đều là ra tay, sự thật vẫn ở đó, hậu quả thảm thiết, vĩnh viễn không thể vãn hồi.

Cố Nam Y nói hết câu kia, lại tự động lấy ra một bình sữa để cho Tri Hiếu bú. Tay trái ôm nó vững vàng, tay phải cho bú không nhanh không chậm, giữa ngón tay còn cầm một miếng vải bông nhỏ, sẵn sàng lau sạch sữa tràn ra ngoài bất cứ lúc nào, động tác hiền thực, tư thái lưu loát, khác xa với hình ảnh y đổ sữa đầy mặt đầy người đứa bé ban đầu.

Hai con bú hầu đứng trên bụng Tri Hiếu, nhón mũi chân, thành kính nâng bình sữa.

Ngọn đèn dầu tỏa sáng, mơ hồ xuyên qua tấm mạng che của Cố Nam Y, chiếu ra hàng mi hơi rủ và thần thái yên bình của y. Giờ này khắc này y vẫn là một bức tượng ngọc như trước nhưng lại tươi tắn ôn nhuận, từ trong ra ngoài đều tỏa ánh hào quang.

Phượng Tri Vi lặng lẽ nhìn cảnh tượng buồn cười mà ấm cúng này, đáy mắt mơ hồ lộ ra một tia ấm áp.

Nàng đã từng chứng kiến vô số bạc bẽo ở người đời, lại có thể thấy những gì trong sạch nhất và đẹp đẽ nhất từ người trước mặt.

"Cố huynh..." Nàng đột nhiên hỏi, "Ngụy Tri đã mất tích, nhưng có thể còn xuất hiện trở lại, huynh cảm thấy việc này thế nào?"

Bắt đầu từ hôm nay, nàng muốn để y tham gia vào thế giới này, dùng thái độ của bản thân để suy xét.

Cố Nam Y không thềm suy nghĩ đã đáp cực nhanh, "Không cần." . .

"Tại sao?"

Cố Nam Y cho đứa bé uống sữa xong, hết sức cẩn thận nâng Tri Hiếu lên, đặt vào lòng nàng.

"Sẽ đau lòng."

Ánh mắt y dừng lại trên gương mặt Phượng Tri Vi, trong đầu bỗng lóe lên cảnh trận tuyết đầu mùa ấy ở Đế Kinh. Hôm đó dưới chân đồi thông đắp lên hai phần mộ, nàng quỳ gối trong tuyết dày, dùng tay lau sạch những mẩu đất vụn trên mộ phần từng chút từng chút một.

Nàng không khóc mà vẫn luôn im lặng.

Y cứ thế đứng nhìn bóng lưng nàng quỳ trong cơn mưa tuyết, lại cảm thấy bầu trời xám xịt đè xuống trĩu nặng, xoay vòng vòng mà áp xuống, đè nặng trong lòng.

Ngày ấy y hỏi nàng, thứ gì nặng nề như thế, không để người ta hít thở bình thường.

Nàng đáp, là đau lòng.

Đau lòng.

Thì ra đó gọi là đau lòng.

Ngày ấy y đã đứng cùng nàng trong tuyết dày từ lúc mặt trời lặn cho đến khi mặt trời lên. Khi tia nắng đỏ phía chân trời run rẩy ló ra khỏi tầng mây, ánh sáng trong chớp mắt đã vượt qua muôn dặm, chiếu thẳng vào đôi mắt y, thì y đột ngột hiểu ra một vài chuyện mà trước kia mình không hiểu nổi.

Ví như, có rất nhiều thứ không phải y không hiểu mà là người khác không thể khiến cho y hiểu. Chỉ có nàng mới dạy cho y biết mờ mịt là gì, lo lắng là gì, sợ hãi là gì... đau lòng là gì.

Chỉ có nàng.

Y nhích lại, ngồi gần nàng hơn một chút, kéo ngón tay nàng.

Phượng Tri Vi kinh ngạc nhìn y - Trước kia y cũng từng xách nàng lên, quăng nàng đi, đều vì cứu nàng trong lúc nguy cấp. Nhưng ngày thường vô cớ chủ động tiếp xúc như thế này thì hình như đây vẫn là lần đầu tiên.

Y kéo ngón tay nàng, chạm vào hai gò má non mềm của Tri Hiếu.

"Ấm áp." Y nói, "Thoải mái."

Hai con bút hầu vươn bàn tay đầy lông lá, không chịu thua kém người ta, cũng nhào lên sờ soạng.

Đứa bé xui xẻo không chịu nổi cảnh hai người hai khí giày vò, bèn "oe" một tiếng bật khóc.

Phượng Tri Vi lại nhắm nghiền hai mắt.

Cố thiếu gia... đang an ủi nàng sao?

Nàng nhắm mắt lại, lặng thinh không nói, cũng không cử động.

Rất lâu sau, lại có giọt nước nho nhỏ chậm rãi lăn xuống từ khóe mắt nàng.

Đến ban đêm, họ lăn lóc thành một đống trong trại, Cố Nam Y không chịu đi đâu hết, ngủ luôn trên tấm thảm len của nàng, trên bụng y là đứa bé, trên bụng đứa bé là hai con khỉ.

Trong đội có nhũ mẫu, nhưng đa số thời gian Cố Nam Y vẫn đích thân ngủ cùng đứa bé. Tri Hiếu rất ngoan, ít khi quấy khóc về đêm, mỗi đêm vào đúng giờ Dần(*) sẽ oe oe, thiếu gia cũng sẽ tỉnh dậy đúng giờ cho nó đi tiểu.

(*) Từ 3 đến 5 giờ sáng.

Phượng Tri Vi thì trải một tấm thảm khác ra mà ngủ, hai tay gối dưới đầu, hơi buồn cười nghĩ bụng mọi người thấy cảnh này lâu cũng thành quen. Hách Liên Tranh cũng thật là rộng lượng, lại dám để cho "Vương phi" của mình chung sống trong một trướng với nam tử khác.

Ngủ đến nửa đêm, chợt thấy có ánh sáng phát ra từ đâu đó, rồi nàng nghe loáng thoáng một vài tiếng động.

Nàng vội vàng bò dậy chui ra khỏi trướng, đám Hách Liên Tranh cũng đều thức dậy cả rồi, đang nhìn sang bờ sông bên kia. Sông lớn chảy cuộn cuộn, bờ bên kia cách mười trượng hình như không hề yên ổn, đâu đâu cũng thấy ánh lửa nổi lên, trong ánh lửa mờ mờ có bóng người lấp lóe, còn nghe tiếng thét chói tai.

"Có chuyện gì thế?"

"Có hai khả năng," Hách Liên Tranh nói, "Hoặc là trong Tỳ Hưu bộ đã xảy ra chuyện gì, dạo gần đây thảo nguyên cực kì không yên bình; hoặc là

có người giở trò, muốn chúng ta qua sông trong đêm."

"Thường ngày Tỳ Hưu bộ trung thành với vương đình đến đâu?"

"Cũng bình thường." Hách Liên Tranh cười nhạt, "Ba bộ Bạch Lộc, Thanh Điều, Hỏa Hồ, nhất là Bạch Lộc và Thanh Điều mới là bộ hạ trung thành của vương đình. Bọn họ xuất thân từ một nhánh của Hô Trác thị, lợi ích của họ liên quan đến vương đình. Nếu Tỳ Hưu bộ ở ngoài địa bàn của Hô Trác Thập Nhị Bộ, đương nhiên sẽ không phải là con dân trung thành nhất của phụ vương ta."

"Vậy hả." Phượng Tri Vi thản nhiên quay lưng. "Vậy là tốt, đi ngủ thôi."

Mọi người đồng loạt xoay người theo nàng, không thềm để mắt đến tiếng kêu la cầu cứu ở bờ đối diện.

"Cái thằng Hách Liên Tranh đáng chém nghìn đao kia! Lão nương nhà mày đã chết ngắc ra đó mày còn chết dí ở đâu hả?" Bờ bên kia bất ngờ truyền đến một tiếng thét chói lói mơ hồ.

Hách Liên Tranh đột ngột quay lại.

Phượng Tri Vi lẩm bẩm: "Đây là giọng ai không biết, nghe còn kinh khủng hơn mười Tri Hiếu cùng khóc?"

Đằng xa sáng lên một ngọn lửa còn lớn hơn, mơ hồ soi tỏ bóng dáng một người, người này hình như đang nhảy nhót trong ánh lửa, tay hươ hươ vật gì đó, gân cổ gào lên rất ghê rợn. Trong buổi đêm ồn ào này, giọng nói kia lại đủ sức truyền sang bờ đối diện xa hơn mười trượng, "Thằng nhãi con Hách Liên kia! Thằng lỏi vô liêm sỉ Hách Liên kia! Trát Đáp Lan Nhân Nhĩ Cát! Mày sang đây cho tao! Ngay lập tức!"

Trong ánh lửa, Hách Liên Tranh ngơ ngác nhìn sang bờ bên kia, sắc mặt biến ảo, hết xanh lại tím, sắc sỡ đẹp mắt.

Bát Bưư cũng ngơ ngác nhìn sang bờ đối diện, đột ngột ôm đầu xoay người chạy thẳng.

"Trát Đáp Lan Nhân Nhĩ Cát là ai?" Phượng Tri Vi nhú mày, trong lòng đột nhiên nảy ra dự cảm không lành.

Đừng nói là...

"Là ta..." Hách Liên Tranh đáp khô khốc.

"Cát Tường bảo bối bé bỏng..." Bóng người nhảy múa như lên đồng ở bờ bên kia hình như đã phát hiện ra chiêu trò chửi mắng này không có tác dụng, lập tức thay đổi chiến lược, vung vẩy một sợi dây dài trong tay, cất giọng lạnh lạnh, "Cát Tường bảo bối bé bỏng, Cát Tường cục cưng bé bỏng, Cát Tường tiểu thiên tuế, Cát Tường bé bỏng ngoan ngoãn thương yêu... Mẫu thân mày sắp chết, Kim Bằng bộ đáng chém nghìn đao muốn bắt bà mẹ xinh đẹp của mày đi làm Yên Chi(*), nếu mày còn không tới thì sẽ phải gọi Hoảng Cát Lặc Kim Bằng là cha!"

(*) Tên riêng gọi vợ của Hung Nô.

Cát Tường bảo bối bé bỏng... Phượng Tri Vi liếc xéo Hách Liên Tranh, quyết định không hỏi xem người này là ai. Nhìn sắc mặt gã bây giờ, tưởng như muốn chết luôn cho xong.

"Lưu Mẫu Đơn!" Hách Liên Tranh đột ngột nhảy dựng lên, nổi trận lôi đình hét vọng sang bờ bên kia. "Bà đi mà chết! Bà đi mà gả! Bà đi mà ngủ chung một ổ với Hoảng Cát Lặc Kim Bằng! Chờ lần sau gặp lại ta, bà và gã gian phu của bà sẽ phải cùng nhau quỳ xuống gọi ta bằng hãn phụ!"

Phượng Tri Vi thoáng lão đảo... Người kia là ai chứ... Đoạn đối thoại này là sao chứ...

Nữ sĩ Lưu Mầu Đơn bên bờ đối diện nghe thấy câu này, bất ngờ đổi sang giọng nức nở, "Cát Cầu Nhi, mày là đồ vô lương tâm! Lão nương khó sinh nửa tháng mới sinh ra thằng nhãi chó chết nhà mày! Tao vất vả nuôi nấng mày lớn lên, ăn cỏ cây mà tiết ra sữa, nuôi lớn một con sói non khó thuần dưỡng như mày! Cha mày chết đi mày không báo thù, mẹ mày sắp bị người ta ngủ cùng mày cũng không thèm để ý, sao lão nương lại không ném mày vào thùng nước tiểu để mày chết đuối luôn cho rồi? Mày mày mày mày mày... lão nương tự dìm chết mình ngay đây, làm quỷ để bóp chết mày!"

Bà ta khóc lóc kêu gào rồi chạy ra phía bờ sông, trông điệu bộ như muốn tự sát. Bờ sông dài như thế, bà ta chạy từ đầu này đến đầu kia, lại chạy từ đầu kia đến đầu này, chạy đi chạy lại bốn lần vẫn chưa chịu nhảy xuống. Vô số người đuổi theo sau lưng bà ta, nhưng vẫn không đuổi kịp người đàn bà khỏe mạnh chân lớn ấy.

Nghìn năm khó gặp một lần, Phượng Tri Vi há hốc miệng, nhìn bà đồng bên bờ đối diện - Khó sinh những nửa tháng! Vậy mà bà vẫn còn sống ư!

Từ Hách Liên rút xuống Trát Đáp Lan Nhân Nhĩ Cát rồi tới Cát Tường bảo bối và sau rốt là Cát Cầu Nhi, trong suốt quá trình đó mặt Hách Liên Tranh không ngừng biến hóa đủ màu sắc. Gã trợn mắt nhìn bà đồng, một lúc sau giậm chân, hậm hực bước về nơi cắm trại, đi được vài bước lại dừng, dừng rồi lại đi, cứ lòng vòng tại chỗ hồi lâu.

Phượng Tri Vi thở dài.

Rất hiển nhiên, nhân vật bà đồng phong thái phi phàm khí chất siêu quần này chính là Đại phi của thảo nguyên vương, thân mẫu của Hách Liên

Tranh, Thuận Nghĩa vương phi đời trước. Tuy không rõ vì sao Đại phi Hồ Trác bộ lại là một nữ tử lay chuyển trời đất dọa nạt quỷ thần như thế, nhưng rất tiếc, bà ấy quả đúng là thân mẫu của Hách Liên Tranh.

Chẳng trách lão vương không cưới đủ mười bà vợ, trong vương trưởng chỉ có bốn bà - Vị Đại phi này thật là đặc sắc.

Phượng Tri Vi nheo mắt nhìn sang bờ bên kia chừng một khắc, ây, con sông này thật khó nhảy, người ta đã chạy đi chạy lại tám lượt rồi.

Đại phi, thể lực người thật tốt.

"Đây rõ ràng là một cái bẫy." Tông Thần đứng bên cạnh nàng nói, "Hách Liên Thế tử, bờ đối diện đốt giết ào ào, mà... khụ khụ, lệnh đường còn có thể chạy tới chạy lui một cách tự nhiên như thế, hiển nhiên họ muốn dùng bà ấy để ép Thế tử qua sông."

"Người nói xem Đại phi ngu xuẩn hay là thông minh?" Phượng Tri Vi không đáp mà hỏi ngược lại, khóe môi nở một nụ cười kỳ lạ. "Bà ấy quật tung lên thế này, kẻ ngốc cũng nhìn ra là có vấn đề. Chỉ cần Hách Liên Tranh không phải lợn thì sẽ không qua sông."

"Nếu bà ấy không quật phá thế kia, kiên quyết không chịu ra mặt dụ Hách Liên Tranh qua sông, thì chỉ e Kim Bằng bộ sẽ trói bà ấy lại để ép buộc Thế tử." Tông Thần cũng nở một nụ cười bình thản. "Bây giờ người của Kim Bằng bộ còn chưa kịp phản ứng, chờ họ bắt đầu phản ứng lại thì Đại phi sẽ gặp nguy hiểm."

Phượng Tri Vi xoay người lại nhìn Hách Liên Tranh, gã quay lưng về phía bờ sông, không hề nhúc nhích, cũng không ngoái đầu.

Phía bờ bên kia, bà đồng chạy một hồi mệt quá thở hồng hộc, sợi dây dài trong tay có vẻ cũng không vung nổi nữa. Bà cất giọng khàn khàn gọi: "Cái thằng Cát Cầu Nhi vô liêm sỉ nhà mày, cha mày chết rồi mà mày cứ

hờ hững dừng dừng! Còn không thân thiết bằng Khắc Liệt! Lão nương coi như không sinh ra thằng nhãi chó chết nhà mày! Ngày mai ta sẽ nhận hăn làm con!"

Bóng lưng Hách Liên Tranh chấn động, Phượng Tri Vi khẽ hỏi: "Khắc Liệt là ai?"

"Thủ lĩnh của Hỏa Hồ bộ..." Một lúc sau, Hách Liên Tranh mới nghiêng rặng đáp, "Thì ra hăn là phản đồ..."

Phượng Tri Vi giật mình. Trước kia Hách Liên Tranh từng kể với nàng, cái chết của lão vương rất đáng ngờ, bởi khi ấy ngài triệu Kim Bằng bộ vào vương trưởng hỏi han, sau khi xảy ra biến cố, thủ lĩnh của Kim Bằng bộ đã nghênh ngang bỏ đi, coi thủ vệ vương trưởng không ra gì. Rõ ràng chúng có nội gián, nhưng không biết nội gián ấy là ai.

Bây giờ, Đại phi lên đồng dùng cách này để báo cho con mình biết.

Sau lưng Đại phi có người cười ồ lên, hình như rất nhiều người cảm thấy thú vị. Phượng Tri Vi giơ ống nhòm, thấy đằng sau doanh trưởng trùng điệp rải rác vô số bóng đen.

"Chúng ta có cao thủ bơi lội không?" Nàng đột ngột hỏi.

Tông Thần đáp: "Khi xác định được thân phận của Đại phi, ta đã phái người qua đó."

Phượng Tri Vi gật đầu hài lòng, Hách Liên Tranh nghe vậy thì ngoái đầu, lộ ra vẻ cảm kích. Người sống ở thảo nguyên không giỏi bơi lội, trong lúc gấp gáp thuộc hạ gã mang theo cũng không có loại cao thủ này, nên con sông rộng hơn mười trượng này rất khó vượt qua mà không bị phát hiện.

Gã đột ngột xoay người, quay sang bờ bên kia hồ lớn.

"Bà điên Lưu Mẫu Đơn kia, bà thích ngủ chung với ai cứ việc ngủ, thích nhận ai làm con cứ việc nhận, thích nhảy sông cứ việc nhảy, đừng đứng đó quấy phá làm phiền lòng người ta!"

"Bây giờ lão nương sẽ ngủ! Sẽ nhảy ngay!" Lưu Mẫu Đơn giãy ra khỏi cánh tay người đằng sau đang giữ mình lại, nhảy lên chồm chồm, hùng hồn nhổ một ngụm nước miếng xuống sông Xương Thủy.

"Bà không dọa nổi ta đâu!" Hách Liên Tranh giận dữ, "Trước khi gả cho cha ta bà đã ngủ với ít nhất một trăm người, sau khi lấy cha ta còn muốn dụ dỗ Nãi Man và Bạch Lộc, trong Hô Trắc Thập Nhị bộ có ít nhất mười vị đại nhân từng tố cáo bà quấy rối họ. Bà bôi tro trát trấu vào mặt vương tộc Nhân Nhĩ Cát ta, làm vấy bẩn huyết thống Nhân Nhĩ Cát cao quý, mẹ kiếp, nếu ta còn để mắt đến bà, thì ta không mang họ Nhân Nhĩ Cát nữa!"

"Ngày xưa sao lão nương không nhét mào xuống dưới vó ngựa cho ngựa đạp chết tươi chứ!"

"Ngày xưa sao ta không lôi bà ra khỏi chãn của Hô Lạc mà ném chết chứ!"

Đôi mẹ con này cãi vã ầm ĩ cách một con sông, bóc trần chuyện riêng tư của nhau. Một người nói đối phương xuất thân kỹ nữ làm vợ khắp thiên hạ, không xứng đáng làm Đại phi, dù là con ruột cũng thấy nhục nhã thay cho bà; người kia mắng đối phương vô lương tâm lòng lang dạ sói, nhất định là loài sói trên núi tuyết đầu thai, bằng không có sao từ nhỏ mỗi lần bú sữa đều hận không thể cắn đứt nhũ hoa bà - chửi mắng muôn hình vạn trạng, cãi nhau muôn tía nghìn hồng, khiến những người đứng hai bên bờ sông nghe những chuyện bí mật trong nhà thảo nguyên chí tôn vương đều phải trợn mắt há mồm.

Mãi nghe đến nỗi người đứng ở bờ bên kia đều quên mất phải giữ Lưu Mẫu Đơn lại, để mặc cho bà càng nhảy nhót càng nhích dần về phía sông.

"Giữ bà ấy lại cho ta..." Chợt nghe một tiếng hô dài xen lẫn với tiếng vó ngựa dồn dập truyền tới.

Đúng lúc đó, lại nghe một tiếng "rầm".

Lưu Mẫu Đơn đứng ven bờ sông thành linh biến mất.

"Bùm."

Trên mặt nước Xương Thủy đột ngột bung ra một chùm ánh sáng bạc khổng lồ, hòa lẫn với bọt nước bắn tung tóe, nhắm thẳng vào những kẻ đi kèm sau lưng Lưu Mẫu Đơn. Những người này đang say sưa nghe chuyện thâm cung bí sử của thảo nguyên vương, nào hay dưới đáy nước đã có sát thần lảng lạng bơi tới. Lưu Mẫu Đơn bỗng dưng biến mất, bọn họ còn đang kinh ngạc chưa kịp phản ứng thì đã bị ánh bạc lóa lên trong chớp mắt che phủ.

"A!"

Những tiếng kêu thảm thiết liên tục vang lên, nổ mạnh đặc chế trên mặt đất, cho dù bắn ra từ dưới nước cũng mang đầy đủ lực sát thương. Trong nháy mắt người đã ngã rạp hàng loạt, máu tươi nhuộm đỏ nước sông.

Gã đàn ông thúc ngựa phi tới đã rơi vào phạm vi bao phủ của ám khí, nhưng gã rất cường tráng, bị ánh bạc ập vào mặt, gã lập tức xoay người tránh bên dưới bụng ngựa. Con tuấn mã bị ám khí bắn trúng, hí lên một hơi dài rồi ngã rầm xuống đất. Gã lướt ra từ bên dưới bụng ngựa, hằm hằm nhìn mặt nước đã phẳng lặng như cũ và đám thi thể ven sông, giậm chân, sắc mặt tái xanh.

Trên mặt nước, mấy gợn sóng màu bạc lặng lẽ lan sang bờ bên kia, giữa sông ngoi lên một cái đầu phụ nữ, dương dương đắc ý giơ tay vẫy vẫy, lại dẫu đôi môi tô son đỏ tươi với gĩa.

"MUMA!"

"Hừ!"

Gĩa đàn ông nọ nổi giận rút kiếm, trường kiếm đập xuống mặt nước, khơi lên bọt nước cao hàng trượng, nhưng người kia cũng đã đi xa.

Cho đến khi Đại phi lên đồng qua sông còn không quên hôn gió được thuộc hạ là cao thủ bơi lội của Tông Thần đưa lên bờ, thì Hách Liên Tranh đã bày trận sẵn sàng đón địch ở bờ bên kia.

Hách Liên Tranh không đoái hoài gì đến bà mẹ đang khóc lóc mở rộng đôi tay chạy tới, gĩa lập tức chỉ huy ba trăm hộ vệ của mình lên thuyền, ba nghìn hộ vệ đưa dâu đi theo Thuần Vu Mạnh cũng nổi gót đằng sau.

Kế hoạch dùng Đại phi uy hiếp Hách Liên Tranh của đối phương đã thất bại, nhưng chúng không hề có ý thu tay ở đây.

Dưới ánh lửa, kỵ sĩ mặc giáp da bày trận hàng ngang, sẵn sàng nghênh chiến.

Đây là khởi đầu cho hành trình tiến vào địa bàn Hô Trác, cũng là bước đầu tiên quyết định thảo nguyên vương có thể tìm được chỗ đứng hay không. Giống như Hách Liên Tranh bắt buộc phải lập uy trong trận chiến này, Kim Bằng bộ cũng muốn vĩnh viễn ngăn bước Hách Liên Tranh ở đây, bằng trận chiến này.

Nam nhi thảo nguyên hành sự thẳng thắn, nếu hai bên đều không định để đối phương sống sót trở về, thì khỏi cần làm nhảm những lời thừa thãi, cứ nhào thẳng vào nhau đánh xáp lá cà cho xong.

Sau khi vượt sông không thể lập tức leo lên ngựa, gần như vào đúng lúc thuyền mới cập bờ, phi tiễn của đối phương đã rơi xuống như mưa.

Thuần Vu Mạnh đã sớm chỉ huy đội khiên ngồi ở đầu thuyền chống đỡ, đội cung tiễn nấp sau hàng khiên bắn trả. Hách Liên Tranh và Bát Bửu cầm khiên trong tay từ trên cao lao xuống thuyền, lập tức xông vào trận địa của địch.

Cao thủ giỏi bơi lội dưới tay Tông Thần ulla lên từ dưới nước, đột ngột xuất hiện dưới vó ngựa của kỵ sĩ hai bộ Kim Bằng và Tỳ Hưu. Họ không làm gì cả, chỉ chuyên chặt chân ngựa, trong nháy mắt đã ngã chổng chất, khiến đội hình đằng sau trở nên rối loạn. Đợi cho bọn chúng vùng vẫy đứng lên, thì người của Hách Liên Tranh cũng đã lao tới.

Hách Liên Tranh lòng ôm mối hận giết cha, hiển nhiên sẽ không nường tay, giết người cứ như chém đậu phụ. Gã dẫn theo dũng sĩ Bát Bửu danh chấn thảo nguyên, giống như chín luồng gió xoáy cuốn vào trận địa quân địch, những nơi đi qua màu máu rực sáng cả màn đêm.

Tỳ Hưu bộ vốn là nhánh yếu nhất trong Thập Nhị Bộ, bằng không cũng không bị phân cho mảnh đất nằm ở ngoại vi thảo nguyên, lực lượng huy động được có hạn. Do Kim Bằng bộ còn đang tranh đoạt vương quyền với các bộ còn lại, nên không thể phái toàn quân đến chặn giết Hách Liên Tranh. Chúng vốn tính toái hộ vệ của Hách Liên Tranh không nhiều, số hộ vệ đưa dâu theo Vương phi tuy đông nhưng lại dùng thuyền từ từ chở người tới, tất nhiên không thể đổ bộ vào chiến trường trong một chuyển, hoàn toàn có thể chia cắt thành từng nhóm nhỏ. Phương án này rất hay, cũng là nguyên nhân khiến Phượng Tri Vi và Hách Liên Tranh không muốn qua sông ngay trong đêm.

Nhưng Kim Bằng bộ chung quy vẫn không ngờ rằng Phượng Tri Vi có lực lượng riêng của mình, quân số không đông cho lắm song lại chứa cao

thủ ở đủ mọi lĩnh vực. Lực lượng tập hợp này không hề thua kém một đạo quân nhỏ được huấn luyện bài bản.

Huống chi còn có Cố Nam Y chưa ra tay.

Cố thiếu gia theo sau Hách Liên Tranh với dáng điệu ôm trẻ con thông thả dạo chơi trong sân vắng, tay vẫy mắt trông, kết liễu vô số kẻ nuôi ý đồ vây công Hách Liên Tranh từ sau lưng. Rất nhiều người đến chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Khi trời gần sáng, một chiến dịch quy mô không lớn nhưng để lại ảnh hưởng sâu xa đã chấm dứt.

Vị thủ lĩnh Kim Băng bộ giữa chừng đuổi tới kia thấy tình hình không ổn, bèn dẫn người bỏ chạy. Tỳ Hưu bộ không biết trốn vào đâu, phần lớn vút vũ khí đầu hàng.

Ánh nắng nhạt nhòa chiếu tới, dòng máu đậm đặc tuôn trên cỏ xanh bấy giờ mới rỏ xuống từng giọt một, thấm vào đất đen càng thêm màu mỡ.

Sang năm, chắc chắn đồng cỏ ở đây sẽ tươi tốt hơn nhiều.

Hách Liên Tranh bình tĩnh bước đi giữa mảnh đất la liệt xác chết, trường bào màu vàng xanh chậm rãi lướt qua bãi máu, dưới chân gã là những tù binh đang co rúm.

"Đột Tra." Gã bất ngờ dừng chân trước mặt một người, nhìn xuống kẻ đó. "Chúng ta là bạn bè đã lớn lên bên nhau từ nhỏ, trước kia chúng ta từng ước hẹn, con gái người phải gả cho con trai ta. Bây giờ con ta còn chưa chào đời, mà người đã muốn cha chồng tương lai của con gái mình chết dưới gót giày mình sao?"

Đột Tra ngẩng đầu lên, khuôn mặt hán tử thảo nguyên đầm đìa nước mắt.

"Trát Đáp Lan, ta đã sai, ta đã bị những lời ngon tiếng ngọt của Hoảng Cát Lặc Kim Bằng che mờ tâm trí! Bao nhiêu năm qua Tỳ Hưu bộ không được chia cho đồng cỏ tốt, những mảnh đất màu mỡ vốn có bị Hỏa Hồ bộ dần dần chiếm hết, Hoảng Cát Lặc đồng ý sau khi chuyện này thành công sẽ chia một nửa thảo nguyên phía Nam cho chúng ta... Trát Đáp Lan, kẻ phản bội huynh đệ đáng phải chết! Có điều hãy niệm tình chúng ta đã ở bên nhau từ nhỏ, đừng xử tội liên đới đến vợ và con gái của tộc nhân ta!"

Sau lưng hắn, phụ nữ và trẻ em đua nhau khóc lóc, liên tục đập đầu với Hách Liên Tranh.

Hách Liên Tranh chấp tay sau lưng nhìn hắn, thản nhiên nói: "Người biết mình nên làm gì chứ?"

Đột Tra nghiêng răng, rút soạt đao ra, một đao đâm thẳng vào tim.

Tất cả hán tử Tỳ Hưu bộ sau lưng hắn đều lặng lẽ rút đao, hơn mười thanh đao sáng như tuyết vẽ ra những đường cong màu trắng dưới bầu trời xanh, rồi phun lên những suối máu đỏ lôm.

Tiếng khóc rung trời.

Hách Liên Tranh từ đầu đến cuối vẫn bình tĩnh chứng kiến, không tránh những vết máu chảy tới đế giày.

Sau đó gã ngẩng đầu lên, nhìn đám mây trắng biến ảo tung bay như chim ở phía chân trời, buông một câu băng quơ:

"Giết sạch đi."

"Giết!"

Ánh đao đại khai sát giới, máu đào bắn ngang chân trời.

Tiếng kêu khóc cũng im bật.

Phượng Tri Vi nhìn thấy từ đằng xa, nhưng không lại gần cản.

Người ở thảo nguyên có thù tất báo, đây là cách thức sinh tồn mà bọn họ lựa chọn. Nếu hôm nay ai thể hiện lòng nhân của đàn bà, thì khó bảo đảm tương lai khi những đứa trẻ này trưởng thành sẽ không ai cầm đao đánh vào vương trưởng trả thù cho cha mình.

Ở thảo nguyên, không có tha cho tù binh, chỉ có nhốt cỏ tận gốc.

Trong lòng Đột Tra có lẽ vẫn còn giữ lại hình ảnh Hách Liên Tranh trong dĩ vãng, rộng lượng và khoan dung, cùng nhau săn bắn, sẽ để dành con mồi tốt nhất cho huynh đệ.

Nhưng tiền đề của nó là - họ vẫn là huynh đệ.

Thật ra từ đêm qua, khi hai mẹ con Đại phi vạch mặt lẫn nhau cách một con sông, mọi người say sưa nghe chuyện, thì những người này đã định sẵn không thể giữ lại mạng sống.

Chuyện riêng tư và uy nghiêm của vương đình chốn thảo nguyên phải dùng máu và sinh mạng để bảo vệ.

Chỉ có người chết mới không bao giờ truyền bá được lời đồn.

"Mười hai bộ của Hô Trác, bây giờ chỉ còn lại mười một bộ." Hách Liên Tranh ngẩng đầu lên, hình như đang thì thào với bản thân, "Ai sẽ là bộ tộc tiếp theo bị hủy diệt đây?"

"Con à!" Lưu Mẫu Đơn ướm sừng chạy tới, không thềm liếc nhìn những thi thể trên mặt đất lấy một cái. "Đừng giết Khắc Liệt, ngoại hình hắn rất khá..."

Hách Liên Tranh đẩy phắt bà mẹ già mê trai đến lú lẫn của mình ra, Lưu Mẫu Đơn lão đảo lúi lại vài bước, được Phượng Tri Vi đưa tay ra đỡ

lại.

"Người là ai?" Lưu Mẫu Đơn đang định khóc lóc om sòm, vừa ngoái lại thấy Phượng Tri Vi bèn nghiêng đầu, dùng ánh mắt "liếc một cái là nhìn thấu vòng ngực vòng hông" soi mói nàng từ đầu đến chân hồi lâu, rồi đột nhiên tỉnh ngộ, hỏi, "Đừng nói người là Quận chúa Anh Anh gì đó mà triều đình hạ chỉ ban hôn nhé? Trời ơi là trời! Sao trông người chẳng khác gì con mắt? Chẳng lẽ Cát Cầu Nhi cũng y như cha mình, không biết tiết chế là gì, đêm nào cũng xài người?"

"Lưu Mẫu Đơn!" Hách Liên Tranh gầm lên, "Bà rút sang một bên đi!"

"Mày mới phải rút!" Lưu Mẫu Đơn sải bước đến trước trướng ngồi xuống, chỉ vào mũi mình, nói, "Đại phi tao đang dạy bảo thể diện của mày, thẳng đàn ông như mày chỗ mồm vào làm gì? Người," Bà ta ngoắc ngoắc ngón tay với Phượng Tri Vi, "Còn không qua đây dập đầu với mẹ chồng người?"

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ất Hản Phái Dâng Trào

Type: shiriboss

“Mẹ chồng” ngồi trên vương tọa cao cao, váy hoa rực rỡ, dáng dấp nghiêm trang, gọi thiếp tiến lên.

Ầy, thật ra là Lưu Mẫu Đơn nữ sĩ ngồi xồm trên một tảng đá trước cửa doanh trường, mặt một bộ áo vạt lệch sang phải(*) gấu áo viền da dính đầy nước bùn và nhựa cây, trên đởm dưới lục, đeo thắt lưng màu vàng, cách phối màu khiến người ta phải nghĩ ngợi sâu xa, đang ngoắc ngón tay ra hiệu cho Thuận Nghĩa vương phi đời này tiến lên dập đầu.

(*)Trang phục cổ của Trung Nguyên có hai vạt hai bên, khi mặc vạt áo trái sẽ cuốn sang bên phải và nằm ngoài. Trang phục một số bộ tộc thiểu số phương Bắc thì ngược lại, vạt phải cuốn sang trái sẽ nằm ngoài. Tác giả tả chi tiết này để nhấn mạnh bộ tộc này quy phục Trung Nguyên.

Câu này mà nói ra miệng, thì sẽ có ít nhất mười người trở lên muốn nhét nàng xuống dưới tảng đá kia.

Phượng Tri Vi cười tủm tỉm nhìn bà, đang cân nhắc xem mình nên làm lễ ra mắt “mẹ chồng” theo kiểu dội nước lên đầu hay nhẹ nhàng tình cảm thì Cố thiếu gia đã hai vai gánh khỉ vàng lồng ngực ôm trẻ con sải bước tiến tới.

Phượng Tri Vi thấy chuyện không ổn, vội vàng xông lên một bước, nắm tay Lưu Mẫu Đơn, giọng tình cảm: “Mẹ à, muốn ra mắt cũng đừng ra mắt ở đây, nhìn y phục người đều ướt đầm cả ... Vẫn nên về trường nghỉ

ngơi một lát rồi ra mắt sau cũng chưa muộn.” Nói rồi quét mắt qua ngực bà ta.

Lưu Mầu Đơn lập tức kiêu ngạo ưỡn ngực, đưa mắt nhìn xuống lại phát hiện ra áo mình đã xộc xệch, vạt áo phanh rộng, lộ ra bộ ngực hình như không mặc nội y bên trong. Tròng mắt bà xoay chuyển, không hề ngượng ngùng cũng không che giấu mà ngược lại còn gí ngực vào mặt Phượng Tri Vi, ngạo nghễ nói: “Hâm mộ không? Tôn sùng không? Đại phi nhà người năm nay đã bốn mươi lăm, còn chưa xệ xuống đâu! Hồi đó con sói non Cát Cầu Nhi kia cắn rõ chặt mà vẫn chưa cắn xệ nổi ...”

“Bịch” một tiếng, Đại phi bị Cát Cầu Nhi nhà bà tức nước vỡ bờ đưa tay ra đẩy lộn nhào vào trong trướng.

Phượng Tri Vi hươ hươ ngón tay với Hách Liên Tranh, nghiêm nghị nói: “Cát Tường, làm người phải hiếu thuận.” Rồi nổi gót mẹ chồng bước vào hầu hạ.

Sắc mặt đồng chí Cát Tường hết xanh mét lại trắng bệch, đứng trong cơn gió lạnh lao xao, không địch nổi uy phong凛冽 của mẹ già...

“Người tên là gì?” Lưu Mầu Đơn bị đẩy vào trong trướng, lăn một vòng rồi trở mình ngồi dậy ngay ngắn, động tác vô cùng linh hoạt, xem ra đã trải qua chuyện này nhiều lần, vừa lăn vừa tiện thể nhét sợi dây dài vẫn cầm trong tay vào ngực áo. Bấy giờ Phượng Tri Vi mới phát hiện, hóa ra sợi dây dài mà đêm qua bà vẫn luôn nắm trong tay nhảy đồng chính là dải dây bó ngực của bà, chẳng trách vừa rồi áo bà vừa bung thì một mảng ngực rộng trắng như tuyết cũng hô biến mà xố ra theo.

Thấy Phượng Tri Vi nhìn chăm chăm dải dây bó ngực kia, Lưu Mầu Đơn cũng không thèm mặc lại mà dương dương đắc ý đặt dải dây vào tay nàng, nói: “Ta đích thân làm đó! Hãy xem tay nghề của mẹ chồng người!”

Phượng Tri Vi đưa hai tay ra nhận, thật sự nghiêm túc chiêm ngưỡng tay nghề của mẹ chồng mình.

Càng xem càng kính ngưỡng, càng xem càng muốn vái lạy.

Màu hồng phấn, làm bằng tơ lụa, đính lên vô số trân châu, thoát nhìn rậm rạp như lông nhím, trên ngực trái thêu “ắt phải dâng trào”, ngực phải thêu “nhất định nhô lên”, chữ viết như gà bới, nhưng kỹ năng thêu lại kinh người. Giở xuống lớp bên trong, nhuộm màu vàng nhạt lốm đốm, vậy mà cũng có chữ, bên trái là “Mẫu Đơn”, bên phải là “Khố Khố”, chính giữa là một hoa văn hình thoi tuyền một màu đỏ, Phượng Tri Vi mất một lúc mới mơ hồ đoán ra – đây lẽ nào là một bờ môi đỏ thắm?

Quả đúng là một bộ ngực tuyệt thế vô song độc nhất vô nhị lên trời xuống đất khiến người chần động xuất thần nhập hóa ...

“Có đẹp không?” Lưu Mẫu Đơn hai mắt sáng bừng, tha thiết nhìn Phượng Tri Vi chăm chặp.

“Đẹp.” Phượng Tri Vi thành khẩn nói, “Đã có lời lẽ hào sảng khí thế trầm hùng, lại có rủ rỉ thân mật triền miên lưu luyến, còn kiêu trân châu rạn rở, môi đỏ diễm lệ, khiến người ta ‘thương thời hoa để lệ tuôn, sợ ngày ly biệt chim buồn thấu tim’(*).”

(*)Hai câu thơ trong bài Xuân vọng của Đỗ Phủ.

“Cổ nhân các người ... Người Trung Nguyên ai cũng thích văn hoa, ta nghe không hiểu.” Lưu Mẫu Đơn mặt mày rạn rở, vỗ mạnh lên tay Phượng Tri Vi. “Nhưng ta biết con rất kính nể ta, ây, rõ thật là, đã bao nhiêu năm, chỉ có con là biết tài hoa kinh thế đã bị mai một của ta ... Hoàng đế quả nhên có con mắt tinh tường, tuy ngoại hình con hơi còi cọc một chút, không tiện phô ra cho lắm, nhưng nhân phẩm con rất khá, ta thích.”

Phượng Tri Vi khẽ cười, cảm tạ mẹ chồng đã hết lời khen ngợi. Lưu Mẫu Đơn giơ dải vải bó ngực dơ hẳn trong tay, bối rối nói: “Nếu con đã thích như thế, ta thấy nên tặng nó cho con, coi như quà ra mắt mẹ chồng tặng nàng dâu. Có điều thứ này ...”

“Tri Vi làm sao có thể đoạt thứ Đại phi yêu thích,” Phượng Tri Vi vội vàng từ chối, “Thứ ... y phục hoa lệ quý giá như thế, chỉ thích hợp với khí chất quyền rũ cao quý của Đại phi thôi, cho Tri Vi dùng quá là lãnh phí.”

Lưu Mẫu Đơn ngẫm nghĩ một lát rồi gật đầu, tự mình mặc lại dải dây bó ngực, nói: “Vậy cũng tốt, dù sao tiền của mẹ chồng con đều do cha chồng con cất giữ, cha chồng con qua đời rồi thì đến lượt Cát Cầu Nhi cất giữ, con muốn gì thì tự mình đi đòi nó là được ... Đến đây, con dâu, giúp ta chút việc.”

Bà ra hiệu cho Phượng Tri Vi đi vòng ra sau lưng bà, giúp bà cài lại mấy cái móc khóa kì lạ may đăng sau dải vải bó ngực, hít sâu một hơi, ép hai quả núi đôi vào giữa, ép đến một độ cao mà mình vừa lòng mới nghiêm nghị bảo Phượng Tri Vi: “Ta thấy ngoại hình con không được bắt mắt cho lắm, đàn ông rất coi trọng cái này, con chớ có lơ là. Ngày mai ta cho con một phương thuốc, con uống đều đặn mỗi ngày, yên tâm, tuy không so được với ta nhưng chí ít cũng có thể to ra bằng một nửa của ta.” Nói đoạn liền đưa tay ra vuốt, hệt như đang ước lượng thịt mỡ ngoài chợ.

Phượng Tri Vi lập tức lùi lại né tránh, cười đáp: “Dạ, đa tạ Đại phi ban thưởng hậu hĩnh.”

To ra bằng một nửa của bà ... Còn nhìn được sao?

“Đừng khách khí như thế.” Lưu Mẫu Đơn mặt mày hớn hở. “Mà nói nghiêm khắc ra, thì bây giờ con mới là Đại phi, cứ gọi ra là Mẫu Đơn Hoa đi, thuận miệng lại thân thiết. Đừng gọi là mẹ chồng, gọi như thế nghe già lắm, ta mới bốn mươi lăm tuổi thôi mà!”

Phải rồi, bà mới bốn mươi lăm tuổi, bằng tuổi này người ta chẳng qua mới bế thằng chặt thôi mà.

“Mẫu Đơn Hoa.” Phượng Tri Vi rất biết lắng nghe, mỉm cười với Lưu Mẫu Đơn nữ sĩ.

Lưu Mẫu Đơn trong lòng nở hoa, cảm thấy nàng dâu này thật tốt, thấu tình đạt lý am hiểu lòng người, vừa không giống con gái thảo nguyên quá mức phóng khoáng, lại không giống con gái Trung Nguyên quá mức thận trọng. Tốt, thật sự rất tốt.

Trong trường “mẹ chồng nàng dâu” đang thân thiết hài hòa tiến hành giao lưu ngực, ngoài trước Hách Liên Tranh thấp thỏm lo lắng hỏi Bát Bưu: “Làm sao bây giờ?”

“Đại phi ... ừm, rất có chừng mực, chắc sẽ không quá ... bất lịch sự đâu.” Tam Chuẩn an ủi gã mà bản thân cũng không tin tưởng cho lắm, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Lưu Mẫu Đơn Đại phi xưa nay vẫn là “bông hoa loa kèn trên thảo nguyên, lên đến tận cùng trời biếc, xuống tận suối vàng vẫn không tìm thấy cành hoa thứ hai, trước không có, sau cũng không có”, ngoài Thuận Nghĩa lão vương ra, thì từ Cát Cầu Nhi Hách Liên Tranh cho đến đứa bé chần cừ của những bộ lạc xa xôi, ai ở chung với người phụ nữ cao quý nhất thảo nguyên này quá một khắc đều sẽ gần như suy sụp nặng nề.

Đã bước vào đó bấy lâu, Phượng Tri Vi vẫn còn sống chứ?

Màn trường vén lên, có người bước ra, Hách Liên Tranh lập tức nhảy dựng, vừa quay đầu lại đã thấy hai đời đại phi hòa thuận vui vẻ tay nắm chặt tay đi ra.

Lưu Mẫu Đơn nắm tay Phượng Tri Vi rất tình cảm. “... Tuyệt đối phải nhớ ngày nào cũng uống, tốt nhất là uống sau khi chăn gối ...”

Phượng Tri Vi ngắt lời ngay, “Có dịp thì Mẫu Đơn Hoa Nhi hãy dạy con thêu với.”

“Được.” Lưu Mẫu Đơn tức khắc quên bém vừa rồi mình định nói gì. “Ta sẽ dạy con thêu một cái giống y như ta, ta đã đặt xong tên mới cho con rồi, bên trái gọi là ‘lập tức bành trưởng’, bên phải gọi là ‘nhanh chóng phát triển’...”

“Mẫu Đơn Hoa Nhi, con đói bụng rồi, chúng ta đi ăn cái gì nhé.”

Mẫu Đơn Hoa Nhi lại bị cắt ngang dòng suy nghĩ, vui vẻ theo con dâu đi ăn.

Hách Liên Tranh đực mắt ra nhìn theo hai bóng lưng kia, chờ dẫn quay đầu hỏi Bát Bửu: “Ta không nằm mơ chứ?”

Bát Bửu không ai đoái hoài đến gã, họ đều nhìn theo bóng lưng Phượng Tri Vi với vẻ mặt tràn đầy ngưỡng mộ.

“Quận chúa nương nương chính là thần ... Hoa Loa Kèn cũng không thể quật ngã cô ấy ...”

Cho đến khi Mẫu Đơn Hoa Nhi tay năm tay mười hết sữa dê lại đến bánh gạo nếp chiên, mọi người mới dám bước vào trong trường - Chỉ những lúc Đại phi ăn cái gì đó thì mới đặc biệt chuyên tâm, hơn nữa sẽ không quá kích động.

Cố Nam Y ôm Cố Tri Hiếu đi thẳng đến chỗ Phượng Tri Vi, nói: “Không có sữa.”

Nhũ mẫu theo đến từ Trung Nguyên do đêm qua chứng kiến cảnh chém giết tanh mùi máu kia quá khiếp sợ nên đột ngột mất sữa. Cố Tri Hiếu lại luôn được nuông chiều, không chịu ăn cháo loãng, Cố thiếu gia bèn tìm Phượng Tri Vi cầu cứu.

Phượng Tri Vi trợn mắt nhìn y – Người tìm ta làm gì chứ, chẳng lẽ người thật sự coi đây là con gái ta?

“Đứa bé này ở đâu ra vậy? Xinh xắn ghê đó.” Mẫu Đơn Hoa Nhi đang đánh chén hăng say, đôi mắt chột sáng lên, đột ngột ngừng tay lại, lao ra đỡ nó, thức ăn trong miệng rơi lả tả. “Vi Vi bảo bối, con giỏi thật đấy, chưa kết hôn đã được bế cháu rồi, Cát Cầu Nhi cũng không tệ ...” Bà dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, lập tức vén tấm chăn nhỏ lên rồi đắp lại, trợn mắt. “... Có điều giống má hơi kém một chút, sao lại là con gái chứ?”

Hách Liên Tranh đang uống trà sữa, “Phì” một tiếng phun ra nguyên ngụm trà, báo hại Tông Thần buộc phải chạy đi thay đến bộ áo trắng thứ ba trong ngày hôm nay.

“Không phải con ta ...” Hách Liên Tranh chỉ còn một hơi thoi thóp, “Nhặt về thôi.”

“Vậy hả.” Mẫu Đơn Hoa Nhi thở dài, cũng không biết là thất vọng hay vui vẻ, đưa tay ra đón lấy Cố Tri Hiếu đã khóc oe oe vì đói. “Để đó cho ta.”

Cố thiếu gia đương nhiên không đếm xỉa đến bà, Hách Liên Tranh mắng ầm lên, “Để bà, để bà cái rắm, bà có sữa chắc?”

“Mày nói đúng rồi!” Mẫu Đơn Hoa Nhi búng ngón tay đánh “tách” một tiếng, hùng hổ ưỡn ngực ra, lớn giọng nói: “Tao – có - sữa!”

“!”

Người trong trường đứng chôn chân tại chỗ, Mẫu Đơn Hoa Nhi đã vênh mặt ngạo mạn nhích lại gần Cố Nam Y, ưỡn ngực từng hồi về phía y. “Có muốn xem thử không? Có muốn xem thử không? Có sữa hay không, xem thử là biết!”

Đây là lần đầu tiên trong đời, Cố thiếu gia liên tục lùi bước trước kẻ địch ...

Mẫu Đơn Hoa Nhi thừa thắng xông lên, nhoáng cái đã đoạt lấy Cố Tri Hiếu, cười tít mắt nghịch khuôn mặt nó, bảo Phượng Tri Vi: “Vi Vi bảo bố, đứa bé con sinh ra sau này không thể xấu hơn nó được.”

Phượng Tri Vi tỉnh bơ ngồi xuống, mỉm cười gật đầu, giữ vững sự bình tĩnh trước bất kì lời xưng hô thân mật nào của Mẫu Đơn Hoa Nhi – còn đỡ hơn Cát Cầu Nhi, dù sao Mẫu Đơn Hoa Nhi cũng không mặt dày gọi nàng là Vi Miêu Nhi hay Vi Thỏ Tử.

“bà ... lại sinh ...” Hách Liên Tranh chật vật hỏi, “Ta mới rời đi chưa được bao lâu, bà ... lại sinh nữa rồi?”

Cái gì mà lại sinh chứ? Đại phi rất hay sinh con hả?

“Cái gì mà lại sinh chứ!” Mẫu Đơn Hoa Nhi đột nhiên nổi trận lôi đình, chỉ vào mũi Hách Liên Tranh mà mắng, “Bao nhiêu năm qua tao mới sinh có bảy đứa! Đều do hạng sói con đầu thai như mày, Phật sống Đạt Mã nói mày mệnh cứng khắc huynh đệ quả không sai chút nào! Sinh bảy chết bảy! Đến đứa thứ tám, khi ta bị bắt nó vẫn ở lại vương đình, tám phần ... tám phần lại không sống nổi! Mày là đồ sói con sói con sói con ...”

Lần này Hách Liên Tranh im lặng, xem ra bản thân gã cũng cảm thấy mình đuối lý. Mẫu Đơn Hoa Nhi trút giận xong rồi cũng quên ngay được, vô cùng phấn khởi cởi vạt áo. “Dù gì cũng được giải phóng, sữa trong ngực nghẹn chết ra rồi ...”

Người đứng chật doanh trường trong nháy mắt đã biến mất thần tốc.

“Con gái, uống hết đi nha.” Mẫu Đơn Hoa Nhi bung ngực ra với Cố Tri Hiếu. “Dù sao ca ca con cũng không uống được.”

Ca ca ở đâu ra chứ? Đệ đệ của Hách Liên Tranh sẽ là ca ca của Cố Tri Hiếu sao?

Phượng Tri Vi dờ khóc dờ cười nhìn bà, nhắc nhở, “Mẹ còn một đứa bé phải cho bú, dù gì cũng nên để lại một chút.”

“Khỏi.” Lưu Mẫu Đơn rộng lượng phát tay. “Không sống nổi đâu.”

“Tại sao?”

“Nhất định là thế.” Lưu Mẫu Đơn đáp, “Cát Cầu Nhi khắc huynh đệ, nếu không khắc được, thì ...”

Bà đột nhiên ngậm miệng, sắc mặt có vẻ kỳ quái, lập tức chuyển chủ đề, cười khanh khách nói, “Chuẩn bị một chút đi, khi ta bị bắt ra đây đã để lại ký hiệu dọc đường, vương quân của vương đình chắc đã đuổi theo đến nơi, đại đội nghênh đón Hách Liên Tranh hẳn cũng tới rồi.”

Phượng Tri Vi nhìn người phụ nữ tươi cười có vẻ vô tư lự ấy, ánh mắt thoáng trầm tư – Đóa mẫu đơn loa kèn này, trượng phu bị giết vẫn cười, bản thân bị bắt vẫn cười, con nhỏ sắp chết vẫn cười, bị ép phải lừa gạt đứa con ở bờ bên kia đi chịu chết cũng vẫn cười.

Bà cười giữa vương đình mưa gió chao đảo sau khi lão vương qua đời, cười dưới sự giám sát lỏng lẻo đối lại bằng những cái liếc mắt đưa tình với thủ lĩnh Kim Bằng bộ sau khi bị bắt, cười giả vờ bị ép buộc mà thật ra là đang báo tin cho con mình chạy trốn. Bà mỉm cười đối mặt với tất cả mà không hề nghĩ đến sống chết của bản thân.

Trong quãng thời gian này, lão vương bị giết, Thế tử ở ngoài, các bộ rơi vào tranh đoạt máu lửa, song vương quân của vương đình vẫn không hề nổi loạn, vẫn đợi Hách Liên Tranh trở về – Đây là công lao của ai?

Phượng Tri Vi nhìn những cử chỉ thô tục và cách ăn vận xấu xí của bà, chậm rãi mỉm cười, đặt tay lên tay bà, nhẹ nhàng nói: “Đại phi vất vả rồi.”

Lưu Mẫu Đơn ngơ ngác, trong nháy mắt nụ cười trên gương mặt bà hơi cứng lại, sau đó lại giãn ra, quẳng Cổ Tri Hiếu đã bú no nê đi, khoa trương giang đôi tay, bật cười ha hả nói: “Nàng dâu tốt, con biết ta vất vả!”

Phượng Tri Vi đưa tay ra nhận cái ôm của bà.

Người phụ nữ ấy nhào vào lòng nàng, vùi mặt vào vai nàng, một mùi hương nồng nàn tục diễm ủa tới, hun cho mũi người ra phát ngứa. Phượng Tri Vi day day mũi – không phải vì ngứa, mà vì hơi chua xót.

Trong trường có một khoảnh khắc lặng yên như thế, hai người phụ nữ nhẹ nhàng ôm nhau với tư thế tràn đầy thấu hiểu và thân thiết.

Chỉ vùi mặt vào bà vai Phượng Tri Vi trong chớp mắt, sau đó lập tức rời ra, Mẫu Đơn Hoa Nhi vẫn mỉm cười vô tư lự như trước.

Ánh mắt của Phượng Tri Vi nửa cố ý nửa vô tình đảo qua bà vai mình, nơi đó có một vệt nước nhàn nhạt đến gần như không nhìn thấy.

Ngoài trường, tiếng vó ngựa lao tới, kinh thiên động địa.

“Đi thôi.” Phượng Tri Vi kéo tay bà, hai bên nhìn nhau mỉm cười.

Hai người phụ nữ tính cách khác biệt nhưng đều phi phàm như nhau đón binh mã thảo nguyên rầm rộ tiến tới, bước ra ngoài trường vạn trượng ánh vàng.

Tháng Hai trên thảo nguyên, gió vẫn lạnh buốt cuốn theo sương tuyết. Hơn một vạn thiết kỵ phi tới như bay kèm theo một cơn gió dữ dội, cả thảo nguyên dường như đều rung chuyển, rơi xuống vô số sương tuyết đọng trên những ngọn cỏ.

Khi Phượng Tri Vi bước ra khỏi trướng, Hách Liên Tranh chờ sẵn bên ngoài như bình sáng trước mắt nàng.

Kim quan ngân hồ thất bảo, áo khoác tơ vàng gắn lông điêu màu đen, giày thêu nhiều tầng bảy sắc, trường bào bằng gấm vàng, khuy áo vàng gắn tua đen, thắt lưng nạm đầy san hô ngọc bích tôn lên vòng eo thon khỏe khoắn, yêu đao bằng đồng cổ nạm phi thúy và lọ đựng thuốc hít bằng hổ phách đeo trên thắt lưng không ngừng va chạm theo bước đi, phát ra âm thanh lạnh lạnh. Con người màu hổ phách nồng đậm như rượu thấp thoáng sắc tím âm u thăm thẳm tựa vực sâu, lấp lánh rực rỡ giống đá quý bảy màu, lại càng tôn lên dung nhan tuấn lãng. So với chiếc áo bào xanh ngày thường đến cái khuy còn không thềm cài cho tử tế, thì bộ cánh này quả là lộng lẫy quý giá đến hoa cả mắt.

“Người này vẫn nên mặc y phục thì hơn ...” Phượng Tri Vi thì thào tự nhủ.

Hách Liên Tranh đang hớn hờ chờ nàng khen ngợi. Chợt nghe thấy câu này, mặt đen đi một nửa.

Nói vậy nghĩa là sao chứ, chẳng lẽ bình thường gã không mặc y phục sao?

Thật ra gã sẵn sàng thoát y, phơi bày trước mặt nàng, nàng có chịu không?

Nhưng Phượng Tri Vi mỉm cười kéo tay gã, cánh tay nàng dịu dàng vòng qua khuỷu tay gã. Cõi lòng Hách Liên Tranh giống như được ngâm trong nước ấm, mềm nhũn đến không biết trời trăng gì nữa, một bụng oán than ban nãy lập tức tan biến vào hư không.

Mẫu Đơn Hoa Nhi không chịu yếu thế, cũng ra sức khoắc khuỷu tay bên kia của con trai, bị gã ghét bỏ đá cho một cú. “Chết tiệt, thả ra, bà điên kia!”

“Không biết tốt xấu! Cát Cầu Nhi!” Lưu Mầu Đơn hùng hùng hồ hồ đập trúng ót thẳng con.

Trước trước có một ngọn đồi nhỏ che khuất tầm mắt của vương quân vương đình, hai mẹ con đuổi đuổi đánh đánh một mạch, đuổi qua ngọn đồi kia.

Trong khoảnh khắc vừa chạy qua đó.

Hách Liên Tranh lập tức đỡ mẹ già nhà mình.

Lưu Mầu Đơn loáng cái buông cánh tay đưa lên định đánh Hách Liên Tranh, đặt lên mái tóc, vuốt vuốt mái tóc mình với phong thái đẹp đẽ.

Đợi đến khi một hàng ba người đi vòng qua ngọn đồi, xuất hiện trước mắt vạn quan, thì vương quân Hồ Trác chỉ thấy tiểu Thuận Nghĩa vương chính thức hoa quý, lão Thuận Nghĩa vương phi ung dung mỉm cười, giống rất nhiều lần trong quá khứ, mẹ hiền con hiếu dặt tay đi tới, nghiêm trang xuất hiện trước mắt vạn quan.

Ờ, còn thêm một người nữa.

Ánh mắt của mọi người đều lén lút đổ dồn vào cô gái người Hán đang khoác tay quân vương nhà bọn họ.

A! Mặt vàng! A! Gầy yếu! A! Mông lép! A! Eo nhỏ! A! Không có bộ ngực hùng vĩ tiểu ngạo thảo nguyên của Đại phi tiền nhiệm! A! Không có đủ sữa, Thế tử đời sau phải làm sao để dẫn dắt bọn họ rong ruổi thảo nguyên?

Đáy mắt nam nhi thảo nguyên dâng trào thất vọng.

Chỗ nào cũng không hài lòng!

Bát Bửu đứng một bên há cái miệng đỏ lòm như chậ máu cười hả hả
- Nhìn đức hạnh của các người kìa, nhìn bộ mặt của các người kìa, nhìn vẻ mặt bất mãn của các người kìa – Con bà nó, đúng là một đám cừu non, hãy đợi đấy.

Ánh mắt nam nhi thảo nguyên xưa nay vẫn không kiêng dè ai, huống chi trước đó còn có một vị Đại phi phóng khoáng mặc kệ người ta ngăm nghĩa thậm chí chỉ sợ người ta không ngăm mình như Lưu Mầu Đơn, nên bọn họ cũng ngăm Phượng Tri Vi như sói như hổ, vừa ngăm vừa chờ đợi cô gái yếu điệu người Hán ở Trung Nguyên kia bị ngăm nhiều phát khóc – Trong quá khứ rất nhiều lần Hoàng đế Trung Nguyên ban thưởng con gái người Hán cho lão vương, dưới sự gợi ý ngăm ngăm của Đại phi, bọn họ cũng ngăm cô gái đó đến khóc đến ngất đến chạy như thế này.

Ngăm này nghĩa này ngăm này nghĩa này ...

Bọn họ đã phải thất vọng.

Dù có bị ngăm nghĩa thế nào, Phượng Tri Vi vẫn điềm nhiên như không, nhìn xuống vương quân đấng đấng sát khí như nhìn bầy mèo nuôi trong sân nhà mình, lại còn là loại mèo bị cắt sạch móng vuốt, chuyên để nàng cưng nựng.

Đám nam nhi thảo nguyên ngăm nghĩa hồi lâu, không thể không thừa nhận tuy cô gái này chẳng có gì phù hợp với yêu cầu của bọn họ, nhưng cô ta đứng bên cạnh Đại phi và Đại vương dũng mãnh, nhìn sao cũng đều cảm thấy không hề thua kém một phen so với Đại vương trời sinh cao quý của bọn họ.

Nàng mỉm cười, hai tay khép lại trước bụng, tư thế đứng thẳng tắp, khiến người ta nhớ tới hoa lăng tiêu kiên cường mọc lên từ vách đá dựng đứng.

Hách Liên Tranh vẫn lặng thinh không nói, mỉm cười ẩn chứa nét kiêu ngạo, chứng kiến lần đầu chạm mặt giữa Phượng Tri Vi và vương quân kiệt ngạo của gã.

Sau đó gã quay đầu, quát lên một tiếng.

“Xem đã đủ chưa?”

Tiếng quát hùng hồn pha lẫn cả chân khí, tựa như sấm sét ừn ừn lướt qua thảo nguyên. Hơn một vạn kỵ sĩ trong nháy mắt đã bị đánh thức, nghiêm nghị nhìn sang Hách Liên Tranh.

Đây là Thế tử của bọn họ, nay đã trở thành vương. Trước chuyển đi đến Đế Kinh làm con tin vào năm ngoái, gã là huynh đệ của họ, cùng ăn cùng ngủ cùng chơi cùng đi săn với họ, trong lễ đốt lửa sẽ ôm nhau chơi đấu vật cùng họ, đến mùa hè sẽ lột đồ tắm tiên cùng họ, sang mùa đông sẽ theo họ lên núi tuyết săn bắn, chia nhau ăn những bàn tay gấu nướng nóng hổi.

Đây là Thế tử của bọn họ, một người rộng lượng cởi mở, còn có chút xíu vô lại, sẵn thú thua kèo bắt gã lăn vài vòng gã sẽ lăn ngay, nhưng kiên quyết không chịu bỏ tiền.

Không giống như lão vương ngồi tít trên cao, Thế tử do thân thiết hơn mà thiếu đi uy nghi nhất định trong lòng họ. Giờ đang là lúc vương đình bấp bênh, chiến sĩ Hoàng Kim Sư Tử doanh lên chiến trường giữa Thiên Thịnh và Đại Liêu đã tổn hại quá nửa, đệ tử quân thuộc về huyết thống trực hệ của Hô Trác Nhân Nhĩ Cát thị suy giảm thực lực, Nhân Nhĩ Cát thị thấy trước cảnh không chiếm được đồng cỏ xa xôi này cũng như ngai báu, bởi thế trong lòng mỗi kỵ sĩ đều mang một nỗi mờ mịt và bất an do tiền đồ chưa rõ.

Thế rồi họ bị tiếng hô như sấm sét này đánh thức.

“Các người hãy cất ánh mắt ngờ nghếch chỉ biết ngắm phụ nữ đi cho ta!” Hách Liên Tranh chỉ tay về phía trước. “Hãy nhìn lại nghìn dặm thảo nguyên sau lưng các người, nhìn rõ cho ta, phía Bắc ải Đông Nga, bốn nghìn chiến sĩ Hoàng Kim Sư Tử doanh vùi mình dưới tuyết dày, họ ra chiến trường xa, sau đó xương cốt vĩnh viễn nằm lại trên cánh đồng hoang, không người mai táng. Nhìn rõ cho ta, phía Nam ải Đông Nga, Khố Khố Nhân Nhĩ Cát đột tử trong doanh trường của vương đình. Ba mươi năm trước ông ấy đã dẫn dắt cha các người đánh bại Hô Trác Kim Bằng bộ, cờ Hoàng Kim Sư Tử cắm khắp Nam Bắc thảo nguyên, vậy mà ba mươi năm sau ông ấy lại chết đứng trên vương tọa. Cha chú anh em các người đã vùi thân ngoài biên quan, sự phản bội của Hoàng Các Lặc Kim Bằng đã giày xéo lên cờ Hoàng Kim Sư Tử. Chúng giết vương của các người, giẫm lên xương cốt của huynh đệ các người, dùng lá cờ của các người lau giày mình, các người còn mặt mũi nào giương lá cờ này xuất hiện trước mặt ta? Sao không cong đuôi chạy về nhà, lấy thắt lưng của vợ mà tự thắt cổ đi?”

“Hức ...” Bát Bưu bỗng đồng loạt gào lên một tiếng thê lương.

“Hức ...” Hơn một vạn kỵ sĩ bị mảng, rầm rập cúi đầu, vô số người cao giọng khóc lớn. Nam nhi thảo nguyên ai cũng là chiến sĩ, những chiến sĩ Hoàng Kim Sư Tử doanh đã hi sinh trên chiến trường Đại Liêu quá nửa đều là cha chú huynh đệ của bọn họ.

“Khóc lên cho ta! Ráng sức mà khóc! Hôm nay các người rơi bao nhiêu lệ, thì ngày mai sẽ bắt Hoàng Các Lặc Kim Bằng và tất cả những tên súc sinh đã phản bội chúng ta chảy bấy nhiêu máu!” Hách Liên Tranh tái xanh mặt, vung tay lên.

Một cái bao gai bị ném mạnh xuống trước toàn quân, bao gai không buộc miệng, rơi ra cơ man vành tai máu me đầm đìa.

“Mới đêm qua, Tỳ Hưu bộ đã cấu kết Kim Bằng bộ làm loạn, rắp tâm ép buộc Đại phi ám sát bản vương.” Hách Liên Tranh lạnh lùng nói, “Ta đã

tiền cả tộc bọn họ đi gặp Trường Sinh Thiên rồi.”

Cả tộc!

Các chiến sĩ há hốc mồm, nước mắt đều chảy xuống miệng.

Hô Trác Thập Nhị Bộ, nói một cách nghiêm ngặt thì có cùng một tổ tiên, cho nên thảo nguyên vẫn luôn có một quy củ do ước định mà thành, đó là bất kể có tranh đoạt giết chóc thế nào cũng không được diệt tộc, nhất định phải lưu lại giống nòi cho mỗi dòng họ để đời đời hương khói.

Ba mươi năm trước khi thống nhất Hô Trác Thập Nhị Bộ, Khố Khố lão vương cũng từng tàn sát Kim Bằng bộ máu chảy thành sông, nhưng vẫn để lại Hoảng Cát Lặc Kim Bằng khi ấy mới mười một tuổi.

Ba mươi năm sau Hoảng Cát Lặc Kim Bằng phản bội, bốn nghìn chiến sĩ Nhân Nhĩ Cát hi sinh trên chiến trường Đại Liêu, Khố Khố lão vương bị giết, nhưng Hoảng Cát Lặc Kim Bằng cũng không dám diệt tộc Nhân Nhĩ Cát thị ngay lập tức.

Không ngờ rằng, một chuyện ngay cả Khố Khố lão vương và Hoảng Cát Lặc Kim Bằng đều không dám làm, mà vị tân vương luôn luôn tươi cười này lại giành làm trước.

“Mọi tội lỗi đều phải dùng máu tươi rửa sạch, Nhân Nhĩ Cát thị không chấp nhận bất cứ sự phản bội nào.” Hách Liênh Tranh uy nghiêm nói, “Tỳ Hưu bộ chỉ là kẻ đầu tiên, ta không cần biết còn có kẻ thứ hai nào nữa không, nhưng bất cứ ai động vào người của ta, ta sẽ diệt tộc kẻ đó ...” Gã đột ngột giơ tay găm lớn, “Hoảng Cát Lặc Kim Bằng, chờ ông đến chơi mẹ người!”

“Hoảng Cát Lặc Kim Bằng, chờ ông đến chơi mẹ người!” Hơn một vạn người đồng loạt rống to, tiếng rống hùng hồn cuốn qua thảo nguyên

như một cơn gió dữ, chấn động con ửng đang nghỉ ngơi trên núi đá đặng xa, làm nó kêu lên quang quác, lao đầu lên vòm trời xanh biếc!

Dùng khí thế mà tranh đoạt, dùng đau thương mà kích thích, dùng lời lẽ mà nhục mạ, dùng diệt tộc mà lay động

Ép ra khí thế thiết huyết bi phần đã chôn sâu lâu ngày trong đáy lòng các kỵ sĩ còn đang mờ mịt này.

“Giết!”

Trường đao vung nghiêng rào rào, ánh đao đẩy lùi ánh nắng rực rỡ, cương ngựa va vào nhau, giáp sắt lạnh canh, hơn một vạn người xuống ngựa tạo ra âm thanh đều tăm tắp, trường đao nằm ngang trong lòng bàn tay, phủ phục xuống đất, rầm rầm ửng thuận.

“Vương!”

Chỉ vền vện một tiếng.

Vầng mặt trời đỏ khổng lồ bỗng hung hăng nảy ra từ đường chân trời, trong nháy mắt ánh sáng đã tỏa nghìn dặm, bốc cháy rừng rực.

Giữa vạn trượng hào quang, tay áo Hách Liên Tranh tung bay phất phới, vừng vàng như núi.

Giữa vạn trượng hào quang, tia lo lắ cuối cùng trong đáy mắt Mẫu Đơn Hoa Nhi cũng phai nhạt. Bà thở ra một hơi dài, để lộ một nụ cười kiêu hãnh mà độ xán lạn rực rỡ thật sự có thể sánh bằng hoa mẫu đơn.

Khoái mã rong ruổi ba ngày, đã đến gần vương đình.

Lần này Hách Liên Tranh trở về vương đình, quy mô đã không còn là ba trăm hộ vệ như ban đầu khi mới trở về từ Đế Kinh, mà có đến một vạn

vương quân dẫn đường, tám đại tộc trưởng vây quanh – chỉ ít bề ngoài có vẻ là như thế.

Tám đại tộc trưởng nghe tin mà đến - Vốn dĩ sau khi biết tin Tỳ Hưu bộ bị tận diệt, Hoảng Cát Lặc Kim Bằng liền nảy ra ý muốn rút củi đáy nồi. Hách liên tập các đại tộc trưởng tổ chức “Hô Trác kim minh”, lấy cớ Hách Liên Tranh làm chuyện ngang ngược thiếu tư cách chỉ huy các bộ, hơn nữa bây giờ thế lực của Nhân Nhĩ Cát thị bị hao tổn cũng không đủ lãnh đạo mười hai bộ, để tuyển ra chủ nhân mới của thảo nguyên, muốn trục xuất Hách Liên Tranh cùng với Hoàng Kim Sư Tử bộ của gã.

Không thể không nói đây là một kế sách cực kỳ hiểm độc, trong số các tộc trưởng tham gia hội minh, chỉ cần quá nửa đồng ý với đề nghị này là thảo nguyên sẽ phải đổi chủ. Hách Liên Tranh còn chưa bước vào thảo nguyên mà đã sắp trở thành kẻ thù chung của các tộc.

Khi Hách Liên Tranh nhận được tin này, các tộc trưởng đã tập hợp ven sông Bính Cốc nằm về phía Bắc thảo nguyên để chuẩn bị hội minh. Nhưng gã không nóng không vội, chỉ phái Bát Bưu đưa cho các đại tộc trưởng một phong thư.

Trong thư chẳng hề làm nhằm giải thích mà chỉ thành khẩn hỏi rằng, đồng cỏ và tài vật của Tỳ Hưu bộ nên chia cho các tộc thế nào?

Nói rất đơn giản nhưng ý tứ lại rõ ràng. Các tộc trưởng cầm lá thư đọc chùng bầy tám lần mới dám chắc mình không nhìn nhầm, nhất thời đều kinh hỉ vô cùng.

Quy củ xưa nay của Hô Trác bộ là mọi đồng cỏ và tài vật thôn tính được đều thuộc quyền sở hữu của người thắng, những kẻ còn lại không được quyền tơ tưởng. Các tộc trưởng không ai ngờ rằng, tân vương chẳng những dám giết người mà còn không tiếc tài sản, có thể hào phóng đem chia những của cải đã rơi vào tay mình.

Vàng bạc và đồng cỏ, ai mà không động lòng; đứng trước lợi ích, không có kẻ thù thật sự.

Bước chân của các tộc trưởng nhanh chóng đổi hướng, họ đua nhau chen lấn đến bên cạnh Hách Liên Tranh, chỉ lo mình chậm chân rồi đồ tốt đều chia cho người khác cả.

Bên này Hách Liên Tranh hươu hươu vàng dụ các tộc trưởng tới, bên kia Phượng Tri Vi lập tức nhờ Tông Thần phái thủ hạ của hãn gấp gấp đi xuyên đêm, cho nổ tung sơn đạo, lấp kín Hoảng Cát Lặc Kim Bằng và vây cánh của hãn là tộc trưởng Hôi Lang bộ bấy giờ đang dài cổ ra chờ các tộc trưởng khác đến hội minh bên sông Bính Cốc.

Hai bộ Kim bằng và Hôi Lang bất ngờ không kịp phòng bị, nháy mắt đã bị lấp hết đường lui, dẫn đến hoảng loạn. Giữa đêm tối mịt mùng lại không nắm rõ tình hình quân địch. Kỵ binh không thể phát huy tác dụng nơi sơn cốc chật hẹp, trong cơn hoảng loạn, họ đã chèn ép giẫm đạp chết vô số người. Tộc trưởng của Hôi Lang bộ bị giết, Hoảng Cát Lặc Kim Bằng đào thoát nhân lúc nhốn nháo.

Thật ra Hoảng Cát Lặc vốn không thể trốn thoát ...

Phượng Tri Vi ngồi nghiêm chỉnh trên lưng ngựa, khéo mắt liếc nhìn bóng người màu đỏ ở một góc xa xa đằng sau, nửa cười nửa không.

Bây giờ trong đội ngũ thêm một nữ nhân tên Hoảng Cát Lặc Na Đáp, con gái của Hãn Cát Lặc Kim Bằng. Vì sự tồn tại của nàng ta mà đáng ra Hách Liên Tranh phải đuổi tận giết tuyệt Kim Bằng bộ, nhưng lại không thể không hãm hực dừng tay trước sự can ngăn của các tộc trưởng.

Còn nguyên nhân ấy hả ...

Phượng Tri Vi cười càng thêm cổ quái.

“Trát Đáp Lan ca ca!” Na Đáp vận một bộ trường bào đỏ thắm thúc ngựa tiến lên phía trước, kéo tay Hách Liên Tranh, yêu kiều áp mặt lên cánh tay gã. “Huynh nghe thử xem, đứa bé đang cựa quậy đấy!”

“Cựa quậy, cựa quậy cái rắm!” Nàng ta không nói câu này thì còn đỡ, vừa nói ra, đầu tóc Hách Liên Tranh lập tức dựng ngược, gã gầm gừ, “Na Đáp, ta đã ngủ với cô bao giờ? Cô cút đi cho khuất mắt!”

Na Đáp vênh mặt lên, phản kích không hề nào núng: “Nó nên là của ai, thì chính là của người đó! Người đó là huynh!”

“Ngủ ở đâu chứ?”

“Cam Châu!”

“... Chỗ nào của Cam Châu?”

“Vạn Hoa Lôu”

“... Ngày nào?”

“Tám tháng trước, hôm ấy trời đổ cơn mưa, huynh kêu nóng mới vào cửa đã bảo muội cởi y phục ...”

“... Nhảm nhí ... Ta nói với ca nữ cơ mà ...”

“Muội chính là ca nữ ấy, muội cải trang đi theo huynh!”

“...”

Phượng Tri Vi thúc ngựa đi vài bước sang bên cạnh, không muốn nghe trận cãi vã nhai đi nhai lại một vạn lần cũng không thấy kết quả này.

Chính “đứa con” từ trên trời rơi xuống ấy đã khiến Hoảng Cát Lặc vốn là kẻ thù của Hách Liên Tranh bỗng dưng liền biến thành cha vợ gã. Đối

với các bộ tộc thảo nguyên xưa nay luôn thiếu nhân khẩu thì trẻ con tương đối quan trọng, có thể bỏ vợ nhưng không thể vứt con. Na Đáp lại tỏ ra mình có chứng cứ xác thực, mà bản thân Hách Liên đại vương tuy nổi trận lôi đình, liên tiếp phủ nhận nhưng vừa nhắc đến Vạn Hoa lâu ở Cam Châu lại bắt đầu vòng vo ấp úng, rõ ràng là chột dạ. Các tộc trưởng cũng vì thế nên không bằng lòng để Hách Liên Tranh giết Hoảng Cát Lặc, chỉ cần hãn giao nộp những đồng cỏ màu mỡ nhất. Tuần tự suy ra, Na Đáp ông bụng bầu không thể ruồng rẫy, còn cha vợ được Na Đáp ông bụng bầu liều mạng che chở cũng không thể giết được.

Hách Liên Tranh cũng đành bó tay, tuy gã dùng của cải và sức mạnh để thắng tạm một ván nhưng tình thế bên phía vương đình còn chưa ổn định, lại vừa mới giành được sự ủng hộ của các tộc trưởng. Giờ này nếu gã cương quyết không tiếp thu ý kiến của bọn họ, khẳng khái đòi giết Hoảng Cát Lặc thì chỉ e sự tình khó tránh xảy ra biến chuyển.

Không giết Hoảng Cát Lặc, còn mang theo con gái hãn quay về, chính Hách Liên Tranh cũng cảm thấy không biết ăn nói ra sao.

Cũng may người này mặt dày, leo ngay lên núi đá, gào thét điếc tai đám vương quân của gã.

“Kim Bằng và Hôi Lang đã bại trong tay chúng ta! Các tộc trưởng quyết định bắt bọn họ phải bồi thường bằng cách rời khỏi đồng cỏ! Cho Hoảng Cát Lặc sống thêm vài ngày, để chúng ta xử lý việc chuyển nhà và bồi thường.” Hách Liên Tranh hung dữ nói, “Những tướng sĩ tử trận, những quả phụ lẻ loi được phép lấy nhiều hơn một phần!”

“Vương vạn tuế!”

“Ông từng nói muốn chơi mẹ Hoảng Cát Lặc!” Hách Liên Tranh vung tay hô lớn, thân hình gã cao lớn khỏe mạnh, uy vũ như thiên thần. “Nhưng mẹ hãn già chát ra rồi, nên ông quyết định, chơi con gái hãn!”

“Chơi con gái hân!” Tiếng reo hò rung chuyển thảo nguyên, trong tiếng reo ấy Na Đáp mặt mày tái nhợt.

Trong tiếng reo hò, Phượng Tri Vi khe khẽ thở dài, thầm nghĩ những ngày sắp tới trên thảo nguyên chỉ e cũng không trôi qua dễ dàng như thế.

Hách Liên Tranh đã rất nhiều lần nhờ vả nàng nghĩ cách đuổi bà bầu ăn vạ này đi, nhưng từ đầu đến cuối nàng vẫn chẳng nói chẳng rằng. Kinh Bằng bộ giết lão vương, ở vào thế không đội trời chung với Hách Liên Tranh; hai bên chẳng ai cho rằng chỉ dựa vào một đứa bé không rõ nguồn gốc là có thể biến chiến tranh thành ngọc lụa, chẳng qua họ đều đang chờ động tĩnh trong bước tiếp theo mà thôi. Song Na Đáp cũng quái gở, biết rõ đứa bé trong bụng là cái nhọt của Hách Liên Tranh, lại khơi chuyện này ra trêu ghẹo gã hết lần này tới lần khác, chọc cho Hách Liên Tranh liên tục nổi trận lôi đình, nghiêm lệnh cấm Na Đáp xuất hiện xung quanh gã.

Lẽ ra nàng ta nên ra sức chiều theo tâm ý của Hách Liên Tranh để giành lấy ân sủng, cứ sao phải tự chuốc lấy lạnh lùng? Do nàng ta đầu óc đơn giản không biết cách lấy lòng đàn ông, hay là còn có tâm tư gì khác?

“Dã Hiệt!” Đẳng kia Hách Liên Tranh và Na Đáp chí chóe ngày càng dữ dội, bên này Mẫu Đơn Thái hậu đột ngột chui ra, vung vẩy ống tay áo sắc sỡ, chạy xuyên qua giữa Hách Liên Tranh và Na Đáp, truy đuổi Dã Hiệt - tộc trưởng Lam Hùng đằng trước. “Dã Hiệt! Đến đây cho lão nương sờ thử, để xem cọng tôi Giang Tô nhà người đã trở thành hành lớn Sơn Đông chưa!”

“...”

Đợi đến khi hai người chí chóe bị tách ra, tộc trưởng Lam Hùng đáng thương co cẳng chạy thục mạng, thì bên dưới sườn núi phía trước đã xuất hiện cờ xí ba màu xanh trắng đỏ, kéo dài trên thảo nguyên xanh biếc như

một con rồng rực rỡ sắc màu - Tộc trưởng ba tộc Thanh Điều, Bạch Lộc, Hỏa Hồ dẫn theo hộ vệ, đi suốt mười dặm nghênh đón vị vua của bọn họ.

Ngày mười sáu tháng Hai năm Trường Hi thứ mười bảy, Thuận Nghĩa vương cùng Đại phi đã đến được vương đình. Nhân Nhĩ Cát bộ lòng người đang rối loạn vì lão vương đột tử không chỉ nghênh đón tân vương của bọn họ mà còn đón cả tin tức Kim Bằng Bộ bị trấn áp sắp phải di dời, bởi thế đi dọc thảo nguyên đâu đâu cũng thấy cảnh ca hát.

Phượng Tri Vi cười ngựa đi bên Hách Liên Tranh, ngắm những cô gái váy áo sắc sỡ đang nhảy múa ven đường. Liên tục có người leo qua hàng rào hộ vệ, ném thắt lưng vải và túi đựng tiền của mình vào lòng Hách Liên Tranh.

“Vương của chúng ta quả là rất được hoan nghênh.” Phượng Tri Vi mỉm cười trêu chọc.

“Ta cũng được hoan nghênh mà.” Mẫu Đơn Hoa Nhi lập tức không chịu yếu thế, phát uy với đám người, lớn tiếng hô, “Các mỹ nữ của Nhân Nhĩ Cát bộ, ta - Đại phi của các người - cuối - cùng - cũng tự - do - rồi - mau tới đây đuổi ta nào.”

Vèo vèo vèo, bốn bề ném tới một đồng giày thối tất rách, một phần là do mỹ nam tự tay ném, một phần là vợ của các mỹ nam tự ném.

Phượng Tri Vi nhìn Mẫu Đơn Thái hậu với vẻ cảm thông, ngược lại Mẫu Đơn Thái hậu không hề xấu hổ, giải bày: “Đàn ông da mặt mỏng lắm, trong lòng họ vẫn rất thèm thuồng, ta hiểu mà.”

Phải rồi, so với bà thì người trên khắp thiên hạ da mặt lại chẳng mỏng.

Cổ thiếu gia với bề ngoài “nhũ phụ” thế mà cũng nhận được vô số túi tiền và thắt lưng, do nam tử người Hán tay áo bông bành lụa trắng phất phơ

luôn mang vẻ tinh tế không giống nam tử cục mịch chốn thảo nguyên, nên cực kì thu hút nữ tử ở đây.

Cố thiếu gia nhìn cái mớ thơm ngào ngạt kia một lúc lâu, hiểu thành đây là quà cho Cố Tri Hiếu nhà mình, nên đem treo hết lên tấm chăn nhỏ của Cố Tri Hiếu, hun cho đứa bé hắt xì liên tục, làm Hoa Quỳnh phải vượt lên trước vội vàng cởi hết mớ đó ra, kết quả bị các mỹ nhân thảo nguyên trợn mắt lườm nguýt.

Hách Liên Tranh tâm tình phơi phới, đang định cúi người xuống nói gì đó với Phượng Tri Vi, chợt nghe một giọng nói uyển chuyển mang theo ý cười.

“A Trát!”

Đất bằng nổi lên một cơn lốc xoáy màu vàng tím, xoay vòng vòng mà đến gần. Bóng người màu vàng tím kia chạy tới trước ngựa của Hách Liên Tranh, tung người giữa không trung, lộn nhào đáp lên ngựa gã, xiêm y bung xòe như một đóa hoa lớn rực rỡ, trong nháy mắt đã nhẹ nhàng khéo léo ngồi xuống sau lưng gã, vòng tay ra ôm lấy thắt lưng gã.

Nàng ta áp mặt vào lưng Hách Liên Tranh, cười duyên, bảo: “Con đã trở về rồi!”

Hộ vệ xung quanh không hề tỏ ra thù địch với nữ tử đường đột nhảy lên yên ngựa của đại vương, ai nấy đều mỉm cười nhìn nàng ta. Hách Liên Tranh vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ xoay người trên lưng ngựa, nói: “Mai Đóa di, di vẫn ở vương đình!”

“Cái gì mà di với chả không di, chương tai!” Mai Đóa cười, ôm mặt Hách Liên Tranh ngăm nghía tỉ mỉ. “Ta xem A Trát của ta nào, gãy đi mất rồi!”

“Cái gì mà A Trát với chả không A Trát, chướng tai!” Hách Liên Tranh cười lớn, “Con không gầy, mà là tinh thần rất tốt.”

“Chính là A Trát của ta, của ta.” Mai Đóa nhướn mày, anh khí tỏa ra bốn phía. “Từ năm con lên ba tuổi ta đã gọi như thế, hôm nay lại đòi ta sửa à?”

“Được rồi, tùy di.” Hách Liên Tranh gặp nữ tử này, từ đầu đến cuối đều có vẻ mừng rỡ, nhường nhịn.

Hai người trò chuyện vui vẻ, Phượng Tri Vi bị cho ra rìa. Nàng trái lại không hề giận mà còn nhìn họ với vẻ hứng thú, cũng mơ hồ cảm nhận được nữ tử mà Hách Liên Tranh gọi là dì này hình như hơi bài xích mình. Xem cái cách nàng ta vừa xuất hiện đã chăm chăm trò chuyện với Hách Liên Tranh chứ không thèm liếc nàng lấy một cái là đủ biết.

Nhưng Hách Liên Tranh cũng không quên nàng, gã đột ngột túm ống tay áo của Mai Đóa, dương dương đắc ý quay sang Phượng Tri Vi, nói: “Mai Đóa, đây là Đại phi của con, Thánh Anh Quận chúa ở Trung Nguyên, dì tham kiến cô ấy đi.”

Mai Đóa quay sang.

Gương mặt nàng ta tú lệ mà anh khí, thần sắc in trên mặt mày thoát nhìn có nét nhang nhác Hoa Quỳnh, ngắm kĩ lại thấy chênh lệch quá xa. Hoa Quỳnh bẩm sinh mang khí chất rộng rãi phóng khoáng, bao dung như biển, còn nàng ta lại sắc sảo bức người.

Mai Đóa nhìn chăm chăm Phượng Tri Vi, đôi mắt sáng rực, không hề che dấu địch ý trong ánh mắt. Nàng ta lẳng lặng chăm chú nhìn nàng quá lâu, đến Hách Liên Tranh cũng phát hiện, sắc mặt sa sầm, đang định lên tiếng thì Mai Đóa đã nhìn sang chỗ khác. Nàng ta ngồi sau ngựa của Hách Liên Tranh, mỉm cười ẩn chứa mấy phần ngạo nghễ, bình thản nói, “Là Đại phi đây sao? Thật là thất lễ.”

Cũng không biết nói vậy nghĩa là nàng ta thất lễ hay Phượng Tri Vi thất lễ.

“Dạ.” Phượng Tri Vi khẽ gật đầu, mỉm cười, “Người hơi thất lễ một chút, đáng ra nên xuống ngựa gặp con, nhưng nể mặt người là dì của Hách Liên Tranh, bản Đại phi tôn trọng trưởng bối, nên thôi miễn đi.”

“Người ...” Mai Đóa nổi giận, gương mặt đang tươi cười bỗng tái trắng. Hách Liên Tranh cảm thấy tình hình không ổn, bèn nắm chặt lưng nàng ta, chẳng cần biết đúng sai thả ngay nàng ta xuống đất, lớn tiếng hô, “Mai Đóa di, hôm khác con sẽ tìm di trò chuyện, giờ chúng con đi trước.”

Không nói lằng nhằng lập tức thúc ngựa chạy biến. Phượng Tri Vi nhìn Mai Đóa oán hận đứng đó hít bụi sau mông ngựa, nửa cười nửa không. “Ngài đừng là không biết thương hương tiếc ngọc gì cả.”

“Sai rồi, ta làm thế là để cứu mạng dì ấy.” Hách Liên Tranh khịt mũi. “Đấu với cô mới là đâm đầu tìm chết.”

“Dì của ngài ...” Phượng Tri Vi hờ hững hỏi, “Không phải dì ruột chứ?”

“Đương nhiên không phải.” Hách Liên Tranh cười đáp, “Năm ta lên hai Đại Liêu đến xâm phạm, phụ vương ta lãnh binh xuất chinh, khi ấy Mẫu Đơn Hoa Nhi đang ở cử, Mai Đóa là thị nữ của bà ấy. Đường thúc của ta cầu kết với người ngoài mai phục trong thảo nguyên, muốn bắt cóc ta ra ngoài bán đến Trung Nguyên, Mai Đóa vô tình phát hiện, liều mạng đuổi theo cứu được ta. Dì ấy giấu ta trong đồng cỏ, còn bản thân thì nhảy xuống hồ băng mùa đông. Vị đường thúc kia chắc mẩm hai ta đều đã chết, buộc lòng phải dừng tay. Hồ băng ấy rất lạnh, để lại mầm bệnh cho Mai Đóa. Mẫu Đơn Hoa Nhi vì cảm tạ dì ấy nên đã nhận làm muội muội, xưa nay vẫn luôn đối xử tử tế với dì ấy.”

Đúng là rất tử tế, một thị nữ đã coi mình là Thái hậu rồi.

“Mẫu Đơn Hoa Nhi.” Phượng Tri Vi đi chậm lại một thân ngựa, hỏi mẹ chồng nhà nàng, “Mẹ đắc tội với người ra rồi đấy, mẹ có biết không?”

“Con mới đắc tội với người ta.” Lưu Mẫu Đơn đi ngay bên cạnh bọn họ, hiển nhiên nhìn rõ mọi chuyện, lườm nàng một cái.

Phượng Tri Vi cười mà không nói, Mẫu Đơn Hoa Nhi hậm hực hồi lâu rồi thở dài, ghé tai nàng thì thào, “Con bé láu cá này ... Phải, ta cố tình nhận nó làm muội muội, ta biết thứ nó muốn không phải là vậy, nhưng mà không thể ... Mai Đóa đã nhiễm bệnh trong hồ, về sau không thể sinh con được nữa!”

Phượng Tri Vi im lặng, nhớ lại dáng vẻ kiêu ngạo đanh thép của cô gái ban nãy, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an, một lúc sau mới hỏi: “Cô ấy bao nhiêu tuổi rồi?”

“Lớn hơn Cát Cầu Nhi sáu tuổi.”

“Ở Trung Nguyên có một số gia đình giàu có sinh tức, con cái hàng đàn, lại muốn lấy vợ kế.” Phượng Tri Vi mân mê sợi dây cương, thông thả nói, “Mẫu Đơn Hoa Nhi, mẹ chớ ngại cân nhắc thử xem.”

“Ta cũng biết nữ tử mà cứ giữ riết bên người sẽ quay ra oán trách, nên mấy năm nay đã tìm không biết bao nhiêu mối cho nó.” Mẫu Đơn Hoa Nhi cau mày, “Nhưng con cũng thấy rồi đấy, Mai Đóa tâm cao khí ngạo, bao nhiêu năm qua vương đình đối đãi với nó không khác gì Công chúa, nó làm sao chịu để mắt đến những gia đình như thế.”

“Công chúa ở đâu ra?” Phượng Tri Vi thản nhiên nói, “Vào độ tuổi này vẫn còn ở đây, cô ấy mong chờ điều gì hẳn là mẹ cũng hiểu rất rõ, đã không làm được thì đừng cho người ra bất cứ hy vọng gì. Bằng không tương lai chỉ e sẽ di họa sâu xa, tuổi thanh xuân của nữ nhi không thể để lỡ làng được.”

Mẫu Đơn Hoa Nhi cắn răng, ngấn ngơ im lặng, hồi lâu mới vỗ tay, cương quyết nói: “Được! Gả!”

“Gả cái gì cơ?” Hách Liên Tranh đi đằng trước không nghe rõ, ngoài đầu lại hỏi.

Mẫu Đơn Thái hậu quất một roi lên mông ngựa gã, tổng cổ gã ra tít đằng xa. “Dô(*)!”

(*)Trong tiếng Trung chữ “gả” đồng âm với tiếng hô khi người ta quất ngựa phi nhanh, đều đọc là “jjả”.

Khi vương đình Hô Trác hiện lên ở phương xa, Phượng Tri Vi giật mình. Cứ đình ninh vương đình chẳng qua chỉ là một mớ doanh trường vô cùng rộng lớn hoa lệ, nhưng trên đường chân trời phía trước rõ ràng lại là một công trình kiến trúc vĩ đại màu trắng.

Trên sườn núi cao phủ cỏ xanh biếc, vương cung xây bằng đá trắng sừng sững nguy nga, sâu trong vương cung, có tòa tháp đâm lên bầu trời cao xanh vô tận, trông như một thanh kiếm ngọc trắng toát.

“Công trình này nguy nga biết chừng nào...” Mẫu Đơn Hoa Nhi hiếm khi tỏ ra nho nhã, gọi lên mỗi u tình hoài cổ. “Tập hợp tất cả ưu thế kiến trúc của Cố Cung, Nhà Trắng, cung biện Buckingham, bảo tàng Louvre, cung biện Potala. Nó tinh tế đẹp đẽ, lộng lẫy sang trọng, muôn màu muôn vẻ, thể hiện tinh trí tuệ cao cấp của nghệ thuật nhân loại từ cổ chí kim cả trong nước lẫn nước ngoài ...”

“Đúng vậy, nó có tên không?” Phượng Tri Vi suy ngẫm về một đồng tên cung điện kia, thầm nghĩ sao mình chẳng biết cái nào nhỉ, chúng nằm ở nước ngoài ư?

“Cung điện Potala thứ hai.” Mẫu Đơn Hoa Nhi nghiêm nghị nói.

Cái tên quái quỷ gì đây?

Trong khoảnh khắc, Phượng Tri Vi nghe ra trọng giọng nói của Lưu Mẫu Đơn có gì đó lạ thường, nghiêng đầu nhìn những cung điện đằng xa mà bà đang ngẩng đầu lên ngắm, trong ánh mắt nhận nhạo một thứ tình cảm lạ kì.

Hồi ức, buồn đau, hoài niệm, ưu thương, tịch mịch, thỏa mãn ... phức tạp đến không sao tả xiết.

“Trước kia chúng ta chỉ ở trong lều trại.” Mẫu Đơn Hoa Nhi thông thả kể, “Sau này ta nói với Khố Khố, quê nhà của ta rất giống nơi này, cũng có thảo nguyên rộng lớn như bầu trời và đàn cừu trắng toát như áng mây, còn có cung điện Potala là thánh địa trong lòng tất cả tộc dân nữa. Khố Khố hỏi ra đã từng đặt chân đến đó chưa, ta đáp mình không còn cơ hội đến đó nữa. Khố Khố bèn nói sẽ xây một tòa cung điện ở đây cho ta, nơi ta ở về sau đời đời sẽ là thánh địa Potala của Hô Trác bộ. Ta nói không thể khinh nhờn thánh địa, cứ gọi là cung điện Potala thứ hai được rồi ...”

Bà cứ mê mãi nói không ngừng, dần dần trở nên ngượng ngập, sắc đỏ ửng xuyên qua lớp son phấn dày cộm như một vệt ráng chiều kiều diễm, dưới ánh nắng, nét mặt tươi cười rực sáng như thiếu nữ.

Phượng Tri Vi chấn động trong lòng, thầm nghĩ tình yêu giữa vị Khố Khố lão vương kia và Mẫu Đơn Hoa Nhi chẳng biết đặc sắc mà miên man đến thế nào.

Chàng và nàng gặp nhau trên chiến trường, đính ước trên thảo nguyên, dắt tay nhau đi qua ba mươi năm mưa gió. Chàng có lẽ chưa từng nói lời yêu với nàng, lại xây cho nàng thánh địa thứ hai vẫn đau đáu trong lòng; nàng có lẽ ngày ngày đều mắng nàng đáng chém nghìn đao, nhưng đến khi chàng thật sự trúng đao mà chết, nàng không rơi lệ, lại ngang tàng gánh vác tương lai của cả bộ lạc.

Có một loại tình yêu không cần nói ra miệng, có nhật nguyệt làm chứng, thảo nguyên làm chứng, cung điện Potala thứ hai làm chứng.

Mà giây phút này đây, ngay trước vương cung của chàng và nàng, trong cơn gió thổi vù vù trên cửa ải, tân thảo nguyên vương và mẫu thân cùng thê tử của gã đang tắm mình trong ánh vàng tỏa ra bốn phía. Hách Liên Tranh chạy băng băng, ghìm cương ngựa trên gò cao. Vạn người nín thở, ngẩng đầu nhìn vị vua anh tư hùng hực của họ.

Trong khoảng không vắng lặng, Hách Liên Tranh cúi đầu nhìn đám người bên dưới, mày ngài phất cao, đôi mắt màu hổ phách roát ra ánh tím, nồng nàn như rượu ngon vùng tái ngoại.

Gã đột ngột cười vang.

“Tri Vi! Tri Vi! Lúc này có cô ở bên ta, ta rất vui sướng!”

Gã vươn tay, ôm lấy Phượng Tri Vi!

Phượng Tri Vi còn chưa kịp thét lên kinh hãi đã rơi vào vòng tay của Hách Liên Tranh, trong lúc hấp tấp nàng chỉ kịp chống tay lên ngực gã, cũng ra vẻ “ngượng ngùng”, ngoan ngoãn cúi gằm mặt xuống.

Hách Liên Tranh đã cười sang sảng, ôm nàng chạy xuống như bay.

Vó ngựa cười mây, như một thanh kiếm màu đen xuyên qua thảm cỏ dài, lao thẳng về phía con dân của gã. Áo khoác màu bạc của gã và hồ cừu màu đen của nàng và đập vào nhau, điên cuồng bay múa, vẽ lên một đường vòng cung mỹ lệ dưới ánh nắng lóa mắt.

Mấy vạn người rầm rập quỳ xuống, tiếng tung hô tụ lại thành một cơn lốc mạnh mẽ và hùng hồn.

“Vương!”

Trong tiếng reo hò sôi sục này, Phượng Tri Vi nghe rất rõ tiếng trái tim Hách Liên Tranh đập thành thạch, nghe tiếng gió không bờ không bến trên thảo nguyên thối qua núi cao biển rộng, nghe Mẫu Đơn Hoa Nhi đi theo đằng sau ngửa đầu lên trời, mỉm cười cất tiếng gọi.

“Khố Khố!”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Thử Đến Từ Đế Kinh

Type: shiriboss

Trên thảo nguyên, tân vương hăm hở dắt Đại phi của mình chung hưởng vinh quang khi đứng giữa vạn người. Còn Sở vương phủ ở Đế Kinh lại chìm trong không khí tù đọng.

Hạ nhân trong phủ đi lại như con thoi song chẳng ai dám phát ra bất cứ âm thanh nào, càng không ai có gan lại gần thư phòng - Hằng ngày sau khi tan triều, điện hạ liền nhốt mình trong đó. Đằng sau hai cánh cửa lớn màu đen đóng im ỉm chẳng phát ra lấy một tiếng động, thường gây cho người ta cảm giác bên trong không có người.

Tuy chưa xảy ra chuyện gì nhưng ai cũng cảm thấy không khí rất nặng nề, mà lại không rõ cảm giác nặng nề ấy từ đâu đến - Từ ngày điện hạ chinh Nam đại thắng, Sở vương phủ xưa nay vẫn khó lòng nhúng tay vào quân đội thừa cơ hội này mà cài cắm rất nhiều thân tín vào trong quân. Ngay cả đám học sinh cậu ấm trong thư viện Thanh Minh hồi ấy đi theo Sở vương và Ngụy Tri để trải đời trước sau cũng đều được bố trí chức vụ trong các ti các bộ. Sau khi bày tỏ lòng thương tiếc đối với sự mất tích của Ngụy Tri, bệ hạ khen thưởng cho điện hạ rất nhiều. Đạo gần đây tấu chương của y dân bản nào được phê duyệt bản ấy, ai cũng có thể nhìn ra, bây giờ điện hạ là người đứng đầu trước ngự giá Hoàng thượng.

Chịu khổ bao nhiêu năm qua, cuối cùng ngày này cũng đến. Vậy mà điện hạ lại không hề tỏ ra vui vẻ, ngài ấy làm sao thế?

Trong thư phòng buông một lớp màn trướng dày dặn, ngăn đi tất cả ánh nắng chiếu vào từ gian ngoài. Có tiếng lật trang rất khẽ truyền ra, lớp khói nhàn nhạt đượm mùi Long Diên hương quý giá.

“Vị Ô Thị lang bộ Công là con trai nhũ mẫu của Thái tử trước đây.” Ninh Dịch ngồi ghế trên, lật giở một quyển hồ sơ dày cộp, giọng y lạnh nhạt dứt khoát, “Thay đi.”

“Dạ” Tân Tử Nghiễm ngồi ghế dưới, cúi gằm mặt xuống không hề vui vẻ cười đùa. “Bắt đầu từ đâu đây?”

“Chẳng phải hần ham mê sưu tầm đồ cổ và sách cổ tuyệt bản đó sao?” Ninh Dịch thản nhiên nói, “Ông chương quản việc biên soạn Thiên Thịnh chí, muốn gán cho hần một tội danh có gì khó khăn chứ?”

Tân Tử Nghiễm nhướn mày, nghe ra nét mỉa mai nhàn nhạt từ giọng nói của y.

“Điện hạ.” Ông ta ngẩng đầu nhìn thẳng vào Ninh Dịch. “Chuyện kia, ta ...”

“Ta mệt rồi.” Ninh Dịch ngẩng đầu lên, sắc mặt có phần tiêu tụy. Y khép hờ đôi mắt, nhẹ nhàng xoa lên mi tâm, không cho Tân Tử Nghiễm cơ hội để nói trọn lời. “Cứ như vậy đi.”

Rồi y nhắm mắt lại, tựa lưng về phía sau, bày ra một tư thế hoàn toàn từ chối nói chuyện.

Nhưng Tân Tử Nghiễm không định chấp nhận sự cự tuyệt của y. Từ khi quay về Đế Kinh đến giờ, ông ta đã bị Ninh Dịch hành sự quái gở này giày vò quá đủ rồi. Y ra sức làm việc chẳng quản đêm ngày, gần như không cho bản thân dịp nào ngơi nghỉ, cũng hoàn toàn từ chối trao đổi với bọn họ bất cứ chuyện gì nằm ngoài triều vụ, đây là lần thứ mười câu mào đầu của ông bị cắt ngang trong hôm nay rồi.

Ông vẫn còn nhớ khi Ninh Dịch mới quay về Đế Kinh, trên kim điện bệ hạ nói thật đáng tiếc vì y đi lướt qua đoàn người của Thuận Nghĩa vương, bằng không đã có thể tiễn đưa một đoạn đường. Khi bệ hạ nói rõ Thuận Nghĩa vương và Đại phi là ai, Ninh Dịch lập tức lão đảo, trong nháy mắt sắc mặt đã trắng bệch.

Ông vẫn nhớ sau khi tan triều, bên ngoài Thái Hòa môn, Ninh Dịch đã tiện tay đoạt luôn một con ngựa mà phi băng băng, rồi lại buồn bã ghìm cương trước cửa thành, đứng yên rất lâu, cuối cùng lặng lẽ quay đầu ngựa.

Sau nữa, y không có biểu hiện gì khác thường; chỉ có vài vị cận thần như họ mới biết, không có gì lạ thường mới là chuyện lạ thường lớn nhất.

Ánh mắt Tân Tử Nghiễn rất phức tạp, nhớ lại từ sau khi quay về Mân Nam, Ninh Dịch và Ninh Trừng đều né tránh ông chuyện gì đó. Sau khi trở về Ninh Dịch lập tức thu hồi Kim Thước vệ mà ông đang thay y nắm giữ, khỏi nói cũng biết vì Phượng gia. Nhưng dù sao đi chăng nữa, y cũng không làm sai. Bệ hạ giao Kim Thước vệ cho Ninh Dịch, nhiệm vụ duy nhất chính là tìm ra đứa con cô của Đại Thành, hành động này vốn ẩn chứa ý đồ khảo sát, đã có manh mối rõ ràng, lại cứ chần chừ lưỡng lự trong chuyện này, hậu quả của nó không sao tưởng tượng nổi.

Nhưng không ai ngờ rằng, đứa con cô ấy vậy mà không phải là Phượng Tri Vi? Đây là chuyện tốt hay chuyện xấu? Tân Tử Nghiễn nhắm mắt lại, thầm thân: Sai sót ngẫu nhiên, sai sót ngẫu nhiên thôi ...

Nhìn sắc mặt mệt mỏi của Ninh Dịch ngồi phía đối diện, lửa giận trong lòng Tân Tử Nghiễn không khỏi bốc lên ngùn ngụt.

“Ngài mệt thì vẫn có thể nhắm mắt lại nghe ta nói một chút!” Ông đột ngột tiến lên phía trước, hai tay chống lên trước án thư của Ninh Dịch, nhìn y chăm chăm bằng ánh mắt sáng quắc, “Hôm nay ngài nhất định phải nghe ta nói hết lời!”

“Khỏi cần nghe.” Ninh Dịch vẫn không thèm mở mắt nhìn ông. “Nhiều năm về trước, giữa các Hoàng tử, ông đã chọn ta để phò tá, từ đó trở đi toàn tâm toàn ý dốc hết tâm huyết. Những việc ông đã làm, những việc ông muốn làm, xưa nay chưa bao giờ sai. Ông không cần phải giải thích gì với ta cả, ta cũng không cần bắt bẻ ông chuyện gì hết, cứ như vậy đi.”

“Nhưng ta lại muốn bắt bẻ ngài đây.” Tân Tử Nghiễn cười nhạt, “Ngài đuổi Ninh Trường đi làm gì? Hẳn cả ngày leo tường đập ngói chạy lòng vòng xung quanh vương phủ, ngài thấy mà không khó chịu? Ngài không khó chịu, thì ta ngày ngày bị hấn chặn kiệu khóc lóc cũng khó chịu, để hẳn quay về đi.”

Ninh Dịch mở mắt, ánh mắt cay nghiệt.

“Ông không phải thuộc hạ của ta, ông vừa là thầy vừa là bạn ta. Ta không đụng đến ông, không can thiệp vào những chuyện ông muốn làm.” Y thản nhiên nói, “Ninh Trường là thuộc hạ của ta, ta có quyền động đến hẳn, mong ông cũng chớ can thiệp đến ta.”

“Nếu ta là thuộc hạ của ngài, phải chăng ngài cũng định đuổi ta đi?” Tân Tử Nghiễn cười nhạt.

Ninh Dịch im lặng không đáp.

Tân Tử Nghiễn bình tĩnh nhìn y dăm dăm một hồi, ánh mắt thất vọng, rất lâu sau mới nói: “Nếu ngài định vì một ả đàn bà mà khiến bản thân suy sụp, khiến hơn mười năm khổ tâm bại trong gang tấc, thì cũng tùy ngài thôi, coi như ta mù mắt.”

“Làm gì có chuyện đó?” Ninh Dịch cười cười, nụ cười kia chìm trong làn khói màu vàng nhạt, thoát nhìn có vẻ lạnh lạnh. “Chuyện trên thế gian rất kỳ quái, ở vào vị trí này hay không ở vào vị trí này đều có rất nhiều

chuyện bất đắc dĩ. Nếu đã như thế, ta càng muốn thử xem cái ngôi vị độc tôn kia phải chăng có thể giúp ta sống thuận theo ý mình một chút.”

Y nói rất nhẹ nhàng, mà Tân Tử Nghiễn lại nghe ra nét thâm lương trong đó. Ông im lặng hồi lâu rồi khẽ thở dài: “Ta thật lòng muốn khuyên ngài hồi tâm chuyển ý ... Có một số người định trước sẽ là địch, chuyện đến nước này rồi, nếu ngài không nhìn thoáng thì chỉ hại đến chính bản thân ngài thôi.”

“Ta làm sao lại không nhìn thoáng chứ?” Ninh Dịch cười, khoe mắt hơi xếch lên vẽ ra một đường cong phiêu dật, đẹp như ảo mộng, nhưng cũng là một giấc mộng lạnh toát. “Ông không thấy lễ vật ta đang chuẩn bị tặng cho Thuận Nghĩa vương sao?” Y chỉ vào một cái giỏ đựng quà tinh xảo đặt trên bàn.

Cái giỏ cực kì tinh xảo, được bọc rất kĩ càng, không nhìn ra được bên trong đựng thứ gì.

“Ta còn chuẩn bị tự tay gửi bức thư chúc mừng Thuận Nghĩa vương và Đại phi để làm tròn lễ nghĩa của một Thân vương.” Ninh Dịch cười cười, cầm bút định viết rồi lại dừng, mỉm cười nhàn nhạt, lặng lẽ nhìn Tân Tử Nghiễn dăm dăm.

Ánh ăng cuối cùng cũng bị cánh cửa khéo lại ngăn cách ở bên ngoài, màn trướng lớp lớp không thấy một tia sáng mỏng manh. Người ấy chìm trong làn khói màu vàng nhạt, nâng bút lên, đối diện với giấy lụa dát vàng trắng như tuyết bằng một tư thế cố định.

Trầm mặc, dai dẳng.

Nâng bút đã rất lâu, lâu đến nỗi ngòi bút chấm đầy mực đã từ từ chảy thành một vòng cung tròn rồi vội vàng rơi xuống.

“Tách.”

Trên tờ giấy viết thư dính vết mực màu đen, loang ra giống như một vầng mặt trời hắc ám.

Ninh Dịch ngơ ngẩn nhìn đắm đắm vào vết mực dữ tợn đó.

Nhưng ngày này tựa như đêm ... Từ khi nàng đi mất.

Chẳng qua là một lần biệt ly, bỗng dưng biến thành cách núi cách biển, cách tử cách sinh. Lòng y vẫn đinh ninh mình sẽ đi cùng nàng, thu hoạch đầy ắp, vui sướng tiêu dao trở về kinh. Y muốn hỏi nàng có nhận được hộp thư hay chẳng, có thích đóa cỏ lau và nhành san hô kia chẳng, có bằng lòng đi ngắm hồ cỏ lau trên đường trở về Hoàng Hải cùng y hay chẳng. Y muốn nhìn xem nàng gầy hay béo, có bị gió biển thổi đen hay chẳng, có được nước Hoàng Hải thấm nhuần, thân thể càng thêm nảy nở hay chẳng – Y đã không thể nhìn thấy nàng bấy lâu, bấy lâu.

Nhưng đợi đến khi mắt sáng lại rồi, thì đã không được gặp nàng nữa.

“Chờ ta.”

“Nhất định phải chờ ngài, hai ta cùng nhau trở về kinh thành.”

“Tôi ghi nhớ hình dáng ngài bây giờ, đến lúc đó nếu tôi kiểm tra thấy ngài gầy đi, thì tôi không tha cho ngài đâu.”

“Nàng định không tha cho ta thế nào?”

“Giết ngài này, không đợi trời chung với ngài này.”

Những câu đùa khi ấy đã trở thành lời tiên tri.

Đường đi Hoàng hải, vĩnh viễn chia ly trên bến cảng Thượng Dã. Trên nền đá tảng ẩm ướt của hải cảng, vĩnh viễn không bao giờ thấy nàng đứng đó, tay áo phất phơ.

Nàng sẽ không bao giờ đợi y cùng đi ngắm hồ cỏ lau, hoa lau nơi ấy mỗi năm đều nở rồi tàn, mãi mãi nằm trong mộng.

Nàng sẽ không bao giờ kiểm tra xem thân hình y béo hay gầy, dầu cho y có tiêu tụy đến trơ xương, đến rệu rã.

Nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho y – Hai sinh mạng nàng trân trọng nhất trên đời đã lạnh lùng ngăn cách giữa nàng và y.

Từ nay về sau nàng thật sự không đợi trời chung với y – Thánh Anh Quận chúa, Thuận Nghĩa Đại phi, nàng ra đi cương quyết đến thế, không thềm chờ đợi một lần chất vấn tận mặt – Nàng đã hạ quyết tâm, không cần nhiều lời, y biết.

Ngày ấy chân chừ rất lâu bên ngoài Thái Hòa môn, cuối cùng lặng lẽ quay về. Đuổi theo không kịp, cũng không thể đuổi theo.

Đuổi theo rồi biết nói gì? Nói kỳ thực không phải do y ra lệnh? Nói Tân Tử Nghiễn không nghe lời y tự ý ra tay? Nói Ninh Trường tự tiện thêm vào thư mật, xúi giục Tân Tử Nghiễn? Hay là nói y chưa từng muốn trừ bỏ nàng?

Có những lời giải thích đừng nói nàng sẽ không tin, mà ngay cả y cũng không tin.

Lần đầu gặp gỡ trong Thu phủ, y tới để liên lạc với Ngũ di nương, nhờ ả trộm ra ngày sinh tháng đẻ của tử đệ Phượng gia. Trải qua rất nhiều năm truy xét, Kim Thước vệ bước đầu đã thu gọn tầm chú ý vào tử đệ Phượng gia.

Ban đầu họ hoài nghi Phượng Hạo, bởi Phượng phu nhân yêu quý trân trọng đứa bé kia biết bao nhiêu, làm y cũng ngỡ là như thế. Nhưng sau lần gặp gỡ trên hồ băng, y bỗng dưng bắt đầu chú ý tới nàng.

Sự cương quyết cay nghiệt và bình thản ung dung phảng phất huyết thống thâm trầm thường chảy trong hoàng tộc.

Phượng phu nhân nuông chiều Phượng Hạo thân gánh trọng trách chấn hưng Đại Thành trở thành một gã công tử ăn chơi, lại dạy dỗ đứa con gái bị coi thường và đối xử khắc nghiệt của mình thành một nữ tử siêu phàm tuyệt điểm.

Theo trực giác, y không tin.

Y phái thuộc hạ là đám công tử thông thạo tin tức trong kinh thành đi tiếp cận Phượng Hạo, rắc tâm khiến Phượng Hạo ham muốn hư vinh bị kích động đi bán những vật đáng giá trong nhà. Con cháu hoàng gia đều có kim ngọc điệp chứng minh thân phận; Phượng Hạo không biết chừng mực, lại túng quần tiền tài, một khi nó gạt Phượng phu nhân trộm ra vật gì thì mọi chuyện sẽ ngã ngũ.

Đám công tử dụ dỗ Phượng Hạo, mà ánh mắt y lại đặt vào Phượng Tri Vi.

Gặp nhau trong kỹ viện, chạm mặt trong thư viện, vụ án Thái tử mưu nghịch, Thiều Ninh hãm hại, lễ mừng thọ của Thường Quý phi, di chiếu lừa gạt, trên đường đi tới liên tục va nhau, chứng kiến con phượng non chưa cầm quyền bính là nàng từng bước cất tiếng hót trong veo.

Y cảnh giác, nhưng không ngăn được mình tiếp cận.

Không biết bắt đầu từ bao giờ, mục đích truy đuổi bóng hình nàng, ban đầu là dò xét, đã trở thành sa chân.

Là mệnh, là duyên hay là nghiệt, xoáy nước ẩn sau trong đôi mắt mờ sương của nàng đã khiến y không thể khống chế bản thân nhảy vào, đợi đến khi muốn rút chân trở ra thì đã sớm ngạt thở không chịu được.

...

Rèm trâu trưởng rủ không để lọt gió xuân tháng Hai, Ninh Dịch chống tay lên bàn, thu tờ giấy nhuộm vết mực đen lại.

Trải một tờ giấy mới sạch sẽ, lại nâng bút nhỏ, chấm lên mực thơm, chậm rãi viết xuống.

“Dâng lên dưới chân Thuận Nghĩa Đại phi.”

Ngày tháng vụt trôi qua trước mắt, y mơ hồ thấy trên cây cầu cũ cao rộng hùng vĩ của Đại Thành có người nghiêng nghiêng tựa vào lan can trên nền tuyết mỏng, chia nhau uống một bầu rượu xuoàng.

Y chỉ vào núi sông, cất lời ngạo nghễ, “Hôm ấy, cự thần Đại Thành ngã rạp như cỏ, đều quỳ lạy dưới chân Hoàng đế của ta.”

Nàng lặng lẽ uống rượu, cười lạnh lạnh. “Thứ họ quỳ lạy chẳng qua là binh đao nhuộm máu mà thôi.”

Đêm tàn sắp cạn, nàng tưới rượu xuống cây cầu cao sừng sững.

“Giọt rượu cuối cùng xin kính cây cầu lẻ loi này. Sự đời biến đổi vô thường, chỉ có cây cầu này là vĩnh viễn nằm đó.”

Sự đời quả nhiên là biến đổi vô thường, cho đến cuối cùng, chẳng ai còn là chính mình, chỉ còn cây cầu dài lặng thinh trong gió.

“... Từ biệt đã lâu rồi, nàng có bình an chăng?”

... Y tựa vào gò má nàng, nắm lấy ngón tay nàng, vuốt đi vuốt lại, hai bên hơi thở cùng nghe mùi vị giao hòa, ngay cả sợi tóc cũng lắng lắng quấn vào nhau, buông xuống cùng một chỗ. Thi thoảng lại nghiêng đầu, áp lên gò má nàng, gò má mịn màng như ngọc, tâm tình lại như lá biếc lướt qua mặt nước, khơi lên tầng tầng sóng gợn, lặng lẽ bập bênh lan xa.

Nàng có bình an chẳng, nàng có bình an chẳng, ngày hôm ấy trong tiểu viện ngoài cung, vành tai chạm tóc mai, kiều diễm đến lạnh lòng, cuối cùng bị lớp tuyết dày dai dẳng chôn vùi.

“... Từ ngày giã biệt ở Lũng Tây, đã được gần nửa năm ...”

... Chợt có ánh đèn lồng sắc sỡ từ đâu lóe lên, như châu ngọc bay lơ lửng trên trời. Đó là lễ mừng đại thọ của Thường Quý phi, chỉ nghe người nay cười, không thấy người xưa khóc.

Trong phế cung dưới cơn mưa rào, cung thất điều hiu hắt sương hừng hực cháy, nàng quay lưng vào y hong áo, tĩnh tại mà ôn tồn.

“Nàng tưởng nàng đẹp đến nỗi làm ta không kiềm chế nổi sao?”

“Tôi nghĩ tôi có thể.”

Phòng tối thơm nồng, tâm sự giao thoa, đôi môi ai ngọt lành như thế, ẩn chứa xuân sắc vô biên, vừa chạm vào đã kinh diễm, tiến sâu là sẽ mất hồn, khiến y cuối cùng đã buông rơi hồn phách, đánh mất trái tim.

“Tri Vi, dẫu người trong thiên hạ đều trở thành kẻ thù của ta, ta vẫn mong nàng không nằm trong số ấy.”

Tri Vi, Tri Vi, hóa ra chỉ cần nàng đối địch với ta, thì còn đau hơn cả thiên hạ đều coi ta là kẻ thù.

“...Đế Kinh đang vào mùa xuân, phong cảnh tươi đẹp, không biết đồng ruộng mệnh mang ở tái ngoại cảnh tương sẽ ra sao ...”

... Ngày ấy phong cảnh tươi đẹp, cây đa xò tán biếc như một chiếc ô, nàng chấp tay đứng đó. “Gọi Sở vương điện hạ đến nói chuyện với ta.”

Y đến, dù có đối lập thế nào, y cũng không muốn lời hện với nàng.

Trà thơm tay trắng, lời lẽ sắc bén, y hiều Phượng Tri Vi vùng vẫy chốn Đế Kinh không chịu thua kém người ta, song vẫn muốn giữ lại trái tim đã định trước là sẽ rẽ ngang nửa chừng, quay lưng vào nhau.

“Đừng tính toán hơn thiệt, đừng bàn đến tương lai, chỉ hỏi lòng mình lúc này – trái tim nàng.”

“Trái tim tôi nằm ở chỗ nó nên thuộc về - hoặc đến một ngày sóng to gió lớn sẽ khiến nó nghiêng ngả lật nhào.”

“Tri Vi, hãy rời khỏi quan trường, trở về Thu phủ ... Mai sau, nàng sẽ là của ta ...”

“Sở vương Ninh Dịch, không đạt yêu cầu!”

Tri Vi, ta quả đúng là một kẻ không đạt yêu cầu, còn chưa có tam cung lục viện mà đã ngang nhiên vung đao.

Đế Kinh đang độ vào xuân, nhưng cảnh xuân này lại thiếu đi một người, xuân cũng chẳng còn là mùa xuân năm ấy, Cây đa trong thư viện Thanh Minh vẫn xanh tươi, nhưng đời này còn ai nâng bàn tay trắng muốt dâng chén trà thơm nữa?

“...Đất bắc lạnh lẽo, sáng sớm đêm khuya, chớ quên giữ ấm ...”

... Trong thôn Hoa Nghiêm Đỗ có người lấy sinh mạng mình để bảo vệ cho họ thoát đi, trên vách đá dựng phía sau căn nhà có người nhẹ nhàng ôm lấy khoeo chân y.

“Vậy bây giờ hãy để tôi làm đôi mắt cho ngài.”

Dưới vách núi nương tựa lẫn nhau mà tỉnh lại, nàng cúi đầu cài khuy áo, đầu ngón tay tỏa ra mùi hương thoang thoảng, vẫn vương cho đến bây giờ.

“Nếu tôi rời khỏi Đế Kinh, vĩnh viễn biến mất, ngài sẽ nghĩ sao?”

“Đi tìm nàng.”

“Nếu không tìm thấy thì sao?”

“Nàng không thoát được đâu, cương thổ trong thiên hạ, mưa gió đất nước chung quy đều thuộc về ta. Dù xương cốt nàng có tan thành tro bụi, thì đó cũng là bụi của tao, xương của ta.”

Tri Vi.

Cương thổ trong thiên hạ, mưa gió đất nước, dù chung quy đều thuộc về ta thì chỉ e thứ ta tìm về cũng không phải là nàng trước kia. Trang sử nặng nề cuối cùng của năm Trường Hi thứ mười sáu rốt cuộc đã nghiền nát bụi của ai, xương của ai.

“... Nàng sinh ra và lớn lên trong lòng Trung Nguyên, chắc hẳn không quen với đồ ăn thức uống ở thảo nguyên ...”

... Ngày ấy từ đường dâng lên tiếng hô như thủy triều, nàng đi xuyên qua núi xa mà đến, khéo léo hóa giải mối nguy ở đấy, sau đó ngã vào lòng y.

Lần ấy y quỳ gối trước nàng, lặng lẽ tự tay lau người cho nàng, ôm nỗi bị thương, tưởng đâu từ giờ trở đi mọi thứ lại quay về điểm xuất phát, trở thành xa lạ.

Lần ấy hành quân đến Khê Tháp, trước hồ cỏ lau y nhật lộng vũ ngắt ngọn gió, muốn cùng nàng lắng nghe tiếng gió thổi.

Lần ấy vượt qua biển An Lan Dục, trong tiếng sóng trống trải, y chậm rãi đánh mảnh san hô lên phong thư, nghĩ một khắc đánh mất nàng cũng như nước biển đổi ngược, thế là lại thao thức suốt đêm không ngủ.

Đêm hôm ấy y lẳng lặng lần mò viết thư, tưởng tượng nàng sẽ dùng cách nào để giấu thư. Trong bầu không khí vắng vẻ mọi âm thanh ngừng bật, y lẳng lẽ vui mừng.

Nhưng hóa ra.

Khoảng cách gần nhất, chẳng qua chỉ vì khi kéo ra sẽ càng thêm mãnh liệt xa xăm.

Một đường biến chuyển, lên xuống không ngừng, cho đến hôm nay, thật sự chỉ là vài câu nói băng quơ hời hợt trên thư thi sao? Thật sự chỉ là những lời thăm hỏi xã giao mà Sở vương điện hạ bất cứ lúc nào cũng có thể nói ra với Thuận Nghĩa Đại phi trước bàn dân thiên hạ thôi sao?

Y đột ngột dừng bút.

Mím môi.

Sau đó lập tức ào ào cất bút, viết xuống cực nhanh, hết một câu lại ngừng một chút, rồi bỗng dừng hóa thành nước chảy cuồn cuộn.

“Tri Vi, ngày ấy Đế Kinh đổ một trận tuyết lớn, sâu đến đầu gối. Ta chần chừ đứng trước thiên điện cung An Bình rất lâu, nghe nói nàng từng nấn ná ở đây cả đêm, trên gốc cây lùn bên ngoài thiên điện có những vết ngón tay rời rạc, chính là nàng để lại phải không? Khi ấy nàng coi gốc cây kia là ta chứ gì? Coi nó là ta cũng không vấn đề gì, nhưng tại sao không đợi ta về đến nơi, để nàng tự tay bóp cổ ta? Ta vung đao nửa đường, lấy mạng hai người thân của nàng, nàng chỉ phất tay áo bỏ đi, trốn biệt đến thảo nguyên nơi chân trời, chuyện này thật sự không giống tính cách của nàng.

Tri Vi, có những người số mệnh đã định trước sẽ cản trở nàng, đo khắp thiên hạ cũng không trốn được. Có lẽ nàng không muốn trốn mà chỉ muốn giấu tài, hoặc sẽ một ngày nàng cũng vung đao nửa đường chém ta

một nhát, nếu vật thì nhất định đừng để ta chờ quá lâu. Công văn phong thường thăng chức cho Ngụy Tri vẫn nằm chờ nàng trong ngăn kéo của ta.

Nàng cũng từng hứa hẹn sẽ chờ ta bên kia con đường, con đường ấy bây giờ bị kéo đi quá xa rồi, nhưng dù có xa hơn nữa, chỉ cần sẵn sàng đi tiếp thì sẽ có một ngày đi đến tận cùng.

Cái hộp đựng đầy những lá thư ấy chắc hẳn đã bị nàng giày xéo dưới vó ngựa, hoặc bị nàng thả trôi theo dòng nước. Cũng không sao cả, mấy chữ kia viết thật sự rất khó coi, bao giờ rảnh rồi ta sẽ viết lại từng phong một. Cỏ lau ở Khuê Tháp, san hô ở An Lan Dục, kể cả gỗ phượng vĩ ở Mân Nam đều không phải thứ độc nhất vô nhị trên đời. Thứ độc nhất vô nhị thật sự là tâm tình khi gặp gỡ nhau mà người ta trọn đời không thể quên được.

Ta không biết nàng đã cất tâm tình ấy ở nơi nào, còn ta vẫn ở đây, chờ nàng đến tự tay đào bới.

Hãy nhớ, đừng để ta chờ đợi quá lâu.”

Phong thư được dán lại, lẳng lẳng đặt lên bàn cùng với cái giỏ đựng quà gói ghém kĩ càng kia.

Y hơi ngả ra đằng sau, tựa lưng vào ghế, đối diện với phong thư kia, lẳng lẳng nhìn ánh nắng dần dần lụi đi trên song cửa vuông vắn, thẳng bằng ánh trắng bàng bạc như sương, chiếu lên phong thư, xóa nhòa nét chữ trên đó.

Gió thổi trên mái hiên, khe khẽ hát lên khúc ca tịch mịch. Đêm ở Đế Kinh, miên man như thế.

Ánh nắng trên thảo nguyên lại sáng lóa rực rỡ, trong vương đình đoàn người chúc mừng đông vui như biển, cuốn người ta đi cho quên hết bi thương.

Hách Liên Tranh ôm Phượng Tri Vi thúc ngựa lao xuống, kể đó nhập vào biển người, chật vật rất lâu mới chạy tới cửa vương cung. Vừa thoát khỏi đám đông, Phượng Tri Vi liền đưa tay lên đập vào lồng ngực Hách Liên Tranh khiến gã phải nới lỏng tay, nàng liền phiêu diêu đáp xuống đất.

Nàng sửa lại vạt áo, không thèm liếc nhìn Hách Liên Tranh lấy một lần, xoay người đi thẳng.

“Ây ây, cô nổi giận đấy à?” Hách Liên Tranh vội vàng đuổi theo túm chặt tay áo nàng. “Đừng, đừng mà, tiểu di, tiểu di, lần sau ta không dám làm vậy nữa.”

Mỗi lần chột dạ gã đều gọi nàng là tiểu di, Phượng Tri Vi không biết làm sao, đành quay sang gã bảo: “Ngài nhớ nhé?”

“Đó là ta không kiềm chế nổi.” Hách Liên Tranh sáng mắt lên. “Tri Vi, cuối cùng ta cũng trở về từ Đế Kinh, có trời mới biết ta căm ghét Đế Kinh đến chừng nào, không khí âm trầm chết chóc, mọi người đều đeo mặt nạ, mọi người đều sống không theo ý mình. Thảo nguyên vẫn tốt hơn, bầu trời cũng cao hơn Đế Kinh một chút. Tri Vi, ta chỉ muốn cô biết ta rất vui mừng.”

Ta chỉ muốn cô biết ta rất vui mừng.

Hàng mi Phượng Tri Vi khẽ run rẩy, trong nháy mắt nàng mỉm cười có phần thê lương – Ta biết, ta biết, chỉ tiếc người muốn chia sẻ với ta niềm vui có thể chứa đầy cả thảo nguyên, mà ta lại không có nơi nào để chứa đựng niềm vui ấy.

Nơi ấy, nơi trái tim ta ngự trị, chỉ chứa trận tuyết đầu mùa ở Đế Kinh vào năm Trường Hi thứ mười sáu, thong thả rơi xuống, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

“Náo nhiệt ghê đó!” Phía sau truyền đến tiếng reo hò vui vẻ, Thuần Vu Mạnh dẫn theo hộ vệ hưng phấn chạy tới, lớn tiếng hô: “Ra thích cô nương của Hô Trác bộ! Ngày mai phải cưới một cô làm vợ mới được.”

“Lẽ nào người không quay về nữa?” Phượng Tri Vi cười cười.

Nụ cười của Thuần Vu Mạnh trong thoáng chốc đã tắt lịm, Phượng Tri Vi ngạc nhiên ngẩng nét mặt hân, nói: “Người thật sự không muốn quay về ư? Làm sao có thể chứ, Thuần Vu gia của người là thân tín của Sở vương, người trở về, với công lao ở Hoàng Hải cộng thêm lần hộ tống này, Sở vương nhất định sẽ thu xếp cho người một chức vụ thực chất và quan trọng, tiền đồ như gấm vóc, không nên buông bỏ.”

Từ ngày rời kinh đến nay, đây là lần đầu tiên nàng chủ động nhắc tới Ninh Dịch. Nhắc tới người ấy, trong lòng dường như đột ngột bùng lên một ngọn lửa, rối loạn mà nhói đau.

“Tôi nhận được khoái mã truyền thư của điện hạ.” Thuần Vu Mạnh đáp, “Ngài ấy nói tôi xuất thân từ thế gia võ tướng, quân công mới là thứ chân thực nhất. Ngài ấy bảo tôi cân nhắc, so với trở về kinh từ từ chịu đựng ở Trường An vệ, chi bằng nhân dịp trận chiến với Đại Liêu trước mắt cần bổ sung tướng lĩnh mà xin vào thẳng đại doanh tiền tuyến. Tôi đã quyết định rồi, bao giờ việc bên này xong xuôi, tôi sẽ đến đại doanh Vũ Châu, bắt đầu làm từ chức Tham tướng. Mọi chuyện tôi đều nghe theo sự an bài của điện hạ, xưa nay điện hạ chưa bao giờ sai.”

Thuần Vu Mạnh nhìn sắc mặt nàng, trong nháy mắt cảm thấy hồi hộp, muốn nói gì đó, lại cảm thấy không thể mở miệng.

Bên kia, Mẫu Đơn Hoa Nhi đang nói tía lia đã chen ra khỏi biển người, đưa tay kéo Phượng Tri Vi, cười nói: “Mau mau mau, chúng ta đi tham quan Potala thứ hai. Ta đã chuẩn bị chính cung cho con, đợi lát nữa ta sẽ chuyển ra ngoài.”

“Cần chứ cần chứ,” Mẫu Đơn Hoa Nhi thiếu điều trước trên sàn nhà lát đá trắng trơn nhẵn. “Ta đã sớm sai người chuyển phòng, con cứ vào ở thẳng là được. Xem thử căn phòng ta bố trí cho con, con nhất định sẽ thích, ha ha...”

Phượng Tri Vi thầm nghĩ với con mắt thẩm mỹ của bà, tồi mà thích mới là chuyện lạ. Mẫu Đơn Hoa Nhi đã kịp tuôn ra một tràng dọc đường đi, người phụ nữ này môi trên môi dưới ngày nào cũng mấp máy với tốc độ chóng mặt, chưa bao giờ cảm thấy mệt mỏi. “Con nghỉ ngơi cho khỏe, nghỉ thức Cát Cầu Nhi nhận vương vị không thể cử hành ngay được, phải đợi Phật sống Đạt Mã đến thỉnh thần, bao giờ mọi chuyện đều thuận lợi mới được. Vừa hay cũng để Phật sống Đạt Mã xem số cho con, hì hì, năm đó lão già kia liếc mắt nhìn ta một cái là vừa lòng, Khổ Khổ mới chặn họng được đám tộc trưởng lập ta làm Đại phi ...” Vừa mồm mép tép nhảy, vừa rề trái rề phải vào cung, đi một quãng xa mới đẩy một cánh cửa tựa như hiến bảo vật, cười nói: “Tinh tang tinh tang!”

Phượng Tri Vi chăm chú nhìn vào, quả nhiên cũng bị “tinh tang tinh tang” nện trúng.

Quả thật là ... đáng mừng.

Một màu đỏ ngợp mắt, giường đỏ màn đỏ chăn đỏ thảm len đỏ bích họa đỏ, khiến người ta nhìn mà hoa mắt chóng mặt. Vậy cũng chưa đáng là gì, khổ sở hơn nữa là trên tất cả mọi vật phẩm đều có hoa văn uyên ương vờn nước; uyên ương vờn nước cũng được thôi, lại còn vẽ uyên ương vờn nước màu xanh biếc và hoa mẫu đơn vàng trên những món đồ đặc màu đỏ chót, khiến người ta nhìn mà co giật chân tay.

“Đẹp không?” Mẫu Đơn Hoa Nhi dương dương tự đắc. “Tươi đẹp! Vui vẻ! Cách phối hợp này ta đã nghĩ lâu lắm đấy!”

Quả thực, cách phối hợp quái gỡ thế này, Mẫu Đơn Hoa Nhi phải khó khăn lắm mới nghĩ ra được.

Mẫu Đơn Hoa Nhi phân cho Cố Nam Y và Cố Tri Hiếu một gian phòng toàn màu hồng phấn chất đầy búp bê bằng vải bông với tạo hình quái đản, lại kéo tay Phượng Tri Vi và Hoa Quỳnh đi thêm vài bước, đẩy ra một cánh cửa, nói: “Quỳnh Quỳnh người sắp sinh con rồi, cũng phải ở gần một chút, chỗ này vốn là ...”

Bà đột ngột “ơ” một tiếng, dừng lại.

Cửa phòng mở ra, một người chậm rãi đứng lên từ tấm thảm len, hất hàm nhìn sang.

“Mai Đóa.” Mẫu Đơn Hoa Nhi nhìn chăm chăm vào nàng ta. “Sao muội còn ở lại đây? Chẳng phải ta đã bảo muội theo ta chuyển vào ở trong hậu điện lớp thứ hai đó sao?”

“Muội sẽ ở lại đây.” Mai Đóa cười cười, giơ cái bình trong tay lên. “Đại phi, ấm trà bơ này hãy còn nóng hổi, đến đây uống một chén, muội vừa gọi thị nữ pha xong ...”

“Sao muội còn ở lại đây?” Lưu Mẫu Đơn đột ngột thu giọng điệu nào ban nãy lại, không hề cười, cũng không đoái hoài đến lời mời của Mai Đóa, lặp lại câu nói trước đó một lần nữa.

Bà vừa chuyển giọng lạnh lùng, cảm giác tùy tiện trước giờ lập tức tan biến đi hết, mơ hồ cảm thấy lạnh lẽo thấu xương. Phượng Tri Vi nhìn bà, cuối cùng cũng hiểu ra vị Đại phi luôn tươi cười không so đo ấy đã làm thế nào để trấn áp vương đình trong quãng thời gian rồi ren này.

Mai Đóa nét mặt cứng đờ, cắn môi, cũng lặp lại câu vừa nói: “Muội sẽ ở lại đây.”

“Ta còn không ở lại đây, tại sao muội cứ muốn ở lại?” Lưu Mầu Đơn nhìn chăm chăm vào nàng ta, nét cười tắt lịm. “Lẽ nào muội còn tự phụ hơn ta?”

Mai Đóa đứng thẳng tắp, đặt bình trà lên bàn nhỏ, thản nhiên nói: “Muội đã ở trong căn phòng này mười mấy năm trời, ở lâu sinh tình, muội không hiểu vì sao Đại vương vừa lên kế vị thì ngay cả một căn phòng cũng không cho muội ở tiếp. Nếu thật sự muốn muội đi, cũng được thôi, hãy để Đại vương đến đuổi muội đi.”

“Cung Potala thứ hai là cung điện của ta, Cát Tường cũng không thể làm chủ.” Lưu Mầu Đơn giận quá hóa cười, vỗ tay một cái, lập tức bốn bề tràn ra một đám nữ nô. “Không đi chứ gì? Được rồi, thích ở thì cứ ở, nhưng tất cả những vật dụng của muội trong này đều do ta cấp cho muội, tức là của ta. Ta không thể kéo muội đi, nhưng ta có thể kéo đồ đạc của ta đi. Chuyển hết đồ đạc ra hậu điện cho ta, ngay lập tức!”

Nữ nô đáp dạ, tức khắc ra tay. Mai Đóa lao lên muốn cản, lại bị đám nữ nô đẩy sang một bên không chút nề nang. Phượng Tri Vi chấp tay đứng nhìn, đáy mắt nổi lên ý cười nhàn nhạt. Cũng tốt, xem ra tuy Mai Đóa tự coi mình là Thái hậu nhưng Thái hậu chân chính vẫn là Lưu Mầu Đơn.

Mai Đóa không ngăn cản được, bắt đầu to tiếng kêu gào. Nàng ta kêu gào bằng giọng địa phương ở vùng thảo nguyên này, Phượng Tri Vi nghe không hiểu, nhưng hiển nhiên không phải lời hay, bởi ánh mắt của Mầu Đơn Thái hậu đã trở lên khác lạ.

Tiếng kêu kinh động đến Hách Liên Trang, gã sai bước chạy tới, thấy cảnh tượng hỗn loạn này thì không khỏi ngẩn ngơ. Mai Đóa thấy gã, lập tức nhào vào trong lòng gã, khóc to, “A Trát, năm đó ta cứu con, các người đã nói muốn dùng cả cuộc đời để báo đáp ta. Thế mà bây giờ chỉ là một căn phòng cũng không cho phép ta ở tiếp!”

Phượng Tri Vi căm ghét nhú mày, quay sang Hoa Quỳnh, hai người đưa mắt nhìn nhau, đáy mắt đều có vẻ khinh miệt - lấy ơn để bắt người báo đáp, không ngừng không nghỉ, lẽ nào đãi ngộ như Công chúa mười mấy năm qua đều là uống phí?

Hách Liên Tranh khê đẩy nàng ta ra một chút, nhẹ nhàng vỗ vai nàng ta, cười nói: “Đây nào phải chuyện to tát gì, có ai không cho đi ở đâu? Chẳng qua là đổi sang phòng khác, đi, chúng ta đi xem hậu điện, chọn cho đi căn phòng tốt nhất!”

“Ta sẽ ở lại đây! Ta sẽ ở lại đây!” Mai Đóa giậm chân bình bịch xuống đất.

Hách Liên Tranh nhú mày, nhìn sang Phượng Tri Vi ướm hỏi.

Phượng Tri Vi bật cười, thầm nghĩ tâm tư Hách Liên Tranh vẫn quá giản đơn, một chữ “đi” gọi nhiều năm, lại thật sự coi người ta là đi. Nhưng người ta không muốn làm đi của người mới khổ.

“Được rồi.” Nàng đón nhận ánh mắt của Hách Liên Tranh, hờ hững nói, “VẬY đi sẽ ở lại đây.”

Mọi người đều sửng sốt, Mai Đóa ngẩng đầu lên khỏi lồng ngực Hách Liên Tranh, nhìn nàng có phần kinh ngạc. Phượng Tri Vi thấy nàng ta làm loạn cả buổi mà đôi mắt vẫn ráo hoảnh, bèn mỉm cười càng thêm dịu dàng châm chọc.

“Đi nói rất đúng, chẳng phải chỉ là một căn phòng thôi sao, nếu đi ở lâu sinh tình, bảo di chuyển đi quả đúng là trần trở không yên, vậy thì cứ ở lại đi.”

Mai Đóa mừng rỡ mở to đôi mắt, không tạ ơn nàng mà lại ôm Hách Liên Tranh thêm chặt. “A Trát, con tốt ghê, con tốt ghê!”

“Nhưng con không muốn ở đây.” Phượng Tri Vi uể oải bồi thêm một câu, “Con thích hậu viện hơn, Hách Liên Tranh, chúng ta đến ở hậu viện, để Đại phi và Mai Đóa di ở lại chỗ này.”

Mẫu Đơn Thái hậu mỉm cười, Mai Đóa ngây ra như phỗng.

“Ngoài ra,” Phượng Tri Vi không thèm liếc nàng ta một cái đã xoay người rời đi, thuận miệng nói, “Xét thấy trong khoảng thời gian gần đây vương đình không được yên ổn cho lắm, nên con cảm thấy chúng ta cần phải trông coi cung cấm nghiêm ngặt. Chỗ ở của con và Đại vương từ giờ trở đi sẽ do hộ vệ đưa dâu phụ trách canh gác. Ngoại trừ Đại phi và những người con đích thân cho phép, những người rảnh rỗi khác đều không được tự tiện tiến vào tầm cung hậu điện quấy rầy.”

Rất rõ ràng, Mai Đóa được xếp vào hàng “những người rảnh rỗi khác.”

Phượng Tri Vi tâm tình vui vẻ rời đi, thầm nghĩ may mà Mai Đóa di làm loạn lên như thế, dù sao cũng được giả thoát khỏi gian phòng ngủ kinh động trời đất quý thần khóc than mà Đại phi bố trí. Cả đám người không chút do dự đi theo nàng, chỉ để lại Mai Đóa ngơ ngác đứng trong òng, bốn bề mờ mịt.

Rất lâu sau, đối mặt với gian phòng đã xáo trộn lung tung, nàng ta gào lên, tung cước đá đổ chiếc bàn con.

Cái bàn con lăn lông lốc ra ngoài, dừng lại dưới chân một người, được một đôi tay nhẹ nhàng nâng lên.

Mai Đóa quay đầu, thấy Na Đáp vác cái bụng to mỉm cười đứng ở cửa.

Lưu Mẫu Đơn và Phượng Tri Vi chuyển sang hậu điện, vừa đi vừa thở dài thường thợt: “Chỉ tiếc gian phòng ta đã bố trí tỉ mỉ, có muốn bảo ta khuân hết sang đây cho con không?”

“Căn phòng đẹp như thế, con sợ mình sẽ ngấm nghĩa bất kể ngày đêm đến mất ngủ.” Phượng Tri Vi vội vàng chối đây đẩy, “Hay là Mẫu Đơn Hoa Nhi người tự mình thường thức đi.”

Cố thiếu gia ôm Cố Tri Hiếu đi theo lưng nàng. Bộ dạng tay áo phất phơ khi ôm trẻ con của y trông hết sức quái gở, dọc đường đi đám nữ nô đều nhìn y mà cười rúc rích. Cố thiếu gia chẳng thấy có vấn đề gì - chỉ cần Phượng Tri Vi không cười y, y sẽ cảm thấy cả thế giới đều bình thường.

“Oe oe ...” Cố Tri Hiếu bỗng dừng ọ ẹ trọng lòng y, ra sywsc nhòai thân hình bé bỏng ra bên ngoài.

Phía đối diện, một nữ nô ôm một đứa bé đi tới. Đứa bé kia thoát nhìn còn nhỏ hơn Cố Tri Hiếu một chút, Cố Tri Hiếu hiếm khi gặp được một sinh vật đồng loại nên tỏ ra hưng phấn.

Hách Liên Tranh đã vui vẻ chạy qua. “Hoa Loa Kèn, đây là đệ đệ con phải không?”

Mẫu Đơn Hoa Nhi nhìn thấy đứa bé nhỏ xíu kia, đã sớm ngây ra tại chỗ, kinh ngạc hỏi: “Ồ? Vẫn chưa chết hả?”

Phượng Tri Vi thở dài ... Nói vậy là sao chứ?

“Vương gia, Đại phi.” Nữ nô kia hành lễ với mọi người. “Sát Mộc Đồ rất khỏe mạnh, nô tỳ vừa đưa cậu ấy vào vườn ngắm hoa.”

“Tên nó là Sát Mộc Đồ hả?” Hách Liên Tranh vô cùng hào hứng đùa nghịch đứa bé kia, ngoắc lấy ngón tay nhỏ xíu của nó lắc lư. “Khỏe đấy, đệ đệ ngoan!” Lại ôm đứa bé đưa cho Lưu Mu Đơn. “Còn chưa chịu bế?”

Lưu Mẫu Đơn dang tay ra, trong nháy mắt không ngờ lại làm một động tác rút về, sau đó mới phản ứng lại, ôm lấy đứa bé.

Bà cúi đầu nhìn đứa bé kia đăm đăm, thần sắc trên mặt vô cùng phức tạp.

Từ góc độ của Phượng Tri Vi, nàng thấy khóe mắt hơi sụp xuống của bà phản chiếu ánh nắng, dường như có tia sáng nào vừa vụt qua.

Rồi sắc mặt bà trở lại như bình thường, ôm đứa bé đuổi Hách Liên Tranh. “Đừng nấn ná ở đây nữa, mau đi chiêu đãi các tộc trưởng. Còn nữa, phái người đi đón Phật sống Đạt Mã, không cần biết lão già kia ngang bướng đến đâu, cứ trối lên ngựa dong về cho ta, đừng để lão lê lét chậm như rùa bò, đem dài lắm mòng!”

“Mẫu thân yên tâm!” Hách Liên Tranh cười hì hì ửng thuận, lại nói với Phượng Tri Vi, “Hoa Loa Kèn mệt rồi, nàng chăm sóc mẫu thân giúp ta.”

Phượng Tri Vi nhìn vào mắt gã, gật đầu. Sắc mặt Mẫu Đơn Hoa Nhi trong nháy mắt trở nên gượng gạo, quay đầu bước đi.

Phượng Tri Vi theo bà đến căn phòng đã được an bài, thu xếp cho những người đi theo ở gần đây. Thảo nguyên không chia ra làm nội viện ngoại viện nam nữ ở riêng giống Trung Nguyên, mà mỗi người một phòng là coi như tách ra rồi. Na Đáp bị phân cho căn phòng nằm giữa Tông Thần và Cổ Nam Y, cách sắp xếp này khiến nàng ta mặt xám ngoét như tro.

Lưu Mẫu Đơn giúp nàng thu xếp xong xuôi liền ôm đứa bé muốn đi, Phượng Tri Vi mỉm cười giữ bà lại uống trà.

Uống chưa được một lúc bà đã nói muốn đi nhà xí, rồi ôm đứa bé định đi, Phượng Tri Vi tủm tỉm cười nhắc nhở bà, không cần thiết phải mang đứa bé đi nhà xí cùng mình chứ, lỡ rơi vào hầm cầu thì biết làm sao?

Đi nhà xí xong bà quay về nói mình nhớ một cái ao trong vườn đằng sau, không muốn để đám nữ nô giặt quần áo làm dơ, ôm đứa bé định đi

xem. Phượng Tri Vi mỉm cười đỡ lấy đứa bé, nói để con bế Sát Mộc Đồ cho mẹ, mẹ cứ chuyên tâm ngắm nước nôi đi.

Mẹ chồng nàng dâu cứ cười tới cười lui mãi cho đến tối, ăn xong bữa cơm tối, Lưu Mẫu Đơn có vẻ thở phào nhẹ nhõm, ôm Sát Mộc Đồ, “Nán lại chơi chỗ con cả ngày trời rồi, bây giờ nên quay về đi ngủ.”

“Mẹ đi thông thả, con không tiễn.” Phượng Tri Vi nói xong câu này thì thấy Lưu Mẫu Đơn sáng bừng đôi mắt, lập tức bỏ đi như có lửa cháy dưới móng.

Phượng Tri Vi ngồi đó, nghe tiếng gió mãnh liệt vô cùng chốn thảo nguyên, xa xa có tiếng sói xám tru xé gan xé ruột truyền đến.

Một lát sau, nàng đứng lên, Cổ thiếu gia đã cầm áo choàng của nàng đứng chờ ở cửa.

“Sao huynh biết tôi muốn ra ngoài?” Phượng Tri Vi hơi sững sốt, nghiêng đầu nhìn y.

Cổ thiếu gia trầm ngâm giây lát rồi nói: “Có tâm sự.”

Cái người chỉ để ý đến một thước ba tấc đất trước mặt ấy, cái người mà người chết trước mặt chưa chắc y đã chớp mắt một cái ấy vậy mà chỉ bằng cảm giác đã phát hiện được nàng có tâm sự. muốn ra ngoài?

Phượng Tri Vi kinh ngạc nhìn Cổ Nam Y chăm chăm - Bắt đầu từ bao giờ, y đã thay đổi, vừa âm thầm lặng lẽ, lại vừa long trời lở đất?

Áo choàng khoác lên vai, dày nặng ấm áp. Phượng Tri Vi đưa tay ra buộc thắt lưng, không ngờ Cổ Nam Y cũng định giúp nàng buộc thắt lưng từ đằng sau. Ngón tay hai người vừa chạm, y đã vội vàng rút tay về.

Rụt lại quá nhanh, khiến Phượng Tri Vi lại ngơ ngẩn – Hình như y vẫn cảm hơn trước kia. Trước kia đừng nói là động một ngón tay, dù có túm lấy nàng sờ soạng khắp người, y cũng hoàn toàn không kiêng kị.

Lẽ nào sự mở lòng từ từ của y nhất định phải liên quan đến nàng sao?

Phượng Tri Vi mím môi, trong nháy mắt lòng đã rối như tơ vò, chậm rãi buộc kỹ thắt lưng, không ngoài đầu lại, nhẹ nhàng nói: “Đi thôi.”

Cố Nam Y lặng thinh đi theo sau lưng nàng, lấy ra một quả hồ đào đã rất lâu y không ăn, chậm chậm nhai.

Không biết vì hồ đào đã để rất lâu hay vì nguyên nhân gì khác, mà ăn trong miệng lại có vị chan chát, không được ngọt ngào như bình thường.

Vị chan chát cũ kĩ này khiến y nhớ tới cái lần nàng đổ bệnh nặng ở Hoàng Hải, y bắt chắt mưa ngủ trên mái hiên, ngửi thấy mùi rêu xanh bốc lên từ bốn phía, lại nhớ tới mùi tuyết mới rơi trong cái ngày nàng chôn cất người thân trong trận tuyết lớn, y đỡ nàng đi trên đất tuyết. Y từng ngoái lại nhìn quãng đường đã đi qua, trên đất tuyết mờ mịt chỉ in hai hàng dấu chân của y và của nàng. Tận cùng của dấu chân là hai phần mộ tro tro.

Quả hồ đào ăn trong miệng cứ thế mất dần hương vị, song y vẫn từ từ ăn hết.

Có mấy mảnh vụn hồ đào rơi trên ngón tay, y chỉ nhẹ nhàng liếm đi. Trên ngón tay ngoại trừ mùi hương hồ đào thì hình như còn chút mùi vị khác, mùi hương thoang thoảng như sương mù lúc nửa đêm, không thể nắm giữ mà đâu đâu cũng có.

Y cẩn thận ngửi mùi hương vương trên ngón tay, cánh môi đỏ ôn nhuận, nhẹ nhàng chạm lên ...

Từ đầu đến cuối Phượng Tri Vi không ngoái đầu lại.

Ánh trăng rải rác trên con đường lát đá trắng toát, y đi sau nàng một bước, dùng bóng hình cao lêu nghêu của mình dịu dàng che bên trên nàng.

Kiến trúc của cung điện Potala thứ hai rất rời rạc, không hề có kết cấu và đội ngũ canh gác nghiêm ngặt, cho nên đi vòng qua một bức tường thấp, nàng đã thấy một dãy cửa sổ dài đóng chặt nơi gian phòng ngủ đỏ thẫm của Đại phi.

Mẫu Đơn Hoa Nhi là người rất thích thông thoáng, đi đến đâu cũng ưa mở toang cửa sổ ra trước, hôm nay lại đóng im ỉm gian phòng ngủ của mình.

Phượng Tri Vi cười cười, thấy bóng dáng Mẫu Đơn Hoa Nhi được ngọn nến in lên lớp giấy dán trên cửa sổ.

Bà ôm Sát Mộc Đồ, nhẹ nhàng đứng đưa, đi lòng vòng trong phòng, hình như đang khe khẽ hát lên bài ca dao nào đó, âm điệu hết sức mềm mại, có lẽ là một khúc hát ru.

Bốn bề thoáng thoải hương hoa, là một loại hoa nhỏ màu lam, không phô trương mà đẹp ở chỗ nở bừng rực rỡ. Ánh trăng rất tinh khôi, cơn gió rất trong lành, bên trong cửa sổ vọng ra tiếng ca dao, đứng đưa như một con thuyền nhỏ.

Tất cả đều tinh mịn và đẹp đẽ, có một khoảng khắc Phượng Tri Vi còn tưởng là mình nghĩ nhiều, hiểu lầm ẩn ý của Hách Liên Tranh.

Mẫu Đơn Hoa Nhi cất tiếng hát, ôm Sát Mộc Đồ. Tiếng ca vẫn không ngừng lại, bà vừa hát vừa đi đến bên giường, đưa tay ra kéo tấm rèm treo.

Tiếng ca không ngừng lấy một khắc, còn loáng thoáng nghe thấy lời ca.

“...Đứa bé con, như đóa hoa, bị gió dập, bị mưa vùi ...”

Ánh trăng lặng lẽ lùi lại, đám mây bay tới, trong hành lang loang lổ những bóng đen đậm nhạt không đều. Tiếng ca lửng lơ quan quần, rõ ràng là những lời ca hết sức bình thường mà không hiểu sao nghe ra lại có phần quý dị.

“...bị gió đập, bị mưa vùi ...”

Lưu Mẫu Đơn vừa hát vừa rút sợi dây buộc màn.

“...bị mưa vùi...”

Bà cuốn sợi dây quanh cánh tay, kết thành một nút thông lọng.

“..bị mưa vùi...”

Phượng Tri Vi đột ngột đẩy cửa bước vào.

Ting ca tức thì im bật, trước giuồng, Lưu Mẫu Đơn hoảng hốt quay đầu.

Tay bà nắm sợi dây vải được kết thành nút thông lọng, mặt bà giàn giụa nước mắt.

Anh mắt Phượng Tri Vi chậm rãi quét qua gương mặt bà, quét qua sợi dây vải, quét qua Sát Mộc Đồ đang say ngủ trong lòng bà.

Nời mẹ này rơi lệ, cất tiếng ca, kéo thông lọng, chuẩn bị choàng lên cổ đứa con của mình!

“...Tại sao...” Rất lâu sau, Phượng Tri Vi mới bật ra câu hỏi đầu tiên, vừa thốt ra khỏi miệng đã kinh ngạc nhận ra giọng nói mình khàn đục.

Có những người mẹ như thế, luôn khiến người ta sinh ra cảm giác uy nghiêm đáng sợ, không biết nguyên nhân bắt đầu từ tình yêu của bà.

Lưu Mẫu Đơn hồn bay phách lạc nhìn nàng, đột ngột buông tay, sợi dây vải rơi xuống đất. Dường như bà đã mất đi tất cả sức lực, suy sụp ngã ngồi trên giường, hai tay che mặt. Một lúc sau, có giọt nước mắt tựa trên châu lấp lấp sau kẽ ngón tay.

“Sát Mộc Đồ không thể giữ lại ... Tất cả con trai của ta đều không thể giữ lại ...” Bà nước nở nói, “Phật sống Đạt Mã bảo, Trái Đáp Lan khắc huynh đệ, nhưng nếu có một ngày nó không khắc được huynh đệ thì huynh đệ chắc chắn sẽ khắc nó...”

Trong lòng Phượng Tri Vi chợt dâng lên cảm giác lạnh buốt, lát sau mới nói: “Bảy đứa con trai đã chết của người...”

Lưu Mẫu Đơn chỉ còn biết nước nở.

Phượng Tri Vi lùi lại một bước, nhìn người phụ nữ ngày thường tươi cười phong lưu này. Cái người thoát nhìn có vẻ vô tư lự này lại có thể tự tay giết chết bảy đứa con trai của mình, để đứa con cả thuật lợi trưởng thành ư?

“Những lời mê tín dị đoan không thể tin tưởng hoàn toàn.” Phải mất một lúc lâu, Phượng Tri Vi mới lấy lại được giọng nói của mình.

Lưu Mẫu Đơn tuyệt vọng lắc đầu, “Không...không sai được đâu, khi đứa em thứ ba của Trát Đáp Lan chào đời, trông nó rất đáng yêu, ta nhất thời mềm lòng...Kết quả năm ấy Trát Đáp Lan rơi xuống vách núi, suýt nữa thì mất mạng...”

“Con không hiểu.” Hồi lâu, Phượng Tri Vi mới chậm rãi hỏi, “Vì sao nhất định phải giữ lại Hách Liên Tranh, không ngại vứt bỏ bấy nhiêu mạng sống của những đứa trẻ đều là con trai người?”

“Hô Trác bộ có quy củ, con trưởng dòng đích có quyền thừa kế cao nhất.” Lưu Mẫu Đơn hạ giọng nói, “Hô Trác Thập Nhị Bộ đời nào cũng

phải đổ máu vì vấn đề thừa kế, đôi khi thậm chí còn di họa đến vài đời. Con trưởng dòng đích thừa kế sẽ có sức hiệu triệu cao nhất, cũng dễ khiến bộ tộc chấp nhận nhất, có thể tránh đi rất nhiều phen tranh. Cho nên chỉ cần con trưởng dòng đích không phải kẻ ngốc thì căn bản chỉ cần sinh ra là vương vị chẵn chẵn sẽ về tay. Huống chi vào năm Trát Đáp Lan ra đời, đồng cỏ được mùa to, trời giáng cầu vòng đôi, Phật sống Đạt Mã nói đây là điềm lành, là thiên mệnh anh hùng. Trát Đáp Lan không thể chết được.”

Tiếng kể lẽ buồn bã của bà vang vang trong màn đêm yên tĩnh, giọng bà rất nhỏ. Phượng Tri Vi đứng lặng thật lâu, thở dài một tiếng, ôm lấy bờ vai bà.

Lưu Mầu Đơn nhào vào lòng nàng, lệ rơi như suối song nín nhịn không khóc ra thành tiếng, bờ vai mong manh vì thế mà không ngừng run rẩy, khin người ta khó lòng tin nổi rằng một bờ vai yếu ớt như thế lại lặng lẽ gánh vác trọng trách hưng vượng cho cả một bộ tộc, gánh vác bảy mạng sống vô tội là cốt nhục chính mình sinh ra.

Trong đêm tĩnh mịch, ngón tay bà đặt lên cổ họng đứa bé, phải chăng cũng run lên bần bật như giây phút này?

“...Sát Mộc Đồ... không thể giữ lại... Thảo nguyên của Khố Khố không thể rơi vào nguy hiểm...” Nước mắt của Lưu Mầu Đơn đã rơi ướt đầm vạt áo Phượng Tri Vi nhưng giọng nói bà lại dần dần tăng thêm một phần kiên quyết. “Đứa bé này vừa nhìn đã biết là sống dai...Mới mang thai thôi nó đã khắc chết cha rồi, cái đêm ta vớt nó lại vương đình rõ ràng đâu đâu cũng có kẻ địch, vậy mà nó lại lăn xuống gầm giường bình an vô sự. Sau chuyện này tỳ nữ không tìm thấy nó, không chừng nó cũng chết đói dưới gầm giường, ấy thế mà khi tỳ nữ vào phòng sắp quay ra, nó lại khóc òa lên...Nó sống dai như thế, Trát Đáp Lan...không chống đỡ được đâu...”

Trong phòng rơi vào im lặng, chỉ còn tiếng nước n khe khẽ của Lưu Mầu Đơn. Phượng Tri Vi m bà, ngửa đầu nhìn lên đình màn, ánh mắt bất

đắc dĩ mà bi thương. Cố Nam Y đứng bên cạnh cửa, dường như đang suy tư rất sâu, không hiểu vì sao có người mẹ lấy thân mình che chở cho Cố Tri Hiếu thoát chết, cũng có người mẹ ôm Sát Mộc Đồ vào lòng, tiễn nó đi chết.

“Không!”

Một tiếng hét to, sau lưng đột ngột nổi lên một trận gió xoáy. Gió xoáy tới gần, đoạt phắt lấy Sát Mộc Đồ trong vòng tay Lưu Mẫu Đơn, nhét vào lòng Phượng Tri Vi.

Hách Liên Tranh đã tới.

“Mẫu thân!” Gã quỳ sụp bên giường, đầu gối côm cộp vào mép giường, khổ sở đến nỗi giọng nói cũng biến dạng. “Đừng giết Sát Mộc Đồ, tính mạng của con không cần để để lấy mạng mình để đổi!”

“Trả Đáp Lan.” Lưu Mẫu Đơn đã bớt xúc động hơn một chút, lau sạch nước mắt nước mũi, hung hăng chùi lên chần nm bằng găm vóc. “Người không cần cũng phải cần! Đã hi sinh bao nhiêu đứa rồi, chẳng lý gì lại bại trong gang tấc!”

“Chẳng ai khắc được con hết!” Hách Liên Tranh to tiếng nói, “Mẫu thân đừng có tin chuyện này!”

“Ta biết, a, ngoan nào, đây là đứa bé cuối cùng, đứa bé cuối cùng rồi.” Lưu Mẫu Đơn xoa mặt Hách Liên Tranh.

“Không!”

Nếu lòng không tràn ngập khổ sở, Phượng Tri Vi suýt nữa đã bật cười thành tiếng. Đoạn đối thoại này nghe thật giống bà mẹ dỗ dành đứa con ăn cơm.

Vương tộc thảo nguyên cũng có nỗi bất đắc dĩ và thê lương khắc sâu vào cốt tủy như thế...

“Lão nương không có thời gian làm nhảm với người!” Lưu Mẫu Đơn khuyên mãi không xong, bỗng dừng trở mặt, tung cước đá văng Hách Liên Tranh. “TRước khi cha người qua đời, ta đã nhận lời ông ấy, phải thay ông ấy bảo vệ thảo nguyên này và bảo vệ người, không tiếc hi sinh bất cứ thứ gì. Thằng nhãi nhà người còn dám lăng nhăng với ta một câu, ta sẽ bỏ cha người bỏ luôn cả người!”

“Một người đã chết, bà thích bỏ cứ việc bỏ, chỉ cần bà nỡ bỏ thôi!” Hách Liên Tranh cũng trở mặt, rút xoẹt trường đao ra kề lên cổ mình. “Ông đây chịu đựng đủ lắm rồi, thôi thì lấy mạng đổi mạng, cái mạng này trả lại cho bà, bà thích giết ai thì giết đi!”

“Người!” Lưu Mẫu Đơn trợn ngược đôi mắt.

“Ta!” Hách Liên Tranh nổi giận đùng đùng.

Bỗng có người nhẹ nhàng rút thanh đao ra khi bàn tay Hách Liên Tranh.

“Mọi người ầm ĩ làm gì chứ, nghe con nói nào.” Người rút đao chính là Cố thiếu gia, người nói chuyện chính là Phượng Tri Vi, nàng nháy mắt với Lưu Mẫu Đơn. “Đại phi, mẹ xem chuyện đến nước này, cứ muốn hét muốn giết ngay mặt người ta thì ai mà chịu chứ? Thông thả bàn bạc nào, thông thả bàn bạc nào.”

Xoay người, nàng lại nháy mắt với Hách Liên Tranh. “Ngài cứ sống cho khỏe mạnh thì chẳng phải mẫu thân ngài sẽ không lo ngài bị khắc nữa sao? Còn đứng đây làm loạn cái gì chứ?”

Lưu Mẫu Đơn tỉnh ngộ - Con dâu nói thế là ám chỉ bây giờ ta chưa thể giết được, đợi sau này hẵng nói, không chừng nó còn giúp ta giải quyết.

Hách Liên Tranh tỉnh ngộ - Vợ mình nói thế là ám chỉ ta cướp Sát Mộc Đồ đi, thế là mẹ không hại nó được nữa.

Hai người đều thở phào, yên yên ổn ổn bò dậy. Phượng Tri Vi xoa người bước đi, ôm đứa bé đặt vào lòng Cố thiếu gia. “Nuôi chung với Cố Tri Hiếu.”

Hai người kia còn chưa kịp nói gì thì đằng xa đột ngột truyền đến tiếng ồn ào.

Một giọng nói già nua thở phì phò: “Mau mau mau, cô gái người Hán ở Trung Nguyên kia, mau mau giúp ta ...”

Giọng nói ấy vùi lấp trong tiếng truyền báo ngân nga hùng hồn của Thuần Vu Mạnh.

“Sở vương điện hạ gửi lễ khẩn từ tám trăm dặm, xin dâng lên dưới chân Đại phi của Thuận Nghĩa vương...”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 55: Phạt Roi

Type: tuyen nguyen

Nghe tiếng truyền báo kia, Hách Liên Tranh và Cố Nam Y đồng loạt quay sang ngó Phượng Tri Vi. Nàng nghiêng nửa mặt, nhìn ra khóm hoa bên ngoài cửa sổ, không thấy rõ sắc mặt.

Bầu không khí trong phòng bỗng dưng có phần lúng túng, chỉ có Mẫu Đơn Hoa Nhi không biết đầu đuôi câu chuyện trừng mắt nhú mày, vô cùng nghi hoặc. “Sở vương nào nhỉ? Là người hiện giờ đang nắm quyền thế ngút trời trong triều đình ấy ư? Lễ vật của vương công chẳng phải đã tặng từ trong kinh thành rồi sao, có gì lại từ xa gửi tới cơ chứ? Lại còn tặng cho...”

Bà thành linh im bật, nhìn sắc mặt của Hách Liên Tranh. Gã quay sang hướng khác, chỉ nói một câu đơn giản: “Tri Vi, nàng chăm sóc cẩn thận cho Sát Mộc Đồ.” Rồi vội vàng sai bước ra ngoài, từ xa đã nghe gã lớn tiếng sai bảo: “Người đâu, đưa Phật sống Đạt Mã đi nghỉ.” Lại quát: “Lễ vật đưa thẳng đến hậu điện nơi Đại Phi ở.”

Hoa Mẫu Đơn khe khẽ “lẩm bẩm” sao cho Phượng Tri Vi có thể nghe thấy: “Cát Cầu Nhi nhà ta, lòng khoan dung thật sự không tệ đâu...”

Phượng Tri Vi cười cười, nói: “Sát Mộc Đồ để con bế đi, Mẫu Đơn Hoa Nhi, chẳng phải con đã nói với người rồi sao, nếu người tin Phật sống Đạt Mã thì không cần phải sinh nhiều con như thế.”

“Con tưởng ta muốn thế sao.” Mẫu Đơn Hoa Nhi chuyển hướng chú ý, gân cổ lên nói, “Ta gả cho ông ấy hai mươi lăm năm mà cộng lại chẳng qua

mới sinh tám đứa! Hô Trác bộ thích con đàn cháu đông, Khố Khố muốn có rất nhiều con, những lời của Phật sống Đạt Mã ta lại không dám nói với ông ấy, đành tự mình lén lút tìm thuốc tránh thai để uống. Ta nghĩ đến rất nhiều phương pháp tránh thai, nhưng ông ấy lại thường xuyên lén lút phá đám ta, đổ hết hoặc thay hết thuốc của ta. Khi ta mang thai lại canh giữ chăm chặp, cứ phòng bị rồi lờ làng như thế. Bản thân các bài thuốc cũng không quá hiệu nghiệm, phải, cứ cách dăm ba bữa lại sinh ra một đứa.”

“Lão vương không biết những đứa bé là do người...”

“Ta chỉ nói với ông ấy nửa trước trong lời tiên tri của Phật sống Đạt Mã, ông ấy cứ tưởng chúng bị Trát Đáp Lan khắc chết.” Giọng Lưu Mẫu Đơn hạ dần xuống, “Ta không muốn để ông ấy giận cá chém thớt sang Trát Đáp Lan, nhưng cũng không muốn để ông ấy đau lòng...”

Cho nên cứ thế che giấu ông ấy đến chết, tự mình gánh vác toàn bộ đau khổ do lời tiên tri kia mang đến?

Phượng Tri Vi nhìn Lưu Mẫu Đơn, có chút mơ hồ, trên đời này sao lại có một người phụ nữ chiều chuộng chồng mình đến thế chứ? Khố Khố lão vương thật sự rất có phúc.

“Con có thể đi rồi, đừng ở đây nói lằng nhằng nữa.” Mẫu Đơn Hoa Nhi giục ngược lại nàng. “Ta không nói chuyện với kẻ tâm thần không ổn định.”

Phượng Tri Vi cười cười hơi xấu hổ, nàng bước ra cửa, giao Sát Mộc Đồ cho nữ hầu trong vương đình, lại giục Cố Nam Y đi ngủ. Cố Nam Y nghiêm túc nhìn nàng một lúc lâu rồi bảo: “Đừng khóc.”

Phượng Tri Vi im lặng, miễn cưỡng cười nói: “Đang yên đang lành, tôi khóc làm gì?”

“Trong lòng cô.” Cố Nam Y chỉ vào lòng nàng.

Phượng Tri Vi trầm ngâm đứng trong bóng tối, cơn gió trên thảo nguyên lạnh lùng cứng cõi, mùi hoa lại mềm mại, pha lẫn với mùi hương trong lành như rau hẹ xanh từ người nam tử đối diện, mang cảm giác ấm áp dễ chịu.

Một lúc sau, nàng khe khẽ mỉm cười.

Cố Nam Y đột ngột đưa tay ra vuốt tóc nàng, ôm lấy nàng bằng cử chỉ hơi gượng gạo, vỗ hai nhịp lên lưng nàng.

Động tác này giống y như đang dỗ Cố Tri Hiếu ngủ...

Phượng Tri Vi vui mình trong lòng y, muốn cười, rồi lại cảm thấy mũi mình cay cay. Đây là lần đầu tiên hai người ôm nhau, chẳng liên quan đến chuyện gió trăng, chỉ có quan tâm, quan tâm... Cuối cùng y cũng hiểu ra, rất tốt.

Ngọn gió bốn bề trôi trong yên ả, uyển chuyển ôn nhu như một bản nhạc nhẹ.

Một lúc sau Phượng Tri Vi nhẹ nhàng đẩy Cố Nam Y ra, khẽ nói: “Nam Y, huynh đừng lo lắng. Khóc cũng không sao cả, ai mà chẳng có lúc phải khóc, chỉ cần khóc xong nên nhớ lần sau mình sẽ cười thì không sao hết.”

Cố Nam Y dăm dăm nhìn nàng, đột nhiên nói: “Nếu có một ngày ta khóc vì ai đó thì vĩnh viễn sẽ không cười nữa.”

Nói xong không đợi Phượng Tri Vi trả lời, y đã xoay người bước vào cửa. Cánh cửa đóng đánh “kẹt” một tiếng rất nhỏ nhưng lại chấn động khiến Phượng Tri Vi giật mình.

Trong lúc nàng không để ý, Cố Nam Y hình như đã thật sự dần dần hé mở thế giới của riêng mình. Đây là lần đầu tiên nàng nghe y nói ra những

lời hoàn chỉnh rõ ràng mà lại diễn tả đầy đủ suy nghĩ của mình như thế.

Ấn ý trong đó lại khiến nàng kinh hãi.

Nàng lặng lẽ nhìn đắm đắm vào cánh cửa phòng đóng chặt của Cố Nam Y, một lúc sau mới thở dài, tiếng thở dài ấy tan đi trong đêm xuân tĩnh mịch trên thảo nguyên.

Từ hành lang đằng trước đến cửa là bảy bước, từ cửa đến hành lang phía trước cũng là bảy bước.

Phượng Tri Vi dùng bước chân đo đếm hơn mười lần khoảng cách trước cửa phòng mình.

Bốn bề vắng lặng như tờ, không như những gia tộc lớn ở Trung Nguyên lúc nào cũng có người đứng bên cạnh chờ hầu hạ, không khí vắng lặng này bình thường xem ra rất tốt nhưng vào lúc này lại có vẻ không được quen thuộc.

Ánh trăng đã rọi tới trung đình, Phượng Tri Vi ngẩng đầu ngắm sắc trời, thở dài bất đắc dĩ, đẩy cửa ra.

Một cái giỏ đựng quà hình thức rất đặc biệt lặng lẽ đặt chính giữa phòng. Giỏ quà có màu nguyệt bạch, viền ngoài là màu vàng nhạt và đen, phong cách này thoát nhìn đã ngấn ngợ, nhắc người ta nhớ tới một người.

Phượng Tri Vi ngắm nghía rất lâu rồi lặng lẽ mở giỏ quà ra.

Lễ vật rất nhiều, chất đồng một cách chỉnh tề nhưng gần như rất vụn vặt.

Một bình gốm thô đựng rượu mạnh, một cây nỏ nhỏ hình thù kỳ quái, một gói quà kim sa hải đường, một mảnh thủy tinh vỡ, một miếng bánh

nướng lớn chấm tương hải đường, một cây dùi trống bằng vàng, một gói hạt thông, một miếng cá khô.

Bầu rượu cộng ẩm trên cầu Vọng Đô, cây nỏ đã chĩa vào hậu tâm nàng trong đêm trước khi xảy ra biến cố ở thư viện Thanh Minh, quà kim sa hải đường từng dùng để ngụy trang ám sát đế vương, bức tượng mẫu phi Ninh Dịch làm bằng thủy tinh giấu sâu trong địa đạo, bánh nướng lớn chấm tương hải đường đã ngăn chủ thủ của Ngũ hoàng tử, dùi trống mà Hách Liên Tranh đã đánh trong cuộc thi thơ ở thọ yến của Quý phi, hạt thông nàng đào sạch hang sóc ăn cùng với y trên núi Kị Dương, miếng cá khô mà dân chúng Hoàng Hải ném tới, được nàng vớt lên đem đi nấu ăn.

Y dùng cách này để nói cho nàng biết rằng con đường đã đi qua, y chưa bao giờ quên.

Phượng Tri Vi ngồi khoanh chân dưới đất, trong vô thức nàng siết chặt mảnh thủy tinh kia trong lòng bàn tay, cảm giác lạnh lẽo như tâm tình nàng lúc này.

Trong lòng nhói đau, ngón tay không kiềm chế nổi mà khe khẽ dùng sức, nhưng không đau đớn như trong tưởng tượng. Nàng giơ tay lên, mới nhận ra cạnh của mảnh thủy tinh kia vốn sắc nhọn song đều đã được cẩn thận mài mòn.

Là ai trong đêm yên tĩnh đã tỉ mỉ mài giữa mảnh thủy tinh, rơi xuống những mẫu vụn trong veo như ánh lệ?

Là ai tâm tư tinh tế đã lặng lẽ mài tròn góc cạnh, chỉ vì lo sợ trong một khắc kia người ấy cảm xúc dâng trào có thể sẽ tự làm mình tổn thương?

Phượng Tri Vi siết chặt mảnh thủy tinh trong lòng bàn tay.

Ai có thể buông bỏ hồng trần vướng bận, quên đi để làm một người bình thường suốt trăm năm?

Mài được thủy tinh mà không mài được vết rách trong lòng, đêm nay vẫn thê lương như trước.

Trên giỏ đựng quà, một phong thư lặng lẽ nằm đó.

Phượng Tri Vi nhìn đắm đắm vào lá thư này.

Thư đến từ nghìn dặm, nhất thiết phải chờ khi tâm tình rộng mở mới có thể đọc ra nỗi nhớ miên man.

Bây giờ, thư ở đây, nhưng tâm tình đọc thư đã không còn nữa.

“Điện hạ đối với ngài, không thể nói là tình không sâu, nhưng dù có sâu hơn nữa, cũng không sâu bằng xã tắc thiên hạ, ngài hiểu rõ chứ?”

Hoa Quỳnh thông minh mẫn tiệp, đã nói một câu vạch trần trong thời khắc nàng khinh cuồng nhất.

“Ta là người đã từng chết một lần, cho nên muốn thử sống một cuộc đời tốt đẹp hơn, muốn học cách quý trọng những tâm lý khó có được trong đời, muốn thi thoảng phóng túng một lần, thuận theo tấm lòng mình.”

Tin ngựa mà buông lỏng dây cương, hậu quả chính là đạp phá một tắc lòng mình.

Bây giờ, Ninh Dịch, người còn muốn nói gì nữa đây?

Giải thích? Có lẽ vậy. Cầu xin? Không thể nào. Giải quyết việc công như đối xử với người dưng? Tám phần là thế.

Phượng Tri Vi thản nhiên mỉm cười, chậm rãi cầm thư lên, đọc từng chữ một.

Ngay từ đầu đã lộ ra vẻ mặt “quả nhiên như ta dự đoán”, dần dần lại nhú mày.

“Trên gốc cây lùn bên ngoài thiên điện có những vết ngón tay rời rạc, chính là nàng để lại phải không? Khi ấy nàng coi gốc cây kia là ta chứ gì? Coi nó là ta cũng không vấn đề gì, nhưng tại sao không đợi ta về đến nơi, để nàng tự tay bóp cổ?”

Trong trận tuyết lớn hôm ấy, nàng đã bần thần đứng rất lâu bên ngoài thiên điện, cũng từng đứng lại dưới gốc cây. Khi ấy hồn bay phách lạc không rõ nguyên do, cuối cùng đã làm gì với gốc cây kia, nàng đã không còn nhớ rõ.

Thật khó cho y, vậy mà có thể tìm ra gốc cây kia, có thể nhìn ra dấu vết vốn không tài nào nói rõ là vết gì, còn có thể liên tưởng đến cổ mình.

Phượng Tri Vi cười cười, miệng cười, mà mắt không cười.

Ấn ký về y mà nàng thật sự lưu lại hôm ấy viết lên vùng đất tuyết mịn mờ, bị tuyết lớn che phủ từng tầng một, lại bị dấu chân mang đi từng chút một. Dù y có là thần tiên cung Đại La cũng vĩnh viễn không thể biết được.

Nỗi lòng thật sự vĩnh viễn không mở ra.

Tuyết tan đi, không còn vết tích.

Y muốn nói với nàng y chưa từng quên, chẳng qua chỉ đổi lại sự im lặng của nàng trong cơn gió lúc nửa đêm.

Tâm tình của ta, cất giấu ở nơi nào?

Người hỏi ta, ta không thể cho người câu trả lời. Có lẽ nó nằm trong lỗ máu dữ tợn trên huyết Thái Dương của mẫu thân, có lẽ là trong đôi mắt mở trừng trừng của Phượng Hạo, có lẽ là trong cánh rừng lẻ loi dưới chân đồi thông nằm ngoài kinh thành, có lẽ đã sớm hóa thành tiền giấy tung bay hôm ấy, chôn vùi với tuyết.

Ánh trăng dần dần sáng tỏ, trong ánh trăng màu đỏ nhạt, nàng tựa cửa sổ ngồi trên mặt đất, chậm rãi che mặt, vùi đầu vào khuỷu tay, thân thể co rúm lại - một tư thế bảo vệ bản thân, cự tuyệt bên ngoài.

Nàng không biết.

Ở hàng lang ngoài cửa có người ngủ trên lan can, hai tay gối đầu, mở to đôi mắt như đá quý bảy màu, nhìn theo ánh trăng mọc ở đằng Đông rồi lặn xuống đằng Tây.

Cách vách có người ngồi khoanh chân, lòng bàn tay kề sát vào vách tường, hướng về phía nàng tựa lưng.

Khi trời hừng sáng, ngoại trừ ba người cả đêm chưa ngủ, những người còn lại tinh thần đều vô cùng sung mãn.

Sung mãn nhất chính là Phật sống Đạt Mã vừa chạy tới vào tối hôm qua. Nói chạy tới là nói lão, lão đã già đến nỗi xương cốt đều giòn tan, bị Hách Liên Tranh phất người dùng một cái túi vải bao lại, chất lên khoái mã khiêng tới.

Lão già này tối qua vừa đến đã muốn rêu rao sự tồn tại của mình, lại bị Hách Liên Tranh đuổi vào phòng đi ngủ, sáng sớm hôm nay đã thức dậy, gọi đích danh gã tới.

Từ xa đã nghe tiếng động vọng tới từ tiền điện, hình như hơi xôn xao. Phượng Tri Vi mở cửa, liếc mắt thấy Hách Liên Tranh ngủ trên hành lang, không khỏi ngẩn người.

Hách Liên Tranh xoay người đứng lên, vươn tay ra với nàng “Đi thôi, chúng ta đi gặp Đạt Mã A Lạp.”

Nụ cười của gã phóng khoáng, tư thế đưa tay tràn đầy bao dung, trong đôi mắt lại có những vẩn đỏ bé xíu sau một đêm mất ngủ.

Phượng Tri Vi nhìn gã, chậm rãi đưa tay ra khoác vào khuỷu tay gã.

Còn chưa đi đến tiền điện, đã thấy trước đại điện rộng lớn rải rất nhiều tấm thảm, trên có khoảng một trăm người ngồi, họ trò chuyện rôm rả âm ỉ.

“Ở đâu ra lắm người vậy?”

“Đều là ông nội bà nội chú thím bác trai bác gái cậu mợ anh rể chị dâu em rể em dâu... của con.” Mẫu Đơn Hoa Nhi nhích lại gần thao thao bất tuyệt.

“Ở đâu ra lắm thân thích vậy?” Hách Liên Tranh phản đối, “Từ giờ trở đi, họ đều là thuộc hạ của ta, con dân của ta.”

Gã sải bước tiến lên đầu tiên, Phượng Tri Vi đi sau một bước. Mấy vị quý tộc thảo nguyên ngồi bệt xuống dưới hành lang phía trước, quay lưng về phía nàng uống rượu. Phượng Tri Vi đang định đi vòng qua, bất chợt nghe thấy đoạn đối thoại của họ.

“Không biết cái cô Thánh Anh Quận chúa gì đấy mà lần này triều đình ban hôn cho Trát Đáp Lan,” Giữa một tràng tiếng cười thô tục, có người dài giọng nói, “Là mỹ nhân kiểu nào đây? Thánh Anh... Thánh Anh... đúng là rất êm tai.”

“Khắc Liệt!” Có người ném cho nam tử kia một cái đùi dê đã nướng chín. “Chẳng phải sắp được thấy ngay rồi sao? Người có hứng thú à? Ha ha yên tâm đi, với danh hiệu đệ nhất mỹ nam thảo nguyên của người, cái cô Anh Anh gì đó thấy người, còn không mau ngả vào lòng ư?”

Phất ống tay áo, đẩy cái đùi dê kia rơi xuống đất, nam tử mặc áo da đỏ rực như lửa nằm trên thảm len ngồi dậy, nhú mày căm ghét. “Người bẩn quá.”

Hắn vừa ngồi xuống, mái tóc dài trên đầu liền từ từ buông xuống, hóa ra là màu bạch kim cực kì hiếm gặp. nhưng màu tóc rạng rỡ sáng chói ấy vẫn không sánh bằng đôi mắt quyến rũ say lòng người, như một con cáo trắng chạy trên cánh đồng tuyết, vừa ngoảnh đầu nghìn dặm đón xuân sang.

Tóc bạc áo đỏ, diễm quang vô hạn.

Hắn không thèm đếm xỉa đến những lời chọc ghẹo của người khác, chỉ nhàn tản cầm lấy ngón tay của một cô gái hầu rượu bên cạnh mà ngắm nghía, thông thả và say mê nói: “Nghe nói con gái Trung Nguyên mười ngón tay tựa hành xanh, không biết là vẻ đẹp như thế nào nhỉ... A, mấy ngón tay sần sùi vất sữa ngựa quét phân dê như người... thật khiến người mất hứng...”

Chữ “thật” kia vừa ra khỏi miệng, đã mơ hồ nghe một tiếng “rắc”.

Nữ nô kia còn chưa kịp kêu “a” một tiếng thì Khắc Liệt đã mỉm cười nhặt cái đùi dê nằm lăn lóc dưới đất ban nãy, nhét nó vào miệng cô.

Trong năm chữ “thật khiến người mất hứng”, mơ hồ nghe được năm tiếng “rắc” “rắc” liên tục, nữ nô vừa rồi còn ửng đỏ mặt mày, giờ này mặt cắt không còn giọt máu, nước mắt giàn giụa, những ngón tay nằm trong tay Khắc Liệt đã biến thành năm vật mềm nhũn hình thù kỳ quái, bị hắn lạnh lùng miết qua miết lại, trong bầu không khí yên tĩnh chỉ còn tiếng khớp xương vỡ vụn cọ xát vào nhau, nghe mà rợn người.

“Khắc Liệt ngươi lại...” Có người mới nói được nửa câu, đã bị người bên cạnh vội vàng lấy bầu rượu bịt miệng lại.

Tiếng ồn ào áo nhiệt của những người đứng trước nhanh chóng lấn át sự yên tĩnh ở đây, ánh mắt Phượng Tri Vi quét qua vật áo Khắc Liệt, trên thắt lưng hắn treo một cái đầu hồ ly tạc từ mã não đỏ, con người hồ ly đen sẫm, lóe lên ánh vàng nhàn nhạt.

Tộc trưởng Khắc Liệt của Hòa Hồ bộ ư? Phượng Tri Vi nhú mày, Hách Liên Tranh từng nói, vị tộc trưởng Hòa Hồ mới lên này là người trẻ tuổi nhất mà cũng xảo quyệt nhất tàn nhẫn nhất trong số các thủ lĩnh. Con trai của một nữ nô, đứng vào hàng thấp kém nhất, cuối cùng lại lên làm tộc trưởng. Trong quá trình đó, cha mẹ anh chị em của hắn không một ai có thể sống sót.

Chưa cần nói đến Hách Liên Tranh nhắc tới hắn bằng những lời e dè, biết rõ người này có thể sắm một vai trò mờ ám trong cái chết của lão vương mà vẫn không động vào hắn ngay; chỉ cần nhìn tình hình trước mắt, có thể thấy những người khác hình như cũng rất kiêng dè hắn.

Phượng Tri Vi cười cười, dùng ánh mắt ra hiệu cho Tông Thần đứng cách đó không xa điều tra thử về người này, sau đó nhẹ nhàng dời gót ra ngoài.

Nàng vừa bước qua hành lang, bốn bề đã “ồ” lên một tiếng.

“Trác Đáp Lan!” Có người xắn tay áo hô to, “Đó là gái Hán của người ấy hả, trời ơi, trông cô ta còn vàng hơn nền đất bên dưới rễ cỏ!”

Xung quang vang lên những tiếng cười ồ, đám huynh đệ thế lực dù lớn hay nhỏ cũng đều nhắm nhe vương vị cười lớn, đập tay xuống đất âm âm, thiếu điều bốn vách chổng lên trời nữa thôi.

“Đó là Đại phi của các người!” Hách Liên Tranh gầm lên hung dữ, giọng gã chấn động, khiến căn viện ồn ào náo nhiệt im phăng phắc. “Kẻ nào không hiểu quy củ, lập tức rút ra ngoài cho ta!”

Thuần Vu Mạnh dẫn theo hộ vệ của mình rầm rộ đứng vào giữa đám người, ánh mắt còn lạnh lùng và sắc bén hơn mũi trường đao.

Bốn bề im lặng hơn một chút, có một vài người tỏ rõ thái độ thù địch.

“Trác Đáp Lan, người muốn động võ trước mặt Đạt Mã A Lạp sao?”
Nam tử kia liếc xéo, nhìn chòng chọc Hách Liên Tranh.

Hách Liên Tranh cười nhạt, lập tức bắt đầu xắn tay áo, nhưng có người giữ gãi lại.

“Trác Đáp Lan là người của thảo nguyên, không thể động thủ trước mặt Phật sống.” Phượng Tri Vi mỉm cười, thông thả bước tới.

Nam tử kia hừ lạnh, không thèm liếc nhìn nàng lấy một cái.

“Nhưng Đại phi ta và đám thuộc hạ của ta là người Hán, không cần phải tuân theo quy củ gì.” Phượng Tri Vi thông thả sửa sang ống tay áo, hất đầu với Thuần Vu Mãnh.

Thuần Vu Mãnh cao hứng “hừ” một tiếng, tiến lên tung cước đá đổ bàn của người kia.

“Ta nhìn người không vừa mắt đấy! Có gan thì đánh một trận!”

“Hừ!” Người kia hùng hổ đứng dậy.

Hai người lao vào nhau hỗn chiến, Thuần Vu Mãnh xuất thân từ thế gia võ tướng, dĩ nhiên đám hán tử cao nguyên ra tay thiếu bài bản không thể nào sánh bằng, chẳng mấy chốc đã đè nghiêng người ta xuống, nện như tử.

Người xung quanh mặt mày giận dữ, rục rịch muốn vùng lên. Phượng Tri Vi thản nhiên nói: “Ai muốn hỗn chiến, chúng ta sẽ theo hầu.”

Hỗn chiến, chẳng ai “chiến” lại với ba nghìn hộ vệ của nàng, huống chi Thuần Vu Mãnh một chọi một cũng đánh cho đối phương không tài nào chống đỡ. Mọi người đành phải trơ mắt ra nhìn, nam tử kia buồn bực rên rỉ,

Thuần Vu Mạnh vốc lên một mớ đất vàng dưới rễ cỏ nhét vào miệng hẳn. “Con bà nó, nhìn cho kĩ vào, có vàng không hả? Có vàng không hả?”

Mẫu Đơn Hoa Nhi hai mắt sáng bừng, nhìn chăm chăm vào lưng Thuần Vu Mạnh, nước miếng rớt ròng ròng xuống mu bàn chân. “Sao trước kia ta không phát hiện ra đứa trẻ này uy vũ tráng kiện như thế chứ? Nghe nó hỏi gì kia, có vàng không hả? Có vàng không hả? Vàng!”

Phượng Tri Vi liếc nhìn bà, thầm nghĩ bà đồng à, sao bà vừa nghe thấy chữ “vàng” đã hưng phấn làm vậy?

“Nhìn rõ chưa? Nhìn rõ rồi thì có thể rút đi!” Thuần Vu Mạnh vung tay lên, ném thân hình cao to lừng lững của tên kia ra xa mấy trượng, nện ầm xuống đất.

Lần này hơn một trăm người cuối cùng cũng im lặng.

“Tên này rốt cuộc là ai?” Phượng Tri Vi nhìn nam tử còn đang giãy giụa trong hố muốn bò lên, hỏi.

“Là Gia Đức, cháu trai của Khố Khố.” Mẫu Đơn Hoa Nhi ghé tai Phượng Tri Vi thì thào, “Cha nó là Khố Nhĩ Tra, đệ đệ của Khố Khố. Khố Khố là con của thiếp, mà Khố Nhĩ Tra lại là con của chủ mẫu, nhưng bao nhiêu năm qua hẳn chưa từng oán hận nửa câu, một lòng trung thành với Khố Khố. Khố Khố vẫn luôn cảm thấy mình mắc nợ hẳn, bèn giao cho hẳn chức tộc trưởng Hoàng Kim Sư Tử tộc, cho phép hẳn nắm giữ hai vạn nhân mã Hoàng Kim Sư Tử. Hẳn là người có thực lực mạnh nhất trong Nhân Nhĩ Cát thị, chỉ sau Khố Khố. Bây giờ Khố Khố đi rồi, mà Gia Đức vẫn ỳ ra không chịu giao lại hai vạn quân quyền kia.”

“Vương quân Hô Trác bộ không giống đội quân cấu thành từ dân chúng của các bộ tộc khác.” Phượng Tri Vi nói, “Xét thấy Hô Trác bộ ủng hộ triều đình, vương quân là tổ chức độc lập(*), do lương đạo Vũ Châu phụ trách một phần quân nhu lương thảo, không chịu giao à? Rất đơn giản, chỉ

cần gửi một phong thư đến đạo Vũ Châu, nói rằng hiện nay thảo nguyên đã trữ đủ lương thực, nhưng mùa đông năm nay dự đoán có thể có tuyết lớn. Phía thảo nguyên không có kho lúa cỡ lớn đủ sức dự trữ, chi bằng trước tiên sẽ gửi lại một nửa trong kho lương Vũ Châu, sau đó... mẹ biết nên làm thế nào rồi đấy.”

(*) Nguyên văn là “đơn độc kiến chế”, đây là kiểu tổ chức bộ máy trong đó một tổ chức không trực thuộc tổ chức cao hơn mình một bậc mà trực thuộc cấp cao nhất, ví dụ như các thành phố trực thuộc trung ương mà không trực thuộc tỉnh. Ở đây ý nói đội quân này thuộc Hô Trác bộ nhưng không nằm dưới quyền kiểm soát của Hô Trác bộ mà nằm dưới quyền triều đình, lương thảo cũng do triều đình cung cấp.

Sắc mặt Hoa Mẫu Đơn tươi lên, rồi lại do dự. “Ta biết, khấu trừ lương thực của hai vạn quân nhà hãn chứ gì, nhưng sau khi thu hồi hai vạn quân này, chúng ta lại không đủ ăn thì biết phải làm sao?”

“Lại đi đòi thôi.” Phượng Tri Vi mỉm cười hờ hững. “Thuần Vu Mãnh sẽ dẫn một bộ phận hộ vệ đưa dâu tới đại doanh Du Châu, đến khi đó Nhân Nhĩ Cát bộ tùy tiện cử ra một vài người, coi như giúp đỡ đại quân triều đình, bên phía Vũ Châu sẽ không trừ lương nữa.”

“Vi Vi cực cứng.” Mẫu Đơn Hoa Nhi cảm động nắm lấy tay nàng. “Cưới được con quả đúng là phúc của Cát Cầu Nhi nhà ta...”

Phượng Tri Vi cười cười, đi xuyên qua đám đông. Các tộc trưởng tụ tập trong căn viện lớn thứ hai chứng kiến cảnh tượng vừa rồi, đều coi như không nhìn thấy.

Bắt đầu từ đại hội kim minh, sau khi người của Phượng Tri Vi ngăn cản các tộc trưởng hội minh, thì bọn họ đều biết cô gái này không dễ trêu vào. Những tiểu tử Nhân Nhĩ Cát bộ nhòm ngó vương vị, giấc mộng dài cũng sắp kết thúc.

Các tộc trưởng mới sáng sớm tinh mơ đã có mặt để bái kiến Đạt Mã rất ít khi ra khỏi miếu. Ông lão này năm nay đã một trăm mười ba tuổi, là người sống thọ nhất trên thảo nguyên, hơn nữa ông đã nhiều lần dựa vào trí tuệ và sự chỉ dẫn của mình để dẫn dắt tộc nhân vượt qua cảnh khốn cùng, đức cao vọng trọng, được mọi người tôn sùng.

Nghi thức lên ngôi của Hách Liên Tranh nhất định phải để Đạt Ma chủ trì.

“A Lạp!” Các tộc trưởng phủ phục ngoài cửa, cung kính hướng vào trong phòng bái kiến.

“Trát Đáp Lan đâu rồi? Trát Đáp Lan!” Trong phòng vọng ra tiếng người hỗn hển thở dốc.

Hách Liên Tranh dắt tay Phượng Tri Vi bước vào cửa.

Phật sống Đạt Mã ngồi trên thảm nghênh đón trước cửa, ba chậu than cháy đỏ trong một ngày không lạnh cho lắm. Thân hình ông ta đã co lại chỉ bằng một đứa trẻ, dùng một cái ống nhôm chẳng biết ai đưa cho, chĩa vào cạnh cửa nhìn ngắm xung quanh.

Phượng Tri Vi vừa bước vào cửa đã thấy một cái ống nhôm khổng lồ nhô lên trước mặt, giật nảy mình kinh hãi.

“Cô gái này...” Đạt Mã đã thấy Phượng Tri Vi bị phóng đại trong ống nhôm, bỗng dưng gầm lớn, “Cút ra ngoài...”

Hách Liên Tranh ngậy người.

Nụ cười trên gương mặt các tộc trưởng đông cứng lại.

Mẫu Đơn Hoa Nhi đang chuẩn bị bước vào, một chân đặt lên ngạch cửa một chân vẫn còn để bên ngoài, quên mất tiêu động tác tiếp theo.

Trong khung cảnh yên tĩnh, chỉ có Phượng Tri Vi vẫn giữ vẻ mặt như thường, đứng chấp tay. Khe khẽ nở một nụ cười nhạt, nàng hỏi: “Vì sao?”

“Người là con sói cái ẩn nấp trong thảo nguyên, mỗi cọng lông đều chất chứa thuốc độc vô phương cứu chữa.” Đạt Mã người gầy quắt queo như một thanh củi cất giọng khàn khan. “Máu và chiến tranh kéo theo sau lưng người, cuối cùng rồi sẽ lan đến thảo nguyên màu mỡ. Người là số kiếp và cạm bẫy của Trát Đáp Lan, ngài dắt theo người, tựa như dắt theo một bộ xương khô biết đi.”

Trong đình viện vang lên những tiếng hít sâu, cả đời Phật sống Đạt Mã đã bói toán tiên tri cho vô số người nhưng chưa bao giờ dùng đến những lời lẽ lạnh gai người như thế.

“Vậy à?” Phượng Tri Vi vẫn giữ giọng điệu kia, cười tí mắt hỏi, “Ta nhớ ta vừa mới gặp ông thôi, sao ông có thể tính ra rõ ràng như thế?”

Đạt Mã nhắc mí mắt liếc nàng một cái, im im không nói.

Phượng Tri Vi bình tĩnh nhìn chăm chăm vào ông lão già nua này.

“Người không thể làm Đại phi.” Một lúc sau, Phật sống Đạt Mã mới bình tĩnh hơn một chút. “Ta chỉ cho phép người ở lại bên cạnh Trát Đáp Lan, làm một người phụ nữ của ngài ấy. Đây là ân sủng lớn nhất ta cho người, bây giờ, người có thể trở ra rồi.”

“Không!”

Người lên tiếng không phải Phượng Tri Vi, ngược lại là Hách Liên Tranh vừa mới tỉnh táo lại.

“Nàng là Đại phi của ta!” Gã tiến lên một bước, không thềm liếc mắt đến bất kì ai, ngữ điệu như chém đinh chặt sắt. “Không thể là ai khác!”

“Trác Đáp Lan ngài điên rồi!” Đạt Mã đột ngột ngồi thẳng lên. “Ngài muốn đâm đầu tìm chết hay sao?”

“Vậy thì đã sao nào? Con sói cái gì chứ? Bộ xương khô gì chứ? Số kiếp và cạm bẫy gì chứ? Tri Vi là người như thế nào, không ai hiểu rõ hơn ta. Ta mong ngóng nàng trở thành Đại phi của ta giống như chim ưng mong ngóng ngày cất cánh bay lên trời cao - Đạt Mã A Lạp, chuyện này ông chớ có nhắc lại nữa! Ai mà biết ông không đoán sai chứ?”

“Vương!” Lần này người gầm lên chính là các tộc trưởng. Đạt Mã là vị thần của thảo nguyên, vậy mà Trác Đáp Lan dám nghi ngờ?

“Chẳng qua là không được làm Đại phi thôi.” Có người chắc mẫm Hách Liên Tranh đã nhận thánh chỉ không dám làm trái, mới tận tình khuyên bảo gã. “Trước kia trong số những cô gái người Hán được triều đình ban thưởng cũng có người cuối cùng không được lập làm Đại phi. Thảo nguyên có quy tắc của thảo nguyên, triều đình chưa bao giờ can thiệp vào chuyện này, Đại vương ngài không cần cố kỵ điều đó.”

“Ta không sợ triều đình trách tội!” Hách Liên Tranh vung tay. “Ta chỉ nói một câu thôi, không thể là ai khác, mà chính là nàng!”

“Vương! Vô cớ làm trái lời Phật sống Đạt Mã, thì phải chịu hình phạt quất bằng cành mận gai trước mặt mọi người!”

Lúc này tiếng cãi vã đã truyền ra bên ngoài, hơn một trăm quý tộc thảo nguyên chen nhau bên cạnh cửa, nghe thấy câu nói này lập tức xông xao, có người hô lớn: “Đuổi con bé người Hán này cút đi!”

“Đuổi nó cút đi!”

“Thảo nguyên không nuôi dưỡng con sói cái lòng dạ ác độc!”

“Cút!”

“Cút con bà nhà người ấy!” Thuần Vu Mãnh tung cước chửi mắng ầm lên, chỉ huy hộ vệ chuẩn bị đánh người. Phượng Tri Vi bình tĩnh quay lại, dè tay xuống ra hiệu cho Thuần Vu Mãnh yên lặng chờ nóng vội. Nàng quét mắt qua đám đông, mọi người tiếp xúc với ánh mắt lạnh lùng trong trẻo của nàng, ai nấy đều rùng mình ớn lạnh, những lời mắng chửi ra đến miệng lại không thốt nên lời, nhưng ánh mắt của bọn họ vẫn ngập tràn ý thù địch.

Hách Liên Tranh cười nhạt.

Gã đột ngột sai bước về phía Phật sống Đạt Mã, các tộc trưởng cứ ngỡ gã sẽ làm gì Phật sống, bèn hoảng hốt nhào lên.

“Vương, không thể...”

Hách Liên Tranh lại đưa tay kéo một tiểu lạt ma đang cầm cành mạn gai đứng sau lưng Đạt Mã. Cành mạn gai kia quang năm suốt tháng được bưng sau lưng Phật sống, nhưng xưa nay chưa ai được nếm mùi vị của nó. Phật sống luôn được con dân thảo nguyên quý bái như thần thánh, chưa có ai nghĩ đến chuyện trái lời.

Hách Liên Tranh nắm cành mạn gai vào trong tay, ánh mắt có phần mờ mịt. Gã cũng là một con dân ngoan đạo dưới ghế của Phật sống, trước ngày hôm nay gã chưa bao giờ nghĩ đến chuyện trái lời Phật sống - người gã tôn kính như ông nội, gã thậm chí còn chờ mong Đạt Mã sẽ yêu mến Phượng Tri Vi như đã yêu mến mẫu thân mình, để Đại phi tân nhiệm thật sự được thảo nguyên tiếp nhận, sau đó cũng yêu mến thảo nguyên.

Nhưng sự đời chung quy không phải lúc nào cũng được như người ta mong muốn.

Ánh mắt kia chẳng qua chỉ mịt mờ trong giây lát, giây sau gã đã siết chặt càng mạn gai. Vật kia gọi là cành mạn gai, thật ra là roi da bò cứng và dai nhất, lại cuốn thêm vô số những cành táo nhỏ chi chít gai nhọn. Mới

cầm vào, lòng bàn tay của Hách Liên Tranh đã rách tướp, máu tươi nhỏ ròng ròng.

Gã hình như vẫn chưa nhận ra, đưa tay kéo tộc trưởng Lam Hùng bước ra ngoài. Tộc trưởng Lam Hùng đi theo mà chẳng hiểu đầu của tai nheo gì, những người vây xung quanh ngơ ngác tránh ra.

Có bóng người vụt qua, Phượng Tri Vi đứng chắn trước mặt gã, thản nhiên nói: “Quay về đi, đừng vì hư danh mà chịu nỗi đau da thịt. Làm Đại phi hay không làm Đại phi cũng chẳng quan trọng đến thế.”

Hách Liên Tranh đẩy nàng ra, cười nói: “Ta chưa bao giờ làm điều gì vì nàng, dù sao nàng cũng phải cho ta một cơ hội chứ.”

Phượng Tri Vi sửng sốt, Hách Liên Tranh đã sải bước ra ngoài, máu tươi từ lòng bàn tay chảy xuống ngoằn ngoèo, đi thẳng một mạch đến căn viện thứ nhất ở bên ngoài. Trước những cặp mắt chòng chọc của hơn một trăm quý tộc thảo nguyên, gã bước lên ngai vị trên đài cao vốn được chuẩn bị cho mình, tung cước đá văng án kỷ, đưa cành mạn gai cho tộc trưởng Lam Hùng, cởi áo, lộ ra thân thể da thịt bóng loáng rắn chắc, xoay người quay lưng về phía mọi người, quỳ xuống lớn tiếng hô:

“Đến đây!”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chờ Nàng Nơi Đây

Type: HK

Một tiếng hô lớn chấn động tất cả mọi người.

Hóa ra Hách Liên Tranh muốn ở trên đài cao này, trước mặt tất cả mọi người, bằng tôn nghiêm của bậc vương giả thảo nguyên, tự chịu phạt rồi!

Hách Liên Tranh quỳ xuống, thân hình lại vươn lên thẳng tắp, ngẩng đầu nhìn vào gian nhà nơi Phật sống ngồi trong lớp viện thứ hai, lớn tiếng hô: “Kẻ trái lời Phật sống phải chịu hình phạt quất bằng cành mận gai. Không cần các người phán xét, ta sẽ đích thân chịu.”

Gã tự phán mình chịu hình, đó là một lời tuyên bố rõ ràng với mọi người: Ta nhất định phải trái lời.

Các tộc trưởng ngẩn ngơ ngồi đó, chẳng ai ngờ Hách Liên Tranh lại cương quyết đến nhường này. Nói cho cùng tuân thủ lời Phật sống chỉ là một niềm tin ở Hô Trác bộ, tuyệt không phải quy tắc cứng nhắc, chẳng qua mọi người bị thần quyền truyền bá niềm tin này suốt trăm nghìn năm, từ lâu đã không còn nghĩ đến chuyện vi phạm đó thôi. Mà trong giáo lý của Hô Trác, sau khi chịu hình phạt quất bằng cành mận gai rồi cuộc phải làm gì hình như không có kiến giải chính xác, bởi vì điều này chưa có ai phạm phải.

Phật sống Đạt Mã lườm một cái, , trông có vẻ giận dữ mà thở hồng hộc.

Phượng Tri Vi lạnh lùng nhìn ông ta với ánh mắt như nhìn một bộ xương khô.

“Người ngăn ngại ấy lại đi.” Nàng xoay người bảo Mẫu Đơn Hoa Nhi. “Không cần phải chịu nỗi đau da thịt chỉ vì những lời nhảm nhí của một lão già đang gầy ngoai chờ chết.”

Sắc mặt Mẫu Đơn Hoa Nhi có phần cổ quái, bà nhìn Phượng Tri Vi chăm chăm, một lúc sau mới thwơ dài nói: “Số mệnh...Cứ để nó đương đầu đi, con không biết Đạt Mã có uy tín thế nào đâu...Không làm vậy thì chẳng còn cách nào khác để giải quyết.”

“Vút!”

Tiếng roi quất lên da thịt khiến cho tất cả mọi người run rẩy, trong nháy mắt bốn bề rơi vào im lặng chết chóc.

Thân roi mang theo gai ngược, gần như vừa chạm vào lưng đã khiến da tróc thịt bong, máu tươi phun ra, thân roi kéo xuống để lại một rãnh sâu trên da thịt, xung quanh đó lập tức sưng vù lên, máu nhanh chóng tuôn ra theo những vết rách, trong khoảnh khắc đã thấm ướt y phục bên dưới, trên trường bào màu vàng hiện ra một mảng đỏ thẫm đến ghê người.

Roi đầu tiên quất xuống, Hách Liên Tranh quỳ vũng vàng trên mặt đất liền run rẩy, ngón tay cắm sâu vào thẳm cổ, lại bật cười oang oang với Phượng Tri Vi đuổi theo tới nói: “Ha ha! Ta cứ tưởng là đau lắm, chẳng qua chỉ như...”

“Vút!”

Tiếng roi thứ hai quất xuống, lập tức đánh tan giọng nói ra vẻ nhẹ nhàng của Hách Liên Tranh. Phượng Tri Vi nhìn gương mặt trong thoáng chốc đã trở nên khổ sở méo mó của gã, nhẹ nhàng bảo: “Đừng nói nữa.”

“Vút!”

Hách Liên Tranh ngã vật xuống, rồi lại lập tức dùng khuỷu tay chống đỡ bản thân, , một lần nữa ra sức ngẩng đầu mỉm cười với Phượng Tri Vi.

Trên cành mạn gai đã dính rất nhiều máu thịt vụn nát, mỗi khi vung lên chúng bắn văng ra bốn bề. Có một giọt máu đậu lại trên mặt Phượng Tri Vi, nàng không lau đi mà bỗng dừng tiến lên một bước, đưa tay ra tóm lấy roi.

“Đủ rồi!”

Cành mạn gai nhuộm máu lập tức đâm vào lòng bàn tay nàng, máu tươi ào ào chảy ra, hòa lẫn với máu thịt của Hách Liên Tranh.

“Tri Vi!” Hách Liên Tranh bản thân máu thịt tung tóe vẫn không rên một tiếng, thấy nàng đổ máu lại giật mình vùng vẫy muốn đứng lên, mang theo vết thương đổ rạp về phía trước. Phượng Tri Vi ném cành mạn gai đi, đưa tay ra đỡ lấy gã, nói với tộc trưởng Lam Hùng cầm roi: “Ba roi là đủ rồi, đó là vương của các người!”

Tộc trưởng Lam Hùng nhặt cành mạn gai lui xuống. Phượng Tri Vi lạnh lùng nhìn đăm đăm vào dấu máu trên mặt đất. Hách Liên Tranh khàn khàn hít thở, đang định miễn cưỡng nói đùa vài câu, lại nghe nàng khế nói: “Ai quy định thần quyền còn vượt qua cả vương quyền? Bắt đầu từ ta, ta không- cho- phép.”

Nét lạnh lùng và cương quyết trong giọng nói của nàng khiến Hách Liên Tranh nghe mà run rẩy toàn thân. Phượng Tri Vi cũng không nói gì thêm, dịu gã bước vào căn viện bên trong, rút ra một quyển lịch ném lên tấm thảm, nói với Phật sống Đạt Mã đang run như cây sậy ngồi yên tại chỗ: “Roi mạn gai đã chịu, lời cũng đã nói hết, tiếp theo phiên ông chọn ra ngày tốt cho Đại vương đăng cơ. Ta thấy ba ngày gần đây cũng không tệ, ông chọn một trong số đó đi.”

Nói đoạn không thèm nhìn đến sắc mặt mọi người, tự mình dìu Hách Liên Tranh về hậu điện, sai người mang hòm thuốc đến, đích thân bôi thuốc cho gã.

Roi kia chẳng phải roi thường, trên gai ngược còn có móc câu, nên bây giờ tấm lưng Hách Liên Tranh đã sưng vù nát bấy, thảm không nổi nhìn. Hách Liên Tranh cúi đầu nằm xuống, không rên một câu. Phượng Tri Vi cố gắng bôi thuốc nhẹ nhàng hết sức có thể mà vẫn cảm nhận được thân thể gã không ngừng run rẩy.

“Đau thì cứ kêu đi.” Phượng Tri Vi cẩn thận xử lý vết roi, tỉ mỉ rút ra từng cái gai cắm sâu vào da thịt. “Ngài có chịu đựng ta cũng không ngưỡng mộ khí khái anh hùng của ngài đâu.”

“Ta chỉ...sợ nàng đau lòng vì ta.” Hách Liên Tranh ngẩng đầu lên, trên trán rịn một lớp mồ hôi mỏng, đôi mắt đã chuyển màu tím sẫm vì đau đớn, khóe miệng có một vết rách rất nhỏ nhưng vẫn mỉm cười như trước.

Phượng Tri Vi xử lý xong vết thương cuối cùng, nhẹ nhàng vỗ lên bả vai gã. Trong tiếng gào rú của Hách Liên Tranh, nàng hồ hững nói: “Đau lòng à? Cũng hơi hơi.”

“Được rồi...Được rồi.” Hách Liên Tranh cười khố, “Ta đừng nên vọng tưởng nàng đau lòng thì hơn.”

“Đau lòng cũng chẳng để làm gì.” Phượng Tri Vi ngồi đó, giấu nét mặt trong bóng tối căn phòng. “Thay vì lãng phí thời gian vào việc đau lòng, chi bằng làm những chuyện thực tế hơn.”

Hách Liên Tranh nằm ngoài trên thảm, miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn nàng. “Nàng muốn làm gì?”

Phượng Tri Vi im lặng không đáp.

“Tri Vi...” Hách Liên Tranh đột ngột với tay ra cầm lấy tay nàng. “Nàng đã thay đổi rồi. Lần đầu tiên ta gặp nàng bên xe ngựa, tuy nàng có nhẵn tâm nhưng vẫn để lại đường lui. Bây giờ nàng hình như đã đông cứng bản thân, đừng nói là với người khác, dù là với chính mình, nàng cũng không chừa đường lui, vậy là không tốt.”

“Có gì mà không tốt?” Phượng Tri Vi không rút tay lại, lẳng lặng cúi đầu nhìn gã.

Hách Liên Tranh nắm lấy tay nàng, lại cảm thấy hình như thứ mình nắm không phải tay mà là băng, không phải khoảng cách gần trái tim nhất mà xa xăm như tận chân trời. Tay nàng nằm trong tay gã nhưng người và hồn đều không ở đó.

Khóe môi nở một nụ cười khổ, gã khẽ nói: “Đời người ngắn ngủi, thay vì dùng bấy nhiêu thời gian để hận thù, chi bằng thử khiến bản thân được vui vẻ một chút. Ta...chỉ mong nàng được vui vẻ.”

Gã lóng ngóng đưa tay sờ hòm thuốc, lấy ra vải trắng và kim sang được. Phượng Tri Vi không biết gã muốn làm gì, lại thấy gã cẩn thận khều những cái gai nhỏ cắm trong vết thương trên lòng bàn tay nàng, bôi thuốc băng bó. Chỉ cử động nhẹ nhàng như thế mà trên trán lại rịn ra một lớp mồ hôi.

Phượng Tri Vi rút khăn tay ra giúp gã lau mồ hôi trên trán, ngón tay rất nhẹ nhàng. “Hôm nay ta rất vui, bởi vì cuối cùng ta đã phát hiện ra, trên đời này có bao nhiêu người phụ lòng mình thì sẽ có bấy nhiêu người hận đời mình. Hách Liên, cảm ơn ngài, có điều ta không hề cảm thấy ngài tự tổn thương mình vì một cái danh hão. Đại phi là xứng đáng. Chắc hẳn ngài cũng biết, đối với ta, có làm Đại phi này hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì.”

Hách Liên Tranh trầm ngâm, gã không phải kẻ ngốc, hiển nhiên nghe ra lời nhắc nhở của Phượng tri Vi. Một lúc sau gã cười cười, nói: “Lúc nào ta cũng tình nguyện.”

Thế rồi gã nhắm mắt lại, tỏ vẻ muốn ngủ. Phượng Tri Vi thu dọn đồ đạc xong xuôi, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Bóng dáng nàng vừa đi mất, Hách Liên Tranh đã mở mắt ra.

Đôi mắt màu hổ phách pha tím âm u của gã nhìn chăm chăm lên mái nhà, trong giây lát hiện lên nét khổ đau.

Rất lâu sau, gã mới lẩm bẩm: “Tri Vi... Dù chỉ là một hư danh, ta cũng muốn, bởi vì...Đó là khoảng cách gần nhất mà ta có thể tiếp cận với nàng.”

Bước ra từ phòng ngủ của Hách Liên Tranh, Phượng Tri Vi không doái hoài đến tình hình ở tiền điện mà trực tiếp gọi Tông Thần và Cố Nam Y tới.

“Ta đã điều tra về Khắc Liệt,” Tông Thần nói, “Hắn từng đi tới sông Bính Cốc, tham dự hội minh nhưng đã bỏ đi trước khi chúng ta bao vây Hoảng Cát Lặc. Sau đó hắn tiến thẳng tới chỗ Phật sống Đạt Mã, rồi lại vội vã quay về trước hai người một bước. Kẻ này quả là khả nghi, cô hãy cẩn thận một chút.”

“Hắn chắc chắn phải có quan hệ với Hoảng Cát Lặc.” Phượng Tri Vi nói, “Trước hết phải canh giữ cung điện Potala thứ hai cho tốt, ta còn phải đi đối phó với lão già kia và một đồng thân thích nữa.”

Không lâu sau Mẫu Đơn Hoa Nhi đã đến, bảo ngày lành đã định vào ngày mốt, còn nói Phật sống tinh thần không được tốt lắm. Dù sao ông cũng đã thọ một trăm mười ba tuổi, trông ông ta thế kia, chủ trì xong nghi thức lần này thì sự kiện tiếp theo hẳn phải là tìm một vị Phật sống mới.

Hôm nay Mẫu Đơn Hoa Nhi không ồn ào như thường ngày mà lại có vẻ hơi dăm chiêu. Từ sau khi Đạt Mã nói ra câu ấy, sắc mặt bà đã biến thành thế này.

Phượng Tri Vi thấy lúc nào bà cũng có vẻ thất thần, đột ngột hỏi: “Mẫu Đơn Hoa Nhi, có phải người rất muốn giết con không?”

Nàng hỏi một câu thẳng thừng như thế khiến Mẫu Đơn Hoa Nhi giật mình run rẩy, mở to mắt kinh ngạc nhìn nàng, một lúc sau mới lúng búng nói: “Con hỏi cái gì vậy?”

“Hỏi một câu bình thường.” Phượng Tri Vi cau mày uống sữa dê. “Người tin tưởng lời tiên tri của Đạt Mã như thế, vì mạng sống của Hách Liên Tranh, không ngại tự tay giết chết bảy đứa con của mình, tại sao lại không thể giết con sói cái Phượng Tri Vi chứ?”

Mẫu Đơn Hoa Nhi lại ngơ ngẩn một hồi, rất lâu sau mới cười khổ nói: “Vậy cũng phải giết được đã.”

“Người thật thẳng thắn.” Phượng Tri Vi buông bát, cười nói, “Lại dám thừa nhận như thế.”

“Ta nghe được câu nói kia, phản ứng đầu tiên quả đúng là như thế.” Mẫu Đơn Hoa Nhi thành thật thừa nhận, “Lời tiên tri của Đạt Mã đúng là rất chuẩn, chí ít cho tới bây giờ vẫn rất linh nghiệm với ta. Trước kia ta cũng không tin những lời này, nhưng lão già này khiến ta không thể không tin.”

Phượng Tri Vi cười mà không nói.

“Nhưng nghĩ kĩ, lại cảm thấy lời tiên tri kia chưa chắc mang ý nghĩa như cảm nhận của chúng ta.” Mẫu Đơn Hoa Nhi cười hì hì, “Toàn thân con mang độc, đàn bà không độc sẽ bị đàn ông bắt nạt, độc cũng không tệ. Con đến mang theo chiến tranh, cuộc hiến giữa Đại Liêu và Thiên Thịnh vẫn

chưa kết thúc, Nhân Nhĩ Cát bị bán đứng làm chết rất nhiều chiến sĩ vô tội, món nợ này sớm muộn gì cũng phải đòi Đại Liêu. Chiến tranh quả thực nhất định không thể tránh, nhưng nguyên nhân chưa chắc là từ con. Còn câu nói con là số kiếp của Trát Đáp Lan...Thì tình yêu cũng là số kiếp.”

Phượng Tri Vi bật cười, thầm nghĩ Mẫu Đơn Hoa Nhi có vẻ tùy tiện nhưng thật ra cũng rất thấu hiểu.

“Cái mớ bên trên thật ra toàn những lời làm nhảm.” Mẫu Đơn Hoa Nhi làm bộ mặt đều giả. “Vấn đề máu chốt là ta biết ta không giết được con, chẳng thà thành thành thật thật giao hảo với con. Có những người không thể trở thành kẻ địch mà làm bằng hữu sẽ có lợi hơn. Tri Vi, nàng dâu hời của ta, ta giao Trát Đáp Lan cho con.” Bà ngả người ra đằng sau tựa lưng, nhắm mắt lại. “Con muốn độc chết nó cũng được, khắc chết nó cũng xong, tất cả đều trông vào vận may của Trát Đáp Lan.”

“Con cảm thấy Đại phi mới là người thông minh nhất trên thảo nguyên này.” Phượng Tri Vi khen bà một câu từ tận đáy lòng.

Mẫu Đơn Hoa Nhi nhắm mắt cười, tỏ vẻ ta đây cũng biết vậy.

“Muộn rồi.” Phượng Tri Vi uống trà bơ, mỉm cười mơ màng như bóng đêm. “Mong mọi người đều được ngủ yên.”

Mong mọi người đều được ngủ yên, đương nhiên đây là lời khách khí. Có một số người, Phượng Tri Vi tuyệt đối không định để họ ngủ yên.

Canh ba trôi qua, nàng bước ra khỏi cửa, dẫn theo Tông Thần, Cổ Nam Y và Hoa Quỳnh.

Thủ vệ của cung điện Potala thứ hai hiện đang chia ra làm ba bộ phận, một phần vốn là hộ vệ vương đình, một phần là hộ vệ đưa dâu của nàng, phần còn lại là người của nàng, thuộc về thế lực ngầm của Cổ Nam Y.

Khi trời sẩm tối, Mẫu Đơn Hoa Nhi thay hết thủ vệ vương đình, căn viện ở tiền điện nơi Phật sống Đạt Mã ở bây giờ đều được đổi sang thủ vệ vương đình. Phượng Tri Vi hiểu được suy nghĩ này của Mẫu Đơn Hoa Nhi-bà sợ Phượng sói cái trong cơn giận dữ sẽ rat ay với lão già Đạt Mã.

Đúng là coi thường Phượng Tri Vi nàng, giết người, cần gì phải dùng đao.

Vừa đi qua cửa hậu điện, chợt thấy một đám người bước tới, hóa ra là Lưu Mẫu Đơn dẫn theo một đội nữ nô. Thấy nàng, bà mỉm cười rạng rỡ, chào hỏi: “Buổi tối bực bội ầm ạch, ra ngoài tản bộ, Vi Vi cục cựa con muốn đi đâu?”

“Buổi tối bực bội ầm ạch, con đến chỗ Phật sống Đạt Mã tản bộ.” Phượng Tri Vi thẳng thắn báo cáo.

Mẫu Đơn Hoa Nhi kéo cánh tay nàng, cười khanh khách nói: “Cũng vừa hay, chúng ta đi chung nhé. Ta muốn nhờ lão già này tính toán vận mệnh của Sát Mộc Đồ.”

“Dạ.” Phượng Tri Vi không hề cự tuyệt, mỉm cười đi chung với bà.

Khi sắp tới căn viện của Phật sống Đạt Mã, Hoa Quỳnh bỗng dừng “ây da” một tiếng.

Mọi người vội vàng ngoái lại, Hoa Quỳnh ôm bụng, vịn lên cột hành lang, khẽ nói: “...Không sao đâu, tôi chỉ hơi khó chịu một chút thôi...”

Tông Thần tiến tới bắt mạch cho cô, nói: “Hoa cô nương sắp sinh rồi, cẩn thận động đến thai nhi, hay là cô trở về nghỉ ngơi cho khỏe.”

Phượng Tri Vi lập tức chạy qua dìu cô, bảo: “Ta đỡ cô về.”

“Đừng.” Hoa Quỳnh đẩy nàng ra. “Người vẫn nên đi tìm Phật sống tính toán cho người, còn tôi...”

Cô tóm lấy Lưu Mẫu Đơn, đổ rạp lên vai bà, nói: “Có lẽ phải làm phiến Đại phi một lần rồi.”

Lưu Mẫu Đơn giật mình, liếc mắt nhìn Phượng Tri Vi, cười nói: “Được...Được...Ta đưa người qua đó, người không sao ta lại đi tiếp.”

“Tôi cũng sắp sinh rồi...” Hoa Quỳnh gục trên vai Lưu Mẫu Đơn, ghé tai bà thì thào, “Có một số chuyện không tiện nói với cô nương ấy, cũng không muốn nói với nam tử, thật ra là muốn hỏi người, cũng chỉ có người thích hợp...”

Cô nói như vậy, Lưu Mẫu Đơn càng không thể từ chối, vội vàng gọi nữ nô đỡ Hoa Quỳnh đi.

Phượng Tri Vi nhìn theo bóng dáng Hoa Quỳnh chậm chạp lê bước quay về, cười cười.

Lần này chẳng ai ngăn cản nàng được nữa.

Nàng dẫn theo hai người xông thẳng vào trong, điềm nhiên cầu kiến ở cửa viện của Phật sống Đạt Mã. Có một tiểu lạt ma hầu hạ ra đón tiếp, dù có chút bất an nhưng nàng là Đại phi, lại chỉ dẫn theo hai người quang minh chính đại tìm tới, muốn từ chối cũng không đào đâu ra lý do, đành phải mời nàng vào.

Trên hành lang dài quét sơn không nghe tiếng bước chân, dưới hành lang treo ngọn đèn dầu tỏa ra ánh sáng tù mù. Trên tấm thảm, ông lão khô quắt trông như một đứa trẻ vẫn nâng ống nhòm nhìn lên người đi tới.

Một pho tượng Phật bằng đồng mạ vàng ngồi sau lưng ông, nở nụ cười thần bí, lặng lẽ ngắm nhìn cô gái sắc mặt ung dung bước vào phòng.

Phượng Tri Vi mở rộng cánh cửa, mọi thứ trong phòng đều nhìn thấy rõ ràng. Tông Thần và Cố Nam Y đứng ở cửa, đám tiểu lạt ma hầu hạ trong viện nhìn chăm chăm vào hai người trong phòng, không chớp mắt lấy một cái.

“Người đến đây làm gì?” Mí mắt dày của lão lạt ma xệ xuống, mắt nhìn dưới đất.

“Đến thăm Đạt Mã A Lạp của chúng ta.” Phượng Tri Vi ngồi xuống tí đằng xa, lời lẽ thân thiết mà giọng điệu nghe có vẻ không được thân thiết như thế, câu tiếp theo lại làm Đạt Mã chấn động. “Xem ông ta vì sao còn chưa chết?”

“Muốn ta chết...” Đạt Mã trầm ngâm một hồi, bật cười khàn khan. “Con sói cái lòng dạ khó lường như người, trên thảo nguyên này, người có thể cắn được vị thần trên mây xanh sao?”

“Mấy chục năm được tộc nhân hương khói cung phụng, đúng là đã hun cho ông vầng đầu rồi, coi mình là thần luôn.” Phượng Tri Vi cười nhẹ, khơi ngọn đèn trên bàn cho cháy to hơn, quầng sáng từ ngọn đèn in bóng hàng mi dài và mỏng. “Theo ta thấy, ông còn không bằng bức tượng sau lưng ông, thành thực và vĩnh viễn không nói dối.”

“Ta nào có nói dối.” Đạt Mã nhìn nàng chăm chăm không chớp mắt, cất giọng khàn khan, “Đây là tội lớn nhất trong giới luật của đệ tử, không dám phạm.”

“Cho dù những lời tiên tri của ông chủ nào cũng là thật,” Phượng Tri Vi nhào người về phía trước, nhìn chăm chăm vào đôi mắt ông ta, “Ông có dám nói ông bói toán xuất phát từ công tâm? Ông có dám nói ông luôn luôn không chịu bất cứ ảnh hưởng nào? Đạt Mã, giới luật của đệ tử, bất cứ lúc nào cũng phải giữ vững công tâm, ông có dám nói trong sự kiện này, tấm lòng ông không thể bắt bẻ điều gì, không hề thẹn với lương tâm?”

Đạt Mã vẫn không hề nhúc nhích, những nếp nhăn già nua xếp chồng chất lên nhau, giống như một tấm thảm rách nát co rúm trong bóng tối của ngọn đèn.

“Khắc Liệt đã nói gì với ông?” Phượng Tri Vi ngả người ra phía sau, tựa lên gối dựa, vẻ mặt ung dung.

“Hắn chỉ nói cho ta biết những chuyện xảy ra gần đây thôi.” Đạt Mã lắc đầu, “Tuyệt không giống như người suy đoán, hắn không nói câu nào xấu xa, mà dù có nói câu gì thì kết quả bói toán đã được ý trời định sẵn, không ai có thể sắp đặt.”

“Khi ông bói toán, hắn đứng ngay cạnh ông chứ gì?” Phượng Tri Vi nở một nụ cười nhạt, “Đạt Mã, ông cứ nghĩ cho thật kĩ.”

Lão lật ma chấn động, trong đôi mắt đục ngầu nhấp nháy liên tục, nhớ quang cảnh khi bói toán, vẻ mặt ban đầu tin tưởng không chút hoài nghi dần dần lộ ra một tia mơ màng, một lúc sau lại lắc đầu, “Hắn đứng cách rất xa.”

“Đứng xa thì không giờ trò được à?” Phượng Tri Vi dẫn lên một bước.

Lão lật ma lại rơi vào trầm tư, bộ não già nua đêm nay hình như xoay chuyển đặc biệt trì trệ. Sắc mặt ông ta càng thêm mệt mỏi, ông ta ra sức nhớ lại cảnh Khắc Liệt đến miếu Hô Âm không lâu trước đó song phát hiện mình không tài nào nhớ rõ rốt cuộc đã có những chi tiết gì.

“Già rồi...già rồi..” Ông ta lắc đầu thở dài nhưng vẫn cố chấp nói, “Ý chỉ của thần không thể sai được, người không cần nói thêm gì nữa. Đệ tử của thần vĩnh viễn sẽ không thay đổi kết quả bói toán.”

“Ai cần ông thay đổi chứ?” Phượng Tri Vi đứng lên, mỉm cười uế oải, “Đạt Mã A Lạp, trông khí sắc ông không tốt, có phải ông thường xuyên

mất ngủ không? Nhưng không hề gì, rất nhanh thôi, ông có thể ngủ ngon rồi.”

Nàng mỉm cười xoay người rời đi, những bước chân thoăn thoắt kéo theo ngọn lửa đèn dầu chập chờn mất một lúc. Lão lạt ma chập vật nhướn mí mắt lên, nhìn theo bóng lưng nàng mà lẩm bẩm: “...Sói cái đi vào thảo nguyên...”

“Người nói xem tã cho trẻ con dùng loại vải gì thì tốt? Mùa hè dùng vải gai mịn có được không? Không được thì dùng vải bông nhé? Có nóng đến nổi nổi mẩn lên không?” Trong hậu điện, Hoa Quỳnh túm lấy Lưu Mẫu Đơn hỏi không ngớt miệng, liên tục vuốt ve cái bụng. “Ây da... Đêm nay nó quậy làm tôi không được yên.”

“vải bông là được rồi, trên thảo nguyên chúng ta không để ý nhiều như ở Trung Nguyên...” Lưu Mẫu Đơn nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng của cô, lo lắng hỏi, “Đi mời y quan nhé? Đứa trẻ này, ta muốn mời y quan mà sao người cứ không chịu...”

Ngoài hành lang dài truyền đến tiếng bước chân.

Lưu Mẫu Đơn khẽ buông tay, Hoa Quỳnh ngồi bật dậy, vươn vai, mỉm cười nói: “Ây da, mời y quan làm gì chứ? Tôi khỏe lại rồi.”

Cô nhồm dậy, động tác lưu loát, chạy vèo vèo một vòng trong phòng, giang tay với Lưu Mẫu Đơn. “Lời của người còn công hiệu hơn cả linh đan diệu dược, bây giờ tinh thần tôi rất tốt!”

Lưu Mẫu Đơn ngẩng đầu nhìn bà bầu vừa rồi còn thở thoi thóp, nét mặt vô cùng đặc sắc.

“Khỏe rồi à?” Phượng Tri Vi sải bước tiến vào, mỉm cười nói, “Quả nhiên Mẫu Đơn Hoa Nhi đã ra mặt thì không ai cản nổi.”

“Phải nói là Hoa Quỳnh đã ra mặt thì không ai cản nổi mới đúng.” Mẫu Đơn Hoa Nhi cười hì hì, đứng lên. “Thôi được, tinh thần cô ấy đã ổn, ta cũng bị xài xong, con cũng tàn bộ xong rồi, ta tiếp tục đi dạo.”

“Xin cứ tự nhiên.” Phượng Tri Vi mỉm cười nhìn theo Mẫu Đơn Thái hậu hoảng hốt tháo chạy, quay lại nói với Hoa Quỳnh đang dương dương đắc ý xoa xoa bụng khen ngợi con mình: “Một việc không phiền đến hai người, ngày mai còn phải mượn cái bụng bầu của cô xài tạm một chút.”

Ánh nắng buổi sáng trên thảo nguyên rực rỡ trong lành, chiếu lên vương đình ngói đen tường trắng, khiến cung điện Potala thứ hai trở nên trong trẻo mà cao quý.

Hôm nay ngoại trừ Hách Liên Tranh đang dưỡng thương thì mọi người đều bận túi bụi. Chiêu đãi tộc trưởng, chuẩn bị nghi thức ngày mai, thu xếp chỗ ở cho khách khứa, từ sáng sớm hai đời Đại phi đã đến tiền đình chủ trì mọi việc, ngay cả Mai Đóa cũng bị Mẫu Đơn Hoa Nhi gọi đi giúp đỡ, trong hậu điện chỉ còn lại Hách Liên Tranh và hai bà bầu.

Na Đáp bước ra khỏi phòng mình, phòng nàng ta nằm giữa phòng của Tông Thần và Cố Nam Y, mấy ngày nay bị kìm kẹp đến nỗi không dám cửa quậ gì, hôm nay khó khăn lắm mới được ra ngoài hít thở không khí.

Hậu điện có phòng bếp, nàng ta xuống bếp bưng lên một bát trà bơ, lại mang theo một ít thuốc dùng cho ngoại thương, bước về phía điện thất của Hách Liên Tranh. Khi đi qua một đoạn hành lang, bỗng thấy mặt đất hơi trơn, nàng ta sợ ngã, bèn với tay ra vịn lên tường theo bản năng, thân thể nghiêng đi, trà bơ sánh ra ngoài.

Sau đó nàng ta nghe có người “ây da” một tiếng.

Người kia vừa bước tới từ khu vườn bên dưới hành lang, không ngờ trên hành lang lại đột ngột hắt ra thứ này, vội vàng né tránh nhưng vẫn bị vấy bẩn xiêm y. Trà bơ nóng bỏng, người kia vội vã cởi ngoại bào ra.

Na Đáp nhận ra đó là cô gái người Hán mang bầu đi theo Phượng Tri Vi, trực giác có chút đề phòng, nhưng mình làm bản y phục của người ta mà cứ thế phui dất quay đi hình như cũng không đúng lắm, đành phải vừa đỡ cô vừa gọi nữ nô tới.

Hoa Quỳnh không để ý đến nàng ta, chỉ lo sửa sang lại y phục mình, hết sức cẩn thận nhanh tay cởi một vật xuống vắt lên lan can, cứ như sợ nó bị dây bẩn.

Na Đáp liếc mắt qua, phát hiện đó là một lá bùa hộ mệnh, có con dấu của miếu Hô Âm, hai màu đen vàng, đúng là lá bùa chỉ có Phật sống Đạt Mã địa vị cao nhất trong miếu mới dùng.

“Cái này cô lấy đâu ra vậy?” Nàng ta cầm lá bùa hộ mệnh kia lên.

“Đừng động vào nó!” Hoa Quỳnh lập tức giật lại. “Tối hôm qua Đại phi xin nó cho tôi từ chỗ Phật sống Đạt Mã, phù hộ cho tôi sinh sản thuận lợi con cháu khỏe mạnh, cô đừng có sờ mó lung tung.”

Na Đáp biết tối hôm qua Phượng Tri Vi quả thực đã đến chỗ Đạt Mã, nghe cô nói vậy, đôi mắt sáng bừng lên, “Đại phi được nể nang thật đó, Phật sống rất hiếm khi tự mình ban bùa hộ mệnh.”

“Là do tôi yêu cầu đó.” Hoa Quỳnh dẫu môi, “Đạt Mã A Lạp là người công chính, không vì Đại phi mà giận lây sang tôi. Đứa con của tôi...khó khăn lắm mới có được, tôi nhờ Đại phi nói với Đạt Mã A Lạp, ngài liền cho tôi vật này.”

Na Đáp liếc nhìn cái bụng bầu của cô. Nàng ta cũng biết phong tục ở Trung Nguyên, một phụ nữ thân mang bầu như Hoa Quỳnh đi theo Phượng Tri Vi đến thảo nguyên, bên cạnh lại không có đàn ông, nói không chừng cô ấy là vợ một nhà giàu ở Trung Nguyên bị chồng bỏ hay đại loại như thế. Phật sống Đạt Mã tâm địa từ bi, quả thực so thể rủ lòng thương vì thân thể của cô gái người Hán này.

Nàng ta ngắm nghía túi gấm đựng bùa hộ mệnh, trong lòng ngửa ngáy. Ấy, vật quý giá như vậy, người ở thảo nguyên ai ai cũng muốn, làm sao có thể đem cho cô gái người Hán này được.

“Đây là bùa diên phúc đó.” Hoa Quỳnh nâng lá bùa kia lên, cười tíu mắt. “Bảo vệ tất cả những đứa bé gửi ngày sinh vào đây. Tương lai nếu tôi sinh thêm đứa nữa thì nó vẫn có thể bảo vệ.”

Na Đáp đang cân nhắc xem mình có nên đi xin Phật sống một lá hay chẳng, nhớ ra mình không được phép ra khỏi hậu điện lại hơi ử rữ, nghe cô nói câu này lập tức sáng mắt lên. “Bảo vệ tất cả những đứa bé gửi ngày sinh vào đây ư?”

Hoa Quỳnh liếc nhìn nàng ta, thu lá bùa kia lại: “Cô hỏi làm gì?”

Na Đáp do dự giây lát rồi ướm hỏi, “Đứa con của tôi, nếu gửi ngày sinh vào đây thì chắc là cũng được bảo vệ chứ?”

“Con của Hách Liên Tranh à?” Hoa Quỳnh do dự liếc nhìn bụng nàng ta. “Tôi cũng không dám khẳng định, lúc ấy Phật sống nói vậy, bảo vệ tất cả những đứa bé gửi ngày sinh vào đây, hay cô tự mình đi xin một lá bùa là xong.”

Na Đáp lắc đầu, xin bùa của Đạt Mã phải xem duyên phận, hưởng chi truwoscd đó nàng ta từng tìm người bày tỏ ý định, đã sớm bị từ chối.

“Đứa bé còn chưa chào đời, làm sao biết được ngày sinh của nó?”

“Chỉ cần biết tháng là được rồi, viết lên đấy cái tên cô muốn đặt cho nó.” Hoa Quỳnh nói, “Người làm mẹ, đừng nói là bao giờ sinh cũng không biết nhé?”

Na Đáp lại do dự giây lát rồi bảo: “Chờ tôi một chút.” Vội vàng trở về phòng, lát sau cầm ra một tờ giấy đã gấp gọn gàng đưa cho Hoa Quỳnh.

Hoa Quỳnh không thềm giở ra đọc, tiện tay bỏ luôn tờ giấy đó vào, vừa làm vừa lẩm bẩm: “Tôi cũng không dám chắc làm thế này có tác dụng gì không, tôi nghĩ hay là cô cứ tự mình đi xin đi...”

“Không sao đâu, có tác dụng là tốt nhất, mà vô dụng cũng chẳng sao.” Cô càng cự tuyệt thì Na Đáp càng tỏ ra kiên định, thấy cô có vẻ không tình nguyện cho lắm, sợ cô còn muốn cà kê thêm nữa, vội vàng chuyển chủ đề, cười nói, “Áo cô bẩn mất rồi, đưa tôi giặt cho.”

“Tôi còn nữ nô mà.” Hoa Quỳnh đáp, “Cần gì phải để cô giặt.”

“Vết ố do trà bơ không dễ xử lý đâu.” Na Đáp nói, “Tôi có cách.”

“Vậy cô hãy quay về phòng với tôi, chờ tôi thay y phục.” Hoa Quỳnh đi trở về, Na Đáp nhìn chăm chăm vào túi gấm nhỏ đựng bùa hộ mệnh, nói: “Hoa cô nương, một vật quý giá như thế, cô đừng mang theo trên người. lỡ làm bẩn hoặc đánh mất nó lại thành khinh nhờn thần linh. Người Hô Trác bộ chúng tôi đều đặt bùa hộ mệnh xin được bên dưới bệ thờ trong phòng.”

“Thế à.” Hoa Quỳnh gật đầu, để nàng ta ngồi ở nhà ngoài, đặt túi gấm nhỏ xuống bên dưới bệ thờ như lời nàng ta nói, còn mình thì vào phòng trong thay y phục.

Cô vừa bước vào trong, Na Đáp lập tức đứng dậy, rút từ trong ngực áo ra một túi gấm nhỏ màu sắc tương tự đặt xuống dưới bệ thờ, nhét túi gấm ban đầu vào ngực mình.

Nàng ta nắm chặt lá bùa hộ mệnh trộm được, trên mặt nở một nụ cười lạnh.

....Ta làm sao có thể viết ra cho người tháng sinh của con ta chứ....

Sau đó nàng ta ngồi xuống, tiếp tục uống trà. Hoa Quỳnh bước ra khỏi phòng trong, đưa áo cho nàng ta, cười nói: “Xin nhờ.”

“Giặt sạch rồi tôi sẽ đưa đến cho cô.” Na Đáp lập tức cáo từ.

Hoa Quỳnh nhìn chăm chăm vào bóng lưng nàng ta nhanh chóng bỏ đi, trên mặt nở một nụ cười giống hệt như nụ cười vừa rồi của Na Đáp khi trộm bùa hộ mệnh.

Chẳng bao lâu sau, nhóm của Phượng Tri Vi đã kéo nhau trở về, đồng thời tăng thêm phòng vệ ở hậu điện, có thể nói là vây kín một giọt nước cũng không để lọt. Phượng Tri Vi giải thích với Mẫu Đơn Hoa Nhi rằng Hách Liên Tranh mang thương tích trong người, ngày mai lại là đại điển đăng cơ, không thể xảy ra bất cứ sai lầm nào.

Đến bữa cơm tối, mọi người ăn chung một bàn. Na Đáp ăn rất ít, trông có vẻ đứng ngồi không yên, ăn xong bữa cơm Phượng Tri Vi lập tức nói: “Đêm nay mọi người hãy đi ngủ sớm, ngày mai Na Đáp người không cần phải tham dự nghi thức, cứ ở lại trong cung dưỡng thai cho tốt.”

Lại hỏi Hách Liên Tranh: “Đêm nay an bài vị nào trong vương trường thị tẩm?”

Hách Liên Tranh có vài cơ thiệp trong vương đình, họ được các tộc trưởng dâng tặng trong lễ trưởng thành theo quy tắc ở thảo nguyên. Trong mắt Phượng Tri Vi, họ không phải là vợ bé mà là gian tể, nhưng nếu Hách Liên đại vương thích thế thì nàng cũng lười quản. Sau hi đến đây nàng luôn bận rộn, cũng không rảnh đi tìm hiểu mấy cô vợ dưới quyền mình này.

Sắc mặt Hách Liên Tranh có phần xấu hổ, gã liếc trộm nàng, “Đại phi, dựa theo thông lệ, ba ngày trước và sau khi lập phi, đều do nàng...khụ khụ, thị tẩm.”

Trong bàn ăn có người ho khan, có người hình như không cẩn thận cắt nát miếng xương. Phượng Tri Vi ngây ra, nói: “Ai? Ta? Ờ.”

Nàng chỉ nói vền vền ba chữ,sau đó ngậm tằm luôn, tiếp tục ăn, trái lại khiến Hách Liên đại vương thấp tha thấp thỏm, không biết Đại phi cao quý đang nghĩ gì. Gã giơ con dao nhỏ lên liếc nàng, nhưng hình như Đại phi nói xong là quên bém, chỉ mãi miết ăn thịt phần mình, Hách Liên đại vương nóng ruột đến nỗi như mông bị lở loét, hết xoay phải lại vặn trái.

Ngọ nguyệt hết một bữa cơm, Hách Liên đại vương không chờ nổi câu sau của Đại phi, thấy mọi người thi nhau tản đi hết, Phượng Tri Vi đi về phía hậu điện, Hách Liên Tranh vội vàng bám theo. Thấy Phượng Tri Vi đi thẳng vào phòng nàng, gã đành phải dừng chân lại, thở dài, ủ rũ, quay về phòng mình.

Trong vương đình, Đại vương một mình ở một điện, các cô gái vây xung quanh, cần ai thì gọi người ấy vào. Đại phi cũng không phải ngoại lệ. Hách Liên Tranh nằm dài ra trên tấm thảm trong phòng mình, thầm nghĩ sau khi đăng cơ mình có nên thay đổi quy củ một lần, học theo những đôi vợ chồng bình thường ở Trung Nguyên, cho vợ chồng ở chung?

Cửa đột ngột bị kéo ra, đầu tiên một mớ chăn được quăng vào, sau đó một chiếc gối bay tới, cuối cùng bộ váy nền đen viền bạc của Phượng Tri Vi xuất hiện, nàng bình tĩnh giẫm lên tấm chăn mà bước vào.

Hách Liên Tranh trong nháy mắt đã bay từ thung lũng lên thiên đường, mừng rỡ như điên chống tay đứng dậy reo hò: “Đại phi nàng đến thị tẩm đó sao?”

“Đại phi ta đến ngủ.” Phượng Tri Vi xua xua ngón tay với gã. “Ngài nói thừa một chữ quan trọng nhất.”

Hách Liên Tranh rớt bịch xuống thảm, hậm hực nói: “Nữ nhân này cho đến bây giờ vẫn không chịu để người ta vui mừng thêm một khắc.”

Phượng Tri Vi không đoái hoài đến gã, tự trải chăn nệm của mình lên trên tấm thảm, nằm xuống rồi bảo: “Yên ổn một chút, ngủ đi, ngày mai có

việc cần làm.”

“Đêm nay chúng ta có thể làm chút chuyện trước khi ngủ không?” Hách Liên Tranh mặt dày. “Làm một chuyện tuyệt vời, vui vẻ, thoải mái, có thể khiến hai ta đều cảm thấy cuộc đời này không uổng phí?”

Gã cọ cọ trườn tới, túm lấy một góc chăn của Phượng Tri Vi.

“Cũng được.” Phượng Tri Vi hai tay gối dưới đầu, thong thả nói, “Nhưng ta không dám đảm bảo sau khi làm xong việc này, liệu ngài có cảm thấy bi thương nặng nề, hận mình đã được sinh ra trên đời hay không.”

Hách Liên Tranh buồn bã cầm góc chăn của nàng lau mặt, vùi mặt vào trong chăn, nhìn bộ dạng kia đúng là chỉ hận không thể bóp mình chết ngạt, rất lâu sau mới giận dữ nói: “Thôi được rồi, ta biết chẳng có hy vọng gì mà, nàng chịu ngủ lại đây là đã tốt lắm rồi, dù sao cũng là lo lắng cho ta.”

“Đứa trẻ này thông minh đấy, Đại phi thích.” Phượng Tri Vi uể oải nói, bỗng dừng khịt khịt mũi, “ơ” một tiếng.

“Ơ cái gì?” Hách Liên Tranh lén lút kéo chăn, muốn cuộn mình vào bên trong từng chút một.

Phượng Tri Vi chờ gã cuộn được kha khá rồi mới trái kéo một cái phải túm một cái, kéo hết chăn lại chèn xuống dưới người mình.

Hách Liên đại vương bi thương nhìn Phượng Tri Vi cuộn mình lại thành một sợi dây dài.

Phượng Tri Vi từ đầu đến cuối vờ như không biết trò mờ ám của gã, nhắm mắt lại nói: “Ta nín thở nửa ngày trời, vừa rồi lỡ bất cẩn không nín được, sau đó ta thấy rất lạ...”

“Nàng thấy lạ vì không ngửi thấy mùi thối, phải không?” Hách Liên Tranh hai mắt tỏa sáng. “Nàng không biết à, từ ngày gặp nàng, ta đã bắt đầu rửa chân mỗi ngày.”

“Vậy trước kia bao lâu ngài rửa chân một lần?”

“Để ta nhớ lại xem nào...” Hách Liên Tranh suy nghĩ một lúc lâu rồi nghiêm nghị đáp, “Lúc ở Cam Châu ta đã rửa một lần.”

Nói cách khác là, trong khoảng thời gian dài đằng dặc từ ngày gã khởi hành ở Cam Châu đi Đế Kinh làm con tin cho đến trước khi gặp Phượng Tri Vi, gã vẫn chưa rửa chân...

“Ây, thật ra tôi cảm thấy đó cũng là một thứ vũ khí, đến Cố Nam Y cũng bị ngài hun cho suýt té xỉu.” Phượng Tri Vi trở mình.

“Ta nghĩ, biết đâu sẽ có một ngày nàng ngủ bên cạnh ta, lỡ hun cho nàng chạy mất thì ta sẽ hối hận muốn chết.” Hách Liên Tranh thông thả nói bên cạnh nàng, “Thích một người, sẽ hoàn thiện bản thân đến mức tốt nhất. Một nam nhân không muốn thay đổi khuyết điểm của mình vì nữ nhân thì không phải nam nhân tốt thực sự.”

Phượng Tri Vi mở to đôi mắt.

Người kia nằm bò ra bên cạnh ổ chăn của nàng, chống cằm nhìn sang nàng, đôi mắt màu hổ phách toát ra tia sáng tím âm u, rạng rỡ chói lóa như đá quý.

Gã mở hờ vạt áo, lộ ra một nửa lồng ngực với da thịt bóng loáng màu mật ong nhạt, đôi mắt xoay xoay toát ra sức quyến rũ nam nhi bức người, mà sắc mặt lại ẩn chứa vài phần vô lại và mừng rỡ như trẻ con, hai thứ khí chất không chút hài hòa lại pha trộn vào nhau, mang một vẻ phong tình riêng không giống người thường.

Nửa đêm leo tường, chú chim nhỏ dính vào tường, bị khiêng đi thì chúng song vẫn mỉm cười với đám đông chính là gã, mà trái lời thần của thảo nguyên, bất chấp tôn nghiêm của vương giả, trước mặt đám đông tự phán phạt roi cũng là gã.

Nam tử kiên cường mà lại ôn nhu này.

“Huynh là một nam tử tốt.” Phượng Tri Vi thò tay ra khỏi ổ chăn, chậm rãi vuốt ve đôi mày gã. “Tiếc rằng ta không có phúc phận này, Trát Đáp Lan... Trong thời khắc ta đau lòng nhất suy sụp nhất, thảo nguyên của huynh đã che chở cho ta. Huynh biết ta không thể cho huynh thứ gì, lại để ta chiếm đi ngôi vị Đại phi, cho nên không cần biết Đạt Mã đã nói gì, ta vẫn sẽ bảo vệ thảo nguyên của huynh, giống như mẹ huynh đã bảo vệ thảo nguyên của cha huynh vậy.”

“Tri Vi, khi còn chưa đi đến tận cùng, nàng chớ khẳng định kết cục như thế.” Hách Liên Tranh đôi mắt âm đạm, rồi lại lập tức cầm tay nàng. “Nàng không nợ ta gì cả, nàng theo ta đến thảo nguyên là niềm vui lớn nhất trong cuộc đời ta. Ta không cần nàng phải giống như mẹ ta, bảo vệ tất cả mọi thứ của Khố Khố trong lòng bà đến gần như điên cuồng. Ta muốn nàng yêu lấy bản thân, bảo vệ bản thân, hoặc là buông bỏ những thứ ôm trong lòng, cho ta đến bảo vệ nàng.”

Phượng Tri Vi rút tay về, lại nhắm nghiền đôi mắt, im lặng không nói.

Hách Liên Tranh nằm bò ra bên cạnh nàng, lặng lẽ ngắm gương mặt say ngủ của nàng, cất giọng nhẹ nhàng như nói với nàng, cũng như nói với bản thân.

“Ta luôn chờ nàng nơi đây, nàng không tới, cũng không cho ta bước sang, vậy thì ta cứ đứng lại nơi này. Nàng hãy nhớ, bao giờ mệt mỏi, hãy lùi lại một bước, quay đầu nhìn xem, ta vẫn ở đây.”

Đêm ấy rốt cuộc có người nào ngủ yên hay không, chẳng ai biết được. Hơi thở mọi người đều rất yên ả, đến khi họ mở mắt, ánh mắt đều trong veo.

Nửa đêm, vào thời điểm buồn ngủ nhất trong đêm hôm ấy, trong tường ngoài tường, mơ hồ vang lên những tiếng gió kỳ lạ. Khi tiếng gió cất lên, Phượng Tri Vi mở bừng mắt, còn Hách Liên Tranh nằm bò ra ngủ bên cạnh nàng lại không hề cử động, ngón tay siết chặt góc chăn của nàng.

Khi trời hửng sáng, xa xa truyền đến tiếng tù và ngân nga, xuyên thấu rất mạnh, hé lộ cảnh xuân trong ngày Thuận Nghĩa vương đăng cơ.

Hách Liên Tranh ngồi dậy, khẽ nói: “Hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Hôm nay.” Phượng Tri Vi ngồi khoanh chân, mái tóc dài xõa xuống như dòng nước chảy, nụ cười nhàn nhạt, lóa mắt dưới ánh nắng.

“Mọi người đều đứng ở vị trí của mình, mọi người đều có một bản án. Chuyện nên tới sẽ phải tới, nên đi sẽ phải đi, thứ lỗi thời sẽ bị xóa sổ, điều mới mẻ sẽ được đề cao. Kẻ tính số kiếp, chết vì số kiếp; kẻ cài cạm bẫy, chết vì cạm bẫy.”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 57: Hâm Hại

Đó là một ngày trời quang mây tạnh, trong trẻo đến nỗi làm người ta cảm thấy dưới vầng mặt trời này sẽ chẳng xảy ra chuyện gì khác thường cả.

Nghi thức tiến hành trên thảo nguyên bên ngoài vương đình, đài cao và cổng chào đã được dựng lên từ sớm, một vạn vương quân tuần tra khắp mười dặm xung quanh, bốn bề đặt mấy chục cái nồi lớn có thể dùng để tắm rửa. Trong mùi thịt dê bốc lên cuồn cuộn, liên tục có người dùng những cái vợt cỡ bự vớt thịt đã chín lên, dùng trường đao cắt thành từng miếng to bằng đầu người, lăn trong nước muối có nêm hương liệu, những mâm gỗ lớn được bưng lên, liên tục đưa đến mâm cỗ của các thủ lĩnh quý tộc như nước chảy. Mùi thịt và hương rượu lan tỏa, hun cho người ngoài mấy dặm cũng say khướt.

Trong hậu điện, Phượng Tri Vi tự tay giúp Hách Liên Tranh chỉnh sửa quan miện vàng thất bảo, tỉ mỉ ngắm nghía nam tử anh tư bừng bừng trong bộ trường bào màu vàng nạm viền đen, cười nói: "So ra khá hơn lần đầu ta gặp huynh đấy."

"Nàng sẽ càng ngày càng phát hiện ra ta có nhiều điều tốt." Hách Liên Tranh xưa nay không biết khiêm tốn là gì, nhìn chăm chăm Phượng Tri Vi vận một bộ váy đen, thắt dải dây lưng màu bạc vô cùng đơn giản, hỏi: "Sao nàng không thay y phục?"

"Vương đình chuẩn bị cho ta một bộ đồ đỏ, nhưng ta vẫn chưa hết tang." Phượng Tri Vi kéo gã ra ngoài, thản nhiên nói lại, "Vả lại... có lẽ ta không cần phải thay y phục."

Hách Liên Tranh nghiêng đầu ngắm nhía nàng, không nói gì cả. Mai Đóa bỗng dừng đuối kịp, bảo: "A Trát, ta đi cùng con!" Nói đoạn bèn bước tới khoác cánh tay bên kia của gã.

Hách Liên Tranh đẩy nàng ta ra, nhìn đắm đắm vào bộ áo đỏ của nàng ta. Sắc đỏ ấy rực rỡ như lửa, đi kèm với thắt lưng màu vàng đính đầy mã não và hồ phách, mười phần giống chính trang của Đại phi. Hách Liên Tranh vốn nuôi tiếc không thể nhìn thấy dáng vẻ hoa quý của Phượng Tri Vi trong bộ chính trang của Đại phi thảo nguyên, bấy giờ thấy Mai Đóa ăn mặc như thế, lập tức nhú mày.

"Mai Đóa di," Gã nói, "Dì có thể đi theo mẫu phi của con nhưng không thể mặc bộ áo này, kéo người ta trông thấy lại hiểu lầm."

"Có hiểu lầm gì chứ?" Mai Đóa tỏ ra mờ mịt không rõ.

Người ta chỉ mong được hiểu lầm kia. Phượng Tri Vi chứng kiến cảnh này chỉ cười cười, ánh mắt lướt qua bàn tay Mai Đóa đang túm chặt thắt lưng Hách Liên Tranh.

"Dì thừa biết là hiểu lầm thế nào mà." Hách Liên Tranh không hề nề mặt, gỡ tay nàng ta ra.

"Đại phi." Mai Đóa lại quay sang túm lấy thắt lưng của Phượng Tri Vi. "Đây là bộ áo mới mà ta may vội may vàng cho đại diện, đã tiêu tốn cả tháng trời, chẳng lẽ bây giờ lại muốn ta cởi nó ra sao?"

Phượng Tri Vi nhìn vẻ mặt van nài của nàng ta, lại nhớ tới ngạo khí của nàng ta trong lần đầu chạm mặt, cảm thấy vô cùng thú vị, không nhin nổi mà bật cười.

Nàng vừa cười, trong ánh mắt liền nổi lên nét gì đó đặc biệt. Mai Đóa nhìn vào đôi mắt nàng, chợt cảm thấy lòng mình chấn động, tay cũng bất giác buông lỏng.

Hách Liên Tranh lập tức dắt Phượng Tri Vi nghênh ngang đi mất, Mẫu Đơn Hoa Nhi từ đằng sau vượt lên, cười hì hì ôm vai Mai Đóa nói: "Chúng ta đi thôi, ta có chuyện tốt muốn kể cho mọi người nghe."

Một lát sau, Phượng Tri Vi đi đằng trước nghe thấy một tiếng thét chói tai của Mai Đóa, âm thanh ấy tràn đầy sự phẫn nộ khó tin.

Phượng Tri Vi cười cười, đưa tay ra hiệu cho Tông Thần đi bên cạnh rồi rào bước rời đi.

Khi sắp bước ra khỏi cánh cửa cuối cùng, có một đội tiểu lạt ma vội vàng chạy tới, ngăn cản Phượng Tri Vi.

"Đạt Mã A Lạp nói, xin người đừng tham gia nghi thức."

"Cái gì?" Hách Liên Tranh lập tức sa sầm mặt mũi.

"Đạt Mã A Lạp nói, nếu người thật sự biết yêu thảo nguyên như lời người nói, vậy thì trong ngày may mắn này, người đừng làm ảnh hưởng đến buổi lễ long trọng nhất trong đời Đại vương." Tiểu lạt ma hướng về Phượng Tri Vi thi lễ, sau đó lại quay sang Hách Liên Tranh. "Vương, A Lạp nói, nếu Đại phi tham dự, ông ấy sẽ không xuất hiện."

"Không xuất hiện thì thôi." Hách Liên Tranh không chút do dự. "Ta không tin, nghi thức đăng cơ thiếu đi Phật sống cầu khẩn sẽ thật sự bị nguyên rủa!"

"Vương!" Các tộc trưởng tiến lên nghênh đón đều kinh ngạc hô lên.

"Ý chỉ của thiên thần cần Đạt Mã A Lạp dẫn dắt, các đời thảo nguyên vương đăng cơ đều không thể rời khỏi A Lạp!" Tộc trưởng Lam Hùng nửa quỳ dưới đất, tha thiết nhìn vào đôi mắt Hách Liên Tranh. "Đây không phải cuộc tranh cãi về ngôi vị Đại phi như hôm trước, mà chẳng qua chỉ bảo Đại

phi không tham gia nghi thức thôi, Đạt Mã A Lạp đã nhượng bộ rồi, ngài đừng hành xử tùy hứng nữa!"

"Vương, nghi thức không có Phật sống sẽ không được tộc dân thừa nhận!"

"Đại phi có thể chọn ngày khác để lập, dù sao đi nữa nghi thức đăng cơ cũng quan trọng hơn!"

Những lời khuyên bảo nhao nhao cất lên, có người lén lút kéo ống tay áo của Phượng Tri Vi, ra hiệu cho nàng tự mình xin rút lui.

"Phật sống của các người khẳng khẳng không cho ta xuất hiện trong nghi thức." Phượng Tri Vi cuối cùng cũng mở miệng, ngữ điệu bình tĩnh. "Các vị đều nghe thấy rồi."

Mọi người đều gật đầu, mù mờ không rõ nàng nhấn mạnh điều này để làm gì.

"Thế thì ta sẽ không đi." Câu tiếp theo nàng nói ra hết sức nhẹ nhàng, xoay người bước đi. "Xin các đại nhân bảo vệ Đại vương cho tốt."

"Tri Vi..." Hách Liên Tranh cất tiếng gọi dài nhưng Phượng Tri Vi đã rời đi, đầu không ngoảnh lại. Mà phía đối diện, nghi trượng pháp khí của Phật sống Đạt Mã đang tiến ra khỏi căn viện.

Đạt Mã ngồi trên xe, hôm nay tinh thần ông ta thoát nhìn càng thêm suy sụp, ngồi ỳ ra đó, áo bào thêu chỉ vàng tung bay phơ phất. Từ trên xe, ông ta nhắc mí mắt liếc nhìn Phượng Tri Vi; nàng mỉm cười với ông ta, mấp máy môi thành chữ.

Đạt Mã ngẩn người, còn chưa kịp phỏng đoán điều gì thì Phượng Tri Vi đã đi lướt qua bên cạnh.

Nghi thức đăng cơ của thảo nguyên vương không rườm rà phiền phức như ở Trung Nguyên. Quân của mười hai bộ bày trận tỏ rõ quân uy, tộc trưởng dâng lễ vật, Đạt Mã lấy bơ đặt trong chậu vàng chấm lên trán của tân vương, tỏ ý cầu xin thảo nguyên năm nào cũng được màu mỡ, lại tuyên bố vài ý chỉ của thần linh. Sau đó mọi người ăn chơi nhảy múa, tiến hành hoạt động cưỡi ngựa săn bắn long trọng, từng bừng suốt ba ngày ba đêm là kết thúc.

Hách Liên Tranh đến mang theo uy thế diệt Tỳ Hưu tộc cùng với kế hoạch ung dung tiêu diệt Kim Bằng và Hôi Lang, chấn động các huynh đệ đã tâm bưng bưng, khiến họ không dám hành động sơ suất. Thế lực công khai hoặc lén lút của mọi người đều bị trông coi cực kì chặt chẽ.

Quân của mười hai bộ hiện giờ chỉ còn lại mười một bộ, bày trận vuông vức hình chữ "nhất" bên dưới gò cao, ai nấy đều mặc giáp da, cầm trong tay một loại trường đao hình cung, mũi đao toát ra sắc đen vàng trầm ổn, trải ra mệnh môn bát ngát dưới ánh mặt trời.

Hách Liên Tranh mặc áo vàng cưỡi ngựa ô, cười dài một tiếng, từ gò cao phi xuống như bay, đi đến đâu mọi người rầm rập quỳ xuống, đặt tay lên trán đến đó.

Vó ngựa vung lên, xối thảm cỏ bắn văng ra bốn phía. Con ngựa của Hách Liên Tranh phi như bay đến trận thế vuông vức nào, trận thế ấy liền ngang tàng rút đao trở lên trời. Trong những tiếng "xoẹt xoẹt" vang lên đồng loạt, ánh đao dập dờn như sóng, Hách Liên Tranh chính là người lướt ván duy nhất dạo chơi trên đầu ngọn sóng, cúi xuống nhìn thủy triều, vạn ngọn sóng đều nằm dưới chân.

Những nam nhi thảo nguyên nô nức quy phục, những nữ nhi thảo nguyên đôi mắt rạng ngời.

Duyệt hết một vòng, tân vương bước lên vương tọa, trên đài cao trải thảm đỏ bàn vàng, các tộc trưởng đều tự tay dâng lễ vật theo thứ tự tuổi tác.

Chẳng qua là chút thổ vật đặc sản của các lãnh địa nhằm tỏ ý đem những thứ quý giá nhất mà họ dựa vào để sinh tồn hiến cho tân vương.

Hách Liên Tranh ung dung mỉm cười, hết lời tán dương từng vị tộc trưởng một. Phật sống Đạt Mã ngồi bên cạnh gã, trên khuôn mặt già nua tràn đầy nếp nhăn nở một nụ cười nhàn nhạt.

Người cuối cùng tiến lên chính là Khắc Liệt - tộc trưởng Hỏa Hồ.

Nam tử trẻ trung, áo da màu lửa đỏ khoác thêm áo lông cáo màu đen, càng tôn lên nét kiêu diễm trên gương mặt khác xa phong cách nam nhi thảo nguyên, tươi cười dâng lên một hòn ô kim khắc thành hình phi ưng.

Các tộc trưởng đều tỏ ra ngưỡng mộ vô cùng - Trong lãnh địa của Hỏa Hồ bộ có một mỏ ô kim cỡ nhỏ, cho nên trong mười hai bộ ngoại trừ Hoàng Kim Sư Tử, thì Hỏa Hồ bộ là giàu có sung túc nhất.

"Lấy vật quý giá nhất mà tộc ta dựa vào để sinh tồn, hiến lên Đại vương tôn kính nhất trên đời." Cử chỉ của Khắc Liệt ưu nhã mà khiêm cung, nâng hòn ô kim lên cao quá đầu.

Hách Liên Tranh nhìn hẩn chăm chăm, khóe môi hơi cong lên, nói, "Khắc Liệt huynh đệ không cần đa lễ, ngươi là tộc trưởng trẻ tuổi nhất của Hô Trác bộ ta, tương lai huynh đệ còn phải nương tựa vào ngươi nhiều."

"Nguyện dốc sức vì Đại vương." Khắc Liệt mỉm cười lui xuống.

Có người dâng chậu vàng đựng đầy bơ trắng muốt, Phật sống Đạt Mã run rẩy đứng lên.

Hách Liên Tranh ngoái lại mỉm cười, ra lệnh cho nữ nô đứng kế bên: "Còn không đi dìu Đạt Mã A Lạp..."

Gã còn chưa nói hết câu, sắc mặt đã đột ngột biến đổi. Kế đó mọi người thấy vầng trán gã toát ra một sắc xanh tàn tạ, trong tiếng kinh hô, Hách Liên Tranh loạng choạng rồi đột nhiên ngã xuống!

Bốn bề xôn xao, các tộc trưởng đều tranh nhau nhào lên trước, Phật sống Đạt Mã chấn động, suýt nữa đã đánh rơi chậu vàng.

"Đại vương! Đại vương!" Tộc trưởng Thanh Điều và những người khác vây quanh Hách Liên Tranh luôn mồm gọi, có người vội vã chạy vào vương đình kéo y quan và vu y tới, luống cuống tay chân kẻ bắt mạch kẻ lên đồng, vội vàng đến nỗi chướng khí mù mịt rồi tung rồi mù, vậy mà vẫn không tài nào tìm ra nguyên nhân dẫn đến tình trạng của Hách Liên Tranh. Một lúc sau, trước những câu hỏi giục giã sốt ruột của các tộc trưởng, y quan vương đình mới lắp bắp đáp: "Đại vương hình như... hình như không ổn rồi..."

"Có chuyện gì thế?" Mọi người sốt ruột hỏi, tộc trưởng của hai tộc Thanh Điều và Bạch Lộc lập tức đưa mắt nhìn nhau, sắp xếp lại vương quân hộ vệ, bao vây kín mít xung quanh đài cao, ngăn tất cả những quý tộc tới nghe ngóng tin tức dưới chân đài.

"Ta xem nào, ta xem nào..." Phật sống Đạt Mã thở hển hển được người ta dìu tới, mọi người vội vã tránh đường. Lão lật ma quan sát tỉ mỉ sắc mặt xanh tái của Hách Liên Tranh, thử bắt mạch cho gã với vẻ khó tin, một lúc sau nhắm mắt lại thở dài.

"Con trai ta... Con trai ta..." Lão lật ma nước mắt tuôn rơi như mưa. "Sao lại ra nông nổi này chứ? Lẽ nào đám mây đen xui xẻo đã ám lên đầu con sớm như vậy sao?"

Nghe ông nói vậy, các tộc trưởng đưa mắt nhìn nhau, không khỏi nhớ lại hai ngày trước Hách Liên Tranh đã làm trái ý chỉ của thần linh, ngang nhiên tự phán phạt roi. Có người ngấp ngừng nói: "Lẽ nào là thiên thần trách tội..."

"Thiên thần trách tội cái gì chứ!" Có người chen vào, lớn giọng nói, "Nhìn sắc mặt của Đại vương, hình như là trúng độc, rõ ràng có kẻ hạ độc thủ, hãy xem hôm nay đã có những ai tiếp cận với vương!"

Người nói ra câu này là Khắc Liệt.

"Con trai ta ời..." Mẫu Đơn Hoa Nhi dẫn theo Bát Bưu chạy lên từ mâm cỗ bên dưới, dọc đường đi liên tục dẫm đá đuổi hết mọi người ra, nhào lên ôm lấy Hách Liên Tranh bật khóc. "Con bị làm sao thế này, sáng nay vẫn còn khỏe như vâm cơ mà..."

"Đại phi." Gia Đức hôm trước vừa bị Thuần Vu Mạnh đánh cho mặt mũi bầm tím chưa tan cũng chen vào, lật mí mắt của Hách Liên Tranh, thấp thỏm lo lắng nói: "Người đừng vội khóc, tôi nghe nói những kẻ hạ độc ở Trung Nguyên đều mang theo thuốc giải trên người, hay là mình cứ tìm ra kẻ hạ độc thủ trước đã, cứu Đại vương mới là việc quan trọng."

"Sáng nay Đại vương có thể tiếp xúc với những ai?" Các quý tộc Nhân Nhĩ Cát thị bên dưới tuy nhanh chóng bị vương quân ngăn lại dưới chân đài nhưng những chuyện xảy ra vừa rồi đều chứng kiến rõ ràng, lập tức có người vươn cổ gào lên: "Ngài ấy đi thẳng từ vương đình ra, kẻ kia chẳng phải là người ở ngay bên cạnh ngài ấy sao!"

Câu này vừa thốt ra, không khí im lặng trong giây lát, sau đó giống như một chảo dầu rót vào nước lạnh, nổ "đùng" một tiếng.

"Bên cạnh vương còn có thể có ai? Ba ngày trước và sau khi lập phi đều do Đại phi thị tẩm!"

"Sáng nay khi vương bước ra từ hậu điện thì ai đi cùng ngài?"

"Đại phi!"

"Cũng có nữ nô hầu hạ!"

"Nữ nô không thể lại gần vương!"

"Trước hết hãy gọi tất cả những nữ nô đã từng hầu hạ Đại vương sáng nay tới đây!" Gia Đức bắt đầu tự ý chỉ huy. "Tra khảo nghiêm khắc vào."

Các nữ nô bị kéo tới, ai nấy đều co rúm lại, run rẩy trên nền đất.

"Thề có Trường Sinh Thiên trên cao, sáng nay y phục của Đại vương là do Đại phi đích thân sửa soạn."

"Cơm sáng là là do nô tỳ bưng lên, nhưng khi ấy mọi người cùng cùng nhau ăn, Đại phi còn tự tay cắt một miếng thịt cho Đại vương..."

"Khi đi ra vương không muốn chúng nô tỳ theo hầu mà đi chung với Đại phi, chúng nô tỳ không biết gì hết ạ..."

Từng người một trình bày xong, cũng bị khám người một lượt, trên đài lại rơi vào yên ắng. Khắc Liệt lặng thinh, khóe mắt Gia Đức lộ ra một tia cười, cũng không nói gì cả. Tộc trưởng Thanh Điều và Bạch Lộc đưa mắt nhìn nhau, hạ giọng nói: "Mẫu Đơn Đại phi, người xem..."

Lưu Mẫu Đơn ngơ ngác ngồi đó, trông bà có vẻ đau lòng muốn chết, hoàn toàn mất sạch chủ ý, đưa tay lau nước mũi, tiện tay chùi luôn lên người Khắc Liệt đứng bên cạnh, hơi thở mỏng manh như tơ: "... Các thúc thúc làm chủ đi, bà già này không có ý kiến gì hết."

"Làm gì có chuyện đó!" Bát Bưu nhao nhao lắc đầu. "Đại phi làm sao có thể hại Đại vương? Đừng nói bậy, đổ oan cho người ta."

"Có oan uổng hay không cũng phải tra hỏi trước đã, nếu Đại phi vô tội thì chớ nên để bụng chúng ta mạo phạm." Khắc Liệt đáp rất bình tĩnh.

"Bây đầu." Tộc trưởng Thanh Điều gật đầu nói, "Mời Đại phi tới!"

Nói là "mời", nhưng tộc trưởng Bạch Lộc lại đếm ước chừng một nghìn vương quân. Mọi người nghển cổ nhìn vương quân đao giáp sáng lóa xếp thành hàng đi qua, trong mắt nổi lên cảm xúc hoặc vui hoặc buồn.

Vương quân dần dần gom lại, các tộc trưởng đều lặng lẽ đi kêu gọi hộ vệ riêng của mình. Chẳng biết từ bao giờ, Gia Đức đã rút lui khỏi đám đông.

Hôm nay tính thần của Phật sống Đạt Mã luôn hơi hoảng hốt, ông ngồi bên cạnh Hách Liên Tranh trầm ngâm không nói.

Vương quân xếp thành hàng chạy về hướng cung điện Potala thứ hai cách đó không xa. Mọi người ngừng ca múa, thò đầu ra nhìn quanh quất.

"Không cần phải mời, ta đến rồi đây."

Giọng nữ nhàn nhạt, có vẻ không cao nhưng ai nấy đều hết sức rõ ràng, khiến người trên đài đồng loạt biến sắc.

Đám đông rẽ ra một đường, có người thông thả bước tới.

Một nữ tử cao gầy mảnh khảnh, mặc bộ váy màu đen viền bạc rộng, thuần khiết mà trang trọng, tư thái khi bước đi như đuổi theo con sóng trên mặt nước, giữa đồng biển, dưới ánh mặt trời, phiêu diêu tiến tới?

Đám đông bất giác đều nín thở tránh ra.

Phượng Tri Vi đã tới.

Các tộc trưởng trên đài thấy nàng bước tới với thần thái ung dung chân thành, sắc mặt đều có chút tiếc thương. Một nữ tử như thế hẳn phải là một Đại phi trước nay chưa từng có trên thảo nguyên, tiếc thay...

"Con sói cái tiến vào thảo nguyên!" Giữa đám đông yên tĩnh chợt có người nghiêng răng la lớn, "Đạt Mã A Lạp nói không sai chút nào, mỗi cọng lông của người đều chất chứa thuốc độc vô phương cứu chữa!"

"Đạt Mã A Lạp đã nói từ lâu, người là số kiếp và cạm bẫy của Đại vương, chỉ hận Đại vương bị con mụ xấu xí nhà người mê hoặc, khăng khăng làm theo ý mình!"

"Cút ra khỏi thảo nguyên, thứ Hô Trác bộ cần là yên ổn tốt lành, không cần máu và chiến tranh người mang tới!"

Lời tiên tri của Đạt Mã, những người có mặt hôm ấy đều biết cả. Hách Liên Tranh vì Đại phi mà trái lời Phật sống, tự phán phạt roi, mọi người đã thấy tận mắt; bây giờ chẳng cần biết là thật hay giả, lửa giận bùng bùng đều nhắm thẳng vào Phượng Tri Vi.

Có người vung tay quảng ra cục xương dê còn chưa gặm hết, những người khác được gợi ý, tiện thể cầm vật trong tay ném tới.

Cổ Nam Y đi theo sau lưng Phượng Tri Vi đưa tay lên nhẹ nhàng gạt hết.

Những đồ vật bị ném tới cứ như đụng phải một bức tường trong suốt, đều rơi xuống đất cách Phượng Tri Vi ngoài ba thước.

Người Hô Trác bộ chưa bao giờ thấy thứ võ công thần kì này, họ đứng ngây ra như phỗng, thiếu điều la lên: "Quý kìa..."

"Đừng ném lung tung." Giữa bầu không khí yên lặng, Phượng Tri Vi nghiêng đầu, mỉm cười tươi tắn. "Coi chừng lát nữa ta bắt các người ăn hết

những gì mình đã ném ra."

Giọng nàng thanh đạm, nhưng ánh mắt ấy vừa quét qua, mọi người đều cảm thấy đó không phải một câu đùa, trong nháy mắt đều rút lui.

"Đại phi, người đến vừa đúng lúc." Tộc trưởng hai tộc Thanh Điều và Bạch Lộc hơi xấu hổ đón tiếp nàng. "Đại vương đã xảy ra chút chuyện..."

Đối với hai vị tộc trưởng rất mực trung thành này, Phượng Tri Vi luôn giữ mấy phần tôn kính. Nàng khẽ gật đầu, rảo bước tiến lên ngắm nghía Hách Liên Tranh, nhíu mày hỏi: "Có chuyện gì thế?"

"Có chuyện gì ấy à?" Lập tức có người cười lạnh, "Câu này phải hỏi Đại phi mới đúng."

"Sao cơ?"

"Người còn giả ngu nữa à!" Một vị đường huynh xa của Hách Liên Tranh vươn cổ gào lên, "Sáng nay Đại vương luôn đi cùng với người, sau đó ngài trúng độc. Con sói cái chạy vào thảo nguyên nhà người vội vội vàng vàng hạ thủ với Đại vương của chúng ta, còn không chịu đưa ra thuốc giải?"

"Tại sao ta phải hạ thủ với Đại vương?" Phượng Tri Vi cười, "Ngài ấy chết, ta có lợi lộc gì?"

Người kia nghẹn họng, mọi người cũng trầm tư, cảm thấy câu nói này đánh trúng vào điểm mấu chốt. Đại vương còn sống, Đại phi mới là Đại phi; giết Đại vương rồi, Đại phi đâu còn là gì nữa?

Khắc Liệt lại đột nhiên mỉm cười.

"Đại phi." Hắn chậm rãi nói, "Đáng ra ta không nên quản việc của Nhân Nhĩ Cát, có điều việc của Đại vương cũng là việc của thảo nguyên,

chẳng ai thoát được trách nhiệm."

Phượng Tri Vi quay lại mỉm cười nhìn hăn, Khắc Liệt ngược mắt lên.

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau, ánh mắt đều lấp lóe, không ai tỏ ra nhượng bộ.

"Các vị, không lâu về trước chiến sĩ Hỏa Hồ bộ chúng ta đóng ở biên giới thảo nguyên có chặn được một phong thư." Khắc Liệt rút từ trong tay áo ra một phong thư. "Đây là bức thư Đại phi viết cho lương đạo Vũ Châu chủ quản việc cung ứng lương thực cho vương quân vương đình, trong thư viết rằng..." Hăn kéo dài giọng ra, chậm rãi đọc, "Dạo gần đây thảo nguyên sắp có biến động, một phần quân lương tạm thời không dùng đến, để lại cho kho lương Vũ Châu bảo quản, đội hộ vệ của Đại phi sẽ đến tiếp nhận. Ta muốn hỏi Đại phi, 'thay đổi' trong thư người viết, là thay đổi cái gì? Tại sao lại đột ngột không cần lương thực của Vũ Châu nữa? Tại sao đội hộ vệ của người lại đi tiếp nhận quân lương của vương quân thảo nguyên ta?"

Trên đài dưới đài đều nổi lên một trận xôn xao, chuyện này ngay cả các tộc trưởng cũng không biết, ai nấy đều nhìn chăm chăm vào bức thư kia với vẻ kinh ngạc và nghi ngờ. Khắc Liệt mỉm cười chuyển bức thư cho mọi người cùng đọc, quý tộc thảo nguyên đều thông thạo chữ Hán, tuy không nhận ra nét chữ của Phượng Tri Vi nhưng nét chữ này cốt cách thanh tú, giấy viết thư cũng là loại sản xuất ở Trung Nguyên, lại đóng thêm con dấu "Thánh Anh", trên thảo nguyên này, ngoại trừ Phượng Tri Vi, không còn người thứ hai sở hữu vật ấy.

Khắc Liệt vung tay, lập tức có người đưa lên một nam tử bị trói, mặc phục sức của hộ vệ đưa dâu, quỳ xuống đất với vẻ mặt tràn ngập kinh hoàng.

"Đây là người đưa thư cho Đại phi mà vương quân bắt được ở ngay sát biên giới Vũ Châu." Khắc Liệt nói, "Khi ấy trông mặt mũi hăn lấm lét,

làm thuộc hạ của ta hoài nghi, bởi thế lục soát được bức thư này."

"Đại phi!" Nam tử kia liên tục đập đầu với Phượng Tri Vi, sắc mặt ngượng ngùng. "Thuộc hạ hành sự vô năng! Xin người trách phạt!"

Phượng Tri Vi cười nhạt nhìn hắn, không hề nhúc nhích. Khắc Liệt nhẹ nhàng nhắc nhắc lá thư trong tay, đôi mắt mị hoặc hẹp dài như lưu kim liếc nhìn nàng, nở nụ cười lạnh nhạt. "Đại phi, ta có thể suy đoán như thế này chăng? Đệ đệ duy nhất của Đại vương còn nằm trong tử, đứa con cả cùng nằm trong bụng Na Đáp, vương thất đang gặp khó khăn đường kế vị. Phải chăng người muốn noi gương Mẫu Đơn Thái hậu, sau khi Đại vương chết đi sẽ gánh vác trọng trách của vương đình thảo nguyên chúng ta, nắm hết đại quyền, sau đó lựa thời cơ thích hợp, dâng cả Hô Trác bộ lên cho triều đình?"

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 58: Sống Chết Do Ta Không Do Trời

Type: Le Nguyen

Các trưởng tộc nghĩ đến nội dung bức thư, nghe những lời sắc bén cửa vào lòng như thế, đều nhìn nhau thất sắc.

Nếu như “con sói cái tới mang theo chiến tranh” trong lời tiên tri của Phật sống này đúng là gian tế của triều đình, mục đích tới đây là cướp đoạt thảo nguyên, thì năng quả thực có động cơ để giết chết Đại vương.

Đến bây giờ, xem ra mọi thứ đều ăn khớp với lời tiên tri của Phật sống.

“Chắc không phải là vậy đâu.” Phượng Tri Vi vẫn chưa nói gì, Lưu Mẫu Đơn đã mở miệng trước. “Việc này Tri Vi đã nói với ta, nó chỉ bảo mùa đông năm nay thảo nguyên có thể xảy ra tuyết lớn, trước mắt chúng ta trữ đủ lương thực rồi, chi bằng cứ gửi lương thực ở Vũ Châu trước, đâu có nói những câu đằng sau.”

“Đại phi, người bị lừa rồi.” Có người cười lạnh, “Bây giờ mới là mùa xuân, ai mà đoán được đến mùa đông sẽ có tuyết lớn? Vả lại ai nói lương thực dự trữ đến giờ đã đủ? Án đàn bà này tâm cơ thâm trầm, Đại phi người rất phúc hậu, tuyệt đối đừng nghe lời ả.”

Lưu Mẫu Đơn há hốc miệng, trước mắt vô số người bà khó lòng nói ra tuyết lớn chỉ là cái cớ để giữ lương thôi, còn lương thực dự trữ đã đủ là đủ khi không tính đến hai vạn vương quân mà Gia Đức không chịu giao nộp. Đây là quyết sách ngầm ngầm mà bà và Phượng Tri Vi dùng để đoạt lại

binh quyền vốn nằm trong tay tộc trưởng, không thể nói rõ ra trong hoàn cảnh này.

Bà giờ lá thư ra, cũng nhú mảy.

Khóe mắt Phượng Tri Vi liếc qua lá thư, ánh mắt lấp lóe. Thư quả đúng là thư của nàng, mà người cũng đúng là người của nàng; giọng nói của hộ vệ Đế Kinh khác xa người ở thảo nguyên, có muốn làm giả cũng không giả nổi.

Nhưng lá thư này lại bị người ta khéo léo sửa đổi đi.

Không biết cao thủ Khắc Liệt tìm ở đâu ra đã xử lý bức thư để thêm bớt chữ. Chỉ thêm bớt vắn vện vài chữ, đã dẫn dắt ý nghĩa bức thư sang một hướng khác hẳn.

Sự trầm ngâm của nàng, trong mắt mọi người chính là chột dạ. Lưu Mẫu Đơn ngẩng đầu, kéo ống tay áo nàng. “Tri Vi, người...”

Bà đưa tay ra kéo, sau lưng Phượng Tri Vi có ai đó tự dưng nghiêng ngả, đụng vào nàng khiến nàng chao đảo. Bàn tay Lưu Mẫu Đơn túm tay áo Phượng Tri Vi cũng không chắc, “roẹt” một tiếng kéo tuột thắt lưng nàng.

Một làn sương mỏng tuôn ra, sắc mặt Khắc Liệt biến đổi hẳn, hét lớn: “Lùi lại!” rồi lao tới nhanh như tia chớp, kéo mấy người đứng xung quanh Phượng Tri Vi ra. Làn sương kia rơi xuống đất, ngọn cỏ lập tức chuyển màu vàng nhạt.

“Có độc!”

“Chẳng trách không tìm thấy gì từ phòng của ả, hóa ra thuốc độc giấu trong thắt lưng ả!”

“Người đầu...” Tộc trưởng hai tộc Thanh Điều và Bạch Lộc la lên, chỉ thẳng vào Phượng Tri Vi.

Vương quân vây kín lấy Phượng Tri Vi, đao rút khỏi vỏ tên đã lên dây, mọi người chen nhau vây lại, bị vương quân chĩa đao ngăn cản.

“Xử lý gian tế, mọi người hãy tản ra...” Tiếng hô hào ngân nga của Khắc Liệt truyền ra, khắp thảo nguyên đều nghe thấy rõ ràng.

Một tên tiểu đội trưởng của vương quân nhào lên phía trước, vung vẩy sợi dây thừng bện bằng da bò trong tay.

Khắc Liệt chớp tay ngăn cảnh này, thấy Cố Nam Y đứng sau lưng Phượng Tri Vi ngón tay giần giật, khóe môi lướt qua một nụ cười.

Hôm nay chỉ cần có một người chết dưới tay Cố Nam Y thì thế cục hỗn loạn chắc chắn không thể vẫn hồi.

Dây thừng quất vun vút, nhắm vào Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi bất ngờ tiến lên một bước.

Nàng không lùi mà tiến, khiến tiểu đội trưởng kia ngây người, trong lúc ngần ngại Phượng Tri Vi nói: “Xử lý gian tế, những người không liên quan hãy lui ra.”

Rồi nàng phất ống tay áo, tiểu đội trưởng kia lập tức đảo lui lại. Không hiểu đã xảy ra chuyện gì, đám đông bỗng nổi cơn xôn xao, lại thấy có vài người đi tới.

Người dẫn đầu chính là Hoa Quỳnh, ưỡn cái bụng to, mỉm cười dắt theo một bà bầu khác – Na Đáp.

Đằng sau còn có Tôn Thần, kéo theo Mai Đóa.

Thấy một đoàn người như thế bước lại, mọi người đều tỏ ra kinh ngạc. Na Đáp mở to mắt nhìn Khắc Liệt, sắc mặt tái trắng. Khắc Liệt phất ống tay áo, đôi mắt nheo lại, cười nói: “Đại phi, Trung Nguyên có câu ‘chó vộ cắn càn’, bây giờ người cũng vộ rồi sao?”

“Kẻ vộ là người mới phải chứ?” Phượng Tri Vi mỉm cười mỉa mai, không thèm nhìn hắn, quay sang nói với các tộc trưởng, “Các vị đại nhân chắc hẳn vẫn còn nhớ, trước kia khi Na Đáp dựa vào thai nhi trong bụng để xin tha mạng cho Hoảng Cát Lặc, nàng ta từng nói với Đại vương rằng mình hoài thai ở Cam Châu.”

Mọi người gật đầu, Na Đáp há miệng, lùi lại một bước, bảo vệ cái bụng của mình.

“Vào khoảng tháng Năm năm ngoái, Đại vương đã ở lại Cam Châu, đến cuối tháng Sáu thì nhận được mệnh lệnh của lão vương, chạy tới Đế Kinh làm con tin. Nếu Na Đáp mang thai sau khoảng thời gian này thì bây giờ đứa bé phải được tám tháng, còn hơn một tháng nữa mới trở dạ. Nhưng sự thật là, có lẽ Na Đáp sẽ trở dạ ngay trong tháng này. Nếu các vị tộc trưởng không tin thì hãy phái vu y của mình bắt mạch cho nàng ta là biết.”

“Người nói láo!” Na Đáp xoa bụng, tái mặt thét chói lọi, “Ta thật sự hoài thai sau khi đến Cam Châu. Người muốn hãm hại ta, cho dù ta trở dạ vào tháng này thật thì cũng có thể do sinh non, hoặc do người hạ thủ khiến ta sinh sớm.” Nàng ta lao về phía mấy vị tộc trưởng như Thanh Điều. “Các thúc thúc à, mọi người nhìn con lớn lên, không thể con sói kia hại con ngay trước mặt mọi người được!”

Phượng Tri Vi không thèm liếc nàng ta lấy một cái, đưa tay ra, Hoa Quỳnh dâng lên một chiếc túi gấm hình vuông đen vàng đan xen.

“Các thúc thúc của người không thể để người bị hại trước mặt họ, người lại có thể nói dối trước mặt họ.” Phượng Tri Vi cười khê, huơ huơ túi

gắm trong tay.

Na Đáp bĩu môi, nở một nụ cười đắc ý, “Người hươ hươ cái đó làm gì, ta không biết nó.”

“Người tưởng là người đã tráo lá bùa hộ mệnh bên dưới bệ thờ rồi sao?” Phượng Tri Vi nói ra một câu, lập tức đánh tan sự đắc ý của nàng ta. “Rất xin lỗi, quên nói cho người biết, Hoa cô nương vốn không đặt bùa hộ mệnh đó bên dưới bệ thờ. Thứ người tráo đi là một vật thoát nhìn giống nó y hệt nhưng thật ra chẳng hề liên quan.”

Na Đáp vô thức đưa tay sờ ngực áo, lại bị một ánh mắt nhìn chòng chọc từ mạn sườn, cánh tay lập tức đông cứng không dám động đậy.

“Không cần sờ làm gì, ta không lừa gạt ai.” Phượng Tri Vi không nhanh không chậm rút ra một tờ giấy từ cái túi đen vàng đan xen.

“Đại phi chuyện này là sao vậy?” Các tộc trưởng thấy vậy thì mù mờ không rõ, ngạc nhiên hỏi.

Phượng Tri Vi rút ra một tờ giấy từ trong túi giấu, đưa cho tộc trưởng Thanh Điều. “Mời các vị đại nhân nhìn xem, đây là bùa hộ mệnh Na Đáp viết cho con mình, trên có ghi tên và ngày sinh ước đoán của đứa trẻ. Dựa vào ngày sinh này để đoán thì Na Đáp đã mang thai từ đầu tháng Năm; mà đầu tháng Năm Đại vương còn chưa tới Cam Châu, cũng không đi qua lãnh địa của Kim Bằng bộ.”

Hoa Quỳnh tiến lên một bước, dùng miệng lưỡi đặc biệt rành rọt của mình, kể vắn tắt quá trình mình nói dối để gắng hỏi ra tháng sinh thật của đứa con trong bụng Na Đáp. Na Đáp lại hét lên, “Người nói láo! Người nói láo! Không có chuyện như thế! Tờ giấy này không phải ta viết! Không phải!”

“Soát người cô ta!”

Nàng vừa ra lệnh, Tông Thần đã ra tay như chớp, vung tay rút ra một túi vải đen vàng đan xen giống y hệt từ bên eo Na Đáp, cười nói: “Đây là bùa hộ mệnh mà người lén lút tráo ra từ dưới bệ thờ phải không? Người tưởng thử người đổi lại là bùa hộ mệnh đã được Phật sống Đạt Mã gia trì à? Nó chính là con dấu của Đại phi đấy!”

Na Đáp lộ ra sắc mặt khó tin – Nàng ta trộm xà đối cột, dĩ nhiên đã xem thứ đựng trong túi gấm, ở đâu ra con dấu của Đại phi chứ?

Tông Thần mở túi gấm, bên trong vẫn là một tờ giấy viết ngày sinh. Na Đáp vừa mới mỉm cười, Tông Thần đã rút một cái nhíp siêu nhỏ, bóc tờ giấy, kéo ra một mảnh giấy cực mỏng từ giữa hai lớp giấy, soi lên ánh mặt trời.

Trên trang giấy có một ấn kí tua đỏ in nổi, đúng là con dấu chỉ thuộc về Phượng Tri Vi.

“Nếu chuyện này do chúng ta bịa đặt ra, thì trên người người tại sao lại có vật thuộc về Thánh Anh Quận chúa?”

“Na Đáp! Người lại dám lấy một cái thai hoang để giả mạo hậu duệ vương thất!” Không đợi mọi người kịp phản ứng, Khắc Liệt đã mở miệng quát lớn.

Na Đáp ngậy ra tại chỗ, trân trối nhìn Khắc Liệt, thân thể bỗng đứng lảo đảo rồi ngã ngửa ra đằng sau.

Bên cạnh có người đỡ lấy nàng ta, đặt tay bên dưới mũi nàng ta, lập tức kinh hô: “Ơ? Sao lại tắt thở rồi!”

Đám đồng “ồ” lên, chẳng ai ngờ Na Đáp đang yên đang lành lại lăn quay ra chết. Khắc Liệt vội vàng tiến lên, thăm dò hơi thở của nàng ta. Hắn hơi cúi đầu nhìn xuống Na Đáp, sợi tóc dài buông lơ, che đi thần sắc trên mặt. Một lúc sau hắn vung tay, cười nhạt nói: “Sợ tội tự sát ư? Cũng tốt!”

Phượng Tri Vi nhìn hẩn, ung dung cười, “Khắc Liệt tộc trưởng cũng thật nhẫn tâm, dù gì ta nghe nói người và Na Đáp đã lớn lên bên nhau từ nhỏ, sao lại chẳng có lấy một chút tình cảm thân thiết nào?”

“Tôi là tội, tình cảm là tình cảm, chỉ có nữ nhân các người mới nhập nhằng làm một thôi.” Khắc Liệt hơi nheo mắt. “Huống chi Đại phi à, ăn nói cà kê cũng là sở trường của nữ nhân các người. Người nói Na Đáp giả mạo hậu duệ vương thất, đó chỉ là việc riêng trong vương trướng, hình như không liên quan gì đến chuyện bán đứng Hô Trác bộ mà ta hỏi trước đó nhỉ?”

“Có liên quan hay không à? Liên quan chứ.” Phượng Tri Vi mỉm cười nhìn hẩn. “Sự cố phần nhiều phát sinh từ bên trong, chuyện gia đình không chừng lại thành đại sự của thiên hạ... Ta bảo này, Khắc Liệt tộc trưởng, ta có một việc không lý giải nổi, có thể thỉnh giáo người không?”

Khắc Liệt ánh mắt lập lòe, không trả lời nàng, song những người khác lại cảm thấy có gì đó không ổn. Tiếng đám đông xôn xao cũng dần dần nhỏ xuống.

Phượng Tri Vi vốn cũng không định đợi Khắc Liệt trả lời, cười nói: “Ta thật sự không hiểu, thảo nguyên xưa nay nhân khẩu không đông, vậy vì sao người lại nhẫn tâm để đứa con đầu lòng của mình nhận người khác làm cha chứ?”

Đám đông lại “ồ” lên, Khắc Liệt cười nhạt nói: “Cái gì gọi là chết không đối chứng người ta tha hồ vu vạ, chính là đây! Na Đáp đã tự sát, người muốn vu cho ai làm cha đứa bé kia mà chẳng được.”

“Khắc Liệt!”

Một tiếng hét chói tai, Na Đáp đã “tắt thở” bất ngờ bò dậy khỏi mặt đất, lao thẳng vào Khắc Liệt. “Con sói giết vợ diệt con nhà người!”

Mười ngón tay nàng ta ra sức quơ quào giữa không trung, nhìn lực độ kia đủ biết là hận không thể xé Khắc Liệt thành từng mảnh nhỏ. Trong ánh mắt Khắc Liệt lướt qua một tia khiếp hãi, hấn phóng người lùi lại đằng sau.

Tộc trưởng Thanh Điều và Bạch Lộc đưa mắt nhìn nhau, vẫy tay ra hiệu cho vương quân đứng dưới chân đài. Vương quân nhào lên ngăn cản, bóng hình Khắc Liệt bay vút lên, trong nháy mắt đã lướt qua đám đông.

Một bóng người màu xanh thiên thủy lóe lên, chớp nhoáng như một vệt gió biếc, vừa nổi lên đã bay qua muôn nghìn núi sông, đi sau mà đến trước, đứng chặn trước mặt Khắc Liệt.

Khắc Liệt vụt sang trái, y sang trái, Khắc Liệt chạy sang phải y cũng sang phải. Thân pháp thoạt nhìn có vẻ không nóng không vội mà trước sau vẫn giữ khoảng cách ba bước trước mặt Khắc Liệt, lấp kín tất cả những lối đi của hắn.

Khắc Liệt liếc nhìn về phía trước, lại hậm hực ngoái đầu liếc nhìn Na Đáp, trong mắt lóe lên thần sắc hoang mang.

“Không hiệu Na Đáp chết ra sao, lại hồi sinh như thế nào, phải không?” Phượng Tri Vi cười nói, “Hoàng Cát Lạc triệu tập kim minh không đạt được kết quả tốt, người thấy tình hình không ổn, mới lặng lẽ bày mưu cho Na Đáp vu cho Hách Liên Tranh là cha đứa bé trong bụng nàng ta, một là để giữ mạng, hai là để chiếm lấy vương quyền. Người sợ Na Đáp để lộ sơ hở, bèn hạ một loại tử chú lên người Na Đáp, đến thời điểm cần thiết, người chỉ cần cựa quậy ngón tay là nàng ta sẽ chết. Đáng tiếc thứ này trước đó đã bị một người bằng hữu thông thạo các loại y thuật vu cổ của ta phát hiện ra, đổi sang bùa chú khác, vừa rồi Na Đáp ‘tắt thờ’, chỉ là một loại thủ pháp phong huyết của Trung Nguyên mà thôi. Võ công của người có lẽ xuất phát từ môn phái Tuyết Sơn Du Vu ở thảo nguyên, đương nhiên không hiểu y học Trung Nguyên uyên bác tinh thâm.”

Tông Thần vẫn luôn đứng sau Na Đáp, khẽ mỉm cười.

“Có lẽ người vẫn còn ngạc nhiên, tại sao trước đó khi người bóp tử chú trong tay áo Na Đáp vẫn chưa chết mà phải đợi đến khi âm mưu bị vạch trần mới chết, bây giờ đã hiểu chưa? Na Đáp sống hay chết không phải do người chi phối, mà do ta.”

“Có lẽ mọi ý chí của nàng đều bị thao túng trong tay người cũng chưa biết chừng.” Khắc Liệt vẫn bình tĩnh, lại còn nở một nụ cười. “Người nói trăm nghìn lời, nhưng trước sau vẫn không thể giải thích lá thư này, đúng không?”

“Đại phi, nếu việc này còn ẩn tình khác thì xin người hãy giải thích cho rõ ràng. Việc Na Đáp và Khắc Liệt giả mạo dòng dõi vương thất, chúng ta sẽ xử lý riêng.” Tộc trưởng Thanh Điều hạ giọng nói.

Nói vậy có nghĩa là, dù chuyện giả mạo dòng dõi vương thất có thật thì cũng chỉ là án thừa kế ngôi vương, vẫn không đủ để rửa sạch cáo buộc trước đó của Khắc Liệt.

Phượng Tri Vi chấp tay nhìn về phía trước, nơi ấy dần dần xuất hiện một con khoái mã, nàng thư thái mỉm cười.

“Về việc lá thư này, bây giờ ta có thể nói rồi, lá thư Khắc Liệt đưa ra quả thật là của ta, người đưa thư cũng là của ta nốt.”

Đối diện với ánh mắt khiếp sợ và nghi ngờ của mọi người, Phượng Tri Vi vẫy tay. Mọi người nhìn theo cánh tay nàng, thấy Thuần Vu Mạnh phong trần mệt mỏi đang phóng đến càng lúc càng gần.

“Người đưa thư mà Khắc Liệt bắt được, tuy là thuộc hạ của ta, nhưng thật ra ta phái đi hai người đưa thư một lúc. Ngoại trừ người bị Khắc Liệt bắt, người còn lại là Thuần Vu Mạnh, đội trưởng đội đưa dâu của ta. Hắn đã mang về hồi âm của lương đạo Vũ Châu, mời mọi người xem.”

Lá thư được dâng lên, các tộc trưởng lại chuyển nhau xem, đôi mày dần dần nhúu lại.

Trong thư, lương đạo Vũ Châu trả lời rằng, lương thực cấp cho Hô Trác bộ đã chuẩn bị xong xuôi, nếu Hô Trác bộ yêu cầu trữ lương ở Vũ Châu, vậy đợi bao giờ có lương thực mùa thu sẽ vận chuyển sang sau, vân vân. Thư là công văn chính thức của quan phủ Vũ Châu, tộc trưởng Thanh Điều thường ngày chuyên giao thiệp với quan phủ các cấp trong nội địa, hiển nhiên nhận ra được.

“Thì ra là thế.” Tộc trưởng Thanh Điều là người đầu tiên đổi sắc mặt, trả lá thư hồi âm lại, áy náy nói: “Suýt nữa đã hiểu lầm Đại phi, xin Đại phi thứ tội.”

“Hiểu lầm ta cũng không sao cả, đừng bỏ qua cho kẻ rắp tâm hãm hại là được.” Phượng Tri Vi nhìn Khắc Liệt, nửa cười nửa không.

Khắc Liệt nhướn mày, bấy giờ mới lộ ra một tia tiếc nuối, liếc nhìn Na Đáp, lắc đầu khe khẽ thở dài, “Nữ nhân... Vì sao lại có người thông minh đến thế, cũng có người ngu ngốc đến thế...”

Trông sắc mặt hẩn, giống như chỉ tiếc nàng ta còn chưa chết.

“Khắc Liệt... người lòng lang dạ sói... người chết không yên đâu...” Na Đáp đầu tóc rối bời, hai mắt ứ máu, giãy giụa trong vòng tay Tông Thần muốn lao về phía Khắc Liệt.

“Ta cũng nghĩ như thế.” Phượng Tri Vi khẽ mỉm cười, “Không chỉ có hẩn, mà còn có ông...”

Nàng đột ngột xoay người, chỉ vào Phật sống Đạt Mã!

“Người điên rồi, Đại phi!”

“Không được vô lễ với Đạt Mã A Lạp!”

Tiếng quát tháo lập tức bùng nổ, lần này mọi người phản ứng rất nhanh, các vị tộc trưởng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt thoáng chốc đã tái canh, nhao nhao gầm lên: “Đại phi, đừng có ăn nói lung tung!”

Cười nhạt một tiếng, Phượng Tri Vi sửa lại sắc mặt nhàn nhạt lúc trước, ngón tay giơ lên vẫn không buông xuống, chỉ thẳng vào Đạt Mã. “Ta tin rằng hôm nay các vị cũng nhìn ra, có người đặt một cái bẫy, muốn giết Đại vương trước, rồi hãm hại trực xuất ta sau, kế đó nắm giữ vương quyền, cướp đoạt vương vị, một lần nữa đẩy thảo nguyên còn chưa hoàn toàn yên ổn rơi vào máu lửa phân tranh.”

“Chuyện đó thì liên quan gì đến Phật sống Đạt Mã chứ?”

“Nếu không có kẻ vì muốn chống lưng cho Khắc Liệt, bịa ra lời tiên tri nhắm vào ta, mọi người cũng đâu đến nỗi dễ dàng tin tưởng ta sẽ làm hại Đại vương?” Phượng Tri Vi cười nhạt, “Vị thần ngự trị trên mây của các người, hưởng trọn hương khói cúng bái của các người, lại không chịu chiếu rọi hào quang cho con dân toàn tộc mà chỉ chiếu lên đỉnh đầu tộc trưởng Hỏa Hồ của các người thôi!”

Không đợi mọi người phản ứng, nàng đã rảo bước tiến lên, đưa tay ra tóm tiểu lạt ma đứng sau lưng Đạt Mã đang giúp ông ta cầm pháp khí bằng đồng, đoạt lấy pháp khí kia, nhổ thanh chủ thủ cắm trên miếng thịt dê nướng bên cạnh, cạo đi màu đồng thau ngoài vỏ, lập tức lộ ra lớp ruột màu đen.

Màu sắc kia đen óng ả, không giống khuôn sắt bình thường. Mọi người kinh ngạc “ơ” một tiếng, ánh mắt không khỏi chuyển sang hòn ô kim mà Khắc Liệt dâng lên lúc trước. Rất hiển nhiên, chúng làm từ cùng một chất liệu.

Mỏ ô kim cực kỳ hiếm gặp, chỉ có ở lãnh địa của Hỏa Hồ tộc. Có thể lấy ra một khối kim ô lớn bằng chùng này để làm pháp khí, ngoài trừ tộc trưởng Khắc Liệt thì còn ai nữa?

Người Hô Trác bộ đều biết Phật sống Đạt Mã ra sức tiết kiệm, xưa nay không thu nhận lễ vật cúng riêng của tộc nhân, càng không bao giờ sử dụng pháp khí bằng ô kim quý giá nhường này. Huống chi dù ông ta có dùng kim ô, cũng nên quang minh chính đại mà dùng, đằng này lại lén lút quét lên một lớp nước sơn màu đồng để che giấu, sự mờ ám trong đó, mọi người nghĩ mà ngậy người.

Đạt Mã đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào pháp khí kia, đáy mắt đục ngầu có vẻ khiếp sợ, đôi môi mấp máy đang định lên tiếng. Nhưng Phượng Tri Vi đã lướt qua như một cơn gió, đi đến trước cái chậu vàng đựng bơ kia, dùng con dao bạc cắm trên miếng thịt dê nướng xúc một mẩu bơ trắng muốt, giơ lên cho mọi người nhìn.

Dưới ánh nắng, con dao bạc xúc bơ từ từ chuyển thành màu đen!

Mọi người há hốc miệng không tin nổi, Phượng Tri Vi liếc xéo Phật sống Đạt Mã, chậm rãi nói: “Đạt Mã A Lạp, nếu vừa rồi Hách Liên Tranh chưa trúng độc thì chắc chắn vẫn không thoát khỏi đòn sát thủ chấm bơ lên trán của ông đúng không? Để giết chết ngài, các người đúng là hao tổn tâm tư.”

“Người... người...” Đạt Mã mấp máy môi, dốc sức định nói gì, nhưng ông ta đã run lên bần bật, thân thể trông càng thêm khô quắt, giống như muốn co người vào lớp áo cà sa.

“Ông nhận hối lộ của Hỏa Hồ bộ, giúp hãn vu vạ Đại phi, ngăn cản Đại phi tham gia buổi lễ, tạo điều kiện cho bọn họ mưu sát Đại vương – Đạt Mã, ông như thế mà cũng gọi là đệ tử giữ giới luật? Cũng gọi là người xuất gia ư? Ông có xứng đáng với sự cung phụng bao năm qua của trăm

vạn con dân Hô Trác chẳng? Ông ngẩng lên có then với bầu trời xanh quang đặng, cúi xuống có then với thảo nguyên mệnh mang chẳng?”

“Người...” Đạt Mã hình như muốn chống tay đứng dậy bẻ lại Phượng Tri Vi, những ngón tay khô gầy của ông ta yếu ớt quơ quào trên mặt đất, móng tay dài ngoằng cạo bùn đất bắn văng tung tóe song dù có làm thế nào vẫn không thể xê dịch mảy may.

“Ông mang tiếng là khổ tu một kiếp, thanh bạch giản dị, vì thế chiếm được lòng yêu mến của thần dân trên thảo nguyên, chỉ tiếc lại là thành phần biến chất trong cửa Phật, làm bộ làm tịch thôi!”

Phượng Tri Vi tiến lên một bước, xé xuống một đoạn ống tay áo của Đạt Mã, ngón tay vận sức xé toang lớp vải, để lộ tầng tơ ô kim cũng lấp lánh ánh kim như thế, mở một nửa mảnh tay áo kia giữa không trung, lớn tiếng hô: “Các huynh đệ tử muội thảo nguyên của ta ơi, phải chẳng các người vì bộ áo cà sa mặc ba mươi năm vẫn chưa đổi này của Phật sống Đạt Mã mà cảm động vì sự giản dị tiết kiệm của ông ta? Hôm nay ta sẽ cho các người thấy rõ, ba mươi năm không đổi, là bởi vì không có bộ y phục nào sánh bằng giá trị chân chính của nó!”

Áo cà sa do sợi tơ ô kim mỏng manh diệt thành, dưới ánh mặt trời tỏa ra hào quang rực rỡ. Trong tích tắc mọi người đều nhắm mắt lại, không biết vì bị ánh sáng ô kim kia đâm vào mắt, hay là bị sự thật khiến cho người ta không thể đón nhận này đâm thấu tim.

Tựa như thấy vị thần sừng sững ngự trị trên mây ở thảo nguyên bao năm trời bỗng rầm rầm sụp đổ, trong lòng mọi người đều nổi lên một tia mờ mịt, không dám tin, không muốn tin, ai nấy đều đưa ánh mắt chờ mong nhìn Phật sống Đạt Mã – chỉ cần ông giải thích cho mình, bọn họ đều tin tưởng!

Nhưng không.

Phật sống Đạt Mã từ đầu đến cuối vẫn run rẩy, cổ họng phát ra tiếng nước nở khe khẽ, không thể đáp lại gì trước những câu chất vấn ép sát từng bước của Phượng Tri Vi.

Ánh mắt Khắc Liệt chớp động, há miệng muốn nói, nhưng Cố Nam Y đứng đối diện với hắn đã lấy hồ đào của mình ra ăn tỉnh rụi, thi thoảng còn nhắm quả hồ đào về phía miệng hắn. Khắc Liệt tin rằng, nếu mình thật sự thốt ra một chữ, cổ họng nhất định sẽ bị nhét vào một hạt hồ đào ngay lập tức.

Hắn thoáng đưa mắt nhìn về phía sau, sắc mặt có vẻ lo âu. Nhưng trước mặt có một ôn thần như thế đứng chặn, dù chỉ muốn tiến lên một bước cũng bất khả thi.

“Đạt Mã A Lạp.” Phượng Tri Vi đứng trên cao nhìn xuống ông ta. “Ông là con của Trường Sinh Thiên thần thánh, biết trước thiên mệnh, bảo vệ thảo nguyên. Ánh sáng của Trường Sinh Thiên không dung tha bất cứ loài yêu ma quỷ quái nào, cũng không có bất kì ai che giấu được đôi mắt trí tuệ của ông, hắt bát nước bắn lên đầu ông. Cho nên, phải hay trái, đúng hay sai, Phượng Tri Vi đứng ở đây, chờ vị cha già của chúng ta trả lời.”

Nàng cất giọng đanh thép, mặt mày lại chính đại quang minh, hán tử thảo nguyên ngẩng đầu lên nhìn nàng, bất chợt cảm giác cô gái người Hán mình vẫn luôn coi thường này, giờ đây xem ra có vẻ cao quý và oai phong凛冽.

Trong vòng một ngày, họ thấy nàng bị buộc tội bị sỉ nhục mà trước sau vẫn bình tĩnh thông dong, giơ tay lên là lật lại thế cục bất lợi, bộc lộ tài năng song không hùng hổ bức người, dám nghĩ dám làm mà vẫn chừa lại đường lui. Dù vào lúc này, đối mặt với Phật sống Đạt Mã luôn chĩa mũi dùi vào mình, nàng vẫn quang minh chính trực như trước, cho đối phương một cơ hội để thanh minh.

Nam nhi thảo nguyên yêu thích nhất là quang minh chính trực, so với nàng, Phật sống Đạt Mã xưa nay vẫn được tôn kính như thần bày ra tư thế co rúm trên tấm thảm, không còn gì để nói, thật khiến người ta vô cùng thất vọng.

Niềm tin sụp đổ tuy không phải chuyện một sớm một chiều, nhưng chỉ cần chôn xuống một hạt giống là có thể sẽ nảy mầm.

Đám hán tử thảo nguyên trầm ngâm, tuy ánh mắt họ vẫn nửa tin nửa ngờ, nhưng rất rõ ràng, dưới sự chỉ trích kịch liệt của Phượng Tri Vi, lại chẳng có một ai đứng ra ngăn cản như lúc trước. Ấn ý trong đó, không nói cũng hiểu.

Đạt Mã ngược đôi mắt già nua đục ngầu đầy tơ máu lên nhìn Phượng Tri Vi, trong ánh mắt kia phản chiếu ra không phải là cô gái mặc y phục đen nghiêm nghị mà là con sói cái khoác y phục vậy máu tiến về thảo nguyên.

Ông ta không định mấp máy môi nữa – Vừa rồi, bắt đầu từ khi Phượng Tri Vi đứng ra, máu trong thân thể ông dường như đã đột ngột bị thứ gì đó trói lại, trì trệ mà nặng nề, ràng buộc tất cả ngôn ngữ và cử động của ông.

Trong phút ngẩn ngơ, ông nhớ lại chuyến thăm viếng của Phượng Tri Vi đêm qua... Nàng khêu ngọn đèn... Nàng ngồi trong bóng đêm đối diện với ông... Hai nam tử đứng ở cửa phòng, nơi đầu ngọn gió... Trong nháy mắt như có sấm sét lóe lên trong phòng, đánh vào ý chí hỗn loạn.

Nàng quả nhiên có chuẩn bị mà đến, tuy không biết nàng đã làm thế nào, nhưng rất rõ ràng, đêm qua nàng đã thu hút toàn bộ sự chú ý của ông, phái người tráo đi pháp khí bằng đồng và áo cà sa của ông, còn tiện tay hạ độc ông.

Vấn đề mấu chốt nhất là bên cạnh nàng chắc chắn có cao thủ dùng độc bậc cao, có thể khống chế hoàn toàn thời gian chất độc trong người ông phát tác, khiến ông không thể lên tiếng lúc này. Mà ở đây có bao nhiêu người, trước đó họ thấy ông vẫn bình thường, đến lúc này lại “không còn gì để nói”, khác nào ngầm ngầm thừa nhận cáo buộc.

Chiêu thức ấy vừa công vừa thủ, nàng không chỉ giải nguy cho chính mình mà còn tiện tay đẩy ông xuống khỏi ngai vị thần quyền. Con sói cái này từ lâu đã bắt đầu hoài nghi Khắc Liệt, hoài nghi đứa con của Na Đáp, nên mới bày nghi trận, dụ địch xâm nhập vẫn chưa chịu ngừng, còn muốn kéo ông xuống, một lần ra tay tung lưới tóm gọn tất cả những kẻ thù gây bất lợi cho nàng.

Phật sống thu nhận hối lộ, cấu kết với tộc trưởng Hỏa Hồ, hãm hại Đại phi mưu sát Đại vương... Quả nhiên là độc ác khiến người ta khó lòng tưởng tượng!

Đạt Mã cup mắt, hít thở những nhịp nặng nề... Tương lai của thảo nguyên thật sự đã định trước sẽ bị ả đàn bà này sắp xếp sao... Không... Không...

“Đại phi, tộc trưởng Hỏa Hồ không hề có quyền thừa kế vương vị, cho dù con của Na Đáp là con hăn, về sau kế thừa vương vị đi chăng nữa, nhưng việc thừa kế vương vị ở thảo nguyên ta có rất nhiều biến số, không dễ đợi đến ngày đứa trẻ lớn lên, hăn cần gì phải mạo hiểm như thế.” Tộc trưởng Bạch Lộc bỗng dưng đưa ra dị nghị. “Phật sống lại càng không cần phải làm đến nước này vì tộc trưởng Hỏa Hồ.”

“Phải rồi... Không thể đợi đến ngày đứa trẻ lớn lên, vậy thì bây giờ, nên để ai làm?” Phượng Tri Vi mỉm cười đầy ý vị sâu xa, đột ngột hỏi, “Ồ, Gia Đức chạy đi đâu rồi?”

Mọi người sửng sốt, bấy giờ mới nhớ ra, người đầu tiên phát hiện Đại vương trúng độc, lại nhắc nhở Mẫu Đơn Đại phi tra hỏi hung thủ là Gia Đức, không biết đã mất hút từ bao giờ.

Tộc trưởng Thanh Điều vội vàng ra lệnh cho thuộc hạ đi tra xét, một lúc sau gã thuộc hạ kia hấp tấp chạy lại, ghé tai ông ta nói vài câu, ông ta lập tức biến sắc.

“Đừng lo lắng.” Phượng Tri Vi nhìn về mặt ông ta, mỉm cười nói, “Hộ vệ của ta phong tỏa con đường xung quanh, ngoài ra còn điều động một phần vương quân luôn luôn để ý hướng đi của Gia Đức. Hẳn đếm hai vạn quân của mình, vừa mới xuất doanh, chúng ta hãy mang theo lệnh tiễn của Đại vương đi đón.”

Theo giọng nói của nàng, phương xa văng vẳng nghe tiếng ồn ào náo động. Tộc trưởng Thanh Điều nhíu mày, tất tả chạy xuống khỏi đài cao với tộc trưởng Bạch Lộc, đi chỉ huy vương quân trấn áp Gia Đức.

“Bây giờ chắc mọi người đã hiểu rõ rồi.” Phượng Tri Vi ra hiệu cho hộ vệ bên dưới đài cao tránh ra, chậm rãi đi một vòng trên đài, nói, “Gia Đức là con trai của tộc trưởng Khố Nhĩ Tra, mưu đồ chiếm ngôi vị đại vương, cấu kết với tộc trưởng Hỏa Hồ, lại dùng rất nhiều tiền bạc để cầu lấy sự bao che của Phật sống Đạt Mã. Trước để Phật sống bịa đặt ra lời tiên tri, đẩy ta vào tình cảnh bất lợi, sau lại vu cáo ta bán đứng thảo nguyên, rắp tâm trục xuất ta, tránh để triều đình can thiệp vào công việc của thảo nguyên, rồi mưu sát Đại vương. Một khi Đại vương mất mạng, Gia Đức sẽ lập tức đếm đủ hai vạn vương quân Nhân Nhĩ Cát dưới trướng, dùng vũ lực bao vây hội trường, lấy thân phận huynh đệ họ hàng gần để cướp đoạt ngôi vị Thuần Nghĩa vương, rồi phong thưởng cho Khắc Liệt – Có điều, bộ ngựa bắt ve chim sẻ đứng rình, e là ngay cả Gia Đức cũng không biết rằng dã tâm của Khắc Liệt tuyệt đối không dừng lại ở phong thưởng nhỏ bé của tân vương, thứ hắn muốn là vương vị - Khi đứa bé trong bụng Na Đáp sinh ra dưới sự bảo vệ của hắn, hắn có thể cùng bắt tay với cha vợ Hoàng Cát Lặc của

mình, một lần nữa giết chết Gia Đức, phò tá “con nổi dòng duy nhất” của Trát Đáp Lan đại vương lên ngôi, danh chính ngôn thuận, thiên kinh địa nghĩa, triều đình và thảo nguyên không ai ngăn cản được, từ đó trở đi thiên thu vạn đại, Khắc Liệt đại nhân thống nhất thảo nguyên.”

Một chuỗi âm mưu phức tạp bị nàng nói ra rõ ràng minh bạch. Mấy nghìn người xung quanh đều tỏ ra búng tỉnh ngộ rồi lại không dám tin. Hán tử thảo nguyên thẳng như ruột ngựa, mấy chuyện vòng vo quanh co này chỉ nghe thôi cũng thấy mệt rồi, thật khó cho vị Đại phi này, thân ở trong cuộc, vậy mà lại nhìn thấu rõ ràng như thế.

“Ta nói tên tiểu tử Khắc Liệt này không phải người tốt mà, xuất thân từ tà môn Tuyết Sơn, hẳn không giống như chúng ta, vì vương vị có thể bày ra nhiều mảnh lời.” Có người chuyện đã xong mới nhận làm Gia Cát, thì thào nói nhỏ.

“Ấy, có bao nhiêu mảnh lời cũng không thể qua mắt người Trung Nguyên, người xem con gái Trung Nguyên quả đúng là lợi hại.” Có người lại đang nghĩ Đại phi thật sự khiến người ta kinh ngạc, Khắc Liệt có tiếng là thảo nguyên đệ nhất hồ ly, thế mà rơi vào tay nàng vẫn không đủ sức đấu lại.

“Vậy thì chất độc trong thắt lưng của Đại phi là sao nhỉ...” Một vị tộc trưởng đưa ra nghi vấn mới.

“Là sao ấy à? Là hãm hại.”

Giọng nói ấy phát ra từ dưới mặt đất, nghe có mấy phần quen thuộc. Mọi người ngoái đầu nhìn lại, thấy Hách Liên Tranh trước đó còn thở thoi thóp suýt bị độc chết, không biết từ bao giờ đã ngồi dậy, uể oải đặt tay lên gối, nhìn Phượng Tri Vi cười hì hì.

“Đại vương!”

Các tộc trưởng cất giọng kinh hãi, nhưng Phượng Tri Vi vẫn nghe ra một vài sắc thái phức tạp trong đó – đúng là lòng người muôn màu muôn vẻ, song trải qua ngày hôm nay, ắt hẳn họ đều an phận.

Cởi thắt lưng xuống, Phượng Tri Vi giơ tay ném đi, rơi xuống dưới chân một người.

Đó là Mai Đóa mặt mũi tái xanh.

“Sáng sớm hôm nay, Mai Đóa di cao ngạo của chúng ta...” Phượng Tri Vi cười khê, “rất hiếm khi túm lấy thắt lưng của bản Đại phi cầu xin, lúc ấy rất nhiều người có mặt ở đó, họ đều có thể làm chứng.”

“Vậy thì sao nào?” Mai Đóa sắc mặt tuy khó coi, nhưng miệng vẫn không nhường lấy một câu. “Ta chạm vào người một chút tức là ta hạ độc? Ta từng liều mạng cứu Đại vương, khi ta cứu ngài chẳng biết người đang ở xó nào! Ta làm sao có thể cấu kết với Khắc Liệt hại người hại Đại vương?”

“Ồn cứu mạng của người đối với Đại vương, có thể bỏn bớt nhắc lại được không?” Phượng Tri Vi uể oải cong khóe môi. “Cho xin đi, ta mới đến đây chưa được vài ngày đã nghe người nhắc đến mười mấy lượt đến nỗi sắp thuộc lòng luôn rồi. Trung Nguyên chúng ta có câu ‘Thi ân chẳng cầu báo đáp’, bây giờ đến thảo nguyên ta mới hiểu, thì ra ở nơi này thi ân là phải mong báo đáp gấp bội.”

Dưới đài có người bật cười khúc khích, Mai Đóa vừa thẹn vừa cáu.

“Người bớt chế nhạo người ta đi! Ta không làm tức là ta không làm!”

“Người nói người không thể nào hại Đại vương, nhưng ta cũng đâu có nói người hại Đại vương.” Phượng Tri Vi thản nhiên nói, “Người người muốn hại chẳng qua là ta đó thôi. Ta không chết, Mai Đóa di sao có thể làm Mai Đóa Đại phi?”

“Người...”

“Hay là người hỏi vị bằng hữu người mới kết giao đi!” Phượng Tri Vi cười nhạt, chỉ vào Na Đáp. “Hỏi xem thứ nàng ta đưa cho người rốt cuộc là gì?”

Mai Đóa quay phắt lại, nhìn Na Đáp chòng chọc. Na Đáp hoàn toàn không đếm xỉa đến nàng ta, bĩu môi nói, “Nhìn ta làm gì? Người có thứ người muốn, ta cũng có thứ ta muốn, chuyện cùng nhau làm, hậu quả cùng nhau gánh, không còn gì để nói!”

Lại quay đầu sang bảo Phượng Tri Vi: “Những lời người nói, nàng ta không thừa nhận thì ta nhận. Ngày đó Mai Đóa hận người vì vụ đổi phòng, ta bèn dạy nàng ta cách hạ độc người. Đứa bé trong bụng ta không phải con của Hách Liên Tranh, chuyện ở Cam Châu gì đó là Khắc Liệt nói cho ta biết, các người muốn giết hay muốn từng xẻo thì tùy, ta chỉ có một yêu cầu thôi – bắt tên khốn nạn kia cũng phải chết!”

Nàng ta trở vào Khắc Liệt, ánh mắt hung ác như sói.

“Ai cũng có vị trí của mình, ai cũng có bản án của mình.” Phượng Tri Vi cười.

“Vậy thì người phải có năng lực tuyên án đã.” Đẳng xa, Khắc Liệt từ đầu đến cuối vẫn nhìn bầu trời, bỗng dừng cũng cười.

Sắc trời đột ngột tối sầm lại.

Trời sụp tối hết sức nặng nề, giống như một cái nồi sắt bất thành linh úp lên thảo nguyên. Khi bóng đen buông xuống, mùi thịt và mùi của cỏ cây vốn đang trôi nổi trong không khí bỗng biến mất không còn tăm tích, chỉ còn lại một mùi tanh kì lạ, xông lên chớp mũi như có như không.

Trong bóng tối nổi lên một trận ồn ào, có người kêu lên sợ hãi: “Đại địa ngục thần thông!”

Phượng Tri Vi không hiểu câu đó nghĩa là sao, lại nghĩ vừa rồi có người nói Khắc Liệt xuất thân từ tà giáo Tuyết Sơn, lẽ nào đây là thủ đoạn giữ mạng của hắn ư?

Bên dưới không ngừng vang lên những tiếng gào thét kinh sợ, có người hình như đã nhân lúc hỗn loạn chuồn đi. Hách Liên Tranh đưa tay ra tóm lấy Phượng Tri Vi. Nàng nhìn chăm chăm vào mảnh đen kia, ánh mắt chợt lóe lên, cảm thấy đây thật sự là một cơ hội tốt, vừa cất cao giọng gọi Cố thiếu gia, “Cố huynh cẩn thận, giặc cùng đường chóe đuổi...” vừa vung vẩy ống tay áo.

Giữa khung cảnh hỗn loạn, có người lặng lẽ vọt lên đài cao, lướt qua bên cạnh các tộc trưởng vẫn lơ mơ không biết, chạy thẳng đến chỗ Phật sống Đạt Mã đang nằm bất hoại trên mặt đất.

Một lát bóng đen đột ngột tan đi, ngay cả mùi tanh của sắt cũng hoàn toàn biến mất, trên đài cao chỉ còn lại vền vện mấy người.

Na Đáp đã mất dạng, Tông Thần cũng không thấy đâu nữa, Mai Đóa tóm tay Hách Liên Tranh, cánh tay còn lại của gã đang nắm chặt lấy Phượng Tri Vi.

Tám vị tộc trưởng có mặt ở đó chỉ còn lại năm người, mấy người còn lại đã rơi xuống đài, đứng giữa vương quân, trông có vẻ chật vật.

Xa hơn một chút, ở nơi Cố Nam Y ngăn cản Khắc Liệt, hai người cũng đã biến mất.

“Đạt Mã A Lạp!”

Một tiếng kinh hô đánh thức mọi người, tất cả ngoái đầu lại, thấy đầu của Phật sống Đạt Mã không biết từ bao giờ đã mềm nhũn, ngoẹo sang một bên.

“A Lạp!”

Bốn bề mơ hồ dâng lên một mùi hương lạ lùng, Phật sống Đạt Mã bỗng khó nhọc xê dịch thân thể, quay sang phương hướng khác, sau đó chậm rãi nâng một bàn tay lên, chỉ về phương hướng ấy.

Mọi người đều tái mặt, rãm rãp quỳ xuống. Họ biết, Phật sống sắp viên tịch rồi.

Các đời Phật sống trước khi viên tịch đều có dị tượng, và trước thời khắc lâm chung đều dùng pháp thể hoặc lời tiên tri để dự báo vị trí của Phật sống đời kế tiếp.

Dựa theo giáo lý Trường Sinh Thiên mà Hô Trác cung phụng, các đời Phật sống truyền thừa chia làm hai loại, một là Phật sống đời trước chết đi rồi đầu thai, hai là linh hồn của Phật sống đời trước nhập vào thân xác mới. Bất kể là loại nào, đều cần Phật sống đưa ra gợi ý trong phút lâm chung.

Mùi hương lạ lùng trong không khí ngày càng thêm nồng nàn, trên đài cao các tộc trưởng cũng đồng loạt quỳ xuống. Các đời Phật sống đều viên tịch trong miếu Hô Âm, Đạt Mã sắp trở thành vị Phật sống đầu tiên viên tịch trước ánh mắt của vạn người. Lúc này đây trong lòng mọi người đều không có cảm giác vinh hạnh mà phần lớn thậm chí còn ngấm ngấm cảm thấy may mắn – Phật sống viên tịch vào lúc này, trái lại giúp mọi người tránh khỏi cảnh khó xử không biết phải giải quyết thế nào trước lời buộc tội Phật sống của Đại phi ban này, vừa đúng lúc.

Còn tại sao lại viên tịch vào lúc này thì không ai nghĩ nhiều làm gì. Đạt Mã vốn là một ngón nến tàn leo lét trong gió, bây giờ xảy ra chuyện này, tâm trí suy sụp, viên tịch ở đây là hoàn toàn bình thường.

Mùi hương nồng nàn lạ lẫm, thảo nguyên rộng lớn là vậy, lúc này lại lặng ngắt như tờ, đợi chờ thời đại của một ông già trôi qua như thế.

Đám tiểu lạt ma tụng niệm kinh văn, có người châm Phạn hương. Trong làn khói trắng nhạt nghi ngút, Phượng Tri Vi nửa cười nửa không nhìn Đạt Mã đăm đăm, trông ông ta giống như một pho tượng quý dị.

... Cả đời ông dựa vào danh nghĩa thần linh, ngự trị trên mây cao trốn thảo nguyên; hôm nay ta muốn cho ông biết, kẻ khống chế người khác chung quy sẽ bị người khác khống chế lại, sống chết do ta, không do trời của ông.

Trong làn khói trắng nhạt, Đạt Mã gắng gượng nâng mí mắt một lần cuối cùng, nhìn chăm chăm vào Phượng Tri Vi.

Đứa con của Trường Sinh Thiên trọn đời bình tĩnh, ở điểm tận cùng của sinh mệnh, đôi mắt rốt cuộc cũng lóe lên nỗi căm hận.

Nỗi căm hận không thể kiềm chế...

Ông cố gắng cử động ngón tay, muốn chuyển ngón tay và thân thể mình sang một phương hướng khác... Đây không phải là phương hướng mà ông ta muốn chỉ, người ông ta muốn đầu thai hoặc nhập hồn... không ở nơi đó...

Phía đối diện, mọi người úp mặt thật sâu xuống đất, không dám khinh nhờn sự ra đi thiêng liêng nhất trên thảo nguyên. Chỉ có nàng ngẩng đầu, khóe môi khẽ cong lên, nhìn ông với vẻ hứng thú.

Giống như nhìn con khi làm xiếc trong chiếc lồng, vò đầu bứt tai hao hết tâm tư, chẳng qua chỉ là món đồ chơi trong tay kẻ khác.

Ngay cả cái chết của người ta, ả cũng muốn đem ra lợi dụng...

Đạt Mã cuộn ngón tay lại, muốn rút về ngón tay đang chỉ vào một hướng nào đó trong vương đình.

Nhưng ông ta nghe thấy một tiếng “cạch” rất khẽ.

Tiếng động rất khẽ, như có ai trên cao xanh kia nghịch ngợm tung một khối xúc xắc, tung ra số mệnh cuối cùng của người ta.

Có thứ gì đó đang sụp đổ, có thứ gì đó đang đứt gãy, có thứ gì, trong sự không cam tâm, vĩnh viễn hóa thành tro.

Ngón tay của Đạt Mã dừng lại ở chỗ cũ.

Mùi hương xung quanh bốc lên hừng hực, lan tỏa khắp nơi.

“A Lạp!”

Tiếng than khóc và kêu gào trong nháy mắt đã bao phủ thảo nguyên về chiều. Giữa ánh vàng chói lọi, vô số người đang quỳ xoay người, kinh ngạc nhìn theo phương hướng ngón tay của Phật sống Đạt Mã chỉ về trong phút lâm chung.

Vương đình, hậu điện.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 59: Phật Sống

Type: shiriboss

Trong hậu viện của vương đình rõ ràng không có trẻ con sắp chào đời, vậy thì truyền nhân Phật sống đời thứ mười bảy chính là loại linh hồn nhập xác.

Trong giáo lý của Hô Trác, linh hồn Phật sống nhập xác chuyển kiếp, quá nửa là nhập vào người trẻ nhỏ. Mọi người một đẳng vội vã thu dọn pháp thể của Đạt Mã, đến miếu Hô Âm báo tin, một đẳng liên tục ngóng nhìn về hướng hậu điện của vương đình.

“Đi tìm Cố huynh thôi.” Phượng Tri Vi ra hiệu cho Thuần Vu Mạnh, nhìn theo phương hướng Cổ Nam Y mất tích với vẻ lo lắng, lại nói, “Khắc Liệt kia có chút tà môn, cẩn thận mang theo nhiều người một chút.”

Thuần Vu Mạnh gật đầu rời đi, Hách Liên Tranh ngồi bên cạnh Phượng Tri Vi, nhìn trái lại ngó phải nàng. Phượng Tri Vi mỉm cười, nghiêng đầu nhìn gã, “Sao thế?”

Hách Liên Tranh cụp mi xuống, che đi ánh mắt lấp lánh bảy màu.

Lòng gã chất chứa nghi ngờ muốn hỏi, ví dụ như Đạt Mã đã chết thế nào, ví như tư thể tay có phần gượng gạo của Đạt Mã... Nhưng lời sắp ra khỏi miệng, gã lại nuốt xuống hết.

Đâu nhất thiết phải hỏi chứ? Nàng luôn làm điều có lợi cho gã, gã tin là thế.

Ánh mắt nàng khuất sau màn sương, chẳng ai thấy rõ tâm tư chân thật của nàng. Nhưng đằng sau lớp sương mù kia, gã biết có một nơi thuộc về thảo nguyên của gã.

Cho dù nàng bày ra một mưu kế vô song trong cuộc cờ thiên hạ, gã cũng chỉ nguyện làm một nam tử si mê, không đi thăm dò chân tướng đằng sau cơ mưu khiến cõi lòng người ta ngội lạnh này.

Đã thích nàng thì sẽ thành toàn cho nàng, trời cao đất rộng thuận theo ý nàng.

Đằng trước truyền đến tiếng xôn xao, tứ đại hộ pháp lạt ma của miếu Hô Âm đã tới. Các vị lạt ma dựa theo phương hướng mà pháp thể của Đạt Mã chỉ về, nâng pháp khí thuở sinh tiền của Đạt Mã, đi về phía hậu viện vương đình.

Phương hướng trong hậu viện kia chính là nơi ở của Hách Liên Tranh và Phương Tri Vi. Một căn đại viện rộng lớn là nơi ở cho tất cả những người thân cận của họ.

Trẻ con cũng chỉ có hai đứa, là Sát Mộc Đồ và Cố Tri Hiếu.

Lưu Mẫu Đơn đi theo họ tới tận hậu điện, trong mắt lấp lánh vẻ vui mừng - Nếu linh hồng của Phật sống nhập vào Sát Mộc Đồ, vậy thì vấn đề mệnh cứng của Hách Liên Tranh vẫn luôn khiến bà khốn đốn cũng sẽ được giải quyết.

Cửa mở ra, trong lòng nhũ mẫu, Cố Tri Hiếu hơn một tuổi và Sát Mộc Đồ được sáu tháng đang ngủ ngon lành bỗng dừng bị tiếng người đánh thức. Hai đứa mở to mắt nhìn thấy rất nhiều người lớn xa lạ với vẻ mặt nghiêm túc, Sát Mộc Đồ lập tức hoảng sợ khóc ré lên.

Cố Tri Hiếu ngược lại không khóc, đôi mắt đen lay láy xoay vòng vòng, cái mũi nhỏ ngửi ngửi, ở tầm tuổi này mà đã lộ ra chút thần sắc giống

là suy tư.

Thủ tịch hộ pháp lật ma quỳ gối trước cửa, sắt mặt nghiêm nghị, nhẹ nhàng đặt trước mặt mình một chuỗi tràng hạt bằng trầm hương và pháp khí ô kim bọc đồng mà thuở sinh thời Đạt Mã hay dùng đến nhất.

Các vị tộc trưởng quỳ gối dưới thềm, bốn bề tĩnh lặng không nghe tiếng người.

Nhũ mẫu đặt hai đứa trẻ xuống đầu kia của tấm thảm dài, Sát Mộc Đồ khóc òa một trận, thấy chẳng ai để ý đến mình, đành phải tự mình chậm chậm bò trên tấm thảm.

Sát Mộc Đồ từ nhỏ trông đã khỏe khắn, mới được sáu tháng chân cẳng đã mạnh mẽ, cứ chậm chậm như thế, bò thẳng về phía những di vật của Đạt Mã.

Mọi người lộ ra nét vui mừng.

Phượng Tri Vi đứng xa xa trước cửa viện, chẳng thềm liếc sang bên này một cái, chỉ nhíu mày nghĩ Cổ tiểu ngọc sao còn chưa trở về, vào thời khắc quan trọng thế này...

Sát Mộc Đồ bò đến trước hai di vật, thò tay ra tóm lấy chuỗi tràng hạt kia.

Hộ pháp đại lật ma run rẩy cánh môi, mừng rỡ giang hai tay ra đón.

Nắm tay bé nhỏ của Sát Mộc Đồ buông lỏng, tràng hạt lại rơi xuống, đập lên ngón chân làm nó đau. Nó lại khóc “oe” một tiếng rõ to, giờ chặn định giẫm lên tràng hạt.

Đại lật ma vội vàng đoạt lấy chuỗi tràng hạt từ dưới chân nó, trên mặt lộ ra vẻ thất vọng.

Đã đến nước này rồi, cơ bản có thể xác định không phải Sát Mộc Đồ. Đại lạt ma vẫn chưa tuyệt vọng, thử dứ dứ pháp khí kia về phía Sát Mộc Đồ, nhưng nó lại khóc lớn, đẩy pháp khí ra, nhào vào lòng nhũ mẫu.

Mọi người đều thất vọng thở dài.

Thủ tịch lạt ma do dự nhìn pháp khí trong tay, đưa mắt nhìn ba vị hộ pháp bên cạnh, nhanh chóng đạt được sự nhất trí, lập tức cup mắt xuống, mau lẹ thu hồi pháp khí và tràng hạt.

Mấy vị tộc trưởng ánh mắt đều lóe sáng nhưng không ai lên tiếng.

Rất rõ ràng, lạt ma của miếu Hô Âm không muốn để Cố Tri Hiếu tiếp xúc với di vật của Đạt Mã. Đứa bé này tuy lại lịch không rõ ràng nhưng lại được Đại phi nuôi dưỡng; một khi nó được coi là Phật sống thì từ nay về sau, trên thảo nguyên sẽ chẳng còn ai cản nổi vị Đại phi khiến người ta không thể nhìn thấu này.

Qua các đời, nam Phật sống đầu thai hoặc nhập hồn vào nữ Phật sống tuy ít nhưng không phải là không có, chẳng ai dám mạo hiểm một lần.

Di vật sắp được thu hồi.

Nhũ mẫu được họ gợi ý, bước tới định ôm Cố Tri Hiếu đi.

Phượng Tri Vi đứng đằng xa chấp tay nhìn họ, trong mắt hiện lên ý cười.

Cố Tri Hiếu này giờ vẫn nhìn đắm đắm vào hai đồ vật ấy, cái mũi nhỏ hít hít ngửi ngửi, bỗng dừng bật cười khanh khách.

Sau đó ra sức vùng vẫy quấy đạp trong lòng nhũ mẫu, nhào người về phía trước, hướng về phía đại lạt ma, ra hiệu cho nhũ mẫu bế mình qua đó. Nhũ mẫu tỏ ra do dự, Cố Tri Hiếu liền với tay lên giật tóc bà.

Trước bao nhiêu cặp mắt nhìn chăm chú, hành động tình nguyện tiếp cận di vật của Phật sống này lập tức khơi lên một trận xôn xao. Đại lạt ma cuối cùng cũng không thể giả câm giả điếc được nữa, gương mặt ông cứng đờ, chậm rãi đặt hai di vật xuống đất.

Cổ Tri Hiếu co bàn chân nhỏ đạp nhũ mẩu, ép bà phải ôm mình đến trước di vật. Nó bật cười khanh khách, kè khuôn mặt nhỏ xíu với da thịt non mịn của mình lên pháp khí sáng rực trơn bóng kia.

Nó nhắm nghiền hai mắt, vẻ mặt say sưa, sau lưng nó là lò hương tỏa ra làn khói phất phơ. Trong làn khói trắng nhàn nhạt, khuôn mặt nhỏ bằng lòng bàn tay của nó hình như lại thêm mấy phần trang nghiêm tĩnh mịch.

Thủ tịch đại lạt ma cao giọng niệm một câu Phật hiệu.

Tiếng Phạn ca cất lên.

Mọi người lặng lẽ phủ phục người xuống.

Cổ Tri Hiếu bật cười khanh khách, say sưa hít mùi hương trên pháp khí kia, hoàn toàn không biết vào thời khắc này, một động tác của nó đã quyết định vận mệnh mấy mươi năm sắp tới của thảo nguyên.

Đằng xa, Phụng Tri VI đứng trong bóng tối nở một nụ cười trầm tĩnh và thấu hiểu, nhưng nụ cười kia nhìn sao cũng thấy không mang hảo ý.

Tối hôm qua đến chỗ Đạt Mã, nàng nhân lúc khêu đèn, tráo đi pháp khí của Đạt Mã, bên trong pháp khí kia mang theo một loại phấn thơm mà Tông Thần tự mình điều chế ra, mùi vị hơi giống hồ đào – đây là một trong những mùi hương thuộc về Cổ Nam Y mà Cổ Tri Hiếu quen thuộc nhất. Tiểu nha đầu này từ nhỏ mũi đã thính, đặc biệt mẫn cảm với mùi vị của Cổ Nam Y sớm chiều chung sống; hôm nay pháp khí vừa được nâng lên, nó đã ngửi thấy mùi hồ đào như có như không kia.

Chuỗi tràng hạt mà Đạt Mã ngày ngày cầm trong tay dĩ nhiên không thể giở trò. Nhưng pháp khí mà ông không hay sử dụng, thường do tiểu lạt ma nâng trên tay thì lại có thể.

Cổ Tri Hiếu ôm pháp khí kia, cười hì hì, được thủ tịch đại lạt ma bế lên. Đám đông xung quanh ngã rạp xuống như cỏ, đồng loạt lẩm nhẩm tụng kinh, những âm thanh trầm thấp mà vội vã như cơn gió lướt qua thảo nguyên.

Chuyện nên tới sẽ phải tới, nên đi sẽ phải đi, thứ lỗi thời sẽ bị xóa sổ, điều mới mẻ sẽ được đề cao.

Phật sống Hồ Khắc Đồ đời thứ mười tám xuất thế.

Đợi đến khi Cổ Nam Y truy đuổi Khắc Liệt trở về, Cổ Tri Hiếu nhà y đã đổi sang một thân phận mới.

Cổ Nam Y nghe Phượng Tri Vi giải thích cả buổi về vấn đề Phật sống, trước sau vẫn chẳng ừ hử gì. Khi Phượng Tri Vi cuối cùng cũng giải thích xong, y chỉ buông một câu nhằm trúng tim đen: “Bị bán rồi.”

Phượng Tri Vi im lặng, thầm nghĩ ai nói thiếu gia là kẻ ngốc chứ? Đây mới gọi là sắc sảo.

Cổ Tri Hiếu mù mờ vô tri rúc vào lòng Cổ Nam Y, coi pháp khí thành thánh kia như một món đồ chơi ngửi tới ngửi lui. Chuỗi tràng hạt của Đạt Mã bị nó túm trong tay vuốt qua vuốt lại không hề thương tiếc, nếu đại lạt mã nhìn thấy cảnh ấy thì “linh đồng” này tám phần sẽ bị vạch trần.

Lẽ ra Cổ Tri Hiếu phải lập tức được đưa đến miếu Hồ Âm, nhưng khi đại lạt mã định ôm Cổ Tri Hiếu đi, nó cứ không ngừng khóc lóc. Cuối cùng Hách Liên Tranh phải ra mặt giữ nó lại, ngỏ lời rằng linh đồng còn nhỏ, cứ gửi nuôi trong vương đình cũng không sao, hơn nữa lễ tọa sàng sắc phong thật sự còn phải chờ triều đình cử ra đặc phái viên chủ trì, đến lúc đó quyết

định có đến miếu Hô Âm hay không cũng chưa muộn. Các lạt ma đành phải buông tay đi chủ trì lo liệu tang lễ của Đạt Mã trước, cũng để Hách Liên Tranh phái khoái mã báo chuyện linh đồng lên cho triều đình phê chuẩn.

Nghi thức thừa kế vương vị cuối cùng cũng chưa thể hoàn thành, trong bơ có độc, Phật sống viên tịch, linh đồng còn nhỏ, không thể chủ trì, Hách Liên Tranh tự bước lên đài cao, bật cười sang sảng nói: “Trát Đáp Lan vương vị nhận mệnh từ trời, trong lòng tự có đại quang minh, được giáo huấn đến hoàn toàn giác ngộ, tự do thành người.” Sau đó tự tay đội vương miện cho mình, nhảy xuống đài đi chỉ huy vương quân bao vây phản quân của Gia Đức.

Trước khi đi gã liếc nhìn Phượng Tri Vi một cái sâu xa nhưng cuối cùng vẫn không nói gì cả.

Phượng Tri Vi hồi tưởng ánh mắt của Hách Liên Tranh, trong lòng than thở đây cũng là một người thông minh, lại cho phép nàng hô mưa gọi gió ở thảo nguyên, cho nàng niềm tin tối cao mà người bình thường khó lòng cho được.

Đây là một nam tử lòng dạ rộng lớn như đất trời, người yếu đuối, gã toàn tâm toàn ý bảo vệ người, người mạnh mẽ, gã dốc hết sức mình thành toàn người.

“Khắc Liệt chạy trốn rồi à?” Trầm ngâm rất lâu, Phượng Tri Vi mới thu hồi suy nghĩ, hỏi Cố Nam Y.

Cố thiếu gia lặng thinh không đáp, có vẻ rất bức bối. Tông Thần đẩy cửa bước vào, nói: “Khắc Liệt quả nhiên xuất thân từ tà môn, trước kia ta từng nghe nói Tuyết Sơn có một Hô Ma giáo, nghe đâu có thể lần ngược lại xa nhất đến một giáo phái thần quyền nào đó mà mấy trăm năm trước. Đây là một trong số các nhánh của nó, dần dần bước vào tà đạo, vô công quỷ dị

hỗn tạp, cũng rất giỏi về thuật ảo ảnh mê trận. Hôm nay làn sương màu đen kia chính là thủ thuật che mắt của bọn họ, Khắc Liệt xuất thân thấp kém, thuở nhỏ từng bị trục xuất đến Tuyết Sơn, có lẽ ngay từ khi ấy đã báii nhập giáo phái này.”

“Ngay cả Cố huynh cũng không đuổi kịp ư?” Phượng Tri Vi vô cùng kinh ngạc, Tông Thần đáp, “Do ta đuổi theo kéo y lại nửa đường. Giáo phái quỷ dị ở biên cảnh có một vài mảnh khóe mà nhân sĩ giang hồ Trung Nguyên không nắm bắt được, huống chi ... Cho nên ta không thể để y một mình dẫn thân vào nguy hiểm.”

Phượng Tri Vi gật đầu, hỏi: “Có phải Na Đáp đi cùng với Khắc Liệt không?”

“Không đâu.” Tông Thần đáp, “Khi ấy ta vội vàng đuổi theo đưa Nam Y trở về, chỉ cảm thấy có người từ bên cạnh ta lướt về phía Na Đáp, có lẽ Hoảng Cát Lặc vẫn phái người trà trộn vào giữa đám đông, nhân dịp màn sương mù kia nổi lên, thừa cơ hội cứu con gái mình đi.”

“Cứu đi cũng tốt.” Phượng Tri Vi cười cười, “Bây giờ Na Đáp hận Khắc Liệt thấu xương, Hoảng Cát Lặc có lẽ cũng đổi ý rồi. Chắc là trước đó Khắc Liệt đã thương lượng xong xuôi với lão chuyện giả mạo dòng dõi vương thất này, hứa hẹn rằng việc này mà thành sẽ chia đều thảo nguyên với lão. Nhưng Khắc Liệt tính tình độc ác, tương lai làm gì có kết quả tốt cho lão? Kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, cứ để Kim Bằng bộ và Hỏa Hồ bộ găm ghè lẫn nhau cũng hay.”

Hai người đứng đó bàn luận, đằng kia Cố Tri Hiếu đang a a nhào vào lòng Cố Nam Y nũng nịu, nhét chuỗi tràng hạt vào tay cha nó. Cố thiếu gia làm gì chịu cầm những thứ đồ đạc bẩn thỉu của người khác, liền vung tay ném bỏ. Cố Tri Hiếu lập tức ăng ặng nước mắt, nhìn cha nó bằng đôi mắt mông lung sương mù.

Cha nó vẫn không hề nhúc nhích, ngồi ăn hồ đào một mình. Cố Tri Hiếu đã thèm thuồng thứ đồ ăn thần bí là hồ đào này từ lâu, lại a a đòi ăn, cha nó đưa nó cái vỏ...

Đứa trẻ Cố gia bám riết không rời, suy nghĩ hồi lâu rồi túm chuỗi tràng hạt kia đưa cho Phượng Tri Vi, cầm tay nàng đẩy về phía Cố Nam Y. Phượng Tri Vi nhin cười, để mặc cho nó đẩy mình qua. Bấy giờ Cố Nam Y mới thoáng do dự, dùng ngón tay nhặt chuỗi tràng hạt lên, tỏ thái độ “thật ra ta rất ghét nó, chẳng qua ta nể mặt người mới cầm một lát đó thôi”.

Tông Thần vẫn mỉm cười nhìn cảnh này, ánh mắt lấp lánh sau lớp mặt nạ gỗ mun, hồi lâu mới nói: “Nam Y đối đãi với cô không giống như người thường, ngay cả Tri Hiếu cũng cảm nhận được điều đó.”

Phượng Tri Vi cứng đờ người, rút ngón tay lại, cười nói: “Có thể do ta trông tương đối ôn hòa chăng.”

Tông Thần bật cười, lắc đầu, thản nhiên nói, “Ta có thể coi là đã chứng kiến y lớn lên, dù là người chung sống hơn mười năm, y cũng chưa chắc bằng lòng tiếp cận.”

Phượng Tri Vi im lặng không đáp, chuyển sang chủ đề khác, “Tri Hiếu cũng được hơn một tuổi rồi, sao còn chưa mở miệng nói?”

“Nếu một người sống trọn đời vẫn mù mờ vô tri thì đó chưa chắc đã không phải một loại hạnh phúc. Đáng sợ nhất là sau khi mở lòng lại vấp phải sự cự tuyệt.” Tông Thần không cho phép nàng lảng tránh, cố chấp quay lại chủ đề cũ.

Phượng Tri Vi cụp mắt xuống, nhìn chăm chăm vào ngón tay mình. Hai bàn tay này, nếu kiên trì muốn mở ra thế giới khép kín của người ấy, phải chăng cuối cùng thứ nàng mở ra cho y sẽ không phải một cuộc đời mới tươi sáng rực rỡ mà là một loại đau khổ và dằn vặt khác?

Cố Nam Y bên cạnh nàng vẫn ngồi khoan thai, Cố Tri Hiếu nhào lên đầu gối y, đằng sau tấm mạng che màu trắng thấp thoáng thấy đôi mắt người ấy như vì sao, đôi môi như vàng trắng cong

Sự yên tĩnh và đẹp đẽ này, ngay cả Tông Thần lạnh nhạt cũng không ngăn nổi tấm lòng muốn bảo vệ.

Phượng Tri Vi trầm ngâm một hồi, thử dịch chuyển về phía sau một chút, Cố Nam Y ngồi bên cạnh đã lập tức nhận ra, ngẩng đầu lên nhìn nàng, rất tự nhiên nhích lại gần một chút.

Thắt lưng Phượng Tri Vi hơi cứng lại, không nhúc nhích, mơ hồ nghe thấy Tông Thần thở dài rồi lẳng lặng rời đi.

Tiếng cánh cửa bị kéo ra hơi chói tai, đâm vào lồng ngực người quận thất...

Trong bầu không khí tĩnh mịch có phần ngưng đọng, chợt nghe ngoài cửa vang lên một tiếng thét the thé.

“Ta không đi... Ta không đi... Ta có chết cũng phải chết ở đây...”

Là giọng của Mai Đóa.

Phượng Tri Vi thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng đứng lên bước ra ngoài, quả nhiên thấy Mai Đóa đầu tóc bù xù chạy tới từ tiền điện, sau lưng kéo theo một đám hộ vệ mồ hôi nhễ nhại.

“Vì cứu Đại vương, ta đã chẳng còn lại gì, các người không thể đối xử với ta như thế!” Mai Đóa nhào tới như một kẻ điên. “Phượng Tri Vi, con tiện nhân này, có phải là người đã giở trò nham hiểm? Chẳng thà người cứ giết ta, giết ta đi...”

“Được thôi!” Phượng Tri Vi đứng trên bậc thềm, không thềm liếc mắt nhìn nàng ta, quả quyết quát lên, “Muốn chết, rất dễ!”

Màng khoát tay, Hoa Quỳnh cười nhạt xuất hiện, ném bịch xuống ba thứ.

Chủy thủ, lụa trắng, thuốc độc.

“Ở Trung Nguyên chúng ta, muốn kẻ khác chết, thì dùng ba thứ này.” Phượng Tri Vi cười tí mắt nói, “Một cái gọi là chết sướng, một cái gọi là chết nhanh, một cái gọi là chết đứt ruột gan, cho người tự mình lựa chọn.”

Mai Đóa ngơ ngác nhìn chăm chăm ba vật trên mặt đất, nhất thời hình như không phản ứng kịp với việc Phượng Tri Vi đã thật sự chuẩn bị sẵn sàng phương tiện để tự sát, chờ người ra không nhúc nhích.

“Xin mời, xin mời.” Hoa Quỳnh cười nhạt đá đá ba vật kia về phía nàng ta, Mai Đóa toàn thân run rẩy, theo bản năng lùi về phía sau.

“Công lao người cứu Đại vương lúc trước,” Phượng Tri Vi đứng trên cao nhìn xuống nàng ta bằng đôi mắt lạnh nhạt. “Bao nhiêu năm qua vương đình đã dùng đãi ngộ vẻ vang nhất để bù đắp cho người, dù người cảm thấy vẫn chưa trả hết, thì hôm qua người hạ độc với ta cũng đã xóa sạch nợ nần, Người khác quan tâm đến người, người vẫn còn không biết chừng mực thì chính là tự tìm đường chết – Người nên biết người không có ơn cứu mạng với ta, lại có mối thù hạ độc, ta muốn giết người, ai có thể ngăn ta được?”

Mai Đóa nhìn ba vật trên mặt đất, lại ngẩng đầu lên nhìn nàng. Nữ tử đứng trên thềm cao có đôi mắt thâm trầm, lạnh lùng như thế, khiến người ta tin rằng nàng dám làm mọi việc, cũng có thể làm mọi việc.

“A Trát...” Sau giây lát sững sờ, nàng ta kêu lên một tiếng xé gan xé ruột, “Con mau đến cứu dì, con mau đến cứu dì, dì nuôi con lớn lên bao

nhiều năm qua, con không thể để dì bị con sói cái này gả bừa đến quan nội như thế được, gả cho một lão già mặt tròn bụng phệ!”

“Chủ của trại ngựa Đức Châu ở quan nội năm nay mới bốn mươi tuổi, có ba trai một gái, là người thành thật, gia sản kết xù.” Phượng Tri Vi thản nhiên xắn tay áo. “Vị chủ trại ngựa tuyệt đối không mặt tròn bụng phệ này do ta chọn lựa từ một danh sách hơn mười người, cũng đã được chính miệng Đại vương đồng ý.”

Nghe đến câu cuối cùng, Mai Đóa như bị sét đánh, ngây ra tại trận.

“Đại vương nhớ ân nghĩa của người năm đó, cho người một cơ hội. Nếu người không cần, tốt thôi, thật ra người không cần Đại phi ta càng thích.” Phượng Tri Vi đưa tay ra chỉ dẫn. “Chọn một trong ba, nhanh lên.”

Mai Đóa ngồi thừ ra trước thanh chủ thủ, hồi lâu mới run run bật vươn tay về phía chủ thủ. Phượng Tri Vi thờ ơ nhìn, ánh mắt không hề dao động một li.

Dây dưa nửa ngày, Mai Đóa cắn chặt răng, cương quyết cầm lấy chủ thủ, sau đó ngược mắt nhìn thẳng vào Phượng Tri Vi. Nàng vẫn không hề nhúc nhích, nhìn nàng ta với vẻ mong chờ.

Hai người đấu mắt với nhau, bốn bề nín thở không một tiếng động.

Hồi lâu, chợt nghe “leng keng” một tiếng.

Chủ thủ rơi xuống cát bụi, cùng lúc ngã xuống còn có Mai Đóa. Nàng ta ôm mặt, khóc đến xé ruột xé gan.

Phượng Tri Vi vung tay lên.

Lập tức có người khiêng một cỗ kiệu màu đỏ tới, thuần thực giúp Mai Đóa thay một bộ áo đỏ, hai bà mỗi cao lớn thô kệch giấu dây thừng, nhét

nàng ta vào trong kiệu, bản thân cũng theo vào chia ra ngồi hai bên trái phải cứ như thần giữ cửa. Kiệu phu lập tức nâng cổ kiệu, nhanh chóng xoay người, một gã hán tử chạy tới, vung tay ném một quả pháo nổ “đùng” một tiếng.

“Chúc mừng Mai di xuất giá.” Phượng Tri Vi vung tay lên. “Cho một nghìn người theo đưa dâu!”

Đoàn người đưa dâu đi vòng vèo ra khỏi cung điện Potala thứ hai, mang theo Mai Đóa khóc đến tối tăm trời đất, đi về phía Trung Nguyên xa xăm.

Cùng lúc đó, chiến trường giữa Thiên Thịnh và Đại Liêu gần trong gang tấc cũng truyền đến tin tức tình hình chiến tranh lại có biến hóa.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 60: Trở Về

Type: shiriboss

Vào khoảnh khắc đoàn người đưa dâu của Mai Đóa rời khỏi thảo nguyên, Phượng Tri Vi đang xem xét mật báo từ khắp mọi nơi do Tông Thần cung cấp.

Tổ chức thuộc về nàng nằm dưới quyền quản lý của Cố Nam Y và Tông Thần này, rốt cuộc thế lực của nó rộng lớn đến đâu, nàng chưa bao giờ đặt câu hỏi. Nàng chỉ lờ mờ biết Tông Thần rất nhanh nhạy với tin tức, hơn nữa hình như tổ chức này chỉ có một phần ở lại bên nàng, một phần khác lại rải rác khắp nơi. Còn rốt cuộc họ mang thân phận gì, làm những việc gì, nàng đều không biết.

Tông thần đã từng nói, bí mật biết càng ít càng tốt, không biết, thì rơi vào hoàn cảnh gian trá mới có thể tỏ ra ngây thơ một cách chân thật, không bị người khác hoài nghi.

Phượng Tri Vi cho là rất đúng, nhưng trong lòng đã xác định được thân phận của Tông Thần – Trong tứ đại thế gia, Hiên Viên gia tộc giỏi về y đạo, mà năm xưa Thừa Khánh đế Hiên Viên Việt đứng đầu Hiên Viên quốc từng mang tên giả họ Tông.

Trong cuốn sách Tông Thần đưa cho nàng, giúp nàng một bước lên mây, nữ tử kia từng viết một câu thế này:

“Tông Việt, Tông Việt, chỉ mong hoa mãi nở, người mãi ở. Một đời tri kỷ, vĩnh viễn không phụ lòng nhau.”

Chỉ mong người mãi ở đây, nhưng vị Hiên Viên đại đế tài hoa kia cuối cùng chỉ tại vị có năm năm.

Trước khi rời kinh, Phương Tri Vi từng sưu tầm được một phần quốc sử của Đại Thành, từ đó mơ hồ biết được một vài tin tức.

Năm ấy vào thời kỳ cực thịnh của Đại Thành, năm châu đại lục ngoại trừ nước Đại Uyển của Mạnh Phù Dao, còn có bốn nước Đại Hãn, Hiên Viên, Phù Phong, Đại Yên, trong đó Phù Phong tự nguyện làm một nước thần phục. Nghe nói đế quân năm nước hồi ấy ai cũng có một đoạn tình nghĩa, vào thuở Thần Anh Hoàng hậu tại thế, từng lập thế không xâm phạm lẫn nhau. Nhưng trải qua dăm mười đời sau, theo sự phát triển mạnh mẽ của Đại Thành, quốc sự biến đổi, các nước dần dần thần phục dưới quyền của Đại Thành.

Năm Đại Thành thứ một trăm hai mươi bảy, Đại Yên quy thuận.

Năm Đại Thành thứ hai trăm mười lăm, đế quân đời cuối cùng của Hiên Viên là Hiên Viên Cảnh nhường ngôi.

Năm Đại Thành thứ ba trăm hai mươi chín, Đại Thành Huyền Cảnh đế chiếm quốc đô của Đại Hãn, Đại Hãn diệt vong.

Cho đến đây, thiên hạ mới thống nhất, trên lãnh thổ rộng lớn chỉ còn cờ xí hoa lãng tiêu đỏ rực như lửa của Đại Thành tung bay.

Kỳ nữ anh tài phong hoa trác tuyệt rực rỡ mấy trăm năm trước, lời thề sang sảng của nàng phát trên núi thần Trường Thanh, cuối cùng bị thời gian đàng đàng mai một, mang theo cả những truyền kỳ nhiệt huyết, tuyệt đại nhi nữ kia. Lần gặp gỡ kinh diễm, hứa hẹn cả đời giữa nàng và họ ghi dấu vào dòng chảy của tháng năm, rốt cuộc chỉ lưu truyền trong mắt tối của lịch sử, không còn được người ta nhớ tới nữa.

Nghe đâu năm ấy người kế thừa ngôi vị đế quân của năm nước vì lời thề không xâm phạm lẫn nhau kia, đều đã từng hỏi tương lai phải tuân thủ đến bao giờ. Khi ấy Đại Hãn đế quân cất tiếng cười sang sảng: “Thiên hạ này, ai muốn có được, kẻ đó hãy lấy đi.”

Hiên Viên đế quân ho khẽ: “Đừng hỏi trăm một vấn đề tế nhị như vậy.”

Đại Yên đế quân phóng mắt nhìn về phía Nam lục địa, thần thái hừng hờ: “Được, là may mắn của ta; mất, là vận mệnh của ta.”

Còn Đại Thành đế hậu dặt tay nhau lên đỉnh cung khuyết, nghe hỏi thế cũng đáp hừng hờ: “Chỉ quản được hôm nay, chẳng quản được mai sau. Xưa nay không có giang sơn nào làm bằng thép, dầu là Đại Thành ta cũng vậy. Dù hôm nay thịnh vượng nhất thời, tương lai cũng khó tránh khỏi con cháu lụn bại, vậy cần gì phải lo nghĩ nhiều như thế?”

Đây là câu truyện lưu truyền trong dã sử, đến nay vẫn còn ca tụng tuyệt đại ngũ thánh phóng khoáng phong hoa. Nhưng thời thế đổi dời, biến cả hóa nương dâu, bây giờ xem ra, chỉ còn Hiên Viên thị vẫn ghi nhớ và tuân thủ lời thề của ngũ thánh.

Vị hậu duệ hoàng tộc này tính tình khoan dung, sau khi Phượng phu nhân qua đời hãn từng ám chỉ với Phượng Tri Vi rằng tổ chức của hãn phục tùng mọi sự sai phái của nàng, cũng vĩnh viễn bảo vệ cho nàng được an toàn. Còn thanh kiếm nằm trong lòng bàn tay nàng dùng để bảo vệ bản thân hay rút ra khỏi vỏ đả thương người khác, đều do nàng tự mình quyết định.

Trước vấn đề này, Phượng Tri Vi không nói gì cả.

Có một số việc đi đến tận cùng, thường là bốn chữ “thân bất do kỷ”.

“Thu Thượng Kỳ trọng thương chưa trị, thăng Thuần Vu Hồng lên làm Chủ soái, triều đình có thể phái Giám quân tới.” Phượng Tri Vi lật giở mặt

báo dưới ánh đèn, đột ngột ngẩng đầu nhìn Tông Thần, “Thu Thượng Kỳ ... thật sự bị thương trên chiến trường ư?”

Tông thần im lặng hồi lâu rồi đáp: “Không phải.”

Phượng Tri Vi trầm ngâm, không hỏi tiếp nữa, nhất thời trong lòng nàng hơi ớn lạnh.

Khi nổ ra vụ án hoàng tử, Tông Thần tất nhiên sẽ cắt đứt tất cả những manh mối có thể bại lộ thân thế của nàng từ mọi góc độ. Cho nên, Thu phu nhân bỗng dưng đổ bệnh nặng không nói được; cho nên, Thu Thượng Kỳ ở Bắc Cương “bị loạn tiền đả thương”.

Để bảo toàn một mạng sống cần rất nhiều sự hi sinh, hơn nữa, nàng không thể cự tuyệt.

Bất tri bất giác, nàng đã gánh lên lưng chừng ấy sinh mạng.

“Đại Liêu lâm trận đối Chủ soái...” Phượng Tri Vi lại mở ra một phong thư khác. “Chiến sự giằng co, Hoàng đế Đại Liêu bất mãn, vốn phái Tam hoàng tử là An vương Tất Tư Vũ đi làm Giám quân, không ngờ vị diện hạ này mới giám quân chưa đầy hai ngày đã lâm trận chém tướng, rồi lại đích thân lên làm Chủ soái!”

Nàng chép miệng tán thưởng: “Hay, hay lắm, lại dám phạm vào sai lầm lớn nhất thiên hạ là lâm trận chém tướng, vị này là người thế nào? Trước kia ta không mấy quan tâm đến những quốc gia bên ngoài biên cảnh nên vẫn chưa nghe ai nói.”

“Đây là một trong những Hoàng tử dòng đích của Đại Liêu, nghe đâu được Hoàng đế vô cùng sủng ái. Đại Liêu không giống như Thiên Thịnh, đó giờ vẫn chưa lập Thái tử, vị Hoàng tử này có danh vọng cao nhất.”

“Tính cách thế nào?”

Lúc này ngay cả Tông Thần cũng trầm ngâm giây lát, một lúc sau mới nói: “Khó lòng nắm bắt.”

Có thể được Tông Thần thoát nhìn ôn hòa mà thật ra mắt cao hơn đầu đánh giá như vậy, vị tân Chủ soái Đại Liêu này xem ra thật sự không phải một nhân vật đơn giản.

Phượng Tri Vi cười cười, lại chuyển sang phong thư khác.

“...Quốc chủ Tây Lương băng hà, Hoàng thái tử một tuổi rưỡi đăng cơ, Thái hậu lâm triều thính chính.” Phượng Tri Vi “ơ” lên một tiếng, hỏi, “Ân Chí Lượng đã chết rồi à?”

“Nghe nói đã chết một thời gian rồi, song vẫn giữ kín không phát tang.” Tông Thần nói, “Cho đến khi xác định được cố mệnh đại thần, Hoàng thái tử mới đăng cơ khi tuổi còn rất nhỏ.”

“Tại sao lại giữ kín không phát tang?”

“Không biết, sau khi Ân Chí Lượng băng hà, Tây Lương hình như đã rối loạn một thời gian nhưng lại được che giấu cẩn thận. Trong thời gian ấy Bắc Cương của Thiên Thịnh có chiến tranh với Đại Liêu, Nam Cương có biến loạn của Thường gia, nên cũng không để tâm đến sự bất thường bên phía Tây Lương. Trái lại khi ấy chúng ta có một số người đang ở biên giới Mân Nam cận kề Tây Lương loáng thoáng nghe được một vài tin tức, từ đó cho đến tận bây giờ, Hoàng thái tử mới đăng cơ.”

Phượng Tri Vi cười, bỏ mật báo xuống, “Suy cho cùng đó cũng là chuyện của nước khác ... Đây là cái gì?”

Trong mật báo kẹp theo mấy tờ thiếp, thấp thoáng còn có hoa văn. Phượng Tri Vi liếc mắt nhìn qua, cảm thấy có chỗ nào đó trông hơi quen mắt.

“Một vài công văn mà mật thám chuyển tới từ Tây Lương, là tin báo có liên quan đến hoàng tộc Tây Lương.”

Phượng Tri Vi đang định xem thử thì Cố Tri Hiếu bên cạnh đột ngột bò tới, túm lấy mấy tấm thiệp trong tay nàng, vờ vò trong bàn tay mũm mĩm nhỏ xíu.

Phượng Tri Vi muốn giật lại thì Cố thiếu gia đã vào hùa với cái xấu, bắt đầu giúp Cố Tri Hiếu nhà mình lấy mấy tấm thiệp đó ra chơi trò gấp giấy. Hai con bút hầu không chịu buồn tẻ, mỗi bên túm một góc mà kéo, “xoẹt” một tiếng, tấm thiệp đang lành lặn đã bị xé thành hai nửa.

Mày liễu Phượng Tri Vi dựng ngược, định túm mấy đứa kia lại tét mông. Tông Thần dàn hòa, “Không sao cả, cũng chỉ là phụ lục, không quan trọng cho lắm.”

“Trẻ con không thể nuông chiều.” Phượng Tri Vi thở dài, tận tình khuyên bảo giáo dục Cố tiểu ngốc ngoan cố nhà nàng. “Bé gái được chiều hư, lớn lên sẽ cực kì phiền toái.”

Cái người mọi chuyện chẳng để vào lòng này, tại sao còn khéo chiều chuộng trẻ con hơn cả nàng chứ?

“Đừng học theo cô.” Cố tiểu ngốc chuyên tâm gấp giấy cho Cố Tri Hiếu nhà mình, không thềm ngẩng đầu lên. “Tri Hiếu phải được sống vui vẻ.”

Cố Tri Hiếu cảm động nhào tới, dùng mấy cái răng lưa thưa nhỏ xíu như hạt gạo nấp cắn ngón tay y, bị cha nó ghét bỏ đẩy ra.

Phượng Tri Vi cup mắt, hơi cắn môi.

Y đang nói, không mong Cố Tri Hiếu sẽ giống nàng, cả đời bị gò bó, phải gánh vác trách nhiệm, không thể trở thành chính mình sao?

Bức tượng ngọc đặc ruột này, bắt đầu từ bao giờ đã nhìn thấu rõ ràng như thế, lại nói với giọng điệu nhẹ nhàng nhường ấy, dùng cách thức của y để yêu thương người khác.

Bên kia Cỗ Tri Hiếu bật cười khanh khách, Cỗ tiểu ngọc đã gấp giấy xong.

Y gấp rất đơn giản, thành hình phiến lá hẹp dài. Phượng Tri Vi giật mình, nhận ra đó là lá sáo mà nàng từng dạy Cỗ thiếu gia làm.

Trên thảo nguyên chỉ lác đác vài gốc cây, Cỗ thiếu gia đã rất lâu không thổi sáo lá, nhớ mãi không quên, đến khi gấp giấy cũng gấp ra một cái.

Cỗ Tri Hiếu đưa tay ra đòi, Cỗ thiếu gia lại tránh nó, ngần ngợ ngần nhìn sáo lá gấp bằng giấy trong tay.

Trong nháy mắt lại nhớ đến cái đêm ở phủ Kị Dương Lũng Tây, nàng ngồi bên cạnh y, ngón tay mềm mại hất bay lá cây, trong đôi mắt có ánh sao lấp lánh.

Hay trong mấy ngày y thật sự hiểu được tử biệt là gì, y nằm tắm mưa trên mái nhà, thổi sáo lá đến nỗi khóe môi rỉ máu.

Cảm giác lạnh buốt và mẫn mẫn ấy có lẽ chính là sự “khổ sở” mà người ta vẫn gọi, giữa hàng trăm mùi vị trên đời.

Có lẽ y thích sự bình lặng vĩnh hằng trong quá khứ hơn, nhưng bây giờ, y tình nguyện thấu hiểu cảm giác này.

Hiếu được khổ là gì, sẽ hiểu ra niềm vui đằng sau nỗi khổ.

Nắm cây sáo lá bằng giấy trong lòng bàn tay rất lâu, rồi y đứng dậy, đi tìm một cái hộp, cẩn thận đặt nó vào bên trong.

Cố Tri Hiếu mù mờ ngồi trên tấm thảm, không hiểu vì sao cha gấp một món đồ chơi mà cuối cùng không chịu đưa cho mình, lại cất nó đi cứ như bảo bối.

Cái người thấu hiểu kia lặng lẽ ôm lấy nó, áp mặt lên khuôn mặt mịn như đồ sứ của nó. Gương mặt nàng cũng mềm mại như cánh hoa xuân, mà cõi lòng thì đã già đi trong dòng thời gian như nước chảy.

Có những tình cảm không thể nói rõ đã gì đi trong dòng thời gian như nước chảy, có những rắc rối chực chờ bùng nổ đã trở nên chín muồi trong dòng thời gian ấy.

Ban đêm trong trấn nhỏ ở biên giới.

Đi về phương Bắc là thảo nguyên, đi về phương Nam là nội địa. Ngày mai, ở trấn nhỏ tên là Hồi Nghiêu này, đoàn người đón dâu đến nghênh đón Mai Đóa sắp sửa hợp lại với đoàn người đưa dâu của vương đình thảo nguyên. Chủ trại ngựa ở Đức Châu sắp đón người vợ kế của mình về.

Đoàn người đưa dâu rầm rộ đã bao hết các khách điểm trong trấn nhỏ, vây kín lấy căn phòng của Mai Đóa vào chính giữa để bảo vệ. Trong viện các hộ vệ luân phiên canh gác, đèn đuốc sáng trưng, mấy bà thím cao lớn thô kệch cũng chia ca ra trông coi. Mai Đóa dù có muốn chiết cũng không tìm được cơ hội, càng đừng mơ đến chuyện nói một câu với người khác.

Phượng Tri Vi đã từng nói, tất cả đãi ngộ với Mai Đóa đều tôn quý như xưa nhưng tuyệt đối không cho phép nàng ta xảy ra chuyện gì, cũng không cho bất cứ kẻ nào trò chuyện với nàng ta, ai vi phạm thì tự mang đầu mình đến nộp.

Sau sự kiện vừa xảy ra, vương quân thảo nguyên không còn dám tỏ ra khinh thường nữ tử Trung Nguyên nữa, không ai có gan vi phạm mệnh lệnh của nàng.

Mai Đóa ngồi trong phòng, ngấn ngơ đối mặt với ngọn đèn, mí mắt sưng đỏ như hoa đào. Dọc đường đi nàng ta khóc lóc quây phá, la lối om sòm, mua chuộc, van cầu, giả bệnh mong chạy trốn, chiêu trò gì cũng đem ra xài hết nhưng tất cả đều vô dụng. Đám đông xung quanh lặng lẽ như núi cao sừng sững, dù nàng ta đâm đầu về hướng nào cũng đều đụng phải bức tường không thể vượt qua.

Sau ngày mai, mọi chuyện sẽ ngã ngũ. Từ Đức Châu tới vương đình quá xa xôi, nàng ta muốn trở về sẽ rất khó khăn; mà nàng ta đã trở thành vợ người khác, dĩ nhiên cũng không còn mặt mũi nào về.

Mai Đóa cắn răng, đáy mắt lộ ra thần sắc tuyệt vọng, vừa suy nghĩ cẩn thận, vừa vô thức xoa xoa lên thắt lưng mình.

Lập tức có một bà thím bước lại, ngồi bên cạnh, nhìn chăm chăm vào tay nàng ta, cứ sợ nàng ta rút thắt lưng ra rồi treo lên xà nhà tự sát vậy.

Mai Đóa cười khổ, buông tay ra.

Cánh cửa kêu đánh “kẹt”, một bà thím khác bước vào. Bà thím trước thở phào nhẹ nhõm, cười nói: “Bà đến rồi à, vậy tôi đi ngủ đây.”

Bà thím vào sau khẽ gật đầu, bà thím trước ngáp dài rồi đi ra cửa.

Bà thím vào sau đặt mông ngồi xuống bên cạnh Mai Đóa, động tác cứng đờ.

Mai Đóa tuyệt vọng thở dài, từ bên bàn đứng dậy, đi đến bên giường.

“Cô còn muốn quay về nữa không?”

Giọng nam có phần quen thuộc, khiến Mai Đóa giật mình quay phắt lại.

Bốn phía không người, chỉ có bà thím kia đang nhìn nàng ta. Thấy nàng ta nhìn về phía mình, bà ta nheo nheo mắt.

Vừa nheo mắt lại, ánh mắt như mạ vàng.

“Khắc...” Tiếng thét kinh hãi của Mai Đóa suýt ra khỏi miệng, lại bị ánh mắt của đối phương ngăn cản.

“...Phượng Tri Vi đúng là một nhân vật lợi hại...” Khắc Liệt cải trang thành bà thím lười nhác vươn vai. “Giáo phái của ta gần như đã được điều động hết, bám theo từ vương đình đến tận nơi đây. Gần ấy người nghĩ đủ mọi biện pháp, đến hôm nay mới có thể nhân lúc bọn họ sắp hoàn thành nhiệm vụ mà có phần lơ lửng, tìm được một lỗ hổng, len đến trước mặt cô...Chắc chắc...”

“Ngài tới đây cứu ta hả?” Mai Đóa kinh hãi đến nỗi không dám tin vào tai mình, ngày thường nàng ta chẳng có giao tình gì với Khắc Liệt, kẻ này ngay cả vợ con của mình cũng không để trong lòng, thế mà lại chịu hao hết tâm tư mạo hiểm đi cứu nàng ta.

“Cứ cho là vậy đi.” Khắc Liệt khẽ cười. Mai Đóa lập tức xoay người thu dọn đồ đạc. “Vậy chúng ta đi ngay thôi!”

“Không.”

Mai Đóa ngạc nhiên xoay lại, Khắc Liệt đón nhận ánh mắt nàng ta, mỉm cười, “Nói thật nhé, ta không có cách gì đưa cô thoát khỏi đây, mà với giao tình giữa ta và cô, hình như cô đâu đáng để ta bắt thuộc hạ của mình chịu tổn thất nghiêm trọng.”

Câu nói này tuy vô tình nhưng lại là lời thật. Mai Đóa mặt mũi sa sầm, ngừng tay lại, lạnh lùng hỏi: “Vậy người đến đây làm gì?”

“Cho cô một cách để tương lai có thể trở về.” Khắc Liệt lấy từ trong ngực áo ra một gói giấy. “Đây là kì dược của giáo phái ta, sau khi dùng nó, trên người sẽ dần dần xuất hiện một vài vết sọc màu xanh tím, thoạt nhìn giống như chịu ngược đãi mà thành, mạch tượng cũng sẽ có tổn thương, nhưng thật ra không gây hại đến thân thể người uống. Tương lai chỉ cần cô có thể trở về, dùng dáng vẻ ấy xuất hiện trước mặt Trát Đáp Lan, với tình nghĩa của gã đối với cô từ trước đến giờ, cô nói xem...” Hắc bật cười, không nói gì nữa.

Mai Đóa ngẫm nghĩ, trên mặt lộ ra nét vui mừng nhưng vẫn nửa tin nửa ngờ. Phụ nữ trời sinh thích mình đẹp đẽ, theo trực giác bài xích hiệu quả của loại thuốc này, một lúc sau mới nói: “Ta làm sao tin được người sẽ không hại ta? Vả lại nếu hiệu quả của thuốc không tan đi...”

Khắc Liệt lại lấy ra một bình nhỏ, nói: “Thuốc giải.”

Mai Đóa nhìn gói thuốc im lặng, Khắc Liệt nhướn mày ra chiều không để tâm, bảo: “Loại thuốc này phải uống lâu dài mới có thể xuất hiện vết sọc, nói cách khác bây giờ cô uống vào, sau lễ cưới vết sọc mới từ từ nổi lên, tương lai mới có thể dễ dàng chiếm được lòng tin của Trát Đáp Lan, khiến gã tin tưởng cô bị Phượng Tri Vi bố trí gả vào một gia đình tàn ác, chịu hết khổ sở. Cho nên cô muốn ta uống cho cô xem ngay bây giờ cũng vô ích, cô muốn tin hay không thì tùy, nếu thật sự không yên tâm thì trả lại cho ta.”

Nói đoạn liền tỏ vẻ muốn thu thuốc lại. Mai Đóa đưa tay đoạt lấy, siết chặt gói giấy kia trong tay mình, điềm nhiên nói: “Ta chưa bao giờ bị người ta ép ra nông nỗi này... Dù có chết thì đã làm sao? Nếu không vì muốn gặp lại Trát Đáp Lan một lần, tự mình hỏi ngài thì ngày ấy ta đã sớm đâm chủy thủ vào tim rồi!”

Ánh mắt Khắc Liệt lóe lên một tia mai mỉa, nhìn đi chỗ khác không nói gì cả. Hắc nheo mắt, nhớ lại cô gái mặt vàng cười khê mà tối kia, cô gái

phi phạm mặt không đối sắc giúp Trát Đáp Lan giải mối nguy kim minh, một mũi tên trúng vô số con chim là hăn, Gia Đức, Na Đáp, Mai Đóa, Đạt Mã. Hăn nghĩ đến những đường nét tinh tế bị người ta bỏ qua đằng sau bề ngoài mặt vàng mây rủ của nàng, một cô gái có những đường nét như thế, sao có thể là người xấu xí chứ?

Hăn mỉm cười, đôi mắt như hồ ly lóe lên tia xảo quyết... Có làm thảo nguyên vương hay không cũng chẳng quan trọng đến thế, nhưng nếu trong cuộc đời này không có thách thức và thăng trầm, không có máu đỏ và xương trắng đẹp để vô ngần tô điểm thì còn gì thú vị?

Rất may là, về sau vẫn còn trò vui ...

Hăn mỉm cười, đẩy một chén trà sang.

Mai Đóa cắn răng, ánh mắt lấp lóe. Khắc Liệt mỉm cười bảo: “Thuốc này còn có công hiệu khác. Cô trở thành như thế, lão già góa vợ kia cũng sẽ không chạm đến cô làm gì, sau này cô uống thuốc giải rồi, còn có thể quay về bên Trát Đáp Lan với thân thể nguyên vẹn.”

Không do dự gì nữa, Mai Đóa nâng chén trà, uống vào thứ bột phấn màu xám trong gói giấy.

Thấy nàng ta uống thuốc rồi, ý cười trong mắt Khắc Liệt càng thêm đậm.

Mai Đóa dừng lại một lát, trên mặt dần dần nổi lên một vết ửng đỏ. Nàng ta đề tay lên ngực, khẽ thở dốc một hơi, nói: “Thuốc của người...thuốc của người...”

“À, ta quên nói cho cô biết.” Khắc Liệt uể oải nói, “Trước đó ta đã bỏ vào một chút xuân dược.”

“Người...” Mai Đóa ngẩng phắt đầu, vùng vẫy muốn đứng lên, lại nhận ra toàn thân mình mềm nhũn, mất hết sức lực.

Khắc Liệt tiến lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng ta.

Hắn ôm nàng ta bước về phía giường, mỉm cười cúi người, khe khẽ thì thào bên tai nàng ta: “Lão già góa vợ kia tất nhiên đã được Phương Tri Vi dặn dò, canh giữ cô thật nghiêm ngặt. Nhưng người Trung Nguyên rất coi trọng trinh tiết, chỉ cần cô không còn nguyên vẹn, trong lòng lão sẽ ghét bỏ cô, rồi sẽ có một ngày cô chạy thoát...”

Mai Đóa yếu ớt giẫy giụa trong vòng tay hắn, muốn nói câu gì, lại nhận ra mình thậm chí còn không có sức mà mở miệng.

Màn che trướng rủ, y phục ném đi, trong bóng lụa hồng, nam tử thân thể cao gầy, đè lên nữ tử uyển chuyển mềm mại...

Ánh nến chập chờn u ám.

Một lúc sau, vang lên một tiếng kêu trầm thấp.

Tiếng kêu ấy xé ruột xé gan nhưng không thể hoàn toàn phát ra thành tiếng mà giống như bị người ta nhanh tay lấy chăn bông chặn lại, nghẹn lại trong bóng tối.

Trong màn đêm, chiếc giường khẽ run rẩy, không biết là giường hay người run rẩy, cũng không biết là vì hoan lạc hay đau khổ mà run rẩy.

Ánh nến chập chờn vài nhịp rồi tắt lịm.

Có tiếng cười khẽ quanh quẩn trong gian phòng.

“...Mai đi ơ là Mai đi... Khi thân thể rách nát của cô tới Đức Châu, cô nói xem lão già góa vợ kia liệu có tưởng rằng Thuận Nghĩa vương ném cho lão một món hàng mà mình đã xài đến tàn tạ? Liệu có vì thế mà hận

Trả Đáp Lan và Phượng Tri Vi? Vị chủ trại ngựa này, nghe nói còn có một thân thể người đời không biết, có quan hệ rất thân thiết với vị lương đạo Vũ Châu chương quản việc vận chuyển lương thảo cho tiền phương...Mai đi, đa tạ sự hi sinh của cô, đa tạ đa tạ.”

Trong phòng dần dần tỏa ra mùi máu thoang thoang, màn trướng vén lên, Khắc Liệt thờ ơ rẽ màn bước ra. Khi hăn mặc xong y phục rồi bỏ đi, ngón tay tùy tiện lau lên màn trướng bên cạnh cửa.

Một vết máu đỏ tươi.

Khi Mai Đóa ôm đầy lòng thù hận đến với cuộc hôn nhân của mình, tiến vào trại ngựa Đức Châu, thì thảo nguyên cũng tiến vào một thời kỳ hoàn toàn mới dưới sự dẫn dắt của tân vương và Đại phi.

Cuộc phản loạn của Gia Đức cuối cùng còn chưa ra khỏi đại doanh đã bị ba tộc Thanh Điều, Bạch Lộc và Hoàng Kim Sư Tử bóp chết tại chỗ. Sau khi hăn chết, gia tộc của tộc trưởng Hoàng Kim Sư Tử ngày trước đã chính thức bị đuổi ra khỏi thảo nguyên.

Cái chết của Gia Đức đã làm chấn động đám anh em chú bác không an phận kia. Gia tộc Khố Nhĩ Tra có thể lực hùng hậu nhất cũng thất bại, người khác tự nhiên không dám nuôi dị tâm nữa, bởi những kẻ nuôi dị tâm đều đã chết hết - Một đêm nào đó có một đám anh em chú bác tụ họp trong lều trướng, ngày hôm sau Đại vương đã thân thiết triệu kiến tất cả những người tham gia tụ họp, đọc lại cho họ nghe tất tạt những nội dung mà đêm qua họ đã bàn với nhau, cũng căn cứ vào lời họ nói mà đối xử khác nhau, có người được thưởng ghế ngồi, có người phải đứng, có kẻ bị ép phải quỳ xuống, còn có người bị đẩy thẳng ra chém đầu rồi đưa vào.

Đám quý tộc Nhân Nhĩ Cát ngang bướng từ đó trở đi câm như hột – Đêm đó rõ ràng đã canh gác nghiêm ngặt xung quanh, một bóng ma cũng không thấy, Đại vương có sao biết tất cả các nội dung họ trò chuyện?

Mà địa vị của vương đình bây giờ cũng càng thêm vững chắc - Phật sống đời thứ mười tám sinh ra trong vương đình, Thuận Nghĩa vương đời này đã định trước sẽ đời vương quyền vững chắc nhất. Thần quyền cũng sinh ra trong lòng vương quyền, mọi người quỳ trước Phật sống thì đồng thời cũng quỳ trước Thuận Nghĩa vương, còn gì để nói nữa?

Hỏa Hồ bộ do sự làm loạn của Khắc Liệt nên bị ép phải rời khỏi lãnh địa hiện tại, cũng đổi một vị tộc trưởng mới. Mỏ ô kim trong lãnh địa này bị Hách Liên Tranh cưỡng ép thu về vương đình, tuyên bố sẽ do vương đình hằng năm căn cứ vào lợi tức và công lao để phân chia cho các bộ tộc, tránh để thảo nguyên tiếp tục rơi vào hỗn loạn vì nó.

Gần như đúng vào lúc thảo nguyên vừa mới yên ổn, Phượng Tri Vi liền bắt đầu huấn luyện cho chiến sĩ Nhân Nhĩ Cát. Công phu cưỡi ngựa và hạ bàn của hán tử thảo nguyên đều tương đối cao, nhưng nếu so sánh với cao thủ Trung Nguyên chân chính thì kỹ xảo tác chiến vẫn còn chưa đủ. Nàng bèn để Tông Thần đích thân phái cao thủ dưới tay mình đi huấn luyện, cũng chọn trong số đó ra ba nghìn chiến sĩ Nhân Nhĩ Cát ưu tú nhất trung thành nhất, tổ chức thành một đội “Thiết kỵ Thuận Nghĩa” khác. Cổ thiếu gia thi thoảng hứng lên cũng sẽ công theo nữ Phật sống nhà mình đích thân đi chỉ bảo. Cổ Tri Hiếu trời sinh đã có năng lực thích ứng vô cùng tốt, dù là bay lên hay rơi xuống, Phật sống đều cảm thấy nằm trên lưng “nhũ phụ” là chuyện thoải mái nhất trần đời.

Tông Thần còn kê một đơn thuốc cho những người thể chất yếu đuối ở thảo nguyên do khí hậu và tập quán sinh hoạt, tiến hành điều dưỡng. Những năm qua trẻ sơ sinh trên thảo nguyên cứ đến mùa xuân lại thi nhau đổ bệnh, năm nào cũng chết đi rất nhiều. Sau khi Tông Thần đến đây, thảo nguyên gần như không còn trẻ con chết yếu nữa.

Đồng thời với sự củng cố vương quyền cho Hách Liên Tranh, vị Đại phu mới lên cũng đạt được uy tín và địa vị không thua kém Mẫu Đơn Thái hậu trên thảo nguyên.

Khi huấn luyện “Thiết kỵ Thuận Nghĩa”, thủ lĩnh giai đoạn sau dần dần đổi thành một thiếu niên họ Ngụy.

Nhân vật này đã ra mặt như thế.

Một hôm nào đó, Cố đại hiệp được các chiến sĩ kính ngưỡng nhất dẫn theo một thiếu niên người Hán đến tham quan thiết kỵ thao luyện.

Các chiến sĩ Nhân Nhĩ Cát rất thích thể hiện bản thân, đã trở hết các kĩ năng, phô bày hết phong thái, chỉ đợi thiếu niên thoát nhìn có vẻ gầy yếu kia lộ ra sự thán phục và khen ngợi.

Kết quả thiếu niên kia xem xong mà mặt không đổi sắc, chỉ đánh gia ba câu.

“Động tác ngu ngốc! Sức lực yếu đuối! Ứng biến kém cỏi!”

Nói một câu làm ba nghìn hán tử cường tráng xanh mặt tại trận.

Ngày ấy thiếu niên kia đón nhận ba nghìn ánh mắt không phục, tay không xuống thao trường, liên tục khiêu chiến tám vị thủ lĩnh của ba nghìn thiết kỵ - Bát Bưu thân vệ của Đại vương.

Bát Bưu bị đánh cho tơi bời hoa lá, thê thảm ngã lăn ra đất.

Bát Bưu “không lết nổi người”, nằm bò ra đất chống cằm nghĩ, từ ngày họ đi theo Đại vương và Đại phi, năng khiếu diễn kịch ngày càng trở nên cao siêu, bảo ngã là ngã liền, bảo giả chết là giả chết ngay, bảo lăn sang trái ba vòng tuyệt không dám lăn sang phải bốn vòng...

Thiếu niên họ Ngụy dễ dàng thu được sự thần phục của các hán tử thảo nguyên, từ đó thường xuyên xuất hiện trên thao trường của các chiến sĩ. Y là người hòa nhã, rất có tài trí, trở nên quen thuộc với các chiến sĩ.

Dần dần mọi người đều biết, thiếu niên này là một người đáng thương, trong một lần bị tập kích y mất đi trí nhớ, mơ màng hành tẩu, đi một mạch lưu lạc đến thảo nguyên, không biết đến từ đâu không biết đi về đâu, chỉ nhớ được mang máng rằng mình họ Ngụy.

Thảo nguyên rộng rãi thiên lương, đã tiếp nhận một kẻ lãnh du thân phận nhập nhằng, ngay cả Đại phi cũng từng thiết yến chiêu đãi thiếu niên họ Ngụy này, hành động ấy được mọi người nhất trí ca ngợi.

Loáng cái đã mấy tháng trôi qua, tháng Tám đầu thu, triều đình phái sứ giả tới, chủ trì nghi thức Phật sống tọa sàng.

Miếu Hô Âm chuẩn bị một buổi lễ long trọng cho Phật sống, Cố Tri Hiếu lần đầu tiên bị ép phải rời khỏi cha mình, tỏ ra hết sức bức bối. Phượng Tri Vi vừa đe dọa vừa dụ dỗ, đe dọa nếu không ngoan thì từ nay về sau sẽ bắt nó ngủ một mình, dụ dỗ nếu ngoan thì sẽ cho phép nó ngủ cùng cha mình, mới thu phục được Phật sống đời thứ mười tám.

Vị sứ giả kia hóa ra lại là người quen, rất quen rất quen luôn – Tân Tử Nghiễn.

Ở nghi thức tọa sàng thiêng liêng, trong miếu Hô Âm hương khói vẫn vờ, Tân Tử Nghiễn sứ giả của triều đình và Thuận Nghĩa Đại phi Phượng Tri Vi lần đầu tiên gặp lại, trong mùa thu năm Trường Hi thứ mười bảy, sau biến cố bảy ngày ở Đế Kinh.

Nhìn nhau mỉm cười, vui vẻ thi lễ.

“Từ lần bái biệt trước, Đại phi có khỏe không?” Tân Tử Nghiễn vái dài tận đất, nho nhã lễ độ.

Phượng Tri Vi thấy thái dương ông đã lấm tấm những sợi tóc bạc, trước mắt chợt lướt qua hình ảnh cái mộng màu nguyệt bạch trên cây ở Lan Hương viện năm ấy.

Lúc đó nàng cứu ông thoát khỏi đòn sát thủ dao phay của sư tử Hà Đông nhà ông, không lâu sau đó ông kéo nàng vào vụ án hoàng tự lớn nhất của Đại Thành, khiến nàng mất đi tất cả người thân.

Đây là kẻ thù.

Nhưng nàng đã sớm học được cách mỉm cười với kẻ thù.

“Nhờ phúc của Tân đại nhân.” Nàng ưu nhã đáp lễ, “Ta rất khỏe mạnh, đại nhân có khỏe không? Sống ở Đế Kinh thật không dễ dàng, thấy đại nhân thần thái rạng ngời, chắc hẳn là rất đặc ý.”

Tân Tử Nghiễn ánh mắt lấp lóe, ngẩng đầu lên nhìn nàng. Ông vẫn không biết Phượng Tri Vi chính là Ngụy Tri, bởi vậy trong ấn tượng của ông chỉ có tài hoa sáng chói của cô gái này bộc lộ trong cuộc thi thơ ở yến tiệc mừng thọ của Thường Quý phi và vẻ hờ hững thông dong của nàng khi theo Hách Liên Tranh từ biệt Đế Kinh. Bây giờ gặp lại sau nửa năm, tài năng rực rỡ của nàng đã ẩn đi, nàng trở nên ấm áp như ôn tuyền róc rách chảy, nhưng chính vì thế mà ông rung mình ớn lạnh, tựa như thấy cánh phượng trên trời thu vượt sắc, đậu trên núi tuyết trắng ngần, nghiêng đầu nhìn ông bằng đôi mắt lấp lóe những mũi châm.

“Không dám.” Tân Tử Nghiễn cup mắt xuống, lùi lại một bước. “Tất cả đều nhờ vào ân đức của bệ hạ, nhờ vào lòng khoan dung của Sở vương điện hạ. Tử Nghiễn chịu ân huệ sâu nặng của chủ nhân, dù là chuyện lớn hay nhỏ, nếu chủ nhân nhất thời nghĩ không ra, Tử Nghiễn ắt phải dốc hết sức mình cho bề trên.”

Ông ra đang nói rằng vụ án hoàng tự lúc trước không liên quan đến Ninh Dịch, đây chỉ là chủ ý cá nhân của ông ta thôi sao?

Phượng Tri Vi mỉm cười nhàn nhạt.

Nếu Ninh Dịch thật sự muốn bảo vệ nàng thì sau khi rời kinh y sẽ không giao Kim Thước vệ cho Tân Tử Nghiễn.

Nếu Ninh Dịch thật sự chưa bao giờ muốn động đến nàng thì sự tra xét của Kim Thước vệ đối với Phượng gia sẽ chấm dứt rất nhanh.

Nếu không được Ninh Dịch ngầm đồng ý, có rất nhiều việc vốn sẽ không xảy ra thuận lợi như thế.

Y là bàn tay không chế tất cả sau đám mây, có lẽ y không trực tiếp rút đao nhưng chỉ cần khẽ buông tay cho đao rơi xuống thì cũng có thể đả thương người.

“Phải rồi, tất cả đều nhờ vào phúc trạch của các vị chủ nhân.” Phượng Tri Vi càng cười càng thân thiết. “Nghe nói Sở vương điện hạ được bệ hạ vô cùng ưu ái, chắc hẳn ngôi vị Đông cung sớm muộn gì cũng tới tay. Bao giờ tiên sinh trở về kinh, xin hãy thay ta chúc mừng.”

Tân Tử Nghiễn do dự giây lát mới nói: “...Ta tạm thời không trở về kinh, lời này, vẫn phải để Đại phi đích thân nói với điện hạ.”

Phượng Tri Vi ngơ ngác – Tân Tử Nghiễn cũng phải đến chiến trường Bắc Cương sao? Ninh Dịch phái thân tín đặc lực của mình đến Bắc Cương là muốn triệt để nắm giữ quân đội Thiên Thịnh ư? Nhưng Tân Tử Nghiễn chỉ là một thư sinh, đến đây phỏng có ích gì? Lẽ nào là đến làm Giám quân?

“Đại nhân nói đùa rồi, thảo nguyên và Đế Kinh xa cách nghìn dặm, Tri Vi đã không còn người thân ở Đế Kinh, cả đời này không bao giờ trở lại, e rằng không có duyên bái kiến điện hạ lần nữa, thật sự đáng tiếc.”

Nói là tiếc nhưng sắc mặt nàng lại không hề tỏ ra tiếc, mỉm cười, xoay người, kết thúc đối thoại.

Phía sau, Tân Tử Nghiễn dõi mắt nhìn theo bóng lưng nàng, há hốc miệng, dường như muốn nói câu gì đó. Nhưng khi nhìn thấy nàng kiên quyết rời đi, cuối cùng vẫn không nói nên lời.

Thôi được ... Rồi nàng sẽ biết.

Nghi thức tọa sàng trôi qua không lâu, là sinh nhật hai tuổi của Cố Tri Hiếu.

Sinh nhật của Cố Tri Hiếu hiện giờ chỉ có Phượng Tri Vi biết. Mảnh khóa vàng hoa quý hồi trước thoát nhìn không có chữ, nhưng một hôm Phượng Tri Vi đem soi dưới ánh nến thì thấy một hàng sinh thần bát tự in trong cái bóng trên tường.

Thì ra mảnh khóa được khắc rỗng bên trong, chỉ khi soi dưới ánh sáng mới hiện ảnh. Đây là thiết kế vô cùng tinh xảo, không thể có ở một nhà giàu tầm thường.

Phong tục của Trung Nguyên, sinh thần bát tự của con nhà cao quý báo gia ngoài đều không phải thời gian chính xác, để tránh bị tiểu nhân lợi dụng. Sau khi phát hiện ra bí mật này, Phượng Tri Vi dứt khoát sửa lại ngày sinh cho Cố Tri Hiếu luôn.

Đêm đó, trên thảm cỏ của vườn hoa vương đình, mọi người vây quanh bên đồng lửa ngồi bệt xuống đất, con dê nướng chín vàng óng rả rỡ mỡ tong tong. Ánh lửa phản chiếu khuôn mặt nhỏ xíu đỏ hồng của Cố Tri Hiếu, nó nhìn cha mình cười tươi tắn như hoa.

Hách Liên Tranh lấy đầu vai huých huých Phượng Tri Vi nháy mắt ra hiệu. “Ta phát hiện ra nha đầu kia chỉ khi nhìn Cố Nam Y mới cười đẹp nhất.”

Phượng Tri Vi có chút ghen tị: “Hồi đó người đầu tiên bế nó ra là ta chứ ai, đúng là đồ ăn cây táo rào cây sung.”

“Phụ nữ đều là như thế.” Hách Liên Tranh thở dài, “Hồi đó người đầu tiên đến cầu hôn nàng là ta chứ ai, vậy mà đến hôm nay nàng vẫn chưa chịu cho ta bước vào phòng nàng.”

“Ta chủ động bước vào phòng huynh, huynh còn chưa vừa lòng?”
Phượng Tri Vi bình tĩnh cắt đứt dè.

“Nàng chủ động leo lên giường ta thì ta mới ...” Hách Liên Tranh còn chưa nói hết câu, Phượng Tri Vi đã nhét một miếng thịt dê bự chẳng vào miệng gã, bịt kín cái miệng đang thao thao bất tuyệt của Đại vương.

“Ta nói... nàng thực sự muốn...ra chiến trường...” Hách Liên Tranh miệng ngậm đầy thịt, ú ú ớ ớ hỏi.

Phượng Tri Vi rũ hàng mi, che đi đôi mắt lấp lánh huyền ảo, hồi lâu mới nói, “Hách Liên, thảo nguyên chưa nay đều thuộc về một mình huynh, dù Ngụy Tri có trở về hay không thì cũng không nên liên lụy đến thảo nguyên của huynh. Vì sao huynh cứ khẳng khẳng muốn ta thống lĩnh thiết kỵ Thuận Nghĩa?”

“Thảo nguyên của ta chính là của nàng.” Hách Liên Tranh nuốt miếng thịt xuống, vỗ vỗ bụng. “Ta không quản được thiên thu vạn đại hậu thế bách niên, mà chỉ muốn ta còn ở đây ngày nào thì nhất định phải bảo vệ nàng ngày ấy.”

Phượng Tri Vi lặng thinh không nói, đôi mắt ướt đẫm sương mù.

Hách Liên Tranh không thể không biết, một khi nàng lựa chọn dùng thân phận của Ngụy Tri tham gia cuộc chiến của Thiên Thịnh chống lại Đại Liêu thì có nghĩa là nàng đã đặt bước chân đầu tiên trên con đường trở về triều cục, nghĩa là nàng sắp chính thức bước lên vũ đài đánh cuộc cờ thiên hạ với Ninh Dịch. Đúng hay sai, sống hay chết, từ giờ trở đi đã không thể quay đầu. Là một thảo nguyên vương yêu thảo nguyên sâu sắc, gã nên sáng

suốt chọn cách giữ mình chứ không phải xung phong vì nghĩa, lợi chân vào vũng nước đục này.

Nhưng gã thậm chí còn chưa bao giờ do dự.

“Đừng nói với ta nàng không cần sự bảo vệ.” Hách Liên Tranh dường như chẳng suy nghĩ gì cả, chỉ cần thận cắt thịt dê cho nàng, hết sức tỉ mỉ cắt thành từng lát mỏng, đồng thời đưa tay đẩy Mẫu Đơn Thái hậu muốn đến ăn vụng và nghe lén ra ngoài. “Đừng nói với ta nàng không cô đơn. Tri Vi, ta chỉ mong nàng, vào thời khắc đi qua đêm tối, đừng cương quyết lựa chọn một người.”

Gã lấy mũi dao khều thịt dê, say sưa nhai được vài miếng, bất ngờ quăng con dao đi, đứng dậy, vung tay gào to, “Phượng Tri Vi, lão tử vĩnh viễn là của nàng!”

Tiếng hô bất thành linh vang lên khiến mọi người giật mình, ai nấy đều ngơ ngác ngẩng đầu lên nhìn gã. Mẫu Đơn Thái hậu há hốc miệng nhìn con trai, một lúc sau khóe miệng chảy ra một vệt nước miếng, “cạch cạch” rớt xuống một khúc xương đùi dê.

“Cha à!”

Bỗng lại vang lên một tiếng hét lạnh lạnh, giọng nói yêu kiều, so với tiếng gào to của Hách Liên Tranh thì cách một trời một vực, nhưng sát khí đằng đằng trong đó lại không thua chút nào.

“Của cha!”

Mọi người lập tức quay đầu, lại ngơ ngác phát hiện, giọng nói vừa rồi hóa ra là của Cố Tri Hiếu lên hai tuổi vẫn chưa chịu mở miệng.

Đúng là không mở miệng thì thôi, vừa mở miệng đã long trời lở đất.

Tri Hiếu của Cố gia ưỡn cái bụng nhỏ xíu, đứng bên cạnh Hách Liên Tranh, bắt chước tư thế của gã, tay chống nạnh ngửa đầu la to, “Cha ơi! Của cha!”

Nó không tài nào nói được một câu hoàn chỉnh, chỉ biết phun ra hai chữ một lần, nhưng mọi người trong nháy mắt đã nghe hiểu, nó đang học câu nói của Hách Liên Tranh.

Một lớn một nhỏ đứng đón gió, trang nghiêm thần thánh, cả đám người ngồi gần đám lửa bên dưới nhìn lên, ngây ra như phỗng.

Tông Thần bỗng bắt đầu ho khan.

Phượng Tri Vi ngậm miếng thịt, ngẩn người.

Bát Bưu ôm bụng lăn ra đằng sau bụi cỏ.

Mẫu Đơn Thái hậu ôm Sát Mộc Đồ nhà mình, tranh thủ thời gian dạy dỗ: “Cục cưng, con xem, đây là tấm gương tác động tiêu cực, toàn cái thứ không học chuyện tốt ...”

Hoa Quỳnh mới ở cử xong chưa bao lâu, vội vàng ôm con trai mình đi, tránh để nó chịu ảnh hưởng không tốt ...

Chỉ có Cố thiếu gia vẫn bình thản, bế cục cưng nhà mình lên, lau khô nước miếng nó phun ra, chỉ vào Phượng Tri Vi, nói: “Của nàng ấy.”

“Của cha.” Cố Tri Hiếu không đồng ý.

Phượng Tri Vi bây giờ đã hoàn hồn, bắt đầu ho khan, liều mạng muốn ngăn cản Cố thiếu gia nói ra câu kế tiếp. Đáng tiếc Cố thiếu gia luôn luôn coi mọi thứ ám hiệu như gió thoảng bên tai, ôm lấy bé con nhà mình, mặt đối mặt, vô cùng nghiêm túc dạy bảo: “Ta là của nàng ấy, con là của ta, cho nên con là của nàng ấy.”

Hách Liên Tranh phun ra một ngụm nước.

Phượng Tri Vi đưa tay lên đỡ trán...Cho xin đi, Cố thiếu gia nói chuyện đừng có ngày càng lưu loát như thế được không.

Cố Tri Hiếu không nghe hiểu những lời này, lại mơ hồ cảm thấy cha nó không cần nó nữa, nó bắt đầu khóc ré lên, chất giọng sắc lẹm như dao mổ lợn.

Sát Mộc Đồ lập tức bắt đầu diễn song ca cùng nó, Phượng Tri Vi bất đắc dĩ bịt lỗ tai mình lại. Giữa những tiếng khóc lóc âm ỉ, nàng nhìn thấy vầng trăng sáng rực đã mọc lên nơi tận cùng thảo nguyên; dưới ánh trăng, trên khóm môi mọi người đều nở một nụ cười nhàn nhạt, thấy nàng vui vẻ, mọi người lại vây kín xung quanh, không thiếu một ai cả. Xa xa không biết có ai gáy lên cây đàn Đông Cổ Lạp chỉ có ở thảo nguyên, tiếng ca tang thương mà da diết.

Khi trời hửng sáng, Phượng Tri Vi mở bừng đôi mắt, phát hiện mình đang ngủ trên đùi Cố Nam Y, Hách Liên Tranh ngủ trên đùi nàng, Mẫu Đơn Thái hậu gối lên bụng Hách Liên Tranh, trên bụng bà Sát Mộc Đồ. Gương mặt Cố Tri Hiếu vẫn rưng rưng nước mắt, ôm chặt lấy thắt lưng Cố Nam Y. Thiếu niên xưa nay vẫn luôn đứng tách khỏi đám đông đã bình thản ngủ say giữa mọi người.

Mà phương xa, mơ hồ vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, tiếng tù và ngân nga hùng hồn, bay khắp thảo nguyên bát ngát.

Tháng Tám năm Trường Hi thứ mười bảy, Hô Trác bộ lấy danh nghĩa báo thù cho bốn nghìn chiến sĩ Nhân Nhĩ Cát tử trận, lại xuất thêm một vạn quân, tiến vào chiến trường giữa Thiên Thịnh và Đại Liêu.

Cũng trong tháng đó, Thuận Nghĩa vương phi mang thai, do bào thai bất ổn nên ở lại vương đình dưỡng thai. Triều đình nghe được tin này, bèn tặng cho Đại phi rất nhiều thuốc bổ để dưỡng thai.

Tháng Tám năm Trường Hi thứ mười bảy, do cuộc chiến với Đại Liêu liên tiếp bại lui, triều đình Thiên Thịnh phái ra Giám quân, đồng thời triệu tập biên quan của bốn châu Ly, Bình, Vũ dự ở biên giới phương Bắc, cùng với hai mươi vạn phủ quân của Mạc Bắc đạo, sắp sửa quyết chiến với Đại Liêu trên núi Bạch Đầu thuộc thảo nguyên Hồ Luân bên ngoài Vũ Châu.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 61: Trở Về

Type: shiriboss

Chủ soái chính bắc Thuần Vu Hồng nôn nóng bất an đi qua đi lại trong chủ trường.

Một đám Phó tướng, Tham tướng đều hơi ngắc đầu, nhìn ông ta bằng ánh mắt chờ mong.

Trong cuộc chiến đã kéo dài đến hơn một năm, Thiên Thịnh và Đại Liêu đều có thắng có bại. Trên tổng thể Thiên Thịnh chiếm thế thượng phong, nhưng từ sau khi Đại Liêu lâm trận đối tướng, trái lại khí thế dâng trào. Chủ soái mới lên là An vương Tấn Tư Vũ điện hạ dụng binh xảo quyết, đầu tiên mua chuộc Kim Bằng bộ của Hô Trác, dụ họ bán rẻ quân tình trong chiến dịch ải Đông Nga, khiến kỵ binh Hô Trách gần như toàn quân bị diệt, liên lụy đến cánh đại quân bên trái của Thiên Thịnh cũng bị ép phải rút ra khỏi Kỷ Huyện đã chiếm được. Về sau trong trận chiến ở ngòi Lưu Gia, họ lại bất ngờ đánh úp, khiến Chủ soái chinh Bắc Thu Thượng Kỳ trúng tên trọng thương, bị đưa về Đế Kinh.

Chiến cục bất lợi, mà trong quốc sách của Thiên Thịnh đối với Đại Liêu lại nhất định phải có thắng lợi. Thuần Vu Hồng gánh vác áp lực khổng lồ, công văn giục đánh của triều đình cứ nối nhau bay đến; song bây giờ lại không phải lúc tấn công bừa bãi, sau những trận thua liên tiếp lòng quan trở nên bất ổn, kỵ binh lại tổn thất nặng nề, nếu thua thêm một lần nữa, chiến cục càng không thể cứu vãn.

“Đại soái! Ta nguyện lãnh ba nghìn quan, tối nay bất ngờ tập kích Kỳ Huyện! Đánh liền mấy trận, binh lực trong tay Tấn Tư Vũ thật ra cũng không nhiều, lại phải duy trì đại doanh ở phía Nam của Cách Đạt Mộc, binh lực chia cho Kỳ Huyện có hạn. Tướng thủ thành Kỳ Huyện Phương Đại Thành lại là người nóng nảy, chúng ta bất ngờ ập đến, nhất định có thể đoạt lại Kỳ Huyện!”

Người xung phong tuổi còn rất trẻ, mặt mày trắng trẻo, không như các tướng lĩnh khác sống ở Bắc Cương lâu ngày nên mặt mũi dày dạn phong sương. Hắn còn chưa nói xong, bốn bề lập tức có người nhắc mí mắt, liếc nhìn hắn một cái không mặn không nhạt, tuy chẳng ai lên tiếng nhưng trong ánh mắt tràn đầy khinh miệt.

“Điều công tử.” Có người bật cười hả hả, nói, “Kỳ Huyện tuy binh lực mỏng manh, nhưng Kiêu Huyện sát vách lại nằm rất gần đại doanh, hiển nhiên phải bày bố trọng binh. Một khi đối phương phát hiện Kỳ Huyện bị tập kích, từ ngòi Thiên Cân đi xuyên qua mạch Nam của núi Cách Đạt Mộc đến cứu, ắt sẽ lấp kín trước sau biến cậu thành cá trong lưới... Ha ha công tử gia à, cậu tới Bắc Cương chưa được bao lâu, tuổi trẻ bốc đồng, nóng lòng muốn lập công, chúng ta đều hiểu cả. Nhưng đánh giặc không giống như đọc sách, chỉ dựa vào cái dũng của kẻ thất phu...Ha ha.”

Người kia mặt mũi tươi cười, vỗ gối giữa đầu không nói. Câu cuối còn chưa nói hết, mọi người đều nở một nụ cười thấu hiểu.

“Điều Tham lĩnh bỏ văn theo võ, khiến người ta kính trọng, Đại học sĩ gia phong đáng nể.” Thuần Vu Hồng vội vàng hòa giải, “Thế này đi, trong rặng núi Cách Đạt Mộc có một đám sơn phỉ, bộ dạng khả nghi, chúng ta đều nghi ngờ chúng cấu kết với Đại Liêu, chi bằng mời Điều Tham lĩnh dẫn một đội quân đi tiểu phỉ, cũng giải trừ được nỗi lo về sau của chúng ta.”

Diêu Tham lĩnh chính là Diêu Dương Vũ, một trong những cậu ấm của thư viện Thanh Minh. Sau khi trở về từ chuyến đi Hoàng Hải, Diêu Dương Vũ được triều đình phong thưởng, vốn được bổ nhiệm vào nhậm chức trong Võ Công ti của bộ Binh, nhưng hắn không chịu, tự mình xin ra chiến trường, dẫn theo một đám đồng môn ngày trước, chạy cả đến Bắc Cương.

Những người này trong mắt các lão tướng như Thuần Vu Hồng đều là một đám đại gia không thể đắc tội mà cũng không xài được, sao có thể thực sự cho bọn họ động tay vào việc gì?

“Tiểu phi!” Diêu Dương Vũ nổi giận đùng đùng, gương mặt trắng trẻo méo mó dữ tợn. “Chỉ có dăm ba trăm đứa mà bảo ta dẫn một doanh đi tiêu diệt? Giết gà dùng dao mổ trâu à? Ông coi ta là thằng ngu chắc?”

Hắn tung cước đá đổ cái ghế con của mình, ôm một bụng ấm ức vén rèm bỏ đi, chạy thẳng lên một gò đất cao, nhìn lên bầu trời cao xa vô tận ở vùng toái ngoại mà hét to: “Aaaaaaaa...”

Tiếng kêu vang vọng đến trời cao, dọa cho chim ưng cất cánh bay xa. Cậu ấm ở Đế Kinh ngẩn ngơ đứng trên gò cao của thảo nguyên, đập vào mắt là cảnh thu hiu hắt bốn phương, ngọn củ vàng úa, sương trắng ngưng đọng, trong nháy mắt đã gần một năm từ ngày đi Hoàng Hải.

Ngày ấy cùng nhau chống chọi với biển người Hoàng Hải, vượt qua tai ương trên bến tàu, chinh đồn quan phủ Hoàng Hải, phá mưu gian của Thường thị, biết bao nhiêu chuyện, sáng khoái vui tươi đến nhường nào! Nhưng chẳng qua mới chớp mắt một cái, thiếu niên kinh tài tuyệt diễm mình thật lòng khâm phục đã chôn vùi trong quá khứ, không bao giờ gặp lại.

Mà sau chuyến đi Hoàng hải, dường như mọi người đều không còn là chính mình lúc trước, ngay cả điện hạ đường như cũng âm thầm thay đổi

tích cách, chẳng thấy phong lưu đâu, chỉ còn trầm ngâm ít nói.

Đáy mắt Diêu Dương Vũ lộ ra một tia buồn bã, hẳn nghĩ cho đến bây giờ, những ngày tháng vui vẻ nhất trong cuộc đời hẳn hóa ra lại là những ngày ở bên người ấy. Nhưng theo sự mất tích của người kia, mọi thứ cũng không thể quay về.

Sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, một đôi tay vỗ mạnh lên vai hẳn. Diêu Dương Vũ không ngoái đầu lại, thừa biết đây là đám Dư Lương đồng môn trong thư viện Thanh Minh cùng nhập ngũ một đợt với mình.

Bọn họ cũng giống hẳn, trong đại doanh Thiên Thịnh thoát nhìn họ được nâng như nâng trứng nhưng thật ra là bị kì thị xa lánh, buồn bực và bất đắc chí.

“Ta bảo này,” Diêu Dương Vũ ngưng một lúc rồi bất ngờ mở miệng, “Các người có còn nhớ một câu trước kia Ngụy đại nhân từng nói không?”

“Câu gì?”

“Hồi đó Hoàng Hải xảy ra chuyện lùm xùm ở từ đường Yên thị, Ngụy đại nhân phái Hách Liên Thiế tử và ta đi mở kho lương ở hai huyện gần đó. Khi ấy Hách Liên Thế tử hỏi, nếu đối phương khăng khăng không chịu thì biết phải làm sao.” Diêu Dương Vũ phùng mang trợn mắt, lạnh lùng nói, “Đại nhân đáp, vậy thì có thể giết.”

Đám Dư Lương, Hoàng Bảo Tử đằng sau không nén nổi một nụ cười, sắc mặt mừng rỡ tràn ngập.

“Bây giờ ta cũng muốn hỏi, không cho ta đánh thì biết làm sao?”

Hắn bỗng quay phắt lại, bật cười ha hả, sải bước xuống núi.

“Vậy thì cứ đánh bừa đi!”

“Dương Vũ, người phải thận trọng...”

“Dương Vũ, làm trái quân lệnh là tội nặng mất đầu...”

Trước cửa doanh trại, Diêu Dương Vũ nai nịt gọn gàng ngồi trên ngựa cúi đầu xuống, cười hì hì bảo mấy tên bạn đồng môn thân thiết: “Ta nàm có làm trái quân lệnh? Bảo ta tiểu phỉ thì ta đi tiểu phỉ thôi, còn trong quá trình tiểu phỉ vì đuổi theo quân địch mà sơ suất càng chạy càng xa thì cũng không trách được ta đâu nhỉ?”

“Người chỉ mang có một nghìn doanh binh mà cũng đòi đi chiếm lại Kỷ Huyện ư?” Dư Lương phản ứng mau lẹ, đoán ra ý đồ của hắn, trợn trừng hai mắt.

“Ta đã nói gì đâu!” Diêu Dương Vũ vung roi lên, dẫn theo đội quân của hắn đạp bụi trần cuồn cuộn, ra khỏi cửa doanh.

Phía sau, Dư Lương và Hoàng Bảo Tử nhìn nhau, dứt khoát trở mình lên ngựa đuổi theo.

Đêm hôm ấy, Diêu Dương Vũ tiến vào rặng núi Cách Đạt Mộc, đuổi hai ba trăm tên thổ phỉ kia bỏ chạy toán loạn, dần dần đuổi ra ngoài địa bàn đám thổ phỉ chiếm cứ, chạy thẳng đến Kỷ Huyện.

Dao mổ trâu đã rút, mới giết được gà, tuyệt đối chưa thỏa mãn.

Diêu Dương Vũ trời sinh đã có chút tài làm tướng, hắn không hề vội vã tiến quân vào Kỷ Huyện, mà nhân buổi đêm dừng lại bên ngoài Kỷ Huyện, cứ cách vài trăm thước lại đào rất nhiều hố bẫy nắp cơm, chạy dài cho đến ngòi Thiên Cân nằm ngoài Kỷ Huyện hai mươi dặm.

Kỷ Huyện mới chiếm được từ tay Thiên Thịnh cách đó không lâu. Trước mắt Thiên Thịnh điều binh dày đặc, hai bên đều chuẩn bị cho một trận đại chiến, Kỷ Huyện tự nhận không phải chiến trường chính, hướng chi Kiều Huyện sát vách còn có trọng binh phối hợp, đương nhiên kê cao gối ngủ. Quân phòng thủ trên mặt tghành chống cán thương ngủ gà ngủ gật, ngoài thành phái ra mấy trạm gác bí mật mang tính tượng trưng, bị Diêu Dương Vũ phái người lảng lảng đánh úp giết sạch.

Quá trình công thành tiến hành hết sức thuận lợi, quân Thiên Thịnh đánh đêm lảng lảng trèo lên tường thành. Binh lực trong thành vốn không đủ, lại phân tán khắp nơi, đợi đến khi tướng thủ thành Phương Đại Thành vội vã chạy ra thì Diêu Dương Vũ đã chiếm được thành lâu, dẫn người tấn công đến phủ hấn ở.

Phương Đại Thành vội vàng dẫn mấy thân vệ mở đường máu ra khỏi phủ, mong ngóng Kiều Huyện sẽ đưa binh đến viện trợ, ai dè bên kia thủy chung không dẫn viện binh tới - Tướng thủ thành Kiều Huyện đi đến ngòi Thiên Cân, thấy vô số dấu vết đào bới nấu cơm, lo sợ đằng trước có mai phục, đi được nửa đường là rút lui.

Thân vệ của Phương Đại Thành liều chết bảo vệ hấn chạy ra khỏi Kỷ Huyện, đến lúc này Diêu Dương Vũ đã coi như đại thắng, đám Dư Lương khuyên hấn giặc cùng đườngc hớ đuổi nhưng Diêu Dương Vũ tuổi trẻ bốc đồng, lại nghĩ phải chém tướng địch trước trận mới gọi là công tích, bèn dẫn một trăm người đuổi theo.

Thấy đã sắp chạy đến ngòi Thiên Cân, Diêu Dương Vũ thoảng do dự, nhưng đáng vẻ hốt hoảng chạy trốn của Phương Đại Thành đằng trước lại tiếp thêm lòng tin cho hấn. Dù sao bản thân hấn cũng đi từ ngòi Thiên Cân đến đây, biết không có vấn đề, lập tức xốc lại tinh thần, đuổi theo về hướng đó.

Ngòi Thiên Cân địa thế chật hẹp, lại thêm thế núi đột ngột nhô ra, đi hết đoạn đường này lại thấy đoạn đường khác, tầng tầng vách núi che đi tầm mắt. Khi Diêu Dương Vũ đuổi qua ba đoạn vách núi, vừa ngẩng đầu lên, chợt phát hiện bên vách núi đằng trước có một khoảng đất bằng phẳng, binh lính đứng đông nghìn nghịt, người dẫn đầu mặc nhụyễn giáp màu xanh, khoác áo choàng trắng, nhìn sang rồi nở một nụ cười ôn nhu.

Mà trên đỉnh đầu hắn, phát phới bay một lá đại kỳ, bên trên là một chữ “Tấn” to bằng cái đấu.

Diêu Dương Vũ thầm biết không ổn rồi, lập tức hạ lệnh rút lui, đối phương đứng dưới cờ lại chỉ nhẹ nhàng thông thả giơ tay lên.

Dây cương vúi bay, bụi trần cuối lên như mây khói, trong chốc lát đội quân mỏng manh của Diêu Dương Vũ đã ngã xuống phân nửa.

Đến lúc này, rõ ràng đã trúng kế, tránh né là chuyện bất khả thi, nên Diêu Dương Vũ không định lui lại thêm nữa, bèn khẽ gầm một tiếng vang trường đao lên, dẫn đầu đoàn quan xông thẳng về phía trước.

Thương lên thương xuống, đao rút đao bổ, vô số vũ khí va chạm hỗn loạn vào nhau, vô số máu thịt rơi trên ngòi Thiên Cân rộng lớn. Bản năng giết chóc của loài người bị kích thích vô hạn trong những tiếng reo hò phấn khích, người đã rơi vào tuyệt lộ, nên ai nấy đều chém giết gần như điên cuồng. Nhưng quân số giữa địch và ta chênh nhau quá lớn, sau nửa canh giờ, trên mặt đất la liệt ngổn ngang xác quân Thiên Thịnh ngã xuống, chỉ còn vền vền vài thân vệ lung lay muốn ngã che chắn trước mặt Diêu Dương Vũ. Toàn thân Diêu Dương Vũ thấm đẫm máu tươi dính dính, hắn chống đao xuống đất, lưng tựa lưng với đám Dư Lương và Hoàng Bảo Tử, không ngừng thở dốc. Trên thân thể ba người đều nhuốm đủ màu sắc, ngay cả lông mi cũng dính những máu thịt vụn.

Nam tử mỉm cười nho nhã dưới lá đại kỳ, là nơi bọn họ trước sau vẫn không thể động tới, dùng ánh mắt có phần ghét bỏ lại có phần hứng thú, nhìn chăm chăm vào cánh tàn quân đang thui thóp hơi tàn.

“Bắt sống chúng.”

Hắn đột ngột giơ tay lên, chỉ vào ba người Diêu Dương Vũ.

Diêu Dương Vũ nhắm nghiền hai mắt, trong tích tắc đã hiểu ra vì sao Chủ soái đối phương không ngại đích thân dẫn đại quân mai phục ở đây chỉ để bắt một doanh quân của mình. Hắn làm vậy hoàn toàn là vì thân phận của mình, một khi con trai của Thủ phụ đương triều Thiên Thịnh bị Đại Liêu bắt sống, vậy thì chắc chắn sẽ gây ra một đòn đá kích nặng nề đối với sĩ khí vốn đã yếu ớt của Thiên Thịnh lúc này.

Chưa kịp lập công, trái lại đã trở thành sơ hở để uy hiếp Thiên Thịnh, sẽ bị Đại Liêu gô cổ lại khiêng lên chiến trường giữa hai quân, trước mặt vạn quân bị đem ra cò kè mặc cả, đối lấy đại quân Thiên Thịnh không cam lòng rút quân – Nam nhi nếu thật sự rơi vào hoàn cảnh này thì còn mặt mũi nào sống trong trời đất nữa?

Nở một nụ cười khôi, Diêu Dương Vũ siết chặt thanh đao trong tay sắp bị một mối buông xuống.

“Các huynh đệ.” Hắn chậm rãi nói, “Tại ta quá nóng lòng muốn lập công, làm liên lụy đến các người, chúng ta ...”

Câu nói này nghẹn lại ở cổ họng, đáy mắt hắn lấp lánh lệ. Dư Lương và Hoàng Bảo Tử lặng lẽ vỗ vỗ vai hắn hết như ngày nào, hạ giọng thay hắn nói tiếp nửa câu sau vẫn còn dang dở.

“Hẹn kiếp sau gặp lại.”

Ba người nhìn nhau bật cười, đồng loạt nâng thanh đao trong tay.

Khi mũi đao toát ra hàn khí kè sát cổ họng, trong lòng Diêu Dương Vũ mơ mơ màng màng nảy lên một ý nghĩ: “Nếu bây giờ có Ngụy đại nhân ở đây thì tốt quá...”

Thế rồi hắn nở một nụ cười gượng gạo, đúng là người sắp chết, mộng cũng hoang đường.

Mũi đao lóe sáng, phản chiếu đôi mắt tuyệt vọng mà trầm tĩnh.

Quân địch phía đối diện hình như không ngờ ba tay công tử chơi bời phóng đảng mà người ta vẫn đồn lại không muốn cầu một cuộc sống tạm bợ. Họ giật mình, thúc ngựa lao tới.

Mũi đao sắp cắt qua cổ họng.

“Keng...”

Một hòn đá nhẹ nhàng bay tới giống như lướt trên mặt nước, lại đồng thời đánh gãy ba thanh đao. Mảnh đao gãy bay lên xoay tròn rồi văng ra, nhắm thẳng về phía Chủ soái Đại Liêu Tấn Tư Vũ đang thúc ngựa lao tới.

Tấn Tư Vũ đang đặt toàn bộ sự chú ý vào ba người muốn tự sát, bất thành linh dương đầu với mũi đao lạnh giá, mà ba mảnh đao gãy lại đồng thời tấn công những điểm yếu trên đầu trên mặt hắn. Trong lúc cấp bách hãn kinh mà không loạn, lập tức ngả người ra, trường thương trong tay hất văng những mảnh đao gãy.

Nhưng đoạn đao vừa bị đẩy văng ra, chợt có một người cười ngựa phi tới từ phía đối diện, ngựa đen áo đen, tên trắng nõ trắng, năm ngón tay kẹp chặt năm mũi tên trên dây, cười khê: “Hãy xem liên hoàn tiễn của ta!”

Tấn Tư Vũ lại giật mình, lúc này hắn đang ngả người ra sau, nếu đối phương có cao thủ xài liên hoàn tiễn thì nhất định không thể trốn thoát, bèn

hừ lạnh, đưa tay vỗ một cái rồi bay lên khỏi lưng ngựa, không thèm liếc nhìn đã lùi lại phía sau.

Chờ đến khi rút lui xuống đất, được thân vệ của mình đón trở về dưới cờ, hắn thấy không biết tự bao giờ, con tuấn mã nghìn vàng khó đổi của hắn cộng thêm ba người Diêu Dương Vũ vốn đang bị bao vây đã được cướp đi. Cái kẻ dọa dẫm muốn bắn ra liên hoàn tiễn kia lại vẫn cười tít mắt cười trên lưng ngựa, năm mũi tên trong lòng bàn tay như một cây quạt hết xòe lại cup hết cup lại xòe, vừa đùa nghịch vừa lăm bắm hỏi: “Liên hoàn tiễn bắn như thế nào nhỉ?”

“...”

Đại Liêu từ Chủ soái trở xuống, ai nấy đều tức nghẹn, sắc mặt tái xanh, mà người kia cũng đã ngẩng đầu lên.

Ánh trăng rọi lên mặt mày thanh tú, đôi mắt mờ mịt tựa sắc nước, như cách một tầng mây mù Bồng Lai, nhìn không thấu bốn bề bên dưới, hồng trần mấy độ.

Tấn Tư Vũ mất ngựa đứng trên mặt đất, ngửa đầu phóng mắt ra xa nhìn thiếu niên kia, chỉ cảm thấy ánh mắt trong trẻo gọn sóng ấy vừa nhìn qua, ánh trăng giữa trời đất bỗng trở nên ảm đạm, cơn gió mát trên bầu trời trở nên lạnh buốt.

Mà trong khe núi yên tĩnh, đã nổi ra một tiếng kêu kinh hãi vô cùng.

“Ngụy Ti nghiệp!”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Lập Uy

Typo: Quan Vũ

“Ngụy Ti nghiệp là ai?” Đối mặt với vẻ mừng rỡ của đám Diêu Dương Vũ, Phượng Tri Vi cười trên lưng ngựa tỏ ra mờ mịt.

Đám Diêu Dương Vũ như bị dội nguyên một xô nước lạnh, lập tức tỉnh lại giữa cơn hưng phấn bừng bừng, đưa mắt nhìn nhau, nương theo ánh trăng cẩn thận ngắm kỹ một hồi, xác định đây đúng là Ngụy Tri không thể sai được. Hơn nữa Cổ đại nhân mất tích cùng lúc với Ngụy đại nhân cũng có mặt ở đây, giống như tà áo mang sắc xanh thiên thủy là dấu hiệu nhận biết Cổ Nam Y, Cổ Nam Y cũng là dấu hiệu nhận biết của Ngụy Tri.

Một lúc sau, Diêu Dương Vũ lơ mơ tỉnh ngộ, bèn ướm hỏi: "Ngụy Ti nghiệp, ngài đã quên mọi chuyện trước kia ư? Vậy vì sao ngài lại xuất hiện ở chốn này?"

Phượng Tri Vi nhướn mày cười nói: "Các vị là người quen của ta sao? Chuyện trước kia ta quên đi rất nhiều, đã có duyên gặp mặt, đợi lát nữa nhất định phải thỉnh giáo, nhưng bây giờ có một chuyện quan trọng hơn phải làm - Vị này chính là An vương điện hạ đó sao? Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu, hân hạnh gặp hân hạnh được gặp."

Tấn Tư Vũ cười trên con ngựa thuộc hạ dắt tới, chăm chú nhìn thiếu niên bận rộn mà vẫn ung dung phía đối diện. Sau lưng y là binh mã thấp thoáng mờ ảo in trên lưng chừng vách núi, không nhìn rõ có bao nhiêu người, cũng không nhìn rõ có bao nhiêu kỵ binh bao nhiêu bộ binh.

Từ khi Diêu Dương Vũ dẫn quân đi tiểu phi, hắn đã dựa vào con đường hành quân của Diêu Dương Vũ mà đoán ra mục tiêu là Kỳ Huyện, bèn lập tức lấy Kỳ Huyện làm mồi nhử; nhân lúc lúc tối trời ra khỏi đại doanh đi chặn đường. Để tránh kinh động đến đại doanh Thiên Thịnh, hắn không mang theo quá nhiều quân, thậm chí còn không kinh động đến quân thủ thành của Kiêu Huyện ngay sát vách, đoán chuẩn Diêu Dương Vũ tuổi trẻ nóng vội chắc chắn sẽ đuổi tới ngòi Thiên Côn, chỉ tính bắt được người sẽ lập tức trở về doanh, không ngờ lại đột nhiên xuất hiện một người như thế.

Ngòi Thiên Côn địa thế đặc biệt, từ Tây sang Đông dần dần trống trải, phía Tây có nhiều vách núi ngăn trở, hiển nhiên sẽ khiến đối phương không thể thuận lợi tấn công nhưng cũng khiến bản thân không thể nhìn rõ quân số của đối phương. Một khi khai chiến bừa bãi, hậu quả sẽ rất khó lường.

Lại ngắm nghía sắc mặt ung dung thông thả của đối phương, trong lòng bỗng lướt qua một tia cảnh giác.

Đối phương xuất hiện vào thời điểm hết sức lạ lùng.

Sớm không đến muộn không đến, lại cố tình đến đúng vào lúc con tin sắp rơi vào tay mình. Xuất hiện đúng lúc như thế, lợi dụng thời khắc hăn lơ lửng phòng bị lao tới ngăn đám Diêu Dương Vũ tự sát, vừa ra tay suất nữa đã lấy mạng hăn, không chỉ cứu

người về mà còn đoạt được ngựa của hăn.

Là trùng hợp, hay là cố ý chờ đến thời cơ ấy?

Nếu là trùng hợp thì không sao, nhưng nếu là cố ý chờ đợi thì kẻ kia quá là đáng sợ - Đám Diêu Dương Vũ có giao tình rất tốt với y, vậy mà y vẫn có thể đợi bọn họ đi đến bước đường cùng, bị buộc tự sát để dụ hăn xuất đầu lộ diện rồi mới ra tay.

Tấn Tư Vũ nhìn sang phía đối diện, người kia nở một nụ cười thản nhiên, còn con ngựa của hắn không biết đã bị kéo đi tận đâu.

Trong lòng hắn mơ hồ dâng lên một luồng khí nóng, đây là lần đầu tiên hắn nảy ra cảm xúc này, từ ngày lâm trận chém tướng tự mình lên làm Chủ soái tới nay.

Không có nguyên nhân nào khác - vì con ngựa này quá quan trọng.

Trên chiến trường chiến mã thương vong là chuyện rất bình thường, nhưng con chiến mã hắn cười không phải hạng xoàng mà là ngựa Liêu tuyệt đỉnh danh chấn thiên hạ. Mỗi vị Hoàng tử Đại Liêu đều được ngự ban một con ngựa Liêu tốt nhất, từ nhỏ đã dày công nuôi dưỡng, trải qua huấn luyện lâu dài, bồi dưỡng ra sự ăn ý tuyệt vời với chủ nhân, là đồng bạn không thể thay thế của mỗi người, có thể nói là nghìn vàng khó đổi.

Trên chiến trường con ngựa thế này có thể cứu mạng chủ nhân trong thời điểm nguy cấp nhất. Rất nhiều khi, giống ngựa tâm linh tương thông với chủ nhân này còn hữu ích hơn hàng trăm gã hộ vệ.

Năm ấy hắn từng dùng một con ngựa Liêu cực phẩm, khơi lên sự nghi kỵ giữa phụ tử hoàng gia Thiên Thịnh, khiến con trai thứ ba của Thiên Thịnh Hoàng đế bị ép phải gây binh biến, chết trên cầu Vọng Đô ở Đế Kinh. Bây giờ sau mười năm nước chảy gió bay, con ngựa của hắn rơi vào tay người khác, rõ ràng là trùng hợp, cũng

không tính là chuyên to tát gì, nhưng không hiểu vì sao đáy lòng hắn bỗng nổi lên dự cảm không lành.

Huống chi nếu nó thật sự tử trận thì cũng thôi, đằng này là bị cướp mất, lại còn bị cướp trước mặt hai quân. Nếu chuyện này mà truyền về thì hắn thật sự mất hết mặt mũi.

Huống chi đối phương đến tên cũng chưa thêm bản.

Tấn Tư Vũ đầy mắt trào dâng sát khí, dù sao đi nữa hôm nay nhất định không thể kết thúc như vậy!

Hắn dựng thẳng cánh tay lên, sắp sửa hạ lệnh thì chợt có tiếng vó ngựa truyền đến.

Một tên lính truyền tin từ đằng sau chạy hộc tốc tới, búi tóc xộc xệch, vừa ra sức quất roi vừa lớn tiếng hô hào: "Đại soái! Không ổn rồi! Lương thảo trong đại doanh Đông lộ quân..."

"Xoẹt!"

Giọng nói kia im bặt, tên lính chạy suốt trăm dặm một lòng báo tin kia trợn trừng đôi mắt, ngơ ngác nhìn Tấn Tư Vũ cao cao trên lưng ngựa, lạnh lùng nhìn xuống hắn.

Thế rồi hắn ôm cổ họng, từ từ ngã xuống, kẽ ngón tay kẹp một mũi phi tiêu đâm đũa máu tươi.

Thi thể hắn ngã xuống ngựa đánh "bịch", nghe trống rỗng mà dài lê thê. Tấn Tư Vũ chậm rãi phóng mắt nhìn ra bốn phía, tất cả tướng sĩ nghe thấy câu nói vừa rồi, chứng kiến cảnh tượng kia, tiếp xúc với ánh mắt hắn, sắc mặt đều trắng tái, sau đó hờ hững quay đầu đi, vờ như mình chưa nghe gì cả, chưa thấy gì hết.

Phía đối diện, đầy mắt Phượng Tri Vi lấp lánh ý cười nhàn nhạt.

Vị diện hạ này phản ứng cũng nhanh ghê.

Hắn còn chưa nghe nói hết câu đã biết lương thảo ở đại doanh Đông lộ quân bị đốt, lập tức ra tay giết người diệt khẩu, để tránh dao động lòng quân.

Dưới ánh lửa chập chờn, vách đá đen ngòm như có những bóng đen nhộn nhạo ẩn nấp bên cạnh. Nửa gương mặt Tấn Tư Vũ khuất trong bóng tối, nhìn không rõ sắc mặt. Hắn đột ngột nâng roi ngựa trong tay, chỉ vào Phượng Tri Vi đứng đằng xa.

Cánh tay như một đường thẳng, roi ngựa khác nào độc xà, nhắm thẳng vào thiếu niên áo mỏng giáp mềm.

Phượng Tri Vi cười cười, đưa tay tạo dáng "mời ngài làm gì tùy thích" với hắn.

Tấn Tư Vũ lại hung hãn liếc nàng, đột ngột buông roi, đá vào bụng ngựa, xoay người bỏ đi.

Để lại bóng dáng đơn côi lạnh lẽo của Phượng Tri Vi in dưới ánh trăng, nhìn theo đại quân đi xa, quay đầu ngó sang Diêu Dương Vũ lệ nóng hoen mi, nở một nụ mừng rỡ mà lại trống vắng.

Giữa tháng Tám năm Trường Hi thứ mười bảy, Ngụy Tri đã mất tích ở Hoàng Hải được nửa năm, lại đột nhiên xuất hiện ở ngòi Thiên Cân. Ngụy Tri đến đây không chỉ cứu sống đám Diêu Dương Vũ rơi vào mai phục suýt nữa phải tự sát mà còn thừa cơ chia binh làm hai đường, đốt rụi lương thảo của đại doanh Đông lộ quân Đại Liêu. Tấn Tư Vũ vội vã trở về cứu viện, lại gặp mai phục ở Lộc Giác nguyên nằm dưới sườn phía Bắc của núi Cát Lan. Số binh mã ít ỏi mà hắn mang theo bị kỵ binh Hô Trác cường hãn hung hăng hơn cả ngày thường do Ngụy Tri phái ra chém giết cho máu chảy thành sông. Tấn Tư Vũ quả nhiên lợi hại, nếu đổi lại là một tướng lĩnh tầm thường thì khó lòng giữ mạng, nhưng hắn bất chấp an nguy dứt khoát chạy vào đường nhỏ trong núi sâu, lại phái tử sĩ làm nghi binh, ngáng chân kỵ binh Hô Trác đang hung hãn truy đuổi, cuối cùng khi quay về quân doanh tuy hết sức chật vật, song may mắn thay cơ bản vẫn giữ được thực lực của hai vạn quân mang theo.

Nghe đâu khi Tấn Tư Vũ phát hiện hóa ra Phượng Tri Vi còn đặt mai phục ở Lộc Giác nguyên, hăn lập tức giậm chân, hồi hận vô cùng - Trước ngòi Thiên Cân hăn thấy sau lưng Phượng Tri Vi có những cái bóng mờ mờ, lo sợ có mai phục, cuối cùng không dám tấn công. Bây giờ nếu Lộc Giác nguyên có mai phục, vậy chứng tỏ đối phương chia binh làm hai đường. Với biên chế kỵ binh của thảo nguyên bên cạnh đối phương nhất định đã không còn binh lực, những cái bóng này nhất định chỉ là ngụy trang. Về sau lại thám thính ra sự thật, cho thấy quả đúng là như thế: đêm ấy ở ngòi Thiên Cân, bên cạnh Phượng Tri Vi chỉ có Tông Thần và Cố Nam Y. Nhưng chỉ dùng ba người để lừa cho Tấn Tư Vũ rút lui!

Tấn Tư Vũ nghe được tin này suýt nữa đã phun ra một ngụm máu. Chẳng trách đối phương xuất hiện đúng lúc như thế, chẳng trách đối phương có cơ hội giết hăn lại không giết, đối phương đủ độc đủ nhẫn cũng đủ quái - lấy Diêu Dương Vũ làm mồi nhử, đến thời khắc cuối cùng mới ra tay, bỏ mặc tính mạng của hơn trăm hộ vệ, là vô tình; buông bỏ đại công giết soái, dưới tầm bắn của vũ tiễn trên vách đá lựa chọn cứu ba người Diêu Dương Vũ trước, lại là hữu tình. Một người vừa vô tình lại vừa hữu tình như thế, Tấn Tư Vũ tự chi là từ khi sinh ra đến giờ chưa từng biết đến, vì vậy mà suy ngẫm tỉ mỉ rất nhiều ngày.

Đây là trận đại bại đầu tiên từ khi Đại Liêu An vương lên làm Chủ soái tới nay, bại không phải thực lực, mà bại ở sĩ khí Đại Liêu vừa được cổ vũ. Nghe nói khi An vương điện hạ trở về doanh, tuy hăn đã chỉnh đốn hàng ngũ sửa soạn đầu tóc chỉnh tề từ bên ngoài nhưng binh lính thấy hăn chỉ cười một con chiến mã bình thường thì đồng loạt phát ra một tiếng thở dài kinh ngạc.

Lời đồn truyền đi như gió thổi, ai cũng nói An vương điện hạ tính toán như thần của bọn họ đã thua to bởi hoa lá ở ngòi Thiên Cân, bị một thiếu niên họ Ngụy mười bảy tuổi bên phía đối phương cướp ngựa không tổn

một tên, ngang nhiên cứu đi ba con tin quan trọng ngay trước mắt mà ngay cả đuổi cũng không dám đuổi.

Tấn Tư Vũ vì chuyện này đã chém ba tên lính hăng hái buôn chuyện nhất, có điều những cái đầu rơi xuống tuy có thể bịt miệng mọi người nhưng không thể ngăn chặn cảm giác chán nản lan truyền. Khi tin tức lương thảo ở Đông lộ bị đốt truyền đến, mọi người lại rơi vào bầu không khí sợ hãi.

Trong chiến tranh, đốt lương thảo của đối phương xưa nay vẫn là kế hay để rút củi đáy nồi, nhưng cũng là kế hoạch khó hoàn thành nhất. Tướng lĩnh hai bên đều biết lương thảo là quan trọng, vận dụng đủ loại kế sách trên đường vận chuyển lương thảo, chân hàn giả giả, thật thật hư hư. Tấn Tư Vũ đặc biệt am hiểu điều này, Thiên Thịnh từ lâu đã nuôi mưu đồ tấn công vào lương thảo của hãn nhưng chưa một lần thành công.

Cho nên trận đánh phục kích nhử mồi lẫn nhau này thoát nhìn có vẻ đơn giản nhưng bên trong lại bao hàm ván cờ tâm lý giữa Tấn Tư Vũ và Phượng Tri Vi. Sau thắng lợi trong chiến dịch lần trước, do vị trí cất lương thảo của Tấn Tư Vũ đã bị Thiên Thịnh

do thám ra, nên đã từng truyền đi tin đồn lương thảo được di dời từ trấn Đông Cương đến thôn Tam Pha. Thiên Thịnh phục kích ở thôn Tam Pha, lại phát hiện thứ được chuyển đến không phải lương thảo mà là phục binh. Dính phải đòn này, Thiên Thịnh không dám hành động khinh suất nữa, từ đó trở đi buông tha cho thôn Tam Pha. Nhưng trong cái đêm ở ngôi Thiên Cân, Phượng Tri Vi vẫn xông thẳng tới thôn Tam Pha, lại tức tốc chuyển hướng khi còn cách đấy hơn ba dặm, đánh vào miệng hang Phượng Lý nằm giữa trấn Đông Cương và thôn Tam Pha, quả nhiên đã ngăn chặn được lương thảo của Đông lộ quân ở đó.

Tấn Tư Vũ vô cùng kinh hãi vì Phượng Tri Vi thế mà lại đoán ra chuyện hãn chuyển lương thảo từ trấn Đông Cương đến thôn Tam Pha

không phải một đòn gió. Nhưng hắn không biết trước khi đến đây, Phượng Tri Vi đã sớm nghiên cứu thói quen dụng binh của hắn trong tất cả các chiến dịch trước kia, biết người biết ta trăm trận trăm

thắng. Trong khi Tấn Tư Vũ lại hoàn toàn không biết gì về nàng.

Bắt đầu từ ngày hôm ấy, kỵ binh Hô Trác do Phượng Tri Vi thống lĩnh đã nổ ra chiến tranh với Tấn Tư Vũ ở khắp nơi trên đất Bắc Cương. Tiếng hò hét của kỵ binh Hô Trác vang lên ở thảo nguyên Hồ Luân và dưới chân rặng núi Cách Đạt Mộc, không chỉ đặc biệt nhắm vào Đông lộ quân trước kia đã giết chết bốn nghìn chiến sĩ Nhân Nhĩ

Cát bộ, mà cứ gặp một người giết một người, gặp một đội giết một đội, còn cướp phá những đội thám báo và vận chuyển lương thực của quân Đại Liêu, thì thoảng còn tập kích ban đêm quấy rầy ba lộ đại doanh, xông lên là đánh, chém giết một hồi lại đi, người đuổi không kịp, người quay về họ lại tới. Loại đấu pháp vô lại này quấy nhiễu đại doanh Đại Liêu mỗi ngày giạt mình ba lượt, ăn không ngon ngủ không yên. Có đôi lúc Phượng Tri Vi hoàn toàn không hề động binh, chỉ châm lên vài đồng lửa xa xa trên đỉnh núi, rung lắc cây cối trên núi khiến chim chóc vỗ cánh bay lên, sau đó nàng ngủ ngon lành trên cây, còn quân sĩ Đại Liêu thì lo lắng cả đêm không dám ngủ.

Chỉ mới một tháng, nàng đã được đặt cho biệt danh "Cáo thảo nguyên". Binh lính Đại Liêu nghe đến cái tên Ngự Tri này đều lắc đầu, thấy kỵ binh Hô Trác, chân liền mềm nhũn.

Vì thế Tấn Tư Vũ hung hăng viết thêm cái tên Ngự Tri lên bảng treo thưởng tướng lĩnh Thiên Thịnh, đặt ngang hàng với Chủ soái Thuần Vu Hồng. Bỏ vạn lượng vàng, chỉ để lấy cái đầu của Ngự Tri.

Phượng Tri Vi biết chuyện chỉ cười. Đầu ta ở đây, có bản lĩnh thì đến lấy.

Đám cậu ấm hiện giờ đều là thuộc hạ của nàng, tự nguyện giáng chức đến làm Hiệu úy trong đội kỵ binh của nàng, cảm thấy còn sung sướng hơn làm Tham tướng trong đại doanh rất nhiều.

Nàng chuyển chiến trường đi khắp thảo nguyên trong hơn một tháng, đại doanh Thiên Thịnh biết nàng đã đến nhưng vẫn chưa gặp được nàng. Phượng Tri Vi định bụng lập được thành tích rồi mang thắng lợi trở về, cho nên hơn một tháng sau mới bước vào đại doanh Thiên Thịnh.

Chủ soái Thuần Vu Hồng nghe tin ấy thì hết sức vui mừng, vị danh thần thiếu niên đương triều mất tích rồi lại trở về này, quả nhiên trong lĩnh vực quân sự cũng thể hiện thiên phú hơn người, chỉ dẫn theo kỵ binh Hô Trác đã đủ sức ngáng chân Đại Liêu kiêu căng không ai sánh bằng, bèn vội vàng lệnh cho toàn bộ tướng lĩnh

dưới quyền đi nghênh đón.

Những kiêu tướng này lại có phần miễn cưỡng - Dù có lợi hại hơn nữa, gây dựng được danh tiếng lớn hơn nữa thì chẳng qua cũng chỉ là một văn thần không có thân phận trong quân, những kẻ y chỉ huy chẳng qua cũng chỉ là đám mọi thảo nguyên, dựa vào đâu mà bắt tướng lĩnh cao cấp như bọn họ đi đón tiếp?

Quan quân nhu Chu Thế Dung càng bất mãn hơn - Vị Ngự đại nhân này còn chưa tới đã sai người cười khoái mã đến kho quân nhu, rút ra một danh sách dài ngoằng, yêu cầu cấp phát lương thảo cung tên giáp da khiên chắn, còn chỉ rõ phải là hàng tốt nhất. Y là cái thá gì mà kén cá chọn canh như thế?

Mọi người ai cũng ôm tâm tư riêng, đứng xếp thành một hàng trước đại doanh. Từ xa đã thấy bụi bay đầy trời, có kỵ binh phi tới, rung chuyển mặt đất.

Giống như đường chân trời đột ngột nổi lên một áng mây đen, trải dàn ra trước mắt, rồi thành linh phi tới trước mặt. Mọi người ngẩng đầu lên, chỉ thấy vô số những vó ngựa to bằng miệng bát đang tung lên không hề ngơi nghỉ, dường như chúng sắp giẫm lên đỉnh đầu mình. Trong con kinh hãi, họ hoảng hốt lùi về, lại nghe một tiếng còi réo rắt.

“Toét.”

Bung ra như sấm sét vang trời, thu lại chỉ còn một tiếng, hơn một vạn kỵ binh đồng loạt ghìm cương ngựa, động tác chỉnh tề không sai sót một li. Tiếng áo giáp va vào yên ngựa truyền ra rất xa, nhưng cũng chỉ có một tiếng “leng keng”.

Thuật cưỡi ngựa mới tinh diệu làm sao!

Thuần Vu Hồng ban đầu còn nghi ngờ chiến công quét ngang thảo nguyên của kỵ binh Hồ Trác, nhưng đến giờ đã không thể không tin. Kỵ binh Hồ Trác trước mắt rõ ràng là cường tráng và tinh nhuệ hơn đội quan đã tử trận lúc trước.

Các tướng lĩnh bị dọa dẫm bấy giờ mới phản ứng lại, da mặt lập tức đỏ bừng, âm thầm hậm hực, đang định xả giận vài câu, chợt thấy trước mắt bừng sáng.

Một người cưỡi ngựa, từ từ tiến lên.

Không giống như một đội kỵ binh nghiêm chỉnh, người này mặc áo đen cưỡi ngựa đen, một dây gài màu bạc bó chặt thắt lưng thon thả, tư thái rất lơ đãng, giống như trái tim trong nháy mắt đã bị moi ra, chìm vào sông băng vạn tuổi.

Đây là Ngụy Tri xuất thân văn thần, trước kia từng mang danh Quốc sĩ chấn động thiên hạ, gần đây lại mang mũi quân tuyết sát, nổi danh khắp thảo nguyên với biệt hiệu “Cáo thảo nguyên” ư?

Ánh mắt của mọi người lại không thể không hướng về ba cậu ấm đứng sau lưng Ngụy Tri. Mấy tay chơi bởi khiến cả Đế Kinh phải đau đầu kia, giờ lại đi theo Ngụy Tri một tấc không rời, được bao lâu mà nét kiêu căng vạn người không phục in trên hàng mày đáy mắt lúc này đây đều đã hóa thành thần thái trầm ổn ngưng trọng tha thiết muốn bảo vệ.

Mi mắt Thuần Vu Hồng giàn giết - giết người thì dễ, thu phục đám cậu ấm Đế Kinh này mới khó. Vị Ngụy Tri này quả nhiên phi phàm.

Nhớ lại đứa con trai mình đang nhậm chức ở đại doanh Vũ Châu, nghe nói Ngụy Tri đã trở lại, bèn lập tức dâng thư xin đến chủ doanh nhậm chức, mà tốt nhất là được phái đến doanh kỵ binh Hô Trác, tình nguyện tự giáng xuống một bậc, Thuần Vu Hồng cũng không nén nổi một nụ cười khổ.

Ông tiến lên nghênh đón, Phượng Tri Vi xuống ngựa bước lên, hàn huyên vài câu rồi nói thẳng: "Hạ quan lần này đến đây là xin đại doanh cấp phát trang bị. Thời tiết đã trở lạnh, các huynh đệ vẫn còn mặc áo mùa thu, nhuần giáp cũng cần thay đổi. Ngoài ra còn vũ khí, chúng ta chiến đấu khắp Bắc Cương, vũ khí hao tổn rất nhanh, thiếu món nào cũng không được, xin đại soái thông cảm."

"Đây là chuyện nên làm, đây là chuyện nên làm mà." Thuần Vu Hồng luôn miệng đồng ý, lập tức gọi Chu Thế Dung tới. Một lúc sau Chu Thế Dung vội vàng chạy tới, không thèm liếc Phượng Tri Vi một cái, chỉ luôn miệng cam đoan với Thuần Vu Hồng, "Đại soái yên tâm, đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi!"

"Ta sẽ đích thân đi lĩnh." Phượng Trí Vi dẫn theo đám Diêu Dương Vũ, Thuần Vu Hồng phái một vị Tham tướng đi cùng, lại nói: "Hơn một tháng này Ngụy huynh đệ phải vất vả nhiều rồi, nếu đã đến đại doanh, trước hết hãy nghỉ ngơi một lát đi. Giám quân đại nhân triều đình phái tới có thể cũng đến trong đêm nay, vừa hay đón tiếp hai người một lượt."

"Để xem đã." Phượng Tri Vi không hỏi Giám quân là ai, nhàn nhạt nói, "Chúng ta không định ở trong chủ doanh, không thuận tiện cho lắm. Chúng ta đã dựng một doanh trại riêng ở đằng trước rồi."

Thuần Vu Hồng biết, lần trước Hô Trác bộ bị bán đứng cũng có phần chống phá của mật thám trong quân Thiên Thịnh, bây giờ người ta không tin tưởng mình nữa cũng là chuyện bình thường. Nhưng không rõ một người ngoại lai như Ngụy Tri này đã làm thế nào để thu phục Hô Trác bộ cường hãn danh chấn thiên hạ.

Nghi vấn xoay vòng vòng dưới đáy lòng nhưng không nói ra, ông trở về chủ doanh, còn Phượng Tri Vi đi theo Chu Thế Dung đến nhà kho.

Cửa nhà kho chất một đống đồ đạc, thoạt nhìn thì thấy số lượng không nhỏ. Diêu Dương Vũ tiến lên sai người xếp vào xe, bỗng dừng "ơ" lên một tiếng.

Hắn giơ lên một bộ giáp da cho Phượng Tri Vi xem, tiện tay xoa xoa nắn nắn, bộ giáp da đó lập tức lộ ra một lỗ hổng.

Là một bộ giáp da đã mục nát.

Mi mắt Phượng Tri Vi giãn giãn.

Sắc mặt Diêu Dương Vũ đã lạnh đi, lại rút ra một thanh trường mâu, nhẹ nhàng vung một cái, mũi mâu rơi xuống.

Diêu Dương Vũ chậm rãi quay đầu, nhìn chăm chăm vào Chu Thế Dung.

Sắc mặt Chu Thế Dung có phần xấu hổ, những vật dụng trong đây tốt xấu lẫn lộn, tuy Thuần Vu Hồng phê chuẩn cấp cho doanh kỵ binh thứ giáp da và vũ khí tốt nhất nhưng hẳn lại ôm một một chút tư tâm. Cậu em vợ của hắn, con trai thứ hai của Thứ phụ đương triều Hồ Thánh Sơn đã nhậm chức

Tham tướng ở đại doanh Vũ Châu, từng nhờ vả hãn để lại một ít đồ tốt cho doanh tiên phong của mình, đã thỏa thuận ngày kia đến xin đại soái phê chuẩn. Cho nên hãn mới trộn lẫn một vài trang bị có tỳ vết vào số đồ tốt, mong sẽ lừa dối trót lọt, chỉ nghĩ doanh kỵ binh chưa chắc đã rồi hơi chạy về tìm mình tính sổ chỉ vì mấy chục bộ giáp da mục nát. Ai ngờ tay cậu ấm này kiểm kê đồ vật cần thận như thế chứ, tất cả giáp da hãn đều sờ thử từng bộ một.

Đón nhận ánh mắt lạnh lùng của Diêu Dương Vũ, tim hãn bắt đầu đập thình thịch nhưng vẫn không coi đây là chuyện to tát gì, gượng cười giải thích: "Diêu huynh đệ, giáp da xịn đều ở trong đây cả, thật sự không đủ số. Bây giờ các doanh đều cần vật dụng, ta cũng khó xử..."

Phượng Tri Vi cup mắt xuống nhìn hãn, thản nhiên hỏi: "Giáp da xịn đều ở trong này?"

Anh mắt nàng nhìn Chu Thế Dung khiến tim hãn lại giật thót, sau đó cắn răng, lớn tiếng đáp: "Phải!"

Cửa nhà kho nếu không được đại soái phê chuẩn và mình mở ra thì không ai bước vào được. Hãn khẳng khẳng nói giáp da xịn đều đã ở đây cả, Ngụy Tri làm gì được hãn chứ?

Phượng Tri Vi ngăm ngía hãn, hất đầu với Cổ thiếu gia.

Cổ thiếu gia vung ống tay áo, cái khóa lớn hai người mới nâng nổi trên cửa nhà kho rơi xuống đánh "bịch", suýt nữa đã nện đứt ngón chân của Chu Thế Dung.

Quá sợ hãi, Chu Thế Dung kêu to, "Các người muốn làm gì? Tự tiện xông vào nhà kho là tội chết đó..."

Vị Phó tướng được Thuần Vu Hồng phái đi theo cũng vội vàng đến ngăn cản, Phượng Tri Vi mỉm cười nhìn bọn họ, nói: "Ai bảo ta muốn xông

vào nào?"

Hai người sừng sốt, Cổ thiếu gia đã nhẹ nhàng lướt qua, hai tay đẩy hờ, hai cánh cửa lớn nặng nề chậm rãi mở ra trước mặt y. Giáp da được bày trên giá gỗ ở ngoài cùng, Cổ thiếu gia vẫy tay một cái, một bộ giáp rơi vào tay y.

Chu Thế Dung chứng kiến chiêu lấy đồ cách một quãng xa này, mặt mày xám ngoét như tro. Phượng Tri Vi đứng bên cạnh nằn nhẽ nói: "Chúng ta đâu có bước vào cửa..."

Cổ thiếu gia cầm giáp da trong tay rũ một cái, chất da bóng lộn, dẻo dai mới toanh.

Diêu Dương Vũ tung cước đá Chu Thế Dung ngã lăn ra đất!

"Các người muốn làm gì!" Chu Thế Dung la lớn, "Ta là quan quân nhu, cấp cho người cái gì là quyền của ta! Đám mọi thảo nguyên người ngợm hôi thối các người, dùng giáp da xịn làm cái gì chứ..."

"Đám mọi thảo nguyên người ngợm hôi thối ấy, trong hơn một tháng đã giết hơn một vạn binh lính Đại Liêu!" Diêu Dương Vũ vung tay vãi gậy hết răng trong miệng hằn. "Bằng toàn bộ chiến tích của các người trong năm ngoái đó!"

Chu Thế Dung kêu rên hừ hừ, miệng đầy máu tươi, còn đang định kêu la gì đó thì Diêu Dương Vũ đã túm lấy bộ giáp da mục nát thùng lỗ kia, hung hăng nhét vào miệng hằn.

"Không lâu về trước, ở Đông Bá, chúng ta đã trải qua cảnh bị kỵ binh Đại Liêu đuổi theo! Khi ấy vừa đánh xong một trận, các huynh đệ không đủ giáp da, nhường nhịn lẫn nhau, cuối cùng thống nhất sẽ đấu vật để quyết định giáp da thuộc về ai, bọn họ ai cũng giành nhau thua!" Diêu Dương Vũ giẫm chân lên ngực Chu Thế Dung, nhổ một ngụm nước bọt lên mặt hằn.

"Cuối cùng còn có một vị đội trưởng 'lộng quyền', 'thua' mất bộ giáp da của mình, sau đó bị quân Đại Liêu đâm một thương thủng ngực, lúc lâm chung vẫn chưa gục ngã, còn đâm chết kẻ thù đã vung thương giết mình - Mẹ kiếp, cái đám khốn nạn ở hậu phương co đầu rút cổ không ra các người, còn dám cấp phát giáp da phế phẩm cho các huynh đệ thảo nguyên đổ máu nhiều nhất!"

Đáy mắt hắc lấp lóe hào quang, hung hãn nhìn chòng chọc vào mắt Chu Thế Dung như một con sói.

Các kỵ binh Hô Trác đều phồng mang trợn mắt

"Dông dài với hắc như thế để làm gì?" Phượng Tri Vi luôn trầm ngâm, đột ngột miệng cười mà mắt không cười. "Vi phạm quân lệnh, xử lý thế nào, còn cần ta nói cho người biết sao?"

Đôi mắt Diêu Dương Vũ sáng lên. Chu Thế Dung đã hồn xiêu phách lạc, gào lên, "Ta không vi phạm quân lệnh, ta không, ta không! Người không phải đại tướng trong quân, người không có quyền giết ta..."

"Ngụy Tướng quân!" Vị Phó tướng kia cũng vội vàng cản trước mặt Chu Thế Dung. "Đây là chủ doanh Thiên Thịnh, Chu Thế Dung có sai, cũng nên để đại soái phán quyết. Ngươi tự ý giết quan quân nhu, cũng là tội chết!"

Diêu Dương Vũ do dự giây lát, nhìn sang Phượng Tri Vi. Hắc không thèm đếm xỉa đến tiền đồ của mình, chỉ lo mình sẽ làm liên lụy đến Phượng Tri Vi.

"Ngụy đại nhân!" Tranh chấp bên này đã kinh động đến đại tướng, một viên Tham tướng thở hổn hển chạy tới, ghé tai Phượng Tri Vi thì thào, "Vị này chính là con rể của Hồ Đại học sĩ... Sở vương điện hạ..."

Hắc còn chưa nói hết câu, chợt nhận ra người bên cạnh đã cười cười.

Nụ cười ấy lạnh lẽo như ánh trăng mới mọc nơi chân trời. Rồi hắn nghe sát tướng mười bảy tuổi này trầm ồm mà đánh thép nói: "Là vây cánh của Sở vương điện hạ sao?"

Tham tướng kinh ngạc nhìn vào đôi mắt đột ngột cong lên của Phượng Tri Vi, chỉ cảm thấy nét cười kia thoát nhìn hơi ớn lạnh, lơ mơ gật đầu.

"Rất tốt." Phượng Tri Vi cười càng thêm thân thiết "Điện hạ anh minh, làm sao có thể chứa chấp thứ thuộc hạ bại hoại như thế? Chúng ta là kẻ bề tôi, tuyệt đối không thể đả hạ khổ nạn này vậy bần thanh danh nghìn đời của điện hạ. Chuyện điện hạ không nghĩ ra, chúng ta nên thay người làm... Dương Vũ!"

"Có!"

"Giết!"

"Dạ!"

Kiểm quang chợt lóe, máu tươi phun đầy mặt đầy đầu Diêu Dương Vũ. Chu Thế Dung thét lên một tiếng, ngã bịch xuống đất, co giật hai cái rồi bất động.

Máu tươi lặng lẽ chảy ra, bốn bề nín thở không một tiếng động.

Không ai ngờ rằng, thiếu niên vang danh Bắc Cương này lại hung tàn đến thế, nói giết là giết, viện đại soái ra cũng vô dụng, viện Sở vương điện hạ ra, hay lắm, giết càng nhanh hơn.

Nhìn chằm chằm máu tươi chảy trên mặt đất, mọi người chỉ cảm thấy máu kia dường như chảy ngược vào phế phủ mình, nghẹn tắc trong đầu thành một mớ hỗn loạn, không thốt nổi một câu.

Phượng Tri Vi nhìn đầm đầm dòng máu tươi chảy đến dưới chân mình, ý cười trên khóe môi vẫn chưa tiêu tan.

Lần này trở về, nàng đã không còn là Ngụy Tri giấu tài, không rõ mục tiêu ban đầu, nàng là Ngụy Tri ắt phải đời non lấp bể. Nàng tuyệt đối không thỏa mãn nếu chỉ giết được vền vẹn một người hoặc một nghìn người, thứ nàng muốn là từng bước lên mây, cho đến khi nắm giữ được quyền lực; đem những thứ nàng muốn lật đổ, triệt để giẫm nát dưới chân!

Nhìn vào những công văn triều đình đọc được thì Thiên Thịnh đế đã tỏ ra bất mãn với Thuần Vu Hồng quá mức lão luyện thành thực. Bây giờ mình phải thể hiện nhiều hơn nữa mới có thể lọt vào mắt xanh của đế vương, mới có đất tiến thân!

Cũng vừa hay, dùng máu của tên khốn nạn này để tắm thanh kiếm đã ra khỏi vỏ!

"Được rồi, cứ như vậy đi." Nàng tùy tiện vỗ vỗ tay, "Dương Vũ, dựa vào danh sách đối lại hết vật dụng của chúng ta, sau đó trở về doanh."

"Dạ!"

Vị Phó tướng kia thấy nàng định cứ thế mà đi, vội vàng nghĩ lại, muốn nói gì đó, nhưng nhìn thi thể nằm phơi trên đất hắt lại không biết mình nên nói gì. Phượng Tri Vi liếc xéo hắt, bất ngờ hỏi, "Nghe nói Giám quân đại nhân sắp tới nơi rồi?"

Phó tướng kia nhìn nàng ngạc nhiên, không biết nàng đối chủ đề để làm gì.

"Người có thể nhường đường được rồi." Phượng Tri Vi cười khê nhìn hắt. "Đêm nay Giám quân đại nhân đến, dĩ nhiên sẽ mang theo ý chỉ phong thưởng cho ta. Nếu ta đoán không lầm thì tối thiểu cũng được phong làm Phó tướng, cho nên, Phó tướng các hạ đồng cấp với ta à, xin ngài nhường

đường." Nàng thản nhiên nói ra chữ "xin" mà chẳng thèm liếc mắt nhìn đối phương thêm một cái. Vị Phó tướng kia ngẩng đầu, mồ hôi lạnh ướt đầm lưng áo, lại thấy kỵ sĩ Hô Trác sau lưng nàng đồng loạt đặt tay lên chuôi đao, nhìn hẩn chằm chặp, đặng đặng sát khí.

Rất rõ ràng, nếu hẩn còn tiếp tục ngăn cản thì Ngụy Phó tướng tuyệt đối sẽ không ngại giết thêm một người nữa.

Phó tướng lẳng lặng buông tay ra, lui xuống, thấy Diêu Dương Vũ nhanh chóng thu dọn đồ tốt, hò hét đi theo Phượng Tri Vi. Đợi đến khi chủ tướng phái thêm người đến xem xét thì Phượng Tri Vi đã sớm rời doanh.

Một vạn kỵ binh của nàng vừa mới phi băng băng ra khỏi cổng phía Bắc đại doanh, chạy về hướng Tây cuốn theo bụi trần cuộn cuộn thì một đội ngũ rất dài, giương cao lá cờ có một chữ "Ninh" màu hạnh hoàng to bằng cái đầu đã tiến vào từ cổng phía

Nam đại doanh.

Đi lướt qua nhau.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 63: Mưa Gió Sắp Đến

Type: Nhã

Lá cờ có chữ “Ninh” đi vòng vèo vào doanh, nam tử dưới cờ ăn vận gọn nhẹ, ngẩng cao đầu nhìn làn bụi cuốn lên ở cổng Bắc đại doanh, mỉm cười, nói với vệ tán thưởng: “Đội kỵ binh này thật cường hãn!”

Thuần Vu Hồng tiến lên nghênh đón vuốt râu gật đầu, “Điện hạ đúng là trí giả, chỉ dựa vào bụi bay đã nhìn ra đội kỵ binh này vô cùng cường hãn. Nhân lực nhường này, chúng tôi tuyệt đối không theo kịp.”

Tướng lĩnh xung quanh lập tức nhao nhao lên tân bối, ai ai cũng biết Sở vương có thế lực lớn, bây giờ không nịnh thì còn đợi đến bao giờ?

“Là kỵ binh dưới trướng ai thế?” Dù được tung hô ca ngợi đến thế nào, Ninh Dịch vẫn giữ nguyên ý cười nhàn nhạt. “Chỉ dựa vào bản lĩnh luyện binh này, bản vương đã có thể thỉnh công cho hãn.”

“Đây là thiết kỵ Thuận Nghĩa của Hồ Trác, đội quân liên tiếp lập chiến công lúc này.” Thuần Vu Hồng đáp, “Do Nguy đại nhân mất tích nay đã trở về thống lĩnh.”

Ý cười trên mặt Ninh Dịch đột nhiên tắt lịm.

Những người ở đây đều từng trải đời, thấy vị điện hạ xưa nay vui buồn chẳng lộ ra ngoài giờ lại bỗng dưng biến sắc, tức khắc đều nghiêm nghị không dám hé răng.

Tiếng động xung quanh chợt im phăng phắc, Thuần Vu Hồng vẫn chưa nhận ra, thao thao bất tuyệt kể về công huân hiển hách của đội kỵ binh này, nói nửa ngày mới phát hiện Ninh Dịch chẳng ừ hử gì, chỉ xuất thần nhìn theo hướng làn bụi biến mất, nhất thời cảm thấy xấu hổ, bật cười ha hả rồi ngậm miệng.

Ninh Dịch nhận ra ngay, khẽ cười nói:”Nghe người kể về sự tích kháng Liêu của thiết kỵ Thuận Nghĩa và Ngụy đại nhân, thật sự khiến người ta ngưỡng mộ. Công này phải trình lên trên, chủ doanh các người điều hành hợp lý, cũng phải báo lên xin bệ hạ khen thưởng mới được.”

Lời vừa nói ra ai nấy đều trở nên tươi tỉnh, thầm nghĩ người ta nói Sở vương điện hạ thông minh lợi hại giỏi về thủ đoạn, quả nhiên không sai. Đạo gần đây chủ doanh rõ ràng không xuất chiến mà ngài ấy vẫn tìm được cách nói khiến ai ai cũng vừa lòng, thảo nào đã trở thành Hoàng tử quyền thế hùng mạnh đương triều.

Trong lòng Thuần Vu Hồng lại suy nghĩ sâu xa hơn, ông ta là môn hạ của Sở vương, giờ lại làm Chủ soái, đáng ra chức Giám quân này không nên để Sở vương điện hạ làm mới đúng. Ban đầu lời đồn cũng nói Giám quân đến đây sẽ là Thất hoàng tử, không hiểu vì sao lại đổi thành Sở vương. Chủ soái và Giám quân nằm trong một phe, đây là đại kỵ của bậc quân vương, có trời mới biết điện hạ đã hao phí bao nhiêu tâm tư để thúc đẩy việc này.

Từ ngày Tân Tử Nghiễn rời kinh đến doanh trại Vũ Châu giữ chức quân sư, có thể nhìn ra để được đến đây làm Giám quân, điện hạ đã không ngần ngại tung ra quân cờ ngăm quan trọng nhất của mình - Trên triều đình, Tân Tử Nghiễn vẫn xuất hiện trong vỏ bọc kẻ đối đầu Sở vương, vì thế rất được bệ hạ coi trọng, đặt ông vào hàng ngũ những nhân vật trọng yếu để khống chế Sở vương. Cũng chính vì vậy, Tân Tử Nghiễn là vây cánh ngăm quan trọng nhất của điện hạ trong triều, rất thuận tiện để chủ trì phần lớn sự vụ trong kinh. Bây giờ bệ hạ muốn tránh tình huống Chủ soái và Giám quân đều thuộc một bè cánh nên đã đặc phái Tân Tử Nghiễn đi “giám thị”

điện hạ, tuy vẫn rơi vào bẫy của điện hạ như trước nhưng với điện hạ mà nói, mất đi Tân Tử Nghiễn toạ trấn ở Đế Kinh, chủ lực trong nhà toạ bộ dồn lên Bắc Cương xa xôi, một khi xảy ra chuyện gì thì ngay cả đường lui cũng không có, hậu quả này còn đáng sợ hơn.

Đế Kinh phong vân biến ảo, vậy mà y lại không toạ trấn ở Đế Kinh, ngay cả Tân Tử Nghiễn cũng không ngần ngại tung ra, nhất định phải đến Bắc Cương làm Giám quân, rốt cuộc vì sao?

Thuần Vu Hồng đầu óc loạn cào cào, luôn cảm thấy với điện hạ anh minh cơ trí mà nói thì đây là một nước cờ ngu xuẩn, hoàn toàn không phù hợp với lợi ích của vây cánh Sở vương. Ông suy đoán trong đó hẳn là có thâm ý gì? Nhưng nhìn kiểu gì cũng thấy đây hình như đều là cục diện bất lợi với Sở vương.

Đang ngẫm nghĩ phải chăng nên tìm một cơ hội để khéo léo thăm dò, bỗng có người lao tới như điên, hô lớn:”Đại soái, đại soái, không ổn rồi...”

“Quân doanh trọng địa, la hét ồn ào cái gì chứ!” Thuần Vu Hồng sa sầm mặt mũi, đang định quát gọi người đẩy gã Tham tướng không biết chừng mực kia đi đánh đòn thì Ninh Dịch đã đột ngột đưa tay ra ngăn hờ.

Y nhìn phương hướng mà Tham tướng kia chạy tới - chính là phương hướng Phương Tri Vi dẫn theo thiết kỵ Hô Trác đi mất hút.

“Có chuyện gì thế?”

Tham tướng kia vừa ngẩng đầu thấy y, sắc mặt lập tức biến đổi. Ninh Dịch nhìn vẻ mặt hẩn, đôi mắt từ từ nheo lại.

Bấy giờ đã có người khiêng thi thể của Chu Thế Dung tới, mặt Thuần Vu Hồng tức khắc đổi sắc.

Tham tướng kia kể rõ đầu đuôi mọi chuyện, vừa nói vừa lăm lét nhìn Ninh Dịch. Thuần Vu Hồng kéo hăn sang một bên, giậm chân khễ mắng: "Thằng ngu này! Sao người không nhắc nhở Ngụy Tri hủ, đây là người của Sở vương điện hạ..."

"Tôi nói rồi mà." Tham tướng kia trông rất khổ sở, "Ai dè tôi vừa nói xong..."

Hăn quay đầu ngó Ninh Dịch, không dám nói tiếp nữa.

Thuần Vu Hồng cũng choáng váng, ngoái lại nhìn Ninh Dịch.

Từ đầu đến cuối Ninh Dịch vẫn ngồi nghiêm chỉnh trên lưng ngựa, hình như không nghe thấy những lời họ nói, chỉ chăm chú nhìn Chu Thế Dung bị một đao xuyên tim. Người này là môn hạ của y, chức quan quân nhu trong quân doanh chinh Bắc béo bở này là do y gợi ý cho bộ Binh thu xếp.

Nhưng hôm nay, khi y đến nơi này, kẻ ấy đã chết.

Là chết cho y xem phải không?

Nhìn một đao xuyên qua tim kia, xuống tay rất tàn nhẫn, có thể tưởng tượng được nàng đã hạ mệnh lệnh này không hề do dự.

Khi nàng vung đao, đã tưởng tượng người này thành y chẳng?

Nàng giết người xong lập tức rời doanh, cũng chưa chắc là vì sợ y truy cứu xử tội mà là hoàn toàn không muốn chạm mặt y sao?

Ninh Dịch nhìn đăm đăm vào lỗ hổng cực lớn nằm ngay ngực Chu Thế Dung, rất lâu sau, mới chậm rãi đưa tay, xoa lên vị trí tương tự trước ngực mình.

Nơi ấy, dường như cũng bất thành linh xuất hiện một lỗ hồng, để làn gió hung hãn thét gào của thảo nguyên lùa qua.

Dường như là đau đớn, dường như là trống rỗng, lại dường như chỉ là một giấc mộng.

Vụ án Chu Thế Dung bị giết, cuối cùng vẫn không truy cứu tội lỗi của Ngụy Tri. Nói theo cách của Ninh Dịch, Ngụy Tướng quân công cao hơn tội, huống chi Chu Thế Dung làm trái quân lệnh, vốn đã đáng chết, nên chỉ cần tuyên Ngụy Tướng quân đến tiếp chỉ, khiển trách qua loa là được rồi.

Nhưng cuối cùng Phượng Tri Vi thậm chí còn chưa tiếp lệnh khen thưởng phong Ngụy Tri làm Phó tướng mà Ninh Dịch mang tới, thì Thuần Vu Hồng đã không tìm thấy nàng đâu cả. Nàng nói mình đã dẫn theo các kỵ binh tiến vào phần phía Nam của rặng núi Cách Đạt Mộc, tìm thấy ở đó một con đường nhỏ, chỉ cần mở rộng ra một chút là có thể đánh thẳng vào mặt sau của chủ doanh Đại Liêu. Quân tình khẩn cấp không cho phép dây dưa, chờ mọi việc xong xuôi lại đến lĩnh chỉ vân vân.

Ninh Dịch nhìn Diêu Dương Vũ được Phượng Tri Vi phái về, truyền đạt đầu ra đầy ý tứ của Ngụy Tướng quân, bất đắc dĩ mỉm cười, lặng thinh không nói, gác ý chỉ viết tên Ngụy Tri sang một bên.

“Điện hạ không có gì dạy bảo, ti chức xin cáo lui.” Diêu Dương Vũ chào kiêu quân đội, động tác lưu loát, rồi vội vã quay về để đuổi theo đội ngũ.

“Dương Vũ.”

Diêu Dương Vũ đứng lại trước cửa trướng.

Trong trướng bay lên những hạt bụi li ti, giữa quần sáng sắc mặt Ninh Dịch trở nên mơ hồ. Diêu Dương Vũ chỉ thất y dùng đầu ngón tay nâng cán bút nhẹ nhàng xoay chuyển, hình như có việc gì khó khăn do dự khó quyết.

Diêu Dương Vũ chờ đợi một hồi, lòng còn canh cánh đội ngũ đã xuất phát, có phần nôn nóng muốn mở miệng.

Ninh Dịch dường như đã hạ quyết tâm.

“Nguy Tướng quân...vẫn khoẻ chứ?”

Thở phào nhẹ nhõm, Diêu Dương Vũ còn tưởng phải là một câu hỏi khó trả lời đến chừng nào mới khiến điện hạ lúng túng như thế. Nghe xong câu này, hần mím cười nhẹ nhõm, đáp: “Tướng quân rất khoẻ.”

“Khỏe là khỏe thế nào?” Ninh Dịch lại do dự giây lát mới mở miệng, trong lòng thầm mắng hồi trước tiểu tử này lắm nhảm rõ lắm, sao vừa mới tòng quân theo Phượng Tri Vi đã thành ra tiếc chữ như vàng rồi?

“A? Tức là rất khỏe ấy.” Diêu Dương Vũ trợn trừng mắt không hiểu điện hạ rốt cuộc muốn hỏi gì.

“Ý ta muốn hỏi!” Ninh Dịch rốt cuộc cũng nổi nóng gác mạnh cây bút trong tay xuống.” “Tinh thần ra sao? Ăn uống thế nào? Gày hay là béo? Đã từng bị thương chưa? Bây giờ đang ở đâu?”

“À, à”. Diêu Dương Vũ chợt bừng tỉnh, rồi lại nhú mày, cảm thấy những lời này của điện hạ tuy cũng phù hợp với sự quan tâm của kẻ bề trên với người bên dưới nhưng trong ấn tượng của hắn, điện hạ hình như đâu có lãng nhãng đến vậy?

Đối diện với ánh mắt Ninh Dịch quét qua, dù vẫn giữ nguyên dáng vẻ không vui không giận ra mặt như trước, song ánh mắt này luôn khiến người ra cảm thấy ớn lạnh.

Diêu Dương Vũ vội vàng đáp: “Tinh thần vô cùng tốt, có điều ăn không nhiều lắm, tôi luôn cảm thấy Tướng quân hình như không thích đồ ăn ở thảo nguyên nhưng lại chưa bao giờ thấy Tướng quân biểu lộ ra ngoài.

Chỉ có một lần, lương thực tiếp viện còn chưa tới, quan quân nhu phát trước cho một cái bánh nướng kẹp bơ ăn lót dạ, Tướng quân cầm nửa cái bánh ăn ngon lành trước mặt mọi người, sau đó vừa quay lại đã mất tâm mất tích. Tôi không yên tâm, mới đi theo xem sao, kết quả là...” Hãn ngập ngừng giây lát, ngậm miệng lại.

“Kết quả thế nào?” Ninh Dịch lại muốn lờm hãn, kẻ này đi theo Phương Tri Vi lâu ngày, sao cả tính tình quái gở nói nửa câu giữ lại nửa câu của nàng cũng bắt chước mười phân vẹn mười cơ chứ?

“Kết quả tôi bắt gặp Tướng quân nấp sau gò cao muốn nôn, lại ra sức kẹp cổ mình lại không cho nôn, ngọt ngọt đến nỗi...tôi nhìn mà cũng thấy khó chịu...” Diêu Dương Vũ cắn môi, vành mắt đã hơi ửng đỏ.

Ninh Dịch trầm tư, đưa tay lên chậm rãi đỡ trán.

Nàng...thật ra vẫn luôn là một người đối xử rất rộng rãi với bản thân, nàng biết việc đời khó xử đến chừng nào, cho nên những thứ không thích ăn, nàng cũng không muốn cưỡng ép bản thân. Nhưng bây giờ ngay cả một việc còn con nít như thế, nàng cũng học được cách ép uống chính mình.

Hay có thể nói, là ai buộc nàng phải ép uống bản thân?

Y chống khuỷu tay xuống bàn, lặng lẽ nghe tiếng gió thổi, lơ mơ nhớ lại việc lúc trước mà cõi lòng trống vắng, tóc đen rủ xuống, che hờ dung nhan như nước chảy.

Diêu Dương Vũ bình tĩnh lại, không dám để tiếng ngựa đá nóng nảy trong lòng mình kích động đến bầu không khí tĩnh mịch ừ sâu lúc này.

Hồi lâu mới nghe một tiếng thở dài khẽ đến gần như không thể nghe thấy.

“Sau đó thì sao...”

“Sau đó Cổ đại nhân đi tới.” Diêu Dương Vũ nghi lại một hơi rồi mới hạ giọng trả lời, “Cổ đại nhân võ lừng Tướng quân, sau đó...sau đó tôi bỏ đi.”

Không hiểu vì sao, hắn luôn cảm thấy cảnh tượng Cổ Nam Y ôm Tướng quân vào lòng rồi võ lừng Tướng quân mà hắn thấy không thích hợp để kể cho điện hạ nghe.

Không nói, y cũng đã đoán ra. Ninh Dịch trầm ngâm, ánh mắt chìm trong bóng tối lấp lánh yếu ớt, dứt khoát không nói một câu nào.

Giây phút tịch liêu này khiến trái tim người ta dường như cũng bắt đầu trở nên trống rỗng. Cõi lòng Diêu Dương Vũ bị không khí quý dị này ép cho nôn nóng, muốn dùng ngôn ngữ để khoả lấp sự trống trải trong thời khắc này, vội vàng vui vẻ cất cao giọng: “Chuyện Tướng quân không thích ứng với đồ ăn thảo nguyên cũng chỉ do tôi đoán ra thôi, tinh thần. Tướng quân rất tốt, không gây đi, cũng không đen hơn, ngủ muốn hơn chúng tôi, dậy sớm hơn chúng tôi. Mấy hôm trước kỵ binh Đại Liêu chặn đường chúng tôi, hôm ấy Tướng quân còn đích thân ra trận, sau đó...”

Hắn lại ngừng.

Ninh Dịch ngẩng đầu nhìn hắn.

“Cũng không có gì cả...” Diêu Dương Vũ lắp bắp, thầm hận mình mồm miệng nhanh nhẩu quá, “...Tiểu Hoành bị người ta đâm xuống ngựa, lại bị đè dưới thân ngựa. Tướng quân đi cứu hắn trúng phải một mũi ám tiễn...”

Giọng hắn càng lúc càng thấp, người đối diện rõ ràng chưa nói câu nào nhưng hắn cảm nhận được bầu không khí xung quanh bỗng trở nên lạnh lẽo mà căng thẳng, giống như một sợi dây thừng ngấm đầy nước giếng, lạnh buốt, trói lấy người ta, lạnh lẽo thấu xương lại còn không hít thở nổi.

Diêu Dương Vũ dẫu dẫu môi, thầm nghĩ hôm nay mình đúng là luống cuống, có lẽ việc Tướng quân bị thương đã giày vò mọi người, đến điên lên rồi, ví như Cổ đại nhân còn tự trừng phạt mình úp mặt vào tường bà ngày, ai đi qua cũng không thèm để ý, làm Tướng quân phải nhỏ nhẹ đi xin lỗi, đúng là nghĩ sao cũng thấy quý dị mà.

“Người chuyển một câu của ta cho Tướng quân nhà người.” Trước khi Diêu Dương Vũ sắp bị sự trầm ngâm này ép cho bỏ chạy, Ninh Dịch cuối cùng cũng mở miệng, “...Kẻ thù lớn trước mắt, sớm muộn gì cũng có thể đâm chết. Cứ yên tâm, có một số việc không nên hấp tấp nóng vội. Tấn Tư Vũ ngoài mặt ôn nhu, bên trong nham hiểm, nếu muốn giết soái, nhất định phải có kế sách vẹn toàn rồi hẵng động thủ, tuyệt đối không được hành động khinh suất, hãy nhớ kỹ.”

Diêu Dương Vũ ngẩn tò te, nghe giọng điệu nghiêm túc của Ninh Dịch, bèn gật đầu vâng dạ. Ninh Dịch vẫn chưa cho phép hấn đi, lại ngẫm nghĩ một hồi rồi nói: “Doanh kỵ binh của các người, Hồ Trác bộ là những chiến sĩ không thạo quân sự, cầm quân đa số lại là người trẻ tuổi, dễ mang thói xấu tham công nóng vội. Thế này đi, cho Vệ Ngọc đi theo các người.”

Diêu Dương Vũ lại ngẩn tò te, hấn biết người tên Vệ Ngọc này, đó là Hiệu úy của đại doanh Vũ Châu, cha hấn là quản gia của Sở vương phủ, là nô tài sinh ra trong Sở vương phủ chính tông. Phái một người như thế đến thiết kỵ Thuận Nghĩa, còn nói rõ là muốn đền làm Giám quân, liệu có thể chấp nhận cho tai mắt của người khác ở lại trong quân?

Nhưng Ninh Dịch đã phát tay, lệnh cho hấn lui ra ngoài.

Diêu Dương Vũ không còn cách nào khác, khi đi đến cửa trưởng, hấn ngoái lại nhìn, thấy Ninh Dịch vẫn giữ nguyên tư thế chống khuỷu tay xuống bàn, ngón tay vô ý nhẹ nhàng vẽ gì đó lên mặt bàn, hàng mi dài rủ xuống, giữa vầng trán mờ hồ lộ ra nét mệt mỏi.

Ánh trăng chiếu vào từ lớp rèm bị vén lên, xa xa có tiếng chiến sĩ mài đao rời rạc. Người ấy lặng im trong bóng tối, gồi một vầng trăng tịch liêu, nghe tiếng đao lạnh toát vang lên trên biên ải.

Có người ở trong doanh trường gồi một vầng trăng tịch liêu, có người ở trên gò cao gồi gió trời vùng biên ải tái ngoại.

Phượng Tri Vi và Hoa Quỳnh vai sánh vai nằm trên một sườn núi cao bên ngoài doanh trại, duỗi người nhìn lên bầu trời đầy sao.

Hoa Quỳnh đã sớm cai sữa cho đứa bé, để nó lại vương đình Hô Trác gửi gắm cho Hách Liên Tranh, còn mình thì tới Bắc Cương, cùng Phượng Tri Vi đánh khắp các chiến trường. Cô xuất thân từ một hộ nông ở Hoàng Hải, từ nhỏ đã quen việc đồng áng, rèn luyện được một thân thể nhẹ nhàng khoẻ mạnh, ngộ tính cũng tốt. Tông Thần đích thân chỉ dạy cô võ công và cưỡi ngựa, cô tiến bộ rất nhanh, lại thêm ra tay quyết đoán tàn độc, bây giờ cũng là một viên kiêu tướng rất có tiếng tăm bên cạnh Phượng Tri Vi, nghe nói bên phía Đại Liêu đã đặt cho cô một biệt danh là “Hắc Quả Phụ”.

Nguyên nhân họ gọi là “Hắc Quả Phụ”, thật ra không phải vì đoán được thân phận nữ nhi của cô, mà đó là tên một loại độc trùng của Đại Liêu, có một đôi càng trước sắc bén như song đao, so với Hoa Quỳnh thích sử dụng song đao, tuy khác nhau nhưng lại có điểm tương đồng kỳ diệu.

Phượng Tri Vi cũng cảm thấy, Hoa Quỳnh đứng dưới ánh trăng căn tóc đen vung song đao xông pha vào trận địa của địch thật sự rất giống một con Hắc Quả Phụ hung mãnh.

“Cô không vui à?” Câu hỏi của Hoa Quỳnh không phải câu nghi vấn, mà là câu khẳng định.

Phượng Tri Vi căn rễ cỏ, cười cười, vừa định mở miệng thì Hoa Quỳnh đã cười lời: “Được rồi, nhất định cô sẽ chuẩn bị giải thích là Sở vương phái tai mắt tới khiến cô không thoải mái. Nhưng Tri Vi à, với quan

hệ giữa hai ta, nếu cô còn dùng lý do này để trả lời lấy lệ thì cô thật thiếu nghĩa khí.”

Phượng Tri Vi mỉm cười, “Tôi bảo này, cô càng ngày càng lợi hại, tôi còn chưa nói gì hết mà cô đã chặn họng tôi rồi...Được rồi không phải vì Vệ Ngọc, hẳn có đáng là gì? Ninh Dịch rốt cuộc muốn làm gì tôi không biết, nhưng y nên hiểu rằng, đặt một người ở chỗ tôi cũng chẳng có ích lợi gì đâu.”

“Cô này...” Hoa Quỳnh thở dài thườn thượt, “Ngày thường cô bình tĩnh cơ trí là thế, nhưng cứ đụng chuyện gì liên quan đến Ninh Dịch thì cô chẳng có lấy một nửa sự trấn tĩnh ngày thường.”

Phượng Tri Vi lặng thinh không đáp, nghĩ đến câu nói được Diêu Vương Vũ chuyển lời: “Kẻ thù lớn trước mắt, sớm muộn gì cũng có thể đâm chết.” Dương Vũ cứ đinh ninh là nhắc đến Tấn Tư Vũ chuyển lời: “Kẻ thù lớn trước mắt, sớm muộn gì cũng có thể đâm chết.” Dương Vũ cứ đinh ninh là nhắc đến Tấn. Tư Vũ, song thật ra chỉ có Ninh Dịch và nàng hiểu rõ câu này nói đến ai.

Y thân nhiên chờ nàng đến giết y, trái lại ép nàng lòng rối như tơ vò.

“Cô còn tính trốn tránh ngài ấy đến bao giờ?”

“Không cần trốn.” Phượng Tri Vi bình thản nói, “Mùa đông sắp tới rồi, hoặc là nổ ra một trận quyết chiến lớn, hoặc là phải chuẩn bị lui binh. Bắc Cương khí hậu giá buốt, bên phía Đại Liêu chịu lạnh đã quen không ảnh hưởng gì, nhưng biên quân và phủ quân được điều động phía chúng ta, rất nhiều người là quân luân chuyển từ phương Nam tới, binh lính sẽ không chịu đựng nổi. Dù có kéo dài qua mùa đông thì đến mùa xuân đường sá lầy lội lại càng không tiện hành quân. Cô xem xem, nếu Đại Liêu không rút quân, Ninh Dịch ắt hẳn đã chuẩn bị quyết chiến.”

“Vậy cô...”

“Ta muốn chiếm công đầu.” Phượng Tri Vi ngồi dậy, nhìn núi Bạch Đầu trước mắt. Chính tại đây, không lâu về trước Hách Liên Tranh đã phái người đưa tin cho nàng, nói một người dân du mục biết nơi này có một con đường nhỏ bí mật, đi xuyên qua đó, xuống dưới sườn núi chính là đại doanh của Tấn Tư Vũ.

“Cô xem.” Nàng xoè ngón tay tính toán binh lực Thiên Thịnh cho Hoa Quỳnh.”Ở chủ doanh của Ninh Dịch có mười doanh bộ binh, bốn doanh cung nỏ, một doanh khiên chắn, hai doanh hậu cần. Bên phía Vũ Châu cũng có binh lực tương đương chừng đó, dưới trướng có vô vàn tướng lĩnh, từ ngày Thu Thượng Kỳ thất bại còn chưa lập được chiến công mới. Đám đệ tử thân tín mà Sở vương cài cắm vào các doanh cũng chưa lập được tí công trạng nào, hai bên đều cần gấp một trận quyết chiến để lập công. Mà kỵ binh Hồ Trác của chúng ta, suy cho cùng chỉ tính là quân ngoại vi, trong thời gian này chúng ta ra sức thể hiện, đã khiến các tướng lĩnh vô cùng bất mãn. Cho nên một khi trận quyết chiến nổ ra, doanh kỵ binh của Hồ Trác chắc chắn sẽ bị sắp xếp bên mạn sườn tấn công luân phiên, tuyệt đối sẽ không phát huy tác dụng mũi nhọn. Đây cũng là nguyên nhân ta vẫn luôn sống tách bên ngoài chủ doanh, một mình đã chiến. Trong chủ doanh, không có đất dụng võ cho chúng ta.”

“Nhưng một khi bắt đầu quyết chiến, cô ắt phải phục tùng hiệu lệnh của chủ doanh.”

“Cho nên,” Phượng Tri Vi căn môi dưới,”Ta muốn bọn họ không tham được trong trận quyết chiến này, ta muốn công đầu chỉ rơi vào tay thiết kỵ Thuận Nghĩa. Bây giờ trong thiết kỵ Thuận Nghĩa có rất nhiều con cháu các môn phiệt ở Đế Kinh, chỉ cần lập được công lớn trong trận chiến này, tương lai bọn họ chắc chắn sẽ chỉ phối quân đội hoặc quan trường Thiên Thịnh, đó là một cơ hội hiếm thấy.”

Hoa Quỳnh im lặng, một lúc sau mới lẩm bẩm:”Mạo hiểm lắm đấy...”

“Từ nghìn xưa, công nghiệp vẫn cầu trong nguy hiểm.” Phượng Tri Vi cười nhạt.

Hoa Quỳnh cân nhắc một hồi rồi cười sang sảng:”Lúc nào tôi cũng theo cô.”

“Cô vẫn đừng nên đi thì hơn.” Phượng Tri Vi nói,”Con cô còn nhỏ, ngày đó Hách Liên Tranh gửi thư bảo, nó biết cười rồi...”

Nhắc tới đứa con, sáng mắt ngời sáng của Hoa Quỳnh cũng nhuốm sắc thái mềm mại của người mẹ. Cô mỉm cười nói:”Hôm trước tôi đã may cho nó một bọc tã trăm màu, gửi về theo người đưa thư cho Đại vương, không biết nó đã mặc vào hay chưa. Tôi còn làm cho Tri Hiếu một cái nữa, nghe nói nó lớn rất nhanh, khỏi cần lo nó nhỏ.”

“Ấy, đừng nhắc đến Tri Hiếu.” Phượng Tri Vi vội vàng bịt miệng cô lại, sợ hãi nhìn quanh quất, sợ Cố thiếu gia sẽ đột ngột nhảy ra. “Nam Y không nghe lọt hai chữ này đâu. Cô đừng thấy huynh ấy ngậm hột thị mà lầm, thật ra trong lòng huynh ấy suy nghĩ nhiều lắm. Ngày ấy tôi tìm được trong tay nải của huynh ấy bình sữa trước kia Tri Hiếu từng dùng, vậy mà huynh ấy luôn mang theo bên cạnh.”

Hoa Quỳnh cười khúc khích nói:”Được rồi, tượng ngọc ngày càng giống một con người, biết nhớ nhưng cũng là chuyện tốt.”

“Ồ, con người ta ai mà chẳng biết nhớ nhưng.” Phượng Tri Vi liếc xéo cô.” Cô có biết không đấy?”

“Tối ấy à?” Hoa Quỳnh giả ngu, vuốt vuốt tóc mai, khịt khịt mũi.”Biết chứ, tôi rất nhớ Hoa Trường Thiên nhà tôi.”

Phượng Tri Vi bật cười quý dị.

“Cô cười cái gì?” Hoa Quỳnh ngạc nhiên nhìn nàng.

Phượng Tri Vi mím môi, lặng thinh không nói, cẩn thận tỉ mỉ tìm thứ gì trong áo, một lúc sau rút ra một phong thư, đặt lên ngực, giả vờ giả vịt thở dài nói: "Ai kia thật là đáng thương ghê, ngày nhớ đêm mong, trăn trọc thao thức, hao hết tâm tư tìm khắp Trung Nguyên, lại gặp phải cô gái vô tình nhất thiên hạ, một câu cũng không thêm nhắc tới, bây giờ còn nghĩ đến một nam tử khác!"

Hoa Quỳnh sáng bừng hai mắt, với tay ra giật lá thư. "Đưa tôi xem nào!"

Phượng Tri Vi nhìn sắc mặt không hề che giấu của cô, cũng cảm thấy lòng mình hiếm khi nhen lên niềm vui tươi sáng thế này, bỗng nổi lòng muốn trêu chọc, giấu lá thư ra sau lưng, cười hì hì nói, "A? Để làm gì chứ? Có liên quan gì đến cô đâu? Đi đi, đừng có quấy rầy bản tướng quân suy ngẫm quân tình."

"Quân tình cái đầu cô ấy." Hoa Quỳnh nhào tới muốn véo mặt nàng. "Cô gái hư đốn này, thư của tôi lại dám giấu tiệt không đưa cho tôi, xem tôi có xé xác cô ra không này!"

"Liên quan gì đến cô liên quan gì đến cô, cái đồ xuân tình ban phát loạn xạ nhà cô." Phượng Tri Vi cầm lá thư định chuồn, Hoa Quỳnh "oa" một tiếng túm lấy thắt lưng nàng, kéo nàng ngã xuống. Hai người lăn thành một khối trên thảm cỏ, tiếng cười vang vọng đến mây xanh, chấn động vàng trắng thượng huyền sáng thêm một chút, thò đầu ra khỏi tầng mây lặng lẽ nhìn trộm nữ tử tuyệt thế này hiếm khi vứt bỏ trùng trùng tâm sự mà tìm về vui vẻ thuần khiết.

"Cô là đồ...đàn bà chanh chua..." Nháo loạn nửa ngày, Phượng Tri Vi cũng thấm mệt, thở hỗn hển ngồi phịch xuống sườn núi cao, vung vẩy lá thư với Hoa Quỳnh. "...Đáng ra tôi...không nên nói cho cô biết...Cho cô sốt ruột chết luôn..."

Hoa Quỳnh lờm nàng, đưa tay giật lấy lá thư, cười tí mắt leo xuống sườn núi dốc. Phượng Tri Vi ngồi dậy, trợn mắt nhìn cô - cô gái này, đọc thư còn phải trốn vào một góc mới chịu.

Nàng thư thả nằm xuống, hai tay ôm đầu, nở một nụ cười khê nhìn lên vầng trăng cong cong như một đôi mắt cười, cảm thấy đêm nay trăng sáng khác thường, gió cũng trong lành mát mẻ khác thường, trong gió thoang thoảng hương hoa Long đàm và Cách tang, khiến người ta muốn cất tiếng ca dưới ánh trăng này.

Nàng nghĩ mình đoán được phong thư sẽ viết gì - Thiếu niên thông minh lanh lợi kia từng đỉnh ninh quyền luyện không phải tình yêu, từng quên suy xét đến tình cảm đằng sau bởi cuộc hôn nhân quá hợp lý. Nhưng một khi cô rời xa hẳn, hẳn mới chợt hiểu ra, có một loại viên mãn lúc còn hiện hữu người ta không nhận ra nó quý giá nhường nào, khi mất đi rồi mới giật mình cảm thấy trống vắng.

Có thể tìm kiếm gần một năm, cuối cùng bằng đủ mọi cách, qua tay nhiều người tìm đến nơi Hoa Quỳnh ở. Dễ dàng tưởng tượng ra Yên Hoài Thạch đã trải qua bao nhiêu trắc trở, mà sự trắc trở ấy đã chứng minh tất cả tâm ý của hắn ta.

Dưới sườn núi vang lên tiếng bước chân tất tả, Hoa Quỳnh vội vã chạy lên, gương mặt thanh tú hơi ửng đỏ, lá thư mỏng manh múa lượn giữa những ngón tay cô như một cánh bướm tung tăng.

Cô chạy đến trước mặt Phượng Tri Vi, đứng lại, lồng ngực phập phồng nhìn nàng, muốn nói gì đó mà hình như nhất thời nói chẳng nên câu, đột ngột quay đầu, lại tất tả chạy xuống.

Phượng Tri Vi ngạc nhiên ngồi dậy, muốn cười, rồi lại không thể cười ra tiếng.

Cảm giác vui mừng tràn trề trong ngực đến chừng nào, mới khiến người ta không thể nói rõ ra thành lời, tim gan chỉ muốn nổ tung, nổ lên đến trời cao.

Phượng Tri Vi cười, thật lòng cảm thấy vui sướng thay cho cô gái ấy, mà chẳng phát hiện ra nơi đáy mắt mình, không biết từ bao giờ đã phủ lên một tầng ưu thương nhàn nhạt.

Tiếng bước chân tất tả lại vang lên, Hoa Quỳnh tiếp tục chạy lên. Lần này Phượng Tri Vi thật sự không nhin nổi nữa, đang định chế giễu thì Hoa Quỳnh bỗng dừng cẩn thận nhét lá thư vào ngực áo, hai tay chống nạnh, nhìn lên vòm trời Bắc Cương mờ mịt, hô to:

“A! Tôi vui quá đi mất!”

“Tôi vui quá đi mất vui quá đi mất vui quá đi mất vui quá đi mất...”. Những ngọn núi xa xung quanh ù ù truyền đi tiếng hò reo vui sướng ấy, rồi lại vọng về từ phương xa vô cùng vô tận, không ngừng xao động trong tai mọi người.

Nước mắt của Phượng Tri Vi chảy tràn khoé mi.

Đêm hôm ấy ngọn gió ở Bắc Cương gột rửa, trên gò cao hai người kề đầu sát vào nhau, lắng nghe bài hát trong đêm.

Hoa Quỳnh đặt lá thư lên ngực, nhắm mắt định ngủ, bỗng dừng khịt khịt mũi, hỏi:”Phượng Tri Vi, cô đã nhin tắm bao nhiêu ngày rồi?”

Phượng Tri Vi không hề nhúc nhích, uể oải đáp:”Cũng giống cô thôi mà.”

Hai người ngồi dậy, ngắm nghía lẫn nhau. Họ vốn không có điều kiện tắm rửa, lại thêm một trận nháo loạn vừa rồi, tóc tai vương đầy bụi bặm.

Không nói còn đỡ, vừa nói đã nhận ra người mình bắn đến không tài nào chịu nổi, nếu còn nhịn tắm nhất định sẽ chết.

“Vừa rồi tôi chạy một vòng dưới đó, thấy đằng xa kia có một con sông.” Hoa Quỳnh chỉ về phía Tây.

“Vậy thì tốt, ta đi tắm rửa thôi!” Phượng Tri Vi lập tức đứng dậy, nói vọng vào không khí, “Cố huynh, ta đi tắm rửa, ở ngay gần đây thôi, đừng lo lắng.”

Hoa Quỳnh bật cười khúc khích: “Cô vẫn nên lo lắng liệu mình có bị thấy hết không, huynh ấy nhất định sẽ đi theo đó.”

“Nam nữ phi lễ chớ nhìn.” Phượng Tri Vi nghiêm nghị nói, “Điều này huynh ấy hiểu mà.”

“Thôi đi, Tri Hiếu toàn do huynh ấy tự tay tắm rửa, Tri Hiếu không phải là nữ sao?”

Phượng Tri Vi cười ngượng ngùng, kéo tay Hoa Quỳnh: “Cô lảm chuyện quá, đi thôi!”

Con sông không lớn, đối diện có một rừng cây nhỏ, chỉ có vài gốc cây thưa thớt. Nước sông mát rượi, dưới ánh trăng loang loáng hào quang, hai người vừa nhìn đã lập tức cảm thấy người mình càng thêm ngứa ngáy. Hoa Quỳnh bắt đầu cời y phục, Phượng Tri Vi thì cuống quýt vẩy tay ra hiệu về phía sau.

Cố thiếu gia bám theo hai người ngoan ngoãn xoay người nhìn sang chỗ khác.

Y ngồi ở bờ sông, quay lưng về phía sông, đối diện với một tảng đá lớn, trên tảng đá vắt y phục của hai người. Phượng Tri Vi yên tâm tháo mặt nạ cời quần áo, lội ra giữa lòng sông.

Chinh chiến Bắc Cương nên đã lâu không tắm rửa, hiếm khi gặp cơ hội này, Phương Tri Vi định bụng gội đầu luôn một thể. Nàng xoa mái tóc dài, đứng giữa lòng sông, từ tốn chải mái tóc đã hơi bết lại.

Ánh trăng rót xuống như sữa, chiếu lên giữa dòng sông nhỏ, rắc ánh vàng trên thân thể nữ nhi lả lướt giữa sông, lại hắt lên tảng đá trắng ven bờ.

Cố thiếu gia ngồi trước tảng đá trắng ấy, chuyên tâm canh giữ y phục của hai cô gái.

Dưới ánh trăng tảng đá trắng trong veo như gương, phản chiếu cảnh vật ở giữa sông, mà y vừa hay lại ngồi trước tấm gương ấy.

Tảng đá trắng như một tấm màn sân khấu, chiếu ra những đường cong mảnh mai tinh tế của người con gái. Mái tóc dài như thác, xoa trên bờ vai nhỏ xinh, đôi chân thon dài như trúc ngọc, những đường cong trên thân thể miên man như một cây đàn tỳ bà đặt ngược, chạy tới vòng eo là thu hẹp vào, chạy tiếp lên trên, lại vừa hay nhô ra...

Cố Y Nam đột nhiên nhìn sang nơi khác, trong nháy mắt ánh trăng mỏng manh xuyên thấu, rọi sáng vành tai ửng đỏ.

Lần đầu tiên đỏ mặt trong đời, chỉ vì dáng dấp người kia phản chiếu trên mặt đá trắng.

Ngón tay y túm chặt lấy thảm cỏ dưới đất có phần lúng túng, trái tim ngủ yên mười mấy năm trời của Cố Y Nam đến đêm nay lúc này đây, chợt bắt đầu đập thình thịch. Giống như từ đâu đó xồng ra một con ngựa chạy băng băng, tung bốn vó, trong khoảnh khắc đã đạp lên vạn dặm non sông.

Đốm lửa nhảy múa, tiếng nước chảy xiết, không nghe thấy âm thanh bốn phía, không nhìn rõ đất trời bao la. Cố Nam Y dè tay lên lồng ngực nhảy loạn, định ninh lúc này mình đã mắc phải căn bệnh hiểm nghèo, chỉ còn đường chết.

Y mơ màng trong dự vọng vừa mới khơi lên, ra sức khống chế ý thức như con ngựa chạy băng băng, bởi vậy mà không chú ý tới, nơi y quay lưng lại, trong rừng cây nhỏ cách một con sông, lơ mờ vang lên những âm thanh rất khẽ.

Nơi ấy, đằng sau một đồng đá hoang tàn, có bóng người đang ẩn nấp. Trong bóng đêm, đôi mắt hẹp dài long lanh ấy chập chờn u ám như ánh lửa ma trời.

Kẻ đó nhìn chằm chằm hai cô gái đang tắm giữa sông, ánh mắt tập trung vào thân thể Phượng Tri Vi.

Đêm trăng giữa dòng sông nhỏ, tiếng nước át đi tất cả. Phượng Tri Vi chuyên tâm chải mái tóc rối bù thắt nút của mình, nửa gương mặt nàng tắm trong ánh trăng, lộ ra dung nhan sáng rỡ như tuyết, thanh diễm như tuyết thể giai nhân.

Kẻ nấp trong rừng cây ngó Phượng Tri Vi chằm chằm, ánh mắt loé lên một tia sáng kỳ lạ, rồi lại dời mắt đến tấm mặt nạ da người đặt ven bờ sông, lấy hòn đá chặn lên.

Một nụ cười mỏng manh dần dần nở, giống một sợi dây thép, kéo qua màn đêm tĩnh mịch này, lộ ra mũi nhọn sáng như tuyết.

Một lúc sau, Phượng Tri Vi và Hoa Quỳnh tắm rửa xong xuôi, bước lên bờ. Cổ Nam Y trước sau vẫn cứng đờ, quay lưng về phía họ, không hề ngoái lại.

Bóng đen kia đợi mãi cho đến khi ba người rời đi, mới tan biến dưới ánh trăng như một làn khói nhẹ.

Vàng mặt trời trên thảo nguyên mọc lên, toả ra hào quang vạn trượng. Dưới ánh nắng, đội xe dài đằng đằng ngoằn ngoèo bò đi.

Đây là đội xe vận chuyển lương thảo cho thiết kỵ Thuận Nghĩa của Phượng Tri Vi. Lương thảo của Hô Trác Bô xưa nay vẫn lấy từ Vũ Châu ở lân cận. Thiết kỵ Thuận Nghĩa vốn có thể xin cấp lương từ chủ doanh, nhưng Phượng Tri Vi chiến đấu khắp Bắc Cương, lui tới không cố định cho nên vẫn để Vũ Châu cấp lương cho Hô Trác, rồi Hách Liên Tranh và nàng giao hẹn địa điểm lấy lương. Tộc nhân Hô Trác quen thuộc với địa hình, cũng tránh bị Đại Liên thừa cơ xen ngang.

Đội vận lương lần này khác những lần trước, ra sức bảo vệ nghiêm ngặt xung quanh - bởi Thuận Nghĩa vương cũng đi trong đội ngũ.

Tuy Phượng Tri Vi không nói cho Hách Liên Tranh biết kế hoạch tác chiến của mình, nhưng từ hành động của nàng, gã vẫn đoán ra nàng muốn dẫn thân vào nguy hiểm nên không yên lòng, giao hết sự vụ của Hô Trác cho Mẫu Đơn Đại phi rồi đích thân áp tải số lương thảo này đến bàn bạc với Phượng Tri Vi.

Nếu muốn mạo hiểm, thì hãy cùng nhau mạo hiểm.

Dù sao thảo nguyên cũng có Mẫu Đơn Đại phi, còn có “Phật sống Tri Hiếu”.

Hách Liên Tranh ngồi trên lưng ngựa, nghĩ đến chuyện chẳng bao lâu nữa mình có thể gặp Phượng Tri VI, khoé môi rạng rỡ ý cười.

Đằng trước bỗng dừng ứ lại một đoạn, sau đó nổi lên tiếng xôn xao.

Hách Liên Tranh ngồi thẳng dậy.

“Đại vương!”

Một chiến sĩ chạy tới, ánh mắt kinh hoàng, “Phía trước...Phía trước...”

Hách Liên Tranh nhú mào, không đợi hẳn nói xong đã thúc ngựa chạy tới.

Ngựa già cười chính là con ngựa Liêu tuyệt phẩm của Tấn Tư Vũ, Phượng Tri Vi đem tặng nó cho già. Giữa Tấn Tư Vũ và Hách Liên Tranh có mối thù giết cha gián tiếp, Hách Liên Tranh tiêu tốn rất nhiều thời gian để huấn luyện con ngựa này, cười nó cho hả giận.

Giữa đám đông phía trước, thấp thoáng thấy một người đàn bà đầu tóc rối tung, xiêm y rách rưới.

Hách Liên Tranh hốt hoảng trong lòng, phản ứng đầu tiên là suýt nữa hiểu lầm kỵ binh gặp chuyện bất trắc, phái người đến báo tin, nhưng nhìn kĩ thì không phải. Lại nhìn kĩ hơn, già bỗng ngậy người.

“Mai ...Mai...” Già hiếm khi trở nên lắp bắp như thế này.

Người ngồi trên mặt đất ngẩng đầu lên, trên gương mặt xanh tím sưng vù chỉ có đôi mắt là vẫn giữ nguyên nhan sắc xưa.

Nàng ta nhắc thấy Hách Liên Tranh, đầu tiên là ngỡ ngác một hồi, trĩu nheo đôi mắt bầm tím ngăm ngúa già nửa ngày. Cho đến khi nhận ra già, nước mắt thoáng chốc đã lặng lẽ chảy ra khỏi khoé mi.

Nàng ta khóc đến run rẩy cả người, khóc đến hai mắt trắng dã, nước mắt chảy xuống theo gương mặt sưng vù, gột rửa tro bụi bám trên mặt như một dòng kênh, mà từ đầu đến cuối vẫn không thể khóc lên thành tiếng.

Không phải là nỗi đau rất sâu nặng rất khó nói thì chẳng ai có thể khóc thành như thế.

Mọi người đều tỏ ra ái ngại.

Bọn họ đều nhận ra Mai Đoá, nữ tử cao quý xinh tươi ấy bao năm qua sống như một Công chúa trong vương đình. Chẳng ai có thể liên hệ nàng của hiện tại thâm trầm vô ngần với nàng của thuở xưa.

“Mai Đoá! Sao dì lại ra nông nổi này!” Hách Liên Tranh trở mình xuống ngựa, vòng tay ra ôm lấy nàng ta. “Sao dì lại...”

Giọng gã bỗng dừng khựng lại, chậm rãi nhìn đến váy áo của Mai Đoá - Trong lớp áo da rách nát, lộ ra tầng áo lót xộc xệch. Mà trên lớp áo lót này, đâu đâu cũng thấy những vết máu cũ loang lổ dậy lên một mùi khó ngửi, khiến người ta buồn nôn.

Sắc mặt Hách Liên Tranh biến đổi.

“A Trát!”

Mai Đoá run rẩy một lúc lâu, vào khoảnh khắc gã cứng đờ người, cuối cùng cũng thốt lên câu nói đầu tiên.

“A Trát...” Nàng ta vừa mở miệng đã bắt đầu kêu khóc, giọng đã lạc cả đi, nghe như tiếng cú đêm khiến người ta sợ hãi. “Con muốn giết dì thì cứ giết đi, tại sao phải đối xử với dì như thế, tại sao...”

Nàng ta vùng vẫy bò dậy, bổ nhào về phía Hách Liên Tranh, mười ngón tay nhọn hoắt túm lấy cánh tay gã, móng tay bầu chặt vào da thịt gã. Nàng ta ra sức cụng đầu vào gã, la lên như điên như cuồng: “Sao con không giết dì giết dì giết dì cho xong...”

Hách Liên Tranh vẫn không hề nhúc nhích, hai cánh tay bị cào cấu đến đầm đìa máu, có một dòng máu tươi li ti chảy xuống, rỏ lên thảm cỏ. Hộ vệ xông lên muốn kéo nàng ra đi, Hách Liên Tranh liếc mắt dữ tợn, không ai dám động dậy nữa.

“Mai đi..dì làm sao thế?” Hách Liên Tranh nhẹ nhàng vỗ lên người Mai Đoá, không dám nhìn vào da thịt xanh tím lộ ra sau lớp áo da rách nát của nàng ta.

“Con hỏi ta à? Sao con không hỏi lại chính con đi?” Mai Đoá đột ngột ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn ngập tơ máu. “Con tuyển chọn gấu gao thế nào mà cuối cùng lại chọn cho ta một lão già biến thái! Con an bài hộ vệ đưa dâu, rồi để cho chúng luân phiên cưỡng dâm ra nửa đường! Lão già khốn nạn kia hận ta không còn tấc thân nguyên vẹn, đánh ta, chửi ta, nhốt ta trong phòng tối, không cho ta ăn uống gì, còn lấy gậy gộc đánh ta...đánh ta tới tấp! Trát Đáp Lan! Trát Đáp Lan! Sao người không giết ta đi? Hai mươi năm trước, tại sao ta phải cứu người chứ?”

Nàng ta há cái miệng đầy răng trắng loá, cắn một miếng lên cánh tay Hách Liên Tranh.

Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi mà cắn, máu tươi gần như lập tức phuman ra. Hách Liên Tranh vẫn không hề nhúc nhích, phất tay đuổi những thị vệ xông lên.

Một lúc sau, Mai Đoá mềm nhũn người, bám dính lên cánh tay gã, nhưng hàm răng vẫn chưa chịu nhả ra.

Hách Liên Tranh nửa ôm nửa đỡ nàng ta, ngửa đầu nhìn trời, không ai nhìn rõ sắc mặt của gã. Một lúc lâu sau, gã nói:”Trong đội ngũ có nữ nhân, gọi một người đến đây.”

Do Phượng Tri Vi và Hoa Quỳnh đều là nữ nhi, cho nên đội vận lương lần nào cũng kiểm soát mang theo một hai bà thím để thuận tiện cho Phượng Tri Vi, bà thím này gần như bị hộ vệ lôi xềnh xệch tới.

Lúc này Hách Liên Tranh đã ôm Mai Đoá vào trong xe, còn mình thì ngồi trên cang xe, để cho hộ vệ băng bó vết thương trên cánh tay. Thấy bà thím đã tới, gã cất giọng lạnh lùng:”Vào đó kiểm tra thân thể Mai đi rồi

quay ra nói cho ta biết. Hãy nhớ lấy, người thấy những gì, từ giờ trở đi chôn sâu trong bụng cho ta.”

Bà thím sợ hãi đến run rẩy, vội vàng vâng dạ rồi chui vào trong xe, một lúc sau quay ra, trên mặt lộ ra nét thương hại, ghé tai Hách Liên Tranh thì thào vài câu.

Hách Liên Tranh lặng thinh, phất tay ra hiệu cho bà lui xuống, lẳng lẳng ngồi trên càng xe ngắm bầu trời hồi lâu, xoay người chui vào thùng xe.

Mai Đoá đã thay bộ y phục mới, năm đó, nét mặt điên cuồng đã an tĩnh trở lại. Thấy Hách Liên Tranh, nàng ta còn nở một nụ cười.

Sau đó nàng ta giang rộng hai tay, nhẹ nhàng nói với Hách Liên Tranh:”A Trát...A Trát... Vừa rồi ta còn tưởng mình chết rồi cơ...Tự dưng gặp được con, ta muốn điên lên rồi...Ta không cần đau con chứ? Để ta xem...ta xem nào...”

Hách Liên Tranh nhìn khí sắc tiêu tụy của nàng ta, đôi mắt đỏ lên, suýt nữa là rơi lệ, đưa cánh tay đã băng bó của mình sang, miễn cưỡng cười nói:”Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ.”

Mai Đoá vuốt ve vết thương băng bó bằng vải trắng của gã, nước mắt lại rơi xuống như mưa.

Một lúc sau, nàng ta khẽ nói:”A Trát...không phải con, không phải con đúng không? Con được ta nuôi lớn từ nhỏ, con không có trái tim ác độc hơn cả giống sài lang đó!”

Hách Liên Tranh lặng thinh không đáp, một lúc sau mới khó khăn mở miệng:”Mai đi...Đây có lẽ chỉ là một sự hiểu lầm...”

“Hiểu lầm à!” Mai Đoá lập tức nổi cơn kích động, vung vẩy ngồi dậy muốn vén lớp áo da. “Hiểu lầm kiểu gì mà trở thành như thế...”

“Đừng mà!” Hách Liên Tranh cuống quýt giữ nàng ta lại: “Đừng mà! Mai Đoá di, dì đừng kích động...Chúng ta hãy từ từ nói chuyện...”

Mai Đoá nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng, hồi lâu mới lạnh lùng nói: “Thuận Nghĩa đại vương các hạ, nếu ngài không tin lời ta nói thì hãy đích thân phái người đưa ta quay lại trại ngựa Đức Châu đi! Cũng dễ cho người của ngài tận mắt nhìn xem, rốt cuộc là ai đang nói dối!”

“Mai Đoá di...Đừng nói ra những lời này, con nào có nghi ngờ dì.” Hách Liên Tranh nhẹ nhàng nói, “Nhưng con cũng biết, Tri Vi không phải là người như thế, trong chuyện này nhất định là có hiểu lầm. Thế này đi, con còn chút việc, trước hết con sẽ phái người đưa dì về vương đình, có chuyện gì thì đợi con về hẵng nói sau, được không?”

“Người để ta một mình trở về vương đình?” Mai Đoá bỗng dừng trợn mắt. “Người để ta một mình đối mặt với Vương phi giả hoạt như kèn kền, hung ác như sài lang của người sao? Người muốn đẩy ta vào hố lửa một lần nữa sao?”

Hách Liên Tranh há hốc miệng không thể bảo là Phượng Tri Vi đã không còn ở vương đình, đành phải nói: “Thôi thì không về vương đình nữa, con sẽ gửi gắm dì cho tộc trưởng Thanh Điều, để ông ấy chăm sóc dì...”

“Thôi được rồi, Đại vương!” Mai Đoá bật cười nhạt, “Người của người bây giờ đều đã trở thành chó săn cho Đại phi nhà người rồi! Người chống mắt mà xem, hôm nay người đưa ta về, ngày mai ta sẽ bị đuổi trở lại Đức Châu!”

“Vậy dì muốn thế nào?” Hách Liên Tranh nhú mày.

“Ta đi theo con!” Mai Đoá cất giọng kiên quyết, “Con đi đến đâu, ta sẽ theo đến đó, A Trát...Ta đã thành ra thế này rồi, con bảo ta còn dám tin

tưởng ai nữa? Nếu con không chịu đưa ta theo, ta sẽ lập tức lăn xuống xe, chết dưới bánh xe của con!”

Nói đoạn, nàng ta lập tức nhổm người dậy, vùng vẫy đẩy chần nệm ra, lăn xuống xe.

Hách Liên Tranh ngăn nàng ta lại, nhưng vẫn kiên quyết nói:”Mai Đoá đi, dù là chuyện gì, dù là lỗi của ai, đều phải chờ con trở về hẵng nói. Bây giờ con không thể mang dì theo, chuyển đi này của con...rất quan trọng.”

Gã không nói thêm gì nữa, nhanh chóng xách Mai Đoá xuống xe, quát lên:”Để lại hai mươi người, hộ tống Mai Đoá trở về Thanh Điều bộ!” Nói rồi không ngoái đầu lại, thúc ngựa đi tiếp.

Mới đi vài bước, chợt nghe phía sau nổi lên tiếng kinh hô.

Gã quay đầu lại, thấy Mai Đoá giãy ra khỏi đám hộ vệ, đuổi theo đội xe. Vừa rồi khi xuống xe nàng ta vẫn chưa xỏ hài, giờ đang chạy trên đất cát bằng đôi chân trần, lòng bàn tay chân lập tức bị cứa rách, trên mặt đất loang lổ một chuỗi vết máu. Nhưng nàng ta dường như không hề cảm nhận được, cũng không biết lấy sức lực từ đâu mà đột ngột tung người nhảy lên, túm được vào mép cổ xe đi sau cùng, rồi cứ thế ôm thật chặt, treo mình lơ lửng bên thành xe.

Hách Liên Tranh chợt biến sắc, gào to:”Dừng xe! Dừng xe lại”

Cỗ xe lập tức dừng lại, Hách Liên Tranh cười khoái mã phi tới gần. Mai Đoá túm chặt lấy càng xe buồn bã ngẩng đầu, nói:”A Trát...Con không cần ta nữa..thì thì thể của ta sẽ đi theo con...”

Hách Liên Tranh ngậy ra dưới ánh nắng.

“A Trát, con sợ gì chứ? Ta có thể làm gì con và Đại phi của con khi đã thành ra thế này rồi?” Mai Đoá mỉm cười buồn bã. “Ta biết con bao che

cho nàng ấy, ta đã ra nông nổi này con vẫn còn bao che. Nhưng nếu con đã tin tưởng nàng ấy vô điều kiện thì hãy đưa ta theo, để thử hỏi nàng ấy, thử hỏi Đại phi bằng thanh ngọc khiết nhà con, xem ta có vu oan cho nàng ấy không?”

Hách Liên Tran im lặng, sắc mặt kiên định cuối cùng thoáng lộ ra một tai dao động.

Mai Đoá bám víu vào càng xe, ngẩng mặt lên nhìn Hách Liên Tranh, ánh lệ trong vắt, nhẹ nhàng nói:”A Trát, A Trát của ta...Con lúc nào cũng kiên định như thế, năm ấy con mới hai tuổi...Ta ôm con ngồi trong lồng cỏ khô, con tuyệt nhiên không hề khóc lóc, còn nói với ta, Mai Đoá tử tử, chúng ta đừng sợ, không cần phải sợ...Con còn nhỏ xíu, nhưng ta ôm con bỗng dưng cũng hết run rẩy. Con còn không sợ thì ta sợ gì chứ? Thúc thúc con đâm trường thương vào lồng cỏ khô, đâm rách bàn tay con, thế mà con vẫn không thềm nhúc nhích, ta còn sợ gì nữa? Chẳng qua là hồ băng...Làm sao chết được...A Trát con xem...Hiện giờ ta đã ra nông nổi này mà vẫn chưa chết...A Trát của ta...Trên đời này, ta chẳng còn gì cả, sống,,,vì còn, mà chết, cũng vì con...”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 64: Phó Thác Sinh Tử

Type: HK

Hách Liên Tranh gầm lên một tiếng làm Mai Đóa giật mình, lập tức ngậm miệng lại, ngẩng gương mặt nước mắt đầm đìa, hoảng sợ nhìn gã.

Hách Liên Tranh không nhìn nàng ta nữa, phiến muện đi qua đi lại dưới đất. Mai Đóa hạ giọng khóc nức nở, dưới lớp áo da rách nát, mơ hồ thấy đôi chân loang lổ vết máu, khiến hộ vệ xung quanh đều tỏ ra thương cảm.

‘Đại vương...’ Lần này Bát Bưu hộ vệ có bốn người đi theo, Đại Bằng thử cầu xin giúp, Tam Chuẩn cũng cho rằng, Đại vương trung nghĩa đôn hậu của họ không thể nào vứt bỏ một Mai Đóa như thế - đây là ân nhân cứu mạng của gã, chăm nom gã lớn lên, bây giờ lại rơi vào thảm trạng này.

Thế là Tam Chuẩn tiến lên, tự ý nâng nàng ta dậy. Hách Liên Tranh quay lưng về phía bọn họ, chẳng nói chẳng rằng.

Mai Đóa nín khóc, liếc nhìn bóng lưng của Hách Liên Tranh, thấy gã không động dậy, khóe môi nở một nụ cười, được Tam Chuẩn và bà thím dìu lên xe.

Hách Liên Tranh vẫn không hề nhúc nhích, đám hộ vệ đều thở phào nhẹ nhõm, tươi cười đi đánh xe.

Đợi Mai Đóa chui vào trong xe ngồi yên ổn, Hách Liên Tranh liền leo lên ngựa, nói với Đại Bằng có kỹ thuật đánh xe tốt nhất trong Bát Bưu:

“Người đi đánh cỗ xe của Mai Đóa.”

Đại Bạng vâng dạ, leo lên càng xe. Hách Liên Tranh đóng cửa xe lại - đây là xe chở lương thảo, không có cửa sổ, chỉ có cửa ra vào là có thể mở ra. Để tránh lật xe nửa đường khiến lương thảo đổ xuống, trên cửa đều gắn chốt sắt.

Hách Liên Tranh đóng cửa lại, cài chốt sắt, sau đó vung tay quát mạnh một roi lên mông con ngựa kéo xe!

Con ngựa giật mình, hí dài rồi tung vó chạy, trong xe vọng ra tiếng thét kinh hãi của Mai Đóa. Trên càng xe, Đại Bạng cầm dây cương trợn mắt há mồm. Hách Liên Tranh gầm lớn: “Đánh xe cho cẩn thận, đưa Mai đi trở về vương đình!”

Đại Bạng luống cuống tay chân, vội vàng điều khiển dây cương, vận dụng hết kĩ năng của mình để vỗ về con ngựa đang kinh hãi, bình ổn cỗ xe. Tiếng khóc to của Mai Đóa vang lên từ trong xe, mơ hồ còn nghe ra tiếng đập cửa xe ‘rầm rầm’, thanh âm nặng nề như đập vào lòng người. Hách Liên Tranh quay phắt đi, xoay lưng về phía cỗ xe đang chạy xa dần, hai tay siết chặt, đôi mắt nhắm nghiền.

“Đại vương!” Đám hộ vệ thảo nguyên thẳng như ruột ngựa đồng loạt hô lớn không đồng tình.

Đại vương sao lại thiên vị như thế, nhẫn tâm như thế! Đây có còn là Đại vương nhân nghĩa trí dũng, ân oán phân minh trong lòng bọn họ hay không?

“Phái hai mươi người, đuổi theo làm hộ vệ.” Nhưng Hách Liên Tranh như đã mất đi tất cả sức lực, chẳng nghe ra sự bất mãn của mọi người, một mình vẫy tay, kéo lê bàn chân leo lên ngựa.

Đám hộ vệ nhìn Đại vương nhà mình bằng ánh mắt xa lạ, đợi mãi vẫn không ai động đậy. Tam Chuẩn hung hãn giậm chân, vung tay quất roi một tên hộ vệ.

“Bảo các người đuổi theo, còn không mau đuổi!”

Hai mươi hộ vệ leo lên ngựa, đuổi theo cỗ xe kia. Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, tiếng cười nói rôm rả lúc trước đều đã bay lên chín tầng mây.

Tam Chuẩn buồn bã đánh xe, không ngó ngàng đến ai hết. Hách Liên Tranh ngồi thẳng người trên ngựa, lặng im thín thít.

Gã không phải kẻ ngốc, cũng cảm nhận được sự thất vọng của hộ vệ quanh mình. Xưa nay bọn họ vẫn kính gã như thần, hôm nay sự tuyệt tình dường như hoàn toàn vô lý của gã khiến vị thần kia rơi xuống khỏi mây xanh.

Muốn xây dựng hình tượng có lẽ cần sự bồi dưỡng mất rất nhiều ngày tháng, nhưng thường thường sụp đổ chỉ trong chớp mắt.

Hán tử thảo nguyên không hiểu bấy nhiêu cổ kị khó xử, không hiểu lấy đại cục làm trọng, bọn họ chỉ biết có ơn phải đền đáp, thấy người gặp nạn nhất định phải cứu giúp.

Đây là lần đầu tiên Hách Liên Tranh cảm nhận được xung quanh mình ngập tràn địch ý và bất mãn, bấy giờ mới biết tư vị này khó chịu đến nhường nào.

Gã ngẩng đầu lên, thở ra một hơi thật dài. Phương xa mây bay ngoằn ngoèo như hàng vạn con ngựa phi băng băng, trong phút ngắn ngủi gã tưởng như thấy thiết kỵ Thuận Nghĩa vung trường đao thúc khoái mã, đạp máu bốn ba. Mà đứng trên vạn người, có một thiếu niên hắc y nhuyễn giáp, cười ngựa chạy đầu tiên, nở một nụ cười ung dung mà cương liệt giữa đất trời.

Tri Vi.

Ta không thể đưa dù là một chút nguy hiểm đến bên nàng, dù đó chỉ là một khả năng nhỏ bé, đều không được.

Dẫu vì vậy mà bị nghìn người chỉ trích.

Ta cũng cam lòng!

“Con đường mòn trên núi Bạch Đầu đã dọn dẹp sạch sẽ rồi.” Ở vị trí bí mật sau một ngọn đồi, Phượng Tri Vi vạch ra kế hoạch cuối cùng với đám thuộc hạ. “Đoạn cuối cùng là một vách núi, may mà không quá dốc, nhưng muốn leo xuống mà không gây ra tiếng động là chuyện rất khó khăn. Cho nên, chúng ta chỉ chọn ra những người tinh nhuệ nhất đi đánh úp, do ta dẫn đầu, từ phía sau đâm thẳng vào chủ trưởng của Tấn Tư Vũ. Những người còn lại do Thuần Vu và Dương Vũ chỉ huy, mang theo chiến mã, móng ngựa bọc cỏ, miệng ngậm rọ sắt, chờ ở bãi lầy Bạch Linh nằm ngoài chủ doanh năm dặm, lấy pháo hoa màu đỏ làm tín hiệu. Bên này vừa phá chủ trưởng, bên kia lập tức tấn công dữ dội.”

“Tôi đi theo ngài!” Diêu Dương Vũ lập tức cự tuyệt.

“Không được.” Phượng Tri Vi đáp còn dứt khoát hơn. “Võ công của ngươi không đạt chuẩn.”

Mấy cậu ấm vườn cổ lườn Phượng Tri Vi, nàng không thêm liếc bợn họ lấy một cái.

“Chúng tôi sẽ cực kỳ cẩn thận mà!” Diêu Dương Vũ van nài, nhìn về hướng núi Bạch Đầu, trong lòng mơ hồ có chút bất an.

“Các người đi theo ta chỉ tổ chịu liên lụy.” Phượng Tri Vi không hề khách khí. “Người tưởng ta cho các người đánh thẳng vào đại doanh là nhẹ nhàng lắm sao? Đại doanh có mười vạn binh mã!”

“Vậy vì sao ngài mang theo cô ấy?” Dư Lương không phục, hất hàm về phía Hoa Quỳnh.

Hoa Quỳnh rút xoẹt song đao bên thắt lưng, dứ dứ trước mặt Dư Lương. “Vì sao hả? Rút đao ra nói chuyện!”

Dư Lương chỉ còn biết trơ mắt cứng họng, đều là dân nửa đường đi học võ công, người ta học giỏi hơn hẳn thì biết làm sao được.

“Hắc Quả Phụ!”

“Thư sinh ẻo lả!”

Bên kia nhốn nháo như chơi gà, bên này Phượng Tri Vi làm như không nghe thấy.

“Tông tiên sinh sẽ đi theo đội của các người.” Phượng Tri Vi nói, “Ta đã điều tra địa hình rồi, đằng sau vách núi kia có một cái hang trông không có gì bắt mắt, lối đầu chuyển này không thuận lợi còn có thể rút lui theo hang ấy, thật ra không có gì nguy hiểm. Trái lại bên các người lấy một địch mười đánh thẳng vào đại doanh, khó khăn hơn chúng ta rất nhiều. Các người yên tâm, Cố huynh luôn đi theo ta.”

Diêu Dương Vũ còn định nói thêm câu gì thì Phượng Tri Vi đã đứng dậy, không cho nghi ngờ. Bỗng nghe “bịch” một tiếng, trên trời lao xuống một bóng người.

Người kia chật vật ngã xuống, miệng ngậm đầy bùn.

Đằng xa, Cố thiếu gia phúi tay, bảo: “Nghe lén.” Rồi ung dung thông thả bước đi.

Người rơi xuống đất gian nan ngẩng đầu lên, đây là Hiệu úy Vệ Ngọc do Ninh Dịch phái tới. Phượng Tri Vi mở hội nghị quân tình tuyệt mật, hiển

nhiên không cho hần tham gia.

“Tướng quân...” Vệ Ngọc bò dậy, nhìn vào đôi mắt nửa cười nửa không của Phượng Tri Vi, khẽ rung mình, lại hấp tấp nói: “Kế hoạch của ngài rất mạo hiểm...”

“Người chuẩn bị đi báo cho Sở vương biết sao?” Phượng Tri Vi ngắt lời hần.

Vệ ngọc thế mà lại gật đầu, thành khẩn nhìn nàng, “Tướng quân, trước khi tôi đến đây, điện hạ đã đích thân dặn dò rằng không cần biết ngài nghĩ gì, cũng buộc phải nghe theo những lời ngài ấy nhờ Diêu Hiệu úy nhắc lại, còn muốn tôi có được tin tức gì cũng phải báo lại cho ngài ấy biết. Đây là vương mệnh, tôi...không thể làm trái.”

“Vậy người đi báo đi.” Câu trả lời của Phượng Tri Vi cũng vượt ngoài dự kiến, nàng vỗ tay, Cố thiếu gia liền dắt lại một con lừa què.

Lừa rất xấu, rất già, rất suy yếu, khoé mắt đầy gỉ, ánh mắt lơ đãng ngoài ngoài.

Phượng Tri Vi nhìn Cố thiếu gia đầy ngưỡng mộ, nàng chỉ bảo y tìm một con lừa, thật khó cho y tìm đâu ra một con lừa già yếu đến kinh người như thế.

Vệ Ngọc nhìn lưng con lừa gầy như bị đao gọt kia, ngồi xuống chắc là cửa rách móng chữ chẳng đùa, sắc mặt còn đặng hơn hoàng liên.

Trăm dặm đường xa, dùng con lừa này quay về báo tin ấy hả? Bao giờ đến nơi thì chiến sự nhất định đã kết thúc.

“Đi thôi.” Phượng Tri Vi thân thiết đỡ hần ngồi lên lưng lừa, vỗ mông lừa, con lừa già lắc lư bò ra như một con ốc sên. “Nhớ thay ta vấn an điện hạ, con lừa này cũng khỏi cần trả lại cho ta, cứ nói là ta tặng cho ngài ấy

bồi bổ thân thể. Hoa tươi tôn dáng người xinh, có con lừa quý để dành hiến vương; hiếu tâm của Ngụy Tri , xin điện hạ nhất định phải nhận lấy.”

Vệ Ngọc mặt mày nhẵn nhố cười lừa đi “báo tin”, Phượng Tri Vi ngửa đầu xem sắc trời, nói” “Hách Liên Tranh sắp đưa lương tới rồi, đợi lát nữa ăn no rồi xuất phát, thị phi thành bại, chỉ quyết định vào canh hai đêm nay.”

Gió đem thu thối qua ngọn cỏ, phát ra tiếng rì rào, thối cho lửa trại chập chờn muốn tắt.

Tiếng khóc trong xe ngựa từ đầu đến cuối chưa bao giờ ngừng.

Đại Bạng thở dài, gỡ cái đùi dê nướng ra từ đồng lửa, đi đến bên xe, nhẹ nhàng nói: “Mai Đóa cô nương, cô ăn chút gì đi.”

Trả lời hẳn chỉ là một tiếng khóc thê lương cao vút.

“Cô nương, ăn chút gì đi, dù gì cô cũng phải gắng gượng đến khi Đại vương trở về chứ.” Đại Bạng ngồi xồm trước cửa xe, tha thiết khuyên bảo.

“Ta làm sao chờ được đến ngày ngài ấy trở về?” Một lúc sau, giọng nói xen lẫn với tiếng nước nở của Mai Đóa truyền ra từ sâu bên trong.

Cuối cùng nàng cũng chịu trả lời, Đại Bạng mừng thầm trong lòng, nói: “Cô kiên trì một chút, Đại vương chẳng bao lâu nữa sẽ trở về, thời gian chẳng qua chỉ khoảng nửa ngày đường...”

Mai Đóa đột ngột im lặng, hồi lâu mới khẽ thì thào: “Ta không muốn quay về vương đình.”

Đại Bạng khó xử vịn tay, Mai Đóa nói: “Chúng ta dừng lại chờ ngài ấy ngay tại đây có được không?”

Đại Bạng ngơ ngác, do dự nói: “Chuyện này...”

Mai Đóa thấy hân đã động lòng, lập tức bồi thêm: “Chúng ta đang trên đường trở về vương đình mà, người có thể nói là gặp chuyện phải trì hoãn. Đại vương chỉ không muốn ta đi theo ngài ấy mà thôi, nhưng đâu có nói ta không thể chờ ngài giữa đường, ta...ta không dám quay về vương đình.”

Nàng ta lại bật khóc, thanh âm đau xót. Đại Bểng ngừng thấy mùi thuốc và mùi hôi thối thoang thoảng bay ra từ trong xe, cõi lòng chua xót.

Mấy người hộ vệ đi tới, thi nhau khuyên bảo, Đại Bểng cuối cùng cũng gật đầu.

Tiếng khóc của Mai Đóa thấp dần, Đại Bểng thở dài, xuống xe, thấy cách đó không xa có một ngọn núi đá thấp, bèn ra lệnh cho các hộ vệ đánh xe ngựa vào trong núi.

Tâm trạng của Mai Đóa hình như cũng khá hơn một chút, còn xuống xe ngồi dựa gần đồng lửa lại đích thân nướng thịt dê đưa tận tay cho các hộ vệ. Họ thấy gương mặt nàng ta tiêu tụy, đáy lòng đều chua xót, bèn ăn thịt nàng ta nướng hết sức ngon lành.

Nhưng Đại Bểng vẫn không lại gần đồng lửa, cũng không ngồi gần Mai Đóa, làm tròn bốn phận canh gác trên cao, chợt nghe tiếng Mai Đóa gọi hân từ đằng sau. Đại Bểng vừa quay đầu lại, mơ hồ thấy những hộ vệ gác bên đồng lửa đều đã ngủ thiếp đi, trong lòng giật nảy, rồi hân nhận ra sau lưng mình có ai đẩy mạnh một cái, nặng nề ngã xuống khỏi núi đá.

Một bóng đen nhẹ nhàng lướt qua từ sau lưng hân, lười nhác giẫm lên lưng hân, cười nói với Mai Đóa đứng bên cạnh đồng lửa: “Cũng may cô thông minh, biết dừng lại ở chỗ này. Đi thêm một đoạn nữa là đất hộ quân vương đình thường xuyên lui tới, ta cũng không dám tùy ý xuống tay.”

Mai Đóa nhìn hân, trong ánh mắt lóe lên một tia thù hân, lạnh lùng xoay mặt đi không thèm để mắt đến hân.

“Đừng như thế mà.” Khắc Liệt mỉm cười xoa xoa lên mặt nàng ta. “Đáng ra cô nên vui vẻ một chút, chẳng bao lâu nữa, , Đại vương của cô sẽ trở về bên cô.”

Mai Đóa quay mặt đi, buông lời căm ghét: “Đừng chạm vào ta!” Lại ngó Đại Bằng bị hắt xách theo, nghi hoặc hỏi: “Người nhất định muốn ta thám thính xem Đại vương đi đâu để làm gì? Không phải người tính hại ngài ấy chứ?”

“Đừng hỏi nhiều như thế.” Khắc Liệt cười nói, “Tóm lại cô phải nghe ta thì mới có thể quay về bên Đại vương nhà cô. Nhưng Hách Liên Tranh đúng là nhẫn tâm, trông cô như thế này, cầu xin gã như vậy mà gã vẫn không cho cô đi theo. Ta bám theo gã, cũng suýt nữa bị mật thám bên phí Ngụy Tri ra đón phát hiện, may mà bên cô cuối cùng cũng để lại một chỗ trống cho ta.”

“Vừa rồi ta hỏi những hộ vệ kia.” Mai Đóa nói, “Bọn họ không biết Đại vương muốn đi đâu, mỗi lần chở quân lương gần đến nơi lại có người khác tới đón, nhưng ta nghĩ chắc Đại Bằng phải biết.”

“Vậy à.” Trong ánh mắt Khắc Liệt lộ ra thần thái phấn khởi bùng bùng. “Ta có vài tin vui đây, chắc hẳn vị An vương điện hạ kia của Đại Liêu nhất định sẽ cảm thấy vô cùng hứng thú...”

Khi trời sắp tối, có tiếng xe ngựa chạy tới gần khe nhỏ sau lưng núi Bạch Đầu.

“Hô Trác bộ đưa đồ tới.” Trong mắt Phượng Tri Vi lóe lên vẻ vui mừng, rảo bước ra đón, kế đó lại nghe tiếng một người cười bảo: “Hách Liên Tranh may mắn không làm nhục mệnh, đưa đồ đến đúng giờ.”

“Sao ngài lại đích thân đến đây?” Phượng Tri Vi vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên, Hách Liên Tranh sải bước tới gần, đích thân chỉ huy các hộ vệ dỡ vật dụng trên xe xuống , “Ngoại trừ lương thực phía Vũ Châu đưa tới,

còn mang theo một mớ thịt dê thịt bò và phô mai do các tộc dân tự ủ, còn có loan đao do thợ rèn Hô Trác chế tạo. Các huynh đệ ăn quen đồ ăn thảo nguyên, quen dùng vũ khí của mình, thế là thuận tay nhất.”

“Hiếm khi thấy ngài cẩn thận như thế.” Phượng Tri Vi nhếch miệng cười, “Lương thực bên này vẫn ổn, nhưng còn thừa không nhiều lắm. Về phần thịt dê thịt bò và phô mai, lập tức phát xuống cho mọi người ăn no căng bụng thì thôi!”

Đám Diêu Dương Vũ còn chưa có cảm giác gì thì đám kỵ binh Hô Trác đã reo hò ầm ĩ. Chinh chiến bên ngoài, gặm toàn lương khô, mì và bánh của Trung Nguyên, đêm nay có thể ăn những món quen thuộc, mọi người đều vô cùng hưng phấn.

Hách Liên Tranh ngó sang Phượng Tri Vi, nhìn nàng từ đầu xuống chân từ trái sang phải, một lúc sau mới nhíu mày hỏi: “Hình như gầy đi thì phải?”

Liếc nhìn đám Diêu Dương Vũ, Phượng Tri Vi sợ Hách Liên đại vương không nhìn, buột miệng nói ra câu gì không thích hợp, bèn vội vàng nói: “Còn chưa đi lo việc cơm nước, chuẩn bị cho sớm?”

Diêu Dương Vũ liếc nhìn Hách Liên Tranh, bật “à” lên, dẫn theo các huynh đệ ra khỏi trường, vừa đi vừa lầm bầm: “Tướng quân thật có duyên với nam nhân...”

Hách Liên Tranh loáng thoáng nghe thấy, phì cười. Phượng Tri Vi hậm hực nói: “Tiểu tử khốn kiếp, coi trời bằng vung.”

Giọng nàng tuy oán trách nhưng ánh mắt lại hàm chứa ý cười tỏa ra tia sáng rạng rỡ dưới hoàng hôn ảm đạm.

Hách Liên Tranh nhìn vào đôi mắt mờ mịt hơi sương mà lại trong sáng lấp lánh của nàng, những lời chất chứa trong lòng bỗng dưng đều nghẹn lại

bên miệng. Trên đường đi gã đã nghĩ kĩ một vài câu muốn hỏi, muốn biểu lộ một chút nghi hoặc, nhưng đến lúc này đột nhiên không có hứng hỏi ra. Hỏi cái gì chứ? Người mang một đôi mắt như thế, tuyệt đối không thể làm ra một việc ác độc nhường ấy.

Có lẽ nàng tâm kế thâm trầm, có lẽ nàng không từ thủ đoạn nhưng cái ác của nàng vĩnh viễn đều có nguyên nhân và nguyên tắc của nó.

Hách Liên Tranh khẽ bật cười, cảm thấy dường như tảng đá lớn đè nặng trong lòng mình vừa biến mất, toàn thân đều nhẹ nhõm, chợt nghe cô gái nhảy cảm bên cạnh hỏi: “Hình như huynh muốn hỏi câu gì?”

“Không, không có gì.” Hách Liên Tranh lắc đầu, nhìn Phượng Tri Vi thành khẩn nói: , “Ta chỉ cảm thấy, ở bên cạnh nàng, rất vui.”

“Đồ ngốc.” Phượng Tri Vi khẽ cười.

Bước vào từ bên ngoài, Cổ thiếu gia thấy Hách Liên Tranh, đột ngột liếc tới, chặn trước mặt gã, cách một tầng mạng che cũng có thể nhìn ra đôi mắt lấp lánh.

Hách Liên Tranh vỗ đầu, cười nói: “Muốn hỏi thăm Tri Hiếu nhà người chứ gì? Ừm...”

Gã do dự giây lát, trong một thoáng do dự, Cổ thiếu gia đã lập tức lại gần mấy bước, ngay cả Phượng Tri Vi cũng quay đầu sang.

“Cũng không có gì.” Hách Liên Tranh vội vàng cười xòa, “Trước đó vài ngày đã bắt đầu phát sốt tiêu chảy, buồn bức không yên. Y quan vương đình khám qua, nói không sao cả, nhưng cho đến khi ta đi hình như nó vẫn chưa hết sốt.”

Cổ thiếu gia lập tức ngoái lại nhìn Tông Thần, Tông Thần nhú mày, hỏi: “Có sốt cao không? Đã khám tura lưỡi chưa? Có ho hắng gì không?”

Hắn hỏi liên tiếp mấy câu, Hách Liên Tranh đáp từng câu một. Tông Thần nhíu mày, Phượng Tri Vi liền hỏi: “Lẽ nào nó bị lên sởi?”

Tông Thần im lặng không đáp, một lúc sau mới lên tiếng: “Không xem triệu chứng trực tiếp thì không thể xác định được.”

Hắn nói ra câu này khiến mọi người tỏ ra thận trọng hơn một chút. Cố thiếu gia không hiểu nghĩa từ “lên sởi” cho lắm, ngoái đầu nhìn Phượng Tri Vi. Nàng bảo: “Không sao đâu, hay là ta mời Tông tiên sinh quay về xem bệnh.”

“Không được, với tình hình hiện tại, phải dựa vào sức Tông tiên sinh rất nhiều, tuyệt đối không thể rời quân.” Hách Liên Tranh lập tức gạt đi, ngay cả Cố thiếu gia cũng lắc đầu.

Phượng Tri Vi liếc nhìn sang Cố Nam Y, y lắc đầu rất kiên quyết nhưng đôi mắt lại ngóng về phía vương đình. Rõ ràng y đã nghe ra nguy hiểm trong đó, nhưng vẫn vì an toàn của nàng mà không chịu để Tông Thần ra đi.

Người kahsc không hiểu rõ, nhưng Phượng Tri Vi lại vô cùng thấu hiểu địa vị của Tri Hiếu trong lòng y. Đứa bé được y chủ động ôm vào lòng và tự tay nuôi nấng lần đầu tiên trong đời, là chìa khóa của linh hồn y, cánh cửa mở ra tâm linh y. Y yêu mến và trân trọng nó, giống như trân trọng sinh mệnh của bản thân.

“Hách Liên, Tri Hiếu sinh ra ở phương nam, thể chất không được cứng cáp như trẻ con ở thảo nguyên của huynh. Về mặt này vu y thảo nguyên của huynh cũng không có kinh nghiệm như Hán y. Lỡ đâu đây là bệnh đậu mùa thì không thể khinh suất được. Ta thấy hay là để cho Tông tiên sinh quay về một chuyến, đại mau về sớm là được.”

Hách Liên Tranh lặng thinh, không tiện phải đối thêm nữa bèn nhíu đôi mày rậm. Cố thiếu gia vẫn còn lắc đầu thì Phượng Tri Vi đã cương

quyết đẩy Tông Thần ra ngoài. Hách Liên Tranh thở dài, dắt con ngựa Liêu của mình ra , nói: “Đành phải phiền tiên sinh vất vả một chút, đi mau về sớm.”

Tông Thần để lại một bao thuốc, “Đây là Vạn Linh hoàn do ta điều chế ra, có hiệu quả với hầu hết các loại độc dược, mọi người giữ lấy.”

Ba người đều đồng ý, nhìn Tông Thần hấp tấp ra đi. Phương Tri Vi nắm ta Cổ thiếu gia đang kiễng mũi chân nhìn theo bóng Tông Thần xa dần, vỗ về an ủi: “Không sao đâu, đừng nói chưa chắc đã là bệnh đậu mùa, cho dù phải, có Tông tiên sinh rat ay, huynh còn sợ gì chứ?”

Cổ thiếu gia trầm tư một lát rồi cũng vỗ tay nàng, nói: “Có cô ở đây, có mọi người ở đây, ta chẳng sợ gì hết.”

Phương Tri Vi ngậy người, nhẹ nhàng cười lên, cầm tay y: “Yên tâm, đều ở đây hết.”

Diêu Dương Vũ rời trường, tiện thể đi xem đội cấp dưỡng. Trong nồi lớn đun thịt bò rừng nóng hôi hổi, thứ mùi này người Trung Nguyên ngửi được đều cảm thấy tanh hôi xộc vào mũi, mà hán tử thảo nguyên lại thi nhau chen chúc bên cạnh nồi, nước miếng nhỏ ròn ròn khen thơm quá thơm quá.

Diêu Dương Vũ ngửi được thứ mùi này, nhú mày, chột nhó Ngụy tướng quân từng chạy ra sau vườn núi bóp cổ ép mình nuốt phô mai. Mấy thứ đồ ăn thảo nguyên mùi vị nồng nặc hết sức này, chắc hẳn Tướng quân cũng không quen?

“Sao vẫn nấu lương thực tồn kho? Không phải có lương mới tới ư?” Hãn nhìn chăm chăm vào chỗ cơm ngả vàng trong nồi. “Mấy hôm trước trời đổ mưa to, có một số gạo tấm bị ngâm nước, xông lên mùi lạ.”

Người cấp dưỡng cười đáp, “Tướng quân dặn rằng không được lãng phí, lương cũ thì phải ăn trước.”

“Vậy người hãy nấu nồi nhỏ cháo gạo mới.” Diêu Dương Vũ do dự giây lát, lại lật lật mấy thứ được đưa tới, vui vẻ nói: “Hóa ra còn có rau xanh trứng gà! Mau mau lấy cho ta mấy thứ không dập không nát, cẩn thận xào nấu vài món đưa vào trong trướng của Tướng quân, nếu bị hỏi thì người cứ bảo là ta gọi.”

“Dạ.” Người cấp dưỡng tay chân nhanh nhẹn vội vã đi làm, “Đúng là Diêu Hiệu úy rất quan tâm Tướng quân, kể ra thì Tướng quân quả thật rất vất vả...”

Diêu Dương Vũ cười ha hả, thòm thòm dí mũi vào rau xanh ngửi ngửi, rồi mới lưu luyến rời đi, chen chúc với đám lính trước nồi thịt dê chờ đến bữa cơm chiều.

Buổi tối, đồ ăn được đưa vào chủ trướng, Phượng Tri Vi thấy vậy bèn nhú mào, nhưng chỉ nhìn sang Cố thiếu gia, không nói gì cả.

Tiểu Ngốc cũng thật đáng thương, y còn ghét ăn thịt dê hơn cả nàng, lần nào cũng phải nhắm mắt nhắm mũi mà nuốt. Chuyến này lên Bắc Cương đánh trận, hồ đào cũng không thể cung cấp, mỗi lần Phượng Tri Vi nhìn đến mấy túi hồ đào trống trơn đeo bên thắt lưng y đều cảm thấy trong lòng chua xót.

Con gái không được ôm, hồ đào cũng chẳng có mà ăn, nếu không cho người ta ăn một miếng rau xanh thì Phượng Tri Vi có mặt dày đến đâu cũng cảm thấy ngượng ngùng.

“Huynh đi ăn thịt dê đi.” Phượng Tri Vi đẩy Hách Liên Tranh. “Chúng ta ở lại đây húp cháo.”

“Đừng có mơ.” Hách Liên Tranh bon chen ngồi bên cạnh nàng, giành bát cháo húp một ngụm. “Đừng nghĩ đến chuyện trốn vào một xó ăn mảnh.”

Phượng tri Vi cười cười, gấp rau cho Cố tiểu ngọc đang vui đầu vào trong bát, lại nói: “Ăn xong thì về đi thôi, bên vương đình không thể thiếu huynh một ngày.”

Hách Liên Tranh không đoái hoài đến nàng, gấp rau xanh vào trong bát nàng.

Phượng Tri Vi che bát lại.

Hách Liên Tranh vẫn không buông đũa, ngược mắt lên nhìn nàng, đôi mắt sáng rực bức người.

“Tông tiên sinh đã đi rồi, ta không thể đi nữa.” Gã nói, “Dù có bò cũng phải bò theo.”

“Huyng mang thân phận cao quý...” Phượng Tri Vi định bụng khuyên bảo, Hách Liên Tranh lại vui đầu ăn cơm, không đoái hoài đến nàng.

Biết người này mà đã bước lên thì tám con trâu cũng không kéo nổi, Phượng Tri Vi thở dài. Ba người qua quýt ăn xong bữa cơm, mấy món ăn đơn giản nháy mắt đã hết veo. Cố thiếu gia ăn đặc biệt nhiều, y đã nhớ nhung rau xanh ở Trung Nguyên từ rất lâu rồi.

Thuần Vu Mãnh mặc giáp chinh tề tiến vào, nói: “Tướng quân, chúng tôi đi trước một bước.”

“Gặp nhau dưới vách núi Bạch Đầu.” Phượng Tri Vi cười.

“Gặp nhau dưới vách núi Bạch Đầu.” Đáy mắt Thuần Vu Mãnh lóe lên tia sáng hưng phấn, hần bước ra ngoài, tiếng hiệu lệnh trầm thấp hùng hồn

cất lên, chín nghìn kỵ binh phi thẳng đến bãi lầy Bạch Linh.

“Chúng ta cũng nên chuẩn bị rồi.” Phượng Tri Vi bước vào hậu trường thay một bộ hắc y bó người rồi trở ra, ngạc nhiên phát hiện không chỉ có Hách Liên Tranh thay đồ, mà ngay cả Cố thiếu gia cũng thay một bộ y phục dạ hành màu đen bó người.

Phượng Tri Vi biết thứ y phục bó người, chất liệu lại không xịn lắm như thế, đối với một người như Cố thiếu gia, mặc vào sẽ khó chịu y như bị tra tấn, vội vàng nói: “Cố huynh đừng lo, với võ công của huynh thì chẳng lo bị người ta phát hiện...”

“An toàn của cô là quan trọng nhất.” Cố thiếu gia đáp đều đều, thân hình nhoáng cái đã bay vút ra ngoài.

Ba trăm quân đánh đêm được chọn lựa kĩ càng do Hoa Quỳnh thống lĩnh, đã đứng sẵn sàng ngoài trường chờ Phượng Tri Vi.

Ngẩng đầu lên nhìn sắc trời, bóng đêm u ám, trên thảo nguyên có một làn sương mờ vệt vờn quanh. Khi Tông Thần ra đi, đã dự đoán rằng đêm nay sẽ có sương, chính là thời cơ hành động tốt nhất.

Vén lùm cỏ rồi tung đảng trước, xuất hiện một con đường mòn dẫn thẳng vào sâu trong núi.

Mọi người sáng bừng hai mắt, chờ Phượng Tri Vi động viên trước quân. Nhưng Phượng Tri Vi chẳng nói chẳng rằng, chỉ lặng lẽ vung tay chém xuống một cái, bổ về phía núi Bạch Đầu!

Động tác của nàng mạnh mẽ hùng hồn, trong bóng đêm ống tay áo màu đen vụt qua, như một tia chớp đánh xuống!

Ai nấy đều bị sự cương quyết và凛冽 trong động tác căm lạng này kích thích, khiến máu nóng và sóng mắt đều sôi lên.

Tuyết quang loé sáng, Hoa Quỳnh vung song đao, lao lên trước nhất.

Hơn ba trăm người bày trận trường xà, vũ khí toàn bộ sơn thành màu đen, hắc y bó sát giày mỏng đế mềm, quanh eo quần sợi thường dài, hơi khom lưng uốn gối, rảo bước rất nhanh trên con đường mòn đi giữa cây cỏ.

Từng bóng đen một nhanh chóng lướt trên cỏ, y phục cọ vào những ngọn cỏ cao phát ra tiếng soàn soạt, hoà lẫn vào tiếng gió gáo thét đằng xa.

Đến bên vách nhí Bạch Đầu, Phượng Tri Vi đưa tay ra hiệu, tất cả mọi người đều dừng lại.

Nằm bò trên vách núi quan sát bên dưới, đại doanh của Tấn Tư Vũ trải dài suốt mười dặm, ánh đèn tù mù, binh lính tuần tra canh gác ban đêm qua lại không ngớt, đông đúc vô cùng. Tất cả lều trướng đều giống nhau y hệt, chẳng nhìn ra chủ trướng ở nơi nào.

Phượng Tri Vi nhắm mắt lại, bản đồ địa hình bên dưới vách núi từ từ trải ra trong đầu nàng. Một lúc sau, nàng mở mắt ra, chỉ về một phương hướng.

Bên cạnh nàng, Hách Liên Tranh gật đầu đồng ý, vẫy tay ra hiệu, mọi người buộc thừng nối đuôi nhau tuột xuống.

Phượng Tri Vi và Cố Nam Y dẫn đầu, nhanh chóng leo một mạch xuống vách núi.

Một đội binh lính tuần tra tiến lại, Phượng Tri Vi lẳng lặng lẩn ra đằng sau lều trướng. Khi bọn họ đi qua mà hoàn toàn không phát giác, nàng tung người ra như một tia chớp.

Tên lính chỉ cảm thấy quầng sáng của cái đèn lồng trong tay chao đảo, còn chưa kịp xoay người, đã thấy cổ họng mình lạnh toát.

Hắn mềm nhũn người, ngã vào cánh tay Phượng Tri Vi. Nàng siết cổ hắn, kéo hắn ra đằng sau lều trưởng, nhẹ nhàng thả thi thể của hắn xuống, nhanh chóng lột y phục mặc lên người mình, lại buộc một sợi vải đỏ mảnh mai lên cánh tay.

Nàng làm vậy là để lát nữa nhận ra người phe mình trong lúc hỗn loạn.

Người bên cạnh cũng thả xuống hai thi thể, Hách Liên Tranh và Cố Nam Y bắt chước theo nàng, thay y phục. Ba người lẳng lặng đưa tay ra hiệu, chia nhau lao ra ngoài.

Một đội binh lính tuần tra thấy một người xách đèn chạy tới, gương mặt nấp sau ngọn đèn mờ hồ không rõ, đang tính mở miệng hỏi khẩu lệnh, chợt thấy trước mắt loé lên tinh quang.

Sau ánh sáng, là bóng tối vĩnh hằng.

Còn hai binh lính đang trốn ca trực, nấp sau một vách núi đá chia nhau ăn lương khô đã lén cất giấu, bỗng thấy có người đi tới, ánh đèn chiếu thẳng vào mặt bọn họ. Trong lúc bối rối, họ vội vàng giấu lương khô, nhưng tay vừa mới vòng ra sau lưng, đã thấy đầu mình rơi trên mặt đất.

Cái đầu rơi trên mặt đất, còn ngờ ngác nhìn lương khô vẫn chưa rơi xuống mà cắm trên mũi kiếm giờ ngang của một người.

Ba người như ma quỷ trong bóng tối, lẳng lặng xử lý rất nhiều trạm gác ngầm tuần tra xung quang chủ trưởng và trưởng của các tướng lĩnh quan trọng.

Thế rồi Phượng Tri Vi giơ tay, lại gần vách núi, làm một động tác.

Vang lên một tiếng “soạt” nhỏ, Hoa Quỳnh hạ xuống bên cạnh nàng, kể đó ba trăm người chờ đợi đã lâu liên tục nhảy xuống.

Họ tiếp đất hết sức nhẹ nhàng, có một vài người tiếp đất không chuẩn, không rơi trúng thảm cỏ, Cố thiếu gia đều kịp thời đánh ra một chưởng, đẩy bọn họ về phía thảm cỏ.

Phượng Tri Vi chỉ tay về phía mấy căn lầu trưởng, mọi người lĩnh mệnh tản ra.

Trong màn đêm, ba trăm tử thần dạ hành thu gặt sinh mệnh lẫn vào giữa các lầu trưởng. Tiếng mũi dao cạo vào máu thịt nặng nề, bị chôn vùi trong tiếng côn trùng gáy chít chít buổi đêm.

Ba người Phượng Tri Vi đã áp sát doanh trưởng của Tấn Tư Vũ.

Tuy thoát nhìn nó giống y hệt những lầu trưởng khác, nhưng chỉ cần có gan đến gần sẽ phát hiện doanh trưởng này không giống bình thường. Canh gác nghiêm ngặt nhất, vị trí tốt nhất, tất cả các lầu trưởng khác dường như đều bảo vệ xung quang nó.

Tấn Tư Vũ còn chưa ngủ, trong trưởng đèn đuốc sáng trưng, nhưng hình như không còn ai khác, cái bóng của hắn in dài trên vách trưởng.

Ánh đèn sáng rực như thế, khiến người ta không tài nào tiếp cận. Ba người Phượng Tri Vi gần như dán sát xuống mặt đất mà bò tới, với võ công của họ, cũng phải mất tròn một khắc mới giải quyết xong tất cả các trạm gác ngầm.

Nằm bò ra thảm cỏ, cơ bắp toàn thân căng thẳng cao độ, Phượng Tri Vi nhanh chóng cựa quậy ngón tay để bàn bạc với Hách Liên Tranh nên dùng cách thức nào chui vào doanh trưởng của Tấn Tư Vũ là thích hợp nhất, thì bất ngờ nghe tiếng bước chân dồn dập.

Thân thể ba người đều căng như dây đàn, nép mình xuống càng thấp.

Hách Liên Tranh ra hiệu cho Phượng Tri Vi: “Có cần rút lui không?”

Phượng Tri Vi lắc đầu, ra ý hãy đợi xem.

Vừa mới lắc đầu, chợt cảm thấy trước mắt tối sầm.

Nàng giật mình, cảm giác đầu tiên chính là nghĩ phải chăng mình đã quá căng thẳng, sau đó lại nhận ra có gì đó không ổn.

Đầu hơi váng vất, thân xác hơi rã rời, sức lực trong cơ thể đột ngột tuôn ra như nước suối. Nàng thậm chí còn cảm thấy mình đã suy yếu đến độ thiếu chút nữa là trôi lênh bênh.

Gay go hơn là, do thứ cảm giác kì lạ này, luồng nhiệt đã ngủ yên lâu ngày trong cơ thể cũng “đùng” một tiếng vọt ra khỏi đan điền, thiêu đốt dọc hệ thống kinh mạch của nàng như một con hoả long. Tựa hồ trong nháy mắt, mồ hôi nàng toát ra đã thấm ướt bùn đất bên dưới.

Trong nháy mắt, Phượng Tri Vi làm ba động tác.

Thứ nhất là nhìn đám người Hoa Quỳnh ám sát xung quanh. Những bóng đen bay nhảy vun vút kia chứng tỏ bọn họ không chịu ảnh hưởng gì.

Thứ hai là liếc nhìn Hách Liên Tranh và Cố Nam Y bên cạnh. Hai người tạm thời không có gì lạ thường, nhưng Phượng Tri Vi khẳng định, nếu những người ăn thức ăn bên ngoài vẫn khoẻ mạnh, vậy thì vấn đề nằm ở rau xanh cháo gạo đêm nay, chưa chắc đã có độc, nhưng nhất định là có vấn đề. Ba người đều ăn, không ai trốn thoát được, hơn nữa Cố Nam Y còn ăn rất nhiều, chẳng qua do nàng có bệnh cũ nên phát tác nhanh nhất đó thôi.

Động tác thứ ba, nàng đột ngột ra tay, giơ ngang bàn tay chém thật mạnh lên gáy hai người bên cạnh!

Cái vỗ này dốc toàn bộ sức lực của nàng, hai người kia dù có nghi ngờ cả thiên hạ cũng không phòng bị nàng lấy một phân. Họ không kịp rên một tiếng đã bị nàng đập cho hôn mê bất tỉnh.

Phượng Tri Vi đánh ngất hai người, vùng vẫy chống người đứng dậy, nhìn thẳng vào kẻ đang hộc tốc chạy tới.

Kẻ kia ăn mặc theo kiểu tướng lĩnh, có lẽ vì nóng vội nên hoàn toàn không để ý quân phòng thủ xung quanh chủ trưởng đã biến mất sạch. Sau lưng hẳn còn một người đi theo, đáng dấp hơi thảm hại, mà thân pháp lại có nét đặc thù.

Từ xa nhìn thấy thân pháp kia, trong lòng Phượng Tri Vi chợt nổ đùng một tiếng, lập tức giả làm tiếng đế gáy.

Đây là âm hiệu rút lui mà nàng đặt ra.

Bóng đen chợt loé, Hoa Quỳnh và Bát Bưu hộ vệ của Hách Liên Tranh phi tới bên cạnh nàng. Phượng Tri Vi vừa nhìn hai người kia lao vào trường của Tấn Tư Vũ, vừa ra hiệu cho Bát Bưu đưa Hách Liên Tranh và Cố Nam Y đi.

Âm hiệu bằng tay của nàng là: “Có biến! Mau rút lui!”

Bát Bưu vẫn còn ngây ra như phỗng thì Hoa Quỳnh đã nhanh chóng phản ứng lại, lập tức giả một tiếng đế gáy. Những bóng đen đang luồn lách khắp nơi thoáng khựng lại, rồi lập tức tụ lại bên cạnh Hoa Quỳnh, leo lên vách núi một lần nữa.

Loáng thoáng nghe tiếng Tấn Tư Vũ hỏi trong chủ trưởng: “Sao bây giờ mới....”

Người mới tới liền đáp: “Xảy ra một sự cố nhỏ, bị cuốn vào, mau....”

Giọng nói mơ hồ, sau đó Tấn Tư Vũ nhanh chóng vén rèm bước ra, đang định nói gì thì phía trước cửa doanh lại nổi lên một trận xô xao, trong ánh lửa lại có người lao vào. Lần này lại có người ngăn cản, người bị

chặn đằng xa nhảy lên chồm chồm, hình như đang la hét gì đó nhưng cách quá xa nên không tài nào nghe rõ.

Lại có binh lính vội vàng lao đến, cấp báo có nhiều tướng lĩnh bị giết trong trường. Phượng Tri Vi thừa cơ Tấn Tư Vũ ngậy ra ở cửa trường, đẩy mạnh Tam Chuẩn, quát khê: “Kế hoạch có biến, mau đưa Đại vương và Cố đại nhân đi!”

Nhị Hồ và Tam Chuẩn vội vàng cõng hai người lên, chạy đến dưới chân vách núi, rồi leo lên sợi dây thừng được người khác thả xuống.

Nhưng Hoa Quỳnh không chịu đi, vung song đao nhìn Phượng Tri Vi. Nàng miễn cưỡng giữ nguyên vẻ mặt thong dong, cười nói: “Vừa rồi ta bỗng dưng nảy ra một chủ ý rất hay, cô có thấy người đứng trước cửa doanh kia không, đó cũng là quân cờ do ta sắp xếp, cô hãy nhìn xem!”

Hoa Quỳnh nhìn Phượng Tri Vi với vẻ mù mờ không hiểu, không biết trong đầu nàng đang suy tính điều gì. Phượng Tri Vi toát mồ hôi lạnh, lặng lẽ lấy trường đao chống đỡ đôi chân lung lay sắp đổ của mình, cắn răng cười nói: “Đi mau, đừng phá rối chuyện của ta!”

Thế rồi nàng vung tay, ngón tay kéo mạnh, “đùng” một tiếng phóng ra đạn pháo tín hiệu.

Cùng lúc phóng pháo tín hiệu, Phượng Tri Vi dồn hết sức lực vào một cú đá, đá Hoa Quỳnh bay đến tận vách núi. Quầng sáng khổng lồ tuy gây chấn động khiến đám đông đổ xô ra ngoài nhưng ai nấy đều bị luồng sáng chói loá kia ép phải nhắm mắt lại. Thấy Phượng Tri Vi đột ngột phóng tín hiệu, Hoa Quỳnh hoảng sợ, bản năng mách bảo cô leo lên vách núi.

Tấn Tư Vũ và Khắc Liệt lao ra khỏi chủ trường, hai người đều tái xanh mặt mũi. Khi ánh sáng tan đi, Tấn Tư Vũ hung ác quay đầu, liếc mắt thấy trên vách đá vẫn còn Tam Chuẩn và Nhị Hồ chưa leo lên đến đỉnh. Do

công theo người, hành động bị chậm lại, nên hai người mới chỉ leo được một nửa quãng đường.

Tấn Tư Vũ cười nhạt, vung tay lên, trong bàn tay đã thêm một cây cung cong. Hắn nâng cung kéo dây, nhắm thẳng vào lưng Hách Liên Tranh đang lơ lửng giữa không trung.

Mắt hắn nhắm rất chuẩn, dù trên vách núi còn rất nhiều người chưa bò lên đến nơi, nhưng rất rõ ràng, người được công theo quá nửa là nhân vật quan trọng. Hắn không hề nghĩ ngợi, đã nhắm thẳng về phía Hách Liên Tranh.

Phượng Tri Vi lập tức vung tay, ném ra cây pháo hoa dự bị. Nàng không ném Tấn Tư Vũ mà lại ném vào cây đuốc đặt trước cửa trướng, “đùng” một tiếng bắn lên vô vàn tia lửa, Tấn Tư Vũ và Khắc Liệt đều bị tiếng động và ánh sáng kia ép phải lùi lại một bước, mũi tên rơi vào hư không.

Bấy giờ đại doanh Đại Liêu đã loạn, Tấn Tư Vũ vội vàng chinh đồn vỗ về chỉ huy ứng biến, tạm thời không còn tâm trí đâu mà tiếp tục tấn công vách núi. Khắc Liệt đi theo bên cạnh Tấn Tư Vũ, nhắc thấy Phượng Tri Vi, đôi mắt sáng lên, đang định nói nốt với Tấn Tư Vũ những lời hắn chưa kịp nói, lại muốn đoạt đao của một binh sĩ để chuẩn bị đi chặt dây thừng thả trên vách núi, bỗng bên cạnh có người quát một tiếng đánh gọn: “Khắc Liệt!”

Khắc Liệt ngoái đầu lại, một người toàn thân đầm máu bổ nhào tới, ôm lấy cổ hắn há miệng ra cắn.

Khắc Liệt quát to: “Lại là người!”

Dưới ánh lửa là cảnh hỗn loạn, mọi người đều kinh hãi, chỉ có Phượng Tri Vi là vẫn tỉnh táo. Nhân lúc Khắc Liệt và Tấn Tư Vũ không rảnh chú ý đến mình, nàng trở mình lùi ra đằng sau vách núi, vén cây cỏ mọc lung

tung, tìm được cái hang bí ẩn mà ban đầu nàng đã nhắc đến, cắm đầu chui vào đó.

Nhìn ra bên ngoài theo khe hở trong hang, nàng mới phát hiện ra người nhân lúc hỗn loạn xông vào đại doanh ấy hoá ra là Đại Bằng- một trong số Bát Bưu dưới ta Hách Liên Tranh, quần áo xộc xệch, toàn thân thấm đẫm máu tươi, vẻ mặt thất thoát nét điên cuồng, bám chặt lấy Khắc Liệt không buông. Cũng không hiểu vì sao hắn lại xuất hiện ở đây, và vì sao hắn có vẻ không đội trời chung với Khắc Liệt như thế.

Khắc Liệt thầm kêu xui xẻo rồi, hắn dùng pháp thuật nhiếp tâm của sư môn để cạy miệng Đại Bằng, biết được tông tin Hách Liên Tranh sắp sửa đi đến đâu, lại mơ hồ đoán ra họ muốn làm gì, lập tức chạy tới đây báo tin cho Tấn Tư Vũ. Ai ngờ Đại Bằng ý chí kiên nghị, sau khi bị hạ pháp thuật còn tự mình tỉnh lại, nhưng thần trí vẫn vì thế mà mơ màng không rõ, chỉ nhớ mình đã phản bội Đại vương. Trong cơn hồi hận cực cùng, hắn rất căm thù Khắc Liệt, đuổi theo một mạch đến tận đây. Hắn vốn là kẻ võ công cao cường nhất trong số thuộc hạ của Hách Liên Tranh, sau khi phát hiện khí lực lại càng dâng trào, dọc đường đến đây Khắc Liệt luôn bị hắn ngáng chân, cho nên mới đến đại doanh hơi muộn, bằng không Phượng Tri Vi đã sớm bị diệt hết toàn quân.

Bấy giờ đại doanh hỗn loạn, Đại Bằng xông thẳng một mạch vào trong. Hắn nhận ra chủ nhân đang treo lơ lửng trên vách núi, thấy Khắc Liệt thù mới hận cũ lại dâng trào, mới nhào lên ôm chặt, há miệng ra cắn thẳng vào cổ họng Khắc Liệt!

Khắc Liệt bất ngờ không kịp phòng bị, thoáng nghiêng đầu, cổ họng đã bị răng nhọn của Đại Bằng cắn rách một lỗ thủng, máu tươi trào ra. Hắn nóng giận điên người, túm lấy thanh đao liên tục đâm loạn xạ vào Đại Bằng. Đại Bằng gáo thét, máu thịt nát bấy như bùn song sống chết vẫn không chịu buông tay, chỉ một mực rướn miệng sang, ra sức cắn xé tươi bời.

Hai người ngã lăn ra đất, giãy giụa cắn xé lẫn nhau như dã thú, lăn khắp mặt đất tạo ra những vết máu loang lổ, thảm thiết đến độ ngay cả Tấn Tư Vũ cũng ngây ra như phỗng.

“Đại ca!”

Trên vách núi truyền xuống một tiếng thét xé ruột xé gan, Tam Chuẩn và Nhị Hồ quay phắt đầu lại, buông tay ra định nhảy xuống, nhưng động tác mới đến nửa chừng đã khựng lại, ngón tay cắm vào vách đá bật hết móng tay!

“Bắn cho ta!” Tấn Tư Vũ chỉ vào vách núi lạnh lùng ra lệnh.

Phượng Tri Vi ngẩng đầu lên, thấy Tam Chuẩn và Nhị Hồ đã đến sát sạt mép núi, chỉ còn cách người tiếp ứng một quãng dài bằng cánh tay, lập tức vung tay lên xé toạc mặt nạ, xóa tóc rạch kín mặt, chạy ra khỏi hang động mình đang ẩn náu.

Nói là chạy, chi bằng nói là nòng lăn. Sức lực nàng đã tiêu hao sạch sẽ, mà ngọn lửa nóng trong cơ thể vẫn rùng rục thiêu đốt. Nàng lăn một cái thẳng về phía chân Tấn Tư Vũ, hăn chỉ thấy có bóng đen nhoáng lên, sau đó tóe ra ánh đao như tuyết!

Trong cơn kinh hãi, Tấn Tư Vũ phóng người nhảy lên, song Phượng Tri Vi dường như đã đoán chuẩn động tác của hăn, sau nhát chém ngang lập tức dựng thẳng thanh đao, mũi đao độc ác nhắm thẳng vào hạ bộ Tấn Tư Vũ đang tung người nhảy trên đỉnh đầu mình!

Tấn Tư Vũ lại giật mình, vội vàng khép chân lộn nhào một vòng ra đằng sau giữa không trung, chật vật rơi xuống đất, múa kiếm vù vù chuẩn bị ứng phó với chiêu số độc ác tiếp theo của Phượng Tri Vi, nhưng lại thấy nàng miễn cưỡng nằm bò xuống mặt đất, uể oải vẫy vẫy tay, làm một động tác “người có thể nghỉ ngơi rồi” với hăn.

Tấn Tư Vũ tái xanh mặt, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Tam Chuẩn và Nhị Hồ leo lên vách đá mất rồi, sau đó nhanh chóng mất hút trong màn đêm cùng với những người tiếp ứng.

Hắn giật dữ hừ một tiếng, sải bước tiến lên, trường kiếm tuốt ra khỏi vỏ, hàn quang vụt lóe, chém thẳng vào hậu tâm của Phượng Tri Vi!

Phượng Tri Vi vẫn không hề nhúc nhích, nàng đã không còn chút sức lực nào. Nằm nhoài ra đất, nàng nghe tiếng hàng vạn con ngựa phi băng băng như nổi trống, cũng không biết đó là tiếng tim mình đang đập, hay là tiếng kỵ binh của Diêu Dương Vũ chẳng mấy chốc sẽ tới nơi.

Đêm nay tuy xảy ra chuyện bất trắc, nhưng kế hoạch cũng không tính là thất bại, chỉ tiếc mình lại không sống nổi.

Những tâm sự nặng nề nàng bắt đầu gánh vác từ ngày mẫu thân qua đời, chẳng mấy chốc sẽ tan thành mây khói theo cái chết của bản thân. Bây giờ Phượng Tri Vi lại chẳng hề cảm thấy tiếc hận, mà trái lại còn lơ mơ thấy mình được giải thoát- chết đi cũng rất tốt, không cần đối mặt với bấy nhiêu cảnh khó xử và nỗi đau khổ thiêu đốt cõi lòng thêm nữa.

Nàng mỉm cười nhàn nhạt, giữa ánh đao sáng như tuyết nàng thấy một đại diện đường hoàng, trên ngai báu dát vàng rồng bay phượng múa, có một nam tử hoa diễm mà thanh nhã chậm chậm ngồi xuống...

Hoặc là trên núi tuyết trắng xóa, thiếu niên vận màu áo xanh thiên thủy dắt ta một bé gái đáng yêu đang bi bô tập nói, mỉm cười bình thản với bốn bề mệnh mang.

Hoặc là có nam tử anh tư phóng khoáng rực rỡ, một ngựa rong ruổi, phi qua vạn dặm thảo nguyên...

“Keng!”

Tiếng kim loại va nhau chói lói vang lên bên tai, hoa lửa tóe lên trước mắt, chói đến nỗi Phượng tri Vi không thể không nheo mắt lại.

Có người ngã lăn ra bên cạnh nàng, thở hồng hộc. Phượng Tri Vi quay đầu lại thì thấy người ấy là Hoa Quỳnh mặt mũi lấm lem bùn đất.

Nàng nhìn Hoa Quỳnh đăm đăm, không hỏi cô vì sao lại quay về. Trên mặt đất lầy lội, Hoa Quỳnh lại nở một nụ cười không hề sợ hãi với nàng, sang sảng nói: “Ha ha, làm anh hùng sao lại không mang theo tôi?”

Phượng Tri Vi nhìn cô đăm đăm, hai cô gái mặt mũi lấm lem bùn đất và máu tươi nằm trên đất nhìn nhau mỉm cười, trên đỉnh đầu nghìn đao dẹt vỡng, vạn kiếm chỉ tim, họ dường như đều chẳng phát hiện.

Lúc này còn có một số thuộc hạ vẫn chưa kịp leo lên trên, thấy Phượng Tri Vi và Hoa Quỳnh thất thủ, ai nấy đều tự chém đứt dây thừng của mình, quy lại vội vàng lao tới.

Phượng Tri Vi cắn răng chống khuỷu tay bò lên, Hoa Quỳnh dìu nàng, hai người nương tựa lẫn nhau, lấy đao chống xuống đất, mỉm cười lạnh lẽo với quân địch bao vây xung quanh đông gấp mình hàng vạn lần.

Kế đó, ngang tàng vung đao.

Máu tươi văng tung tóe, đi một bước lại giết một người. Phượng Tri Vi thừa biết lúc này kỵ binh vẫn chưa tới một khi Hách Liên Tranh và Cố Nam Y bị đuổi kịp thì có lẽ những người ấy chẳng thể bảo vệ được tính mạng của bọn họ. Nàng chưa bao giờ thích liều mạng, nhưng vào thời khắc này cũng không thể không liều.

Nàng không còn sức lực, dùng hư chiêu dụ người ta tiếp cận, sau đó để cho Hoa Quỳnh vung đao giải quyết. Hai người phối hợp ăn ý, chẳng mấy chốc thi thể đã chồng chất dưới chân. Những vệt máu tươi, những mẩu thịt nát bắn văng lên mặt, cũng chẳng có thời gian và sức lực để lau đi.

Mà bên ngoài, mà thi thể của chiến sĩ Hô Trác cũng đã chất chồng.

Giống như các nàng tựa lưng vào nhau, dầu hao hết khí lực vẫn không ngừng vung đao, chỉ để phối hợp với các huynh đệ liều chết tiếp cận, các tinh anh của Hô Trác cũng lao thẳng vào vòng vây của quân Đại Liêu, dầu uổng công nhưng tuyệt đối không buông bỏ, hết lần này tới lần khác, không tiếc lấy máu thịt rải đường, chỉ để gần các nàng thêm một phân nữa.

Sinh tử nương tựa lẫn nhau, không có lùi bước.

Những thân xác lao vào tên đao, những cái chết không sợ mũi sắt lạnh lùng ấy.

Những người chiến đấu thảm liệt và hi sinh bi tráng ấy.

“Tỷ tỷ tốt...” Giữa trận ác chiến Phượng Tri Vi khẽ nghiêng đầu, ghé tai Hoa Quỳnh thở hồng hộc nói, “Thuần Vu Mạnh và Diêu Dương Vũ sắp đến đây rồi, hãy kiên trì một chút....Đằng sau có một hang động, đợi lát nữa tỷ hãy nhân lúc hỗn loạn...mà trốn đi...Còn có cơ xoay chuyển...”

“Muốn đi thì cùng nhau đi, muốn đợi thì cùng nhau...đợi” Hoa Quỳnh vung đao đánh bay một thanh trường thương đâm tới cánh tay mềm oặt, một thanh trường đao khác lại chui vào ngực như một con rắn độc. Phượng Tri Vi vung kiếm lên như chớp, ra sức che chắn, trường đao văng ra, nàng phun ra một ngụm máu tươi, lại cười tít mắt nói: “Độ chính xác quá... kém!”

Hoa Quỳnh lập tức vung đao chém rụng cánh tay của tên lính đứng ngây ra nhìn nụ cười của Phượng Tri Vi, trong màn máu phun trào, cô vừa mệt mỏi ho ra máu, vừa cười sang sảng nói: “Như ta mới gọi là...chính xác!”

Tấn Tư Vũ đứng xa xa bên ngoài đám đông, nhìn chăm chăm hai nữ tử ấy. Trước đó hẳn không hạ lệnh bắn tên lần nữa, là do lòng vẫn ôm đầy

lửa hận, rắp tâm muốn từ từ tiêu hao sinh lực hai người đến chết. Không ngờ đối phương lại dũng liệt đến thế, ngoan cố liều mạng, nam nhi cũng chẳng sánh bằng!

Từ bao giờ, Thiên Thịnh đã sản sinh ra những nữ tử như vậy!

Hắn đứng xa xa bên ngoài vòng vây, trong ánh lửa chập chờn, tâm tình hẳn dường như cũng rung động. Rung động vì những chiến sĩ Hô Trác người trước hy sinh người sau tiếp bước, dũng mãnh không sợ chết, rung động vì nét cười vẫn giữ nguyên vẻ dịu dàng giữa một trời mưa máu, rung động vì đôi mắt không hề sợ hãi mà vẫn man mác ưu thương của nữ tử rực rỡ kiên cường kia.

Hắn bất ngờ sỏi bước chạy tới, trở ta rút đao.

“Xoẹt!”

Sống đao đập mạnh lên trán Phượng Tri Vi.

Cơn đau nhói lên trong đầu, trước mắt tối sầm, Phượng Tri Vi nhìn lướt qua Hoa Quỳnh bên cạnh một lần cuối, nghe tiếng kỵ binh cuối cùng cũng đập vỡ cửa doanh phía xa.

Trước khi chìm vào bóng tối, nàng tự nhủ với chính mình.

Ta phải tiếp tục sống.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Có Qua Có Lại

Type: Trần Huyền

Cuối tháng Chín năm Trương Hi thứ mười bảy, nổ ra trận chiến ở vách núi Bạch Đầu khiến thiên hạ bàng hoàng. Ngụy Tri thống lĩnh hơn một vạn thiết kỵ Thuận Nghĩa, đi xuyên qua núi Bạch Đầu, vượt bãi lầy Bạch Linh, ban đêm tập kích chủ doanh Đại Liêu, lấy một địch mười, ngang tàng đấu với quân Đại Liêu đang run sợ, thiết kỵ trường đao nhỏ máu in bóng trăng, đi đến đâu chém rụng vô số thi thể đến đấy.

Đêm hôm ấy, giết mười một tướng địch, đả thương ba vạn quân địch, bắt hai vạn tù binh, là trận đại thắng đầu tiên từ khi khai chiến tới giờ.

Đây cũng là trận đại thắng hùng hồn nhất, gây ảnh hưởng then chốt nhất. Do có trận thắng này, Thiên Tịnh thừa thắng xông lên, liên tục thu hồi đất đai đã mất. Mà Đại Liêu tổn binh hao tướng, không thể không dõ doanh lùi về Phổ Thành ở biên cảnh. Cuộc chiến tranh giữa Thiên Tịnh và Đại Liêu kéo dài hơn một năm, bây giờ cơ bản đã phân rõ thắng bại.

Trong trận chiến ở vách núi Bạch Đầu, đã xuất hiện một tốp tướng lĩnh trẻ tuổi kiệt xuất. Đám Thuần Vu Mạnh và Diêu Dương Vũ, sau khi tòng quân đã tẩy rửa sạch sẽ ô danh ông tử chơi bời ở Đế Kinh, đến sau trận chiến này, các tướng lĩnh trẻ tuổi trong thiết kỵ Thuận Nghĩa lần lượt được điều đến các nơi đảm nhiệm nhiều chức vụ quan trọng.

Dân chúng biết tin tiền phương đại thắng đều hân hoan cổ vũ, mấy ngày này liền đoàn người thấp hương lễ tạ nối nhau không dứt. Cầm lên ba

nén nhang hương thoang thoảng, ba mong những anh linh tử trận chốn sa trường sớm ngày yên nghỉ.

Niềm vui in vào trong mắt ấy, tiếng ca hát cất cao tràn đường ngập phố ấy.

Lại chẳng truyền vào cung khuyết huy hoàng, biên ải mệnh mang.

Trong hoàng cung Thiên Tịnh, cung nhân qua lại khóe miệng ngậm cười, mà ngự thư ohongf của Thiên Tịnh để lại then cài cửa đóng. Thiên tử ngày một già cỗi, lật giở một vài công văn lưu trữ từ năm ngoái, mà phong tấu chương nằm trên cùng, viết một dòng “Bình Liêu nhị sách”. Nét chữ thanh tú sắc sảo.

Thiên Tịnh để nhìn phong tấu chương kia một hồi, nhắc bút ghi dưới cuối rằng: “Đại Liêu sắp khuất phục, thời cơ chín muồi, bình Liêu nhị sách, đây quả đúng là kế sách hay đủ cả đức và lý của Ngụy Khanh. Vậy Nội các hãy đóng ấn đỏ, phê chuẩn cho các châu ở biên cảnh thi hành.”

Nội thị cung kính tiếp nhận, đặt trong hộp vàng, đưa sang Hạo Quân hiên thuộc Nội các.

Thiên Tịnh để ngồi nghiêm chỉnh không nhúc nhích, nghĩ đến bản tấu chương vừa rồi, ánh mắt dừng lại trên một phong quân báo trước mặt, lưu luyến nhiều lần.

Rất lâu sau, ông buông một tiếng thở dài.

“Thật đáng tiếc...”

Trong đại doanh Thiên Tịnh ở Bắc Cương, binh lính đang hân hoan vui vẻ thu dọn chuẩn bị xuất phát. Chiến tranh đã kết thúc một phần, đại quân Thiên Tịnh sắp sửa lui về Đức Châu và Vũ Châu ở hậu phương.

Trong chủ tướng của Giám quân lại chẳng có động tĩnh gì, binh lính đi qua đi lại đều năm một cái nhìn nghi hoặc về hướng đó.

Nghe nói Giám quân điện hạ thỉnh cầu với bộ hạ được tạm thời ở lại Bắc Cương để phòng bị đk có ý đồ xấu, bộ hạ đã đồng ý.

Không quay về thế giới phồn hoa chốn kinh thành, lại cứ muốn ở lại Bắc Cương, không biết vị điện hạ này nghĩ gì trong đầu nữa.

Trong chủ tướng không thắp đèn, màn trướng che kín mít, mọi cảnh vật bao phủ trong bóng râm xám xịt, không nhìn rõ đường nét.

Người ngooif trước án kỷ, lấy tay đỡ trán, ngồi lặng suốt một đêm dài, không hay thời gian trôi mất, không thấy đêm nay là đêm nào.

Có cơn gió lùa vào theo kẽ hở trên vách trướng, thổi bay một phong quân áo mỏng manh trên bàn, giống như phong quân báo trước án của Thiên Tịnh đế.

Chỉ vèn vện vài chữ, viết trọn những hi sinh và bi thương khuất bóng phồn hoa.

“Trận chiến ở vách núi Bạch Đầu, ba trăm tử sĩ Thuận nghĩa xuyên qua vách núi tiến vào chủ doanh quân Liêu, giết mười một tướng, hạ ba mươi sáu trạm canh, đã có cơ đại thắng. Sau lại bị quân Liêu bao vây tấn công, hơn một trăm sáu tử sĩ đều chết trận cả, thi thể bị những nhát đao loạn phân thân, mờ nhạt không phân biệt rõ... Hiệu úy Hoa Quỳnh và thống binh Phó tướng Ngụy Tri tử trận.”

Mùa đông năm Đức Hóa thứ hai mươi của Đại Liêu, Phổ Thành.

Đây là thành thị giàu có nhất và cũng phồn hoa nhất ở biên cảnh Đại Liêu, cho nên sau khi rút quân, Đại Liêu bèn đóng đại quân bên ngoài

thành. Tuy rằng tan vỡ nhưng quân Liêu rút lui lại rất chỉnh tề có thứ tự, có điều nét mặt họ vẫn khó giấu được vẻ suy sụp chán nản.

Mới sáng sớm tinh mơ, trước cổng thành Phố Thành đã tụ tập rất nhiều dân chúng chờ đến giờ vào thành. Thời gian vẫn còn sớm, mọi người vừa chờ, vừa ghé tai nhau rủ rỉ.

“Nghe nói tiền phương đại bại!”

“Đúng thế, binh đã rút cả về đây rồi.”

“Nghe nói ban đầu vốn đã nắm chắc thắng lợi, nhưng đối phương lại nả ra một tay kiêu tướng, đang đêm tập kích đại doanh, lấy một địch mười, chỉ một vạn người mà giết sạch mười vạn quân bên phía chúng ta!”

“Đừng khoác lác! Làm gì có chuyện ấy, nhưng giết chết một vạn người thì không sai đâu. Tôi lại nghe nói, đó là thiết kỵ Hô Trác bộ của Thiên Tịch nổi danh dũng mãnh, một thời gian trước Hô Trác bộ bị điện hạ của chúng ta dùng kế diệt tinh anh trong tộc, lần này họ tới để báo thù.”

“Chưa chi đã ngóc đầu dậy, lại còn ác liệt hơn cả ban đầu, Đại vương của Hô Trác bộ quả nhiên vô cùng lợi hại.”

“Nếu biết trước thì đã không đắc tội đám trâu bò thảo nguyên kia, nhưng tôi lại ghenoiis, khi ấy người thống lĩnh thiết kỵ Hô Trác là tướng lĩnh bên phía Thiên Tịch.”

“Là ai mà tàn nhẫn như thế nhỉ? Điện hạ của chúng ta là một nhân vật anh minh cơ trí cỡ nào, thế mà cũng gây trong tay người ta!”

“Ngòm rồi! Nghe nói bị đánh cực kỳ thê thảm, hơn một vạn quân vây quanh một đám người, dưới chân An vương điện hạ chòng chất hơn một trăm xác chết. Những kẻ đó không hiểu sao không ai lùi bước, hi sinh đến người cuối cùng. Mọi người bên phía chúng ta đều chùn tay, nghe nói

Tướng quân kia cũng nằm trong số đó, không nỡ nhìn cảnh bộ hạ hi sinh vô ích, mới vuốt ve thi thể khóc nức lên, nói ‘Các huynh đệ chất xương thành núi, ta há có thể sống một mình!’ rồi cắt cổ tự sát ngay tại trận. Này, người không thấy sao? Đầu hăn đang treo trên cổng thành đó.”

Mọi người ngẩng đầu lên, đã thấy trên cổng thành Phổ Thành treo hai cái đầu lâu phát phơ trong gió, tóc đen che kín mặt mũi, máu me đầm đìa, không nhận ra gương mặt ban đầu, chỉ có thể cảm thấy người này còn rất trẻ.

Dân chúng nhìn ngấm một hồi với tâm tình phức tạp, lắc đầu, một lát sau có người hạ giọng lầm bầm: “Thật là đáng tiếc, suy cho cùng cũng là một anh hùng, lại rơi vào cảnh thân xác không toàn vẹn...”

“Câm mồm!” Lập tức có người quát bảo ngừng, “Đó là đầu sỏ quân địch!”

Đám đông im lặng, không ai phát hiện ra mấy nam tử ăn vận bình thường ẩn nấp gần đó, có người thân hình run rẩy, có người siết chặt nắm tay.

Xa hơn một chút, trong một cỗ xe ngựa, có người tựa vào vách xe, lẳng lặng lắng nghe câu chuyện phiếm này.

Bóng nắng bị màn xe chia cắt, chiếu lên người kia lộ ra gương mặt mơ hồ. Y vén màn xe, ngẩng đầu nhìn lên đầu lâu treo trên cổng thành.

Y nhìn rất lâu rất chăm chú, dường như muốn từ khoảng cách xa nhường ấy, khắc sâu cái đầu lâu hoàn toàn không nhìn rõ mặt kia vào tận đáy lòng.

Rất lâu sau, y lắc đầu, buông màn xe xuống, miệng cười mà mắt không cười.

“Là nàng đó sao...”

Một câu hỏi như có như không quanh quẩn trong xe.

Không ai đáp lời, tự sau trận tuyết dày năm ấy, y đã chẳng cần người khác trả lời mọi câu hỏi của mình nữa.

“Nếu thật sự là nàng, thì cứ sao nàng lại nói ra câu ‘Các huynh đệ chất xương thành núi, ta há có thể sống một mình’, nàng làm sao cam lòng chịu cắt cổ tự sát? Nàng sẽ nói ‘Các huynh đệ cứ yên lòng mà chết, ta sẽ nhớ phải báo thù cho các người’. Nàng sẽ đổi đao cắt cổ thành đao co giãn, sau đó đợi người ta tới kiểm tra rồi cắt cổ họ.”

“Đây mới là nàng... Tri Vi.”

Ngón tay nhẹ nhàng gõ lên vách xe ngựa, y nở một nụ cười man mác, có hơi lạnh, như một đoán hoa mạn đà la nở trên mặt nước.

“Phượng Tri Vi.”

“Ta còn chưa chết, nàng làm sao có thể cam tâm mà chết?”

Trước cổng thành, người dân tụ tập càng lúc càng đông, nhưng đằng xa đã thấy một đoàn người phi băng băng tới, dẫn đầu là một lá cờ có chữ “An” phơ phất.

Dân chúng nhao nháo tránh đường, đều biết An vương điện hạ đã tới.

Tuy tiền phương đại bại bị ép phải lui quân nhưng thánh sủng của vị điện hạ này dường như vẫn chưa suy giảm, vì Hoàng đế Đại Liêu thay Phó soái song không hề động đến Tấn Tư Vũ. Đại quân trú đóng ở Phổ Thành nằm cận kề biên giới, xem ra vị Hoàng tử điện hạ này không cam chịu nổi nhục đại bại ở núi Bạch Đầu, có lòng muốn khôi phục nguyên khí ở đây, chờ sang năm tái chiến.

Đội xe phi qua như tên bắn, cổng thành mở ra sớm hơn bình thường, dân chúng xung quanh đều quỳ xuống nghênh đón.

Có mấy người động tác hình như hơi chậm, hộ vệ mở đường ném một ánh mắt dữ dằn về phía họ, dân đứng bên cạnh những nam tử ấy vội càng kéo tay bọn họ. Mấy người kia quỳ xuống đánh “bịch”, đầu gối đập xuống đất vang lên một tiếng giòn tan.

“Thì ra là tên ngốc.” Trong ánh mắt hộ vệ lướt qua một tia khinh thường, chạy đi không thèm ngoái đầu lại.

Mấy nam tử ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm vào đội xe dài dằng dặc, đầu tiên là liếc nhìn xe ngựa của An vương, rồi ánh mắt lại dừng trên hai cỗ xe đi cuối hàng.

Hai cỗ xe ấy thoát nhìn cũng bình thường, có điều canh gác đặc biệt nghiêm mật, bốn góc sắt nhọn, cửa cài chốt, cửa sổ che rèm kín mít, chẳng thấy dù là một bóng người.

Mấy nam tử liếc nhau.

Ổng tay áo của một người khẽ động.

Trên mặt đất lóe lên một cái bóng đen, kể đó có người kêu gào thảm thiết: “Á á á, răn kìa!”

Đám đông lập tức nổi lên tiếng xôn xao, một nam tử bị xô xô đẩy đẩy ra khỏi con đường nhánh, lăn về phía bánh xe!

Đám đông đua nhau ồ lên!

Người ấy lan dưới bánh xe, có vẻ vô cùng bối rối mà vung vẩy tay chân, cánh tay đập và đáy thùng xe vang lên những tiếng bình bịch. Gã đưa tay với lên rìa thùng xe, muốn giữ thân thể mình lại.

Loáng thoáng thấy giữa khuỷu tay của nam tử kia, hình như có ô quang lập lòe.

Khi ô quang lóe lên, không hiểu vì sao lại vang lên một tiếng động kì lạ, một quây bán y phục cũ ven đường bị chen vỡ, y phục rơi ngổn ngang đầy đất, chủ quây gào thét lao lên thu nhặt hàng. Bất chấp nguy cơ bị nghiền nát tay, ông ta vẫn với tay vào đáy thùng xe.

Nam tử lăn dưới đáy thùng xe lúc trước và ông chủ quây này, cả hai đều chống tay vào đáy thùng xe.

Vang lên một tiếng trầm đục, rồi cả hai đều tránh ra.

Xe ngựa dừng lại, hộ vệ đằng trước vội vàng lao đến, nam tử mặt mũi lấm lem lăn ra từ đáy thùng xe, mắng chửi: “Con rùa nào (trang 276) Suýt nữa tao bị nghiền chết rồi!

Chủ quây ôm những món đồ rơi rớt của mình, cười dàn hòa với hộ vệ của An vương phủ. “Quân gia... Tiểu nhân cũng bị người ta đẩy ngã thôi mà, thứ tội thứ tội...”

Hộ vệ An vương phủ làm mặt lạnh, hung hãn đẩy hai người ra. “Cút!”

Phía trước truyền đến hiệu lệnh rằng không được dây dưa, tiếp tục tiến tới trước. Xe ngựa chạy qua, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, nối gót đoàn xe vào thành, tản ra mỗi người một ngã.

Hán tử áo xanh lăn xuống đáy thùng xe phúi phúi bụi bám trên người, hợp lại với mấy nam tử khác, mua vài cái bánh nướng trước một tòa tửu lâu, ngồi xõm dưới mái hiên mà gặm, trông y như những nam tử làn nghề khuân vác.

“Vừa rồi có chuyện gì thế?” Một người vận hắc y rộng hỏi.

“Bị người ta ngăn cản.” Hán tử áo xanh khẽ mở miệng, đôi mắt gã hình như hơi mờ, hoen đầy gỉ mắt, khiến người ta nhìn không rõ mắt gã có màu sắc gì. Người này vừa nói chuyện vừa đưa tay lên muốn dụi mắt, nhưng sau khi tiếp xúc với ánh mắt của người đối diện, gã lập tức dừng lại rồi mỉm cười ngượng ngùng. “Thật sự là không quen...”

“Đối phương có lai lịch gì? Tại sao lại cản trở người?”

“Lúc ấy khi ngăn cản đường đao muốn bổ găm xe của ta, hãn chỉ nói ra đúng một câu, dừng, không nên đánh răn động cỏ.” Hán tử áo xanh nói, “Ta thấy giọng điệu hãn thành khẩn, mà khi đó ta cũng hiểu ra là không thích hợp, thứ nằm trong xe hình như quá nặng, cho nên ta thu tay về. Lai lịch của đối phương ta nhìn không ra, nhưng hình như không có ý thù địch. Người cũng biết mà, bây giờ mọi người đều không tin nàng ấy đã chết, người muốn tính đường cứu viện nàng ấy, đâu chỉ có chúng ta.”

Hãn y nhân “ừm” một tiếng, không nói gì nữa. Bên cạnh hãn có một người mặc áo vải màu vàng hạng thô, ngồi xồm ở đó, hình như toàn thân mọc ra vô số con rận làm y không ngừng rũ y phục. Y thờ ơ trước đoạn đối thoại của hai người, bỗng dưng hái xuống một phiến lá của cây bên cạnh, nói: “Chỗ này cũng có.”

Thế rồi y gấp gấp cái lá, đặt bên môi bắt đầu thổi, tiếng sáo mong manh vùi trong tiếng chợ búa ồn ào.

Mấy người ngồi cạnh y chẳng nói chẳng rằng, lặng lẽ nhìn y, mà y lại chỉ chuyên tâm thổi sáo, cứ thổi mãi thổi mãi không biết mệt mỏi.

Máy hán tử ngồi nghe, nghe được một lúc thì bắt đầu cảm thấy không thể chịu đựng được nổi, đang tính mở miệng ngăn cản thì người kia đã buông chiếc lá, nhẹ nhàng bảo: “Thổi sáo, tìm được cô.”

Người áo xanh mắt hoen đầy gỉ bỗng dưng ngoảnh đầu đi.

Năm tử kia mặc hắc y rộng với tay áo lớn, gương mặt vàng vọt bình thường, nhìn đăm đăm vào cái đầu lâu trên cổng thành, ánh mắt có phần đăm chiêu. Hán tử áo xanh vung tay, dừng dừng nói: “Nhìn cái gì hả, đừng nhìn nữa!”

Gã kiên quyết lắc đầu, hình như không muốn nói đngừ nhìn cái đầu lâu kia nữa thì thứ ấy sẽ không tồn tại.

Thiếu niên mặc áo vải màu vàng ôm đầu, chậm rãi gặm bánh nướng, nói: “Không phải.”

Hán tử áo xanh trái lại tỏ ra hứng thú, nhích lại gần hỏi: “Làm sao người biết là không phải?”

Thiếu niên mặc áo vải vàng vung tay đẩy gã ra tí đằng xa.

“Ta không nói vậy...” Hắc y nhân ngẫm cái đầu lâu kia có phần đăm chiêu, nói, “Các người đã bao giờ nghĩ, nếu nàng ấy không chết, thì có gì Tấn Tư Vũ phải làm như vậy? Nếu nàng ấy không chế, tại sao thân phận vẫn chưa bị tiết lộ? Đêm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hắn vừa hỏi ra câu này, hai người kia đều trầm ngâm. Một lúc sau, hán tử áo xanh ngập ngừng đáp: “Ta... không biết...”

Thiếu niên áo vàng duỗi tay ra, cái bánh nướng trong lòng bàn tay đột ngột vỡ vụn. Y ngần ngừ nhìn chăm chăm vào cái bánh nướng, rồi bất ngờ xoay người, úp mặt vào tường.

Hán tử áo xanh tỏ ra ngán ngẫm, đưa tay kéo y lại gần mình, ghé tai y quát khê: “Đây không phải Thiên Tịnh, không phai bên cạnh nàng ấy. Đây là địch quốc Đại Liêu, nàng còn rơi vào hiểm cảnh, sinh tử không rõ! Người mau mau bình thường trở lại cho ta, nói phải nói trôi chảy, làm phải làm bình thường! Không làm được cũng phải làm! Bằng không người lại hại chết chúng ta, cũng tức là hại chết nàng!”

Gã giở giọng nghiêm khắc, hắc y nhân nghe thế thì há miệng, có vẻ không đành lòng, muốn ra mặt ngăn cản, nhưng bàn tay đưa ra một nửa lại ngừng, thở dài một hơi.

Thiếu niên áo vàng hình như lại không hề nổi giận, cũng không đẩy hán tử áo xanh ra, suy nghĩ một hồi rồi nghiêm túc ngẩng đầu lên, hỏi: “Ta bình thường thì có thể tìm ra nàng ấy ư? Ta không giống các người thì sẽ hại chết nàng ấy ư?”

“Ây da, phải nói chuyện kiểu ấy chứ!” Hán tử áo xanh vội vã gật đầu thật lực, sợ mình chậm một chút là tên này lại giở chứng.

Y nói rất chậm chạp, mỗi câu đều ngừng nghỉ rất nhiều, giống như phải suy nghĩ cực nhọc lắm mới thốt ra được một câu lưu loát hoàn chỉnh đến thế. Hai người ngồi đối diện lại tỏ ra vui mừng, hắc y nhân nhin hết nổi mà lẩm bẩm: “Biết đâu có thể tìm phúc trong họa...”

“Thế giới của y chỉ có nàng mà thôi, thiếu nàng, y sẽ không bao giờ có thể trở lại là y của nàng nữa.” Hán tử áo xanh ngồi xồm, hừ một tiếng có vẻ ghen tị.

“Kể ra thì ta cũng có chỗ sai.” Hắc y nhân thở dài, “Ta không nên bỏ đi mất, bằng không các người làm sao trúng kế được?”

“Đủ rồi!” Hán tử áo xanh phì cười nói, “Nghìn sai vạn sai đều là ta sai, lòng dạ quá yếu mềm không thể làm nên chuyện! Mẹ kiếp, lão già khốn nạn ở Đức Châu kia vậy mà lại có quan hệ với lương đạo Vũ Châu, Mai Đóa chạy trốn là lão ta bỏ thuốc vào sổ lương thảo mới. Ai mà ngờ lương thực xưa nay vẫn bình thường tự dưng lại có vấn đề chứ, ta vốn cũng không định ăn lương thực mới, không ngờ còn có thẳng nấu nôi cháo kia!”

“Chẳng ai sai cả, c hẳng qua là sai sót bất ngờ gây ra mối họa này, Tiểu Diêu vì chuyện này mà suýt nữa tự vẫn tạ tội, sao các người vẫn canh cánh trong lòng đến tận bây giờ, tội gì phải thế?” Hắc y nhân thản nhiên nói.

“Chuyện đã xảy ra rồi, có hối hận cũng vô ích, chỉ còn cách dốc sức bù đắp lại thôi.”

“Mẹ kiếp, tại sao nàng ấy phải đánh ngất ta, tại sao phải đánh ngất ta chứ...” Hán tử áo xanh vẫn chưa nguôi giận, bóp chặt cái bánh nướng làm hạt vừng thi nhau rụng ra.

“Nàng ấy hứa sẽ bảo vệ người và thảo nguyên của người, dĩ nhiên không thể để người dẫn thân vào nguy hiểm.” Hắc y nhân thở dài, “Đáng tiếc đêm đó những ám vệ đi theo bên cạnh nàng cũng chết sạch, có một số việc, thật sự chỉ khi tìm ra nàng ấy mới biết được...”

Ba người không nói gì nữa, phóng mắt nhìn theo phương hướng ngựa xe đi xa.

Nàng ở nơi nao?

Phổ Thành hôm ấy, có người ngồi trong xe ngựa, có người ngồi xõm dưới mái hiên. Những con người đến từ trời Nam đất Bắc tụ họp bên nhau vì một người, không tiếc ăn gió nằm sương. Mà cái con người khiến người ta pahri ăn gió nằm sương kia lại ngủ dưới một lớp chăn gấm vóc, trong nhà cao cửa rộng.

Căn viện ấy là “Phổ Viên” nằm phía Đông thành, xà vẽ mái trổ, tinh mỹ thanh nhã, là biệt thự của Lưu gia giàu có nhất Phổ Thành, dạo gần đây được dâng lên làm hành cung của An vương điện hạ.

Có một bóng người mảnh khảnh rào bước qua nhà sâu lớp lớp cuốn rèm che, tay áo cuốn lên, làm bóng nắng trên rèm chập chờn lay động, nha hoàn tiểu tư đều khom người thông tay, lùi ta tít đằng xa.

Bóng người đi thẳng đến lớp hậu viện thứ ba, quành trái rẽ phải, vượt qua một lớp cửa chạm hoa rủ bí mật dừng lại trước một cánh cửa khác.

“Thế nào rồi?” Trước khi đẩy cửa ra, hân hạ giọng hỏi nữ y quan ra đón.

Nữ y quan kia hạ giọng: “Có lẽ sắp tỉnh lại rồi, nhưng không biết sau khi tỉnh lại sẽ thành ra thế nào...” Thần sắc trên gương mặt nam tử càng trầm đi thấy rõ, ngần ngợ một hồi rồi bảo: “Người lui xuống xem xét người còn lại đi, trông nom cho tốt, đừng để xảy ra sai sót.”

Y bà kia lĩnh mệnh rời đi, còn nam tử nhẹ nhàng bước vào trong phòng.

Trong phòng đốt an tức hương, mùi thơm nồng nàn dịu mát. Trên giường mềm có một người ngủ say, chần kéo thẳng lên cằm, lộ ra một gương mặt thanh tú tuyệt mỹ nhỏ bằng bàn tay.

Gương mặt ấy da thịt mịn màng, hơi tái như đã lâu không thấy ánh mặt trời. Hai gò má và hai bên tóc mai đều có những vết xước li ti, trên trán in một vết sẹo đã khép miệng, chỉ còn là một hình trăng non màu trắng nhạt. Vết sẹo này in trên vầng trán tinh tế của nàng, không gây cảm giác dữ tợn, trái lại còn thêm vài phần phong vị yêu kiều.

Những giữa mi tâm lại in một dấu ấn màu đỏ nhạt nhòa tựa một vết máu tụ ẩn trong da thịt.

Nàng hít thở đều đều, dường như đang đắm chìm trong giấc ngủ ngọt ngào.

Nam tử nhìn ngắm nàng rất lâu, nhớ lại đêm đó trong ánh lửa khuấy động doanh trại, bỗng dưng có một nữ tử thân phận không rõ ràng lao ra, có lẽ là chiến sĩ của Thiên Tịnh. Nàng mang thân phận nữ nhi đầu nhập quân doanh, vậy mà còn dũng mãnh hơn cả nam nhân, bị vạn người vây công mà thần sắc chẳng hề thay đổi, mệ đến thổ huyết vẫn mỉm cười. Trong đôi mắt mềm mại mệnh mang như nước thu là sự kiên cường khiến nam tử đều phải vì nó mà động tâm đoạn hồn.

Hắn cẩn thận suy nghĩ về thân phận của nàng, đêm ấy rất nhiều người đã chết để cứu nàng, có thể thấy thân phận của nàng không thấp, nhưng đâu có dùng hết thủ đoạn vẫn không tài nào tìm ra thân phận thật sự của nàng. Ngược lại nữ tử bị bắt cùng lúc với nàng, có người đã nhận ra là “Hắc Quả Phụ” Hoa Quỳnh gần đây vang danh khắp Đại Liêu.

Cứ xem tình nghĩa sinh tử nương tựa lẫn nhau giữa Hoa Quỳnh và nàng, có thể thấy giữa hai nữ tử này có quan hệ không tầm thường... Đôi mày nam tử cứng lại, trong lòng lướt qua một suy đoán mạnh dạn và mơ hồ, mà chính suy đoán ấy thôi thúc hắn chưa chém đầu ngay Hắc Quả Phụ tay đã nhuộm vô vàn máu tươi của binh sĩ Đại Liêu. Đương nhiên, hắn sẽ không nguyện ý thừa nhận rằng, thật ra lúc ban đầu, chỉ vì thấy nàng trước khi ngất đi vẫn còn nắm tay Hoa Quỳnh chặt đến thế, nên hắn mới chột động lòng, rồi giữ lại mạng sống của Hoa Quỳnh đó thôi.

Nàng là ai? Tâm tư nặng trĩu như mây đè ép cõi lòng, dung nhan nam tử biến ảo khôn lường. Ánh nắng nhàn nhạt chiếu tới, mặt mày ôn hòa, nam tử mang khí chất văn nhã, trong ánh mắt lại chất chứa sự cảnh giác.

Người nằm trên giường khẽ cựa quậy, dường như sắp tỉnh lại.

Tấn Tư Vũ đứng bật dậy, mở ra một cánh cửa ngàm trên tường. Ánh sáng rọi vào không gian u ám, chiếu lên vách tường loang lổ, hình cụ vấy máu, hàng rào sắt và đồng rơm rạ mục nát.

Bên dưới nội thất hoa quý ấy vậy mà còn có một căn nhà lao.

Thiên Tịnh đưa tay ra tóm lấy người nằm trên giường sắp tỉnh mà vẫn chưa tỉnh, xách theo thân thể gầy rộc của nàng, sai bước tiến vào nhà lao, mở cánh cửa trên hàng rào sắt, ném nàng lên lớp rơm rạ mục nát.

Ở một góc khác của nhà lao, có cánh cửa mở ra, rồi vài bóng người lướt vào. Tấn Tư Vũ liếc nhìn bọn họ, lặng im không nói.

Bị hấn hết lời lại ném như thế, người kia cuối cùng cũng tỉnh.

Dưới ngọn đèn tù mù, nàng mở mắt ra.

Chớp mắt một cái đã mịt mờ hơi sương, đôi người trải qua huyết chiến vẫn không mất đi nét mềm mại trong trẻo, khiến Tấn Tư Vũ nhìn mà cõi lòng lại run rẩy.

Rồi hấn hu ánh mắt ấy lại, thờ ơ ngắm gương mặt nàng.

Nữ tử tỉnh lại từ cơn mê man, mà tựa như vẫn chưa phản ứng lại, chỉ nhồm dậy bò soàn soạt trên lớp rơm rạ. Dường như cảm thấy đầu mình hơi choáng váng, nàng chao đảo, đưa tay đỡ lấy đầu, rồi rên lên một tiếng.

Một lúc sau nàng ngẩng cao đầu, ánh đèn chiếu lên vết sẹo trên thái dương nàng, vết màu đỏ nhạt trên vàng trán lại càng thêm đậm.

Nàng nhìn quanh bốn phía với vẻ mờ mịt, lại nhìn Tấn Tư Vũ đang đứng ngay trước mặt.

Tấn Tư Vũ đứng yên bất động, góc độ và phương vị mà hấn đứng cũng là góc chết trong tấn công, dễ dàng bảo vệ bản thân nhất. Mà trong bóng tối không biết còn ẩn náu bao nhiêu cao thủ nữa, chỉ cần người trước mắt nổi khùng lên đả thương người, thì chờ đợi nàng nhất định là kết cục còn tệ thảm hơn cả chái chết.

Nhưng nữ tử ấy vẫn không hề nhúc nhích mà chỉ ngây ngô ngòl đó với nét mặt mờ mịt, sau đó lại lười nhác gặt gặt mớ rơm rạ, quăng hết những cọng rơm mục nát đi, chỉ để lại số rơm vẫn còn bóng bẩy tươi mới, sau đó hết sức thoải mái nằm bò xuống đất.

Vừa nằm úp sấp lại vừa lẩm bẩm, “Sao ban nãy mình cứ có cảm giác rơm rạ này mềm hơn bây giờ nhỉ...”

“...”

Tấn Tư Vũ ngạc nhiên trừng mắt nhìn nàng. Hắn đã tưởng tượng ra vô số kiểu tình huống khi nữ tử này tỉnh lại, nào nổi điên giết người, nào giả ngây giả dại, nghĩ tới nghĩ lui, mà không sao nghĩ ra một tình huống như thế này.

Nữ tử kia hình như rất mệt, nằm sấp xuống rồi bèn không cựa quậy gì nữa, đôi mắt khép hờ. Nhìn dáng vẻ này, chắc là lại chuẩn bị đi ngủ.

Tấn Tư Vũ đã đứng đó rất lâu mà không ai thèm để ý, bụng chứa vô vàn câu hỏi mà chẳng có ai để trút, đợi rất lâu cuối cùng tức nước vỡ bờ, tiến lên tung một cước đá văng nàng.

“Đứng dậy!”

“Bịch” một tiếng, thân thể ấy nhẹ nhàng bay theo cú đá từ đầu bên này đến đầu bên kia, đập vào bức tường. Nghe âm thanh ấy, Tấn Tư Vũ hơi nhú mày.

Nữ tử ấy mềm oặt, trượt xuống khỏi bức tường, nằm dài trên đất không ngừng ho khan. Tiếng ho hắng trống rỗng vang vọng trong gian nhà lao, khiến người ta nghe thấy mà phiền muộn trong lòng.

Một lúc sau nàng cũng ho xong, chầm chầm đứng lên, ngẩng đầu nhìn Thiên Tịnh, cuối cùng cũng mở miệng hỏi: “Ngài là ai? Đây là đâu?”

Dù gì thì gì, cũng nói được một câu bình thường. Tấn Tư Vũ lạnh lùng nhìn nàng, trầm giọng nói: “Ở đây không tới lượt ngươi hỏi ta, ngươi là ai?”

Nữ tử nheo mắt nhìn hắn, nét mặt không kiên cường mà cũng chẳng lạnh lùng, phong thái tằm máu lao vào doanh đêm ấy đã chẳng còn sót lại chút nào. Nàng mang theo mấy phần mờ mịt, ngờ ngàng hỏi: “A? Ta là ai?”

Ánh mắt của Tấn Tư Vũ quét qua vết sẹo trên trán nàng, hăn bắt đầu cười lạnh, “Giả vờ mất trí nhớ chứ gì? Ngay trước mặt bản vương?”

“Ngài là vương gia?” Nữ tử nghiêng đầu nhìn hăn, mặt mày thanh diễm vì động tác này mà thêm mấy phần thanh tú giáo hoạt, khiến Tấn Tư Vũ nhìn mà ánh mắt lóe sáng.

“Ta đắc tội với ngài chỗ nào chứ? Đây là địa lao vương phủ của ngài?” Nữ tử đảo mắt khắp nhìn khắp chung quanh, lăm bằm, “Ta đã phạm vào tội chết ư?”

Nàng ngẫm nghĩ hồi lâu, hình như lại cảm thấy mệt mỏi, tiếp tục nằm úp sấp xuống, nói: “Xem ra tội ta không nhỏ, nhìn vào ánh mắt ngài thì thấy ngài rất muốn giết ta. Nếu đã như vậy thì chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian qua qua lại lại làm gì, ta mệt chết đi được. Dù ngài không định cho ta ăn cơm no, thì dầu sao cũng phải cho ta ngủ một giấc say trước khi châu trời chứ.”

“Người có thể chọn, hoặc là say giấc nghìn thu, hoặc là – trả lời ta.” Tấn Tư Vũ nâng cằm nàng lên thật mạnh, ép nàng phải quay sáng hướng khác, nhìn rõ nhưng hình cụ u ám kia.

Ánh mắt của cô gái dừng lại trên những hình cụ toàn là móc câu răng sác này, mỉm cười bất đắc dĩ, nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi đáp: “Phải, ta không mất trí nhớ, vừa rồi ta chỉ lừa gạt ngài thôi. Tên ta là Vương Thước Được, ưm... là kẻ thù của ngài. Ta nữ cải nam trang tiếp cận ngài, muốn giết ngài báo thù, lỡ tay để ngài bắt được, chỉ như vậy thôi.”

“Giữa chúng ta có thù oán gì ư?”

“Ngài chèn ép các nghề, thao túng thị trường, ức hiếp người lương thiện, cướp đoạt dân nữ, tranh giành ruộng dân.” Nữ tử ấy vừa nói vừa ngẫm nghĩ, cất giọng cực kì nghiêm túc, “Ngài nhằm trúng đất xây nhà tổ của ta có phong thủy đẹp, muốn cướp đoạt để làm đất xây một tổ nhà ngài.

Ngài giết phụ thân ta, đẩy ông ấy xuống sông... ờ, ngài còn bức mẫu thân ta, hại bà ấy phải treo cổ trên một sợi dây thừng...”

“Đủ rồi!” Tấn Tư Vũ vừa giận dữ vừa buồn cười, chịu hết nổi phải bảo nàng ngừng cái mớ nói quàng nói xiên lại.

Nữ tử dừng lại, thở dài, lại ôm đầu nằm bất động.

“Rằm.”

Một đồng hình cụ dữ tợn bị ném xuống mặt nàng.

“Ta chưa tra tấn người, là vẫn còn cho người một cơ hội. Nếu người không biết điều, cứ ăn nói bậy bạ thì đừng trách bản vương vô tình.” Tấn Tư Vũ nở một nụ cười lãnh khốc, “Nơi này có mười tám loại hình cụ, đeo bất cứ thứ hình cụ nào cũng có thể khiến người vĩnh viễn ngủ trong khổ sở... Tự mình lựa chọn đi.”

Nữ tử ngẩng đầu, ánh mắt lướt qua từng loại hình cụ một, hồi lâu mới nói: “Nếu một vị Vương gia đích thân đến thăm vấn ta, điều đó chứng tỏ ta là trọng phạm, trọng phạm lẽ ra nên có đãi ngộ của trọng phạm, ví như lụa trắng, rượu độc, hay Hạc Đỉnh Hồng chẳng hạn.”

“Người muốn chết à?” Ánh mắt Tấn Tư Vũ lạnh đi.

“Ta chỉ không muốn chết sau khi đã chịu đủ loại tra tấn.” Nữ tử cười cười, “Ta không thể trả lời câu hỏi của ngài, ngài lại cứ khẳng khẳng muốn ta trả lời, không đáp được thì phải chịu hình, mà đáp sai cũng phải chịu hình luôn. Nếu từ đầu đã biết kết cục đều như nhau cả, thì có gì phải chịu giày vò như thế?”

Tấn Tư Vũ im lặng, cảm thấy một nữ tử mềm cứng không ăn thua như thế thật sự có hơi phiền toái.

Hắn ại nhìn lướt qua vết sẹo trên trán nàng, trong ánh mắt chứa vài phần nghi hoặc. Trước đó y bà đã từng bắt mạch cho nàng, nói rằng khi ấy vết thhuongw trên trán nàng quả thực không nhẹ, có thể đã đập hỏng đầu óc. Huống chi y bà cũng từng nói, trong cơ thể nàng có độc, lại còn có bệnh, cứ quần quanh trong kinh mạch, lại khiến người ta không thể phân rõ rốt cuộc là vấn đề gì.

Hắn cũng từng bắt mạch cho nàng, nhưng không hiểu nổi mạch tượng cổ quái của nàng, lại phát hiện ra chân khí vốn có trong cơ thể nàng hình như đều tan đi mất.

Nói cách khác là, võ công nàng đã bị hủy.

Một nữ tử kiên cường chính trực võ công cao cường, sau khi tỉnh lại phát hiện võ công của mình đã không còn nữa, thì sẽ rất khó khống chế nổi cảm giác kích động và tuyệt vọng trong lòng. Nhưng dường như nàng không hề để ý, giống như thật sự không nhớ ra mình từng có võ công.

“Điện hạ.” Cảm nhận được nỗi do dự của hắn, thủ lĩnh hộ vệ của hắn hiện thân từ trong bóng tối. “Đã dùng hình, thì không có gì là không hỏi ra được...”

Ánh mắt của Tấn Tư Vũ lướt qua những hình cụ bày la liệt trên mặt đất, cái thì có thể thiêu cháy da thịt trên khắp cơ thể người, cái thì có thể tách đôi phần lưng, cái thì có thể chậm rãi xé bỏ từng mảng da đầu, cái thì có thể từ từ dỡ bỏ từng khớp xương trên cơ thể...

Những hình cụ này trước kia không gọi cho hắn cảm giác gì, đếm hôm nay nhìn lại, bỗng cảm thấy chúng vô cùng dữ tợn.

Ánh mắt lướt qua hình cụ, rồi dừng lại trên thân thể gầy như là gãy yếu nằm trên lớp rơm. Dáng vẻ nàng khi co quắp lại, thoát nhìn giống một thiếu niên nhỏ xíu, sống lưng mảnh mai, khớp xương nhô lên như một đôi

cánh bướm mỏng, chỉ một ánh mắt đặt lên cũng khiến người ta cảm thấy dường như không thể gánh vác.

Những ngón tay bên dưới ống tay áo rộng hơi cuộn tròn, rồi buông ra, buông ra, lại cuộn tròn.

Sau mấy lần đấu tranh dưới ống tay áo, cuối cùng hắn chỉ vào một món hình cụ nhỏ nhất, là hình cụ đâm xuyên ngón tay, nói: “Cái này.”

Hộ vệ nhật hình cụ đưa qua, nàng nhìn một hàng kim dài kia, cười khỗ: “Ta rất mong lúc này ta có thể khai ra ngọn nguồn gốc tích tám đời tổ tông nhà mình.”

“Ta cũng mong là thế.” Tấn Tư Vũ dừng dừng nói, “Đừng chắc mắt người nhất định rơi vào tội chết. Người chẳng qua là một nữ tử, có lẽ người bị ép theo đảng giặc, chỉ cần bản vương đồng ý thì giữ lại mạng người không thành vấn đề. Ta chỉ sợ người không biết đúng sai, tự đâm đầu đi tìm đường chết.”

“Ta nghĩ nếu nói mình bị ép uống... thì có lẽ ngài sẽ không tin.” Cô gái cười khỗ, thành thật vươn ngón tay ra, nằm sấp xuống không hề cự quậy.

Ngón tay gác lên lớp rơm rạ, tuy nơi khớp xương mọc ra một lớp chai mỏng, nhưng ngón tay thon dài mỹ lệ, móng tay trong suốt, tinh xảo như một lóng hành ngọc. Binh sĩ dụng hình trông thấy những ngón tay như thế, nghĩ đến chuyện phải dùng kim dài xuyên qua khớp ngón tay, phá hủy hình dạng đẹp đẽ thế này, cũng cảm thấy có chút không đành lòng.

Nữ tử kia cũng tỏ ra thương tiếc, đặt ngón tay trước mặt lật qua lật lại ngắm nghía, lẩm bẩm: “Xin lỗi, ta bạc đãi người rồi, từ rày trở đi chúng ta sẽ vĩnh biệt vẻ đẹp hoàn mỹ...”

Tấn Tư Vũ quay sang hướng khác.

Ánh sáng ngọn đèn in những bóng đen đang tra tấn lên mặt tường loang lổ, những động tác ấy tinh tế mà lạnh lùng, mang theo lực đạo chậm chạp mà trầm lãnh. Đã mơ hồ người thấy mùi máu tanh lan tỏa, Tấn Tư Vũ cẩn thận hít, sắc mặt vẫn vô cảm.

Mặt không đổi sắc, nhưng trái tim đã hơi thót lại, chờ đợi âm thanh phát ra sau lưng. Hắn không hề trông mong nữ tử bề ngoài nhu mì thật ra là cương nghị kia sẽ khóc lóc van xin tha thứ, rồi lại không biết rốt cuộc mình đang chờ đợi điều gì. Nhưng chẳng có bất cứ âm thanh nào cả, không gian tĩnh lặng đến thế, chỉ nghe một tiếng thở dài như có như không.

Tiếng thở dài mờ mịt xa xăm, tràn đầy sáng khoai giống như được giải thoát, dường như còn thấp thoáng một chút ý vị khác làm hắn không thể đoán ra. Rồi hắn nghe hộ vệ báo cáo: “Điện hạ, nàng ta ngất đi rồi.”

Tấn Tư Vũ quay lại, nữ tử kia đã ngã gục trên lớp rơm, hai mắt nhắm nghiền, thái dương rịn ra một lớp mồ hôi trong suốt, phản chiếu màu sắc nhàn nhạt dưới ánh đèn.

Ánh mắt của Tấn Tư Vũ chậm chậm trượt xuống, nhưng đến bên mép ống tay áo của nàng thì dừng lại, rồi rời đi.

Trong bóng tối lại thêm một bóng người xuất hiện, vái chào Tấn Tư Vũ rồi nói: “Điện hạ, nữ tử này có vẻ kỳ quái, lẽ nào nàng ta đã thật sự bị nhát dao kia đập cho hóa ngọc rồi?”

Tấn Tư Vũ cười nói: “Còn phải tiếp tục theo dõi xem sao, hôm nay hỏi không ra thì ngày mai hỏi, ngày mai hỏi không ra thì ngày kia hỏi, rồi sẽ có một ngày tra ra chân tướng.”

“Tôi thấy điện hạ thật sự không cần hao phí tâm tư như vậy.” Người kia cười nói, “Suy cho cùng cũng chỉ là một ả đàn bà, võ công đã phế, tay cũng phế luôn rồi, còn có thể gây ra sóng gió gì được. Tôi thấy cứ đưa đến hồng trường trong đại doanh là được rồi.”

Hồng trưởng, là cách gọi thay cho quân kỹ trong quân.

“Được.” Tấn Tư Vũ không nhiều lời, lập tức phân phó.

Người đưa ra đề nghị này trái lại cuống cuống ngăn cản: “Điện hạ, hạ quan suy nghĩ rồi, nữ tử này cho đến giờ vẫn chưa rõ thân phận, đưa đến cái chỗ phức tạp ấy lỡ đâu xảy ra chuyện gì thì sao. Hạ quan xin phiền điện hạ, giữ lại bên người cho kỹ mà thăm vấn thì hơn.”

“Người nói xem, thăm vấn gì đây?” Tấn Tư Vũ nhướn mày, có vẻ hơi sốt ruột. “À đã giết vô số binh sĩ Đại Liêu ta, có đem ra lặt trỉ nghìn vạn nhát cũng không đủ. Ta thấy không cần phải hỏi nữa, lôi thẳng ra ngoài giết phút đi cho xong.”

“Thân phận nữ tử này có nét gì đó rất kì lạ,” Người kia cười nói, “Nếu thật sự mất trí nhớ, thì ta lấy thuốc thang chữa trị, vẫn có thể nhớ ra được. Nói không chừng ả là một nhân vật trọng yếu của Thiên Tịnh, nắm giữ quân tình, cứ thế mà giết thì thật đáng tiếc.”

Tấn Tư Vũ trầm ngâm giây lát, rồi miễn cưỡng bảo, “VẬY trước tiên cứ giam lại, đợi bao giờ thân phận rõ ràng rồi tính sau.”

Người kia mỉm cười cáo lui, Tấn Tư Vũ nhìn theo bóng dáng hắt rời đi, ánh mắt lập lòe – Đây là quân sư bộ hạ phái tới gần đây, nói là quân sư, thật ra cũng chính là Giám quân trá hình. Trải qua trận thua này, thoát nhìn bề ngoài hắt vẫn được vua yêu như trước, nhưng chỉ có hắt biết, sự tín nhiệm của bộ hạ đối với hắt đã thua xa ngày trước.

Nhớ lại trận chiến ở vách núi Bạch Đầu, đáy mắt hắt lướt qua một tia u ám. Cái tên Ngụy Tri mới mười bảy tuổi mà người ta vẫn đồn kia lại to gan dám dẫn ba trăm sĩ tử xộc vào doanh giết tướng, hại cơ nghiệp cả đời hắt đã gần như bại trong gang tấc!

Nghe đâu trong trận hỗn chiến đêm đó, Ngụy Tri trứng phải tên lạc tử trận. Hắn không thể tìm ra Ngụy Tri giữa đông thi thể - tất cả thi thể đều bị binh lính Đại Liêu chém thành thịt vụn, không nhìn rõ mặt. Cuối cùng để trấn định lòng dân vẫn hồi chút thể diện, hắn tìm bừa hai cái đầu lâu treo lên cổng thành, dù đã trải qua một trận thảm bại, nhưng chủ tướng đối phương bị giết, dù sao cũng giúp hắn duy trì binh quyền vào lúc này.

Tấn Tư Vũ lẳng lặng đứng đó, ngón tay giấu dưới ống tay áo rộng, siết chặt lại với nhau. Do hắn dùng sức, khớp ngón tay vang lên những tiếng răng rắc trong không gian tĩnh lặng.

Ngụy Tri!

Tốt nhất là người chết thật đi!

Đầu đông ở đất Bắc trời đã có tuyết rơi. Tiếng gió rít gào mãnh liệt mà lạnh lẽo, như tiếng các chiến sĩ gào thét trước lúc hy sinh.

Ánh lửa nhảy múa... Chiến mã hí vang... Ánh đao vừa lóe lên đã biến mất... Máu tươi bắn đầy trời, chẳng che chẳng cản... Những bước chân lộn xộn, đám người bị vây khốn... Trên con ngựa ô, ống tay áo màu nguyệt bạch vung lên... Rồi tuyết bất ngờ rơi xuống... Phần mộ tịch mịch nằm sâu trong rừng...

Nàng rên lên một tiếng, mở bừng mắt.

Mồ hôi lạnh túa ra trên vầng trán được ai dùng khăn tỉ mỉ lau đi, có người vui vẻ reo lên: “Cô nương tỉnh lại rồi.”

Có tiếng chân rào bước chạy về, mang đến mùi vị nam tử xa lạ và ôn nhã.

Nàng nằm trên chất liệu mềm mại, bốn bề thoang thoảng nùi hương thanh thoát, nghe đâu đây tiếng chuông rời rạc, vang lên lanh canh trong

gió.

Không cần mở mắt, cũng biết đây không phải nhà lao tam tối trước kia.

Nàng vẫn chưa mở mắt, lặng lẽ sắp xếp lại một lần tất cả các đầu mối.

Đây là một gian tĩnh thất tương đối kín đáo trong một gia đình giàu có... Vì chẳng để lọt một luồng gió nào... Có người ngồi bên cạnh nàng... Trên người có mùi Long Diên hương sang trọng... Bốn bề đều có cao thủ, tiếng hít thở rất khẽ... Xa hơn một chút, có tiếng chuyển động lách cách cửa động cơ, âm哑... đây là đứa bá ngốc nghếch nhà ai, gài một cái cơ quan cũng không trót lọt, tám phần không phải đồ mới mà là hàng rất cũ, cũng chẳng biết đường tra thêm tí dầu cho trơn.

“Đã tỉnh rồi, sao còn chưa mở mắt ra?”

Một giọng nam ôn hòa, đương nhiên nàng tuyệt đối không cho rằng hẳn thực sự ôn hòa.

Nàng mở mắt ra, liếc nhìn nam tử ngồi bên giường, nhìn ngó nửa ngày mới lờ mờ nhận ra hẳn, thế là nàng cẩn thận thò đôi tay đã băng bó kín mít như quả bí đao ra, hươ hươ cho hẳn xem. “Ta đau, đau đến độ không muốn trò chuyện.”

Tấn Tư Vũ giật mình, không ngờ câu nói đầu tiên sau khi nàng mở mắt ra lại là như thế. Nhưng thấy trên trán nàng lại rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, như sra vết thương trên đầu nàng vẫn chưa lành, ngoại thương khắp người còn thêm nội thương, lại thêm vết thương do dụng hình, cái bộ dạng xui xẻo từ đầu đến chân này khiến hẳn bất giác mềm lòng, bèn nghiêng đầu, ra hiệu cho nha hoàn tiến lên lau mồ hôi.

“Hôm nay đổi sang chỗ khác phải không?” Nàng để mặc cho người ta hầu hạ, từ từ nhắm mắt, lười nhác nói, “Nhưng ta nói cho ngài biết, ta vẫn

chưa nhớ ra chuyện gì cả, nếu ngài thẹn quá hóa giận muốn tống cổ ta vào ngục tối, thì xin hãy nhanh lên cho, bằng không đợi thêm một thời gian nữa ta sẽ đau lắm đấy.”

Tấn Tư Vũ không chịu nổi mà phì cười, rồi vội vàng lấy lại vẻ nghiêm túc, thản nhiên nói: “Trông người rất giống như đang khao khát bị dưng hình.”

“Ta chỉ không muốn sau khi hưởng thụ những ngày tháng đẹp đẽ lại phải đối mặt với hình cụ.” Nàng cau mày, mở to mắt nhìn hắn. “Không định đưa ta đi à? Không định đưa ta đi thì ta phải ra yêu cầu, có đồ ăn không? Ta đói rồi.”

Tấn Tư Vũ lại ngần ngừ, một lúc sau mới vung tay lên, lệnh cho thị nữ dâng lên cháo nóng. Quả nhiên nàng đánh chén rất ngon lành, giống như không hề có tâm sự, ăn xong một bát lại đòi thêm bát nữa. Hắn nhìn nàng ăn, nói: “Đợi lát nữa sẽ đưa người đến hồng trường.”

Thị nữ giật mình, cánh tay run lên, mà nàng lại không hề phát hiện, chỉ “ây da” một tiếng rồi bảo: “Đừng có trách ta, ta đã ăn xong đâu.” Thò đầu đến bên cạnh bát, thuận miệng hỏi: “Hồng trường là cái gì?”

“Quân kỹ.” Tấn Tư Vũ đáp rất tùy tiện, ánh mắt lại nhìn nàng đắm đắm.

Động tác ăn cháo cuối cùng cũng dần chậm lại, nàng ngược mắt lên, nhìn hắn từ đầu đến chân, lại xoay người, tựa sát vào cái gương đồng đặt cạnh giường, ngắm nghía mình thật kỹ, rồi thở dài.

Tấn Tư Vũ thật sự không muốn lúc nào cũng phải hỏi ý nàng, làm thế khác nào một tên ngốc chẳng đoán ra chuyện gì. Nhưng hắn quả thật không đoán ra trong cái đầu cổ quái của người này đang nghĩ gì, nhẫn nhịn nửa ngày cuối cùng đành phải hỏi: “Người thờ dài làm gì? Có sợ không? Nếu

biết sợ thì hãy nói ra những gì người nên nói, biết đâu còn có xoay chuyển.”

Nàng ngược mắt lên ngắm nghía hăn, lại ngắm nghía bàn tay bằng bó thành trái bí đao của mình, chậm rãi nói: “Vương Thước Dực cảm thấy, thật ra nàng cũng không xấu, tại sao có người lại không nhìn trúng mình nhỉ?”

“...”

Đám thị nữ căn răng nhin cười, nét mặt Tấn Tư Vũ vô cùng “đặc sắc”. Hăn là Hoàng tử cao quý, cũng coi như đã từng gặp vô số nữ nhi, nhưng chưa bao giờ thấy một nữ tử nào như vậy. Đã chính trực lại còn tùy tiện, tuy lớn mật mà vẫn cẩn thận, tuy ranh mãnh lại thẳng thắn, lúc nói thật thì y như đang nói dối, lúc nói dối lại chẳng khác nào nói thật. Rất lười, rất mặt dày vô sỉ, song lại khiến người ta cảm nhận được khí chất lẫm liệt cao quý.

Quả thật là một nữ tử hết sức đặc biệt, phức tạp như một ống kính vạn hoa.

Đây là lần đầu tiên hăn bất lực đến nỗi không biết phải nói gì, bỗng thấy mặt nàng đỏ sẫm, đẩy cái bát ra, trở mình phủ phục xuống bên giường, ọe ọe mất cái rồi bắt đầu nôn.

Tấn Tư Vũ cuống quýt tránh né, thế mà vẫn chậm chân một bước, vạt vương bào màu tím sẫm đã dính đầy những thứ nhơ bẩn. Nàng vẫn tiếp tục nôn, đỏ mặt tía tai gân xanh nổi lên, giống như không chỉ muốn nôn ra chỗ cháo mới ăn vào, mà còn muốn hung hăn nôn sạch lục phủ ngũ tạng của mình ra ngoài.

Đám thị nữ loạn cào cào, vội vàng thu dọn đồng ô uế và giúp nàng vỗ lưng uống nước. Tấn Tư Vũ đứng sang một bên, cũng cả thấy lòng mình rối tung, một lúc sau mới giận dữ quát lên: “Tay chân vụng về, bôn có tí cháo mà cũng không biết!”

Nàng nằm bên mép giường, nôn đến chỉ còn một hơi thoi thóp mà vẫn không quên găng gượng ngẩng đầu, nhìn hẩn bằng ánh mắt nhìn lộn. “... Ngài mắng mấy đứa bón cháo làm gì? Ta có bệnh, cần đại phu, là đại phu!”

Tấn Tư Vũ nổi giận, trợn mắt nhìn cô ả không biết điều này, nhưng nàng chẳng thèm nhìn đến, quay đầu tiếp tục nôn. Tấn Tư Vũ bực bội đứng đó, đẩy thị nữ định tới thay y phục cho hẩn, lạnh lùng sai bảo: “Mời đại phu!”

Những đại phu giỏi nhất trong thành nhanh chóng bị xách cổ tới, từng người vào bắt mạch, dâng lên đủ thứ phương thuốc. Bản thân Tấn Tư Vũ đọc chúng cũng cảm thấy thất sự hoang đường, trong lòng hẩn biết, đám đại phu này vô dụng – Kinh mạch trong thân thể nàng chảy ngược, thật sự không phải chuyện những đại phu bình thường có thể đối phó.

Cuối cùng nàng nôn sạch sẽ, mệt mỏi đến cùng cực, mặt mày tái nhợt như tờ giấy, nằm dài ra giường. Tấn Tư Vũ chăm chú nhìn nàng, một lúc sau tự tay lấy khăn, giúp nàng lau khóe môi, rồi bất ngờ nói: “Có một người, người hãy đi gặp.”

“Ai?” Nàng từ chối, “Ta mệt. Không muốn đi.”

“Không gặp, thì có lẽ không còn cơ hội nữa.” Khóe môi hẩn in một vết cười lạnh.

“Vì sao?” Nàng uể oải mở mắt ra. “Ai mà quan trọng thế?”

Hẩn nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng.

“Hoa Quỳnh.”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Phép Thử Kinh Tâm

Type: Huyền

“Hoa Quỳnh?” Nàng ta nhú mào, lặp lại một lần nữa, “Là bằng hữu của ta à?”

Tấn Tư Vũ quan sát thật kỹ sắc mặt nàng, mờ mịt, nghi ngờ, chân thật đến nỗi dù có ai cũng chẳng tìm ra chỗ nào gượng gạo.

Hắn bỗng dừng cảm thấy kinh hãi, cô gái này nếu thật sự mất trí thì cũng thôi, nhưng nếu không, thì năng lực nguy trang đầu rơi vào cảnh bất ngờ vẫn không nao núng này thật sự vô cùng đáng sợ.

“Ta cũng không biết ả có phải bằng hữu của ngươi hay không.” Hắn nói, “Đây là nghi phạm bắt được cùng lúc với ngươi trái lại ả rất muốn gặp ngươi.”

“Ngài muốn ta đi gặp, thì ta đi vậy.” nàng ngọ nguậy rồi nhồm người dậy, trông cực kì ngoan ngoãn.

Tấn Tư Vũ tự tay đỡ nàng, nàng cũng không hề khách khí, yếu ớt tựa vào người hắn, để thị nữ hầu hạ mình đi hài.

Tấn Tư Vũ vốn chỉ định đỡ nàng một lúc thôi, ai ngờ nàng cứ mềm lả ra mà tựa vào hắn, đến khi muốn tách ra thì đã chẳng tách ra được nữa. Tay hắn nắm cánh tay nàng, cách một tầng áo thu mà vẫn lơ mờ cảm thấy nhẵn mịn, phẳng phất như có một mùi hương lạnh nhạt vẫn vương bay tới, muốn thưởng thức cẩn thận mà lại khó tìm, khiến người ta nghĩ đến một cánh

bướm ngày thu chập chờn bay qua tòa lá sen cuối hạ. Mà gương mặt nàng lại tựa một nửa trên vai hăn, hàng mi mảnh dài in một cái bóng hình cung uyển chuyển ôn như dưới đôi mắt.

Hắn thoáng ngần ngừ, nàng cởi đi lớp chiến bào lại có thể mỏng manh yếu ớt đến thế. Lẽ nào quân doanh khiến nàng bị ép phải kiên cường, còn nàng đứng trước mắt mới thật sự là nàng sao?

“Vương gia, ngài đỡ cẩn thận một chút, đừng có đáng trí nha.” Nàng lăm bắm giáo huấn, rất tự nhiên khoác bàn tay tựa như tay gấu lên vai hăn, trong nháy mắt Tấn Tư Vũ cảm thấy mình đã trở thành thái giám trong cung.

Liếc xéo sang bàn tay không hề mang lại mỹ cảm kia, hăn rất muốn đẩy ra thật mạnh, nhưng không hiểu vì sao, thấy vết máu thấp thoáng giữa làn vải trắng, hăn lại không đẩy ra nữa.

Hai người bước ra khỏi cửa, trên đường đi có một đám thị vệ bám theo đằng sau, nàng đi được vài bước là phải dừng lại thở một hơi, gấp cổng tò vò là phải vịn, gấp hành lang là phải ngồi, gấp đình nghỉ mát thì nhất định phải đi hóng gió.

Tấn Tư Vũ ngó sắc trời - chờ nàng chậm chậm bò sang như một con rùa thì trời cũng sập tối.

“Bên Vương gia có một ao sen...” Nàng lại muốn bò sang.

Tấn Tư Vũ tức nước vỡ bờ, bất ngờ đưa tay xuống kéo chân nàng, bế nàng lên.

Đám thị vệ lập tức lui cả về phía sau, cặp mắt cúi đầu. Mà nàng lại chẳng hề hô hoán, chỉ nheo mắt nhìn hăn một hồi, rồi hết sức tự nhiên ngả đầu vào vai hăn, lại còn thở dài một hơi thỏa mãn.

Nghe ẩn ý của nó, thì hình như muốn nói rốt cuộc ngài cũng chịu bẽ ta lên rồi, ta đi một muốn chết luôn.

Tấn Tư Vũ bỗng dừng cảm thấy hơi bức bối – Cô ả này phải chẳng trời sinh đã thích đong đưa? Cho nam tử nào bẽ cũng không quan trọng?

Đang định phát tác, muốn thả nàng vào ao sen thì lại nghe nàng khẽ thì thào trước ngực hắn: “Ta không muốn đi hồng trường.”

Tấn Tư Vũ ngẩn ra, cúi đầu nhìn nàng. Nàng mím môi không nhìn hắn, nghịch khuy vàng trên cổ áo hắn. Bấy giờ Tấn Tư Vũ mới phát hiện, thoát nhìn tưởng như nàng cho hắn ôm một cách rất bình thản, nhưng thân thể lại cứng đờ, còn ra sức muốn dời ngực mình ra xa hắn một chút.

Tâm tình bỗng vui lên chút đỉnh, song ngoài mặt vẫn không hề biểu lộ, hắn thản nhiên hỏi: “Cho nên cô muốn quyến rũ ta?”

“Ờ?” Nàng ngẩng đầu lên, thoáng kinh ngạc và ngượng ngùng như bị người ta nhìn trúng tim đen, mặt nhanh chóng đỏ ửng, sau đó cười hì hì, đáp, “Cũng gần như thế.”

Tay Tấn Tư Vũ run lên, suýt nữa đã thả nàng rơi xuống đất. Hắn vội vàng quay đầu sang một bên, tránh để nàng phát hiện mình không nén được một nụ cười trên khóe môi.

Nữ tử này... Thật sự rất thú vị.

“Chuyện hồng trường, để sau hẵng nói.” Hắn rất nhanh chóng lấy lại phong thái bình thường, bế nàng đi vòng qua mấy căn viện, dần dần càng đi càng vắng vẻ, càng đi càng chúc xuống.

Trong vườn hoa hậu viện có một đôi sư tử đá canh gác ngoài cửa, Tấn Tư Vũ xoay xoay đầu con sư tử đá bên trái, mặt đất lặng lẽ trượt mở thành một cái khe, lộ ra cửa vào đen ngòm dẫn xuống lòng đất.

Đây là một thiết lao u ám, chỉ có một ô cửa sổ trên trần, để lọt thứ ánh sáng mờ lung kỳ lạ. Phải nhìn kỹ mới thấy, bên trên ô cửa không phải là bầu trời, mà hình như là đáy một hồ nước. Bốn vách tường đều làm bằng sắt, chẳng trách ngay cả thủ vệ cũng không cần; người đã bước vào, căn bản không có cách nào trở ra.

“Làm người xinh đẹp một chút vẫn hơn.” Nàng vừa nhìn Đông ngó Tây, vừa cảm thán từ tận đáy lòng. “Ngài xem, ngay cả đái ngô cũng khác.”

Tấn Tư Vũ lờm nàng – Trên đời hóa ra lại có một cô ả mặt dày mày dạn đến thế!

Tiếng bước chân trống trải dừng lại trước một tòa hãn lao nằm sâu dưới lòng đất.

“Gặp ả lần cuối đi.” Tấn Tư Vũ dừng dừng nói, “Lát nữa ả sẽ bị đưa đến đại lao Phố Thành, ngày mai xử chém.”

Nàng lặng thinh không nói, nhìn những hình cụ máu thịt bấy nhầy treo đầy trong gian hắc lao, còn nhiều hơn cả căn ngục tối mà nàng bị giam. Trên lớp rơm rạ mục rữa trong lao, có một nữ tử áo đen mình đầy thương tích đang nằm úp sấp. Y phục cô rách nát tả tơi, giữa những vết rách để lộ da thịt xanh tím đỏ bầm, cả một vùng eo máu thịt đỏ lôm, hơi giãn giật, lộ ra kinh mạch màu xanh, mà chẳng thấy một tắc da nào – làn da ở nơi đó hình như bị lột sạch.

Còn từ eo nhìn xuống, giữa y phục rách nát, mơ hồ còn thấy một thứ chất lỏng nhầy màu hồng trắng, cho thấy cô đã chịu sự tra tấn vô cùng ác độc mà những tù binh nữ thường phải chịu.

Cô cựa quậy giữa đồng rơm rạ, vết máu bê bết trên gương mặt che mờ dung nhan, ngay cả đôi ngươi bừng sáng ngày xưa cũng mất đi vẻ rực rỡ.

Mùi máu tanh nồng ập vào mặt, cảnh tượng này thê thảm chẳng nỡ nhìn.

Tấn Tư Vũ nghe nàng thở dài một hơi rất khẽ.

Lòng hẫng căng thẳng.

Rồi hẫng nghe nàng hỏi: “Cô ấy đã phạm phải tội gì mà các người lại đối xử với một nữ nhi như thế?”

Giọng điệu cực kỳ bất mãn, thái độ lại vô cùng xa lạ, tựa như phản ứng nên có của một nữ tử lương thiện khi thấy một người dung phải chịu tội.

Không hề giả bộ hồ hững, cũng không hề có vẻ đau đớn khó giấu khi tận mắt thấy đồng bạn sinh tử nương tựa lẫn nhau rơi vào bất hạnh.

Hẫng lại giật mình, sau đó thản nhiên hỏi: “Cô không biết gì sao?”

“Ta biết thì còn hỏi ngài làm gì?” Nàng bực bội lườm hẫng.

“Cô mang đao xâm nhập vào phủ đệ của bản vương, ý đồ bất minh, bị bản vương đánh xui rồi bắt giữ.” Tấn Tư Vũ lạnh lùng đáp, “À vì cứu cô mà dám xâm nhập vào phủ, suýt nữa đã giết chết bản vương, đây là tội chết.”

Hẫng nghiêng đầu nhìn nét mặt nàng, đôi mày nàng chau lại, mịt mờ mà nghi hoặc, không có ý muốn phản bác.

“Nếu là chuyện khác, để tìm kiếm manh mối và chân tướng, ta có thể còn tính đường giữ mạng sống cho ả.” Hẫng nheo mắt nhìn cô gái không ra hình người kia, thở dài nói, “Nhưng bây giờ... Nếu cô đã quên hết mọi chuyện thì trọng tội ám sát bản vương sẽ để ả gánh vác một mình... ắt phải chết, không nghi ngờ gì nữa.”

Hắn nói một cách thản nhiên và đầy tiếc nuối, khéo mắt lại hơi liếc xéo sang nàng. Nàng lặng thinh, dường như đang ngẫm nghĩ nhưng vẫn không định mở miệng nói gì.

“Cô nghĩ kỹ lại đi, hay là còn có ẩn tình gì khác?” Tấn Tư Vũ ân cần khuyên bảo, “Nữ nhân như cô có thể làm được chuyện gì? Chắc hẳn sau lưng cô có người sai khiến, chớ để người ta bán đứng oan uổng, chết mà chẳng có chỗ chôn.”

“Ta cũng thấy vậy.” Cuối cùng nàng cũng mở lời, “Ngài xem, ta không biết võ công lại không có sức lực, nổi điên chui vào vương phủ tường sắt sâm nghiêm ám sát ngài làm gì? Ngài không xử oan cho ta đấy chứ? Hay ngài nhìn lầm người rồi? Nếu ngài xử oan cho ta thì không chừng người này cũng bị xử oan đó, ngài xem có đúng là vậy không?”

“Xử oan cho cô sao?” Tấn Tư Vũ nói, “Trước mắt đã có chứng cứ xác thực, nếu cô muốn lật lại vấn đề thì nhất định phải nói rõ ngọn ngành, bằng không... Có kẻ sẽ phải chết đấy.”

“Ta không nhớ ra... “ Nàng khổ sở ngồi thụp xuống, ôm lấy đầu. “... Ta không nhớ gì cả...”

Tấn Tư Vũ nhìn nàng, đôi mắt lóe sáng.

Nữ tử nhốt trong lao hình như đã bị những câu trò chuyện của hai người đánh thức, bèn chậm rãi ngẩng đầu. Trông thấy nàng tầm mắt vụt sáng rồi đột nhiên lao bổ lại.

Cô vùng vẫy dường như muốn nói gì, mở miệng cất mất tiếng a a. Song đầu lưỡi cô hình như đã bị bồng, không nói nổi một câu vẹn toàn, chỉ biết ra sức với tay qua chấn song bằng sắt, với tới bàn tay nàng.

Xiềng xích nặng nề kéo lê trên mặt đất, kêu vang kinh người, vẽ xuống mặt đất một vệt máu dài đậm dính dính.

Ánh đèn hiu hắt chiếu lên dung nhan nữ tử, lơ mờ hiện ra gương mặt thanh tú ngăm ngăm đen, hàng mày dài đậm mà tinh anh sắc sảo.

Nàng đột ngột bị Hoa Quỳnh túm tay, đau đớn kêu “a” một tiếng, lùi lại đằng sau, hình như muốn giãy ra, rồi lại sợ tay mình bị thương nên không dám dùng sức, dưới cơn đau nhức nàng rơm rớm nước mắt.

“Hoa Quỳnh!” Tấn Tư Vũ đứng bên cạnh, lạnh lùng quát, “Có nhìn rõ người đứng trước mặt người là ai không? Khai báo cho thành thật thì còn có đường sống!”

Hoa Quỳnh hung hãn nhổ “phì” một ngụm nước bọt nhuộm máu xuống mặt đất, lại cầm lấy tay nàng, hàng lệ tuôn rơi.

Nước mắt chậm chậm rơi xuống từ gương mặt, hòa lẫn với máu tươi chảy ròng ròng, dần dần hóa thành màu hồng nhạt, nhỏ xuống mu bàn tay nàng.

Nàng cúi đầu nhìn, có vẻ không đành lòng.

Hoa Quỳnh hình như muốn nói với nàng điều gì đó song thủy chung vẫn chẳng thốt nên lời, chỉ túm chặt lấy cổ tay nàng, đáy mắt lóe lên tia sáng hi vọng và bi phẫn, hoài công cất tiếng “a” từ khuôn miệng tàn tạ. Máu thịt bấy nhầy cứ thế quay cuồng, khiến người ta thấy mà cõi lòng căng thẳng.

Nàng đột ngột quay đầu, nhìn sang Tấn Tư Vũ.

Tấn Tư Vũ nhìn nàng chòng chọc, ánh mắt thu hẹp như mũi kim.

“Ta chịu hết nổi rồi...” Nàng lẩm bẩm, “Cô ấy mắc tội gì lớn mà phải dày dọ đến thế này? Thật là đáng thương... Dù ta chẳng còn nhớ gì nữa, nhưng ngài nói cô ấy đến vì ta, nên ta phải cầu xin cho cô ấy – cho cô ấy ra

đi thanh thân đi, cái kẻ người không ra người quý không ra quý này khiến người ta nhìn mà không chịu nổi...”

“Còn có chuyện khó chịu hơn.” Tấn Tư Vũ thản nhiên nói, “Ngày mai ả sẽ phải chịu hình phạt lăng trì.”

Nàng ngậy ra tại chỗ, ngoái đầu lại nhìn Hoa Quỳnh, ngờ ngác nói: “Vậy vì sao ta lại không bị...”

“Cô chẳng qua chỉ đeo đau bước vào vương phủ, cũng không thật sự gây ra chuyện gì.” Tấn Tư Vũ nói, “Nhưng ả lại định ninh rằng cô đã bị ta giết, trà trộn vào bên cạnh ta, suýt nữa đã giết chết ta, thế nên...” Hắc mím cười mỉa mai mà ác độc, “Cũng có nghĩa là ả chết vì cô.”

Nàng giật mình, Hoa Quỳnh đằng sau cất lên những tiếng “a”, tiếng kêu tràn đầy phần nộ và không cam lòng, nhưng lại siết chặt lấy cổ tay nàng, ánh mắt tha thiết, tuy miệng nói chẳng nên lời song cũng khiến người ta nhận ra sự khích lệ và gửi gắm ẩn chứa bên trong.

Ngọn đèn tàn trong lao vắng, máu thịt vương vãi khắp nơi, cô gái nhìn nàng cách một tầng lao, đối mặt với cảnh sinh ly tử biệt thảm thiết nhất.

Có một bầu không khí nặng nề đè nén, ép người ta đến gần như ngạt thở.

Nước mắt của Hoa Quỳnh rơi trên tay nàng như sợi chỉ đứt đoạn, song cô vẫn gượng gượng nở một nụ cười can đảm với nàng.

Nụ cười ấy lay chuyển dưới ánh đèn, lại đẹp rực rỡ tựa như có ánh sáng phản chiếu.

Một cô gái kiên cường đến thế, lại rơi vào cảnh ngộ bi thảm như thế, gặp phải kết cục khiến người ta không thể chịu đựng như thế...

Thân thể nàng run lên.

Tấn Tư Vũ lập tức tiến lên một bước, đỡ lấy nàng, ôn nhu hỏi: “Cô... định nói gì?”

Chạm tay vào lại cảm thấy thân hình nàng mềm nhũn một cách kỳ quặc, vội vàng cúi đầu xem thì thấy sắc mặt nàng tái trắng, vầng trán túa mồ hôi lạnh, vậy mà đã ngất xỉu.

Tấn Tư Vũ ngay ra tại chỗ, hết nhìn Hoa Quỳnh lại nhìn sang nàng, đáy lòng bỗng chốc rối như tơ vò, không biết là thất vọng, là may mắn, là nghi hoặc hay là một cảm giác khác.

Nhưng đưa tay ra bắt mạch ngón tay cảm nhận được sự hỗn loạn trào dâng, cho thấy vết thương ngầm vẫn còn âm ỉ trong người, nàng ngất đi cũng hoàn toàn hợp lý, có thể kiên trì đến tận bây giờ đã là kỳ tích.

Có điều... Ngất thật là đúng lúc quá đi...

Tấn Tư Vũ nở một nụ cười khổ, lại bế nàng lên, cảm nhận được mồ hôi lạnh của nàng thấm ướt y phục, trong lòng gợn lên cảm giác thương xót mơ hồ.

Nữ tử đằng sau dường như muốn nói câu gì, nhưng hắn đã vung ống tay áo, ra hiệu cho cô im lặng.

Hắn bế nàng ra bên ngoài, có thị vệ thoát cái đã tới gần, khom người nghe lệnh. Hắn dặn dò: “Đây là trọng phạm, coi chừng lúc điều phố có người cướp tù nhân. Chở mang ả ra ngoài vào ban ngày, đợi đến canh hai tối nay tổng vào xe tù, chở đến đại lao của quan nha Phố Thành.”

Thị vệ lĩnh mệnh rời đi, hắn ôm nàng trở lại gian tĩnh thất bí ẩn đó. Nàng vẫn chưa tỉnh lại, đôi mày khẽ khẽ nhíu.

Tấn Tư Vũ ra lệnh cho thị nữ đi sắc thuốc, còn mình thì ngồi lại bên cạnh nàng. Nàng đã tỉnh một lần, mơ mơ màng màng uống thuốc rồi lại rơi vào cơn mê, ngủ cũng không được yên ổn, mí mắt chớp nhè nhẹ, cho thấy nàng đang đắm chìm trong một giấc mơ không đẹp cho lắm.

Tấn Tư Vũ đột ngột đứng dậy, đưa tay kéo lớp màn trướng dày cộp xuống, ngăn những tia sáng cuối cùng ở bên ngoài.

Thế rồi hần ngồi xuống bên cạnh nàng, đưa ngón tay ôn nhu vuốt ve hàng mày nàng. Dường như nàng cảm thấy dễ chịu, bèn nhẹ nhàng “ừm” một tiếng.

Hần cười cười, rồi bỗng dịu giọng hỏi: “Cô là ai?”

Nàng rên khẽ, lẩm bẩm gì đó trên môi, nhưng lại không nghe ra là đang nói gì. Hần ngả đầu lại gần để nghe, nhưng vẫn chỉ nghe được những từ ngữ mơ hồ, đành phải thất vọng đứng lên.

Thân thể vừa nghiêng, đôi môi nàng đã chạm vào thái dương hần.

Tựa như tình cờ bắt gặp cảm giác mềm mại kinh tâm động phách, hương thơm nơi bờ môi nhàn nhạt mềm mại; như trăm hoa bỗng nở bùng rực rỡ giữa ngày đông buốt giá của phương Bắc, đẹp hơn cả hoa xuân.

Hần cứng đờ tại chỗ, mất một lúc mới từ từ đứng thẳng dậy.

Cảm giác mềm mại thấu xương này dường như vẫn còn vương vấn trên thái dương, mang theo hơi ấm mê người, rồi chậm chậm khô đi trên da thịt, khiến vùng da thịt ấy hơn căng lên, giống như tâm tình ai đó vào lúc này không muốn cho người ta biết.

Nhưng ánh mắt hần lập tức nhạt đi, hần ngồi ngay ngắn lại ngăm nhìn nàng.

Hình như nàng mơ thấy chuyện gì vui lắm, nên mới nở một nụ cười hiếm gặp. Nụ cười của nàng bắt đầu từ môi, rồi lan đến khóe mắt như một ngọn sóng; cả gương mặt đều sống động mà rực rỡ, thanh diễm xán lạn như ngọc.

Không biết khi đôi mắt kia mở ra, một nụ cười như thế sẽ điên đảo chúng sinh đến nhường nào?

Ai đó đã từng nói, khi người ta cười thì chính là lúc lòng cảnh giác lơ lửng nhất.

Hắn nhẹ nhàng lên tiếng hỏi: "... Cô mơ thấy ai?"

Nàng "ừm" một tiếng, bỗng dừng xoay người lại, ôm lấy cánh tay hắn đang chống bên mép giường, áp mặt lên cọ cọ rồi nằm im.

Tấn Tư Vũ dờ khóc dờ cười nhìn nàng đem bám lấy mình, không hề biết ngượng. Hình như nàng luôn thiếu cảm giác an toàn, thích nắm chặt thứ gì đó mà đi vào giấc ngủ.

Hắn định rút tay ra, nàng lại càng bám chặt hơn, khiến hắn chẳng những không tài nào cựa quậy mà còn không thể quay đầu lại, dùng một tư thế gượng gạo để nói chuyện.

Tấn Tư Vũ hoàn toàn có thể tung cước đá bay nàng ra không chút khách khí giống như hôm qua, nhưng chẳng hiểu vì sao lại không hề động thủ.

Hắn bỗng dừng cảm thấy mình cũng hơi uể oải, giao tiếp với nữ tử này đúng là một việc rất mệt mỏi. Hắn ngáp nhẹ một hơi, tiện thể nằm lại một bên trên giường rộng rãi của nàng, kéo nửa tấm chăn của nàng sang, rồi ngủ thiếp đi thật.

Trầm hương trong phòng nhàn nhạt lan tỏa, mùi hương này có phần đặc biệt, nếu ngửi lâu sẽ khiến người ta ngày càng mê man không tỉnh táo.

Khi bóng đêm hoàn toàn buông xuống, tiếng chuông báo giờ cöm đăng xa đánh thức cả hai người.

Trong khoảnh khắc bừng tỉnh sau giấc chiêm bao, khi ý thức lộn xộn nhất.

Nàng khe khẽ chuyển mình, vẫn còn dây dưa với tấm chăn. Hãn mở mắt, không hề cựa quậy, tầm nhìn sáng tỏ.

Giữa ánh đèn nhàn nhạt đăng xa hòa trong làn khói phơ phất, hãn bỗng dừng mở miệng, gọi:

“Ngụy Tri.”

“...”

Sau một thoáng im lặng, nàng nghiêng đầu nhìn hãn, ngạc nhiên hỏi: “Ngài đang gọi ai thế?”

Hãn ngồi dậy, nhìn vào đôi mắt nàng, làn thu thủy mông lung vô cùng đặc biệt, thấp thoáng sau màn sương mịt mờ.

Đôi đồng tử này quả đúng là được trời cao ban tặng – Người vĩnh viễn không thể đọc ra điều người muốn biết từ một đôi mắt như thế.

Chỉ có thể nhìn thấy vẻ mịt mờ chân thực trong sắc mặt nàng.

“Không có gì đâu.” Hãn lấy lại bình tĩnh, cúi đầu chỉnh sửa lại tà áo, nói, “Ta vừa nhớ lại kẻ thù của mình.”

“Sao cơ?” Nàng lười nhác ngoái đầu lại nhìn hãn, trông chẳng được hào hứng cho lắm.

“Đây chính là kẻ đã giết chết mấy vạn con em Đại Liêu, hủy đi tất cả công lao ta rong ruổi Bắc Cương để tạo dựng.” Tấn Tư Vũ mỉm cười ôn nhuận, ánh mắt lại lóe lên một tia sáng âm u. “Nếu ta không thể lột da bẻ xương, đốt hẵn ra tro bụi, thì làm sao xứng đáng với những phụ lão huynh đệ của ta đã bỏ mạng chốn sa trường?”

Nàng lắng nghe, uể oải ngáp một cái ồi đáp lấy lệ: “Phải, phải, có thù không báo còn gì là quân tử, nhất định phải tóm cổ hãn hành hạ thật tàn nhẫn, hoặc ngài cũng có thể thiến hãn. Đây là hình phạt khổ sở nhất đối với nam nhân.”

“Muốn vậy thì hãn cũng phải là nam nhân mới được.” Hãn nhìn nàng, mỉm cười ôn hòa.

“Lẽ nào không phải nam nhân?” Cuối cùng nàng cũng nổi cơn hiếu kỳ. “Là nữ tướng sao?”

“Ai mà biết được?” Hãn đứng dậy, gương mặt còn đọng nụ cười ôn hòa, chỉ thờ ơ nói, “Đã sắp sang canh hai rồi.”

Nàng lặng thinh không đáp, hãn quay lại nhìn nàng, nàng đã nhắm mắt lại lần nữa.

Tấn Tư Vũ đắm đắm nhìn nàng rất lâu rồi lặng lẽ lui ra ngoài, mà nàng trước sau vẫn không mở mắt ra.

Canh hai đêm đó, mơ hồ nghe tiếng xe ngựa lộc cộc truyền tới.

Theo lời An vương điện hạ phân phó, tối nay phải đưa cỗ xe chở tử tù đến đại lao nha môn Phủ Thành.

Bốn về lặng ngắt như tờ, trông chẳng có vẻ gì là canh gác nghiêm ngặt. Chuyện này vốn cũng không cần thiết, bởi tù nhân kia chỉ còn thoi

thóp thở, dù người có thả nữ tử ấy ra khỏi lồng giam thì chưa chắc cô ta đã đủ sức bò nổi ba bước.

Tĩnh thất mà tiểu thư “Vương Thước Dực” ở cùng cực kỳ tĩnh lặng, tù nhân đặc biệt trong đó lại mắc bệnh nặng, người lui tới không phải thầy thuốc thì cũng là thị nữ, nên những hộ vệ canh gác lười biếng tựa cửa rì rầm trò chuyện.

Tuy trầm tĩnh và lơ lửng nhưng bầu không khí dường như hơi khẩn trương, căng lên trong bóng đêm u ám.

Canh hai, trống đánh hai tiếng.

Nằm trên giường trong tĩnh thất, nàng đột ngột mở mắt.

Đầu tiên là ngó xuống chân giường, thấy thị nữ vẫn ngủ say sưa trên tấm gỗ lót chân, nàng từ từ vén chăn nệm ra rồi chầm chậm xuống giường.

Chân đặt xuống đất hoàn toàn không gây tiếng động, thị nữ vẫn chưa tỉnh.

Nàng chuồn ra khỏi phòng như một bóng ma, thị vệ gác cửa ôm trường thương ngồi bên hành lang, đầu gật gà gật gù, nàng lướt qua ngay bên cạnh cũng không hề hay biết.

Phía cuối hành lang, một đội thị vệ vừa hay gặp lúc giao ban, đi sượt qua.

Nàng lướt qua hành lang dài, rất may đêm nay thị nữ đưa nàng thay một bộ trung y màu đen, trông không hề bắt mắt.

Vòng qua dãy hành lang uốn lượn là đến một căn viện hình vuông, trong viện không có thị vệ, cổng hình tròn phía bên kia mới có.

Thị vệ canh gác bên phía cửa tròn rúc trong một xó tối thui, châu đầu vào nhau xem xuân cung đồ, không ngừng bật cười rúc rích, nào có nghĩ đến chuyện ngẩng đầu lên ngó một cái.

Nàng lướt qua sau lưng bọn họ, đi vòng ra phía sau một bụi cây hoa.

Mấy gã thị vệ hình như hoàn toàn chẳng phát hiện ra, lại đột ngột ngẩng đầu, đưa mắt nhìn nhau.

Một cái bóng đen xuất hiện sau lưng bọn họ, đám thị vệ vội vã quăng xuân cung đồ đi, buông tay đứng hầu.

“Ra ngoài rồi hả?” Người tới hạ giọng hỏi.

Thị vệ gật đầu.

Dưới ánh trăng, người ấy thần sắc nghiêm nghị, ánh mắt lóe lên những ý vị phức tạp, chính là Tấn Tư Vũ.

Hắn im lặng hồi lâu rồi phất tay. Đám thị vệ tản ra hết, xuân cung vút chông chơ dưới đất không ai nhặt lại.

“Điện hạ, ngài có muốn...” Sau lưng hắn có người hạ giọng hỏi.

Tấn Tư Vũ thản nhiên đáp: “Ta sẽ đích thân bám theo, người dẫn người chờ là được.”

Người đằng sau lĩnh mệnh rời đi, Tấn Tư Vũ lại ngẩn ngơ mất một lúc mới lướt đi.

Hắn đuổi theo bóng dáng mảnh khảnh trước mắt, đi theo nàng một mạch xuyên qua nhà cửa, vườn hoa, bước lên cầu nhỏ... Dần dần hắn nhận ra có điểm bất thường.

Con đường này hình như không dẫn về phía ngục tối kia thì phải?

Nhíu mày, Tấn Tư Vũ ngạc nhiên phát hiện ra, hướng nàng đang lão đảo lượt tới hóa ra là một hồ nước nhỏ trong hậu viện.

Nàng đến nơi này làm gì chứ?

Tấn Tư Vũ định ninh nàng muốn vào ngục tối cứu người, ôm cây đợi thỏ với những tâm tình phức tạp quần quanh trong lòng, ngần ngơ bám theo sau nàng, tận mắt thấy nàng lắc lư đi thẳng đến bên bờ hồ.

Hồ nước do người đào ra, nước mát rượi, loang loáng những quầng sáng dưới ánh trăng. Nàng bước đến bên bờ hồ vẫn không dừng lại, nhấc chân sắp bước vào hồ nước...

Tấn Tư Vũ đột ngột lao ra.

Thân hình hắt tựa tia chớp, nháy mắt đã lao tới phía sau nàng, đưa tay túm lấy vạt áo sau lưng, nhưng chung quy vẫn chậm mất một bước, chỉ nghe “tôm” một tiếng, vô vàn bọt nước bắn lên.

Nàng rơi vào hồ, hắt cũng không may mắn thoát nổi, bởi lao tới quá nhanh không thu thế lại được nên cũng cắm đầu rơi vào trong nước.

Nước không sâu lắm nhưng vào ngày đông lại lạnh lẽo thấu xương, hắt vừa rơi xuống nước đã vội vàng vớt nàng lên. Người bên cạnh không hề vùng vẫy khi rơi xuống nước, hắt quơ tay một cái đã túm được, kéo lại gần nhìn qua thì thấy mặt nàng trắng tái, đôi mắt hóa ra vẫn con nhắm chặt.

Mắt còn nhắm?

Mông du ư?

Tấn Tư Vũ ngơ ngẩn, rung mình một cái vì ngấm ướt, lại nghe người trong lòng rì rầm, “Tắm rửa...”

Quá nửa đêm nàng còn chạy ra ngoài đây mờ ám, hóa ra là vì nằm mơ muốn tắm rửa?

Hắn bám theo nàng bấy lâu, hóa ra chỉ để cùng nàng tắm rửa trong hồ nước băng giá vào đông này ư?

Tấn Tư Vũ điên tiết đến nỗi quên cả leo lên bờ. Bấy giờ đèn đuốc dần dần sáng lên, đám thị vệ chạy tới, kẻ dẫu đầu vốn thuận theo mệnh lệnh của hắn đi bố trí phục bình, giờ này thấy cảnh tượng ấy thì ngậy ra như phỗng, vội vàng cởi áo choàng của mình ra dang lên cho hắn.

Tấn Tư Vũ ôm nàng lội nước leo lên bờ, cúi đầu thấy y phục nàng ướt đầm để lộ những đường cong tha thướt, liếc mắt thấy sắc mặt thị vệ xung quanh mất tự nhiên, liền vội vàng cởi áo choàng khoác trên vai xuống quần chặt lấy nàng, lại luôn miệng nói: “Lập tức đi mời thầy thuốc, mang thêm ba chậu than tới Tôi Tuyết trai và đi đun nước gừng, mau lên!”

Đưa tay lên sờ thử trán nàng, quả nhiên là nóng rực như lửa, trong lòng cũng mơ hồ cảm thấy sốt ruột. Dẫu om nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng nhưng hắn chẳng hề có cảm giác mỹ diệu, rảo bước trở về Tôi Tuyết trai lệnh cho thị nữ nhanh chóng thay y phục cho nàng, tổng lòng nóng như lửa đốt, cứ đi đi lại lại trước phòng. Mãi cho đến khi thị nữ e dè nhắc nhở, hắn mới nhớ ra mình vậy mà đã quên thay y phục ẩm ướt.

Thay xong y phục trở về, thầy thuốc đã tới nơi, mới vừa bắt đầu bắt mạch đã “a” lên một tiếng, nói: “Vị cô nương này sao bỗng dưng lại bệnh nặng thêm vài phần? Lần này phiền phức to rồi...”

Tâm Tấn Tư Vũ trầm xuống, thấy người nằm trên giường nóng bỏng, tới gần là có thể cảm nhận được độ nóng kinh người, mà nháy mắt sau đã đột ngột mát đi, lạnh lẽo như một khối băng. Cứ bị giày vò giữa lửa nóng và băng lạnh, khiến người ta lo lắng một chớp mắt sau liệu nàng có chịu hết nổi sự khổ sở này mà vỡ vụn hay chẳng.

Ý thức của nàng đã không còn tỉnh táo, hai tay ra sức gãi lên ngực, dường như muốn gãi ra dòng máu trong tim khiến nàng buồn bực. Tấn Tư Vũ sợ cánh tay nàng bị thương còn chưa lành hẳn, bèn đưa khuỷu tay chặn cổ tay nàng, nghe tiếng nàng thì thào trong cơn mộng mị: “Tắm rửa...”

Tấn Tư Vũ thầm nghĩ nữ nhân này bị bắt sau một trận huyết chiến, hết ngời địa lao lại lăn lộn trên mặt đất, lại vì mắc bệnh nặng sợ cảm lạnh nên giờ vẫn chưa hề tắm rửa. Có lẽ do bản tính ưa sạch sẽ, đến nằm mơ cũng không quên, cho nên mới mơ mơ màng màng mộng du chạy ra ngoài tìm nơi có nước, lại hại mình cũng phải ngâm nước buốt theo.

“Tắm bằng nước nóng có giúp gì được không?” Hắn nhìn dáng vẻ khó chịu của nàng, ngẫm nghĩ rồi hỏi đại phu.

Đại phu liếc nhìn Tấn Tư Vũ bằng ánh mắt kì lạ, cảm thấy câu hỏi này của điện hạ thật sự vô cùng ngu ngốc. Mạng cũng sắp mất rồi, còn tắm làm gì nữa?

“Điện hạ...” Ông lão vuốt vuốt chòm râu, kín đáo nhắc nhở một câu: “Nàng ta đã ra nông nỗi này, chỉ e không bao lâu nữa sẽ phải tắm rửa sạch sẽ rồi...”

Phong tục của Đại Liêu, người chết nhập liệm là phải sạch sẽ hoàn toàn. Tấn Tư Vũ ngây ra một lúc mới phản ứng lại được, giận dữ quát tháo không tin: “Người nói vậy là có ý gì?”

Đại phu không dám nói gì nữa, cũng không kê đơn thuốc, chỉ khiêm nhường khom lưng, nói: “Hay là điện hạ thử mời thái y trong cung đến...”

Tấn Tư Vũ lặng thinh. Thái y xưa nay vẫn không ra khỏi kinh thành, nơi này cách kinh thành rất xa, cho dù thái y chịu tới đây thì chỉ e chưa chắc đã đến kịp.

Đại phu đứng trước mặt hãn đã là danh y số một của miền Bắc Đại Liêu, nếu ông ta bó tay thì xung quanh cũng chẳng thể tìm được ai khác cứu mạng nàng.

“Điện hạ, trong dân gian thật ra có rất nhiều nhân tài ẩn dật, cũng có một vài bài thuốc dân gian gia truyền không dạy người ngoài rất công hiệu.” Thầy thuốc kia đề nghị, “Chi bằng ta đề bảng tìm danh y, hoặc là lên nghe ngóng, còn có một tia hy vọng.”

Tấn Tư Vũ trầm mặc, hồi lâu cũng gật đầu.

Thầy thuốc kia cuối cùng vẫn để lại một ít thuốc an thần, sau khi sắc lên cho uống, nàng đã yên lặng hơn một chút, đến lúc trời hừng sáng thì tỉnh lại.

Thấy hãn, nàng uể oải mỉm cười, miệng lẩm bẩm: “Có phải ngài lựa lúc nửa đêm... mà đánh ta không? Sao ta mệt lử thế này?”

Nàng còn tâm trạng mà đùa giỡn, Tấn Tư Vũ đành phải nhếch khóe miệng hưởng ứng. Hãn nhìn đôi gò má nàng gầy rộc hãn đi sau một đêm, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Xưa nay chuyện khó khăn nhất là tìm đến cái chết, mà hình như bây giờ cô không còn muốn sống nữa thì phải?”

Nàng lặng thinh nhưng sắc mặt không hề tỏ ra đồng tình, hồi lâu mới lên tiếng: “... Ngài có chịu tha mạng cho ta không?”

Tấn Tư Vũ không đáp lời nàng, rồi bỗng bật cười, nói: “Tâm tư của con người quả thật là khó dò, có người sắp chết ra sức vùng vẫy muốn sống, mà có người vẫn còn đường sống lại cam tâm đi chịu chết.”

Nàng chậm chậm nhắm nghiền hai mắt, tỏ ra biếng nhác không đáp lời hãn.

Tấn Tư Vũ lại không cần nàng trả lời, vỗ tay, đám thị vệ khiêng một người tiến vào, đặt ở gian ngoài. Hắn nói: “Đây là một người bạn của cô, hắn đang hấp hối, nhưng không muốn chết, vẫn vùng vẫy tìm đường sống. Hai người đã bệnh đến nước này rồi, ta cũng không cần phải lo ngại gì nữa, nên sẽ đặt hắn ở gian ngoài, cho cô nhìn xem người ta khao khát sống đến thế nào, cho hai người khích lệ lẫn nhau, có lẽ cô còn hy vọng khỏe lại.”

“Người bạn của tôi?” Nàng mở mắt, ngẫm nghĩ rồi hỏi, “Hoa Quỳnh phải không?”

“Hắn tên là Khắc Liệt.” Tấn Tư Vũ vẫn điềm nhiên như không, “Biết cô bị giam giữ trong đây, hắn đứng trước cửa phủ ta cầu xin ba ngày ba đêm liền, bị môn đình sai chó săn cắn đứt cổ họng, đến giờ vẫn hôn mê không thể nào mở miệng, cũng không biết có còn sống được hay không. Ta cảm thấy người này rất có nghĩa khí, muốn bồi dưỡng hắn, nhưng hắn cũng phải có số hưởng phúc mới được.”

Nàng nghe thế, nở một nụ cười mỗi mệ, nói: “Khắc Liệt... phải không? Vậy xin mời ngài cứu... hắn.”

“Ta cũng muốn cứu hắn tỉnh lại, xem hắn muốn nói gì.” Tấn Tư Vũ đứng dậy. “Nghe nói trong núi Tam Đình phía Tây Phố Thành có vị lang trung chân đất, phương thuốc gia truyền của vị này có công hiệu với rất nhiều chứng bệnh. Ta sai người đi tìm lang trung này đến để khám bệnh cho hai người.”

“Ta cảm thấy... ngài là người tốt.” Nàng cười cười, túm lấy ống tay áo của hắn, cất giọng trầm trầm, “Ta không tài nào nghĩ ra nổi... Tại sao ta lại trở thành kẻ thù của ngài chứ?”

“Điều này phải hỏi bản thân cô.” Tấn Tư Vũ nhẹ nhàng rút ống tay áo lại, ôn hòa dè dặt góc chăn cho nàng. “Ngủ đi, kẻ tên Khắc Liệt ngoài kia bị cắn đứt yết hầu, thường phát ra những tiếng kì quặc, cô đừng sợ.”

Nàng gật đầu, trông rất bình tĩnh, sắc mặt còn có vẻ thương xót. Hấn nhìn nàng một lúc rồi nhẹ nhàng cất bước ra ngoài.

Nàng cuộn mình trong chăn, mở to mắt, nghe tiếng bước chân dần dần tan biến vào hư vô.

Gian ngoài truyền đến tiếng hít thở khàn khàn quái dị của Khắc Liệt.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 67: Đóng Dấu

Type: Dobby

Tiếng hít thở của Khắc Liệt quả là hết sức quái dị, nghe như tiếng kéo bể lò rèn, khò khè trống rỗng dọa người, khiến người ta lo lắng cái bể lò rèn này chẳng biết đến bao giờ thì vỡ nát.

Cũng có thể... chỉ chút nữa sẽ phải vỡ nát.

Đám thị nữ tới lui lui qua qua nơi đó, ai nấy đều đưa mắt sang nơi khác, không dám nhìn người nằm trên giường. Họ chưa từng thấy ai bị thương nặng đến như vậy, cổ họng bị cắn thành một lỗ hồng thố mà còn chưa chết, gương mặt cũng bị rút đi một miếng thịt. nhưng vẫn có thể nhìn ra mỹ mạo thuở ban đầu. Những thứ càng đẹp đẽ, sau khi bị huỷ hoại càng khiến người ta thấy mà kinh hãi.

“Đúng là đáng sợ...” Hai thị nữ thì thảo bàn tán, “Dung mạo đẹp đẽ nhường ấy, thật là đáng tiếc...”

“Anh ta vì cứu người mới rơi vào tình cảnh này sao? Quả đúng là anh hùng...”

“Người kia hình như rất sốt ruột, có vẻ muốn nói điều gì đó, nhưng lại không tài nào cựa quậy, đáng thương ghê...”

Nàng nghe vậy, chỉ cười cười.

“Cô nương có muốn qua đó xem không?” Một người phụ nữ trung niên bước lại, xem ra là một ma ma có thân phận. “Người bạn kia của cô chẳng biết còn có thể sống bao lâu nữa.”

Nàng khẽ khàng “ừm” một tiếng, ma ma liền sai người dìu nàng bước ra gian ngoài, đặt nàng xuống bên cạnh Khắc Liệt.

Nàng quay đầu sang, cẩn thận ngắm nghía nam tử nằm cách mình hơn một thước bằng thứ ánh mắt xa lạ mà cảm kích.

Ánh mắt dừng lại nơi vết hầu rách toạc, nàng nheo đôi mắt, thoáng chốc dường như có gì đó lướt veefo qua nhưng chẳng ai thấy được.

Nhìn nàng một lần nữa, vẫn là sắc mặt đầy thương xót ấy.

Ma ma vẫn lơn túc trực bên cạnh nàng để trông chừng, bỗng dừng mở lời: “Ây da, hồi trước trong phương thuốc của cô nương có mùi long não. Long não trong kho không được tốt lắm, Vương gia bảo tôi lấy từ phòng ngài ấy, tôi suýt nữa quên bég rồi. Văn Xuân, Bảo Hạ, các người theo ta đi lấy.”

Hai thị nữ vâng dạ, đi theo ma ma. Đám thị nữ ở phòng trong vội vàng thay chăn đệm mới và đốt hương, không hề bước ra gian ngoài, nháy mắt bên người nàng đã không còn ai cả.

Tiếng hít thở kì quặc ngày càng vang to, mí mắt của Khắc Liệt hơi giãn giật, có dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Nếu người này tỉnh dậy, không biết sẽ làm gì?

Nàng quay đầu đi trên gối, dăm dăm nhìn Khắc Liệt, ánh mắt mờ mịt hơi sương thăm thăm vô cùng, như một vực sâu không thấy ánh mặt trời.

Rất lâu sau, nàng vươn tay ra.

Với tới bên yết hầu Khắc Liệt...

... Cần thận giúp Khắc Liệt đếm góc chăn.

...

Đợi đến khi ma ma trở lại, bà thấy nàng đang lặng lẽ ngủ bên Khắc Liệt. Góc chăn của Khắc Liệt được đếm rất kỹ càng, yên ổn chìm trong cơn mê.

Ma ma đứng bên cửa, hơi nghiêng người, sau lưng lộ ra gương mặt trầm tư của Tấn Tư Vũ.

Hắn thấy nàng bình tĩnh ngủ bên cạnh Khắc Liệt, in trong ánh mắt không biết là niềm vui hay là nỗi lo lắng càng đè nặng thêm. Hắn nhẹ nhàng bước qua, ngồi bên cạnh nàng, thay nàng vén lên những sợi tóc mai rối bởi mồ hôi dính lại trên trán.

Hồi lâu, hắn hạ giọng nói: “Hãy tăng số người cho ta, nhất định phải tìm ra vị lang trung kia ngay lập tức!”

Núi Tam Đỉnh nằm phía Tây Phố Thành là ngọn núi cao nhất ở ngoại thành. Trong núi không khí lạnh lẽo, nghe đâu còn thường bốc lên khói độc, nhưng những gia đình thợ săn sống trong núi lại rất hiếm khi mắc bệnh.

Được như thế hoàn toàn nhờ vào lang trung Nguyễn Chính sống trong núi, nghe đâu ngày trước tổ tiên của vị lang trung này là ngự y trong cung, về sau lại từ quan về quê, nắm nửa trong tay rất nhiều phương thuốc hay cứu người nghìn vàng khó đổi. Có điều vị lang trung này tính tình cổ quái, chưa bao giờ rời núi, chỉ dựng nhà sinh sống nơi sườn núi cao cô quạnh.

Đêm tháng Mười nơi đất Bắc, trong núi giăng kín sương mù, có vài bóng đen leo lên xuyên qua vách đá nhanh như ánh chớp, nháy mắt đã lên

tới đỉnh núi.

Khách tới chơi nhẹ nhàng gõ cửa, chủ nhân lật đật ra tiếp đón. Khi mở cửa ra chỉ thấy bồn bệ vắng lặng không người, còn đang nghi ngờ phải chăng mình nằm mộng thì kế đó lại nghe tiếng gõ cửa phát ra từ đằng sau, xoay người lại xem thì mới phát hiện thì ra vị khách này gõ vào cửa sổ.

Dưới cửa sổ không phải đường, mà là vực thăm vạn trượng.

Nguyễn lang trung run lấy bấy, nháy mắt trong đầu ông lướt qua mấy từ đại loại như sơn tinh quỷ quái, mà khác ghé chơi cũng đã tự động bước vào chẳng cần mời.

Ba bóng người vây ông vào giữa, một trong số đó nhe răng cười, lộ ra hàm răng trắng sáng loá mắt, hỏi: “Ông muốn chúng ra quăng ông rơi tự do từ cửa sau xuống, hay là trói ông lại tống ra khỏi cửa, mất tự do?”

Lựa chọn của Nguyễn lang trung, đương nhiên không cần hỏi lại.

Lang trung và dượng đồng ở phòng cách vách bị trói nghiêng lại khiêng xuống núi ngay trong đêm, đưa đến một nơi chẳng ai tìm ra nổi. Ba người còn lại thì thay y phục, dịch dung, ngồi xồm một chỗ bắt đầu cãi cọ.

“Chỉ có một dượng đồng, dĩ nhiên là ta đi.” Người có hàm răng trắng loá huơ huơ nắm tay. “Võ công ta giỏi, lại phản ứng nhanh và biết ăn nói...”

“Rầm.”

Chỉ nghe một tiếng trầm đục, không gian trở về yên tĩnh.

Người vung dấm thu nắm tay lại, cất giọng khô khốc: “Nắm dấm của ta còn biết ăn nói hơn.”

Người ngồi trên ghế uống trà nhieu mày, nói: “Nam Y, ta cảm thấy Hách Liên vẫn tốt hơn, người...”

Thiếu niên áo vàng ngoái đầu lại, lớp mặt nạ da người cứng đờ phối với ngữ điệu khô khan của y lạ vô cùng thích hợp. “Nếu làm hồng việc, ta sẽ tự sát.”

Tông Thần im lặng không nói, chỉ cười khố, biết người đứng trước mặt mình vốn có sự kiên nghị mà người phàm khó lòng sánh nổi.

Y đã từng vui mình trong cát năm ngày đêm để luyện võ, suýt nữa chết vì ngạt thở, chỉ vì có người đã vô tính nói với y năm ngày đêm là hiệu quả nhất, lại quên bảo cho y biết luyện lâu như thế sẽ mất mạng.

Y chưa bao giờ suy nghĩ nhiều về hậu quả, chỉ làm chuyện mà mình muốn làm.

Cổ Nam Y không đợi câu trả lời của Tông Thần đã trối nghiến Hách Liên Tranh lại, nhét tất thối chưa giặt của Nguyễn lang trung vào miệng gã, rồi tổng gã xuống dưới gầm giường.

Kế đó hai người liên nằm bên trên kẻ kia, khoan khoái đánh một giấc – Phố Thành ngoài lòng trong chặt, tra xét rất nhiều, ngoài có đại quân, trong có thân vệ của Vương gia, quả thực là hiểm địa số một trước mắt. Để tránh gây bàn tán xì xào, họ chỉ dám mang một số người xuất chúng nhất vào thành, cũng không dám tính toán cho bọn họ vào vương phủ đánh rắn động cỏ, những việc then chốt nhất đều phải đích thân hành động mới yên tâm. Do đó hai người đều thối mết, hơn nữa họ biết sau này có thể còn mết mõi thêm, đêm nay sắp trở thành đêm cuối cùng họ có thể yên giấc ở Phố Thành, đến ngày mai sẽ không được ngủ nữa.

Biết điều ấy, mà vẫn có người mất ngủ, cứ trở mình qua lại in vết ván giường lên lưng, mãi cho đến khi Tông Thần thở dài nói: “Nam Y, nàng ấy

sẽ không sao đâu, người phải tin tưởng nàng ấy, Du người trong thiên hạ có chết hết thì nàng ấy cũng không dễ chết đâu.”

Cổ Nam Y không in ván giường nữa nhưng cũng lặng thinh không nói câu gì, Khi trời sắp hừng sáng, trong cơn mơ màng, Tông Thần nghe y lầm bầm trong miệng:

“Người cuối cùng cũng bỏ ta lại.”

Khi trời sắp hừng sáng, có một toán sơn dân khóc lóc ầm ì, khiêng người lên núi.

“Nguyễn đại phu!” Ông lão đi đầu thoáng thấy lang trung đeo giỏ hái thuốc bước ra khỏi cửa, lập tức bổ nhào tới. “Cháu trai nhà tôi sang thăm tôi, không biết bị con gì cắn, xin ngài hãy cứu nó, ngài nhất định phải cứu nó nha...”

Thanh niên được họ khiêng lên, mặt mũi phủ một tầng khí đến, chân sưng vù bằng quả bí đao.

Nguyễn lang trung tùy tiện liếc qua, nói bằng giọng không vui: “Một vết thương bé xíu, có đáng phải gấp gáp như thế không?” Cũng không thêm kê đơn thuốc, tiện tay chỉ mấy thứ dược thảo xung quanh, sai được đồng hái xuống, sắc lên rồi cho uống vào, chẳng bao lâu sau đã thấy vết sưng kia tan mất, người cũng tỉnh lại.

Ông lão tạ ơn rồi ít rồi dìu cháu đi, lang trung và dược đồng đang định hái thuốc tiếp thì không biết từ đâu xông ra một đội thị vệ.

“Hôm qua chủ mẫu của chúng tôi đột ngột phát bệnh cấp tính, xin mời tiên sinh đến Phổ Thành một chuyến, nhất định sẽ có hậu tạ.”

“Không đi!” Nguyễn lang trung tính tình quái gở quả nhiên cực kì ngạo mạn, ông ta trợn mắt trắng dã, quay đầu muốn đi.

Thủ lĩnh thị vệ vung tay.

Một đám người xông lên, tóm cổ ông ta đi thẳng.

“Ấy ấy, các người cái làm gì thế hả! Buông ra!” Nguyễn lang trung ra sức giãy giụa, chửi bới tanh bành, “Đám cường đạo các người! Lũ khốn nạn! Đồ con lợn!”

Dược đồng vút sọt thuốc lại đuổi theo, giơ nắm đấm đánh loạn xạ một hồi. “Cường đạo! Lũ khốn nạn! Đồ con lợn!”

Nguyễn lang trung mắng: “Buông ra! Bằng không coi chừng cả nhà người chết ráo!”

Dược đồng nhảy lên chửi: “Cả nhà chết ráo!”

Nguyễn lang trung mắng: “Đồ giò bọ chui rúc trong vại phân không biết thế nào là bắn thiu!”

Dược đồng nhảy lên lưng một người, định kẻo cổ hần. “Giò bọ!”

Bọn thị vệ không thể nhẫn nhịn thêm, lang trung không thể đắc tội, nhưng dược đồng vẫn có thể sửa lưng, bèn vây y lại đánh đập tới tấp.

Dược đồng ôm đầu, lăn qua lộn lại trên mặt đất, chỉ biết mắng chửi: “Giò bọ, Giò bọ!”

“Đám đánh đập đồng tử của ta, ta sẽ liều mạng với các người!” Nguyễn lang trung nổi trận lôi đình, bấy giờ bọn thị vệ mới dừng tay, hung hăng nhét giẻ đầy miệng dược đồng, khiêng lên vác thẳng xuống núi, tống vào xe ngựa, đi về hướng Phổ Viên.

Đợi cho mọi người đi sạch sẽ, sườn dốc vắng vẻ trở lại, chợt có người nghiêng nghiêng ngả ngả chui ra khỏi căn nhà,

Đưa tay kéo chiếc tất thối trong miệng ra, gục mặt xuống đất nôn ọe mấy tiếng, thế rồi hán tử áo xanh mắt đầy giận dữ nhìn trời gào lớn.

“Hãy đợi đấy! Lão tử nhất định sẽ đến!”

Từ ngày Phố Thành có đại quân trú đóng, cuộc sống nơi đây dần dần trở nên hỗn loạn. Quân Liêu đại bại, tâm tình bức bối, thường nảy sinh xung đột với bách tính, dù Chủ soái đã chém đầu một vài binh sĩ gây sự, lại nghiêm khắc không chế số lính đóng quân bên ngoài được vào thành, nhưng những chuyện như thế vẫn liên tục xảy ra. Tấn Tư Vũ cũng không dám quản binh lính quá chặt, bệ hạ không cho phép lui quân, sang xuân còn có đại chiến, lỡ đâu không khống chế nổi binh lính, để họa làm loạn quân doanh thì sự tình càng thêm nghiêm trọng.

Nhưng chuyện xảy ra vào ngày hôm nay lại càng ác liệt – Có vài binh lính vào chợ Tây của Phố Thành, dùng bạc giả định đồ rồi bị phát hiện, đã không đền tiền lại còn đánh chết người ta, bị dân chúng và thương nhân đồng loạt vây lại. Bấy giờ trong thành vẫn còn một số binh lính, họ lập tức đuổi tới nơi hò hét cổ vũ đồng bào, hai bên tức khắc xông vào đánh lộn, chết và bị thương vô số kể. Sau vụ này kiểm tra lại, lúc ấy đứng vào phiên chợ sáng, rất nhiều người hầu của Phố Viên đang mua đồ ở đó, đã bị giẫm chết vài người, lại mất tích thêm vài người nữa. Từ sau ngày Phố Viên đãi vương giá, vốn đã cảm thấy số người hầu hạ không đủ, mà bây giờ lại càng thêm túng thiếu. Thế là chủ nhân cũ của Phố Viên bèn phái người đến hỏi ý An vương rằng liệu có thể bổ sung một ít nô bộc đến đây không?

Tấn Tư Vũ đang bận xử lý trận hỗn loạn lớn kinh động đến triều đình này, chưa kịp hỏi gì đã đồng ý luôn, ngay trước khi đi lại nói với thủ lĩnh hộ vệ của mình đến nắm bảo việc này: “Cứ chiếu theo quy củ cũ mà làm.”

Thủ lĩnh thị vệ vâng dạ, đích thân dẫn người đến cùng quản gia của Phố Viên tuyển chọn nô bộc. Họ muốn chọn người vào Phố Viên hầu hạ vương giá, cho dù không vào được nội viện mà chỉ hầu hạ ngoài ngoại viện

thì cũng phải tuyển chọn gặt gao, phải xem gia thế thanh bạch, xem giấy tờ chúng mình thân phận, xem thư tiến cử của người bảo lãnh, qua rất nhiều tầng thủ tục rườm rà.

Khi thủ lĩnh thị vệ đến nơi, họ đã tuyển sơ bộ được một đám gia đình, ai nấy thoạt nhìn đều vô cùng lanh lợi, buông thông hai tay nghe phân phó.

Quản gia Phổ Viên mặt mũi tươi cười nghênh đón, “Đám gia đình này cũng không tệ đâu, ngày hãy xem cho thật kĩ.”

Đội trưởng thị vệ gật đầu, chỉ cần liếc mắt một lượt cũng nhận ra đám người này chí ít đều có tinh thần rất tốt, liền ngồi xuống thượng tọa.

“Người các người hầu hạ không phải hạng phàm phu mà là An vương điện hạ xuất chúng được Thánh thượng yêu mến. Cho dù chỉ hầu hạ bên ngoài lớp cổng thứ hai thì cũng đủ làm rạng rỡ tổ tông rồi. Tuyệt đối phải chuẩn bị tinh thần làm ăn cho cẩn thận, để xảy ra bất cứ sai lầm gì thì chẳng ai cứu được mạng các người đâu...” Đội trưởng thị vệ ngồi bên trên nghiêm nghị thuyết giáo nói một lúc chợt cảm thấy khát nước, vươn tay ra muốn nâng chén trà, lập tức có một gã gia đình mới đến thân hình cao lớn, nhanh tay nhanh mắt tiến lên một bước, bưng trà dâng lên.

Đội trưởng thị vệ nhận lấy, liếc mắt đánh giá gia đình lanh lợi này, cảm thấy người này ngoại trừ đôi mắt híp trông hơi chướng mắt một chút thì cũng coi như đáng dấp đường đường, nhất là sống lưng thẳng tắp kia trông thật thuận mắt. Hắn gật đầu ra ý vừa lòng, nói thêm vài câu nữa rồi bảo: “Nếu đã làm người hầu bên cạnh điện hạ, thì phải tuân theo quy tắc của An vương phủ chúng ta.” Nói đoạn phất tay, lập tức có người bưng lên một cái khay sắt, trên khay là than củi đã đốt cháy đỏ bừng và một mảnh sắt bên trên có khắc chữ.

“Đã làm thuộc hạ nô bộc của người ta thì phải coi trọng chữ ‘trung’, một ngày làm người của An vương phủ, cả đời là nô bộc của An vương –

Các người có sẵn lòng không?”

“Có!” Mọi người đều đồng thanh đáp lời, hán tử tao lớn kia hô đặc biệt vang dội, còn tự thêm vào một câu: “Vì điện hạ dẫn thân vào chốn dầu sôi lửa bỏng, đến chết cũng không từ!”

“Chà chà, còn có chút kiến thức!” Đội trưởng thị vệ mỉm cười, “Thật ra cxung không cần dẫn thân vào chốn dầu sôi lửa bỏng, chỉ cần chịu chút đau đớn ngoài da thôi.”

Đám người hầu mới tới đều ngẩng đầu lên nhìn mảnh sắt đã nung đến đỏ bừng kia, trên mảnh sắt ấy khắc một chữ “An” hết sức rõ ràng.

“Đây là ký hiệu của An vương phủ ta, từ rày trở đi các người mang nó theo người, trọn đời không thể lột bỏ, đây là vinh hạnh của các người. Nếu có kẻ nào sợ hãi thì có thể đòi lại văn khế của mình.”

Mọi người đều đổi sắc mặt, in lên một ấn ký giống như trâu ngựa sao? Nghe đâu quý tộc Đại Liêu xưa kia có quy cũ này thật nhưng do quá mức đã mang nên đã bị xoá bỏ từ lâu, không ngờ An vương phủ thế mà còn giữ lại quy cũ này.

Đội trưởng thị vệ lặng lẽ uống trà – Thật ra An vương phủ trước kia cũng không có quy cũ này, đây là yêu cầu mới nhất của Vương gia. Còn vì sao phải là như vậy thì tâm tư của Vương gia không phải thứ mà những người như họ có thể suy đoán.

Giang phòng chìm trong một bầu không khí trầm lặng, ai nấy trông đều có vẻ bối rối. Làm người hầu dĩ nhiên phải đứng dưới người ta nhưng dù sao cũng vẫn là người. Còn đây chính là cách đối xử với trâu ngựa, về sau nếu hồi hương xuất tịch thì cả đời chẳng biết làm sao để nhìn mặt người khác.

Cánh cửa của căn phòng cách vách mở ra, bên trong kê vài các giường hẹp, chờ người ta đi vào in dấu, hoặc là tự động bỏ đi.

Người cao lớn có đôi mắt híp kia nhìn đăm đăm vào mảnh sắt đã bị nung đến đỏ bừng, dường như muốn nhìn ra hoa mọc trên đó. Một nam tử khác có gương mặt bình thường cũng đang trầm mặc thì lại nhìn chăm chăm vào cánh cửa nhỏ có phần đăm chiêu.

Còn có vài người khác cúi đầu, chẳng nhìn đi đâu hết, trông có vẻ buồn xuôi.

Vẫn là người cao lớn kia mở miệng trước tiên, đột nhiên bật cười ha hả phá vỡ bầu không khí yên lặng. “Đã dám nhảy vào chốn đầu sôi lửa bỏng, còn sợ gì một cái dấu sắt nung? Ta vào trước!”

Gã vô cùng thống khoái nhắc chân bước vào cánh cửa, đội trưởng thị vệ mỉm cười hài lòng.

Nam tử trầm tĩnh kia cũng cười cười, không nói lời nào đã đi theo vào bên trong.

Mấy người vốn không thèm nhìn ai bỗng dừng ngẩng đầu, mở miệng hình như muốn nói điều gì nhưng rồi lập tức cắn răng đuổi theo.

Có những người này đi đầu, phần lớn người đó cũng theo sau, lại có người cuối cùng lựa chọn rút lui. Nhìn theo bóng dáng những người rút lui, đội trưởng thị vệ vẫy tay, lập tức có người lặng lẽ bám gót.

Mười mấy người bước vào cánh cửa nhỏ bên này đưa mắt nhìn nhau, người cao lớn đi đầu bật cười sang sảng, hỏi: “In nửa trên hay là in nửa dưới? Sẽ không in vào cậu em của ta chứ?”

Thị vệ phì cười, bảo gã, “Xem cái kiểu của ngươi, muốn làm thái giám cũng không đủ tư cách. Đến đây, cởi quần.” Chỉ vào môn phòng.

Người cao lớn kia cười ha hả, nói: “Sao không in lên ngực ta chứ, tương lai ta cưới vợ cũng tiện cho nàng thưởng thức vết sẹo này của ta, nói không chừng nàng còn thương ta, đặt miệng hôn lên chỗ kia... Chắc chắn, cảnh đẹp biết bao, cái mộng này lại không thể nào đạt được dài ngoáy ấy.”

Nam tử trầm tĩnh kia liếc gã, bỗng dừng cười nói: “Chỉ e dù các hạ in lên ngực cũng chưa chắc có người chịu hôn, vậy chẳng phải là phí công in sao?”

“Người thì biết cái gì?” Người cao lớn liếc xéo y. “Vợ ta cực kỳ nhu thuận, nhất định sẽ hôn.” Nói xong liền nhanh nhẹn cởi quần, lộ ra cặp mộng tròn trịa căng mẩy như đá cẩm thạch, da thị màu mật ong nhạt long lanh bóng bẩy, “ây da” một tiếng đã nhảy lên giường, đưa tay vỗ mộng, nói trong tiếng vỗ bồm bộp: “Đến đây! Tiếc thay một khối thịt xịn!”

Lại ngoảnh đầu chế giễu nam tử trầm tĩnh kia: “Người cũng chẳng phải đàn bà, cởi cái quần thôi mà lẽ mề thấy ớn!”

Một nam tử đứng ngoài cùng từ đầu chí cuối vẫn nhìn chăm chăm sang đây, nghe được câu này bỗng dừng ngẩng đầu lên muốn nói gì đó nhưng nhìn đến nam tử trầm tĩnh kia lại bĩu môi, xoay người lại cào tường.

Nam tử trầm tĩnh kia phớt lờ mọi khiêu khích, mím môi, thông dong cời y phục. Dung mạo y không có gì xuất chúng nhưng động tác trầm ổn, mỗi cử chỉ đều toát lên phong vận đặc biệt, liếc qua một lượt thì chẳng thấy gì, song nhìn thêm vài lần nữa sẽ nhận ra mình không thể dời mắt đi được. Y khiến người ta cảm thấy dù làm gì trông cũng đẹp mắt.

Ngay cả một việc như cời y phục chờ đóng dấu mà vào tay y cũng trở nên ưu nhã tĩnh khí, không vội không gấp, không giống một người sắp bị sỉ nhục thân thể, trái lại giống như Trạng nguyên điếu phố.

Y phục dần cởi chậm rãi cũng đến lúc cởi hết, kẻ cao lớn kia nằm bò lên cái giường bên cạnh, nhàn nhã thành thoi chống tay lên má, đưa mắt

ngắm nghía thân thể y, cười cười bảo: “Ta cứ tưởng sẽ thấy một thân thể mềm mịn non nớt trắng đến kinh người, không ngờ trông người cũng khá đấy.”

Nam tử kia nằm sấp không cựa quậy, đầu gối lên cánh tay, da thịt trên người y trơn mịn như tơ, trắng như sữa, toả sáng mờ mờ trong gian phòng tối. Thân hình với những đường cong tinh xảo lưu loát, tràn đầy sự dẻo dai và mạnh mẽ. Nằm sấp cạnh nam tử vóc dáng cao lớn, hai người đều khiến kẻ khác cảm nhận được một vẻ đẹp đặc thù thuộc về thân thể nam nhi.

Đội trưởng thị vệ đi tới, vừa liếc qua một lượt mắt đã sáng rực lên, do dự giây lát rồi đột nhiên mở lời: “Thật ra sau trận chiến ở dốc Bạch Đầu, đội hộ vệ chúng ta cũng đã hi sinh rất nhiều người...”

Quản gia Phổ Viên đứng bên cạnh lập tức hiểu ý cười nói: “Đại nhân đừng ngại, cứ chọn lấy mấy kẻ khá khẩm đi.”

“Cũng được, chẳng qua chỉ bổ sung người cho đội hộ vệ lớp ngoài thôi.” Đội trưởng thị vệ gật đầu, sải bước đi trọng một vòng trong phòng, vỗ mông gã cao lớn, cười bảo: “Đứng lên! Đi theo ta.”

“Gì cơ?” Gã cao lớn che mông, gào lên, “Tôi tình nguyện bị đóng dấu, tôi muốn đến Phổ Viên, bà nội tôi ở nhà vẫn chưa có tiền mua thuốc...”

“Đồ ngốc, không bị đóng dấu người ngựa mông hả?” Đội trưởng thị vệ đá gã một cú nhẹ hều, nói, “Ta vừa ý người rồi. Người rất có tiềm năng, nếu bổ sung vào đội hộ vệ thì khỏi phải làm một tên tiểu tử khúm núm nữa!”

“Còn không mau tạ ơn đại nhân!” Quản gia Phổ Viên tươi cười hớn hở.

Gã cao lớn ngậy ra mất một lúc rồi mới mặc quần đứng lên, lại chờ người thêm chốc lát mới bò xuống giường khấu đầu với đội trưởng thị vệ.

“Đa tạ đội trưởng cất nhắc, tiểu nhân nhất định sẽ hiếu kính ngài thật tốt!”

Đội trưởng thị vệ mỉm cười nâng gã dậy, lại ngắm nghía nam tử trầm tĩnh kia, sắc mặt có vẻ do dự, hồi lâu mới hỏi: “Ta thấy người cũng không tồi, có biết võ công không?”

Nam tử kia lắc đầu.

“Đại nhân ắt hẳn cũng nhìn ra tiểu tử này văn nhã khác hẳn người thường?” Quản gia Phổ Viên cười nói, “Tiểu tử này biết chữ nghĩa, ta nghĩ thư phòng của Vương gia thiếu một tên tiểu tư được việc, định đưa y đến cho Vương gia xem xét, nếu đại nhân muốn...”

“Không muốn không muốn.” Đội trưởng thị vệ vội vã phất tay. “Không biết võ công thì ta lấy làm gì.”

Nói đoạn liền đưa gã cao lớn ra khỏi cửa, cùng lúc đó một tiểu tư mang con dấu sắt tiến vào, thanh sắt nung đến đỏ bừng cháy xèo xèo trên khay sắt. Khi gã cao lớn bước chân ra khỏi cửa, gương mặt lộ ra thần sắc phức tạp, vừa mừng thầm lại vừa tiếc nuối.

Nam tử đang nằm sấp trên giường ngoái lại liếc nhìn thanh sắt nung kia một thoáng rồi lạnh nhạt quay đầu.

Thanh sắt nung in lên da thịt, vang lên một tiếng “xèo” rất dài, một thứ mùi khéo lẹt nháy mắt đã tràn ngập cả gian phòng, khiến người ta ngửi thấy liền không nhịn nổi mà run lên bần bật.

Trong phòng nổi lên tiếng kêu gào ầm ĩ, gã cao lớn đóng tai lên nghe ngóng, hình như không nghe thấy tiếng rên của nam tử trầm tĩnh kia.

Gã đảo mắt nhìn lại, thấy đội trưởng thị vệ cũng đang đóng tai lên nghe tiếng thét trong phòng, bèn xoay tròn mắt, cười nói: “Đại nhân, tiểu

nhân sắp được phân đến đội hộ vệ nào? Đội thân vệ của Vương gia phải không?”

“Người mơ mộng vừa thôi!” Bị gã ngắt lời, quên mất phải tiếp tục nghe, đội trưởng thị vệ ném cho gã một ánh mắt khinh khỉnh. “Hạng người mới đến chưa lập được tí công trạng nào như người, được canh gác bên ngoài lớp viện thứ hai đã tốt lắm rồi!”

“Vậ ư.” Gà cao lớn có vẻ thất vọng, lầm lũi đi theo hẵn, xoa xoa cằm, trong đôi mắt nheo nheo dung tục lộ ra thần sắc suy tư.

Gã đang cân nhắc... Có nên quay lại nhận một dấu nung bằng sắt không...

Tôi Tuyết trai hiện là nơi bận rộn nhất trong Phổ Viên, đại phu tới tới lui lui đông như mắc cửi, thuốc bột đổ ra đã sắp đắp cao thành một con đường. Do An vương điện hạ thường xuyên đến thăm nên đây cũng là nơi cảnh vệ nghiêm ngặt nhất.

Sáng sớm hôm ấy, nàng tỉnh lại trong mùi thuốc nồng nặc, uể oải mở mắt ra, nghe tiếng nha hoàn bà hầu vui vẻ reo lên: “Cô nương tỉnh rồi!”

Nàng nhếch khoé miệng, coi như nở một nụ cười.

Mấy ngày nay nàng ngủ ngày càng nhiều, thời gian tỉnh táo lại ngày càng ít, cho nên mỗi lần nàng tỉnh lại đều sẽ kinh động đến Tấn Tư Vũ một cách vô cùng long trọng.

Bà hầu vội vã đi báo tin cho Tấn Tư Vũ. Nàng nheo đôi mắt, đột nhiên bảo thị nữ: “Đỡ ta dậy, trang điểm ăn vận cho ta.”

Thị nữ ngẩn người, thầm nghĩ từ bao giờ cô bắt đầu coi trọng dung mạo của mình như thế? Trước đây có bản như lợn vẫn dám tựa vào vai điện

hạ không hề biết xấu hổ, bây giờ đã ốm yếu đến dờ sống dờ chết mới bắt đầu để ý.

Nàng mím môi không nói, thị nữ cũng không dám trái lời nàng – Cô ta luôn cảm thấy nữ tử này mỗi khi trầm mặc đều tràn đầy mạnh mẽ, không cho phép người ta khinh thường.

Đờ nàng ngồi dậy, thị nữ lấy gương ra, hỏi nàng: “Cô nương muốn trang điểm kiểu gì nào?” Đã cầm sẵn vài hộp phấn son màu sắc rực rỡ, chẳng ngờ nàng lại chỉ mấy màu nhàn nhạt, nói: “Đây”

Sau khi trang điểm bằng mấy thứ son phấn màu sắc mịn màng này, trông nàng đã bớt nhợt nhạt hơn nhiều, gò má ửng hồng, một phơn phớt đỏ, vẻ yếu ớt bệnh tật cũng bay biến hết, lại thêm vài phần phơi phới thanh xuân.

Bấy giờ thị nữ mới hiểu vì sao nàng không chọn những màu rực rỡ. Nàng đã bệnh đến trắng tái mặt mày, nếu dùng màu rực rỡ trông sẽ phù phiếm giả tạo, chỉ bằng dùng màu sắc ôn hoà trông lại càng chân thật, liền bật ra lời khen từ tận đáy lòng: “Cô nương thật đẹp.”

Nàng nhìn chăm chăm bóng dáng mình in trong gương đồng, nữ tử trong gương thanh diễm tuyệt tục, chỉ có một vết ấn ký màu đỏ như vết bớt hay như một khối máu đông, trông hơi quái dị, nhưng trong vẻ quái dị lại sinh ra mấy phần đẹp đẽ đến yêu dị, câu hồn nhiếp phách người ta.

Nàng chậm rãi vuốt ve lên ấn ký kia, dùng một thứ biểu cảm xa lạ, lẩm bẩm như đang chìm trong cơn mộng mị: “Là đúng? Hay sai?”

Thị nữ không nghe rõ nàng đang nói gì, khi ngoái lại chỉ thấy nàng mỉm cười nhàn nhạt, vừa thân thờ cô đơn bất lực lại vừa cương quyết, nhiều vẻ mặt phức tạp đan xe lẫn nhau, lay động trong ánh mắt ban mai, khiến người ta nghĩ đến đoá hoa nở trong sương, một vẻ đẹp tưởng gần mà xa, không sao hái xuống được.

Thị nữ nín thở, nàng lại quăng gương đồng đi, ngăm ngúa bản thân rồi nói: “Thay bộ y phục khác cho ta, ta muốn loại có ống tay áo dài.”

Thị nữ ngạc nhiên nhìn nàng – Lẽ nào bộ y phục nàng đang mặc không phải loại ống tay dài sao? Ống tay kia đã che kín mua bàn tay rồi còn gì?

Nàng cụp mắt xuống, nhìn cánh tay chưa lành vết thương vẫn đang băng bó, nói: “Vải quần kỹ quá làm ta khó chịu, tháo ra rồi thay một bộ đồ có ống tay áo thật dài cho ta, đừng để Vương gia trông thấy.”

Nói xong một câu dài, nàng lại thở hỗn hển. Thị nữ không dám để nàng hao phí sức lực, bằng không Vương gia phát hiện lại quở mắng một hồi, đành phải thuận theo lời nàng, tháo mảnh vải đang băng bó vết thương ra.

Nàng cong khoé môi, tựa lên gối mềm, cố gắng lựa cho mình một tư thế ngồi đoan chính.

Có tiếng bước chân hồi hả vang lên, không phải tiếng chân của một người.

“Thước Dực.” Tiếng Tấn Tư Vũ vọng tới – Nàng cứ khẳng khẳng bảo tên mình là Thước Dực, ngay đến Tấn Tư Vũ cũng buộc phải gọi nàng bằng cái tên này. “Ta đã tìm cho cô một thầy thuốc giỏi.”

Rèm cửa vén lên, sau lưng Tấn Tư Vũ còn có thêm hai người nữa.

Nguyễn lang trung và dực đồng của ông ta.

Hai người kia vừa đặt chân vào cửa đã thấy nàng ngồi trên giường, mỉm cười nhìn về phía họ. Dực đồng lập tức lão đảo, Nguyễn lang trung bèn giữ y lại, mặt vẫn không hề đổi sắc.

Tấn Tư Vũ đi trước không hề thấy việc xảy ra sau lưng mình, hần ngấm nghĩa bộ dạng mới mẻ của nàng với vẻ kinh ngạc, không giấu nổi nét vui mừng: “Hôm nay khí sắc cô khá quá!”

Lại hỏi: “Sao đã ngồi dậy được rồi?”

Nàng mỉm cười với Tấn Tư Vũ, không thèm liếc mắt nhìn hai người đứng sau lưng hén lấy một cái.

Nguyễn lang trung lẳng lẳng cụp mắt xuống, cẩn thận hít mùi phấn son thoang thoảng trong không khí. Được đồng đứng thẳng lưng, đưa đôi mắt cá chết nhìn nàng vài lần, sau đó lại ra sức dời ánh mắt đi chỗ khác.

Y đứng bên cạnh cửa, đưa tay ra như muốn cào khung cửa, Nguyễn lang trung liếc mắt nhìn sang, y lập tức thu tay lại, ngón tay rụt vào ống tay áo.

Ngón tay của Cổ Nam Y siết chặt vào lòng bàn tay mình...

Lúc này đây lòng y rối như tơ vò, chỉ điên cuồng gào thét hai chữ - là nàng là nàng là nàng là nàng...

Người ngồi trên giường xoa mái tóc dài đã búi, trông gầy guộc đến đáng thương. Vì gầy nên đôi mắt trông to đến kỳ lạ, làn hơi nước mịt mờ ấy vừa thoáng xoay chuyển, y chợt cảm thấy dường như mình đã bị nhấn chìm trong một cơn thủy triều mang theo hơi sương.

Y chưa bao giờ được thấy gương mặt thật của nàng – Nàng luôn đeo hai lớp mặt nạ, tháo xuống một lớp vẫn còn lại một lớp. Y đang quen với Ngụy Tri hay Phượng Tri Vi mặt vàng, nhưng vào khoảnh khắc này, chỉ sau một cái liếc mắt, y đã biết đó chính là nàng.

Thì ra đó là nàng, nhưng là gương mặt nào của nàng thì hình như cũng chẳng có gì khác biệt. Có những người nhận ra nhau một cách kỳ diệu như

thế, dầu đeo lên trăm nghìn lớp mặt nạ thì vẫn chỉ nhìn vào linh hồn nhau.

Y không dám nhìn nàng, sợ bản thân thật sự không thể khống chế, sẽ lặp lại những hành động như rất nhiều lần đã qua. Bế bồng nàng lên ôm chặt vào lòng, đưa nàng trồn vào vòng bảo vệ vĩnh hằng của y, kể đó là hại nàng – giống như lời Hách Liên Tranh đã cảnh cáo.

Y chỉ còn cách ra sức bấm móng tay thật sâu vào lòng bàn tay, ra sức cúi đầu nhìn xuống mặt đất. Mặt đất mơ hồ phản chiếu bóng dáng nàng, mỏng manh đến thế, yếu ớt đến thế, mỏng manh hơn bao giờ hết, khiến người ta e sợ chỉ một luồng ánh sáng cũng đủ sức nghiền nát nàng.

Trong cơn hoảng hốt có thứ gì âm ỉ dội tới, phá tan tim gan máu thịt thành từng mảnh nhỏ, đi rồi lại đến. Trong cơn đau thiêu đốt tim gan này, dường như y muốn run rẩy, mà lại không dám run rẩy. Y nhớ lại mỗi lần nàng mỉm cười gọi mình là tượng ngọc, giờ nàng khắc này, y tình nguyện biến thành một pho tượng ngọc, chỉ là một pho tượng ngọc.

Trong nháy mắt hiểu thấu nỗi khổ trên thế gian, hiểu thấu nỗi hoảng hốt ,lo lắng, ưu phiền, sợ hãi khi lạc mất nàng, hiểu thấu nỗi kinh ngạc, đau đớn, thương tiếc khi tìm được nàng, lần niềm bi thống khi gặp gỡ mà chẳng thể nhận nhau.

Quả nhiên đúng như lời nàng nói, sau tất cả vẫn là thương đau.

Y cắn răng trầm mặc, lặng lẽ siết chặt lòng bàn tay đến bầy nhầy máu thịt.

Ánh mắt ấy lướt qua, thoáng dừng một chút trên người được đồng bị đánh trúng hơi nhếch nhác, sau đó vụt trôi, nàng cup mắt xuống.

“Đừng coi thường người ta, có thể đây chính là Bồ Tát cứu mạng cô đó.” Tấn Tư Vũ thấy hôm nay nàng có vẻ phấn chấn, tâm tình cũng cởi mở

thêm mấy phần, đích thân giúp nàng dếm góc chần, động tác dịu dàng thân thiết.

Dược đồng ngẩng đầu nhìn sang, nàng đột nhiên bắt đầu ho khù khụ, dược đồng lập tức cúi gằm mặt xuống.

“Đây là ái thiếp của ta.” Tấn Tư Vũ quay lại nói với Nguyễn lang trung, “Mong tiên sinh cứu chữa cho thật tốt.”

Nguyễn lang trung tỏ vẻ kinh ngạc cứ như lần đầu được thấy cuộc sống xa hoa nhường này, dáng vẻ kiết ngạo bất mãn dọc đường đã biến đi đâu mất. Ông ta khúm núm khom lưng, bước qua bắt mạch cho nàng.

“Người tiểu thiếp này của ta mấy hôm trước ra ngoài, sơ ý ngã khỏi lưng ngựa lồng, đầu bị tổn thương, từ đó trở đi trí nhớ có chút hỗn loạn.” Tấn Tư Vũ chỉ vào vết sẹo trên trán nàng rồi tiếp lời, “Mời tiên sinh khám thử xem, có cách nào giúp nàng bình phục như thường không.”

Lang trung và dược đồng đều ngẩng đầu lên, chăm chú quan sát vết sẹo trên trán nàng.

Nàng mỉm cười, dáng vẻ có chút ngượng ngùng.

Lang trung cup mắt xuống, bắt mạch cho nàng. Ánh mắt ông ta chợt ngưng lại, sau đó thân thể khẽ động, nói với dược đồng: “Dược thảo chúng ta mang đến có thể lấy ra phơi, đợi lát nữa có lẽ cần dùng đến.”

Dược đồng mím môi, đưa mắt nhìn qua vai lang trung, nhưng bị che chắn quá kỹ nên chẳng nhìn thấy gì cả. Y gật lấy gật đề, chẳng nói chẳng rằng cứ thế lui ra.

Tấn Tư Vũ cười nói: “Dược đồng của tiên sinh rất thành thực.”

“Ý cũng là một kẻ đáng thương.” Nguyễn lang trung nói, “Thuở nhỏ lên núi hái thuốc cũng bị thương tổn não bộ, tâm trí trở nên mơ hồ, lỡ có đắc tội với Vương gia thì mong Vương gia bỏ qua cho.”

“Không sao, không sao hết.” Tấn Tư Vũ tâm tình đang rất phấn chấn.

Lang trung cup mắt xuống, ánh mắt lướt qua cánh tay nàng. Ống tay áo dài, quả thực đã che đi rất nhiều thứ, nhưng dù sao đi nữa cũng không giấu nổi đại phu bắt mạch.

Trực giả của Tấn Tư Vũ cực kỳ nhạy bén, ánh mắt lang trung vừa hạ xuống, hắn đã lập tức nhìn theo. Lang trung cũng không hề lúng túng, mỉm cười, chỉ vào cánh tay tím bầm đến biến dạng của nàng, nói: “Cánh tay của phu nhân cũng bị thương khi ngã ngựa phải không, có thể cho tôi xem được chứ?”

“Nếu tiên sinh chữa được thì hiển nhiên là rất tốt rồi.”

Chợt nghe một âm thanh trầm đục vang lên từ phía sau, mấy người đứng đó đều giương mắt nhìn lại, chỉ thấy được đồng cầm hòm thuốc đang đứng như trời trồng bên kia giường Khắc Liệt, khom người xoa xoa chân. Âm thanh trầm đục kia là do y đâm sầm vào góc giường Khắc Liệt.

Thấy mấy người kia đều nhìn sang phía mình, y ngẩng đầu, chỉ vào Khắc Liệt, cất giọng nhạt nhẽo: “Đáng sợ quá...”

“Người sợ rồi hả?” Ánh mắt Tấn Tư Vũ lộ ra thần sắc vui vẻ, hắn cười nói, “Vị này bị thương quả thực rất nặng, chờ tiên sinh khám cho phu nhân ta xong rồi khám cho hắn luôn thể.”

“Thầy thuốc phải cứu mạng người, không thể đùn đẩy cho ai khác.” Nguyễn lang trung đáp ứng ngay.

“Vị này là một nghĩa sĩ.” Tấn Tư Vũ thành khẩn nói, “Vì cứu tiểu thiếp của ta mà bị sói đói trong núi cắn nát cổ họng, chẳng biết có tỉnh được hay không, về sau ta cũng gửi hản cho tiên sinh chăm sóc. Y thuật của tiên sinh danh chấn bốn phương, mấy vết thương ngoài da này chắc chỉ là chuyện vật vãnh.”

“Dĩ nhiên phải dốc sức rồi.” Nguyễn lang trung mỉm cười, nhẹ nhàng buông ống tay áo nàng xuống, xoay người đi kê đơn thuốc. Được đông bên kia cúi đầu nhìn Khắc Liệt, Nguyễn lang trung nói: “Tiểu Ngốc, càng xem càng sợ còn nhìn ngó cái gì, mau đi phơi thuốc.”

Được đông Tiểu Ngốc ngoan ngoãn cúi đầu quay ra. Trên giường nàng tựa gối nhìn theo, ánh mắt dừng lại trên bóng lưng kia, khoé môi thấp thoáng ý cười lành lạnh.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ rất nhẹ, quản gia Phổ Viên đứng bên ngoài kính cẩn nói: “Điện hạ, đám gia đình mới tuyển đều đang quỳ ngoài lớp cửa thứ hai chờ đợi, ngài có muốn qua đó giáo huấn không?”

Nàng nhắm mắt lim dim ngủ, nghe mà như không nghe.

Nguyễn lang trung đang kê đơn thuốc, tay khe khẽ run lên.

Tấn Tư Vũ suy nghĩ giây lát rồi bảo: “Thôi khỏi cần, họ đã quỳ được hai canh giờ rồi, người xem xét mà phân công cho từng người, có kẻ nào đặc biệt lanh lợi không?”

“Cả đám đều rất lanh lợi.” Quản gia mỉm cười lấy lòng, “Lưu đại nhân còn nhìn trúng một tên, đưa gã đi bổ sung vào đội hộ vệ ngoài lớp viện thứ hai.”

Tấn Tư Vũ “ừm” một tiếng, lại hỏi: “Đều tuân thủ đúng quy tắc chứ?”

“Dạ.”

Tấn Tư Vũ cười cười, trong nụ cười ẩn chứa ý vị đặc biệt. Nàng ngược mắt lên, đăm đăm nhìn nụ cười ấy, liếc mắt ra bên ngoài căn viện.

“Đám gia đình này đều rất lạnh lợi.” Tấn Tư Vũ đột nhiên quay lại hỏi nàng, “Ta nghĩ, chờ đến khi cô khoẻ lên một chút sẽ gả cô cho một tên tiểu tư làm vườn, chuyên nuôi những loài chim hiếm cho cô được thư thả tâm trí, cô có chịu không?”

“Thôi khỏi.” Nàng ngay lập tức cự tuyệt, “Phiền phức chết đi được...”

“Vậy người thu xếp đi.” Tấn Tư Vũ vừa ý xoay người. “Tên tiểu tư đang phục vụ trong thư phòng quá ngu ngốc, bảo người tìm một kẻ biết chữ nghĩa đến, có tìm được người thích hợp không?”

“Đã tìm ra rồi.”

“Vậy an bài trong thư phòng của ta, những khi rảnh rỗi cũng có thể làm chân chạy vặt.” Tấn Tư Vũ đứng dậy, làm bộ muốn đi, nàng mỉm cười nhìn theo hắn.

Tấn Tư Vũ đột nhiên cúi xuống, thì thầm bên tai nàng: “Cô phải ngoan ngoãn một chút, chờ cô khoẻ lên rồi ta sẽ đưa cô đến kinh đô...”

Hắn dựa quá sát, cúi người xuống che khuất thân thể mảnh mai của nàng. Nhìn từ góc độ của Nguyễn lang trung và được đồng đứng ngoài cửa sổ thì giống như hắn đang vô cùng thân mật hôn lên thái dương nàng.

Mái tóc đen của hai người xoắn xuống, ám muội quấn quýt lấy nhau trên tầng chăn gấm.

Nàng lặng thinh không nói, cũng không hề né tránh, chỉ lim dim đôi mắt. Dường như bị đợt thăm khám bệnh này làm tiêu hao hết sức lực nên nàng hoàn toàn không để ý tới cử chỉ thân mật của hắn.

Nguyễn lang trung không ngẩng đầu lên, chỉ chuyên tâm kê đơn thuốc.

Dược đồng cúi đầu lầm lũi phơi thảo dược.

Tấn Tư Vũ mỉm cười bước ra khỏi cửa, vạt áo gấm phất qua mặt dược đồng.

Dược đồng không nhúc nhích, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, chuyển sang một hướng khác, mang dược thảo sang phơi ở một khoảnh sân khác sau nhà. Khoảnh sân bên kia, cách một bức tường chính là giường của nàng.

Y chậm rãi trải dược thảo ra rồi ngồi xõm xuống góc tường, một lúc sau mới chậm rãi đặt bàn tay lên mặt tường,

Bên kia bức tường, chính là nơi nàng dựa lưng. Bên kia bức tường, trái tim nàng đang đập...

Nếu có thể, y muốn phá nát bức tường này.

Nếu có thể, y muốn vượt tường ôm nàng đi.

Nếu có thể, y muốn đưa nàng thoát khỏi căn ngục sắt đi mỗi bước đều bị giam hãm này, từ nay tiếp tục tự do sống bên nhau.

Nhưng y biết, mình không thể.

Bốn bề đã được cải tạo từ lâu, cơ quan dày đặc, trọng binh vô số. Nàng là miếng mồi nhử bị nhốt trong trùng trùng vách sắt, chờ con mồi trong dự tính liều lĩnh đến nộp mạng.

Y không sợ chết, nhưng y không thể hại chết nàng. Một thân thể như thế sẽ không chịu nổi bất cứ sự giày vò nào.

Y chỉ biết ngồi xõm dưới góc tường này, nhìn vào một bức tường mà nhớ nhung nàng.

Càng nhớ nhung, lại càng hoài niệm.

Thì ra những sớm chiều bên nhau trong dĩ vãng mà y vốn chẳng để tâm, cho đến khi gần trong gang tấc lại chẳng thể nhận nhau, y mới nhận ra chúng quý giá vô ngần..

Gió rét vù vù thổi qua.

Y nhắm mắt lại, ngửa đầu trong cơn gió buốt ngày đông nơi đất Bắc.

Cách một bức tường dày.

Dùng lòng bàn tay.

Nghe.

Nàng.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Gặp Gỡ

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, các thị nữ đều đi tiễn Tấn Tư Vũ, gian phòng chỉ còn lại nàng và Nguyễn lang trung.

Nàng vẫn giữ nguyên cái vẻ lim dim mắt dưỡng thần, Nguyễn lang trung lại chuyên tâm viết đơn thuốc, chẳng ai thèm liếc người kia lấy một cái.

Bốn bề chỉ còn lại tiếng hít thở trầm đục của Khắc Liệt, nàng chợt mở mắt ra, thành khẩn quay sang nhìn bóng lưng của Nguyễn lang trung mà nài nỉ: “Tiên sinh dù gì cũng phải cứu lấy vị bằng hữu này của ta, vì ta mà một người bạn đã chết rồi, tuyệt đối không thể chết thêm người nữa.”

Nguyễn lang trung nâng bút, ngoái lại nhìn nàng đầy nghi hoặc.

Nàng khẽ nhếch khóe môi, nở một nụ cười khổ nhưng không nói gì mà chỉ bảo: “Tiên sinh xem có cứu được không?”

Nguyễn lang trung nghiêng người ngẫm nghĩ một lát rồi bảo: “Người này mang ý chí cầu sinh rất mạnh, thân thể cũng có căn cơ tốt, kể ra cũng có thể thử một lần.”

“Vậy xin nhờ tiên sinh.” Nàng cười cười.

Các thị nữ đi tiễn Tấn Tư Vũ đã trở về, Nguyễn lang trung căn dặn: “Khiêng bệnh nhân này ra khỏi phòng phu nhân đi, đừng để bị lây bệnh.”

Lại bốc ra một nắm dược thảo, nói: "Treo cái này trên bậu cửa, mỗi đêm xông một canh giờ. Mọi loại huân hương đều không nên dùng, bệnh nhân không chịu nổi đâu."

Ngay sau đó kê một đơn thuốc, bốc thuốc sắc thuốc, thuốc do dược đồng sắc nhưng người bón thuốc lại là hầu gái, dược đồng vẫn đứng kè kè bên cạnh giường không đi, nhìn chăm chăm vào bát thuốc ấy.

Nguyễn lang trung bước tới muốn kéo dược đồng đi, dược đồng chợt rũ tay áo, Nguyễn lang trung bị đẩy cho lão đảo, đành miễn cưỡng nở một nụ cười ngượng ngập, "Thằng nhóc này thành thật đấy." Ông ta không thử kéo y nữa, nhưng cũng đứng kế bên y không rời. Trước giường có hai người đứng, một người nhìn chăm chăm vào thị nữ đang bón thuốc, nếu đổi lại là ai cũng không thể thoải mái. Thế mà nàng lại coi như không có chuyện gì, mí mắt cũng không thèm chớp lấy một cái, uống từng ngụm từng ngụm cho đến hết. Thị nữ lấy khăn chấm chấm khóe môi cho nàng, cười nói: "Hôm nay cô nương uống thuốc đặc biệt thoải mái."

"Nỗi khổ khó lòng chịu đựng, chúng quy vẫn muốn kết thúc cho mau." Nàng hờ hững đáp, sau đó nhắm mắt lại.

Nguyễn lang trung lập tức biết điều mà kéo dược đồng thân thể đã hơi cứng lại lui ra. Dược đồng kia đi đứng nặng nề, bước nào bước nấy dây dưa vướng víu, các thị nữ thấy vậy đều cười hì hì, cảm thấy đùa với kẻ ngốc rất vui.

Khi bóng dáng hai người sắp biến mất bên cửa, nàng bỗng dừng mở mắt, liếc qua bóng lưng họ một lần.

Dược đồng cũng đột ngột xoay người lại nhìn về phía nàng cứ như sau lưng có mắt.

Nhưng chỉ thấy nàng nhắm nghiền hai mắt, ngủ yên như cũ, trông cứ như chưa từng mở mắt ra.

Xoay người nơi ngưỡng cửa, chẳng qua chỉ là một chớp mắt thoáng qua.

Ánh mắt y lướt qua nghìn vạn dặm, không thể với tới.

Đội trưởng thị vệ Lưu đại nhân dẫn theo thị vệ mới tuyển hôm nay bước vào cổng thứ hai, dọc đường đi liên tục khom người hành lễ, nhưng ánh mắt nụ cười họ dành cho kẻ may mắn này lại có mấy phần kỳ lạ.

Giống như cảm thấy có một vở kịch hay nào đó sắp mở màn nhưng lại cố nhịn, tuyệt đối không để đương sự phát hiện ra biểu cảm kia.

Gã cao lớn mới được tuyển vào lại không phát hiện ra những điều này, tinh thần vẫn phân chấn, nhìn quanh quất y như một tên hai lúa mới bước chân vào thành thị, thu trọn Phổ Viên vào tầm mắt.

"Ta hỏi, người tên là gì?" Đội trưởng thị vệ đặt tay lên vai gã, mỉm cười hỏi.

Gã cao lớn khiêm nhường đáp: "Tiểu nhân tên là Lưu Tam Hổ."

"Tam Hổ à, tên rất hay, còn cùng họ với ta nữa chứ, đúng là duyên phận hiếm gặp." Đội trưởng thị vệ cười ha hả, ra sức vỗ vai gã. "Yên tâm, cứ đi theo ta, sau này ta sẽ đối xử với người thật tốt."

Lưu Tam Hổ khom người xuống một cách dứt khoát, "Tạ ơn đại nhân cất nhắc!"

"Ta tên là Lưu Nguyên." Đội trưởng thị vệ đỡ gã đứng dậy, cầm tay gã nắm nghía từ đầu xuống chân một lượt, trong ánh mắt lóe lên một ý cười bí ẩn, nói, "Ta phải bồi dưỡng người thật chu đáo, từ ngày hôm nay trở đi, hai ta sẽ ở chung một phòng."

Bọn thị vệ xung quanh đều đồng tai lên hóng hớt, nghe được câu này, họ nhìn lại thân thể cường tráng kia, khoe môi đều nhếch lên một độ cong quý dị.

Lần này mặt Lưu Tam Hồ không còn lấy một tia vui vẻ, gã nói: "Ở chung một phòng với đại nhân? Chuyện này... không ổn cho lắm thì phải?"

Ở chung một phòng với người, Đại vương ta làm sao đi tìm người được chứ.

"Hả?" Lưu Nguyên liếc xéo về phía gã. "Cái gì mà ổn với chả không ổn? Ta nói ổn tức là ổn!"

Tráng sĩ Lưu Tam Hồ phản ứng linh hoạt, lập tức rũ bỏ vẻ do dự đập đầu đánh cổp một cái: "Dạ!"

"Qua đây, ta dẫn người đi xem phòng của chúng ta." Lưu Nguyên đổi giận làm mừng, đưa tay kéo gã đi về căn phòng chái Tây ở tiền viện, để lại đằng sau đám thị vệ thập thò ló đầu ra ngó với vẻ mặt bí hiểm, đợi đến khi hai người khuất bóng, mới cười lên râm râm.

"Này, lại thêm một người nữa!"

"Lần này chắc là lão Lưu khoái lắm đây."

"Chúng ta cá cược nào, sáng mai thằng cha kia sẽ đi hình chữ bát, hay là trực tiếp xin nghỉ?"

"Ta cá là xin nghỉ!"

"Chân đi hình chữ bát!"

"Xin nghỉ!"

Tiếng cười rộ đằng sau, hai người phía trước hiển nhiên đều không nghe thấy. Lưu Nguyên kéo theo Lưu Tam Hồ, bước thẳng vào một gian phòng ở chái Tây. Gian phòng nằm ở vị trí yên tĩnh, bốn phía đều là vườn hoa, cũng không thấy một hạ nhân nào.

Lưu Nguyên kéo tuột Lưu Tam Hồ vào bên trong, tựa người lên giường, vỗ vỗ xuống mặt giường, ngoắc tay với Lưu Tam Hồ, nói: "Đây là giường của người, qua đây nào."

Lưu Tam Hồ nghiêng đầu, nhìn Lưu Nguyên, "a" một tiếng.

"Qua đây." Lưu Nguyên cười tí mắt. "Cho ta ngắm người một chút, thân thể có tráng kiện không?"

"Chẳng phải đại nhân đã nhìn từ trước rồi sao?" Lưu Tam Hồ ngạc nhiên, chậm chạp lê bước lại gần, đứng bên cạnh giường.

"Ờ thì ta nhìn rồi, rất đẹp..." Lưu Nguyên cười hì hì, "Cho nên muốn xem lại một lần..."

Lưu Tam Hồ hình như ngây người ra đó, bất động.

"Tên gốc này! Không biết Lưu gia ta vừa mất người sao?" Lưu Nguyên cười mỉm, ngẩng đầu, vỗ mông Lưu Tam Hồ đánh "bạch" một tiếng giòn giã.

Lưu Tam Hồ bị vỗ, nhảy dựng lên. Gã xoa xoa cái mông, trừng mắt nhìn Lưu Nguyên, đôi mắt vốn híp cũng trợn tròn xoe.

Lưu Nguyên bĩu môi, "Giả ngu cái gì chứ? Trông người lanh lợi thế này, chẳng giống một kẻ không hiểu đời. Chuyện này nói dễ nghe thì là nam phong, còn nói khó nghe thì là chống mông... Qua đây, nếu bồi tiếp ta chơi vui thì người cũng có lợi."

Nói đoạn đứng lên, hai tay đặt lên vai Lưu Tam Hổ, chỉ hơi dùng sức, Lưu Tam Hổ đang ngây ra như phỗng lập tức bị đẩy ngã xuống giường.

"Thân hình rất ngon, chỉ tiếc còn cần Lưu gia ta lao lực..." Lưu Nguyên tươi cười hớn hở, "Lưu gia ta muốn chơi một trò vui vui, bé ngoan, người cố chịu đựng một chút."

Lưu Nguyên đưa tay mở ngăn kéo tủ bên cạnh, trong tủ chứa đầy những thứ tựa tựa như dây thừng roi da. Ung dung sắp xếp xong những thứ đó, Lưu Nguyên một tay giữ chặt Lưu Tam Hổ, một tay ra sức xé toạc, chỉ nghe một tiếng "roẹt", vạt áo của Lưu Tam Hổ đã bị xé xuống một mảng lớn, lộ ra lồng ngực săn chắc, tỏa sáng rực rỡ giống như tơ lụa dưới ánh nến tù mù.

"Đẹp ghê đó..." Lưu Nguyên tấm tắc khen ngợi, "Dung mạo cũng bình thường thôi, nhưng thân thể quả là khó gặp..."

Lưu Tam Hổ nhắm mắt, chau mày. Từ nãy đến giờ gã vẫn không hề nhúc nhích, cũng không mở miệng, mí mắt nhắm chặt run rẩy kịch liệt, dường như đang suy nghĩ dữ dội lắm. Cùng run rẩy còn có ngón tay của gã, ngón tay ấy không ngừng túm chặt mép giường, khiến cái giường gỗ in hằn từng vết từng vết dấu tay.

"Bé ngoan... Cố chịu đựng một chút..." Lưu Nguyên mỉm cười ám muội, cầm một đoạn dây thừng trông qua cổ Lưu Tam Hổ, lại vòng về lồng ngực để trần của gã. "Bồi tiếp Lưu gia chơi cho thống khoái..."

"Mẹ kiếp!"

Chỉ nghe một tiếng gầm nhẹ giận dữ như sư tử rống, Lưu Nguyên kinh hoảng, lập tức cảm thấy có kinh phong đập vào mặt. Hắn kinh hãi ngẩng đầu, liền thấy cái kẻ bị đè ngã ra giường tung người nhảy lên, giận dữ nhảy bổ tới giữa không trung như một con sư tử lông vàng, tung một cước đá ngã hắn, sau đó khom người quỳ gối, đầu gối hùng hồn đè lên lồng ngực

hắn, va cho xương ức hắn vang lên tiếng kèn kẹt giòn giã, suýt nữa là vỡ vụn.

Mọi chuyện đều xảy ra bất thành lình, Lưu Nguyên đang chìm đắm trong mộng tưởng đẹp đẽ bỗng bị dội nguyên một xô nước lạnh, trong đầu trống rỗng, loáng thoáng nghe thấy Lưu Tam Hồ lẩm bẩm một câu nhỏ xíu: "... Xin lỗi, ta thực sự không nhịn nổi..."

Hắn không hiểu câu nói này có nghĩa là gì, hoảng hốt ngẩng đầu thì gương mặt của Lưu Tam Hồ đã hung hăng ép xuống. "Mẹ kiếp cái thằng đoạn tụ chết tiệt này! Thằng đoạn tụ chết tiệt, thằng đoạn tụ chết tiệt!"

Lưu Nguyên muốn nói ta không phải đoạn tụ, ta chỉ thích chơi trò đoạn tụ thôi, nhưng Lưu Tam Hồ đã nhổ nước bọt đầy mặt hắn. Gã vung tay kéo sợi dây thừng tròng trên cổ mình xuống, lập tức trói qua loa Lưu Nguyên ném xuống đất, đạp chân lên ngực hắn, "xì" một tiếng, nói: "Mẹ kiếp, kẻ sĩ thà chết không chịu nhục, nếu đã đánh ngã người, chi bằng đánh cho thống khoái - Tên đoạn tụ kia, người cố chịu đựng một chút!"

Gã lật tung ngăn kéo cất đầy roi da, vợ bừa lấy một cái lăm lăm trong tay, đánh cho Lưu Nguyên tối tăm mặt mũi.

Đánh một roi, hỏi một tiếng.

"Mẹ kiếp mày muốn chơi đoạn tụ hả?"

"Vút!"

"Mẹ kiếp, dám gọi tao là bé ngoan hả?"

"Vút!"

"Mẹ kiếp, mày bảo tao cố chịu đựng hả?"

"Vút!"

"Mẹ kiếp, cùng mày chơi vui vẻ ấy à? Đánh mày còn vui vẻ hơn!"

"Vút!"

"Mẹ kiếp, mày chơi thì cứ chơi đi, lại chơi cái kiểu buồn nôn này, hại ông muốn cắn răng hi sinh cũng không thể chịu đựng nổi! Mày hại chết ông rồi!"

"Vút!"

Lưu Nguyên bị đánh kêu oai oái, lăn qua lộn lại trên đất, dần dần cũng không kêu nữa, chỉ biết đưa cánh tay lên che chắn mặt mũi, nhưng vẫn lén lút ngẩng đầu lên nhòm Lưu Tam Hổ qua kẽ tay.

Từ góc độ nằm dưới đất nhìn lên, hắn thấy người đứng trên cao kia vai rộng eo thon mỏng hẹp chân dài, vóc dáng đẹp đẽ như báu vật, vạt áo bị kéo xuống quên khép lại, lộ ra một mảng ngực rộng đầy đặn màu mật ong nhạt, vàng trăn lấm tấm những giọt mồ hôi óng ánh vì giận dữ và hoạt động mạnh, phản chiếu một quầng sáng lộng lẫy như kim cương dưới ánh nến tù mù, toát ra hơi thở đậm mùi đàn ông. Vào thời khắc này, gã đàn ông nổi giận lại mang một thứ sức quyến rũ nam tính như một con hùng sư tuần mỹ.

Lưu Nguyên say sưa ngắm nhìn, chợt quên đi cơn đau tối tăm mặt mũi - Loại roi này vốn chế tạo riêng cho trò tiêu khiển, tuyệt không gây tổn hại đến gân cốt người ta. Hắn dần dần buông tay, Lưu Tam Hổ lại bất ngờ vung một roi xuống, nhưng Lưu Nguyên vẫn không hề lui bước, hắn gào lên một tiếng rồi nhào tới, ôm chân Lưu Tam Hổ.

"Đại vương!"

Một tiếng xưng hô kinh thiên động địa, Lưu Tam Hổ vung roi, chờ người.

"Đại vương... là người tốt.. ." Lưu Nguyên ôm chân gã cọ cọ, mũi thở phì phò, ngẩng đầu cười nịnh bợ, "Đánh tôi... Đánh tôi đi..."

Lưu Tam Hồ chậm rãi cúi đầu, trợn mắt nhìn hăn, hoàn toàn quên mất mình nên làm gì.

"Ngài là anh hùng của tôi, Đại vương của tôi.. ." Lưu Nguyên đưa tay túm lấy cây roi trong tay gã. "Người ta cứ nói tôi thích chơi trò đoạn tụ... thật ra tôi còn thích bị kẻ khác giày vò mình hơn... nhưng mà không ai dám... xưa nay chẳng ai dám cả... tôi cũng chỉ còn cách chơi đùa bọn họ... Mỗi khi vung roi với bọn họ, thực ra tôi rất mong có một nam tử đích thực... cứ thế tàn nhẫn mà... tàn nhẫn mà..." Hăn túm lấy tay Lưu Tam Hồ, kéo ngọn roi về phía mặt mình. "Qua đây... qua đây... Mau mau một chút... Chỉ cần ngài chịu... thì chuyện gì tôi cũng đồng ý hết..."

Lưu Tam Hồ ngỡ ngác nhìn ngọn roi trong tay, lại nhìn sang Lưu Nguyên gương mặt đầy vẻ kích động, ngay cả cánh mũi cũng hưng phấn phập phồng, lộ ra vẻ mặt suy sụp pha lẫn với ngạc nhiên và vui mừng.

"Mẹ kiếp..." Gã trợn mắt lăm lăm, "Thói đời đúng là, mẹ kiếp, làm người ta nuốt không trôi.. .."

Liền đó gã cúi đầu, nhìn tên Lưu đoạn tụ thụ giả làm công khoái bị hành hạ mặt mũi tràn ngập xuân tình, múa roi vùn vụt loang loáng, hung hăng quát khê: "Muốn ta đánh hả?"

"Vâng." Lưu đoạn tụ gật đầu, mặt mũi đầy vẻ mê đắm.

"Chuyện gì ta muốn cũng bằng lòng?"

"Người tốt..." Lưu đoạn tụ thở hỗn hển túm lấy sợi roi, "Chuyện gì cũng được..."

"Ta muốn vào hậu viện làm thân vệ của Vương gia!"

"Được!"

"Con bà nó, lần này không đánh người thì thật là có lỗi với người." Lưu Tam Hồ hất tóc, cố nén nổi kích động muốn ngửa mặt lên trời hú dài rồi lại cười dài, "vút, vút, vút" đánh bừa ba roi liên tiếp rồi quăng roi nhắc chân đi thẳng.

Không cần hoài nghi đây là một cái bẫy, bởi chẳng có cái bẫy nào "quái gở" đến thế này.

Gấu quần bỗng dừng bị người kéo lại.

"Cứng à!" Lưu Nguyên ngửa đầu thở hỗn hển, túm lấy đôi ủng của gã. "Quất thêm một roi nữa đi mà!"

Lưu thị vệ mới tới hôm sau không xin nghỉ, mà ngược lại đội trưởng thị vệ Lưu đại nhân mới là người xin nghỉ.

Đám thị vệ nhìn Lưu thị vệ hăm hở bước về phía hậu viện, lộ ra sắc mặt như sét đánh ngang tai.

Thằng nhóc này chơi kiểu gì vậy? Hung mãnh như thế? Nam sủng chơi ngược lại đại gia luôn à? Làm vậy cần công phu sâu đến nhường nào chứ.

Lưu thị vệ hăng hái bước vào nội viện báo danh, báo xong mới phát hiện tuy mình là thân vệ của Vương gia, nhưng thân vệ của Vương gia cũng chia làm hai loại trong ngoài, gã chỉ là loại canh ngoài cửa nội viện. Lưu thị vệ bất mãn vô cùng, rất muốn quay về đánh tên đoạn tụ kia một trận đối lấy chức thân vệ hạng nhất mà làm. Nhưng nghĩ lại thì loại thân vệ kia chỉ e phải được đích thân Tấn Tư Vũ phê chuẩn, tên đoạn tụ nào có cái quyền ấy, bất đắc dĩ phải bỏ cuộc.

Phần lớn thời gian Tấn Tư Vũ đều ở nội viện, nghe nói gần đây hẳn mới nạp một tiểu thiếp, sủng ái hết mực ; tiểu thiếp sinh bệnh, đêm nào hẳn cũng ngủ lại trong phòng nàng. Đám thị vệ rất nhạy với tin tức, nhắc đến chuyện này mặt mày ai nấy đều tươi tỉnh, nói người tiểu thiếp kia chưa ai được thấy, Vương gia giấu nàng trong viện sâu cứ như châu báu. Có người đã thấy nàng một lần từ xa, kể rằng nàng yếu ớt như một làn gió, trông cũng chẳng đẹp để gì cho cam. Lại bảo Vương gia thoát nhìn có vẻ ôn hòa, nhưng thực ra vẫn luôn cư xử lạnh nhạt với nữ nhi, hiếm khi thấy ngài động tâm. Nếu như cô gái này có thể tỉnh dưỡng sức khỏe cho tốt, sớm sinh lấy một đứa con trai gái gì cũng được, thì không chừng tương lai có thể leo lên ngôi cao. Vương gia đã có Chính phi rồi, nhưng vị trí Trắc phi vẫn còn để trống.

Mỗi khi nghe họ nhắc đến những chuyện này, Lưu thị vệ đều lẳng lặng nghe. Có hôm đám thị vệ lại bàn đến chủ đề này, gã thuận mồm hỏi: "Tiểu thiếp này có bệnh hả, Vương gia lại đi thích một con bệnh sao?"

"Mỹ nhân ôm ngực(*), lại càng thêm phong tư đó mà." Một người thị vệ góp một câu nghe hết sức văn vẻ, lại nói, "Vương gia vì nàng mà tìm riêng danh y của núi Tam Đỉnh đến đây, nghe nói dạo này đã đỡ hơn một chút rồi. Vương gia sợ nàng bất ngờ cần đại phu gấp, còn đặc biệt cho phép hai người kia ở lại trong Tôi Tuyết trai. Thật sự rất hiếm khi thấy người dụng tâm như thế."

(*) Tây Thi là một trong tứ đại mỹ nhân xưa của Trung Quốc, tương truyền nàng có chứng đau ngực, mỗi lần bệnh phát đều ôm ngực chau mày, trông càng xinh đẹp gấp bội. Từ đó “Tây Thi ôm ngực” trở thành một hình ảnh biểu trưng cho vẻ đẹp của mỹ nhân đau yếu.

"Nội viện kia cũng cho phép đàn ông bên ngoài ở lại á?" Lưu thị vệ cười đến líu lưỡi. "Ngay cả chúng ta cũng không được phép tiến vào lấy một bước."

"Thôi đi, không được vào là may cho người đấy." Một gã thị vệ lười nhác mở miệng, "Nội viện kia là cái gì chứ? Đầm rông hang ổ đó! Mỗi bước đi đây rầy nguy hiểm rình rập, vật dụng bên trong đều chở từ Thịnh Kinh tới... "

"Lão Tứ !" Một gã thị vệ bỗng dừng mở miệng hét lên, thị vệ đang ba hoa kể lể kia im ngay lập tức, mỉm cười ngượng ngập, vỗ vai Lưu Tam Hồ, nói : "Huynh đệ, dù sao đây cũng không phải nơi chúng ta nên quan tâm tới, không hỏi cũng có làm sao. "

"Ai thèm nổi hứng với nội viện chứ ?" Lưu Tam Hồ khịt mũi khinh khinh, chống cằm nói với vẻ cực kỳ say mê. "Ta chỉ có hứng với nữ nhi thôi... Nhà ta nghèo, còn chưa cưới được vợ đây!"

Bọn thị vệ bật cười ầm ĩ, lại bắt đầu hào hứng phấn khởi bàn nhau xem trong nội viện có thị nữ nào ngoại hình khá khẩm có thể cân nhắc. Lưu Tam Hồ cười ha ha, chạy ra ngoài đi tiểu, vừa tuột quần thì chột quát khê một tiếng: "Ai!"

Một bóng đen lướt vụt qua đầu tường, Lưu Tam Hồ nheo mắt ngắm nghía, hình như không nhìn rõ lắm, đột nhiên giật khuỷu đánh vung ra, khuỷu tay cuốn lên tiếng gió vù vù, mang sát khí lạnh lẽo. "Đi chết đi!"

Bóng đen nhẹ nhàng lướt qua bên dưới khuỷu tay gã, vung tay một cái đã che kín ba đường xuất thủ từ trên xuống dưới của gã, sau đó bật cười hì hì.

Lưu Tam Hồ nhú mày, mơ hồ cảm thấy tiếng cười kia có vẻ quen quen, trong lòng khê động. Gã thu tay lại, chăm chú nhìn vào màn đêm, không nói một lời.

Đối phương dần dần hiển lộ thân hình, kẻ này mặc áo xanh đội mũ tròn, đây là trang phục của tiểu tử ở ngoại viện. Dung mạo hăn cũng bình thường, nhưng đôi mắt lại hết sức linh động.

Lưu Tam Hồ quan sát thân hình hảnh hỷ càng, hồi lâu mới chần chừ nói: "Người..."

Đối phương bĩu môi, đáp trả: "Người định bảo ta cái gì? Đừng hỏi ta, bây giờ ta còn chẳng biết ta là ai nữa kìa."

Lưu Tam Hồ mắt sáng lên, lộ ra nét mặt bừng tỉnh - Nghe cái giọng điệu lạnh nhạt hờn dỗi này, tám phần mười chính là tay hộ thân của ai đó đã chen ngang ngang đường, đẩy nàng vào cảnh mất mẫu thân mất đệ đệ.

Gã không có hảo cảm với người này cho lắm.

"Ái dà, nghe nói các hạ chẳng phải đã lấy lại tự do rồi sao? Có gì lại xuất hiện ở nơi này, lẽ nào các hạ thấy Phổ Thành phong cảnh tuyệt đẹp mới đến đây nghỉ dưỡng?"

Đây là lần đầu tiên tráng sĩ Lưu Tam Hồ phát hiện, thì ra mình cũng có sở trường trào phúng người ta.

Tay hộ vệ được nuông chiều nhất Đế Kinh đứng đối diện kia lại không hề phản ứng quá khích, chỉ bĩu môi nói: "Phải rồi, phong cảnh tuyệt đẹp, có cái mộng xinh xắn vỗ lên nghe bành bạch, có lão già không làm đoạn tụ được cuối cùng bèn chơi trò đoạn tụ, còn có bé ngoan ngày ngày vung roi 'yêu thương' người ta nữa, đẹp mắt quá mà."

"..."

Lưu thị vệ nổi gân xanh, xương ngón tay bẻ thành tiếng rôm rốp, âm thanh trong trẻo như một tràng pháo.

Mà sau vành tai gã lại nổi lên một mảng đỏ ửng hết sức khả nghi...

"Ta đến đây không phải để đánh nhau với người, Hách Liên Tranh." Tên tiểu tư lùi lại một bước, kéo kéo áo vải của mình ra chiều ăm ức lắm.

"Ta tìm người thương lượng, người nghĩ cách nào đẩy đưa ta vào bên trong đi."

"Ta đưa người vào trong đó?" Hách Liên Tranh bật cười, chỉ vào mũi mình. "Ngay lão tử còn không vào được, còn thất tán với người phe mình, đưa người vào à? Sống cho người quá!"

"Ta vào sẽ hữu dụng hơn người." Tên tiểu tư nghiêm túc nói, "Võ công của ta cao cường hơn tất cả các người, ta có thể cứu ra người người muốn cứu."

Hách Liên Tranh hừ lạnh một tiếng có vẻ khó chịu nhưng không hề phản bác, chỉ lạnh lùng nói: "Người sẽ cứu nàg? Đừng lừa gạt ta, ngày ấy mẫu thân và đệ đệ nàg đã gián tiếp chết trong tay người! "

"Không phải..." Tên tiểu tư sốt ruột, mở miệng muốn nói gì rồi lại thôi, lát sau mới thở ra một hơi rồi tiếp, "Khi ta viết lá thư đó, những chuyện về sau ở Hoàng Hải còn chưa xảy ra. Khi đó ta thấy chủ nhân do dự, trong lòng cũng bất an. Người không biết Kim Thước vệ tụy giao cho chủ nhân nhưng bệ hạ vẫn luôn theo dõi... Sau sự kiện từ đường ở Hoàng Hải bị bao vây, lòng ta rất... Song bức thư ta viết ra là giấy trắng mực đen, cũng chẳng thể văn hồi..."

"Cho nên người hối hận rồi à?" Hách Liên Tranh lẳng lặng nghe rồi lắc đầu. "Không, ta cảm thấy người không đáng tin, những chuyện người làm đều vì chủ nhân mình, mà mọi việc chủ nhân người làm đều vì vị trí kia, hai người bất cứ lúc nào cũng có thể vì điều mình coi trọng nhất mà trở giáo đâm ngược... Ta không tin người."

Tên tiểu tư lặng lẽ cúi đầu, hồi lâu mới cất giọng trầm trầm: "Ngài ấy đã làm đến nước này rồi, ngày hôm đó... Người cũng thấy mà, một người thân phận cao quý như vậy lại tự nguyện chịu nỗi khổ kia... Người còn chưa chịu tin sao?"

"Y bị như vậy cũng là xứng đáng." Hách Liên Tranh cảm khái đáp, "Mọi chuyện trên đời đều có nhân quả, nếu bàn về nỗi khổ da thịt và nỗi đau trong lòng, thì y cũng thế, người cũng vậy, mà ta cũng không khác, nào có ai đau hơn nàng?"

Tên tiểu tử lặng thinh không đáp, mũi chân di di trên mặt đất, ngón tay không ngừng móc tường, dường như muốn móc ra thành một cái hang đủ cho hắn chui vào gặp chủ nhân.

"Trong thời gian này ta đã mò mẫm quá nửa những đoạn đường trong ngoại viện." Hách Liên Tranh phớt lờ hắn, tự rút ra một tờ giấy. "Vẫn còn một nửa ta không qua được, nhìn trang phục người chắc là của tiểu tử quét dọn ở ngoại viện? Vừa hay có thể giúp ta bổ sung một nửa còn thiếu, cả khu Phổ Viên này cực kỳ phức tạp, nội viện ngoại viện đều có vô vàn bố trí, ta đã đánh dấu lại rồi. Người cũng đánh dấu nửa của người đi, sau đó chúng ta bổ sung cho nhau rồi nghĩ cách lén vào, dấu không vào được nội viện phải giúp họ tìm ra con đường tẩu thoát."

"Người khẳng định tiểu thiếp kia chính là nàng?"

Hách Liên Tranh lặng thinh hồi lâu mới nói: "Ngoại viện có một nơi, chính là góc Tây Bắc, ta cảm thấy có gì đó không ổn, người giùm ta xem có phải là hư chiêu giường Đông kích Tây của Tấn Tư Vũ hay không."

Gã nhìn về hướng kia, ánh mắt lóe lên một tia sáng, nhớ lại có lần mình tìm đủ mọi cách để đi ngang qua nơi đó, cảm thấy con sư tử đá trong vườn hoa kia trông hơi quái lạ, và lại nước trong bể ở đó hình như cũng quá nông.

"Nếu ở đó có một nhà lao ngầm, vậy người bị giam bên trong sẽ là ai chứ..."

Ngày thứ hai, Lưu thị vệ bị giao cho một việc - đưa giấy tờ đến nội viện, giao cho tên tiểu tử trong thư phòng.

Tấn Tư Vũ thường nán lại trong nội viện, rất nhiều sự vụ cần xử lý đều do thị vệ ngoại viện đưa đến cửa nội viện để tiểu tư trong thư phòng nội viện ra nhận. Ngày thường Lưu thị vệ không có cơ hội bước vào nội viện, hôm ấy rốt cuộc cũng đến lượt gã có cơ hội đưa giấy tờ vào trong nội viện.

Gã nâng tráp đựng giấy tờ bước vào bên trong, dọc đường đi mắt luôn nhìn thẳng về phía trước, lại dùng khước mắt thu trọn quang cảnh bốn bề.

Càng tiếp cận nội viện thì một vài âm thanh lại càng trở nên rõ ràng - tiếng chốt lò xo bật lách cách dường như vang lên khắp nơi. Có thể đoán ra trong bóng râm đằng sau các khối núi đá, trên mái hiên hay giữa những bức tường hoa này nơi nào cũng chứa vô số vũ khí sắc bén nhất của Đại Liêu. Lấy những nòng pháo chì chít đen ngòm, lạnh lùng ngó đăm đăm những kẻ ôm ấp ý đồ đặt chân vào nội viện.

Đây mới chỉ ở vòng ngoài, còn bên cạnh nàng thì sao? Sẽ là bố trí dày đặc đến nhường nào đây?

Cứ nghĩ nàng đang bị thương, cơ thể suy nhược, lại rơi vào giữa muôn trùng vây, mắc kẹt bên loài lang sói, bị muôn vàn con mắt nhìn ngó đăm đăm, lơ sơ suất cũng đủ mang đến họa sát thân, lòng gã nóng hừng hực như lửa đốt.

Rơi vào hoàn cảnh này, liệu nàng có thể nuốt trôi cơm, ngủ say giấc được hay chẳng? Có thể nghỉ ngơi cho tốt, tránh bị những đòn tâm lý chiến hiện hữu mọi lúc mọi nơi của Tấn Tư Vũ ép cho suy sụp hay chẳng?

Ai mà chẳng biết Tấn Tư Vũ giữ lại nàng chắc chắn không phải vì nhan sắc, vị Thân vương nghe đồn hết sức thâm trầm, là kẻ mạnh nhất trong số những người tranh ngôi Hoàng đế Đại Liêu này giữ lại mạng nàng chỉ có thể xuất phát từ một mục đích - vây thành đánh viện binh.

Nàng còn sống, thì không ngừng có cứu binh đến mưu toan cứu viện, từ những cứu binh này có thể đoán ra thân phận của nàng, cũng có thể bắt được con cá lớn hơn.

Cho nên, không ai được phép thất thủ.

Lưu Tam Hồ mím chặt môi, thầm nghĩ lỡ đâu mình thật sự rơi vào đường cùng, đến lúc đó cắn lưỡi hay cắt cổ thì chết nhanh hơn?

Ngoài cửa nội viện, một nam tử mặc đồ tiểu tư đang đứng chờ gã. Tư thế đứng khoanh tay bên cạnh cửa của người này trông còn quý củ và giống một gia đình khấp nép sợ sệt hơn cả Lưu thị vệ.

Lưu thị vệ nheo mắt nhìn y, không nén nổi một nụ cười.

Đưa cái tráp sang, tên tiểu tư ngẩng đầu lên tiếp, ngón tay hai người chạm nhau dưới đáy tráp, rồi ai nấy đều thu tay về.

Ổng tay áo hai bên đều thoáng lay động.

Bốn phía đều có người, hai bên ngẩng đầu nhìn nhau, ánh mắt chạm nhau dường như tóe ra tia lửa, sau đó lập tức thu về.

Hai người vào phủ cùng một đợt với nhau, nếu không hàn huyên lấy một câu nào thì không ổn cho lắm, tuy thật ra cả hai hoàn toàn không muốn hàn huyên.

"Vị huynh đài này xưng hô thế nào nhỉ?" Lưu thị vệ nhìn đối phương, nheo mắt mỉm cười, "Ngày đó trong gian nhà gác cổng, chúng ta đã gặp nhau một lần, suýt nữa là được phân công làm cùng nhau rồi."

"Cầu Thư." Nam tử ngẩng đầu mỉm cười, "Ta không may mắn được như huynh đài, huynh xem, chỉ được làm tiểu tư trong thư phòng thôi."

"Lưu Tam Hổ." Lưu thị vệ cười, "Huynh đài là người bên cạnh Vương gia, một thân vệ nhị đẳng như ta làm sao sánh được, về sau còn phải nhờ huynh chỉ dẫn nhiều."

"Không dám không dám."

"Nhất định nhất định."

Cười giả lả và tán dóc với nhau vài câu, Lưu thị vệ vội vã xoay người rời đi cứ như có người đằng sau đốt mông gã. Tay tiểu tư tên Cầu Thư kia cũng không ngoái đầu lại, bưng cái tráp về nội viện.

Cầu Thư bưng cái tráp, vừa đặt chân vào lớp viện thứ hai đã thấy một đám cận vệ đang luyện võ ở đó. Y đi vòng qua họ, chột nghe sau lưng có tiếng hô: "Hây!"

Âm thanh bất ngờ xuất hiện, sát khí đằng đằng, kể đó một luồng sáng lóa mắt chụp xuống từ phía đằng sau!

Cầu Thư kinh ngạc ngoái đầu, trông hệt như một người bình thường không biết võ công, gặp chuyện bất ngờ thì ngây ra không thể nhúc nhích.

"Ào."

Một vại nước chụp thẳng xuống đầu, nháy mắt đã dội ướt cả người Cầu Thư. Mà thân vại vẫn nhắm thẳng đầu y đập xuống khiến y đứng ngây ra như phỗng, hai mắt trợn trừng, xem ra đã sợ đến choáng váng.

Lại nghe "keng" một tiếng, ánh đao lóe lên lướt sát sạt qua da đầu y, đẩy cái vại nhỏ này rơi xuống đất, mảnh vỡ bắn vung vãi bên cạnh chân y. Thị vệ đuổi tới dùng đao chém vỡ vại lại vung xông lên, thân đao còn vương vài sợi tóc. Gã khinh bỉ đẩy y một cái, nói: "Thử người ra đó làm gì, vương vúi tay chân!"

Cầu Thư còn chưa kịp phản ứng đã bị đẩy cho loạn choạng ngã nhào ra đất. Y chống tay xuống đất theo bản năng, vừa vịn chống lên khoảng đất đầy mảnh sành vụn. Bàn tay y tức khắc rách toạc, nhuộm đỏ cả mớ mảnh sành.

Y khò khè hít thở, thân thể ướt đầm, lòng bàn tay nhuộm máu run lẩy bẩy trong cơn gió rét đầu đông trên đất Bắc, trông vô cùng chật vật. Y quay mặt về phía những thị vệ vây quanh, vẫn khiêm cung mỉm cười dàn hòa. "Dạ dạ, là tiểu nhân không có mắt... Thì ra đây chính là võ công, các vị đại nhân quả thực đã cho tiểu nhân mở mang tầm mắt."

Thị vệ vừa vung dao chém vại hừ một tiếng lạnh lùng rồi bỏ đi, nhưng lại có một nam tử khác đích thân đến nâng y dậy, cười nói: "Đừng để bụng lão Trương, lão ăn nói cay nghiệt nhưng dễ mềm lòng lắm. Mọi chuyện đều tại ta, vừa rồi đang đội vại đứng tấn, bỗng dưng bị một con kiến bò lên cổ, ngứa quá không chịu nổi, lại vừa đúng lúc người đi qua... Người không sao chứ?"

"Đa tạ đại nhân quan tâm, không sao hết không sao hết." Cầu Thư được để ý ngược lại đâm ra sợ sệt. Thị vệ kia nâng y dậy, cười nói: "Y phục đều ướt cả, tráp cũng ngấm nước rồi, bộ dạng này làm sao đi đưa giấy tờ cho Vương gia được? Trong bãi đất luyện công của chúng ta có y phục thay đổi, hãy thay một bộ đi."

"Tôi làm sao có thể mặc y phục của các vị đại nhân..." Cầu Thư vội vã từ chối, nhưng thị vệ kia lại đẩy y vào trong phòng, cười nói: "Không sao cả, không phải y phục của hộ vệ, mà là thường phục chúng ta mặc ra ngoài sau ca trực." Chẳng cho phân trần đã kéo y vào phòng, đích thân chọn ra một bộ y phục cầm sẵn trong tay, muốn tận mắt thấy Cầu Thư thay đồ.

Trước sự nhiệt tình quá mức bình thường của gã thị vệ, Cầu Thư ngại ngùng ra vẻ khách khí một hồi, rồi cũng thản nhiên chấp nhận, thay y phục

rất tự nhiên. Mà thị vệ kia lại hờ hững quay đi, dáng vẻ tựa như hoàn toàn không hề để ý.

Gã nhìn hay không quả thực không hề quan trọng - xung quanh chẳng biết có bao nhiêu nơi có thể nhìn.

Thay xong mớ y phục sũng nước, Cầu Thử cảm tạ thị vệ rồi ôm y phục định đi. Thị vệ kia bèn kéo y lại, bảo: "Bộ y phục này của người đã bị ta làm bẩn, ta phải bồi tội, mang nó đến giặt ở phòng chứa đồ nằm về phía Tây bãi đất luyện công, nơi đó dành riêng cho thị vệ giặt trang phục luyện công."

Nói đoạn giành lấy y phục của Cầu Thử như thể sợ y từ chối. Cầu Thử mỉm cười nhàn nhạt, cũng không hỏi gì, chỉ nói: "Vậy ta đi đưa giấy tờ cho Vương gia."

Y từ biệt thị vệ kia, nâng tráp tiếp tục cất bước, vết thương trên tay đã ngừng chảy máu. Vết thương này sâu hơn dự liệu của y, máu tươi xối ra trong gió buốt ngày đông nhanh chóng kết thành một cụm ngọc băng - Vừa nãy gã thị vệ hết sức nhiệt tình này chỉ chăm chăm để ý đến y phục của y mà chẳng thèm liếc mắt lấy một cái đến vết thương.

Y khẽ giơ tay, tùy tiện chùi vết máu lên tường, cứ như sợ làm bẩn cái tráp và y phục, những vết máu kia in màu rực rỡ trên mặt tường gạch xanh.

Vết thương lại trào máu tươi, mơ hồ lộ ra một vệt màu trắng. Đó là một viên sáp nhuộm máu khảm vào trong vết thương.

Vừa rồi, trong nháy mắt ngã xuống, viên sáp vốn nằm trong ống tay áo đã lẫn vào lòng bàn tay, rồi bị y nhấn tâm nhét vào vết thương của chính mình. Viên sáp không lớn, chỉ lộ ra ngoài một mảng nhỏ, lại bị máu tươi ngừng kết trong lòng bàn tay vốn máu thịt lẫn lộn, xem ra không có bất cứ điểm gì đặc biệt.

Khi ngã xuống y nhắm ngay vào mảnh sứ vỡ sắc nhất, vết thương rất sâu, bây giờ nếu muốn lấy viên sáp đã nhét thật sâu ra, khác nào một cơn đau cắt lòng cắt dạ.

Y cau mày nhìn vết thương ấy, không vì sợ hãi đau đớn, mà vì lo viên sáp đã bị đè dẹp lép khi lấy ra sẽ vỡ òa trong máu thịt. Một khi dính sáp, cánh tay này cũng hóa bỏ đi.

Suy nghĩ hồi lâu, y với tay lên bẻ một đoạn cành khô từ cái cây bên cạnh. Đang định dùng nó để khều, y chợt ngừng tay, ném cành cây khô đi, thả ống tay áo xuống rồi tức tốc đứng thẳng người lên.

Một lúc sau mới nghe tiếng bước chân tiến lại, Nguyễn lang trung và Tiểu Ngốc của ông ta xuất hiện phía bên kia con đường.

Nguyễn lang trung đã sống một thời gian dài trên núi, có thói quen tản bộ hàng ngày. Đây là con đường tản bộ cố định của ông ta, ai nấy đều biết, mới đầu còn có thị vệ bám theo, lâu dần số thị vệ này càng ngày càng vắng bóng - Vào mùa đông giá lạnh này, đi tản bộ trong cơn gió cắt da cắt thịt thực sự không phải chuyện dễ chịu gì.

Y nhìn hai người kia tiến lại gần, khẽ khom lưng. Tiểu được đồng dừng chân trước, nhìn y chăm chú bằng ánh mắt bình thản, những cành khô xung quanh lại đột ngột rung lên.

Y vẫn không đổi sắc mặt, mỉm cười nhìn sang Nguyễn lang trung vẫn an, "Tiên sinh có khỏe không?"

Nguyễn lang trung mỉm cười, đáp: "Cảm ơn đã hỏi thăm, ta rất khỏe."

Câu Thư muốn lùi lại, Nguyễn lang trung lại đột ngột hỏi: "Tiểu huynh đệ, sao tay cậu lại bị thương thế?"

Miệng vết thương vừa bị rách ra vẫn còn rõ máu ròng ròng, đã đọng lại thành một vũng nhỏ trên mặt đất. Y khò khè hít thở, cười đáp: "Vừa rồi không cẩn thận, bị mảnh sứ vỡ cắt trúng tay, chỉ là chuyện vặt vãnh, không dám phiền tiên sinh hỏi han."

"Chúng ta là thầy thuốc, thấy người bị thương mà không quản thì lại ngứa ngáy chân tay." Nguyễn lang trung bật cười ha hả, vẫy tay gọi y bước vào một căn đình nghỉ mát ven đường. "Để ta giúp người xử lý sơ qua."

Hai người ngồi vào đình nghỉ mát, Nguyễn lang trung mở túi thuốc mang theo bên người ra, tìm tìm kiểm kiểm rồi ngoái lại hỏi được đồng: "Có mang theo thuốc tê không?"

Được đồng Tiểu Ngốc cầm một gói nhỏ bên trong đựng thuốc tê cương quyết lắc đầu: "Không có."

Cầu Thư bắt đầu ho khò khè, Nguyễn lang trung ngơ ngác nhìn Tiểu Ngốc, Tiểu Ngốc nhìn lại ông ta không chút hổ thẹn, vẻ mặt cương quyết, ánh mắt trong veo.

Một lúc sau, Nguyễn lang trung lắc đầu, không biết là bất đắc dĩ hay là vui mừng. Ông ta nắm tay Cầu Thư, áy náy nói: "Cố chịu đựng một chút."

Cái kẹp dài ngoằng chui vào miệng vết thương, từ từ vén máu thịt sang hai bên rồi gấp mảnh vỡ ra. Cầu Thư run rẩy, nhưng lập tức cười hỏi: "Tiên sinh khỏe chứ?"

Câu này y đã hỏi từ lúc thỉnh an, bây giờ hỏi thêm lần nữa, lại mang một ý tứ khác. Nguyễn lang trung ngược mắt lên nhìn y, hồi lâu mới đáp: "Cũng tạm tạm."

Câu trả lời này cũng không giống lần trước, Cầu Thư thở phào, trên trán lấm tấm mồ hôi hột, không biết là vì đau hay vì nghe được đáp án này mà thả lỏng.

"Nếu sớm biết có ngày này, sao trước kia lại làm như thế." Nguyễn lang trung vừa rửa sạch vết thương vừa trò chuyện để dời sự chú ý của y sang chỗ khác. "Không chịu cần thận hơn một chút."

"Có rất nhiều chuyện không phải cứ muốn tránh là tránh được." Cầu Thư mỉm cười.

"Phải rồi." Nguyễn lang trung cũng cười, "Chi bằng cứ quên hết đi."

"Chỉ e trong lòng muốn quên mà không sao quên nổi." Cầu Thư liếc nhìn Nguyễn lang trung.

Chỉ là một câu nói bình thường mà lại khiến Nguyễn lang trung trầm tư. Ông ta hiển nhiên biết đối phương đang hỏi gì, nhưng câu hỏi này ngay đến ông ta cũng không đoán nổi đáp án.

Nàng là người thế nào, nếu thật sự muốn che giấu bản thân thì đâu có y thuật và trí tuệ ngút trời cũng đừng hòng thăm dò ra chân tướng.

Hồi lâu, Nguyễn lang trung lắc đầu, đáp: "Y thuật thông thiên, không trị tâm bệnh."

Cầu Thư trầm mặc, bốn bề chỉ còn tiếng dao kéo kẹp kim luân phiên đặt xuống mặt bàn, vết thương bị bởi móc trông vô cùng dữ tợn. Thế mà từ đầu đến cuối Cầu Thư vẫn không rên rĩ lấy một lời, lâu dần còn nở một nụ cười man mác.

Khi y mỉm cười, trong ánh mắt gợn lên một tầng sóng nhàn nhạt, như hồ nước tĩnh mịch trong ngọn núi xa, cái tĩnh mịch trường tồn cùng năm tháng.

Viên sáp bị đè bẹp trong máu thịt thật là phiền toái, hết gần nửa canh giờ, Nguyễn lang trung mới nói: "Được rồi."

Cầu Thư lại cười cười, Nguyễn lang trung ngược mắt nhìn lên, chợt thấy nơi cổ áo y đã chuyển màu sẫm, hẳn là y phục lớp trong lớp ngoài đều đã ướt đẫm.

Viên sáp đầm đìa máu rơi vào góc tối sau bàn tay hai người. Tiểu Ngốc thờ ơ đứng ngoài một trượng. Có y đứng đó, không ai có thể tiếp cận mà không bị phát giác.

Viên sáp bị đập vụn, lộ ra một mẫu giấy mỏng tang, dùng bút siêu nhỏ vẽ lên vài đường nét. Một gã vụng về lại có thể sử dụng cây bút siêu nhỏ để vẽ ra đường nét mảnh mai như thế, thật khó khăn biết chừng nào. Cũng may mà viên sáp đủ nhỏ, rất tiện cho việc cất giấu, bằng không ngay cả miệng vết thương cũng nhét không vừa.

Hai nam tử thông minh đến tột đỉnh, chỉ cần liếc mắt cũng đủ ghi sâu vào tâm trí. Nguyễn lang trung đưa tay ra thu dọn túi thuốc, đợi đến khi ông ta dời túi thuốc đi thì dừng nói là tờ giấy đã biến mất tăm mà thậm chí một mẫu sáp vụn cũng chẳng thấy đâu nữa.

Cầu Thư đứng dậy nói lời cảm ơn, Nguyễn lang trung thân nhiên mời y cùng đi tản bộ với mình. Ba người đi dọc theo con đường cũ cho đến lớp sân thứ hai của nội viện mới từ biệt, sau đó một bên trở về Tôi Tuyết trai, một bên đi tiếp đến thư phòng.

Cầu Thư đến thư phòng, cẩn thận phân loại chỉnh lý công văn đầu ra đây, dọn dẹp thư án, dùng phất trần phủi sạch giá sách. Tuy y là tiểu tư trong thư phòng, nhưng Tấn Tư Vũ tràn đầy khí phái hoàng gia, tiểu tư chỉ có thể lựa lúc hảnh vãng mặt để thu xếp mọi thứ trong thư phòng. Một khi hảnh bắt tay vào công việc thì bất cứ kẻ nào cũng không được phép lảng vảng ở đây.

Tấn Tư Vũ thích làm việc tới khuya, chiếu theo quy định của hần thì vào cuối giờ Thân đầu giờ Dậu, tiểu tư nhất định phải rời khỏi thư phòng.

Khi đó trời đã tối sầm, giờ cơm trong nhà bếp đã qua từ lâu, hằng ngày khi Cầu Thư trở về phòng mình, may mắn vớ được một bát cơm nguội cũng đã rất tốt, có hôm cũng chỉ còn cách ôm cái bụng đói chờ đến bữa cơm sáng ngày hôm sau.

Lúc ấy chẳng qua mới đầu giờ Thân, thời gian vẫn còn dư dả, Tấn Tư Vũ chưa bao giờ tới thư phòng vào giờ này. Cầu Thư chậm rãi quét dọn, đứng trước giá sách lần lượt nhìn qua từng quyển sách đặt trên đó.

Bỗng có tiếng bước chân truyền tới, pha lẫn với tiếng cười nữ nhi ngượng ngùng yếu điệu.

Thanh âm kia quen thuộc biết bao, khiến Cầu Thư đang đứng trước kệ sách như nghe sét đánh ngang tai, ngây ra như phỗng.

Kế đó lại nghe một giọng nam tử trầm thấp mang theo ý cười, nói: "Thước Dực Nhi, hiếm khi thấy nàng ăn nhiều như đêm nay, đại phu nói phải chăm ra ngoài tản bộ, không thì khó mà tiêu cơm... Cũng vừa đúng lúc, tới xem thử nơi làm việc hằng ngày của ta đi."

Nữ tử bật cười khanh khách, tiếng cười nghe hơi bức bối, dường như nàng đang nằm gọn trong vòng tay kẻ khác. "Đây là kiểu tản bộ gì thế? Ngài dù sao cũng nên để ta tự đi chứ..."

Giọng nói của hai người đều hết sức nhẹ nhàng, tràn đầy vui vẻ. Cầu Thư quay lưng về phía cửa, nghiêng đầu lẳng lặng lắng nghe.

Tiếng trò chuyện nhanh chóng tiến lại gần, Cầu Thư buông cây phát trần xuống, thân thể đã hơi cứng lại. Bấy giờ quay ra đã không còn thích hợp, nghe nói một khi Vương gia thấy tiểu tư ở lại thư phòng, nhẹ thì trục xuất nặng thì đánh chết luôn. Y nhìn quanh quất bốn phía một lượt, buộc phải lách mình ẩn thân vào lớp màn che phía sau giá sách.

"Kẹt" một tiếng, cửa mở ra.

Tấn Tư Vũ ôm Vương Thước Dực, sai chân bước vào.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Nụ Hôn Nơi Hiểm Địa

Type: tuyen nguyen

Đèn sứ mỹ nhân được châm lên, bao phủ thư phòng trong một khoảng không rực sáng.

Cửa mở ra, nam tử khí chất ôn nhã, ôm nữ tử mềm yếu nhẹ như một cọng lông vũ, mỉm cười bước vào phòng.

Tay hắn đỡ khoeo chân nàng, tư thế nhẹ nhàng mềm mại. Đầu nàng tựa lên ngực hắn, gấu váy rất dài buông xuống, trên người còn đắp tấm áo choàng của hắn. Nàng khẽ ngẩng đầu mỉm cười nhìn hắn, như một đóa hoa suýt nữa là bị gió thổi rách, đón nhận ánh mắt hắn ấm áp tựa vầng dương.

Tấn Tư Vũ bế nàng đi một mạch đến trước giường mỹ nhân đặt gần giá sách, trải áo choàng ngay ngắn xuống giường rồi mới đặt nàng lên đó, lại lấy nệm gấm đắp cho nàng. Nàng nhu thuận để mặc cho hắn an bài, ánh mắt trong veo mà tùy ý.

Nhìn từ khe hở trên tấm rèm vải đằng sau giá sách, vẻ mặt Tấn Tư Vũ trông thật dịu dàng mà chuyên chú.

Nếu không có cơ quan thủ vệ trong ba lớp ngoài ba lớp, không có những cuộc thăm dò đáng sợ không ngơi không nghỉ, nếu không có những điều cấm kỵ trên người nàng không biết do ai đặt lên - thì nhìn bề ngoài đây thực sự là một đôi nam nữ tình ý sâu nặng.

Dưới ánh nến, Tấn Tư Vũ sửa soạn mái đầu nàng, gom suối tóc dài đen nhánh lại gọn gàng rồi cẩn thận vén ra khỏi lưng nàng, buông xuống dưới chân giường, để tránh bị vò rối.

Giường mỹ nhân vẫn luôn kê trước kệ sách, Tấn Tư Vũ thích lấy sách nằm đọc trên giường. Mái tóc dài của nàng quanh co uốn lượn như suối nước, đuôi tóc chảy xuôi xuống tới mặt đất.

Đứng trong rèm trướng sau giá sách, xuyên qua khe hở giữa những cuốn sách, y chăm chăm nhìn suối tóc ấy.

Suối tóc ấy mảnh dài, trơn bóng như dòng nước. Y thoáng ngẩn ngơ ngắm nhìn suối tóc, lại nhớ từ ngày gặp gỡ nàng tới nay, thật ra y rất hiếm khi thấy nàng xõa tóc tạo dáng nữ nhi - Nàng luôn mặc nam trang, từ đồ của tiểu thư, học sinh, quan phục, đến trọng thần thiếu niên ăn vận nhẹ nhàng... Vô vàn khuôn mặt, khuôn mặt nào cũng là thiếu niên trong sáng ngời ngời, tuyệt không giống nàng của bây giờ.

Mềm mại mà phiêu dật, nở rộ trong vòng tay nam nhân khác.

Có cơn gió lọt qua khe cửa sổ, thổi vào ngọn tóc đung đưa như mộng, quàng sáng toát lên nơi ngọn tóc có phần ẩm đậm. Thân thể đau ốm đã lâu, tuy nàng đã tô điểm chút son phấn nhưng những sợi tóc phiêu diêu này vẫn để lộ nét suy yếu.

Mấy sợi tóc dài nhất khẽ bay bay, gần đến độ dường như y chỉ cần với tay ra là nắm được. Nhưng thân thể y chìm trong bóng tối, đừng nói là ngón tay mà ngay đến hơi thở cũng lặng ngắt như tờ.

Hoa mọc đầu cành chưa nở rộ, cổ hái sẽ chỉ gây tổn thương.

“Thước Dực Nhi.” Tấn Tư Vũ ngồi sau thư án bên kia, khe khẽ gọi nàng, “Ta xử lý văn thư ngày hôm nay trước, nàng có mệt thì nghỉ ngơi một lát đi.”

Cái tên này làm y buồn nôn – Thuộc Dược, khá khen cho nàng nghĩ ra được một cái tên như thế.

“Vâng.” Nàng hơi lên giọng về cuối, nhẹ nhàng và khéo léo. “Ta có thể đọc những cuốn sách bày trên giá không?”

Y nhú mày sau giá sách - Nữ tử ấy chưa bao giờ trò chuyện với y theo kiểu này, bình thường sẽ là giọng điệu chững chạc nghiêm túc khi bàn việc công, hay một nụ cười giả vờ giả vịt.

“Tùy nàng lựa chọn.” Tấn Tư Vũ mỉm cười, vùi đầu vào đóng công văn.

Nàng nửa nằm nửa ngồi, ngắm nghía những thư tịch đặt trên giá sách. Từ góc độ này, y vừa vặn nhìn thẳng vào gương mặt nàng.

Y thấy vết sẹo trên trán, thấy vết đỏ đốm giữa mi tâm, thấy nàng ngày thường vốn không thích trang điểm, hôm nay lại dùng phấn son che đi khí sắc tái nhợt. Nàng mảnh mai như một tờ giấy, dầu có tuyệt thế danh y ngày ngày túc trực điều dưỡng trị liệu trong một khoảng thời gian dài cũng không thể giúp nàng phục hồi ngay được.

Nàng mắc bệnh nặng như vậy, không khỏi khơi lên một chuỗi suy tư trong lòng y. Độc bỏ trong quân lương, sau khi Tông Thần đến nhất định đã giải hết, nhưng giữa mi tâm nàng vẫn đọng lại một vết đỏ, ắt hẳn độc này đã dẫn dụ bệnh cũ tái phát. Có điều trông bộ dạng Tông Thần hình như không hề sốt ruột, hẳn là nó không gây nguy hiểm đến tính mạng.

Tuy đã nghĩ phải chăng nàng còn bị Tông Thần bỏ thứ thuốc gì, nhưng có hậu duệ của Hiên Viên thế gia ở đây, y cũng không cần lo lắng gì nữa.

Song trong trạng thái này, y rất khó đưa nàng ra khỏi chốn đầm rồng hang hổ một cách toàn vẹn. Chẳng trách Tông Thần và Cố Nam Y rõ ràng

đã ở ngay bên cạnh nàng, vậy mà mãi đến bây giờ vẫn không thấy động tĩnh gì cả.

Y tựa lưng vào tường, móc ngón tay vào một cái mẫu nhô ra bên giá sách, chăm chú ngắm nhìn động tác của nàng.

Nàng với tay lên chọn sách trên giá, ống tay áo dài che khuất ngón tay. Ngón tay ấy diểm qua một lượt từng hàng sách trên giá, đột nhiên dừng lại ở một vị trí.

Nơi ấy, là một bộ Đại Liêu tổng diễn, mỗi quyển sách đều dày cỡ một bàn tay. Bộ sách này đang che ngay trước mặt y, rút sách ra rồi, tuy vẫn còn một lớp màn trướng che khuất nhưng chỉ cần ánh sách chiếu xuyên qua lớp vải thì rất dễ dàng để lộ đường nét trên gương mặt y.

Ngón tay nàng ngừng lại nơi ấy, tuyệt không do dự, chậm rãi rút ra.

Y lặng lẽ nở một nụ cười khố.

“Nàng muốn xem quyển sách này à?” Tấn Tư Vũ quay lại nhìn nàng, nói, “Nặng lắm đấy, ta giúp nàng lấy xuống.” Nói đoạn bước tới gần.

“Ây da.” Nàng ngẩng đầu nhìn lên, dừng tay lại. “Cũng may được ngài nhắc nhở, đúng là quyển sách này quá nặng, e là ta có chọn cũng không cầm nổi, thôi đổi sang quyển khác đi.”

“Được.” Tấn Tư Vũ quay ra, rút một cuốn Từ tuyển từ giá sách bên cạnh, cười nói: “Nữ nhân các nàng nên xem quyển này để bồi dưỡng khí chất.”

Nàng mỉm cười, lờm Tấn Tư Vũ. “Ngài đang ám chỉ ta không có khí chất sao?”

Tấn Tư Vũ mỉm cười không đáp.

Nàng cũng không truy hỏi, chỉ mím môi cười khẽ, mái tóc thướt tha, sóng mắt lay chuyển dưới ánh đèn.

Như một cô gái nhỏ liếc mắt đưa tình, trong không khí có hương vị ôn nhu mật mờ lưu chuyển.

Y đột nhiên cảm thấy đáy lòng mình nhói đau.

Nàng chưa từng mỉm cười với y như thế, chưa từng dựa sát vào y như thế. Cho dù là giả dối, thì hình như cũng chưa từng.

Nàng đã ung dung nằm xuống, lật giờ cuốn Từ tuyền kia, không ngừng ngâm nga rì rầm, có vẻ hết sức say mê. Y ngắm nàng, khoe môi lại khẽ cong lên, thầm nghĩ nữ nhân này là đào kép bẩm sinh cao quý nhất trong thiên hạ, dầu là thật hay giả, nàng làm gì cũng đến nơi đến chốn - Y nhớ nàng rõ ràng đã nói đạo thi từ chỉ là tài vật, châm chước từng câu chữ chỉ tổ giam hãm tâm hồn người ta, do đó ngày thường nàng không đọc những thứ này, có đọc cũng là để ru ngủ bản thân.

Bây giờ nàng lại đọc chúng vô cùng vui vẻ.

Phía bên kia, Tấn Tư Vũ lắng nghe rất hưởng thụ, thi thoảng còn thảo luận với nàng một hai câu. Hai người nói cười ríu rít, bầu không khí hết sức hòa hợp, chợt Tấn Tư Vũ ngừng bút, “ồ” lên một tiếng.

Nàng buông quyển sách xuống, nhìn sang, nhưng không mở miệng hỏi.

Tấn Tư Vũ không định nói gì, đột nhiên ngẩng đầu lên bảo: “Ngoài kia nổi gió rồi.” Kế đó nghe tiếng gió thổi ào ào, mùa đông ở miền biên cương phía Bắc Đại Liêu thường có gió lớn, Tấn Tư Vũ lập tức đứng lên đi đóng cửa sổ.

Vừa tới bên cửa sổ, gió chợt trở mạnh. Chỉ nghe “rào” một tiếng, ánh đèn thành linh tắt ngóm.

Do cơn gió lớn, những chiếc đèn lồng treo ngoài hiên cũng bị thổi rơi xuống đất, ánh đèn xung quanh lập tức tắt lịm, cả thư phòng chìm trong bóng tối.

“Gió to quá.” Tấn Tư Vũ biết nàng tuyệt đối không thể hứng gió, sợ nàng bị cảm lạnh, chưa kịp đốt đèn mà vội vàng đi đóng cửa sổ trước, nhất thời vẫn chưa mò ra chốt sắt cài cửa.

Nàng lẳng lặng nằm trong bóng tối.

Bên người chợt có hơi thở nhàn nhạt quen thuộc áp sát, hoa diễm trong làn. Một bàn tay dường như đột ngột mọc ra từ trong bóng tối, chộp lấy nàng một cách cực kỳ chuẩn xác, đúng vào cánh tay bị thương của nàng, ấn lên khớp xương còn chưa lành hẳn. Nàng đau đến nhíu mày nhưng không la lên sợ hãi, cũng không hề mở miệng.

Bàn tay kia dịu dặt nàng, nhẹ nhàng kéo nàng về phía sau giá sách.

Nàng không nhúc nhích, vẫn giữ nhịp thở đều đều trong bóng tối.

Bàn tay kia không kéo được nàng thì cũng không miễn cưỡng nữa, nhưng kẻ ấy hình như vẫn không đi, nàng cảm nhận được bên người có một luồng khí nhẹ bằng phập phồng.

Nàng không nhúc nhích, cau mày, trở tay đẩy một cái.

Tay nàng đẩy vào khoảng không, y đột nhiên biến mất. Nàng ngẩn người, cánh tay lơ lửng giữa không trung, dường như có chút hoảng hốt.

Trong cơn hoảng hốt, tay nàng bị nắm chặt.

Lần này y nắm rất nhẹ, như một nhành cỏ rơi xuống đóa hoa, chẳng làm kinh động nhụy hoa non mềm, ngón tay xoa lên rất nhanh cũng rất nhẹ nhàng nhu nhuyễn, dừng lại một chút trên đốt ngón tay hơi biến dạng của nàng.

Kế đó, nàng cảm thấy tay mình mát lạnh, có thứ gì đó âm ẩm, ôn nhuễn dán lên.

Nàng như bị sét đánh xuyên người, nằm yên không cựa quậy.

Trong bóng tối, Tấn Tư Vũ đứng xa xa trước cửa sổ, gài chốt sắt. Thư phòng trở một loạt cửa sổ như thế, hẫng đi đóng từng ô từng ô một, tiếng đóng cửa và tiếng chốt sắt hạ xuống cứ vang lên không ngớt, át đi tất cả những tiếng động nhỏ khác.

Trong bóng tối, bên giường mỹ nhân, đôi môi ẩm mềm âm ẩm chạm vào ngón tay biến dạng của nàng. Đó là một cơn gió mang theo hơi mưa tịch mịch thổi tới từ chân trời xa xăm, lưu lại vệt nước ẩm áp trên con đường nó đi qua.

Nàng mở to đôi mắt, đáng vẻ có chút mờ mịt. Vô công chẳng thể dùng, thị lực đã không còn như trước, chỉ lờ mờ thấy dường như có bóng dáng mơ hồ đang quỳ một gối trước giường mình.

Nàng nhìn chăm chăm vào cái bóng kia, trong đôi mắt có tia sáng bỗng bành biến ảo, như thủy triều ban khuya lặng lẽ dâng trào dưới ánh trăng.

Cơn gió mang theo hơi mưa ấy lướt qua ngón tay nàng, rồi đột ngột ủa tới bên môi nàng.

Khi hơi thở kia áp sát, nàng như vừa tỉnh giấc khỏi cơn mộng mị, bèn vô thức rút lại. Mà dường như y đã đoán ra động tác rút người này từ trước, đặt môi ở vị trí chuẩn xác nhất chờ đợi. Nàng rút người, lại vừa vịn chạm môi mình vào môi y.

Y đón nhận không hề do dự, căn nạng một cái thật mạnh.

Căn nạng.

Đặt răng lên môi nạng, ngậm hai cánh môi giữa hai hàm răng. Mút nhẹ một cái, mùi hương bay thẳng vào phế phủ, gõ nhẹ một nhịp, lặng lẽ mở đôi hàm. Y tiến quân thần tốc không đợi ai mời gọi, dùng cái lưỡi linh hoạt thường thức hương thơm ngọt ngào trong trẻo đã lâu ngày không gặp, làm một con giao long tự do tự tại, thỏa thích ngao du trong hòn đảo tường vi của nạng.

Dường như nạng hoàn toàn không ngờ y lại liều lĩnh đến thế, dám chọn thời khắc này, ở nơi chốn này, gần như cưỡng hôn nạng ngay trước mặt Tấn Tư Vũ. Nhất thời nạng quên cả thán phục, chỉ cảm thấy đầu mình muốn nổ tung, còn chưa kịp tỉnh táo đã bị y công thành đoạt đất, quên đi cả mảnh đất thuộc về mình.

Trong bóng tối, môi răng quẩn quýt, chỉ vì tiếp xúc thân mật nhất vào thời điểm không phù hợp nhất mà ngập tràn khoái cảm của vụng trộm. Nạng không thể ngăn mình đỏ mặt, muốn đẩy y, nhưng vết thương trên tay vẫn chưa lành; muốn giãy giụa, mà chỉ cần khẽ động thì giường mỹ nhân sẽ khó tránh phát ra âm thanh, ắt sẽ kinh động đến Tấn Tư Vũ. Nạng chỉ còn cách nằm chờ ra đó, thân thể dần dần nổi lên cơn run rẩy nhẹ, xào xạc như hoa rơi. Bởi nạng run rẩy, nên nụ hôn này càng thêm bông bênh vô tận, hai người đều nghe thấy tiếng tim đập thành thịch của đối phương, âm âm rung chuyển trong đầu mỗi người. Những gợn sóng lăn tăn lặng lẽ lan ra bốn phía, như biển khơi nổi cơn sóng lớn, cuốn theo vô vàn ngọn san hô trắng tinh, đập nát trong sóng biển. Dần dần nạng cảm thấy chính mình cũng đang vỡ vụn, mỗi sợi gân mạch dường như đều xệt qua vô vàn tia chớp, từng tia xuyên ngang xuyên dọc, nhào nặn nạng, đè ép nạng, đập vỡ nạng, nghiền nát nạng thành bột mịn phiêu tán giữa đất trời.

Một nụ hôn mềm mại như nước mùa xuân, mà cả hai lại chẳng hề phát ra một tiếng động hay nhịp thở dốc nào, yên tĩnh đến quỷ dị, tịch mịch đến ghê người, liều lĩnh đây đưa trong tình cảnh không thể thực hiện nhất, giữa hiểm địa ít cơ hội nhất.

Nụ hôn ấy như dài đằng đặc, như xuyên qua vĩnh cửu hồng hoang, mà thực tế lại vô cùng ngắn ngủi, bất quá chỉ là đốm lửa lóe lên trong chớp mắt.

Tấn Tư Vũ đã khóa xong ô cửa sổ cuối cùng.

Đáy mắt nàng chột ngân ngấn lệ.

Giọt lệ lấp lánh trong veo.

Như bông tuyết lục giác đầu tiên phát phơ bay xuống trước trận tuyết lớn...

Lạnh lẽo thấu xương.

Y chột lặng lẽ rời đi, đã không thể chần chừ thêm nữa. Nàng kiên quyết không chịu mạo hiểm đi cùng y, y cũng cảm thấy thời cơ chưa chín muồi, nên chỉ còn một con đường là bước vào mật đạo phía sau giá sách.

Y đã phát hiện ra mật đạo từ lâu, sở dĩ không dám thử đặt chân vào là vì không đoán chắc cuối mật đạo rốt cuộc là lối thoát hay là cạm bẫy.

Y không đơn thân độc mã tiến vào Phổ Viên, dù Tấn Tư Vũ có bày ra thiên la địa võng y cũng có cách toàn vẹn trở ra. Nhưng nếu như nàng không phối hợp, thậm chí vốn không mất trí nhớ, trong lòng vẫn còn ô nhiễm, thì sẽ hại chết vô số người.

Trong lòng y hiểu rõ, thà xông ra còn đỡ hơn là tiến vào mật đạo, nơi ấy mới thật sự nguy hiểm. Nhưng ban nãy khi vuốt ve nàng, trong lòng y bi

ai khôn xiết, biết mình mà xông ra coi như bao công sức bấy lâu đổ sông đổ biển, sau này Hách Liên, Tông Thần muốn cứu nàng ra sẽ còn khó khăn gấp bội.

Một lần này thôi, y không muốn mình ích kỷ như thế.

Đoạn đường này y đi trong lạnh lẽo, như tuyết dày mênh mang trải dài dưới bầu trời. Nhưng trong cuộc đời này, dù sao cũng nên vì ai đó mà mạo hiểm một lần.

Y lưu luyến mà kiên quyết dời môi đi, lùi lại đằng sau, lùi ra phía sau giá sách.

Nàng bỗng ra tay nhanh như một tia chớp!

Nàng ra sức thúc khuỷu tay trong bóng tối, cú đánh này mất đi thực lực nhưng góc độ vẫn chuẩn xác, lực đạo vẫn vừa vặn, dốc hết sức lực toàn thân, đập mạnh vào thái dương y!

Y tuyệt đối không ngờ nàng sẽ ra tay đột ngột khi vừa trải qua những giây phút triền miên, chỉ cảm thấy đầu mình như nổ tung, tia lửa văng tung tóe, kể đó đất trời chìm trong bóng tối mịt mù.

Y lặng lẽ ngã xuống, không gây một tiếng động.

Sau đó nàng bắt đầu thét lên.

Tiếng kêu the thé kéo dài, tràn đầy sợ hãi, giống như một sợi dây thép xuyên thủng màn đêm yên tĩnh này.

Nàng vừa gào thét vừa lăn xuống giường mỹ nhân, trong khi lăn xuống đã kịp tung một cước đẩy y ra đằng sau giá sách, dùng tốc độ nhanh nhất liên tục lăn đến bên cửa sổ. Bên đó có một ô cửa sổ còn chưa kịp

đóng, nàng nhanh chóng lăn qua đó, nhảy lên, vươn tay mở rộng cánh cửa, tia sáng mờ trong tay cùng lúc lóe lên giữa bóng tối.

“Vù!”

Có thứ gì đó bị kích thích, gào thét tiến vào thư phòng, “rầm” một tiếng ghim lại ở nơi nào đó, kéo theo âm thanh ong ong chấn động.

Nàng vừa cất tiếng thét, Tấn Tư Vũ đã bổ nhào tới, hướng về phía giường mỹ nhân trong trí nhớ. Nhưng tay hắn chạm vào khoảng không, trong cơn kinh hãi hắn khẽ quát: “Thước Dực!”

Nàng gào thét, núp bên dưới cửa sổ, run lấy bầy, “Có người!”

“Xoẹt.”

Tấn Tư Vũ châm đèn, giơ cao trong tay. Ánh đèn ảm đạm chiếu lên mặt hắn, thần sắc lo âu nổi lên giữa hai chân mày. “Thước Dực!”

Hắn rảo bước chạy tới, ôm nàng vào lòng. “Sao nàng lại lăn đến tận đây?”

“Có người!” Nàng nằm trong lòng hắn, vịn vẹo người chỉ thẳng vào cửa sổ. “Vừa rồi ngài đi đóng cửa sổ, ta nằm trên giường, bỗng dưng cảm thấy có người lao tới, lướt qua giường kéo ta lên. Có lẽ hắn phát hiện mình nhầm người, bèn ném ta đi, nên ta ngã ra ngoài, rơi xuống tận đây... Ồ, hắn đâu rồi?”

Nàng hoảng hốt nhìn quanh, hít một hơi khí lạnh, hỏi tiếp: “Người đâu?”

Tấn Tư Vũ nhìn nàng chăm chú. Trông nàng hết sức chật vật, thanh gỗ mềm mà Nguyễn lang trung dùng để cố định khớp xương trên tay nàng

cũng rời rạc tờ tả, rõ ràng là có kẻ nào nắm tay nàng kéo lên, làm nàng đau đến nổi đáy mắt rưng rưng lệ, phấn trên mặt cũng rơi mất.

“Nàng thật sự thấy có người?” Hãn chậm rãi hỏi.

Nàng lắc đầu, hãn ngây ngẩn.

“Ta không nhìn thấy, mà cảm nhận được.” Nàng nói, “Ta chỉ nghe tiếng cửa sổ bị đẩy ra, gió ào ạt lửa vào, sau đó có người túm ta lên ném ta đi, chuyện xảy ra rất nhanh... Ta ngã đến váng đầu, chỉ nghe đỉnh đầu có tiếng gió, rồi ngài thắp đèn lên... Kẻ kia là người hay là quỷ, sao hãn lại nhanh như thế chứ? Bây giờ hãn đã trốn đi đằng nào rồi?”

Tấn Tư Vũ ngẩng đầu nhìn cây cối đung đưa không dứt bên ngoài cửa sổ, chậm rãi nói: “Ta nghĩ... Vì cửa trước đã khóa, nàng lại phát hiện ra hãn và kêu lên, cho nên hãn đã trốn thoát ra theo cửa sau rồi.”

Nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh mắt vô tình lướt qua, lại hít thêm một hơi khí lạnh.

Một loạt tên sắt đen sì ghim ngay trên trần nhà và bức tường phía trước, phản chiếu ánh đèn lấp lánh.

“Hãn đừng phải cơ quan.” Tấn Tư Vũ nhìn theo ánh mắt nàng, gương mặt không có biểu cảm gì kỳ lạ. “Chỉ cần có người không đi theo tuyến đường hợp lý xuất hiện trong phạm vi trước hoặc sau thư phòng, đều có thể chạm vào cơ quan.”

“Hãn là hạng người nào?” Nàng lăm băm, “Thích khách ư?”

Tấn Tư Vũ vỗ tay, chẳng mấy chốc đã có người nghe lệnh bước vào. Hãn nói: “Ban này có thích khách xông vào thư phòng, toàn phủ gia tang cảnh giới, lập tức khám xét cả phủ cho ta.”

“Dạ!”

Thị vệ lĩnh mệnh rời đi, Tấn Tư Vũ ôm nàng lên. Nàng thở phào một hơi, nằm trong lòng hăn lấm bầm: “Vừa rồi ta còn tưởng mình sẽ mất mạng chứ...”

“Sao nàng không nghĩ là mình sẽ được cứu?” Tấn Tư Vũ cúi mặt xuống nhìn nàng, mỉm cười nhàn nhạt. “Nếu kẻ ấy đến đây để cứu nàng thì sao?”

“Cứu ta?” Nàng mở to mắt, kể đó mỉm cười, “Cứu ta sao lại ném ta ra ngoài? Ta cảm thấy, hăn tám phần mười là kẻ thù của ngài.”

“Vậy à?” Tấn Tư Vũ đặt nàng trên giường mềm. “Tại sao?”

“Với thân phận của ngài, không thể không có kẻ thù.” Nàng đáp rất đơn giản.

Hăn xuất thần một lúc mới nói: “Phải, từ nhỏ đến giờ ta đã trải qua một trăm ba mươi một lần ám sát. Đối với ta mà nói, thích khách là hai từ quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.”

Hăn nói bằng giọng hời hợt, nàng cụp mi mắt xuống - Nếu quả thực đã quen đến độ không thèm để ý nữa, thì có sao lại nhớ kỹ số lần bị ám sát đến vậy?

“Gọi Nguyễn lang trung đến chữa trị cho nàng đi, trông nàng thảm quá.” Tấn Tư Vũ nói.

“Đã khuya rồi, ta cũng không bị thương, không cần đâu.” Nàng lắc đầu. “Ta sợ hãi quá, tim đập hơi nhanh một chút thôi. Ngài cho ta nằm xuống, chúng ta tán gẫu vài câu là ổn.”

“Hay để ta đưa nàng về phòng?”

“Ngài thì sao?” Nàng nhìn hắn. “Ta lại cảm thấy ngài cần nghỉ ngơi nhiều hơn ta.”

“Ta đưa nàng đi, rồi sẽ trở về.” Hắn mỉm cười gượng gạo. “Có một số chuyện hơi phiền phức.”

“Sao cơ?”

Nhưng Tấn Tư Vũ không nói thêm câu nào nữa, đôi mày hắn khẽ nhíu lại.

Nàng cũng im lặng, nhắm mắt dưỡng thần, thoáng chốc trong thư phòng chỉ còn lại tiếng giấy bị gió lật rào rào. Một lúc sau Tấn Tư Vũ bước lại dìu nàng đi, nàng ngẩng đầu cười cười với hắn.

Ngắm gương mặt vui cười của nàng, Tấn Tư Vũ ngây ra, nhất thời chưa kịp phản ứng, buột miệng nói ra một câu.

“Gần đây lão Tứ nhà ta bắt đầu hành động, ta rất phiền lòng...”

Lời vừa thốt ra miệng đã cảm thấy không ổn, sao không dừng lại nhắc đến chuyện này chứ. Nhưng đã lỡ nói ra rồi cũng chẳng rút lại được, hắn đành cười gượng.

Nàng lặng thinh giây lát, ngược mắt lên nhìn hắn thăm dò rồi mới nhẹ nhàng đáp, “Có chuyện cứ giữ mãi trong lòng thật chẳng dễ chịu gì, nếu ngài nguyện ý, thì cứ coi ta như chỗ trú bầu tâm sự cũng được.”

“Cũng không có gì cả.” Tấn Tư Vũ suy nghĩ giây lát rồi ngồi xuống bên cạnh nàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, nói, “Lão Tứ nhà ta nhân dịp ta mới bại, động đến Thượng thư bộ Binh và Thượng thư bộ Hộ trong vây cánh của ta, tập hợp Ngự Sử đài cùng nhau dâng tấu, khẳng khẳng muốn bãi nhiệm bọn họ. Trong đó Thượng thư bộ Binh mới lên thay là cữu phụ của ta, vị cữu phụ này xưa nay vẫn luôn yêu chiều hắn. Bây giờ đại quân

còn đang đóng trên tiền tuyến, ai nấy đều biết đầu xuân còn có chiến sự, quyền sai phái tướng lĩnh, phân phối sự vụ của đại quân đều nằm trong tay bộ Binh. Lỡ đầu bộ Binh cố ý làm khó dễ thì cũng phiền toái cho ta lắm.”

“Lão Tứ nhà ngài?” Nàng có vẻ thắc mắc với cách xưng hô thân thiết này.

Tấn Tư Vũ gượng cười, đáp: “Là đệ đệ cùng mẫu thân của ta.”

“Vậy thì chuyện đâu có nghiêm trọng đến mức ấy?” Nàng nói, “Nếu Thượng thư bộ Binh là cứu cánh của ngài thì cho dù có thiên vị cũng sẽ không thiên vị nhiều, ngài đâu cần phải lo lắng quá mức.”

“Nàng không biết đó thôi.” Tấn Tư Vũ do dự giây lát, cuối cùng cũng mở miệng, “Lão tứ và ta tuy là huynh đệ cùng cha cùng mẹ, nhưng xưa nay vốn không hợp tính nhau. Mẫu hậu ta cũng chưa bao giờ cố gắng làm cầu nối cho hai chúng ta hòa thuận với nhau, dưới góc nhìn của bà, trong hai đứa con trai đâu là ai lên ngôi cao bà đều là Thái hậu, nên bà nâng đỡ cả hai, đứa nào không tranh giành nối bà sẽ từ bỏ đứa ấy, chuyển sang ủng hộ đứa còn lại. Đây cũng là pháp bảo giúp bà đứng vững vàng không đổ bao năm qua trong hậu cung Đại Liêu, bây giờ... lại đem áp dụng lên con trai mình.”

Nàng lặng thinh, hồi lâu mới nói: “Hoàng gia thật đáng sợ...”

Hoàng gia thật đáng sợ, mẫu thân không ra mẫu thân, nhi tử không ra nhi tử, huynh đệ không ra huynh đệ.

Tấn Tư Vũ gượng cười, nằm xuống bên cạnh nàng, hai tay gối dưới đầu, miệng lầm bầm: “Nàng xem, huynh đệ chí thân lại trở thành chướng ngại vật lớn nhất chặn đường mình, động cũng động không nổi, giết cũng giết chẳng xong, biết làm sao cho phải?”

Nàng nở một nụ cười - Thật sự không thể động cũng không thể giết được sao? Nếu thật sự như vậy thì người vốn sẽ không nảy ra suy nghĩ này.

“Huynh đệ không thể giết,” Nàng hờ hững lật giở quyển sách trên tay, nói, “Nhưng cừu cừu không biết điều vẫn có thể động.”

Tấn Tư Vũ ngẩn người, ngoảnh đầu lại nhìn nàng, bất chợt mỉm cười: “Ăn nói quàng xiên, nàng không biết gia thế của mẫu hậu ta rất mạnh, nhi tử có thể từ bỏ, nhưng huynh đệ lại là nòng cốt để duy trì sự hưng thịnh của gia tộc. Mẫu hậu ta hết lòng che chở cho gia tộc, động vào cừu cừu ta, chọc giận mẫu hậu thì ngay đến căn cơ của ta cũng không còn vững nữa.”

Nàng vẫn giữ nguyên dáng vẻ bình đạm. “Thế thì rất đơn giản, làm cho cừu cừu mất lòng mẫu hậu ngài là xong.”

Tấn Tư Vũ nghe giọng điệu này của nàng, trái lại tỏ ra hứng thú, xoay người đối diện nàng, hỏi: “Nàng có kế gì hay?”

“Ta không có kế gì cả.” Nàng lười biếng ngáp dài, “Hoàng cung Đại Liêu chẳng phải mỹ nhân như mây sao?”

“Mỹ nhân như mây cái gì chứ.” Tấn Tư Vũ bật cười, “Phụ hoàng tuổi cao sức yếu, mẫu hậu lại... nghiêm cẩn, để tránh làm tổn thương đến long thể của phụ hoàng, trong cung nhiều năm chưa tuyển cung phi, bây giờ quá nửa là các lão nương nương.”

“Vậy à.” Nàng cười nói, “Trong cung quá mức thanh tịnh, chẳng trách tâm tư của Hoàng hậu nương nương lại muốn đặt lên triều đình nhiều hơn một chút.”

Câu này chỉ nói có một nửa nhưng Tấn Tư Vũ là người thông minh cỡ nào, lập tức hiểu ra ý tứ của nàng, tình ngộ vỗ tay nói: “Quả nhiên nữ nhân các nàng vẫn hiểu lòng nhau hơn, có điều... cừu phụ ta cũng nhất quyết không chịu đắc tội mẫu hậu đâu.”

“Đắc tội chỗ nào chứ?” Nàng nói tiếp, “Vừa có đại chiến, Thượng thư bộ Binh ắt phải tiến cử tướng lĩnh đúng không? Tướng lĩnh được Thượng thư bộ Binh tiến cử chiến thắng trên tiền tuyến, hiển tước nhân lên Hoàng đế cũng là chuyện hết sức bình thường mà? Còn những tù binh này... bệ hạ muốn xử lý thế nào là chuyện của bệ hạ, ngài nói có phải không?”

Tấn Tư Vũ nhìn nàng, hồi lâu đáy mắt hẩn lộ ra ý cười: “Biên giới Đại Liêu có vài bộ tộc, nữ tử xinh đẹp vô ngần, lại am hiểu thuật quyến rũ...”

Nàng chỉ cười không nói.

“Có điều tương lai nếu phụ hoàng thật sự sung hạnh những nữ tử này thì mẫu hậu không thể không dồn tinh lực vào việc xử lý hậu cung và uốn nắn cữu cữu. Nhưng ta hiểu rất rõ thủ đoạn của mẫu hậu, những nữ tử chỉ có dung mạo không thể địch lại bà ấy, đến khi đó...” Tấn Tư Vũ trầm ngâm.

“Đến khi đó ngài lại làm người tốt.” Nàng vươn vai. “Để vương chuyên sung tù binh, dầu sao cũng là chuyện không hay cho lắm. Vương gia ngài trung thành vì nước, huy động Ngự sử dâng thư can gián cũng là chuyện nên làm. Đến khi đó, Hoàng đế chắc hẳn đã chán ngấy người mới, gặp phải áp lực trong ngoài ắt sẽ nhượng bộ, cho đến cuối cùng, Hoàng hậu nương nương chắc chắn sẽ nhớ ơn ngài.”

Tấn Tư Vũ nhìn nàng đăm đăm bằng ánh mắt sáng rực, lát sau bỗng nghiêng người, ôm nàng vào lòng. “Thước Dực, ta thật không ngờ nàng lại giúp ta.”

Khoảnh khắc ấy hẩn cất giọng thành khẩn, cảm giác trong ôn nhã phảng phất nét xa xôi thường trực bỗng chốc tan đi, pha thêm vẻ mừng rỡ chân thành.

Nàng nằm trong lòng hẩn, dáng vẻ lười biếng, hơi thở nhẹ nhàng, mỉm cười nghịch nết vàng trên cổ áo hẩn, hạ giọng nói: “Sao ta lại không giúp

ngài chứ? Chuyện trước kia ta không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ bây giờ ngài đối xử với ta không tệ. Ta mắc tội lớn như vậy ngài vẫn không giết ta, đủ thấy ngài thương ta đến chừng nào. Vậy nên ta hiển nhiên cũng không muốn thấy ngài phiền não, có điều đây đều là suy nghĩ của nữ nhân, cũng chẳng biết là đúng hay sai nữa.”

Tấn Tư Vũ cúi đầu nhìn hàng mi dài rậm của nàng khẽ chớp, nhẹ nhàng xinh đẹp mà khôn khéo, khóe môi không khỏi mỉm cười, vỗ nhẹ lên mái tóc dài của nàng, bảo: “Chẳng cần biết là đúng hay sai, tấm lòng của nàng cũng khiến ta vui lắm rồi.”

Nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn, mỉm cười: “Về sau ta sẽ ngày ngày tính kế cho ngài, nghĩ ra một đồng mưu đồ xấu xa.”

Hắn bật cười ha hả, thân mật véo lên chóp mũi nàng, đột ngột nói: “Thước Dực, Nguyễn lang trung bảo vết thương tụ máu trên đầu nàng đã tan đi rồi, nếu trí nhớ chưa thể trở về ngay thì chỉ e sau này rất khó nói trước bao giờ nàng mới nhớ lại được. Có thể là dăm ba ngày, cũng có thể là rất nhiều năm. Bây giờ nàng chỉ có một thân một mình, sức khỏe lại suy yếu, vẫn nên để ta chăm sóc cho nàng thì hơn.”

Vẫn nên để ta chăm sóc cho nàng thì hơn.

Lời nói ra cực kỳ uyển chuyển, nhưng ý tứ lại hết sức rõ ràng. Nàng trầm ngâm, khóe môi vẽ lên ý cười nhàn nhạt, đáp: “Ngài nguyện ý tin tưởng ta?”

Tấn Tư Vũ mỉm cười: “Nàng cũng cảm thấy Phổ Viên này được bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt phải không? Chớ lo lắng, lớp bảo vệ này không nhằm vào nàng. Ta đường đường là Hoàng tử, thiên hoàng quý tộc, với địa vị của ta mỗi bước đi đều phải phòng vệ, mỗi thời khắc đều phải đề tâm, ta cũng muốn bảo vệ nàng cho tốt.”

Nàng cười cười, nghiêng người dựa vào hắn, lặng thinh không nói một lời. Hắn ôm nàng, trong ánh mắt tỏa ra hơi ấm mà bản thân hắn cũng chưa bao giờ nhận ra.

Nỗi ngờ vực như đời non lấp bể, sau vô số lần dò xét ngày này qua tháng khác đã dần dần bị bào mòn. Vô số thử thách hắn bố trí trước mặt nàng từ trước tới nay đều thất bại, đến bây giờ muốn hoài nghi nàng cũng là chuyện khó khăn.

Đã từng nghi ngờ nàng là kẻ ấy, nhưng rồi nàng chẳng hề liều mạng cứu Hoa Quỳnh, không thêm động chạm đến Khắc Liệt, thậm chí khi Khắc Liệt đang hồi phục từng ngày, nàng còn mừng rỡ ra mặt. Nàng thật sự tin lời hắn nói.

Mà phía Thiên Thịnh cũng truyền tin tức đã cử hành tang lễ cho Ngụy Tri, ba quân buồn bã, thánh chỉ vỗ về. Hắn phái người lén lút đi đào mộ, thi thể trong mộ vẫn còn nguyên, lấy một đoạn xương nhờ vu sư đo đạc, tính ra tuổi tác đúng bằng Ngụy Tri.

Hắn còn nghe nói Ngụy Tri và nữ tử dịu dàng xinh xắn này thực sự có vô vàn khác biệt, đó là một thiếu niên bề ngoài ôn hòa bên trong lại mạnh mẽ, thái độ hòa nhã xa cách, hành sự lại như sấm vang chớp giật. Ở ngôi Thiên Cân hắn từng chạm mặt với Ngụy Tri, ấn tượng lưu lại đích xác là như thế.

Có khi hắn nghĩ phải chăng mình đã quá đa nghi, suy nghĩ quá hoang đường? Nữ tử này tuy xuất sắc nhưng so với thiếu niên anh kiệt Quốc sĩ vô song trong lời đồn vẫn còn cách biệt quá xa.

Chẳng qua chỉ là một tù binh Thiên Thịnh mất đi ký ức và võ công đó thôi, nạt làm người của mình cũng là thiên kinh địa nghĩa.

Hắn chưa bao giờ nguyện ý tin tưởng nàng như lúc này.

Tin tưởng nàng, thì có thể sung nạp nàng.

Nữ tử ôm trong lòng tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, một mùi hương ấm áp nhu hòa, khiến hần không khỏi nổi lòng hươu dạ vượn, nhưng nhớ ra còn có chuyện phải làm, bèn miễn cưỡng đẩy nàng ra, xuống giường nghe tiếng gió thổi dần dần suy yếu, cười bảo: “Ta mở hé cửa sổ ra một chút, cứ đóng im ỉm hết như thế, lại đốt lò sưởi, cẩn thận ngạt khói đó.”

Hần lần theo mép tường đi mở cửa sổ, lại khơi bắc đèn cho cháy sáng hơn.

Vị trí hần đứng lúc trước vẫn luôn quay lưng vào giá sách, lòng đầy phiền não vì sự vụ của triều đình, lại chăm chú trò chuyện với nàng, cũng không để ý đến phía sau lưng mình. Bây giờ hần lại đi khơi bắc đèn, chẳng mấy chốc sẽ đi đến bên giá sách.

Cuốn Từ tuyền đặt ở bên giường bỗng rơi “cạch” xuống đất.

Nàng “ây da” một tiếng, xoay người bước xuống giường nhặt nó lên, vừa ngồi xuống, bỗng dừng lại “ây da” thêm tiếng nữa.

Tấn Tư Vũ vừa vặn đi tới, ánh mắt hần ngưng lại, cũng đã trông thấy đằng sau giá sách lơ mờ lộ ra một dải tóc đen.

Ánh mắt hần lóe lên, liếc nàng một cái rồi đưa tay kéo kẻ kia ra ngoài, chỉ thấy người kia mặc thường phục của hộ vệ, khuôn mặt trông cũng không quen.

“Kẻ nào trốn sau giá sách?” Nàng kinh ngạc hỏi.

Sắc mặt Tấn Tư Vũ chuyển lạnh, hần vỗ tay, lát sau quản gia Phổ Viên vội vã chạy tới, thấy người nằm xui trên mặt đất liền đổi sắc mặt, nói: “Vương gia, đây chính là tiểu tư thư phòng tôi an bài cho ngài, sao bây giờ y vẫn còn ở đây?”

Tấn Tư Vũ lạnh lùng chấp tay đứng đó, trong đôi mắt lướt qua một tia nghi ngờ, sau đó hạ giọng quát: “Phá hoại quy củ, người biết phải làm gì chứ?”

“Dạ.” Quản gia âm thầm thở dài, hẳn biết hôm nay Vương gia đến thư phòng sớm hơn mọi hôm, tên tiểu tư này chắc không tránh kịp mới trốn ra đằng sau giá sách, chẳng hiểu sao lại ngất xỉu ở đó. Hẳn không khỏi âm thầm chửi rửa tên này quá ngu ngốc, lúc đó thà chạy ra ngoài đụng mặt Vương gia còn hơn là ở lại để phạm vào điều cấm. Vương gia xử lý việc công có rất nhiều bí mật, một khi bị người khác nghe thấy thì đây mới thực sự là tội chết.

Hắn vẫy tay với hai tên thị vệ đằng sau, ra hiệu cho chúng kéo y ra ngoài.

Hai thị vệ tiến lên, định lôi y đi.

“Khoan đã.”

Nàng vừa mở miệng, quản gia lập tức ngừng tay. Hẳn biết hiện giờ nàng đang là tâm phúc số một trong lòng Vương gia nên không dám đắc tội.

“Các người muốn dẫn y đi đâu?”

Quản gia lặng thinh không đáp, lăm lét nhìn sang Tấn Tư Vũ.

Nàng cũng ngầm hiểu ra, nhú mày nhìn sang Tấn Tư Vũ. “Vương gia, gã tiểu tư này không hề phá hoại quy củ. Hôm nay ngài đến sớm nửa canh giờ, lúc đó hẳn là y đang quét dọn thư phòng, không dám chạm mặt với ngài nên mới trốn đằng sau giá sách. Mà ban nãy có thích khách xông vào, khi hẳn phát hiện ra ta chắc cũng phát hiện y, bèn ra tay đánh ngất y... Y chẳng biết gì cả, đúng không?”

Tấn Tư Vũ trầm tư, hẩn hiểu ẩn ý trong lời nàng mới – Tên tiểu tư này không cố ý nán lại trong thư phòng, mà khi hẩn bắt đầu bàn chuyện triều chính với nàng thì y đã hôn mê, hoàn toàn không nghe thấy gì hết.

Hẩn liếc nhìn thoáng qua tên tiểu tư này một lượt. Gần đây tất cả những người vào phủ, không cần biết dòng dõi lai lịch ra sao, đều chịu sự theo dõi cực kỳ nghiêm ngặt. Thi thoảng hẩn cũng không quên thăm dò, phải thăm dò đến khi hoàn toàn yên tâm mới có thể sử dụng, vì thế nên hôm nay hẩn mới đến thư phòng sớm. Nếu tên tiểu tư này có ý đồ mang nàng đi, hoặc tính toán động chân động tay vào mật đạo đằng sau giá sách, thì thứ chờ y chính là thiên la địa võng mà hẩn đã bố trí kĩ càng từ lâu.

Nhưng chẳng có gì cả.

Rốt cuộc người phát hiện ra kẻ này trước vẫn là nàng.

Nhìn ánh mắt tha thiết của nàng, hẩn biết tâm địa nữ tử này thật ra rất mềm yếu, cầu xin là đương nhiên.

“Nếu đã như vậy thì tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha.” Hẩn lạnh nhạt nói, “Đánh ba mươi gậy, cho y nhớ đến suốt đời.”

Nàng thở dài, song không nói gì nữa. Tấn Tư Vũ tưởng nàng còn muốn cầu xin, thấy nàng không được đà lần tới, còn có vẻ kinh ngạc. Nhưng nàng lại nói: “Ngài có quy củ của ngài, xử như thế đã là rất nể mặt ta rồi.”

Quả là một người thấu tình đạt lý. Tấn Tư Vũ mỉm cười, tâm tình lại vui lên một chút, hào hứng lấy bộ cờ vây ra, đề nghị: “Chúng ta chơi cờ đi.”

Đám thị vệ tiến lên, kéo Cầu Thư ra ngoài, khi bước qua ngưỡng cửa thì y tỉnh lại.

Y vừa tỉnh lại sau cơn mê man, ánh mắt thấp thoáng vẻ mờ mịt, không rõ đã xảy ra chuyện gì. Quản gia nói: “Tiểu tử nhà người may lắm đấy, chạm mặt Vương gia vốn là tội chết, nhờ có Thước Dực cô nương cầu xin cho nên chỉ phải lĩnh ba mươi gậy là hết tội! Còn không đi tạ ơn cô ấy?”

Y ngược mắt lên nhìn về phía hai người trong phòng, chỉ thấy bên lò than ấm áp ánh nến rực hồng có đôi nam nữ ngồi xếp bằng đối diện nhau. Chẳng ai nhìn y cả, mà chỉ trầm ngâm ngắm bàn cờ. Nàng xõa suối tóc đen chảy dài xuống vai, che khuất nửa gương mặt, che đi cả nét vui buồn. Chợt nàng hạ xuống một nước cờ dở, chọc cho Tấn Tư Vũ bật cười ha ha, nghe quản gia nói muốn y khẩu đầu lạy tạ mình, bèn sốt ruột khoát tay.

Y lặng thinh, ánh mắt lướt qua ống tay áo nơi nàng chống khuỷu tay, sau đó tự mình đứng lên, theo thị vệ bước vào trong viện.

Trong sân đã có hai gã gia đình kê ghế thụ hình cầm gậy lăm lăm đứng chờ sẵn, y cười cười, tranh thủ nói trước khi nằm úp sấp lên ghế thụ hình: “Hai vị đại ca, bộ y phục ta đang mặc trên người là của một vị hộ vệ đại ca cho ta mượn, đã mượn thì phải trả, đánh hỏng rồi ta biết làm sao. Ta nghe nói các vị đại ca ra tay rất chuẩn, có thể tổn thương da thịt người ta mà không làm rách y phục, kính nhờ đại ca giúp ta lần này.”

“Vây cũng dễ thôi.” Một gia đình cười nói, “Tiểu tử nhà người cũng hiểu đạo lý, xem ra người sợ phải thoát y phục chứ gì? Dù sao cũng xuất thân từ nhà có học, chẳng trách. Có điều lỗi đánh này còn khiến người ta đau đớn hơn bình thường, người đã suy nghĩ kỹ chưa?”

“Không sao cả.” Y nhìn sang thư phòng phía bên kia, ánh đèn vàng ấm áp tỏa ra như nước chảy, văng vẳng nghe tiếng cười khê khàng yếu điệu của nàng lẫn vào tiếng cười sang sảng của Tấn Tư Vũ.

“Bắt đầu đi.”

“Một!”

“Bịch!”

Khi tiếng gậy đầu tiên đập xuống, nàng cũng mỉm cười kiêu diễm hạ cờ.

Tiếng gậy nặng nề đánh lên da thịt truyền vào trong phòng chỉ còn nghe loáng thoáng, nàng quả nhiên vờ như không nghe thấy, mặt mũi tươi cười, chỉ nhìn Tấn Tư Vũ trước mặt.

Khi gậy đầu tiên đánh xuống, thân thể y chấn động.

Nhưng khóe môi lại nở một nụ cười rất nhẹ, y thầm nghĩ chuyển đi đến Phố Thành Đại Liêu quả là một hành trình kỳ lạ. Cuộc đời y đã trải qua mọi thăng trầm song chưa bao giờ nếm trải tư vị như thế.

Vốn là kẻ bề trên giờ phải làm những việc đê hèn, xưa nay vẫn luôn định đoạt mạng sống người ta giờ lại bị người ta định đoạt.

Nàng ngồi trong giường êm nệm ấm mỉm cười đánh cờ vây với kẻ khác, nghe y căng mình chịu đòn roi trong căn viện gió lửa rét buốt, quả là việc kỳ diệu nhất trong cuộc đời y, trước chẳng xảy ra, sau cũng không bao giờ lặp lại.

Phải chăng ông Trời không vừa mắt với một thoáng tư tâm của y lúc trước, nên mới âm thầm sắp xếp nỗi đau da thịt lần này?

Hay căn bản nàng cố ý muốn sửa lưng y?

Chắc nàng đang vui lắm nhỉ?

Dù y nghĩ nhân quả báo ứng trên thế gian chẳng sai bao giờ, nhưng nếu thật sự có thể khiến nàng vui vẻ thì cũng không sao...

“Mười lăm!”

“Không chịu không chịu! Sao lại đi như thế chứ!” Tiếng nũng nịu hồn dỗi của nàng truyền tới, tiếng xáo quân cờ ào ào nhấn chìm mọi âm thanh khác.

Y gác cầm trên ghế, sắc mặt bình thản, nhắm mắt lại lắng nghe.

Không nghe tiếng gió xào xạc trên đỉnh đầu, mà nghe tiếng cười khe khẽ của nàng vang ra từ căn phòng đằng xa, trong trẻo lại có chút mềm mại. Rất khó nói rõ hai thứ cảm giác này có sao lại đồng thời xuất hiện trong tiếng cười của một người, nhưng sự thực là như thế. Từng tiếng lanh lảnh như châu như ngọc, đến âm cuối lại kéo dài thành một đường cong, khiến tiếng cười kia mang theo nhịp điệu say lòng, cứ thẳng thắn tự nhiên mà câu hồn người.

Chợt nhớ tiếng cười kia cách biệt đã lâu, dù mai sau có trở lại, chỉ e cũng không dễ dàng cười cho y nghe nữa, tốt hơn hết là nhân dịp này nghe nhiều thêm một chút.

Y nghĩ, sao nữ nhân này lại tập trung chơi cờ như thế chứ... Sao y nhớ trước đây ngoại trừ những lúc hại người, thì nàng vốn không ưa động não?

Nội tâm y rối như tơ vò, không hề để tâm đến tiếng gậy xé gió vùn vụt, nhưng máu cứ dần dần loang ra, phạm vi ngày càng thêm rộng. Y phục vẫn không hư tổn, chỉ lờ mờ nhuộm lên màu đỏ thẫm. Trên đùi hình như có một vết lửa nhen lên, châm tới đâu, nơi ấy bùng lên ngọn lửa rừng rực, từng roi từng roi tựa như muốn đánh sâu vào tận đáy lòng.

Thì ra đòn roi không dễ chịu đựng chút nào, chẳng thà lĩnh một đao còn thoải mái hơn... Bị đánh cho ra bã, đầu óc còn chưa hết choáng váng, y mơ mơ hồ hồ nghĩ, sau này về phủ ta nhất định sẽ bỏ hết gậy gộc đi, đồng loạt thay bằng đâm ba đao thùng sáu lỗ!

“Ba mươi!” Tiếng báo hiệu vang lên, ngân nga mà quyết đoán.

“Ăn được đại long* của ngài rồi!” Nàng hạ cờ đánh “cạch” một tiếng, bật cười khanh khách.

* Một thuật ngữ trong cờ vây, nghĩa là ăn được một lượng quân lớn của đối phương, làm thay đổi cục diện ván cờ.

“Cầu Thử tạ ơn...” Theo đúng quy củ, quản gia giám sát việc thụ hình đứng ngoài cửa kéo dài giọng tạ ơn, Tấn Tư Vũ liền khoát tay, bảo: “Đưa y đi, tìm đại phu khám thử, đừng để y mang bệnh.”

Nàng nghe tiếng báo dài dằng dặc này, liếc nhìn cây gậy nhuộm máu trong tay gia đình thi hình, ánh mắt ngừng lại ở đó. Nàng mỉm cười nhìn sang Tấn Tư Vũ ngồi phía đối diện, dịu dàng đặt tay mình vào trong tay hắn, thì thào:

“Vương gia, ngài thật tốt.”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Chệch Hướng

Type: shiriboss

Khí trời dần dần trở lạnh, những danh hoa hao phí biết bao tâm tư đem về trồng khắp Phổ Viên cũng đã rụng hết, lộ ra mấy phần hươu quạnh của mùa đông.

Dạo gần đây Phổ Viên đã dần dần trở nên yên ổn, tâm tình Vương gia khá lên cũng khiến tâm trạng mọi người trong Phổ Viên nhẹ nhõm thêm mấy phần. Kết quả của sự nhẹ nhõm này là kỹ thuật vung roi của thị vệ Lưu Tam Hổ ngày càng thêm đặc sắc, Nguyễn lang trung và được đồng Tiểu Ngốc của ông ta cũng không bị quản lý gắt gao nữa. Trong thư phòng, Cầu Thư lành vết thương lại trở về hầu hạ, do Cầu Thư và Lưu Tam Hổ vào phủ cùng lúc nên cũng có chút tình nghĩa, lại vì Nguyễn lang trung từng được Thước Dực cô nương dặn dò đưa thuốc cho Cầu Thư, cho nên bọn họ thi thoảng công khai qua lại trong phạm vi hợp lý, cứ qua lại nhiều lần như thế, lâu dần cũng không ai để ý đến nữa.

Thị vệ Lưu Tam Hổ nhờ đội phó thị vệ tìm cho mình một cô vợ, người ta vốn cũng chỉ ừ hử cho vui thôi, ai ngờ Lưu thật thà lại coi là thật, cả ngày đuổi theo người ta kêu cha gọi mẹ đòi được mai mối. Tay đội phó kia bị lão Lưu bám dính cả ngày, không biết phải làm sao, đành tiện tay vợ bữa một thị nữ trong nội viện – Nàng ta không phải nha đầu của Thước Dực cô nương, ngắm kĩ thì thấy khá xinh, nhưng tính tình lại hơi quái gở, nghe kể nàng ta hay nằm mơ nói nhảm, thường thường dọa cho nha đầu ở cùng phòng sợ gần chết, lâu dần chẳng ai dám qua lại với nàng ta nữa, cũng không dám để nàng ta làm việc ở những chốn cần thể diện, bèn thu xếp cho

nàng ta làm việc ở phòng may vá. Nha đầu này dần qua tuổi xuân, nhưng không ai nghĩ đến chuyện gả ra ngoài. Đội phó thị vệ có lần bước vào nội viện bẩm báo việc công, vô tình trông thấy nàng ta thì thoáng động lòng, cảm thấy lão Lưu là kẻ thô lỗ, đặt lưng xuống giường liền ngủ say như chết, có nói mớ gã cũng không nghe được, chỉ bằng giới thiệu nàng cho gã.

Len lén thì thảo với lão Lưu, dặn dò Lưu Tam Hồ tráng sĩ tuyệt đối không để cho đội trưởng thị vệ Lưu đại nhân biết chuyện này. Lão Lưu mặt mũi đen lại, thận trọng gật đầu – Dĩ nhiên không thể nói, cái tên mê bị ngược đãi nhà gã sẽ ghen.

Kiểm cơ hội lén lút gặp gỡ nha đầu kia mấy lần, lão Lưu nghiêng rằng kèn kẹt – Ai bảo người ta ngoại hình không tệ chứ? Nhìn kiểu gì mà bảo “không tệ”? Thị lực của người này quả là xuất sắc tuyệt luân ... Được rồi, gã thừa nhận ngũ quan nàng ta nhìn kĩ cũng có thể coi là tuyệt mỹ, nhưng vẻ đẹp này nấp sau một mái tóc siêu dày siêu nặng, hẳn là rất lâu rồi chưa gội, càng tôn lên một vết sẹo dài trên cằm và lớp ghét vàng tích tụ nhiều năm trên cổ. Mỹ mạo này quả khiến người ta chấn động đến dựng ngược cả đầu tóc.

Lưu tráng sĩ buồn bã vô cùng, đau đớn nghĩ rằng, một đại vương ư sạch sẽ chăm rửa chân như gã lại không thể không qua lại với một cô vợ bẩn thỉu, nếu tiểu di biết chuyện này thì sẽ đau lòng biết bao.

Rồi gã lại thấy kì lạ, một nhân vật “đặc sắc” như thế làm sao có thể lưu lại ở nơi phú quý như Phổ Viên? Chẳng phải thế gia vọng tộc rất kỹ tính khi tuyển thị nữ đó sao, huống hồ Vương gia đến sống ở đây, sao không đuổi bég nàng ta đi chứ? Hỏi thăm một hồi mới biết, nữ tử này không phải người ở Phổ Thành mà là người sống trong núi lớn ở biên cảnh giữa Đại Liêu và Thiên Thịnh. Trước kia quản gia Phổ Viên có lần gặp nạn trong núi, được nữ tử này cứu mạng. Hẳn thấy nàng ta sống kiếp khổ sở bơ vơ, bèn đưa nàng ta vào Phổ Viên để tiện đường chăm sóc, chỉ cần ngày thường không xuất hiện trước mặt quý nhân là được.

Thị vệ Lưu Tam Hổ nghe xong câu chuyện này, đáy lòng khê động, mơ hồ nhớ ra chuyện gì, nhưng tạm thời không thể nhớ rõ. Do cảm giác động lòng khó hiểu này nên gã không từ chối nữ tử ấy, ngược lại lén lút tìm cơ hội gặp gỡ vài lần. Mà nàng ta lại rất có hảo cảm với gã, mỗi lần nhìn thấy gã đều liếc mắt đưa tình, ánh mắt kia giống hệt tên Lưu đoạn tụ, khiến Lưu tráng sĩ mỗi lần bắt gặp đều nổi da gà từ đầu đến chân.

Hôm ấy phòng may vá trong nội viện phát y phục mùa đông cho thị vệ ở ngoại viện. Máy việc linh tinh kiểu này bình thường đều do nha đầu tên Giai Dung làm, lần này đội phó thị vệ lại thu xếp cho lão Lưu đi lĩnh y phục, cũng coi như cho gã một dịp gặp gỡ.

Dung nhan của Giai Dung chẳng đẹp(*) nhìn thấy Lưu Tam Hổ hai mắt lập tức sáng bừng, dần lòng đưa y phục mùa đông cho tiểu tư mang về, rồi ngượng ngùng khép nép mời lão Lưu cùng đi tản bộ ở hồ Bích Y nằm ở nơi giao nhau giữa nội và ngoại viện. Lão Lưu liếc nhìn nàng ta khinh khinh rồi cũng nhận lời - Trời đông giá rét còn đòi đi dạo bên hồ làm gì chứ, vả lại cũng đâu được phép tản bộ trong vườn? Đây không gọi là tản bộ, đây gọi là vụng trộm yêu đương.

(*) Giai Dung nghĩa là dung nhan đẹp đẽ, tác giả chơi chữ.

Phổ Viên này quả là nơi chôn vùi thanh xuân một đời của gã, đã gặp phải đoạn tụ, “công việc” ngày ngày vung roi cũng trải qua rồi, còn phải đi tản bộ cùng một nữ tử xấu xí.

Hai người run lẩy bẩy đi dạo ba bốn vòng quanh hồ Bích Y chẳng lớn là bao, Giai Dung từ đầu đến cuối cứ vò vò khăn tay không hề mở miệng, lại không ngừng dẫn dụ lão Lưu vào một nơi yên tĩnh.

Lão Lưu liệu chết không theo – Cô rửa cổ cho sạch đi rồi hăng nói!

“Ha ha, gần đây trong phủ thật bình yên quá...” Lão Lưu bắt đầu làm nhảm, cố tìm cách để chuyển đề tài câu chuyện hướng sang Thước Dực cô

nường.

“Sau đợt này là đến Tết rồi, Tết đến lại bận bịu suốt thôi.” Giai Dung lén lút chạm vào tay gã.

Bàn tay run run rẩy rẩy chạm vào khoảng không, lão Lưu đột ngột đưa tay lên sửa đầu tóc, nhìn ngang ngóc dọc ngắm phong cảnh. “À, vậy thì chắc là phòng may vá các nàng sẽ bận bịu đến không ngủ nổi phải không? Y phục... của Vương gia đều do các nàng quản lý nhỉ?”

“Ta còn chưa đủ tư cách may y phục cho Vương gia, cái đó do đại cô cô trong tú phòng chúng ta may.” Giai Dung không nản lòng thoái chí, nàng ta chuyển sang bên kia, chẳng biết là vô tình hay cố ý.

Lão Lưu lập tức chuyển sang hướng khác. “Vậy đại cô cô của các nàng hẳn là rất nhàn rồi, chỉ phải may y phục cho một người.”

Giai Dung lại lễ mễ chuyển sang bên kia, đỏ mặt lén lút ngắm cặp móng vĩnh của gã, lơ đãng nói: “Đâu phải vậy, y phục của Vương gia may rất tốn công, hơn nữa còn phải may đồ cho Thước Dực cô nương, nghe nói gần đây còn nhận thêm việc may lễ phục cho Thước Dực cô nương nữa...”

Lão Lưu ngây ra như phỗng, Giai Dung cô nương thuận lợi chạm vào tay gã, gãi gãi lên lòng bàn tay ấy. Tiếc thay cách tán tỉnh học lỏm này áp dụng không phù hợp, móng tay quên không cắt sửa, gãi ra một vết đỏ lù, suýt nữa gãi rách lòng bàn tay lão Lưu.

Lúc này lão Lưu không rảnh mà so đo cách tán tỉnh không phù hợp của nàng ta, gã “a” lên một tiếng, hỏi: “Lễ phục?”

“Đúng thế, sang năm Vương gia muốn nạp thiếp, Thước Dực cô nương chỉ là một tù binh, nhưng lần này có cơ hội thăng hoa rồi. Nếu sinh được một đứa con bất kể nam nữ, nói không chừng còn được phong làm

Trắc phi.” Giai Dung dẫu môi, chột quay đầu nhìn Lưu Tam Hồ chăm chặp. “Hình như huynh đặc biệt quan tâm đến vị Thuộc Dực cô nương này?”

Giọng nàng ta chua loét như giấm.

“Đâu có.” Lão Lưu lập tức nắm tay nàng ta, nhẹ nhàng xoa xoa vào lòng bàn tay. “Cái gì mà Thuộc Dực Mẫu Đơn Loa Kèn chứ, đều không sánh bằng một phần vạn của Giai Dung nhà ta. Nàng là tim là gan là ruột ra, nàng liếc ta một cái là tim ta run rẩy ba lần.”

Nói xong câu này, lão Lưu run lên thật.

“Ghét cái mặt!” Giai Dung hờn dỗi giậm chân, gương mặt khuất sau mái tóc dày cộp mà vẫn nhìn ra sắc đỏ ửng, đôi mắt lấp lánh sáng ngời. Nàng đập lão Lưu một cái. “Những lời buồn nôn như thế huynh cũng nói ra miệng được à!”

Phải rồi, những lời buồn nôn như thế sao mình lại nói ra miệng được nhỉ? Lão Lưu nhìn trời...

“Buồn nôn ư? Đó là do ta bị tình yêu làm cho mê muội.” Lão Lưu nắm tay Giai Dung, ôm eo nàng ta kéo ra đằng sau gốc cây. “Giai Dung à, chúng ta đều lớn cả rồi, ta thấy cũng nên tính đến chung thân đại sự thôi. Sang năm Vương gia muốn nạp thiếp, cụ thể là vào ngày nào? Chúng ta chờ hôn lễ này xong thì cũng nên nói một câu với quản gia để ông ấy trả tự do cho nàng.”

Giai Dung e thẹn để cho gã ôm mình kéo đi, tim đập người mềm hờn xiêu phách lạc, trong cơn mơ màng nàng ta đáp: “Vào ngày mồng Tám tháng Giêng, đợi sức khỏe của Thuộc Dực cô nương đã dần dần khá hơn, Vương gia mới dám tính đến chuyện nạp thiếp, bằng không chỉ e làm cô ấy mệt mỏi. Hai ngày trước ta nghe Hà Hương tỷ tỷ nói, Vương gia đã cho Thuộc Dực cô nương dọn ra khỏi Tôi Tuyết trai, ngài bảo nơi đó bài trí quá khô khan, đêm về Thuộc Dực cô nương sẽ gặp ác mộng. Vốn định

chuyển sang Lục Kỳ cư năm sát nơi ở của Vương gia, nhưng Thước Dực cô nương thích nơi u tĩnh, bèn chỉ vào Thính Phong hiên có hẳn một vườn hoa riêng, nằm ở góc Tây Nam nội viện. Cô ấy vốn có một số nha hoàn bà hầu, chọn ra vài người mang theo, còn nói sẽ tuyển thêm vài người nữa...”

Nàng ta đông dài một lúc, kể hết những việc mình biết cho Lưu Tam Hổ. Gã vừa thờ ơ nghe chuyện, vừa cười hì hì sờ mó long tung, khiến toàn thân nàng ta nhũn ra như bún, chẳng nhớ nổi mình đang kể chuyện gì. Lưu Tam Hổ lại nói: “Nàng hay qua lại với Hà Hương hầu hạ Thước Dực, ta thấy sau này nàng nên chịu khó làm thân với người ta, không chừng lại được nói tốt với Thước Dực cô nương, sau này nàng gả chồng có khi còn được thưởng ít đồ cưới, chúng ta đều mát mày mát mặt.”

Giai Dung lại dẫu môi, nói: “Cô ta có gì mà quý báu chứ? Chẳng qua chỉ là một tù binh, may có số hưởng thôi. Ta nghe nhũ mẫu nói, ta mới là ...”

Nàng ta bỗng dừng ngậm miệng, sắc mặt lộ ra vẻ mờ mịt. Lưu Tam Hổ lại không chú ý đến câu này, trong đầu đầy ắp những nội dung vừa nghe được, nghĩ đi nghĩ lại gã liền rút tay ra khỏi người nàng ta. Giai Dung trông có vẻ mất mát, cũng ừ à mấy câu cho xong chuyện. Lão Lưu bắt đầu sốt ruột, nhìn sắc trời rồi đứng dậy bảo: “Ta đi đây.”

Giai Dung ngạc nhiên ngồi dậy, nàng ta vốn đang ở tuổi hoài xuân, bị lão Lưu trêu ghẹo vài câu đến động tình, không ngờ kẻ ấy nói đi là đi liền, giống như trong mơ nàng ta bỗng trượt chân rơi xuống vách núi cao vạn trượng, hoặc là mót tiêu nhưng không tìm được nhà xí. Thứ cảm giác nửa trống rỗng nửa ngọt ngào ấy thực sự khiến người ta khó chịu như có vuốt mèo cào cào trong dạ. Nàng ta ngơ ngác nhìn lão Lưu, chột vờn tay ra tóm lấy ống quần gã, hốc mắt đã ngân ngấn lệ.

Lão Lưu ghét nhất là bị kẻ khác tóm ống quần mình!

Ngày nào gã cũng bị túm đến phát ngán luôn rồi!

Ban đầu vốn có mấy phần không nỡ, đột nhiên không nhẫn nhịn nổi chỉ muốn bộc phát. Lão Lưu nở một nụ cười tà ác, thông thả mở bàn tay ra với Giai Dung.

Trên tay gã còn in một vết bầm nhạt màu dài ngoẵng, nhìn kỹ, thì hình như là ghét bầm vừa xoa ra...

Ban này gã xoa cổ tay và bộ ngực cô nương kia, xoa ra toàn ghét...

Giai Dung ngây ra mất một lúc mới nhìn rõ đó là gì, thoáng chốc mặt nàng ta đỏ bừng như gấc, toàn thân run rẩy, xấu hổ muốn chết. Lão Lưu cười hì hì, chẳng nói chẳng rằng bỏ đi thẳng.

“Tôm.”

Sau lưng vang lên tiếng vật gì rơi xuống nước, lão Lưu kinh hãi, đầu óc muốn nổ tung. Ấy da, không xong rồi, nếu nàng ta chịu kích thích quá độ mà gieo mình xuống nước thì chuyện này phiền phức to, không những hại một mạng người mà còn có thể phá hỏng kế hoạch của mọi người!

Lão Lưu tức tốc quay lại, bật người lấy đà, chuẩn bị hùng dũng nhảy xuống sông làm anh hùng cứu mỹ nhân, ai dè vừa quay lại đã chết sững ra đó.

Nữ tử kia đang bơi trong nước!

Nàng ta tính làm gì? Tráng sĩ Lưu Tam Hồ choáng váng, đứng ngây ra như phỗng bên bờ sông. Giữa mùa đông lại muốn nhảy xuống nước bơi lội ư? Muốn bơi cũng đừng có bơi ngay trước mặt gã chứ, lẽ nào nàng ta tức đến ngu người rồi, là chứng bệnh cổ quái mà người ta vẫn đồn phác tác sao?

Nhưng nhìn nữ tử dưới sông run run rẩy rẩy, sắc mặt tái trắng, thì có vẻ không giống lắm.

Lão Lưu còn chưa kịp phản ứng, Giai Dung ở giữa sông đã đột ngột cắm đầu xuống nước!

Ồi chao, thì ra nàng ta muốn nhịn thở đến chết giữa sông? Cần gì phải tốn công như thế?

Lão Lưu sững sờ nhìn cái dáng cắm đầu xuống nước của Giai Dung cô nương, thầm nghĩ nàng ta đang thị uy hay đang biểu diễn công phu nín thở của mình đây? Còn chưa nghĩ ra kết quả, chợt nghe thấy một tiếng “ào”.

Mặt nước dâng lên một bức tường thủy tinh, trong tường thủy tinh toát ra diễm quang.

Tráng sĩ Lưu Tam Hồ hóa đá tại trận.

Còn đâu tóc dày, còn đâu cằm sọc, còn đâu gương mặt vàng khè cáu bẩn. Nữ tử khoác lên mình thủy quang, da thịt trắng như tuyết, đôi mày thanh tú được màu khói, đôi mắt phượng mảnh dài xé lên phiêu dật, long lanh sắc nước, sáng tỏ như trăng rằm, rực rỡ tựa hoa sen.

Nàng lẩy bẩy đứng trong nước, đôi môi run run nhìn lão Lưu, áo mỏng ướt đầm dính sát vào cơ thể, tôn lên dáng vóc xinh đẹp ngày thường bị lớp áo ngoài rộng thùng thình che khuất, uyển chuyển như một tàu lá sen cao vút, đung đưa trong sóng biếc giữa ngày đông.

Lão Lưu hít một hơi khí lạnh – làm quen nửa ngày trời, chí ít cũng nhận ra, Giai Dung Giai Dung, quả đúng là dung nhan tầm cỡ giai nhân.

Mỹ nhân vừa thay da đổi thịt đứng run rẩy trong hồ nước ngày đông, run rẩy nhìn lão Lưu, run rẩy hỏi: “Ta ta ta...bây giờ ta đã sạch sẽ chưa...”

Tráng sĩ Lưu Tam Hổ xoa mũi, rớt cuộc cũng chịu sám hối với cử chỉ bất lương vừa rồi của mình, ngượng ngùng nói: “Sạch rồi, sạch rồi, thật ra chỉ cần bảo nàng tắm là nàng sẽ tắm phải không, cần gì phải tắm cái kiểu mất công mất sức như thế? Nàng mau mau lên bờ, chớ nên đùa giỡn với ngày đông tháng giá...”

“Ta...đã sạch sẽ rồi...” Giai Dung run rẩy xoa xoa cổ tay. “...Không bẩn...không bẩn nữa rồi...”

Lão Lưu hoàn toàn bất lực, nữ tử sống trong đất liền ai cũng mong manh dễ vỡ như thế này sao, chịu chút thương tổn là đòi sống đòi chết. Nếu đổi lại là Phượng Tri Vi, ai dám chê nàng bẩn nàng chắc chắn sẽ đẩy kẻ đó vào vũng bùn, tuyệt đối không nhúng mình vào vũng nước.

Lão Lưu lặng lẽ thở dài, vừa kéo Giai Dung lên, vừa xoa xoa cổ tay nàng an ủi, “...Sạch rồi, sạch lắm rồi...”

Giai Dung nức nở nhào vào lòng gã, khiến gã lập tức thấm ướt từ đầu đến chân, khóc thút thít nghẹn ngào, “Ghét bẩn người ta tích cóp mười mấy năm trời...đều vì huynh...mà rửa sạch...”

Lão Lưu ú ớ, thầm nghĩ câu này sao nghe giống “Sự thuần khiết người ta gìn giữ mười mấy năm, đều trao cho huynh cả.” Thế mà nội dung lại khiến người ta bị thương đến chừng nào...

Gã đỡ vai Giai Dung, đẩy nàng ta ra xa một chút, nghiêm nghị nói: “Nàng yên tâm, với ghét bẩn nàng đã vất vả tích cóp mười mấy năm trời, ta nhất định sẽ...ừm, chịu trách nhiệm.”

Giai Dung nhận được câu cam kết này, liền vui đầu lên vai gã khóc lóc càng thêm sâu thẳm. Lão Lưu nhìn những vệt vàng loang lổ sau cổ nàng ta, không dám nhắc nhở, cô nương à thật ra cô còn chưa tắm rửa sạch sẽ hết đâu...

Gió lạnh thổi vù vù, lão Lưu ướt nửa người ôm một mỹ nhân toàn thân ướt đẫm, nghiêng răng nghiêng lợi nghĩ tiểu di ời là tiểu di, vì nàng ta đã phải chịu thiệt thòi lớn, trên thế gian này nào có chuyện gì bi thảm hơn là chỉ được ngắm mà chẳng được ăn...

“Sao nàng lại phải biến bản thân thành bán thiu như thế?” Giai Dung khóc lóc không thôi, lão Lưu bó tay bất lực, đành nói lảng sang chuyện khác.

“Ta cũng...không biết.” Giai Dung khóc thút thít, “Nhũ mầu ta lúc lâm chung có dặn dò, một bé gái mồ côi sống trên cõi đời này không thể mang dung mạo đẹp đẽ, bằng không sẽ rước tai họa vào người, muốn ra thề độc phải che giấu dung nhan. Vì thế bao năm nay ta chưa từng cắt tóc, dán lên mặt một vết sẹo giả, lại ra sức bôi bẩn bản thân, đã định cứ sống như thế cho đến hết đời...Nhưng mà...Nhưng mà...”

Nhưng vì ý trung nhân không thích, nên nàng ta không chịu nổi nữa.

Điểm yếu của nữ nhi vĩnh viễn là ái tình.

“Nếu nàng đã thề độc thì không nên làm trái.” Tráng sĩ Lưu Tam Hồ nghĩ một mỹ nhân như thế đột nhiên xuất hiện, chỉ e sẽ mang đến phiền phức. “Chờ thêm lát nữa cho tóc khô đi, nàng không cần sửa sang gì thế, cứ để tóc che mặt. Vết sẹo dán lại lên cằm, còn lớp da này thì...ây da...”

Giai Dung nhìn gã, ai oán nói: “Ghét bán tích lũy lâu ngày đều đã rửa trôi đi hết...”

Giọng điệu kia thật giống như đang nói vốn liếng ta tích lũy mấy mươi năm đều lấy ra nuôi tên mặt trắng nhà người rồi.

“Đã trắng lại rồi thì cứ để trắng vậy đi.” Lão Lưu thở dài, vỗ vai nàng ta. “Nếu có ai tỏ ra nghi ngờ thì nàng cứ nói nàng vốn trắng trẻo như thế, ngạc nhiên làm cái gì, tại bọn họ mắt kém thôi.”

Giai Dung là người vô tư lự, vui vẻ tiếp thu cái lý do chẳng đâu vào đâu này của ý trung nhân, gật đầu, chột hất hơi một cái. Lão Lưu vội vã giục nàng ta, “Về đi thôi về đi thôi, mau về tắm nước nóng thay y phục!”

“Huynh...” Giai Dung lưu luyến không nỡ xa rời.

“Ta vĩnh viễn là của nàng...” Lão Lưu mấp máy miệng, những lời tình tứ bình thường vẫn nói trôi chảy chột nghẹn lại trên môi. Trước kia gã gặp dịp thì chơi, vẫn định ninh cô nương này chẳng qua chỉ nóng lòng muốn xuất giá mà thôi, đến lúc đó cùng lắm là lựa dịp đưa nàng ta đi, gả cho một binh sĩ thảo nguyên tốt tính là được. Bây giờ nàng ta vì một câu ghét bỏ của gã mà phá lời thề độc, hiển nhiên rẽ tình đã đâm sâu, gã làm sao có thể nhắm mắt nhắm mũi thốt ra những lời có cánh lừa gạt người ta nữa?

Tình cảm của nữ nhi là thứ không thể tổn thương, làm tổn thương sẽ thành tội nghiệt. Trải qua chuyện của Mai Đóa, ai kia đã rút ra kinh nghiệm xương máu là tuyệt đối không thể lại trêu ghẹo tấm lòng của nữ nhi.

Gã thở dài, xoa mái tóc Giai Dung, hòa nhã nói: “Về đi thôi, yên tâm, ta không quên nàng đâu.”

Giai Dung đỏ mặt, đi mỗi bước ngoái lại ba lần. Lão Lưu lại thở dài, run rẩy bước đi dưới lớp áo bông sũng nước. Tối hôm ấy chạm mặt tên tiểu tư quét dọn Ninh gì đó, khoảng thời gian này hai người thường xuyên trao đổi tin tức, liên tục đấu võ mồm lâu dần lại biến thành một thứ tình hữu nghị kỳ quái, gã không chịu nổi bèn kể lại chuyện này với hân.

Đáy mắt Ninh Trùng lóe lên tia sáng kỳ lạ, nhưng hân chẳng nói chẳng rằng, úp úp mở mở vài câu đã chuồn mất. Lưu Tam Hồ cũng không để ý, tiếp tục tán tỉnh yêu đương với Giai Dung, thi thoảng sẽ bị nàng ta sàm sỡ, đôi lại được một ít thông tin vụn vặt, chấp chấp nổi nổi, đem chia sẻ cùng mọi người, những lúc rảnh rỗi chịu khó làm chân chạy việc, chạy khắp mọi nơi trong ngoại viện, không những nắm chắc thời gian trình tự

của thị vệ thay ca, quy luật đối gác trong ngoài, tìm ra các trạm gác ngấm lớn có nhỏ có, mà mỗi đoạn chân tường đã đều đánh dấu bằng một bãi nước tiểu, chứng tỏ mình đã đặt chân tới.

Đương nhiên mấy người còn lại cũng không nhàn rồi, chuyện họ làm căn bản là giống nhau, vừa chờ đến ngày Thuộc Dực cô nương đủ sức chống đỡ với cuộc chạy trốn và truy sát trên quãng đường dài, vừa chờ đến thời cơ bọn họ đã thỏa thuận trước.

Hôn may lão Lưu lại đi hẹn hò với Giai Dung, tiện đường mang cho nàng ta ít phấn son thơm. Giai Dung thấy phấn son này là loại thượng hảo hạng thì hết sức vui mừng. Lão Lưu gói đầu rất thành khẩn, thổ lộ đó là nửa tháng tiền công của gã, lập tức bị Giai Dung dùng bộ ngực tràn trề sức sống thanh xuân đẩy vào một góc, hung hăng dùng khuôn miệng anh đào nhỏ nhắn khứa sau vết sẹo và mái tóc dày biểu lộ sự sùng bái với ba khối cơ ngực của gã.

Son có hai hộp, lão Lưu bị sàm sỡ trắng trợn giải bày rằng gã không biết loại nào tốt cho nên mua cả hai. Hai loại dĩ nhiên đều là hàng tốt, trong đó có một loại hơi kém hơn, đây là chủ ý của Nguyễn lang trung - Nếu hai loại đều là tuyệt hảo, nữ nhân thông thường sẽ giữ lại cả hai cho mình, nhưng nếu có một loại kém hơn chút ít thì khá dễ dàng đem tặng loại kém hơn để lấy lòng người khác.

Lão Lưu liền bày tỏ sự khâm phục từ tận đáy lòng với Nguyễn lang trung, cũng nghiêm túc hỏi ông ta phải chăng đã lớn lên giữa một đám phụ nữ. Gã vốn chỉ thuận miệng hỏi một câu, chẳng ngờ Nguyễn lang trung vẫn luôn ôn hòa dễ tính nghe vậy bèn thưởng cho gã một mớ phấn ngửa, hại gã vô có phải gói ngửa suốt mấy ngày.

Quả nhiên Giai Dung rất vui vẻ nói muốn tặng một hộp son cho Hà Hương, lập tức định quay về nội viện. Lão Lưu vừa hay cũng muốn đưa

giấy tờ, liền tiện đường tiễn nàng ta, đến cửa nội viện thì gặp Cầu Thư đứng đó chờ sẵn.

Người kia lặng lẽ đứng nơi cửa nội viện, khí chất trầm ổn, áo xanh mũ tròn khoác lên người y cũng không hề gây cảm giác gò bó. Y thấy lão Lưu và Giai Dung lại gần, bèn liếc qua họ một lượt.

Lão Lưu cảm thấy ánh mắt kia dường như đang nhìn mình, nhưng thực ra chưa chắc đã là vậy.

“Tiểu Cầu à.” Lão Lưu đưa tráp cho y, cười ha hả chào, “Mông đã lành lại chưa?”

Cầu Thư liếc gã, tiếp nhận tráp, cất giọng khách khí lễ độ, “Nhờ phước huynh đã lành lại rồi. Lưu thị vệ trái ôm phải ập, diễm phúc sâu dày, quả là khiến huynh đệ mơ ước.”

Lão Lưu tức khắc xanh mặt, Giai Dung vừa vui vừa ngượng, cúi gằm mặt xuống, trong lòng mơ mơ màng màng nghĩ, diễm phúc sâu dày thì đúng thật, nhưng lấy đâu ra trái ôm phải ập chứ?

“Vị cô nương này là...” Cầu Thu nhìn Giai Dung với gương mặt háo hức chờ mong lão Lưu giới thiệu.

Lão Lưu lườm y, bất đắc dĩ phải giới thiệu: “Giai Dung cô nương ở tú phòng.”

Giai Dung cứ đinh ninh đây là bạn chí cốt của trượng phu nhà mình, không có gì phải kiêng dè, liền ngượng ngùng thi lễ với Cầu Thư. Cầu Thư hơi nghiêng người, nghiêm túc đáp lễ. Giai Dung nói: “Nếu Cầu huynh đệ có y phục gì cần may vá thì chớ ngại nhờ tiểu tư nhân tin cho ta, ta sẽ lo sửa soạn cho Cầu huynh đệ.”

Việc này nói nghe có vẻ đơn giản, nhưng trong nội viện quy củ nghiêm ngặt muốn làm vậy rất khó khăn, đây chẳng qua là lời khách sáo mà thôi. Nhưng Cầu Thụ vẫn mỉm cười đáp lễ, còn tán gẫu thêm vài câu mới cáo từ.

Lão Lưu dõi mắt nhìn theo bóng lưng y, lại nhìn Giang Dung rẽ sang một con đường khác, xoa xoa cằm, ánh mắt thấp thoáng nét đăm chiêu.

Mấy ngày sau, quản gia trong nội viện bỗng dừng truyền lời ra, rằng trong viện có một đám nha hoàn tiểu tư đã lớn tuổi, nhân dịp Tết đến xuân về, hẳn định thả họ ra trước khi sang năm mới. Trong danh sách này có Giai Dung, gả cho thị vệ Lưu Tam Hồ gác lớp cổng thứ hai.

Tráng sĩ Lưu Tam Hồ dặt tay Giai Dung tạ ơn, nhưng trong lòng vẫn hơi gờn gợn. Trước đó gã không hề nghe tin quản gia muốn thả người, sao bỗng dừng lại thả chứ? Ban đầu gã định chờ đến khi mọi chuyện hoàn toàn kết thúc sẽ đưa Giai Dung ra ngoài, bây giờ lại phải tiến hành sớm hơn một chút, cũng may những chuyện nên biết đã biết khá nhiều rồi, không sao cả.

Hỏi Giai Dung, nàng ta xấu hổ đáp: “Ta tự đi tìm quản gia đề nghị... Ta... cũng không còn trẻ nữa...”

Lão Lưu nghe nàng ta nói vậy, cứ cảm thấy có gì đó sai sai. Nha đầu này không phải là một người có chủ kiến như vậy, ai gợi ý cho nàng ta chứ?

Gã đưa Giai Dung rời phủ, đến ngụ trong hẻm Đại Thị Tử nằm về phía Tây Phố Thành. Nếu gã đã khai lý lịch là người bản xứ thì hiển nhiên phải có một căn nhà cũ ở Phố Thành, ngay đến mẹ già bà hờ cũng có luôn. Nhân mã của gã cũng trú đóng ngay gần đó, chẳng qua rất ít khi trở về để tránh lộ sơ hở đó thôi.

Đêm đó một đám thị vệ kéo đến “nhà” gã uống rượu từng bình, hò hét ép gã phải báai đường. Lão Lưu khăng khăng không chịu, đám hán tử thô lỗ kia liền đẩy lão Lưu và Giai Dung vào phòng rồi khóa trái lại.

Lão Lưu vừa ngoái đầu lại đã thấy Giai Dung e thẹn ngồi bên giường, tỏ ra hoàn toàn ưng thuận với màn quây phá âm ỉ của đám thị vệ, trông dáng vẻ nàng ta hình như thật muốn trao thân cho gã trong đêm nay. Ngắm nàng ta thật kĩ dưới ánh đèn, nhận ra nữ tử này do được xuất phủ nên đã tắm rửa sạch sẽ, cắt tỉa mái tóc dày, bóc đi vết sẹo giả, lại thoa lên một lớp son phấn mỏng, dưới ánh nền vàng trông lại càng mỹ lệ không sao tả xiết. Lòng gã nhất thời căng thẳng, cảm thấy một mỹ thiếu niên tinh lực dồi dào như mình, tuy định lực rất tốt nhưng cảm thấy phấn son xưa nay vẫn luôn đáng sợ, dù người ta nguyện ý tin tưởng gã xong bản thân gã cũng không dám tin vào chính mình. Lão Lưu bèn “soạt” một tiếng, lén ra theo đường cửa sổ.

Lén ra theo cửa sổ, lại bị các bằng hữu thị vệ giăng lưới chờ sẵn tóm gọn, lập tức kéo gã đến tửu lâu phạt rượu. Lão Lưu bật cười ha hả, cảm thấy đêm nay mình chẳng có nơi nào để đi, uống rượu thì uống rượu, liền sáng khoái tới Thái Bạch cư, uống một mạch đến canh ba mới về.

Canh ba trở về, lão Lưu lúc ấy đã say mèm đang định đi mở cửa, chợt khóe mắt lướt qua một bóng đen.

Dưới cơn kinh hãi, hơi rượu trong người gã cũng tan sạch. Lão Lưu vịn người đuổi theo, vốn định ninh với tốc độ kinh người của kẻ kia thì mình chưa chắc đã đuổi kịp, ai dè kẻ kia thấy mình dẫn trước gã một đoạn còn dừng lại chờ gã. Lão Lưu tới gần hơn một chút, người kia lại chạy đi, cứ như đang đùa giỡn với một con mèo.

Lão Lưu bị kích cho máu nóng bốc lên, bèn dốc hết sức lực cầm đầu đuổi tiếp. Đuổi liên tục mấy vòng, gã bỗng dừng tỉnh ngộ - Đây chẳng phải con đường chạy vòng quanh thành hay sao?

Đây rõ ràng là kế diệu hổ ly sơn!

Lại nhìn dáng vóc người chạy đằng trước, gã thấy kẻ này trông quen quen, nhìn kiểu gì cũng thấy thô tục.

Lão Lưu giậm chân, không đuổi theo nữa mà vội vã trở gót quay về hẻm Đại Thị Tử, vào đến cửa cũng không gây một tiếng động, lướt qua mái hiên như một cơn gió, xông thẳng vào phòng ngủ nhà mình.

“Rầm.”

Gã tung một cước đá bay cửa phòng.

Thế rồi, gã chết sững tại trận.

Căn phòng không thắp nến, ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào đủ soi dáng khung cảnh bên trong. Gã thấy Giai Dung say sưa ngủ trên giường, lại thấy một người thông thả ngồi dậy bên cạnh nàng.

Người kia quay mặt lại, dưới ánh trăng thấy rõ y phục xộc xệch nhưng sắc mặt hết sức ung dung, lớp mặt nạ da người cũng không che giấu nổi khí chất trầm lạnh hoa diễm trời sinh.

Cầu Thư, Ninh Dịch.

Lão Lưu đứng ngây ra đó, tuy trước đó rốt cuộc gã cũng nhận ra kẻ dụ mình chạy lòng vòng trong thành chính là Ninh Trừng, biết việc này nhất định có dính dáng đến Ninh Dịch, nhưng gã không ngờ y lại dám ăn mặc như vậy xuất hiện trong phòng mình.

Gã há hốc mồm nhìn từ Giai Dung đang ngủ say đến Ninh Dịch ngồi bên cạnh nàng ta, lại từ Ninh Dịch chuyển sang Giai Dung, đây rõ ràng là tiết mục cũ rích tân lang trộm kèo đổi cột tân nương trao nhâm thanh bạch, có điều hai nhân vật nam nữ chính thực sự vượt quá tưởng tượng của người ta.

Đón nhân ánh mắt kinh hãi và mờ lung của gã, Ninh Dịch vẫn gật đầu mỉm cười.

Nụ cười này giống như một mồi lửa châm lên lửa giận trong lòng Lưu tráng sĩ.

Gã sải bước lao tới, vung tay lên thành quyền, hung hăng đánh vào cằm Ninh Dịch.

Ninh Dịch nghiêng đầu tránh thoát, tung người lướt đi như mây trôi nước chảy, lướt một mạch ra ngoài. Cú đấm của lão Lưu lúc này nhắm thẳng vào Giai Dung trên giường, gã vội vàng dốc sức đổi sang hướng khác, “rầm” một tiếng đánh vào cột giường, khiến cuột giường lập tức gãy đôi.

Phát ra tiếng động lớn như vậy, nhưng Giai Dung vẫn không tỉnh.

Bấy giờ Bát Bưu ẩn nấp trong sân nhao nhao đuổi tới, đứng ngoài cửa cuống cuồng hỏi thăm, lão Lưu bèn quát: “Mau rút hết cho ta.”

Bốn bề lại rơi vào yên tĩnh, lão Lưu – hay Hách Liên Tranh hung hãn trợn mắt nhìn Ninh Dịch, ánh mắt gã tựa như một con sư tử đang nhai người, hồi lâu mới lạnh lùng rít qua kẽ răng: “Người đến đây làm gì?”

Ninh Dịch cười cười, “Như người đã thấy đấy.”

“Như ta thấy à?” Hách Liên Tranh ngoái lại nhìn Giai Dung, ánh mắt lóe lên một vết xanh. “Ta chỉ thấy người đến đây, leo lên giường của ta, ngủ với nữ nhân vô tội này.”

“Người muốn nghỉ như thế cũng được.” Ninh Dịch thản nhiên sửa sang vạt áo. “Ta đi đây, còn phải về phủ điểm danh giờ Mão.”

Hách Liên Tranh tung người chặn trước mặt y.

“Giải thích cho rõ ràng rồi hẵng đi!”

“Giải thích rõ ràng ấy hả...” Ninh Dịch nhìn Hách Liên Tranh, bỗng dừng mỉm cười, lần này nụ cười của y không có vẻ lạnh nhạt tùy ý như trước kia nữa mà mang nét uy nghiêm lạnh lùng của vị đệ nhất Thân vương quyền uy đất Thiên Thịnh, sau một chớp mắt lại trở về như cũ. “Hừ, người cướp mất nữ nhân của ta, biến nàng thành Đại phi của người. Vậy thì ta cũng đến cướp nữ nhân của người một lần, nếu người nguyện ý thì nhường cho ta, ta có thể phong nàng làm thiếp.”

Hách Liên Tranh trừng mắt nhìn y, Ninh Dịch cũng nhìn lại không hề nhân nhượng. Hai người nhìn nhau một khắc, Hách Liên Tranh bỗng dừng bật cười.

“Ha ha ha!”

Gã vừa mở miệng đã cười oang oang, cười ngặt nghẽo, cười đến nghiêng nghiêng ngã ngã, ôm bụng suýt nữa là cười đến ngã lăn quay xuống đất. “Chao ôi, ta nên vui mừng hay là đặc ý đây? Đường đường Sở vương điện hạ lại nói ra những lời ấu trĩ như thế? Người đang ghen đó sao? Ghen hả ghen hả ghen hả, kiểu ghen của người cũng thật thú vị...Ồi mẹ ời...”

Ninh Dịch không nói gì, lẳng lặng nhìn gã.

Hách Liên Tranh ngưng cười, lau vệt nước mắt chảy ra khi cười, trong thoáng chốc sắc mặt đã nghiêm chỉnh trở lại, gã nói: “Ta biết thật ra những lời người nói không hoàn toàn là giả, chí ít người cũng thật sự để tâm đến cái danh xưng Đại phi kia. Nhưng Ninh Dịch à, người đừng coi ta là tên ngốc, cướp nữ nhân cái gì chứ? Người đang sỉ nhục chính người hay đang sỉ nhục ta, sỉ nhục nàng?”

Ninh Dịch lặng thinh không đáp, ngồi xuống bên bàn, tự rót cho mình một chén trà.

“Đừng uống.” Hách Liên Tranh lập tức cười nhạt, “Có độc đấy.”

Ninh Dịch có tai như điếc, thông thả nhấp một ngụm trà, bình tĩnh nói: “Hách Liên, tuy người là kẻ thô lỗ, nhưng bản vương vẫn rất tán thưởng người. Chỉ ít người có thể làm đến nước này vì nàng thì ta cũng rất cảm tạ người rồi.”

“Ta cần người cảm tạ à?” Hách Liên Tranh tức khắc phản bác, “Người dùng giọng điệu của trượng phu nói chuyện như thật thế, người có tư cách gì mà nói ra những lời này? Suy cho cùng, những lời này nên để ta nói với người mới đúng – Người có thể làm đến nước này vì Đại phi của ta, ta vô cùng cảm tạ người.”

Không chờ Ninh Dịch trả lời, gã liền cười nhạt, “Có điều từ đêm nay trở đi, ta lại không cảm tạ người nữa. Ta vẫn định ninh một Hoàng tử lá ngọc cành vàng như người, vì nàng chấp nhận nấu thân nơi đất địch, làm công việc hèn kém, chịu in dấu sắt đỏ, đưa lưng hứng đòn roi, với thân phận và cá tính của người, làm được đến nước này thực sự cũng coi như hiếm thấy. Kết quả đến hôm nay ta mới phát hiện, thì ra người quả nhiên là tên ích kỷ nhất trong thiên hạ, cuộc đời người quả nhiên không có thứ gọi là thâm tình hậu ý. Người làm tất cả những chuyện này hoàn toàn chẳng phải vì nàng, mà chỉ vì chính bản thân người, vì người muốn tìm – nàng ta!”

Gã đột ngột xoay người, chỉ vào Giai Dung nằm trên giường.

Ninh Dịch nhìn gã, trong đôi mắt đen thẳm không hề biểu lộ cảm xúc. Không những không có vẻ lúng túng khi bị vạch trần mưu tính, mà cũng chẳng có nét bi phẫn vì tâm ý bị hiểu lầm.

Nhìn vào một đôi người như thế chỉ cho người ta cảm giác, một khi y đã đóng kín trái tim mình thì vĩnh viễn không ai có thể tiếp cận.

Hồi lâu y mỉm cười, cúi đầu khẽ nhấp một ngụm trà, lắc đầu nói, “Tại sao ta phải giải thích với người?”

“Người đương nhiên không cần giải thích với ta.” Hách Liên Tranh giận quá hóa cười. “Người tự biết mình nên giải thích với ai, chỉ e đến khi người chết cũng không thể giải thích rõ những tội nghiệt người đã gây ra!”

“Nếu ta có tội nghiệt thì ta sẽ đợi nàng đến đòi!” Ninh Dịch nhàn nhạt đáp, “Còn trước đó, không ai đủ tư cách đòi hỏi thứ gì từ ta.”

Hách Liên Tranh cười nhạt, “Ta nói với người thêm một câu nữa sẽ mắc ói mất!” Gã rảo bước đến bên cạnh Giai Dung, thử thăm dò hơi thở mạch tượng của nàng ta, cảm thấy nàng ta chỉ đang rơi vào một giấc ngủ sâu, thân thể không hề bị tổn hại, không nhìn ra Ninh Dịch đã làm gì nàng ta. Hách Liên Tranh sững sờ một lúc, quả thực cũng không thể vén chăn lên nhìn xem nữ nhân này có bị chiếm đoạt hay không. Chuyện đã đến nước này, có nói gì hình như cũng đã muộn.

Bây giờ gã nhận định Ninh Dịch vào phủ chính vì nữ nhân này, mà gã chỉ là một kẻ bị lợi dụng. Xét từ việc Giai Dung che giấu dung mạo, có thể đoán được thân thể của nàng ta hiển nhiên cũng có chỗ không tầm thường. Gã Ninh Dịch này đúng là một tên vô liêm sỉ!

Ninh Dịch thấy đáy mắt Hách Liên Tranh bùng bùng lửa giận, vẫn ngồi uống trà điềm nhiên như không. Có rất nhiều chuyện đúng là trùng hợp, nhưng kẻ khác muốn bẻ cong sự việc ra sao, y cũng không có hứng giải thích. Điều y thực sự để tâm là người muốn giải thích với nàng, từ lâu đã không còn khả năng giải thích nữa.

Vậy thì, nói gì đi chẳng nữa cũng không còn y nghĩa.

Nếu đã không thể yêu thì hận thêm một chút cũng không tệ.

“Ta đi đây.” Y lạnh nhạt đứng lên, chỉ vào Giai Dung. “Phiền người giúp ta chăm sóc tử tế cho cô nương này.”

Hách Liên Tranh trừng mắt nhìn y, giận đến nổi cơ hồ không thốt nên lời, giận đến nỗi không biết phải nói sao - Với tính cách của gã, nhất định sẽ vì thế mà chăm nom cẩn thận cho Giai Dung vô tội, tuyệt đối sẽ không trút giận lên đầu nàng ta. Tên Ninh Dịch vô kiềm sĩ kia đã hoàn toàn nắm bắt tính tình gã, nên mới tỏ ra không hề sợ hãi như thế.

“Đêm Giao thừa mở hội lớn, nàng sẽ góp mặt.” Ninh Dịch đi đến bên cửa, hơi xoay người lại nhắc nhở một câu, “Tông Thần nói nếu bỏ lỡ cơ hội này thì chỉ e sẽ phải chờ đến khai xuân. Đêm dài lắm mộng, ngày hôm đó hãy dốc hết sức mình. Người có giận ta đến đâu thì có một số việc vẫn mong người chú ý đúng mực.”

Hách Liên Tranh im lặng không đáp, quay lưng về phía y. Nghe tiếng bước chân Ninh Dịch thong thả rời xa, trước mắt chợt hiện lên bóng dáng Ngụy Tri nhạt nhòa hờ hững, dừng cương bên mỏm núi dưới ánh trăng, tóc đen phơ phất, vành môi mím lại thành một đường thẳng.

Nữ tử lạnh lùng quyết đoán ấy đã vĩnh viễn chôn vùi cuộc đời vui tươi trong một đêm tuyết dày ở Đế Kinh năm Trường Hi thứ mười sau - nhờ y ban cho cả.

Vẫn tưởng rằng y rốt cuộc cũng hiểu thế nào là ân hận, cuối cùng cũng biết cách hy sinh vì nàng, tuy không quên cười nhạo móc mỉa y vài câu, nhưng trong thâm tâm lại vui thay cho nàng, thậm nghĩ nếu như nàng không mất trí nhớ, nếu như nàng biết những chuyện này, thì trái tim băng giá lâu ngày ấy hẳn sẽ cảm nhận được chút hơi ấm và an ủi, nhưng hóa ra...Nhưng hóa ra...

Hách Liên Tranh chùi cảm thấy lục phủ ngũ tạng hình như đang bốc lửa giận bừng bừng, thiếu đốt vô biên vô tận, nháy mắt đã nuốt chửng vạn dặm

đồng hoang.

“Ầm!”

Tia sét giữa trời quang hung hãn bổ xuống.

Xoay người bước xéo, ánh kiếm xẹt qua bên cạnh, một giá đựng đồ bị chém trúng, tách làm hai nửa ngay ngắn đổ xuống đất.

Tiếng rơi vỡ rầm rầm rớt cuộc cũng đánh thức Giai Dung nằm trên giường, nàng ta ngạc nhiên ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt, đầu tiên là cúi xuống nhìn thân thể chỉ còn một lớp nội y của mình, lại nhìn Hách Liên Tranh đang quay lưng về phía mình, gương mặt nổi lên một tầng đỏ ửng. Nàng ta ngượng ngùng mất một lúc mới nở nụ cười dịu dàng mà e thẹn với Hách Liên Tranh, hạ giọng hỏi: “Phu quân...làm sao thế?”

Danh xưng kia làm Hách Liên Tranh hóa đá, sững sờ một chập.

Một lúc sau, gã mới chậm chậm xoay người, đối diện với Giai Dung đang nhìn gã bằng vẻ mặt tràn đầy yêu thương và tín nhiệm, nở một nụ cười hòa ái nhất mà gã có thể nặn ra vào lúc này.

“...Luyện kiếm, luyện kiếm, ha ha!”

Trong khoảng thời gian từ mùng Tám tháng Chạp trở đi, Phổ Thành bắt đầu có tuyết rơi. Tuyết bay lả tả nhiều hôm, mặt đất đọng một lớp tuyết dày, trong ngoài thành có vô số lều trại của dân nghèo bị đè sập, cho nên Tấn Tư Vũ hiện đang dừng chân ở Phổ Thành đương nhiên phải thu xếp việc cứu tế thiên tai. Tuy công việc bận rộn, hắn vẫn không quên bầu bạn với Thước Dực, thường hay mang giấy tờ sổ sách vào căn phòng ấm của nàng, hai người ngồi sưởi trước lò, ôm bình trà nóng, nói nói cười cười mà hoàn thành công việc.

Tấn Tư Vũ còn có một lý do nữa để xử lý công việc bên cạnh Thước Dực, chính là nữ tử này hết sức thông minh, tuy nàng không trực tiếp bày tỏ quan điểm và kiến nghị của mình đối với công việc triều chính, nhưng với nhân quang tinh tường và lối suy nghĩ kỳ lạ, vào những lúc Tấn Tư Vũ đắm đầu vào ngõ cụt, nàng thường buông một câu hời hợt giúp hãn thông suốt vấn đề. Nhưng nàng tuyệt đối không biểu lộ tài hoa kinh thế xuất chúng hơn người – Nàng có nhiều điểm rất ngây thơ, rất buồn cười, cũng chẳng hề tinh thông tin tức về triều chính, chỉ gợi ý cho người ta từ góc độ suy đoán mà thôi.

Nhờ thế dạo gần đây Tấn Tư Vũ thường xuyên được Hoàng thượng Đại Liêu tán thưởng vì cách xử lý công vụ, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi đã được khen ngợi hai lần, khiến tâm tình hãn ngày càng thêm phấn chấn. Mà hãn cũng rất ưa nét thông minh pha lẫn với vẻ ngây thơ chưa mất của Thước Dực, đây rõ ràng là quan điểm và lối suy nghĩ của một người ngoài cuộc chưa bị triều chính mài nhẵn.

Từ sáng sớm tinh mơ, Thính Phong hiên đã bắt đầu có người quét tuyết để Thước Dực cô nương khỏi trượt chân khi ra ngoài. Thật ra Thước Dực cô nương chưa bao giờ ra khỏi cửa, mỗi lần ra tất nhiên đều nằm gọn trong lòng Tấn Tư Vũ, phía sau là một toán thị vệ đông đúc, muốn trượt chân cũng không thể nào.

Trong đám người quét tuyết có tiểu dực đồng của Nguyễn lang trung, y quét vô cùng chăm chú, dùng tay móc hết những vụn tuyết đọng trong kẽ đá xanh, khiến ngón tay y lạnh cóng đến đỏ bồng.

Quét từng nhát từng nhát xuống dưới thềm, hình như y đã hơi thấm mệt, liền tựa vào cán chổi, đứng nghỉ ngơi dưới mái hiên.

“Tiểu Ngốc.” Cửa sổ bỗng bật mở, Thước Dực tươi cười lộ mặt ra, miệng nàng nhai nhóp nhép, trong tay cầm sẵn mấy chiếc bánh bao còn nóng hôi hổi. “Có lạnh không? Ăn chút đồ nóng đi cho ấm người.”

Tiểu Ngốc ngẩng đầu lên nhìn nàng, thành thành thật thật đáp: “Lạnh.”

Nàng nở nụ cười, bỏ bánh bèo vào túi đưa cho y. Khi Tiểu Ngốc đưa tay ra nhận, nàng cầm ngón tay y xoa xoa, nói: “tay bị cọng thì phải xoa cho máu lưu thông.”

Tiểu Ngốc dùng răng cắn túi bánh bao, không chút khách khí đưa cả hai tay ra cho nàng xoa.

Mọi người trong viện thấy cảnh này đều cười cười, không ai cảm thấy có điều gì khác thường. Thiếu niên tên Tiểu Ngốc này tuy có hơi ngốc nghếch nhưng tính tình cực kỳ chịu khó, cử chỉ cũng rất đáng yêu, người trong viện từ trên xuống dưới đều yêu thích. Tiểu Ngốc ngày nào cũng giúp nàng sắc thuốc quét sân, mỗi lần quét đến dưới mái hiên, nàng đều mở cửa sổ nói với y một câu, cho y ít đồ ăn. Đạo gần đây trời đổ tuyết liên miên, mỗi lần như thế nàng sẽ giúp y xoa xoa ngón tay đông cứng vì lạnh, mà Tiểu Ngốc cũng chưa bao giờ biết cự tuyệt. Động tác của hai người đều bình thản ung dung khiến người ta không tài nào nghĩ xen nghĩ xẹo. Ngay cả Tấn Tư Vũ mấy lần bắt gặp cảnh này cũng không cảm thấy có gì không ổn, còn cười nói hai người trông cứ như tỷ đệ, rất tốt.

Ngón tay y nằm gọn trong lòng bàn tay nàng, da thịt nàng mịn màng ấm áp, vết thương trong lòng bàn tay đã lành hẳn, hơi biến dạng một chút, không nhìn kĩ thì không thấy được.

Y cup mắt xuống, nhìn bàn tay kia dịu dàng nắm lấy ngón tay mình, không hề nhúc nhích.

Đây là lúc gần gũi nàng nhất hằng ngày.

Vì thế y giành việc của người khác, đảm nhận tất cả những việc lật vật trong viện. Bởi Tông Thần đã nói, nếu ngày thường ăn không ngồi rồi nay không đứng lại đòi làm việc thì sẽ rất khả nghi.

Vì thế mọi việc trong viện hầu như đều đến tay y hết, vì thế y muốn làm gì mọi người đều vui vẻ giúp đỡ.

Trước đây y chưa bao giờ phải làm việc, để tránh tình cảnh vừa bắt tay vào làm người ta đã nhìn ra mình không quen với việc vất, trông không giống một dược đồng xuất thân bình thường, nên nửa đêm y lén lút theo Tông Thần học làm những chuyện lật vật kia, làm thâu đêm suốt sáng, cứ làm đi làm lại cho đến khi thành thạo, khiến người ra không nhìn ra mình lóng ngóng mới thôi.

Trước kia mỗi khi quét tuyết y còn vô thức vận công để mình không phải chịu rét, về sau lại phát hiện ra nàng đặc biệt thông cảm với những người bị lạnh, nên y không vận công nữa, ngày ngày phơi bàn tay sưng vù như củ cải cho nàng xem.

Nàng vuốt ve những ngón tay y, y lặng lẽ chạm đầu ngón tay vào tay nàng.

Tông Thần đã nói, ngón tay là nơi gần trái tim nhất.

Nàng cầm tay y, ngẩng đầu liếc nhìn y, trong ánh mắt lướt qua một tia cười.

Y chợt cảm thấy có vật gì đó nhét vào lòng bàn tay mình.

Y ngạc nhiên giây lát – Y biết mọi người vẫn luôn chuẩn bị, muốn cứu nàng đi trong tình huống toàn vẹn nhất nhưng những việc này đều do bọn họ lo liệu, y chỉ cần đóng vai dược đồng Tiểu Ngốc cho tốt là được. Vậy mà hôm nay thật đặc biệt, nàng lại chọn y làm người truyền tin.

Nàng...tin tưởng y sẽ không gặp chuyện bất trắc ư?

Y há miệng, túi đựng bánh bao rơi bịch xuống đất. Y nhanh chóng đỡ được, túi bánh bao che lên vật nhỏ kia.

Nàng nhào người trên bệ cửa sổ, mỉm cười dịu dàng nhìn y.

Lòng y chợt dâng lên niềm vui khôn tả - Trên cõi đời này chỉ một người có thể tin tưởng y, yên tâm về y như thế, không coi y như kẻ dị biệt mà xa lánh hoặc bỏ rơi, không mù quáng bảo vệ vì sự đặc biệt của y, mà dùng toàn bộ lòng kiên trì của mình để mở cửa thế giới của y.

Y nâng túi bánh bao lên, cầm cây chổi bước ra khỏi viện. Khi ra đến cửa vừa hay chạm mặt Tấn Tư Vũ, y thản nhiên thi lễ với hắn, hai người đi lướt qua nhau.

Tấn Tư Vũ không thèm nhìn kỹ y mà vội vã sai bước tiến vào, đến dưới mái hiên hắn dừng lại phúi sạch tuyết trên người, vừa bước vào cửa đã cười nói: “Hôm nay nàng đã khỏe hơn chút nào chưa?”

“Rất khỏe.” Nàng ra hiệu cho Hà Hương dâng trà, Tấn Tư Vũ đi qua những gói thuốc treo lơ lửng trên khung cửa, cười nói: “Qua cơn bệnh này cũng lên dỡ túi thuốc xuống đi. Ngày nào cũng ngửi thuốc, ta cảm thấy trên người mình ngấm đầy mùi thuốc rồi.”

“Đây chính là hàng tốt, Vương gia không cảm thấy gần đây thân thể nhẹ nhàng sung sức, tinh thần đặc biệt hưng phấn sao?” Nàng cười bảo, “Nguyễn đại phu nói thuốc này nên phơi lâu để mùi thuốc thẩm thấu từ từ mới có hiệu quả.”

“Tùy nàng tùy nàng, đúng là hàng tốt.” Hắn thân mật nhéo má nàng.

Hà Hương dâng trà lên, do sắp sang năm mới nên cô ăn mặc hết sức chỉnh tề, đầu tóc gọn gàng ngay ngắn không rối một sợi, hắn nhấp một ngụm trà, đột nhiên cười nói: “Nha đầu này hôm nay ăn mặc thơm tất quá, mùi hương trên người cũng thơm hơn so với mọi khi.”

“Thật sao? Ta cũng không để ý.” Nàng lại gần ngửi thử, hại nha đầu kia đỏ mặt, vội vã cáo lui.

“Đến đêm Giao thừa ra sẽ nghĩ cho nàng một trò vui. Ta thấy nàng đã khỏe lên rất nhiều rồi, có thể thử chơi một lúc.” Tấn Tư Vũ ôm nàng vào lòng, thông dong nói, “Tính ra đây là cái Tết đầu tiên chúng ta trải qua bên nhau, sau đó ta sẽ đưa nàng về kinh đô, đón cái Tết năm sau, năm sau nữa...Trải qua ba mươi năm...bốn mươi năm...tám mươi năm nữa...”

Nàng mỉm cười, cất giọng trong trẻo yêu kiều, “Làm gì có ai sống thọ đến chừng ấy tuổi? Tóc bạc da mồi cũng không vui.”

“Sắp sang năm mới rồi, đừng nói chuyện không may.” Tấn Tư Vũ khe khẽ che môi nàng. “Chỉ cần nàng nguyện ý, chúng ta có thể sống bên nhau rất lâu rất lâu.”

“Dĩ nhiên thiếp nguyện ý.” Nàng khẽ dựa vào lồng ngực hắn, nở một nụ cười xinh đẹp.

“Thiếp rất mong chờ Giao thừa năm nay.”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Đêm Giao Thừa

Thời điểm kết thúc một năm cũng chính là khoảnh khắc Giao thừa.

Vì năm nay An vương điện hạ không trở về kinh đô mà ở lại Phố Thành đón Tết, nên Phố Viên được trang trí rực rỡ hoa lệ khác hẳn bình thường, ngay đến những cây chỉ còn lưa thưa lá cũng được bọc lụa màu, cắt lụa xanh làm lá. Khắp nơi thắm sắc đỏ thắm của đèn lồng hình quả dưa như châu ngọc bay lên bầu trời, chiếu xuống nền đất tuyết trắng xóa, hắt lên quầng sáng lung linh.

Tấn Tư Vũ vốn có thể về kinh đón Tết nhưng cuối năm hẳn lại dâng lên một bản tấu chương, nói mùa đông năm nay đổ tuyết lớn, rất nhiều bách tính hứng chịu thiên tai, xin trấn thủ phương Bắc, chủ trì việc cứu trợ thiên tai, đón Tết cùng bách tính và đại quan. Trong tấu chương viết, Tết năm nay dầu chỉ có một người than thở vì đói rét, Tư Vũ cũng không còn lòng dạ nào mà trở về kinh đô ngồi hưởng phú quý. Tấu chương dâng lên được Hoàng đế Đại Liêu tấm tắc khen ngợi, lập tức ban thưởng hậu hĩnh.

Hoàng tử bại trận được ân sủng đãi ngộ hậu hĩnh như thế cũng là chuyện lạ lùng, do đó bá quan trong triều càng tích cực lấy lòng vị điện hạ này. Tâm trạng Tấn Tư Vũ rất vui, hẳn đưa toàn bộ phần thưởng gửi từ trong cung vào phòng của Thước Dực, khiến người hầu kẻ hạ của Thước Dực cô nương ra vào đều tủm tỉm cười, chân mày lộ rõ vẻ hoan hỉ - Ai nấy đều biết, sau cái tết này, Thước Dực cô nương sẽ chính thức được nạp làm thiếp.

Buổi sáng trước đêm Giao thừa, thị vệ ngoại viện có nhà ở Phố Thành thay phiên nhau nghỉ, đến tối lại quay về gác ca đêm. Lão Lưu mới thành hôn, đương nhiên nằm trong số những người được về nghỉ, Gã về nhà đảo quanh một vòng rồi lại chạy tới, nói hôm nay các huynh đệ ai cũng bận cả, chỉ bằng giải lao hết đi. Mấy ngày trước gã đã được nghỉ rồi, bây giờ cứ giao cho gã canh gác là được, dù sao buổi sáng nào Vương gia cũng đều đến đại doanh bên ngoài thành chứ không ở đây.

Đám thị vệ đương nhiên đồng ý, ai nấy đều hoan hỉ ra về. Tiền viện chỉ còn lại lão Lưu dẫn đầu một đám tiểu tư canh gác, gã sai phái đám tiểu tư đến tối tắm mặt mũi, lúc thì bảo môn lâu dựng hơi xiên xẹo, lúc thì bảo mặt đất có vụn giấy rơi, đặc biệt tỏ ra “ưu ái” một tiên tiểu tư quét dọn, bắt hắn phải quét căn viện kế bên đến bảy lần.

Lão Lưu không về nhà ăn Tết nên cô vợ Giai Dung của gã cũng về phủ thăm các tỷ muội. Dán lên mặt vế sọc giả rồi bước vào cửa, nàng ta phát hiện người trong tú phòng đang chạy tới chạy lui, bèn hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, đại cô cô của tú phòng đáp: “Sáng nay có một con mèo hoang bị đại không biết chui từ đâu ra, không dừng nhảy vào tú phòng. Các cô nương hoảng sợ, liền đuổi đánh nó; mèo kia trốn chui trốn nhủi, cào hỏng rất nhiều y phục. Những bộ khác thì thôi đi, nhưng thắt lưng của bộ măng bào bó tay màu vàng sậm mà Vương gia sẽ mặc vào đêm nay cũng bị cào hỏng mất. Thắt lưng này khâu thừa phức tạo, trong thời gian ngắn không thể khâu xong, mà lát nữa đã phải mang vào cho Vương gia rồi, chuyện này biết phải xử lý thế nào đây?”

Giai Dung cũng đứng ngây ra như phỗng, đây là một cô nương không có chủ kiến, chỉ biết làm mặt ủ rũ chia buồn cùng các cô nương khác. Nhưng đại cô cô trông thấy nàng chột sáng mắt lên, nói: “Giai Dung, cô là dâu mới cưới, tay nghề khâu thừa lại rất ổn. Cô được gả đi, chắc cũng may cho phu quân nhà mình vài bộ y phục rồi phải không?”

Giai Dung đỏ bừng mặt, ngại ngần hồi lâu mới đáp: “Dạ có...”

“Lần trước ta thấy Tam Hồ nhà cô mặc một bộ áo choàng màu vàng sậm sau ca trực, tay nghề thêu cực tốt.” Đại cô cô vỗ tay nói, “Là cô thêu chứ gì?”

Giai Dung gật gù, đại cô cô liền sáng mắt lên: “Ta nhớ sở trường của cô là thêu những món đồ lật vật, bộ áo choàng ấy có thắt lưng không?”

Giai Dung do dự trong giây lát, bộ y phục kia đúng là do nàng ta may cho lão Lưu, hao tổn rất nhiều công sức, cổ áo gấu tay thắt lưng đều thêu hết sức tinh xảo. Lão Lưu mặc thì cũng mặc rồi, nhưng lại nói thân phận của gã chẳng qua chỉ là một hạ nhân, ăn mặc quá nổi bật sẽ rước họa vào người, cho nên không dám đeo chiếc thắt lưng tinh xảo kia ra ngoài. Nàng ta vốn rất thương chồng, cảm thấy lão Lưu nhà mình đáng vóc đường đường, cứ sao lại không mặc được? Nhưng nàng ta không muốn rước họa cho lão Lưu nên cũng đành đồng ý, cắt thắt lưng vào ngăn kéo bàn trang điểm.

Nếu đã đưa vật này ra thì xác định không đòi lại được nữa. Nhớ lại tâm trạng ngọt ngào của mình khi ngồi dưới ánh nến chằm chút từng đường kim mũi chỉ may y phục cho phu quân, nàng ta không khỏi có chút tiếc nuối.

Nhưng nhìn sang thấy đại cô cô đang nhìn mình bằng ánh mắt chờ mong tha thiết, nàng ta thực sự không nỡ cự tuyệt, gây cho người ta cảm giác lòng người dễ đổi, không còn cách nào khác đành miễn cưỡng gật đầu, đưa người về nhà lấy đồ. Cũng may thắt lưng rất hợp với áo, đại cô cô thở phào, vội vã sai người mang đi.

Giai Dung muốn về, lão Lưu dặn nàng ta tối nay nhất định phải ở nhà chờ gã trở lại ăn bữa cơm Giao thừa. Nhưng đại cô cô ra sức giữ nàng ta ở lại, nói: “Đêm nay trong hậu viện có hội thả đèn hát xa diễn xiếc, Vương gia bảo mọi người trong viện đều có thể đến chung vui. Lão Lưu nhà cô cũng phải canh gác ca đêm, một mình cô ở nhà đón Tết thế lương biết

nhường nào, chi bằng cô cứ ở lại trong phủ xem trò vui, vợ chồng nhà cô không chừng còn được ở chung với nhau nữa, như thế khác nào đón Tết bên nhau.”

Giai Dung nghe thế cũng động lòng, dù vẫn nhớ lão Lưu đã dặn đi dặn lại là phải ở nhà, nhưng nàng ta thực sự không muốn một mình trông coi hai bà già lẩm cẩm nghênh ngang qua Tết nên đồng ý ngay.

Phía bên này, lão Lưu hoàn toàn không hề hay biết Giai Dung ở lại Phổ Viên. Đêm nay ngoại trừ vài người lưu lại trông coi căn nhà của gã ở trong thành thì tất cả lực lượng của họ đã cấp tốc điều động trải dọc tuyến đường chạy từ Phổ Viên ra bên ngoài Phổ Thành để tiện tiếp ứng.

Tầm non nửa buổi chiều, gánh hát hạng nhất “Trường Xuân” nổi tiếng khắp Đại Liêu tiến vào Phổ Viên, thu hút vô số người đến xem cảnh náo nhiệt. Tiểu dực đồng nhà Nguyễn lang trung cũng chen chúc với đám đông, còn đắm sâu vào một tiểu tư quét dọn ở ngoại viện.

Trong hậu viện, quản gia sai người treo đèn đố(*) lên cây, gã tiểu tư thư phòng Cầu Thư đương nhiên là thợ thủ đắc lực.

(*)Đố đèn là một trò chơi phổ biến vào tết Nguyên Tiêu ở Trung Quốc thời xưa. Trong đêm Nguyên Tiêu, các hộ dân sẽ treo đèn màu rực rỡ trên có dán các câu đố lên trước cửa nhà mình để người đi chơi hội giải đố, đoán trúng sẽ có thưởng. Câu đố không phải câu hỏi, mà là một từ, cụm từ hay câu ngắn gợi sự liên tưởng đến đáp án; đáp án là một chữ, một từ, hay một thành ngữ.

Lão Lưu đi tới đi lui ở ngoại viện, điều qua rất cả mọi vị trí nơi đó.

Do đang vào dịp Tết nên toàn bộ cổng thành đã đóng cửa giới nghiêm. Gần đây tuyết lại rơi dày mấy thước, sắc trời quang đãng, đường đi trơn trượt, cổng thành đóng im ỉm, người bình thường chẳng ai lựa lúc này mà loàn loạn cả, năm nay là một năm an nhàn.

Bởi thế không khí trong Phổ Viên hết sức thoải mái, tiếng cười nói rộn ràng.

Thời gian cứ thế trôi qua từng chút một.

Khi trời xâm xẩm tối, Tấn Tư Vũ trở về, bọn thị vệ ai nấy tuân tự vào phiên gác, chẳng thể nhìn ra bọn họ đã từng lén lút trốn ca trực.

Hắn vừa về đến nơi đã bước thẳng vào Thính Phong hiên, rèm cửa giữ ấm cũng bị tiếng bước chân của hắn lay động, ngân vang những chiếc chuông vàng. Giọng hắn lộ rõ niềm hân hoan, “Thước Dực Nhi, nàng xem ra màng cho nàng cái gì này?”

Nữ tử đang tựa vào gối mềm đọc sách mỉm cười ngoái đầu lại. “Chẳng mấy khi thấy ngài vội vàng háng hái như vậy, là vật gì thế? Là trâm bát bảo lưu ly hay là trâm phi phượng thúy ngọc, thiếp nói với ngài rồi, thiếp đã có rất nhiều...”

Nàng đột nhiên dừng lại, đôi mắt sáng bừng.

Nam tử đứng đối diện vận một bộ bạch bào, khoác áo lông cáo trắng, bừng bừng phấn khởi nâng một nhánh hoa mai mới nở. Hoa mai nở rất đẹp, nhánh mai màu nâu khỏe khoắn vươn lên, điểm xuyết những bông mai năm cánh màu đỏ rực rỡ. Cánh hoa rất lớn, nhụy hoa màu vàng nhạt, có thể nhìn rõ từng sợi tơ dài, càng tôn lên cảm y trắng ngần như tuyết, dung nhan như ngọc của người kia, rực rỡ tươi sáng tựa một bức họa.

Nàng thoáng thất thần trong giây lát, sau đó cười bảo: “Hoa mai này phối với ngài còn đẹp hơn là phối với thiếp.”

Tấn Tư Vũ cũng mỉm cười, ánh mắt ôn nhu như nước mùa xuân, bước tới cắm hoa mai vào bình bạch ngọc, nói: “nàng xem, hoa mai này đẹp hơn hẳn những giống mai tầm thường. Đây là một loài hoa mai rất kỳ lạ ở chỗ chúng ta, không phải năm nào cũng nở. Có người nói chỉ khi mỹ nhân xuất

thế nó mới bùng nổ, cho nên người bản địa gọi nó là Đấu Phương hoa, ta thấy... hoa này vì nàng mà nổ.”

“Mỹ nhân...” Nàng mỉm cười, xoa xoa vết sẹo đỏ trên trán. “Ngài đã từng gặp mỹ nhân nào như thế chưa?”

Tấn Tư Vũ nhìn lướt quan vết sẹo ấy, vết sẹo được bàn tay thần diệu của Nguyễn Lang Trung điều trị, đã nhạt đến gần như không thấy, lại bị tóc mai che khuất, khó lòng nhìn ra nổi. Dẫu vậy trong ánh mắt hắn vẫn thấp thoáng một tia áy náy, bèn mỉm cười ngồi xuống, nói lảng sang chuyện khác: “Tối nay chúng ta sẽ ăn bữa tiệc tất niên, ăn xong lại nghe hát, bắn pháo hoa chơi đồ đèn. Nàng đã nằm một chỗ lâu như thế, đêm nay hãy chơi cho thỏa thích đi.”

“Hay lắm.” Nàng đứng dậy, cười nói hân hoan, “Ngài có mừng tuổi cho thiệp không? Có may y phục mới cho thiệp không? Thiệp nhớ mỗi dịp Tết đến đều phải mặc đồ mới.”

“Làm sao thiếu đồ mới được?” Tấn Tư Vũ vẫy tay ra hiệu, các thị nữ dâng lên hai bộ y phục, đều là màu vàng sẫm. Tấn Tư Vũ cười nói: “Đáng ra phải mặc đồ đỏ, nhưng chúng ta cứ đợi thêm vài ngày nữa hẵng mặc thì càng hợp hơn.”

Nàng dĩ nhiên hiểu hắn muốn nói gì: mấy ngày nữa hắn muốn nạp nàng làm thiệp, đến khi đó đương nhiên phải mặc đồ đỏ. Nàng bất giác bật cười, hàng mi rủ xuống, gò má hơi ửng hồng, Tấn Tư Vũ nhìn nàng, sóng mắt long lanh, vừa định tiến thêm một bước thì nàng đã xoay người lại hết sức tự nhiên, cầm ngoại bào lên nói: “Thay y phục thôi.”

Tấn Tư Vũ mỉm cười cởi ngoại bào, các thị nữ hầu hạ hắn thay y phục. Nàng đột ngột tiến lên, cười nói: “Để thiệp làm cho.”, rồi tự tay khoác ngoại bào lên cho hắn. Nàng thấp hơn Tấn Tư Vũ nửa cái đầu, khi hơi cúi đầu cài khuy cho hắn, mái tóc nàng khe khẽ cọ qua cằm hắn, sợi tóc thoang

thoảng hương thơm như có như không, hít một hơi chợt thấy cõi lòng rung động. Nhìn từ góc độ của hăn, có thể thấy hàng mi dài rậm của nàng nhẹ rung rinh như cánh bướm, sống mũi thẳng mà tinh tế, trơn bóng như cột ngọc, đôi môi xinh đẹp khiến người ta liên tưởng tới cánh mai thích đưa hương khoe sắc vừa rồi.

Tấn Tư Vũ cứ nhìn nàng như thế, tâm tình cũng dần dần trở nên nôn nao, có chút ấm áp có chút ngơ ngẩn, cũng không để ý nàng đang làm gì. Chợt nghe nàng cười nói: “Ngài ngây ra làm gì thế?” Thân mật giúp hăn sửa sang cổ áo cho vuông vắn, lại ngồi xuống vuốt vuốt sợi dây lụa rủ xuống treo hầu bao bằng ngọc bích.

Hăn nhìn nàng hiền dịu sửa sang mọi thứ cho mình, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm áp, cười bảo: “Nhìn chúng ta lúc này, trông có giống một đôi chim liền cánh cá liền vây, yêu thương trân trọng nhau không?”

Nàng lặng thinh không đáp, môi khẽ mỉm cười, sóng mắt long lanh. Tấn Tư Vũ xoay tròn mắt, cầm xiêm y của nàng, bảo: “Có đi mà không có lại là vô lễ, để ta giúp nàng mặc đồ.”

Sắc mặt nàng nháy mắt đã đỏ ửng, lập tứ giật lại xiêm y chạy ra đằng sau tấm bình phong, còn không quên thò đầu ra lườm hăn, cười bảo: “Ây da, ngài không làm thế được đâu.”

Tấn Tư Vũ bật cười, cũng không đuổi theo, hăn là người ôn nhã, trong chuyện nam nữ luôn muốn hai bên tình nguyện, cho đó mới là tình thú, lại cậy mình thân phận cao quý, coi khinh hành vi dùng sức mạnh và quyền thế để bức ép. Nay tận mắt thấy nàng ngày càng lơ lửng đề phòng với mình, hăn cảm thấy so với chiếm hữu bằng sức mạnh thì làm vậy lại gặt hái thêm một niềm vui khác.

Nàng thay xong y phục rồi bước ra, mặc một bộ váy xòe nhiều lớp bằng gấm màu vàng sậm, dùng dây lụa cùng màu đeo một miếng ngọc lam

to bằng ngón tay cái. Váy khổ lớn mềm mại phất phơ, thêu đầy những bông hoa đã bẻ khỏi cành, xếp tầng tầng lớp lớp, càng lên cao càng thưa dần, tôn lên vòng eo đặc biệt mảnh mai, ôm không đầy một vòng tay. Thị nữ khoác thêm cho nàng tấm áo lông cáo trắng như tuyết, những sợi lông tơ trắng tinh trên cổ áo ôm lấy khuôn cằm xinh xắn của nàng, trong nét tinh xảo yếu điệu như ngọc lại thêm mấy phần ngây thơ e thẹn ấm áp. Nàng thướt tha đứng giữa gian phòng hoa lệ ngập tràn gấm vóc, căn phòng phú quý cũng không thể lẫn át phong thái nàng một phen.

Tấn Tư Vũ vừa ngẩng đầu đã cảm thấy trước mắt sáng bừng lên, trong lòng thầm khen ngợi nàng quả nhiên có phong thái đẹp đẽ. Màu vàng sậm mặc lên người những cô gái trẻ đa số sẽ gây cảm giác già dặn, khí chất bản thân không thể lẫn át được. Nhưng xưa nay hẳn chưa bao giờ gặp màu sắc nào nàng không lẫn át được, mặc những màu trẻ trung non nớt trông nàng rực rỡ thanh xuân, mặc những màu chín chắn trông nàng lại hoa quý trầm ổn. Nữ tử này mang một khí chất thiên phú có thể lẫn át tất cả.

Các thị nữ biết cách đưa đẩy làm vui, đều mỉm cười to nhỏ: “Vương gia và cô nương đứng bên nhau như thế, quả đúng là một đôi người ngọc.”

Tấn Tư Vũ bật cười ha hả, sung sướng dặt tay nàng ngồi lên kiệu đến chính đường dùng bữa. Trong gian phòng rộng lớn đèn đuốc treo cao, trên chiến bàn bày sẵn hàng trăm món ăn toàn sơn hào hải vị phong phú tinh xảo, thị nữ nô bộc hầu hạ qua lại không dứt.

Hắn dìu nàng ngồi xuống bên cạnh bàn, nàng đưa mắt nhìn quanh bốn phía, không hề nhúc nhích.

“Ăn đi.” Tấn Tư Vũ đích thân gấp thức ăn cho nàng.

Nàng “ừm” một tiếng, lát sau không nhin nổi tò mò mà hỏi: “Chỉ có hai người chúng ta sao?”

“Nàng không thích à?” Tấn Tư Vũ khẽ hỏi, chan canh cho nàng.

Nàng lắc đầu, nhìn vô số thị nữ cung kính đứng quanh bốn phía, không gây một tiếng động, ngắm nghía căn phòng khổng lồ cao cỡ ba trượng rộng cỡ mười trượng, lại nhìn về hai người nhỏ bé ngồi khuất ở một bên chiếc bàn lớn, hồi lâu mới thở dài, nhỏ nhẹ nói: “Thiếp vẫn nhớ mang máng, những cái Tết năm xưa đều vô cùng náo nhiệt...”

Tấn Tư Vũ dừng tay giấy lát, trong ánh mắt thoáng qua một tia mờ mịt, im lặng hồi lâu mới nói: “Thật sao? Vậy mà ta không biết... Ta cứ tưởng Tết vẫn luôn trôi qua như thế, năm nay ta còn cảm thấy rất náo nhiệt, vì có thêm một người là nàng.”

“Ngài không đón Tết cùng phụ hoàng mẫu hậu sao?”

“Hoàng tử thành niên xuất cung mở phủ từ rất sớm.” Tấn Tư Vũ nở một nụ cười gượng gạo. “Những ngày lễ Tết sẽ hợp thành nhóm, cùng nhau đi báii lạy, vào đại điện thường yến. Tuy nói là đón Tết bên nhau, nhưng phụ hoàng mẫu hậu là của thiên hạ, là của bách quan, không phải của ta.”

Nàng im lặng, sợi xích nhỏ gắn trên đĩa bạc khe khẽ ngân vang.

“Phụ hoàng muốn nhân dịp Tết mở yến hội mời bá quan, mẫu hậu muốn ngồi trong hậu cung tiếp kiến mệnh phụ. Tết chính là dịp hai người họ bận rộn nhất, mà những yến hội kia phải không ngừng hành lễ quỳ lạy, không ai ăn đủ no. Mỗi lần kết thúc yến hội, ta đều về phủ tự ăn bữa cơm giao thừa chính thức, cũng bày trong một sảnh lớn như thế này, một chiếc bàn dài dằng dặc, lại chỉ có một mình.”

“Sao ngài không ăn chung với người khác?” Nàng đưa đôi mắt đen tuyền nhìn hắn, có vẻ không hiểu. “Bằng hữu này, huynh đệ này, hộ vệ ngày thường thân cận này.”

Tấn Tư Vũ chờ người, hắn chưa bao giờ có ý nghĩ này. Bằng hữu ư, Hoàng tử không có bằng hữu, chỉ có môn khách phò trợ. Huynh đệ ư, huynh đệ là kẻ thù tự nhiên phải phòng vệ kĩ càng nhất trong thiên hạ. Còn

đám hộ vệ hạ nhân thì hẳn hoàn toàn không dây dưa, từ nhỏ đã được truyền thụ ý thức hoàng gia quý tộc, hẳn vời vợi trên mây cao còn kẻ khác lầm lũi dưới đất sâu, làm sao có thể ngồi chung một chỗ.

Rất muốn phản bác lại nàng, nhưng nhìn vào đôi mắt mịt mờ hơi sương của nàng, hẳn chợt cảm thấy những lời trách móc không sao thoát ra khỏi miệng. Có lẽ nàng xuất thân từ tầng lớp bình dân, không có quan niệm đẳng cấp và ý thức cao ngạo, ưa thích khói lửa nhân gian, ngóng trông hồng trần náo nhiệt, vậy có gì sai chứ?

“Không được.” Hắn nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, gấp thức ăn cho nàng. “Ăn đi.”

Nàng không nói gì, lặng lẽ ăn cơm.

Ăn xong một bát, thị nữ dâng lên bát khác, nàng nhận lấy, rồi tiếp tục lẳng lẳng ăn.

Ăn xong, lại tiếp tục...

Hắn đột ngột gác đũa xuống.

Đũa bạc đặt lên bát ngọc phát ra tiếng vang lạnh lạnh, khiến nàng giật mình, mở to đôi mắt nhìn hắn. Một hạt cơm vẫn dính trên cằm, trông nàng vừa buồn cười lại vừa kinh ngạc. Hắn nhìn gương mặt nhỏ nhắn của nàng gần như bị che khuất sau mớ tổ yến thịt vịt cải trắng, ha miệng nhưng không biết phải nói gì.

Lát sau, hắn căn dặn quản gia đứng đằng sau.

“Mời mấy vị tiên sinh ở ngoại thư phòng không về kinh qua đây.” Lại bảo, “Đám Lưu Nguyên ở nội ngoại viện gần đây cũng rất khổ cực, ai rảnh rồi không có ca trực cũng mời cả đến đây đi, bản vương kính họ một ly rượu.”

Nàng lộ rõ vẻ vui mừng, khiến hần cũng mềm lòng, lại nghĩ nàng chưa bao giờ gặp mấy người phụ tá của mình ở ngoại thư phòng, rất dễ mất tự nhiên, do dự trong giây lát rồi bảo: “Nguyễn lang trung và được đồng của ông ta đã ăn cơm chưa nhỉ? Người mời luôn bọn họ qua đây ăn cơm chung đi.”

Ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua, quản gia nhận lệnh, kính cẩn cúi gập người.

Nói là “mời sang”, đương nhiên phải qua vô số lần kiểm tra mới có thể tiến vào.

Nàng không biết điều này, nhưng cũng hiểu đây là sự nhượng bộ lớn nhất của hần - Dẫn sao trong toàn bộ Phổ Viên bây giờ cũng chỉ có những người này miễn cưỡng được coi như “khách”.

Chẳng mấy chốc, những môn khách và đám hộ vệ có máu mặt kia đã tới, ai nấy vừa mừng vừa lo, run run rẩy rẩy ngồi chiếu dưới. Lại chờ thêm một lúc nữa, Nguyễn lang trung mới dẫn theo được đồng của ông ta bước vào.

“Tiểu Ngốc.” Nàng vừa thấy được đồng đã tươi cười rạng rỡ, vẫy tay gọi y, “Lại đây, ngồi xuống bên cạnh ta...” Đột nhiên cảm thấy câu này không thỏa đáng, bèn quay sang nhìn Tấn Tư Vũ với vẻ ướm hỏi. Hần nghe được câu ấy, vốn đang nhú mày, nhưng thấy nàng kịp thời phát hiện ra chỗ không ổn, cũng biết quay đầu lại hỏi ý mình, vẻ mặt kia khác nào thê tử hỏi ý trượng phu, chợt cảm thấy hoan hỉ trong lòng, cười nói: “Qua đây đi.”

Tiểu Ngốc không chút khách khí bước qua, Nguyễn lang trung mỉm cười nhìn y, lắc đầu, quay sang cáo tội với Tấn Tư Vũ. Hần nói: “Tiên sinh hết lòng hết sức vì Thước Dực, ta còn chưa có dịp cảm ơn tiên sinh, cần gì phải khách khí.” Ra hiệu cho quản gia dẫn ông ta ngồi vào vị trí đối diện với mình.

Bàn rất dài rất rộng, các ghế kê cách nhau rất xa, nói là ngồi bên cạnh chứ thực ra vươn tay cũng không với tới. Khai tiệc nàng không để ý đến người khác mà rót một ly rượu nâng lên trong tay kính Tấn Tư Vũ, một hơi uống cạn, ôn nhu nói: “Cung chúc Vương gia phúc thọ vạn năm, năm nào cũng vui vẻ như ngày hôm nay.”

Tấn Tư Vũ nhìn những ngón tay trắng như tuyết của nàng đang nâng chén ngọc, phản chiếu lấp lánh dưới ánh đèn, không thể nhìn ra là tay trắng hơn hay chén trắng hơn. Một ly rượu trôi xuống bụng, gương mặt đã hơi ửng hồng, an nhàn trầm tĩnh như bông hoa soi mình xuống nước. Hắn vội mỉm cười nâng chén, chưa uống đã cảm thấy lòng mình mịm mờ như khói mỏng, hơi ngà ngà say.

Nàng ngồi xuống, bấy giờ mới cầm chiếc muôi cán dài múc canh cho Tiểu Ngốc, nói: “Đây là canh sò tươi, vào mùa này ở đây rất hiếm có, Tiểu Ngốc người nếm thử đi.”

Thiếu niên kia không chờ thị nữ dâng lên tận nơi mà lẳng lặng tự nâng bát, uống từng ngụm từng ngụm một cái vô cùng cẩn thận, dường như đang thưởng thức mùi vị sò tươi mà người sống ở phương Bắc rất khó được nếm trải.

Y cụp hàng mi dài xuống, không nhìn đến bất kỳ ai, chỉ nhìn những mẫu sò tươi trắng như tuyết bồng bềnh giữa bát canh.

Y vừa mới ăn cơm cùng Tông Thần trong căn viện của mình, nghe Tông Thần căn dặn tất cả mọi việc y phải làm đêm nay, chợt nghe tin Vương gia mời cả hai cùng đón giao thừa. Việc này vốn không nằm trong kế hoạch của bọn họ, lúc ấy Tông Thần thoáng kinh ngạc, chỉ sợ mọi chuyện càng thêm rắc rối. Hai người lo lắng chạy tới nơi, cứ định ninh sẽ xảy ra biến cố gì, nhưng vừa bước vào cửa đã thấy nàng ngẩng đầu lên, nhìn sang họ nở một nụ cười ấm áp.

Chạm phải ánh mắt như vậy, y của dĩ vãng vốn luôn vô tri, không hiểu rõ thế giới nội tâm của người khác, bất chợt hiểu ra tâm ý của nàng.

Nàng muốn đón Tết cùng y.

Cùng y nếm trải không khí ấm áp nơi hồng trần, khói lửa chốn nhân gian. Giữa hơi ẩm bùng bùng và bầu không khí vui tươi trong sảnh đường, trải qua một cái Tết y thật sự có người bầu bạn.

Những tháng năm trong dĩ vãng, dầu có nhiều người hơn nhưng chẳng ai có thể lại gần thế giới của y. Thế giới cô tịch mà trống rỗng của y chẳng thể nhuộm lên năm màu rực rỡ của pháo hoa huyền ảo đêm Giao thừa.

Nhưng đến Tết năm nay, y dẫn thân vào hiểm địa, đi giữa hang ổ kẻ thù tràn đầy nguy hiểm, vào thời khắc không thích hợp nhất trước khi hành động, nàng lại khẳng khẳng làm chuyện lớn mật là cho y nếm trải cảm giác này.

Phải chăng nàng cảm thấy thời gian cứ trôi mãi, vận mệnh lang bạt lênh đênh, chẳng ai biết mai sau còn có thể xảy ra chuyện gì, cũng chẳng ai biết năm sau có còn ở bên nhau hay không, cho nên mới muốn quý trọng những gì trước mắt mà chung hưởng thời khắc này?

Y chậm chậm uống canh, tuy rất ghét mùi vị đặc thù của thủy sản nhưng vẫn uống hết sức ngon lành.

Nàng mỉm cười nhìn y bằng ánh mắt thân thiết, như niềm vui giản đơn của tất cả những người cô độc tìm thấy bạn bè hợp ý.

Tấn Tư Vũ cảm thấy sự chăm chú đặc biệt của thiếu niên này khi ăn uống khiến người ta rất thích thú, nhất thời nổi hứng, cũng tự tay gắp cho Tiểu Ngốc vài miếng thịt, nói: “Đây là món thịt kho chao Hồng Hương do bếp trưởng hạng nhất của Phổ Viên làm, là món mềm mịn tươi ngon nhất, có lẽ người chưa bao giờ được ăn. Nào, ăn đi.”

Một gắp của hân có ba miếng thịt.

Tay Tiểu Ngốc thoáng khựng lại giây lát.

Nguyễn lang trung đang ngồi uống rượu phía đối diện, bàn tay nâng chén cũng thoáng khựng lại, nháy mắt sau đã mỉm cười đứng lên, cung kính nâng chén mời rượu Tấn Tư Vũ.

Ông ta định lấy việc mời rượu để thu hút sự chú ý của Tấn Tư Vũ, bởi ông ta không dám chắc sau đó Tiểu Ngốc sẽ làm gì, đang dự tính đến chuyện xấu nhất.

Ba năm trước có lần người hầu của y quên quy tắc tám miếng thịt, y đã ném bát cơm vào hố phân.

Bây giờ nếu y ném bát cơm này vào hố phân thì sẽ khơi lên sóng to gió lớn.

Nguyễn lang trung nâng ly rượu, ngón tay ngấm ngấm giữ chặt đáy chén, liếc nhìn Tiểu Ngốc bằng khóe mắt, ngoài mặt còn phải mỉm cười với Tấn Tư Vũ.

Tiểu Ngốc cúi đầu, nhìn đăm đăm vào mấy miếng thịt ấy không hề động đũa.

Ánh mắt của Tấn Tư Vũ đã nghi hoặc lướt qua.

Nguyễn lang trung dẫu đang cười, nhưng nhìn kĩ sẽ thấy đáy mắt lóe ra tia lạnh lẽo, vị trí đứng của ông ta cũng hơi biến đổi.

Tiểu Ngốc đột ngột đứng lên.

Tấn Tư Vũ và Nguyễn lang trung đều sửng sốt.

Chỉ thấy thiếu niên kia đứng lên, quay sang Tấn Tư Vũ khom lưng một cái, sau đó ngồi xuống, lẳng lặng ăn hết ba miếng thịt kia một cách nghiêm túc và cẩn thận.

Thái độ của y khi ăn thịt và ăn canh xem ra hoàn toàn không có gì khác biệt.

Tấn Tư Vũ rất vui, cười nói: “Ai cũng nói tâm trí y không bình thường, nhưng ta thấy y cũng là kẻ hiểu chuyện, chẳng trách được Thước Dực Nhi yêu mến.”

Đám khách mới vội vàng nịnh hót, tăng bốc trắng trợn, ai nấy đều nói mấy câu đại loại như đức của Vương gia khiến kẻ đần độn bốn phương cũng được cảm hóa. Thước Dực cô nương lẳng lặng nghe, trong ánh mắt lóe lên một tia sáng long lanh.

Nguyễn lang trung trầm ngâm ngồi xuống, ngón tay nói lỏng, ánh mắt lướt qua Tiểu Ngốc đang ăn ba miếng thịt một cách nghiêm túc và cẩn thận, thoáng chốc ánh mắt ông ta ào ào cuộn sóng, phức tạp khôn tả.

Chẳng ai hiểu rõ sự cố chấp và khép kín của người kia hơn ông ta. Mười mấy năm qua, ông ta đã dốc hết y thuật tuyệt thế, dùng mọi thủ đoạn mà chưa bao giờ nhen lên được một tia sáng trong lòng y. Trần gian nhốn nháo đã từng phơi ra trước mắt y rõ ràng như vậy, song y vẫn hoàn toàn không thấy.

Nhưng lúc này đây, tận mắt chứng kiến y bước từng bước ra khỏi làn sương mù, hướng về khung cảnh tươi sáng, bước từng bước rời bỏ sự cố chấp của mình, hướng về người duy nhất trên đời có thể sưởi ấm y, ông ta cũng không biết mình nên mừng hay nên lo.

Y học được cách ăn ba miếng thịt, cũng học được cách ép bản thân khom lưng trước kẻ thù.

Có gặt hái, nhưng đồng thời cũng mất đi cuộc đời phức tạp.

Bữa tiệc đêm Giao thừa năm ấy, có người ăn uống thịnh soạn trên ngôi cao, cùng đón năm mới giữa vòng vây kẻ địch.

Bữa tiệc đêm Giao thừa năm ấy, có người hòa mình vào bạn bè uống rượu quây phá từng bình trong phòng thị vệ, nâng ly rượu chạy loạn xạ khắp nơi, đứng dưới chân tường ở ngoại viện nâng chén mời rượu với vầng trăng xa.

Bữa tiệc đêm Giao thừa năm ấy, có người xếp hàng nhận cơm trong nhà ăn tập thể, ngồi trên bậc thềm đá xanh trước cửa thư phòng nội viện ăn bữa cơm nguội ngất, nhớ lại dĩ vãng với những lần bái lạy theo nhóm, thường yến trên đại điện, vĩnh viễn ăn không đủ no, về nhà mới dùng bữa cơm Giao thừa trống vắng.

Bữa tiệc đêm Giao thừa năm ấy, cứ thế mà trôi qua.

Ăn xong bữa cơm Giao thừa, Tấn Tư Vũ dìu nàng trở ra, đích thân khoác áo choàng cho nàng, nói: “Sắc trời đã tối, đến lúc bắn pháo hoa rồi.”

Hai người đi men theo con đường, đêm nay ven hồ Bích Y nằm nơi ranh giới giữa nội viện và ngoại viện đã dựng lên một sân khấu tựa vào giả sơn, quây màn gấm, che lên mái lều ấm áp. Vương gia có lệnh, đêm nay chung vui với con dân, cho phép người trong Phổ Viên từ trên xuống dưới không về nhà đều được đến xem kịch, nhưng không cho họ tiếp cận trong vòng mười trượng quanh căn lều ấm. Trong mười trượng ấy, bố trí những thân vệ tinh nhuệ nhất mang đến từ kinh đô và phủ binh do huyện nha Phổ Thành điều đến. Tấn Tư Vũ nói, hộ vệ trong Phổ Viên đã vất vả cả năm trời nên đêm nay sẽ không gánh vác nhiệm vụ hộ giá nặng nề nhất nữa mà chỉ bảo vệ vòng ngoài thôi. Những thân vệ kia vây quanh lều ấm trong ba lớp ngoài ba lớp, một giọt nước cũng không lọt, mà chuột muốn chui vào cũng rất khó khăn.

Ngoài bộ phận có thể theo hầu thì hộ vệ Phổ Viên và các cấp hạ nhân trong vương phủ đều bị thân vệ ngăn lại ngoài phạm vi mười trượng. Đáng lẽ Nguyễn lang trung và được đồng cũng nằm trong số khán giả đứng ngoài mười trượng, nhưng đã được mời tham gia tiệc tối, nên khi tan tiệc cũng rất tự nhiên nhập bọn với những môn khách kia, đi theo Vương gia đến ngoại viên mà không bị ai chú ý nhiều.

Ven hồ Bích Y đông vui náo nhiệt, ngoại trừ những kẻ đang làm nhiệm vụ theo lệ thường thì hơn mấy trăm hộ vệ và người hầu kẻ hạ đều có mặt đông đủ. Lão Lưu cũng nằm trong số đó, sáng nay gã đã trực thay cho người khác, nên đến tối những người đi xem kịch cũng không tiện bắt gã ở lại. Lão Lưu ôm trong lòng một bình rượu, tay áo chứa đầy đậu phộng, ném vào miệng một hạt đậu lại nhấp một hớp rượu, trông hết sức thảnh thơi.

Đứng cạnh gã là một tên tiểu tư quét dọn, hẩn xoa xoa đôi tay sừng vù vì hôm nay phải quét quá nhiều, ai oán nhìn lão Lưu mà lão Lưu vẫn vờ như không thấy.

Lại đi thêm một đoạn nữa, sẽ thấy tay tiểu tư thư phòng Cầu Thư đang bình thản đứng dưới một gốc cây già, tựa lưng vào thân cây, mỉm cười như có như không nhìn về hướng nội viện. Đèn lồng tỏa ánh sáng rực rỡ chiếu vào đôi mắt y, toát lên sắc nước biển ảo huyền hoặc.

Tên tiểu tư quét dọn cứ bám lấy lão Lưu, đã vài lần muốn xông đến trước mặt gã nhưng đều bị Cầu Thư liếc mắt cản lại, miệng hẩn lập tức bĩu ra.

Bỗng phía trước xôn xao, mọi người đều đưa mắt nhìn sang. Lão Lưu đang nhai đậu phộng hết sức vui vẻ, đột nhiên bất động.

Cầu Thư đứng thẳng dậy.

Phía trước, được ngọn đèn lồng hình quả dưa dẫn đường, một toán người vây quanh một đôi nam nữ bước ra. Nam đội mũ vàng đeo thắt lưng

ngọc, dung mạo ôn nhã, hiển nhiên chính là Tần Tư Vũ. Nữ vóc người thanh mảnh, khoác áo lông cáo trắng như tuyết, thoáng lộ ra váy xòe màu vàng sậm, sóng mắt lay động, lúm đồng tiền ẩn chứa sắc xuân, một viên ngọc chạm hình hoa đỏ thắm rủ xuống giữa mi tâm, che đi vết bầm màu đỏ, đồng thời tôn lên gia thịt trắng hơn tuyết.

Bốn bề vang lên tiếng hít thở rõ rệt, họ đều nghe nói Thước Dực cô nương danh tự hết sức tầm thường kia được Vương gia vô cùng yêu mến, cũng biết nhan sắc nàng hiển nhiên rất đẹp, nhưng cũng không ngờ lại đẹp đến thế.

Chẳng trách Vương gia định lực cao thâm, cuối cùng lại rơi vào hương sắc ôn nhu của tù bình này.

Lão Lưu khom nửa người, há hốc mồm, một viên đậu phộng đang nhai dở rơi ra khỏi miệng gã.

Tên tiểu tư quét dọn đứng bên cạnh gã chán ghét nhảy ra xa, nhưng cũng không kiềm chế nổi mà đưa mắt liếc về hướng kia, lại liếc thêm cái nữa.

Đây là lần đầu tiên hai người được thấy dung nhan đích thực của nàng, có chút kinh ngạc vì sắc đẹp vượt quá tưởng tượng, lại càng chấn động vì bản thân gương mặt đó.

Chỉ e lão Lưu còn chấn động mạnh hơn một chút – Gã luôn đinh ninh tiểu di nhà mình là cô gái mặt vàng kia, gã chưa bao giờ cảm thấy nàng xấu, cũng cảm thấy không thất nhiệt phải đẹp hơn làm gì. Bây giờ nàng không những đẹp hơn tiêu chuẩn đẹp một chút, mà chết một nỗi gương mặt đó đẹp đến mức kinh thế hãi tục.

Cũng may đây là đất Đại Liêu, chứ nếu ở vương phủ nhà ai kia bên Thiên Thịnh thì chỉ e sẽ đồn ngả vô số người.

Lão Lưu há miệng hớp gió nửa ngày trời, mới chờ người lui lại một bước, lẩm bẩm trong miệng: “Con bà nó chứ, nữ nhân này lúc nào cũng giấu mặt với ta, con bà nó chứ, nhưng ta không trách nàng, con bà nó chứ với gương mặt này đổi lại là ai cũng phải che kín mít.”

Tên tiểu tư quét dọn sững sờ rất lâu, bỗng dừng trong mắt toát ra vẻ mừng rỡ điên cuồng. Hắn vỗ tay, thầm nghĩ quá giống quá giống. Lẽ nào năm đó Hoàng đế đã từng chiếm đoạt mẫu thân nàng, lẽ nào nàng cũng chảy dòng máu hoàng gia, như thế chẳng phải là thân huynh muội với Vương gia sao, quả thực là quá tốt quá tốt rồi.

Còn Cầu Thư phía bên kia căn bản không nhìn vào mặt nàng – Y là người đầu tiên nhìn thấy gương mặt thật của nàng, cảm giác chấn động đã qua từ lâu. Ánh mắt y chỉ xoáy vào bên hông nàng, nơi đó có một bàn tay đặt vào vị trí không nên đặt.

Rồi ánh mắt lại chuyển đến đôi môi đỏ thắm của nàng, thầm nghĩ tư vị đêm đó thật ra rất tuyệt...

Ngoài đám đông tâm tư ai nấy đều nổi sóng, trong đám đông nàng đứng đó mỉm cười, ánh mắt hơi lướt qua phạm vi bên ngoài mười trượng, rất tản mạn, hời hợt như chuồn chuồn điểm nước, không nhìn ra rốt cuộc nàng đang nhìn đi đâu.

Lúc này thân vệ đã mang pháo hoa tới, Tấn Tư Vũ tự tay ôm nàng đốt một quả, dây lửa cháy xèo xèo, ánh sáng mong manh lóe lên rồi vụt tắt, chiếu vào đôi năm nữ đang mỉm cười nhìn nhau, quả là một cảnh tượng vô cùng mỹ lệ.

Lão Lưu tung đậu phộng ngày càng nhanh, uống rượu ngày càng gấp.

Tên tiểu tư quét dọn bữu môi, cảm thấy tuy không muốn nhìn nữ nhân này đứng sánh đôi bên chủ nhân, nhưng nhìn nàng đứng sách đôi cùng kẻ khác cũng không hề dễ chịu.

Cầu Thụ và Tiểu Ngốc đứng sau lưng nàng lại chỉ lặng lẽ nhìn bàn tay châm lửa pháo hoa của nàng, chẳng thèm liếc nhìn kẻ khác lấy một cái.

“Xèo!”

Đêm xuân gió thổi nghìn hoa nở, rồi rơi rụng xuống như một cơn mưa sao. Khắp bầu trời tràn ngập ánh sáng xanh đỏ tím vàng, như phượng hoàng kéo theo dải đuôi hoa lệ lướt qua chân trời. Có vài dải mây hoang hốt vờ vụn, tỏa sáng rực rỡ trong màn đêm mướt mà như tơ lụa. Bông pháo hoa khổng lồ bảy màu lộng lẫy chiếu đỏ rực nửa bầu trời, che kín vòm không phía trên Phố Viên tràn ngập bóng người như nê nếm cối.

Dưới ánh sáng lấp lánh, đám đông đen kịt ngấm đầu say sưa ngắm những dải màu xán lạn biến ảo phía chân trời. Từng vệt từng vệt màu bay ngang qua đoàn người, phản chiếu sắc mặt mơ màng của họ, thấp thoáng nghe có tiếng đi đùng vang lên. Bên ngoài kho vường đường như cũng phối hợp ăn ý, chỉ nghe tiếng pháo dây nổ giòn giã, pháo hoa bay vút lên cao lần lượt vang lên ở từng phương trời, từng góc tường. Tuy vẫn không sánh bằng sự phồn thịnh của Phố Viên, nhưng cũng như thêu hoa trên gấm, góp vui vào không khí náo nhiệt này.

Dưới một trời pháo hoa, nàng đột nhiên nhắm nghiền hai mắt, lẩm bẩm câu gì đó trong miệng.

Dưới pháo hoa, có vài người đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt ngưng đọng mà bình tĩnh.

Trong thời khắc pháo hoa Phố Viên rực rỡ hơn ráng chiều, khắp thành nổ pháo đón mùa xuân, mọi nhân mã ẩn nấp trong Phố Thành cũng đã bắt tay hành động.

Tiếng pháo nổ át đi tiếng kêu thảm thiết, ánh sáng từ pháo hoa che mờ ánh lửa đỏ. Trong thời khắc bốn bề rực sáng ấy, có đốt mấy căn nhà châm

mấy mồi lửa cũng không ai phát hiện ra, đại quân đóng bên ngoài thành cũng sẽ không vì thế mà dễ dàng xuất động.

Dưới trời pháo hoa nàng khe khẽ lẩm nhẩm, trong tiếng pháo vang rền không ai nghe thấy nàng nói gì cả, nhìn sắc mặt nàng lại giống như đang ước nguyện. Tấn Tư Vũ nhìn nàng với ánh mắt tràn đầy yêu chiều.

Mong năm tháng trôi qua, ngày nào cũng được thấy hoa nở như hôm nay.

Pháo hoa chưa tàn, hắn đã ôm nàng đi đoán đố đèn. Hắn dĩ nhiên tinh thông những trò vui này, mà nàng lại không am hiểu, nhiều lần đoán sai, rồi lại nổi máu ăn thua, đi đoán từng cái đèn một, nhất định phải tìm ra câu đố mình có thể trả lời.

Bỗng nàng dừng lại dưới một ngọn đèn.

Đây là một ngọn đèn kéo quân, câu đố viết kín bốn bề, chậm chậm xoay chuyển.

Câu đố rất đơn giản: Một lòng bổ nhiệm ngoại thích, Lữ Hậu ắt có dị tâm.

Đoán một chữ.

Nàng trầm ngâm đứng dưới gốc cây, hơi nghiêng đầu. Tấn Tư Vũ bước lại, cười hỏi: “Sao thế, đoán ra câu đố này rồi à?”

“Câu đó khó như vật thiếp làm sao đoán nổi chứ.” Nàng cười đáp, “Thiếp đang ngắm những hình vẽ thú vị trên đèn kéo quân.”

Tấn Tư Vũ ngẩng đầu nhìn lên, bức họa này cũng không có gì kỳ lạ, là đồng cỏ lau rộng lớn mênh mông dập dờn dưới ánh trăng, có cánh chim trắng uyển chuyển lướt qua giữa một trời lau bay phơ phất. Đây cũng là

một bức họa cực kỳ bình thường, chẳng qua Tết các năm trước hay vẽ những bức tranh kiểu như em bé cát tường, năm nay trông thấy dạng tranh này chợt cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái lạ kỳ. Tranh vẽ trên nền đèn kéo quân, khi đèn chầm chậm xoay, lông chim và bông lau dập dờn phảng phất như đang bay lên, khiến người ta mơ hồ cảm thấy những sợi lông trắng kia đang chầm rãi rơi vào cổ mình.

Khi nhìn đến câu đố, hần cảm thấy câu đố cũng như bức tranh đều khác biệt so với số còn lại, bèn vẫy tay gọi quản gia tới hỏi: “Đèn này là do kẻ nào làm?”

Quản gia nheo mắt ngắm nghía ngọn đèn một lúc, bối rối đáp: “Vương gia, rất nhiều ngọn đèn được mua từ bên ngoài về, mọi người phụ giúp treo lên, thực sự không biết...”

Tấn Tư Vũ phất tay ra hiệu cho hần lui xuống, đưa mắt nhìn lại đã thấy nàng nhẹ nhàng cất bước về phía ngọn đèn tiếp theo, cũng không nhìn lại ngọn đèn này thêm một lần nào nữa.

Hần đi theo nàng, chớp mắt trong lòng hần nảy lên đáp án của câu đố đèn ấy.

Tiếc.

Khu đố đèn đặt dưới tán cây ven bờ hồ, còn sân khấu lại dựng phía đối diện, dựa vào một tòa giả sơn.

Trong căn lều ấm áp đã trải đệm gấm dăng điểm tâm, bốn bề là những chậu than hồng rực.

Hai người ngồi trong lều, nàng chọn bữa một vở kịch, gánh hát Trường Xuân phía đối diện đứng từ xa bái lạy. Sau một tiếng mào đầu lạnh lạnh như ngọc vỡ, bầu không khí huyền ảo trong Phổ Viên trở nên yên tĩnh hẳn.

“... Hoa tàn oanh tạc, sống hoài biết mấy độ xuân. Quê hương vạn dặm, khói nước nghìn trùng, cứ sao tin thư xa cách tìm chẳng được. Một thân, nhẹ nhẹ bay như tơ liễu trong tuyết.”

Có người bay lên tựa tơ liễu, từ đất tuyết vượt qua cổng thành cao rộng, nhoáng lên thành một vệt đen.

Trong lều ấm nằng nghiêng người bàn luận với hãn về vở kịch, giọng điệu có vẻ thích thú, khen gánh hát Trường Xuân quả là danh bất hư truyền. Hãn vuốt mái tóc nàng, hứa hẹn chỉ cần nàng thích thì có thể xem kịch thường xuyên.

“... Ráng tàn tan hết, trăng non mới lên, ngắm đỉnh núi la khóa mây chiều.”

Ánh kiếm lạnh lẽo lóe lên trên nền trời đèn hoa rực rỡ, có người ngã xuống khỏi cổng thành, vẽ lên một vệt màu tươi sáng lên mặt tuyết.

Nàng nghe đến mê mẩn, ngậm một quả chu(*) mà quên ăn. Quả chu đỏ rực không đẹp bằng sắc thắm trên môi nàng. Hãn ngậy ra nhìn, cũng không biết mình đang xem kịch hay đang ngắm người.

(*)Một thứ quả quý hiếm trong tiểu thuyết, trăm năm nở hoa trăm năm kết quả, khi quả chín sẽ có màu đỏ rực

“...Đây là cơn gió mát trong lành, kia khe nước suối chảy quanh thôn làng.”

Một đoàn người áo trắng như tuyết đi trong đồng tuyết mênh mông, xa hơn một chút là trấn Phượng Lai nơi giáp ranh giữa Đại Liêu và Thiên Thịnh. Những binh sĩ mặc giáp trắng hành quân không gây một tiếng động, ngựa ngậm gỗ mềm, cật tiếng thở phì phò trong đêm đen, thở ra sương mù tựa hoa tuyết. Con đường hành quân này dần dần uốn lượn hướng về phía đại doanh quân Liêu nằm bên ngoài Phố Thành.

Cuối cùng nàng cũng nhận ra hắc đang thất thần, bèn mỉm cười lườm hắc một cái. Hắc ngượng ngùng quay đi, không biết trên đài đang hát gì.

“... Phóng mắt chân trời cổ nhân đâu, trái tim bằng sắt cũng u sầu. Chỉ buồn lợi nhỏ che mờ mắt, kiếm chút hư danh chẳng bền lâu.”

Cổng thành, phong hỏa đài, kho vũ khí, kho lương thảo, dịch trạm, huyện nha Phố Thành, Binh Mã ti Phố Thành ... Tất cả những cơ quan trọng yếu của Phố Thành chỉ để lại rất ít người trực đêm nhân thời gian nơi lỏng trong đêm Giao thừa; tất cả những nơi có thể ảnh hưởng đến sự yên ổn cũng như hoạt động truyền tin của Phố Thành đều có bóng đen qua lại như con thoi, xới tung mọi thứ.

Nàng đích thân rót trà cho hắc, mười ngón thon dài. Hắc nhận chén trà, thuận thế nắm lấy tay nàng không buông, nàng liền mỉm cười cúi đầu xuống.

“...Âm thầm nhớ tình nhân, hứng gió nhìn trăng vui yếm ả, nháy mắt đã thêm sâu ly hận. Đêm nay mình ngai, chăn đơn trăn trở, ai còn sống yên?”

Ánh kiếm lóe lên lại thu về, một người ngã xuống, lập tức có người lẳng lặng kéo hắc đi. Có người bay lên cực lẹ, gỡ hết đèn lồng đỏ treo dưới mái hiên cong, thay bằng những chiếc chuông gió đeo tua đỏ.

Nàng đút cho Tấn Tư Vũ một miếng bánh quýt, hắc mỉm cười trả lại nàng một miếng mứt ngọt, muốn dùng môi hôn cho nàng, nhưng ở đây có quá nhiều người, không thể mặt dày được.

“... Mà tiêu sầu, ngăn phiền muộn. Yên lòng chậm chậm bước lên, đêm nay tá túc cho yên thân này...”

Từng bóng người tụ tập bên ngoài Phố Viên, chui vào một căn phòng cũ, rồi biến mất trong một địa đạo đã đào xong từ thửa nào.

Hắn nhẹ nhàng bóc hạt dưa cho nàng, đưa nàng nhân hạt dưa.

“... Chỉ có cảm ơn và tiếc hận, vạn năm vẫn chẳng hóa bụi trần...”

“Rầm...”

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 72: Nghiêng Thành Giải Cứu

Type: Mèo Băng

“Rầm”

Nghe như tiếng pháo hoa bùng nổ, nặng nề mà không rõ rệt, suýt nữa đã chìm trong tiếng chiêng trống vang trời.

Khi nghe âm thanh này trầm trầm vang lên, nàng đang ghé tái hăn nói vài câu êm tai của cô gái nhỏ. Hăn mỉm cười lắng nghe nhưng vẫn liếc mắt ra hiệu cho thủ lĩnh thân vệ.

Thủ lĩnh thân vệ cảm thấy âm thanh kia hình như vang lên ngay bên sát mình, bèn cầm kiếm đứng lên, cảnh giác tìm kiếm khắp nơi.

Trên đài, vai Đán(*) đang ai oán tung ống tay áo dài ra, vẽ lên một đường cong mềm mại giữa không trung, kế đó chậm chậm ngã xuống thành thế ngọa như duyên dáng như một cây cầu cong, nửa che nửa đậy lúm đồng tiền kiều diễm, nhẹ nhàng trái ống tay áo dài, mỗi ánh mắt đều chất chứa nét phong lưu.

(*) Đán: Vai nữ chính trong kinh kịch, do diễn viên nam thủ vai.

“Hay lắm!”

Đám người mê xem kịch mà vỗ tay đến sững vù.

Lại thêm một âm thanh trầm trầm lẫn vào tiếng vỗ tay như cuồng phong bão táp, vai Đán trên đài đang định đứng lên, chợt “ây da” một tiếng.

Người đứng dưới đài còn chưa kịp phát hiện thì ông chủ của gánh hát Trường Xuân đã biến sắc, đang định nghĩ cách che đậy, ánh đèn trên sân khấu chợt mờ đi. Thủ lĩnh thân vệ cho rằng tiếng động vừa nãy hẳn phải bắt nguồn từ trên sân khấu, bèn vung tay lên, dẫn theo thân vệ rào bước chạy lên đài.

Tấn Tư Vũ đứng phắt dậy, nhìn lên sân khấu diễn kịch.

“Xì xì xì!”

Những ngọn đèn lồng xung quanh bỗng đồng loạt tắt ngóm.

“Đoành đoành đoành!”

Trong khoảnh khắc đèn lụi tắt, những ngọn đuốc treo lên cây lơ lửng trên đầu mọi người liền nổ tung, đốm lửa bay đầy trời, rơi trên mái lều, lập tức thiêu cháy căn lều dựng toàn bằng vải gấm.

Tiếng nổ bùng đoành vang lên không ngớt, đốm lửa bay ngang dọc khắp nơi, làm cho người ta hoa mắt. Có đốm lửa bắn xa hơn mười trượng, khiếm đám hạ nhân bị thân vệ ngăn cản bên ngoài gào lên hoảng hốt rồi thi nhau bỏ chạy. Người quá đông, người bên ta ta đạp người, trong nháy mắt đã loạn thành một mối bòng bong. Tất cả phủ binh và thân vệ phụ trách bảo vệ Phổ Viên lập tức chạy như bay về phía căn lều ấi.

Nhưng thân vệ vừa phải để ý sân khấu, vừa phải để ý đến căn lều, còn phải ngăn cản dòng người kinh hoàng chạy trốn lung tung, chưa kể còn bị những đốm lửa bắn ra từ những ngọn đèn nổ khiến cho đầu váng mắt hoa, gần như không phân biệt được phương hướng. Trong cơn hỗn loạn họ đâm sầm vào nhau lại bị đoàn người chen lấn, khiến đội ngũ vốn chỉnh tề như song sắt phải tức tốc tản ra, Đông một nhóm, Tây một nhóm, không biết phải đi đâu mới đúng.

Bốn bề hỗn loạn, biến cố xảy ra sát nách, chỉ nghe những tiếng kêu gào hoảng sợ vang lên không ngừng. Trong Phổ Viên như vừa mở một nồi cháo mà con người là hạt gạo đang sôi sùng sục, người chen ta ta lấn người, rất nhiều người há miệng ra mà chẳng biết mình đang kêu gào gì, chỉ tùy tiện bộc lộ nỗi sợ hãi trong lúc này. Người quá đông, phần lớn trong số này đều đang gào thét, sóng âm như trời long đất lở, át đi tất cả các âm thanh khác.

Trong thời khắc biến cố kinh người vừa nổ ra, hỗn loạn mất khiến người ta lúng túng nhất, chỉ có một người không loạn.

Tấn Tư Vũ.

Hắn chỉ làm một chuyện.

Giữ chặt lấy Thước Dực Nhi của hắn.

Gần như đúng lúc âm thanh trầm đục như có như không kia vang lên, hắn đã chuyển ghế ngồi chặn đường Thước Dực rút lui. Khi vai Đán trên dài “ây da” một tiếng, hắn mỉm cười đưa cho nàng nhân hạt dưa mới bóc, nhưng cũng lập tức nắm tay Thước Dực.

Vị trí hắn nắm giữ cực kì chuẩn xác, chính là uyển mạch.

Vị trí kia đừng nói là người đã mất võ công, cho dù có võ công thì dưới một trảo này cũng bị chấn động đến nỗi không còn chút sức lực.

Thước Dực cô nương bị tóm trúng cổ tay, nhưng không hề tỏ ra kinh hoảng. Nàng cup mắt xuống nhìn cổ tay mình, lại ngược lên nhìn hắn, trong tích tắc ánh mắt đã chuyển màu đau thương.

Nàng cười cười, nói: “Ngài nắm chặt quá, làm thiếp đau rồi.”

Tấn Tư Vũ ngán người. Vụ gây rối tối nay tuy nằm ngoài dự liệu hẳn, bởi suy cho cùng thời tiết hôm nay rất không thích hợp để cứu người, nhưng hẳn vẫn không hoàn toàn đánh mất sự cảnh giác, từ đầu đến cuối chưa bao giờ để mình ngồi cánh Thước Dực quá xa. Kẻ gây rối tất nhiên là vì nàng, chỉ cần khống chế được Thước Dực thì dù chúng có gây rối ở phạm vi lớn hơn cũng chắc chắn phải trở về tay trắng. Mà đại quân của hẳn đóng ngoài thành cũng không phải hoàn toàn không chuẩn bị, đến lúc thích hợp sẽ bắt cá trong lưới, truy sát trong đêm tuyết rơi, kiểu gì cũng trốn không thoát.

Chẳng ngờ từ khi âm thanh ấy vang lên nàng vẫn không hề nhúc nhích, ngoài mặt cũng tỏ ra kinh ngạc hết như những người khác. Chẳng ngờ khi bị hẳn nắm tay như thế, trong ánh mắt nàng không phải sợ hãi mà là đau thương.

Lẽ nào... mình thật sự hiểu lầm nàng ư?

Ý niệm này nảy lên trong đầu hẳn như một vệt sao băng thoáng qua. Hẳn sững sờ, còn chưa kịp suy nghĩ, chợt nghe “đoành” một tiếng.

Không giống như những âm thanh vang lên lúc trước, hùng tráng mà trào dâng, hồn hậu hùng mãnh, như thiên thần đánh chiếc trống khổng lồ trên trời, vang lên âm thanh rầm rập chấn động bốn bề xa xôi!

Âm thanh ngay sát bên người.

Tấn Tư Vũ ngoái đầu lại, Hoàng tử Đại Liêu đã kinh qua vô vàng sóng gió, xưa nay vẫn luôn điềm tĩnh, trong giây lát đã trợn tròn mắt!

Dâng trào!

Là dâng trào thực sự!

Từng con sóng lớn gào thét xô bờ, ào ào cuốn tới với khí thế mãnh hổ phá cũi, con nước xiết mang theo vụn băng thẳng tiến, cuốn qua hoa cỏ ven bờ, cuốn qua màn che đèn rụng, cuốn qua đám đông bốn phía, dâng trào mãnh liệt, nhắm thẳng đến căn lều ấm!

Hồ Bích Y nằm đối diện căn lều đã nổ tung!

Trong chốc lát mọi người đều quên phản ứng, nào là sân khấu nào là đồ đèn nào là thích khách đều là thủ đoạn thông thường, rối loạn một lúc là có thể trấn áp được. Nhưng bất cứ ai dù thế nào cũng không thể ngờ tới, lại có người ra đòn sấm sét dời sông lấp bể, dốc ngược hồ Bích Y trong tình huống này!

Ra tay thật hoành tráng!

Bờ hồ do quay lưng xuống nước, chẳng ai có thể ngang nhiên đập nước mà đến, do đó không an bài thị vệ, nhưng có rất nhiều gia đình hộ vệ đứng rải rác ven bờ xem kịch. Bấy giờ khi nước trong hồ đột ngột cuốn lên, có rất nhiều người lập tức bị xô ngã.

Các thân vệ trái lại phản ứng rất nhanh, không hề sợ hãi vung đao xông lên. Nhưng đao kiếm chỉ có thể chém vào thực thể mà không động được vào sức mạnh tự nhiên hùng hồn không thể chế ngự. Cảm giác bị dòng nước ào tới giống như chùy lớn đánh trúng ngực, bị nhấn xuống đáy nước song không đủ khả năng chống đỡ. Mà thế nước này vẫn không hề chậm lại, “rầm: một tiếng, đã xô đổ căn lều ấm!

Tất cả mọi chuyện chỉ xảy ra trong nháy mắt, mọi người quá khiếp hãi, đa số còn chưa kịp phản ứng lại. Tấn Tư Vũ chỉ kịp ngoái đầu đã trông thấy dòng nước hung mãnh xô nát căn lều mình ngồi, kéo theo khung lều mà màn trướng đổ ập xuống đầu, đập mạnh đến nỗi đầu óc choáng váng, lồng ngực nghẹt thở, mắt nổ đom đóm. Sức mạnh tự nhiên to lớn không

ngần ngại va thẳng vào tay hắn, khiến tay hắn trơn tuột đi, cổ tay Thước Dực mà hắn vẫn luôn nắm chắc đã không thấy đâu nữa.

Tấn Tư Vũ lập tức trở tay chụp lại, trong tay chỉ còn dòng nước trống trơn. Lờ mờ nhớ lại vừa rồi mình đã nghe tiếng Thước Dực hô lên kinh ngạc, hắn gắng gượng mở mắt ra, rút trường kiếm đeo bên hông, nhưng chỉ thấy bốn bề nước chảy hung hãn, những tấm màn gấm treo trên lầu đều rời ra trong nước, chậm rãi trôi qua trôi lại. Đỏ thắm, vàng mơ, tím nhạt, xanh biếc, những dải gấm màu sắc rực rỡ trông như vô số con cá chép gấm khổng lồ bơi chầm chậm quanh người. Nước hồ ngày đông lạnh thấu xương cốt, gây cho hắn cảm giác từ ngón tay cho đến trái tim đều đông cứng lại.

Tâm trí vẫn chưa rối loạn, hắn biết dòng nước này chỉ chảy một lúc là thôi, mau mau thoát ra khỏi nơi này là không sao nữa. Nhưng người đứng trong nước chẳng những động tác chậm chạp, mà hắn còn loáng thoáng trông thấy đáy nước có người bơi thoăn thoắt như cá, sai tay một nhịp đã đến nước mặt, thò tay ra kéo thắt lưng hắn.

Tấn Tư Vũ thoáng giật mình. Hắn ứng biến cũng coi như nhanh nhẹn hiếm thấy, biết đối phương không tấn công vào chỗ yếu hại mà tóm lấy thắt lưng mình ắt phải có lý do, bèn vung trường kiếm lên, cắt đứt thắt lưng.

Thắt lưng rơi xuống đất, loáng thoáng nghe một tiếng “vù”, bấy giờ nước chảy cuồn cuộn, chẳng nhìn ra cái gì hết. Tấn Tư Vũ lại nở một nụ cười lạnh lẽo, nhưng tiếng cười còn chưa dứt, hàn quang đã lóe lên, Phân Thủy Thích (*) nhắm thẳng vào ngực hắn!

(*) Loại đao dáng nhỏ thon dài, được chế tạo riêng để dùng trong nước.

Tấn Tư Vũ vội vàng gắng gượng lùi về phía sau theo dòng nước, còn tâm trí đâu mà nhớ đến chuyện đi tìm Thước Dực. Hắn lùi rất nhanh, nhưng kẻ truy đuổi còn nhanh hơn, hai bên thuận theo dòng nước cuốn xa

mấy trượng, hàn quang tỏa ra từ Phân Thủy Thích vẫn không ngừng bám sát, nhanh như ánh chớp. Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, sắc máu đỏ nhàn nhạt loang ra. Tấn Tư Vũ ra sức xoay người, trên cánh tay một vết máu chậm chậm chảy dài, song hắn không có thời gian lo liệu vết thương, bèn vươn tay ra xé một mảnh gấm trôi. Màn trướng đỏ thắm bỗng bành mở ra, che khuất thân hình hắn.

Người kia võ công cao cường, mà hình như cũng hiểu rất rõ về cấu tạo cơ thể người, đã ra tay là nhắm vào toàn chỗ yếu hại. Hắn chẳng thèm để ý đến tấm màn che người Tấn Tư Vũ, giơ tay đâm một nhát, vẫn đâm trúng vị trí trái tim.

“Xoẹt.”

Chỉ nghe một tiếng trầm thấp của vật nhọn đâm vào da thịt, người kia ra tay chuẩn xác kinh người, trong sắc nước đèn đục dưới ánh sáng mờ chợt lóe lên một tia sáng bạc.

Nghê như có người khe khẽ rên.

Lúc này sau một thoáng kinh hồn dưới đáy nước, chẳng ai nhìn thấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Xung quanh có một vài hộ vệ không bị nước đập trúng cũng đã phản ứng lại, chia ra một nhóm đi quản thúc đám đông, nhóm còn lại tính đường cứu Tấn Tư Vũ. Khi sự việc xảy ra thì vừa hay Lưu Nguyên đang đi giải, nghe tiếng nổ ùng ùng chạy về đến nơi liền kinh hãi đến há hốc miệng. Thấy đoàn người ngâm mình giữa dòng nước, phân tán mỗi người một nơi, hắn vội vàng giậm chân kêu to: “Vương gia ở dưới đáy nước căn lều, mau cứu mau cứu! A, có một người bay lên rồi!”

“Vút!”

Roi này đánh cho Lưu Nguyên sung sướng đến run rẩy, xoay người lại đã thấy Đại vương nhà mình một tay chống nạnh một tay cầm roi, mày dựng ngược mắt trợn lên nhìn hắn.

Lưu Nguyên vô thức muốn nhào tới túm ống quần gã, cảm thấy kỹ xảo vung voi của Đại vương hôm nay phát huy vô cùng đặc sắc, đánh cho người ta ngứa ngáy, mê hồn đến phát điên, hai mắt lóe sáng, sắc mặt ửng hồng lao tới, run rẩy nói: “A a người tốt, người thật đẹp!”

“Có thoải mái hay không hả!” Lão Lưu đại vương quất tới một roi. “Đánh người vào chỗ này sẽ cực kỳ sung sướng, phải không!”

“Phải!”

“Vút!”

Lão Lưu vung roi quất vào huyện Thiên Linh trên đỉnh đầu, đánh cho Lưu đoạn tụ hôn mê bất tỉnh, tiện tay nhét hắc vào một cái lỗ trên tường.

Đêm nay Khắc Liệt cũng ở bên ngoài, có người đẩy xe lăn của hắn ra, đặt ở một nơi không xa căn lều ấm. Mấy ngày gần đây Khắc Liệt trông có vẻ đã sắp nói chuyện được rồi, đêm nay mấy lần chỉ vào căn lều ấm a a đòi vào nhưng bị thị nữ ngăn cản. Khi dòng nước ập tới, thị nữ trông nom cho hắn bị đẩy ra, xe lăn bị xô đổ trên mặt đất. Khắc Liệt vùng vẫy trong nước, may mà túm được xe lăn mới không bị đẩy đi xa. Hắn ra sức bám chặt vào xe lăn, cũng không biết dòng nước đã khai mở bộ phận nào đang bị phong bế, a a một lúc lại chật vật thốt ra một câu mơ hồ: “Nàng là...”

“Nàng là ai?”

Trong đám đông hỗn loạn không ai nghe thấy hắn nói gì, nhưng lại có một người ôn nhu thân thiết hỏi hắn câu này. Khắc Liệt ngẩng đầu lên, liền thấy một nam tử vận áo xanh đội mũ tròn, tuy toàn thân cũng ướt đẫm nhưng trông không hề chật vật, đang cúi người hờ hững nhìn hắn.

Trong đôi mắt y là tuyết rơi lạnh lẽo phủ kín vạn dặm giang sơn, trên mặt đất nở đầy những đóa mạn đà la màu vàng nhạt.

Bị một ánh mắt như thế bao phủ, Khắc Liệt chợt cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, còn lạnh hơn cả nước hồ ngày đông trôi qua người ban này.

Hắn ngẫm hiểu ra bèn kéo xe lăn ra sức che chắn bản thân. Nhưng khi xe lăn vừa kéo lại, hắn thấy trên mặt ghế đóng bằng gỗ có bàn tay đột ngột xuyên qua.

Bàn tay kia cứ như mọc ra từ cái xe lăn, bình tĩnh xuyên qua mặt ghế, rồi tiếp tục đâm về phía trước, xuyên qua yết hầu vốn đã có một lỗ thủng.

Lần này, Khắc Liệt không may mắn như trước nữa.

Ngón tay kia sức mạnh ổn định, cứng rắn như kim cương đâm vào yết hầu, không chút do dự nhẹ nhàng móc ra.

“Cạch”

Tiếng yết hầu bị móc gãy thật ra không ai nghe được, trong khung cảnh ồn ào náo loạn như thế, dù có là tiếng nổ cũng không dễ dàng nghe thấy. Nhưng Khắc Liệt lại nghe rất rõ tiếng yết hầu mình bị móc ra, bị bẻ gãy dưới ngón tay cứng cáp như kim cương này.

Nghe như tiếng cành cây khô giòn mùa thu bị tuyết mùa đông đè gãy.

Những ngọn yêu hỏa hưng phấn và hoảng loạn trong đôi mắt kia dần dần lụi tắt, đôi mắt nhỏ dài yêu mị dần dần ngưng lại thành một màu đen chết chóc.

“Người đã sống thêm hai tháng mười bảy ngày, vậy là khá lắm rồi.” Người kia hờ hững rút ngón tay ra, lau sạch lên gương mặt đẹp đẽ như nữ tử của Khắc Liệt, rồi bỏ đi không vội không gấp.

Khắp nơi lênh láng nước, cảnh tượng rối bời. Những người ngã xuống đất bị bước chân hỗn loạn của kẻ khác giẫm tới giẫm lui, không ai biết

chuyện tuyên án và kết liễu xảy ra trong một góc khuất.

Trong một góc khác, tên tiểu tử quét dọn lướt qua như một vệt khói mờ, nghiêng trái ngả phải né tránh những người đang chen lấn xô đẩy, vẩy tay một cái, một đám người từ ven hồ bơi xuôi theo dòng nước tới đây, bám theo hăn chạy ra ngoài. Chạy mãi đến một góc trong hoa viên nằm ở phía Tây Bắc của hậu viện, nơi đây có một đôi sư tử đá gác cửa, tên tiểu tử Ninh Trường tuyệt không động đến cánh cửa bên trái mà ôm đầu con sư tử đá bên phải xoay ba vòng, “Cạch” một tiếng, sư tử lún vào, lộ ra một cánh cửa nhỏ hẹp.

Ninh Trường vung tay lên, nhóm người này vội vàng rào bước đi xuống, chẳng bao lâu đã ôm ra một nữ tử đầu tóc bù xù sắc mặt nhợt nhạt, chính là Hoa Quỳnh.

Cô không hề hô hoán hay giãy giụa, chỉ cau mày quan sát Ninh Trường đeo mặt nạ, âm thanh tuy yếu ớt nhưng ngữ điệu lại vô cùng tinh táo. “Các người đến cứu ta?” Quay đầu nhìn đám đông hỗn loạn đằng xa, cô nheo mắt hỏi: “Ám hiệu trong quân, báo lên đi.”

Ninh Trường chống cằm, trước đó hăn còn không đồng tình chia lực lượng đi cứu một nữ nhân mà hăn thấy hoàn toàn không liên quan trong thời điểm vội vã gấp gáp này. Nhưng bây giờ nghe được câu nói ấy, hăn lại mỉm cười.

“Quả nhiên xứng đáng là bạn tốt của nàng ấy, quả nhiên xứng đáng để điện hạ cứu cô ra.” Hăn cười hì hì, “Ngài ấy nói nếu không cứu cô ra cùng, thì có cứu được Phượng Tri Vi cũng vô ích.” Nói rồi vén mặt nạ lên.

Hai người vốn quen biết nhau ở Hoàng Hải, Hoa Quỳnh liếc nhìn hăn, hừ lạnh một tiếng rồi hỏi tiếp: “Tri Vi không sao chứ?”

“Chẳng biết có sao hay không, cứu nàng ấy không phải nhiệm vụ của ta.” Ninh Trường nói, “Nhiệm vụ của ta chính là cứu cô ra khỏi thành, nhưng

hiện giờ ta cảm thấy có điều không ổn.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều xẹt qua một tia bất an – Nơi giam giữ Hoa Quỳnh, dù có hai con sư tử hai bên trái phải hư hư thực thực, dù đêm nay đông vui náo nhiệt, mọi người đều rủ nhau đi xem hát, cứ cho là nước hồ Bích Y dâng trào đã thu hút tất cả hộ vệ đến đó, nhưng không lý gì nơi này chẳng còn lấy một bóng người.

Người đã đi đâu cả rồi?

“Mặc kệ nó, chúng ta đi thôi.” Ninh Trừng giậm chân. “Dưới lòng đất nơi giam giữ cô và căn viện nơi Phượng Tri Vi ở toàn là sắt tấm, chúng ta không tài nào đào địa đạo vào được, cuối cùng mới bày ra kế cho nổ hồ. Chúng ta đã quan sát rồi, địa thế của hồ Bích Y cao hơn những nơi khác một chút, chúng ta phải mất hai tháng ròng rã mới lặng lẽ đào được một địa đạo thông đến ngọn giả sơn ven hồ, nhân lúc hỗn loạn mà nổ ba lần, nổ ra một lỗ hổng không lớn, nước hồ sẽ chảy thẳng đến căn lều của Tần Tư Vũ. Chỉ tiếc không thể dốc hết nước trong hồ ra, bằng không đã đủ nhấn chìm toàn bộ Phổ Viên, sáng khoát biết mấy.”

Hắn công Hoa Quỳnh chạy ra, rất nhuần nhuyễn tránh né những trạm gác ngầm và cơ quan bốn phía, cười bảo, “Trong căn viện này có rất nhiều cơ quan, hoặc chúng ta đã thuộc hết hoặc đã bị Hách Liên đại vương tè cho hỏng rồi... Ha ha!”

Bóng người xẹt qua, nhanh như một tia điện một luồng sáng. Có người cảm nhận được hình như có làn gió lướt qua đỉnh đầu mình, nhưng ngẩng đầu lên chỉ thấy bầu trời sao bát ngát.

Dòng nước hung mãnh nhất đã trôi qua, mấy người đội trưởng thân vệ của nội viện có vai có vế, ban nãy còn theo Vương gia ăn bữa tiệc giao thừa, giờ lợi qua nước bùn chạy tới, kêu to. “Cứu Vương gia! Mở hết các

loại cơ quan! Đóng cửa! Báo hiệu cho trong thành ngoài thành biết! Phong tỏa đường... Ấy da!”

Âm cuối cùng nội dung rõ ràng không ổn, nhìn sang đã thấy hắc ômbụng ngã lăn xuống đất. Một đám tiểu thị vệ như rắn mất đầu, dẫn người bắt tay vào khuôn căn lều ấm đã biến dạng đi chỗ khác. Chợt thấy một bóng đen vút qua, dưới đáy căn lều đã đổ có mấy bóng người vọt ra, mỗi người chạy về một hướng khác nhau. Bọn thị vệ xông tới, đẩy những cái khung lều bằng tre vỡ lung tung và lớp trướng gấm nặng trĩu, lôi Tấn Tư Vũ ra từ dưới trướng, toàn thân hắc thẫm đầm máu tươi và bùn đất, trông nhếch nhác vô cùng.

Trên người Tấn Tư Vũ toàn máu là máu, sắc mặt hắc tái xanh, tóc tai ướt sũng dính bết trên trán, xem ra cực kỳ gay go. Các thân vệ cảm thấy trước mắt tối sầm, thậm chí thôi tiêu rồi. Còn đang nóng lòng suy nghĩ Vương gia hoảng ở nơi này thì ta biết phải ăn nói thế nào, chợt thấy Tấn Tư Vũ mở mắt ra.

Thân vệ mừng rỡ, liên tục í ới gọi nhau, Tấn Tư Vũ xoa xoa lên vị trí lồng ngực của mình, nở một nụ cười lạnh lẽo, ho khù khụ vài tiếng rồi rống sức quát thật to: “Đuổi theo!”

Các thân vệ cuống quýt nhảy dựng lên đuổi theo, rồi lại không biết rốt cuộc nên đuổi theo hướng nào mới đúng. Họ chỉ chăm chăm chia quân ra đuổi theo mấy bóng đen này mà chẳng ai để ý trong khoảnh khắc mấy bóng đen bỏ Tấn Tư Vũ dốc sức chạy ra, đã có vài bóng người đi về phía ngọn giả sơn ven hồ Bích Y.

Tấn Tư Vũ lau đi lớp bùn đất bám trên mặt, nhìn đăm đăm vào căn lều và sân khấu bị nước xô đến nghiêng ngả xiêu vẹo, lại nhìn dòng người kinh hãi chạy tán loạn trong Phổ Viên, ánh mắt lướt qua một tia phần hận và âm hiểm. Chợt hắc nâng tay áo, rút ra một đoạn pháo tín hiệu ngắn rồi kéo dây chốt.

“Xoẹt.”

Một vệt kim quang vụt sáng trên bầu trời, còn sáng hơn và hoa mỹ hơn pháo hoa nổ khắp thành. Một vệt thẳng tắp như kiếm vàng, nháy mắt đã đâm thủng đêm đen.

Hách Liên Tranh nhân cảnh loạn lạc, phối hợp với đám thuộc hạ xông vào đánh ngã tất cả thị vệ ở ngoại viện. Gã đang chạy tới nơi tụ họp ở ngoại thành thì bỗng ngạc nhiên ngẩng đầu.

Ninh Trừng công Hoa Quỳnh trên lưng, bắt chập tất cả chạy theo con đường Hách Liên Tranh đã mở, lao thẳng ra bên ngoài Phố Viên, cũng ngửa mặt nhìn trời.

Trong một góc nào đó, nam tử lạng lẽ dắt một người chạy trốn giữa đám đông hỗn loạn, cau mày.

Phía bên kia, Tấn Tư Vũ được thân vệ đỡ dậy, nhìn ra bên ngoài Phố Viên, nghe thuộc hạ báo tin Khắc Liệt bị giết, Hoa Quỳnh được cứu đi. Hắn siết chặt trong tay một vật gì đó trông như viên ngọc màu sắc kỳ quái, khẽ cười lạnh: “Hay, hay, lật nghiêng hồ Bích Y, nổ đèn đỏ, đả thương đào kép, huy cơ quan, hạ độc thị vệ, cứu người cần cứu còn không quên giết người cần giết... Làm nhiều việc cùng lúc, bản lĩnh cũng khá lắm! Nhưng ta còn muốn xem, liệu các người có thể thoát khỏi Phố Thành này hay không!”

“Muốn thoát ra khỏi Phố Thành thì không khó.” Có người ngồi xổm trên lối vào địa đạo trong căn phòng cũ nằm ngoài Phố Viên, nói với hai người đang bò ra khỏi địa đạo: “Chỉ e muốn đi xa lại chẳng dễ chút nào.”

Người lên tiếng là Tông Thần, hắn mặc một bộ đồ lặn bên trong ngoại bào, tay cầm đôi Phân Thủy Thích. Thấy Cố Tiểu Ngốc ôm Phượng Tri Vi chui ra, hắn nhìn lướt qua mặt nàng, rồi vội vã nhét một viên thuốc vào trong miệng nàng.

Phượng Tri Vi từ đầu đến cuối vẫn luôn che miệng ho khù khụ, trong lúc đó vẫn hươ hươ tay bày tỏ lòng cảm kích. Tông Thần đắm đắm nhìn nàng, thờ dài nói: “Tấn Tư Vũ canh giữ cô quá chặt, rốt cuộc đành phải vạch ra kế hoạch này. Cũng vì cân nhắc đến sức khỏe của cô, chỉ e cô không chịu nổi nước hồ mùa đông dội lên đầu nên mới trì hoãn một thời gian, chờ cô khỏe lên một chút mới dám động thủ. Bây giờ cô cảm thấy thế nào?”

Phượng Tri Vi lại cười cười, vẫy vẫy tay, ý nói ta không sao cả.

Cố Tiểu Ngốc bước tới, lấy một miếng vải khô đã chuẩn bị sẵn sàng từ cái tủ trong căn phòng cũ. Ý muốn giúp nàng lau tóc, còn định cởi y phục nàng, giúp nàng thay quần áo khô, nhưng bị nàng ra sức cự tuyệt, lùi dần lùi dần. Cố Tiểu Ngốc kinh ngạc ngừng tay, không hiểu vì sao Phượng Tri Vi lại đột ngột trở nên xa cách như vậy.

Tông Thần cũng bước vào, đưa cho Phượng Tri Vi một tấm áo choàng. Áo choàng siêu dài siêu rộng gần như nhấn chìm thân hình Phượng Tri Vi. Nàng vui mình trong tấm áo choàng ấy, ngay đến lời nói hơi thở cũng không thoát ra được.

Phượng Tri Vi cảm ơn, rồi lập tức hỏi: “Vì sao đi xa lại chẳng dễ?”

“Tấn Tư Vũ hình như còn có hậu chước, đây là một kẻ cẩn thận.” Tông Thần đáp, “Tuy chúng ta chọn một ngày ít khả năng nhất, ngày người ta lơ lửng nhất để ra tay, nhưng ta nghi ngờ ngay trong hoàn cảnh này hẳn vẫn còn một chút phòng bị. Ví như ta biết Cận vệ doanh của Tấn Tư Vũ hai ngày trước hình như đã đi đâu đó, nhưng không biết là nơi nào.”

Phượng Tri Vi “ừm” một tiếng, sắc mặt có vẻ dăm chiêu, đang định nói gì đó thì lại nghe tiếng gió nổi lên vù vù. Một người vóc dáng cao to có đôi mắt híp dẫn theo vài người khác chạy vào, vừa trông thấy Phượng Tri

Vi đã giang rộng hai tay, khê hô lên: “Trường Sinh Thiên, tiểu di của ta!” Định thi triển tư thế sói vồ, lại bị Cố Tiểu Ngốc tung cước đá bay ra ngoài.

Phượng Tri Vi nở nụ cười nhàn nhạt, trong ánh mắt thấp thoáng thần sắc quái lạ. Tông Thần hỏi Hách Liên Tranh: “Đám Ninh Trừng đã thoát khỏi thành rồi à?”

“Con đường họ đi khác với chúng ta, hẳn đưa Hoa Quỳnh chạy thẳng ra ngoại thành. Ta đã cảnh cáo hẳn, nếu dám giở trò thì ta sẽ ngáng chân chủ nhân hẳn.” Hách Liên Tranh giọng âm u.

Để phân tán mục tiêu, mọi người vốn không hẹn đi chung với nhau. Tông Thần gật đầu, nói: “Đêm dài lắm mộng, Tri Vi, nếu cô chịu đựng được thì chúng ta sẽ khởi hành ngay.”

Phượng Tri Vi gật đầu, nhưng vẫn không lên tiếng. Hách Liên Tranh cười bảo: “Ta còn cô vợ đang ở nhà chờ ta, cũng không xa nơi này lắm. Ta sai Tam Chuẩn đi đón nàng ta, mọi người cứ đi trước, ta ở đây đợi nàng ta một lát.”

Phượng Tri Vi quay sang nhìn gã bằng ánh mắt ngờ vực, Hách Liên Tranh bèn nhe răng cười với nàng: “Bẩm Đại phi, ta vừa cưới tiểu thiếp thứ ba ở Phố Thành, nếu nàng không ngại thì hôm khác ta sẽ bảo nàng ấy đến dâng trà sữa cho nàng.”

“Bà ba? Mặt ngài dày quá, rõ ràng là bà năm mà.” Tông Thần cười mắng một câu, nhưng cũng không dây dưa thêm nữa, ra hiệu cho Cố Nam Y công Phượng Tri Vi. Nàng lại đột ngột nói: “Tiểu Ngốc toàn thân ướt sũng, công ta sẽ không thoải mái. Tiên sinh, lúc trước ngài mặc đồ lặn, trên người không dính nước, ta đành phiền đến tiên sinh vậy.”

Cố Nam Y và Tông Thần đều ngẩn người, Cố Nam Y cúi đầu nhìn y phục ướt sũng nước của mình, chẳng nói chẳng rằng, vội vàng vận công

hong khô y phục. Tông Thần liếc mắt nhìn Phượng Tri Vi, đáp: “Được thôi.”

Quay sang nói với Hách Liên Tranh không ngoái đầu lại, chấp tay nhìn theo bóng lưng nhóm người Tông Thần biến mất trong màn đêm, lạnh lùng hỏi: “Vẫn chưa tìm thấy sao?”

Tam Chuẩn cúi đầu, đáp: “Dạ, tôi đã tìm khắp nơi mà chẳng thấy Giai Dung cô nương đâu, có lẽ là...”

Gã không nói tiếp, nhưng trong lòng mọi người đều rõ, những nơi Giai Dung có thể đi, ngoại trừ căn “nhà” này thì chỉ còn Phổ Viên.

Hách Liên Tranh ngẩng đầu nhìn trời, chỉ trầm tư trong giây lát rồi nói: “Các người đuổi theo bọn họ, lập tức rời thành.”

Tam Chuẩn vẫn không hề nhúc nhích, nhìn bóng lưng Hách Liên Tranh. “Vương, ngài...”

“Đi!”

Không ai nhúc nhích, Tam Chuẩn im lặng không nói gì nữa. Gã biết mình không thể kéo Đại vương đi, nhưng Đại vương cũng đừng hòng đuổi gã đi được.

Hách Liên Tranh thở dài, xoay người lại nói: “Không sao đâu, bây giờ bên kia vẫn còn rối loạn, ta nhân cảnh loạn lạc tiến vào đưa người ra, sẽ không gặp chuyện gì đâu.”

Mọi người vẫn phớt lờ lời gã nói, Hách Liên Tranh cười cười bất lực, cảm thấy mình càng ngày càng mất khí chất của đại vương.

Một hàng người quay đầu chạy thẳng về hướng Phổ Viên.

“Vương, cố sao ngài lại...” Vừa chạy nhanh như tên bắn, Tam Chuẩn vừa buột miệng hỏi ra cây này. Gã nhìn ra trong ánh mắt Đại vương là nỗi khao khát được đi cùng Tông tiên sinh và Đại phi.

Hách Liên Tranh mím môi trầm mặc.

Hồi lâu, trong bầu không khí tràn ngập mùi pháo hoa lẫn mùi thuốc nổ, mới nghe loáng thoáng câu trả lời gần như là độc thoại.

“Nàng gọi ta một tiếng phu quân.”

Trong bầu không khí ngập mùi pháo lẫn mùi thuốc nổ, Phượng Tri Vi nằm trên lưng Tông Thần, chạy một mạch như bay ra khỏi thành.

“Phổ Thành lúc này đây có thể nói là một tòa thành chết.” Tông Thần mở miệng, “Tất cả những con đường có thể truyền tin tức một cách thuận lợi đều đã bị người của chúng ta khống chế.”

“Nhưng chỉ cần An vương còn sống,” Tư thế của Phượng Tri Vi có phần quái lạ, đầu nàng cách lưng Tông Thần một khoảng rộng, cứ như e sợ hơi thở của mình sẽ thổi bay tóc hăn. Nàng chậm rãi nói, “Thì mọi chuyện vẫn còn biến số.”

Tông Thần lặng thinh, lát sau mới thở dài: “Xin lỗi, ta không thể giết chết hăn. Dù ta đã đâm trúng chỗ yếu hại của hăn nhưng vẫn không giết được hăn.”

“Đây không phải vấn đề của ông.” Phượng Tri Vi mím môi nghiêng đầu, giữa mái tóc hơi rối, lộ ra thái dương có phần xanh xao. “Nếu hăn dễ dàng bị giết chết như thế, thì lúc trước khi thay y phục cho hăn ta đã ra tay rồi. Trên người hăn mặc bảo giáp hộ thân, đôi Phân Thủy Thích của ông có thể nói là binh khí thần kỳ, nhưng cũng không thể đâm thủng hoàn toàn.”

“Ừm... cũng may hắn chắc là đã trúng độc.” Một lúc sau Tông Thần mới nói, “Sớm muộn gì cũng chết.”

Phượng Tri Vi im lặng, lát sau lại chột hỏi khẽ: “Tiên sinh, ông nói xem ta nên chết sớm hay là chết muộn?”

Tông Thần chấn động, quay phắt lại, mở miệng song không thốt nên lời.

“Y thuật của tiên sinh đứng đầu thiên hạ, không thể không nhìn ra vấn đề của ta.” Phượng Tri Vi mỉm cười: “Chất độc có thể làm ông bó tay, thì độc đến chừng nào đây?”

“Nếu ta đã dốc hết sức lực để cứu cô ra thì chắc chắn sẽ cứu được.” Tông Thần hạ giọng đáp: “Tông Thần hạ giọng đáp, “Lẽ nào cô còn chưa tin ta?”

“Không phải ta không tin tiên sinh.” Phượng Tri Vi im lặng một lát, rồi đột ngột rút tay ra. “Xin lỗi tiên sinh, nãy ta vừa tìm được một cuốn sách trong túi ông đeo bên hông.”

Nàng cầm trong tay một cuốn sách mỏng, hương hương trước mặt Tông Thần. Sách chỉ vón vẹn một hai trang, ngoài bìa viết Thế tuyệt chi thuyết.

Lưng Tông Thần lại cứng ngắc.

“Đây không phải độc.” Phượng Tri Vi nhìn nội dung bên trong cuốn sách, dịu dàng nói, “Đây là song sinh cổ, nghe nói là loại cổ đã thất truyền từ lâu, có người bảo loài cổ này xuất hiện sớm nhất trong bộ tộc Phù Phong sống trước thời Đại Thành. Nữ Vương đời đầu của Phù Phong trọn kiếp không gả chồng, dốc hết tinh lực cả đời chỉ để tạo ra loài cổ này. Không ai nhìn thấy, cũng không ai biết cách tạo cổ và giải cổ, chỉ lờ mờ biết loài cổ ấy tên là song sinh, có vinh cùng hưởng, có nhục cùng chịu, một khi chia lìa, người trúng cổ sẽ trở thành độc nhân... Theo truyền thuyết nữ vương

chế ra loài cổ này không nhằm hại người cũng không để cứu người, chỉ để khuây khỏa nỗi tịch mịch mãi khó tan trong lòng... Trong phút lâm chung nàng đã nói, dù có song sinh cổ, nhưng thế gian liệu có bao nhiêu người sống chung đôi chết chung mồ? Nghe nói nàng đã tiêu hủy loài cổ này, ai ngờ... Nó vẫn còn tồn tại...”

“Thất truyền đã mấy trăm năm...” Tông Thần im lặng rất lâu, cuối cùng mới mở miệng đầy cay đắng. “Ngay cả ta cũng không nhận ra, nhưng trong lòng chúng ta đều mơ hồ nghi hoặc, tại sao Tấn Tư Vũ tỏ ra không hề sợ hãi? Tại sao dám nạp cô làm thiếp? Ta thừa nhận hẳn phòng bị rất kĩ càng rất cẩn thận, tuyệt không có chỗ nào khả nghi, nhưng ta luôn cảm thấy đáng ra nên cẩn thận hơn chút nữa mới đúng. Mãi đến vừa rồi, khi nước trong hồ chảy về phía căn lầu, ta đi ám sát hẳn, Phân Thủy Thích của ta lẽ ra có thể đâm thủng bảo giáp hộ thân không quá dày dặn, nhưng trong nháy mắt ta chợt nhìn ra trên huyết Thái Dương của hẳn có một vết màu xanh đậm.”

Phượng Tri Vi trầm mặc, ý cười thấp thoáng.

“Ta chợt nhớ đến Phù Phong song sinh trong truyền thuyết. Ta nhớ loáng thoáng mình đã từng đọc trong quyển sách nào đó rằng loại cổ này không màu không vị, không có bất kỳ dấu hiệu rõ rệt nào, nhưng sau khi chịu lạnh sẽ xuất hiện chấm xanh dạng ngưng kết. Thế nên ta do dự giây lát, Tấn Tư Vũ liền thừa cơ trốn chạy. Sau đó ta càng nghĩ càng thêm nghi hoặc, nửa đường quay lại tìm được quyển sách này, rồi thấy cô cũng có một vết xanh ở vị trí tương tự thì mới dám khẳng định.”

Phượng Tri Vi thở dài.

“Tri Vi, loài cổ này chưa bao giờ được sử dụng, cho nên cũng chưa ai nghiên cứu cách giải.” Tông Thần ngoái đầu lại thành khẩn nói, “Nhưng cô phải tin vào ta, cho ta thời gian, ta có thể giải được.”

“Nhưng trước đó thì sao?” Phượng Tri Vi im lặng giây lát, rồi miệng cười mà mắt chẳng cười. “Có một độc nhân giữa đội ngũ của các ông, mà chính bản thân nàng cũng không biết độc sẽ truyền sang người khác theo con đường nào, có thể là tiếp xúc, có thể là ăn chung, thậm chí có thể chỉ là hít thở chung một bầu không khí... Quả là đáng sợ, Tông Thần, chúng ta sẽ bị diệt toàn quân.”

Tông Thần cương quyết lắc đầu. “Không, Tri Vi, cô nên biết ta là người của Hiên Viên thế gia, trong thiên hạ không có chứng bệnh nào Hiên Viên thế gia không thể chữa trị. Để ta bảo mọi người cẩn thận một chút, sẽ không sao đâu.”

“Không, cổ không phải bệnh, cũng không phải lĩnh vực ông am hiểu nhất. Hơn nữa ta có thể cảm nhận được, vừa nãy khi ta thoát ra khỏi địa đạo, Tấn Tư Vũ đã phát động cổ này.” Phượng Tri Vi nói, “Nên ta mới không để Tiểu Ngốc công ta. Ông mặc đồ lặn dưới y phục, lỡ có độc gì, thì hắn cũng không đến mức xuyên qua đồ lặn tiến vào thân thể. Tiên sinh, ông không hoàn toàn nắm chắc, có phải không?”

Tông Thần im lặng một lát, trong lòng dâng lên nỗi cay đắng mơ hồ. Sáu trăm năm trước nữ vương của quốc gia vu cổ Phù Phong vốn là nhân vật xuất sắc nhất trong số các vu sư. Thời niên thiếu vị nữ tử này không thích vu cổ chỉ mê võ công, sau một lần cung biến làm mẫu thân nàng bỏ mạng, mới giật mình nhận ra bản thân không giỏi thuật vu cổ. Về sau nàng khổ luyện kinh thư bá hết danh sư, vốn có trí thông minh trời phú, lại hạ quyết tâm, còn có địa vị vương giả và tài nguyên tạo điều kiện cho nàng nghiên cứu. Một người như vậy, dốc hết tinh lực cả đời chỉ để chế tạo ra một loài cổ duy nhất, thì loài cổ đó há sao dễ giải cho được?

Dù tổ tiên hãn đội mồ sống dậy, chỉ e cũng phải bó tay hết cách trước loài cổ này...

“Người của chúng ta quá quan trọng, việc chúng ta cần làm cũng quan trọng không kém...” Phượng Tri Vi nằm trên lưng hắn nhẹ nhàng bảo, “Tiên sinh, ta tuyệt đối không thể để xảy ra sự hi sinh không cần thiết.”

“Không!” Tông Thần lập tức mở miệng, “Cô điên rồi à? Chúng ta phải vất vả xới tung Phổ Viên lên mới cứu được cô ra, bây giờ cô quay lại đó chính là đi chịu chết!”

“Ta trúng song sinh cổ phải không?” Phượng Tri Vi mỉm cười uể oải, “Trước đây ta vẫn hơi lo lắng, bây giờ đã không còn băn khoăn gì nữa. Dù sao đi chăng nữa, Tấn Tư Vũ cũng không thể giết ta, đúng không?”

“Hắn không hạ loài cổ này lên người cô ngay từ đầu.” Tông thần nói, “Mà hắn là khi quyết định nạp cô làm thiếp mới hạ. Cô chớ quên, loài cổ này có tuổi đời hơn sáu trăm năm, chưa biết chừng đã bị người ta cải tạo. Ta ngờ rằng cổ này chỉ có thể ràng buộc cô, chứ chưa chắc đã ràng buộc hắn. Và lại nếu hắn đã dám hạ loài cổ này thì chắc gì không nắm được cách giải, cô tuyệt đối không thể quay lại.” Tông Thần kiên nhẫn khuyên bảo nàng, “Lần này nếu cô quay lại đó thì chúng ta sẽ chẳng còn cách nào len lút tiến vào Phổ Viên nữa. Cô chỉ có một thân một mình, lại phải đối mặt với tình cảnh còn nguy hiểm hơn lần trước, mọi người chắc chắn sẽ không đồng ý. Cô cứ đi theo chúng ta, mặc thêm y phục, che đậy cẩn thận, bảo mọi người tránh xa cô một chút thì chưa chắc đã ảnh hưởng đến ai.”

“Lỡ đâu phòng bị cũng vô ích thì sao?” Phượng Tri Vi nói, “Đợi đến khi xảy ra sai lầm có nói gì cũng đã muộn. Tiên sinh, sai lầm trọn đời khó cứu vãn, ta ném trái một lần là đủ lắm rồi, không muốn nó xảy ra thêm lần nữa.”

Tông Thần trầm tư, Phượng Tri Vi lại nhẹ nhàng nói, “Loài cổ này ta cũng từng nghiên cứu một chút. Muốn gỡ chuông phải tìm người buộc chuông, điểm mấu chốt nhất định còn nằm trên người Tấn Tư Vũ. Ta không muốn sống hết cuộc đời sau lớp vỏ bọc kín mít đó, vĩnh viễn không thể lại

gần bất cứ ai. Nếu hãn có cách giải, vậy ta càng phải quay về, để song sinh không kết thành đôi.”

Tông Thần im lặng rất lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu: “Không, Tri Vi, chuyện này liên lụy quá sâu, tất cả mọi người đều đang trả giá. Diêu Dương Vũ dẫn khinh kỵ hành quân suốt một đêm, giờ có lẽ đã đến đại doanh của Đại Liêu rồi... Ta không có quyền quyết định cho cô quay lại.”

Phượng Tri Vi lặng thinh không nói, bấy giờ đoàn người đã đi đến cổng thành. Thủ vệ gác cổng thành đã bị lực lượng mai phục giết bớt một phần, nên họ ra khỏi cổng thành không mấy khó khăn. Nhưng vừa lướt lên mặt thành, Tông Thần và Cố Nam Y đã chấn động.

Ngoài cổng thành vốn có một ngọn đồi trơ trụi, cây cỏ héo úa, phủ lên một lớp tuyết đọng dày cộp. Lúc này phía trước ngọn đồi phủ kín giáp vàng như một con rồng dài, bao vây toàn bộ Phổ Thành, chính là đội thân quân Cận vệ doanh của Tấn Tư Vũ. Khôi giáp màu vàng kim đã đọng một lớp tuyết loang lổ, thương kích dày đặc trông như vô số cặp mắt buốt giá, lạnh lùng nhìn lên Phổ Thành đang rồi như canh hẹ.

HOÀNG QUYỀN

Thiên Hạ Quy Nguyên

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Cung Đại Vương Biển Ảo Trên Thành

Trên đất vẫn còn sót lại vài thi thể và những vết máu rải rác, hiển nhiên đã có người vượt qua nơi này, hẳn là nhóm của Ninh Trùng - bọn họ thoát ra sớm, thân quân của Tấn Tư Vũ nhận được mệnh lệnh chạy đến nơi còn chưa kịp bài binh bố trận, nên mới bị Ninh Trùng võ công cao cường mở đường máu thoát ra.

"Quả nhiên Tấn Tư Vũ có chuẩn bị, ban này chẳng biết chúng ta đã có mấy nhóm thoát ra ngoài." Tông Thần nói, "Sao đến giờ này mà Hách Liên Tranh còn chưa đuổi kịp?"

Phượng Tri Vi dường như đang quan sát quân đội bốn phía, chậm rãi đi vòng quanh tường thành một lượt, cuối cùng đứng lại dưới lá đại kỳ Đại Liêu ở thành lâu, bàn tay lướt qua ụ tên rất chậm rất chậm.

Tông Thần còn đang lưỡng lự không biết nên động thủ trước hay là chờ Hách Liên Tranh đến rồi mới đồng loạt xông ra, thì chợt nghe xa xa nổi lên một trận ồn ào. Kế đó một người cưỡi ngựa phi tới như bay, lao thẳng vào giữa thân quân Cận vệ doanh, hình như đang hoảng hốt báo tin gì. Lại thấy mấy vị tướng lĩnh đứng dưới đại kỳ bỗng dừng quay đầu, nhìn theo con đường người kia chạy tới.

Họ đứng rất xa nên không nhìn rõ biểu cảm, nhưng cũng cảm nhận được bầu không khí sốt ruột bất an đang bao phủ khắp Cận vệ doanh.

"Diêu Dương Vũ động thủ rồi." Tông Thần đứng trên mặt thành nói, "Kế hoạch nguyên bản là hãm cầm quân đánh úp đại doanh Đại Liêu, nhưng Ninh Dịch lại lo để một đội quân đơn lẻ thâm nhập, lỡ đâu không tiếp ứng

được, rơi vào cảnh bị vây đánh sẽ diệt toàn quân. Cho nên bọn họ hành quân gấp ba ngày ba đêm, mai phục ở hang đá phía Đông nằm giữa Phố Thành và đại doanh. Nơi đó có một con sông không rộng cho lắm, gần đây đã đóng băng cực kỳ rắn chắc. Đại doanh quân Liêu nhận được báo hiệu cảnh giới Phố Thành do Tấn Tư Vũ phát ra, ắt phải phái binh đến cứu viện, trong cơn nóng vội ắt sẽ đạp băng qua sông, sau đó..."

"Sau đó băng tan." Phượng Tri Vi cười cười, "Trong những ngày tuyết rơi như hôm nay, chẳng ai phân biệt được phía trên dòng sông đóng băng là muối hay là tuyết. Dùng muối làm tan băng, quả nhiên là cách hay."

Cận vệ doanh của Tấn Tư Vũ đứng chờ viện quân Đại Liêu cùng đến, lúc này cũng đã hơi nồm nóng. Vương gia truyền lệnh bao vây Phố Thành, ai muốn ra khỏi thành là chém hết, nhưng đợi mãi vẫn chẳng thấy ai từ trong thành chạy ra, Vương gia không xuất hiện, mà phía doanh Liêu bên kia lại bị người phục kích, chiến sự bất lợi, dựa theo quân quy thì khi chủ doanh lâm nguy tất cả những cánh quân ở bên ngoài đều phải trở về cứu viện ngay lập tức, tuyệt đối không được ngoảnh mặt làm ngơ. Cho nên lúc này họ đều vô cùng sốt ruột, do dự không quyết.

Suy nghĩ một lát, Thống lĩnh Cận vệ doanh quyết định phái người vào thành xin chỉ thị, lập tức ngẩng đầu hô vọng lên trên cổng thành: "Mở cửa!"

Quân gác cổng thành vốn rất đông, Tấn Tư Vũ nghiêm khắc lệnh cho họ không được buông lơ cảnh giác. Nhưng trong đêm Giao thừa tuyết rơi, ai cũng đình ninh sẽ chẳng có chuyện gì, nên rất nhiều binh sĩ chuồn về nhà sum họp. Các đội trưởng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, còn có vài người trốn trong thành lâu đốt lò uống rượu, từ lâu đã bị mật thám ẩn nấp trong Phố Thành giết chết. Quan gác thành trái lại vẫn còn sống, có điều cổ họng đang nằm trong tay Cố Nam Y.

Tông Thần và Phượng Tri Vi đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy lúc này không thích hợp để xông ra mà nên ngồi yên quan sát biến cố. Tông Thần lắc đầu, Cổ Nam Y đánh vào hậu tâm quan gác thành, khiến kẻ kia "a" lên một tiếng, miệng mất tự chủ há ra. Tông Thần búng ngón tay, một viên thuốc bắn vọt vào cái miệng đang há hốc của người kia.

"Cho người một viên Hoàng Tuyền đại bổ hoàn để bồi bổ đầu óc." Tông Thần mỉm cười tao nhã. "Một người thông minh như người ắt hẳn phải biết chuyện gì nên nói chuyện gì không."

Quan gác thành sợ tái mặt, liền bước ra đứng trên cổng thành hô lớn: "Là Lý Tướng quân phải không? Đây là chức trách của tôi, không dám để xảy ra sai sót, mời ngài đưa lệnh bài ra!"

"Bên trong không xảy ra chuyện gì lớn chứ?" Lý Tướng quân kia thấy hẳn đứng đó thì ngây người. "Ban nãy có người xông ra khỏi cổng thành, ta còn tưởng các người đã bị diệt toàn quân, đang tính đường xông vào trong đó đây!"

"Ban nãy mấy kẻ kia tới lui trên cao, sau một cơn gió đã lướt qua, các anh em đuổi theo không kịp, nhưng cũng không có thương tổn gì." Quan gác thành hô to đáp lời, "Hạ quan cũng thấy pháo lệnh khói vàng của Vương gia, nhưng bên trong từ đầu đến cuối không hề truyền ra tin tức, cũng không thể biết đã xảy ra chuyện gì. Trước đó Vương gia đã ban lệnh, không có chỉ dụ của ngài thì đại quân không được phép vào thành, Lý Tướng quân có hồ phù của Vương gia không?"

"Thôi khỏi đi! Chúng ta không vào thành nữa! Chẳng qua có chuyện quan trọng cần bẩm báo tận nơi với Vương gia, người cứ mở cổng thành cho hai huynh đệ vào trong là được!"

"Dạ!"

Cổng thành mở ra một khe hẹp để kiểm tra lệnh bài, hai tên lính của Cận vệ doanh thúc ngựa phi vào bên trong, cổng thành lập tức đóng lại một lần nữa.

Hai người kia đang định phi ngựa vào thành báo tin cho An vương, chợt thấy đằng sau cổng thành xuất hiện một người. Gã cười tít mắt, nói: "Mượn thân phận của các hạ xài tạm một lát."

Hách Liên Tranh chạy một mạch về nhà. Ban đầu gã định chạy đến Phố Viên trước, rồi lại nghĩ có thể Giai Dung gặp cảnh hỗn loạn sẽ lo sợ hoảng hốt, một lúc sau sẽ tự quay về nhà, bèn trở lại thêm một chuyến.

Giai Dung vẫn chưa về, Hách Liên Tranh nhú mào, để một hộ vệ ở lại trong phòng chờ nàng ta, còn bản thân thì mang theo đám Tam Chuẩn xông thẳng tới Phố Viên.

Bọn họ vừa cất bước đã có một cái bóng vút qua góc đường, một người đi tới, lau đi lớp mồ hôi nhễ nhại khắp mặt mày, thở hồng hộc hỏi: "Đại vương của các người ở đâu?"

Nghe nói gã quay lại Phố Viên để tìm Giai Dung, người kia vỗ đùi đánh đét. "Hồngбет rồi!"

Không đợi hộ vệ của Hách Liên Tranh mở miệng hỏi, người kia đã vội vàng nói: "Ta là người Sở vương điện hạ cài cắm ở Phố Thành, trước đó đã phụng mệnh tiếp ứng điện hạ. Điện hạ phái ta đến đây thông báo cho Hách Liên đại vương biết, ngài ấy đã đưa Giai Dung đi. Nhưng khi ta thoát khỏi Phố Viên đã bị trạm gác ngầm ngăn cản, trì hoãn mất một thời gian, bây giờ biết làm sao đây?"

"Đuổi theo!"

Hách Liên Tranh không hề biết những việc xảy ra sau đó, gã chạy thẳng đến Phố Viên. Vốn định ninh lúc này Phố Viên đã yên ổn trở lại, ai

ngờ vẫn như ong vỡ tổ. Thì ra tuy Tấn Tư Vũ khôn nguy đến tính mạng, nhưng lại bị ám kinh trên Phân Thủy Thích của Tông Thần đả thương, liên tục ho ra máu, thần trí cũng có phần mê man. Máu hắt ho ra có màu xanh tím, trông khá ghê người, các vị đại phu đang chạy tới chạy lui quanh giường bệnh của hắn.

Một đàn rắn mất đầu càng dễ cho Hách Liên Tranh hành động. Gã đeo chiếc mặt nạ của lão Lưu, nhân lúc hỗn loạn mà rà soát ở ngoại viện một lượt. Không tìm thấy Giai Dung, lòng gã nóng nảy bất an, thầm nghĩ lẽ nào nha đầu này trốn vào tú phòng rồi? Ngẫm nghĩ một lát, gã ra hiệu cho những người còn lại vòng ra bên ngoài tường sau của ngoại viện chờ tiếp ứng, còn mình đi thẳng vào nội viện.

Hắn chưa bao giờ bước vào nội viện, nhưng đường sá đã thuộc lòng. Hai tháng ẩn nấp không phải là vô ích, mà đã giúp hắn nắm rõ các trạm gác chìm nổi và con đường thay ca trong nội viện. Lợi dụng màn đêm, gã che che đẩy đẩy chạy thẳng một mạch đến tú phòng, nhưng tú phòng lại vắng tanh vắng ngắt, Hách Liên Tranh sừng sờ rất lâu mới giậm chân, xoay người bỏ đi.

Chuyện đã đến nước này, nếu mình còn tiếp tục lần nữa thì rất có thể sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của mọi người. Hách Liên Tranh xưa nay vẫn luôn hành động quyết đoán, nâng lên được thì cũng buông xuống được, trong lòng tuy thất vọng nhưng cũng không định tiếp tục truy tìm một cách ngu ngốc nữa. Gã âm thầm quyết định sẽ lén lút để lại vài mật thám, lựa thời cơ từ từ nghe ngóng cũng được.

Gã bước ra khỏi tú phòng, để tránh trạm gác chìm, gã chọn cách đi qua một khu vườn nhỏ trong hậu viện. Năm đối diện khu vườn nhỏ chính là Tôi Tuyết trai mà Phượng Thước Dực Nhi đã từng ở, nhưng Thước Dực chuyển đến Thính Phong hiên đã được một thời gian nên gần đây nó bị bỏ trống, chẳng ai đi về phía này cả.

Hách Liên Tranh dĩ nhiên cũng không có hứng lực lợi căn lâu cũ, người đã đi rồi, còn nhìn cái gì nữa. Gã nhảy vọt qua bờ tường, bay sát sạt bức tường sau của Tôi Tuyết trai.

Rồi gã đột ngột rơi xuống từ bờ tường.

Hách Liên Tranh rơi xuống đất, cánh mũi phập phồng trong bóng tối, đáy mắt lấp lóe tính quang, ánh mắt đảo khắp bốn bề như một con chó săn, rồi thấp thoáng vẻ đăm chiêu.

Ban nãy khi gã lướt qua một đoạn tường phía sau Tôi Tuyết trai, chợt ngửi thấy một mùi hương nhàn nhạt thân quen nào đó.

Vương đình thảo nguyên vẫn luôn cung phụng đại vu y am hiểu vu cổ, trước kia khi gã vào kinh làm con tin còn đưa theo một người như thế. Tuy gã không có hứng với thuật vu cổ, nhưng mùi bình gốm mang theo hơi tanh mà các vu sư chuyên dùng để luyện cổ lại quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Càng là thứ cổ lợi hại thì mùi vị kia lại càng nồng nặc. Mùi độc tanh tưởi do nuôi độc vật lâu ngày ngấm sâu vào từng tắc đất bùn trong bình gốm, người bình thường sẽ không ngửi thấy, nhưng người ngửi quen mùi vị này có thể tìm ra chính xác vị trí của một con tiểu cổ chôn sâu dưới nền đất ba thước giữa một vườn hoa tỏa hương ngào ngạt.

Tuy Hách Liên Tranh không có bản lĩnh này thế nhưng mùi vị này quá nồng nặc, quá đặc biệt. Trong Phổ Viên nơi tiếp giá Thân vương, dưới chân tường sau Tôi Tuyết Trai nơi Phượng Tri Vi đã từng cư trú lại phát hiện ra thứ này, cũng khiến người ta không thể không ngờ vực.

Hách Liên đại vương là kiểu người ưa hành động, có nghi vấn sẽ tìm cách giải. Gã lập tức lần theo mùi tanh tìm ra vị trí chuẩn xác, đào sâu ba thước đất, quả nhiên phát hiện một tấm sắt hình vuông.

Mở nắp sắt ra, thấy một bình gốm nho nhỏ.

Hách Liên Tranh hít một hơi khí lạnh, ban đầu mới nghĩ thấy mùi thôi đã phải thán phục, đây nhất định là một loài cổ vô cùng lợi hại, đủ cho một kẻ tay ngang như gã cũng nghĩ thấy mùi, ai ngờ lại còn cách một nắp sắt. Vật nằm trong đó rốt cuộc lợi hại đến nhường nào? Là tuyệt thế thần cổ ư?

Ruột gan gã khe khẽ nảy lên, thoáng qua một dự cảm không lành. Gã lấy vải bọc kín tay, cẩn thận cầm cái bình đựng cổ lên để thấy cái lỗ làm lối ra cho độc trùng đã mở.

Nói cách khác, vật này đã dùng xong.

Đáy lòng Hách Liên Tranh càng lạnh thêm mấy phần, lắc lắc cái bình đựng cổ trong tay, lại nghe thấy âm thanh rì rào. Bên trong hình như vẫn còn vật gì đó, nhưng hình như không phải sinh vật.

Gã trầm tư một lát, né người ra thật xa, dùng cành cây khều mở nắp bình.

Không có con gì bò ra cả, nhưng trong tích tắc mở nắp bình lại bốc lên một luồng khói xanh. Hách Liên Tranh nín thở thật kỹ, đợi một lúc lâu mới cẩn thận bước qua, thấy dưới đáy bình có một túi gốm nho nhỏ.

Gã lại cẩn thận mở túi gốm, bên trong lăn ra một ít vụn nhỏ cong cong màu nguyệt bạch.

Hách Liên Tranh nhìn ngắm nửa ngày mới nhận ra đó là móng tay, có điều đã không còn nguyên vẹn, không nhìn ra là móng tay của nam nhân hay nữ nhân.

Đặt trong bình đựng cổ này, thì hiển nhiên không phải thứ tốt lành gì. Hách Liên Tranh biết một số thuật vu cổ cần lấy vật dụng mang theo bên người làm vật dẫn, nên vật dẫn đóng vai trò hết sức quan trọng. Thế là gã

lập tức xé vạt áo lót không hề do dự, bọc kín trong ba lớp ngoài ba lớp, giấu trong túi đeo bên hông.

Rồi gã găm găm móng tay của mình, găm ra một mớ mảnh vụn lung tung lộn xộn, bỏ vào trong túi găm nhỏ kia rồi đặt lại vào bình đựng cổ, chôn cất cẩn thận như cũ.

Làm xong những việc này, gã đứng lên, nghe đằng trước vang lên một trận ồn ào, hình như là tiếng hô Tấn Tư Vũ đã tỉnh. Gã không dám nán lại thêm nữa, bèn tung người nhảy lên, biến mất trong màn đêm.

Tấn Tư Vũ đúng là đã tỉnh, mở mắt ra liền thấy mình nằm trong thư phòng ở tiền viện, đang định truyền lệnh đi thăm hỏi tình hình ở nội ngoại thành, chợt nghe Cận vệ doanh có thân quân cầu kiến.

Người tới hiển nhiên là Tông Thần và Phượng Tri Vi. Cố Nam Y không thích hợp để nhập vai loại nhân vật này, nên ở lại thành lâu không chế quan gác thành.

Tông Thần đưa ra phương án chặn giết người đưa tin của Cận vệ doanh, khiến bọn họ chờ mãi vẫn không nhận được tin tức, kệt cứng ở đó, cũng giúp Diêu Dương Vũ bên kia chấp hành nhiệm vụ chặn giết triệt để hơn một chút. Song Phượng Tri Vi lại không đồng ý, nói Cận vệ doanh mắc kệt ngoài cổng thành chỉ là tạm thời, Tấn Tư Vũ sớm muộn gì cũng sẽ truyền tin ra, đến lúc đó hai mặt đón địch lại càng phiền toái. Chi bằng rút củi đáy nồi, hai người đích thân giả làm người đưa tin trở lại trong thành, nghĩ cách chiếm đoạt hồ phù của Tấn Tư Vũ để điều Cận vệ doanh đi nơi khác, vất vả một chuyến mà giải quyết tận gốc vấn đề.

Cách này tuy mạo hiểm nhưng vẫn là biện pháp giải quyết tốt nhất đối với cục diện bế tắc trước mắt. Có điều Tông Thần lại tỏ vẻ không yên tâm, dọc đường đi cứ tha thiết dặn dò Phượng Tri Vi: "Nhưng cô tuyệt đối đừng nghĩ đến chuyện quay về."

"Ông nói xem trông ta như thế này, làm sao quay về được?" Phượng Tri Vi ngoái nhìn hăn, mỉm cười, "Nếu ta vẫn giữ vỏ ngoài của Thước Dực Nhi thì còn có thể thử lừa gạt Tấn Tư Vũ thêm một lần nữa, nói ta bị các ông bắt cóc để uy hiếp hăn. Nhưng các ông chắc chắn sẽ không chịu phối hợp đóng vai kẻ bắt cóc để ta trở về, nên ta chỉ còn cách quên ý nghĩ đó đi."

Tông Thần cảm thấy lời nàng nói cũng có lý, lại chẳng nghĩ ra trong tình huống này Phượng Tri Vi làm sao còn lấy được lòng tin của Tấn Tư Vũ nữa, bèn đồng ý.

Hai người chạy một mạch đến Phố Viên, khi sắp tới nơi, Phượng Tri Vi lại đột nhiên nói, "Tiên sinh, ông thấy đấy, làm một người mất trí nhớ, thật ra có rất nhiều chỗ thuận tiện."

Tông Thần nhất thời chưa hiểu ý nàng, nhưng vẫn mỉm cười theo trực giác. "Làm vậy suy cho cùng chính là lừa người, tiếc là lừa được một lần lại chẳng thể lừa thêm lần nữa, lừa được một lúc chẳng lừa được trọn đời."

"Ai nói là không chứ?" Phượng Tri Vi cười cười, nụ cười này ẩn chứa ý vị sâu xa. "So với mất trí nhớ, ta lại càng hy vọng được lãng quên một cách có chọn lọc."

Tông Thần luôn cảm thấy lời nàng nói ra mang theo thâm ý, còn đang định hỏi dò thêm thì Phố Viên đã hiện ra trước mắt.

Hai người hóa trang thành thân quân Cận vệ doanh, mũ kéo sụp xuống thấp, mắt nghiêm mày rử, đi qua từng tầng từng tầng thông báo của Phố Viên, rồi đứng cách một trượng bên ngoài thư phòng.

Họ nghe bên trong cất lên một giọng nói khá mệt mỏi, "Truyền vào."

Hai người đồng loạt cất bước, cùng đi đến trước cửa thư phòng. Đội trưởng hộ vệ của Tấn Tư Vũ vén rèm lên, nói: "Một người vào thôi."

Phượng Tri Vi lập tức mỉm cười, đưa ngang cánh tay cản hờ người kia lại, tự mình bước lên trước.

Bấy giờ Tông Thần mới phát hiện hóa ra nàng mặc quân phục của tiểu đội trưởng, mà mình chỉ là một binh lính bình thường.

Trước đó khi thay y phục, do Tri Vi là nữ tử, mà hấn lại quen nhường nhìn nữ giới nên nhường nàng thay trước, lại ngại ngừng tránh đi, chẳng ngờ Phượng Tri Vi đã chiếm lấy bộ đồ của tiểu đội trưởng.

Nữ nhân này quả là một khắc lơ lửng cũng không xong.

Bấy giờ trong ngoài đều là kẻ địch, thủ lĩnh thân vệ đưa ánh mắt sáng quắc nhìn hấn, Tông Thần làm sao có thể tranh giành với nàng, trong lòng hối hận không nguôi nhưng cũng không còn cách nào khác, đành đứng yên trong viện.

Phượng Tri Vi vén rèm bước vào.

Tấn Tư Vũ nằm trên giường nhỏ, sắc mặt tái xanh, trước sau vây quanh vô số người. Hấn không mở mắt ra nhìn nàng, chỉ hạ giọng hỏi: "Ngoài thành ra sao rồi?"

"Điện hạ, ti chức có quân tình trọng yếu cần phải bẩm báo tận mặt!" Phượng Tri Vi quỳ gối xuống đất, giọng điệu bình thản.

Tấn Tư Vũ xoa xoa mi tâm, có vẻ mệt mỏi vô cùng, nhưng vẫn không chịu mở mắt ra nhìn nàng. "Người nói luôn đi."

Sau một quãng dài im lặng, Tấn Tư Vũ ngạc nhiên mở mắt ra, vừa hay bắt gặp đôi đồng tử không che không dấy của Phượng Tri Vi đang nhìn về phía hấn.

Hơi nước ngọt ngào, mây khói lượn lờ.

Tấn Tư Vũ bỗng ngồi bật dậy, nhìn chăm chăm vào người đang quỳ trên mặt đất, ngắm nghía nàng từ đầu đến chân rất lâu, đột nhiên mỉm cười.

Nụ cười lạnh lẽo, đáy mắt lấp lóe ánh sáng sắc bén tựa mũi dao.

Thế rồi hất gơ tay lên, ra hiệu cho tất cả mọi người lui xuống.

Người trong phòng nối gót nhau lui ra, người đi sau cùng còn cẩn thận đóng cửa vào nhưng không đi quá xa mà đứng canh ngay ngoài cửa.

Căn phòng chìm trong bầu không khí tĩnh lặng, giữa mùi thuốc nhàn nhạt, hai người lặng lẽ nhìn nhau.

Hồi lâu, Tấn Tư Vũ cười cười, tựa lưng về phía sau nói: "Hay, hay lắm, ta còn tưởng ngươi sẽ giả vờ mất trí nhớ như trước kia, uyển chuyển cúi đầu trước ngựa, trưng ra bộ mặt vô tội khóc lóc kể lể với ta rằng ngươi bị thích khách đến ám sát ta tiện tay bắt đi, sau đó chờ ta mềm lòng tiếp tục thu nhận ngươi, tái diễn một vở cạm bẫy hồng nhan ngươi lừa ta gạt... Không ngờ ngươi lại mặc bộ đồ này xuất hiện trước mắt ta, quả nhiên lần nào ngươi cũng khiến ta kinh hỉ."

Phượng Tri Vi đứng lên, mỉm cười nói: "Đa tạ điện hạ tán thưởng." Nàng thong dong đi đến trước án, rót cho mình một chén trà, cũng tiện tay châm thêm trà cho Tấn Tư Vũ, mỉm cười nhẹ bằng dằm trà lên, nói: "Xem ra điện hạ đang rất bức mình sốt ruột, hay là uống một ngụm trà cho đỡ khô họng đi."

Tấn Tư Vũ nhìn nàng nở nụ cười tươi vui, nghe nàng cất giọng nhẹ như mây gió. Ánh mắt hắt chậm rãi lướt xuống dưới, dừng lại nơi bàn tay đang nâng chén trà. Ngón tay trắng muốt thon dài, trước kia khớp xương trông hơi biến dạng, nhưng trải qua quá trình điều trị công phu đã không thể nhìn ra được nữa. Có chén trà tử sa làm nền, ngón tay nàng trông càng sáng rõ đến chói mắt.

Không hiểu sao hăn chợt cảm thấy cơn giận bốc lên đỉnh đầu, thật sự trở nên "bực mình sôi ruột". Miễn cưỡng đè nén tâm trạng, hăn nhận chén trà, cầm trong tay một lúc rồi cười lạnh nói: "Xem ra người đã biết về song sinh cổ rồi nhỉ? Lại còn dám quay về đây nữa."

Phượng Tri Vi tựa vào cạnh bàn, nâng chén trà bốc hơi nghi ngút, cười tíu mắt nhìn hăn, đáp rằng: "Đương nhiên phải quay về rồi, chẳng phải ngài đang ở đây đợi ta đó sao?"

"Phải, coi như người thông minh." Tấn Tư Vũ im lặng giây lát rồi bật cười lớn, "Nếu người không quay về thì chỉ e đám người kia sẽ cứu ra một khối tử thi."

"Song sinh cổ của ngài quả nhiên đã được một người tài ba cải tạo." Phượng Tri Vi nhấp một ngụm trà, thông thả nói, "Nhưng điện hạ à, Trường Sinh tán của ta, tuy chỉ lệch một chữ với song sinh cổ của ngài, song cũng chẳng thua kém là bao đâu. Đã uống Trường Sinh tán, đảm bảo ngài sẽ vĩnh viễn trường sinh."

Lên thiên đình, tự nhiên sẽ vĩnh viễn trường sinh.

Tấn Tư Vũ ho khẽ, sắc mặt tái xanh, cười lạnh đáp: "Chết thì cùng chết!"

"Ta không ngại sớm về nơi cực lạc cùng điện hạ." Phượng Tri VI ung dung mỉm cười, "Nhưng ta nghĩ mình chỉ là một kẻ thảo dân, trên không có mái nhà che mưa nắng, dưới không có mảnh giường ngả lưng, chỉ có một thân một mình, phiêu dạt bốn bề, rồi thì thôi, chỉ cần một manh chiếu cói chôn cùng là xong hết. Nhưng điện hạ thì lại hơi đáng tiếc, vốn là thiên hoàng quý tộc, là Hoàng tử thiếu niên được Hoàng đế yêu mến nhất, ở nhà ngọc cười ngựa vàng. Nếu vận trù đúng cách, thì trong tương lai ngôi Hoàng đế Đại Liêu chắc gì không đến tay. Tiền đồ rộng lớn như thế, lại

cam tâm chôn cùng một thảo dân của nước địch như ta, thật khiến người ta tiếc nuôi."

Nàng vừa cười tít mắt nói đáng tiếc làm sao, lại vừa thông thả lục lợi bánh ngọt và hoa quả trong thư phòng của Tấn Tư Vũ, trái nhật một quả phải cầm một miếng, miệng nhai liên tục, sắc mặt không có lấy một tia nuối tiếc.

Tấn Tư Vũ trừng mắt nhìn nàng, biết người như nàng có mắng chửi cũng vô dụng, chế nhạo cũng vô ích, uy hiếp cũng phí công. Thấy mấy món điểm tâm sắp bị nàng chén sạch, hăn điên tiết đến độ nước cũng chẳng nuốt trôi, bèn đặt chén trà đánh cạch xuống trước mặt, lạnh lùng hỏi: "Người đã ăn xong chưa hả?"

Phượng Tri Vi phui mấy mẫu thức ăn vụn còn dính trên tay, dịu dàng xin lỗi: "Ngại quá, đêm qua ta ăn chưa đủ no, đàm phán là chuyện rất hao tổn tinh lực, nên phải kiếm cái gì lót dạ đã."

"Đàm phán? Người có tư cách gì mà đòi đàm phán với ta?" Tấn Tư Vũ dường như nghe thấy câu chuyện khó tin nhất trần đời, ngăm ngúa nàng từ đầu đến chân, ánh mắt tràn đầy giễu cợt. "Dùng đám viện binh thừa thớt của người? Hay dùng vở kịch mất trí nhớ mà người giỏi diễn nhất?"

"Ha ha." Phượng Tri Vi ngồi xuống, mỉm cười nhìn Tấn Tư Vũ gõ gõ tay lên trán. "Chỉ dùng cái đầu bất tài của tại hạ thôi."

Tấn Tư Vũ ngẩn ngơ, lập tức hiểu ra ý nàng, bỗng dưng bật cười, trong tiếng cười tràn đầy mỉa mai.

"Cái đầu của người ư? Người đúng là tự tin thái quá, dưới trướng bản vương môn khách cỡ ba nghìn, mưu sĩ tầm mấy trăm, có ai là không giỏi giang kiệt xuất tài học đầy mình? Không phải đại nho danh giá thì chẳng thể bước vào thư phòng ngoại viện của bản vương! Người là ai chứ? Người đáng là gì? Chỉ là một nữ nhi, một binh sĩ của địch quốc, cùn lắm có chút

khôn vặt, nhờ vào vận may mới tạm thời chưa rơi vào thế hạ phong. Người tưởng người có tư cách đàm phán với ta, làm túi khôn của ta hay sao? Người dựa vào đâu chứ?"

Mấy câu này hần nói vừa nhanh vừa vội, trên gương mặt tái trắng nổi lên một tầng ửng đỏ.

Phượng Tri Vi lại không hề tỏ ra giận dữ, nhìn Tấn Tư Vũ trong cơn kích động với vẻ hứng thú, chờ hần nói xong mới cười hỏi: "Ta dựa vào đâu ư?"

Nàng tựa vào bàn, nhìn xuống Tấn Tư Vũ, đón nhận ánh mắt của hần, nhẹ nhàng nói: "Dựa vào ta mười lăm tuổi đã vào thư viện Thanh Minh, một cuốn Trắc Anh làm nên danh xưng vô song Quốc sĩ; dựa vào ta mười sáu tuổi đã đặt chân vào Nội các, xuất sứ đi Hoàng Hải chỉ huy việc kiến tạo Thuyền bạc sự vụ ti; dựa vào ta mười bảy tuổi đã được bá làm Phó tướng, dưới vách núi Bạch Đầu đánh bại mười vạn binh của Đại Liêu ngài!"

“...”

Căn phòng rơi vào im lặng suốt một khoảng thời gian dài, đến tiếng hít thở cũng không nghe được. Dường như hơi thở của ai đó đã bị nỗi kinh ngạc và chấn động khủng khiếp ép ngược vào trong bụng, rất lâu sau mới nghe một âm thanh mảnh như tơ nhện từ từ nổi lên giữa bầu không khí tràn ngập mùi thuốc và hơi khói nhạt, cuốn theo mùi vị cay đắng thoang thoảng.

“.. Quả nhiên... Là người.”

Phượng Tri Vi đứng thẳng người, mỉm cười xá dài. "Người Thiên Thịnh, Thị lang bộ Lễ, Phó tướng Ngụy Tri bá kiến An vương của Đại Liêu."

Tấn Tư Vũ ngơ ngác ngồi đó, nhìn nữ tử trước mặt ăn vận như một binh sĩ bình thường, thần thái rất tự nhiên, cho thấy đã quen mặc nam trang từ lâu. Nàng toát ra khí chất bình thản hòa nhã, có nét tự tại thông dong dẫu Thái Sơn sập xuống trước mặt vẫn không đổi sắc, quả thực rất giống thiếu niên Quốc sĩ kinh tài tuyệt điểm quyền thế ngút trời của Thiên Thịnh trong lời đồn. Nhưng lại không giống thiếu niên có ánh mắt sắc lẹm hằn gập dưới trăng nơi ngòi Thiên Câu lúc trước, không giống nữ tử cương liệt với gương mặt rờn rờn máu tươi bị vây khốn giữa vạn quân dưới vách núi Bạch Đầu, lại cũng không giống Thước Dực dịu dàng ôn nhu xinh đẹp khả ái đã ở bên hắn hơn hai tháng trời.

Nữ tử trăm nghìn khuôn mặt này, ai có thể nhìn thấu lòng dạ nàng?

Vương Thước Dực là Ngụy Tri, ý niệm này đã nảy ra trong đầu hắn từ giây phút bắt nàng làm tù binh. Nàng xuất hiện quá đúng lúc, Hoa Quỳnh sẵn sàng liều mạng để cứu nàng, mấy trăm tử sĩ vì nàng mà chẳng ngại lao vào đất chết hết người trước đến người sau... Nỗi nghi ngờ ấy thi thoảng lại dâng lên, mách bảo hắn giữ lại mạng nàng, nhưng cũng thôi thúc hắn muốn lật ngược vấn đề. Hắn không dám tin rằng thiếu niên vô song danh chấn thiên hạ, ngay cả Đại Liêu cũng biết tên mà cảnh giác, hóa ra lại là một nữ nhi. Hơn hai tháng sống bên nhau, hắn dần dần cảm thấy nàng không phải Ngụy Tri, không phải không phải, hắn cũng không muốn nàng là Ngụy Tri.

Nếu nàng đúng là Ngụy Tri, thì lấy đâu ra chỗ trống để chứa đựng một đoạn ôn tình không nên nảy ra giữa chiến trường dị quốc?

Hắn có thể nạp một tù binh làm thiếp, nhưng chỉ có thể chém bay đầu Ngụy Tri.

Vô số lần khuyên nhủ chính mình... Nếu nàng là Ngụy Tri, thiếu niên thành danh tâm cao khí ngạo, lâu ngày ắt sẽ bộc lộ tài năng, làm sao có thể ôn nhu uyển chuyển hạ mình như thế?

Hắn vẫn đánh giá nàng quá thấp.

"Hay... Hay lắm..." Một lúc lâu sau, hắn cay đắng mỉm cười, nói, "Nếu Ngụy đại nhân đã bộc lộ thân phận, thì bản vương lại càng cảm thấy không cần thiết phải đàm phán với Ngụy đại nhân - Chúng ta thuộc về hai phe đối địch, mỗi người thờ một chủ, sau trận chiến ở vách núi Bạch Đầu mười vạn anh linh của các chiến sĩ Đại Liêu vẫn còn chưa tan hết, đứng chắn giữa đôi bên, chúng ta còn gì để nói? Phải nói như thế nào?"

"Nhất tướng công thành vạn cốt khô, chiến tranh giành giật lãnh thổ giữa các nước từ nghìn xưa đến nay chưa ngày nào ngơi nghỉ, nhưng lại không tính là thù hận giữa hai ta." Sóng mắt Phượng Tri Vi lay động, cười nói, "Điện hạ, những món nợ chiến tranh xưa cũ, chẳng qua là ai thờ chủ nấy thôi. Chúng ta hãy gác nó sang một bên, chỉ bàn chuyện riêng của chúng ta có được không?"

"Chuyện của chúng ta ư?" Tấn Tư Vũ hơi đổi giọng, ngắm nhìn nàng với vẻ khó tin - Lẽ nào nàng không làm Ngụy Tri nữa, thật sự muốn làm Vương Thước Dực?

"Ngụy Tri được tôn xưng là Quốc sĩ vô song, kẻ có được Quốc sĩ sẽ có cả thiên hạ, điện hạ ắt hẳn phải biết." Gương mặt trắng như tuyết của Phượng Tri Vi nhích lại gần, nhìn Tấn Tư Vũ hết sức thành khẩn.

"Thì đã làm sao?" Tấn Tư Vũ cười mỉa, "Đó là Quốc sĩ của Thiên Thịnh người, chứ không phải..." Hắn đột nhiên dừng lại.

Phượng Tri Vi cười tí mắt nhìn hắn.

"Ý người là..." Khuôn mặt Tấn Tư Vũ lộ rõ vẻ trầm tư.

"Câu chuyện về Quốc sĩ vô song đã có từ sáu trăm năm trước, vào thời Đại Thành. Mà khi đó lãnh thổ Đại Thành rộng lớn mênh mông, Đại Liêu của ngài bây giờ cũng nằm trong lãnh thổ của Đại Thành thuở ấy. Hoàng đế

khai quốc kinh tài tuyệt điểm của Đại Thành có lời tiên tri này, rõ ràng không chỉ nói về Thiên Thịnh mà nói đến khắp thiên hạ."

"Ta là Quốc sĩ." Phượng Tri Vi nghiêm túc trịnh trọng chỉ vào mũi mình. "Mà ta cũng dùng hai năm công tích của mình để chứng minh cho cả thiên hạ biết lời tiên tri của Đại Thành Hoàng đế khi xưa không phải trò đùa. Ngài đã gặp ai mười sáu tuổi làm Thị lang, mười bảy tuổi làm Phó tướng chưa? À, nghe nói Thiên Thịnh bệ hạ truy phong ta làm Trung Nghĩa hầu, lĩnh hàm Võ Uy Tướng quân, sắp tới ta sẽ thành Tước gia vượt cấp mười tám tuổi rồi."

"Chúc mừng chúc mừng." Tấn Tư Vũ ngược mắt nhìn nàng. "Chúc mừng các hạ xuất sư đại thắng, chẳng bao lâu sẽ được phong hầu bá tướng, lĩnh quân hàm vinh hiển vô song."

"Chúc mừng chúc mừng." Phượng Tri Vi nghiêm nghị đáp, "Chúc mừng An vương điện hạ thu nạp được Quốc sĩ vô song, cương vực thiên hạ đã nằm chắc trong lòng bàn tay rồi!"

...

Căn phòng lại rơi vào trầm mặc.

Hai người nhìn nhau, một bên trầm mặc quan sát, bên kia mỉm cười ung dung.

Một lúc sau Tấn Tư Vũ mới mở miệng, lần này nói rất từ tốn, mỗi chữ nói ra dường như đều phải cân nhắc rất lâu. "Ngụy Tri, người là trọng thần của Thiên Thịnh, lại hay tráo trở, xảo quyệt có tiếng, ta, không tin người được."

"Ta vốn không phải người Thiên Thịnh." Phượng Tri Vi cất tiếng cười nhạt, "Ta là một cô nhi ngay đến lai lịch của mình còn không hiểu rõ. Thân phận lai lịch của ta trong hồ sơ quan viên Thiên Thịnh chẳng qua là một

bản lý lịch giả đường đường chính chính không thể khảo chứng, ai biết ta là người Thiên Thịnh hay người Đại Liêu? Hay là người Tây Lương? Nếu đã không biết ta là người ở đâu, thì dốc sức vì ai hà tất phải phân định rạch ròi như thế?"

Nàng quay lưng lại, chấp tay phóng tầm mắt nhìn ra mảnh đất rộng lớn. "Thiên hạ này hợp lâu tất phân phân lâu tất hợp, sớm muộn gì cũng phải thống nhất. Nếu đã như thế, thì có gì phải khẳng khẳng cố chấp với một quốc gia nào đó?"

Tấn Tư Vũ kinh ngạc nhìn theo bóng lưng nàng, không thể ngờ những lời biểu lộ chí hướng cao xa tư tưởng khoáng đạt như thế lại nói ra từ miệng một nữ tử. Khi hắn còn đang dốc hết tâm trí vì ngôi vị Hoàng đế Đại Liêu thì nữ tử này đã nghĩ đến ngày thống nhất thiên hạ, không chia quốc giới.

"Huống hồ... mạng nhỏ vẫn quan trọng hơn..." Phượng Tri Vi xoay người, kỳ nữ mang tư tưởng vĩ đại nháy mắt đã biến thành cô vợ khuê phòng chỉ giỏi tính toán thiệt hơn. "Ta trúng phải cổ của ngài, nghĩa là phải ở bên ngài mới giữ được mạng sống. Nếu đã ở lại bên ngài, ta đương nhiên phải giành cho mình một địa vị và đãi ngộ tốt nhất. Làm Quốc sĩ của ai mà không phải Quốc sĩ cơ chứ?"

Nàng cúi mặt xuống, chống tay lên bàn, nhìn chăm chăm vào mắt Tấn Tư Vũ, cất giọng bình tĩnh mà thành khẩn: "Chắc ngài cũng đã tìm hiểu về Ngụy Tri rồi, y không phải người tốt, luôn coi trọng lợi ích của mình mà không sợ hi sinh, cũng không bao giờ câu nệ cứng nhắc. Ngài hẳn phải hiểu rõ một người như y ở vào tình cảnh này sẽ có lựa chọn gì, đúng không?"

Ánh mắt Tấn Tư Vũ biến đổi, lặng im không nói.

"Ta không muốn làm tiểu thiếp của ngài, chuyện này không thể được." Phượng Tri Vi trịnh trọng nói, "Ta sinh ra là để giúp người khác đoạt lấy

thiên hạ, giúp ngài hay giúp Thiên Thịnh cũng chẳng có gì khác nhau. An vương diện hạ, mỗi người chúng ta đều nhường một bước đi. Ngài xóa bỏ mỗi thù quốc gia với Ngụy Tri, dùng y làm trợ thủ, y tự khắc sẽ có qua có lại, trả cho ngài một thiên hạ thái bình với cường thổ rộng mênh mông. Đến khi đó, ngài chính là vị vua khai quốc thống nhất bốn bể, Thiên Thịnh, Đại Liêu, Tây Lương đều nằm dưới ngự tọa của ngài. Đến khi đó mười vạn oan hồn dưới vách núi Bạch Đầu có đáng là gì chứ?"

Ánh mắt Tấn Tư Vũ thoáng dao động, Phượng Tri Vi không nói gì nữa, ôm chén trà uống cho nhuận giọng.

"Ta phải tin tưởng người thế nào đây?" Lát sau Tấn Tư Vũ hạ giọng hỏi.

"Ta đưa ngài một nửa thuốc giải của Trường Sinh tán." Phượng Tri Vi nói, "Nửa kia chờ ngài đưa ta về kinh đô, đảm bảo cho ta bình an vô sự thì sẽ đưa nốt cho ngài. Tương tự như thế, ngài cũng đưa cho ta một nửa thuốc giải song sinh cổ. Đừng nói với ta là ngài không giải được, dựa vào hiểu biết của ta đối với ngài thì ngài sẽ không bao giờ ràng buộc mạng mình vào mạng ta. Ta chỉ cần ngài giúp ta giải độc, ta nghĩ ngài cũng không mong mưu sĩ tương lai của mình là một độc nhân không ai có thể lại gần, đúng chứ?"

"Đây mà gọi là điều kiện hả?" Tấn Tư Vũ giận quá hóa cười. "Người vẫn đang uy hiếp ta, đây chính là thành ý của người sao?"

"Ta còn chưa nói hết." Phượng Tri Vi lạnh nhạt nói, "Không đưa hết thuốc giải cho ngài, là vì ngài không chịu tin ta, ta làm sao dám tin ngài? Đây vốn là quá trình buộc phải trải qua, nhưng ta có thể chứng minh thành ý của ta đối với ngài trước. Ngay bây giờ ngài có thể áp giải ta lên thành lâu, ta sẽ khiến Thiên Thịnh lui binh."

"Ta bắt người lại, thì vẫn có thể ép Thiên Thịnh lui binh như thường!"

"Ngài lầm rồi, điện hạ." Phượng Tri Vi lắc đầu. "Ngài đã quá coi thường Sở vương của Thiên Thịnh, y đâu phải hạng người dễ bị uy hiếp?"

"Nghe nói Ninh Dịch hết lòng coi trọng người." Tấn Tư Vũ mỉm cười lạnh lùng đến đáng sợ. "Trước kia bản vương vẫn luôn suy đoán, y là ai trong số những kẻ trà trộn vào phủ?"

"Trà trộn vào phủ, y ấy ư?" Phượng Tri Vi ngạc nhiên ngoảnh đầu lại, nhìn Tấn Tư Vũ một lát, rồi không nín nhịn nổi mà bật cười. "Điện hạ của ta ời, ngài nói ra câu này thật chẳng giống ngài chút nào hết. Ninh Dịch vào phủ ấy ư? Thống soái Thiên Thịnh, Thân vương đương triều, một Hoàng tử đương triều đang gánh vác quốc vận của Thiên Thịnh, lại vì một thuộc hạ mà mạo hiểm lên vào địch quốc đưa tấm thân đáng giá nghìn vàng vào hiểm địa? Ngài cảm thấy có thể sao?"

Tấn Tư Vũ cũng không nén nổi một nụ cười, dựa vào hiểu biết của hẳn đối với Ninh Dịch, thì thực sự cảm thấy đây là chuyện không thể nào.

Nhưng nhìn vào đôi mắt mờ mịt hơi sương của nữ tử kia, một câu nói liền buột ra khỏi miệng hẳn: "Có thể người là ngoại lệ."

"Ta đúng là một ngoại lệ." Phượng Tri Vi chấp tay cười nhạt, "Người đời đều nói Sở vương Ninh Dịch và Thị lang Ngụy Tri cùng nhau chế ngự biến cố ở Hoàng Hải, là một đôi quân thần tri kỷ. Nhưng có mấy ai biết được, tri kỷ là tri kỷ, mà đôi khi, địch nhân cũng là tri kỷ."

"Địch nhân?"

"Ngụy Tri quả thực đã từng mất trí nhớ, hẳn điện hạ cũng biết rồi." Phượng Tri Vi nhàn nhạt nói, "Ngụy Tri từng mất tích trên đường từ Hoàng Hải về Đế Kinh, lưu lạc đến Hô Trác bộ trên thảo nguyên Hồ Luân, tham gia vào thiết kỵ Thuận Nghĩa, nên mới có trận chiến ở vách núi Bạch Đầu sau này. Không biết điện hạ đã bao giờ đặt nghi vấn, nếu Sở vương và Ngụy Tri là quân thần tri tâm, thì có sao sau khi trở về, Ngụy Tri thống lĩnh

thiết kỵ đánh khắp thảo nguyên, nhưng lại chưa bao giờ trở về chủ doanh bá kiến Sở vương, thậm chí ngay đến thánh chỉ phong thưởng cũng không đi nhận?"

Tấn Tư Vũ ngăn người, việc này hãn đã từng nghe kể, quả thực có nghi ngờ vì sao vị Ngụy đại nhân này cứ như đang tránh né Sở vương Ninh Dịch. Bây giờ được nàng gọi lại, hãn suy nghĩ một lượt, rồi chợt bừng tỉnh: "Lẽ nào vụ mất tích của người có liên quan đến Sở vương?"

"Đúng thế?" Phượng Tri Vi vỗ tay. "Nếu đã muốn hợp tác với Vương gia thì có nói cho ngài nghe cũng không sao cả. Năm ấy Thuyền bạc sự vụ ti ở Hoàng Hải vốn là đề xuất của ta, Sự vụ ti lập ra vốn là để cân bằng quan trường Hoàng Hải và tiêu diệt đám hải tặc ở đây. Một khi đã diệt hết hải tặc ở Hoàng Hải, thì chức Tướng quân Mân Nam và Hoàng Hải chắc chắn sẽ bị cắt đi nhiều quyền bính. Khi ấy Sở vương hao hết tâm tư mới nhúng được một tay vào quân đội, vất vả an bài một vị Mân Nam Tướng quân, trông mong từ đây có thể bắt tay vào xây dựng thế lực trong quân đội; ai dè lại bị ta xen ngang phá rối, mọi tính toán gần như thất bại, khác nào phải bắt đầu lại từ con số không. Ngài nói xem, làm sao y không hận ta cho được? Còn ta làm thuộc hạ của một chủ nhân như thế, làm sao có thể yên tâm mà sống?"

Tấn Tư Vũ trầm ngâm, ngấm ngấm so sánh những tư liệu về chính sự trong triều đình Thiên Thịnh mà mình có được trước kia với những lời Phượng Tri Vi nói để kiểm chứng, không thể không thừa nhận lời nàng nói không có gì đáng ngờ, trái lại còn rất có lý. Nếu đổi lại là hãn, thì cũng sẽ ghi hận kẻ ngáng chân nửa đường.

Đối với một Hoàng tử không nắm binh quyền thì chẳng có gì quan trọng hơn là khống chế được binh quyền. Bản thân hãn cũng phải dốc hết sức lực mới giành được chức Chủ soái, đương nhiên có thể hiểu ý nàng muốn nói gì.

Tuy nghi vấn trong lòng đã tiêu tan đi một chút song hấn không hề biểu lộ ra mặt, chỉ cười nhạt nói: "Cho dù Ninh Dịch không chịu lui binh vì người thì sao? Chẳng lẽ tự ta không đánh lui được y chắc? Y đến rất đúng lúc, có gan thâm nhập vào biên giới Đại Liêu, động đến Phổ Thành của ta, ta muốn y có đi mà chẳng có về!"

"Nếu điện hạ thật sự muốn đánh ngay bây giờ, thì ta cũng không biết làm sao cả." Phượng Tri Vi so vai, mỉm cười nói, "Chỉ tiếc hôm nay Thiên Thịnh đã phục kích đại doanh thành công, lại thêm rối loạn trong Phổ Thành, coi như điện hạ đã gặp thất bại nhỏ. Mà nếu Ninh Dịch đã dám đến đây, thì tuyệt đối không chỉ mang theo số binh mã ít ỏi dùng để phục kích. Trên biên cảnh chắc chắn có đại quân chờ sẵn, vậy là sẽ tạo thành thế trận hai bên bao vây lẫn nhau, tất phải nổ ra một trận đại chiến mới có thể giải quyết. Nhưng tình thế bây giờ, liệu có thích hợp cho một trận đại chiến không?"

Tấn Tư Vũ im lặng.

"Quân Liêu vừa bại, binh lính bổ sung còn chưa đến kịp, phải đợi sang năm sau mới có thể bù đắp hoàn toàn. Giờ lại đang là ngày Tết vui tươi, mọi người đều đi hái lộc chúc Tết, thế mà ngài lại đảo lộn kế hoạch tác chiến vào mùa xuân sang năm của bộ Binh, gây cảnh can qua; một khi khai chiến, thì Giám quân trong Phổ Thành ắt sẽ báo lên triều đình, trong đó nhất định sẽ nhắc đến trận thua vì bị phục kích và hỗn loạn trong Phổ Thành. Tin này truyền vào tai bệ hạ, thì ngài lại thua thêm một trận nữa. Chưa kể còn bị các huynh đệ ngồi trong kinh của ngài khua môi múa mép..." Phượng Tri Vi cất giọng chân thành tha thiết, "Dù sau đó ngài có thắng, thì cũng không tính là thắng."

Tấn Tư Vũ dứt khoát không mở miệng.

"Kế sách phù hợp bây giờ là nhanh chóng ép Thiên Thịnh lui binh, sau đó chinh đồn Phổ Thành, xoa dịu Giám quân, cố gắng thu hẹp tình hình đến

mức nhỏ nhất." Phượng Tri Vi nói, "Như thế một trận đại chiến sẽ biến thành đụng độ lẻ tẻ, Ninh Dịch kéo quân đến dưới chân thành sẽ biến thành bị đánh cho tan tác mà về, điện hạ ngay trong ngày Tết vẫn không hề buông lời cảnh giác, đại quân chinh đồn nhất nhất nghe lệnh, quân địch tập kích ngay đêm Giao thừa mà không có tổn thất gì nặng, báo lên trên có thể còn được khen thưởng." Phượng Tri Vi mỉm cười nói, "Lại thêm công lao thu phục Ngụy Tri - danh thần của Thiên Thịnh... Đều là những tin đại hỉ, có thể vui vẻ ăn Tết được rồi."

Tấn Tư Vũ ngược mắt lên, liếc nàng một cái, cuối cùng cũng nở nụ cười đầu tiên trong đêm nay. "Bây giờ nếu có ai nói người không phải Ngụy Tri thì ta nhất định không tin."

Phượng Tri Vi khẽ mỉm cười, lấy từ trong ngực ra một cái gói nhỏ, đặt trước mặt hắn. "Xin dâng một nửa thuốc giải Trường Sinh tán để được làm môn hạ của An vương điện hạ."

Tấn Tư Vũ nhìn cái gói giấy này, không hề mó tay. Phượng Tri Vi mở gói giấy ra, bốc một ít bỏ vào miệng cho hắn xem.

Tấn Tư Vũ gọi một người bước vào, lại bốc một ít thuốc đưa cho hắn uống, chờ một lát thấy hắn vẫn vô sự, mới yên tâm uống vào. Một lát sau, sắc mặt tái xanh bầm tím đã khá lên một chút, Tấn Tư Vũ cũng lấy ra một chiếc bình, nói: "Cổ thì không có chuyện giải một nửa, đây là thuốc dùng để khống chế cổ độc, có thể chuyển hóa chất độc đã lan ra ngoài cơ thể vào trong phủ tạng, sau đó hằng năm đều phải uống thuốc giải vào đúng canh giờ này, bằng không tính mạng khó bảo toàn."

"Tính ra ta vẫn là người chịu thiệt, ta sẽ bị điện hạ khống chế trọn đời." Phượng Tri Vi cười cười, đổ viên thuốc trong bình ra, uống vào.

"Nếu người thật sự trung thành, không giờ trò ma mãnh nữa thì ta sẽ không bạc đãi người." Tấn Tư Vũ nhìn nàng uống thuốc, sắc mặt lộ ra nét

an tâm.

"Điện hạ." Phượng Tri Vi xuất thần giây lát rồi mới nói, "Người đứng ngoài cửa liều mạng tới cứu ta, tuy từ đây mỗi người một ngã nhưng ta cũng không muốn thấy thi thể hãn phôi ra trên đất, xin hãy niệm tình ngày sau chúng ta sẽ làm quân thần trọn kiếp mà thả hãn đi."

"Ta thả hãn rồi, lỡ về sau hãn vẫn bất chấp thủ đoạn đến cứu người, đến lúc đó tính sao?"

"Ta sắp trở thành phản tướng của Thiên Thịnh." Phượng Tri Vi cười khỏ, "Bọn họ làm sao có thể liều mạng tới cứu ta nữa?"

Tấn Tư Vũ trầm ngâm trong giây lát, rồi cao giọng gọi ra bên ngoài: "Trường Lạc."

Thủ lĩnh thân vệ nghe tiếng đi tới trước cửa, Tấn Tư Vũ lấy giấy viết thư, tiện tay viết vài chữ rồi niêm phong lại, đưa cho hãn, bảo: "Ta có một phong thư cần gửi cho Lý Tướng quân ở Cận vệ doanh, người đưa cho tên lính đang chờ ngoài cửa để hãn xuất thành trước, gửi thư cho Lý Tướng quân. Còn vị Ngự đội trưởng này, ta vẫn còn chuyện cần nói với hãn."

Thủ lĩnh thân vệ nhận lệnh, đưa lá thư ấy cho Tông Thần. Tông Thần nhận thư chẳng hiểu mô tê gì hết, từ sau khi Phượng Tri Vi bước vào phòng thì hoàn toàn không thấy động tĩnh, chẳng biết bên trong rốt cuộc đang làm gì. Hãn đang âm thầm sốt ruột, cũng không dám ra tay đánh răn động cỏ, giờ lại đưa cho hãn lá thư này là có ý gì? Nếu Phượng Tri Vi đã bị bắt thì Tấn Tư Vũ không thể thả hãn đi, nhưng cho dù nàng giả làm người đưa thư qua mắt được Tấn Tư Vũ thì cũng không thể để hãn đi một mình. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ?

Hãn cương quyết không chịu mang thư đi ngay như thế, do dự giây lát, đang định đánh liều gọi thủ rèm cửa sổ bất ngờ vén lên. Phượng Tri Vi tươi cười lộ mặt ra, nói bằng giọng hết sức bình tĩnh: "Vương huynh đệ,

người đi trước đi, Vương gia còn có vài chuyện muốn hỏi ta. Yên tâm, tối nay hãy chờ ta về đại doanh ăn cơm."

Nói rồi liếc hắt vài cái.

Tông Thần thấy nàng bình an vô sự mới yên tâm hơn một chút, thoáng do dự rồi lui ra.

Phía bên này, Phượng Tri Vi nhìn theo hắt đến khi khuất bóng mới thả rèm xuống, lại đợi thêm một lát rồi cười bảo: "Điện hạ, xin ngài hãy trối Ngụy Tri đưa lên mặt thành đi."

Nói đoạn nàng chải lại đầu tóc, soi mình xuống chậu nước đặt trong thư phòng, tìm dụng cụ dịch dung vẽ vờ qua quýt mà trông đáng vẻ đã hao Ngụy Tri đến bảy phần, nói với vẻ tiếc nuối:

"Cái mặt nạ Ngụy Tri trước kia lạc đâu mất rồi, về sau hãy dùng khuôn mặt này đi."

Tấn Tư Vũ nhìn nàng cải trang thành Ngụy Tri với ánh mắt pha lẫn vẻ phức tạp. Lát sau hắt gọi thị vệ khiêng đến một cỗ kiệu rộng, dùng dây thừng làm bằng gân bò trối cổ tay Phượng Tri Vi lại, cười nói: "Để Ngụy đại nhân chịu tội nhục rồi."

"Không tội không nhục mà." Phượng Tri Vi không hề giãy giụa.

Hai người ngồi vào cỗ kiệu rộng, mang theo phủ binh thân vệ đông nghìn nghịt xuất phát tiến về phía cổng thành. Còn chưa ra tới cổng đã liên tục nhận được tin báo, thiết kỵ của Diêu Dương Vũ phục kích viện quân Đại Liêu ở bờ sông, sau đó không hề trở lại tấn công đại doanh Đại Liêu mà lao thẳng tới cổng Phố Thành, đụng độ với Cận vệ doanh. Cổng thành đã bị người ta mở ra một lần nhưng sau đó lại được Cận vệ doanh tựa lưng vào thành bảo vệ kín mít, bây giờ trước cổng thành hai quân đang hỗn chiến hăng say.

Tấn Tư Vũ nghe báo xong, cũng chỉ cười nhạt, dẫn người lên mặt thành. Phượng Tri Vi thoáng lia khoe mắt, trước kia còn lo lắng cho Cố Nam Y vẫn đợi trên cổng thành, bây giờ lại chỉ thấy thi thể của quan gác thành nằm dài ra đất, mà giữa đội ngũ Cận vệ doanh dưới thành có một cái bóng vàng nhảy nhót lung tung, đang hăng hái đánh giết.

Nhìn từ xa thấy Tông Thần đã thoát ra khỏi thành, hẳn nhận được gợi ý của nàng, bèn dễ dàng Cố Nam Y xông thẳng vào Cận vệ doanh, tiếp ứng đội ngũ của Diêu Dương Vũ.

Phượng Tri VI không thể không cảm thán một hồi, rằng Cố thiếu gia bây giờ quả là rất dễ nói chuyện.

Lúc này Tấn Tư Vũ đã đẩy nàng ra đứng dưới lá đại kỳ treo trên thanh lâu, người phía Đại Liêu còn chưa hay biết gì mà bên Thiên Thịnh đã bắt đầu hô hoán ầm ĩ.

Dưới lá đại kỳ thêu chữ "Ninh" của Thiên Thịnh, có người ngẩng đầu từ xa nhìn lại.

Đó là Ninh Dịch.

Ninh Dịch rời thành trước tiên, được thiết kỵ của Diêu Dương Vũ đến đón, quay lại phản công Phổ Thành.

Bấy giờ đã sắp đến bình minh, đây là ngày đầu tiên của năm Trường Hi thứ mười tám Hoàng triều Thiên Thịnh. Tia nắng ban mai còn chưa chiếu xuống, trong khung cảnh mênh mang một màu tuyết trắng bên ngoài thành, lá đại kỳ nền đen thêu chữ vàng ngạo nghễ mở ra. Người đứng dưới đại kỳ có màu mắt và màu tóc còn đen hơn màu cờ, sắc môi lại dập dờn như xuân thủy, tấm áo khoác rộng màu đen sẫm đón gió tung bay, đóa mặt đà la màu vàng nhạt vì thế càng trở nên mơn mớn yêu diễm khác thường.

Y ngẩng đầu nhìn lên thành lâu.

Dưới lá đại kỳ thêu chữ "Tần" màu đỏ trên nền vàng, nàng vận một bộ nam trang quen thuộc, tóc dài tùy tiện búi lên, gương mặt tuy hơi hốc hác nhưng đôi mắt vẫn ánh lên sắc nước long lanh, mái tóc đen và dây buộc màu xanh hòa lẫn với nhau, mềm mại tung bay trong gió.

Đây là lần đầu tiên sau một năm xa cách, hai người thật sự gặp lại nhau với thân phận Ngụy Tri và Ninh Dịch.

Không phải cái lần đi lướt qua nhau trong chủ doanh, không phải vụ hôn kinh tâm động phách trong phòng tối Phổ Viên, không phải đêm Giao thừa đèn hoa rực rỡ, tiểu tử đứng ngoài mười trượng với Thước Dực ngồi trong lều ấm.

Mà là khoảnh khắc người trên thành kẻ dưới đất, cách nhau vạn quân này.

Biến người rộng rãi mệnh mông, nhìn nhau mà chẳng được gần bên nhau.

Ninh Dịch vẫn ngẩng đầu lên, quan sát nàng vô cùng cẩn thận. Thực ra đêm qua y đã thấp thoáng thấy nàng từ xa, nhưng không hiểu vì sao, y lại không muốn thừa nhận nữ tử đêm qua nằm trong vòng tay kẻ khác là nàng. Đó là một kẻ giả mạo khoác lên tấm áo của Phượng Tri Vi, chỉ có Ngụy Tri vào giây phút này đây mới là thật.

Y khẽ nhíu mày. Ban nãy chạm mặt Tông Thần, y đã biết chuyện song sinh cố. Giờ đây trông thấy nàng đứng bên cạnh Tấn Tư Vũ, lại mang dáng vẻ lạnh nhạt mà ung dung của Ngụy Tri trước kia, đáy lòng chợt mơ hồ nảy sinh một dự cảm không lành.

Phượng Tri Vi đứng trên cao nhìn xuống, ánh mắt lướt qua một vòng, cuối cùng dừng lại dưới lá đại kỳ thêu chữ Ninh kia.

Ánh mắt hai người giao nhau, ai cũng mang nét thâm sâu như biển, ai cũng có vẻ ngưng đọng như vực sâu. Họ đều thấy những đốm lửa nhỏ lửng lơ trong ánh mắt đối phương, cũng đều chôn vùi những đốm lửa này vào cõi hoang vu trong lòng.

Ánh mắt vừa giao nhau, đã lập tức lảng tránh.

"Xem ra Ngụy Tướng quân người là niềm hy vọng lớn của người Thiên Thịnh." Tấn Tư Vũ cười mà như không.

"Quá khen quá khen." Phượng Tri Vi nghiêm nghị nói, "Ở vị trí nào phải làm tốt công việc đó, chỉ là một thuộc hạ tốt luôn luôn làm hết chức trách mà thôi."

"Ngụy Tướng quân..."

Một tiếng hô dài nào nề ai oán, đâm rách bầu trời bao la, khiến hai quân kinh ngạc dừng tay. Chỉ thấy một thót ngựa băng băng phóng tới, hung hãn xuyên qua đám binh lính mặc hai màu giáp vàng giáp đen đang đánh xáp lá cà, trường thương trong tay và vó ngựa dưới đất đồng thời xối lên tuyết vụn nhuộm máu hòa lẫn với sinh lầy. "Tướng quân..."

Chẳng mấy chốc người kia đã phi đến gần, bị Cận vệ doanh ngăn cản, những hộ vệ theo sau vội vã thúc ngựa chạy bạt mạng tiến lên nghênh chiến. Mà hãn lại chẳng thèm để ý đến ai cả, phi thân xuống khỏi lưng ngựa, quỳ gối đánh bịch trên mặt tuyết lầy lội, đập đầu thật mạnh xuống đất. "Tướng quân!"

Gọi liền ba tiếng, bị phần ăn năn hổ thẹn, khi hãn ngẩng đầu lên, lệ đã rơi đầy mặt.

Quân Thiên Thịnh đau khổ sụt sùi, rất nhiều binh lính lặng lẽ rơi lệ.

Cận vệ doanh kinh ngạc dừng tay, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Phượng Tri Vi đứng dưới cờ, nhìn Diêu Dương Vũ gương mặt lem nhem nước mắt hòa với đất bùn, trong một tích tắc ánh mắt xưa nay vẫn luôn bình thản chợt âm thầm nổi lên một gợn sóng, như có cơn gió thổi qua mặt hồ biếc xanh.

Nhưng nàng lập tức lấy lại nét bình thản.

Tấn Tư Vũ trầm mặc, nhìn gã tướng quân Thiên Thịnh trẻ tuổi khóc lóc như một đứa bé con, trong ánh mắt thấp thoáng vẻ chấn động - Một nữ tử, có thể khuất phục được kẻ nam nhi như thế, thì phải kiệt xuất đến nhường nào?

Hắn chậm rãi giơ tay, tay hắn cầm đầu dây thừng trói Phượng Tri Vi. Lại rút một thanh đao, kề lên cổ nàng.

Đại quân Thiên Thịnh nhao nhao lên, vô số người bắt đầu mở miệng chửi bới ầm ĩ. Ninh Dịch đổi sắc mặt, Diêu Dương Vũ đột nhiên lồm cồm bò dậy khỏi mặt đất, nhảy lên ngựa hung hăng lao thẳng vào bức tường sắt lởm chởm mũi mâu của Cận vệ doanh, lại bị hộ vệ cấp dưới liều mạng ngăn cản.

Cố Nam Y từ đầu vẫn luôn tung hoành chém giết giữa đám đông, giờ ngờ ngác ngừng tay, cao thủ võ công suýt nữa đã bị một tên lính quèn đâm trúng. Ninh Trừng chạy lại kéo y ra khỏi đó, Cố Nam Y liền nhấc chân sải bước phi lên thành lâu, phía trên lập tức bắn xuống một cơn mưa tên.

“Tại sao ngươi lại muốn ta rời thành trước?” Cố Nam Y quay phắt đầu lại, nổi giận nhìn Tông Thần.

Tông Thần lại ngây ngẩn, Cố Nam Y mà cũng biết chất vấn người ta? Còn hỏi một câu mạch lạc như thế, hẳn nhất thời quên cả phản ứng, những

lời đã chuẩn bị kĩ trong đầu đều quên sạch sẽ.

Hách Liên Tranh lúc rời thành vừa hay gặp cảnh hỗn chiến ở cổng, được Ninh Dịch phái một đội kỵ binh đón tiếp vào trong quân. Giờ đây gã xách đao thúc ngựa chạy lên trước, mắng to: "Mẹ kiếp, sao nàng còn chưa ra? Tại sao?"

"Vị này là ai, ta không cần giới thiệu nữa chứ?" Vết thương của Tấn Tư Vũ chưa lành, tinh thần còn mệt mỏi. Hắn phớt lờ tiếng mắng chửi ầm ĩ dưới chân thành, nói thật ngắn gọn: "Đây là Ngụy Tướng quân của các người, kẻ đơn thân độc mã chiến đấu anh dũng dưới vách Bạch Đầu, dùng sức một người mang lại đại thắng núi Bạch Đầu, là hung phạm sừng sỏ mà Đại Liêu chúng ta hận không thể ăn thịt lột da, nhưng cũng là công thần lớn nhất của Thiên Thịnh các người trong cuộc chiến này. Bây giờ hắn đang nằm trong tay ta, các người chỉ cần tiến lên một bước ta sẽ đẩy hắn xuống, các người lùi lại ta sẽ làm lễ đưa hắn ra khỏi thành."

Quân Thiên Thịnh nhao nhao ầm ĩ, Ninh Dịch đứng dưới đại kỳ lặng thinh không nói. Tấn Tư Vũ đợi đám đông yên tĩnh trở lại, mới cười khẩy tiếp lời: "Ta nghe nói Thiên Thịnh có nhiều nam nhi nhiệt huyết, ta còn nghe nói đội kỵ binh này chính là đội mà Ngụy đại nhân đã từng thống lĩnh. Sao hả, các người có muốn thấy Ngụy Tướng quân đã vì các người mà chịu hết gian khổ, giờ lại vỡ đầu chết dưới chân các người không?"

"Lui... lui..." Diêu Dương Vũ vung vẩy trường thương, phóng ngựa như bay trên đường, hét lớn: "Lui..." Nhưng một lần nữa lại bị thân vệ liều lĩnh nhảy lên lưng ngựa bịt mồm hắn lại.

Lúc này hai quân đều rơi vào trầm mặc nhìn Ninh Dịch đứng dưới đại kỳ. Lui hay không lui, suy cho cùng chỉ mình y mới có quyền định đoạt.

Ninh Dịch hơi mím môi, vẻ mặt bình tĩnh, không nhìn ra vui buồn. Diêu Dương Vũ chạy vèo vèo đến trước ngựa y, quỳ gối xuống đánh cộp.

"Điện hạ, điện hạ, lui binh đi, chẳng phải ngài vì..."

"Kéo hẳn xuống! Ăn nói bậy bạ, nhiễu loạn quân tâm! Sau khi về doanh hãy tự đi lĩnh sáu mươi quân trưởng!" Ninh Dịch không thèm nhìn hẳn, lạnh lẽo quát, lập tức có người tiến lên kéo Diêu Dương Vũ đang vùng vẫy xuống.

"Điện hạ, ngài có thể giết tôi, nhưng ngài không thể không cứu Ngụy Tướng quân!" Diêu Dương Vũ bị kéo lê đi, nhưng trong lúc đó vẫn không quên giãi giụa kêu gào, giọng điệu thảm thiết, khiến quân sĩ bốn bề đều lộ vẻ cảm động.

Trên mặt thành, Tấn Tư Vũ và Phượng Tri Vi đều lẳng lặng đứng nhìn, mặt không đổi sắc. Tấn Tư Vũ khẽ mỉm cười, "Cảm động nhỉ?"

Phượng Tri Vi thở dài.

"Nhưng theo như ta thấy, y không muốn lui cũng phải lui." Tấn Tư Vũ khẽ mỉm cười, "Bằng không ắt sẽ mang tiếng là Chủ soái bạc bẽo, về sau muốn tiếp tục cầm quân cũng không dễ dàng."

"Chuyến này quân ta đến đây, vốn là để đón Ngụy Tướng quân về." Sau một quãng dài im lặng, Ninh Dịch đứng dưới chân thành cuối cùng cũng mở miệng, "Chỉ mong An vương điện hạ tuân thủ lời hứa."

"Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh." Tấn Tư Vũ nở một nụ cười nhạt, "Đây là lời thề hai quân đã đồng lòng trước trận, mấy vạn binh sĩ đều nghe thấy. Ta và người đều là Thân vương một nước, há lại coi như trò đùa? Mong Sở vương điện hạ truyền lệnh cho hậu quân lên đường trở về, quân ta nhất định sẽ không động binh bừa bãi, mọi người chờ đến mùa xuân lại đánh một trận thỏa thích là được."

"Còn Ngụy Tướng quân thì sao?" Ninh Dịch hỏi.

"Chỉ cần Ngụy Tướng quân đồng ý thì tự nhiên sẽ đi cùng người, bản vương đã nói là làm." Tấn Tư Vũ mỉm cười.

Ninh Dịch nhìn hẩn chăm chăm, chậm rãi dựng bàn tay lên.

Lính truyền lệnh biến đổi cờ hiệu, một mạch phi qua nhanh như tên bắn.

Hậu quân biến thành tiền quân, đội hình chỉnh tề chậm rãi lùi về. Ninh Dịch không cần phải lo đại doanh Đại Liêu bao vây, khiến y hai mặt gặp địch - Từ lâu y đã điều động đại quân chủ doanh Thiên Thịnh canh giữ ven bờ Vị Thủy, làm bộ muốn qua sông tấn công. Đại doanh Đại Liêu đã bị phục kích một lần, lúc này ắt không dám manh động khinh suất nữa.

Cận vệ doanh bên Tấn Tư Vũ sắp xếp đội hình, thủ vững trước cổng thành.

Đại quân đã di động, nhóm Ninh Dịch đứng dưới đại kỳ lại không đi, ai nấy đều ngẩng đầu lên nhìn Phượng Tri Vi.

Phượng Tri Vi lại đột nhiên thở dài.

Hậu tâm nàng, chẳng biết từ bao giờ, đã kề vào một vật lạnh lẽo sắc bén.

"Không phải ta không tin người, nhưng ta cần một sự chứng minh cuối cùng để yên tâm." Tấn Tư Vũ thân thiết cúi đầu, ghé tai nàng khẽ nói, "Người nói người không đội trời chung với Sở vương điện hạ, người lại sắp sửa nương nhờ nước ta. Chi bằng người lấy thủ cấp của Ninh Dịch làm công trạng để bỏ tội theo sáng, sao hả?"

"Y đứng quá xa, ta không thể bắn chết y được." Phượng Tri Vi thở dài.

"Không sao, cứ bắn thử xem." Tấn Tư Vũ cực kỳ kiên nhẫn.

Hắn khẽ mỉm cười, cầm đoản kiếm cắt đứt dây thừng trên tay Phượng Tri Vi, vừa nhô người ra nói vọng xuống dưới cổng thành: "Lập tức làm lễ tiễn đưa Ngụy Tướng quân xuất thành", vừa nhét một cây trường cung vào tay Phượng Tri Vi.

Trước mặt Phượng Tri Vi là ụ tên cao tới ngực nàng, hai bên trái phải đều có người, còn sau lưng lại là một thanh trường đao sáng như tuyết.

Nàng bị vây chặt vào giữa, bị ép phải dùng một mũi tên để bày tỏ thành tâm lần cuối trước Tấn Tư Vũ đa nghi.

Tấn Tư Vũ đang mỉm cười.

Mũi tên này bắn trúng hay bắn trượt đều không quan trọng. Bắn trúng dĩ nhiên là tốt nhất, Chủ soái bị giết, Thiên Thịnh ắt đại loạn, mình có thể nắm chắc phần thắng. Mà lỡ không trúng, thì Ngụy Tri bắn ra mũi tên này trước vạn quân cũng vĩnh viễn không thể quay về Thiên Thịnh, còn có thể khiến quân Thiên Thịnh thất vọng kinh hãi, lòng quân đại loạn, xoay chuyển chiến cục.

Chẳng qua là tìm đường sống trong đất chết mà thôi.

Phượng Tri Vi chỉ trầm mặc trong giây lát, trường đao phía sau đã đâm vào thịt một phân.

Nàng mím môi, ngón tay khẽ động, chậm rãi đón lấy cây cung.

Đôi mắt Tấn Tư Vũ lóe sáng, không nhìn nổi mà bật cười.

Phượng Tri Vi cũng mỉm cười bất đắc dĩ, cúi đầu nhìn xuống dưới chân thành.

Trung quân vẫn sừng sững hiên ngang như nham thạch, bảo vệ lá đại kỳ của Chủ soái phần phật tung bay. Phương xa đã lấp ló tia sáng ban mai,

vạn trượng kim quang như một thanh kiếm sắc chém đôi màn sương xám mịn mờ, xuyên qua đồng tuyết mênh mông chiếu thẳng đến trước mắt. Trong ánh vàng bị tuyết phản xạ đến gần như lóa mắt, nam tử ấy áo bào bay phơ phất, lặng lẽ ngắm nhìn nàng.

Ánh mắt giao nhau.

Nàng mỉm cười với y, sau đó giương cung lắp tên, cánh cung cong cong tựa mảnh trăng rằm.

Mũi tên đen sì trông như một con mắt âm lãnh cất chứa thù hận mà lặng lẽ kiên định - nhắm thẳng vào y.

Dưới chân thành im phăng phắc không một tiếng động, những ai chứng kiến cảnh tượng này đều kinh hãi đến lặng thinh.

Ninh Dịch ngẩng đầu thẳng tắp, nhìn nữ tử tóc đen phơ phất đứng trên mặt thành, nhìn thần sắc nàng bình tĩnh, nhìn vầng trán nàng lạnh băng, nhìn cánh tay nàng giương cung vững chắc như đá, nhìn nàng nhắm chuẩn về hướng y chẳng lệch mảy may.

Không hề miễn cưỡng, không hề giả vờ, không hề do dự, nàng giương cung lắp tên, nhắm thẳng vào y.

Trong tích tắc, dường như những bông tuyết của năm Trường Hi thứ mười sáu đang gào thét xoay chuyển, ủa vào lục phủ ngũ tạng y. Những bông tuyết kia hóa thành vô số mảnh vụn của dĩ vãng hai năm tương ngộ, lạnh lẽo ủa vào đáy lòng. Có thứ gì đó bị đập vụn đến phát đau, nghe rào rào như tiếng lớp tuyết dày bị người giẫm đạp.

Những hộ vệ phản ứng nhanh nhạy xông lên, giơ khiên che chắn. Mà y lại tái mặt, khoát tay gạt họ ra.

... Ta từng nói, ta ở đây chờ nàng vung đao giữa đường, chém ta một nhát.

Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp lại sau chuyện ở Đế Kinh năm ấy, nàng đứng giương cung trên mặt thành, chỉ vào mặt ta mũi tên lạnh lẽo, chung quy là muốn đến đây tính món nợ cũ với ta sao?

Vừa thấy ta, đã giết ta.

Hay, hay lắm.

Vạn quân chấn động, chỉ mình y vẫn đứng yên, không lùi, không che, không đỡ, ngẩng đầu nhìn nàng.

Vạn quân chấn động, chỉ mình nàng mặt không đổi sắc, nở một nụ cười bình tĩnh, giương cung.

Đâu cung thoáng lay động, trường tiễn sắp bắn ra, Tấn Tư Vũ khẽ mỉm cười.

Ngay trong khoảnh khắc ấy.

Kinh biến chợt nổi lên!

Cánh tay nàng đột ngột trầm xuống, cây cung nặng nề đập lên ụ tên trước mặt khiến ụ tên trong nháy mắt đã vỡ vụn, hóa thành một làn sương đỏ từ từ tan đi. Thân thể nàng tựa lên ụ tên nên mất chỗ dựa, bất ngờ rơi xuống khỏi mặt thành!

Một vệt sao băng sa xuống trước vạn quân, trên cánh đồng tuyết trắng mênh mông.

Trên đường chân trời phía xa, vầng mặt trời đỏ thẫm mới mọc bỗng tung mình nảy vọt lên cao.

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Tay Cháu Bần

Chương 2: Vô Nhân Tính

Chương 3: Lãi Từ Một Cái Tát

Chương 4: Ngày Nào Nâng Chén Trên Cầu Đơn Côi

Chương 5: Xin Hãy Cho Phép Ta Nhìn Lén

Chương 6: Là Người Cường Ép Ta

Chương 7: Sở Vương Ninh Dịch

Chương 8: Ai Đi Theo Ai

Chương 9: Thư Viện Thanh Minh

Chương 10: Cùng Uống

Chương 11: Đại Náo Thư Viện.

Chương 12: Rượu Chăng Sau Người, Người Tự Say.

Chương 13: Đấu Đá

Chương 14: Quốc Sĩ Vô Song

Chương 15: Ước Định

Chương 16: Một Bước Lên Mây

Chương 17: Thế Cục Liên Hoàn

Chương 18: Âm Độ Trần Thương

Chương 19: Từ Nay Là Dịch

Chương 20: Thế Cục Hồng Nhan

Chương 21: Thuần Thực Sói Dữ

Chương 22: Cửa Cậu Chính Là Cửa Cháu

Chương 23: Nường Tựa

Chương 24: Chặn Xe Quấy Nhiều

Chương 25

Chương 26: Tâm Sự Như Rượu Độc

Chương 27: Hồ Đào Hung Mãnh

Chương 28: Gặp Nhau Khi Mưa Rào Giội Hoa Lê

[Chương 28.2](#)
[Chương 30: Tuyển Phi](#)
[Chương 30](#)
[Chương 32: Nhận Lỗi Với Ta](#)
[Chương 33: Phát Căn Ấy Là Dịu Dàng Nhất](#)
[Chương 34: Không Cười Ai Ngoài Người](#)
[Chương 35: Chuốc Rượu](#)
[Chương 36: Hoạn Nạn Có Nhau.](#)
[Chương 37: Kiêu Diễm](#)
[Chương 38: Sống Chết Không Rời](#)
[Chương 39: Cầu Hoan](#)
[Chương 40: Quan Tâm](#)
[Chương 41: Kinh Biển](#)
[Chương 42: Tặng Thiếp](#)
[Chương 43: Hầu Hạ](#)
[Chương 44: Ban Thiếp](#)
[Chương 45: Vây Khốn](#)
[Chương 46: Phút Này Tình Nồng](#)
[Chương 47: Tình Yêu Bao La](#)
[Chương 48: Mê Cục](#)
[Chương 49: Thư Ngắn Tình Dài](#)
[Chương 50: Bảy Ngày Ở Đế Kinh](#)
[Chương 51: Tuyệt Sâu](#)
[Chương 52: Đại Phi](#)
[Chương 53: Ất Hảo Phải Dân Trào](#)
[Chương 54: Thứ Đến Từ Đế Kinh](#)
[Chương 55: Phạt Roi](#)
[Chương 56: Chờ Nàng Nơi Đây.](#)
[Chương 57: Hãm Hại](#)
[Chương 58: Sống Chết Do Ta Không Do Trời](#)
[Chương 59: Phạt Sống](#)
[Chương 60: Trở Về](#)

[Chương 61: Trở Về](#)

[Chương 62: Lập Uy](#)

[Chương 63: Mưa Gió Sắp Đến](#)

[Chương 64: Phó Thác Sinh Tử](#)

[Chương 65: Có Qua Có Lại](#)

[Chương 66: Phép Thử Kinh Tâm](#)

[Chương 67: Đóng Dấu](#)

[Chương 68: Gặp Gỡ](#)

[Chương 69: Nụ Hôn Nơi Hiểm Địa](#)

[Chương 70: Chệch Hướng](#)

[Chương 71: Đêm Giao Thừa](#)

[Chương 72: Nghiêng Thành Giải Cứu](#)

[Chương 73: Cung Đại Vương Biến Ảo Trên Thành](#)